

22

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

Ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ ἱστορία τοσοῦτον ἀπέχει τῶν σημερινῶν χρόνων καὶ τῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν ὄρων τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου, ὥστε πολλοὶ ὑπολαμβάνουσιν αὐτὴν ὡς θέαμα λαμπρὸν μᾶλλον ἢ ὡς δίδαγμα πρακτικόν. Τὸ κατ' ἐμὲ ἀπεναντίας πρεσβεύω ὅτι ἡ ἱστορία αὕτη περιέχει μαθήματα πολιτικά τὰ ὅποια καὶ νῦν ἐτι δύνανται νὰ λογισθῶσι χρησιμώτατα· μάλιστα ἐὰν ἀντιπαραβληθῇ πρὸς τὴν σύγχρονον αὐτῆς ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐνόμισα λυσιτελεῖς νὰ ἐπιχειρήσω ἐν τῷ προκειμένῳ προλόγῳ βραχύνειν τινὰ παραλληλισμὸν τῶν δύο ἐκείνων ἐπιφανεστάτων τῆς ἀρχαιοῦς τῆτος ἐθνῶν.

Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἦσαν συγγενέστατοι πρὸς ἀλλήλους κατὰ τε τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν γλῶσσαν, συγγενέστεροι ὅλων τῶν λοιπῶν Ἀρίων· ὤκησαν χώρας γείτονας, ἐν μέρει μάλιστα τὴν αὐτὴν χώραν, ἀφοῦ ἡ κάτω Ἰταλία ἐκαλεῖτο ποτε Μεγάλῃ Ἑλλάδι. Καὶ ὅμως ἐδημιούργησαν δύο διαφόρους κόσμους· ἰδίως δὲ αἱ πολιτικαὶ αὐτῶν περιπέτειαι ἀπέβησαν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι.

Ἡ Ῥώμη, μετὰ μακροὺς ἀγῶνας, προέστη τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου, καὶ ἔπειτα, ἀπλώσασα τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἐκυριάρχησεν ἅπαντος τοῦ ἀρχαίου ἱστορικοῦ κόσμου· ἐνῶ ἡ Σπάρτη καὶ αἱ Ἀθηναὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐνώσωσιν εἰς μίαν πολιτείαν οὐδὲ αὐτὴν τὴν μικρὰν ταύτην Ἑλλάδα. Ἡ Ῥώμη ἱστοριοδρόμησε περὶ τὰ χίλια ἔτη, ὁ δὲ ἱστορικὸς βίος τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἤρχισε κυρίως εἰπεῖν ἐν τῇ 6 ἑκατονταετηρίδι πρὸ Χριστοῦ καὶ ἐτελείωσεν ἐν τῇ 4. Πόθεν προῆλθεν ἡ τοσοῦτον ἀνομοία τῶν πόλεων τούτων τύχῃ;

Τὸ ναυάγιον τῆς πολιτικῆς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐνό-
τητος ἀπεδόθη πολλάκις ἢ εἰς τὸν φυσικὸν τῆς χώρας κατακερμα-
τισμὸν, ἢ εἰς ἰδιοφυϊάν τινά τοῦ ἔθνους. Ἀλλ' ἡ Ἱταλικὴ χερσό-
νησος δὲν εἶναι ὀλιγώτερον τῆς Ἑλληνικῆς κατατετμημένη· ἡ δὲ
Σπάρτη καὶ αἱ Ἀθῆναι, ἀγωνισθεῖσαι νὰ μοναρχήσωσι τῆς Ἑλλά-
δος, ἀπέδειξαν ὅτι συνηθάνοντο τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνότητος. Αἱ
λοιπαὶ πόλεις ἀντέστησαν μὲν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ γενναίου
τούτου ἔργου· ἀλλὰ τοιοῦτό τι δὲν συνέβη μόνον ἐν Ἑλλάδι. Ὁ-
λων τῶν ἔθνων ἡ ἱστορία ἄρχεται ἀπὸ μικρῶν αὐτοκεφάλων πολι-
τειῶν, αἵτινες δὲν πείθονται εὐκόλως νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τοὺς πε-
ριορισμοὺς τῆς αὐτονομίας οὓς καθίστησιν ἀπαραιτήτους ὁ νόμος
τῆς ἐνότητος. Τούτου ἕνεκεν αὕτη δὲν κατορθοῦται εἰμὴ βραδέως
ὡπασοῦν. Πρῶτα συνενοῦνται ὑπὸ μίαν πολιτείαν τὰ μέρη ἐκάστου
κεφαλαιώδους τῆς ὅλης χώρας τμήματος, ἔπειτα δὲ τὰ διάφορα
ταῦτα τμήματα· καὶ συνήθως τὸ πρῶτον ἔργον διεξάγεται εὐχερέ-
στερον τοῦ δευτέρου.

Ὁ Θουκυδίδης ἰστόρησε πῶς αἱ διάφοροι τῆς Ἀττικῆς πόλεις
συνεχωνεύθησαν εἰς μίαν. «Ἐπὶ γὰρ Κέκροπος καὶ τῶν πρώτων
βασιλέων ἡ Ἀττικὴ ἐς Θησέα αἰὲ κατὰ πόλεις ὤκεῖτο, πρυτανεῖά τε
ἔχουσα καὶ ἄρχοντας. Καὶ ὁπότε μή τι δείσειαν, οὐ ξυνήεσαν βου-
λευσάμενοι ὡς τὸν βασιλέα, ἀλλ' αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ
ἐβουλεύοντο· καὶ τινες καὶ ἐπολέμησάν ποτε αὐτῶν, ὥσπερ καὶ
Ἑλευσίνιοι μετ' Εὐμόλπου πρὸς Ἐρεχθέα. Ἐπειδὴ δὲ Θησεὺς ἐβα-
σίλευσε γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνητοῦ καὶ δυνατός, τά τε ἄλλα διε-
κόσμησε τὴν χώραν καὶ καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βου-
λευτήρια καὶ τὰς ἀρχάς, ἐς τὴν νῦν πόλιν οὔσαν, ἐν βουλευτήριον
ἀποδείξας καὶ πρυτανεῖον, ξυνώκισε πάντας, καὶ νεμομένους τὰ αὐ-
τῶν ἐκάστους ἅπερ καὶ προτοῦ, ἠνάγκασε μιᾷ πόλει ταύτῃ χρῆσθαι,
ἢ, ἀπάντων ἤδη ξυντελούντων ἐς αὐτήν, μεγάλην γενομένην, παρε-
δόθη ὑπὸ Θησεῶς τοῖς ἔπειτα.» Παραπλήσια δὲ, ἂν ὄχι κατὰ πάντα
ὅμοια, ἔπραξαν οἱ τε βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ὡς πρὸς τὴν Λακω-
νικὴν καὶ τὴν Μεσσηνίαν, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Ῥώμης ὡς πρὸς τὸ
Λάτιον. Μέχρι τοῦ σημείου τούτου οἱ ἀγῶνες τῶν τριῶν πόλεων
ἠὺδοκίμησαν ἐξίσου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον· ἡ ἐκβάσις δὲν ἀπέ-
βη διάφορος εἰμὴ κατόπιν.

Μήπως ὁμως τότε αἱ δυσχέρειαι ὑπῆρξαν ὀλιγώτεραι ἐν Ἱταλίᾳ

ἢ ἐν Ἑλλάδι; Βεβαίως ὄχι. Ἐὰν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰονίου πελάγους οἱ Ἀργεῖοι, οἱ Κορίνθιοι, οἱ Θηβαῖοι, οἱ Εὐβοεῖς, οἱ Σάμιοι, οἱ Χῖοι, οἱ Λέσβιοι, ἵνα μὴ κατονομάσωμεν ἀπάσας τὰς Ἑλληνίδας πόλεις, δὲν ἔπαυσαν ἐξεγειρόμενοι νῦν μὲν κατὰ τῆς Σπάρτης, νῦν δὲ κατὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐκείθεν τοῦ Ἀδρίου οἱ Ἐτροῦσκοι, οἱ Σαβῖνοι, οἱ Αἴκουοι, οἱ Οὐόλσκοι, οἱ Σαμνῖται καὶ οἱ Ἑλληνες τῆς κάτω Ἰταλίας ἀντετάχθησαν ἔτι πεισματωδέστερον κατὰ τῆς Ῥώμης· καὶ πλὴν τούτου αἱ μὲν δύο Ἑλληνίδες πόλεις ἐπεζήτουν τὴν συγχώ-
νευσιν ὁμοφύλων καὶ ὁμογλώσσων, τῆς δὲ παρὰ τὸν Τίβεριν πόλε-
ως ὁμογενεῖς δὲν ἦσαν εἰμὴ οἱ Λατῖνοι· ὥστε ἡ Ῥώμη ἐδέησε νὰ ἀναλάβῃ πρὸς τὰ λοιπὰ Ἰταλικά ἔθνη τὸν διπλοῦν ἀγῶνα τοῦ νὰ ἄρξῃ αὐτῶν καὶ ἐνταῦτῳ νὰ τὰ ἐκλατινίσῃ.

Ἀλλαχοῦ λοιπὸν δεόν νὰ ζητήσωμεν τὴν λύσιν τοῦ προκειμένου ζητήματος καὶ οὐχὶ ἐν τῷ δόγματι ὅτι ὑπάρχουσι λαοὶ καὶ χῶραι φύσει ἀνεπίδεκτοι ἐνότητος. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλλάς ἐπεζήτησε τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα διὰ τρόπων οἵτινες κατέστησαν αὐτὴν ἀνέφικτον. Ἡ Σπάρτη καὶ αἱ Ἀθῆναι ἠξίωσαν ὅτι οἱ ὀκτακίς-
χίλιοι μαχηταὶ τῆς πρώτης καὶ οἱ τριςμύριοι τῆς δευτέρας τῶν πόλεων τούτων, θέλουσιν ἄρξει τῆς Ἑλλάδος, ἧς οἱ μαχηταὶ συνε-
ποσοῦντο εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων· καὶ ὅτι θέλουσιν ἄρξει τούτων, μηδεμίαν παρέχοντες αὐτοῖς μετοχὴν εἰς τὰ κυριαρχικά τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος δίκαια. Διὰ τοῦτο δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συγ-
κροτήσωσιν ἐνότητα πλήρη καὶ συμπαγῇ, ἀλλὰ μόνον συμμαχίας ἀτόνους, αἵτινες θάσσουν ἢ βράδιον ἀπέβαινον τυραννίδες, ἵνα ἐπὶ τέλους διαλυθῶσιν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν.

Πρώτην ἀπόπειραν ἡγεμονίας ἐπεχείρησεν ἡ Σπάρτη ἐν Πελο-
ποννήσῳ περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος. Ἀλλὰ τὸ πολιτικὸν τοῦτο συνάλλαγμα δὲν ἐπέβαλλεν εἰς τὰς συμμαχους πό-
λεις τὸν στοιχειώδη ὅρον πάσης πραγματικῆς ἡγεμονίας, τοῦ νὰ ἔπωνται ἀπροφασίστως τῇ ἡγεμονίᾳ πόλει ἐν πολέμῳ. Δὲν ἐπεβλήθη δὲ ὁ ὅρος οὗτος διότι οἱ Σπαρτιᾶται, οἵτινες κατὰ τὰς δύο προη-
γηθείσας ἑκατονταετηρίδας εἶχον κινδυνεύσει περὶ τῶν ὅλων εἰς τοὺς μακροὺς κατὰ τῶν Μεσσηνίων ἀγῶνας, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐλπί-
σωσιν ὅτι θέλουσι κατισχύσει ἀπάντων τῶν Πελοποννησίων. Ἐδέη-
σεν ἄρα ν' ἄρκεσθῶσιν εἰς ἀπλὴν συμμαχίαν, καθ' ἣν, ἐὰν οἱ ἄλλοι σύμμαχοι διεφώνουν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ πολέμου, ἡ Σπάρτη

ἄλλο δικαίωμα δὲν εἶχεν εἰμὴ νὰ ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα μόνῃ. Καὶ οὐδὲ τοῦτο ἐτόλμα πάντοτε νὰ πράξῃ. Ὁ βασιλεὺς Κλεομένης, ὅστις ἐμελέτα ἀπὸ τινος νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης ἐκτὸς τοῦ Ἰσθμοῦ, συνεκάλεσε τῷ ὄσῳ τοὺς συμμάχους καὶ προέτεινε ν' ἀποκαταστήσωσιν εἰς Ἀθήνας τὸν τύραννον Ἰππίαν. Ἀντιλέξαντος ὁμῶς τοῦ Κορινθίου Σωσικλέους, οἱ σύμμαχοι συνεφώνησαν πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπήτησαν παρὰ τῶν Σπαρτιατῶν «μὴ ποιέειν μηδὲν νεώτερον περὶ πόλιν Ἑλλάδα.» Ὁ δὲ Κλεομένης ἀπέστη τοῦ ἐπιχειρήματος. Ἡ συμμαχία λοιπὸν αὕτη ὄχι μόνον δὲν συνετέλει εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς σπαρτιατικῆς ἡγεμονίας, ἀλλ' ἀπεναντίας παρεκώλυε τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς.

Ὅτε βραδύτερον συνῆλθεν ἐν Σπάρτῃ ἡ κοινὴ σύνοδος ἐν ἣ ἀπεφασίσθη ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος, οἱ σύμμαχοι αὐτοὶ πρῶτοι πρέστρεψαν τὴν ἡγεμόνα πόλιν νὰ ἀναλάβῃ ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν τὸν ἀγῶνα. Τοῦτο ὁμῶς ὄχι ὅπως ἐπεκταθῇ τὸ κράτος τῆς Σπάρτης ἐπὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα, ἀλλὰ διότι οἱ Ἀθηναῖοι, καταστήσαντες τὰ πολλὰ αὐτῆς ὑποχείρια, ἠπεύουσαν ἤδη καὶ αὐτοὺς τῶν Λακεδαιμονίων τοὺς συμμάχους. Γνωρίζομεν ὁποῖα ἐγένετο ἡ ἐκβάσις τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου, καθ' ὃν, ὑπὲρ τὸ τέταρτον τοῦ αἰῶνος, κατηναλώθησαν εἰς μάτην ἄνδρες οὓς ἤθελον φθονῆσαι ἢ Ῥώμῃ καὶ ἢ Ἀγγλίᾳ ἐν Ἀθήναις, Περικλῆς, Νικίας, Δημοσθένης, Φορμίων· ἐν Σπάρτῃ, Βρασίδας, Γύλιππος, Καλλικρατίδας, Λύσανδρος.

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν κατεβλήθη τελευταῖον. Ἡ δὲ Σπάρτῃ διὰ τῶν ἀπαραιτήτων προνομίων πάσης μακρᾶς στρατηγίας, διὰ τῶν πολλῶν χωρῶν ἃς κατέλαβεν ἐν ταῖς περιπετείαις τοῦ πολέμου, διὰ τῶν θησαυρῶν οὓς ἐξ αὐτῶν τε καὶ ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπορίζετο, εὐρέθῃ αἴφνης μοναρχοῦσα ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Τί ἐπραξεν ἵνα παγιώσῃ τὸ μέγα τοῦτο ἀξίωμα; Οἱ σύμμαχοι οἵτινες πανηγυρικῶς κατέσκαψαν τὰ τεῖχη τῆς ἀντιπάλου πόλεως, ὄνειρευόμενοι «ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῇ Ἑλλάδι ἄρχειν τῆς ἐλευθερίας» ἐξύπνησαν τὴν ἐπιούσαν ἀλυσίδετοι. Αἱ νῆσοι καὶ αἱ παραλῖαι ἐξηκολούθησαν κατεχόμεναι ὑπὸ ἄρμοστῶν καὶ φρουρῶν Λακεδαιμονίων κοὶ πληρώνουσαι φόρον πολὺ μείζονα τοῦ πρότερον εἰς τοὺς Ἀθηναίους τελουμένου. Εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Ἑλλάδα δὲν ἐπεβλήθη φόρος. Ἀλλ' ἐν Φαρσάλῳ ἔδρευεν ἄρμοστῆς συνέχων τοὺς Θεσσαλοὺς, καὶ ἐν Ἡρακλείῳ, παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον, ἕτερος

ἄρμοστής χαλιναγωγῶν τὰ μεταξύ Θεσσαλίας καὶ Βοιωτίας ἔθνη. Οἱ ἄρχαιοι πελοποννήσιοι σύμμαχοι, τῶν ὁποίων ἡ Σπάρτη τοσοῦτον ἠύλαβεῖτο ἄλλοτε τὴν γνώμην, ὑπήκουον ἤδη ἐτοίμως εἰς αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἑλλεῖοι εἶχον πολλάκις ἀντιπολιτευθῆ διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, ὁ βασιλεὺς Ἄγις ἐνέβαλεν ἤδη εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, ἐπὶ διαφόροις προφάσεσι, καὶ μετὰ δεινὰς δηώσεις καθήρεσε τὰ τείχη αὐτῆς καὶ ἀφήρεσε τὰ πολεμικὰ πλοῖα. Τοσοῦτον δὲ τρόμον ἐνέπνεεν ἡ μοναρχοῦσα πόλις εἰς ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα ὥστε οἱ δυστυχεῖς Μεσσήνιοι, οἱ εὐρόντες πρότερον ἄσυχον ἐν Ναυπάκτῳ καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ, ἠναγκάσθησαν ἤδη, ὅπως σωθῶσι, νὰ καταφύγωσιν εἰς χώρας ἀπωτάτας, εἰς Σικελίαν καὶ εἰς Κυρήνην.

Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἐθεμελιώθη ἐπὶ τῆς ἄμμου. Οὐδεμία ἑλληνικὴ πόλις ἠδύνατο νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἀπόλυτον ταύτην κυριαρχίαν, ἀφοῦ πᾶσαι τοσοῦτον χρόνον ἡγωνίσθησαν νὰ καταβάλωσι τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Σπάρτη λοιπὸν, ἵνα διατηρήσῃ τὸ κράτος αὐτῆς, ἔδει νὰ διατελῇ ἀδιακόπως πάνοπλος, οἱ δὲ μόνοι πιστοὶ τοῦ κράτους τούτου πρόμαχοι, ἦσαν οἱ Σπαρτιᾶται, ἅτε καὶ μόνοι ὄντες κοινωνοὶ τοῦ κυριαρχικοῦ αὐτῆς δικαιώματος. Οἱ Σπαρτιᾶται ὅμως, ἀνέκαθεν εὐάριθμοι ὄντες, δὲν ἔπαυσαν προΐοντος τοῦ χρόνου ἐλαττούμενοι. Ἐν ἀρχῇ τῆς 5 ἑκατονταετηρίδος ἀριθμούμενοι εἰς ὀκτακισχιλίους, κατήντησαν ἐν τῷ τέλει τῆς 4 εἰς χιλίους καὶ μόνους. Βεβαίως ἐν ἀρχῇ τῆς 4 ταύτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ἐμονάρχησεν ἡ Σπάρτη, ἦσαν πλειότεροι τῶν 1000, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε δέον νὰ ὑποτεθῶσι πολὺ ὀλιγώτεροι τῶν ὀκτακισχιλίων. Δὲν ἐπετρέπετο δὲ νὰ ἀναπληρωθῶσι διὰ τῆς εἰς τὰς τάξεις αὐτῶν παραδοχῆς νέων πολιτῶν, διότι κατὰ θεμελιώδη τοῦ πολιτεύματος ῥήτραν, Σπαρτιᾶται δὲν ἦσαν εἰμὴ οἱ ἀπόγονοι τῶν πρώτων τῆς πόλεως ἰδρυτῶν. Πῶς λοιπὸν ἡ δρᾶς αὕτη τῶν μαχητῶν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ ἐπὶ μακρὸν ὑποχείριον σύμπασαν τὴν Ἑλλάδα;

Ἐντεῦθεν οὐδὲν ἄπορον ὅτι αἱ Ἀθηναὶ ἀνέλαβον τὴν αὐτονομίαν δεκαοκτῶ μῆνας ἀφ' ἧς ἀφηρέθησαν αὐτήν, καὶ ὅτι μετὰ ὀκτῶ ἔτη πᾶσαι αἱ ἑλληνίδες πόλεις ἐξηγέρθησαν ἀλληλοδιαδόχως κατὰ τῆς σπαρτιατικῆς ἐκείνης ἐνότητος. Ὁ νέος οὗτος πανελλήνιος ἀγὼν παρετάθη σχεδὸν ὅσον ὁ πρὸ μικροῦ τότε καταλυθεὶς, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἐδικαιοῦτο νὰ κληθῇ πελοποννησιακὸς οὐδὲν ἥττον τοῦ προτέρου. Τὰ κρισιμώτερα τούλάχιστον αὐτοῦ γεγονότα ἐν Πελο-

ποννήσῳ συνέβησαν, μεχρις οὗ ὁ Ἐπαμεινώνδας, κατασκευάσας ἐν Μεσσηνίᾳ μὲν τὸ ἀπόρθητον τῆς Ἰθώμης φρούριον, ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ τὴν ἐπίσης ὀχυράν Μεγάλην πόλιν, ἐγκαθεῖρξε· τὴν Σπάρτην ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ τῆς Λακωνικῆς καὶ κατήνεγκε πληγὴν καιρίαν εἰς τὸν ἱστορικὸν αὐτῆς βίον.

Ὁ περὶ ἡγεμονίας ἀγῶν τῶν Ἀθηναίων διῆλθε διὰ παραπλησίων δοκιμασιῶν καὶ ἀπέληξεν εἰς προσομοίαν καταστροφῇν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου μετὰ τὰς ἐν Σαλαμῖνι καὶ ἐν Πλαταιαῖς μάχας, ὅτε οἱ μὲν Πέρσαι ὑπεχώρησαν εἰς τὰ ἴδια, οἱ δὲ Σπαρτιᾶται, οἱ στρατηγήσαντες τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ ἀμυντικοῦ πολέμου, ἀπεποιήθησαν νὰ μετάσχωσι τοῦ ἐπιθετικοῦ καὶ περιωρίσθησαν εἰς τὴν ἀρχαίαν πελοποννησιακὴν συμμαχίαν. Τότε οἱ Ἀθηναῖοι συνεκρότησαν νέαν ἐν Δήλῳ συμμαχίαν.

Ἡ νέα αὕτη συμμαχία δὲν ἐχρειάσθη, ὅπως ἡ πελοποννησιακὴ, ὁλόκληρον αἰῶνα ἵνα μεταβληθῇ εἰς τυραννίδα. Σκοπὸς αὐτῆς ἦ, κατὰ Θουκυδίδην, πρόσχημα, ἦτο ἡ ἐξακολούθησις τοῦ κατὰ Περσῶν πολέμου. Ἀλλὰ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου, ἐδέησε νὰ καταρτισθῇ ἀποχρῶσα δύναμις· πρὸς καταρτισμὸν καὶ κίνησιν τῆς δυνάμεως ταύτης ἦτο ἀνάγκη χρημάτων καὶ ἀνδρῶν, τὰ χρήματα καὶ οἱ ἄνδρες ἦτο δίκαιον νὰ παρέχωνται κατ' ἔτος ὑφ' ὅλων τῶν συμμαχίδων πόλεων, ἀναλόγως τῶν πόρων καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων ἐκάστης. Ὅθεν ἡ κοινὴ ἐν Δήλῳ σύνοδος, προεδρευομένη κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου, ἔταξεν ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ τὰς ἀπαιτουμένας εἰσφοράς. Ἀλλ' ἵνα συλλέγωνται τακτικῶς αἱ εἰσφοραὶ, ἡ περὶ τούτου ἐπιμέλεια ἀνετέθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὡς πρόεδρον τῆς συμμαχίας. Ἐντεῦθεν δὲ αἱ Ἀθηναῖαι ἔλαβον μυριάς ἀφορμὰς ἐπεμβάσεων εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῶν συμμαχίδων πόλεων πράγματα. Αἱ ἐπεμβάσεις συνεπήγαγον καταχρήσεις· αἱ καταχρήσεις προεκάλεσαν στάσεις· αἱ στάσεις, τιμωρίας· αἱ τιμωρίαι, τὴν ἀφαίρεσιν τῆς αὐτονομίας, ὥστε ἐντὸς ἐτῶν 40 πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἐν ἀρχῇ ἰσότιμοι καὶ ἰσόψηφοι πόλεις κατεβλήθησαν εἰς τάξιν ὑπηκόων. Ἡ ἐν Δήλῳ σύνοδος διελύθη· τὸ κοινὸν ταμεῖον μετετέθη ἐκ Δήλου εἰς Ἀθήνας· οἱ Ἀθηναῖοι μετεχειρίσθησαν τοὺς πόρους καὶ τοὺς ἄνδρας τῶν πόλεων ὡς ἰδίους, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἐδέσμευσαν τοὺς παλαι αὐτονόμους συμμάχους ὥστε αἱ πλεῖστοι τῶν δικῶν αὐτῶν ἐκρίνοντο ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων.

Ἄλλὰ τούτων γενομένων τὸ ἕτερον ἡμῖς τῆς Ἑλλάδος, ἐκ τοῦ φόβου μὴ ὑποκύψῃ εἰς τὴν αὐτὴν τύχην, συνετάχθη ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Σπάρτης καὶ ἤρξατο ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος, τοῦ ὁποῖου φυσικῶ τῷ λόγῳ ἔμελλον νὰ μετασχωσιν, εὐκαιρίας ἐπελθούσης, καὶ οἱ ὑποχείριοι τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ ἀναλάβωσι τὴν αὐτονομίαν. Τότε δὲ ἐτέθη κατὰ πρῶτον τὸ πρόβλημα οὗ πρὸ μικροῦ ἐμνημονεύσαμεν ὁμιλήσαντες περὶ τῆς μεταγενεστέρας τυραννίδος τῆς Σπάρτης, τὸ πρόβλημα ἂν μία πόλις ἦτο δυνατόν νὰ κατισχύσῃ ἀπάντων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μεταχειριζομένη αὐτοὺς ὡς ὑπηκόους. Αἱ Ἀθῆναι ἀντέσχον πλειότερον τῆς Σπάρτης, τὸ μὲν διότι εἰ πολῖται αὐτῶν ἦσαν πολλαπλάσιοι τῶν Σπαρτιατῶν, τὸ δὲ διότι κατὰ θάλασσαν ἦσαν καθ' ἑαυτοὺς ἰσχυρότεροι ὅλης τῆς ἄλλης Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἡ ἐπιφάνεια αὕτη τῆς εὐρωστίας ἔκρυπτε νόσημα ὀλέθριον. Ἡ δημαγωγία παρέσυρε τὰς Ἀθῆνας εἰς τὴν παράλογον καὶ παράβολον ἐπὶ τὰς Συρακούσας στρατείαν, καθ' ἣν ἡ πόλις ἀπώλεσε τὸ κράτιστον τῆς τε πεζικῆς καὶ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως. Ἐκ τούτου ὠφεληθέντες οἱ ὑπήκοοι ἐπανέστησαν, καὶ αἱ Ἀθῆναι ἠναγκάσθησαν νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ Λυσάνδρου.

Τὸ τραῦμα δὲν ἀπέβη διὰ μιᾶς καίριον. Αἱ Ἀθῆναι δὲν ἔπαθον ποτὲ τὴν λειψανδρίαν τῆς Σπάρτης. Οἱ μέτοικοι ἐνταῦθα εὐκόλως μεθίσταντο εἰς τὴν τοῦ ἰσοτελοῦς τάξιν, οἱ δὲ ἰσοτελεῖς εἰς τὴν τοῦ πολίτου, ὥστε οἱ τριςμύριοι ἄρχαιοι πολῖται, ἀραιούμενοι ἔνεκα τῶν ἀδιαλείπτων πολέμων, ἀνεπληροῦντο διὰ τῆς εἰσποιήσεως ἑτεροπολιτῶν. Αἱ Ἀθῆναι λοιπὸν καὶ μετὰ τὴν πτῶσιν ἐκείνην ἠδυνήθησαν νὰ ἀναλάβωσι μὲν τὴν αὐτονομίαν, ν' ἀνοικοδομήσωσι δὲ ἐκ τῶν τριῶν μακρῶν τειχῶν τὰ δύο, νὰ ἰδρύσωσι δὲ νέαν ναυτικὴν ἡγεμονίαν. Ἀλλ' οἱ τριςμύριοι Ἀθηναῖοι τῆς 4 ἑκατονταετηρίδος δὲν ἦσαν οἱ τριςμύριοι τῆς 5. Ἡ ἐν τῷ μεταξύ κορυφωθείσα ὀχλοκρατία, τὰ θεωρικὰ χρήματα καὶ τὰ ἄλλα ἐπὶ διαφόροις προφάσεσι χορηγήματα, τὰ ὁποῖα, καίτοι οἱ πόροι τοῦ δημοσίου ταμείου εἶχον πολὺ ἐλαττωθῇ, ἐξηκολοῦθουν παρεχόμενα εἰς ἀπόρους τε καὶ εὐπόρους, ἡλλοίωσαν παραδόξως τὰ πολιτικὰ καὶ ἰδιωτικὰ ἦθη. Οἱ παρὰ τὴν δύναμιν αὐτῶν τολμηταί, οἱ ὑπὲρ ὅ,τι ἐνόμιζον κατορθωτὸν κινδυνευταί, οἱ ἐν ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς πάντοτε εὐέλπιδες Ἀθηναῖοι τοῦ Θουκυδίδου μετεβλή-

θησαν εἰς τοὺς νωθροὺς, τοὺς πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον ἀδιαφόρους, τοὺς πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὀλιγώρως ἔχοντας συμπολίτας τοῦ Δημοσθένους. Οἱ νέοι διέτριθον μετὰ αὐλητρίδων καὶ ἑταιρῶν· οἱ πρεσβύτεροι διημέρευον εἰς κύβους· οἱ δὲ στρατοὶ τῆς πόλεως συνεκροτοῦντο ἤδη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ μισθοφόρων, οἵτινες, ἀντὶ νὰ σώσῃαι τὴν νέαν ἡγεμονίαν, ἐπετάχυνον μᾶλλον διὰ τῶν πολλῶν αὐτῶν καταπιέσεων τὴν ἀνατροπὴν αὐτῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ, διὰ τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ ἥττης, κατελύθη ἑσαεὶ ὁ ἱστορικὸς τῶν Ἀθηνῶν βίος, ὅπως, πρὸ ἐτῶν τριάκοντα, εἶχε καταλυθῇ ὁ ἱστορικὸς βίος τῆς Σπάρτης.

Τοιοιουτρόπως ἐματαιώθησαν αἱ δύο ἀπόπειραι αἱ γενόμεναι πρὸς καθαρτισμὸν τῆς πολιτικῆς ἐνότητος τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ὅπόσον πρακτικώτεροι ἀνεδείχθησαν οἱ Ῥωμαῖοι περὶ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἔργου τῆς Ἰταλικῆς ἐνότητος.

Οἱ Ῥωμαῖοι, ὡς προείπομεν, δὲν ἐκυριάρχησαν τῆς Ἰταλίας ἀμαχγετί· ἐπολέμησαν πρὸς τὰς φυλάς αὐτῆς καὶ τὰς πόλεις πλειότερον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Σπαρτιᾶται πρὸς τὰς ἑλληνικὰς πόλεις καὶ φυλάς. Ἀλλὰ καίτοι κατίσχυον αὐτῶν σχεδὸν πάντοτε, ἐνόησαν ὅτι δὲν θέλουσιν ἀσφαλίσαι τὴν νίκην ἐὰν μὴ συνδυάσωσιν, ὅπως ὁ Θησεὺς τοῦ Θουκυδίδου, τὴν δύναμιν μετὰ τῆς συνέσεως. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἤρχισαν τοῦ καιροῦ προϊόντος νὰ καταγράψωσιν εἰς τοὺς ἑαυτῶν πολίτας τοὺς μαχιμωτάτους τῶν ἀντιπάλων, καθιστῶντες αὐτοὺς κοινωνοὺς τοῦ κυριαρχικοῦ δικαίωματος, τῆς πολιτικῆς ἐνότητος καὶ ἀφαιροῦντες οὕτως ἐκ μέσου τὴν εὐλογωτάτην ἀφορμὴν τῶν ἐπαναστάσεων. Ἐντεῦθεν ὁ ἀριθμὸς τῶν μαχίμων τῆς Ῥώμης ἀνδρῶν, οἵτινες περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας δὲν ὑπερέβαινον τοὺς εἰκοσάκις χιλίους, συνεποσώθη, περὶ τὰ τέλη τῆς 4 ἀπὸ κτίσεως τῆς πόλεως ἑκατονταετηρίδος, εἰς 165,000 καὶ ἐν τῇ 5 ὑπερέβη πολὺ τὰς 200,000. Τοῦτο δὲ διότι περὶ τοὺς χρόνους ἐκείνους πολλαὶ πόλεις τῆς ἀρχαίας λατινικῆς ὁμοσπονδίας ἔλαβον πλῆρες τὸ δικαίωμα τοῦ Ῥωμαίου πολίτου· τοῦ αὐτοῦ δὲ δικαίωματος ἡξιώθησαν πᾶσαι αἱ σαβινικαὶ κοινότητες· καὶ προσέτι πολυάριθμοι κοινότητες τῶν Οὐόλσκων ἐγένοντο ἀντὶ ὑπηκόων τέλειοι Ῥωμαῖοι πολῖται.

Οἱ νέοι οὗτοι πολῖται δὲν ᾔκουον ἐντὸς τῆς Ῥώμης· ὥστε ὁ πραγματικὸς αὐτῆς περίβολος δὲν ἠρῦνθη ἐκ τούτου ἐπ' ἀπείρον.

Ἄλλ' ὁ ἰδεώδης οὕτως εἶπεῖν αὐτῆς περίβολος ἐξετάθη πρὸς βορρᾶν μέχρι τῆς περιχώρου τῶν Καιρετανῶν ἐν Ἐτρουρίᾳ, πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τῶν Ἀπεννίνων καὶ πρὸς μεσημβρίαν μέχρι Ταρρακίνης. Τὸ σύνολον τῶν Ῥωμαίων πολιτῶν ἀπετέλεσεν οὕτω οὐχὶ πλέον πόλιν, ἀλλὰ ἔθνος ὅλον, ὡς εἶπε κάλλιστα ὁ Mommsen. Ὁ περίβολος ὅμως ἐκεῖνος δὲν ἦτο συνεχής. Ὑπῆρχον ἐντὸς αὐτοῦ κοινότητες μὴ ἔχουσαι τὸ τοῦ Ῥωμαίου πολίτου δικαίωμα· ἀλλαι δὲ κεκτημένα τὸ δικαίωμα τοῦτο ἔκειντο ἐκτὸς αὐτοῦ. Καὶ πλὴν τούτων, οἰκογένειαι τινες καὶ χωρία, σποράδην καθ' ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν, ἀνεγράφησαν εἰς τοὺς πολίτας.

Τὸ προνόμιον τοῦτο δὲν ἐξηκολούθησεν ἀδιακόπως μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλευθεριότητος ἐπιδαψιλευόμενον. Ἡ Ῥώμη, ἐνόσω ἡσθάνετο ὅτι ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐνισχύσῃ τὰς ἰδίας δυνάμεις, παρεχῶρει προθύμως τὴν τοῦ Ῥωμαίου ιδιότητα. Ἀφ' ἧς ὅμως συνεκρότησε στρατιὰν ἔχουσιν τὸ συμφέρον καὶ τὴν ἰκανότητα τοῦ νὰ συντηρήσῃ τὸ κράτος, ἀπέβη φειδωλοτέρα περὶ τὴν εἰσποίησιν ὁλοκληρῶν κοινοτήτων, περιορισθεῖσα εἰς τὸ νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν τοῦ Ῥωμαίου ιδιότητα εἰς μόνους τοὺς ἐπιφανεστάτους καὶ ἰκανωτάτους τῶν μᾶλλον ἀξιολόγων ἐκ τῶν ὑπηκόων κοινότητων.

Ἐπετῆδεύθησαν δὲ οἱ Ῥωμαῖοι, πρὸς παγίωσιν τῆς ἑαυτῶν ἀρχῆς, καὶ ἄλλας μηχανάς. Ἰδία ἐδημιουργήθη τάξις πολιτῶν οἵτινες εἶχον ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ ὅλα τὰ καθήκοντα τοῦ τελείου πολίτου, πλὴν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ τοῦ ἐκλέγεσθαι. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ οὕτως ἡκρωτηριασμένον ἀξίωμα τοῦ Ῥωμαίου πολίτου, ἦτο τοσοῦτω ἐπίφθονον ὥστε οἱ τοῦτο κεκτημένοι ἡριθμοῦντο εἰς μυριάδας ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ στρατῷ. Πλὴν τούτου ἡ τοπικὴ διοικήσεις τῶν ὑπηκόων κοινοτήτων παρεδόθη εἰς τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς ἐπιφανεῖς ἐκάστης οἴκου, οἵτινες νεμόμενοι μυρία ὅσα ἡθικὰ καὶ ὑλικὰ πλεονεκτήματα, διετέλουν πιστοὶ εἰς τὴν Ῥώμην, διότι διὰ μόνης τῆς προστάσιος αὐτῆς ἠδύναντο νὰ περιστέλλωσι τὴν δυσαρέσκεϊαν τῶν πολλῶν. Οἱ εὐπατρίδαι λ. χ. τῆς πολυθρυλῆτου Καπύης ἔλαβον εἰδικὴν δικαιοδοσίαν, εἰδικὰς ἐκκλησίας, ἔκκριτον ἐν γένει τάξιν καὶ συντάξεις πληρωτέας ἐκ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ τῆς Καμπανίας, ἐξ ὧν 1600 παρείχον ἐκάστῳ δικαίουχῳ 450 στατήρας κατ' ἔτος. Ἐπὶ πᾶσιν οἱ Ῥωμαῖοι ἵδρυσαν ἰδίας ἀποικίας εἰς πολλὰ ἐπικάϊρα καὶ ὀχυρὰ χωρία τῆς χερσονήσου, μεσόγειά τε καὶ

παράλια, υποχρεώσαντες τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ ἐκχωρήσωσιν εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τὰς ἀναγκαίας αὐτοῖς γαίας. Οἱ ἀποικοὶ οὗτοι ἦσαν οἱ πρόσκοποι οὕτως εἰπεῖν καὶ πρῶτοι ἐπὶ τόπου πρόμαχοι κατὰ παντὸς τῶν περιοίκων κινήματος καὶ πάσης ἐξωτερικοῦ πολεμίου ἐπιδρομῆς.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι οἱ τε ὁπαδοὶ ἐκεῖνοι καὶ οἱ πρόμαχοι δὲν ἦσαν χρήσιμοι εἰμὴ διότι ἡ κυρίαρχος πόλις ἦτο πάντοτε ἐτοιμὴ νὰ ἐπέλθῃ εἰς ἀρωγὴν αὐτῶν. Ἐὰν μὴ εἶχον τὴν πεποιθήσιν ταύτην, εἰς οὐδὲν ἠθελεν ὠφελῆσαι, ὅπως συνέβη ἐν Ἑλλάδι. Σπαρτιαταὶ καὶ Ἀθηναῖοι παρέδιδον τὰς συμμαχίδας ἢ ὑπηκόους πόλεις, οἱ μὲν εἰς τοὺς ὀλιγαρχικοὺς, οἱ δὲ εἰς τοὺς δημοκρατικούς. Οἱ πελάται ὅμως οὗτοι, ἐγκαταλείπομενοι συνήθως ἀνευ ἀντιλήψεως, δὲν ἔπαυον στασιάζοντες κατ' ἀλλήλων καὶ μετατιθέμενοι τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡγεμονίας εἰς τὴν ἄλλην. Παραπλήσιά τινα ἐγένοντο καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀποικίας. Οἱ Ἀθηναῖοι ἵδρυσαν πολλὰς ἀποικίας ἀναλόγους τῶν ῥωμαϊκῶν, ἔτι ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς 6 ἑκατονταετηρίδος, εἰς τὴν Θράκην, εἰς τὴν Εὐβοίαν, εἰς Λῆμνον, Ἰμβρόν καὶ Σκύρον. Ἐπὶ Περικλέους δὲ ἐπεμψαν εἰς Νάξον, εἰς Ἀνδρόν, εἰς Ἰοτίαϊαν τῆς Εὐβοίας, εἰς Θράκην πάλιν καὶ εἰς Σινώπην ὑπὲρ τοὺς πεντακισχιλίους ἀποίκους· καὶ ἄλλους εἰς ἄλλας χώρας καὶ νήσους. Ἀλλ' αἱ ἀποικίαι αὗται οὔτε τὴν πρώτην ἡγεμονίαν ἔσωσαν, οὔτε τὴν δευτέραν, περὶ τὰ τέλη τῆς ὁποίας ἐπανελήφθησαν· συνετέλεσαν δὲ μόνον, ἐπὶ τῆς πρώτης, εἰς τὸ νὰ εὐκολύνωσι τὴν ἄλυσιν αὐτῆς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ Λυσάνδρου, ὅστις λαβὼν τὴν πρόνοιαν νὰ ἐξαποστείλῃ ἐνταῦθα ὅλους τοὺς ἀποίκους, καὶ σὺν τούτοις ὅλους τοὺς φρουροὺς καὶ τοὺς ἀπτικίζοντας τῶν ὑπηκόων πόλεων, κατέστησε διὰ τὴν ἐνδειαν τροφῶν ἀδύνατον τὴν παράτασιν τῆς ἀμύνης.

Ὁ πρῶτιστος λοιπὸν, ὁ κυριώτατος λόγος δι' ὃν κατωρθώθη ἡ Ἰταλικὴ ἐνότης εἶναι ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ποτὲ δὲν ἐφαντάσθησαν νὰ ἄρξωσι τῆς χερσονήσου διὰ μόνων τῶν εἰκοσάκις χιλίων ἑαυτῶν πολιτῶν· ἀλλὰ κατέστησαν κοινωνοὺς τοῦ κυριαρχικοῦ δικαίωματος τοὺς κρατίστους τῶν ἀντιπάλων. Τοιοῦτό τι οὐδέποτε ἔπραξαν οὔτε οἱ Σπαρτιαταὶ, οὔτε οἱ Ἀθηναῖοι, διὰ τοῦτο οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ ἀπαρτίσωσι τὴν πολιτικὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐνότητά. Ἀλλά· δὲν ἦτο τοῦλάχιστον δυνατὸν νὰ παρατείνωσιν ἐπὶ

μακρότερον τὸν ἴδιον αὐτοτελῇ βίον; Δυστυχῶς δὲν ἦτο, διότι, μετὰ τοὺς ἀτελεσφορήτους ἐκείνους ἀγῶνας, ἐν Σπάρτῃ μὲν τὸ πολίτευμα ἔμεινεν ἄνευ πολιτῶν, ἐν Ἀθήναις δὲ οἱ πολῖται ἔμειναν ἄνευ πολιτεύματος.

Οἱ χίλιοι Σπαρτιᾶται τῆς 4 ἑκατονταετηρίδος κατήντησαν περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης 700, ἐξ ὧν 100 καὶ μόνοι ἦσαν οἱ γῆν κεκτημένοι, ὃ ἔστιν οἱ τέλειοι πολῖται. Εἶναι πρόδηλον ὅτι ἡ οὕτω φθισίῳσα πόλις ἔπνεε τὰ λοίσθια. Ἡ θεραπεία ἦν τότε ἐπεχείρησαν οἱ βασιλεῖς ἹΑγίς καὶ Κλεομένης ἐπετάχυνε τὸν θάνατον, διότι, μετὰ τὴν περὶ Σελλασίαν νίκην αὐτοῦ, ὁ Ἀντίγονος τῆς Μακεδονίας διώρισεν ἐπὶ σ τ ᾱ τ ῆ ν τῆς Σπάρτης τὸν Βοιωτὸν Βραχύλλην. Μεθ' ὃ ἐπῆλθον αἱ ἐπείσχυντο τυραννίδες τοῦ Μαχανίδα καὶ τοῦ Νάβιδος, καὶ αἱ ἄλλαι ἀνάξiai σπουδαίου ἱστορικοῦ λόγου περιπέτειαί τῆς πάλαι περιπύστου πόλεως.

Ἐν Ἀθήναις ὡς προεῖπον δὲν ἔλλειψαν ποτὲ οἱ πολῖται, οἱ πολῖται ὅμως οὗτοι ἀφηγίασαν πρωϊμώτατα. Ὁ νομοθέτης εἶχε μὲν ἀποπειραθῇ νὰ χαλιναγωγῇ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, ἀλλ' οἱ χαλινοὶ ἐκεῖνοι, ἀνέκαθεν ἀσθενεῖς ὄντες, παντελῶς διὰ τοῦ χρόνου ἐχαλαρώθησαν. Οἱ ἄρχοντες ἦσαν ἐνιαύσιοι ἀπὸ τῆς 7 ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἡ βουλὴ ὡσαύτως ἀφ' ἧς ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Σόλωνος. Κατ' ἀρχὰς ἄρχοντες καὶ βουλευταὶ ἐξελέγοντο τούλάχιστον ἐπὶ τῇ βάσει ὠρισμένων τινῶν προσόντων, ἐνῶ ἔπειτα ἐγένοντο πάντες, πλὴν τῶν στρατηγῶν, κληρωτοί. Καὶ κληρωτοὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν πολιτῶν ὃ ἔστιν οἱ παιδαγωγοῦντες οὐδόλως διέφερον τῶν παιδαγωγουμένων. Ὅθεν ἀπὸ τῶν μέσων τῆς 5 ἑκατονταετηρίδος κατέστη ἀπαραίτητον νὰ προχειρισθῶσι νέοι ἐλεγκταὶ οὐ μόνον τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν προτέρων ἰθυντῆρων αὐτῆς, ἥτοι τῆς βουλῆς καὶ τῶν ἀρχόντων. Οἱ νέοι οὗτοι ἐλεγκταὶ ἐκαλοῦντο Νομοφύλακες καὶ Νομοθέται. Οἱ νομοφύλακες ἦσαν ἑπτὰ καὶ καθήμενοι ἐν τῇ βουλῇ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μετὰ τῶν προέδρων, ἐκώλυον τὰ ἀσύμφορα τῇ πόλει πράττειν. Τῶν δὲ νομοθετῶν ἔργον ἦτο νὰ βασανίζωσιν ἐκ προοιμίου πᾶσαν νέαν νόμου πρότασιν. Καὶ πλὴν τούτων, ἐπειδὴ εἰς τὰς θορυβώδεις ἐκείνας συζητήσεις καὶ συνεδριάσεις τῆς τοῦ δήμου ἐκκλησίας ἐψηφίζοντο πολλοὶ νόμοι ἀντιφατικοὶ ἢ διπλοὶ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, οἱ ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀρχόντων ἰδίως θεσμοθέται καλούμενοι

ἐπετράπησαν νὰ ἐξελέγχωσι τὰς ἀντινομίας ταύτας καὶ δινομίας καὶ νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου τὴν διόρθωσιν.

Ἄλλὰ πάντες οἱ θεσμοὶ οὗτοι ἦσαν ἢ πρόσκαιροι ἢ ἀνίσχυροι ν' ἀναχαιτίσωσι τὴν ἀκάθεκτον ἀκολασίαν τοῦ ὄχλου. Ἵνα πεισθῶμεν περὶ τούτου θέλω ἀνακαλέσει ἐνταῦθα διὰ βραχέων τὰ μεταξὺ τῆς ἐν Σικελίᾳ πανωλεθρίας καὶ τῆς ἐν Ἀργινούσαις νίκης γεγονότα, ἐνδιατρίδων πλείοτερόν τι εἰς τὰς περιπετείας τῆς δίκης τῶν στρατηγῶν τοῦ ἐνδόξου τούτου κατορθώματος. Ἡ ἐπὶ τὴν Σικελίαν στρατεία εἶχεν ἀποφασισθῇ παρὰ τὰς ἐπιμόνους ἐνστάσεις τῶν ἐγκριτωτέρων πολιτῶν, ἐν οἷς κατελέγοντο ἄνδρες εἴοι ὁ Νικίας, ὁ Σωκράτης, ὁ περιώνυμος ἀστρονόμος Μέτων. Ὅλα ὅσα οἱ χρηστοί, οἱ συνετοί, οἱ ἔμπειροι οὗτοι πολῖται, καὶ πρὸ πάντων ὁ δυστυχὴς ὁ Νικίας, προεῖπον περὶ τῶν ἀπειλουμένων ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκείνης συμφερῶν, ὅλα ἐπηλήθευσαν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπώλεσαν ἐν αὐτῇ 10,000 ὀπλίτας, ὑπὲρ τὰς 200 τριήρεις καὶ περὶ τὰ 90 ἑκατομμύρια δραχμῶν τοῦ σημερινοῦ νομίσματος· καὶ ἐν τῷ ᾧμα οἱ μὲν Πελοποννήσιοι ἐνέβαλον εἰς τὴν Ἀττικὴν, οἱ δὲ ὑπήκοοι ἐπανέστησαν, ὁ δὲ μέγας βασιλεὺς συνέθετο πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους νὰ καταβάλλῃ τοὺς μισθοὺς τῶν πληρωμάτων τοῦ πελοποννησιακοῦ στόλου. Τότε τὰ πρὸ τριετίας τοσοῦτον παράφορα πλήθη, καταπλαγέντα ἐκ τῆς πανωλεθρίας καὶ τῶν ἄλλων ἐπικρεμασθέντων κινδύνων, ἐψήφισαν περὶ τὰ τέλη τοῦ 413, ὅτι δέκα πρόδουλοι θέλουσι δοκιμάζει ἐκ προοιμίου πᾶσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου ὑπεβλητέαν πρότασιν καὶ ἰδίως θέλουσι προτείνειν πάντα τὰ πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἀπαιτούμενα. Συνετώτατον τοῦτε, μαρτυροῦν ὅμως ἐνταῦτῳ ὅτι οἱ πρὸ ἔτῶν 40 προχειρισθέντες πρόδουλοι, οἱ τότε κληθέντες νομοθέται, εἶχον ἐν τῷ μεταξὺ ἐκλείψει. Ὅπως δὴποτε οἱ νέοι πρόδουλοι κατήρτισαν, τῷ 412, 128 τριήρεις δι' ὧν ἀνεχαιτίσθη ἡ ἀποστασία τῶν ὑπηκόων καὶ ἐνίκηθησαν περὶ Μίλητον οἱ πολέμιοι. Ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ τῶν προβούλων δὲν διήρκεσε πλείοτερον τοῦ ἔτους· τῷ δὲ 411 δύο ἐγένοντο ριζικαὶ μεταβολαὶ τοῦ ὅλου πολιτεύματος, ἡ μὲν κατὰ μάρτιον ἀκράτως ὀλιγαρχικὴ, ἡ δὲ κατὰ ἰούνιον σωφρονεστέρα, καθ' ἣν συνεκλήθη μὲν αὖθις ἡ ἀπὸ τοῦ μαρτίου ὅλως ἐκλιποῦσα ἐκκλησία τοῦ δήμου, συνεκροτήθη ὅμως ἐκ μόνων τῶν πολιτῶν ὅσοι ἠδύναντο νὰ ἐπαρκέσωσιν ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὴν ἰδίαν πανοπλίαν. Χάρις εἰς τὸ νέον

τοῦτο πολίτευμα κατωρθώθη ἡ μεγάλη περὶ Κύζικον νίκη, κατὰ ἀπρίλιον τοῦ 410. Ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἀποθρασυνθέντες ἐκ τοῦ θριάμβου τούτου, ἐνέβαλον αὖθις ἀθρόοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εὐποροί τε καὶ πένητες. Ὅθεν ἀπέρριψαν τὰς περὶ εἰρήνης προτάσεις, τὰς διαβίβασθείσας ὑπὸ τῶν ἡττηθέντων Λακεδαιμονίων, ἐπὶ τῷ κυριωτάτῳ ὄρῳ τοῦ νὰ ἔχωσιν ἐκάτεροι τὰς πόλεις ἅς κρατοῦσιν. Ἡ φρόνησις ἀπήτει νὰ γίνωσι δεκταὶ αἱ προτάσεις, ἰδίως διότι, ὡς ὑπέμνησεν ὁ ἀρχιπρεσβευτὴς Ἐνδιος «ἡμῖν ὁ πλουσιώτατος τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην βασιλέων χορηγός ἐστι τοῦ πολέμου, ὑμῖν δὲ οἱ πενιχρότατοι τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην.» Καὶ οἱ σωφρονέστατοι τῶν Ἀθηναίων ἔρρεπον τῶνόντι πρὸς τὴν εἰρήνην. Οἱ δημαγωγοὶ ὁμῶς «οἱ τὰς δημοσίας ταραχὰς ἰδίας ποιούμενοι προσόδους» παρέπεισαν τὸ πλῆθος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα. Ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὁ πόλεμος ἀπέβη ἀμφίρροπος, ὃ ἐστὶ σφόδρα ἀλυσίτελης τοῖς Ἀθηναίοις, διότι αἱ ἦτται αὐτῶν ἦσαν ἀνεπανόρθωτοι, ἐνῷ αἱ τῶν Λακεδαιμονίων ἦτται ἐπανωρθοῦντο εὐχερῶς διὰ τῶν θησαυρῶν τῆς Περιοίας. Κατὰ δὲ τὸ τελευταῖον τῶν τεσσάρων ἐκεῖνων ἐτῶν ὁ μὲν Καλλικρατίδας, νικήσας τὸν Κόνωνα, ἀπέκλεισεν αὐτὸν εἰς Μιτυλήνην, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι στρατηγοὶ κατετρόπωσαν τὸν Καλλικρατίδαν περὶ Ἀργινούσας.

Τοῦτο τὸ ἐν Ἀργινούσαις τρόπαιον ὑπῆρξεν ἐν τῶν καλλίστων ὅσα ἤγειρον οἱ τῶν Ἀθηναίων ναυβάται. Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀφροσύνη τοῦ ὄχλου εὗρε τὴν τέχνην νὰ μεταβάλῃ τὸν θρίαμβον ἐκεῖνον εἰς πένθος. Ἡ ἐκθεσις τῶν στρατηγῶν διελάμβανεν ὅτι ὁ στόλος τῶν Πελοποννησίων ἡττήθη κατὰ κράτος, ἀποβαλὼν τριήρεις 70 οὖν τῷ ἡρωϊκῷ αὐτοῦ ἡγεμόνι· προσέθετε δὲ ὅτι, ἐπισυμβάντος ἀνέμου καὶ χειμῶνος ἰσχυροῦ, δὲν ἀπέβη δυνατόν νὰ σωθῶσιν οἱ νεκροὶ καὶ οἱ ναυαγοί. Ἀμέσως οἱ δημαγωγοί, ἐν δευτέρῳ θέντες τὴν νίκην, ἠξίωσαν ὅτι οἱ στρατηγοὶ παρεβίασαν καθήκον ἱερώτατον, μὴ περισυλλέξαντες τοὺς πεπτωκότας. Ἡ δὲ ἐκκλησία τοῦ δήμου καθήρεσε τοὺς στρατηγοὺς ἄνευ ἐξακριβώσεως τῶν γεγονότων καὶ προσέκελεσεν αὐτοὺς νὰ ἐπανέλθωσιν οἴκοι. Ἐκ τῶν ὀκτὼ στρατηγῶν οἱ δύο, προβλέποντες τὴν τύχην ἣτις τοὺς περιέμενε, δὲν προσῆλθον· οἱ δὲ ἕξ ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσωσι καὶ ἅμα ἀφίκοντο παρῆστησαν ἐνώπιον τῆς βουλῆς ἵνα δώσωσι λόγον τῶν πεπραγμένων καὶ ἀποφασισθῇ ἐὰν ὑπάρχῃ ἀφορμὴ κατηγορίας. Τότε ὁμῶς ἀπε-

δείχθη αὐθις ὅτι ἡ βουλὴ, ἀντὶ νὰ σωφρονίσῃ τὸν δῆμον, αὐτὴ μᾶλλον ἔχει ἀνάγκην σωφρονιστοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐξηγήσεων τὰς ὁποίας ἔδωκαν οἱ στρατηγοί, συζήτησις μὲν οὐδεμία ἐγένετο, εἰπόντος δὲ, ὡς ἱστορεῖ ὁ Ξενοφῶν, ἐνὸς τῶν βουλευτῶν, τοῦ Τιμοκράτους, ὅτι χρή δεθέντας εἰς τὸν δῆμον παραδοθῆναι, ἡ βουλὴ ἔδωκε. Συνῆλθε λοιπὸν ἡ ἐκκλησία, ἐν ἣ διαφόροι κατηγόρουν τῶν στρατηγῶν, οἱ δὲ βραχέως ἕκαστος ἀπολογούμενοι καὶ παρόντες μάρτυρας τοὺς κυβερνήτας τῶν πλοίων καὶ ἄλλους τῶν συμπεπόντων πολλοὺς, κατέστησαν ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ μέγεθος τοῦ χειμῶνος ἦτο τὸ κωλύσαν τὴν διάσωσιν τῶν ναυαγῶν. Ἀλλὰ τούτων γινομένων ἐπῆλθεν ἡ νύξ ὥστε ἀπεφασίσθη ν' ἀναδληθῇ ἡ ἐξέτασις τοῦ πράγματος εἰς ἄλλην ἐκκλησίαν, ἐν τῷ μεταξύ δὲ ἡ βουλὴ προβουλεύσασα νὰ προτείνῃ ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἄνδρες κρίνουντο. Ἡ βουλὴ, ἀντὶ νὰ ὀρίσῃ, ὡς ἀπεφάσισεν ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου, κατὰ τίνα τρόπον θέλουσι κριθῇ οἱ στρατηγοί, ἐψήφισεν, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Καλλιξένου, ἀξίου συναδέλφου τοῦ Τιμοκράτους, ὅτι, ἐπειδὴ τῶν τε κατηγορούντων κατὰ τῶν στρατηγῶν καὶ ἐκείνων ἀπολογουμένων ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκκλησίᾳ, ἀκηκόασιν οἱ Ἀθηναῖται, ἄλλο δὲν ὑπολείπεται εἰμὴ νὰ τεθῶσιν εἰς ἐκάστην φυλὴν δύο ὕδραιοι, δηλαδὴ, ὡς ἠθέλομεν εἶπει σήμερον, δύο κάλπαι, ἵνα οἱ μὲν νομίζοντες ἐνόχους τοὺς στρατηγοὺς ψηφίσωσιν εἰς τὴν προτέραν, οἱ δὲ μὴ, εἰς τὴν ὑστέραν.

Τὸ προβούλευμα τοῦτο παρεποίει ἀουστόλως τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ γεινόμενα καὶ ἀποφασισθέντα. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ εἶχε γίνεαι ἀπλὴ προεισαγωγικὴ συζήτησις, οὐδεμία δὲ οὔτε ἀνάκρισις τῆς ὑποθέσεως διεξήχθη, οὔτε προθεσμία εὐλόγως ἐδόθη εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἵνα παρασκευάσωσι τὴν ἀπολογίαν αὐτῶν. Τοῦτο εἶχεν ὁμολογήσει αὐτὴ ἡ ἐκκλησία, προσκαλέσασα τὴν βουλήν «εἰς ἐνεγκεῖν ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἄνδρες κρίνουντο,» ἡ δὲ βουλὴ εἰς ἀπάντησιν ἀπεφάνητο ὅτι συμπληρωθείσης τῆς διαδικασίας δὲν εἶχον ἄλλο εἰμὴ νὰ ἀποφασίσωσι. Καὶ τοῦτο δὲν ἤρκει. Κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἡ βουλὴ ὤφειλε νὰ παραπέμψῃ τοὺς στρατηγοὺς εἰς τοὺς ἐνόχους, ἀντὶ δὲ τούτου παρέδιδεν αὐτοὺς εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνωμότου πλῆθους, ὅπερ ἐπ' ἐκκλησίας οὐδέποτε ἐδίκοζεν. Ἀλλὰ τὸ ἐτι δεινότερον ἦτο ὅτι τὸ προβούλευμα παρεβίαζε τὸ ψήφισμα τοῦ Καννῶνου, καθ' ὃ περὶ ἐκάστου κατηγορουμένου ἰδία ἔδει νὰ γίνεται ψη-

φοφορία, ἐνῷ νῦν ἡ ἐκκλησία προσεκαλεῖτο διὰ μιᾶς καὶ μόνης ψηφοφορίας νὰ ἀποφασίσῃ σύναμα περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς ἀθωότητος ὄλων τῶν στρατηγῶν. Ἡ διαίρεσις τῆς ψηφοφορίας ἦν ἐπέβαλλε τὸ ψήφισμα τοῦ Καννώνου, πάντοτε σωτήριος οὔσα, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἦτο τοσοῦτῳ μᾶλλον ἀπαραίτητος ὅσω, διὰ τῆς μιᾶς καὶ μόνης ψηφοφορίας ἡ ἀπόφασις ἐὰν ἀπέβαινε καταδικαστικὴ, ἔμελλε νὰ μεταβληθῇ ἐν μέρει εἰς καθαρὸν δικαστικὸν φόνον. Ἐν τῷ ὄντι εἶχεν ἀποδειχθῇ ἀναμφισβητήτως· ὅτι ὁ στρατηγὸς Λυσίας ἦτο αὐτὸς ναυαγός, σωθεὶς ἐπὶ καταδύσεως νεώς. Δοθέντος λοιπὸν ὅτι οἱ λοιποὶ ἦσαν ἐνοχοί, ὁ Λυσίας ἦτο ὁμολογουμένως ἀθῶος· καὶ ὅμως ἡ ἐκκλησία ἐν περιπτώσει καταδίκης ἔμελλε νὰ ἀποφασίσῃ ὅτι καὶ ὁ Λυσίας ἦτο ἐνοχος διότι ναυαγὸς ὧν δὲν ἔσωσε τοὺς ἄλλους ναυαγούς.

Τελευταῖον συνήλθεν ἡ ἐκκλησία, καὶ ἀναγνωσθέντος τοῦ προβουλεύματος, τινὲς τῶν χρηστοτέρων πολιτῶν ἐπεχείρησαν νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι παράνομα ἔγραψεν ὁ Καλλιξενος· ἀλλὰ τὸ πλῆθος ἐβόα «δεινὸν εἶναι εἰ μὴ τις ἑάσει τὸν δῆμον πράττειν ὃ ἀνβούληται.» Εἰς μάλιστα τῶν δημοκόπων, ὁ Λυκίσκος, ἠπέλιξε τοὺς ἀντιλέγοντας ὅτι, ἐὰν μὴ σιωπήσωσι, θέλουσι περιληφθῇ εἰς τὴν κατὰ τῶν στρατηγῶν κατηγορίαν· καὶ ἐπεκρότησεν ὁ ὄχλος, οἱ δὲ ὀλίγοι ἐκεῖνοι ἠναγκάσθησαν νὰ σιωπήσωσι. Τότε τινὲς τῶν Πρυτάνεων, ἦτοι τῶν ἐπιτρόπων τῆς βουλῆς οἵτινες προήδρευον τῆς ἐκκλησίας, ἐτόλμησαν νὰ εἴπωσιν ὅτι δὲν θέλουσι προτείνει τὴν διαψήφισιν ζητήματος προφανῶς παρανόμου· ἀλλὰ τότε ὁ Καλλιξενος ἐπανέλαβε τὴν ἀπειλὴν τοῦ Λυκίσκου, ὅτι δηλαδὴ θέλουσι περιληφθῇ εἰς τὴν κατὰ τῶν στρατηγῶν κατηγορίαν. Ὅθεν ὑπήκουσαν καὶ οἱ Πρυτάνεις, ὑπήκουσαν πάντες πλὴν ἑνός. Ἦτο δὲ ὁ εἷς καὶ μόνος ἐπιμείνας ὑπὲρ τοῦ νόμου διαμαρτυρούμενος, ὁ Σωκράτης, ὅστις καὶ πρὸ ἐννέα ἐτῶν εἰς μάτην ἀπέτρεπε τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὴν Σικελίαν στρατείας.

Μετὰ πάντα ὅμως ταῦτα ἠδυνήθη εἰς τῶν καλῶν κάγαθων τῆς ἐκκλησίας ἀνδρῶν, Εὐρυπτόλεμος ὁ Πεισιάνакτος, νὰ ἀπολογηθῇ ἐκ τοῦ προχείρου ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων. Ὁ Εὐρυπτόλεμος ὡμίλησε μετὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος καὶ μετριοπαθείας, μὴ διστάσας ἐντούτοις ν' ἀπευθύνη εἰς τὸν ἐξεστηκότα τὰς φρένας ἐκεῖνον ὄχλον τὴν πικρὰν εἰρωνεῖαν τοῦ νὰ μὴ συμπολεμήσωσι μετὰ τῶν Λακεδαι-

μονίων, ἀπολλύντες ἀκρίτους παρὰ τὸν νόμον τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀφαιρέσαντας ἀπὸ ἐκείνων ἐβδομήκοντα ναῦς καὶ κατατροπώσαντας αὐτούς. Ἀλλ' ὠμίλησεν εἰς ὧτα μὴ ἀκουόντων. Ἡ ἐκκλησία κατεδίκασε τοὺς σωτῆρας τῆς πατρίδος στρατηγούς, ὁκτῶ ὄντας· ἀπέθανον δὲ οἱ παρόντες ἕξ, ἐν οἷς καὶ ὁ ναυαγὸς Λυσίας. Ἡ τιμωρία τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἀνοσιουργήματος ἐπῆλθε ταχεῖα καὶ ἀδυσώπητος. Μετὰ ὀλίγους μῆνας οἱ διάδοχοι τῶν θανατωθέντων στρατηγῶν ἔπαθον τὴν περὶ Αἰγὸς ποταμοὺς πανωλεθρίαν· καὶ μετὰ τινες πάλιν ἑτέρους μῆνας, αὕτῃ τῶν Ἀθηναίων ἡ πόλις παρεδόθη εἰς τὸν Λύσανδρον καὶ εἰς τὴν τυραννίαν τῶν τριάκοντα.

Τότε ἡ τύχη ἐνόμισεν ἀρκοῦντα τὰ ἀντίποινα ταῦτα καὶ ἀπέδωκεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα· ἀλλὰ πρὸ μικροῦ εἶδομεν ὅποσον πάλιν ἀνεδείχθησαν ἀνάξιοι τοῦ νέου τούτου εὐεργετήματος. Τοσοῦτον δὲ ἐξεβακχεύθησαν καὶ μετ' αὐτὴν τὴν περὶ Χαιρώνειαν ἦτταν ὥστε ἐπὶ τῆς δίκης καὶ τῆς καταδίκης τοῦ χρηστοῦ Φωκίωνος ἐκάλεσαν συμμετόχους τῶν ὀργίων αὐτῶν καὶ δούλους καὶ ξένους. Μικρὸν δὲ πρότερον ἔπραξαν χεῖρόν τι εἰ δυνατόν. Τῷ 322, ὁ στόλος τῶν Ἀθηναίων ἠττήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Μακεδόνοιο Κλείτου περὶ Ἀμοργόν. Ὁ δημαγωγὸς Στρατοκλῆς, δραμῶν εἰς τὴν πόλιν πρὸ πάσης ἄλλης περὶ τῆς συμφορᾶς ἀγγελίας, εἰσελαύνει ἐστεφανωμένος διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ, βεβαιοῖ ὅτι νενικήκασι καὶ γράφει ψήφισμα νὰ τελέσωσιν εὐαγγέλια καὶ νὰ ποιήσωσι κρεοδαισίαν κατὰ φυλήν. Ἀλλ' ἔτι πανηγυριζούσης τῆς πόλεως καταφθάνουσιν εἰς Πειραιᾶ τὰ ἐλεεινὰ τοῦ στόλου λείψανα. Ὁ δὲ Στρατοκλῆς, ἰδὼν τὸν δῆμον κατεξαναστάντα κατ' αὐτοῦ· «εἴτα, εἴπε, τί πεπόνθατε δεινὸν ἢ δύο ἡμέρας ἡδέως γεγόνατε.» Καὶ ἐντούτοις ὁ Στρατοκλῆς οὗτος δὲν ἔπαυσε πρωτεύων ἐν Ἀθῆναις, ἐπὶ τέλους δὲ καὶ παντοδύναμος ἐνταῦθα ἐγένετο. Ὁμολογητέον ὅτι ταῦτα πάντα ἦσαν παρωδία πολιτεύματος, καὶ ὅχι πολίτευμα.

Ῥίψωμεν ἤδη ἐν βλέμμα εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς Ῥώμης.

Ἀπὸ τῆς καταλύσεως τῆς βασιλείας ὁ δῆμος τῶν Ῥωμαίων ἔλαβε βαθμηδὸν ἅπαντα τὰ δικαιώματα τοῦ τῶν Ἀθηναίων δήμου, ἐὰν μὴ καὶ μεῖζονα. Ἰδίως ἀπεδόθη αὐτῷ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ἅπαντας τοὺς ἄρχοντας τῆς πολιτείας, πολιτικούς τε καὶ στρατιωτικούς καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι εἰς τὰς ἀρχάς. Κατ'

ἀμφοτέρα ταῦτα ἢ ἰσχὺς τοῦ δήμου ἦτο ἐν Ῥώμῃ μείζων ἢ ἐν Ἀθήναις, ὅπου, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἢ ἐκλογῇ, πλὴν τῶν στρατηγῶν, ἀντικατέστη διὰ τῆς κληρώσεως. Ὁ δῆμος ἐψήφισε τοὺς νόμους καὶ ἀπεφάσισε περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης· ἄνευ τῆς κυρώσεως αὐτοῦ οὐδεμία ἴσχυε συνθήκη καὶ οὐδεμία ἐξετελεῖτο ποινὴ θανάτου. Ἐνὶ λόγῳ ὁ δῆμος, ἐν ταῖς τακτικαῖς αὐτοῦ συνελεύσεσιν ἦτο ἡ πρώτη τοῦ κράτους ἀρχὴ καὶ ὁ νόμιμος αὐτοῦ κυρίαρχος. Τοσαύτην δὲ λαμβάνων ὁσημέραι παντοδυναμίαν, δὲν ἀνέδειξε πάντοτε πολλὴν περὶ τὴν ἐνάσκησιν αὐτῆς σωφροσύνην. Ἡ δημαγωγία ἦνθησεν ἐν Ῥώμῃ ὅπως καὶ ἐν Ἀθήναις, ἀπειλοῦσα ἐκ διαλειμμάτων νέαν ἐπέκτασιν τῆς τοῦ λαοῦ ἐξουσίας. Μήπως, ὅπως ὁ ἡμέτερος Λυκίσκος ἐπὶ τῆς δίκης τῶν ὀκτῶ στρατηγῶν, δὲν ἠρώτησε καὶ ὁ Τιβέριος Γράκχος, ἐὰν ὁ δήμαρχος ὁ μὴ ἐπιτρέπων εἰς τὸν λαόν νὰ πράξῃ ὅ,τι θέλει, δὲν εἶναι καθαιρετέος;

Ἄλλ' ἀπέναντι τῆς ἀγορᾶς ἦρε τὴν ὑπερήφανον αὐτῆς κορυφὴν ἡ Σύγκλητος, ἡ ἀκρόπολις τοῦ πολιτεύματος, εἰς τοὺς βράχους τῆς ὁποίας ἐθραύσθησαν πολλάκις τὰ κύματα τῆς δημαγωγίας. Ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων ἡ Σύγκλητος ἦτο ἀπλῶς συμβουλευτικὸν τοῦ βασιλέως συνέδριον, συγκείμενον ἐκ τῶν γεναρχῶν τῆς πόλεως, ἰσοβίως ἐπιτελούντων τὴν λειτουργίαν ταύτην· ἐπενήρχει ὅμως ἕκτοτε εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν κυριωτάτων τῆς πολιτείας συμφερόντων. Ἀπὸ δὲ τῆς καταλύσεως τῆς βασιλείας, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, ἐτροπολογήθη ἢ τε συγκρότησις τῆς Συγκλήτου καὶ ἡ δικαιοδοσία αὐτῆς· τὸ συνέδριον τοῦτο ἀνέλαβεν ἤδη αὐτὴν τὴν Κυβέρνησιν, αὐτὴν τὴν ἀνωτέραν διοίκησιν τοῦ κράτους, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν μειζόνων ἀρχόντων. Παρεκάθηντο δ' ἐναὐτῷ αὐτοδικαίως καὶ ἰσοβίως πάντες οἱ πρῶν ὑπατοὶ, πραιτόρες, τιμηταί, πάντες οἱ προδιατελέσαντες μείζονες τῆς πολιτείας ἄρχοντες· καὶ ἐπειδὴ οὗτοι δὲν ἐξήρκουν εἰς ἀπαρτισμὸν τοῦ νενομισμένου ἀριθμοῦ τῶν τριακοσίων συγκλητικῶν, ἐξελέγοντο ὑπὸ τῶν τιμητῶν ἐπίσης ἰσοβίως καὶ ἄλλοι πολῖται, εἴτε προδιατελέσαντες ἐν τοῖς δευτερεύουσιν τῆς πολιτείας ἀξιώμασιν, εἴτε ἄνδρες ἐπὶ πολεμικῇ ἀνδρείᾳ διαπρέψαντες. Τῶν συζητήσεων ὅμως δὲν μετεῖχον εἰμὴ οἱ ἐκ τῶν μειζόνων ἀρχόντων συγκλητικοί, οἱ δὲ ὑπὸ τῶν τιμητῶν προχειριζόμενοι δὲν ἐδικαιοῦντο νὰ φέρωσι ποτὲ τὸν λόγον, ἀρκούμενοι ν' ἀκούωσι καὶ νὰ ψηφίζωσιν ἐν σιωπῇ. Ὅθεν ἀληθῶς εἰπεῖν οἱ συγ-

κλητικοί ἐξελέγοντο ἐμμέσως ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ δήμου, ὅστις ἀνεδείκνυε διὰ τῆς ἑαυτοῦ ψήφου τοὺς μέλλοντας νὰ παρακαθήσων ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἀνωτέρους ἄρχοντας, σὺν τοῖς ἄλλοις δὲ καὶ τοὺς τιμητάς, οἵτινες ἐξέλεγον πάλιν τοὺς ὑποδεεστέρους συγκλητικούς τοὺς ἔχοντας μόνον δικαίωμα ψήφου, ὅχι δὲ καὶ συζητήσεως.

Ἡ ἀρμοδιότης τῆς Συγκλήτου εἶναι δύσκολον νὰ διαγραφῇ, ἰδίως δὲ σφόδρα δυσδιάκριτα εἶναι τὰ ὅρια τὰ ὅποια διεχώριζον τὴν ἀρμοδιότητα ταύτην ἀπὸ τῆς κυριάρχου ἐξουσίας τοῦ λαοῦ. Ὁ δῆμος, ὡς πρὸ μικροῦ εἵπομεν, ἦτο ἡ ὑπερτάτη τοῦ κράτους ἀρχὴ καὶ ὁ νόμιμος αὐτοῦ κυρίαρχος, ἡ δὲ Σύγκλητος ἦτο ἐπιτετραμμένη τὴν κυβέρνησιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀνωτέραν διοίκησιν, τῇ συμπτέρξει τῶν μειζόνων ἀρχόντων. Πράγματι ὅμως ἡ Σύγκλητος ἐχειραγώγει τὸν δῆμον περὶ τὴν ἐνάσκησιν ἀπάντων τῶν κυριαρχικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων. Ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία λ. χ. ἀνῆκε τῷ δήμῳ· ἀλλὰ παρεκτὸς τοῦ ὅτι οὐδὲν νομοσχέδιον ὑπεβάλλετο εἰς τὸν δῆμον πρὶν ἢ διὰ προβουλευματος ἐγκριθῇ ὑπὸ τῆς Συγκλήτου, ἡ Σύγκλητος ἰδιοποιήθη τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διακόπῃ, ἐν καιροῖς κρίσεσιν, τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων, ἐπιφυλαττομένης τῆς ὑπὸ τοῦ δήμου κυρώσεως τοῦ περὶ τούτου συγκλητικοῦ δόγματος, κυρώσεως ὅμως ἣτις ἀπέβη κατὰ μικρὸν ψιλὸς τύπος ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἐπὶ τέλους οὐδ' ὑπεβάλλετο περὶ αὐτῆς ψήφισμα. Ὡσαύτως ὁ δῆμος ἐξέλεγε τοὺς ἄρχοντας, ἀλλ' ἡ Σύγκλητος, διὰ τοσοῦτων τρόπων ἠδύνατο νὰ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν ἐκλογῶν ὥστε συνήθως, ἂν ὅχι πάντοτε, ἄρχοντες ἀνεδείκνυντο οἱ ἄριστοι τῶν πολιτῶν.

Ὁ Πολύβιος, αὐτόπτης καὶ αὐτόπειρος τῶν πραγμάτων γενόμενος, γράφων δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, ἦτοι ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, ἐξηγεῖ εὐκρινῶς καὶ πρακτικῶς πῶς κατῴρθου ταῦτα πάντα ἡ Σύγκλητος. «Πολλῶν γὰρ ἔργων ὄντων ἐκδιδομένων ὑπὸ τῶν τιμητῶν διὰ πάσης Ἰταλίας, εἰς τὰς ἐπισκευὰς καὶ κατασκευὰς τῶν δημοσίων, ἃ τις οὐκ ἀνέξαριθμήσαιτο ῥαδίως, πολλῶν δὲ ποταμῶν, λιμένων, κηπίων, μετὰλλων, χώρας, συλλήβδην ὅσα πέπτωκεν ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων δυναστείαν· πάντα χειρίζεσθαι συμβαίνει τὰ προειρημένα διὰ τοῦ πλήθους, καὶ σχεδὸν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, πάντας ἐνδεδέσθαι ταῖς ὥναῖς καὶ ταῖς ἐργασίαις ταῖς ἐκ τούτων. Οἱ μὲν γὰρ ἀγοράζουσι παρὰ τῶν τιμητῶν αὐτοὶ τὰς ἐκδόσεις, οἱ δὲ κοινωνοῦσι τούτοις, οἱ δ' ἐγγυῶνται τοὺς ἡγορακότας,

οἱ δὲ τὰς οὐσίας διδῶσιν περὶ τούτων εἰς τὸ δημόσιον. Ἐχει δὲ περὶ πάντων τῶν προειρημένων τὴν κυρίαν τὸ συνέδριον· καὶ γὰρ χρόνον δοῦναι, καὶ συμπτώματος γενομένου κουφίσαι, καὶ τὸ παράπαν, ἀδυνάτου τινὸς συμβάντος, ἀπολῦσαι τῆς ἐργωνίας. Καὶ πολλὰ δὴ τινὰ ἐστίν, ἐν οἷς καὶ βλάπτει μεγάλα, καὶ πάλιν ὠφελεῖ τοὺς τὰ δημόσια χειρίζοντας ἢ Σύγκλητος. Ἡ γὰρ ἀναφορὰ τῶν προειρημένων γίνεται πρὸς ταύτην. Τὸ δὲ μέγιστον, ἐκ ταύτης ἀποδίδονται κριταὶ τῶν πλείστων καὶ τῶν δημοσίων καὶ τῶν ἰδιωτικῶν συναλλαγμάτων, ὅσα μέγεθος ἔχει τῶν ἐγκλημάτων. Διὸ πάντες εἰς τὴν ταύτης πίστιν ἐνδεδεμένοι, καὶ δεδιότες τὸ τῆς χρείας ἄδηλον, εὐλαβῶς ἔχουσι πρὸς τὰς ἐνστάσεις καὶ τὰς ἀντιπράξεις τῶν τῆς Συγκλήτου βουλευμάτων.»

Οὕτως ἐποδηγέται τὴν πολιτείαν ἡ Σύγκλητος, μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς βασιλείας, ἐπὶ μακρότατον, κυβερνῶσα, συντηροῦσα καὶ σώζουσα τὸ κράτος, κατορθώσασα τὴν ἰταλικὴν ἐνότητα, κυριαρχήσασα μεγάλου μέρους τῆς τότε γνωστῆς οἰκουμένης καὶ κληθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐκπεπληγμένων λαῶν πρὸς οὓς περιήρχετο εἰς σχέσιν «συνέδριον βασιλέων.» Ἄλλ' ἀπὸ τῆς δευτέρας πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ὁ δῆμος ἤρχισεν ἀδιακόπως σχεδὸν στασιάζων, καὶ ἀναδεικνύων ἡγέτας πολεμίους τοῦ πολιτεύματος, καὶ, ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἡγετῶν τούτων, ψηφίζων τὸν ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων. Κατ' ἀρχὰς ἡ Σύγκλητος, περιστοιχισμένη ὑπὸ τῆς σωφρονεστερας τοῦ ἔθνους μερίδος, κατέβαλλε στάσεις καὶ στασιαστὰς, καὶ ἐπανῆγε τὸ πολίτευμα εἰς τὴν προτέραν τροχίαν. Μετ' ὀλίγον ὅμως αἱ στάσεις μετεβλήθησαν εἰς ἐμφυλίους πολέμους φοβεροὺς καὶ ἐπανελημμένους. Ἡ Σύγκλητος ἐπάλαισε καὶ τότε γενναίως καὶ μέχρι τινὸς ἐπιτυχῶς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ πολιτεύματος, ἐν μέσῳ τῶν δεινοτέρων περιπλοκῶν ἐν αἷς εὐρέθη ποτὲ Κυβέρνησις ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐπὶ τέλους δὲ οἱ ἐμφύλιοι ἐκεῖνοι πόλεμοι κατέστησαν ἀναπόδραστος τὴν ἰδρυσιν τῆς αὐτοκρατορίας. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κατακλυσμῷ τούτῳ τοῦ ἀρχαίου πολιτεύματος, μόνῃ ἐπέπλευσεν ἡ Σύγκλητος, ὡς ὕπατον τοῦ Κράτους συμβούλιον καὶ διτήρησεν ἐν μέρει τοῦλάχιστον τὸν διοικητικὴν καὶ οἰκονομικὴν αὐτῆς ἐξουσίαν, τὸ δὲ κυριώτατον ἐξηκολούθησεν ἀποτελοῦσα τὸν ἠθικὸν δεσμὸν τῆς ῥωμαϊκῆς ἐνότητος, μέχρις οὗ ἐν ἀρχῇ τῆς 4 π. Χρ. ἑκατονταετηρίδος ἀπέβαλε καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο λείψα-

νον τοῦ πάλαι ἀξιώματος, διὰ τῆς ὀριστικῆς διχοτομίας τοῦ Κράτους καὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ Ῥωμαϊκὴ Σύγκλητος ἐσταδιοδρόμησε λοιπὸν ἐπὶ χίλια ἔτη, γεννηθεῖσα σὺν τῇ Ῥώμῃ καὶ σὺν αὐτῇ θανοῦσα. Γεγονὸς ἐνιαῖον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν κοινοβουλευτικῶν θεσμῶν καὶ ἐνταύτῳ διδακτικώτατον. Οἱ θεσμοὶ οὗτοι δὲν θαυματουργοῦσιν αὐτομάτως. Ἵνα διαπλασθῶσι βιώσιμοι καὶ λειτουργήσωσι σκοπίμως ἀπαιτοῦνται πολλὰ, πρὸ πάντων δὲ ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ ἔθνει βαθεῖα ἢ συνείδησις τῆς ἀνάγκης κυβερνήσεως ἰσχυρᾶς, συνείδησις ἥς ἄνευ ἢ ἐλευθερία τάχιστα ἐκτρέπεται εἰς ἀναρχίαν. Τὸ κυβερνητικὸν τοῦτο αἰσθητήριον ἦτο ἀκμαιότατον ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ ἔθνει, καὶ τούτου ἕνεκα τὸ Ῥωμαϊκὸν ἔθνος ἐμεγαλουργήσεν ἐπὶ αἰῶνας· τὸ δὲ Ἑλληνικὸν ἔθνος, εἰς ὃ ἡ φύσις ἐπεδαψίλευσεν ὅλας τὰς εὐφυΐας καὶ ὅλας τὰς χάριτας τοῦ κόσμου τούτου, δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ κυβερνηθῇ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν παρέμεινε πολὺ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς τῆς ἱστορίας.

Ἐὰν ἤδη ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἐκείνων χρόνων στρέψωμεν τὰ βλέμματα εἰς τὰ περὶ ἡμᾶς συμβαίνοντα, δυσκόλως θέλομεν ἀρνηθῇ ὅτι ὁ νεώτερος Ἑλληνισμὸς μίαν μάλιστα τῶν προγονικῶν ἰδιοτήτων ἐκληρονόμησεν ἀπαραμείωτον. Τῶνόντι, διατί τὰ θαυμάσια πολεμικὰ ἔργα τῆς ἐπαναστάσεως μικροῦ ἐδέησε νὰ ματαιωθῶσι καθ' ὁλοκληρίαν; Διότι ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως οὐδόλως οὐδαμῶς ἐκυβερνήθημεν. Διατί δὲ καὶ τῆς ἐπελθούσης πεντηκονταετοῦς εἰρήνης οἱ καρποὶ οὔτε καλοὶ ἐγένοντο οὔτε ὤριμοι; Διότι ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ, ἀντὶ νὰ διαπλασθῶμεν ἐθνικῶς, καὶ στρατιωτικῶς, κατετρίψαμεν τὸν χρόνον περὶ πᾶν ἄλλο ἢ περὶ τὴν τελεσφόρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ διοργάνωσιν. Οὐδὲν ἔθνος ὑποχρεοῦται νὰ ᾔῃαι μεγαλοφυές· ἀλλ' οὐδὲν ἔθνος δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ κοινοῦ νοός. Κοινὸς δὲ νοὺς τῶν ἐθνῶν εἶναι ἡ Κυβέρνησις.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8 Νοεμβρίου 1885

Κ. Π.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Μῦθοι. — Ἑρμηνεύαι. — Ἱστορικὴ τοῦ ἔθνους καταγωγὴ.

Περὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν ἱστορήματα. Τὰ μὲν εἶναι μυθικαὶ παραδόσεις ὅσας διέσωσαν εἰς ἡμᾶς ἀρχαῖοι ποιηταὶ καὶ λογογράφοι· τὰ δὲ, ἑρμηνεύαι τῶν μυθευμάτων τούτων, τὰς ὁποίας ἐπεχείρησαν ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι ἱστορικοὶ καὶ ἄλλοι λόγιοι ἄνδρες.

Αἱ δημώδεις τοῦ ἔθνους παραδόσεις ἤρχιζον ἀπὸ ἀφελῶν τιμῶν κοσμογονικῶν δοξασιῶν· καὶ ἔλεγον, ὅτι πρῶτον ὑπῆρξε Χάος, ἔπειτα δὲ ἡ εὐρύστερνος Γαῖα καὶ τὰ σκοτεινὰ Τάρταρα, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ Γῆ. Ἐκ τοῦ Χάους ἐγεννήθησαν τὸ Ἑρέβος καὶ ἡ μέλαινα Νύξ, ἐκ δὲ τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἑρέβους, ὁ Αἰθὴρ καὶ ἡ Ἥμερα. Ἡ Γῆ πάλιν ἐγέννησε κατ' ἀρχὰς τὸν ἴσον ἑαυτῇ ἀστερόεντα Οὐρανὸν, καὶ ἔπειτα τὰ Ὅρη, καὶ τὸν Πόντον. Μέχρι τούτου πρόκειται περὶ τῶν διαφορῶν μερῶν καὶ φαινομένων τοῦ φυσικοῦ κόσμου. Ἀλλὰ κατόπιν ἀναφέρονται διάφορα θεῖα ἢ τερατώδη ὄντα, τῶν ὁποίων ἡ φύσις καὶ ἡ ἐνέργεια εἶναι ὀλιγώτερον εὐληπτοί· καὶ ὅμως τὰ ὄντα ταῦτα ἀποτελοῦσι τὰ κυριώτατα στοιχεῖα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ θρησκείματος. Τφόντι, αἱ παραδόσεις ἐξηκολούθουν λέγουσαι, ὅτι ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ,

καὶ τῆς Γῆς ἐγεννήθησαν ἐξ θεοί, ὀνομαζόμενοι Τιτᾶνες, ἐξ θεαὶ ὀνομαζόμεναι Τιτανίδες, τρεῖς Κύκλωπες καὶ τρεῖς Ἑκατόγχειρες. Οἱ Κύκλωπες ἦσαν ὄντα φοβερά, ἔχοντα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μετώπου ἓνα μόνον κυκλοτερῆ ὀφθαλμὸν καὶ διακρινόμενα ἐπὶ τε τῇ ῥώμῃ τοῦ σώματος καὶ τῇ δεξιότητι τῶν χειρῶν αὐτοὶ κατεσκεύασαν βραδύτερον τὸν κεραυνόν. Ἰσχυρότατοι δὲ ἦσαν καὶ οἱ Ἑκατόγχειρες, οὕτως ὀνομασθέντες, διότι εἶχον ἑκατὸν χεῖρας. Ὁ Οὐρανὸς ἐφοβήθη καὶ ἐδδελύχθη τοὺς γόνους τούτους. Ὦθεν τοὺς μὲν Κύκλωπας καὶ τοὺς Ἑκατόγχειρας κατεκρῆμνισεν εἰς τὰ Τάρταρα, τὰ δ' ἄλλα τέκνα ἅμα γεννώμενα, ἔκρυπτον εἰς τὰ ἄντρα τῆς Γῆς, μὴ ἐπιτρέπων νὰ προκύψωσιν εἰς τὸ φῶς. Τότε ἡ Γῆ, ἀγανακτήσασα, κατεσκεύασε μέγα σιδηροῦν δρέπανον, δι' οὗ ὀπλισθεὶς ὁ νεώτερος καὶ τολμηρότερος τῶν Τιτάνων ὁ Κρόνος, κατέφερε πληγὴν βαρεῖαν εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ καθαιρέσας αὐτόν, ἐβασίλευσεν αὐτὸς τοῦ κόσμου μετὰ τῶν λοιπῶν Τιτάνων· οἱ δὲ Κύκλωπες καὶ οἱ Ἑκατόγχειρες ἔμειναν εἰς τὰ Τάρταρα. Ἐκαστος τῶν Τιτάνων ἐγέννησε πολλοὺς ἀπογόνους, ὁ δὲ Κρόνος τοὺς ἰσχυροτάτους· τὸν Πλούτωνα, τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Δία, τὴν Ἑστίαν, τὴν Δήμητραν καὶ τὴν Ἥραν. Ὁ Κρόνος ὅμως ἐφοβήθη μὴ πάθῃ παρὰ τῶν ἰδίων παίδων, ὅτι ἔπραξε κατὰ τοῦ πατρὸς, διὸ ἅμα ἐγεννῶντο κατέπινεν αὐτοὺς καὶ ἐφύλαττεν ἐν ἑαυτῷ. Ἐνα μόνον, τὸν Δία, διέσωσεν ἡ μήτηρ Ῥέα, ἀντικαταστήσασα πέτραν ἐσπαργανωμένην, ἣν κατέπινεν ὁ Κρόνος ἀντὶ τοῦ βρέφους· ὁ δὲ υἱὸς οὗτος τοῦ Κρόνου, ἦτοι ὁ Ζεὺς, ἡλικιωθεὶς, πρῶτον μὲν διὰ πονηρίας, ἣν συνεβούλευσεν εἰς αὐτὸν ἡ Γῆ, κατώρθωσε νὰ ἐμέσῃ ὁ πατὴρ αὐτοῦ πάντα τὰ καταποθέντα τέκνα· ἔπειτα δὲ ἀπεφάσισε μετὰ τῶν ἀδελφῶν νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ κράτος ἀπὸ τοῦ Κρόνου καὶ τῶν ἄλλων Τιτάνων· ὅθεν ἤρχισε μακρὸς καὶ φοβερὸς ἀγὼν, τοῦ ὁποίου μετέσχον πάντες οἱ θεοὶ καὶ πᾶσαι αἱ θεαί. Ὁ Ζεὺς προσέλαβε βοηθοὺς τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς Ἑκατόγχειρας, ὧν οἱ μὲν πρῶτοι ἐνίσχυσαν αὐτόν διὰ τοῦ κεραυνοῦ, οἱ δὲ τελευταῖοι, διὰ τῆς ὑπερβαλλούσης ῥώμης. Καὶ οἱ μὲν περὶ τὸν Δία κατεῖχον τὸν Ὀλυμπον, οἱ δὲ Τιτᾶνες τὴν Ὀθρυν. Δέκα ὅλα ἔτη διήρκεσεν ὁ πόλεμος. Δεινῶς ἀντήχει ὁ ἄπειρος πόντος· καὶ ἐβόα ἡ γῆ· καὶ ἔστενε σειόμενος ὁ εὐρὺς οὐρανός· καὶ ἐτινάσσετο ἐκ βάθρων ὁ μακρὸς Ὀλυμπος. Τελευταῖον ὑπερίσχυσαν οἱ περὶ τὸν Δία. Οἱ νικηθέντες Τιτᾶνες κατεκρημνίσθησαν εἰς τὰ Τάρταρα. Ὁ δὲ Ζεὺς καὶ οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ ἐβασίλευσαν ἕκτοτε τοῦ κόσμου διὰ παντός, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν

πολυαρίθμων αὐτῶν ἀπογόνων καὶ συγγενῶν, ὧν τινες ἦσαν ὅλως ἀλόκοτα καὶ τερατώδη ὄντα.

Αἱ παραδόσεις αὗται περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν θεῶν, δὲν εἶναι, ὡς προείπομεν, πολὺ εὐληπτοι. Συνήθως ἡ πολυθεΐα προκύπτει ἐκ τούτου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, μὴ δυνάμενος νὰ ὑψώσῃ τὸν νοῦν μέχρι τοῦ δημιουργοῦ τοῦ παντός, λατρεύει ὡς θεῖα ὄντα τὰ κτίσματα αὐτοῦ, τὸν Οὐρανόν, τὴν Γῆν, τὴν Σελήνην, τὸν ἥλιον, τὴν Θάλασσαν, κ. τ. λ. Πιθανώτατον δὲ εἶναι, ὅτι καὶ ἡ ἑλληνικὴ πολυθεΐα προέκυψεν ἐκ τοιαύτης τινὸς ἀφορμῆς. Ἡ ἀρχικὴ ὁμῶς αὕτη ἀφορμὴ ἐτροπολογήθη πολὺ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ἄδηλον πῶς· διότι τινὰ μὲν τῶν θείων ἐκείνων ὄντων οὐδεμίαν ἐξεπροσώπων φυσικὴν ἢ ἠθικὴν δύναμιν, καὶ αὐτὰ δὲ ὅσα συνεδέοντο μετὰ τῶν διαφόρων φαινομένων τοῦ φυσικοῦ ἢ ἠθικοῦ κόσμου, ἐλατρεύοντο μᾶλλον ὡς ὄντα σχεδὸν ἀνθρώπινα ἢ ὡς αὐταὶ αὗται αἱ φυσικαὶ καὶ ἠθικαὶ δυνάμεις. Ἀλλὰ περὶ τούτου θέλουσιν ἐκτεθῆ πλείοτερά τινα κατωτέρω. Νῦν δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θεῶν μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἀνθρώπων, δηλαδὴ τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, διότι αἱ δημῳδαὶ παραδόσεις περιορίζονται εἰς τούτους καὶ μόνους φυσικῶ τῷ λόγῳ. Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ἀνθρώπων, ὑπῆρχον ποικίλαι καὶ ἀσαφεῖς δοξασίαι. Ἡ παράδοσις καθ' ἣν οὗτοι ἐπλάσθησαν ἐκ πηλοῦ ὑπὸ τοῦ τιτᾶνος Προμηθέως, εἶναι πολὺ μεταγενεστέρα. Κατὰ τὸν Ἡσίοδον, ἓνα τῶν ἀρχαιοτέρων ποιητῶν, οἱ θεοὶ ἐποίησαν, πρῶτον τὸ λεγόμενον χρυσοῦν γένος τῶν τελείων καὶ εὐτυχῶν ἀνθρώπων· ἔπειτα τὸ ἀργυροῦν γένος τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ ὑποδεέστερον τοῦ πρώτου, ἀλλὰ μετεἶχε μέχρι τινὸς τῆς μακαριότητος αὐτοῦ· τρίτον δὲ τὸ τραχὺ καὶ ἄγριον χαλκοῦν γένος· μετὰ τοῦτο τὸ γένος τῶν ἡρώων ἢ ἡμιθέων, τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ δικαιότερον καὶ ἀγαθώτερον τοῦ προηγουμένου· καὶ ἐπὶ τέλους, πέμπτον, τὸ σιδηροῦν γένος ἦτοι τοὺς παρόντας ἀνθρώπους. Ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν δοξασίαν, θεωροῦσι σοφοὶ τινες ἄνδρες ὡς ἐπινοηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου, οὐδὲ συνδέεται αὕτη μετὰ τῶν γενεαλογιῶν αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἱστορίας. Αἱ γενεαλογίαι πάλιν αὗται περιορίζονται συνήθως εἰς τὴν καταγωγὴν τῶν βασιλέων ἐκάστης χώρας· ὅσαι δὲ μνημονεύουσιν ἐν παρόδῳ καὶ ἄλλων ἀνθρώπων, ἀναφέρουσιν αὐτοὺς ὡς ἀνέκαθεν ὑπάρχοντας εἰς τὸν κόσμον, μὴ ἐξηγοῦσαι πῶς ἐγεννήθησαν· μία μόνη τῶν γενεαλογιῶν τούτων, ἡ κυριωτάτη ὄλων, ἡ περὶ τοῦ Ἑλλήνος, ἐπιφέρει, ὅτι μετὰ

τὸν κατακλυσμόν, πολλοὶ τῆς Ἑλλάδος κάτοικοι παρήχθησαν, μεταμορφωθέντων λίθων εἰς ἀνθρώπους. Ὅτιδῆποτε ὅμως καὶ ἂν ἐφρόνουν οἱ Ἕλληνες περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, ἡ πεποιθήσις αὐτῶν ὡς πρὸς τοὺς ἀρχηγέτας τῶν ἐπισημοτέρων, τῶν βασιλικῶν γενῶν, ὅσα ἀναφέρονται ὀνομαστί ὑπὸ τῶν παραδόσεων, ἦτο ὅτι ἅπαντες οἱ ἀρχηγεῖται οὗτοι ἢ ἐγεννήθησαν ἐκ θείου τινὸς ὄντος, ἢ ἦσαν αὐτόχθονες, δηλαδὴ ἐφύτρωσαν ἐκ τῆς γῆς. Πρὸ πάντων δὲ ὁ ἀρχηγέτης τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὁ Ἕλλην, ἐγενεαλογεῖτο ἐκ θεῶν ὡς ἐξῆς.

Ὁ Ἰαπετός, εἰς ὧν τῶν ἐξ τιτάνων, καὶ ἡ Κλυμένη, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅστις ἦτο ὁμοίως εἰς τῶν τιτάνων, ἐγέννησαν τέσσαρας υἱούς· Ἀτλαντα, Μενoitιον, Προμηθεά καὶ Ἐπιμηθεά. Ἐκ τούτων ὁ Προμηθεὺς ἦτο ἀγχινοῦστατος, τολμηρότατος, προνοητικώτατος· καὶ ἄφου συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ λάβῃ ὁ Ζεὺς τὴν βασιλείαν τοῦ κόσμου, ἀνεδέχθη τὴν προστασίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, προξενήσας εἰς αὐτὸ πολλὰ μὲν ὠφελήματα, πολλὰ δὲ καὶ δυστυχήματα. Ὁ Προμηθεὺς ἐκλεψεν ἐξ οὐρανοῦ τὸ πῦρ, καὶ μεταδούς αὐτὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐδίδαξε δι' αὐτοῦ εἰς τούτους πάσας τὰς τέχνας. Ἀλλὰ ὁ Ζεὺς, ὀργισθεὶς διὰ τὴν πράξιν ταύτην καὶ δι' ἄλλα αὐτοῦ τεχνάσματα, ἀπεφάσισε νὰ τιμωρήσῃ πικρῶς τοὺς τε ἀνθρώπους καὶ τὸν αὐτόκλητον αὐτῶν προστάτην. Μεταξὺ τῶν πολλῶν θεῶν τῶν ὁποίων προΐστατο ὁ Ζεὺς ἦσαν καὶ ὁ Ἥφαιστος, ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Ἀφροδίτη καὶ αἱ Χάριτες· ὅθεν παρήγγειλεν εἰς μὲν τὸν Ἥφαιστον νὰ κατασκευάσῃ ἐκ γῆς παρθένον καλλίστην τὸ εἶδος, πῆς δὲ τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὰς Χάριτας, νὰ κοσμήσωσι τὴν παρθένον ταύτην πολυειδῶς, εἰς δὲ τὸν Ἑρμῆν, νὰ μεταδώσῃ αὐτῇ τὴν πονηρίαν καὶ τὴν θελκτικὴν αὐτοῦ εὐγλωττίαν. Ὡνομάσθη δὲ ἡ γυνὴ αὕτη Πανδώρα, καὶ ὁ ἄγγελος τῶν θεῶν ἔφερεν αὐτὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀπόντος τοῦ Προμηθεῖος. Ὁ Προμηθεὺς, ὅστις ἐφοβεῖτο πάντοτε ἐκδίκησίν τινα τοῦ Διὸς, εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν ἀδελφόν Ἐπιμηθεά νὰ μὴ δεχθῇ κἀνὲν παρὰ τῶν θεῶν δῶρον. Ἀλλὰ τὸ κάλλος τῆς Πανδώρας ἦτο ἀκαταμάχητον, ὥστε οἱ ἀνθρωποὶ ἐδέχθησαν αὐτήν, καὶ ἕκτοτε ἔπαθον τὰ πάνδεινα, ἐνῶ ὁ προηγούμενος αὐτῶν βίος ἦτο ἀμέτοχος πόνων καὶ κακῶν. Τφόντι ὅλα τὰ κακὰ εἰς ὅσα ὑπόκεινται οἱ ἀνθρωποι, ἦσαν πρὸ πολλοῦ κεκλεισμένα ἐντὸς πίθου φυλαττομένου παρ' αὐτῶν· ἡ δὲ πονηρὰ Πανδώρα ἤνοιξε τὸ πῶμα ἥτοι τὸ σκέπασμα τοῦ πίθου τούτου, καὶ εὐθὺς διεδόθησαν μεταξὺ τῶν ἀν-

θρώπων ἄπειροι συμφοραί. Ἐντὸς τοῦ πίθου ὑπῆρχε καὶ ἡ Ἑλπίς· ἀλλ' ἡ Πανδώρα ἐφρόντισε νὰ σκεπάσῃ αὐτὸν, πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐξέλθῃ καὶ αὕτη, διὰ νὰ παρηγορῇ τοῦλάχιστον τοὺς ἀνθρώπους ἐνεκα τῶν δυστυχημάτων αὐτῶν. Καὶ ταῦτα μὲν ἔπαθον οἱ ἄνθρωποι. Τὸν δὲ Προμηθεά προσήλωσεν ὁ Ζεὺς, δι' ἰσχυρῶν ἀλύσεων, εἰς κίονα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὗτος ἔμεινε πολὺν χρόνον δέσμιος· ἐκεῖ ἀετὸς μέγιστος, ἐρχόμενος τὴν ἡμέραν κατέτρωγε τὸ ἥπαρ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως πάλιν ἤνθιζε τὴν νύκτα, διὰ νὰ ἀνανεῶνται τὰ βάσανα τοῦ ταλαιπωροῦ Προμηθεώς· μέχρις οὗ ὁ Ζεὺς, ἐπιθυμῶν νὰ ὑπερψύσῃ τὴν δόξαν τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ του Ἡρακλέους, ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ φονεύσῃ τὸν αἰετὸν καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν δεσμώτην.

Τοῦ Προμηθεὺς τούτου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἐπιμηθεὺς ἀπόγονος ἦτο ὁ ἀρχηγέτης τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους· διότι υἱὸς τοῦ Προμηθεὺς καὶ τῆς Πανδώρας ἦτο ὁ Δευκαλίων, θυγάτηρ δὲ τοῦ Ἐπιμηθεὺς ἡ Πύρρα, ἐκ δὲ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας ἐγεννήθη ὁ Ἕλλην. Ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ἐπεκράτησεν εἰς τὴν γῆν ὑπερβολικὴ ἀσέβεια· ὅθεν ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος, διὰ γενικοῦ κατακλυσμοῦ. Ἐπὶ δὲ τούτῳ ἀδιάκοποι καὶ φοβεροὶ ὕετοὶ κατέκλυσαν ὅλην τὴν Ἑλλάδα, πλὴν τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τῶν ὀρέων, εἰς τὰς ὁποίας κατέφυγον ὀλίγοι τινὲς ἄνθρωποι. Ὁ κατακλυσμὸς οὗτος συνέβη, βασιλεύοντος ἐν τῇ Ἀττικῇ τοῦ Ὠγύγου, ἦτοι, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς ἐκείνων οἵτινες ἐπεχείρησαν πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ χρονολογήσωσι τὰς μυθικὰς ταύτας παραδόσεις, τῷ 1796 πρὸ Χριστοῦ. Ὁ Δευκαλίων ἐσώθη μετὰ τῆς Πύρρας ἐντὸς κιβωτοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχε κατασκευάσει κατὰ προτροπὴν τοῦ πατρὸς του Προμηθεὺς· καὶ πλανηθεὶς ἐννέα ἡμέρας ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἀπεβιβάσθη ἐπὶ τέλους εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζεὺς ἔστειλε τὸν Ἑρμῆν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί ἔχει νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ, ὁ Δευκαλίων παρεκάλεσε νὰ τῷ στείλῃ, εἰ δυνατόν, ἀνθρώπους, διὰ νὰ μὴ μένῃ μόνος καὶ ἔρημος εἰς τὸν κόσμον. Τότε ὁ Ζεὺς παρήγγειλεν εἰς αὐτόν τε καὶ εἰς τὴν Πύρραν, νὰ ρίψωσι λίθους εἰς τὰ ὀπίσω αὐτῶν· καὶ οἱ μὲν λίθοι τῆς Πύρρας ἔγιναν γυναῖκες, οἱ δὲ λίθοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἄνδρες.

Ἐκ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας ἐγεννήθη ὅχι μόνον ὁ Ἕλλην, ἀλλὰ καὶ ἄλλος υἱός, ὁ Ἀμφικτύων, ὅστις διετέλεσεν ἰδρυτὴς ἢ προστάτης τοῦ ἀμφικτυονικοῦ ἦτοι θρησκευτικοῦ τινος καὶ πολιτικοῦ τῶν ἐλληνικῶν φυλῶν συνεδρίου, καὶ μία θυγάτηρ ἡ Πρωτογένεια, ἡ μήτηρ

τοῦ Ἀεθλίου, ὅς τις ἐτιμᾶτο ὡς προστάτης τῶν ἀγώνων ἢ πανηγύρεων τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους. Ὁ δὲ Ἕλλην ἐγέννησε τρεῖς υἱούς, τὸν Δῶρον, τὸν Ξοῦθον καὶ τὸν Αἴολον, καὶ διένειμε τὴν χώραν αὐτοῦ μεταξὺ τῶν τριῶν τούτων παιδῶν. Ὁ Αἴολος ἐβασίλευσε τῆς Θεσσαλίας· ὁ Ξοῦθος τῆς Πελοποννήσου, γεννήσας ἐκ Κρεούσης τῆς θυγατρὸς τοῦ αὐτόχthonος ἥρωος τῆς Ἀττικῆς, Ἐρεχθέως, δύο υἱούς, τὸν Ἀχαιοὺν καὶ τὸν Ἴωνα· ὁ δὲ Δῶρος κατέλαβε τὴν χώραν ἣτις κεῖται ἀντικρὺ τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν βόρειον παραλίαν τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ Ἕλληρος οἱ κάτοικοι τῶν χωρῶν τούτων ὠνομάσθησαν Ἕλληνες, ἐκ δὲ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, ἔλαβον κατὰ διαφόρους χώρας τὰ διάφορα ὀνόματα· Αἰολεῖς, Ἀχαιοὶ, Ἴωνες καὶ Δωριεῖς.

Τοιουτοτρόπως ἱστοροῦν οἱ προπάτορες ἡμῶν τὰ περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους καὶ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ φυλῶν, ἀναμίξαντες εἰς τὸ περὶ τούτου μύθευμα καὶ ἄλλας τινὰς γενικωτέρας, ἠθικὰς καὶ φυσικὰς δοξασίας, ἀξίας σημειώσεως. Διότι κατὰ τὸν Ἡσίοδον ἡ Πανδώρα, διὰ τοῦτο μάλιστα ὑπῆρξε τοσούτων κακῶν πρόξενος εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ἐξ αὐτῆς παρήχθη τὸ γένος τῶν γυναικῶν, τὸ «ὀλώϊον», δηλαδὴ ὀλέθριον τῶν γυναικῶν γένος.

Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων,

Τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος, καὶ φῦλα γυναικῶν

Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν . . .

Ὡστε καὶ ἐνταῦθα, καθὼς ἐν τῇ Γενέσει, ἡ γυνὴ θεωρεῖται ὡς ἡ πρώτη αἰτία τῶν πόνων καὶ τῶν θλίψεων, ὧν ἐπληρώθη ὁ ἀνθρώπινος βίος. Εὐρίσκομεν ὁμοίως ἐν τῷ διηγήματι τούτῳ τὴν περὶ κατακλυσμοῦ παράδοσιν, τὴν ὁποίαν ἀναφέρουσιν ὅλα τὰ ἀρχαιότερα ἔθνη, οἱ Ἑβραῖοι, οἱ Ἰνδοὶ, οἱ Σῖναι, οἱ Χαλδαῖοι καὶ αὐτοὶ οἱ μεσημβρινοὶ Ἀμερικανοί. Ἐρχονται τελευταῖον αἱ θαυμάσιαι τοῦ Προμηθεῶς περιπέτειαι, αἵτινες, κατὰ τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν ἐξήγησιν, ἐσήμαινον ἀπλῶς ὅτι οὐδεὶς δύναται ν' ἀντιπαλαίσῃ ἀτιμωρητὶ πρὸς τὴν παντοδύναμον τοῦ θεοῦ θέλῃσιν. Βραδύτερον ὅμως ὁ μῦθος οὗτος τοῦ Προμηθεῶς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀναπτυχθεὶς, ἀπετέλεσε τὴν κατανυκτικωτέραν τῶν ἀλληγοριῶν ὅσας ποτὲ ἐπενόησεν ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου. Τῷόντι, κατὰ τὸν Ἡσίοδον, ὁ Προμηθεύς ἐτιμωρήθη, διότι ἐτόλμησε νὰ ἔλθῃ εἰς ἔριν πρὸς τὸν Δία, τὸν παντοδύναμον υἱὸν τοῦ Κρόνου·

Οὐνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενεῖ Κρονίῳνι.

Ἄλλὰ τρεῖς μετὰ τὸν Ἡσίοδον αἰῶνας, ὁ μέγας δραματικὸς ποιητὴς τῶν Ἀθηναίων, ὁ Αἰσχύλος, παρέστησε τὸν Προμηθεά, ὃχι μόνον ὡς κλέψαντα τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ ἵνα μεταδώσῃ αὐτὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ὡς διδάξαντα εἰς αὐτοὺς πάσας τῆς τέχνας·

Πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως·

καὶ ὡς καταστήσαντα τὸν βίον αὐτὸν ἀνετώτερον, καὶ ὡς ἐξασφαλίσαντα τὴν μέλλουσαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους τύχην· ὥστε ἐπὶ τέλους ὁ Προμηθεὺς, ὁ ὁποῖος, μετὰ τοσαύτας εὐεργεσίας, διήγαγε τὸ πλεῖστον τοῦ λοιποῦ βίου δέσμις καὶ καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ ὀρνέου, παρέστηκε τὴν εἰκόνα τῶν συμφορῶν καὶ τῶν ἀδικιῶν, ὅσας πολλάκις πάσχει ἡ μεγαλοφυΐα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Καὶ σήμερον ἡ τραγικὴ ἐκείνη τοῦ Προμηθέως τύχη ἐνθυμίζει τὸν Σωκράτην, ὅστις κατεβίβασεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὴν φιλοσοφίαν ἵνα μεταδώσῃ αὐτὴν εἰς τὸν πραγματικὸν βίον τῶν ἀνθρώπων· τὸν Χριστόφορον Κολόμβον, ὅστις ἀνεκάλυψε κόσμον νέον ὀλόκληρον· τὸν Γαλιλαῖον, ὅστις ἐβεβαίωσε τὴν κίνησιν τῆς γῆς· τὸν Γουττεμβέργην, ὅστις ἐπρόεικε τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοῦ ἐξαιρέτου ὠφελήματος τῆς τυπογραφίας· καὶ πλείστους ἄλλους εὐεργέτας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οἵτινες ἢ ἐθανατώθησαν, ἢ ἐτιμωρήθησαν, ἢ περιεφρονήθησαν, ἢ ἄλλως ἐταλαιπωρήθησαν ἐν τῷ βίῳ τούτῳ.

Ἄλλ' ἐνῶ, κατὰ τὸν περὶ τοῦ Ἑλληνος μῦθον, οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἑγγονοὶ αὐτοῦ ἐβασίλευσαν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, ἐκάστη τῆς Ἑλλάδος χώρα εἶχεν ἐνταύτῳ τὰς ἰδίας αὐτῆς παραδόσεις περὶ τῶν ἰδίων αὐτῆς βασιλέων· καὶ πολλοὶ μὲν τῶν βασιλικῶν τούτων οἴκων, οὐδεμίαν ἔχουσι συγγένειαν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἑλληνος, τινῶν δὲ αἱ γενεαλογίαι φαίνονται διαθρυληθεῖσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸ τῆς γενεαλογίας τοῦ ἀρχηγέτου ἐκείνου τοῦ ἔθνους. Ἐφημίζοντο δὲ τοῦ μὲν Ἄργους πρῶτος βασιλεὺς Ἰναχος, ὁ υἱὸς τοῦ τιτᾶνος Ὠκεανοῦ καὶ τῆς τιτανίδος Τηθύος, τῆς δὲ Λακωνικῆς, ὁ Λέλεξ, αὐτόχθων· τῆς δὲ Ἀρκαδίας, ὁ Πελασγὸς, ὃν ἄλλοι μὲν ἔλεγον αὐτόχθονα, ἄλλοι δὲ υἱὸν τοῦ Διός· τῆς Ἀττικῆς, Ἐρεχθεὺς, αὐτόχθων· τῆς Αἰγίνης, Αἰακὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Διός· τῆς Κρήτης, ὁ Μίνως καὶ ὁ Ραθάμανθος, παῖδες τοῦ Διός· τελευταῖον, ἐκ τῶν υἱῶν καὶ ἐγγόνων τοῦ Ἑλληνος, τοῦ μὲν Δώρου οὐδεμία ἀναφέρεται μυθικὴ γενεαλογία· ὁ Ἴων, ὁ υἱὸς Κρεούσης, τῆς Ἐρεχθέως, λέγεται βασιλεύσας τῆς Ἀττικῆς· τοῦ Ἀχαιοῦ οἱ παῖδες, Ἀρχανδρος καὶ Ἀρχιτέλης, συνδέονται μετὰ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς τοῦ Ἄργους,

διὰ τοῦ γάμου αὐτῶν μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως τῆς χώρας ταύτης Δαναοῦ· τοῦ δὲ Αἰόλου ἐφημίζοντο ἑπτὰ υἱοί· Κρηθεύς, Σίσυρος, Ἀθάμας, Σαλμωνεύς, Δηϊὼν, Μάγνης καὶ Περιήρης· πέντε δὲ θυγατέρες· Κανάκη, Ἀλκυόνη, Πεισιδίκη, Καλύκη καὶ Περιμήδη, ἅπασα δὲ αὕτη τοῦ Αἰόλου ἡ γενεὰ μετόκησεν ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς διαφόρους βοιωτικὰς, πελοποννησιακὰς καὶ αἰτωλικὰς πόλεις. Τὸ δὲ μάλιστα ἄξιοσημείωτον, ἐνῷ τοῦ Δώρου οὐδεὶς ἀναφέρεται ἀπόγονος, ὁ Ἴων λέγεται ὑπὸ ἑτέρας τινὸς παραδόσεως, υἱὸς τῆς Κρεούσης μὲν πάντοτε, ὅχι ὅμως καὶ τοῦ Ξοῦθου, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος· ὁ δὲ Ἀχαιὸς παρ' ἄλλων πάλιν, ἀδελφὸς τοῦ Φθίου καὶ τοῦ Πελασγοῦ, υἱὸς δὲ, ὡς καὶ οἱ δύο οὗτοι, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαρίσσης, ὁ δὲ Αἴολος φαίνεται πολὺ ἀρχαιότερος τοῦ Ἑλλήνος. Αἱ ἀντιφάσεις αὗται, αἵτινες εἶναι πολυχρήσιμοι διὰ τὰ ἑλληνικὰ μυθεύματα, προέκυψαν ἐκ τοῦ ὅτι αἱ μυθικαὶ παραδόσεις δὲν διεμορφώθησαν διὰ μιᾶς, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον. Κατ' ἀρχὰς ἐκάστη χώρα εἶχε τοὺς ἰδίους αὐτῆς μύθους, ὅλους ἀσχετοὺς πρὸς τοὺς μύθους τῶν ἄλλων χωρῶν· βραδύτερον δὲ οἱ λογογράφοι ἐπεχείρησαν νὰ συναρμολογήσωσι τὰς παραδόσεις καὶ νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὰς ἐνότητά τινα, τὴν ὁποίαν ἀνέκαθεν δὲν εἶχον. Ἀλλ' ἡ συναρμολογία, αὕτη καὶ ἐνότης οὔτε πλήρης ὑπῆρξεν, οὔτε ὁμόφωνος· ἐκ τούτου δὲ αἱ μυρίαι ὅσαι ἐκεῖναι ποικιλίαι, δι' ἃς πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀποβαίνει δύσκολος ἡ ἱστορικὴ ἐρμηνεία τῶν ἑλληνικῶν παραδόσεων.

Ὅπως δὴποτε, ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν διαφόρων βασιλικῶν οἴκων τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ ἀνεγράψαμεν καταφαίνεται, ὅτι, καθὰ προείπομεν, ὅλοι τῶν οἴκων τούτων οἱ ἀρχηγέται ἦσαν ἢ θεῶν γόνοι, ἢ αὐτόχθονες. Καὶ ὅχι μόνον οἱ ἀρχηγέται, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν μετέπειτα ἀπογόνων τῶν βασιλικῶν τούτων οἴκων ἦσαν θεῶν γόνοι. Ὁ Περσεύς, ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὸ βασιλείον γένος τοῦ Ἀργούς, ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀργούς, Ἀκρισίου. Ὁ Ἡρακλῆς, ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὸ αὐτὸ γένος, ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, θυγατρὸς μὲν τοῦ Ἥλεκτρώωνος, γυναικὸς δὲ Ἀμφιτρώωνος, τοῦ ἐγγόνου τοῦ Περσεῶς. Ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, δίδυμοι ἀδελφοί, ἀνήκοντες ἀμφότεροι εἰς τὴν βασιλικὴν γενεὰν τῆς Λακωνικῆς, ἦσαν γόνοι τοῦ Διὸς καὶ ὠνομάζοντο κατ' ἐξοχὴν Διόσκουροι. Ὁ Πελίας καὶ ὁ Νηλεὺς, ἀδελφοὶ δίδυμοι, ἀνήκοντες εἰς τὸ βασιλείον γένος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, ἦσαν παῖδες τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁ Θεσσαλὸς

Αἰθαλίδης ἦτο υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ τοῦ Ἑρμοῦ ἐπίσης υἱοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλοὶ Εὐρυτος καὶ Ἐχίων· τοῦ θεοῦ Ἀρεως υἱὸς ἦτο ὁ Βοιωτὸς Ἰάλμενος· τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ Ἀργεῖος Ἰδμων· τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ Ἀργεῖος Ναύπλιος. Ἀλλὰ ἠθέλομεν πληρώσει βιβλίον ὁλόκληρον, ἀναγράφοντες ὅλους τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς ἥρωας τῶν χρόνων τούτων, ὅσοι ἐφημίζοντο ἐκ θεῶν γεννηθέντες. Ἀπλῶς δέ, ὡς ἐπὶ παραδείγματος, ἀνεφέρομεν τὰ ἀνωτέρω ὀνόματα, ἵνα καταστήσωμεν δῆλον, ὅτι οἱ προπάτορες ἡμῶν, ὅχι μόνον τοὺς γενάρχας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὴν γενεὰν τῶν ἀνθρώπων τῆς παναρχίας ταύτης ἐποχῆς, ἐθεώρουν ὡς ὑπεράνθρωπά τινα ὄντα μᾶλλον, ἢ ὡς συνήθεις ἀνθρώπους, καὶ ὑπελάμβανον ὡς ἡμιθέους, ὅπως καὶ ἐκάλουν. Διὰ δὲ τοῦτο καὶ ἀπέδιδον εἰς αὐτοὺς πράξεις καὶ κατορθώματα, ὑπερβαίνοντα τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ δύναμιν. Ὁ Βελλεροφόντης λ. χ., ὅστις πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐφημίζετο ὡς υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἑγγονος τοῦ Αἰολίδου Σισύφου, τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου, φονεύει τὴν Χίμαιραν. Ἡ Χίμαιρα ἦτο τέρας πυρίπνουν, ἔχον σῶμα τὰ μὲν ἐμπροσθεν λέοντος, τὰ δὲ μέσα, αἰγὸς, τὰ δὲ ὀπισθεν, δράκοντος. Δὲν κατώρῳσε δὲ τὸ ἔργον ὁ ἥρωας εἰμὴ διότι ὁ Ποσειδῶν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν Πήγασον, ἵππον καὶ τοῦτον ἐκ θεῶν γεννηθέντα, ἐπὶ τοῦ ὑποίου ὑψωθείς ὁ Βελλεροφόντης ἐναέριος κατετόξευσε τὴν Χίμαιραν. Ὁ Περσεύς πάλιν, ὅστις ἦτο εἰς τῶν ἐνδοξοτέρων ἡρώων τῆς μυθικῆς ἐποχῆς, ἐπιχειρεῖ νὰ φονεύσῃ τὴν Μέδουσαν. Ἡ Μέδουσα ἦτο ἐν τῶν πολυαρίθμων τερατωδῶν ὄντων, ὧν βρίθει ἡ ἐλληνικὴ μυθολογία. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφημίζετο διὰ τὸ κάλλος, ἀλλ' ἔπειτα ἡ Ἀθηνᾶ, λαβοῦσα ἀφορμὴν δυσμενείας κατ' αὐτῆς, μετεμόρφωσε τοὺς ὠραίους πλοκάμους τῆς εἰς τρομεροῦς ὄφεις, τοὺς ὁποίους ὅστις ἐβλεπεν ἀπελιθοῦτο. Ταύτης τῆς Μεδούσης ἀπέκοψεν ὁ Περσεύς τὴν κεφαλὴν, διὰ τῆς βοηθείας τριῶν θεῶν, τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. ἹΤίς δὲν γνωρίζει τοὺς καταπληκτικὸς ἀθλοὺς τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ ἐνδοξοτάτου τῶν μυθικῶν ἡρώων· ἢ τὰ θαυμάσια κατορθώματα Θησεῶς, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς· ἢ τὴν ἐξαισίαν ῥώμην τοῦ Ἡρακλείδου Θεαγένους, ὅστις, πλὴν τῶν ἄλλων, ἀναδειχθεὶς νικητὴς εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἑλλάδος, ἔλαβε χιλίους τετρακοσίους στεφάνους· ἢ τὰ ἄλλα πάντα ἀναρίθμητα ἐκαῖνα καὶ πολυύμνητα ἔργα, ὅσα διέπραξεν

Ἀνδρῶν ἡρώων θεῶν γένος, οἱ καλέονται

Ἡμίθεοι . . . ;

Δὲν περιέβαλε δὲ ἡ φαντασία τῶν Ἑλλήνων μόνους τοὺς ἰθαγενεῖς ἥρωας διὰ τοῦ μανδύου τούτου τῆς ὑπερανθρώπου φύσεως καὶ ιδιότητος, ἀλλὰ ἤξιωσε τῶν αὐτῶν τιμῶν καὶ τοὺς ξένους ὅσους ὑπεδέχθη καὶ ἐπολιτογράφησεν εἰς τὰ μυθεύματα αὐτῆς. Ὁ Κέκροψ, ὅστις ἦλθεν, ὡς λέγεται, ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ διέδωκεν ἐνταῦθα τὰς πρώτας τοῦ πολιτισμοῦ ἀρχάς, ἐφημίζετο διφυῆς, ὡς ἔχων δηλονότι διπλὴν φύσιν, ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἢ θηρίου. Ὁ Κάδμος, ὅστις, ὡν υἱὸς Ἀγήνορος τοῦ βασιλέως τῆς Φοινίκης, ἦλθεν εἰς Βοιωτίαν καὶ ἔκτισε τὰς Θήβας, ἦτο ἐγγονος τοῦ Ποσειδῶνος. Μετὰ δὲ τὴν κτίσιν τῆς πόλεως, καθ' ἣν καὶ ἄλλα διάφορα ἐγένοντο θαύματα, ὁ Ζεὺς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν γυναικα, τὴν Ἀρμονίην, θυγατέρα τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ ὁ γάμος αὐτῶν ἐτιμήθη διὰ τῆς παρουσίας πάντων τῶν θεῶν. Ὁ Δαναός, ὅστις ἐξ Αἰγύπτου ἦλθεν εἰς Ἄργος, ἐπὶ βασιλείῳ Γελάνορος, ἀπογόνου τοῦ Ἰνάχου, καὶ παραλαβὼν τὴν βασιλείαν μετωνόμασε Δαναοὺς τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ταύτης, εἶχε πεντήκοντα θυγατέρας, τὰς Δαναΐδας· ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ Αἴγυπτος εἶχε πεντήκοντα υἱούς. Οἱ πεντήκοντα οὗτοι υἱοὶ τοῦ Αἰγύπτου ἔλαβον, παρὰ τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, συζύγους αὐθημερὸν τὰς πεντήκοντα Δαναΐδας, ἀλλ' αὐται, ἐκ διαταγῆς τοῦ πατρὸς, ἐφόνευσαν, κατὰ τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου, αὐτοὺς, πλὴν μιᾶς, τῆς Ὑπερμνήστρας, ἥτις ἐφείσθη τοῦ συζύγου της Λυγκῆως· αἱ δὲ λοιπαὶ 49 κατεδικάσθησαν διὰ τὸ κακούργημα τοῦτο νὰ γεμίζωσιν ἐν Τρτάρῳ δι' ὕδατος, πίθον τετρημένον, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία « εἰς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὕδροφορεῖν, » λεγομένη ἐπὶ τῶν ματαιῶς τι πραττόντων. Ὁ υἱὸς τοῦ Ταντάλου Πέλοψ ἦλθεν ἐκ τῆς ἐν Ἀσίᾳ Φρυγίας εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Ἑλιν, ἐβασίλευσεν αὐτόθι, ἔδωκεν εἰς ὅλην τὴν χερσόνησον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ διετέλεσε πατὴρ μὲν τοῦ Ἀτρείως, τοῦ βραδύτερον ἐν Μυκῆναις βασιλεύσαντος, πάππος δὲ τοῦ πολυθρῦλτου Ἀτρείδου Ἀγαμέμνονος, ὅστις ἐπέπρωτο νὰ στρατηγήσῃ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἰλίου πόλεμον. Ὁ δὲ Πέλοψ οὗτος ἦτο, ὅχι μόνον ἐγγονος τοῦ Διὸς καὶ τῆς ὤκεανίδος Πλουτοῦς, ἀλλὰ φονευθεὶς ποτε ὑπὸ τοῦ πατρὸς, εἶχεν ἀναστηθῆ ὑπὸ τοῦ ὑπερτῆτος τῶν θεῶν.

Ἄρα, ἅπας ὁ κόσμος οὗτος τῶν παναρχαίων ἐλληνικῶν χρόνων, οἷον ἀνέπλαττεν αὐτὸν ἡ φαντασία τῶν προπατόρων ἡμῶν, οὐδὲν ἔχει κοινὸν πρὸς τὸν συνήθη τῶν ἀνθρώπων βίον. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν

εἶναι θνητῶν ἀνθρώπων παῖδες, ἀλλὰ γόνοι ἢ συγγενεῖς τῶν ἀθανάτων θεῶν· δὲν ἔχουσι τὸ σύνηθες μέτρον τῶν ὑλικῶν καὶ ἡθικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὑπερφυσικὴν τινα ῥώμην καὶ ιδιότητα· δὲν πολιτεύονται μόνον πρὸς τοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ πρὸς τερατώδη ἢ θεῖα ὄντα. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ θεοὶ δὲν ἀπαξιοῦσι πολλάκις νὰ ἀναστρέφωνται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, συμπράττοντες μετὰ τῆς γενεᾶς αὐτῆς ἢ ἀντιπράττοντες εἰς αὐτήν. Τούτου ἕνεκεν οἱ προπάτορες ἡμῶν ἐταύτιζον τὰ περὶ τῆς γενεᾶς ταύτης θρυλούμενα μὲ τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν δοξασίας· ἐτίμων τοὺς ἥρωας σχεδὸν ὅσον καὶ τοὺς θεοὺς· ἐπίστευον, τούλάχιστον οἱ πολλοί, εἰς τὰ κατορθώματα τῶν ἡρώων, ὅσον ἀπίθανα καὶ ἂν ἦσαν, καθὼς ἐπίστευον εἰς τὰ περὶ τῶν θεῶν πρεσβευόμενα, ὅσον παράλογα καὶ ἂν ἦσαν· ἐνὶ λόγῳ, ἐθεώρουν τὰς παραδόσεις ταύτας ὡς ἀνηκούσας ἅμα μὲν εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτῶν, ἅμα δὲ εἰς τὴν θρησκείαν. Καὶ τοῦτο εἶνε ἀληθές, ὅχι μόνον ὡς πρὸς τὸν κατ' ἰδίαν βίον τῶν ἡρώων, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰς κοινὰς ἐπιχειρήσεις ὅσαι λέγονται γενόμεναι ὑπ' αὐτῶν κατὰ τοὺς παναρχαίους τούτους χρόνους. Τῶν δὲ κοινῶν τούτων ἐπιχειρήσεων αἱ ὀνομαστότεραι ἦσαν· ὁ πλοῦς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ πόλεμος τῶν ἐπτά ἐπὶ Θήβας καὶ ὁ κατὰ τοῦ Ἰλίου πόλεμος.

Αἱ περὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν παραδόσεις συνδέονται στενῶς μὲ τὰ περὶ τῶν Αἰολιδῶν μυθεύματα. Εἶδομεν ὅτι ὁ Ἀθάμας ἦτο εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰόλου. Ἐβασίλευσε δὲ ὁ Ἀθάμας τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ, λαβὼν σύζυγον τὴν θεὰν Νεφέλην, ἐξ ἧς ἐγέννησε δύο τέκνα, τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἑλλην. Ἀλλὰ μετὰ τινα χρόνον, ἐγκαταλιπὼν τὴν Νεφέλην, ἔλαβεν ἄλλην σύζυγον, Ἰνώ, τὴν θυγατέρα τοῦ Κάδμου, ἐξ ἧς ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Λέαρχον καὶ τὸν Μελικέρτην. Ἡ Ἰνώ, ἥτις ἐμίσει τὸν Φρίξον ὡς μητρικῶς, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ καὶ πείθει ἐπὶ τούτῳ τὰς γυναῖκας τῆς χώρας ταύτης νὰ ξηράνωσι τὸν σῖτον, ὥστε ἐπῆλθε λιμός. Ἐν τῇ ἀμνηχανίᾳ ταύτῃ, ὁ Ἀθάμας ἔστειλεν εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ἵνα ζητήσῃ συμβουλὴν καὶ βοήθειαν, διὰ δὲ τῶν πονηρῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἰνῶς, τὸ μαντεῖον ἀπεκρίθη, ὅτι ἡ ἀφορία τῆς χώρας δὲν θέλει παύσει, εἰμὴ ἐὰν θυσιασθῇ ὁ Φρίξος εἰς τὸν Δία. Ὁ Ἀθάμας, βιαζόμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ἐκτελέσῃ τὸν χρησμὸν, καὶ προσήγαγε τὸν Φρίξον ὡς θῦμα εἰς τὸν βωμόν. Ἀλλὰ ἡ μήτηρ τούτου Νεφέλη σώζει αἴφνης αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου

καὶ δίδει αὐτῷ, διὰ τοῦ Ἑρμοῦ, κριὸν χρυσόμαλλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναβάντες ὅτε Φρίξος καὶ ἡ Ἑλλη, ἔφυγον, φερόμενοι μετέωροι ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Ὁ κριὸς ἐπορεύθη πρὸς τὸν Εὐξείνιον Πόντον καὶ τὴν Κολχίδα· ἀλλ' ἐνῷ διήρχετο ἐπὶ τοῦ Ἑλλήσποντου, πίπτει ἡ Ἑλλη ἀπὸ τοῦ κριοῦ εἰς τὸν στενὸν τοῦτον πορθμὸν, ὅστις ἔκτοτε ὠνομάσθη «Ἑλλήσ πόντος.» Ὁ δὲ κριὸς, ὅστις πρὸς τοῖς ἄλλοις εἶχε καὶ τοῦ λόγου τὸ δῶρον, ἐνεθάρρυνε τὸν καταπεφοβισμένον Φρίξον καὶ ἔφερεν αὐτὸν ἐπὶ τέλους εὐτυχῶς εἰς τὴν Κολχίδα. Ταύτης τῆς χώρας ὁ βασιλεὺς Αἰήτης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἥλιου, ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως καὶ ἔδωκεν αὐτῷ σύζυγον τὴν θυγατέρα του Χαλκιόπην. Ὁ δὲ Φρίξος ἔθυσσε τὸν κριὸν εἰς τὸν Φύξιον Δία καὶ ἀνήρτησε τὸ χρυσοῦν δέρας, ἥτοι δέρμα, εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεως ἄλσος.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ὁ Πελίας καὶ ὁ Νηλεὺς, οἱ δίδυμοι τοῦ Ποσειδῶνος υἱοὶ ἀπὸ Τυροῦς, τῆς θυγατρὸς τοῦ Αἰολίδου Σαλμωνέως, ἦλθον εἰς ἔριν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς βασιλείας τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ. Κατὰ τὴν φιλονεικίαν ταύτην ὑπερίσχυεν ὁ Πελίας, ὁ δὲ Νηλεὺς ἀπῆλθεν εἰς Πελοπόννησον, ὅπου ἔδρυσε τὸ βασίλειον τῆς Πύλου, γεννήσας δώδεκα υἱοὺς, ὧν ἐπιφανέστατος ὑπῆρξεν ὁ Νέστωρ, τὸν ὁποῖον θέλομεν πολλάκις ἀναφέρει ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ τῶν μυθικῶν χρόνων. Ὁ Πελίας λοιπὸν ἐβασίλευεν ἐν ἀνέσει καὶ εὐτυχίᾳ εἰς Ἰωλκὸν, ὅτε, ἐρωτήσας τὸ μαντεῖον, ἐὰν ἀσφαλῶς κατέχη τὴν βασιλείαν, ἔλαβε χρησμόν, δηλαδὴ ἀπάντησιν τοῦ μαντείου, λέγοντα νὰ προσέχη ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἤθελεν ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν του μονοσάνδαλος. Θύων δὲ ποτε εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ Ποσειδῶνα, εἶδε τὸν Ἰάσωνα προσερχόμενον μονοσάνδαλον, διότι εἶχεν ἀπολέσει τὸ ἕτερον σάνδαλον, ἐνῷ διέβαινε τὸν πλημμυρήσαντα ποταμὸν Ἀναυρον. Ὁ Πελίας ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἐχθρὸς ὃν ὑπέδειξεν ὁ χρησμός, τὸς μᾶλλον ὅσῳ ὁ Ἰάσων ἦτο υἱὸς τοῦ Αἰσῶνος καὶ ἐγγονος τοῦ Αἰολίδου ὡς αὐτῶς Κρηθέως. Ὅθεν, ἵνα ἀποτρέψῃ τὸν κίνδυνον, ἐπέβαλεν αὐτῷ τὸ φοβερόν ἔργον νὰ κομίσῃ εἰς Ἰωλκὸν τὸ χρυσοῦν δέρας, ἥτοι τὸ δέρμα τοῦ κριοῦ, ὅστις μετέφερε τὸν Φρίξον εἰς Κολχίδα, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Φρίξος ἀφιέρωσεν αὐτόθι εἰς τὸν Ἄρην. Ὁ Ἰάσων, ἐνθαρρυνθεὶς ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ, ἀνέλαβε προθύμως τὸν ἀγῶνα, καὶ προσεκάλεσε συναρωγούς καὶ συναντιλήτορας τοῦ ἔργου, τοὺς ἐπισημοτάτους ἥρωας τῆς Ἑλλάδος. Ἐδραμον δὲ πεντήκοντα οἱ ὀνομαστότατοι, ἐν οἷς ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Θησεύς, ὁ Τελαμὼν καὶ ὁ Πηλεὺς, ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, ὁ Ἰδας

καὶ ὁ Λυγχεύς, Ζήτης καὶ Κάλαϊς, οἱ πτερωτοὶ υἱοὶ τοῦ Βορέου, ὁ Μελέαγρος, ὁ Ἀμφιάραος, ὁ Λαέρτης καὶ ὁ Περικλύμενος. Ἄργος, ὁ υἱὸς τοῦ Φρίξου, κατεσκεύασε κατὰ συμβουλήν τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐμελλον νὰ ἐκπλεύσωσιν εἰς Κολχίδα οἱ ἥρωες. Τὸ πλοῖον τοῦτο ὠνομάσθη Ἀργῶ, καὶ εἰς τὴν πρῶραν αὐτοῦ ἐνήρμóσθη ξύλον τῆς ἐν Δωδώνῃ φηγοῦ, ἥτοι ὄρους, τὸ ὁποῖον εἶχε τὸ χάρισμα τοῦ λαλεῖν καὶ χρησιμοδοτεῖν. Καὶ κυβερνήτης μὲν τῆς Ἀργοῦς ἦτο ὁ Τίφυς· Ἰδμων δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὁ Μόψος, συνώδυσαν τοὺς Ἀργοναύτας ὡς μάντιες· συναπέπλευσε δὲ καὶ ὁ Ὀρφεύς, ἵνα διὰ τῆς λύρας αὐτοῦ παραμυθῇ τὰς θλίψεις αὐτῶν καὶ διαλύῃ τὰς ἔριδας.

Κατ' ἀρχὰς οἱ Ἀργοναῦται προσῆλθον εἰς Λῆμνον, ἐκεῖθεν εἰσῆλθον εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, εἰς τὴν Προποντίδα, καὶ προεπέλασαν εἰς Βιθυνίαν, ὅπου κατῴκει ὁ τυφλὸς μάντις Φινεύς. Ὁ Ποσειδῶν εἶχε τιμωρῆσαι αὐτὸν διὰ τῆς τυφλώσεως, διότι οὗτος κατέδειξεν εἰς τὸν Φρίξον τὴν πρὸς τὴν Κολχίδα ἄγουσαν ὁδόν. Εἶχε δὲ ἀφῆσαι αὐτὸν νὰ ἐκλέξῃ τὸν θάνατον ἢ τὴν τύφλωσιν, ὁ δὲ προετίμησε τὸ δεύτερον. Πρὸς τούτοις ἐβασάνιζον αὐτὸν καὶ αἱ Ἄρπυιαι, πτερωτὰ τέρατα, τὰ ὅποια ὁσάκις παρετίθετο ἡ τράπεζα αὐτοῦ, κατήρχοντο ἀπὸ τῶν νεφῶν, ἤρπαζον τὴν τροφὴν ἀπὸ τῶν χειλέων του καὶ μετέδιδον αὐτῇ τοιαύτην δυσοσμίαν, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτήν. Ἀλλὰ τοιαῦτα πάσχων ἤξευρεν, ὡς ἐκ τῆς μαντικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ὅτι ἔρχονται οἱ Ἀργοναῦται, καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτοὺς ὡς λυτρωτάς. Τφόντι, παρατεθείσης τῆς τραπέζης, ἐπλησίασαν κατὰ τὸ σῶνθες αἱ Ἄρπυιαι, ἀλλ' ὁ Ζήτης καὶ ὁ Κάλαϊς, οἱ πτερωτοὶ υἱοὶ τοῦ Βορέου, ἀπέκρουσαν αὐτάς καὶ κατεδίωξαν, μέχρις οὐ ἐμφανισθεῖς ὁ Ἑρμῆς προσεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ παύσωσι τῆς καταδιώξεως, διότι αἱ Ἄρπυιαι δὲν θέλουσι πλέον ἐνοχλῆσαι τὸν Φινέα, ἀλλὰ θέλουσιν ἐπανέλθαι εἰς τὸ ἐν Κρήτῃ ἄντρον, ὅπου ἐγεννήθησαν.

Ὁ Φινεύς, εὐγνωμονῶν διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας, ἐδίδαξεν εἰς αὐτοὺς τὸν ἀσφαλέστερον τρόπον τοῦ νὰ φθάσωσιν εἰς Κολχίδα· καὶ ἰδίως τί ὀφείλουσι νὰ πράξωσιν ἵνα διέλθωσι διὰ τῶν φοβερῶν πετρῶν, τῶν ὀνομαζομένων Συμπληγάδων. Ἦσαν δὲ αἱ Συμπληγάδες δύο πέτραι, αἵτινες ἀλληλοδιαδόχως ἤνοιγον καὶ ἔκλειον, ἀλλὰ μετὰ τοσαύτης ταχύτητος καὶ σφοδρᾶς συρράξεως, ὥστε καὶ εἰς πτηνὸν ἦτο δύσκολον, ἐν τῷ ἀκαριαίῳ τούτῳ διαστήματι, νὰ διέλθῃ διὰ μέσου αὐτῶν. Ὅτε

λοιπὸν ἡ Ἀργὴ ἔφθασεν εἰς τὸ ἐπικίνδυνον τοῦτο μέρος, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος Εὐφρημος, ἀπέλυσε περιστερὰν ἥτις διεπέρασεν ἀβλαβῆς, ἀπολέσασα μόνον ὀλίγα πτερὰ τῆς οὐρᾶς αὐτῆς. Τοῦτο ἦτο, κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Φινέως, τὸ σημεῖον ὅτι καὶ οἱ Ἀργοναῦται ἠδύναντο νὰ ἐπιχειρήσωσι θαρρούντως τὸν διάπλουν. Ὅθεν κωπηλατήσαντες πάσῃ δυνάμει διεπέρασαν τῶντι εὐτυχῶς αἱ πέτραι, ὁρμήσασαι πρὸς σύρραξιν, ἀνεχαιτίστησαν ἐπὶ μικρὸν ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν βραχιόνων τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ δὲν συνέτριψαν εἰμὴ τὸ ἄνω μέρος τῶν κοσμημάτων τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἀποφασισθῇ ὑπὸ τῶν θεῶν, ὅτι ἅμα ἐν μόνον πλοῖον δυνηθῇ νὰ διαπεράσῃ ἀσφαλῶς, ὁ διάπλους ἐμελλε νὰ ἀποβῇ εἰς πάντας ἀσφαλῆς καὶ εὐκολος, αἱ πέτραι ἔκτοτε ἔμειναν διὰ παντὸς κεχωρισμέναι ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀκίνητοι.

Τελευταῖον οἱ Ἀργοναῦται εἰσέπλευσαν εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμὸν τῆς Κολχικῆς γῆς καὶ καθωρμίσθησαν εἰς τὴν Αἶαν, τὴν μητρόπολιν τῶν Κόλχων. Παραπλέοντες παρὰ τὸ ὄρος τοῦ Καυκάσου, εἶδον τὸν ἅετὸν ὅστις κατέτρωγε τὸ ἥπαρ τοῦ Προμηθέως καὶ ἤκουσαν μάλιστα οἰμῶζοντα τὸν ταλαίπωρον τιτᾶνα. Ἀλλ' ὅτε ἐζήτησαν παρὰ τοῦ Αἰήτου νὰ παραχωρήσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας εἰς αὐτοὺς, ἥρωας ὄντας θείας γενεᾶς, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἔλθόντας ἐκ προσταγῆς τῶν θεῶν, ὁ βασιλεὺς ὀργισθεὶς ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν, ἐκτὸς ἐὰν ἐκπληρώσωσιν ὅρους τινάς, οἵτινες ἐφαίνοντο ἀδύνατον νὰ ἐκτελεσθῶσιν. Ὁ Ἥφαιστος εἶχε δώσει εἰς τὸν Αἰήτην δύο ταύρους, ἀγρίους, χαλκόποδας, πυρίπνοας. Ὁ δὲ Ἰάσων, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν περιφανῆ αὐτοῦ καταγωγὴν καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν εὐμένειαν τῶν θεῶν, ὥφειλε νὰ ζεύξῃ τούτους τοὺς ταύρους εἰς ἄροτρον καὶ νὰ καλλιεργήσῃ δι' αὐτῶν μέγα γῆς τμήμα. Ἐπικίνδυνον ἦτο τὸ ἐπιχείρημα, ἀλλ' ἕκαστος τῶν ἡρώων ἐφάνη πρόθυμος νὰ τὸ ἀναλάβῃ· ὁ δὲ σοφὸς Ἴδμων προέτρεψεν ἰδίως εἰς τοῦτο τὸν Ἰάσωνα, ὅστις, διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν θεῶν Ἦρας καὶ Ἀφροδίτης καὶ τῆς συμπράξεως τῆς Μηνδείας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, ἥτις ἠγάπησε σφοδρότατα τὸν νέον, ἐπέτυχεν ἐπὶ τέλους, ὅχι μόνον νὰ δαμάσῃ τοὺς ταύρους, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας δυστροπίας τοῦ Αἰήτου νὰ ὑπερνικήσῃ· ὥστε οἱ Ἀργοναῦται παρέλαβον τὸ χρυσοῦν δέρας καὶ ἀπέπλευσαν ἐκεῖθεν, συμπαραλαβόντες καὶ τὴν Μῆδειαν, ἥτις ἠκολούθησεν οἰκιοθελῶς αὐτοὺς καὶ κατέστη ἔπειτα διαβόητος ἐν Ἑλλάδι διὰ τὴν πονηρίαν αὐτῆς καὶ τὴν μαγικὴν τέχνην. Ἀλλ' οἱ Ἀργοναῦται ἐπέπρωτο κατὰ τὴν ἐπάνο-

δὸν νὰ πάθῃσι μυρίας ὅσας δυσκολίας καὶ νὰ διέλθωσιν ἀκαταμέτρητον διάστημα θαλάσσης καὶ ποταμῶν. Κατ' ἄρχας ἀνῆλθον τὸν Φᾶσιν, ὅστις ἐκρέει εἰς τὸν περικλύζοντα τὴν γῆν Ὠκεανόν· ἔπειτα ἔπλευσαν ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ μέχρι τῆς ἐνώσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Νείλου· ἔπειτα κατῆλθον ἐπὶ τοῦ Νείλου εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐντεῦθεν ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν τὴν Ἀργῶ, διὰ χώρας μακρᾶς, μέχρις οὗ, διὰ τῆς βοήθειας τοῦ θεοῦ Τρίτωνος, ἐπανῆλθον πάλιν εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ὅπου ὅμως ἐπλανήθησαν ἔτι πολὺ καὶ ὑπέστησαν ἀπείρους κινδύνους, πρὶν ἢ ἐπιστρέψωσιν εἰς Ἰωλκόν.

Τοιοῦτος ἐθρυλεῖτο ὁ πλοῦς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὁ πλοῦς οὗτος, καθὼς ὅλα ἐν γένει τὰ μυθεύματα τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἱστορεῖτο καὶ κατ' ἄλλους ποικίλους τρόπους· ἀλλ' ἅπαντες ἦσαν ἐπίσης μυθικοὶ, ἐπίσης ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὰς μεταγενεστέρας ἀκριβεῖς γεωγραφικὰς γνώσεις. Καὶ ὅμως οἱ πλείότεροι τῶν Ἑλλήνων ἐπίστευον εἰς τὰς παραδόσεις ταύτας καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς μεταγενεστέρους ἱστορικοὺς χρόνους, διότι αὗται ἐξύμνουν τὰ κατορθώματα τῶν ἡρωϊκῶν ἐκείνων καὶ ὑπερανθρώπων γενεῶν, τὰς ὁποίας οἱ προπάτορες ἡμῶν συνείθισαν ἅμα μὲν νὰ θεωρῶσιν ὡς προγόνους, ἅμα δὲ νὰ τιμῶσι σχεδὸν ὅσον καὶ τοὺς θεοὺς αὐτῶν.

Οὐδὲν ἦττον ὀνομαστός ὑπῆρξεν ὁ λεγόμενος πόλεμος τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Ὁ Λαῖος ἦτο ἀπόγονος τοῦ Κάδμου καὶ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Χρησμός δὲ εἶχε προφητεύσει, ὅτι ἐὰν ἀποκτήσῃ υἱόν, θέλει φονευθῇ ὑπ' αὐτοῦ. Ὅθεν ἅμα ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ἰοκάστη ἔτεκεν υἱόν, ὁ Λαῖος, τρυπήσας τὸ βρέφος εἰς τὰ σφυρὰ, παρέδωκεν αὐτὸ εἰς ποιμένα, διὰ νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὸ ὄρος, τὸν Κιθαιρῶνα. Ἐνταῦθα εὗρε τὸ βρέφος κατὰ τύχην ποιμὴν τις τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου, καὶ ἔφερεν αὐτὸ πρὸς τὸν κύριόν του, ὅστις ὠνόμασε τὸν παῖδα Οἰδίποδα, ἀπὸ τῶν ἐξαγκωμένων αὐτοῦ ποδῶν, καὶ ἀνέθρεψεν αὐτὸν ὡς ἴδιον τέκνον. Ἀλλ' ὁ Οἰδίπους, ἡλικιωθεὶς, ἤκουεν ἑαυτὸν ἐμπαιζόμενον ἕνεκα τῆς ἀγνώστου αὐτοῦ καταγωγῆς· ὅθεν ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, ἵνα ἐρωτήσῃ τὸν θεὸν περὶ τοῦ γνησίου πατρός. Ἀπάντησιν δ' ἔλαβε, νὰ μὴ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του· διότι ἐὰν ἐπανέλθῃ, πέπρωται νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ νὰ λάβῃ σύζυγον τὴν μητέρα. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἄλλην πατρίδα δὲν ἐγνώριζεν ἢ τὴν Κόρινθον, ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ μακρὰν τῆς πόλεως ταύτης, καὶ, ἀναχωρήσας ἐκ Δελφῶν, ἐπορεύθη πρὸς τὴν

Βοιωτίαν καὶ τὴν Φωκίδα. Ἄλλ' ἐπὶ ταύτης βαδίζων τῆς ὁδοῦ, ἀπῆν-
τησεν ἐφ' ἁμάξης τὸν βασιλέα Λάϊον, καὶ ἐλθὼν εἰς σύγκρουσιν πρὸς
τοὺς ἀκολούθους αὐτοῦ, φονεύει τὸν Λάϊον, μὴ εἰδὼς ὅτι ἦτο πατὴρ
αὐτοῦ.

Οὕτω δὲ ἀποθανόντος τοῦ Λαΐου, ἐβασίλευε τῶν Θηβῶν ὁ ἀδελφὸς
τῆς Ἰοκάστης Κρέων. Οἱ θεοὶ ἦσαν τότε ὠργισμένοι κατὰ τῆς χώρας
ταύτης, καὶ ἐβασάνιζον αὐτὴν διὰ φοβεροῦ τέρατος, τὸ ὁποῖον εἶχε
πρόσωπον μὲν γυναικὸς, στῆθος δὲ καὶ πόδας καὶ οὐρὰν λέοντος, πτε-
ρυγας δὲ ὀρνέου· καὶ ἐκαλεῖτο Σφίγξ. Εἶχε δὲ σταλῇ ὑπὸ τῆς Ἥρας
καὶ κατῴκει εἰς τὸ παρακείμενον Φίκειον ὄρος. Αἱ Μοῦσαι, αἵτινες ἦσαν
θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ ἑφοροὶ πάσης τέχνης καὶ παιδείας, εἶχον διδάξει
εἰς τὴν Σφίγγα τὸ ἀκόλουθον αἶνιγμα· «ποῖον ζῶον εἶναι τὸ μὲν πρῶτ',
τετράπουν· τὴν δὲ μεσημβρίαν, δίπουν· τὸ δ' ἐσπέρας, τρίπουν.» Ἡ
δὲ Σφίγξ προέτεινε τὴν λύσιν αὐτοῦ εἰς τοὺς Θηβαίους· καὶ ὁσάκις δὲν
ἐλύετο ὀρθῶς, ἤρπαζεν ἓνα τῶν Θηβαίων καὶ κατέτρωγεν αὐτόν. Ἐπει-
δὴ δὲ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὸ μυστήριον, καὶ τὸ θηρίον ἐξηκολούθει
νὰ καταπίνῃ τοὺς Θηβαίους, ὁ Κρέων ἠναγκάσθη νὰ προκηρύξῃ, ὅτι
ὅστις λύσῃ τὸ αἶνιγμα, θέλει λάβει γέρας τὴν τε βασιλείαν καὶ τὴν
ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἰοκάστην. Τότε προσελθὼν ὁ Οἰδίπους, εἶπεν ὅτι τὸ
αἰνιττόμενον ζῶον εἶναι ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐν τῷ ἄμα, ἡ μὲν Σφίγξ ἔρ-
ριψεν ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως καὶ ἀπέθανεν, ὁ δὲ Οἰδίπους ἀνη-
γορεύθη βασιλεὺς τῶν Θηβῶν καὶ ἔλαβε σύζυγον τὴν Ἰοκάστην, μὴ
εἰδὼς ὅτι ἦτο μήτηρ αὐτοῦ.

Αἱ τραγικαὶ αὗται περιπέτειαι ἐμελλον νὰ ἐπιφέρωσι καὶ ἄλλας ποι-
κίλας συμφοράς. Οἱ θεοὶ κατέστησαν μετ' ὀλίγον γνωστὴν εἰς τοὺς
ἀνθρώπους τὴν περὶ τοῦ Οἰδίποδος ἀλήθειαν· καὶ ἡ μὲν Ἰοκάστη ἐκρε-
μάσθη, ὁ δὲ Οἰδίπους, ὀργισθεὶς ποτε κατὰ τῶν δύο αὐτοῦ υἱῶν, τοῦ
Ἑτεοκλέους καὶ τοῦ Πολυνείκους, κατηράσθη αὐτοὺς καὶ προεῖπεν, ὅτι
θέλει ἐκραγῇ μετὰ τῶν πόλεμος φονικὸς καὶ ἄσπονδος. Τῷ ὄντι,
ἀποθανόντος τοῦ Οἰδίποδος, οἱ δύο παῖδες ἐφιλονέκησαν περὶ τῆς δια-
δοχῆς, καὶ ὁ Πολυνεΐκης, ἀναγκασθεὶς νὰ καταφύγῃ πρὸς τὸν βασι-
λέα τοῦ Ἀργεῶς Ἀδραστον, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ
πρὸς ἀνάγκησιν τῆς βασιλείας· ὥστε ἐπῆλθε μέγας κατὰ τῶν Θηβῶν
πόλεμος. Οἱ κυριώτατοι ἀρχηγοὶ, οἱ κατὰ τῆς πόλεως ταύτης στρα-
τεύσαντες, ἦσαν ἑπτὰ, οἱ ἐξῆς· ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῶς Ἀδραστος· ὁ
ἔχων παρὰ τῶν θεῶν τὸ χάρισμα τῆς μαντικῆς Ἀμφιάραος· ὁ Κα-

πανεύς, ὁ Ἴππομέδων, ὁ Τυδεύς, ὁ Παρθενοπαῖος καὶ ὁ Πολυνείκης. Προελθόντος δὲ τοῦ στρατοῦ μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, ἐτελέσθη θυσία καὶ ἐστίαισι, ὁ δὲ Τυδεύς ἀπεστάλη εἰς Θήβας, ἵνα ἀπαιτήσῃ τὴν παραδοχὴν τοῦ Πολυνείκου ὡς βασιλέως. Ἡ ἀπαιτήσις αὕτη ἀπερρίφθη, ἀλλὰ τότε ὁ Τυδεύς, ἐπειδὴ εὗρεν ὅλους τοὺς ἡγεμόνας τῶν Καδμείων συνευωχοῦντας παρὰ τῷ Ἑτεοκλεῖ, προεκάλεσεν αὐτοὺς ὅλους εἰς ἀγῶνα πάλης καὶ πυγμῆς, καὶ ἐνίκησεν ὅλους, χάρις εἰς τὴν ἰσχυράν βοήθειαν ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ. Οἱ Καδμεῖοι, ὀργισθέντες διὰ τὴν ἥτταν ταύτην, παρεσκευάσαν κατ' αὐτοῦ, ἐπανερχομένου εἰς τὸν στρατὸν, ἐνέδραν ἀνδρῶν πεντήκοντα· καὶ τούτους κατέβαλεν ὁ Τυδεύς, ὅστις ἦτο μὲν μικρὸς τὸ σῶμα, ἀλλὰ μαχητὴς φοβερός.

Μετ' ὀλίγον οἱ Καδμεῖοι, βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν συμμάχων αὐτῶν, τῶν Φωκίων καὶ τῶν Φλεγυῶν, ἀντεπεξῆλθον κατὰ τῶν ἐπιδραμόντων πολεμίων καὶ συνεκρότησαν πρὸς αὐτοὺς, πλησίον τοῦ Ἰσμηνίου λόφου, μάχην καθ' ἣν ἡττήθησαν ὀλοσχερῶς ὥστε ἡναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν ἐντὸς τῆς τετειχισμένης πόλεως. Ὁ δὲ μάντις Τειρεσίας ἐδήλωσε τότε εἰς αὐτοὺς, ὅτι ἔαν ὁ Μενοικεύς, ὁ Κρέοντος, αὐθορμήτως θυσιάσῃ ἑαυτὸν εἰς τὸν Ἄρην, θέλουσι βεβαίως νικήσει· καὶ ὁ εὐγενὴς νεανίας, ἅμα ἔμαθεν ὅτι ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος, ἐλθὼν πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ἐθανάτωσεν ἑαυτόν. Ὁθεν ἐπεχείρησαν μὲν οἱ μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἥρωες ἰσχυράν κατὰ τῆς πόλεως ἔφοδον, ἀναλαβόντες ἕκαστος τὴν ἐκπόρθησιν τῆς μῖας τῶν πυλῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Μενοικέως, οἱ θεοὶ ἐπροστάτευον τοὺς Θηβαίους. Ὁ Παρθενοπαῖος φονεύεται διὰ βολῆς λίθου ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου, ὁ δὲ καταφρονήτης τῶν θεῶν Καπανεύς κατακεραυνοῦται ὑπὸ τοῦ Διός. Τότε ὑποχωροῦσιν οἱ καταπεπληγμένοι Ἀργεῖοι, ὁ δὲ Ἑτεοκλῆς προτείνει νὰ κριθῇ ὁ ἀγὼν, διὰ μονομαχίας αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀδελφόν. Δέχεται τοῦτο ὁ Πολυνείκης· συναινεῖ ὁ Ἀδράστος· μονομαχοῦσι δὲ ὡς μαινόμενοι οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ πίπτουσιν ἀμφοτέροι· διὸ ἐθεωρήθη ἄκριτος ὁ ἀγὼν καὶ ἐπανελήφθη ὁ μεταξὺ τῶν δύο στρατῶν πόλεμος. Ἡ μάχη ἀπέβη αἱματηρά· ὁ Θηβαῖος Μελάνιππος φονεύει τὸν Τυδεά· ὁ δ' Ἀμφιάραος τὸν Μελάνιππον· ἀλλὰ μὴ δυνάμενος ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν τροπὴν τοῦ στρατοῦ, φεύγει μετὰ τῶν λοιπῶν διωκόμενος κατὰ πόδας ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου, ὅστις ἦτο ἐτοιμὸς νὰ διατρύψῃ αὐτὸν διὰ τοῦ ἀκοντίου, ὅτε ἡ εὐνοια τοῦ Διὸς ἔσωσε τὸν Ἀμφιάραον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ὀνείδους· διότι ἠνέωχθη ἡ γῆ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ

κατέπιεν αὐτόν τε, καὶ τοὺς ἵππους, καὶ τὸ ἄρμα αὐτοῦ. Ὁ τόπος ὅπου συνέβη τὸ θαῦμα τοῦτο ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Θηβαίων καὶ βραδύτερον, ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, καὶ τὴν ἱερότητα αὐτοῦ ἐμαρτύρει, ὅτι ζῶον δὲν ἤγγιζε ποτὲ τὸν ἐκεῖ φυόμενον χόρτον. Ὁ δὲ Ἀμφιάραος ἀνεδείχθη ἀθάνατος ὑπὸ τοῦ Διός· ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς εἰς Ἄργος, εἰς Θήβας καὶ εἰς Ὠρωπὸν, καὶ τὸ κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην πόλιν μαντεῖον αὐτοῦ ἐξηκολούθει ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας δίδον ἀποκρίσεις εἰς τοὺς εὐλαβῶς εἰς αὐτὸ προσερχομένους προσκυνητάς.

Ὁ Ἀδραστος, στερηθεὶς οὕτω ἀπάντων τῶν συναγωνιστῶν, ἤναγκάσθη νὰ φύγῃ καὶ αὐτὸς, οὐδ' ἐσώθη εἰμὴ διὰ τῆς θαυμαστῆς ταχύτητος τοῦ ἵππου αὐτοῦ Ἀρείονος,

ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,

δηλαδὴ ἦτο γόνος θεῶν, καὶ ἰδίως τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀλλὰ τὴν ἥτταν ταύτην τῶν ἑπτὰ ἡγεμόνων, ἐξεδίκησαν λαμπρότατα οἱ υἱοὶ αὐτῶν, οἱ καλούμενοι Ἐπίγονοι· Αἰγιάλεὺς ὁ Ἀδράστου, Θέρσανδρος ὁ Πολυνείκους, Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος, οἱ Ἀμφιαράου, Διομήδης ὁ Τυδεΰως, Σθέnelος ὁ Καπανέως, Πρόμαχος ὁ Παρθενοπαίου, καὶ Εὐρύαλος ὁ Μηκιστέως, ὧν ἐπιφανέστατος ἀνεδείχθη Ἀλκμαίων ὁ Ἀμφιαράου. Οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ Μεγαρεῖς, οἱ Μεσσήνιοι καὶ οἱ Ἀρκάδες ἐβοήθησαν τοὺς Ἐπιγόνους,

πειθόμενοι τεράεσσι (εἰς τὰ τέρατα, τὰ σημεῖα) θεῶν καὶ Ζητὸς ἀρωγῇ.

Συγκροτηθείσης δὲ μάχης, ἡττῶνται οἱ Θηβαῖοι· καὶ ἐπειδὴ, συμβουλευθέντες τὸν Τειρεσίαν. ἔμαθον ὅτι οἱ θεοὶ ἤδη συνετάχθησαν μετὰ τῶν πολεμίων καὶ ὅτι οὐδεμία ὑπελείπετο ἐλπίς ἐπιτυχοῦς ἀντιστάσεως, παραδίδουσι τὴν πόλιν καὶ φεύγουσι μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων, ὑπὸ Λαοδάμαντα, τὸν υἱὸν τοῦ Ἐτεοκλέους, πρὸς τοὺς Ἰλλυριοὺς· οἱ δ' Ἐπίγονοι, εἰσελθόντες εἰς Θήβας, ἀναγορεύουσι βασιλέα τὸν υἱὸν τοῦ Πολυνείκους, Θέρσανδρον.

Ἄλλ' ἢ μᾶλλον πολυθρύλητος τῶν μεγάλων τούτων ἐπιχειρήσεων τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, ἦτο ὁ κατὰ τοῦ Ἰλίου πόλεμος, τὸν ὅποιον ὕμνησεν ὁ ἀρχαιότατος καὶ ἐνδοξότατος τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν, ὁ Ὅμηρος. Περὶ τοῦ πολέμου τούτου, ἕκαστος σχεδὸν τῶν ἱστορικῶν συνέταξεν ἰδίαν ἀφήγησιν. Τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς, ἀντὶ νὰ αὐξήσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνακεφαλαιώσεων, ἐνομίσαμεν προτιμότερον νὰ ἀκολουθήσωμεν κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν ἐπιτομὴν τὴν γενομένην ὑπὸ Μᾶξ τοῦ

Δουγχέρου, ἐνὸς τῶν νεωτέρων καὶ καλητέρων Γερμανῶν ἱστορικῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, διότι ἡ ἐπιτομὴ αὕτη παρίστησιν ἐν μικρῷ πιστότερον καὶ ὅσον ἐνδέχεται πληρέστερον πάσης ἄλλης τὴν μεγάλην τοῦ ποιητοῦ εἰκόνα. Ἡ ἀρκτικοδυτικωτέρα γωνία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀπὸ τοῦ Ἑλληςπόντου πρὸς βορρᾶν μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ Λεκτοῦ καὶ τοῦ Ἀδραμυττινοῦ κόλπου πρὸς μεσημβρίαν, κατωκεῖτο ὑπὸ τῶν Τρώων καὶ τῶν Δαρδάνων. Πρὸς τὴν μεσογαίαν, ἡ χώρα αὐτῶν περιελάμβανε τὸ ὑψηλὸν καὶ καταφύτον ὄρος τῆς Ἰδῆς καὶ ἐξετείνετο μέχρι τῶν ποταμῶν Γρανικοῦ καὶ Αἰσῆπου, τῶν ἐκβαλλόντων εἰς τὴν Προποντίδα. Δαρδανία δὲ, καὶ Ἰλιον, ἡ Τροία, καὶ ἡ ἄκρα Πέργαμος, ἦσαν αἱ πρωτεύουσαι τῶν φυλῶν τούτων πόλεις.

Ὁ Δάρδανος, ὅστις ἦτο υἱὸς φίλτατος τοῦ Διὸς, ἔκτισε τὴν Δαρδανίαν καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Τρῶες κατώκουν ἔτι εἰς τὰς ὑπωρείας τῆς πολυπιδάκου Ἰδῆς. Ἐριχθόνιος δὲ, ὁ υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ἦτο ὁ ἀφνειότατος, δηλαδὴ πλουσιώτατος τῶν θνητῶν ἀνθρώπων· αἱ τρισχίλια αὐτοῦ ἔπποι ἦσαν τοσοῦτον ὡραῖαι, ὥστε αὐτὸς ὁ Βορέας ἠράσθη αὐτῶν καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῶν δυοκαίδεκα πῶλους, οἵτινες ἐσκίρτων ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν σταχύων, μὴ κατακλῶντες αὐτήν·

ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θεὸν οὐδὲ κατέκλων·

καὶ ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν κυμάτων, μὴ καταποντιζόμενοι εἰς αὐτά. Ὁ Ἐριχθόνιος ἐγέννησε τὸν ἄνακτα Τρῶα, τοῦ δὲ Τρῳῆς πάλιν τρεῖς ἐγένοντο παῖδες, Ἴλος, Ἀσσάρακος καὶ Γανυμήδης. Τὸν Γανυμήδην,

ὅς δη κἄλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,

ἀπήγαγον οἱ θεοὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἵνα οἶνοχοεύῃ τῷ Διὶ· ὁ δὲ Ζεὺς ἔδωκεν αὐτῷ εἰς τὸν Τρῶα ζευγὸς ἵππων ἀθανάτων. Ὁ Ἴλος ἔκτισε τὸ Ἰλιον ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ τὸ σῆμα ἦτοι ὁ τάφος αὐτοῦ ἔκειτο μεταξὺ τῆς πόλεως καὶ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὸν ποταμὸν Σκάμανδρον. Ὁ δ' Ἀσσάρακος ἔτεκε τὸν Κάπυν, καὶ ὁ Κάπυς, τὸν Ἀγχίσην, πρὸς ὃν κατῆλθεν, εἰς τὰς φάραγγας τῆς Ἰδῆς, ἡ θεὰ Ἀφροδίτη, καὶ ἐγέννησεν αὐτῷ τὸν Αἰνείαν, ὅστις ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς ὑπὸ τῶν Τρώων. Πάλιν δὲ χάριν τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἴλου, τοῦ Λαομέδοντος, κατεσκεύασεν ὁ Ποσειδῶν τεῖχος περὶ τὴν πόλιν τοῦ Ἰλίου, καὶ τὴν βασιλείαν ταύτην τοῦ Λαομέδοντος ἐκληρονόμησεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Πρίαμος. Ὁ Πρίαμος ἦτο ὁ μακαριώτατος τῶν ἡγεμόνων· τὰ ταμεῖα αὐτοῦ ἔβριθον χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ καὶ πολυτελῶν ἱματίων, πεντήκοντα δὲ εἶχεν ἀκμαίους

υιὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ἐξ ὧν δεκαεννέα ἔτεκεν αὐτῷ Ἑκάβη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Φρυγῶς Δύμαντος. Τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης πρεσβύτατος μὲν υἱὸς ἦτο ὁ Ἔκτωρ, δεύτερος δὲ ὁ Πάρις, ἡ Ἀλέξανδρος, ὃν ἡ Ἀφροδίτη ἐκόσμησε διὰ προσώπου εὐειδούς καὶ κόμης καλῆς. Ὁ Πάρις διαπεράσας ποτὲ τὴν θάλασσαν, ἦλθε πρὸς τὸν ξανθὸν Μενέλαον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀτρέως, τὸν οἰκοῦντα εἰς Σπάρτην· ὁ οἶκος τοῦ ἡγεμόνος τούτου ἔλαμπεν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ὅπως ἐξαστράπτει ἡ αἴγλη τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης. Ὁ Πάρις ἔτυχεν ἐνταῦθα φιλοξένου δεξιώσεως, ἀλλ' ἀπόντος τοῦ Μενέλαου, ἀπεπλάνησε τὴν σύζυγον αὐτοῦ, τὴν καλὴν Ἑλένην, τὴν ἀδελφὴν τῶν Διοσκούρων, τὴν ὁποίαν ἡ Ἀφροδίτη ἐξηπάτησε καὶ κατέπεισε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀπαγαγοῦσα οὕτως αὐτὴν εἰς τὴν χώραν τῶν Τρώων ἐν συνοδίᾳ μιᾶς καὶ μόνης πιστῆς γραίας δούλης, μακρὰν τῆς φίλης πατρίδος, μακρὰν τῆς παιδός, τοῦ συζυγικοῦ θαλάμου, τοῦ συζύγου· ὁ δὲ Πάρις συμπαρέλαβε καὶ πλουσίους θησαυροὺς ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Μενελάου.

Διὰ νὰ ἐκδικήσωσι τὴν ὕβριν ταύτην καὶ νὰ ἀνακτήσωσι τὴν Ἑλένην καὶ τοὺς θησαυροὺς, ἐξηγέρθησαν οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως· ὁ κύδιστος, ἦτοι ἐνδοξότατος Ἀγαμέμνων, ὅστις ἦτο ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός, καὶ ἐβασίλευεν ἐν Μυκῆναις, καὶ ὁ ξανθὸς καὶ διοτρεφὴς Μενέλαος ὁ τῆς Σπάρτης βασιλεὺς, ὅστις ὑπερεῖχε μὲν πάντων διὰ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα, καὶ τοὺς εὐρεῖς ὦμους, οὐδὲ ὠμίλει πολλὰ, ἀλλ' ὅμως ἦτο πρῶτος καὶ συνετός. Μετ' αὐτῶν δὲ συναπῆλθον, ὑπὸ τὴν ὑπερτάτην τοῦ Ἀγαμέμνονος ἡγεμονίαν, οἱ ἄριστοι τῶν ἡρώων ὅλων τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν. Ἐξ Ἀργεῶς μὲν ὁ κρατερός Διομήδης ὁ Τυδέως, ὁ διαπρέψας ἤδη ἐν τῷ κατὰ Θηβῶν ἁγῶνι· ἐκ Τίρυνθος, ὁ Σθένης, ὁ τοῦ ἀγακλειτοῦ, δηλ. τοῦ περιφήμου Καπανέως υἱός· ἐκ Πύλου, ὁ γέρων, ὁ ἱππότης, ὁ ἡδυεπὴς Νέστωρ ὁ Νηλέως, ἔχων μεθ' αὐτοῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸν μενεχάρμην, τὸν καρτερικὸν ἐν πολέμῳ Ἀντίλοχον. Τοὺς ἄνδρας τοῦ Δουλιχίου καὶ τῶν Ἑχινάδων ἦγεν ὁ ἀτάλαντος Ἄρρη, ὁ ὅμοιος τοῦ Ἄρεως, Μέγης. Ἀπὸ τῆς δυτικῆς θαλάσσης ἦλθεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, ὁ πολυμήχανος καὶ πολύτροπος Ὀδυσσεύς, ὁ υἱὸς μὲν τοῦ Λαέρτου, ἐγγονος δ' Ἀρκεισίου τοῦ Διός· ἐκ τῆς νήσου Σαλαμῖνος ἦλθεν ὁ πελώριος καὶ μεγάλθυμος Αἴας ὁ Τελαμώνιος· τῶν Λοκρῶν προΐστατο ὁ ταχὺς Αἴας ὁ Οἰλέως· τῶν Ἀθηναίων, ὁ πλῆξιππος, ὁ δῖος Μενεσθεύς· τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀδάντων, ὁ ὄζος Ἄρρος, ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ἄρεως Ἐλεφῆνωρ· τῶν μαχητῶν τῶν διαφόρων βοιωτικῶν πόλεων, οἱ ἥρωες

Πηνέλεως, καὶ Λήϊτος, καὶ Ἀρκεσίλαος, καὶ Προθοήνωρ, καὶ Κλονίος, καὶ ἄλλοι· τῶν διαφόρων φωκικῶν πόλεων, οἱ τοῦ μεγαθύμου Ἰφίτου υἱοί, Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος· τῶν δ' Αἰτωλῶν, ὃς ἄριστος, ὁ τῶν ἀρίστων ἄριστος Θόας. Τοὺς μαχητὰς πάλιν τῆς Φυλάκης ἦγεν ὁ ἀρήϊος Πρωτεσίλαος· τοὺς τοῦ Ὀρμενίου, ὁ Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς Εὐρύπυλος· τοὺς τῆς Τρίκκης, καὶ Ἰθώμης, καὶ Οἰχαλίας, οἱ ἀγαθοὶ ἱητῆρες, δηλαδὴ ἱατροὶ, Ποδαλείριος καὶ Μαχάων· τοὺς τῶν Φερῶν, ὁ ἀναξ ἀνδρῶν Εὐμηλος, Ἀδμήτου φίλος υἱός· τοὺς τῆς Μελιβοίας, ὁ τόξων εὖ εἰδὼς Φιλοκτῆτης· τοὺς Λαπίθας, ὁ μενεπτόλεμος Πολυποίτης ὁ Πειριθόου· τοὺς Μάγνητας, ὁ θοός, ὁ ὀξύς Πρόθοος· τοὺς Αἰνειᾶνας καὶ τοὺς Περραιβοὺς, ὁ Γουνεύς. Τελευταῖον ἐκ Κρήτης ἦλθεν ὁ δουρικλυτός, ὁ ἐνδοξὸς εἰς τὸ δόρυ Ἰδομενεύς· ἐκ Ῥόδου, ὁ ἥς τε μέγας τε Τληπόλεμος· ἐκ Σύμης ὁ κάλλιστος τῶν ἀνδρῶν ὅσοι ἐστράτευσαν ἐπὶ τὸ Ἴλιον, ἀλλ' ἀλαπαδνός, ἦτοι ἀδύνατος Νιρεύς· ὁ δὲ Φεΐδιππος καὶ ὁ Ἀντιφος, ἀπὸ τῆς Κῷ καὶ Κραπάθου καὶ τῶν πέριξ νήσων.

Ἄλλ' ὁ ἐπιφανέστατος τῶν ἡρώων οἵτινες ὥρμησαν τότε ἐξ Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἦτο ὁ θεοῖς ἐπιείκελος, ὁ θυμολέων, ὁ ῥηξήνωρ, ὁ πτολίπορθος, ὁ ποδώκης Ἀχιλλεύς, ὁ Πηλέως ἡγεμῶν τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Μυρμιδόνων, καὶ Ἑλλήνων, καὶ Ἀχαιῶν, ὅστις ἦγε πεντήκοντα νῆας, ὧν ἐκάστη ἔφερεν ἀνδρας πεντήκοντα. Οἱ θεοὶ ἡγάπων τὸν Πηλέα, ἡ δὲ Ἥρα εἶχε δώσει αὐτῷ σύζυγον τὴν παρ' αὐτῆς ἀνατραφεῖσαν Θέτιν, νηρηΐδα οὖσαν, ἥτοι μίαν τῶν θαλασσίων θειαινῶν. Ἀπαντες οἱ θεοὶ παρευρέθησαν εἰς τοὺς γάμους τούτους τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, καὶ ἐχάρισαν αὐτῷ καλλίστην μὲν πανοπλίαν, δύο δὲ ἀθανάτους ἵππους, τὸν Ξάνθον καὶ τὸν Βαλίον. Τούτου λοιπὸν τοῦ τοσοῦτον εὐνοουμένου ὑπὸ τῶν θεῶν Πηλέως καὶ τῆς θεᾶς Θέτιδος υἱὸς ἦτο ὁ Ἀχιλλεύς, εἰς ὃν ὁ Χείρων, ὅστις, καὶ τοὶ ἀνήκων εἰς τὸ ἄγριον γένος τῶν Κενταύρων, ἦτο ἀνὴρ σοφώτατος καὶ δικαιοτάτος, ἐδίδαξε τὰς τέχνας τοῦ πολέμου, τοῦ λόγου καὶ τῆς ἱατρικῆς. Ὁ Νέστωρ καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἦλθον εἰς Φθίαν ἵνα προσκαλέσωσι τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἰλίου πόλεμον, ἔτυχον φιλόφρονος δεξιώσεως, καὶ εὖρον τὸν ἥρωα πρόθυμον εἰς τὸν ἀγῶνα, ἂν καὶ ἡ Θέτις εἶχε προειπεῖ, ὅτι ἀπὸ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἡ νῆα ζήσῃ οἶκαδε μέχρ' ἐσχάτου γήρατος, ἢ νὰ ἀποθάνῃ θάνατον ἐνδοξόν, ἀλλὰ νέος ἔτι, εἰς Ἴλιον. Ὁ δὲ πατὴρ Πηλεὺς εἶχε προτρέψει τὸν υἱὸν νὰ ᾔναι πρῶτος ἐν παντί, τάξας εἰς τὸν ποταμὸν Σπερχεῖον τὴν κόμην τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἐκατόμβην. ἦτοι μεγάλην θυσίαν, ἂν ὁ Ἀχιλλεύς

ἐπανεῖλθη σῆος. Ὁ ὄλος στόλος συνέκειτο ἐκ πλοίων 1186, τὰ ὅποια ἔφερον ὑπὲρ τοὺς δεκακισμυρίους ἄνδρας, κατὰ τινα δὲ ἀκριβέστερον ὑπολογισμὸν 135,000 ἄνδρας.

Ὅσῳ ὅμως ἰσχυροὶ, ὅσῳ πολυάριθμοι καὶ ἂν ἦσαν οἱ ἥρωες τῶν Ἀχαιῶν, τῶν Ἀργείων, τῶν Δαναῶν, διότι οὕτω πως προσηγορεύοντο τότε οἱ Ἕλληνες· εἶχον καὶ οἱ Τρῶες ὄχι μόνον ἰδίους πολεμιστάς ὀνομαστοὺς, ἀλλὰ καὶ συμμάχους πολλοὺς καὶ περιωνύμους. Σαρπηθῶν, ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς, καὶ ὁ ἥρωες Γλαῦκος, ἦρχον τῶν Λυκίων· προσῆλθον δὲ σύμμαχοι τοῦ Ἰλίου καὶ Μυσοὶ, καὶ Παφλαγόνες, καὶ Μαίονες, καὶ Φρύγες· ἀλλὰ καὶ Θρᾶκες ἦλθον εἰς ἐπικουρίαν τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἀντιπέραν τοῦ πορθμοῦ ὄχθης· καὶ Παίονες ἐκ τῶν ἀπωτάτων θρακικῶν, παρὰ τὸν Ἀξιόν, χωρῶν, ὑπὸ Ἀστεροπαῖον, τὸν ἐγγονον τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀξιοῦ. Οἱ Ἀχαιοὶ ἐκπλεύσαντες ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Αὐλίδος, καὶ φθάσαντες εἰς τὴν Τρωάδα, ἀνέσυραν τὰ πλοῖα αὐτῶν εἰς τὴν παραλίαν, ἀφοῦ ὁ ἡγεμὼν τῆς Φυλάκης Πρωτεσίλαος, ὁ πρῶτιστος τῶν ἡρώων ὁ ἐκπηδήσας εἰς τὴν στερεάν, ἐφονεύθη ὑπὸ Δαρδάνου ἀνδρός. Ὁ δὲ Μενέλαος καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐστάλησαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα ζητήσωσι τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης καὶ τῶν θησαυρῶν· ἀλλὰ οἱ Τρῶες ἀπέρριψαν τὴν ἀπαίτησιν. Τότε οἱ Ἀχαιοὶ ἐπεχείρησαν τρεῖς νᾶ ἐκπορθήσωσι τὴν πόλιν, ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ τείχους, τὸ ὅποιον ἦτο μᾶλλον εὐεπίβατον· ἀλλὰ ματαίως. Ὅθεν περιωρίσθησαν ἤδη νᾶ καταστρέφωσι τὰ περὶ χωρὰ τοῦ Ἰλίου καὶ νᾶ ἀπάγωσι τὰ ποίμνια ἐκ τῆς Ἰδῆς, διότι οἱ Τρῶες, οὓς ἦγεν ὁ ἀνδροφόνος, ὁ μέγας Ἑκτωρ, φοβούμενοι τὸν ταχὺν Ἀχιλλέα, δὲν ἐτόλμων νᾶ προχωρήσωσι πολὺ πρὸ τῶν τειχῶν αὐτῶν. Καὶ παρῆλθον οὕτως ἔτη ἐννέα· καὶ ἤρχισαν νᾶ σήπωνται τὰ ξύλα τῶν πλοίων, καὶ ἤρχισαν νᾶ φθείρωνται τὰ σχοινία, ἣ δὲ πόλις ἔμενεν ἔτι ἀχείρωτος. Ἐν τῇ μετὰξὺ ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχε καταστρέψει δώδεκα πόλεις εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἑνδεκα εἰς τὴν μεσογαίαν, φονεύσας, ἣ ἑξανδραποδίσας, ἣ ἀπεμπολήσας τοὺς κατοίκους αὐτῶν· αἱ νῆσοι Τένεδος καὶ Λέσβος, αἱ πόλεις Λυρνησός, Πήδασος, Θῆβαι οὐ μακρὰν τοῦ Ἀδραμυττηνοῦ κόλπου, ὑπέκυψαν εἰς τὴν ἰσχυράν αὐτοῦ αἰχμὴν. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Θηβῶν, ἔλαβεν ὁ Ἀγαμέμνων, ἐκ τῆς διανομῆς τῶν λαφύρων, τὴν Χρυσήϊδα, θυγατέρα τοῦ ἐν Χρύσῃ ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ προσελθόντος τοῦ πατρὸς εἰς τὰ πλοῖα μετὰ δώρων καὶ γέρων ἵνα λυτρώσῃ τὴν θυγατέρα, ὁ ὑπερόπτης Ἀγαμέμνων ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν. Ἐντεῦθεν ὀργισθεῖς ὁ Ἀπόλλων, κατέπεμψε νόσον

κακὴν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀχαιῶν ὥστε ὁ Ἀγαμέμνων, ἵνα ἐξι-
 λεώσῃ τὸν θεόν, ἠναγκάσθη νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν πατέρα τὴν κόρην,
 ἀλλὰ συγχρόνως, διὰ νὰ ἀποζημιωθῇ, ἀφήρσεν ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλέως
 τὴν Βρισηίδα, θυγατέρα τοῦ Βρισέως, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχε λά-
 βει ἐκ τῆς λείας τῆς Λυρνησοῦ. Ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπέκυψεν εἰς τὴν θέλη-
 σιν τοῦ ἄνακτος τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καιρίως λυπηθείς, ἔμεινεν ἔκτοτε
 μόνος εἰς τὴν παραλίαν, πλησίον τῶν πλοίων αὐτοῦ μὴ ἐξερχόμενος εἰς
 μάχην. Καὶ ἐξώρμων μὲν αἱ πυκναὶ τῶν Ἀχαιῶν φάλαγγες ἄνευ τοῦ
 Ἀχιλλέως, ἐπὶ τοὺς Τρῶας ὡς κύματα φερόμενα ὑπὸ δυτικῷ ἀνέμου
 ἐπὶ τὴν παραλίαν, καὶ ἀντήχει ἡ γῆ ὑπὸ τοὺς πόδας ἵππων καὶ ἀν-
 δρῶν, ἀλλὰ οἱ Τρῶες ἀντεπεξήρχοντο ἤδη κατ' αὐτῶν ἐν τῷ πεδίῳ
 μετὰ κραυγῆς φοβεραῆς ὅα ἡχεῖ περὶ τὸν οὐρανὸν ἡ τῶν γεράνων κλαγγή.
 Ναὶ μὲν ὁ Ἀργεῖος Διομήδης ἐπίεσε δεινῶς τοὺς Τρῶας· ἄλλ' ἡ Ἑκάβη,
 ἡ σύζυγος τοῦ Πριάμου, δραμοῦσα μετὰ τῶν ἄλλων ἐγκρίτων γυναι-
 κῶν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, προσέφερεν αὐτῇ πέπλον χαρίεστατον
 καὶ μέγιστον καὶ ὑπέσχετο δυοκαίδεκα βοῦς, ἂν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τοῦ
 τείχους τὸν υἱὸν τοῦ Τυδέως,

αἶ κ' ἐλέησῃ

ἄστῳ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,

αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλίου ἱρῆς,

ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο.

Τὴν δ' ἐπιοῦσαν ὁ Ζεὺς ἔδωκε τφόντι τὴν νίκην εἰς τοὺς Τρῶας, βρον-
 τήσας ἐξ Ἰδῆς καὶ ῥίψας εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἀχαιῶν κεραυνόν, τοῦ
 οἰοῦ ἡ φλόξ πεσοῦσα ἔμπροσθεν τῶν ἵππων τοῦ Διομήδους, κατεπτό-
 ησεν αὐτοὺς καὶ ἠνάγκασε νὰ ὑποχωρήσωσιν.

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπεῖχε τοῦ ἀγῶνος, οἱ Ἀχαιοὶ, ἐπὶ τῇ
 συμβουλῇ τοῦ Νέστορος, εἶχον περιφράξει τὸ στρατόπεδον αὐτῶν καὶ
 τὰ πλοῖα διὰ χαρακώματος καὶ τάφρου. Εἰς τοῦτο λοιπὸν τὸ χαρά-
 κωμα ἠναγκάσθησαν τότε νὰ καταφύγωσιν, οἱ δὲ Τρῶες δὲν ἐπανῆλ-
 θον εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἐστρατοπέδευσαν ἔξω αὐτῆς περὶ τὸ σῆμα τοῦ
 Ἴλου. Τὴν ἐπιοῦσαν ἐπανελήφθη ἡ μάχη, καὶ ὁ Ἀγαμέμνων ἐδίωξε
 τοὺς Τρῶας μέχρι τῆς πόλεως, ἀλλὰ τότε πληγώνονται αὐτός τε καὶ
 ὁ Διομήδης, καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ συνελαύνονται πάλιν εἰς τὸ
 ὀχύρωμα αὐτῶν. Καὶ ἥδη ἐπιχειροῦσι νὰ ἐκπορθήσωσι τὸ ὀχύρωμα
 τοῦτο οἱ ἥρωες τῶν Τρώων ὑπὸ τὸν Ἑκτορα, τὸν Πάριν, τὸν Αἰνείαν
 καὶ τὸν Σαρπηδόνα. Οἱ Ἀχαιοὶ ἀγωνίζονται νὰ ἀποκρούσωσι τοὺς ἐφορ-

μήσαντας· ἄλλ' ὁ ἄνεμος πνέων ἀπὸ Ἰδῆς φέρει τὸν κονιορτὸν τοῦ πεδίου εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῶν, ὥστε ὁ τῶν Λυκίων ἄναξ Σαρπηθὼν κα-
τορθώνει νὰ ἐπιβῇ εἰς τὸ περιτείχισμα, πρὸς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ὑπε-
ρήσπιζεν ὁ Μενεσθεὺς μετὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ καταβάλλει τὴν ἑπαλ-
ξιν διὰ τῶν στιβαρῶν αὐτοῦ χειρῶν. Ἡ μάχη ἐξακολουθεῖ ἐντὸς τοῦ
προχώματος, καὶ οἱ Τρῶες πλησιάζουσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς
τὰ πλοῖα, οἱ δ' Ἀχαιοὶ, ἀναβάντες εἰς τὰς πρύμνας (διότι τὰ πλοῖα
εἶχον ἀνασυνθῆ ἐπὶ τῆς στερεᾶς, ἔχοντα τὰς πρύμνας πρὸς τὰ ἐμπρὸς),
ἐπροςπάθουν νὰ ἀποκρούσωσι τὴν ἑφοδὸν διὰ τόξων καὶ κωπῶν. Ὁ Αἶας
ὁ Τελαμώνιος ὑπερήσπιζε τὸ πρῶτιστον τῶν πλοίων, τὸ πλοῖον ἐκεῖνο
τὸ ὁποῖον εἶχε φέρει τὸν Πρωτεσίλαον εἰς τὸ Ἴλιον καὶ πανταχόθεν
μὲν προσβαλλόμενος, περιρρέόμενος δὲ ἰδρώτι, καὶ μηδὲ στιγμὴν ἀνέσεως
ἔχων, διατελεῖ οὐδὲν ἥττον ἀκατάπληκτος καὶ ἀνακράζει πρὸς τοὺς περὶ
αὐτόν· ἐντροπὴ σας Ἀργεῖοι! Ἡ ὥρα ἦλθεν ἡ νὰ ἀποθάνωμεν, ἡ νὰ
σωθῶμεν. Ἡ μήπως ἐλπίζετε ὅτι, ἐὰν ὁ Ἐκτωρ κυριεύσῃ τὰ πλοῖα
ἡμῶν, θέλομεν ἐπανελθεῖ πεζοὶ ἕκαστος εἰς τὴν πάτριον γῆν;

Αἰδῶς Ἀργεῖοι· νῦν ἄρκιον, ἡ ἀπολέσθαι

ἡ ἐ σωθῆναι, καὶ ἀπόσασθαι κακὰ νηῶν.

Ἡ ἔλπεσθ', ἡν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ,

ἐμβαδὸν ἔξεσθαι· ἡν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;

Ὁ δ' Ἐκτωρ πάλιν ἀνεφώνει πρὸς τοὺς Τρῶας·

νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ὄξιον ἡμᾶρ ἔδωκεν,

νῆας ἐλεῖν. . . .

καὶ προέτρεπεν αὐτοὺς νὰ ἐμβάλωσι πῦρ εἰς τὰς νῆας.

Τελευταῖον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐνέδωκεν εἰς τὰς ἱεσίας καὶ εἰς τὰ θερμὰ
δάκρυα τοῦ Πατρόκλου, τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε
συνανατραφῇ· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς Φθιώτας εἰς βο-
ήθειαν τῶν κινδυνεύοντων Ἀχαιῶν· ἄλλ' ἀπήτησε νὰ ἐπανελθῇ, ἅμα
ἤθελεν ἀποκρούσει τοὺς Τρῶας ἐκ τῶν πλοίων, ἀφίνων τοὺς ἄλλους
νὰ φονεύωνται εἰς τὸ πεδίον. Ὅτε ὁ Πάτροκλος περιέβαλε τὴν πανο-
πλίαν τοῦ Ἀχιλλέως, ἵνα ἐκλάβωσιν αὐτόν οἱ Τρῶες ἀντὶ τοῦ τοσοῦτον
φοβεροῦ εἰς αὐτοὺς ἥρωος ἐκείνου, τὸ πλοῖον τοῦ Πρωτεσιλάου ἔκαιεν
ἤδη ὡς λαμπάς. Ἀλλ' ἐπιτίπτουσι μετὰ κραυγῆς δεινῆς οἱ ἀχμαῖοι
πολεμισταὶ ἐπὶ τοὺς καταπεπονημένους Τρῶας, καὶ σὶ ἀναθαρρήσαντες
Ἀχαιοὶ προελαύνουσιν ἀπὸ τῶν πλοίων. Ὁ Πάτροκλος ἐκβάλλει τοὺς

πολεμίους ἔξω τῆς τάφρου, καὶ, παραφερόμενος ὑπὸ τῆς νίκης καὶ τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ, καταδιώκει αὐτοὺς μέχρι τῶν πρὸς δυσμὰς κειμένων πυλῶν τῆς πόλεως, τῶν καλουμένων Σκαιῶν πυλῶν. Ἐνταῦθα ὅμως θραύει ὁ Ἀπόλλων τὸ δόρυ τοῦ Πατρόκλου καὶ ἀποσπᾷ τὸν θώρακα ἀπὸ τῶν ὤμων αὐτοῦ, ὥστε προσβάλλει ἤδη αὐτὸν, γυμνὸν ὄντα, ὁ Ἔκτωρ καὶ πληγώνει καιρίως. Μόλις δὲ ὁ Μενέλαος καὶ ὁ Μηριόνης ἠδυνήθησαν, ἐπελθούσης τῆς νυκτὸς καὶ ὑπὸ τῶν δύο Αἰάντων προσπιζόμενοι, νὰ ἐπαναφέρωσι τὸν νεκρὸν ἐντὸς τῆς τάφρου· τοσοῦτον ὁλοσχερῆς ὑπῆρξεν ἡ τροπὴ τῆς μάχης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου, καὶ τοσοῦτον ῥαγδαίως κατεδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος καὶ τῶν Τρώων.

Βαρεῖα λύπη κατέλαβε τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀχιλλέως διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Πατρόκλου, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικήσῃ αὐτὸν, ἂν καὶ ἡ ἀθάνατος αὐτοῦ μήτηρ εἶχε προειπεῖ, ὅτι πέπτωται νὰ ἀποθάνῃ ἅμα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορος. Καθὼς πυκναὶ νιφάδες καθίπτανται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ ῥιπῆς τοῦ αἰθρηγενοῦς Βορέου ἐλαυνόμεναι, οὕτω πυκναὶ ἐξεφοροῦντο ἀπὸ τῶν νηῶν λαμπραὶ περικεφαλαῖαι, καὶ ἀσπίδες ὁμφαλωταὶ, καὶ θώρακες κραταιοὶ, καὶ ἐκ μελίας κατεσκευασμένα δόρατα, ὥστε ἐξήστραψεν ὁ οὐρανὸς, καὶ ἐγέλασε πᾶσα ἡ γῆ ὑπὸ τοῦ στίλβοντος χαλκοῦ. Μετὰ κραυγῆς φοβερᾶς ἐπέπεσεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπὶ τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ διανυκτερεύσαντας Τρῶας· οἱ Ἴπποι αὐτοῦ ἐπάτασον νεκροὺς καὶ ἀσπίδας, καὶ αἷμα ἐκάλυπτε τὸ ἄρμα αὐτοῦ. Ὁ Πρίαμος κατέδραμεν ἐκ τοῦ πύργου καὶ διέταξε τοὺς πυλωροὺς τοῦ τείχους νὰ ἀνοιξῶσι τὴν πύλην εἰς τὰ καταπεποννημένα καὶ διψῶντα στίφη τῶν φυγάδων, ἀλλὰ νὰ κλείσωσιν αὐτὰς ἐπιμελῶς ἅμα εἰσέλθωσιν οὗτοι, ἵνα μὴ συνεμβάλῃ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν πόλιν. Ἐνταῦθα ἀπεξήρανον τὸν ἰδῶτα αὐτῶν οἱ κεκμηκότες πολεμισταί, καὶ ἔπιον, καὶ ἀνεπαύθησαν παρὰ τὰς ἐπάλξεις τοῦ τείχους, μόνος δὲ ὁ Ἔκτωρ ἔμεινεν ἐκτὸς τῶν πυλῶν, αἰσχυνόμενος τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας τοῦ Ἰλίου, διότι δὲν εἶχεν ἐπαναφέρει τὴν νύκτα τῶν στρατὸν ἐντὸς τῆς πόλεως, ἀλλὰ, πεποithῶς εἰς τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, ἐγένετο παραιτίος τῆς ἀπωλείας τοσοῦτου λαοῦ. Ἐπελθόντος δὲ τοῦ Ἀχιλλέως, κατέλαβεν αὐτὸν τρόμος καὶ ἤρχισε τρέχων περὶ τὸ τεῖχος. Ὁ φεύγων ἦτο ἰσχυρὸς, ἀλλ' ἰσχυρότερος ὁ διώκων. Ὅσάκις ὁ Ἔκτωρ ἤθελε νὰ πλησιάσῃ πρὸς τοὺς πύργους καὶ τὰ τεῖχη, ἵνα οἱ ἐντὸς βοηθῇσῃσι διὰ βελῶν ἢ ἀνοιξῶσι τὰς θύρας, ὁ Ἀχιλλεὺς, προφθὰς, ἀπέτρεπεν αὐτὸν πρὸς τὸ πεδίον· ἀλλ' ἐν ταύτῃ ἐμπόδιζε τοὺς Ἀχαιοὺς, διὰ νεύ-

ματος τῆς κεφαλῆς, νὰ προσβάλῃ τὸν Ἑκτορα. Τρεῖς οὕτως ἀμφοτέροι περιέδραμον περὶ τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου. Τότε ἔστη ὁ Ἑκτωρ καὶ ἀπέφυγε μὲν τὴν πληγὴν τοῦ Ἀχιλλέως, κύψας· ὥστε τὸ δόρυ τούτου, φερόμενον ὑπεράνω τοῦ Ἑκτορος, ἔπεσε κατὰ γῆς· καὶ αὐτοῦ ὁμως τὸ δόρυ ἀπεκρούσθη ὑπὸ τοῦ θώρακος τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐξέβαλε λοιπὸν ἤδη ὁ Ἑκτωρ φάσγανον ὀξύ, δηλαδὴ μάχαιραν, καὶ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως· ἀλλὰ εἰς τοῦτον αὐτὴ ἡ Ἀθηνα εἶχεν ἐπαναφέρει τὸ δόρυ αὐτοῦ, δι' οὗ διέσχισεν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν αὐχένα τοῦ ἀντιπάλου. Τότε πλησιάσαντες οἱ Ἀχαιοὶ ἀπεθαύμασαν τὸ τε ἀνάστημα καὶ τὴν εὐγενῆ ὄψιν τοῦ νεκροῦ, ἀλλὰ πάντες πρὶν ὑποχωρήσωσιν, ἐπλήγωσαν τὸ πτώμα. Ὁ δ' Ἀχιλλεὺς ἐτύπησε τὸ κατώτατον μέρος τῶν ποδῶν καὶ ἔδραμε αὐτοὺς δι' ἱμάντος εἰς τὸν δίφρον τοῦ ἄρματος, ὥστε ἡ κεφαλὴ τοῦ νεκροῦ καὶ ἡ χαίτη ἐσύροντο κατὰ γῆς εἰς τὸν κονιορτόν. Τοιοῦτοτρόπως ἐπανῆλθον οἱ Ἀχαιοὶ εἰς τὰ πλοῖα, ἄδοντες τὸν παιᾶνα, ἥτοι τὸ πολεμιστήριον ἄσμα, ἐνῶ ὁ Πριάμος καὶ ἡ Ἑκάβη ἔκλαιον καὶ ὠδύροντο ἐπὶ τοῦ τείχους. Ἡ ἀτυχὴς Ἀνδρομάχη, ἡ τοῦ Ἑκτορος σύζυγος, εἶχε στήσει ἐπὶ τοῦ πυρὸς μέγαν τρίποδα, ἐτοιμάζουσα θερμὰ λουτρά εἰς τὸν σύζυγον, ἅμα οὗτος ἤθελεν ἐπανέλθει ἐκ τῆς μάχης. Ἀκούσασα δὲ τὴν οἰμωγὴν ἀπὸ τοῦ πύργου, ἔτρεξεν ἔξω νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει, καὶ μαῦρην νύξ ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλένη ἐθρήνει τὸν πεπτωκότα ἥρωα, διότι ἐξ ὧν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Πάριδος αὐτὸς ἡγάπα αὐτὴν πλειότερον, οὐδὲ εἶπεν εἰς αὐτὴν ποτὲ πικρὸν λόγον, ἀλλὰ μάλιστα ἀπέτρεπε καὶ τοὺς ἄλλους φιλικῶς ἀπὸ λέξεων ἢ πράξεων ἐγγικτικῶν· ἐνῶ τῶρα οὐδένα εἶχεν ἄλλον ἐν Τροίᾳ φίλον καὶ παρήγορον, διότι πάντες ἐμίσουν αὐτήν. Ἀφοῦ δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔθυσεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς τοῦ Πατρόκλου, δύο μὲν κύνας ἐξ ἐκείνων οὓς ἔτρεφεν οὗτος ἀπὸ τῆς τραπέζης αὐτοῦ, τέσσαρας δὲ ἵππους καὶ δώδεκα αἰχμαλώτους Τρῶας, καὶ ἐκῆδευσε τὸν φίλον, καὶ ἐτέλεσε νεκρικὸν ἀγῶνα, τότε ἐτόλμησεν ὁ Πριάμος νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀχαιῶν διὰ νυκτὸς μετὰ πλουσίων λύτρων, ἐν συνοδίᾳ ἐνὸς καὶ μόνου πρεσβύτου κήρυκος, ὅστις ὠδήγει τοὺς ἡμιόνους τῆς ἀμάξης· καὶ εἰσελθὼν ὁ γέρων εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως, ἐφίλησε τὰς χεῖρας ἐκείνας αἵτινες τοσοῦτους ἐφόνευσαν αὐτοῦ υἱούς. Ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν τράπεζαν, οὐδ' ἀπεποιήθη τὸν νεκρὸν τοῦ Ἑκτορος, καὶ τοι ἦτο σφόδρα ὠργισμένος, ἀλλ' ἀφοῦ διέταξε νὰ λούσωσιν αὐτὸν καὶ νὰ χρίσωσιν, αὐτὸς ἰδίαις χερσὶν ἐπέθηκεν

αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀμάξης καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Τρῶας ἔνδεκα ἡμερῶν ἀνακωχὴν, ἵνα κηδεύσωσι τὸν θανόντα.

Προσῆλθεν ἔπειτα εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, Μέμνων, ὁ υἱὸς τῆς θεᾶς Ἑοῦς· καὶ αὐτὸς ὅμως ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἰσχὺν τοῦ Ἀχιλλέως. Ἀλλ' ἔφθασεν ἤδη καὶ τοῦ Ἀχιλλέως ἡ ὥρα. Περὶ τὰς Σκαιᾶς πύλας, ἐπληγῶσεν αὐτὸν καιρίως βέλος τὸ ὁποῖον ἐξετόξευσεν ὁ Πάρις, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καθοδηγούμενος. Μέγας μεγαλωστὶ ἔκειτο ὁ ἥρωας κατὰ γῆς, περὶ δὲ τὸν νεκρὸν αὐτοῦ δεινὸς δι' ὅλης τῆς ἡμέρας διεξήχθη ἀγὼν· τὴν ἡμέραν ταύτην ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς τὰς πλείστας τῶν Τρώων πληγὰς· τελευταῖον ἀπήγαγον οἱ Ἀχαιοὶ τὸν πεσόντα ἥρωα εἰς τὰ πλοῖα, πολλὰ καὶ θερμὰ χύσαντες ἐπ' αὐτοῦ δάκρυα, καὶ κείραντες τὰς χαίτας. Ἡ δὲ μήτηρ προῆλθεν ἐκ τῆς θαλάσσης μετὰ τῶν ἄλλων ἄθανάτων νηρηΐδων, καὶ βοή φοβερά ἠκούσθη ἐπὶ τοῦ πόντου. Ἑπτακαίδεκα ἡμέρας καὶ νύκτας ἔκλαιον τὸν ἥρωα ἄθάνατοί τε θεοὶ, θνητοὶ τ' ἄνθρωποι, τὴν δὲ δεκάτην ὁγδόην παρέδωκαν οἱ Ἀχαιοὶ αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ, καὶ, ἄθροισαντες τὰ λευκὰ αὐτοῦ ὄσθα, ἐνέβαλον ὁμοῦ μετὰ τῶν τοῦ Πατρόκλου, ἐντὸς χρυσοῦ ἀμφορέως, ὅστις ἦτο δῶρον μὲν τοῦ θεοῦ Διονύσου, ἔργον δὲ τοῦ θεοῦ Ἡφαίστου· καὶ ἐπέθηκαν αὐτὸν εἰς τύμβον, ὃν μέγαν καὶ ὑψηλὸν κατεσκευάσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἵνα ᾗ καταφανὴς εἰς τοὺς ἐκ τοῦ πόντου προσερχομένους.

Περὶ τῶν λαμπρῶν τοῦ Ἀχιλλέως ὅπλων, ἐφιλονείκησαν ὁ Αἴας ὁ Τελαμώνιος καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς. Τὴν δὲ κρίσιν ἐπήνεγκον ὑπὲρ τοῦ Ὀδυσσεὺς Τρῶες αἰχμάλωτοι, εἰπόντες ὅτι αὐτὸς ἐπροζένησεν εἰς τὴν πόλιν μεγαλύτερα δεινὰ ἢ ὁ Αἴας. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε τὸν θάνατον τοῦ Αἴαντος, ὅστις γενόμενος ἐμμανὴς ἐφόνευσεν ἑαυτὸν, καὶ οὕτως ὁ λαὸς τῶν Ἀχαιῶν ἐθρήνησε τὴν στέρησιν ἥρωος, ὅστις κατὰ τὰ κατορθώματα καὶ τὸ κάλλος, ἐπρώτευεν ὅλων τῶν ἄλλων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα. Τότε ὁ Ὀδυσσεὺς μετεκάλεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀχαιῶν Νεοπτόλεμον, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχε καταλίπει εἰς τὴν νῆσον Σκύρον· καὶ ἦν ὁ νεανίας κάλλιστος μὲν τῶν ἐν τῷ στρατῷ, νουνεχὴς δὲ ἐν τῇ βουλῇ, καὶ μόνον τοῦ Νέστορος ἦ τοῦ Ὀδυσσεὺς ὑποδέεστέρος κατὰ τὴν σύνεσιν, ἐν πολέμῳ δὲ αἰείποτε ἀριστεύων. Ἀλλ' ἐν τούτοις, τὸ Ἴλιον δὲν ἠδύνατο νᾶ κυριευθῇ ἐνόσφ' ἐσώζετο εἰς τὴν ἄκραν αὐτοῦ τὸ Παλλὰδιον, ἥτοι ἄγαλμα ὑπὸ τοῦ Διὸς αὐτοῦ δοθέν ποτε εἰς τὸν Δάρδανον, οἱ δὲ Τρῶες οὐ μόνον μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐφύλαττον τὸ πολῦτιμον τοῦτο δῶρον, ἀλλὰ εἶχον

κατασκευάσει καὶ ἄλλα ἀγάλματα τοσοῦτον ὅμοια τοῦ γνησίου, ὥστε ὁ παρὲςδύσας τυχὸν κλέπτῃς ἡδύνατο νὰ ἀπατηθῇ. Οὐδὲν ἤττον ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς εὗρε τρόπον, μεταμφιέσας ἑαυτὸν καὶ ἄλλως μεταμορφώσας εἰς ἐπαίτην νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ κλέψῃ τὸ Παλλάδιον. Μόνῃ ἡ Ἑλένη τὸν ἀνεγνώρισεν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπόθει ἡδὴ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅχι μόνον δὲν τὸν ἐπρόδωκεν, ἀλλὰ καὶ συνεννοήθη μετ' αὐτοῦ περὶ τὴν ἐξεύρεσιν τῶν ἐπιτηδείων πρὸς ἄλωσιν τῆς πόλεως τρόπων. Ἐπὶ δὲ τούτῳ ἐπενόησαν ἐπὶ τέλους τὴν ἀκόλουθον πονηρίαν. Ἐπειὸς ὁ Πανοπέως κατασκευάσε, κατὰ συμβουλήν τῆς Ἀθηνᾶς, ἵππον δούρειον, δηλαδὴ ξύλινον, κενὸν, εὐρύχωρον, δυνάμενον νὰ περιλάβῃ ἑκατὸν ἄνδρας. Ἐντὸς αὐτοῦ ἐκρύβησαν οἱ ἄριστοι τῶν ἡρώων, ὁ Νεοπτόλεμος, ὁ Ὀδυσσεὺς, ὁ Μενέλαος, καὶ ἄλλοι, ἐνῶ ὁ στρατὸς τῶν Ἀχαιῶν ἀπέπλευσεν εἰς Τένεδον, ἀφοῦ ἐπυρπόλησε τὰ σκευὴ αὐτοῦ καὶ ἐπροςποιήθη ὅτι διαλύει τὴν πολιορκίαν. Οἱ Τρῶες, χαίροντες διότι ἀπηλλάγησαν τῶν πολεμίων, ἐξῆλθον τῆς πόλεως καὶ ἠπόρησαν διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον κατέλιπον οἱ ἐχθροί. Ἐπὶ πολὺν χρόνον δὲν ἤξευρον τί νὰ πράξωσι περὶ αὐτοῦ, οἱ δ' ἐν αὐτῷ περιφθοιοὶ ἥρωες ἤκουον τὰ τε γενόμενα περὶ τούτου συμβούλια καὶ τὴν φωνὴν τῆς Ἑλένης, ἣτις ἀνέφερε τὰ ὀνόματα αὐτῶν καὶ ἐμίμειτο τὰς φωνὰς τῶν γυναικῶν αὐτῶν. Πολλοὶ τῶν Τρώων ἐπεθύμουν νὰ ἀνατεθῇ ὁ ἵππος εἰς τοὺς θεοὺς ἐν τῇ πόλει, ὡς δεῖγμα τῆς κοινῆς εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν αὐτῶν· ἄλλοι ὅμως, μᾶλλον ὕποπτοι, ἐδυσπίστουν πρὸς τὴν κληροδοσίαν ἐκείνην τῶν πολεμίων, καὶ ὁ Λαοκόων, ὁ ἱερεὺς τοῦ Ποσειδῶνος, ἔδειξε τὴν δυσἀρέσκειαν αὐτοῦ, κρούσας διὰ δόρατος τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου. Ἡ ἀντήχησις ἀπεκάλυψεν ὅτι ὁ ἵππος ἦτο κοῖλος· ἀλλ' οἱ Τρῶες δὲν ἐπίειθοντο ὅτι ὑπάρχει ἐνταῦθα ἀπάτη, καὶ ὁ δυστυχὴς Λαοκόων ἐγένετο, μεθ' ἐνὸς τῶν υἱῶν, θῦμα τῆς συνέσεως καὶ τῆς φιλοπατρίας αὐτοῦ, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὄλων τῶν συμπολιτῶν, διότι δύο δράκοντες ἀπεστάλησαν ἐξἐπίτηδες ὑπὸ τῶν θεῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἵνα φονεύσωσιν αὐτόν. Τὸ φοβερὸν τοῦτο θέαμα καὶ αἱ ἄπιστοι συμβουλαι τοῦ προδότη Σίνωνος, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀχαιοὶ εἶχον καταλίπει ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ δίδῃ ψευδεῖς εἰδήσεις, κατέπεισαν τοὺς Τρῶας νὰ ῥήξωσι τὸ τεῖχος αὐτῶν, ἵνα εἰσαγάγωσιν εἰς τὴν πόλιν ἐν θριάμβῳ καὶ ἀγαλλιάσει τὸν ὀλέθριον ἵππον.

Καὶ ἡδὴ ἡ καταστροφὴ τῆς Τροίας εἶχεν ἀποφασισθῇ ἀμετακλήτως ὑπὸ τῶν θεῶν. Ἐνῶ οἱ Τρῶες ἐπανηγύριζον καὶ εὐώχουν τὴν νύκτα

ὄλην θορυβῶδῶς, ὁ Σίνων ἀνῆψε τοὺς συμπεφωνημένους πρὸς τοὺς ἐν Τενέδῳ Ἀχαιοὺς πυρσοὺς καὶ ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ δουρείου ἵππου τοὺς ἐν αὐτῷ κεκλεισμένους ἥρωας. Ἡ πόλις, προσβληθεῖσα οὕτως ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, ἐληλατήθη καὶ κατεστράφη ὅλοςχερῶς, οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν ἡρώων αὐτῆς καὶ τοῦ δήμου αὐτῆς, ἢ ἐσφάγησαν ἢ ἠχμαλωτεύθησαν. Ὁ θεοειδὴς γέρων Πρίαμος ἀπέθανε διὰ χειρὸς τοῦ Νεοπτολέμου, ἀφοῦ ματαίως ἐζήτησεν ἄστυλον ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ ἑρκείου (τοῦ προστατοῦ τοῦ περιβόλου τῆς οἰκίας) βωμόν· ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Διίφοβος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος ἐγένετο σύζυγος τῆς Ἑλένης, ἐκθύμως διετέλεσεν ἀμυνόμενος τὴν οἰκίαν αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ὀδυσσεως καὶ τοῦ Μενελάου· ἀλλ' ἐπεσε τελευταῖον καὶ αὐτὸς, καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἠκρωτηριάσθη δεινῶς. Ἐκ τῶν ἡγεμόνων τῶν Τρώων δὲν ἡδυνήθησαν νὰ σωθῶσι διὰ τῆς φυγῆς εἰμὴ δύο, ὁ Αἰνείας καὶ ὁ Ἀντήνωρ, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος, ἀπελθὼν κατὰ τὴν παράδοσιν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὑπῆρξε πρόγονος τῶν μυθευομένων ἰδρυτῶν τῆς Ῥώμης, τοῦ Ῥωμύλου καὶ τοῦ Ῥώμου.

Τοιοιούτρόπως, μετὰ δεκαετῇ πολιορκίαν, ἐξεπορθήθη ἡ Τροία, καὶ ἀπωλέσθησαν ἢ τε πόλις καὶ οἱ βωμοὶ καὶ οἱ ναοὶ καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς. Ἀλλ' οἱ νικηταὶ δὲν ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι τῶν νικηθέντων. Ἡ θεία δίκη, ἡ θεὰ Νέμεσις, ἐτιμώρησεν αὐτοὺς δεινῶς, διότι ἐν τῇ ὑπεροφίᾳ τῆς νίκης, δὲν ἐσεβάσθησαν τὰ ἱερὰ τοῦ Ἰλίου. Πολλοὶ οὐδέποτε πλέον εἶδον τὴν φίλην πατρίδα, καταστραφέντες κατὰ τὴν ἐπάνοδον, ὥς ὁ Αἶας ὁ Ὀϊλέως· ἄλλοι, ὥς ὁ Ὀδυσσεύς, δὲν ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια, εἰμὴ μετὰ πολλὰς καὶ παραδόξους περιπλανήσεις· ἄλλοι εὗρον τοὺς οἰκείους δυσμενῶς διακειμένους, καὶ ἐθανατώθησαν ὑπ' αὐτῶν, ὥς ὁ Ἀγαμέμνων ὑπὸ τῆς ἀπίστου συζύγου Κλυταίμνης· ἄλλοι μόλις ἐπάτησαν τὸν πόδα εἰς τὴν γενέθλιον γῆν, καὶ ἠναγκάσθησαν αὐθις νὰ ἀποδημήσωσιν, ὥς ὁ Διομήδης καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος Τεῦκρος. Ἐν γένει δὲ πολλὰ ἐπεκράτησαν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐμφύλιοι διχόνοιαι· καὶ μετ' ὀλίγον ἐπῆλθον νέα τινὰ μεγάλα γεγονότα, ἀλλοιωσάντα καθ' ὅλοκληρίαν τὴν προηγηθεῖσαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν.

Οἱ Θεσσαλοὶ, οὔτινες πρότερον κατῴκουν εἰς τὴν Ἥπειρον, εἰσέβαλον τότε εἰς τὴν χώραν, ἥτις ἔκτοτε ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῶν Θεσσαλία. Δύο δὲ ἄλλα ἔθνη, πρὸ τούτου κατοικοῦντα εἰς ταύτην τὴν χώραν, οἱ Βοιω-

τοὶ καὶ οἱ Δωριεῖς, ἀπεδήμησαν ἐκεῖθεν, τραπέντα πρὸς μεσημβρίαν, ἔνεκεν τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Θεσσαλῶν· καὶ οἱ μὲν Βοιωτοὶ κατέλαβον τὴν Βοιωτίαν, οἱ δὲ Δωριεῖς τὴν Δωρίδα, ἐκ τῆς ὁποίας, μετὰ τινα χρόνον, πολλοὶ Δωριεῖς, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Αἰτωλῶν, εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ἐκυρίευσαν τὸ πλεῖστον ταύτης μέρος. Ἡ δ' ὥρικὴ αὕτη ἐπιδρομή, ἣτις ἐπέφερεν ἀποτελέσματα πολὺ σπουδαιότερα τῶν ἄλλων, ὀνομάζεται καὶ κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν, διότι οἱ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους, ἐξωσθέντες ἄλλοτε ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον, ἀνέκτησαν τότε τὰς πατρίδας, διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν Δωριέων καὶ τῶν Αἰτωλῶν, καὶ ἵδρυσαν τὰ δωρικά κράτη τῆς Μεσσηνίας, τῆς Σπάρτης, τοῦ Ἄργους, τῆς Κορίνθου, τῆς Ἐπιδαύρου, καὶ τὸ ἐν τῇ Ἡλιδι κράτος τῶν Αἰτωλο-Ἡλείων. Αἱ μετοικεσίαι αὗται ἐπήγαγον καὶ ἄλλας ἀξιολόγους μεταβολάς. Ἐνῶ πρότερον ἐπεκράτουν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖαι, τότε αἱ βασιλεῖαι αὗται σχεδὸν ὅλαι ἠφανίσθησαν, καὶ ἄντ' αὐτῶν ἐσυστήθησαν αἱ ἀβασίλευτοι πολιτεῖαι, αἵτινες, ἂν καὶ τροπολογηθεῖσαι βραδύτερον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἀπετέλεσαν ὅμως τὴν κυρίαν βάσιν τῶν πολιτευμάτων, καθ' ὅλην τὴν μετέπειτα ἱστορίαν τοῦ πλείστου μέρους τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Τότε πρὸς τοῦτοις πολλὰ ἔβη ἐκ τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου ἠναγκάστησαν, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν, τῶν Βοιωτῶν καὶ τῶν Δωριέων, νὰ ἐγκαταλείψωσιν ὅλως διόλου τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπεδήμησαν πρὸς ἀνατολὰς, ἰδίως πρὸς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ὅπου ἵδρυσαν πολυαρίθμους ἀποικίας.

Ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδος, μετὰ τῶν μετ' αὐτῆς συνδεομένων μεταβολῶν, εἶναι τὸ τελευταῖον μέγα γεγονός τῶν μυθικῶν τῆς Ἑλλάδος χρόνων, ἐνταύτῃ ὅμως καὶ τὸ πρῶτον βέβαιον γεγονός τῶν μετ' οὐ πολὺ ἐπερχομένων ἤδη ἱστορικῶν χρόνων. Ἐχουσιν ἴσως καὶ αἱ ἀρχαιότεραι παραδόσεις, τοῦλάχιστον τινὲς ἐξ αὐτῶν, ἱστορικὴν τινα βάσιν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν θεωρεῖται παρὰ πάντων ὡς βέβαιον. Ἡ δὲ κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ τοι πεπλεγμένη μετὰ πολλῶν εἰσέτι μύθων, εἶναι ἀναμφισβήτητον ἱστορικὸν γεγονός, διότι ἅπαντα ἡ πραγματικὴ τῆς Ἑλλάδος κατάστασις, οἷαν εὐρίσκομεν αὐτὴν κατὰ τοὺς πρώτους ἱστορικοὺς χρόνους, συνδέεται ἀναποσπάστως μετὰ τῶν περὶ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν παραδόσεων. Ὅτε οἱ ὑπὸ τὸν Ξενοφῶντα Ἑλληγες, οἱ ἐπιχειρήσαντες νὰ ἐπιστρέψωσιν ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀσίας, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺν χρόνον διῆλθον διὰ μέσου χωρῶν ἀγνώστων, καὶ γλωσ-

σῶν ἀλλοτριῶν, καὶ ἡθῶν ἀλλοκότων, ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Θήκου καὶ κατεῖδον ἐκεῖθεν κατὰ πρῶτον τὸν Εὐξείνιον πόντον, ἐξέβαλον κραυγὴν μεγάλην ἀγαλλιάσεως, φωνάζοντες· θάλαττα, θάλαττα! Ἡ θάλασσα ἀπέχε μεν εἰσέτι οὐ μικρόν· ἀλλ' ἡ θεὰ αὐτῆς, αἱ μεγάλαι καὶ ἀκμαῖαι πόλεις τὰς ὁποίας ἀπήντων ἡδῆ, αἱ οἰκειότεραι γλῶσσαι τὰς ὁποίας ἤκουον, ἐν γένει τὰ σημεῖα τοῦ ἐμπορίου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἐμαρτύρουν, ὅτι πλησιάζει τὸ τέρμα τῆς ἐπ' ἀδήλοις ὁδοιπορίας. Τοιοῦτό τι συμβαίνει καὶ ὅτε, διελθόντες τὰ ὑπερφυῆ κατορθώματα τῶν μυθικῶν χρόνων, φθάνομεν εἰς τὰ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν. Εὐρισκόμεθα εἰσέτι ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ μυθικοῦ κόσμου· ἀλλ' ἡδὴ καταπνεόμεθα ὑπὸ τῆς χύρας τῶν ἱστορικῶν χρόνων καὶ βαίνομεν ἐν τῷ μέσῳ πραγμάτων τὰ ὁποῖα προαναγγέλλουσιν αὐτούς· διότι τὰ πράγματα ταῦτα φέρουσι μὲν ἐτι μυθικὸν χαρακτῆρα, ἀλλ' ἡ ἱστορικὴ αὐτῶν ὑπόστασις ἐπικυροῦται διὰ τῶν ἀμέσων αὐτῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὁποῖα εὐρίσκομεν μετ' οὐ πολὺ βέβαια ἡδὴ καὶ ἀναμφισβήτητα εἰς τε τὴν Πελοπόννησον, καὶ εἰς τὴν Βοιωτίαν, καὶ εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ὅθεν καὶ θέλομεν πραγματευθῆ τὰ κατὰ τὴν καθόδον τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκτενέστερον εἰς τὸ δεῦτερον βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρόνων.

Ἀλλὰ δὲν καταπαύομεν ἐνταῦθα τὸν περὶ μυθικῆς ἐποχῆς λόγον. Καθὼς εἵπομεν προοιμιαζόμενοι, περὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν ἱστορήματα· τὰ μὲν εἶναι αἱ ἐγχώριοι, αἱ μυθικαὶ τοῦ λαοῦ παραδόσεις, τὰς ὁποίας ἐξεθέσαμεν ἄνωτέρῳ ἐν συνόψει· τὰ δὲ εἶναι ἐρμηνεῖαι τῶν μυθευμάτων τούτων, ὅσας ἐπεχίρησαν ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι λόγιοι ἄνδρες, καὶ περὶ ὧν πρέπει ὡσαύτως νὰ ἐπιφέρωμεν τινα, διότι ἀποτελοῦσι τὸ κυριώτατον μέρος τῶν πλείστων ἱστοριῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Αἱ ἐρμηνεῖαι αὗται σκοπὸν ἔχουσι νὰ ἀνεύρωσι τὴν ἱστορικὴν ἀφορμὴν ἢ τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῶν μυθευμάτων· καὶ τινες μὲν ἀπεδοκιμάσθησαν, ἄλλαι δὲ ἐθεωρήθησαν εὐστοχοί· κατ' ἄλλους δὲ, πᾶσαι εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον αὐθαίρετοι καὶ ἀνυπόστατοι. Τὸ καθ' ἡμᾶς θέλομεν παραθέσει ὀλίγα παραδείγματα τῶν ἐρμηνειῶν τούτων καὶ ἐπιφέρει τὰς ἀντιπάλους κρίσεις, ἀπλῶς διὰ νὰ ὥσωμεν εἰς τοὺς πολλοὺς ἐννοιάν τινα τῆς μεγάλης ταύτης ἀμφισβήτησεως, ἥτις διεξάγεται περὶ τῆς πατρίου ἡμῶν ἱστορίας.

Εἰς τῶν ὀνομαστοτέρων ἑρμηνευτῶν τούτων ὑπῆρξεν ὁ ἐκ Μεσσήνης τῆς Σικελίας Εὐήμερος, ὅστις ἤκμασε περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος. Ὁ Εὐήμερος παρέστησεν ὄχι μόνον τοὺς ἥρωας, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς ὡς ἀπλοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ζῶντες μὲν ὑπερέβαλλον, διὰ τῆς ῥώμης καὶ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν, τὸ κοινὸν πλῆθος, μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθησαν, ἕνεκα τῶν εὐεργεσιῶν καὶ τῶν ἐξαισιῶν κατορθωμάτων ὅσα ἐπὶ γῆς ἔπραξαν, ἀναβιβασθέντες εἰς τὴν τάξιν τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων. Ὁ Εὐήμερος ἐβεβαίωσεν, ὅτι εἰς τινα κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θάλασσαν περιήγησιν, ἣτις ἐγένετο ἐκ διαταγῆς τοῦ τότε βασιλεύοντος τῆς Μακεδονίας Κασσάνδρου, ἀνεκάλυψε δῆθεν χώραν τινα ὀνόματι Παγχαίαν, ἐν ἣ εὐρίσκετο ἱερὸν τοῦ Διὸς Τριφυλίου, καὶ ἐν τῷ ναῷ στήλη χρυσῇ μεγάλη, ἔχουσα γράμματα διαλαμβάνοντα, ὅτι ὁ Ζεὺς ἰδρυσεν αὐτὴν ὅτε ἦτο ἐπὶ γῆς καὶ ὅτι ἱστορεῖ ἀκριβῶς τὰ παρ' αὐτοῦ πεπραγμένα. Τὸ δόγμα τοῦτο, ὅτι ὅλοι οἱ θεοὶ ἦσαν πρότερον ἀνθρωποι, ἀπεκρούετο φυσικῷ τῷ λόγῳ ὑπὸ τῶν εὐλαβεστέρων Ἑλλήνων, οἵτινες ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, ἐστιγματίσαν τὸν Εὐήμερον ὡς ἄθεον· ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ πολλοὶ ἀρχαιότεροι χριστιανοὶ συγγραφεῖς, οἷον ὁ Μινούκιος Φῆλιξ, ὁ Λακτάντιος, ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος, ἡσπάσθησαν μετὰ πολλῆς προθυμίας τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐημέρου, διότι δι' αὐτῶν ἐκ προοιμίου ἀφηροῦντο πάντα τὰ προσόντα τῆς θεότητος ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, τοὺς ὁποίους οὗτοι κατεπολέμουν. Ὅθεν οἱ χριστιανοὶ οὗτοι συγγραφεῖς ἀπεδέχοντο ὄχι μόνον τὴν γενικὴν θεωρίαν τοῦ Εὐημέρου, ἀλλὰ καὶ τὰ ποικίλα αὐτοῦ μερικὰ ἱστορήματα, ὁ δ' αὐτὸς ἀνὴρ, τοῦ ὁποίου ἡ ψευδολογία ἐλογίζετο σχεδὸν παροιμιώδης ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ γεωγράφου Στράβωνος, ἐφημίζετο ὑπ' ἐκείνων ὡς λαμπρὸν ὑπόδειγμα σπουδαιοτάτης ἱστορικῆς ἐρεύνης.

Καὶ τὰ μὲν τοῦ Εὐημέρου εἶναι προφανῶς παράλογα, οὐδὲ ἔχουσι σήμερον σπουδαῖόν τινα ὁπαδόν· ὑπάρχουσιν ὅμως ἐρμηνεῖαι τῆς θρησκευτικῆς μυθολογίας τῶν προπατόρων ἡμῶν εὐφυέστεραι καὶ πιθανώτεραι. Αἱ ἐρμηνεῖαι αὗται ἤρχισαν νὰ γίνωνται ἔτι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λογίων ἀνδρῶν, ἀλλ' ἐτελειώθησαν εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἰδίως ὑπὸ δύο σοφωτάτων Γερμανῶν, τοῦ Κρεῦζερου καὶ τοῦ Ἑρμάννου, οἵτινες δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς οἱ κορυφαῖοι τοῦ ἐρμηνευτικοῦ τούτου συστήματος. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, εἰς χρόνους τινὰς παναρχαίους,

ἦλθον ἐξ Αἰγύπτου ἢ ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἱερεῖς σοφώτατοι καὶ ἐκόμισαν εἰς τοὺς ἀπαιδεύτους ἔτι κατοίκους αὐτῆς πολλὰς θρησκευτικὰς, φυσικὰς καὶ ἱστορικὰς γνώσεις. Δὲν ἐπεχείρησαν ὁμῶς νὰ διαβιβάσωσι τὰς γνώσεις ταύτας δι' ἁμέσου καὶ κυριολεκτικῆς ἐξηγήσεως, ἥτις δὲν ἤθελεν ἴσως ἀποβῆ καταληπτὴ ἢ δὲν ἤθελε προξενήσῃ ἐντύπωσιν εἰς ἀκροατὰς ἁμαθεῖς· ἀλλὰ μετεχειρίσθησαν πρὸς τοῦτο σύμβολα καὶ ἀλληγορίας, δηλαδὴ εἰκόνας καὶ σημεῖα, ἐπιτήδεια νὰ παραστήσωσιν εἰς τὰ ὄμματα καὶ εἰς τὴν φαντασίαν μᾶλλον ἢ εἰς τὸν νοῦν τῶν ἀκρωμένων, τὰ πράγματα καὶ τὰ νοήματα ὅσα προέκειτο νὰ ἐξηγηθῶσιν εἰς αὐτοὺς. Διὰ τοῦ συμβολικοῦ λοιπὸν τούτου καὶ ἀλληγορικοῦ τρόπου, εἰσῆγαγον οἱ ἱερεῖς ἐκεῖνοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰ δόγματα αὐτῶν περὶ τῆς θεότητος, περὶ τῆς φύσεως καὶ περὶ τῆς ἀνθρωπότητος· καὶ αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη τῶν μύθων ἀφορμὴ. Ἦλθον ἔπειτα οἱ ποιηταί, οἵτινές ὕμνησαν τὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος, γεγονότα ὑπάρξαντα τφόντι ἢ μὴ ὑπάρξαντα, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε μετὰ πολλῶν μύθων κοσμηθέντα. Ἐντεῦθεν προέκυψε δευτέρα τάξις μύθων, ἥτις ἀπέβη μάλιστα πολὺ δημοτικωτέρα καὶ γοητευτικωτέρα τῆς πρώτης. Δὲν ἠρέσθησαν δὲ οἱ ποιηταί εἰς τοὺς διηγηματικούς ἢ ἐπικούς τούτους μύθους, ἀλλὰ παρέλαβον καὶ τοὺς προαναφερθέντας ἀλληγορικούς, συγχωνεύσαντες οὕτως ἀμφοτέρους. Ἐνταῦθα ὁμῶς τὰ σύμβολα ἐκεῖνα καὶ αἱ ἀλληγορίαι ἀπέβαλον τὰς ἀρχικὰς σημασίας καὶ ἐξελέφθησαν ἀπλῶς ὡς αὐτοτελεῖς μῦθοι· ὥστε οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδεμίαν ἤδη εἶχον ἔννοιαν τοῦ τί παρίστων κατ' ἀρχὰς οἱ μῦθοι οὗτοι. Ἡ ἀληθὴς τούτων σημασία διετηρήθη ὡς μυστήριον μόνον εἰς τινὰς θρησκευτικὰς ἐταιρείας, αἵτινες συνέκειντο ἐκ μελῶν κατηχομένων ὑπὸ ἱερέων κληρονομικῶν. Αἱ ἐταιρεῖαι αὗται ἦσαν οἱ λεγόμενοι Ὀρφικοὶ καὶ Βακχικοὶ, ἔτι δὲ τὰ Ἑλευσίνια καὶ τὰ ἐν Σαμοθράκῃ μυστήρια· καὶ ἐνταῦθα λοιπὸν συνηθροίσθησαν τὰ ἀπόρρητα δόγματα τῶν ἀρχαίων θεολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν μύθων, οἵτινες, ἐκπηγάσαντες ἀπὸ ἱερατείου τινός, εἰς ἐποχὴν προγενεστέραν τοῦ Ὀμήρου, ἀπετέλεσαν τὴν θεμελιώδη ἀφορμὴν τῶν ἑλληνικῶν μυθολογημάτων. Εἰς τὰ ἱερὰ ταῦτα ἰδρύματα, μετὰ διαφόρους προκαταρκτικὰς τελετὰς, ἐπετρέπετο τελευταῖον, ἂν καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον αὐστηροτάτης ἐχυμυθίας, ἢ ἀκρόασις τῆς ἀρχαίας θρησκευτικῆς καὶ κοσμογονικῆς διδασκαλίας, δι' ἧς ἀπεκαλύπτετο ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ βεβαιότης τῆς μετὰ θάνατον ἀμοιβῆς καὶ τιμωρίας· ταῦτα δὲ πάντα ἀπηλλαγμένα τῶν ποιητικῶν παραμορφώσεων, καὶ

τῶν συμβόλων καὶ ἀλληγοριῶν, δι' ὧν ἐξηκολούθουν περικαλυπτόμενα ὡς πρὸς τὸν κοινὸν ὄχλον.

Τοιαῦται εἶναι αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἐρμηνευτικοῦ τούτου τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας συστήματος· ἀρχαὶ αἵτινες ὁμολογουμένως ἐπενοήθησαν εὐφυῶς· ἀλλ' εὐφυῶς, οὐδὲν ἦττον, κατεπολεμήθησαν ὑπὸ ἐτέρων σοφῶν ἀνδρῶν, καὶ ἰδίως ὑπὸ τοῦ Ἀγγλου Γεωργίου Γρότε, ὅστις ἐγραψεν ἀπὸ τοῦ 1846 μέχρι τοῦ 1856 δωδεκάτομον ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, καὶ, ἂν μὴ ἀπατώμεθα, πρακτικώτερον τῶν ἄλλων ἐνόησε μὲν τὴν ἀξίαν τῶν μύθων τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἡρμήνευσε δὲ τοὺς ἱστορικοὺς αὐτοῦ θεσμούς. Ὑπῆρξε βεβαίως ὑπέρμετρος θιασώτης τῆς τῶν Ἀθηναίων δημαγωγίας, ἀλλὰ περὶ τὰ λοιπὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ διατηρεῖ καὶ θέλει διατηρήσει πλείστον κύρος. Ὁ Γεώργιος Γρότε λοιπὸν παρετήρησεν, ὅτι ἅπαν τὸ προεκτεθὲν σύστημα στηρίζεται εἰς τὴν δοξασίαν, ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ καὶ οἱ Βακχικοὶ, τὰ Ἐλευσίνια καὶ τὰ τῆς Σαμοθράκης μυστήρια, διέσωσαν, ὡς ἄλλαι τινὲς κιβωτοὶ, τὴν ἀπόρρητον ἐκείνην ἀρχαίαν διδασκαλίαν. Τοῦτο δὲ προὔποτίθησιν, ὅτι τὰ μυστήρια ταῦτα εἶναι ἀρχαιότερα τοῦ Ἡσιόδου, ἀρχαιότερα καὶ αὐτοῦ τοῦ Ὀμήρου, διότι μόνον ἐὰν παραδεχθῶμεν αὐτὰ ἀνατρέχοντα μέχρι τῆς προηγηθείσης, ὡς λέγεται, τῶν ποιητῶν τούτων ἱερατικῆς ἐκείνης τάξεως, δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πῶς παρέλαβον ἀπὸ αὐτῆς τὴν ἀληθῆ ἐννοιαν τῶν συμβόλων καὶ ἀλληγοριῶν, ἅτινα ἤδη ἐπὶ τῶν ποιητῶν τούτων εἶχον ἀποβάλει τὴν ἀρχικὴν σημασίαν. Καὶ ὅμως ἡ σύστασις τῶν μυστηρίων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀνατρέχουσα ἀσφαλῶς οὐδὲ μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἡσιόδου. Πρὸς τοῦτοις, σήμερον ὑπάρχει ἀποδεδειγμένον, ὅτι τὰ μυστήρια ταῦτα ἦσαν μὲν σεμνὰ καὶ σεβαστὰ ὡς θρησκευτικαὶ τελεταὶ, ἀλλ' οὐδεμίαν περιελάμβανον ἀπόκρυφον ἢ ἐσωτερικὴν διδασκαλίαν, καὶ ὅτι αἱ σωζόμεναι ἀρχαῖαι ἀλληγορικαὶ ἐρμηνεῖαι δὲν ἐπήγαζον ἀπὸ τῶν ἱερῶν τούτων ἰδρυμάτων, ἀλλ' ἦσαν ἔργα τῶν μεταγενεστέρων φιλοσόφων καὶ γραμματικῶν.

Καὶ ἂν ὅμως ὑποτεθῇ ὅτι αἱ προαναφερθεῖσαι ἀρχαὶ τοῦ ἐρμηνευτικοῦ τούτου συστήματος ἔχουσιν ὀρθῶς· ὅτι, δηλαδή, ἦλθε τφόντι ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς ἀνατολῆς ἱερατικὴ τις τάξις, ὅπερ πιθανώτατον· ὅτι οἱ ἱερεῖς οὗτοι ἐκόμισαν ἐνταῦθα πολλὰς κοσμογονικὰς, φιλοσοφικὰς καὶ ἱστορικὰς εἰδήσεις, ὅπερ ἐπίσης δὲν εἶναι ἀπίθανον· ὅτι

οἱ μῦθοι τοῦ ἑλληνικοῦ θρησκευματος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ σύμβολα καὶ ἄλληγορίαι τῶν εἰδήσεων τούτων, ὅπερ καὶ τοῦτο εἰμπορεῖ μέχρι τινὸς νὰ μὴ ἀμφισβητηθῇ· ὅτι τελευταῖον ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν συμβόλων καὶ ἄλληγοριῶν διετηρήθη εἰς τινὰ ἱερὰ ἰδρύματα, ὅπερ θεωρεῖται μᾶλλον ἀνυπόστατον· πάλιν ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἀληθοῦς ταύτης ἐννοίας, φαίνεται σήμερον ἀνέφικτος. Τοῦτο τοῦλάχιστον πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τῶν διαφωνιῶν καὶ τῶν ἀμοιβαίων ἀναιρέσεων εἰς ἃς περιέπεσον αὐτοὶ οἱ κορυφαῖοι τοῦ ἐρμηνευτικοῦ τούτου συστήματος, ἅμα ἦλθον εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν αὐτῶν. Τῷόντι ὁ Ἑρμᾶννος προϋποθέτει, ὅτι πᾶσα μία τῶν φιλοσοφικῶν, τῶν θεολογικῶν, τῶν φυσικῶν, τῶν ἠθικῶν διδασκαλιῶν τῶν ἱερέων, ἡλληγορήθη ἀκριβέστατα διὰ προσώπων, ὧν ἕκαστον φέρει ὄνομα σημαντικὸν τῆς ἐννοίας ἣτις ἐπροσωποποιήθη δι' αὐτοῦ· καὶ, ὁρμώμενος ἀπὸ τοιαύτης ἀρχῆς, ἐπεχείρησε νὰ ἀνέυρῃ τὴν ἀληθῆ σημασίαν ἐκάστου τῶν ὀνομάτων τούτων. Ὁ Κρεῦζερὸς ἐξεναντίας ἐνόμισεν, ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ ἀναζητῶμεν τὰς προομηρικὰς ἐκείνας θεωρίας διὰ τῆς ἐρμηνείας τῶν κυρίων ὀνομάτων ὅσα ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς ποιητάς, καὶ ὅτι οἴκοθεν δυνάμεθα νὰ συναρμολογῶμεν τὴν ἱερατικὴν ταύτην, καὶ συμβολικὴν, καὶ ἄλληγορικὴν φιλοσοφίαν, ἣν ἐπρέσβευσαν οἱ Ἕλληνες ἱερεῖς καὶ ποιηταί· ὅθεν, περὶ τὰς ἐρμηνείας αὐτοῦ δὲν στηρίζεται εἰς μόνας τὰς πηγὰς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἴδιον αἶσθημα, καὶ κατὰ τὴν ἐμπνευσιν τοῦ αὐτογνώμονος τούτου αἰσθήματος ἀποφαίνεται καὶ δογματίζει· πρὸς τοῦτοις δὲ, περὶ τὴν δημιουργίαν τῶν ἐρμηνειῶν αὐτοῦ, μεταχειρίζεται ὅχι μόνον τὸν Ὅμηρον καὶ τὸν Ἡσίοδον, ὅχι μόνον τὰς μεταγενεστέρους φιλοσοφικὰς τῆς Ἑλλάδος αἱρέσεις, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν Γένεσιν, καὶ αὐτὴν τὴν Καινὴν Διαθήκην. Ἵνα δώσωμεν δὲ ἔννοιάν τιναν τῶν ἐρμηνειῶν τούτων, παρατηροῦμεν, ὅτι, κατ' Ἀναξαγόραν, Ἕλληνα φιλόσοφον, ἀκμάσαντα εἰς Ἀθήνας ἐν τῇ πέμπτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, ὁ Νοῦς εἶναι ἡ ὑπερτάτη δύναμις ἣτις ἔδωκεν εἰς τὴν νεκράν ὕλην, ζωὴν, μορφὴν, κίνησιν καὶ τάξιν. Εἰς δὲ τῶν ἐπισημοτέρων ὁπαδῶν τοῦ ἐρμηνευτικοῦ συστήματος περὶ οὗ ὁ λόγος, ὁ πολυμαθὴς Βρυάντιος, ἠξίωσεν ὅτι ὁ Νοῦς ἐκεῖνος τοῦ Ἀναξαγόρου οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ὁ πατριάρχης Νῶε. Πάλιν δὲ ὁ αὐτὸς Κρεῦζερὸς δὲν θεωρεῖ τὸν Ὅμηρον καὶ τὸν Ἡσίοδον ὅλως ἀμαθεῖς τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τῶν μύθων τοὺς ὁποίους ἀναφέρουσιν. Ὡς πρὸς τὸν Ὅμηρον μάλιστα φρονεῖ ὅτι δὲν κατενόησε μὲν ὁλόκληρον τὸ ὕψος τῆς φιλοσοφίας ἐκείνης, ἐγνώριζεν ὅμως μέρη τινὰ τοῦ-

λάχιστον αὐτῆς· καίτοι δὲ προτιθέμενος νὰ συντάξῃ ποίημα δημοτικόν, υποδεικνύει οὐδὲν ἥττον ἐν αὐτῷ ποῦ καὶ που ὅτι ἤξευρε περισσότερον ἅφ' ὅ,τι ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι ἤξεύρει· ἐνῷ κατὰ τὸν Ἑρμᾶννον ἀπεναντίας ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ἡσίοδος ἐπανελάβον τὴν θεωρίαν τῶν σοφῶν ἐκείνων τῆς Ἑλλάδος ἱερέων, οὐδόλως καταλαμβάνοντες αὐτήν. Ἄλλ' εἶναι δύσκολον τῇ ἀληθείᾳ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ἡσίοδος, τοὺς ὁποίους ἡ Ἑλλὰς σύμπασα ἐθεώρει ὡς πατέρας τοῦ θρησκευματος αὐτῆς καὶ οἵτινες εὐλόγως ὑποτίθενται ὡς οἱ σοφώτεροι τῆς ἐποχῆς αὐτῶν ἄνδρες, ἦσαν ἐν τούτοις ἀμαθεῖς τοῦ κυριωτάτου ἀντικειμένου περὶ ὃ ἐστρέφοντο αἱ ποιήσεις αὐτῶν· καὶ δύσκολον ὁμοίως νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι, μετὰ τριςχίλια ἔτη, νεώτεροι σοφοί, ὅσῳ σοφοί καὶ ἂν ᾖσιν, εἰμποροῦν νὰ διδάξωσι τοὺς σοφωτέρους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τὸ ἴδιον ἐκείνων θρησκευμα. Δεδόσθω ὁμως καὶ τοῦτο· μήπως τοῦλάχιστον οἱ νεώτεροι σοφοί συμφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους; Ὁ μὲν Ἑρμᾶννος ἀπέδειξε λαμπρῶς τὸ ἀνυπόστατον τῶν συμπερασμάτων τοῦ Κρεῦζέρου· ἅμα δὲ ἠθέλησε νὰ συγκροτήσῃ ἴδια συμπεράσματα, ἦλθεν ἕτερος σοφός, ὁ Ὀλλανδὸς Λίμβουργος Βρουούερος, ὅστις ἀπέδειξεν οὐδὲν ἥττον περιφανῶς τὸ ἀνυπόστατον τῶν συμπερασμάτων τοῦ Ἑρμᾶννου.

Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὴν γνώμην τοῦ Ἀγγλοῦ Γρότε. Κατὰ τὴν γνώμην ταύτην, ἡ θεογονία τῶν Ἑλλήνων περιέχει τῷ ὄντι κοσμογονικὰς τινὰς ἰδέας περὶ χάους, γῆς, οὐρανοῦ, νυκτὸς, ἡμέρας καὶ τῶν τοιούτων· ἴσως δὲ καὶ οἱ πόλεμοι τῶν δευτέρων θεῶν κατὰ τῶν πρώτων, δηλαδὴ τοῦ Κρόνου κατὰ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τῶν τρίτων κατὰ τῶν δευτέρων, δηλαδὴ τοῦ Διὸς κατὰ τοῦ Κρόνου, εἰμποροῦν νὰ θεωρηθῶσιν ἀπεικονίζοντες τὴν τῶν ἀρχικῶν στοιχείων πάλην· ἂν καὶ ἐνταῦθα ἤδη, ὅπως οὖν βεβιασμένως μόνον δύναται νὰ ἐξηγηθῇ, τί σημαίνουν οἱ τρεῖς ἐκατόγχειρες, Βριάρεως, Γύγης, Κόττος, τί οἱ πολυάριθμοι Γίγαντες καὶ τὰ ἄλλα πολλὰ ἀλλόκοτα καὶ ὑπερφυῆ ὄντα ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὸν σύλλογον τῶν θεῶν δυνάμεων. Ἄλλ' ἐν γένει ἡ θεογονία δυσκόλως δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀπαρτίζουσα κοσμογονικόν τι σύστημα, ἥτοι σειρὰν πλήρη καὶ ἀδιάσπαστον τῶν περὶ τὰ στοιχεῖα, περὶ τοὺς πλανήτας, περὶ τὴν ὅλην φύσιν μεταβολῶν. Τινὰ μὲν τῶν προσόντων καὶ τινες τῶν πράξεων τῶν ἀποδιδομένων εἰς τὰ πρόσωπα τῆς ἐλληνικῆς μυθολογίας, δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι δι' ἀλληγοριῶν, ὅχι ὁμως ὅλα τὰ προς-

όντα καὶ ὅλαι αἱ πράξεις τῶν προσώπων τούτων, οὐδὲ ὅλων τῶν προσώπων αἱ ιδιότητες καὶ ἐνέργειαι. Ἐλάβομεν ἀνωτέρω ἀφορμὴν νὰ παραθέσωμεν μίαν τῶν ἀρχαιοτάτων ἀλληγοριῶν, τὴν περὶ τῆς Πανδώρας. Ἡδυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν καὶ ἄλλας τινάς· ἀλλὰ ὁλόκληρος ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξηγηθῇ τοιοῦτοτρόπως μετὰ τινος πιθανότητος. Α. χ. ἐννοοῦμεν τὸν Ποσειδῶνα, τὸν ἐκπροσωποῦντα τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ τί ἐκπροσωποῦσι τότε αἱ Νηρηίδες; τί ἰδίως ἡ Θέτις, ἥτις πρὸς τοῖς ἄλλοις συνεζεύχθη θνητὸν, τὸν Πηλέα; Αἱ ἀπορίαι αὗται δύνανται νὰ πολλαπλασιασθῶσιν ἐπ' ἅπειρον. Ὁ ἐπιχειρῶν λοιπὸν νὰ ἐρμηνεύσῃ δι' ἀλληγοριῶν τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν, προχωρεῖ μέχρι τινὸς εὐκόλως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον εὐρίσκει τὸν δρόμον πεφραγμένον καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐκβιάσῃ αὐτὸν δι' αὐτογνωμῶνων εἰκασιῶν καὶ στρεψολογιῶν· διότι τὰ ἀλληγορικὰ πρόσωπα καὶ προσόντα εἶναι πάντοτε συμπεφυρμένα μετὰ μὴ ἀλληγορικῶν, οὐδὲ δύνανται νὰ διαχωρισθῶσι ταῦτα ἀπὸ ἐκείνων, ἐκτὸς ἐὰν ἀνατραπῇ ἡ ὅλη σειρὰ τῶν μυθικῶν γεγονότων, πᾶσα δὲ ἐρμηνεῖα ἐπιφέρουσα τὴν τοιαύτην ἀνατροπὴν, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῇ ἀποχρῶσα. Καὶ ἐνῷ αἱ ἐρμηνεῖαι αὗται εἰς οὐδὲν φέρουσιν ἀσφαλές, ἀναμφισβήτητον συμπέρασμα, ἔχουσι πρὸς τοῦτοις τὸ ἐλάττωμα, ὅτι ἀφαιροῦσιν ἐκ μέσου τὴν ἔποψιν ὑπὸ τὴν ὁποίαν αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες ἐθεώρουν τὰ μυθεύματα αὐτῶν. Τφόντι οἱ Ἕλληνες, οἱ πλεῖστοι τοῦλάχιστον Ἕλληνες, ἐπίστευον εἰς τὰ μυθεύματα ταῦτα, ὅπως ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Ἡσιόδου παρεστάθησαν, ὡς ἀποτελοῦντα τὸ θετικὸν αὐτῶν θρήσκειμα. Διὰ νὰ ἀρνηθῶμεν τοῦτο, πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ Ἕλληνες οὐδεμίαν εἶχον θρησκείαν· πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὅλαι αἱ θυσίαι, ὅλαι αἱ ἱεροτελεστίαι, ὅλαι αἱ λατρεῖαι τὰς ὁποίας ἐτέλουν ἦσαν ἀπλῆς ὑποκρισίας ἔργα· πρέπει νὰ ἀνατρέψωμεν ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, διότι ἡ ἱστορία αὕτη διδάσκει ὅτι εἰς μυρίας περιστάσεις οἱ χρησμοὶ, οἱ οἰωνοὶ, ὅλαι ἐν γένει αἱ λειτουργίαι τοῦ θρησκειύματος τούτου ἐπενεργοῦσι παραδόξως εἰς τὰς διαθέσεις, εἰς τὰς ἀποφάσεις, εἰς τὰς πράξεις τοῦ ἔθνους. Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου καὶ τοῦ Πausανίου, οἵτινες ἔγραψαν πολὺ μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ χριστιανισμοῦ, συνάγεται ὅτι οἱ ἄνδρες οὗτοι εἶχον βαθύτατον αἴσθημα εὐλαθείας πρὸς τοὺς θεοὺς αὐτῶν. Ἐὰν δὲ εἰς τοσοῦτον μεταγενεστέραν ἐποχὴν, ἄνδρες τοσοῦτον λόγιοι εἶχον τοιαύτας πεποιθήσεις, ἤθελεν εἶναι παράλογον νὰ φρονῶμεν ὅτι αἱ πεποιθήσεις αὗται δὲν ἐπεκράτουν ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ. Οἱ Ἕλληνες λοιπὸν ἐπίστευον εἰς τὰ

θετικά δόγματα τοῦ θρησκευματος αὐτῶν· ὅποια ἦσαν τὰ δόγματα ταῦτα, θέλομεν λάβει ἀφορμὴν νὰ ἐξηγήσωμεν πλατύτερον μετ' ὀλίγον· ἐνταῦθα ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσωμεν ἐν κεφαλαίῳ, ὅτι, κατὰ τὴν πίστιν τῶν Ἑλλήνων, οἱ θεοὶ εἶχον μορφήν καὶ φύσιν ἀνθρωπίνην, ἐκτὸς ὅτι ἦσαν μὲν ἀθάνατοι, εἶχον δὲ πλειότεραν ἢ οἱ ἄνθρωποι δύναμιν, καὶ ἐπενήργουν εἰς τὰ ἀνθρώπινα πράγματα. Ναὶ μὲν οἱ Ἕλληνες ἐφρόνουν συγχρόνως ὅτι οἱ πλείότεροι καὶ οἱ κυριώτεροι τῶν θεῶν τούτων ἐπροστάτουν ἰδίᾳ ἕκαστος ἐνός τινος τῶν στοιχείων τοῦ φυσικοῦ, τοῦ ἡθικοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ κόσμου· ὅτι ὁ Ζεὺς λ. χ. ἦτο ἰδίως θεὸς τοῦ αἰθέρος, ὁ Ποσειδῶν, τῆς θαλάσσης, ἡ Ἀθηνᾶ, τῆς φρονήσεως, καὶ οὕτω καθεξῆς. Καὶ εἶναι ὡσαύτως ἀληθές ὅτι ὑπῆρχον θεότητές τινες ἐκπροσωποῦσαι ἡθικὰς δυνάμεις ἢ περιπετείας τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, αἵτινες συνεχέοντο ἐνίοτε μετὰ τῶν ἐννοιῶν τὰς ὁποίας ἐξεπροσώπων, οἷον ἡ Ἄττη, δηλαδὴ ἡ αἰτία ὅλων τῶν ἀσυνέτων καὶ ἐμπαθῶν πράξεων καὶ τῶν ἐντεῦθεν πηγάζουσων συμφορῶν· ἡ Ἔρις, ὁ Θάνατος, ὁ Ὑπνος, τὸ Κράτος κ.τ.λ. Τὰ ὀνόματα ταῦτα ἄλλοτε ἐσήμαινον πρόσωπα, καὶ ἄλλοτε προσόντα ἢ γεγονότα. Οἱ κυριώτεροι ὅμως θεοὶ οἱ μετὰ ἡθικῶν ἐννοιῶν συνδυαζόμενοι, καὶ πάντες ὅσοι συνεδυάζοντο μετὰ τῶν φυσικῶν δυνάμεων, δὲν ἐταυτίζοντο μετὰ τῶν ἐννοιῶν καὶ δυνάμεων τούτων. Ἡ ἐννοία τῆς φυσικῆς καὶ τῆς ἡθικῆς δυνάμεως εἶναι ἐν γένει δευτερεύουσα περὶ τὴν ἀντίληψιν τῆς θεότητος παρὰ τοῖς Ἕλλησι· πρωτεύουσα δὲ ἐννοία εἶναι ἡ τοῦ προσώπου. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, οἱ Ἕλληνες ἐλάτρευον τοὺς θεοὺς αὐτῶν ὅχι τόσοσιν ὡς στοιχεῖα τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ ἡθικοῦ κόσμου, ὅσον ὡς πρόσωπα ἀπεικονίζοντα τὸν πραγματικὸν ἀνθρώπινον βίον. Οἱ Ἕλληνες ἐπίστευον λ. χ. ὅτι ὁ Κρόνος καθήρесе τῆς βασιλείας τοῦ κόσμου τὸν Οὐρανὸν, ὅτι ὁ Ζεὺς καθήρρεσεν ἔπειτα τὸν Κρόνον, ὅτι ἡ Ἥρα ἦτο γυνὴ φιλόνηκος καὶ ζηλότυπος, ὅτι εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἰλίου πόλεμον, ἄλλοι μὲν τῶν θεῶν ἦσαν σύμμαχοι τῶν Τρώων, ἄλλοι δὲ τῶν Ἑλλήνων· ὅτι οἱ θεοὶ παρευρέθησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Κάδμου· ὅτι θεοὶ ἐγένων ἐκ θνητῶν γυναικῶν, ὅτι θεαὶ ἔτικτον ἀπὸ θνητῶν ἀνδρῶν καὶ τὰ τοιαῦτα. Οἱ δὲ διηγούμενοι τὰ μυθεύματα ταῦτα, διηγοῦνται δοξασίας νηπιώδεις μὲν, ἀλλ' οὐδὲν ἦττον δοξασίας αἵτινες ἀπετέλουν τὸ θετικὸν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους θρήσκευμα· ἐνῶ οἱ ἀγωνιζόμενοι ν' ἀνακαλύψωσιν ὅλας τὰς κοσμογονικὰς, φιλοσοφικὰς καὶ ἡθικὰς ἀληθείας, αἵτινες ἐκρύπτοντο ὀπισθεν τῶν μυθευμάτων, ἀσχολοῦνται εἰς τὴν εὐρεσιν ἀληθειῶν περὶ τῶν ὁποίων ὀλίγον ἐφρόντιζεν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς,

ὅστις, ὡς προείπομεν, ἐλάτρευε τοὺς θεοὺς αὐτοῦ μᾶλλον ὡς πρόσωπα ἢ ὡς φυσικὰς ἢ ἠθικὰς δυνάμεις.

Ἀνάλογος ἀμφισβήτησις παρήχθη καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐρμηνείας τῶν μυθικῶν γενεαλογικῶν, τῶν ἡρωϊκῶν ἄθλων, τῶν κοινῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐν γένει τῶν μυθικῶν παραδόσεων τῆς ἐποχῆς ταύτης. Αἱ ἐρμηνεῖαι αὗται σκοπὸν ἔχουσι νὰ διακρίνωσι, τί ἐνταῦθα ὑπάρχει τὸ ἱστορικόν, καὶ τί τὸ μυθῶδες· καὶ τινες μὲν ἀπεδοκιμάσθησαν, ἄλλαι δὲ ἐθεωρήθησαν εὐστοχοί, κατ' ἄλλους δὲ πᾶσαι εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀνυπόστατοι καὶ αὐθαίρετοι.

Ὁ παραδοξότερος τῶν ἐρμηνευτῶν τούτων εἶναι ὁ Παλαίφατος, ὅστις ἄδηλον ἀκριβῶς πότε ἔζη, ἀλλ' ὑπῆρξε προγενέστερος τῆς πρώτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, διότι ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου ποιητοῦ Οὐίργιλίου, ὅστις ἐγεννήθη ἐν ἔτει 70 πρὸ Χριστοῦ. Ὁ Παλαίφατος ἐπρέσβευεν, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν πείθονται εἰς ὅλα τὰ λεγόμενα, ὡς ἀμέτοχοι σοφίας καὶ ἐπιστήμης· οἱ δὲ, ἐπιρρεπέστεροι ὄντες πρὸς τὴν ἔρευναν καὶ τὸν δισταγμὸν, εἰς οὐδὲν τούτων πιστεύουσιν. Ἄλλ' αὐτὸς νομίζει ὅτι πάντα τὰ λεγόμενα καὶ ἐγένοντο· διότι, ἂν δὲν ἐγίνοντο, δὲν ἤθελον λέγονται. Δέχεται ὅμως ὅτι δὲν ὑπῆρξαν τοιαῦτα οἷα καὶ λέγονται· καὶ ὅτι οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ λογογράφοι παρεμόρφωσαν αὐτὰ ἐπὶ τὸ ἀπιθανώτερον, διὰ νὰ τὰ καταστήσωσι θαυμαστότερα εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ὅθεν ὁ Παλαίφατος κατέβαλε πολλοὺς κόπους ἵνα διακρίνῃ τὸ ἀληθὲς ἀπὸ τοῦ ψευθοῦς· καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐπεσκέφθη τὰς χώρας εἰς αἷς ἀποδίδονται τὰ λεγόμενα, καὶ ἐξήτασεν ἐπιμελῶς τοὺς πρεσβυτέρους τῶν κατοίκων καὶ ἄλλους. Ἰδοὺ δὲ παραδείγματα τινὰ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ.

Ἐλάβομεν ἀνωτέρω ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν (σελ. 38) τὸν περὶ Σφιγγὸς μῦθον. Ὁ Παλαίφατος, ἐκθέσας τὸν μῦθον τοῦτον, ἐπιφέρει ὅτι τὰ λεγόμενα εἶναι ἀπίθανα καὶ ἀδύνατα, ὅχι μόνον διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπῆρξε τοιοῦτο θηρίον, ἀλλὰ καὶ διότι εἶναι ὅλως παιδαριῶδες νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι οἱ Καδμεῖοι, ἀντὶ νὰ τὸ κατατοξεύσωσιν, ἄφινον αὐτὸ νὰ τοὺς κατατρώγῃ. Ἐχει δὲ ἡ ἀλήθεια ὡς ἐξῆς. Ἡ Σφίγξ ἦτο ἀπλῶς συζυγὸς τοῦ Κάδμου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κάδμος ἔλαβε καὶ ἄλ- λην γυναῖκα, τὴν Ἀρμονίαν, ἡ Σφίγξ, συγχροτήσασα στρατὸν, κατέλαβε τὸ ὄρος τὸ λεγόμενον Σφιγγίον, καὶ ἐντεῦθεν ἐπολέμει πρὸς τὸν Κάδμον,

ἐπιχειροῦσα καθ' ἐκάστην ὥραν ἐνέδρας, εἰς ἃς ἐφόνευε τοὺς ἀντιπάλους· καλοῦσι δὲ οἱ Καδμεῖοι τὴν ἐνέδραν, αἰνιγμα. Ἐν τούτοις ὁ Καδμος ὑπέσχετο ὅτι θέλει δώσει χρήματα πολλὰ εἰς ἐκείνον ὅστις φονεύσῃ τὴν Σφίγγα· καὶ ὁ Οἰδίπους, ἀνὴρ Κορίνθιος πολεμικώτατος, παραλαβὼν τινὰς τῶν Καδμείων, ἀπῆλθε διὰ νυκτὸς εἰς τὸ ὄρος καὶ ἐφόνευσεν τὴν Σφίγγα. Τούτων δὲ οὕτω συμβάντων, ἐξετέθησαν ταῦτα ἐπὶ τὸ μυθικώτερον.

Ὅμοίως περιγράψας ὁ Παλαίφατος τὴν Χίμαιραν (σελ. 31), ἐπιφέρει, ὅτι τοιοῦτο θηρίον βεβαίως δὲν ὑπῆρξε· διότι ἀδύνατον ὄφιν, καὶ λέων, καὶ αἶξ νὰ μεταχειρίζωνται τὴν αὐτὴν τροφήν· καὶ εὐθὺς ἐνῶ εἶχε θνητὴν φύσιν, νὰ ἀποπνέῃ πῦρ. Τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ὁ Βελλεροφόντης, ἀνὴρ γενναῖος, κατεσκεύασεν πλοῖον μακρὸν, δι' οὗ ἐλεηλάτει τὰ παραθαλάσσια χωρία τῆς Φρυγίας. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ πλοίου ἦτο Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων ἔχει ὄνομα· καὶ ἀρμόζει μᾶλλον εἰς πλοῖον ἢ εἰς ἵππον τὸ ὄνομα Πήγασος. Ὑπῆρχε δὲ εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ὄρος ὀνόματι Χίμαιρα, εἰς τοῦ ἵππου τὸ ἐμπροσθεν μέρος κατῴκει τότε λέων, εἰς δὲ τὸ ὀπισθεν, δράκων, οἵτινες ἐκακοποιοῦν τοὺς ποιμένας καὶ τοὺς ξυλοκόπους. Τότε λοιπὸν ἐπελθὼν ὁ Βελλεροφόντης κατέκαυσε τὸ ὄρος καὶ ἐξωλόθρευσεν τὰ θηρία· οἱ δὲ ἐγχώριοι ἔλεγον, ὅτι ὁ Βελλεροφόντης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πηγάσου, κατέστρεψε τὴν Χίμαιραν· οὕτως ἀνεπλάσθη ὁ μῦθος.

Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ Παλαίφατος ἔπραξεν ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τῶν μύθων, ὅ,τι ὁ Εὐήμερος, ὡς πρὸς τοὺς θεοὺς· ἐξέθηκε δηλαδὴ τὰ μυθεύματα ἐπὶ τὸ πιθανώτερον. Ἄλλ' οὐδένα ἔχει τὴν σήμερον σπουδαῖον ὁπαδόν.

Ἄλλο εἶδος ἐρμηνευτῶν εἶναι οἱ ἐρμηνευταί, οἵτινες θεωροῦσι μὲν καὶ οὗτοι ὅτι τὰ περὶ τῶν ἀρχαιοτάτων τούτων χρόνων λεγόμενα ἔχουσιν ὅλα βάσιν τινὰ ἀληθείας καὶ ὅτι ἀπλῶς ἡλλοιώθησαν ὑπὸ τῶν ποιητικῶν μύθων· δὲν ἐπιχειροῦσιν ὅμως, ὡς ὁ Παλαίφατος, νὰ μεταπλάσωσιν ἐπὶ τὸ πιθανώτερον τὸ ἀπίθανον μέρος τῶν μύθων, ἀλλὰ ἀφαιροῦντες ἐκ μέσου ὅλως διόλου πᾶν ὅ,τι ὑπερφυές καὶ ἀλλόκοτον περιλαμβάνουσι τὰ διηγήματα, περιορίζονται εἰς μόνον τὸ πιθανὸν αὐτῶν μέρος καὶ ἐκθέτουσι τὸν σκελετὸν τοῦτον ὡς ἀληθὴ ἱστορίαν. Οὕτως ἔπραξαν οἱ πλείστοι τῶν ἀρχαίων, καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων ἰδίως οἱ Γάλλοι· Ῥαοῦλ Ῥοχέττιος, Κλαυῖερος καὶ Φρερέτος. Περίφημον δὲ παρὰ-

δειγμα τοιαύτης ἐρμηνείας εἶναι ὁ τρόπος καθ' ὃν παρέστηκε τὸν τρωϊκὸν πόλεμον εἰς τῶν μεγίστων ἱστορικῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Ἀθηναῖος Θουκυδίδης, ὁ ἀκμάσας ἐν τῇ πέμπτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι. Εἶδομεν πῶς ὁ πόλεμος οὗτος ἐζωγραφήθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ὀμήρου. Ὁ δὲ Θουκυδίδης, ἀφαιρέσας ἐκ μέσου τοὺς ἀναμιχθέντας εἰς τὸν ἁγῶνα τοῦτον θεοὺς, ἀφαιρέσας τὰ ὑπερφυῖ τῶν ἡρώων κατορθώματα, ἀφαιρέσας τοὺς ἀθανάτους ἵππους Ξάνθον καὶ Βαλίον,

τοὺς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμῳ Ἄρπυια Ποδάργῳ·

ἀφαιρέσας τὸν δούρειον ἵππον, ὁμιλεῖ περὶ τοῦ γεγονότος, ὡς περὶ ἀναμφισβητήτου κατὰ τὰ λοιπὰ πράγματος, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁμηρικῆς παραδόσεως. Ὁ Ἀγαμέμνων, λέγει, ἀνέλαβε τὴν ἡγεμονίαν τῆς ὅλης ἐκστρατείας, ὡς ἰσχυρότατος τῶν ἄλλων δυναστῶν κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Συνέκειτο δὲ ὁ στόλος ἐκ χιλίων καὶ διακοσίων πλοίων, ὧν τὰ μεγαλύτερα ἔφερον ἑκατὸν εἴκοσιν ἄνδρας, τὰ δὲ μικρότερα πεντήκοντα. Καὶ ἀφίχθοντες οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Τρωάδα, ἐνίκησαν ἀμέσως τοὺς πολεμίους εἰς μάχην· ἀλλὰ μὴ ἔχοντες τροφάς, ἠναγκάσθησαν νὰ τραπῶσιν εἰς ληστείαν καὶ γεωργίαν τῶν πέριξ χωρῶν, ὀλίγοι μόνον παραμένοντες εἰς τὴν πολιορκίαν, καὶ τούτου ἕνεκα οἱ Τρῶες ἡδυνήθησαν νὰ ἀντισταθῶσι δέκα ἔτη. Ἐνῷ ἂν οἱ πολιορκηταὶ εἶχον τροφάς καὶ ἔμενον πάντοτε ἡθροισμένοι, ἤθελον κυριεύσει τὴν Τροίαν πολὺ ταχύτερον καὶ εὐκολώτερον.

Ἀλλὰ, ἐπιφέρουσιν ἄλλοι, διότι ἀφηρέθη οὕτω ἀπὸ τοῦ διηγήματος ἅπαν τὸ ποιητικὸν αὐτοῦ ἐνδύμα, κατέστη ἄρα γε διὰ τοῦτο τὸ διηγούμενον βέβαιον, θετικόν, ἱστορικόν; Ἡ ἱστορικὴ ἐπιστήμη δὲν θεωρεῖ σήμερον ὡς βέβαια καὶ θετικὰ εἰμὴ ὅσα δύνανται νὰ κυρωθῶσι διὰ συγχρόνων μαρτύρων ἢ διὰ συγχρόνων μνημείων. Μνημεῖον ἀναγόμενον εἰς τὸν τρωϊκὸν πόλεμον καὶ ἀνατρέχον μέχρι τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν οὗτος ἀποδίδεται, δὲν ὑπάρχει σήμερον, καὶ οὐδὲ ἐπὶ Θουκυδίδου ὑπῆρχεν. Ὁ μόνος τούτου μάρτυς ἦτο ὁ Ὀμηρος· ἀλλ' ὁ Ὀμηρος ἦτο πολλὰς ἑκατονταετηρίδας μεταγενέστερος τῶν παρ' αὐτοῦ ὑμνηθέντων ἡρώων καὶ ἄθλων. Εἶναι ἀληθές, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπεκράτει γενικὴ πεποίθησις περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου· ἀλλ' οἱ Ἕλληνες ἐπίστευον ὁμοίως εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς μυθικὰς παραδόσεις. Καὶ ἔπειτα αὐτὸς ὁ Θουκυδίδης ἔλαβεν, εἰς ἄλλας τινὰς περιστάσεις, ἀφορμὴν νὰ

ἀποδείξῃ ὅποσον ἐσφαλμέναι ἦσαν πολλάκις αἱ τοιαῦται γενικαὶ πεποιθήσεις. Α. χ. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του, γενικὴ πεποιθήσις ἐπεκράτει ἐν Ἀθήναις ὅτι πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν ἀκμάσαντος τυράννου Πεισιστράτου ἦτο ὁ Ἱππαρχος καὶ ὄχι ὁ Ἱππίας· ἐνῶ ὁ Θουκυδίδης, ἐξετάσας ἀνθρώπους οἵτινες ἠδύναντο νὰ γνωρίζωσι προσωπικῶς τοὺς παῖδας τοῦ Πεισιστράτου, καὶ πρὸς τούτοις στήλην ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀναφέρουσιν τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ἀπέδειξεν, ὅτι πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ τυράννου ἦτο ὁ Ἱππίας καὶ ὄχι ὁ Ἱππαρχος. Ἐξ οὗ γίνεται πρόδηλον ὅτι καὶ περὶ πραγμάτων ὅχι παλαιῶν, ἠδύναντο νὰ ἐπικρατῶσιν ἡμαρτημέναι γενικαὶ πεποιθήσεις. Ἄρα ὁ τρωικὸς πόλεμος, ὅπως διηγεῖται αὐτὸν ὁ Θουκυδίδης, εἶναι μὲν πιθανός· ἴσως ἐγένετο τῶντι· ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς γεγονὸς βέβαιον καὶ ἀναμφισβήτητον, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ιστορικῆς ἐπιστήμης. Τοῦτο δὲ τόσῳ ὀλιγώτερον, ὅσῳ ἄπειροι διαφωναίαι ἐπικρατοῦσι περὶ τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν ἀποδίδεται. Ὁ Ἡρόδοτος, ὅστις ἤκμασε μικρὸν πρὸ τοῦ Θουκυδίδου, ἐν τῇ αὐτῇ πέμπτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, προσδιορίζει πού τὸ γεγονὸς τοιοῦτοτρόπως, ὥστε οἱ Γάλλοι χρονολόγοι, οἵτινες ἐδέχθησαν τὴν γνώμην αὐτοῦ, ἀνάγουσι τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας εἰς τὸ 1270 ἔτος πρὸ Χριστοῦ· ἂν καὶ ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀντιφάσκει ἄλλαχού δις εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ πρώτου χωρίου. Κατὰ δὲ τὸν Πάριον χρονολογικὸν πίνακα, τὸν ἀνευρεθέντα εἰς Σμύρνην, κατὰ τὴν 17 ἑκατονταετηρίδα, τὸ γεγονὸς μετατίθεται εἰς τὸ 1209 ἔτος· κατὰ δὲ τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς χρονολόγους, Ἐρατοσθένην καὶ Ἀπολλόδωρον, εἰς τὰ ἔτη 1184 ἢ 1183. Καὶ ἄλλοι δὲ πλείστοι, οἷον ὁ Ἐφορος, ὁ Φανίας, ὁ Τίμαιος, ὁ Κλείταρχος, ὁ Δοῦρις, ὁ Καλλίμαχος, ὁ Δημόκριτος, ὁ Ἰσοκράτης, ἔχουσιν ἕκαστος ἰδίαν, καὶ ἐνίοτε διπλῆν ἢ τριπλῆν χρονολογίαν· ἐξ ὧν ἡ μὲν τοῦ Τιμαίου ἀνατρέχει μέχρι τοῦ 1343 πρ. Χρ., ἡ δὲ τοῦ Δημοκρίτου καταβαίνει μέχρι τοῦ 1150· ὥστε ἡ μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰ εἶναι 200 περίπου ἐνιαυτῶν, ἡ δὲ ἐντεῦθεν προκύπτουσα ἀμφιβολία περὶ τοῦ πότε συνέβη ὁ τρωικὸς πόλεμος, προστιθεμένη εἰς τὴν ἑλλειψιν παντὸς κύρους, δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἀμφιβολίαν τῆς ιστορικῆς ἐπιστήμης, περὶ τοῦ ἂν ποτε συνέβη ὁ πόλεμος οὗτος.

Συμβαίνει δὲ ἐνταῦθα καὶ ἄλλο ἁτόπημα. Περὶ ὧν σχεδὸν τῶν γεγονότων, τῶν ἀποδιδόμενων εἰς τοὺς μυθικοὺς χρόνους ὑπάρχουσι διπλαῖ καὶ τριπλαῖ παραδόσεις· οἱ δὲ ἐρμηνευταὶ παραδέχονται συνήθως μίαν ἐξ αὐτῶν, ἐνῶ, ὡς παρατηρεῖ ὁ Γρότε, εἶναι πρόδηλον, ὅτι

ὅσῳ ἀξιόπιστος εἶναι ἡ μία παράδοσις, τόσῳ καὶ ἡ ἄλλη, ἡ δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἐκλογὴ εἰμπορεῖ νὰ ᾔηται ἔργον ὀρέξεως, ἀλλ' ὄχι κρίσεως ἱστορικῆς. Περὶ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου ἐπικρατεστάτη ἦτο βεβαίως ἡ παράδοσις ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου μὲν ὑμνηθεῖσα, γυμνωθεῖσα δὲ τῆς ποιητικῆς αὐτῆς πορφύρας ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου· ἐπὶ τοσοῦτον ἐπικρατεστάτη, ὥστε ἅμα τις ἀποφασίσῃ νὰ ἐκθέσῃ ὡς ἱστορίαν τὸν τρωϊκὸν πόλεμον, δὲν τολμᾷ εἰμὴ ταύτην τὴν παράδοσιν νὰ ἀκολουθήσῃ. Ἀλλ' ὅμως καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου, ὅστις διὰ τὴν μεγάλην φήμην τοῦ ὁμηρικοῦ ποιήματος καὶ τὴν κοινὴν πεποιθήσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, εἶναι ἐν τῶν ὀλιγώτερον ἀμφισβητηθέντων ἱστορημάτων τῶν μυθικῶν χρόνων, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου ὑπῆρξαν ἕτεραί τινες διαμορφώσεις τῆς παραδόσεως, ὧν ἡ παραδοξότερα εἶναι ἡ τοῦ Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου. Κατὰ τὸν Δίωνα τὸν Χρυσόστομον, ὅστις ἤκμασε περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἑκατονταετηρίδος μετὰ Χριστὸν. τὰ πράγματα συνέβησαν ὅλως διόλου ἄλλως παρ' ὅ,τι ἐξετέθησαν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου· ὁ Πάρις ἦτο νόμιμος τῆς Ἑλένης σύζυγος· ὁ Ἑκτωρ ἐφόνευσε τὸν Ἀχιλλέα, οἱ δὲ Ἕλληνες, μὴ δυνηθέντες νὰ κυριεύσωσι τὴν Τροίαν, ὑπεχώρησαν κατησχυμένοι. Ἀἰεῖοι δὲ ὁ Δίων ὅτι στηρίζεται εἰς τὴν μαρτυρίαν τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων· ὁμοίως καὶ ὁ Ἡρόδοτος, διαφωνῶν περὶ τινα πρὸς τὸν Ὀμηρον, φέρει μάρτυρας τοὺς Αἰγυπτίους ἱερεῖς.

Ἀλλὰ τὸ μέγιστον κατὰ τῆς τοιαύτης ἑρμηνείας τῶν μυθικῶν παραδόσεων ἐπιχείρημα εἶναι ὅτι, ἀφαιροῦσα τὸ ποιητικὸν αὐτῶν κόσμημα, δὲν δίδει μὲν ὡς ἐκ τούτου εἰς αὐτάς τὴν ἱστορικὴν βεβαιότητα, διαστρέφει δὲ τὴν ἔποψιν ὑπὸ τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες θεώρουν αὐτάς. Τφόντι, οἱ Ἕλληνες ἐπίστευον εἰς τὸν τρωϊκὸν πόλεμον ὄχι οἷον ἐπὶ τὸ θετικώτερον ἱστόρησεν αὐτὸν ὁ Θουκυδίδης, ὡς γεγονὸς δηλαδὴ καθαρῶς ἀνθρώπινον, ἀλλὰ οἷον παρέστησεν αὐτὸν ὁ Ὀμηρος, ἥτοι ὡς γεγονὸς γιγαντώδους τινὸς παρελθούσης ἐποχῆς, τῆς ὁποίας τὰ συμβεβηκότα διεξήγοντο εἰς τὸ μεταίχμιον οὕτως εἰπεῖν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τινὲς μὲν τῶν θνητῶν, περιβεβλημένοι ἀρετὴν ἐξαισίαν καὶ δύναμιν ὑπερβάλλουσαν, μετεωρίζοντο εἰς τὴν ἀνωτέραν περιωπὴν τῶν ἡμιθέων ἡρώων, οἱ δὲ θεοὶ δὲν ἀπηξίουσαν νὰ ἀναστρέφωται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὑπερανθρώπου ἐκείνου γένους. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ Ὀμηρος ζωγραφεῖ ἐποχὴν τινα προαιώνιον, ἧς αἱ περιπέτειαι ὑπερέβαινον τοὺς ἡθικούς καὶ ὕλικους νόμους τῆς μετα-

γενεστέρας ἀνθρωπίνης ἐποχῆς· κόσμον ἱερὸν ἅμα καὶ πολιτικόν, τὸν ὁποῖον ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ εὐλαβεῖτο, ὡς περιέχοντα τὰς θρησκευτικὰς ἀρχὰς ὅλων τῶν ἐθνικῶν αὐτῆς δοξασιῶν καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν πραγματικὴν ὑπαρξιν ἐπίστευεν, ὅχι μόνον ἐπὶ τῶν ὁμηρικῶν χρόνων, ἀλλὰ καὶ βραδύτερον ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων. Ναὶ μὲν ὑπῆρχον ἤδη ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης ἐποχῆς ἀνθρωποὶ τινες, φιλόσοφοι, ἱστορικοὶ, οἵτινες καθὼς δὲν ἐπίστευον εἰς τὸ καθαρῶς θρησκευτικὸν μέρος τῶν μυθευμάτων, δὲν ἐπίστευον οὐδὲ εἰς ταῦτα τὰ ἱστορικὰ ἅμα καὶ θρησκευτικὰ μυθεύματα· ἀνθρωποὶ ὅποιοι ὑπάρχουσι παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἄλλ' ὅτι ἡ μεγάλῃ τοῦ ἔθνους ἡμᾶς ἐπίστευεν εἰς τὸν ὁμηρικὸν ἐκείνον κόσμον, ἐξάγεται ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐξειργάσθησαν τὸν τρωϊκὸν πόλεμον, ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, οἱ λυρικοὶ καὶ οἱ τραγικοὶ ποιηταί. Οἱ ποιηταὶ οὗτοι ἐκαίνιστόμησαν μὲν πολλάκις περὶ τὰ κατέκαστα, ἔδωκαν μὲν εἰς τὸ μύθευμα νέον μέχρι τινὸς ἠθικὸν χαρακτῆρα, ἐν γένει ὅμως περιεστρέφοντο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐντὸς τῶν μέτρων τοῦ ὁμηρικοῦ κόσμου, οὐδέποτε καταβιβάζοντες τὸ ἀντικείμενον μέχρι τῶν ἀναλογιῶν τοῦ περὶ αὐτοὺς θετικοῦ βίου, καὶ ἰδίως παραδεχόμενοι πάντοτε τὴν ἀνάγκησιν τῆς Ἑλένης, τῆς θυγατρὸς μὲν τοῦ Διὸς, ἀδελφῆς δὲ τῶν Διοσκούρων, τὴν μικτὴν σύμπραξιν τῶν θεῶν, τῶν ἡρώων καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὴν κολοσσικὴν δύναμιν καὶ τοὺς ἄθλους τῶν κυριωτάτων ἡγεμόνων, τοὺς μακροὺς καὶ ὑπερβολικοὺς ἀγῶνας εἰς οὓς καθυπεβλήθησαν οἱ κατακτῆται, καὶ τὴν τιμωρήσασαν τὴν ἀσέβειαν αὐτῶν Νέμεσιν. Ἄν τὸ μέγα κοινὸν ἐθεώρει πάντα ταῦτα ὡς καθαρὸς μύθους, ὡς μὴδέποτε ὑπάρχοντα πράγματα, τὰ ἔργα τῶν λυρικῶν καὶ τῶν τραγικῶν ποιητῶν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προξενήσωσι τὴν ἐντύπωσιν, τὴν συγκίνησιν, τὴν κατάνυξιν τὴν ὁποίαν ἐπροξένουν εἰς αὐτό. Ἄρα τὸ μέγα κοινὸν καὶ αὐτῶν τῶν ἱστορικῶν χρόνων, ἐπίστευεν εἰς τὸ γιγαντῶδες, εἰς τὸ ὑπεράνθρωπον ἐκεῖνο παρελθὸν τοῦ ὁμηρικοῦ κόσμου· ἄρα ἡ περὶ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου διήγησις, ὅπως ἐζωγράφησεν αὐτὸν ὁ Ὅμηρος, παρίστησιν εἰς ἡμᾶς τὴν δύναμιν τῆς φαντασίας καὶ τινὰς τῶν ἠθικῶν χαρακτήρων τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, προσέτι δὲ καταδεικνύει τὴν ἐπιρροὴν τῶν περὶ τοῦ γεγονότος ἐκείνου παραδόσεων εἰς ὅλον τὸν ἑλληνικὸν βίον· ὃ ἐστὶ διδάσκει πράγματα βέβαια καὶ διὰ τοῦτο ἄξια τῆς ἱστορίας. Ἡ δὲ περὶ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου διήγησις, ὅπως ἐφιλοσόφησε περὶ αὐτοῦ ὁ Θουκυδίδης, δὲν διδάσκει εἰς ἡμᾶς εἰμὴ τὴν ἀτομικὴν γνώμην τοῦ μεγάλου τούτου ἱστορικοῦ, ἥτις

οὔτε παραδόσεις εἶναι οὔτε ἱστορία. Ἐνὶ λόγῳ αἱ μυθικαὶ παραδόσεις δὲν ἔχουσιν ὑπόστασιν τινα εἰμὴ ἐνόσω φέρουσι τὸ μυθικὸν αὐτῶν κόσμημα· καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἐνθυμίζουσι κατὰ τοῦτο τὰς πομφόλυγας τὰς ὁποίας οἱ παῖδες σχηματίζουν διὰ τοῦ σάπωνος. Ἡ πομφόλυξ δὲν ὑπάρχει· εἰμὴ ἐνόσω φέρει τὸ διαφανές αὐτῆς περίβλημα· τότε ἔχει ποικίλα καὶ ζωηρὰ χρώματα, σχῆμα, σῶμα, κίνησιν· ἅμα ὅμως θελήσῃτε νὰ γυμνώσῃτε αὐτὴν τοῦ ἐλαφροτάτου αὐτῆς ἐνδύματος, διὰ νὰ ἰδῇτε τί περιέχεται ἐν αὐτῷ, διαλύονται ἀμέσως καὶ χρώματα, καὶ σχῆμα, καὶ σῶμα, καὶ κίνησις, καὶ δὲν βλέπετε τίποτε ἐμπρὸς σας. Τοιοῦτό τι πάσχουσι καὶ αἱ μυθικαὶ παραδόσεις, ἅμα ἀφαιρέσῃτε τὸ μυθικὸν αὐτῶν κόσμημα· ἐκλείπει μὲν ὁ μῦθος, δὲν προκύπτει δὲ ἱστορία.

Τρίτη καὶ τελευταία τάξις τῶν ἑρμηνευτῶν εἶναι οἱ ἑρμηνευταί, οἵτινες οὔτε μεταπλάττουσι τὸ ἀπίθανον τῶν μύθων ἐπὶ τὸ πιθανώτερον, οὔτε παραδέχονται ὡς γνησίαν ἱστορίαν τὸ πιθανὸν μέρος τῶν παραδόσεων· ἀλλὰ, θεωροῦντες τὰς παραδόσεις ὡς ἀπλὴν ἀφορμὴν εἰκασιῶν καὶ συμπερασμάτων, δημιουργοῦσιν, ἕκαστος διὰ τῶν εἰκασιῶν αὐτοῦ καὶ συμπερασμάτων, ἰδίαν περὶ τῶν χρόνων ἐκείνων ἱστορίαν. Τὸ ἑρμηνευτικὸν τοῦτο σύστημα ἐπεκράτησε μάλιστα ἐν Γερμανίᾳ· καὶ ἰδοὺ ἐπὶ παραδείγματος πῶς ἑρμηνεύει τὴν περὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν παράδοσιν.

Εἰς παρραχάϊους τινὰς χρόνους, φυλαὶ συγγενεῖς πρὸς ἀλλήλας, τῶν ὁποίων ἐπιφανεστάτη ἦτο οἱ καλούμενοι Μινύαι, φαίνεται ὅτι κατέλαβον μέγα μέρος τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ μέχρι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πύλου. Ἐξαιρέτως δὲ ἤκμασαν οἱ ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας Μινύαι, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξίς καὶ αἱ ναυτικαὶ ἐπιχειρήσεις θεωροῦνται ἀναμφισβήτητοι· διὸ θέλομεν ἄλλοτε λάβει ἀφορμὴν νὰ εἴπωμεν πλείοτερα περὶ αὐτῶν. Ταύτας λοιπὸν τὰς ναυτικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Μινυῶν εἰκονίζει, κατὰ τὸν σοφὸν Γερμανὸν Κ. Ο. Μύλλερν, ἡ περὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν παράδοσις. Αἱ ἀποικίαι τὰς ὁποίας οἱ Μινύαι ἰδρύσαν, ἢ τὰ μέρη ὅπου περιῆλθον εἰς πολέμιας ἢ φιλικὰς σχέσεις πρὸς τοὺς ἐγγχωρίους, ἀνεφέρθησαν ὑπὸ τῆς παραδόσεως ὡς τόποι εἰς οὓς ἀπέβησαν οἱ Ἀργοναῦται. Αἱ χῶραι πρὸς τὰς ὁποίας ἐπλευσαν κατὰ πρῶτον οἱ Μινύαι ἦσαν φυσικῶς τῷ λόγῳ αἱ νῆσοι αἱ κείμεναι εἰς τὸ ἀρκτικοδυτικὸν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἐμπροσθεν τοῦ Ἑλληςπόντου, ἔπειτα δὲ τὰ παράλια τῆς Προποντίδος

καὶ τῶν δύο αὐτῆς πορθμῶν· ὅθεν πιθανῶς ταύτας μόνας τὰς χώρας ἀνέφερε κατ' ἀρχὰς ἢ παράδοσις. Διότι αἱ θαλασσοπορίαι τῶν Μινυῶν δὲν ὑπερέβαλον τὴν εἰσὸν τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἢ ἂν προεχώρησαν περαιτέρω, περιωρίσθησαν εἰς μόνην τὴν εὐρωπαϊκὴν παραλίαν· ἢ δὲ μέχρι Κολχίδος παράτασις τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν, εἶναι μεταγενεστέρα. Τοιαύτη εἶναι ἐν συνόψει ἡ ἐρμηνεία τοῦ σοφοῦ Γερμανοῦ, τὴν ὁποίαν ἐθεώρησεν ὡς τὴν πιθανωτέραν τῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰκασιῶν καὶ ὁ Ἀγγλος Κόννοπ Θίρλουαλλ, ὅστις ἔγραψε μικρὸν πρὸ τοῦ Γρότε (ἀπὸ τοῦ 1835 μέχρι τοῦ 1844) ὀκτάτομον ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος πλείστου λόγου ἄξιαν, κατεκρίθη ὁμῶς ὡς παραδεχθεὶς πολλάκις πέραν παντὸς μέτρου τὰς αὐθαιρέτους τῶν Γερμανῶν ἐρμηνείας. Ἰδίως δὲ, ὡς προείπομεν, παρεδέχθη καὶ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος, ὡς πιθανωτέραν πάσης ἄλλης. Ἡ ἐρμηνεία αὕτη εἶναι τῶντι πιθανή· ἀλλὰ πᾶν τὸ πιθανὸν δὲν εἶναι καὶ βέβαιον. Ἱστορία δὲ εἶναι ἡ ἀπομνημόνευσις γεγονότων βεβαίων, ὅχι μόνον πιθανῶν· καὶ ἅμα περιλάβῃ ὅλα τὰ πιθανά, παύει τοῦ νὰ ᾔηται ἱστορία. Ἡ ἀνὰ χεῖρας ἐρμηνεία τροπολογεῖ πρὸ πάντων οὐσιωδῶς τὴν παράδοσιν. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει μίαν μόνην ἐπιχείρησιν, ἡ δ' ἐρμηνεία ἀξιοῖ ὅτι ἡ παράδοσις παρίστησι σειρὰν πολλῶν ἐπιχειρήσεων, γενομένων ἐπὶ πολλάς γενεάς· τοῦτο εἶναι, ἐπαναλαμβάνομεν, πιθανόν· ἀλλ' οὐδὲν ἦττον ἢ μὲν παράδοσις ἀναφέρει ἓνα μόνον πλοῦν, ὃ δ' ἐρμηνευτῆς οὐδεμίαν ἄλλην παραθέτει μαρτυρίαν, ἐκτὸς τῆς ἰδίας αὐτοῦ γνώμης. Πρὸς τούτοις ὁ ἐρμηνευτῆς ὑποθέτει ὅτι ἡ ἀρχικὴ παράδοσις δὲν ἀνέφερον εἰμὴ τὰς μέχρι τοῦ Εὐξείνου πόντου χώρας· πιθανὸν καὶ τοῦτο· ἀλλ' ὁμῶς ὁ Ἡσιόδος μνημονεύει τῆς ἀπὸ Κολχίδος ἐπανάδου τῶν Ἀργοναυτῶν, ἄλλην δὲ ἀρχαιοτέραν τοῦ Ἡσιόδου μαρτυρίαν δὲν ἔχομεν. Καὶ ἔπειτα ἂν ὁ μέχρι Κολχίδος πλοῦς τῶν Ἀργοναυτῶν προσετέθη βραδύτερον, δηλαδὴ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες ἐγνώρισαν τὰς χώρας ταύτας, διατὶ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς παραδόσεως περιέχει μυθωδεστάτας γεωγραφικὰς εἰδήσεις ;

Ἡ δὲ τοιαύτη τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος παραδόσεως ἐρμηνεία, ὡς στηριζομένη εἰς μόνην τοῦ γράφοντος τὴν εἰκασίαν, ἦτο φυσικὸν νὰ προκαλέσῃ ἐρμηνείας ἄλλας, μὴ στηριζομένας ὁμοίως εἰμὴ εἰς τὴν εἰκασίαν τοῦ γράφοντος. Τῶντι, ἕτερος Γερμανὸς, ὁ Βεῖχέρτιος, φρονεῖ, ὅτι τὸ χρυσόμαλλον δέρας σημαίνει τοὺς θησαυροὺς τοῦ Φρίξου ἥτοι τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐν Ὀρχομενῷ βασιλέως Ἀθάμαντος· ὁ Φρίξος φεύγει μετὰ τῶν

ἀλλὰ διῆγον μᾶλλον βίον εἰρηνικόν, καὶ γεωργικόν, καὶ σώζοντα ἔχνη τινὰ τῶν δουλικῶν θεσμῶν καὶ ἕξεων τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν.

Ὁ Γεώργιος Γρότε δὲν νομίζει ὅτι τὰ συμπεράσματα ταῦτα στηρίζονται ἐπὶ ἀσφαλοῦς τινος ἱστορικῆς βάσεως. Ὁ ἀρχαιότατος τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας μάρτυς εἶναι ὁ Ὅμηρος, ὁ δὲ Ὅμηρος παρίστησι τὴν Ἑλλάδα κατοικουμένην ὑπὸ τοῦ ἐθνους, τὸ ὅποιον εὐρίσκομεν ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρόνων. Τὰ περὶ τῶν φυλῶν, αἵτινες εἶχον δῆθεν κατοικήσει εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸ τῶν Ἑλλήνων, δὲν ἀναφέρονται εἰμὴ ὑπὸ μεταγενεστέρων ἱστορικῶν, οὔτινες συνέκλωσαν, ἐκ ποικίλων καὶ ἀντιφατικῶν μυθευμάτων, ὑποτιθεμένην τινὰ ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος εἰς ἔποχῃν, καθ' ἣν ἐπεκράτουν ἔτι ἀτελέσταται ἰδέαι περὶ τῶν κανόνων τῆς ἱστορικῆς βεβαιότητος. Ὅτι τὰ προμνημονευθέντα ὀνόματα τῶν Πελασγῶν, τῶν Λελέγων κλπ. ἦσαν ὀνόματαπραγματικῶς ὑπαρξάντων ἐθνῶν, εἰμπορεῖ νὰ ᾖναι ἀληθές, ἀλλ' εἰς τοῦτο περιορίζεται ἡ περὶ αὐτῶν γνῶσις μας· διότι οὐδένα ἔχομεν ἀξιόπιστον μάρτυρα τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἤκμασαν, τῆς χώρας ἣν κατεῖχον, τῶν πράξεων αὐτῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος, οὐδὲ γνωρίζομεν μέχρι τίνος ἐταυτίζοντο μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἢ ἦσαν διάφοροι αὐτῶν ὥστε ἂν δὲν δικαιούμεθα νὰ ὀνομάσωμεν τοὺς Ἑλληνας πρώτους κατοίκους τῆς Ἑλλάδος, δικαιούμεθα ὅμως νὰ ὀνομάσωμεν αὐτοὺς πρώτους, δι' ἀποχρῶντος μάρτυρος, γνωστοὺς εἰς ἡμᾶς κατοίκους τῆς χώρας ταύτης. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ὀνομάσῃ πελασγικὴν τὴν προηγουμένην τῆς ἑλληνικῆς περίοδον, εἶναι ἐλεύθερος νὰ πράξῃ τοῦτο· ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο οὐδεμίαν συνεπάγεται μεθ' ἑαυτοῦ ἀσφαλῆ ἔννοιαν καὶ πρὸ πάντων δὲν συντελεῖ εἰς τὴν διευκρίνησιν τοῦ μόνου σπουδαίου ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος, πῶς καὶ πόθεν παρέλαβον οἱ Ἕλληνες τὰς πρώτας τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν ἀρχάς. Ὅστις ἔλαβε τὸν κόπον νὰ ἐξελέγξῃ, ἐξακολουθεῖ ὁ Γρότε, τὰ ποικίλα καὶ ἀντιφατικὰ περὶ Πελασγῶν συστήματα, ὅσα ἐπρέσβευσαν οἱ τε κατὰ γράμμα ἐκλαμβάνοντες τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων Γάλλοι Κλαυῖερος, Λαρχέρος καὶ Ραοῦλ Ροχέττιος, καὶ οἱ δι' εἰκασιῶν ἐρμηνεύοντες αὐτὰ Νεΐβουρος, ἢ Κ. Ο. Μύλλερος, ἢ Θίρλουαλλ, δὲν θέλουσι βεβαίως κατακρίνει ἡμᾶς, διότι δὲν ἐπεχειρήσαμεν νὰ λύσωμεν τὸ μὴ δυνάμενον νὰ λυθῇ τοῦτο πρόβλημα. Τὴν σήμερον οὐδὲν ἔχομεν ἐμμάρτυρον γεγονὸς, καὶ οὐδ' ἐπὶ Ἡροδότου ἢ Θουκυδίδου ὑπῆρχε γεγονὸς τοιοῦτον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ οἰκοδομήσωμεν ἀποχρῶσάν τινα γνώμην περὶ τῶν

προελληνίων Πελασγῶν. Ὅσακις δὲ οὐδένα ἔχομεν μάρτυρα δυνάμεθα εὐλόγως νὰ ἐπαναλάβωμεν, ὅτι ὁ Ἡρόδοτος εἶπεν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἠθέλησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν πλήμμυραν τοῦ Νείλου, διὰ τῆς ὑποτιθεμένης ἐνώσεως τοῦ ποταμοῦ τούτου μετὰ τοῦ περιρρέοντος τὴν γῆν ὠκεανοῦ· ὁ Ἡρόδοτος εἶπεν εἰς τὸν ἐρμηνευτὴν τοῦτον ὅτι ὅστις, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τι, ἀνατρέχει μέχρι τοῦ ἀφανοῦς κόσμου «οὐκ ἔχει ἔλεγχον,» δηλαδὴ λέγει πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ ἐξακριβωθῶσιν, ἂν ᾖ ἀληθὴ ἢ ψευδῆ.

Καθ' ὅσον ἡξέυρομεν, ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, οὐδεμία ὑπῆρχεν, ἐν τὸς τῆς κυρίως Ἑλλάδος, πελασγικῆ πόλιν ἢ κώμη. Ἐπὶ Ἡροδότου ὑπῆρχον μὲν, ἐκτὸς τῆς κυρίως Ἑλλάδος, εἰς δύο διάφορα μέρη, ἔθνη τινὰ, τὰ ὁποῖα οὗτος ἐθεώρει πελασγικά· τὸ ἐν τούτων κατῴκει τὰς πόλεις Πλακίαν καὶ Σκυλάκην, πλησίον τῆς Κυζίκου, παρὰ τὴν Προποντίδα· τὸ ἄλλο κατῴκει τὴν πόλιν Κρηστῶνα, πλησίον τοῦ θερμαϊκοῦ κόλπου· ἀναφέρονται πρὸς τούτοις καὶ ἄλλα τινὰ πελασγικά πολίσματα ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ ὄρους Ἀθω· ἀλλ' ὁ Ἡρόδοτος ἀφ' ἐνὸς μὲν βεβαίῳ, ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν Πελασγῶν τούτων ἦτο διάφορος τῆς γλῶσσης τῶν περὶ αὐτοὺς οἰκούντων γειτόνων, καὶ ὅτι ἦτο βάρβαρος, ὃ ἐστὶ μὴ ἑλληνικὴ· ἀφ' ἑτέρου λέγει ῥητῶς, ὅτι δὲν ἡξέυρει νὰ εἴπῃ ἀσφαλῶς ὁποῖαν τινὰ γλῶσσαν ἐλάλουν οἱ ἀρχαῖοι Πελασγοί· ἐξ οὗ καθίσταται πρόδηλον, ὅτι οὐδὲν εἶχε τεκμήριον ὅπως οὖν βέβαιον περὶ τοῦ ἔθνους τούτου.

Παρεκτὸς δὲ τῶν Πελασγῶν οἵτινες λέγεται ὅτι κατῴκησαν πρὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας, εἶδομεν ὅτι αἱ παραδόσεις ἀναφέρουσι καὶ τινὰς ἀποίκους ἐλθόντας ἐνταῦθα ἐξ Ἀσίας καὶ ἐξ Αἰγύπτου, τὸν Κάδμον, τὸν Δαναὸν, τὸν Κέκροπα· καὶ ὅτι ἄλλοι μὲν τῶν ἐρμηνευτῶν παραδέχονται τὰς ἀποικίας ταύτας, ἄλλοι δὲ ὅλως ἀπορρίπτουσιν αὐτάς. Ὁ Γεώργιος Γρότε οὔτε ἀποδέχεται αὐτάς, οὔτε ἀπορρίπτει, ἀλλὰ θεωρεῖ καὶ τὰς περὶ τούτων παραδόσεις ἀνεπιδέκτους ἱστορικῆς ἐπεξεργασίας, ὅπως ὅλας τὰς λοιπὰς τὰς περὶ τῶν μυθικῶν χρόνων ἀναφερομένας. Ἰχνη τινὰ φοινικικῶν ἀποικιῶν ὑποφαίνονται βεβαίως εἰς τινὰς ἑλληνικὰς νήσους· ἴσως δὲ Φοῖνικες καὶ Αἰγύπτιοι ἄποικοι κατεστάθησάν ποτε καὶ ἐπὶ τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος· τοῦτο δὲν εἶναι παντάπασιν ἀδύνατον· καὶ πιθανώτατον μάλιστα εἶναι ὅτι οἱ Ἕλληνες παρέλαβον παρὰ τῶν ὑπερθαλασσιῶν ἐκείνων

λαῶν τινὰ τῶν στοιχείων τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ τὸ σπουδαῖον ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι, ἂν καθ' ἃ τινὲς ὑπέθεσαν, οἱ Ἕλληνες δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀπόγονοι τῶν ἀποίκων τούτων ἢ τοῦλάχιστον ὡς παρὰ τούτων παραλαβόντες πάντα τὰ κεφάλαια τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν. Ὁ Γεώργιος Γρότε ἀποκρούει τὸ συμπέρασμα τοῦτο πάσῃ δυνάμει, καὶ εὐλόγως νομίζομεν. Ἀμα, λέγει, ἀντιπαραβάλωμεν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν φύσιν τῶν Ἑλλήνων, πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν φύσιν τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Φοινίκων, προκύπτει ἡλίου φαεινότερον, ὅτι ὄχι μόνον οὐδεμία μεταξὺ αὐτῶν ἀναλογία ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ ἀρίδης καὶ οὐσιώδης ἀντίθεσις. Ἀδύνατον δὲ πρὸ πάντων, ἀνακράζει, νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ εὐγενεστάτη ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων γλωσσῶν, ἣτις ἔχει καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ ἐσωτερικὰ μέρη πλείστην τὴν συμμετρίαν καὶ τὴν ἁρμονίαν, προέκυψεν ἐκ τῆς συμβολῆς δύο ἐξωτερικῶν βαρβάρων γλωσσῶν, τῆς φοινικικῆς καὶ τῆς αἰγυπτιακῆς, καὶ δύο ἢ πλειοτέρων ἰθαγενῶν βαρβάρων γλωσσῶν, τῆς πελασγικῆς, τῆς λελεγικῆς, καὶ ἄλλων τοιούτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Κοινωνική, ἠθική καὶ πολιτική κατάστασις τοῦ ἔθνους.

Ἄλλ' ἐὰν τοιαῦται καὶ τοσαῦται ἐπικρατῶσι διαφωνίαι περὶ τῶν Πελασγῶν, οἵτινες λέγεται ὅτι προηγέθησαν τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς γῆς· καὶ περὶ τῶν αἰγυπτιακῶν καὶ φοινικῶν ἀποικίων, αἵτινες φημίζεται ὅτι κατεστάθησαν ἐνταῦθα κατὰ τοὺς παναρχαίους τούτους χρόνους· καὶ περὶ τῶν κοσμογονικῶν καὶ φιλοσοφικῶν δοξασιῶν ὅσας εἰκάζεται ὅτι ἔκρυπτον τὰ μυθεύματα τῆς ἑλληνικῆς θρησκείας, καὶ περὶ τῶν ἡρωϊκῶν γενεαλογιῶν, ἄθλων καὶ ἐπιχειρήσεων τῶν ὁμηρικῶν χρόνων· πάντες κατ' εὐτυχίαν ὁμοφώνως πρεσβεύουσιν, ὅτι περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως τῶν Ἑλλήνων τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν ἀσφαλῆ ἔννοιαν, διότι αἱ περὶ τούτου εἰδήσεις, αἱ διασθεῖσαι εἰς τὰ ὁμηρικὰ ποιήματα, τὰ ἐπιγραφόμενα Ἰλιάς καὶ Ὀδύσεια, καὶ εἰς τὰ τοῦ Ἡσιόδου, τὰ ἐπιγραφόμενα Ἔργα καὶ Ἡμέραι, καὶ Θεογονία, εἰκονίζουσι πιστῶς ὅπως οὖν

τὴν κατάστασιν ἐκείνην. Ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσσεια εἶναι τὰ δύο ἀρχαιότατα τῶν περιωθέντων ἑλληνικῶν ἐπῶν, καὶ ἐποιήθησαν καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας ἐν τῇ ἐνάτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι. Ἡ Ἰλιάς ὕμνησε τὸν τρωϊκὸν πόλεμον, ἡ δὲ Ὀδύσσεια περιέγραψε τὰς περιπλανήσεις τοῦ Ὀδυσσεύς, ἐνὸς τῶν ἡρώων τοῦ πολέμου τούτου, ὅτε ἐπεχείρησε νὰ ἐπανέλθῃ, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίης, εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἰθάκην. Ἀμφότερα δὲ τὰ ποιήματα, διὰ τὸ κάλλος τῆς γλώσσης, τὴν λαμπρότητα τῆς φαντασίας, τὴν ἀρίστην ζωηρότητα τῶν εἰκόνων καὶ πολλάκις τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων, αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ μαρτυροῦσι τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν χάριν τοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς πρώτης γνωστῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἠδυνήθη νὰ παραγάγῃ τοιαῦτα ἀριστουργήματα. Δὲν εἶναι ὅμως πολὺτιμα μόνον ὡς ποιητικὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ ὡς ἱστορικὰ ἐν μέρει· διότι οἱ μὲν ὕμνηθέντες ὑπ' αὐτῶν ἥρωες καὶ ἄθλοι δὲν ἔχουσιν, ὡς προείπομεν, ἱστορικὴν ἀξίαν, ἀλλ' ἡ γενομένη ἐν αὐτοῖς περιγραφὴ τῆς κοινωνίας, τῶν ἡθῶν, τῶν δοξασιῶν, δὲν εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς μυθικὴ, ὡς παραστήσασα δηλαδὴ κατάστασιν πραγμάτων ὅπως ἄλλοτρίαν τῶν ἀκροατῶν τοῦ θαυμασίου ἐκείνου ἔπους. Ἄν τὸ ἔπος τοῦτο δὲν ἐξεϊκόνιζεν ἰδέας, καὶ κοινωνικὰς σχέσεις, καὶ αἰσθήματα οἰκεῖα εἰς τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ, ἤθελε βεβαίως φανῇ εἰς αὐτοὺς ἀκατάληπτον καὶ ἀδιάφορον· ὁ ποιητὴς μεγάλυνει καὶ καλλύνει πολλάκις τὰ ἀντικείμενα περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ ἀναπλάττει ὅπως ἰδανικὸν κόσμον. Διὰ νὰ καταστήσωμεν δὲ εὐκρινεστέραν τὴν διάκρισιν ταύτην μεταξὺ τοῦ μύθου τῶν ἡρώων καὶ τῆς ἀληθείας τῶν κοινωνικῶν περιστάσεων, ἐνθυμίζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τὰ κάλλιστα γνωστὰ εἰς αὐτοὺς νεώτερα μυθιστορήματα. Εἰς τὰ μυθιστορήματα ταῦτα οἱ μὲν ἄνθρωποι καὶ αἱ περιπέτειαι αὐτῶν εἶναι συνήθως ἐπινοήματα τοῦ γράφοντος, αἱ κοινωνικαὶ ὅμως περιστάσεις ἐντὸς τῶν ἡποίων περιστρέφονται εἶναι ἀληθεῖς, διότι ἂν καὶ αὐταὶ δὲν ἦσαν ἀληθεῖς, τὰ μυθιστορήματα ταῦτα, γινόμενα ὅπως διόλου ἄλλότρια τοῦ πραγματικοῦ κόσμου, οὐδὲν ἤθελον ἔχει θέλητρον.

Τοιοῦτό τι συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ὁμηρικὰ ποιήματα. Ἡ εἰκὼν τὴν ἡποῖαν παριστῶσιν εἶναι μυθικὴ ἐνταῦθα καὶ πραγματικὴ· μυθικὴ μὲν ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ τὰς περιπετείας, πραγματικὴ δὲ ὡς πρὸς τὰ ἠθικά καὶ θρησκευτικὰ αἰσθήματα, τοὺς κοινωνικοὺς θεσμούς, ὅλον τοῦ

ἔθνους τὸν βίον. Ἐτι δὲ πραγματικώτερα εἶναι τὰ ἡσιοδικὰ ποιήματα, ἐξ ὧν ἡ μὲν Θεογονία διδάσκει τί ἐπρέσβευον οἱ Ἕλληνες περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ συμπαντος καὶ τῶν θεῶν, τὰ δὲ Ἔργα καὶ Ἡμέραι περιέχουσι σειρὰν παραγγελεμάτων περὶ γεωργίας, οἰκονομίας, θαλασσοπορίας, ἀνατροπῆς καὶ ἄλλων τοιούτων ἀσχολιῶν τοῦ καθημερινοῦ βίου. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ποιήματα ταῦτα συνετάχθησαν ἐν τῇ ὁγδόῃ κατὰ πᾶσαν πιθανότη-
 τα ἑκατονταετηρίδι, ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ἡσίοδος ἴστανται εἰς τὰ μεθόρια τῶν μυθικῶν καὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, καὶ εἶναι οὕτως εἰπεῖν οἱ δύο αἰδιοὶ θυρωροὶ τοῦ μυστηριώδους κόσμου, ὅστις κρύπτεται ὀπισθεν αὐ-
 τῶν καὶ τοῦ ὁποῦ ἐπίθονται νὰ διανοίξωσι· μέχρι τινὸς τὰς πύλας καὶ νὰ ἀποκαλύψωσι τὰ ἄδυτα εἰς τοὺς προσερχομένους. Εἰσερχόμεθα λοιπὸν καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὸν κατόπιν τῶν πολλῶν σοφῶν ἀνδρῶν, οἵτι-
 νες εἰσδύσαντες προηγουμένως εἰς τὰ μαγικὰ ταῦτα ἀνάκτορα τῆς πρώτης γνωστῆς τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους ἡλικίας, περιέγραψαν διὰ πλεί-
 στης ἀκριβείας καὶ γλαφυρότητος, τὴν θαυμασίαν αὐτῶν διασκευὴν· καὶ, ἀκολουθοῦντες μὲν κατὰ πόδας τοὺς δύο ἐκείνους ἀρχαίους ὁδη-
 γοὺς, προέχοντες δὲ καὶ εἰς τὰς πιστοτέρας τῶν νεωτέρων ἐξηγήσεις, ἐπιχειροῦμεν νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα τὰ κατὰ τὸ θρήσκευμα, τὰ κατὰ τοὺς κοινωνικοὺς καὶ πολιτικοὺς θεσμοὺς, τὰ κατὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν τέχνην τῶν παναρχαίων Ἑλλήνων.

Οἱ προπάτορες ἡμῶν ἐπίστευον εἰς τὴν ὑπαρξίν πολλῶν θεῶν δυνά-
 μεων, πρεσβεύοντες ὅτι ὅλα τὰ μέρη τῆς φύσεως, ὁ αἰθήρ, ὁ ἥλιος, ἡ
 ἑλένη, οἱ ποταμοὶ, τὰ ὄρη, τὰ δάση, τὰ ἀκρωτήρια· προσέτι δὲ
 καὶ αἱ ἀρεταί, τὰ πάθη, αἱ τέχναι, αἱ περιπέτειαι τοῦ ἀνθρωπίνου βίου,
 οἷον ἡ φρόνησις, τὸ κάλλος, ἡ ἄγρια, ἡ γεωργία, ὁ θάνατος, τὸ κράτος,
 ἡ βία, εἶχον τὸν ἴδιον αὐτῶν θεόν. Οἱ θεοὶ ὅμως οὗτοι δὲν ἐλατρεύοντο
 ὡς φυσικαὶ ἢ ἠθικαὶ δυνάμεις, ἐλατρεύοντο ὡς ὄντα ἔχοντα ἀνθρωπίνην
 μορφήν καὶ διάγοντα βίον ἀνθρώπινον· ἀλλὰ ἀθάνατα, ἰσχυρότερα τῶν
 ἀνθρώπων, καὶ διέποντα, μέχρι τινὸς τουλάχιστον, τὴν τύχην τοῦ κό-
 σμου. Δώδεκα δὲ ἐξ αὐτῶν ἐθεωροῦντο ὡς οἱ πάντων μέγιστοι θεοὶ καὶ
 ὠνομάζοντο Ὀλύμπιοι, καθὼ κατοικοῦντες εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς κο-
 ρυφὰς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, αἵτινες συνεχέοντο μετὰ τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ
 δώδεκα οὗτοι μέγιστοι θεοὶ ἦσαν, ἐξ μὲν ἄρσενες ὁ Ζεὺς, ὁ καὶ θεὸς
 τοῦ αἰθέρος ἰδίως, ὁ Ποσειδῶν, τῆς θαλάσσης, ὁ Ἀπόλλων, τοῦ φω-
 τὸς, ὁ Ἄρης, τοῦ πολέμου, ὁ Ἡφαίστος, τοῦ πυρὸς καὶ τῶν τεχνῶν,

καὶ ὁ Ἑρμῆς, τοῦ ἐμπορίου καὶ τοῦ λόγου· ἐξ δὲ θήλεις, ἡ Ἥρα, θεὰ τοῦ αἵματος, ἡ Ἀθηνᾶ, τῆς φρονήσεως, ἡ Ἄρτεμις, τῆς ἄγρας, ἡ Ἀφροδίτη, τοῦ κάλλους, ἡ Ἑστία, τοῦ οἰκιακοῦ βίου, καὶ ἡ Δήμητρα, τῆς γεωργίας. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν πολλοὶ δὲν ἦσαν κατώτεροι τῶν Ὀλυμπίων, κατὰ τε τὴν δύναμιν καὶ τὸ ἀξίωμα· οἷον, ὁ Πλούτων, ὁ θεὸς τοῦ ἄδου, ἡ Ἑκάτη, ἡ ἔφορος τῶν τοκετῶν, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ὁ Διόνυσος, ἡ Περσεφόνη, αἱ Μοῦσαι, κλπ. Τινὲς ὁμῶς ὑπηρέτουν ἀπλῶς τοὺς μεγαλειτέρους θεοὺς, οἷον, ἡ Ἴρις, ἡ Ἥβη, αἱ Ὠραι, κλπ. Τελευταῖον, ὑπῆρχον καὶ θεοὶ τινες δυνάμεις, ἡ μᾶλλον τερατώδεις τινὲς θεῶν γόνοι, οἵτινες οὔτε ἀνθρωπίνην μορφὴν εἶχον, οὔτε συνεδύαζοντο μετὰ στοιχείου τινὸς τοῦ φυσικοῦ ἢ ἡθικοῦ κόσμου· οἷον, οἱ Ἑκατόγχειρες, αἱ Ἀρπυιαί, αἱ Γοργόνες, ἡ Χίμαιρα, ἡ Σφιγξ, οἱ Κένταυροι, ὁ Γηρύωνης, κλπ.

Τῶν δὲ θεῶν ἀπάντων, τῶν τε Ὀλυμπίων καὶ τῶν ἄλλων, καθὼς καὶ ἅπαντος τοῦ κόσμου, προϊστάτο ὁ Ζεὺς, ὡς ἀγαθὸς πατὴρ οἰκογενείας καὶ βασιλεὺς. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ ὑπερτάτου τούτου ὄντος εἶναι παράδοξον κρᾶμα θείας ἀληθῶς μεγαλειότητος καὶ σχεδὸν ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας. Ὁ Ζεὺς ὀρίζει τὰ προσόντα καὶ ἐξελέγχει τὰς πράξεις ἐκάστου τῶν ἄλλων θεῶν, σύμπαντες δὲ οἱ ἄγῳνες αὐτῶν οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον δύνανται νὰ ἐλαττώσωσι τὸ κράτος ἢ νὰ ἀναδῶλωσι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θελήσεως αὐτοῦ. Τὸ φοβερὸν νεῦμα δι' οὗ ἐπικυροῖ τὰ δόξαντα αὐτῷ, οὔτε ἀνῆλθῃσιν οὔτε παρακοὴν ἐπιδέχεται. Καθὼς δὲ ἡ δύναμις αὐτοῦ εἶναι ἀκαταμάχητος, οὕτω καὶ ἡ σοφία ἀνεξερεύνητος. Αὐτὸς κρατεῖ τὰ χρυσᾶ τέλαντα, εἰς τὰ ὅποια σταθμίζονται αἱ τύχαι τῶν ἔθνων καὶ τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου αὐτοῦ ἴστανται δύο πῖθοι, ἀπὸ τῶν ὁποίων οὗτος ἐξάγει τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ, δι' ὧν καθιστᾷ ἡδέϊαν ἢ ἐπώδυνον τὴν ὑπαρξιν τῶν θνητῶν. Αὐτὸς ἰδρύσει τὴν αἰδίον τῶν πραγμάτων τάξιν καὶ τὴν ἀμετάθετον ἀλληλουχίαν τῶν γεγονότων, εἰς ἣν καὶ αὐτὸς ὑποτάσσεται. Οἱ νόμοι οἱ ἀνθρώπινοι, ἐκ τοῦ κράτους αὐτοῦ παράγουσι τὸ κύρος· οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτοῦ λαμβάνουσι τὸ σκῆπτρον· αὐτὸς εἶναι ὁ προστάτης τῶν κοινῶν δικαίων, ὁ ἔφορος τῆς τῶν συμβολαίων ἐκτελέσεως, τῆς τῶν ὀρκῶν τηρήσεως· αὐτὸς τιμωρεῖ τὴν προδοσίαν, τὴν ὕβριν, τὴν ὀμότητα· ὁ ξένος καὶ ὁ ἰκέτης διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ προστασίαν· ὁ φραγμὸς τῆς οἰκίας ἀνατίθεται εἰς τὴν φύλαξιν αὐτοῦ, ἡ δὲ

ἀποποίησις ἢ κατὰχρησις τῆς φιλοξενίας δεινῶς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδικεῖται. Ἄλλ' ὅμως ὁ θεὸς αὐτός, τὸ μέγιστον καὶ ἐνδοξότατον τῶν ὄντων, ὅχι μόνον ἔχει ἀνθρωπίνην μορφήν, ὡς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι θεοὶ, ἀλλὰ ὑπόκειται, ὡς αὐτοὶ, καὶ εἰς τὰ πάθη τὰ ἀνθρώπινα, καὶ εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἀσθενείας· διότι τὰ θεῖα ταῦτα σώματα, εἰ καὶ ἔχουσι τὸ προνόμιον τῆς ἀθανασίας, τῆς καλλονῆς καὶ τῆς ἰσχύος, εἰ καὶ ῥέει εἰς τὰς φλέβας αὐτῶν αἷμα καθαρώτερον τοῦ ἀνθρωπίνου, δὲν εἶναι ἀπρόσιτα οὔτε εἰς τὰς ἡδονάς, οὔτε εἰς τὸν πόνον· αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ τρέφωνται δι' ἀμβροσίας, καὶ εὐγνωμόνως ὁσφραίνονται τὴν κνίσσαν τῶν θυσιῶν, τὰς ὁποίας προσφέρουσιν εἰς αὐτὰ οἱ θνητοί. Τὰ δὲ ἄλλα αὐτῶν πάθη εἶναι ἀνάλογα τῶν ὅλως ἀνθρωπίνων τούτων ὁρέξεων· ὁ ἄστατος ἔρως, ὁ φθόνος, ἡ ὀργή, τὸ μῖσος, ταράττουσι πολλάκις τὴν ἐσωτερικὴν γαλήνην· καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ βασιλείου τῶν Ὀλυμπίων θεῶν διακινδυνεύει ἐνίοτε ἐκ στάσεων καὶ συνωμοσιῶν πλεκομένων κατὰ τοῦ ἡγεμόνος αὐτοῦ. Λυτὸς ὁ Ζεὺς δὲν εἶναι πάντοτε ἀδιάφορος εἰς τὰς ἐριδὰς ταύτας· πολλάκις δὲ εἶναι ἀναποφάσιςτος εἰς τὰς γνώμας αὐτοῦ, ἀπατάται ὑπὸ τεχνασμάτων, τυφλοῦται ὑπὸ ἐπιθυμιῶν, καὶ παρεκτρέπεται ὑπὸ τῆς ὀργῆς εἰς βίαν ἀγενῆ. Τὰ ὁμηρικὰ ἔπη δὲν εἰκονίζουσι κατὰ τὸν αὐτὸν πάντοτε τρόπον τὴν σχέσιν τοῦ ὑπερτάτου τῶν θεῶν πρὸς τὴν μοῖραν, καὶ ἴσως ὁ ποιητὴς δὲν εἶχεν εὐκρινῆ τῆς σχέσεως ταύτης ἔννοιαν· διότι συνήθως μὲν ὁ Ζεὺς ἐπιβάλλει τὴν θέλησιν αὐτοῦ εἰς τὴν μοῖραν, ἐνίοτε ὅμως φαίνεται οὐδὲν ἄλλο ἢ ὑπηρετῆς ἀπλοῦς ἀνάγκης ἀπαραιτήτου, τὴν ὁποίαν ματαιῶς ζητεῖ νὰ διαφύγῃ.

Ἡ δὲ εἰμαρμένη αὕτη τῶν Ἑλλήνων διαφέρει οὐσιωδῶς τοῦ δόγματος, τὸ ὁποῖον, ἐμβολιαζόμενον εἰς τὰ πνεύματα λαῶν βαρβάρων, ἀγρίων καὶ ἡδυπαθῶν, οἷοι οἱ Ὀθωμανοὶ, ὀπλίζει μὲν αὐτοὺς ἐκ δειμμάτων διὰ προσκαίρου παροξυσμοῦ ἀνδρείας, συνεπιφέρει ὅμως τὸ ὀλέθριον τοῦτο ἀποτέλεσμα, ὅτι, ἅμα παρελθόντος τοῦ παροξυσμοῦ τούτου, περιπίπτουσιν εἰς ἀπάθειαν, καθιστῶσαν αὐτοὺς ἀνικήτους νὰ πράξωσι τι εἰς τὰς συνήθεις τοῦ βίου περιστάσεις. Τὸ δόγμα τῶν Ἑλλήνων προέκυπτεν ἐκ τῶν φυσικῶν αὐτῶν θεωριῶν περὶ τῆς προφανοῦς εὐρύθυμικς τοῦ κόσμου τούτου, περὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ περὶ τῆς ἐπιρροῆς τὴν ὁποίαν αἵτια κρύφια καὶ ἀνεξήγητα δύνανται νὰ ἔχωσιν εἰς τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιτυχίαν. Δὲν ἀνεπλήρου δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν ἀνδρείαν, οὐδ' ἐχρησίμευεν ὡς πρόφασις

ἀδρανείας· ἐνέπνεε μὲν καρτερίαν τινὰ ἐν ταῖς συμφοραῖς, ἀλλὰ κατέλειπε σῶαν τὴν δραστηριότητα τῶν ἀνθρώπων, ἐνόσῳ εἶχον τὴν ἐλπίδα νὰ ἀποφύγῃσι, διὰ συνέσεως καὶ ἐνεργείας, τὰ ἐπικρεμᾶμενα δεινὰ· οὔτε πάλιν ἀπέτρεπεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπικαλῶνται τὴν συνδρομὴν τῶν θεῶν. Ἄλλως τε οἱ μάκαρες τοῦ Ὀλύμπου κατεδέχοντο νὰ ἀναμιγνύωνται καὶ οἰκοθεν εἰς τὰ πράγματα τῶν ἀνθρώπων, γενεᾶς ὑποδεστέρας καὶ ἀτυχοῦς, ἥτις ὅμως, ἡνωμένη οὖσα μετ' αὐτῶν διὰ τῶν δεσμῶν τῆς συγγενείας, ἐθεωρεῖτο ἄξια πολλάκις μὲν τῆς συμμαχίας, αἰείποτε δὲ τῆς συμπαθείας αὐτῶν. Εἶδομεν ὅτι ἡ δοξασία, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι ἐπλάσθησαν ἐκ πηλοῦ ὑπὸ τοῦ Προμηθέως, ἦτο μεταγενεστέρα καὶ ὅτι ἡ ἀρχαιοτέρα δοξασία τοῦ Ἡσιόδου, καθ' ἣν οἱ θεοὶ ἐπλάσαν ἀλληλοδιαδόχως πέντε διάφορα γένη ἀνθρώπων, δὲν συνεδύαζετο μὲ τὰς ἱστορικὰς γενεαλογίας, καθ' ἃς οἱ ἐπισημότατοι τοῦλάχιστον τῶν ἀνθρώπων, ἦσαν ὄχι πλάσματα, ἀλλὰ γόνοι ἢ ἀπόγονοι τῶν θεῶν. Αὐτὸς ὁ Ἡσιόδος λέγει ἄλλαχού, ὅτι ὁμόθεν γεγάσι θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι· παρ' Ὀμήρῳ δὲ ὁ Ζεὺς ὀνομάζεται πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Ἐπὶ κούον λοιπὸν οἱ θεοὶ τῆς προσευχῆς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ καυχηθῇ ὅτι ἀπολαμβάνει βεβαίως τὴν εὐνοίαν αὐτῶν· ὁ χρηστότατος τῶν ἡρώων δὲν διέφευγε τὴν θείαν δίκην, καὶ ἀκουσίως ἂν προεχάλει τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν· ὁ δὲ ἀσφαλέστερος τρόπος τοῦ νὰ κατασταθῶσιν οὗτοι ἴλεοι, ἦτο νὰ κηδεταί τις περὶ τοῦ συμφέροντος αὐτῶν, καὶ νὰ σέβεται αὐτούς. Διότι ἐν γένει οἱ θεοὶ ἀπεστρέφοντο τὴν ὑπεροψίαν, τὴν αὐθάδειαν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς τύχης ἢ τῆς ἰσχύος μέθην, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι λησμονοῦσιν ὅτι εἶναι ὄντα ἀσθενῆ καὶ θνητά· ὅθεν πᾶσα ἀπαρκαλύπτος ἀδιαφορία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ θεῖον, καὶ πᾶσα ἀξίωσις ἰσότητος πρὸς τοὺς θεοὺς, ἐλογίζετο ὑπὸ τούτων ὡς ἀμάρτημα δεινόν, κατὰ τοῦ ὁποίου σπανίως δὲν ἐπέβαλλον τιμωρίαν περιφανῇ. Ἐφθόνουν προσέτι τὸν ἄνθρωπον ὅστις διετέλει ἀδιαλείπτως εὐδαιμονῶν. Ὅσῳ μεγάλη καὶ ἂν ἦτο τότε ἡ ταπείνωσις αὐτοῦ, ἡ διηνεκὴς αὐτῇ εὐτυχία, καθὼ προσεγγίζουσα ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὴν θείαν μακαριότητα, δυσκόλως ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὸν σκόπελον τῆς ὀργῆς των. Τὴν δὲ παρήγορον ἰδέαν, ὅτι τὴν θλίψιν προξενοῦσιν οἱ θεοὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἵνα ὑποδείξωσιν εἰς αὐτοὺς ἐπεικῶς τὰ ἐπικίνδυνα ἀποτελέσματα ἀναλλοιώτου εὐτυχίας, ἡγνόησαν ἐπὶ πολὺν ὡς φαίνεται χρόνον οἱ Ἕλληνες. Ὅ,τι μάλιστα ἐλογίζετο ἀρεστὸν εἰς τοὺς θεοὺς, ἦτο ἡ εὐλαβὴς τοῦ ἀνθρώπου μεγαλοδωρία· καὶ ὅ,τι μάλιστα

ἐφάπτετο εἰς αὐτοὺς εὐπρόσδεκτον, ἦτο ἡ ἀκριβοὺς τήρησις τῶν τελετῶν τῆς λατρείας τῶν τοσοῦτον δὲ ἀπαρχιυήτους ἐθεώρουν τὰς τελετάς ταύτας, ὥστε καὶ ἀκουσία περὶ αὐτάς ὀλιγοῖα ἤρκει ἵνα ἐπισύρῃ κατ' ἔθνους ὅλου τὰς δεινότερας τῶν συμφορῶν.

Τοιαῦται περὶ θεῶν καὶ περὶ τῶν σχέσεων αὐτῶν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα δοξασταί, δὲν συνετέλουν βεβαίως καθ' ἑαυτὰς εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἠθικῶν αἰσθημάτων καὶ εἰς τὴν ἐμψύχωσιν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων. Ὑπῆρχεν ὅμως ἑμμεσὸς τις σύνδεσμος μεταξὺ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἠθικῆς. Καὶ πρῶτον τὰ ἀλλόκοτα τῶν θεῶν ἦθη κατ' οὐδὲν ἡλάττουσαν τὸ σέβας τὸ ὅποῖον οὗτοι ἐνέπνεον, οὐδ' ἐπρόβállοντο ἐν γένει ἢ ἐλογίζοντο σπουδαίως ὡς τύποι καὶ ὑπογραμμοὶ ἀξιωματικοί, οἱ δὲ λατρεύοντες αὐτοὺς ἄνθρωποι δὲν ἐπεχείρουν νὰ ἐξαγάγῃσι διδασκαλίαν πρακτικὰς ἀπὸ τῶν παραδόσεων τῆς μυθολογίας. Διότι οἱ θεοὶ, καὶ τοὶ μὴ ὄντες ἀνώτεροι τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἦσαν ὅμως τοσοῦτον μεγάλοι καὶ τοσοῦτον μακρὰν ἔκειντο τῶν ἐπιγείων πραγμάτων, ὥστε δὲν ὑπελαμβάνοντο ὑποκείμενοι εἰς τοὺς νόμους τοὺς ἐπιβεβλημένους εἰς τὴν ὑποδεστέραν γενεὰν τῶν ἀνθρώπων. Ἐπενήργει δὲ τὸ θρησκευμα ἐπὶ τῆς ἠθικῆς διὰ τινων δυνάμεων, ἰδίως ἐπιτετραμμένων νὰ ἐπιβállωσι τὰς νενομισμένας εἰς τοὺς κακούργους ποινάς. Αἱ δυνάμεις αὗται ἦσαν αἱ λεγόμεναι Ἑριννύες. Ὁ Ὅμηρος ὑποδεικνύει ἀπλῶς τὸ ἔργον τῶν Ἑριννύων, μὴ ὀρίζων τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, μήτε περιγράφων τὸ σχῆμα, τὸ ὅποῖον ἡ φαντασία τῶν μεταγενεστέρων ποιητῶν παρέστησε καταπληκτικώτερον. Ἄλλ' αἱ δυνάμεις αὗται ἀποβαίνουσιν ἴσως φοδερώτεραι ὡς ἐκ τοῦ μυστηριώδους σκότους ἐντὸς τοῦ ὁποίου περικαλύπτονται αἱ σκιαὶ αὐτῶν παρὰ τῇ ποιητῇ. Ἡ κατοικία αὐτῶν ἡ κειμένη ἐντὸς τῶν σκοτεινῶν μυχῶν τοῦ ἀοράτου κόσμου, ἐνέπνεε βαθεῖαν φρίκην εἰς τὰς εὐτυχεῖς θεότητας αἵτινες κατῴκουν εἰς τὰς φαιδράς καὶ φωταυγεῖς τοῦ Ὀλύμπου κορυφάς. Ὑπὸ σκότους δὲ περιεκαλύπτοντο αἱ Ἑριννύες καὶ ὅτε ἐξήρχοντο ἀπὸ τῆς κατοικίας ἐκείνης διὰ νὰ ἐπιτελέσωσι τὰ δόγματα τῆς θείας δικαιοσύνης. Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξιλεώσωσιν αὐτάς, ὅπως ἐξιλέουν τοὺς ἄλλους θεοὺς· τοῦλάχιστον ἐπὶ τῶν ὀμηρικῶν χρόνων, οὐδεμία φαίνεται ἐπινενοημένη τελετὴ, ἱκανὴ νὰ ἀφοπλίσῃ μὲν τὴν ὀργὴν τῶν Ἑριννύων, νὰ κατευνάσῃ δὲ τὸν θόρυβον τοῦ ἀμαρτήσαντος ἀνθρώπου. Καὶ ἰδίως μὲν ἐπεμ-
λοῦντο τὴν τήρησιν τῆς ὀφειλομένης εἰς τὸ γῆρας, εἰς τὴν πατρικὴν

ἐξουσίαν, εἰς τὰ οἰκογενειακὰ δίκαια εὐλαθείας. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιτορκία, καὶ ἅπαντα ἴσως τὰ λοιπὰ δεινὰ κακουργήματα, ἦσαν ὁμοίως καθυποβελθμένα εἰς τὴν ἐπιτήρησιν αὐτῶν, ὁ δὲ τρόμος τὸν ὅποιον ἐνέπνεον αἱ ἀδυσώπητοι αὐταὶ λειτουργοὶ τῆς θείας δίκης, ἂν μὴ ἐσωφρόνιζεν ἐντελῶς τὴν ἀπερίσκεπτον ἐλαφρότητα τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ ἐμψυχώνῃ παρὰ τισὶ τὸ σκανδαλῶδες πολλάκις πολίτευμα τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, περιέστελλε τοῦλάχιστον αὐτὴν μέχρι τινός.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον, οὔτε πάντες οἱ πονηροὶ φαίνονται τιμωρούμενοι εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, οὔτε πάντες οἱ χρηστοὶ ἀνταμειβόμενοι. Ὁ Ὅμηρος θεωρεῖ τὸν θάνατον ὡς χωρισμὸν δύο οὐσιῶν διακεκριμένων, ἂν καὶ μὴ ἐντελῶς ἀνομοίων, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Τὸ σῶμα δὲν ἔχει ζωὴν ἄνευ ψυχῆς, οὐδ' ἡ ψυχὴ δύναμιν ἄνευ τοῦ σώματος. Αἱ σάρκες καὶ τὰ ὅσ' αὐτῶν ἡρώων μένουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἡ ἀναλίσκονται ὑπὸ τοῦ πυρός, ἡ καταλείπονται εἰς βορὰν κυνῶν καὶ πτηνῶν (οἰωνῶν), ἡ δὲ ψυχὴ ἀπέρχεται εἰς τὸν Ἄδην, ὡς ὄνειρον ἀφιπταμένη.

Ψυχὴ δ' ἣτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται,

λέγει ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἡ μήτηρ τοῦ Ὀδυσσεύς Ἀντίκλεια. Διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἡ ψυχὴ εἰς τὸν Ἄδην, δὲν ἐνομιζοντο, ὡς φαίνεται, ἀπαραίτητοι αἱ ἐπικηδεῖοι τελεταί, ἀλλ' ἐνόσῳ αἱ τελεταὶ αὐταὶ δὲν ἐξεπληροῦντο, ἡ ψυχὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ αὐτόθι. Ἐντεῦθεν ἡ περὶ αὐτῶν ἐπιμέλεια τῶν ἐπιζώντων φίλων, ἡ πεισματώδης περὶ τῶν πεσόντων ἐν πολέμῳ πάλη, καὶ ἡ τραγικὴ ἐκείνη προσέλευσις τοῦ Πριάμου πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα, ἵνα ἀνακτήσῃ τὸ σῶμα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἑκτορος. Πολλὰ δὲ κατανυκτικώτατα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ ποιήσεως γεγονότα, ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος τούτου στηρίζονται. Ἡ ψυχὴ, ἐξολισθήσασα ἀπὸ πληγῆς ἢ διὰ τῶν χειλέων, δὲν διαλύεται εἰς τὸν αἰθέρα, ἀλλὰ διατηρεῖ τὸ σχῆμα τοῦ ὄντος, εἰς τὸ ὅποιον πρότερον ἔδιδε ζωὴν. Ἀλλ' ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου φωτιζομένη, δὲν εἶναι πλέον κατοικία πρόσφορος εἰς τὸ ἀσθενὲς καὶ θλιβερόν τοῦτο φάντασμα, τὸ ὅποιον παρατείνει τὴν ἀνωφελῆ αὐτοῦ ὕπαρξιν ἐντὸς τοῦ ἀμαυροῦ φωτός τοῦ καταχθονίου κόσμου. Ἐκεῖ τὸ ὄν τοῦτο δὲν εἶναι ἐμὴ σκιά τις τοῦ παρεληλυθότος ὄντος, ἀδιαλείπτως ἐπιδιώκουσα τὸ εἶδωλον τῶν πάλαι ἀσχολιῶν καὶ ἡδονῶν. Ὁ περίφημος κυνηγὸς Ὠρίων θηρεύει εἰς λειμῶνας ἀσφοδέλων τὰς σκιάς τῶν ζώων, τὰ ὅποια εἶχε φονεύσει ποτὲ εἰς τὰ ἐπὶ γῆς ὄρη. Ὁ βασιλεὺς τῆς Κρήτης Μίνως, ὅστις ζῶν τοσοῦ-

τον ἐδοξάσθη διὰ τὸ φιλοδίκαιον αὐτοῦ, προεδρεύει ἤδη δικαστηρίων τὰ ὅποια δὲν ἔχουσι τί νὰ κρίνωσι καὶ διανέμει τὴν ἀκριβῆ αὐτοῦ δικαιοσύνην εἰς γενεὰν ὄντων ἀπεστερημένων τῆς δυνάμεως τοῦ κακοποιεῖν. Ὁ ἐνδοξότατος τῶν ἡρώων τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου, ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀνάσσει μὲν ἀπάντων τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ προθύμως ἤθελεν ἀνταλλάξει τὴν ἀπράγμονα ταύτην τιμὴν ἀντὶ τῆς εὐτελεστεράς τοῦ πραγματικοῦ βίου ὑπηρεσίας. Ὁ Ὅμηρος ποτὲ δὲν ἐφαντάσθη ὅτι ἡ πνευματικὴ τῆς ψυχῆς δύναμις, ἀπαλλαγεῖσα ἅπαξ τῶν γήινων αὐτῆς δεσμῶν, ἀποβαίνει ἰσχυροτέρα. Ἐξ ἐναντίας ὁ ποιητὴς παρίστησιν αὐτὴν καταβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ θανάτου εἰς κατὰστασιν ἀμυθῆτου ἀτονίας.

᾽Ω πόποι, ἧ ῥά τίς ἐστι καὶ εἶν Ἀΐδαο δόμοισιν

Ψυχὴ καὶ εἰδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν,

ἀνέκραξεν ὁ Ἀχιλλεὺς, ὅτε, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὁ φίλτατος αὐτοῦ Πάτροκλος ἔπεσε φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος· ὃ ἐστι, Φεῦ, ὑπάρχει μὲν καὶ εἰς τὸν Ἄδην ψυχὴ καὶ εἰδωλον τοῦ τεθνεώτος, ἀλλὰ αἱ φρένες ἐκλείπουσι παντελῶς.

Καὶ ὁ μὲν πολὺς τῶν κατοίκων τοῦ Ἄδου ὄχλος παρέτεινεν οὕτω ἀνωφελῶς τὴν ματαιίαν ταύτην ὑπαρξιν, μεγάλοι δὲ τινες ἔνοχοι κατεδικάζοντο εἰς ἀγῶνα οἰκειότερον εἰς τὰς καταχθονίους ἐκείνας χώρας. Ἐκ τούτων οἱ μὲν ἐτιμωροῦντο ἐνασχολούμενοι εἰς ἔργα κοπώδη καὶ ἀδιάλειπτα, καθὼς ὁ Σίσυφος, ὁ διατελέσας βασιλεὺς τῆς Κορίνθου καὶ πολλὰ πράξας ἐν τῷ βίῳ ἀνομήματα, καταδικασθεὶς δὲ ἐν τῷ Ἄδῃ νὰ κυλῇ ἐπὶ μεγάλου ὄρους βαρὺν λίθον, ὅστις μόλις ἐφθάνεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, ἐκυλίετο πάλιν κάτω καὶ ἐβασάνιζεν οὕτω τὸν δυστυχῆ Σίσυφον αἰωνίως. Ἄλλοι δὲ ἐταλαιπωροῦντο συναισθανόμενοι πόθους ἀνεκπληρώτους· οἷον ὁ Τάνταλος ὁ βασιλεὺς τῆς ἐν Φρυγίᾳ Σιπύλου, ὅστις καὶ αὐτὸς πολλὰ ἀσεβήσας πρὸς τοὺς θεοὺς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, κατεδικάσθη νὰ ἴσταται αἰωνίως ἐν τῷ ὕδατι βεθυθισμένος μέχρι τοῦ πώγωνος καὶ νὰ καταφλέγεται ὑπὸ πείνης καὶ δίψης· ὁσάκις δὲ ἤθελεν ἢ τὴν δίψαν αὐτοῦ νὰ σέσῃ, ἢ τὴν πείναν νὰ κορέσῃ, τρώγων τοὺς καρποὺς τῶν πλησίον αὐτοῦ πεφυτευμένων καρποφόρων δένδρων, τὸ μὲν ὕδωρ ἐφειγεν ἀπὸ αὐτοῦ, οἱ δὲ κλάδοι τῶν δένδρων ἐτρέποντο πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. Εἰς φυλακὴν δὲ ἔτι φοβρωτέραν καὶ ἐπὶ τοσοῦτον κατωτέρω τοῦ Ἄδου βεθυθισμένην ὅσον ἡ γῆ ἀπέχει τοῦ οὐρανοῦ, κατεκλείοντο οἱ θρασεῖς τοῦ Διὸς ἀντίπαλοι· ἡ φυλακὴ αὕτη ἦτο ὁ Τάρταρος, ὅστις ἐφορᾶσseto μὲν διὰ πύλης σιδηρᾶς, ἐδαφος δὲ εἶχε

χλκοῦν. Ἀφ' ἐτέρου εὐχρίθμος μακάρων ἡρώων ὄμιλος, ἀντὶ νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸν Ἀθην, μετεδιβάζοντο εἰς πεδίον ἡλύσιον, εἰς νῆσον τοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπὸ αἰθρίων ζεφύρων καταπνεομένην, ἀπηλλαγμένην δὲ πάσης ὀχληρᾶς τῶν ὥρων τοῦ ἔτους μεταβολῆς.

Κατὰ τὴν γενικῶς ἐπικρατοῦσαν τότε γνώμην, οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ ἀζιωθῶσι τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν, ὤφειλον νὰ φέρονται πρὸς αὐτοὺς ὅπως πρὸς τοὺς δυνατοὺς τῶν θνητῶν· νὰ προσφέρωσι δηλαδὴ εἰς τοὺς θεοὺς τὴν εὐλάβειαν αὐτῶν καὶ τοὺς φόρους, ἢ, καθὼς λέγει ἡ θρησκεία, τὴν λατρείαν καὶ τὰς θυσίας. Αἱ θυσίαι τῶν προπατόρων ἡμῶν ἦσαν ἐν μέρει μὲν χαριέσταται, καθὼς εἰκονίζουσαι εὐλάβειαν καθαρὰν, ἐν μέρει ὅμως παριστῶσι τὴν τυφλὴν ὁρμὴν παχυλῆς δεισιδαιμονίας. Ἐν τῇ νηπιῳδαί αὐτοῦ καταστάσει, ὁ ἄνθρωπος, ἅμα κατανόησεν ὅτι ἡ τύχη τοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς θείας ἀγαθότητος, ἐπιχειρεῖ νὰ ἐξευμενίσῃ αὐτὴν διὰ προσφορᾶς, ἥτις, ὅσω εὐτελὲς καὶ ἂν ᾖ κατ' ἐαυτήν, δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς σύμβολον τοῦ θρησκευτικοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος. Ὁ καθαρῶς συμβολικὸς οὗτος χαρακτήρ ἐπικρατεῖ εἰς τὰς πλείστας ἐλληνικὰς τελετάς· τοιαῦται λ. γ. ἦσαν αἱ σπονδαί, ἥτοι ὁ οἶνος ἡ καὶ ἄλλα ὑγρὰ, τὰ κατὰ τὰς θυσίας καὶ εὐχαίς χεόμενα κατὰ γῆς, εἰς τὴν ἐστίαν, εἰς τὸν βωμὸν, πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν· ἡ εἰρεσιώνη, ἥτοι στέφανος ἐξ ἐλαίας, διὰ καρπῶν κεκοσμημένος, τὸν ὁποῖον, κατὰ τινὰς ἱερὰς πανηγύρεις, περιέφερον παῖδες ἄδοντες, καὶ ὅστις ἔπειτα ἀνηρτᾶτο εἰς τὴν πύλιν τῆς οἰκίας, ἀπαρχαλᾶν καὶ πρᾶττομεν σήμερον ὡς πρὸς τὸν στέφανον τῆς 1^{ης} μαίου· αἱ προσφερόμεναι εἰς τοὺς θεοὺς ἀπαρχαί τῶν καρπῶν· αἱ κόμαι, τὰς ὁποίας οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι ἀφιερουν πολλάκις εἰς θεότητα προστάτιδας, κλπ. Ἀλλὰ ὑπῆρχον καὶ τελεταὶ πολυτελέστεραι καὶ ἤττον ἀφελεῖς. Οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ ἀπέδωκαν εἰς τὰς οὐρανίας δυνάμεις τὰ πάθη τῶν βασιλέων τῆς γῆς, κατήντησαν νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι ἡ θυσία ἐνεργεῖ τόσῳ μᾶλλον ὅσω εἶναι πολυτιμότερα, καὶ ὅτι ἡ προσφορὰ ἔπρεπε νὰ ἐκφράζῃ ὄχι μόνον τὸ αἶσθημα τοῦ προσφέροντος, ἀλλὰ καὶ τὸ μέτρον τοῦ αἰσθήματος τούτου. Δύο δὲ δημῳδαὶς προλήψεις ὑπέθαλψαν τὴν πεποιθήσιν ταύτην· ὁ λαὸς ὑπέλαμβανε τοὺς θεοὺς δεκτικούς φθόνου καὶ ζηλοτυπίας, καὶ ἐφαντάζετο ὅτι δὲν δύναται νὰ κατευνάσῃ τὰ πάθη ταῦτα, εἰμὴ προσφέρων πλούσια δῶρα· πρὸς τούτοις δὲ ἡ θυσία ἐλογίζετο ὡς τις ἐστίασις τῶν θεῶν, ὡς συμπόσιον δηλαδὴ προσφερόμενον εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο

τοσούτῳ εἰς αὐτοὺς ἀρεστότερον, ὅσῳ ἦτο μᾶλλον πολυδάπανον καὶ λαμπρόν. Ὅσακις δὲ ἡ θυσία σκοπὸν εἶχε νὰ ἐξευμενίσῃ τὴν περιουρισθεῖσαν θεότητα, ἡ πολυτέλεια τῆς ἱλαστηρίου ταύτης προσφορᾶς ἀπέβαινεν ἐξαισία. Καὶ αἱ προλήψεις αὗται συνεπήγαγον φυσικῶ τῷ λόγῳ ἄλλας δεινότερας, ὥστε ἐπὶ τέλους τὸ πλῆθος περιῆλθεν εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι ἐνίοτε ἡ θυσία ἀνθρώπου ἡδύνατο μόνη νὰ δυσωπήσῃ τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν· διότι φαίνεται τῶντι βέβαιον, ὅτι εἰς ἐποχὴν προγενεστέραν τῆς ὁμηρικῆς, οἱ Ἕλληνες, εἴτε οἰκοθεν, εἴτε διὰ τῆς ἐπιρροῆς παραδειγμάτων ξένων, ἔφθασαν εἰς τὸ φοβερὸν τοῦτο συμπέρασμα. Ἦνεν ἡμφισβήτησαν τὴν τοιαύτην ἀρχαιότητα τῶν ἀνθρωποθυσιῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ Ὅμηρος δὲν μνημονεύει αὐτῶν, οὐδὲ αἰνίσσεται ποτὲ αὐτάς. Ἀλλὰ πολλοὶ ἄλλοι μῦθοι, ἡ κοινὴ αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων γνώμη, καὶ τὰ λείψανα τοῦ ἔθνους τούτου μαρτυροῦσι, κατὰ δυστυχίαν. ὅτι ἐμίανε τὴν νεαρὰν ἡλικίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἥτις ἄλλως τε, ὅσῳ φαιδρὰ καὶ ἂν ἦτο, μετεἶχεν, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, τραχύτητός τινος καὶ ἀγριότητος.

Τὰ κατὰ τοὺς πολιτικούς θεσμούς καὶ τὰς κοινωνικὰς σχέσεις φαίνονται, ἐτι ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ταύτης ἐποχῆς, ἄξια ἔθρους πρεσβεύοντος καλλιτέρας θρησκευτικῆς δοξασίας, τοῦλάχιστον ἐπὶ τῶν ὁμηρικῶν χρόνων· διότι οἱ πρᾶγματευθέντες περὶ ἀρχαιοτέρας τινὸς πελασγικῆς ἐποχῆς ἀξιοῦσιν, ὅτι τὰ ἔθνη τὰ ὁποῖα τότε κατῴκουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διῆγον βίον ἔχοντα μᾶλλον ὁμοιότητά τινα πρὸς τὸν δουρικὸν βίον τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Ἀσιανῶν. Συνάγουσι δὲ τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἀπὸ τε τὸ κολοσσικὸν μέγεθος τῶν ἔργων καὶ τῶν οἰκοδομημάτων τὰ ὁποῖα ἀποδίδουσιν εἰς τὴν πελασγικὴν ἐποχὴν, καὶ ἀπὸ τὰ ἀμυδρὰ ἔχνη τῆς εἰς τοὺς λεγομένους «βίους» διαίρέσεως, τὰ ὁποῖα, ὑποφαινόμενα ἐτι εἰς τὸ πρῶτον λυκαυγὲς τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὑπολαμβάνονται ὡς αἱ τελευταῖαι σκιαὶ τῆς πελασγικῆς ἐκείνης νυκτός. Τῶντι ἡ εἰς βίους διαίρεσις τῶν ἐθνῶν, ὁποῖα συνέβαινε τὸ πάλαι εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὴν Ἰνδικὴν καὶ εἰς ἄλλας ἀσιανὰς χώρας, δηλαδὴ ἡ διαίρεσις τῶν ἐθνῶν εἰς ὠρισμένον τινὰ ἀριθμὸν τάξεων, αἵτινες διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὰς ἀσχολίας, τὰ δικαίωματα καὶ τὰ καθήκοντα, καὶ, καθὼ ὑπάρχουσαι κατὰ τὴν θείαν θέλησιν, θεωροῦνται ὡς ἀναλλοίωτα συστήματα, ἡ τοιαύτη τῶν ἐθνῶν διαίρεσις ὑποτίθησι πάντοτε πολίτευμα δουρικὸν καὶ τυραννικόν· ὅπου δὲ ἐπικρατοῦσι τοιαῦτα πολιτεύματα, ἀπαντῶνται καὶ οἱ

κοδομήματα ἢ ἄλλα ἔργα κολοσσικά, ἀπαιτοῦντα τὴν ἐργασίαν πολλῶν μυριάδων δούλων. Κατὰ τοῦτο λοιπὸν ἡ λεγομένη πελασγικὴ, ἡ ἄλλη τις οἰαδὴποτε παναρχαία ἐποχὴ, ἴσως εἶχεν ὁμοιότητά τινα πρὸς τὸν ἀνατολικὸν βίον· ἂν καὶ δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν, ὅτι τὰ ἐν Ἑλλάδι τοιαῦτα ἔργα ἀπῆλθον μὲν ἐργασίαν πολὺμυχθον, καὶ μάλιστα οἱ τεράστιοι ὑπόγειοι ὄχετοί τῆς Κωπαίδος λίμνης, δι' ὧν τὰ ὕδατα αὐτῆς, διερχόμενα ὑπὸ τὰ ὄρη, ἐξέρρεον εἰς τὴν θάλασσαν· τὰ ἔργα ὁμως ταῦτα ἐδῆλουν συγχρόνως πνεῦμα κοινῆς ὠφελείας, ὅπως ἀντίθετον τῆς μωρᾶς κενοδοξίας, ἣτις ἤγειρε τὰς πυραμίδας καὶ τοὺς ἐγκολαπτοὺς τάφους τῆς Αἰγύπτου. Ἀνάλογόν τι δὲ συμβαίνει καὶ περὶ τὴν εἰς τάξεις διαίρεσιν τῶν κατοίκων, ἣτις ἀνυφαίνεται που καὶ που, εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους. Ἡ διαίρεσις αὕτη ἴσως εἶχεν ἀναλογίαν τινὰ πρὸς τὴν ἀνατολικὴν εἰς βίους διαίρεσιν· ἀλλ' ἐνταῦθα, ἐπειδὴ ἄλλο ἦτο τὸ πνεῦμα τοῦ ἔθνους, ἐκ τῶν θεσμῶν τούτων προέκυψαν πολιτικοὶ θεσμοὶ ὅπως διάφοροι τῶν ἀνατολικῶν, ἔτι ἀπὸ τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς.

Οἱ πολιτικοὶ οὗτοι θεσμοὶ τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς δὲν ὑπῆρξαν καρπὸς τῶν σκέψεων σοφῶν νομοθετῶν, ὁποίους θέλομεν ἀπαντῆσαι πολλοὺς βραδύτερον εἰς τὴν Ἑλλάδα· οἱ ἀρχαιότεροι γνωστοὶ τῆς Ἑλλάδος θεσμοὶ παρήχθησαν μᾶλλον αὐτομάτως ἐκ φυσικῶν ἀφορμῶν· καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀφορμαὶ αὗται καὶ περιστάσεις ἦσαν ὅπως οὖν ὅμοιαι εἰς τὰς διαφόρους χώρας, διὰ τοῦτο καὶ οἱ θεσμοὶ εἶχον ἀπανταχοῦ ὁμοιότητά τινα. Ἐν γένει τῶντι ἡ κοινωνία φαίνεται διηρημένη εἰς δύο τάξεις ἀνθρώπων, τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους. Οἱ ἐλεύθεροι ἄνδρες ὑποδιηροῦντο πάλιν εἰς δύο τάξεις οὐσιωδῶς διακρινόμενας ἀπ' ἀλλήλων· τοὺς ἡγεμόνας καὶ τὸν πολὺν δῆμον, ἢ, καθὼς λέγει ὁ Ὅμηρος, τοὺς λαοὺς. Οἱ ἡγεμόνες εἶχον διαφόρους προσηγορίας, ἐμφαντικὰς τοῦ ἀνωτέρου αὐτῶν ἀξιώματος, καὶ ἀπεκαλοῦντο ἄριστοι, βασιλεῖς, ἄνακτες, μέδοντες, ἡγήτορες, βουλευφόροι, δικασπόλοι, γέροντες· διότι ἡ λέξις γέρων ἐσήμαινεν ἕκτοτε ὄχι τὸν καθ' ἡλικίαν πρεσβύτερον, ἀλλὰ τὸν περιβεβλημένον τὸ τοῦ κράτους καὶ τὸ τοῦ ἄρχοντος ἀξίωμα, ὅπως καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ ἔθνη· major, starosta, seigneur, ancien, alderman, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἀπαντᾷ δὲ εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ τὸ τοῦ δημογέροντος ὄνομα, τὸ περισωθὲν παρ' ἡμῖν μέχρι τῶν νεωπάτων χρόνων. Τὸ κύριον προσὸν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀνῆκον εἰς τὴν πρώτην ταύτην τάξιν, ἦτοι τὴν τάξιν τῶν ἡγεμόνων, ἦτο ἡ ἐκ θεῶν γενεαλογία, διότι, καθά

προείπομεν, πᾶσα ἡγεμονικὴ οἰκία ἀνέφερεν εἰς θεοὺς τὴν ἀρχὴν αὐτῆς· ἀλλ' ἡ ἐπιφανὴς αὕτη καταγωγὴ ἀνεδείκνυε μὲν σεβαστοὺς εἰς τὸ πλήθος τοὺς μεγιστᾶνας, ἤθελεν ὁμως τάχιστα λησμονηθῇ ἡ παραγνηρωσθῇ, ἐὰν μὴ ἐνισχύετο ὑπὸ προσωπικῶν προτερημάτων. Σῶμα εὐρωστον, ἀνάστημα ὑψηλόν, ἡθος μεγαλοπρεπές, βλέμμα ὀξύ, φωνὴ λαμπρὰ, καὶ μάλιστα αἱ συμπάρεδροι τῶν φυσικῶν τούτων προτερημάτων ἀρεταί, ἡ περὶ τὰς πολεμικὰς ἀσκήσεις δεξιότης, ἡ ἐν ταῖς ἀτυχίαις καρτερία, ἡ περιφρόνησις τοῦ κινδύνου, ὁ ἔρως τῶν ἐνδόξων ἐπιχειρήσεων, ἰδοὺ τί διέκρινε πρὸ πάντων τὸν γνήσιον ἡγεμόνα ἀπὸ τοῦ εὐτελοῦς τῶν θνητῶν ὄχλου. Ἡ περὶ τὰ βουλευόμενα σύνεσις, τὸ πολυμήχανον τοῦ πνεύματος, καὶ ἡ περὶ τὸ λέγειν εὐκολία, ἐτιμῶντο μὲν ὄχι ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν ἤρκουσαν μόνον ἵνα περιποιήσωσιν εἰς τοὺς ἀρίστους τὸ κοινὸν σέβας. Πολὺ πλείονα χρειᾶν εἶχον οὗτοι περιουσίας μεγάλης ἵνα ἐπαρκῶσιν εἰς τὰς πολλὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας διέπρεπεν ἡ ἀνδρεία αὐτῶν. Πᾶσα δὲ εὐτυχὴς ἐκστρατεία ἠΰξανε τὸν τε πλοῦτον αὐτῶν καὶ τὸ κλέος. Ἄν δὲ ὁ βραχίων ἐνὸς καὶ μόνου ἡγεμόνος ἐπέφερε πολλάκις τὴν κρίσιν τῆς μάχης, ἢ ἔτρεπεν εἰς φυγὴν ὁλόκληρον στρατὸν, τὰ τοιαῦτα κατωρθοῦντο ὄχι μόνον δι' ἀνδρείας ἐξαιρέτου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν δύναμιν τῆς πανοπλίας, καὶ διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ἵππων τοῦ ἥρωος, οὔτινες, ῥαγδαίως φέροντες τὸ ἄρμα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, καὶ ἐδόξαζον καὶ ἔσωζον τὸν ἄνδρα πρὸ ὅλων τῶν λοιπῶν.

Τῶν ἡγεμόνων τούτων προίστατο, καθ' ἐκάστην χώραν, ὁ βασιλεὺς· διότι ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἡ Ἑλλάς δὲν ἀπετέλεσε ποτὲ ἐν κράτος, ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, περὶ ὧν ὁ λόγος, ἦτο διηρημένη εἰς πολλὰ βασίλεια, βραδύτερον δὲ, εἰς πολλὰς ἀβασιλεύτους πολιτείας. Οἱ βασιλεῖς, ἐν καιρῷ μὲν εἰρήνης διεχειρίζοντο τὴν δικαιοσύνην καὶ προήδρευον τῶν δημοτελῶν θυσιῶν καὶ προσευχῶν, δι' ὧν ὁ λαὸς ἐπεκαλεῖτο τὴν θεῖαν ἀντίληψιν· ἐν καιρῷ δὲ πολέμου, ἐστρατήγουν, καὶ τότε μάλιστα ἴσχουν. Διότι τότε ἐδικαιοῦντο φυσικῷ τῷ λόγῳ ν' ἀπαιτῶσι παρὰ τῶν λοιπῶν ἀρίστων πλείονα τῆς συνήθους ὑποταγῇ, καὶ ὁσάκις ἡ ἐπιχείρησις ἠὲδοκίμει, ἠΰξανε μὲν ἡ ἡθικὴ αὐτῶν δύναμις, διὰ τὸ ἀπὸ τῶν κατορθωμάτων κλέος, ἠΰξανε δὲ καὶ ἡ περιουσία, διὰ τὴν ἀπονεμομένην εἰς αὐτοὺς μεγαλητέραν μερίδα τῶν λαφύρων· ἐνῷ, ἐν καιρῷ εἰρήνης, τὰ παρ' αὐτῶν ἐπιτελούμενα θρησκευτικὰ ἔργα περιέβαλλον μὲν αὐτοὺς διὰ τινος ιερότητος, δὲν συνετέλουν ὁμως εἰς τὴν ἐπίδοσιν τῆς πραγματικῆς

αὐτῶν ἐξουσίας. Οὐδ' ἀπὸ τῶν δικαστικῶν δὲ καθηκόντων προσελάμβανον ἀξιόλογόν τινα ἰσχύν. Πολλὰ τῶντι θρυλοῦνται περὶ τῆς δικαιοσύνης τῶν κρίσεων τοῦ Μίνως καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ἀλλ' ἐκ τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Ἡσιόδου συνάγεται, ὅτι ὁ βασιλεὺς σπανίως ἔκρινε μόνος τὰς δίκας, καὶ ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἄριστοι ἀπεφάσιζον περὶ τῶν δικαστικῶν διενέξεων, πάντοτε δὲ δημοσίᾳ ἐν μέσῳ τῆς συνηγμένης ἀγορᾶς. Ἡ Ἰλιάς λέγει, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τὴν ὅποιαν ὁ Ἡφαιστος κατασκεύασε διὰ τὸν Ἀχιλλέα, εἰκονίζοντο πρὸς τοῖς ἄλλοις τὰ καθέκαστα μιᾷς τοιαύτης δικαστικῆς συνεδριάσεως. Κατὰ τὴν εἰκόνα ταύτην, ἡ ἀγορὰ βρίθκει πλήθους περιέργου καὶ συγκεκινημένου, δύο δὲ ἄνδρες ἐρίζουσι περὶ τῆς χρηματικῆς ποινῆς τῆς ὀφειλομένης ἕνεκα πρᾶχθέντος φόνου· καὶ ὁ μὲν βεβαιοῖ, ὁ δὲ ἀρνεῖται ὅτι ἡ χρηματικὴ ποινὴ ἐπληρώθη ἤδη· ἀμφοτέρω δὲ ἐπιζητοῦσι τὴν δικαστικὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς. Οἱ γέροντες καθήνται ἐπὶ λίθων ξεστῶν, ὃ ἐστὶν ἐπὶ λείων λιθίνων ἑδρῶν, ἐν κύκλῳ, ὅς τις ὀνομάζεται ἱερός· ἐνώπιον αὐτῶν κεῖνται δύο τάλαντα, δηλαδὴ τὸ χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὅποῖον θέλει δοθῇ εἰς ἐκεῖνον ὅς τις θεωρηθῇ ἔχων δίκαιον· οἱ κήρυκες συστέλλουσι διὰ τῶν σκῆπτρων αὐτῶν τὰ ζωηρὰ δείγματα τῆς συμπαθείας, τῆς ἐκφραζομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου τῶν διαδίκων, καὶ καθιστῶσιν οὕτω δυνατὴν τὴν ἐναλλάξ ἀκρόασιν ἀμφοτέρων. Μετ' ὀλίγον θέλομεν ἐξηγήσει τί ἦτο αὕτη ἢ τοῦ πλήθους ἀγορὰ, καὶ διατί, ἐνῷ τὸ πρᾶχθὲν κακούργημα ἦτο φόνος, προέκειτο περὶ χρηματικῆς ποινῆς καὶ ὅχι περὶ ἄλλης βαρυτέρας τιμωρίας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲ, περιοριζόμενοι εἰς μόνην τὴν διαδικασίαν, παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ περιεργότατὴ αὕτη εἰκὼν συμφωνεῖ πληρέστατα πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου ἀναφερόμενα περὶ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πέρσου δίκης. Οἱ δύο ἀδελφοί, φιλονεικήσαντες περὶ τῆς πατρικῆς κληρονομίας, ὑπέβαλον τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἡγεμόνων, ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ἀλλ' ὁ Πέρσης, δωροδοκήσας τοὺς γέροντας, ἔλαβε δι' ἀποφάσεως ἀδίκου τὴν ὅλην κληρονομίαν. Τοῦτο τοῦλάχιστον διηγᾶται ὁ Ἡσιόδος, ἐν τῇ πικρίᾳ τῆς καρδίας αὐτοῦ, ὅς τις καὶ προτρέπει θερμῶς τὸν ἀδελφὸν νὰ μὴ κατατρίβῃ τὸν διὰ τὴν ἐργασίαν ἀναγκαῖον καὶ πολύτιμον καιρὸν, ἐνασχολούμενος ἐπὶ ματαιῶν εἰς τὸ νὰ χρησιμεύῃ ὡς μάρτυς ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἢ νὰ παρέχῃ ἄλλας ὑπηρεσίας εἰς τοὺς δικαζομένους. Τὰ τοιαῦτα, ἐπιφέρει, δύναται νὰ πράττῃ μόνον ὅστις ἔχει πῶς νὰ ζῇ δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Πολλὰκις δ' ἐπαναλαμβάνει τὰ παρὰ πονα αὐτοῦ περὶ τοιούτων ἀδίκων καὶ διὰ δωροδο-

κίας γινομένων ἀποφάσεων, τὰς ὁποίας θεωρεῖ ὡς τὴν δεινότεραν τῶν συμφορῶν τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, ἐπικαλούμενος καὶ προςδοκῶν τὴν ἐνεκα τοῦτου ἐκδίκησιν τοῦ Διός. Καὶ ὁ Ὅμηρος δὲ ἀποδίδει τὴν φοβεράν δριμύτητα τῶν μετοπωρινῶν τρικυμιῶν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Διὸς κατὰ τῶν δικαστῶν, οἵτινες ἀτιμάζουσι τὴν ἀγορὰν διὰ τοιούτων ἁσεβῶν κρίσεων.

Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν, εἰς ἀμφοτέρω τὰ προαναφερθέντα παραδείγμα-
τα, παντάπασιν δὲν παρίσταται ἔχων ἰδιόχουσάν τινα θέσιν ἢ δύναμιν,
ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ δικαστικὴ αὐτοῦ ἐξουσία δὲν ἦτο, καθ' ἃ
προεῖπομεν, ἀξία πολλοῦ λόγου. Δὲν ἦτο δὲ καὶ εἰς τὴν ἄλλην κυβέρ-
νησιν ἀπεριόριστος, διότι οἱ ἡγήτορες, ἢ ἄνακτες, συγκροτοῦσι περὶ
ἑαυτὸν βουλήν, τῆς ὁποίας δὲν φαίνεται ὅτι ἡδύνατο πάντοτε νὰ περι-
φρονῇ τὴν κρίσιν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Ὅμηρος παρέστησεν ἐν τῇ βουλῇ
ταύτῃ τὸν Νέστορα ἐκφράζοντα πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα τὴν γνώμην
αὐτοῦ μετὰ πλείστης εὐλαθείας, ἵνα ἀποφασίσῃ ὁ ἀναξ ἀνδρῶν, ὡς
λέγεται ὁ Ἀγαμέμνων, ἐὰν πρέπη νὰ παραδεχθῇ ἢ ὅχι τὴν γνώμην
ταύτην. Μὴ λησμονήσωμεν ὅμως ὅτι ἡ συνεδρίασις αὕτη ἐγένετο ἐν
καιρῷ πολέμου, καὶ ὅτι προηδρεύετο ὑπὸ ἀνδρὸς εἰς τὸν ὅποιον ὁ ποιη-
τὴς ἀπέδιδε τὸ ὅλως ἐξαιρετικὸν ἀξίωμα τοῦ ἡγεμόνος συμπάσης τῆς
Ἑλλάδος. Αὐτὸ δὲ τοῦτο, ὅτι ἡ βουλὴ συγκαλεῖται καὶ ἐν τῷ μέσῳ
τοιούτων περιστάσεων, μαρτυρεῖ, ὅτι ἐν καιρῷ εἰρήνης προεδρευομένη
ὑπὸ βασιλέων ἐχόντων πολὺ ὀλιγωτέραν τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος δύνα-
μιν, δὲν ἦτο βεβαίως, ὡς εἶπὸν τινες τῶν ἱστορικῶν, ἀπλῆ γέφυρα πρὸς
τὴν εἰς τὸν δῆμον διαβίβασιν τῶν βουλευμάτων τοῦ βασιλέως.

Ἡ συνήθης τῶν βασιλέων σχέσις πρὸς τοὺς ἀρίστους εἰκονίζεται πι-
στῶς ἐν τῇ Ὀδυσσεΐ. Δεκατρεῖς ἡγήτορες τῶν Φαιάκων, δηλαδὴ τῶν
μετέπειτα Κερκυραίων, ὀνομάζονται ὅλοι βασιλεῖς· ὁ δὲ Ἀλκίνοος, ὁ
κατ' ἐξοχὴν βασιλεὺς, προίσταται τῶν ἄλλων ὡς εἰς τῶν ἴσων αὐτῷ
ἐκείνων ἀνδρῶν, ὅχι ὡς ἀνήκων εἰς ἀνωτέραν τινὰ τάξιν. Εἰς τὴν Ἰθά-
κην ὁμοίως εἰς μὲν καὶ μόνος ὑπάρχει ὁ ὑπέρτατος βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ
τινες τῶν ἄλλων ἡγητόρων φέρουσιν αὐτὸ τοῦτο τὸ τοῦ βασιλέως ὄνο-
μα· χηρεύσαντος δὲ τοῦ θρόνου, ἡδύνατο νὰ λάβῃαι τὸ ὑπέρτατον
ἀξίωμα. Ἀλλ' ἐν, ὡς ἐξάγεται ἀφ' ὅλων τούτων, ἡ βασιλεία παρεῖχε
μικρὴν δύναμιν εἰς τὸν περιβεβλημένον τὸ ἀξίωμα αὐτῆς, περιεποίει
ὅμως οὐδὲν ἥττον εἰς αὐτὸν πλεονεκτήματά τινα, ἐκ τῶν ὁποίων ἀνῆρ

σταθερὸς καὶ ἐπιτήδειος ἡδύνато νὰ ὠφεληθῇ μεγάλως. Ἐκτὸς τῶν προαναφερθέντων ἤδη ἀπὸ τοῦ πολέμου πλεονεκτημάτων, οἱ βασιλεῖς εἶχον καὶ ἄλλα, ὀλιγώτερον μὲν ἴσως λαμπρὰ, ἀλλὰ θετικώτερα καὶ ἀσφαλέστερα. Τὸ κυριώτατον ἦτο τὸ ὀνομαζόμενον τέμενος, ἦτοι μέγα γῆς κτῆμα, τὸ ὁποῖον δωρηθὲν κατ' ἀρχαῖα τὸ τοῦ ἔθνους, φαίνεται προσηρτημένον εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας, καὶ ὄχι γινόμενον ποτὲ κτῆμα ἰδιαιτερον τοῦ βασιλέως, ἀπαραλλάκτως ὅπως εἶναι ἄχρι τοῦδε τὰ κτήματα τοῦ στέμματος. Ὁ Τηλέμαχος, ὁ υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεως, νέμεται μὲν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τούτου τὰ τεμένη, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα τοῦ στέμματος τῆς Ἰθάκης δίκαια, ἀπειλεῖται ὅμως ὅτι θέλει ἀποβάλει μετὰ τούτων καὶ τὰ τεμένη, ἐὰν μὴ διαδεχθῇ τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἐν τούτοις αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς αὐτοῦ Εὐρύμαχος, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ἐξώσῃ τοῦ θρόνου, ἀποφαίνεται, ὅτι οὐδεὶς θέλει νὰ τὸν ἀποστερήσῃ τῶν πατρικῶν αὐτοῦ κτημάτων. Ἄλλη ἀξιόλογος πρόσοδος τῶν βασιλέων ἦσαν τὰ δῶρα τὰ λεγόμενα καὶ δωτῖναι, θέμιστες κ. τ. λ. διότι μνημονεύονται ὡς τὸ κυριώτατον ὠφέλημα, τὸ ὁποῖον ἔμελλεν ὁ Ἀχιλλεὺς νὰ πορισθῇ ἐκ τῶν πόλεων, ἃς ὁ Ἀγαμέμνων προέτεινε νὰ τῷ παραχωρήσῃ. Ἀδελφον ὅμως ἂν τὰ δῶρα ταῦτα ἦσαν κεκανονισμένα καὶ περιοδικὰ, ἢ ἀπλῶς ἐκούσια καὶ τυχαῖα. Ὁ Ἡσίοδος ὀνομάζει τοὺς βασιλεῖς δωροφάγους, καὶ ὁ Ἀλκίνοος φαίνεται σφετεριζόμενος τὸ δικαίωμα τοῦ φορολογεῖν αὐτογνωμόνως τοὺς Φαίακας. Πρὸς τούτοις ἡ διαχείρισις τῆς δικαιοσύνης ἀντημεῖβετο πάντοτε διὰ δώρων τῶν διαδίκων, καὶ τὰ συμπόσια εἰς τὰ ὁποῖα προσεκαλοῦτο οἱ βασιλεῖς μνημονεύονται ἐπίσης πολλάκις ὡς ἐν τῶν πολυτίμων, ἢ τοῦλάχιστον τῶν εὐπροσύνων πλεονεκτημάτων τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν.

Ἡ βασιλεία ἦτο συνήθως κληρονομική, ἀλλ' ἡ τήρησις τοῦ γενικοῦ τούτου ἔθους ἐξηρτᾶτο ἐν μέρει ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἶχεν ἐκ γενετῆς τὸ δικαίωμα εἰς τὸν θρόνον. Πρὸ πάντων ἀπρητεῖτο ὁ βασιλεύων ἢ βασιλεύων νὰ ἔχῃ προσωπικὴν ῥώμην καὶ ἀξίαν· διὰ τοῦτο γέροντές τινες πατέρες παρητοῦντο τῆς ἀρχῆς ὑπὲρ τῶν ἀκμαιοτέρων αὐτῶν υἱῶν. Ὁ Ὀδυσσεὺς λ. χ. βασιλεύει τῆς Ἰθάκης ζῶντος ἔτι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Λαερτίου, ὁ δὲ Πηλεὺς, ἀποθέσας τὴν ἀρχὴν, ἔχει χρειαὴν τῆς προστασίας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀχιλλεως. Ἐκ τούτων δὲ εἰκάζεται ὅτι καὶ τάνάπαλιν οἱ υἱοὶ ἡδύναντο ν' ἀποβάλωσι τὸ κληρονομικὸν αὐτῶν δικαίωμα, ὅσκις ἐστεροῦντο τῶν

προτερημάτων, τῶν ἐπιτηδείων νὰ καταστήσωσιν αὐτοὺς σεβαστοὺς εἰς τοὺς λοιποὺς ἀγερώχους καὶ ἰσχυροὺς ἀρίστους. Οἱ ἄριστοι οὗτοι κατῴκουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πόλει ἐν ἣ ἔδρευεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἦτις ἔκειτο ἐπὶ ὑψώματος τετειχισμένου. Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ γίνεται μὲν πολ- λάκις μνεία περὶ μεμονωμένων αὐτῶν ἀγροτικῶν κατοικιῶν· ἀλλὰ μα- κρὰ ἐκτὸς τῶν πόλεων διατριβὴ δὲν ἦτο συνήθης καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἔξο- ρία· οὐδὲ ἐξάγεται ἐν γένει ἐκ τοῦ Ὀμήρου, ὅτι ὁ βίος τῶν ἀρίστων τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς εἶχεν ὁμοιότητά τινα πρὸς τὸν βίον τῶν κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα εὐρωπαϊῶν μεγιστάνων, τῶν καλουμένων φεουδαλικῶν βαρῶνων, οἵτινες κατῴκουν πάντοτε ἔξω τῶν πόλεων, εἰς πύργους ὀχυ- ροὺς, ἐξερχόμενοι ἐκεῖθεν ἐκ διακλειμμάτων ἵνα ληστεύσωσι τοὺς διαβά- τας ἢ τοὺς γείτονας αὐτῶν.

Καὶ τοιαύτη μὲν ἦτο ἡ μοναρχία τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, τοιοῦτος δὲ ὁ χαρακτήρ καὶ ὁ βίος τῆς ἀνωτέρας τοῦ ἐλευθέρου δήμου τάξεως, ἥτοι τῶν ἀρίστων· ὁ δὲ ἄλλος πολὺς δῆμος, οἱ λαοὶ, συνέκειτο τὸ πλεῖστον ἐκ βιομηχάνων, οἵτινες ἐκαλοῦντο δημιουργοί, δηλαδὴ ἄνθρωποι μετερ- χόμενοι ἔργον δημόσιον, μὴ ὑποκείμενοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἢ τὴν δου- λείαν ἄλλου· ἀναφέρονται δὲ τοιοῦτοι χαλκεῖς, σκυτοτόμοι, μάντιες, ἱατροὶ, δορατοποιοὶ, αἰοῖδοι, κήρυκες καὶ ἄλλοι. Τὰ ἐπαγγέλματα ταῦτα δύνανται μέχρι τινὸς νὰ ἐνθυμιζῶσι τὴν εἰς βίους διαίρεσιν ἥτις ἐπε- κράτει εἰς τὴν ἀνατολὴν καὶ ἰδίως εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν Ἰνδικήν· ἀλλὰ πραγματικὴ ὁμοιότης μετὰ τῆς ἀνατολικῆς ταύτης θεσμοθεσίας καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι βιομηχάνων, οὐδεμίᾳ φαίνεται ὑπάρχουσα. Ἐν τῇ Ἰνδικῇ ὁ ἱατρός, ὁ ἀστρολόγος, ὁ λεπτοουργός, ὁ κεραμεύς, ὁ πλύτης, ὁ κουρεὺς, ὁ βουκόλος ἐκάστου χωρίου, ὃχι μόνον μετέρχονται τὰ ἐπαγ- γέλματα ταῦτα κατὰ κληρονομίαν, ἀλλὰ θεωροῦνται καὶ ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι, μισθούμενοι ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ χωρίου· ἐνῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τοῦλάχιστον ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς, δὲν ἀναφαίνεται πλέον τοιοῦτό τι. Εἰς τὴν Ἑλλάδα βλέπομεν διαφόρους βιομηχάνων τάξεις, ὁποίας καὶ σήμερον ἀπανταχοῦ γῆς, βιομηχάνων ὅμως ἐλευθέρων καὶ ὃχι κληρονομικῶν, ἐκτὸς τινων ἴσως, λ. χ. τῶν μάντεων, τῶν κηρύκων, καὶ τούτων δὲ ὃχι πάντοτε. Ἄλλως τε, τὰ κατὰ τὸν πολὺν τοῦτον δῆμον δὲν εἶναι ἀκριβέστερον γνωστά. Ἄν καὶ ὑπῆρχον ιδιόκτητά τινα τμήματα ἀροσίμου γῆς, ἔχοντα ὅρια ἀκριβῶς κεχαραγμένα καὶ ἀκρι- βῶς ἐπιτηρούμενα, τὸ πλεῖστον ὅμως τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς κατελεί-

πετο εἰς νομὴν τῶν ποιμνίων. Τὰ ποίμνια ἦσαν τφόντι τὸ κύριον κε-
φάλαιον τῆς περιουσίας τοῦ πλουσίου ἀνδρός, τὸ κύριον ὄργανον τῶν
πληρωμῶν, καὶ ἡ κυρία τῶν διενέξεων ἀφορμὴ· διότι ἄφθονος ἔρτος καὶ
ἄφθονον κρέας ἦτο ἡ συνήθης ἐκάστου ἀνθρώπου τροφή. Αἱ δὲ γαῖαι
τῶν ἰδιοκτητῶν ἐκχλιεργοῦντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ δούλων, καὶ
τὰ ποίμνια ὑπὸ δούλων ἐφυλάττοντο, ἐνίοτε ὁμως καὶ ὑπὸ πενήτων
ἐλευθέρων, τῶν κχλογμένων θητῶν, ἐπὶ μισθῷ.

Οἱ δούλοι ὠνομάζοντο δμῶες, δρηστήρες, ἀνδράποδα, ἀμφίπολοι·
ἦσαν δὲ ἢ αἰχμάλωτοι ἢ ἀγοραστοί· καὶ ἐχρησίμευον ἢ εἰς τὴν οἰοικακὴν
ὑπηρεσίαν, ἢ, ὡς πρὸ μικροῦ εἵπομεν, εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν φύλα-
ξιν τῶν ποιμνίων. Τινὲς τῶν δούλων τούτων, καὶ ἰδίως ἐκεῖνοι εἰς οὓς
ἀνετίθετο ἡ ἐπιμέλεια μεγάλων ποιμνίων, βοῶν, χοίρων, αἰγῶν, ἦσαν
ἀναγκαιῶς ἀνθρωποὶ ἄξιοι πολλῆς πίστεως, διότι πολλάκις διετέ-
λουν μακρὰν τῆς ἀμέσου ἐπιβλέψεως τῶν κυρίων αὐτῶν. Ὁ Ὀδυσσεύς
λ. χ. καὶ οἱ ἄλλοι ἡγήτορες τῆς Ἰθάκης εἶχον βόας, πρόβατα, ἡμιόνους
καὶ ἄλλα τοιαῦτα ζῷα ὑπὸ μόνων τῶν ποιμένων ἐπιτηρούμενα, ἐπὶ τῆς
στερεᾶς καὶ ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου, ὅπως ἄχρι τοῦδε συμβαίνει εἰς τοὺς
τῆς Ἑπτανήσου κατοίκους. Οἱ ἀνώτεροι οὕτως εἶπεῖν οὗτοι δούλοι εἶχον
ὑφ' ἑαυτοὺς καὶ ἄλλους δευτερεύοντας· καὶ οἱ μὲν κύριοι ἐφέροντο ἐπει-
κῶς πρὸς αὐτοὺς, αὐτοὶ δὲ, ἀνταποδίδοντες τὴν χάριν, ἐφαίνοντο ἐνίοτε
φίλοι μᾶλλον καὶ συγγενεῖς τῶν κυρίων ἢ δούλοι αὐτῶν. Ἡ βαθεῖα
καὶ ἀδιάσειστος προσήλωσις τοῦ συνώτου ἢ χοιροβοσκοῦ Εὐμαίου καὶ
τοῦ βουκόλου Φιλοτίου πρὸς τὴν οἰογένειαν καὶ τὰς ὑποθέσεις τοῦ
ἀπόντος Ὀδυσσεύς, εἶναι μία τῶν ἐρασμιωτέρων εἰκόνων τᾶς ἀρχαίας
ἐπικῆς ἡμῶν ποιήσεως. Ἡ δὲ τοιαύτη, κατὰ τοὺς χρόνους τούτους,
σχέσις μεταξύ τῶν κυρίων καὶ τῶν δούλων ἐξηγεῖται εὐκόλως. Εἰς ἐπο-
χὴν κατ' ἣν τὰ πάντα ἦσαν ἄστατα, διότι ἐξηρτῶντο ἀπὸ τύχης καὶ
βίας, ὅχι ἀπὸ ὠρισμένης ἐννόμου καταστάσεως, ἡ δουλεία ἦτο συμφο-
ρὰ, τὴν ὅποιαν ἐκαστος ἠδύνατο νὰ πᾶθῃ. Ὁ μέγας καὶ πολὺς ἡγή-
τωρ, ὁ ἐπιχειρήσας ἐπιδρομὴν, εὐδοκιμήσας μὲν, ἐπανήρχετο συνεπιφέ-
ρων πολυάριθμον ὄμιλον δούλων, ἀτυχῆσας ὁμως ἠδύνατο νὰ καταντήσῃ
καὶ αὐτὸς δούλος· ὥστε πολλάκις ὁ δούλος ἦτο τῆς αὐτῆς καταγωγῆς
μετὰ τοῦ δεσπότη αὐτοῦ. Ὁ Εὐμαῖος λ. χ. τὸν ὅποιον προανεφέρο-
μεν, ἦτο υἱὸς ἡγήτορος· παῖδα δὲ ὄντα, ἀπήγαγεν αὐτὸν ἢ τροφός, καὶ
ἔπειτα Φοίνικες ληστὰι τὸν ἐπώλησαν εἰς τὸν Λαέρτην. Τοιοῦτος δού-

λος, καλῶς φερόμενος, ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θέλει ἀνγκησθῇ παρὰ τοῦ δεσπότου τὰ τοῦ ἐλευθέρου πολίτου δίκαια.

Ἐν γένει ἡ δουλεία, κατὰ τὴν μυθικὴν ταύτην περίοδον τῆς ἐλληνικῆς ιστορίας, δὲν ἦτο καθ' ὑπερβολὴν σκληρὰ, μάλιστα ἐὰν ἀναλογισθῶμεν, ὅτι πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας δὲν διέφερον τότε πολὺ κατὰ τὰ αἰσθήματα, τὰς ἐξῆς καὶ τὴν ἀνατροφὴν. Οἰκτρὰ ὅμως τῇ ἀληθείᾳ ἦτο ἡ τύχη τῶν δούλων γυναικῶν, αἵτινες πολυχρησιμότεραι οὖσαι τῶν ἀρρέων δούλων, ἐπεμελοῦντο ἰδίως τὴν ἐσωτερικὴν τῆς οἰκίας ἐργασίαν· διότι ὅχι μόνον μετεχειρίζοντο αὐτὰς τραχύτερον ἢ τοὺς ἀνδρας, ἀλλ' εἰς αὐτὰς ἀνέθετον τὰ βαρύτερα, τὰ μᾶλλον ἐπιμοχθα τῶν ἔργων. Αὐταὶ ἐκόμιζον τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς κρήνης, αὐταὶ ἐστρεφον ἰδίαις χερσὶ τὸν μύλον, δι' οὗ ἡλέθετο τὸ μέγα ποσὸν τοῦ ἀλεύρου, τὸ ὅποιον ἠναλίσκετο εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀρίστων· καὶ ὁ Τηλέμαχος ἀπειλεῖ θάνατον εἰς τὰς δούλας, ὅσαι φέρονται κακῶς. Τὸ δὲ βαρὺ ἐκεῖνο τῆς ἀλέσεως ἔργον, καὶ εἰς τοὺς ιστορικοὺς ἔτι χρόνους, ἐγίνετο ὑπὸ γυναικῶν δούλων, τῶν λεγομένων ἀλετριδῶν. Τὸ κλώθειν καὶ τὸ ὑφαίνειν ἦτο ἐπίσης μία τῶν συνηθεστάτων ἐνασχολήσεων τῶν γυναικῶν· ἀλλ' ἡ ἐργασία αὕτη ἐγίνετο ὑπὸ τε δούλων καὶ ἐλευθέρων, ὥστε καὶ ἐνταῦθα πᾶν βλέπομεν συγχομέναν μέχρι τινὸς τὰς κοινωνικὰς τάξεις. "Ολα τὰ ἐνδύματα, ὅσα ἔφερον καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κατεσκευάζοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ αὐταὶ δὲ αἱ βασιλίσσαι ἦσαν ἔμπειροι καὶ ἐπιμελεῖς περὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ "Ομηρος λέγει τοῦτο ἐν τῇ "Οδυσσεΐᾳ περὶ τε τῆς χρηστῆς Πηνελόπης, τῆς συζύγου τοῦ "Οδυσσεύς, καὶ περὶ τῆς περιβοήτου Ἑλένης, τῆς συζύγου τοῦ Μενελάου, ἧς ἔνεκα ἐγένετο ὁ τρωϊκὸς πόλεμος. Κατὰ τὴν αὐτὴν "Οδύσειαν, ἡ Ναυσικᾶ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀλκινόου, βοηθεῖ τὰς δούλας αὐτῆς εἰς τὴν πλύσιν τῶν ἱματίων, ἐν τῷ ποταμῷ· καὶ εἰς ἕτερον ἀρχαῖον ποίημα, τὸν εἰς Δῆμητρην ὕμνον, βλέπομεν ὅτι αἱ θυγατέρες τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλευσίνος Κελεοῦ ὑπάγουσι μετὰ χαλκῶν σταμνίων εἰς τὸ φρέαρ, ἵνα ἀντλήσωσιν ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀφέλεια πάσης νηπιώδους κοινωνικῆς καταστάσεως. Μήπως ἡ Ῥεβέκκα καὶ ἡ Ῥαχήλ, κατὰ τὴν ἱερὰν Γραφὴν, μήπως, κατὰ τὸν πατέρα τῆς ιστορίας Ἡρόδοτον, ἡ γυνὴ τοῦ παναρχαίου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, δὲν ἐμαγεύεον ἰδίαις χερσὶν;

Ἀλλὰ δυστυχέστατοι τῶν ἀνθρώπων ἦσαν οἱ λεγόμενοι θῆτες, οἵτινες ἐλεγίζοντο μὲν ἐλεύθεροι, ἠναγκάζοντο ὅμως, ἔνεκα τῆς ἐσχάτης

αὐτῶν πενίας, νὰ καλλιεργῶσι τὰς γαίας τῶν εὐπορωτέρων. Οἱ θῆτες ἐμισθοῦντο εἴτε ἐν καιρῷ τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν, εἴτε καὶ ἄλλοτε ὁσάκις ὑπῆρχον ἐκτακτοὶ γεωργικαὶ ἐργασίαι, καὶ εἰργάζοντο λαμβάνοντες τὴν τροφήν αὐτῶν, τὴν κατοικίαν καὶ τὸν ἱματισμόν. Ἀναφέρονται δὲ εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν δούλων σειρὰν, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, δὲν διέφερον πολὺ ἀπὸ αὐτῶν. Ἀθλία τῶν ἡτο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἡ τύχη τοῦ πένητος ἐλευθέρου ἀνδρός, ὅστις οὔτε σπιθαμὴν γῆς ἰδίας εἶχεν, ἀλλὰ μετέβαινεν ἀπὸ μιᾶς προσκαίρου ἐργασίας εἰς ἄλλην, οὔτε ἰσχυράν τινα οἰκογένειαν ἢ ἀρχὴν κοινωνικὴν, ἀπὸ τῶν ὁποίων νὰ ἐλπίσῃ προστασίαν. Ὅτε ὁ Εὐμαῖος ἡλπισεν ὅτι οἱ κύριοι αὐτοῦ θέλουσι τὸν ἀπελευθερώσει, ἐφρόντισε συγχρόνως νὰ τῷ δοθῶσι γυνή, οἰκία, καὶ γῆς τεμάχιον πλησίον αὐτῶν, διότι, ἄνευ τούτων, μόνη ἡ ἐλευθέρωσις δὲν ἤθελεν ἴσως βελτιώσῃ τὴν κατὰστασίν του. Θῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πένητος γεωργοῦ, θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ὡς τὸ ἔσχατον τοῦ ἀνθρωπίνου δυστυχήματος, διότι ὁ γεωργὸς ἐκεῖνος δὲν δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὸν θῆτα αὐτοῦ οὔτε τόσον ἄφθονον τροφήν, οὔτε τόσον καλὰ φορέματα ὅσον ὁ πλούσιος ἡγήτωρ Εὐρύμαχος, καὶ ὁμως ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν πολὺ βαρυτέραν ἐργασίαν. Παρελόμενον δὲ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν τοῦ θῆτας οἱ τοιοῦτοι μικροὶ γαιοκτῆται, διότι δὲν εἶχον τὸ ἀναγκαῖον πρὸς ἀγορὰν δούλων κεφάλαιον, καὶ πρὸς τούτοις ἐθεώρουν συμφέρον νὰ οἰκονομῶσι τὰ ἔξοδα τῆς συντηρήσεως, ὁσάκις δὲν εἶχον ἐργασίαν. Ὁ θετικὸς Ἡσίοδος συμβουλεῖ τὸν μισθωτὴν αὐτοῦ, ὅστις διὰ δούλων διεξῆγε τὴν κυριωτέραν ἐργασίαν του, νὰ ἐνασχολῇ καὶ νὰ συντηρῇ τὸν θῆτα ἐν καιρῷ θέρους, ἅμα δὲ συγκομισθέντος τοῦ καρποῦ, νὰ τὸν ἀποπέμπῃ, παραλαμβάνων ἔπειτα διὰ τὸν χειμῶνα ἄτεκνον ἔριθον, δηλαδὴ ἐργάτην, ἥτις εἶναι, φυσικῷ τῷ λόγῳ, διὰ τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας τοῦ χειμῶνος, πολὺ χρησιμωτέρα τοῦ θητός. Μὴ νομίσωμεν ὁμως, ὅτι αἱ γεωργικαὶ αὗται ἐργασίαι ἦσαν ὁ μόνος τῶν θητῶν πόρος, διότι οἱ γενναιότεροι καὶ ῥωμαλέωτεροι αὐτῶν ἐπρωτίμων πιθανώτατα νὰ παρακολουθῶσι τοὺς ἡγεμόνας εἰς τὰς πολεμικὰς αὐτῶν ἐπιχειρήσεις καὶ νὰ ζῶσιν οὕτως ἐκ λαφύρων.

Ἄλλ' ὅσῳδῆποτε θλιβερά καὶ ἂν ἦτο ἡ κατὰστασις τάξεων τινῶν τοῦ πλήθους, ὁ δῆμος φαίνεται ἔχων ἔκτοτε εἰς τὴν Ἑλλάδα πολιτικὰ τινα δικαιώματα, τὰ ὁποῖα περιέστελλον ὅπως οὖν τὸ ἀκόλαστον κράτος τῆς βασιλείας καὶ τῶν ἀρίστων, παρασκευάζοντα οὕτως, ἐν τῷ μέλλοντι

τοῦλάχιστον, τὴν πλειοτέραν τῶν πολλῶν εὐημερίαν. Ὁ βασιλεὺς, ἀποφασίσας περὶ τοῦ πρακτέου μετὰ τῆς βουλῆς, ὡς εἵπομεν, ὥφειλε νὰ ὑποβάλλῃ τὰ δόξαντα εἰς τὸν δῆμον ἐν ἀγορᾷ συνηγμένον· οἱ κήρυκες προεκάλουν τὸ πλῆθος νὰ καθήσῃ καὶ νὰ σιωπήσῃ· σπουδαιότατον δὲ ἐθεωρεῖτο τὸ νὰ καθήται ὁ δῆμος ἐν ἀγορᾷ, διότι ὁσάκις ἴστατο ὀρθιος, τοῦτο ἐλογίζετο ὡς σημεῖον ταραχῆς ἢ τρόμου· ἐπίσης ἀγορὰ περὶ δυσμᾶς ἡλίου συγκαλουμένη, εἰς ἣν οἱ υἱεῖς Ἀχαιῶν, οἱ Ἀχαιοὶ, προσήρχοντο ὑπὸ οἴνου ποτισμένοι, οἶνω βεβαρηότες, ἐλογίζετο ὡς πρόδρομος συμφορῶν. Ἐκαστος τῶν ἡγεμόνων ἠδύνατο νὰ ἀγορεύσῃ, ἀλλ' οὐχί, ὡς φαίνεται, καὶ ἐκ τοῦ δήμου τις. Πρὸ πάντων ἐξέφραζε τὴν γνώμην αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς, περὶ ἧς ἔπειτα ἔδιδον τὰς ἀπαιτουμένας διασαφήσεις οἱ λοιποὶ ἡγεμόνες, ἐξ ὧν τινες καὶ ἀντέλεγον ἐνίοτε· καὶ ψηφοφορία μὲν δὲν ἐγίνετο, οὐδὲ ἀπόφασις ὀριστικὴ τοῦ πλῆθους, ἀλλ' ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ δῆμος οὗτος, ἐν τῇ ἀγορᾷ συγκαλούμενος, οὐδεμίαν εἶχεν ἐπιρροὴν εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν ἡγεμόνων, διότι πολλάκις βεβαίως ἐτροπολόγει τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βουλῆς ἢ διὰ βοῆς μεγάλης, ἢ χῆθ' ἑσπεσίῃ, ὡς λέγει ὁ Ὅμηρος, δηλουμένη ἀποδοκιμασία αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν οἱ κήρυκες δὲν ἠδύνατο πάντοτε νὰ περιστείλωσι. Ναὶ μὲν οἱ βασιλεῖς, ὠφελοῦμενοι μάλιστα ἐκ τῆς πολλῆς δυνάμεως ἣν ἐκ τοῦ πολέμου ἐπορίζοντο, πολλάκις παρεξεστράπησαν εἰς πράξεις αὐτογνώμονας, ὀλιγωρήσαντες τῆς τε βουλῆς καὶ τῆς ἀγορᾶς· ἀλλ' ὅμως πολλὰ ὑπάρχουσι τὰ τεκμήρια τὰ ὑποδεικνύοντα, ὅτι οὔτε τῶν βασιλέων ἡ δύναμις ἦτο πάντοτε ἀπεριόριστος, οὔτε τῶν ἀγορῶν ἡ εὐπειθεια πάντοτε τυφλή. Ἄν οὐδεὶς ἡμφισβήτῃ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν ἤθελεν ἐλέγχει ἐν τῇ Ἰλιάδι τοὺς Ἀχαιοὺς, ὅτι ὅλοι θέλουσι νὰ βασιλεύωσιν ἐνταῦθα, καὶ δὲν ἤθελε λάβει ἀφορμὴν νὰ θέσῃ τὸ περίφημον ἀξίωμα, ὅτι καλὸν δὲν εἶναι ἡ πολυαρχία, ἀλλ' ὅτι εἰς πρέπει νὰ ᾔῃαι ὁ ἄρχων, εἰς ὁ βασιλεὺς·

Οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἰς κοίρανος ἔστω,

εἰς βασιλεὺς

Ἄν αἱ ἀγοραὶ τοῦ δήμου οὐδεμίαν εἶχον θέλησιν, οὐδὲ ἀξίαν τινα ἤθελον ἔχει· καὶ τούτου δοθέντος, μεταξὺ τῶν λόγων δι' οὓς τοσοῦτον περιφρονοῦνται ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ οἱ ἄγριοι Κύκλωπες, οἱ μὴ ἀποτελοῦντες μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, δὲν ἤθελε κατατάσσεται καὶ τοῦτο,

ὅτι παρ' αὐτοῖς δὲν ὑπάρχουσιν ἀγοραὶ βουλευφόροι. Ἀναμφιβόλως, τὰ ἀμοιβαῖα καθήκοντα καὶ δίκαια τοῦ βασιλέως, τῆς βουλῆς καὶ τῆς ἀγορᾶς, δὲν ἦσαν ἀκόμη τότε ρητῶς ὠρισμένα. Ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἢ διὰ νόμων γραπτῶν περιστέλλετο ἡ βασιλεία ἐντὸς τῶν ὅρων τοῦ δικαίου καὶ τοῦ μετρίου ὑπὸ τοῦ γενναίου ἐθνικοῦ φρονήματος, τὸ ὅποιον οὐδεμίαν μὲν ἠνείχετο διαρκῆ αὐθαιρεσίαν, πρωϊμώτατα δὲ περιστοίχισε τὸν ὑπέρτατον ἄρχοντα διὰ θεσμῶν, οἵτινες βραδύτερον τοσοῦτῳ θαυμασίως ἔμελλον νὰ ἀναπτυχθῶσι.

Τῶνόντι, ἀπὸ τῶν ἀφελῶν τούτων τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς ἀγορῶν, προέκυψαν, διὰ βαθμιαίας καὶ φυσικῆς τροπολογίας τῶν περιστάσεων καὶ τῶν πνευμάτων, αἱ ἐκκλησῖαι ἐκεῖναι τοῦ δήμου, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἠγόρευσαν ὁ Περικλῆς, ὁ Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ ἐλληνικοῦ λόγου ἡγεμόνες. Ὁ βασιλεὺς τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων ἡδύνατο μὲν ἐνίοτε νὰ μεταχειρίζηται τὴν βίαν κατὰ τοῦ τεταγμένου ὑπ' αὐτὸν πλήθους, ἀλλὰ συνήθως ἠναγκάζετο νὰ καταπείθῃ αὐτό· καὶ διὰ νὰ τὸ καταπείσῃ, διὰ νὰ τὸ παρασύρῃ, ὥφειλε νὰ παραστήσῃ ἐπιτηδεῖας τὰ βουλευόμενα αὐτοῦ, κοσμῶν μὲν ταῦτα δι' εἰκόνων ἐπιτηδεῶν νὰ ἐξάψωσι τὴν τοσοῦτον εὐπετῇ τοῦ ἔθνους ἐκείνου φαντασίαν, ἐπικαλούμενος δὲ τὴν συνδρομὴν αἰσθημάτων, ἐπιτηδεῶν νὰ κατανύξωσι τὴν τοσοῦτῳ εὐπαθῇ αὐτοῦ καρδίαν. Ἐντεῦθεν πρωϊμώτατα ἀνεπτύχθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ σπέρματα τῆς περὶ τὸν λόγον ἀσκήσεως καὶ δεινότητος. Ὁ Ἀγαμέμνων ἀποφασίζει ποτὲ, κατ' εἰσήγησιν τοῦ θεοῦ Ὀνείρου, ὃν ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν ὁ Ζεὺς κοιμώμενον, νὰ ἐπιχειρήσῃ ὕστατόν τινα καὶ κρίσιμον κατὰ τοῦ Ἰλίου ἀγῶνα, πεποithῶς ὅτι οἱ θεοὶ ἤθελον νὰ ἀναδειχθῇ νικητής. Τοῦτο ὅμως ἦτο ἀπάτη τοῦ Διός· ὅθεν, ἐνῶ ἔδει εἰς τοιαύτην περίστασιν νὰ φέρῃ ὁ Ἀγαμέμνων τὸν στρατὸν εἰς τὴν μάχην καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτὸν πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον ἀγῶνα, ἐπέρχεται ἐξεναντίας εἰς τὸν βασιλέα ἀνεξήγητος διάθεσις νὰ πράξῃ πᾶν τὸ ἐνάντιον. Θέλει δηλαδὴ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀνδρείαν τοῦ μαχίμου πλήθους, καὶ νομίζει πρέπον πρὸς τοῦτο νὰ προσποιηθῇ ἐνώπιον αὐτοῦ, ὅτι ὑπολαμβάνει τὴν ἄλωσιν ἀκατόρθωτον καὶ ὅτι δὲν μένει ἄλλο ἢ νὰ ἐπιβῶσιν ἅπαντες εἰς τὰ πλοῖα καὶ νὰ ἐπανέλθωσιν οἰκαδε. Συνεννοεῖται ὅμως προηγουμένως μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Πύλου, τοῦ ἡδυεποῦς Νέστορος, καὶ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰθάκης, τοῦ πολυμηχάνου Ὀδυσσεῶς, κοινολογεῖ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀληθῆ πρόθεσιν

του καὶ τοὺς προσκαλεῖ συγχρόνως νὰ ἀναλάβωσι τὴν ἀναίρεσιν τῶν λόγων αὐτοῦ, ἵνα ἀνατρέψωσι τὴν ἐπὶ τοῦ πλήθους ἐντύπωσιν των. Συγκαλεῖται λοιπὸν ἐν τῷ ἅμα ἀγορᾷ, καὶ ὁ ἀναξ ἀνδρῶν ἀπευθύνει πρὸς αὐτὴν λόγον πλήρη ἀθυμίας καὶ πικρίας, συμπεραίνων, ὅτι ἅπαντες ὀφείλουσιν ἤδη ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψωσι μετὰ τῶν πλοίων εἰς τὴν φίλην πατρίδα. Οὕτως ἐλάλησεν ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ πρὶν εἰςέτι ἀγορεύσῃ ἄλλος τις, ἐκινήθ' ἡ ἀγορᾷ, ὡς κύματα μακρὰ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, τὰ ὅποια παρήγαγεν ὁ εὖρος καὶ ὁ νότος, ἐφορμήσας ἐκ τῶν νεφελῶν τοῦ Διός·

Κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
ῥορ', ἐπαΐξας πατὴρ Διὸς ἐκ νεφελῶν.

Ἐν ἀκαρεῖ ἐτράπησαν πάντες πρὸς τὴν θάλασσαν, μόνος ὁ Ὀδυσσεὺς ἵστατο θεωρῶν, θετλιμμένος καὶ σιωπηλός, τὰ γινόμενα. Ἀλλ' αἰφνης, τῇ προτροπῇ τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὑψώνει τὴν φωνὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διαλυομένου πλήθους, καὶ τοὺς μὲν βασιλεῖς καὶ ἐξόχους ἀνδρας ἐλέγξας διὰ κολακευτικῶν λόγων, τοὺς δ' ἐκ τοῦ δήμου ὀνειδίσας καὶ διὰ τοῦ σκῆπτρου συνωθήσας, ἐπαναφέρει πάλιν ὅλους εἰς τὴν ἀγοράν. Τότε ἔρχεται εἰς τὸ μέσον ὁ Θερσίτης, εἰς τῶν Αἰτωλῶν ἡγεμόνων, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα κατήντησε παροιμιῶδες διὰ τὴν δεινῶς στιγματισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ αἰσχρὰν αὐτοῦ ἀσχημίαν καὶ δειλίαν, ὅστις ὁμῶς διεκρίνετο διὰ τὴν περὶ τὸ λέγειν εὐχέριαν· καὶ ἰδοὺ αὐτὸς, μετὰ πολλὰς κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὕβρεις, προσπαθεῖ νὰ μὴ μεταβάλωσιν οἱ Ἀχαιοὶ τὴν περὶ ἐπανόδου ἀπόφασιν. Ἀλλ' ἀνίσταται αὖθις ὁ Ὀδυσσεύς. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιτιμᾷ ἀφειδῶς τὸν Θερσίτην, καὶ ἀπειλεῖ αὐτὸν, καὶ πλῆττει διὰ τοῦ σκῆπτρου, καὶ ἀναδεικνύει καταγέλαστον εἰς τοὺς πολλούς· ἔπειτα δὲ στρέφεται πρὸς τὴν ἀγοράν, καὶ τότε ἀγορεύσαντος αὐτοῦ παθητικῶς, λαλήσαντος δὲ καὶ τοῦ Νέστορος, οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες, τὸ μὲν διὰ λόγων φιλοτιμίας, τὸ δὲ διὰ θρησκευτικῶν λόγων, πείθουσι τελευταῖον τὰ πλήθη νὰ ἐπιμείνωσι, μέχρις οὗ κυριεύσωσι τὸ μέγα ἄστυ τοῦ Πριάμου. Τοιαύτη εἶναι ἡ ζωηρὰ εἰκὼν μιᾶς τῶν συνεδριάσεων τῆς ἀγορᾶς τοῦ δήμου, ἣν εὕρισκόμεν ἐν τῇ Ἰλιάδι. Οἱ Ἀχαιοὶ ἦσαν βεβαρημένοι ἐκ τοῦ μακροῦ καὶ ἀτελεσφορήτου ἐκείνου ἀγῶνος· αὐτὸς τῶν βασιλέων ὁ ὕπατος εἶχεν εἰπεῖ εἰς αὐτοὺς ὅτι ἀνάγκη νὰ ἐπαέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια· τὴν περὶ τῆς ἐπανόδου γνώμην εἶχον καὶ ἄλλοι ἡγεμόνες· δὲν εἶναι λοιπὸν ἄπορον ὅτι ὤρμησαν πάντες μετὰ σπουδῆς

ἐπὶ τὰς νῆας. Ἀλλὰ ὑψώνει τὴν φωνήν ὁ Ὀδυσσεύς, ὑψώνει τὴν φωνήν ὁ Νέστωρ, καὶ τὰ αὐτὰ πλήθη, ὡς ὑπὸ ἀνέμου ἀντιπνόου ἐλαυνόμενα, ἐπανέρχονται ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὸ στρατόπεδον. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Ὀδυσσεύς μετεχειρίσθη ἐκ διαλειμμάτων καὶ τὸ σκῆπτρον· οὐδεὶς ὁμως θέλει ἀρνηθῆναι ὅτι ὁ δῆμος, ὅστις εἶχεν ὁμόφρονας καὶ τινὰς τῶν ἡγεμόνων, δὲν ἐνέδωκεν εἰς τὴν βίαν ἐνὸς μόνου ἀνδρὸς, καὶ ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος διὰ τῆς πειθοῦς κυρίως ἴσχυσεν. Ὡστε δύο τινὰ βλέπομεν ἐνταῦθα· ἄνδρας ὀρθῶς λέγοντας, καὶ λαοὺς πειθόμενους εἰς τὸν λόγον· τεκμήρια δύο ἀλάνθαστα, ὅτι οἱ λαοὶ οὗτοι ἦσαν δεκτικοὶ ἐλευθερίας. Διότι τῆς ἐλευθερίας τελικὸς μὲν σκοπὸς εἶναι τὸ κοινὸν συμφέρον, ὅπλον δὲ καὶ ὄργανον, ὁ λόγος· καὶ παντοῦ ὅπου αὕτη ἦνθησεν, ὑπῆρξαν μὲν ἄνδρες ἐπιτήδειοι νὰ παραστήσωσι διὰ τοῦ λόγου τὸ κοινὸν συμφέρον, ὑπῆρξαν δὲ λαοὶ ἐπιτήδειοι νὰ ἐκτιμῇσωσι τὸν περὶ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος λόγον.

Ἀλλὰ καθὼς τῆς μετέπειτα τοσοῦτον ἀκμασάσης πολιτικῆς εὐγλωττίας, οὕτω καὶ τῆς εὐνομίας ἐν γένει τὰ στοιχειώδη μόνον σπέρματα ἀπαντῶμεν κατὰ τοὺς παναρχαίους τούτους ἡρωϊκοὺς χρόνους. Ἡ λέξις «νόμος» οὐδὲ εὐρίσκεται εἰς τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, εἰς τὰ ὅποια ματαίως ἠθέλομεν ἀναζητῆσαι καὶ τὴν ἐλαχίστην νύξιν συνελεύσεων συγκεκροτημένων ἐπὶ νομοθετικῶ σκοπῶ. Δις δὲ μόνον ὁ ὅρος οὗτος ἀπαντᾶται εἰς τὸν Ἡσίοδον, τὰ δὲ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια ἐκφράζουσι λέξεις ἄλλαι, «δίκη», «θέμις», τῶν ὁποίων ὁμως ἡ ἔννοια εἶναι ἄστατος καὶ ἀμφίβολος. Ἡ λέξις θέμις, ἐμφαίνει ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ διακεκριμένον τι πρόσωπον, ἔχον τὸ σπουδαῖον ἔργον τοῦ συγκαλεῖν καὶ διαλύειν τὴν ἀγορὰν τῶν τε θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἄλλως προσέτι πράττον καὶ ἐνεργοῦν· αἰείποτε δὲ ἡ προσωποποιηθεῖσα αὕτη θέμις εἶναι σύντροφος καὶ ἀκόλουθος τοῦ Διὸς, τοῦ ὑπερτάτου τῶν θεῶν· καθ' Ἡσίοδον μάλιστα εἶναι καὶ σύζυγος αὐτοῦ. Ἡ θέμις, ὡς πρόσωπον, εἶναι ἴσως ἡ ἀρχαιοτάτη ἔννοια τῆς λέξεως. Αἱ δὲ θέμιστες, εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν, δὲν παριστῶσι πλεον πρόσωπα, ἀλλὰ μᾶλλον τὰς διὰ τῆς θέμιδος διαβιβαζόμενας ἀποφάσεις τῆς ὑπερτάτης θεότητος, ἀποφάσεις τὰς ὁποίας ὁ κατ' ἐντολήν τοῦ Διὸς ἐνεργῶν βασιλεὺς λαμβάνει ἐτοίμους παρ' αὐτοῦ, καθὼς λαμβάνει καὶ τὸ σκῆπτρον, δι' οὗ ἔχει τὸ κράτος τοῦ κελεύειν· τούτου ἕνεκα σκῆπτρον, θέμιστες, δίκαι ἀναφέρονται πάντοτε ἐκ παραλλήλου. Αἱ θέμιστες λοιπὸν ἢ δίκαι, εἶναι ὅχι νό-

μοι γενικοὶ, ἀλλὰ εἰδικαὶ ἀποφάσεις δι' ὧν λύονται αἱ κατ' ἰδίαν διαφοραὶ καὶ περιστέλλονται αἱ κατ' ἰδίαν ἀκολασίαι τῶν ἀνθρώπων· διότι ὁ Ζεὺς, καὶ ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ βασιλεὺς, εἶναι δικαστῆς, ὅχι νομοθέτης. Αἱ δὲ ἀποφάσεις ἐκεῖναι, αἱ θέμιστες, αἱ δίκαι, θεωροῦνται ὡς ἄθροισμα πραγμάτων προπαρεσκευασμένων, τὰ ὅποια κρατοῦσιν εἰς τὰς παλάμας αὐτῶν οἱ βασιλεῖς, καθὼς κρατοῦσι τὸ σκήπτρον, ἔτοιμοι νὰ ἐκδώσωσιν αὐτὰ, ἅμα δοθείσης προσφόρου περιστάσεως. Αἱ δίκαι, εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ἀπαντῶνται εἰς τὸν Ὅμηρον πολὺ συγχότερον ἢ τὸ ἐνικὸν δίκη. Σημαίνει δὲ ἡ δίκη σπανίως μὲν τὴν ἀφηρημένην ἔννοιαν τοῦ δικαίου, συνεχέστερον δὲ τὴν εἰδικὴν περὶ δικαίου ἀξίωσιν κατ' ἰδίαν ἀνθρώπου· καὶ ἐνίοτε ἀπλῶς τὸ καθεστὼς ἔθος, τὴν πασιδῆλον τύχην, οἷον δμῶν δίκη, γερόντων, βασιλέων, θεῶν· ἀπαντᾷται δὲ καὶ ἡ θέμις εἰς τοιαύτην ἔννοιαν.

Ἐκ τούτων πάντων συνάγεται ὅτι εἰς τοὺς παναρχαίους τούτους χρόνους, οἱ βασιλεῖς, οἱ ἄνακτες, οἱ δικασπόλοι, δὲν ἐφήρμοζον νόμους ἐψηφισμένους ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τῶν πολιτῶν, ἀλλ' ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας ἐθεωροῦντο παραλαβόντες παρὰ τῆς θεότητος, ἥτις ἀνεβίβασεν αὐτοὺς ὑπεράνω τοῦ κοινοῦ ὁμίλου τῶν ἀνθρώπων· ἐν ἄλλαις λέξειςιν, ἐφήρμοζον τὰς ἀρχὰς τοῦ φυσικοῦ δικαίου αἵτινες διὰ τῆς ἀπ' αἰῶνος χρήσεως αὐτῶν καὶ τῆς εὐλαβείας τῆς ἀπονεμομένης ὑπὸ τῶν πολλῶν εἰς τοὺς ἀρίστους, ἐλάβανον κῦρος ἱερὸν. Μέχρι τούτου τοῦ σημείου ὑπῆρχεν ἴσως σχέσις τις καὶ ἀναλογία μεταξὺ τοῦ κράτους τῶν Ἑλλήνων δικασπόλων καὶ τῶν ἱερέων τῆς Ἀνατολῆς, διότι ἀμφότεροι ἔπραττον ἐπ' ὀνόματι καὶ κατ' ἐντολὴν τῆς θεότητος. Ἀλλὰ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς ταύτης, ἡ διαφορὰ ὑπῆρξε μεγάλη. Τῶντι εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὴν Ἰνδικὴν, καὶ παντοῦ ὅπου ἴσχυσεν ἡ ἱεροκρατία, τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ ὕψις καὶ ἡ χαύνωσις τῆς ἀτομικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐνεργείας, ὥστε οἱ ἱερεῖς ἀνέτως ἐξώκειλαν αὐτόθι εἰς ἀχαλίνωτον αὐθαιρεσίαν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξ ἐναντίας τοσοῦτον ἀκμαία συνετηρήθη ἡ ἀτομικὴ δραστηριότης καὶ ἰσχύς, ὥστε τὸ κράτος τῶν δικασπόλων ὅχι μόνον δὲν ἐξετραχηλίσθη εἰς αὐτογνώμονα κατάρχησιν, ἀλλὰ πολὺ δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ αὐτὰς τὰς στοιχειωδεστέρας ἀρχὰς τοῦ δικαίου. Ἡ βριθούσα λαὼν ἀγορὰ, ἐνώπιον τῆς ὁποίας διεξήγοντο αἰέποτε αἱ κρίσεις, ὑπενθύμιζεν ἀδιαλείπτως εἰς τοὺς δικαστὰς, ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ παραβῶσιν ἀτιμωρητὶ τὰς αἰωνίας τοῦ δικαίου ἀρχὰς, τῶν

ὁποίων ἦσαν οἱ ἐντολαῖς, ὅχι οἱ αὐτογνώμονες κύριοι. Ὁ δὲ ἀκίθεκτος ἑλληνικὸς χαρακτήρ, ὅστις δὲν εἶχεν εἰσέτι κολασθῆ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ πολιτικοῦ καθήκοντος, ἐνόητε παντελῶς ἀπέκρουεν, ἢ τοῦλάχιστον περιέστειλεν εἰς στενότατα ὅρια τὴν ἐπέμβασιν τῆς πολιτείας· δὲν ἀνεχαιτίζετο δὲ εἰμὴ διὰ τοῦ φόβου τῆς θείας ὀργῆς ἢ τῆς κοινῆς κατακρίσεως. Οὕτως ὁ Φοῖνιξ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, ὁ διδάσκαλος καὶ φίλος τοῦ Ἀχιλλέως, λαβὼν ἐν τῇ νεότητι ἀφορμὰς ἔριδος πρὸς τὸν πατέρα, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλ' ἀπετράπη ἀπὸ τοῦ στυγεροῦ τούτου κακουργήματος ὑπὸ τινος τῶν ἀθανάτων θεῶν, ὅστις ὑπέμνησεν αὐτῷ τὸ ὄνειδος τὸ ὅποιον παρακολουθεῖ πάντοτε τὸν πατροφόνον. Ὅπόσον δὲ ἀσθενὴς ὑπῆρχεν ἡ ἐπέμβασις τῆς πολιτείας εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ἐριδας, καὶ ὅποσον νηπιώδεις ἦσαν αἱ περὶ τοῦ καθήκοντος τῆς κοινωνίας ιδέαι, ἐξάγεται προφανῶς ἐκ τῶν περὶ τοῦ δεινοτέρου τῶν κακουργημάτων, τοῦ φόνου, τότε πραττομένων. Ὅ,τι ὁ φονεὺς εἶχε νὰ φοβηθῇ ἐπὶ τῶν ὀμηρικῶν χρόνων, δὲν ἦτο ἡ δημοσία καταδίωξις καὶ ποινὴ, ἀλλ' ἡ προσωπικὴ ἐκδίκησις τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων τοῦ φονευθέντος, οὔτινες, καθ' ἣν ἀρχὴν ἄλλως τε καθιέρωσε καὶ αὐτὸς ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, ἐθεωροῦντο ἔχοντες τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον νὰ τιμωρήσωσι τὴν γενομένην εἰς αὐτοὺς ὕβριν καὶ ἀδικίαν. Διὰ νὰ διαφύγῃ δὲ τὸν κίνδυνον τοῦτον ὁ φονεὺς ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἀποδημήσῃ, ἐὰν δὲν ἠδύνατο νὰ καταπείσῃ τοὺς ἡγνακτημένους συγγενεῖς νὰ δεχθῶσι, λόγῳ ἀποζημιώσεως, ἀξιόλογον πληρωμὴν. Οἱ συγγενεῖς, ἐὰν ἤθελον, ἠδύναντο νὰ ἀποκρούσωσι τὴν πρότασιν καὶ νὰ φυλάξωσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδικήσεως· δεχθέντες ὁμῶς τὴν ἀποζημίωσιν, ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ μὴ ἐνοχλήσωσι πλέον τὸν κακοῦργον, ὅστις ἀφόδως τότε ἔμενεν εἰς τὰ ἴδια. Τὰ δικαστήρια δὲν φαίνονται ἐπεμβαίνοντα, ὡς εἶδομεν εἰς τὸ παράδειγμα τὸ εἰκονιζόμενον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως, εἰμὴ διὰ νὰ ἀσφαλίσωσι τὴν πληρωμὴν τῆς συμφωνηθείσης ποσότητος.

Ἡ ἐνέργεια λοιπὸν τῆς κοινωνίας εἶναι ἀσθενεστάτη, ἡ δὲ αἰτομικὴ ὁρμὴ καὶ γνώμη τοῦ κατ' ἰδίαν ἀνθρώπου, παντοδύναμος, οὐδὲ μετριάζεται μέχρι τινὸς εἰμὴ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀδιάλειπτον τοῦ αἵματος χύσιν. Αὕτῃ ἡ λέξις ποινὴ σημαίνει τὴν δι' ἀποχρώσεως πληρωμὴν ἀποζημιώσιν ἕνεκα τοῦ γενομένου ἀδικήματος, ἰδίως ἕνεκα τοῦ φόνου. Ὁ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, θέλων νὰ καταστήσῃ ἐμφαντικωτάτην τὴν ἀμείλιχον τοῦ Ἀχιλλέως ὀργὴν, καὶ παρατηρῶν ὅτι ὁ

ἄνθρωπος δέχεται συνήθως ἀποζημιώσιν καὶ παρὰ τοῦ φονέως τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τοῦ υἱοῦ, μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ποινὴ, διὰ νὰ δηλώσῃ τὴν ἀποζημιώσιν ταύτην. Βραδύτερον θέλομεν ἰδεῖ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν πολιτεῖαν ἀφαιροῦσαν ἀπὸ τὰ μέλη αὐτῆς καὶ ἀναλαμβάνουσιν μόνην τὸ δικαίωμα καὶ τὸ κατῆκον τῆς τιμωρίας τῶν κακούργημάτων. Ἄλλ' εἰς τοὺς ἡρωικοὺς τούτους χρόνους ἡ ἐνέργεια αὐτῆς εἶναι ὅλως δευτερεύουσα.

Τὸ ἔθος τοῦτο τῆς χρηματικῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὸν γενόμενον φόνον, ἀντὶ τῆς τιμωρίας αὐτοῦ διὰ σωματικῶν ποινῶν, δὲν ἐπεκράτησε μόνον εἰς τοὺς παναρχαίους Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους ἀπαιδεύτους λαοὺς, μάλιστα δὲ εἰς τοὺς παναρχαίους Γερμανοὺς. Εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ γερμανικὰ κράτη, ὅσα ἰδρύθησαν ἐν Εὐρώπῃ μετὰ τὴν πτώσιν τῆς δυτικῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἐλήφθη ὡς βάσις τοῦ νόμου, πρῶτον μὲν τὸ δικαίωμα καὶ τὸ κατῆκον τῆς αὐτοδικίας διὰ πᾶσαν προσωπικὴν ζημίαν ἢ ὕβριν, γενομένην εἰς τινα ἐκ τῶν τῆς οἰκογενείας, ἔπειτα δὲ ἡ προσπάθεια τοῦ νὰ συμβιβασθῇ ἡ διαφορὰ διὰ χρηματικῆς ποινῆς πληρωτέας ὑπὸ τοῦ ἀδικήσαντος, κυρίως μὲν πρὸς ἀποζημιώσιν τοῦ παθόντος, ἐν μέρει δὲ καὶ ὡς δικαστικὴ πρὸς τὸν βασιλέα δωρεά. Ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀποζημιώσεως ἐβαθμολογεῖτο ἀκριβέστατα κατὰ τὸ μέγεθος τῆς βλάβης, κατὰ τὸν βαθμὸν, τὴν κοινωνικὴν τάξιν καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ παθόντος. Ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ἦτο ν' ἀπαλλάξῃ τὴν κοινωνίαν ἀπὸ ἀδιαιλέπτων ἐρίδων, συγχρόνως δὲ νὰ ἐπιτρέψῃ τοσαύτην ἀποζημιώσιν, ὥστε νὰ καταπείσῃ τὸν παθόντα νὰ παραιτηθῇ τοῦ ὁμολογουμένου δικαιώματος τῆς αὐτοδικίας. Κατ' ἀρχὰς ὁ Γερμανὸς νομοθέτης ἐπεχείρησε νὰ καταστήσῃ ἐκούσιον μὲν, ἀλλὰ μόνιμον ἔθος τὴν ἀποδοχὴν ὁρισμένου χρηματικοῦ συμβιβασμοῦ, καὶ κατὰ μικρὸν κατήντησε νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν συμβιβασμὸν τοῦτον ὡς ἀπαραίτητον ὑποχρέωσιν. Ἡ κοινωνία, ἥτις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλῃ ποινὰς, ἐνταῦθα ἐφαίνετο κατ' ἀρχὰς συμβουλευούσα μόνον τὴν φιλικὴν συνδιαλλαγὴν, βαθμηδὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον ἔφθασε μέχρι τῆς ἀναγκαστικῆς ἐπιταγῆς.

Ἡ δ' ὁμηρικὴ κοινωνία ἴσταται, ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης προόδου, ἐπὶ τῆς αὐτῆς βαθμίδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὕρισκομεν καὶ τὰ γερμανικὰ ἔθνη καθ' ἣν ἐποχὴν ἔγραψε περὶ αὐτῶν ὁ περίφημος Ῥωμαῖος ἱστορικὸς Τάκιτος. Ἀλλὰ, προιόντος τοῦ χρόνου, ἡ ἑλληνικὴ νομοθεσία ἠκολούθησεν ἄλλον ὅλως διόλου παρὰ τὴν γερμανικὴν δρόμον. Ἀντὶ νὰ καταστήσῃ νόμον τὸ βάρβαρον δικαίωμα τῆς

αὐτοδικίας, καθιέρωσε τὴν πολὺ συνετωτέραν ἀρχήν, ὅτι τὸ δημόσιον ἀδικημα ἀπαιτεῖ δημοσίαν ἐξέλεγχιν καὶ τιμωρίαν, πρὸς δὲ τούτοις ὅτι καὶ ἡ θρησκεία ἀπαιτεῖ τὴν ἐξίλεωσιν τοῦ φονευθέντος. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἔτι ἀπὸ τῆς ἐβδόμης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, ἐπὶ τοῦ νομοθέτου Δράκοντος, ἀπεδοκιμάσθη ἡ αὐτοδικία, περιορισθεῖσα ἐπὶ τέλους μόνον εἰς τινὰς ἐκτάκτους καὶ εἰδικὰς περιπτώσεις, ὁ δὲ φονεὺς ἐθεωρήθη ὡς ἀσεβήσας πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἐνταύτῳ ὡς δεινῶς ἀδικήσας τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν. Ὡς ἀσεβήσας πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀπεκλείετο τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τόπων, ἔτι δὲ πάσης δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα καθ' ὃ, οὐδεμιᾶς ἔτι γενομένης ἀνακρίσεως, ἐλογίζετο ἅπλως ὡς ὕποπτος· διότι τούτου μὴ γενομένου, ἡ θεία ὀργὴ ἐδηλοῦτο δι' ἀφορίας καὶ ἄλλων ἐθνικῶν συμφορῶν. Ὡς ἀδικήσας δὲ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, ἀνεκρίνετο ὑπὸ τῆς βουλῆς τοῦ Ἀρείου πάγου, καὶ, ἂν ἀπεδεικνύετο ἔνοχος, κατεδικάζετο εἰς θάνατον, ἢ εἰς ἀπώλειαν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἢ εἰς ἐξορίαν. Ἡ ἰδέα τῆς διὰ χρημάτων ἐξίλεώσεως τῶν συγγενῶν ἀπεκρούσθη ἤδη καθ' ὀλοκληρίαν· ποιναὶ δὲ ὠρίσθησαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς κοινωνίας ἐν τῷ μελλόντι, καὶ ἡ κοινωνία ἀνέλαβε τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπιβάλλειν τὰς ποινὰς ταύτας.

Αἱ ἀμοιβαῖαι σχέσεις τῶν διαφόρων βασιλείων δὲν ἦσαν, κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους, προσδιορισμέναι ἀσφαλέστερον τῶν ἰδιωτικῶν σχέσεων. Πολλὰκις ἄνθρωποι ἀνήκοντες εἰς ἓν ἔθνος προσέβαλλον ἀνθρώπους ἄλλου ἔθνους, ἐνῶ τὰ δύο ἔθνη οὔτε πόλεμον εἶχον κηρύττει κατ' ἀλλήλων, οὔτε ἦσαν ἐν γένει εἰς κατὰστασιν ἐχθροπραξίας. Ὅσάκις ὅμως τὰ δύο κράτη διετέλουν ὄχι μόνον ἐν εἰρήνῃ, ἀλλὰ καὶ ἡνωμένα διὰ συνθηκῶν ἢ διὰ δεσμῶν φιλίας, τότε οἱ ὑπήκοοι τοῦ ἐνὸς δὲν ἐπετρέπετο νὰ ἐπιτεθῶσιν ἀτιμωρητὶ κατὰ τῶν ὑπηκόων τοῦ ἄλλου. Ὅθεν ὁ λαὸς τῆς Ἰθάκης δεινῶς παρωργίσθη κατὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀντινόου, καὶ μόλις ἀπετράπη ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν θανατώσῃ καὶ νὰ δημύσῃ τὰ κτήματα αὐτοῦ, ὅτε ἔμαθεν ὅτι οὗτος ἐβοήθησε τοὺς Ταφίους πειρατὰς εἰς τὰς κατὰ τῶν Θεσπρωτῶν, ἔθνους φίλου, ἐπιδρομὰς αὐτῶν. Καὶ ἐζητοῦντο μὲν ἐνίοτε, ἐπ' ὀνόματι τῆς πολιτείας, ἀποζημιώσεις ἕνεκα ἀδικημάτων, ἐξ ὧν ἔπαθον ἄνθρωποι ἰσχυροὶ, ἀλλὰ τὸ πιθανὸν εἶναι ὅτι οἱ παθόντες, ὅσάκις ἀνῆκον εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν, ἤναγκάζοντο νὰ ἐπιτύχωσι δικαιοσύνην οἰκοθεν. Εἰς τὴν Ἰλιάδα, ὁ Νέστωρ διηγεῖται πόλεμόν τινα συμβάντα μεταξὺ Πύλου καὶ Ἥλιδος, καθ' ὃν

οὗτος εἶχε πράξει τὸ πρῶτον αὐτοῦ κατόρθωμα. Κατὰ τὴν διήγησιν ταύτην, οἱ Ἑπείοι τῆς Ἥλιδος, θέλοντες νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τὴν κάκωσιν ἣν ἔπαθον οἱ γείτονες αὐτῶν Πύλιοι ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπετέθησαν κατὰ τούτων ἀπρόκλητοι. Τότε οἱ Πύλιοι ἐπεχείρησαν δικαίαν ἀντεκδίκησιν, ἐμβαλόντες ἐξ ἀπροόπτου εἰς τὴν τῶν Ἑπειῶν χώραν. Συνήθως ὁμως, μάλιστα ὅτε οἱ πράξαντες τὴν ἀδικίαν κατώκουν εἰς χώραν μακρὰν ὁπωςοῦν κειμένην, ἐζητεῖτο πιθανώτατα προηγουμένως ἀποζημίωσις. Κήρυκες ἀποτελοῦντες τάξιν ἀνθρώπων ἱερὰν καὶ πολλάκις κληρονομικὴν, ἐκόμιζον τὰς ἀμοιβαίας τῶν πολιτειῶν διακοινώσεις· ἀλλὰ δὲν ἐποίουν, ὡς φαίνεται, ὅπως οἱ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἰταλίᾳ λεγόμενοι εἰρηνοδίκαι, ἐπισήμους τοῦ πολέμου διακηρύξεις.

Εἶδομεν ὅτι αἱ ἑλληνικαὶ χῶραι ἦσαν τότε διηρημέναι εἰς πολλὰ βασίλεια· οἱ κάτοικοι ὁμως τῶν χωρῶν τούτων ὄχι μόνον ἐλάλουν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ ἐπρέσβευον τὸ αὐτὸ θρησκευμα, ἀλλ' εἶχον καὶ τὴν συνείδησιν τῆς ἐνότητος αὐτῶν. Δὲν ἤξεύρομεν μέχρι τίνος ἀνατρέχουσιν εἰς τὴν παναρχαίαν ταύτην ἐποχὴν αἱ θρησκευτικαὶ μᾶλλον ἢ πολιτικαὶ σύνοδοι, αἱ ὀνομαζόμεναι Ἀμφικτυονίαι· καὶ τούτου ἕνεκα προτιμῶμεν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτῶν ὅτε πραγματευθῶμεν τὰ κατὰ τοὺς πρώτους ἱστορικοὺς χρόνους. Ἀπὸ αὐτῆς ὁμως τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς, ἡ παράδοσις περὶ τῆς κοινῆς ἐπὶ τὴν Τροίαν ἐπιχειρήσεως μαρτυρεῖ ὅποσον ἀρχαῖον ἦτο τὸ αἶσθημα τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος. Τὸ δ' αἶσθημα τοῦτο ἐξεφράζετο ἔτι ἐμφανέστερον διὰ τινων ὀνομάτων, τὰ ὅποια, καθ' ἃ προεΐπομεν, περιελάμβανον ἤδη τὸ ὅλον ἔθνος, διὰ τῶν κοινῶν ὀνομάτων Ἀχαιοὶ, Δαναοί, Ἀργεῖοι. Ἀλλ' ἅπαντες οὗτοι οἱ ἐθνικοί, οἱ πολιτικοί, οἱ κοινωνικοὶ θεσμοὶ ἦσαν ἔτι ἀσθενεῖς, ἐπικρατεστάτη δὲ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀτόμου, ὥστε τὸ ἔθνος δὲν συνετηρεῖτο, οὕτως εἰπεῖν, εἰμὴ διὰ τῶν οἰκογενειακῶν θεσμῶν καὶ τῶν προσωπικῶν σχέσεων, περὶ ὧν ἐπιφέρομεν ἐνταῦθα τινά.

Τὸ πατρικὸν κράτος ἦτο σεβαστὸν, καὶ ὁ ἡλικιωθεὶς υἱὸς ἀπεδείκνυεν εἰς τοὺς γονεῖς τὴν εὐγνωμοσύνην του, ἕνεκα τῆς φροντίδος ἣν οὗτοι εἶχον λάβει περὶ αὐτοῦ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, διὰ φιλοστόργου ἀφοσιώσεως, ἰδίως διὰ τῶν λεγομένων θρέπτρων ἢ θρεπτηρίων, ὃ ἐστὶ διὰ τῆς διατροφῆς τῶν γηρασάντων γονέων· καὶ αἱ ἐρινύες τῶν ὁποίων τὴν τιμωρὸν χεῖρα ἐκίνει ἢ ἀρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, ἐνέπνεον

μέγαν φόβον. Ὅποια διαφορὰ πρὸς τὴν τραχύτητα τῆς παρὰ Ῥωμαίοις πατρικῆς ἐξουσίας! Παρὰ Ῥωμαίοις, ὁ πατὴρ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θανατώσῃ ἢ νὰ πωλήσῃ τρεῖς τὸν υἱόν του, ὅστις οὐδεμίαν σχεδὸν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ περιουσίαν. Ἡ δὲ μετὰξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς σχέσις ἦτο μὲν ὀλιγώτερον ἄνετος ἢ σήμερον, ἀνετωτέρα ὁμῶς παρ' ὅτι ὑπῆρξεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους τῆς Ἑλλάδος, ἀφελεστάτη δὲ καὶ ὄχι τραχεῖα ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρὸς. Αἱ γυναῖκες ἐξήρχοντο συνοδευόμεναι ὑπὸ ὑπηρετριῶν, ὑπὸ ἀμφιπόλων, καὶ ἐσυστέλλοντο νὰ φανῶσιν εἰς τὸ δημόσιον ἐν συνοδίᾳ ξένου ἀνδρὸς. Ἡ πιστὴ σύζυγος τοῦ Ὀδυσσεὺς Πηνελόπη, ἣν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἐζήτησαν πολλοὶ μνηστῆρες, τοὺς ὁποίους ὁμῶς αὕτη κατῴρθωσε νὰ ἀπατήσῃ ὅλους μέχρι τῆς ἐπανόδου του, δὲν ἐπαρουσιάζετο εἰς αὐτοὺς εἰμὴ κεκαλυμμένη καὶ ἔχουσα μεθ' ἑαυτῆς δύο ἀμφιπόλους. Ἡ δὲ Ἀνδρομάχη, ἡ σύζυγος τοῦ φονευθέντος Ἑκτορος, μὴ γνωρίζουσα τὴν συμφορὰν ταύτην, ἀλλ' ἀκούσασα ἀπὸ τοῦ δώματος αὐτῆς τὸν κοπετὸν τῆς πενθερᾶς Ἑκάβης καὶ σπεύδουσα νὰ ἐξέλθῃ ἵνα μάθῃ τὴν αἰτίαν τῶν κλαυθμῶν, δὲν λησμονεῖ οὐδ' ἐν τῇ παραχῇ ἐκείνῃ νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτῆς δύο ὡσαύτως ἀμφιπόλους· καὶ εἰς τὴν Ὀδυσσεὶν βλέπομεν, ὅτι ἡ Ναυσικαά, ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου, φοβεῖται νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, ἐν συνοδίᾳ ἀνδρὸς. Ἀλλ' εἰς ἐορτάς, εἰς πανηγύρεις, αἱ νέαι καὶ οἱ νέοι πολλάκις παρευρίσκοντο ὁμοῦ καὶ συνεχόμενον. Κατ' οἶκον δὲ αἱ γυναῖκες ἀπέδιδον εἰς τοὺς ἄνδρας ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἡ εὐπρέπεια σήμερον δὲν ἐπιτρέπει. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Νέστορος Πολυκῆστη βοηθεῖ τὸν Τηλέμαχον νὰ λουσθῇ, νὰ χρισθῇ καὶ νὰ ἐνδύθῃ· καὶ παρὰ τοῖς θεοῖς, ἡ θεὰ τῆς νεότητος Ἥβη ἀπονέμει ὁμοίαν τιμὰς εἰς τὸν Ἄρην ὑπηρεσίας. Ἡ Ναυσικαά διατᾶσσει τὰς ἀμφιπόλους αὐτῆς νὰ συνοδεύσωσι τὸν Ὀδυσσεά ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ· ἀλλ' ὁ ἥρωϊς ἀποποιεῖται τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν, ἐντρεπόμενος νὰ φανῇ γυμνὸς ἐνώπιόν των, ὅπερ, κατὰ τὰς σημερινὰς ἡμῶν ἰδέας, ἔπρεπε νὰ τὸ συλλογισθῇ μᾶλλον ἢ Ναυσικαά.

Ἡ νύμφη ἔφερεν εἰς τὸν γαμβρὸν προῖκα· πρὸ πάντων ὁμῶς ὁ γαμβρὸς ἔδιδεν εἰς τὸν πατέρα τῆς νύμφης δῶρα, τὰ καλούμενα ἔδνα· καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἦτο τόσον σύνθετος, ὥστε ἐνομιζέτο κολακευτικώτατον διὰ τὸν νέον νὰ λάβῃ νύμφην ἀνάεδνον, δηλαδὴ χωρὶς νὰ δώσῃ δῶρα εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς. Ὁ δὲ πλοῦτος, τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιφανὴς

καταγωγὴ δὲν ἦσαν τὰ μόνα προτερήματα τὰ παρὰ τοῦ νέου ἀνδρὸς ἀπαιτούμενα· διὰ νὰ ἀξιωθῇ τῆς εὐνοίας τῶν γονέων τῶν ὁποίων ἐξίτηι τὴν κόρην, οὗτος ὤφειλε πολλάκις νὰ δώσῃ πρὸς τούτοις δείγματα τῆς ῥώμης, τῆς ἀνδρείας ἢ τῆς δεξιότητος αὐτοῦ. Οὕτως ὁ πατὴρ τοῦ Νέστορος Νηλεὺς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ δώσῃ τὴν περιφημον διὰ τὸ κἄλλος αὐτῆς κόρην του Πηρῶ, εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἀπαγάγῃ τὰς ἐπιμελῶς φυλαττομένας βοῦς τοῦ Ἰφίκλου, τοῦ πατρὸς τοῦ Ἡρωτεσιλάου, ὃν ἀνεφέρουμιν εἰς τὸν κατὰλογον τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν στρατευσάντων βασιλέων· ὁμοίως καὶ ὁ Πελίας, ὁ βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, δὲν συνήνεσε νὰ δώσῃ τὴν ἐρασμίαν Ἀλκηστιν, εἰμὴ εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἦνιοχίῃσι λέοντα καὶ κάπρον ἐξευγμένους εἰς τὸ ἄρμα.

Πολυγαμία φαίνεται μὲν ἀποδιδομένη εἰς τὸν Πρίαμον, ἀλλ' εἰς οὐδένα ἄλλον· οἱ δὲ ἄριστοι ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πιστοὶ εἰς τὰς συζύγους των, φοβούμενοι τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν, τῆς ὁποίας ἀναφέρονται φοβερά παραδείγματα. Ὅθεν ὁ Λαέρτης ἐτίμα μὲν πολὺ τὴν δούλην αὐτοῦ Εὐρύκλειαν, ἀπέφευγεν ὅμως τοῦ νὰ κινήσῃ τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὴν ὀργὴν τῆς συζύγου του Ἀντικλείας. Ἀλλ' ὅ,τι μάλιστα μαρτυρεῖ τὴν πολλὴν ἀξίαν τὴν ὁποίαν ἀπέδιδον οἱ προπάτορες ἡμῶν, κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους, εἰς τὴν γυναῖκα, εἶναι, ὅτι πολυάριθμοι γυναῖκες πρωταγωνιστοῦσιν εἰς τὰ μυθεύματα τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἡ Πηνελόπη, ἡ Κλυταιμνήστρα, ἡ Ἀνδρομάχη, ἡ Ἑλένη, ἡ Ἐριφύλη, ἡ Ἰοκάστη, ἡ Ἑκάβη καὶ πλείεσται ἄλλαι. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὅλαι αὗται αἱ γυναῖκες δὲν διέπρεπον διὰ τὰ προτερήματα αὐτῶν καὶ ὅτι πολὺ αἱ ἐξημίσθησαν μᾶλλον διὰ τὰ ἀνοσιουργήματα. Οἱ ἔρωτες τῶν θεῶν, αἱ τύχαι πολλῶν ἡρωϊδῶν, οἷον τῆς Τυροῦς, τῆς Αἴθρας, τῆς Κρεούσης, τῆς Κορωνίδος, ἀποδεικνύουσιν ὅτι δὲν ἐπεκράτει τότε μεγάλη περὶ τῆς ἀρετῆς τῶν γυναικῶν ὑπόληψις. Αὐτὴ ἡ ἀγαθὴ Ναυσικαὰ ψυχρῶς ὁπωσοῦν ἀποδοκιμάζει τὴν ἐλευθερίαν μεθ' ἧς αἱ νέαι ἐφέροντο πρὸς τοὺς νέους. Καὶ ἐκ τῶν θρυλουμένων περὶ Ἑλένης, Κλυταιμνήστρας, Ἀντείας, Φαίδρας, Ἀλκμήνης, δηλοῦται ὅτι αἱ ἔγγαμοι γυναῖκες δὲν ἦσαν πάντοτε χρηστότεραι τῶν νέων κορῶν. Τὸ δὲ παραδοξότερον, ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἡ Ἑλένη, ἣτις ἐγκατέλιπε τὸν σύζυγον αὐτῆς Μενέλαον, καὶ, ἀκολουθήσασα τὸν Πάριον, ἐγένετο αἰτία τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου, ἀναλαμβάνει, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας, ὅχι μόνον τὴν οἰκίαν αὐτῆς καὶ τὸ ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν καὶ

τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀνδρός, τὸν ὅποιον τοσοῦτον δεινῶς εἶχε περιῦδρῖσει, ὁμιλεῖ δὲ περὶ τοῦ ἁμαρτήματος αὐτῆς ἀνευθιριάστως καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης τύψεως συνειδότος. Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία, εἰς τὴν ἀρχικὴν ταύτην αὐτῆς κατάστασιν, περιεῖχεν ἁτοπήματα τὰ ὅποια κατὰ δυστυχίαν συμβαίνουσιν ἐνίοτε καὶ εἰς ἔθνη πολιτισθέντα, φωτισθέντα μάλιστα ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς χριστιανικῆς ἡθικῆς, παρουσιάζει ὁμως καὶ ἀρετὰς μαρτυρούσας ὅποσον ἔμφυτον εἶχε τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ. Ἡ Ναυσικάα, τὴν ὁποίαν τρεῖς ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν, εἶναι βεβαίως κάλλιστος τύπος παρθενικῆς ἀφελείας, φιλοστοργίας, φιλοξενίας· καὶ ἡ Πηνελόπη, ἡ Ἀνδρομάχη, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀλκινόου Ἀρήτη, εἶναι οὐδὲν ἥττον θαυμάσται διὰ τὴν μητρικὴν καὶ τὴν συζυγικὴν αὐτῶν ἀφοσίωσιν.

Οἱ γνήσιοι ἀδελφοὶ διένεμον τὴν πατρικὴν περιουσίαν ἐξίσου διὰ κλήρου, οἱ δὲ νόθοι ἐλάμβανον μὲν μικρότερον κλῆρον, ἐτιμῶντο δὲ ἴσα τοῖς γνησίοις, πλὴν σπανιωτάτων ἐξαιρέσεων. Ὅχι μόνον δὲ μεταξὺ ἀδελφῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ συγγενῶν ἀπωτάτων, καὶ μεταξὺ ἀνθρώπων τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὑπῆρχον δεσμοὶ φιλίας διαρκεῖς, χαριέστατοι, εὐγενέστατοι. Τοιαῦται ὑπῆρξαν αἱ σχέσεις τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Ἰολάου, τοῦ Θησέως καὶ τοῦ Πειριθόου, τοῦ Ὀρέστου καὶ τοῦ Πυλάδου, αἵτινες, ἂν καὶ φημισθεῖσαι ὑπὸ τῆς μεταγενεστέρας ποιήσεως, εἶχον βεβαίως τὴν ἡθικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν ἐν τῇ περιόδῳ εἰς ἣν ἀναφέρονται αἱ παραδόσεις αὗται· ἀλλὰ μήπως ἡ Ἰλιάς αὕτῃ δὲν ὑμνήσῃ τὴν φιλίαν τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὸν Πάτροκλον, τοῦ Ἰδομενέως πρὸς τὸν Μηριόνην, τοῦ Διομήδους πρὸς τὸν Σθένελον; Μήπως πρὸ πάντων ὁ ἀγέρωχος Ἀχιλλεύς, ἀρπάζας ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ κόνιν αἰθαλόεσσαν, δὲν ἐπέχυσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ δὲν ἤσχυνε τὸ χαρίεν αὐτοῦ πρόσωπον, καὶ δὲν ἐξηπλώθη μέγας μεγαλωστί κατὰ γῆς καὶ δὲν ἔσχισε τὴν κόμην αὐτοῦ, ὅτε ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπῆτοῦ Πατρόκλου; Μήπως ὁ ἀμείλιχος ἐκεῖνος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀντίπαλος, δὲν ἔκλαυσε, δὲν ἐθρήνησε, δὲν ἐκήρυξεν ὅτι οὐδεμίαν ἔχει εὐφροσύνην ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀφ' ἧς ἀπώλεσε τὸν ἐταῖρον ὃν ἐτίμα ἴσα τῇ αὐτοῦ κεφαλῇ;

Ἄλλὰ τί μοι τῶν ἱδρῶς, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος,
Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἐταίρων,
ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ; τὸν ἀπώλεσα. . .

Μήπω; ἡ ὅλη τῆς Ἰλιάδος ὑπόθεσις δὲν στηρίζεται κυρίως εἰς τὴν φιλίαν ἐκείνην τοῦ Ἀχιλλεύως πρὸς τὸν Πάτροκλον;

Ἄλλος γοητευτικώτατος χαρακτήρ τῆς ἡρωϊκῆς κοινωνίας εἶναι ἡ εὐγενὴς προθυμία μεθ' ἧς ἐγίνετο δεκτὸς πᾶς ἄνθρωπος ζητῶν φιλοξενίαν, καὶ ἡ μακρὰ διάρκεια τοῦ ἠθικοῦ δεσμοῦ τοῦ συναπτομένου μεταξὺ δύο ἀνθρώπων, οἵτινες ἐκοινώνησαν τῆς αὐτῆς τροφῆς καὶ ἀντήλλαξαν ἀμοιβαῖα δῶρα, δεσμοῦ μεταβαίνοντος πολλάκις ἀπὸ τοῦ πατρὸς εἰς τὸν υἱόν. Ναὶ μὲν ὁ ἄριστος ὁ δεχθεὶς ξένον καὶ προσενεγκὼν εἰς αὐτὸν δῶρα, ἀπεξημιούτο ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ τὴν ἀξίαν τῶν δώρων τούτων, διότι, λέγει ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ὁ Ἀλκίνοος, εἶναι βαρὺ νὰ παρέχη εἰς καὶ μόνος τὴν εὐεργεσίαν,

... ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χαρίσασθαι.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐλαττώνει παντάπασιν τὴν χρεὶν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ φιλοξενία κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους. Ὁ ἄριστος τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς χαιρετίζει πρῶτον τὸν ἐπικαλούμενον τὴν προστασίαν τῆς οἰκίας αὐτοῦ ξένον, παρατίθησιν αὐτῷ σιτία, καὶ ἔπειτα ἐρωτᾷ αὐτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ὁδοιπορίας του. Ἄν καὶ ὁ ἴδιος δὲν προσκαλεῖ εἰς τὴν οἰκίαν του εὐχαρίστως ξένους, δὲν εἰμφορεῖ ὅμως καὶ νὰ τοὺς ἀποβάλῃ ἐὰν ἀπ' ἐαυτῶν προσέλλωσι καὶ ζητήσωσι τὴν ἐν αὐτῇ διατριβήν. Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ, ὁ Ἀλκίνοος λέγει πρὸς τὸν Ὀδυσσεά, ὅτι ὁ ξένος καὶ ὁ ἰκέτης ἐπέχει τόπον ἀδελφοῦ ὡς πρὸς πάντα ἄνθρωπον ὅστις ἔχει ὀλίγην καρδίας εὐαισθησίαν.

Ἀντὶ κασιγνήτου ξεινός θ' ἰκέτης τε τέτυκται

ἀνέρι, ὅςτ' ὀλίγον περ ἐπιψύχῃ πραπίδεςσιν.

Εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ αἰσθήματος τούτου συνετέλεσεν ἴσως καὶ τοῦτο, ὅτι, κατὰ τὴν δόξαν τῶν τότε ἀνθρώπων, οἱ θεοὶ αὐτοὶ κατήρχοντο ἐνίοτε εἰς τὴν γῆν, ἐν σπήματι ξένων. Βέβαιον δὲ εἶναι ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς φιλοξενίας ἐπὶ τοσοῦτον εἶχεν ἀναπτυχθῆ, ὥστε βλέπομεν ἀνθρώπους ἔχοντας ἔργον ἴδιον τὸ φιλοξενεῖν, οἷος ἦτο λ. χ. ὁ γενναῖος Ἀξυλος, ὅστις ἐξεπίτηδες ἔκτισε τὴν οἰκίαν του παρὰ τὴν ὁδόν, ἵνα δέχεται καὶ περιποιᾶται τοὺς πάντας. Καὶ ὅποσον ἄρρηκτοι ἦσαν οἱ δεσμοὶ τῆς φιλοξενίας, ἐξάγεται ἐκ τῆς Ἰλιάδος, καθ' ἣν ἀκμάζοντος τοῦ πολέμου Γλαῦκος ὁ τῶν Λυκίων ἡγεμὼν, σύμμαχος δὲ τοῦ Πριάμου, καὶ Διομήδης ὁ τῶν Ἀργείων, ἅμα ὡς ἔμαθον ὅτι οἱ πάπποι αὐτῶν

διετέλεσαν ἠνωμένοι διὰ τοῦ ἱεροῦ τῆς φιλοξενίας δεσμοῦ, ἀντὶ νὰ πολεμήσωσι κατ' ἀλλήλων, προτείνουνσι τὴν δεξιὰν καὶ ἀνταλλάττουσι τὰ ὅπλα.

Ἔτι δὲ σεβαστότερος τοῦ ξένου ἦτο ὁ ἰκέτης. Διότι ὁ ἰκέτης ἦτο ξένος εὐρισκόμενος εἰς ἰδιόζουσάν τινα θέσιν, ὅστις γνωστοποιήσας τὴν ταλαίπωρον αὐτοῦ κατάστασιν, ἐπιθυμεῖ νὰ συνάψῃ μετὰ τοῦ ἀρίστου πρὸς ὃν ἀπευθύνεται, σχέσιν ὁμοίαν τρόπον τινὰ τῆς σχέσεως εἰς ἣν οἱ ἄνθρωποι διατελοῦσι πρὸς τοὺς θεοὺς. Ὅσον ἐπαχθὴς καὶ ἂν ἦναι διὰ τὸν ἡγήτορα ὁ εἰδικὸς οὗτος δεσμός, ὁ ἡγήτωρ δὲν δύναται νὰ τὸν ἀποβάλλῃ ὅταν ἀπαιτηθῇ παρ' αὐτοῦ κατὰ τὸν νενομισμένον τύπον. ἅμα δηλαδὴ ἄνθρωπός τις, καταδιωκόμενος ὅπως δῆποτε, ἤθελε παρουσιασθῇ φέρων ἰκετηρίαν ἐλαίαν ἢ ῥάβδον, καὶ παρακαθήσας εἰς τὸν βωμὸν ἢ τὴν ἐστίαν τῆς οἰκίας, ἤθελε ζητήσῃ τὴν προστασίαν τοῦ κυρίου τῆς οἰκίας, οὗτος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν, διότι ἄλλως ἐτιμωρεῖτο δεινῶς ὑπὸ τῶν Ἑρινύων. Ἐνῶ ἐχθρὸς ἦττηθείς, ἠδύνατο μὲν νὰ προσέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ νικητοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ τὸν ἔλεον αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν ἐλάμβανε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ ἰδίως λεγομένου ἰκέτου. Ὁ νικητὴς ἦτο κύριος ἢ νὰ τὸν φονεύσῃ ἢ νὰ φεισθῇ αὐτοῦ καὶ νὰ δεχθῇ λύτρα.

Δὲν θέλομεν ἀποσιωπήσῃ, ὅτι εἰς τὰ μυθεύματα ἀπντῶνται πολλὰ παρὰδείγματα ἀνθρώπων, οἵτινες παρέβησαν καὶ αὐτὰς τὰς ἱερωτάτας τῶν ὑποχρεώσεων, τὴν πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ ὁμοφύλους ἀφροσύνην, τὴν εὐγενῆ πρὸς τοὺς ξένους φιλοξενίαν, τὴν πρόθυμον πρὸς τοὺς ἰκέτας προστασίαν. Ἀλλὰ ταῦτα εἶναι ἐξαιρέσεις, εἶναι παραβάσεις τοῦ καθηκοντος, ὅποῃ ἀπντῶνται εἰς πᾶσαν ἀνθρώπων κοινωνίαν. Μόνοι οἱ βίαιοι καὶ ἄγριοι, οἱ ὑπερφίαλοι καὶ ἀθέμιστοι Κύκλωπες, οἵτινες, μὴ ἀποτελοῦντες μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, κατῴκουν εἰς τὰ παράλια τῆς Σικελίας, ἀναφέρονται ὡς συνήθως καταπατοῦντες τὰς ὑποχρεώσεις ἐκείνας καὶ ἀδιαφοροῦντες πρὸς τὸ ἱερὸν κύρος δι' οὗ περιέβαλλον αὐτὰς οἱ Ἕλληνες. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐνόμιζον ὡς ἀπαισίας τὰς τοιαύτας παραβάσεις, καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶναι ἡ τραγικὴ φρίκη τὴν ὅποιαν ἐνέπνεον εἰς αὐτοὺς ἅπαντα μὲν ἡ διαβόητος διὰ τὰ ἀνοσιουργήματα αὐτῆς γενεὰ τοῦ Ἀθάμαντος ἢ τοῦ Κάδμου, πολλὰ δὲ ἀποτρόπαιοι πράξεις τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Πηλέως, τοῦ Τελαμώνος, τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τοῦ Ἀτρέως καὶ τοῦ Ὀρέστου. Ἡ φρίκη αὕτη μαρ-

τυρεῖ τφόντι ὅτι οἱ Ἕλληνες ἠὺλαβοῦντο τὰ ἱερὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα παρεβίασαν ἄνδρες ἔξοχοι, ἐκμανέντες πρὸς καιρὸν ὑπὸ τῆς Ἀτῆς (σελ. 60.) Τὰ δὲ περὶ τούτων θρυλούμενα ἦσαν παθητικώτατα διὰ τὴν τοιαύτην μάλιστα ἀντίθεσιν μεταξὺ τοῦ κοινῶς τηρουμένου καθήκοντος καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς ἀθετήσεως αὐτοῦ ὑπὸ θαυμαστῶν ἄλλως θνητῶν.

Τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων αἰσθήματα τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς τὰ ἔχουσιν ἴσως καὶ ἄλλα πολλὰ ἔθνη μὴ πολιτισθέντα ἔτι, οἷον οἱ Ἀραβες τῆς ἐρήμου, οἱ ἀρχαιοτάτοι Γερμανοὶ, οἱ Σλαῦοι τῆς Τουρκίας. Οὐδαμοῦ ὅμως διατυπῶνται τοσοῦτῃ χαριέντως. Καὶ ἔπειτα, διὰ τὴν ἐκτιμῆσάμεν τὴν εὐγένειαν τοῦ ἐλληνικοῦ χαρακτῆρος, δίκαιον εἶναι τὴν συγκρίνωμεν αὐτὸν πρὸς ἔθνη γείτονα, σύγχρονα καὶ εἰς ὅσον ἐνδέχεται ὁμοίας εὐρισκόμενα περιστάσεις· πρὸς τοὺς Θράκας λ. χ. οἵτινες καὶ ἐπὶ Ἡροδότου καὶ ἐπὶ Θουκυδίδου, ὁ ἐστὶ πολὺ βραδύτερον τῶν χρόνων περὶ ὧν ὁμιλοῦμεν, κατὰ τὴν πέμπτην πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, ἐνόμιζον εὐγενὲς τὸ ἐστίχθαι, δηλαδή ὡς σημεῖον εὐγενοῦς καταγωγῆς ἐχάρασσον, ὅπως οἱ σημερινοὶ ἄγριοι τῆς Ὠκεανίας καὶ τῆς Πολυνησίας, διὰ βελόνων ἐπὶ τοῦ σώματος ποικίλα ζωγραφήματα, ἀποβαίνοντα ἀναλλοίωτα δι' ἐπιχύσεως κεχρωματισμένης τινὸς ὕλης· ἐξῆγον τὰ τέκνα αὐτῶν διὰ τὰ πωλήσωσιν ὡς δούλους, ἐθεώρουν τὴν μὲν ληστείαν ὅχι μόνον ὡς θεμιτὴν ἀσχολίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐντιμοτάτην, ἄτιμον δὲ τὴν γεωργίαν καὶ ἡσθάνοντο εἰς τὴν χύσιν τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος ἡδονὴν καὶ εὐφροσύνην. Τελευταῖον ἡ συνήθης τῶν Ἑλλήνων τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς ἐγκράτεια εἶναι τῇ ἀληθείᾳ θαυμαστὴ ἀντιπαρβαλλομένη πρὸς τὴν βάνανυσον ἀσωτείαν τῶν παναρχαίων Γερμανικῶν φυλῶν. Ἀκράτου οἴνου σπανίως ἐγένετο χρῆσις, καὶ ὑβριστικώτατον ἐλογίζετο τὸ ὀνομασθῆναι τις οἰνοβαρὴς· διὰ τοῦτο ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, πρὸ πάντων στιγματίζει αὐτὸν ὡς οἰνοβαρῆ. Αἱ ἐστιασεῖς ἦσαν ἀφελεῖς, κύριον δὲ αὐτῶν ἀγλαΐσμα, ὁ χορὸς καὶ ἡ μουσικὴ, τὰ ὁποῖα ὁ Ὅμηρος ὀνομαζεῖ «ἀναθήματα δαιτὸς» ὁ ἐστὶ κοσμήματα τοῦ συμποσίου.

Ἀλλὰ τὰ εὐγενῆ καὶ σωτήρια ἐκεῖνα αἰσθήματα δὲν ἠδύναντο τὰ καταστήσωσι τὴν κοινωνίαν ἀσφαλῆ, οὔτε ἐπιεικῆ πάντοτε, διὰ τὰ ἀκαθεκτὸν τῶν παθῶν καὶ τὸ φιλοπόλεμον τῶν πνευμάτων. Ὁ Ἀχιλλεὺς θυσιάζει 12 αἰχμαλώτους Τρῶας ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ φίλου αὐτοῦ Πα-

τρόκλου, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Νεοπτόλεμος, ὅχι μόνον φονεῦει τὸν γηραιὸν Πρίαμον, ἀλλὰ καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Ἑκτορος, τὸν Ἀστυάνακτα, ἀρπάσας ἐκ τοῦ ποδὸς, κατακρημνίζει ἀπὸ πύργου ὑψηλοῦ. Καὶ ταῦτα μὲν δύνανται νὰ λογισθῶσιν ὡς ἀποτελέσματα τοῦ ἐν πολέμῳ παντοῦ καὶ πάντοτε ἐξημμένου πάθους· ἀλλ' ὁ Αὐτόλυκος, ὁ ἐκ μητρὸς πάππος τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅστις ὑπερέβαλε πάντας ἀνθρώπους κατὰ τὴν ληστείαν καὶ τὴν ἐπιорκίαν, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου συνέλεξεν ἄπειρον πλοῦτον, ἀποθαυμάζεται ἐπίσης ἀφελῶς ὅσον καὶ ὁ Νέστωρ, διὰ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ, καὶ ὁ Αἴας, διὰ τὴν ῥώμην. Ἡ μὲν οἰκία καὶ ἡ περιουσία τοῦ Ὀδυσσεύς οὐδεμιᾶς ἐτύγχανον, κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ἀπουσίαν, προστασίας, οἱ δὲ κακοήθεις ἡγήτορες οἵτινες κατησώτευν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἡξιοῦντο παρὰ τῷ λαῷ τῆς Ἰθικῆς συμπαθείας μᾶλλον ἢ μομφῆς. Ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ Ὀδυσσεὺς, ὁ Μενέλαος ληστεύουσιν ὁσκάκις τύχῃ, περίστασις, διὰ πάσης βίας καὶ πονηρίας. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πειρατοῦ εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον σύνθητες καὶ οὕτως εἰπεῖν ἔντιμον, ὥστε ὁ δεχόμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ του ξένον, ἡρώτα αὐτὸν ἂν σκοπὸς τῆς περιοδείας του ἦναι νὰ πλουτίσῃ διὰ πειρατείας, ὅπως ἤθελεν ἐρωτήσῃ αὐτὸν περὶ πάσης ἄλλης ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἡ πειρατεία καὶ βραδύτερον, ὃ ἐστὶν ἐν τῇ ἕκτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, δὲν ἀπεδοκιμαζέτο ὅταν ἐνηργεῖτο κατὰ μὴ ἐλληνικῶν πλοίων. Καὶ τοιαύτας περὶ πειρατείας ἰδέας εἶχον ὅχι μόνον οἱ Ἕλληνες, ἀλλ' ὅλα τὰ τότε ἔθνη· διότι ἡ περὶ τὴν πέμπτην πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα συνομολογηθεῖσα μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ Καρχηδονίων δευτέρᾳ συνθήκῃ, διελάμβανε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἐξῆς· «τοῦ Καλοῦ ἀκρωτηρίου, Μαστίας, Ταρσηίου, μὴ ληΐζεσθαι ἐπέκεινα Ῥωμαίους, μηδὲ ἐμπορεύεσθαι, μηδὲ πόλιν κτίζειν,» ἀφ' ὧν συνάγεται ὅτι ἡ ληστεία, ἡ ἐμπορία καὶ ὁ ἀποικισμὸς ἦσαν τρία τινὰ, τὰ ὁποῖα ἐξίσου καὶ συνήθως μετήρχοντο τὰ Ῥωμαϊκὰ πλοῖα. Ὡστε ἄπορον δὲν εἶναι ἂν καὶ ἐν Ἑλλάδι εἰς τοὺς πολὺ ἀρχαιοτέρους ὁμηρικὺς χρόνους, ἡ πειρατεία δὲν ἐλογίζετο ὡς ἀξιόμειπτον ἔργον.

Θλιβερωτάτῃ δὲ μάλιστα εἶναι ἡ περιγραφὴ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως, ἡ γινομένη ὑπὸ τοῦ Ἡσίοδου, ὅστις θρηνεῖ ὅχι μόνον διότι οὐδεμία ὑπάρχει κοινωνικὴ δικαιοσύνη καὶ οὐδὲν αἶσθημα καθήκοντος, ἀλλὰ διότι ἐξελύθησαν πάντες οἱ δεσμοὶ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς φιλοξενίας. Ἴσως ὅμως οἱ σκυθρωποὶ οὗτοι χαρακτῆρες τῆς ἥσιο-

δικῆς εἰκόνας δὲν παριστῶσι τοὺς γνησιωτέρους ἡρωϊκοὺς χρόνους, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν μεταγενεστέραν ἐποχὴν, ὅτε ἔζη ὁ ποιητὴς οὗτος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ ἀρχαιότατοι, οἱ αὐτοφυεῖς ἠθικοὶ δεσμοί, εἶχον ἀποβλεπεῖν τὸ πάλαι αὐτῶν κράτος, ὡς πολλάκις συμβαίνει, διὰ τὴν πλείονα μετὰ τῆς ἀλλοδαπῆς ἐπιμιξίαν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν παραγωγὴν νέων περιστάσεων καὶ ἀναγκῶν, πρὸς τὰς ὁποίας δὲν ἐπαρκοῦσιν ἤδη οἱ ἀφελεῖς ἐκείνοι θεσμοί. Ἐντεῦθεν κατέστη ἀπαραίτητος ἡ διὰ νόμων γραπτῶν καὶ τεχνητῆς ἀγωγῆς ρύθμισις τῆς κοινωνίας καὶ ἐνίσχυσις τοῦ ἠθικοῦ τῆς πολιτείας προσώπου. Ἀλλὰ ἡ νέα αὕτη νομοθεσία καὶ ἀγωγή δὲν εἶχεν ἔτι προφθάσει νὰ φέρῃ τοὺς καρποὺς αὐτῆς, διότι αἱ τοιαῦται τῶν κοινωνιῶν ἀναμορφώσεις ἀπαιτοῦσιν, ἵνα συμπληρωθῶσι καὶ κερποφορήσωσι, χρόνον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μακρόν. Ὡστε φυσικῶ τῷ λόγῳ συνέβη ἐν τῷ μεταξὺ μεγάλη τις κοινωνικὴ ἐκλυσις· τὰ μὲν ἀρχαῖα ἠθικὰ στοιχεῖα ἐξέλιπον, τὰ δὲ νέα δὲν εἶχον ἔτι διαμορφωθῆ. Ὀνομάζονται δὲ αἱ τοιαῦται ἐποχαὶ μεταβατικαὶ καὶ εἶναι αἱ ὀλιγώτερον ἀγαθαὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἐθνῶν.

Ὅπωςδὴποτε αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον λάβει εἰσέτι, κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους, τὴν συνείδησιν τῆς ἠθικῆς αὐτῶν ὡς πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη ὑπεροχῆς, διότι ἡ λέξις « βάρβαρος » δὲν φαίνεται τότε ἐφαρμοζομένη εἰς ἔθνος τι, οὐδὲ συνεπαγομένη τὴν ιδέαν ἠθικοῦ ἢ διανοητικοῦ μειονεκτήματος. Ὁ Ὅμηρος δὲν τὴν ἐφχρμόζει εἰμὴ εἰς τὰς γλώσσας, σημαίνει δὲ τὸ ἐπίθετον παρ' αὐτῷ γλῶσσαν ὅχι μόνον ξένην, ἀλλὰ καὶ ἀκατέργαστον καὶ τραχεῖαν. Οὕτως ἀποκαλῶν ἀγριοφώνους τοὺς παναρχαίους καὶ ληστρικοὺς κατοίκους τῆς Λήμνου Σίντιας, βαρβαροφώνους δὲ τοὺς Κᾶρας τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὑποδεικνύει, ὅτι εἶχε τὴν συνείδησιν τῆς ἀρμονικωτέρας γλώσσης τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐλάλει. Ἄν ὅμως ὁ ποιητὴς ἐνόει τὴν ὑπεροχὴν τῆς κοινωνικῆς τοῦ ἔθνους αὐτοῦ καταστάσεως ὡς πρὸς τὸν μονήρη τῶν Κυκλώπων βίον καὶ τὰ ἄγρια τῶν Σικελῶν ἦθη, ἐνόει συγχρόνως ὅτι ὡς πρὸς τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν ἀνώτεροι τοῦ ἔθνους ἐκείνου. Διότι δὲν ἐπέστη ἔτι ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν οἱ προπάτορες ἡμῶν, μετὰ μακροὺς ἀγῶνας καὶ παθήματα πολλὰ, πρωτεύσαντες εἰς ἅπαντας τοὺς κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ ἀρετῆς, ἀναδειχθέντες τὸ μεγαλοφυέστερον ἅμα καὶ τὸ μαχιμώτερον τῶν ἐπὶ γῆς ἐθνῶν, τὸ καλλιτεχνικώτερον καὶ τὸ ῥωμαλεώτερον, τὸ εὐγλωττότερον καὶ ἐν πολλοῖς πρα-

κτικώτερον, σεμνυνόμενοι δὲ δικαίως ἐπὶ τῇ ὁμολογουμένῃ ταύτῃ ὑπεροχῇ, ἀπέδωκαν, ἐν τῇ πέμπτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, εἰς τὸ ὄνομα αὐτῶν τὴν ἔννοιαν τοῦ τελείου ἀνθρώπου, ἐγκολάψαντες εἰς ἅπαντα τὰ λοιπὰ φύλα τὸ στίγμα κατωτέρας διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως· καὶ ἀνηγόρευσαν μὲν ἑαυτοὺς ἡγήτορας, καὶ ἀριστεῖς, καὶ ἀνακτας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, προσέβλεψαν δὲ πρὸς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς λαοὺς ὡς ἐπὶ δῆμον πολὺν καὶ βάναυσον· καὶ εἰς δύο ἀνθρωπίνων ὄντων φύσεις διήρσαν ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, τοὺς Ἕλληνας ἀφ' ἐνός, τοὺς βαρβάρους ἀφ' ἑτέρου· ἐποχὴ ὅχι μόνον μεγάλη διὰ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀλλὰ καὶ μοναδική· εἰς τὴν ἱστορίαν διότι πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἔθνη ἐμεγαλουργήσαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, πολλὰ δὲ καὶ διὰ τῆς βίας ἐκυρίρχησαν αὐτοῦ, οὐδὲν ὅμως ἄλλο ἐτόλμησε νὰ προτείνῃ τὴν ἕξωσιν τῆς αὐτῆς ἠθικῆς κυριαρχίας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας κλίνει τὴν κεφαλὴν ἡ ἱστορία ἐπὶ δις· χίλια καὶ ἐπέκεινα ἔτη.

Οἱ Ἕλληνες ἄλλως τε τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς ὅχι μόνον δὲν εἶχον τὴν συνείδησιν τῆς ὑπεροχῆς αὐτῶν ὡς πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ ὀλίγιστα τούτων ἐγνώριζον, διότι ἡ γεωγραφικὴ αὐτῶν ἐπιστήμη ἦτο ἀτελεστάτη. Τὰ ὁμηρικὰ ἔπη θεωροῦσι τὴν γῆν ὡς δίσκον στρογγύλον, πανταχόθεν περιβεχόμενον ὑπὸ μεγάλου ποταμοῦ, τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀκριβῶς πάντοτε διακρινομένου ἀπὸ τῆς ἰδίως θαλάσσης, ἥτοι τῆς μεσογείου θαλάσσης, ἣτις καλεῖται θάλασσα, πόντος, πέλαγος, ἅλς. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς κεῖται ἡ Ἑλλάς, τῆς ὁποίας κέντρον ἀποτελεῖ πάλιν τὸ θεῶν ἐδος, ἡ κατοικία τῶν θεῶν, ὁ μέγας Ὀλυμπος. Ἐπὶ τοῦ γηίνου δίσκου ἀψιδοῦται, ἐν εἵδει θόλου, ὁ πολυχάλκος οὐρανός, ὅστις ἐρείδεται ἐπὶ τῶν κιόνων τοῦ Ἀτλαντος. Καὶ ἐντὸς μὲν τῆς γῆς εὐρίσκεται ὁ Ἄδης, ἂν καὶ καθ' ἕτερον ὁμηρικόν χωρίον, ὁ Ἄδης κεῖται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἐπέκεινα τοῦ δυτικοῦ Ὠκεανοῦ. Κάτωθεν δὲ τῆς γῆς, ἐπίσης ἀπὸ αὐτῆς ἀπέχων ὅσον ὁ οὐρανός ἀνωθεν αὐτῆς, ὅμοιος τούτου θόλος, ἐν εἵδει ἀντίποδος πρὸς αὐτὸν κείμενος, περιέχει τὸν Τάρταρον. Τὰ ὁμηρικὰ ἔπη διακρίνουσι τὰς χώρας τῆς γῆς ὅχι κατὰ 4, ἀλλὰ κατὰ δύο μόνον οὐρανίους ζώνας, τὴν ζώνην τοῦ ἡλίου, καὶ τὴν ζώνην τοῦ ζόφου, ἐξ ὧν ἡ μὲν σημαίνει τὸ ἀνατολικόν, ἡ δὲ τὸ δυτικόν μέρος. Γνωρίζουσι δὲ τὰ ἔπη ταῦτα ἀκριβέστερον μόνον τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα· ἐκ δὲ τῶν ἄλλων χωρῶν, ὡς πρὸς τὰς ὁποίας ἀκολουθοῦσιν ἀπλῶς τὰ ἄσαφῇ

κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον μυθεύματα καὶ τὰ ἀόριστα τῶν ναυτίλων διηγήματα, μνημονεύουσι μόνον τῆς Θράκης, τῆς Φοινίκης, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Λιβύης, τῆς Αἰθιοπίας καὶ τινων νήσων τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Εἰς τὴν ζώνην τοῦ ἡλίου, ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀνατολῇ, θέτουσιν, ἴσως κατὰ ἀσαφῆ περὶ Κασπίας θαλάσσης μυθεύματα, τὴν κοινωνοῦσαν μετὰ τοῦ ὠκεανοῦ λίμνην τοῦ Ἑλίου· πλησίον αὐτῆς κεῖται ἡ (ἡλιώτις) χώρα τοῦ Αἰήτου, καὶ ἡ γῆ τῶν Ἀρίμων, πολὺ δὲ δυτικώτερον, πλησίον ἤδη τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ κουν αἱ Ἀμαζόνες καὶ οἱ Ἀλιζῶνες, πλησίον τῶν ὁποίων ἦτο ἡ τοῦ ἀργύρου πηγή· νοτιώτερον δὲ οἱ Σόλυμοι, τοὺς ὁποίους ἡ ἄκρα Χίμαιρα χωρίζει ἀπὸ τοὺς δυτικώτερον ἔτι, ἐν αὐτῇ τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, οἰκοῦντας Λυκίους. Πρὸς τὸ μεσημβρινοανατολικὸν τούτων πάντων κεῖται ἡ εὐρεῖα χώρα τῶν εὐδαιμόνων Αἰθίοπων, ἣτις ὀρίζεται πρὸς τὸ μεσημβρινοδυτικὸν ὑπὸ τῆς χώρας τῶν παρὰ τὴν μεσόγειον Ἑρεμβῶν, πρὸς μεσημβρίαν τῶν ὁποίων οἰκοῦσιν, ὁμοίως παρὰ τὴν μεσόγειον, οἱ ἔμπειροι περὶ τὴν ναυτικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πειρατείᾳ περίφημοι Φοίνικες καὶ Σιδόνιοι. Πρὸς τὸ μεσημβρινοδυτικὸν δὲ τούτων εὐρίσκεται ἡ Αἴγυπτος, ἡ διαβρεχομένη μὲν ὑπὸ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἔχουσα δὲ τὴν λαμπρὰν καὶ ἐκατόμυλον τῶν Θεῶν πόλιν, καὶ τὴν νῆσον Φάρον, ἣτις ἀπέχει μιᾶς ἡμέρας δρόμον ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ. Καὶ δυτικώτερον μὲν, ἔπεται μετὰ τὴν Αἴγυπτον ἡ στενὴ παραλία τῆς Λιβύης, ἔτι δὲ δυτικώτερον (πάντοτε παρὰ τὴν βόρειον τῆς Ἀφρικῆς παραλίαν), ἡ χώρα τῶν Λωτοφάγων. Ὅλως δὲ πρὸς νότον, παρὰ τὸν ὠκεανόν, κατὰ κουν οἱ μυθικοὶ Πυγμαῖοι. Αἱ χῶραι αὗται καὶ φυλαὶ τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς μεσημβρίας χωρίζονται διὰ τοῦ ἐν τῷ μεταξύ κυμαινομένου Πόντου, ἀπὸ τῶν βορειότερον κειμένων χωρῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁποίων τὰ ὁμηρικὰ ἔπη γνωρίζουσι τὰ ἔθνη, τὰ ὄρη, τοὺς ποταμούς, τὰς πόλεις κλπ. σχεδὸν ὅσον καὶ οἱ μεταγενέστεροι γεωγράφοι ἀκριβῶς. Ἐξ ἰδίᾳ ἀντιλήψεως ἢ τοῦλάχιστον ἐξ ἀκριβῶν πληροφοριῶν φαίνεται ὁ ποιητὴς γνωρίζων τῆς μὲν βορείου πλευρᾶς τῆς μικρᾶς Ἀσίας τὰ μέχρι τῆς ἐν Παφλαγονίᾳ ἄκρας Κεράμβεως μέρη, τῆς δὲ νοτίου πλευρᾶς, τὰ μέχρι τοῦ ἐν Μαιονίᾳ ἢ Λυδία ποταμοῦ Ξάνθου. Παρεκτὸς δὲ τούτων ἀναφέρει, πρὸς βορρᾶν μὲν τῶν Παφλαγόνων, τοὺς Καύκωνας, πρὸς ἀνατολὰς δὲ, τοὺς Ἑνετούς· πρὸς νότον τῆς Μαιονίας, τοὺς Κᾶρας· καὶ πρὸς τὸ ἀρκτικοδυτικὸν αὐτῆς, τοὺς Λυκίους. Εἰς ταῦτα ὅμως περιορίζονται αἱ περὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας εἰδήσεις τοῦ

Ὀμήρου. Τὴν δὲ Ἑλλάδα, τὴν ὁποίαν ἡ Ὀδύσσεια, μάλιστα ὡς πρὸς τὴν Πελοπόννησον, γνωρίζει ἤδη πολὺ ἀκριβέστερον ἢ ἡ Ἰλιάς, ὁ ποιητὴς φαίνεται ὁμοίως κατὰ μέγα μέρος αὐτοπροσώπως διεξεληθών. Ἐπὶ πλεῖστον διέτριψε πιθανῶς εἰς Βοιωτίαν, ἧς ἀριθμεῖ πάμπολλα χωρία, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν μετέβη ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος· ἔπειτα ἐπεσκέφθη τὴν Φωκίδα, τὴν Λοκρίδα, τὴν Ἀττικὴν, καὶ, ἐν Πελοποννήτῳ, τὴν Σικυῶνα, τὴν Κόρινθον, τὸ Ἄργος, τὰς Μυκήνας καὶ τὴν Λακεδαίμονα. Τὰς τρεῖς ὅμως ἄλλας πολιτείας τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπ' αὐτοῦ μνημονευόμενας, Πύλον, Ἀρκαδίαν, Ἡλιν, ἔτι δὲ καὶ τὴν Αἰτωλίαν, καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν, καὶ τὰς θεσσαλικὰς πόλεις Φθίαν, Ἑλλάδα κλπ. γνωρίζει μόνον ἐξ ἀκουσμάτων, διότι αἱ περὶ τῶν χωρῶν¹ τούτων εἰδήσεις αὐτοῦ εἶναι τοσοῦτον ἀόριστοι καὶ συγκεχυμέναι, ὥστε βέβαιον φαίνεται ὅτι δὲν διέτριψεν αὐτόθι. Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ περὶ τῶν νήσων, ἐξαίρειται τῆς Εὐβοίας, τῆς Σαλαμῖνος καὶ τῆς Αἰγίνης. Τῶν Κυκλάδων μάλιστα οὐδόλως μνημονεύει, πλὴν τῆς Δήλου καὶ τῆς Σύρου· καὶ περὶ Ἰθάκης, Κεφαλληνίας, Ζακύνθου, Ἐχινάδων καὶ ἄλλων πρὸς τοῦτο τὸ μέρος νήσων, ἔλλιπῇ καὶ μυθώδῃ εἶναι τὰ παρ' αὐτοῦ λεγόμενα. Πρὸς βορρᾶν δὲ τῆς Ἑλλάδος κεῖται, καθ' ὃν Ὀμηρον, ἐν μὲν τῇ μετέπειτα κληθείσῃ Ἠπείρῳ, ἡ χώρα τῶν Θεσπρωτῶν, πόλεις ἔχουσα τὴν Ἐφύραν καὶ τὴν Δωδώνην, ἐν ἣ οἱ ἐρμηνεύονται τῶν χρησμῶν τοῦ Διὸς Σελλοὶ, καὶ παρακειμένην τὴν νῆσον τῶν Φυιάκων Σχερίαν· ἐν δὲ τῇ μετέπειτα Μακεδονίᾳ, ἡ Πιερία, ἡ Παιονία, ἐν ἣ ἡ παρὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν πόλις Ἀμυδών, καὶ ἡ Ἠμαθία· πρὸς δὲ τὸ ἀρκτικοανατολικὸν αὐτῶν οἱ Κίκονες καὶ οἱ Μυσοὶ, καὶ ἔτι βορειότερον ἡ ὄρεινὴ καὶ τραχεῖα Θράκη, ἐν ἣ τὰ ὄρη Ἀθώως (Ἄθως) καὶ Νυσήϊον, καὶ αἱ πόλεις Αἶνος, Αἰσύμη καὶ Σηστός· τελευταῖον δὲ ἡ χώρα τῶν Ἰππημολγῶν καὶ τῶν Ἀβίων. Εἰς τὸ δυτικὸν τῆς γῆς μέρος, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ ποιητὴς ἔχει ἀτελεστάτας καὶ σφόδρα συγκεχυμένας εἰδήσεις, τάσσει οὗτος τὴν γῆν τῶν ἀγρίων Κυκλώπων, τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων, καὶ τῶν ληστρικῶν Σικελῶν, ἧτοι τὴν Σικανίαν, τὴν κειμένην, ἐν διαστήματι μιᾶς ἡμέρας πλοῦ, πρὸς βορρᾶν τῶν Λωτοφάγων· καὶ παρ' αὐτῇ, πρὸς νότον μὲν τὴν νῆσον Αἴγυον· καὶ τὴν τοῦ Αἰόλου, πρὸς βορρᾶν δὲ τὴν νῆσον Θρινακίαν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ αἱ ἠφαίστειαι Πλαγκταὶ (πλανώμεναι) πέτραι καὶ ὁ ἐπικίνδυνος πορθμὸς τῆς Σκύλλης καὶ τῆς Χαρύβδιος. Κατόπιν ἔρχεται ἀρκτικοδυτικώτερον ἡ νῆσος τῶν Σειρήνων, εἰς δὲ τὴν ἀπωτάτην δύσιν ἡ νῆσος

τῆς πολυθρυλήτου νύμφης Κίρκης, ἡ Αἰαίη, καὶ προσέτι ἡ πέτρα Λευκάς καὶ τὸ Ἡλύσιον· ἐπέκεινα δὲ τοῦ δυτικοῦ ὠκεανοῦ, ἡ χώρα τῶν εἰς ἀδιάλειπτον σκότος διαγόντων Κιμμερίων, καὶ, κατὰ τὰ προμνημονεύοντα, ἡ τοῦ Ἄδου χώρα. Τελευταῖον πρὸς τὸ ἀρκτικοδυτικώτατον τῆς γῆς, εἰς πλείστην ἀπόστασιν ἀφ' ὅλων τῶν λοιπῶν χωρῶν, ἡ μυθική τῆς Καλυψοῦς νῆσος Ὠγυγία, ἀποτελεῖ τὸν ὁμφαλὸν τῆς θαλάσσης, διότι καθ' Ὅμηρον, ἡ ἀρκτικοδυτικῶς τῆς Ἑλλάδος μεσόγειος ἀπλοῦται ἐπὶ πολὺ πρὸς βορρᾶν.

Ταῦτα, καὶ ὅχι ἄλλα, γνωρίζει ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς γῆς. Ὁ δὲ Ἡσιόδος ἔχει ἤδη ἐκτενεστέρας τινὰς εἰδήσεις· πρεσβεύει μὲν ὅσα καὶ ὁ Ὅμηρος περὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς, περὶ τοῦ περικυκλοῦντος αὐτὴν ὠκεανοῦ, περὶ τοῦ ἐν τῷ βυθῷ αὐτῆς Ταρτάρου καὶ περὶ τοῦ οὐρανίου θόλου, τοῦ ἐρειδομένου ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος· ἀλλὰ φαίνεται εἰδῶς τὰ πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς δυσμὰς τῆς γῆς ἀκριβέστερον ὅπως οὖν. Παρ' αὐτῷ πρῶτον εὐκρινῶς ἐκδηλοῦται ἡ σημερινὴ Ἰταλία, διότι μνημονεύει ἐν τῇ Θεογονίᾳ, τῶν Τυρσηνῶν καὶ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Λατίνου· ἐπὶ δὲ τῆς Σικελίας ἀναφέρει τὴν Αἴττην καὶ τὴν Ὀρτυγίαν (τὰς μετέπειτα Συρακούσας) καὶ εἰς τὴν μετέπειτα Γαλατίαν, τοὺς Λίγυας· ἤκουσε δὲ καὶ περὶ τῶν καλῶν τῆς Ἰσπανίας καρπῶν, διότι πρῶτος αὐτὸς ὁμιλεῖ περὶ τῶν κατέναντι τοῦ Ἄτλαντος κειμένων κήπων τῶν Ἑσπερίδων καὶ περὶ τῶν χρυσομήλων τῶν κήπων τούτων. Ἐπειτα πρὸς βορρᾶν γνωρίζει τὸν ποταμὸν Ἰστρον, καὶ πρὸς ἀνατολὰς, τὸν ποταμὸν Φᾶσιν, καὶ πρὸς μεσημβρίαν τὸν ποταμὸν Νεῖλον, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει ἐτι Αἴγυπτον, δηλαδὴ ποταμὸν Αἰγύπτου. Τοὺς Αἰθίοπας, ὁ Ἡσιόδος τίθησι πρὸς μεσημβρίαν, ἥτοι ἐν Λιβύῃ, καὶ ὀνομάζει Σκύθας τοὺς Ἰππημολγοὺς τοῦ Ὀμήρου. Τελευταῖον καὶ εἰς τὰς χώρας, τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν ὁ Ὅμηρος, ὁ Ἡσιόδος ἀναφέρει πολλὰ γεωγραφικὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα οὔτε εἰς τὴν Ἰλιάδα, οὔτε εἰς τὴν Ὀδύσσειαν ἀπαντῶνται.

Ἐκ τοῦ στενοῦ τούτου κύκλου τῶν γεωγραφικῶν γνώσεων, καθίσταται πρόδηλον, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ναυτιλία περιωρίζετο τότε κυρίως εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Πολὺ βραδύτερον, οἱ Φωκαεῖς, πρῶτοι Ἑλλήνων, ἐθαλασσοπόρησαν κατὰ τὸν Ἀδρίαν καὶ πρὸς τὴν Τυρρηνίαν. Τοῦ δὲ Εὐξείνου πόντου οὐδεμίαν γνῶσιν ἔχει ὁ ποιητής. Καὶ ἐντὸς

τοῦ Αἰγαίου, τὰ πλοῖα δὲν ἀπεμακρύνοντο πολὺ ἐκ τῆς παραλίας ἦσαν δὲ τὰ πλοῖα μικρὰ καὶ ὄχι κατάφρακτα· οἱ ἰστοὶ αὐτῶν, ὄντες κινητοί, δὲν ὑφούντο εἰμὴ ὅτε ἔπνεεν οὐριος ἄνεμος· τὴν νύκτα ἔπαιεν ὁ πλοῦς καὶ καθ' Ἡσίοδον, 50 μόνον ἡμέρας διήρκει ἡ ἐπιτηδεῖα πρὸς θαλασσοπλοῖαν ὥρα τοῦ ἔτους. Ἐφημίζοντο δὲ ὡς ἐπιτηδεῖοι ναυτικοὶ οἱ Κρήτες καὶ ἔτι μᾶλλον οἱ Τάφριοι, οἵτινες ἐλέγοντο οἰκοῦντες εἰς τὰς παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Ἀκαρνανίας νήσους καὶ ἐπωνομάζοντο φιλήρετμοι, δηλαδὴ φίλοι τῶν κωπῶν, τῆς ναυτιλίας.

Εἰς τὴν ἀτέλειαν τῆς ναυτιλίας συντέλει πολὺ ἡ ἀτέλεια τῶν ἀστρονομικῶν γνώσεων· διότι ἡ ὅλως πρακτικὴ τῶν παναρχαίων Ἑλλήνων ἀστρονομία συνέκειτο ἐξ εὐαρίθμων τινῶν καὶ ἀφελεστάτων περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων παρατηρήσεων. Ἐπρέσβευον δὲ ὅτι ὁ ἥλιος (καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ σελήνη) ἐφέρετο καθ' ἐκάστην ἐπὶ τοῦ οὐρανόθεν θόλου, ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, ἄνω τοῦ στρογγύλου τῆς γῆς δίσκου, καὶ καθὼς τὸ πρῶτ' ἐπρόκυπτεν ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἡ ἐκ τῆς παρακειμένης αὐτῷ λίμνης τοῦ Ἠλίου, οὕτω πάλιν τὸ ἐσπέρα· κατέπιπτεν εἰς τὸν Ὠκεανόν, ἡ εἰς δυτικὴν τινα λίμνην, μὴ ἀναφερομένην ὅμως εἰμὴ ὑπὸ μεταγενεστέρων ποιητῶν· ἀλλὰ σαφῆ ἔννοιαν δὲν εἶχον, ἡ τοῦλάχιστον δὲν ἐξέφρασαν ῥητῶς, τίνι τρόπῳ ὁ μὲν ἥλιος ἐν τῷ διαστήματι τῆς νυκτός, ἡ δὲ σελήνη, ἐν τῷ διαστήματι τῆς ἡμέρας, ἐπέστρεφον εἰς τὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρχιζον πάλιν τὸν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ δρόμον αὐτῶν. Παρατήρουν δὲ μέχρι τινὸς καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν κίνησιν, διότι ὁ Ὅμηρος σημειοῖ ὡς ἄξιον λόγου, ὅτι ἡ Ἄρκτος, ἡ μεγάλη ἄλλως λεγομένη ἄμαξα, οὐδέποτε καταβαίνει εἰς τὸν Ὠκεανόν, δηλαδὴ οὐδέποτε δύει· ὁ δὲ Ἡσίοδος ὁμιλεῖ πολλάκις περὶ τῆς καθ' ὠρισμένους χρόνους καὶ τόπους ἐπιτολῆς καὶ δύσεως· διαφόρων ἀστέρων. Ἐν γένει οἱ ὑπὸ τῶν δύο ποιητῶν μας ἀναφερόμενοι ἀστέρες καὶ ἀστερισμοὶ, εἶναι οἱ ἐξῆς· παρ' Ὀμήρῳ μὲν ἡ Ἄρκτος ἡ ἄμαξα, ὁ Ὠρίων, ὁ κύων τοῦ Ὠρίωνος, ἐν ᾧ ὁ λαμπρότερος τῶν ἡπλανῶν ἀστέρων Σείριος, αἱ Ὑάδες καὶ αἱ Πλειάδες, αἵτινες, ὁμοῦ λαμβανόμεναι, ἀποτελοῦσι τὸν ἐπὶ τοῦ ζφδιακοῦ κύκλου ἀστερισμόν τοῦ Ταύρου· παρ' Ἡσίοδῳ δὲ προσέτι ὁ Ἀρκτοῦρος, ὁ λαμπρότερος τῶν ἀστέρων τοῦ Βοώτου, καὶ ἡ Δίκη, ἥτοι ἡ παρθένος, ἀστερισμὸς τοῦ ζφδιακοῦ, ἔχων λαμπρόν ἀστέρα, τὸν Στάχυν. Κατὰ τὰς ἀτελεῖς ταύτας παρατηρήσεις, ἀτελῶς κατεμέτρησαν καὶ τὸν χρόνον.

Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει μὲν ἔτη ἢ ἐνιαυτοὺς, καὶ μῆνας ἄλλὰ τοὺς μὲν μῆνας ὠρίζει κατὰ τὰς φάσεις τῆς σελήνης, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἐορταζομένην ἐπάνοδον τῆς νουμηνίας, τῆς νέας σελήνης, καὶ ἀπὸ τῶν φράσεων « μηνὸς φθίνοντος, ἱσταμένοιο· » εἰς δὲ καὶ μόνος ὀνομάζεται μὴν ὁ Ἀθηναίων, αὐτὸς ἐκεῖνος ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάλουν βροχδύτερον Γαμηλιῶνα (ἀπὸ 24 ἰανουαρίου μέχρις 22 φεβρουαρίου). Τὸ δὲ ἔτος συνέκειτο μέχρι Σόλωνος, τοῦ ἀκμάσαντος ἐν τῇ ἕκτῃ ἑκατονταετηρίδι, ἐκ 12 μηνῶν τριακονημέρων, εἰς οὓς πρωϊμώτατα προσετέθη, κατὰ πάντα δεύτερον ἐνιαυτὸν, μὴν ἐμβόλιμος, ἐπίσης τριακονθήμερος. Καὶ διὰ ταύτης ὅμως τῆς προσθήκης, πολὺ ἔτι ἀπείχον τοῦ ἀκριβοῦς ἑτησίου μέτρου ὅθεν, ἀπὸ τοῦ Σόλωνος καὶ ἐφεξῆς, ἐγένοντο ἐπανειλημμένοι ἀπόπειραι πρὸς συμβιβασμὸν τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους μὲ τὸν δρόμον τοῦ ἡλίου. Αἱ ὥραι τοῦ ἔτους ἦσαν κατ' ἀρχὰς δύο, θέρος καὶ χειμῶν· ἔπειτα τρεῖς, προστεθέντος τοῦ ἔαρος· καὶ μόλις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰπποκράτους, ἐν τῇ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι, συνεπληρώθησαν εἰς τέσσαρας. Ἐντεῦθεν αἱ προεδρεύουσαι αὐτῶν θεότητες, αἱ ὥραι, ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἐπίσης δύο, καὶ ἔπειτα τρεῖς, Εὐνομία, Δίκη, Εἰρήνη. Τὸ ὄνομα ὅμως τοῦτο τῶν ὥρῶν δὲν ἐδίδετο ἔτι εἰς τὰ διάφορα τῆς ἡμέρας τμήματα, τὰ ὑποῖα ὁ Ὅμηρος διακρίνει ἀπλῶς διὰ τῶν συνήθων εἰς ἕκαστον ἐργασιῶν, λέγων· καιρὸς καθ' ὃν ὁ ξυλοκόπος παρασκευάζει τὸ δεῖπνον αὐτοῦ ἀφ' οὗ ἐκόρεσε τὰς χεῖρας κόπτων δένδρα μακρὰ· καιρὸς καθ' ὃν λύονται οἱ συνεζευγμένοι βόες· καιρὸς καθ' ὃν ὁ δικάστης ἀπέρχεται ἐκ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἡ δὲ νύξ διηρεῖτο, κατὰ τὴν πορείαν τῶν ἀστέρων, εἰς τρία συνήθως τμήματα.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ νηπιώδης αὕτη κατάστασις τῶν ἀστρονομικῶν εἰδήσεων διεκώλυε τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ναυτιλίας, ἡ ἔμπορία δὲν ἠδύνατο νὰ λαβῇ πολλὴν ἐπίδοσιν, ὅχι μόνον ἐκ τούτου, ἀλλὰ καὶ διότι, καθὼς συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους, καθ' οὓς οἱ ἄνθρωποι ἰδίως τιμῶνται διὰ τὰ πολεμικὰ αὐτῶν ἔργα, ἡ ἔμπορία τότε περιφρονεῖτο ὡς ὀψών. Εἰς τῶν Φαίακων ἡγήτορων, ὁ Εὐρύαλος, ὑπεροπτικῶς πῶς λέγει πρὸς τὸν Ὀδυσσεά, ὅτι δὲν ὁμοιάζει ἀθλητῆς, ἀλλὰ μᾶλλον ἔμπορος καὶ ναυτικός· ὁ δὲ, παροξυνθεὶς, ἐπεχείρησεν ἀμέσως νὰ ἀποδείξῃ τὴν περὶ τὰ ἀθλητικὰ ἔργα δεξιότητα αὐτοῦ καὶ ῥώμην. Καὶ ὅμως οἱ Φαίακες ἦσαν λαὸς ναυτικώτατος, ναυσὶν ἄριστοι. Ὅθεν δὲν εἶναι ἄπορον ὅτι ὀλίγιστα περιεσώθησαν παραδείγματα ἐμπορικῶν

ἐπιχειρήσεων. Ὁ ἄναξ τῶν Ταφίων Μέντης ἀναφέρεται μὲν μετακομίζων φορτίον σιδήρου εἰς Τεμέσσην (ἣτις ἀμφισβητεῖται ἂν ἔκειτο εἰς τὴν Ἰταλίαν ἢ εἰς τὴν Κύπρον), διὰ νὰ ἀνταλλάξῃ αὐτὸν ἀντὶ χαλκοῦ· αἱ πλεῖσται ὅμως καὶ πολυτιμότεραι ἀνταλλαγαὶ ἐγίνοντο ὑπὸ ξένων ἐμπόρων, καὶ ἰδίως ὑπὸ τῶν Φοινίκων, οἵτινες ἐκόμιζον ἐνταῦθα πολυεῖδη κοσμήματα, τὰ κάλλιστα καὶ λαμπρότατα προϊόντα τῆς ὕφαντικῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, ἤλεκτρον, κασσίτερον, ἐλέφαντα κτλ. λαμβάνοντες ἀντ' αὐτῶν σιτηρὰ καὶ ἄλλους καρποὺς τῆς γῆς, δέρματα, ἔρια, δούλους ἢ καὶ θήτας· διότι νομίσματος μνεία οὐδαμοῦ γίνεται. Οἱ δὲ Φοινικεὶς κατέσχον καὶ τῶν ἐλληνικῶν νήσων τινὲς πιθανώτατα, βεβαίως δὲ τὴν Θάσον, τῆς ὁποίας ἐμετάλλευσαν τὰ πλούσια χρυσορυχεῖα.

Ἐν γένει τὰ πολυτελῆ καὶ κομψὰ ἔργα τῆς τέχνης, δι' ὧν ἐκοσμοῦντο λαμπρότατα τὰ δώματα τοῦ Ἀλκινόου, τοῦ Μενελάου καὶ τῶν ἄλλων βασιλέων καὶ ἀρίστων, ἤρχοντο ἐκ τῆς ἀνατολῆς, ἣτις κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦτο ἔτι ἀσυγκρίτῳ λόγῳ καθυπερτέρα τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν βιομηχανίαν. Ὁ θώραξ λ. χ. τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὁ πολῦτιμος καὶ πολυγλυφῆς, ἦτο δῶρον τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τὴν νῆσον Κύπρον. Ὅτι δὲ μάλιστα ἀποδεικνύει ὁπόσον σπάνιοι ἦσαν ἔτι τότε οἱ τεχνῖται εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶναι ἡ ἐξαιρετος τιμὴ ἣτις ἀπεδίδετο εἰς τὸν τέκτονα. Ὁ τέκτων ἐλογίζετο ἴσος τοῦ ἱατροῦ, τοῦ ᾠοῖδου καὶ τοῦ μάντεως, καὶ ἐζητεῖτο πολλάκις πόρρωθεν ὡς αὐτοί. Τὸν θάνατον τοῦ Φερέκλου δὲν παρέρχεται ὁ ποιητὴς ἐν σιωπῇ, ὅπως τὸν θάνατον τοσοῦτων ἄλλων στρατιωτῶν, ἀλλὰ μνημονεύει αὐτοῦ ἐν τῇ Ἰλιάδι, ὡς ἂν προέκειτο περὶ τινος ἀρίστου ἢ ἡγήτορος, διότι ὁ Φερέκλος ἦτο τέκτονος υἱός, τοῦ Ἀρμονίδου.

...ὅς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
τεύχειν.

Τὴν δὲ τέχνην ταύτην ἐπαγγέλλονται οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν ἡγεμόνων, ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Ἐπειὸς ἐκεῖνος ὅστις κατεσκεύασε τὸν δούρειον ἵππον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κρυβέντες οἱ ἥρωες Ἕλληνες, ἐγένοντο τελευταῖον κύριοι τῆς Τροίας.

Ἀλλ' ἡ μᾶλλον ἀσκουμένη ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων τέχνη, ἦτο ἡ πολεμικὴ, ἣτις, ὅπως εἶχεν, εἰκονίζει πιστῶς τὴν κοινωνίαν ἐκείνην, ἐν ᾗ ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια ἦτο τὸ πᾶν, οὐδεμίᾳ δὲ ὑπῆρχε πειθαρχικὴ

πρὸς ἓνα κοινὸν σκοπὸν ρύθμισις τῶν κατ' ἰδίαν δυνάμεων καὶ θελήσεων. Ἡ ἔκθασις τοῦ πολέμου ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν δεξιότητα τῶν ἀρχηγῶν, τῶν ἡρώων ὅθεν τούτων μάλιστα τὰ ἔργα περιγράφει ἀκριβῶς ὁ ποιητής· ὁ δὲ κοινὸς τῶν στρατιωτῶν ὄμιλος, ὅστις οὔτε εὐρύθμως, οὔτε στοιχηδὸν ἐπορεύετο, ἀλλὰ φύρδην ἐμάχετο, ὀλίγον συνετέλει εἰς τὴν ἔκθασιν τοῦ ἀγῶνος· ὅθεν τὰ περὶ τῶν γενικῶν συμπλοκῶν παραλείπονται σχεδὸν ἀμνημόνευτα. Ἐκαστος ἥρως ἔφερε συνήθως, ὡς ὅπλα μὲν ἀμυντικὰ, ἀσπίδα, περικεφαλαίαν, θώρακα καὶ κνημίδας· ὡς ὅπλα δὲ ἐπιθετικὰ, δύο δόρατα, τὸ μὲν πρὸς τὸ βάλλειν (διὰ τὸ νὰ τὸ ρίπτῃ), τὸ δὲ πρὸς τὸ πλήττειν (διὰ τὸ κεντᾶ δι' αὐτοῦ), ἔτι δὲ μακρὸν ξίφος καὶ μάχαιραν. Προήλαινε δὲ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐπὶ ἄρματος φερομένου ὑπὸ δύο ἵππων, καὶ δυναμένου νὰ δεχθῇ ἐπὶ τοῦ δίφρου αὐτοῦ δύο ἄνδρας, τὸν παραιβάτην, ἥτοι τὸν κυρίως ἀγωνιστὴν, καὶ τὸν ἡνίοχον. Ἐνίοτε ἐμάχετο καὶ πεζός, ἀλλ' ἔχων πάντοτε πλησίον τὸ ἄρμα, ἵνα ἐπιβάς ἐπ' αὐτοῦ καταδιώξῃ ἢ ὑποχωρήσῃ. Οἱ πολλοὶ στρατιῶται, οἱ πεζῇ πάντοτε μαχόμενοι, καὶ ὀνομαζόμενοι πρυλέες, ἔφερον ὅπλα ὅμοια τῶν ὀπλῶν τῶν ἡρώων, ἐκτὸς ὅτι δὲν ἦσαν ἐξίσου ἐξαίρετα καὶ πολυτελῆ. Οἱ δὲ τοξόται ἦσαν εὐάριθμοι. Τὰ ὅπλα κατεσκευάζοντο ἐκ χαλκοῦ, ὅχι ἐκ σιδήρου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπὶ τούτῳ χρῆσις εἶναι μεταγενεστέρα, ὅχι ὅμως πολὺ μεταγενεστέρα, διότι ἤδη ἐπιφαίνεται ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἡσιόδου. Ἀθλητὸν δὲ εἶναι κατὰ τίνα τρόπον ὁ χαλκὸς ἐστομοῦτο ἵνα χρησιμεύσῃ εἰς τὰς τοῦ πολέμου χρείας. Τὸ δυσχερέστερον μέρος τῆς πολεμικῆς τέχνης ἦσαν αἱ πολιορκίαι. Εἰς τοὺς προηγούμενους τῶν ὁμηρικῶν χρόνους αἱ πόλεις καὶ αἱ κῶμαι ἐκτίζοντο, ἕνεκα πλείονος ἀσφαλείας, ἐπὶ δυσπροσίτων πετρῶν καὶ ὑψωμάτων. Βραδύτερον δὲ, ἀφοῦ ἡ βιομηχανία καὶ ἅπασαι αἱ κοινωνικαὶ σχέσεις ἔλαβον ἐπίδοσιν τινα, αἱ πόλεις κατέβησαν εἰς τὰ περὶξ ὁμαλότερα πεδία, καὶ ἡ συνεδέθησαν μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ ἄστεος, τὸ ὅποιον ἀπετέλεσεν ἑκτοτε τὴν ἀκρόπολιν, ὡς συνέβη εἰς τὰς Θήβας, εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸ Ἄργος· ἡ ἐχωρίσθησαν ἀπὸ αὐτοῦ, ἐντελῶς ἐγκαταλειφθέντος, ὡς συνέβη εἰς τὴν Αἴγιναν, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς τρωϊκῆς Ἰδῆς Σκῆψιν, εἰς τὴν Μαντίνειαν, εἰς τὸν ἐν Ἀρκადίᾳ Ὀρχομενὸν, εἰς τὴν Νώνακριν, εἰς τοὺς Λουσούς, εἰς τὴν ἐν τῷ Παρνασσῷ Λυκώρειαν καὶ ἄλλαχού. Ἡ ὁμηρικὴ ποίησις παρίστησι τὴν δευτέραν ταύτην κατάστασιν τῶν πόλεων, ἀλλ' εἰκονίζει αὐτὰς οὐδὲν ἥττον τετειχισμένας. Τοιαῦται ἦσαν τὸ Ἴλιον, καὶ ἡ τῶν Φαιά-

κων πόλεις, καὶ ἡ τειχιόεσσα Τίρυνς, καὶ αἱ ἐπτάφυλοι Θῆβαι. Τοῦ-
των τειχῶν ἡ ἄλωσις ἦτο δυσχερεστάτη, καὶ ἐπὶ αὐτῶν τῶν ἱστορικῶν
χρόνων, πολὺ δὲ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν, ὅτε δὲν εἶχον ἔτι ἐπινοηθῆ-
αὶ πολιορκητικαὶ μηχαναὶ. ὥστε ἡ ἐκπολιόρκησις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπι-
τύχη εἰμὴ ἢ δι' ἀποκλεισμοῦ, ἢ δι' ἀπάτης, οἷα ἡ τοῦ δουρείου ἵππου,
δι' οὗ μυθεύεται ὅτι κατωρθώθη ἐπὶ τέλους ἡ τῆς Τροίας ἄλωσις.

Περὶ δὲ τῶν καλῶν τεχνῶν δὲν ἔχομεν, κατὰ δυστυχίαν, ἐξαιρέσει
τῆς ποιήσεως, εἰμὴ ἀσαφεστάτας εἰδήσεις· ἀλλὰ τῶν τεχνῶν ἡ καλλι-
στη ἐκείνη καὶ ὑψίστη ἤκμασεν ἔκτοτε θαυμασίως παρὰ τοῖς Ἑλλήσι.
Τὸ ἀρχαιότατον αὐτῆς εἶδος ὑπῆρξε, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, τὸ
ἐπικόν, καὶ ἰδίως τὸ ἡρωϊκόν ἔπος, δηλαδὴ ἡ διήγησις τῶν ἡρωϊκῶν
κατορθωμάτων, τῆς ὁποίας λαμπρότατα δείγματα περιεσώθησαν, αἱ
πολλάκις μνημονευθεῖσαι Ἰλιάς καὶ Ὀδύσεια· διότι ὅχι μόνον τὸ γε-
νεαλογικόν ἔπος, καὶ ἡ διδακτικὴ τοῦ Ἡοιδοῦ ποιήσις (Ἔργα καὶ
Ἡμέραι), ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἱερατικὴ ἡ ἀποδιδομένη εἰς Ὀρφέα καὶ
Μουσαῖον, ἔτι δὲ ἡ ἡσιοδικὴ Θεογονία, φαίνονται μεταγενέστεραι τῆς
ὁμηρικῆς ποιήσεως. Τὸ δὲ ἔπος ὑπῆρξε τὸ ἀρχαιότατον εἶδος τῆς ἑλλη-
νικῆς ποιήσεως, διότι ἐθεράπευσε τὴν πρωτίστην τοῦ ἡρωϊκοῦ τούτου
ἔθνους ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν χρεῖαν. Ἄλλα ἔθνη ὕμνησαν πρὸ πάντων
τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ· διότι ἅμα μὲν εἶχον ὑγιεστεράς τῶν Ἑλ-
λῆνων περὶ Θεοῦ δοξασίας, ἅμα δὲ τοσαῦτα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔπα-
θον ἐκ τῆς τυραννίας ἰδίων ἢ ξένων δεσποτῶν, ὥστε, ταπεινωθέντα
καὶ ἐξευτελισθέντα καὶ μηδεμίαν ἐπὶ γῆς εὐρίσκοντα παραμυθίαν, ἔστρε-
φον τὰς ἐλπίδας καὶ εὐχὰς αὐτῶν πρὸς τὸν οὐρανόν. Τινὰ μάλιστα
τῶν ἐθνῶν τούτων οὐδὲ ἔσχον ἄλλο εἶδος ποιήσεως εἰμὴ τὸ ἱερατικόν,
ὡς οἱ Ἑβραῖοι, οἵτινες καὶ ἀνεδείχθησαν εἰς τοῦτο ἀμίμητοι. Ἐξεναν-
τίας οἱ Ἕλληνες ἐπρέσβευσαν ὅλως νηπιώδεις περὶ θεότητος δοξασίας·
πρὸς δὲ τούτοις, διάγοντες βίον μάχιμον, καὶ ἀνεξάρτητον, καὶ ὄντως
ἡρωϊκόν, ἐπὶ τοσοῦτον συνέλαβον τὴν συνείδησιν τῆς ὑπεροχῆς καὶ ἀξίας
τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε καὶ εἰς τοὺς θεοὺς ἀπέδωκαν τὸ σχῆμα, καὶ τὰ
πάθη, καὶ τὸν βίον αὐτῶν. Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο νὰ ὑμνήσωσι πρὸ πᾶν-
των τὰς μεγάλαις τῆς ἡρωϊκῆς αὐτῶν γενεᾷς πράξεις. Διὰ δὲ τοῦτο ἡ
θρησκευτικὴ ποιήσις ὅχι μόνον ὑπῆρξε μεταγενεστέρα παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ
καὶ πολὺ ὑποδεστέρα τῆς ἐπικῆς, εἰς ἣν ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἀπέβη-
σαν ἀπαράμιλλοι. Ὁ ἀοιδὸς ἔψαλλεν εἰς τὰς πανηγύρεις καὶ εἰς τὰς

εὐωχίας, ὑπηχούσης ἐνίοτε τῆς τετραχόρδου λύρας, τὰ κατορθώματα ἢ τὰς τύχας τῶν ἡρώων, μάλιστα δὲ τὰ νεώτερα, ὡς ὀλιγώτερον γνωστά εἰς τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ. Προχείρους δ' ἔχων εἰς τὴν μνήμην πολλὰς ᾠδὰς, εἴτε ἰδίας εἴτε ἄλλων, εἶχε καὶ τὴν τέχνην τοῦ καινοποιεῖν τὰς τετριμμένας ἤδη ὁπώσοῦν. Ἐντεῦθεν τὸ ἔργον αὐτοῦ ὄχι μόνον ἀπετέλει ἰδιαιτέρον ἐπάγγελμα, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο. Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ, ὁ ποιητὴς ὀνομάζει τὸν Φῆμιον, θεῖον ἀοιδόν· καὶ ἄλλος ἀοιδὸς, ὁ Δημόδοκος, προσαγορεύεται μετὰ πλείστης ὅσης φιλοφροσύνης ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς· εἰς ἄλλον πάλιν, ἀνώνυμον τοῦτον, ὁ Ἀγαμέμνων, ἀπερχόμενος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, λέγεται ἀναθέσας τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς, τῆς Κλυταιμνήστρας· καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι, αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν θεωρεῖ ἀνάξιον ἑαυτοῦ νὰ ᾄδῃ κλέα ἀνδρῶν, πρὸς τὸν ἦχον τῆς φόρμιγγος. Πρὸς τούτοις ὁ ἀοιδὸς φαίνεται ἀπολαμβάνων ἀσυλίαν τινὰ ὁμοίαν τῆς τῶν κηρύκων. Τὴν δὲ ποίησιν συνῶδευε πάντοτε σχεδὸν ἡ μουσικὴ, προδιαθέτουσα μὲν τοὺς ἀκροατὰς, ἐνθουσιῶσα δὲ τὸν ἀοιδόν· καὶ μετὰ τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιήσεως πολλάκις συνεδνάζετο ἡ εὐρυθμος, ἡ εὐστροφος, ἡ ἐπίχαρις ὄρχησις, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων τούτων χρόνων ὑπερβαλλόντως ἠγάπησαν οἱ Ἕλληνες, διότι ἔκτοτε εἶχον τὸ αἶσθημα ἐκείνο τῆς καλλονῆς. τὸ ὅποιον βραδυτέρον ἀπεικονίσθη ἐν τῇ γλυπτικῇ αὐτῶν τέχνῃ καὶ πλείστον συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς.

Ἐκ τῶν ὁμηρικῶν περιγραφῶν δὲν ἐξάγεται σαφῶς, ἂν ἡ ἀρχιτεκτονικὴ εἶχε λάβει, ἀπὸ τῶν χρόνων τούτων, καλλιτεχνικὸν τινα χαρακτῆρα. Ὁ ποιητὴς ἀναφέρει μὲν δώματα περικαλλῆ, ἀγλαὰ, ἄξια. μαρμαίροντα, ὑπερέφεια, κ.τ.λ. ἀλλ' ἐξυμνεῖ τὰ ἐκ πολυτίμων μετάλλων κοσμήματα αὐτῶν, ὅχι τὰς καλὰς ἀναλογίας. Ἦσαν δὲ τὰ οἰκοδομήματα εἰς τὰ ὁποῖα ἤρχισαν νὰ ἀναφαίνωνται τὰ πρῶτα ταῦτα ἔχνη τῆς τέχνης, δώματα τῶν ἀνάκτων, ναοὶ, θησαυροὶ, τάφοι. Τὰ πρῶτα διεκρίνοντο ἐπὶ τε τῷ κόσμῳ τῶν μεταλλίνων αὐτῶν παραστάδων, πυλῶν κλπ. καὶ ἐπὶ τῇ στερεότητι καὶ εὐχρηστίᾳ. Οἱ δὲ ναοὶ πιθανῶς δὲν διέφερον πολὺ, κατὰ τε τὴν ἐξωτερικὴν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν διασκευὴν, ἀπὸ τὰ δώματα τῶν ἀνάκτων, τὰ ὁποῖα παραβάλλονται, ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ, πρὸς τὰς ὀλυμπίους τῶν θεῶν κατοικίας· καὶ ἴσως ἔνεκα τῆς ὁμοιότητος ταύτης, αἱ λέξεις «μέγαρον» καὶ «ἀνάκτορον» ἐσήμαινον ἐνταυτῷ τῆς τε οἰκίας καὶ τοῦ ναοῦ τὸ ἐνδύτατον μέρος. Ἀλλὰ καὶ ἂν

ἡ εἰκασία αὕτη ἦναι ὀρθή, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζομεν πῶς εἶχε τὸ ἀρχιτεκτονικὸν ὕψος τῶν ἀνθρωπίνων καταλυμάτων, οὐδὲ περὶ τοῦ σχήματος τῶν τότε ναῶν δυνάμεθα νὰ μωρφώσωμεν εὐκρινῇ τινα ἔννοιαν. Οὐδὲ ἂν εἶχον στέγας, εἶνε βέβαιον· ὅ,τι ἐκ τοῦ Ὀμήρου συναγεται εἶναι, ὅτι πολλοὶ τῶν ναῶν τούτων, ὡς ὁ ἐν Δελφοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, περιεῖχον μεγάλους θησαυρούς, ὁ δὲ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ ἐν Τροίᾳ εἶχε καὶ ἄδυτον· αἱ πύλαι τοῦ ἐν Τροίᾳ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἠνοίγοντο ὑπὸ τῆς ἱερείας, εἰς τοὺς ἐπὶ προσφορᾷ προσερχομένους· καὶ ἐν γένει ὅχι μόνον θυσίαι ἐτελοῦντο εἰς τοὺς ναοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀναθήματα κατετίθεντο· ἐπειδὴ δὲ τὰ ἀναθήματα ταῦτα συνέκειντο ἐκ πέπλων καὶ ἄλλων καλλιτεχνημάτων, τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ τε τῆς ὑπεξαίρέσεως καὶ ἀπὸ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐπηρείας, φυσικῶ τῷ λόγῳ ἢ κατασκευῇ τῶν ναῶν ἐθεράπευε τὴν τοιαύτην χρεῖαν· ὥστε ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐν μέρει τοὐλάχιστον ἦσαν ἐπιστεγασμένοι. Πολλοὶ τάφοι ἐκ τῶν σωζομένων εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους ἐλέγοντο κατασκευασθέντες ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς, καὶ ἐκ τούτων οἱ πλεῖστοι ἦσαν ἐν εἰδῇ ἡρώων, ναίσκων ἀφιερωμένων εἰς ἥρωα· οἱ ἀναμφισβητήτως ὅμως ἀρχαιότατοι, οἱ ὑπὸ τῆς Ἰλιάδος ἀναφερόμενοι, ἦσαν ἀπλῶς τύμβοι μετ' ἀφελοῦς σήματος ἢ σωροῦ λίθων. Ἦσαν δὲ περίφυτοι, ὡς οἱ ναοί, ἢ ἡγείροντο ἐν τῷ μέσῳ ἱεροῦ ἄλσους. Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ καὶ αἱ ἀγοραί φαίνονται λιθόστρωτοι. Τὰ δὲ μᾶλλον λόγου ἄξια ἐκ τῶν ἀποδιδομένων εἰς τὴν παναρχαίαν ταύτην ἐποχὴν, εἶναι οἱ λεγόμενοι θησαυροί, ὧν λείψανά τινα ἀνευρέθησαν εἰς Μυκῆνας, εἰς Ὀρχομένον, εἰς Ἀμύκλας, καὶ εἰς Φάρσαλον. Τὰ οἰκοδομήματα ταῦτα ἦσαν κωνοειδῆ, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐχρησίμευον, καθὼς φαίνεται, ὡς τάφοι, ἔπειτα δὲ, προσλαβόντα ἱερόν τι κῦρος, ἐδέχθησαν τοὺς θησαυροὺς τῶν ἀρίστων, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν. Τὰ μνημεῖα ταῦτα, ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν καὶ τῶν κοσμημάτων, ὑποδεικνύουσι τῷ ὄντι ἐπίδοσιν τινα τῆς τέχνης. Ἀλλ' εἶναι ἄρᾳ γε βέβαιον ὅτι ἀνατρέχουσι μέχρι τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων;

Ὁ Ὀμηρος ἀναφέρει πολλὰ ἔργα γλυπτικῆς· κρατῆρας τεχνικώτατα τετυγμένους, ἥτοι κατεσκευασμένους, δέπα, ὅ ἐστι ποτήρια, περικαλλῆ, θρόνους φαεινοὺς, σιγαλόεντας, ζεστοὺς, δαιδαλέους καὶ ἐνὶ λόγῳ λαμπροὺς. Ἡ ἀσπίς τοῦ Ἀχιλλέως, ἢ ἐν τῇ Ἰλιάδι περιγραφομένη, περιελάμβανε ποικίλα συμπλέγματα προσώπων· τὸ δὲ δῶμα τοῦ Ἀλκινόου

ἐφύλαττον κατὰ τὴν Ὀδύσειαν, κύνες χρυσοῖ, ἐφώτιζον δὲ χρυσοῖ νεανίσκοι, χρύσειοι κοῦροι, κρατοῦντες εἰς χεῖρας αὐτῶν δαῖδας. Ἡ Θεανώ, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀντήνορος, ἐνὸς τῶν ἐπιφανεστάτων Τρώων, κατέθεσεν εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν ἀνατεθέντα τῇ θεᾷ ταύτῃ πέπλον, ἄρα ὑπῆρχον καὶ θεῶν ἀγάλματα· προσεπικυροῖ δὲ τὴν εἰκασίαν ταύτην καὶ ἡ φράσις, «ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,» ἥτις σημαίνει μὲν μεταφορικῶς ὅτι «ταῦτα ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν,» ἔλαβε δὲ πιθανώτατα τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ προσευχῆς ἀπευθυνομένης πρὸς θεῶν ἀγάλματα. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει τινὰ τῶν καλλιτεχνημάτων ἐκείνων ἔργα τοῦ Ἡφαίστου, ὃ ἐστὶ, μυθῶδη, τινὰ δὲ θετικώτερον, φοινικιά· καὶ ἐν γένει, καθ' ὅσον ὑπῆρξαν τφόντι, φαίνεται βέβαιον ὅτι δὲν ἦσαν προϊόντα ἐπιχωρίου ἑλληνικῆς τέχνης. Τοῦλάχιστον τὰ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους περισωθέντα ἀρχαιοτάτα δοκίμια τῆς περὶ τοῦτο τὸ μέρος ἑλληνικῆς τέχνης, ἥτοι τὰ τῆς λατρείας ἀντικείμενα, πολὺ ἀπέιχον τῆς ὁμηρικῆς ἐκείνης φιλοκαλίας, καὶ ἰδίως οὐδ' ὅπως οὖν προσήγγιζον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν, ἀλλὰ ἦσαν ἀπλῶς σύμβολα, δηλαδὴ λίθοι, σάνιδες, δόκανα, πυραμίδες, κίονες. Ἐπὶ Πausανίου, ὅστις περιηγήθη τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδα, ἐσώζοντο τοιαῦτα σύμβολα τῆς λατρείας. Τὰ δὲ ἀρχαιοτάτα εἰδῶλα ἦσαν ἐκ ξύλου, ὧν πολλὰ εἶδεν ὁμοίως ὁ Πausanίας· καὶ εἰς τινὰ μὲν ἐξ αὐτῶν προσηρτῶντο κεφαλαὶ καὶ χεῖρες λίθιναι, ἅπαντα δὲ ἦσαν περιβεβλημένα ἱμάτια καὶ ἄλλα συμβολικὰ κοσμήματα, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθησαν ἀγάλματα. Ἀλλῃ ἀρχαιοτάτη ὕλη πρὸς κατασκευὴν γλυπτικῶν ἔργων, ὑπῆρξεν ἡ ὀπτὴ γῆ· βραδύτερον μόνον μετεχειρίσθησαν πρὸς τοῦτο τὰ μέταλλα, καὶ ἔτι βραδύτερον τὸν λευκὸν λίθον, τὸ μάρμαρον.

Ἐπιφέρομεν, ἐν τέλει, τινὰ περὶ τῆς πολυτιμοτάτης τῶν τεχνῶν, περὶ τῆς γραφῆς. Τὰ ὀνόματα τῶν πλείστων γραμμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου, ἡ σειρά αὐτῶν καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτέρων μνημείων σχῆμα, ἐπικυροῦσι τὴν ἀλήθειαν τῆς παραδόσεως, ὅτι οἱ προπάτορες ἡμῶν παρέλαβον ἐκ Φοινίκης τὸν ἀλφάβητον τοῦτον. Ἀμφιβάλλεται ὁμως ἂν ἡ γραφὴ ἦτο ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν ὁμηρικῶν χρόνων. Τὰ ὁμηρικὰ ἔπη οὐδαμοῦ ἀναφέρουσιν αὐτὴν σαφῶς. Εἰς ἂν μόνον χωρίον τῆς Ἰλιάδος λέγεται, ὅτι ὁ Βελλεροφόντης ἔφερε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Λυκίας πίνακα πτυκτὸν, ὃ ἐστὶ διπλωμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον γραφῇ «σήματα λυ-

γρά, » δηλαδή, ὡς ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου συνάγεται, σημεία δηλοῦντα παραγγελίαν μυστικὴν νὰ φονευθῇ ὁ κομιστής. Ἀλλ' ἀμφισβητεῖται ἂν τὰ σήματα ταῦτα ἦσαν χαρακτῆρες ἀλφαθητικοί, ἢ συμβολικὰ ζωγραφήματα. Ὁ δὲ Γεώργιος Γρότε φρονεῖ, ὅτι ἂν τὸ χωρίον τοῦτο τῆς Ἰλιάδος ἀποδεικνύη τι, ἀποδεικνύει μᾶλλον ὅτι ἡ ἀλφαθητικὴ γραφὴ δὲν ὑπῆρχεν, ἢ ὅτι ὑπῆρχε καθ' ἣν ἐποχὴν ἐποιήθη ἡ Ἰλιάς. Ὅπωςδὴποτε, ἐπειδὴ αἱ ἀρχαιότεραι τῶν ἄχρι τοῦδε ἀνευρεθεισῶν ἐπιγραφῶν δὲν εἶναι προγενέστεραι τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, τὰ δὲ γράμματα τῶν παλαιότερων τούτων μνημείων εἶναι ἀτελῶς καὶ ἀνεπιτηδεύως κεχαραγμένα, ἔπεται ἀναγκαιῶς ὅτι δὲν ἐγίνετο πολλὴ τῆς γραφῆς χρῆσις κατὰ τὰς ἔτι ἀρχαιότερας ἑκατονταετηρίδας, καὶ ἂν ὑποτεθῇ αὕτη τότε γνωστὴ. Τὸ δὲ ζήτημα τοῦτο περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ὑπάρξεως τῆς γραφῆς συνεδέθη μετ' ἑτέρας τινὸς οὐδὲν ἤττον ἀξιόμνημονεύτου συζητήσεως. Τῶνόντι, εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους, ὁ σοφὸς Γερμανὸς Φρεδερίκος Αὐγουστος Οὐόλφιος ἐπεχείρησε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσεια, τὰς ὁποίας οἱ προπάτορες ἡμῶν ἀπέδιδον εἰς τὸν Ὀμηρον, δὲν ἦσαν ἔργα ἐνὸς ἀνδρός, ἀλλ' ἀπηρτίσθησαν διὰ τῆς συναρμογῆς διαφόρων ἰδιαιτέρων ποιημάτων, συνταχθέντων ὑπὸ διαφόρων ποιητῶν τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς, καὶ βραδύτερον πολὺ συναρμολογηθέντων εἰς ἓν ὑπὸ τοῦ τυράννου τῶν Ἀθηνῶν Πεισιστράτου. Ἐστήριξε δὲ ὁ Οὐόλφιος τὴν γνώμην ταύτην καὶ εἰς τὰς ἀνωμαλίας καὶ ἀντιφάσεις, ὅσας ἠξίωσεν ὅτι περιέχουσιν ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσεια, πρὸ πάντων ὁμῶς εἰς τοῦτο, ὅτι ἐπὶ τῶν ὀμηρικῶν χρόνων, ἡ τέχνη τοῦ γράφειν ἦτο ἄγνωστος εἰς τοὺς Ἕλληνας, (ἢ, ὅπερ σχεδὸν τὸ αὐτὸ, καὶ ἂν ἦτο γνωστὴ, ἡ χρῆσις αὐτῆς ἦτο δύσκολος, ἀτελής καὶ σπανία) ἀδύνατον ἀπέβαινε νὰ διατηρηθῶσι ποιήματα τοσοῦτον μακρὰ, οἷα ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσεια. Τὴν δοξασίαν ταύτην, κατὰ τὸ σύννητες, ἄλλοι μὲν ἀπεδέχθησαν, ἄλλοι δὲ ἀπέρριψαν, καὶ ἄλλοι πολυειδῶς ἐτροπολόγησαν· ἡ δὲ ἐπικρατεστέρα τὴν σήμερον γνώμη εἶναι, ὅτι ἡ μὲν Ὀδύσεια ἔχει ἐνότητά τινα, ἡ δὲ Ἰλιάς φαίνεται μᾶλλον ἀπηρτισμένη ἐκ μονομερῶν καὶ ἐντέχνως πρὸς ἄλληλα ἡρμωσμένων ἡσμάτων, ποιηθέντων ὑπὸ διαφόρων κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τόπους, αἰδῶν. Ἐν τούτοις τὸ περὶ τῆς χρήσεως ἢ μὴ χρήσεως τῆς γραφῆς ζήτημα, ἀτόπως συνεδέθη μετὰ τοῦ περὶ τῆς ἐνότητος ἢ μὴ ἐνότητος τῶν ὀμηρικῶν ποιημάτων ζητήματος· διότι τὰ ποιήματα ταῦτα δὲν ἀνεγινώσκοντο τότε, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης ἀπηγγέλλοντο. Τοῦτο συνάγεται ἐξ ὅλων τῶν εἰδήσεων ὅσας

ἔχομεν περὶ τῶν ῥαψωδῶν, καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ ὅτι πολλοὶ τῶν αἰοιδῶν τούτων, καὶ αὐτὸς ὁ Ὅμηρος, λέγονται τυφλοὶ, ὥστε οὗτοι ἐξ ἀνάγκης ἀπὸ μνήμης ἔφαλλον καὶ διὰ μόνης τῆς μνήμης ἤσκούντο περὶ τὴν διατήρησιν τῶν ἐπῶν. Ἀλλὰ καὶ βραδύτερον ἀναφέρονται εἰς Ἀθήνας ἄνδρες δυνάμενοι νὰ ἀποστηθίσωσιν ἀμφοτέρω τὰ ποιήματα ἐκεῖνα, καὶ εἰς ἄλλα ἔθνη ὑπάρχουσι παραδείγματα προφορικῆς ἐπὶ πολὺν χρόνον διατηρήσεως ἐκτενεστάτων ποιημάτων. Ὅθεν τὰ ὁμηρικὰ ἔπη ἠδύναντο ὁμοίως νὰ διατηρηθῶσιν ἄνευ γραφῆς, ἐκτὸς μόνον ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἔπασχον, φυσικῶ τῷ λόγῳ, τροπολογίας τινὰς περὶ τὰ καθ' ἕκαστα, οἵαι ὡς γνωστὸν ἀναφέρονται πολλαί.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ βίος τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, κατὰ τοὺς μυθικοὺς τούτους χρόνους. Οἱ θρησκευτικοὶ αὐτοῦ μῦθοι ἀπέιχον βεβαίως πολὺ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ ὑπερτάτου ὄντος· ἀλλ' ὅμως οἱ μῦθοι οὗτοι ἦσαν πολλάκις χαριέστατοι. Τὰ πολιτεύματα αὐτοῦ ἦσαν αὐθαίρετα καὶ ἀκανόνιστα· ἀλλὰ περιεῖχον τὰς ἀρχὰς ὅλων τῶν μετέπειτα τοσοῦτον θαυμασίως ἀναπτυχθέντων ἐλευθέρων θεσμῶν. Αἱ κοινωνικαὶ αὐτοῦ σχέσεις καὶ ἔξεις ἦσαν ἐτι τραχεῖαι καὶ ἐνίοτε ἄγριαι· ἀλλὰ περιελάμβανον τὰς ἀφορμὰς ὅλων τῶν ἀρετῶν, αἵτινες, παιδευθεῖσαι βραδύτερον καὶ καθαρισθεῖσαι ἀπὸ παντὸς ἀγενοῦς μίγματος, ἔμελλον ν' ἀναδείξωσιν ἄνδρας, τῶν ὁποίων ἡ μνήμη θέλει τιμᾶται ἐνόςω τιμᾶται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὸ καλόν, τὸ τίμιον καὶ τὸ εὐγενές. Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη ἐνηπιάζον ἐτι· ἀλλ' εἰς τὴν ποίησιν παρήχθησαν δύο ἀριστουργήματα, τὰ διδυμα ἔργα τὰ φέροντα τὸ ἀθάνατον τοῦ Ὀμήρου ὄνομα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἱκανὰ αὐτὰ καὶ μόνα νὰ δοξάσωσι πᾶν ἔθνος. Τὸ ἐλληνικὸν λοιπὸν ἔθνος ὅχι μόνον περιεῖχεν ἐξ αὐτῆς τῆς πρώτης γνωστῆς αὐτοῦ ἡλικίας τὰ σπέρματα ἀπάσης τῆς μετέπειτα ἀκμῆς, ἀλλὰ, φαινόμενον ἐν αὐτῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ, καὶ ἀριστεῦον ἀνεδείχθη ἐκ πρώτης ἀφετηρίας· οὐδένα ἔχον κατὰ τοῦτο ἐνάμιλλον ἄλλον ἢ τὸν δαιμόνιον ἄνδρα, τὸν ὁποῖον αὐτὸ πάλιν ἔμελλέ ποτε νὰ διαπλάσῃ, Ἀλέξανδρον, τὸν υἱὸν τοῦ Φιλίππου, ὅστις κατὰ τοῦτο μάλιστα ὑπερτερεῖ πάντας τοὺς λοιποὺς τῆς ἱστορίας πρωταγωνιστὰς, ὅτι ἐκ παιδῶν ἤρχισε μεγαλουργῶν.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΡΩΤΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Γεωγραφία καὶ ἱστορία τῶν δευτερευουσῶν τῆς Ἑλλάδος πολιτειῶν.

Εἰς τὸ προηγούμενον βιβλίον ἐξεθέσαμεν τὰ κατὰ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἡ ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους σύγκειται, ἢ ἐκ μύθων, ἢ ἐκ γεγονότων τὰ ὅποια ἔχουσιν ἴσως ὑπόστασιν τινα ἀληθείας, συνυφάνθησαν ὅμως ἐπὶ τοσοῦτον μετὰ τοῦ μύθου, ὥστε ἡ διέκρισις τῆς ἱστορίας ἀπὸ αὐτοῦ ἀποβαίνει ἀδύνατος. Οἱ δὲ ὅπως οὖν καθαροὶ ἱστορικοὶ χρόνοι ἄρχονται, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων σοφῶν ἀνδρῶν, ἀπὸ τῶν μέσων περίπου τῆς ὀγδῆς ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χριστοῦ, καὶ ἀκριβέστερον ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἥτοι τοῦ 776 ἔτους πρὸ Χριστοῦ.

Ἡ ἀλήθεια τῶν ἱστορικῶν γεγονότων δὲν δύναται ἐν γενεῇ νὰ βεβαιωθῇ εἰμὴ ὑπὸ συγχρόνων συγγραφέων καὶ ὑπὸ συγχρόνων μνημείων, μόνον δὲ ἀπὸ τῆς προαναφερθείσης ἐποχῆς ἔχομεν σύγχρονα μνημεῖα καὶ συγχρόνους συγγραφεῖς. Οἱ Ἕλληνες ἤρχισαν κατὰ πρῶτον νὰ γράφωσιν εἰς πεζὸν λόγον ἐν τῇ ἑκτῇ ἑκατονταετηρίδι· ποιηταὶ ὅμως καὶ μετὰ τὸν Ὀμηρον, καὶ μετὰ τὸν Ἡσίοδον, ἐξηκολούθησαν ἀκμάζοντες πολλοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τε τὴν ἐβδόμην καὶ τὴν ἑκτὴν ἑκατονταετηρίδα. Ἐκ τῶν ποιητῶν τούτων ἄλλοι μὲν ἔγραψαν εἰς τὸ εἶδος τῆς ὀμηρικῆς ποιήσεως, δηλαδὴ εἰς ἐπικά ποιήματα, ἄλλοι δὲ εἰς νέον τι ποιήσεως εἶδος, τὴν λυρικὴν, καὶ ἱαμβικὴν, καὶ γνωμικὴν ποίησιν. Οἱ ἐπικοὶ διαφέρουσι τῶν τοῦ νεωτέρου τούτου εἶδους ποιητῶν πρὸς τοῖς ἄλλοις κατὰ τοῦτο, ὅτι ὕμνησαν γεγονότα ἀρχαῖα, τῶν ὁποίων δὲν ἦσαν μάρτυρες, ἐνῶ οἱ λυρικοὶ, καὶ ἱαμβικοὶ, καὶ γνωμικοὶ ποιηταὶ ὕμνησαν γεγονότα, τῶν ὁποίων ἦσαν ὄχι μόνον μάρτυρες, ἀλλὰ καὶ αὐτουργοί, οἷον ὁ Τυρταῖος, ὁ Ἀρχίλοχος, ὁ Ἀλκαῖος, ὁ Σόλων

καὶ πλείστοι ἄλλοι, διὸ οὗτοι εἶναι πολὺ ἀξιοπιστότεροι τῶν πρώτων. Εἶναι ἀληθές ὅτι οὔτε τὰ ἔργα τῶν ποιητῶν τούτων, οὔτε τὰ τῶν πεζογράφων ἢ, ὡς συνηθέστερον λέγονται, λογογράφων τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος, τοῦ Κόδμου, τοῦ Ἑκαταίου, τοῦ Ἑλλανίκου, περιεσώθησαν μέχρι σήμερον ἀκέραια· ἀποσπάσματα ὅμως ἀμφοτέρων διετηρήθησαν ὑπὸ μεταγενεστέρων συγγραφέων, τὰ δὲ ἀποσπάσματα ταῦτα ὑπολαμβάνονται εὐλόγως ὡς ἱστορικαὶ μαρτυρίαι ἀναμφισβήτητοι.

Πρὸς τοῦτοις, ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος ἤρχισαν νὰ κατασκευάζωνται πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος οἰκοδομήματα, οἷα ὁ ἐν Ἀθῆναις ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ὁ ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας, ὁ ἐν Ἐφέσῳ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ πλείστῃ ἄλλα, τὰ ὅποια μαρτυροῦσι περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν περιστάσεων τῶν πόλεων εἰς τὰς ὁποίας ἡγήθησαν, ἔτι δὲ περὶ τῶν ἀνδρῶν οἵτινες ἐπεστάτησαν αὐτῶν, πολὺ ἀκριβέστερον καὶ εὐκρινέστερον ἢ τὰ ὀλίγα κυκλώπεια τείχη καὶ ἄλλα οἰκοδομήματα, τὰ ἀποδιδόμενα εἰς ἀορίστους τινὰς παναρχαίους χρόνους. Τὸ δὲ ἔτι σπουδαιότερον, ἀπὸ τῶν μέσων τῆς ὀγδῆς ἑκατονταετηρίδος, σώζονται καὶ δημόσια σύγχρονα ἔγγραφα, τῶν ὁποίων ἀρχαιοτάτον εἶναι ὁ κατάλογος τῶν Ὀλυμπιονικῶν, δηλαδή ὁ ἐπίσημος κατάλογος ὅστις διετηρεῖτο εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Ὀλυμπίαν, τῶν κατὰ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα νικητῶν, καὶ ὅστις πρῶτον ὄνομα ἔφερε τὸ τοῦ Ἥλειου Κοροΐβου, τοῦ νικήσαντος τῷ 776 πρὸ Χριστοῦ. Ὑπῆρχον μὲν καὶ ἄλλοι κατάλογοι βασιλέων, ἱερέων, ἱερειῶν, ἀνατρέχοντες εἰς χρόνους πολὺ προγενεστέρους· ἀλλ' οὗτοι, καθὼ ἀρχόμενοι ἀπὸ θεῶν καὶ περιλαμβάνοντες πολλὰ ὀνόματα ἡρώων καὶ ἡμιθέων, οἰκοθεν ὑποδεικνύουσιν ὅτι δὲν συνετάχθησαν συγχρόνως μὲ τὰ γεγονότα τὰ ὅποια ἀναφέρουσιν, ὁμοιάζουσι δὲ μᾶλλον τὰς μυθικὰς γενεαλογίας περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον βιβλίον· ἐνῷ ὁ κατάλογος τῶν Ὀλυμπιονικῶν ἀρχεται εὐθύς ἀπὸ προσώπου, τὸ ὅποion δὲν εἰμποροῦμεν εἰμῇ νὰ παραδεχθῶμεν ὡς πραγματικὸν καὶ ἱστορικόν. Βεβαίως καὶ τῶν ἄλλων ἐκείνων καταλόγων τὰ ὀνόματα, ὅσα ἀναφέρονται ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, δὲν δύνανται εἰμῇ νὰ λογισθῶσιν ὡς ἱστορικά. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἦτο αὐτὸ τοῦτο, νὰ προσδιορισθῇ πόθεν ἀρχονται οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι, ὁ δὲ κατάλογος τῶν Ὀλυμπιονικῶν ἔχει τὸ προτέρημα, ὅτι, καθὼ συγκείμενος ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ προσώπων, τὰ ὅποια οὐδὲν δικαιοὶ ἡμεῖς νὰ μὴ θεωρήσωμεν ὡς πραγματικῶς ὑπάρχοντα, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφειρητρία ἀσφαλὲς τῶν ἱστορικῶν χρόνων. Ἐρχονται ἔπειτα μεταγε-

νέστεροι μὲν τινες ἄλλοι κατάλογοι, ἀνατρέχοντες ὅμως καὶ αὐτοὶ εἰς χρόνους ἀρχαίους, προσεγγίζοντας εἰς τὴν ὀγδόην ἑκατονταετηρίδα, οἷον ὁ κατάλογος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐνιαυσίων ἀρχόντων, προσιμιάζων ἀπὸ τοῦ 683 πρὸ Χριστοῦ· ὁ κατάλογος τῶν καρνεονικῶν, ἥτοι τῶν νικητῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας οἱ ὅποιοι ἐτελοῦντο εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ πανήγυριν τῶν Καρνείων, κατάλογος ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ 676 ἔτους, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι, οἵτινες ὅχι μόνον ἐπικυροῦσι τὰ γεγονότα εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται, ἀλλὰ καὶ μαρτυροῦσιν ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἤρχισαν ἐν γένει νὰ συντάσσωνται πολλὰ δημόσια ἔγγραφα.

Εἰς ταῦτα προσθετέον, ὅτι οἱ πρῶτοι σωζόμενοι ἱστορικοὶ, ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Θουκυδίδης, δὲν ἤκμασαν μὲν εἰμὴ ἐν τῇ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι καὶ ταύτης κυρίως ἱστόρησαν τὰ γεγονότα· ἀνατρέχοντες ὅμως πολλάκις εἰς τὰ προηγούμενα, ἠδυνήθησαν νὰ συμβουλευθῶσι περὶ τούτων, ὅχι μόνον τοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰ μνημεῖα τῆς ἑκτῆς καὶ τῆς ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος, ἀλλὰ, ὡς πρὸς τὴν ἑκτὴν, καὶ προφορικὰς πολυτίμους παραδόσεις, ὥστε ὡς πρὸς τὴν ἑκατονταετηρίδα ταύτην δύνανται καὶ καθ' ἑαυτοὺς νὰ θεωρηθῶσι μάρτυρες τῶν πραγμάτων ἀξιόπιστοι.

Διὰ πλείστους ἄρα λόγους, ὀρθὴ φαίνεται ἡ γνώμη, ὅτι οἱ ὁπωσοῦν καθαροὶ ἱστορικοὶ χρόνοι ἄρχονται ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἥτοι τοῦ 776 ἔτους πρὸ Χριστοῦ. Τοῦτο λέγοντες δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου καὶ ἐφεξῆς δύναται νὰ συνταχθῇ ἑλληνικὴ ἱστορία πλήρης καὶ καθ' ὅλα ἀκριβής. Τὰ περὶ τῶν χρόνων τούτων ἱστορούμενα εἶναι κατὰ δυστυχίαν ἔτι πολλάκις ἐλλιπῆ καὶ πολλάκις ἀναπόδεικτα, διότι τὰ σύγχρονα μνημεῖα δὲν εἶναι πλήρη, καὶ οἱ σύγχρονοι συγγραφεῖς δὲν περιεσώθησαν ἀκέραιοι, οἱ δὲ μεταγενέστεροι ὅχι μόνον δὲν ἀναφέρουσιν εἰμὴ περικοπὰς τινὰς αὐτῶν, ἀλλὰ μνημονεύουσι καὶ πολλῶν γεγονότων, περὶ ὧν οὐδεμίαν παραθέτουσι μαρτυρίαν. Ὅπωςδὲποτε ὅμως, ὡς πρὸς τοὺς χρόνους τούτους ἔχομεν τοῦλάχιστον τινὰς συγχρόνους μαρτυρίας, ἐνῶ ὡς πρὸς τοὺς προηγούμενους, τοὺς ἡρωϊκοὺς, ὁ μόνος σωζόμενος ποιητής, ὁ Ὅμηρος, πραγματεύεται περὶ γεγονότων τὰ ὁποῖα, καὶ ἐὰν ὑποτεθῶσιν ἔχοντα ὑπόστασιν ἀληθείας, ἦσαν πολὺ αὐτοῦ ἀρχαιότερα καὶ πραγματεύεται περὶ αὐτῶν εἰς τρόπον ὅλως διόλου μυθικὸν καὶ ἀνεπίδεκτον ἱστορικῆς ἐπεξεργασίας.

Οὕτω δὲ τεθέντος, ὅτι οἱ πρῶτοι ἱστορικοὶ χρόνοι ἄρχονται ἀπὸ τῶν μέσων περίπου τῆς ὀγδῆς ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χριστοῦ, ἴδωμεν

ὁποῖαν τινὰ εὐρίσκομεν ἔκτοτε μέχρι τῶν Μηδικῶν πολέμων, ἥτοι μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς πέμπτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, τὴν τύχην καὶ τὴν κατάστασιν τῶν φυλῶν ὅσαι κατῴκουσιν εἰς τὰς διαφόρους ἑλληνικὰς χώρας· ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς χώρας, ἣτις, ἐκτεινομένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου, ἦτο ἡ πλησιεστάτη ὅλων τῶν ἄλλων εἰς τὴν τῶν θεῶν κατοικίαν.

Εἴπομεν ὅτι τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς ἀπὸ τοῦ Ἰστρου μέχρι τῆς ἄκρας Μαλέας χερσονήσου, κατέχετο ἑκπαλαι ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τὸ μεσημβρινὸν τοῦτο μέρος χωρίζεται ἀπὸ τοῦ βορειοτέρου διὰ ὀρίζοντιου σειρᾶς ὀρέων, ἣτις, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ ἀπολήγουσα εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, φέρει πρὸς δυσμὰς μὲν τὸ ὄνομα Κεραυνία ἢ Ἀκροκεραυνία ὄρη, πρὸς ἀνατολὰς δὲ κατ' ἀρχὰς τὸ ὄνομα Καμβούνια ὄρη καὶ ἔπειτα τὸ μέγα τοῦ Ὀλύμπου ὄνομα. Ἐκ σημείου τινὸς τῆς ὀρίζοντιου ταύτης ὀρεινῆς σειρᾶς, κειμένου εἰς ἴσην περίπου μεταξὺ τῶν δύο θαλασσῶν ἀπόστασιν, κατέρχεται σειρὰ ἑτέρα ἐπὶ τοσοῦτον κάθετος, ὥστε σχηματίζει πρὸς τὴν ὀρίζοντιον ἐκείνην ὀρθὰς σχεδὸν γωνίας. Εἶναι δὲ ἡ σειρὰ αὕτη ὁ Πίνδος, ὅστις χωρίζει τὴν Ἥπειρον, πρὸς δυσμὰς κειμένην, ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας, κειμένης πρὸς ἀνατολὰς. Ὁ Πίνδος, προϊὼν μέχρι τινὸς μονοφυῆς, ἐκπέμπει ἔπειτα πρὸς ἀνατολὰς παραφυάδα, τὴν Ὀθρυν, ἣτις διήκει μέχρι τοῦ Παγασσητικοῦ κόλπου, παράλληλος τῷ Ὀλύμπῳ. Ἐκεῖ δὲ ὅπου ἀπολήγει εἰς τὸ πέλαγος, ἡ Ὀθρυς ἀπαντᾶται μεθ' ἑτέρας σειρᾶς, τὴν ὁποῖαν, καλουμένην Ὅσσαν καὶ Πήλιον, ἐκπέμπει ὁ Ὀλυμπος ἐκ τῆς ἀνατολικωτέρας αὐτοῦ ἄκρας, πρὸς μεσημβρίαν, παρὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Ἐντεῦθεν σχηματίζεται τετράγωνος σχεδὸν, μεταξὺ Ὀλύμπου, Πίνδου, Ὀθρυος, Ὅσσης καὶ Πηλίου, ἡ θεσσαλικὴ κοιλάς, τὸ εὐρύτερον καὶ εὐφορώτερον τῶν ἑλληνικῶν πεδίων. Ὁ Πίνδος, ἐκπέμψας, ὡς προείρηται, πρὸς ἀνατολὰς τὴν Ὀθρυν, ἐξακολουθεῖ προϊὼν, ἀλλὰ μετονομάζεται ἤδη Τυμφρηστός· καὶ ἀπὸ νοτιωτέρου τινὸς σημείου τοῦ οὕτω μετονομασθέντος τούτου ὄρους, ἐκφύεται σειρὰ ἑτέρα, ἡ ἀπότομος καὶ ἀγρία Οἶτη, ἣτις κατατείνει, ὡς καὶ ἡ Ὀθρυς, πρὸς τὸν ἀνατολικὸν αἰγιαλὸν καὶ ἰδίως τὸν Μαλιακὸν κόλπον· ὥστε μεταξὺ Ὀθρυος καὶ Οἴτης σχηματίζεται ἑτέρα τις, στενὴ αὕτη καὶ μακρὰ κοιλάς, ἣτις διαβρέχεται ὑπὸ τοῦ Σπερχεῖο καὶ ἐλογίζετο τὸ πάλαι ὡς μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἂν καὶ ἀποτελεῖ φυσικῶς χώραν ἰδίαν. Ἡ δὲ Οἶτη καταλείπει μεταξὺ τῆς ἀνατολικωτέρας αὐτῆς ἄκρας, δηλαδὴ τοῦ καλουμένου

Καλλιδρόμου, καὶ τῆς θαλάσσης, μικρόν τι κενὸν διάστημα, ὅπερ εἶναι τὸ πολυθρύλητον στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν. Ἡ πύλη αὕτη ἦτο ἄλλοτε πολὺ στενωτέρα ἢ σήμερον· δι' ὃ καὶ ἀπετέλει τότε ἡ Οἶτη τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἑλλάδος προπύργιον, ἀπαράλλάκτως καθὼς τὰ παράλληλα αὐτῇ καὶ ἰσοϋψῇ Καμβούνια ὄρη μετὰ τοῦ μεγάλου Ὀλύμπου, ἐλογίζοντο ὡς οἱ ἐξωτερικοὶ τῆς Ἑλλάδος προμαχώνες. Τῶντι, ὁ μέγας ἐκεῖνος Ὀλυμπος, ὁ ἀπὸ βορρᾶ περιζωννύων τὸ εὐρὺ θετταλικὸν πεδίον, ὑψώνει μέχρις οὐρανοῦ τὴν χιονοσκεπῇ καὶ ἱερὰν αὐτοῦ κορυφὴν, ἐφ' ἧς οἱ ἀθάνατοι θεοὶ ἔστησαν τὴν κατοικίαν αὐτῶν, ὡς ἂν ἠθέλησαν νὰ γίνωσι φύλακες τῆς μακαρίας χώρας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀνεγνώριζον τὸ κράτος αὐτῶν. Καὶ ἡ μὲν κεφαλὴ τοῦ ὄρους τούτου, αἰετοῦ ὑπὸ νεφῶν περιεστεμμένη, ἐφαίνετο ἀποκρύπτουσα ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν θνητῶν τὸ μυστηριῶδες τῶν θεῶν ἔδος· ἀλλὰ τὰ εὐφορα πεδία, τὰ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐκτεινόμενα, εἰς ἃ ἡ φύσις ἐπεδαψίλευσε φιλοστόργως ἅπαντας αὐτῆς τοὺς θησαυροὺς, ἐμαρτύρουν ἀποχρώντως, ὅτι ἐνταῦθα ἔκειτο τῶν ἀθανάτων ἡ κατοικία, εἰς τόπον ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀπεικονίζοντα τὰς εὐεργεσίας ὅσας διαχέουσιν οὗτοι ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου διακρίνεται, εἰς ἀπόστασιν μεγάλῃν, ποταμὸς ἀργυροδίνης, ὅστις φαίνεται δυσκόλως διασπῶν τοὺς παρακειμένους εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ βράχους. Εἶναι δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ὁ Πηνειὸς, ὅστις, διεκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν, ἀνὰ μέσον τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Ὀσσης, σχηματίζει τὸν αὐλῶνα τῶν Τεμπῶν, περίφημον διὰ τε τὸ κάλλος αὐτοῦ καὶ διότι ἐλογίζετο ὡς ἀποτελῶν τὴν μόνην δίοδον, δι' ἧς στρατὸς πολέμιος ἠδύνατο νὰ ἐμβάλη εἰς Θεσσαλίαν, ἀπὸ βορρᾶ. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπρέσβευον, καὶ ὅχι χωρὶς λόγον, ὅτι πάλαι ποτὲ ἡ Θεσσαλία, τεθωρακισμένη μὲν οὖσα ὑπὸ ἀδιαλείπτων ὀρέων καὶ βράχων, κατὰκλυστος δὲ ὑπὸ τῶν ὑδάτων ὅσα ἔρρεον εἰς ταύτην, ὡς εἰς λεκάνην ἀχανῆ, ἀπετέλει λίμνην ἀπέραντον, μέχρις οὗ ὁ ἐννοσίγαιος, δηλαδὴ ὁ σείων τὴν γῆν Ποσειδῶν, διαρρήξας διὰ τῆς τριαίνης αὐτοῦ τοὺς πρὸς ἀνατολὰς βράχους, ἤνοιξεν ὄχετον εἰς τὰ ταμειουθέντα ὕδατα, τὰ ὁποῖα σχηματίσαντα λίμνας μικρότερας, τὴν Βοιηθίδα, τὴν Νεσσωνίδα, καὶ ἕλη τινὰ, ἐνθυμίζουσιν οὕτως εἰπεῖν τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ κατὰστασιν. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἐξογκούμενον ὑπὸ μεγάλων ὑετῶν ἢ ἀναχαιτιζόμενον ὑπὸ ἀνατολικῶν ἀνέμων, πλημμυρεῖ ἐνίοτε μανιακῶς, ὡς ἂν ἠγωνίζετο νὰ κατακτήσῃ τὴν χώραν,

τὴν ὁποίαν ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπη. Ἡ δὲ κοιλάς τῶν Τεμπῶν, δι' ἧς ὁ Πηνεῖος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὀσσης, εἶναι ἴσως τὸ μαγευτικώτατον τῶν χωρίων συμπάσης τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι μὲν στενὴ καὶ ὑπὸ βράχων περιεζωσμένη, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξαιρέτον βλάστησιν, ἣτις καλύπτει καὶ αὐτὰ τὰ πετρωδέστερα αὐτῆς μέρη, ἀδιαλείπτως κοσμούμενα ὑπὸ κισσοῦ καὶ σμίλακος, ἀποβαίνει, κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, χარიεστάτη καὶ ζωγραφικωτάτη. Φαιδρύνουσι δὲ αὐτὴν καὶ δένδρα πυκνόφυλλα, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι, συμπλεκόμενοι, σχηματίζουνσι θόλους ἀμφιλαφεῖς ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, καὶ πολλάκις καταβαίνουνσι μέχρι τῶν διαυγῶν αὐτοῦ ναμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκρέουσιν ἀπειράριθμα ρυάκια, κομίζοντα πανταχόθεν τὸν ἴδιον αὐτῶν φόρον.

Τοιαύτη εἶναι ἡ Θεσσαλία. Ἡ χώρα αὕτη ἦτο ὁ παράδεισος οὕτως εἰπεῖν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, καὶ ἡ μητρόπολις τῶν κυριωτέρων αὐτῆς μυθευμάτων· διότι ὁ μὲν Ὀλυμπος ἦτο ἡ τῶν θεῶν κατοικία, ἐκ δὲ τῶν ἀποκρήμων τοῦ Πηλίου δασῶν ἐκόπη τὸ ξύλον ἐξ οὗ ἐναυπηγῆθη ἡ Ἀργὼ, ἡ πρώτη ναὺς ἡ ἐκπλεύσασα πρὸς τὰ ἄγνωστα τοῦ Εὐξείνου πόντου παράλια· καὶ ἐκεῖ που αἱ Μοῦσαι συνελθοῦσαι εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, προανήγγειλαν τὴν γέννησιν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τὴν τῆς Τροίας καταστροφὴν. Ἐπὶ δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων ἱστορικῶν χρόνων, εὐρίσκομεν τὸ μὲν μέσον καὶ εὐφορώτερον θεσσαλικὸν πεδῖον, ἥτοι τὴν κοιλάδα τοῦ ἄνω καὶ μέσου Πηνειοῦ, κατεχόμενον ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν· τοὺς δὲ Περραιβοὺς οἰκοῦντας εἰς τὸ βόρειον τῆς χώρας μέρος, μεταξὺ τοῦ κάτω Πηνειοῦ καὶ τοῦ Ὀλύμπου· τοὺς δὲ Μάγνητας, παρὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν, μεταξὺ Ὀσσης καὶ Πηλίου ἀφ' ἐνὸς καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀφ' ἐτέρου· τοὺς δὲ Ἀχαιοὺς, εἰς τὴν λεγομένην Φθιώτιδα, ἣτις ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Πίνδου μέχρι τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, παρὰ τὴν Ὀθρυν, περιλαμβάνουσα καὶ τοὺς πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς νότονπλαγίους αὐτῆς κλάδους. Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων φύλων, μόνον τὰ τρία μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ Θεσσαλοὶ, οἵτινες ἐπῆλθον, ὡς λέγεται (σελ. 52) μετὰ τὰ Τρωϊκά, ἐξ Ἠπείρου, καὶ ἠνάγκασαν μὲν τοὺς Βοιωτοὺς καὶ τοὺς Δωριεῖς ν' ἀναχωρήσωσιν ἐκεῖθεν, κατέστησαν δὲ ὑποτελεῖς φόρου τοὺς Περραιβοὺς, τοὺς Μάγνητας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς. Ἡ κυριαρχία τῶν Θεσσαλῶν ἐξετείνετο καὶ εἰς τὴν μεταξὺ Ὀθρυος καὶ Οἰτῆς κοιλάδα, ἐπὶ

τε τοὺς Μαλιεῖς, οἵτινες δὲν ἀναφέρονται μὲν ἐν τῇ Ἰλιάδι, κατῴκουν δὲ ἤδη, μεταξύ Θερμοπυλῶν καὶ Ἀχαιῆς τῆς Φθιώτιδος, εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κοιλάδος τοῦ Σπερχειοῦ· καὶ ἐπὶ τοὺς Δόλοπας, τοὺς γνωστοὺς μὲν τῷ ποιητῇ, κατέχοντας δὲ τὰς ἀποκρήμνους περὶ Τυμφρηστὸν χώρας. Μόνοι οἱ Οἰταῖοι δὲν ἀναφέρονται ὡς ὑποταχθέντες εἰς τοὺς Θεσσαλοὺς. Κατῴκουν δὲ οἱ Οἰταῖοι εἰς τὰς περὶ τὴν Οἶτην χώρας, περιλαμβάνοντες πιθανῶς διαφόρους φυλὰς, ὧν ἡ κυριωτάτη ἦτο ἡ τῶν Αἰνιάνων, ἥ, ὡς λέγει αὐτὴν ὁ Ὅμηρος, Ἐνιήνων, ἀρχαιότατον ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ ὁποῖον, μετὰ διαφόρους ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐν Ἠπείρῳ πλάνας ἀναφαίνεται ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἐγκατεστημένον περὶ Ὑπάταν, τὴν ἐπισημοτάτην αὐτοῦ πόλιν, ἐν τῇ ἄνω κοιλάδι τοῦ Σπερχειοῦ. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως οἱ Θεσσαλοὶ ἐκυριάρχουν καὶ πέραν τοῦ Πίνδου, καὶ πέραν τοῦ Ὀλύμπου, ἡπειρωτικῶν τινων καὶ μακεδονικῶν φυλῶν.

Οἱ Θεσσαλοὶ, οἱ κυρίαρχοι ὅλων τούτων τῶν φυλῶν, κατεῖχον, ὡς προεῖπομεν, τὴν μέσσην Θεσσαλίαν· καὶ εἶχον μὲν μικράν τινα παραλίαν, ἐν τῇ μυχῇ τοῦ Παγασσητικοῦ κόλπου, μεταξύ Μαγνητῶν καὶ Ἀχαιῶν, ὅπου ἔκειντο αἱ πόλεις Ἀμφάναιον καὶ Παγασαί· ἀλλ' αἱ κυριώτεραι αὐτῶν κτήσεις ἦσαν εἰς τὸ μεσόγειον τῆς χώρας, ὅπου ἤκμαζον αἱ πλούσιαι καὶ πολυάνθρωποι πόλεις Φεραί, Φάρσαλος, Σκότουσα, Λάρισα, Κραννῶν, Ἄτραξ, Φαρκηδῶν, Γόννοι, Τρίκκη, Μητρόπολις, Πέλλιννα, καὶ ἄλλαι. Αἱ ὁμηρικαὶ βασιλεῖαι δὲν ὑπάρχουσι πλέον ἐν ταῦθα, καθὼς οὐδὲ εἰς τὰ πλεῖστα ἄλλα τῆς Ἑλλάδος μέρη· ἀλλὰ τῶν Θεσσαλῶν ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία ἐνθυμίζουσιν ἔτι εἰς πολλὰ τὴν ἡρωϊκὴν ἐποχὴν. Οἱ κάτοικοι τῆς ἰδίως Θεσσαλίας διηροῦντο εἰς δύο τάξεις· τοὺς ἀπογόνους τῶν κατακτητῶν, οἵτινες κατῴκουν εἰς τὰς πόλεις καὶ ἦσαν κύριοι τῶν πλειότερων κτημάτων· καὶ τοὺς δούλους, οἵτινες καλούμενοι πενέσται, ἢ μενέσται, ἢ Θετταλοικέται, ὑπηρετοῦν τοὺς πρῶτους, ἐκαλλιέργουν τὰ κτήματα αὐτῶν καὶ ἐποίμαινον τὰ ποίμνια. Οἱ ἀπόγονοι τῶν κατακτητῶν δὲν ἦσαν ὅλοι ἐξ ἴσου πλούσιοι καὶ ἰσχυροί. Οἱ κύριοι τῶν μεγαλητέρων κτημάτων ἐδυνάστευον ὀλιγαρχικῶς τῶν πόλεων, καὶ διῆγον βίον ὄντως ἡγεμονικόν, διαπρέποντες διὰ τὴν ὀξύτητα τῶν τρόπων, τὸ φιλοπόλεμον πνεῦμα, τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς φιλοξενίας, ἀλλὰ συγχρόνως διὰ τὴν περὶ τὰς ὑποχρεώσεις ἀπιστίαν καὶ διὰ τὴν περὶ τὰς πολιτικὰς συζητήσεις καὶ συνομολογίας ἀνεπιτηδεϊότητα· τούτου ἕνεκα αἱ ὀλιγαρχίαι αὗται ἦσαν

σφοδρὰ ταραχῶδεις καὶ οὐδέποτε ἐρρυθμίσθησαν διὰ νόμων καὶ θεσμῶν ὠρισμένων. Ἀφ' ἐτέρου δὲ οὔτε οἱ ὀλιγώτερον πλούσιοι καὶ ἰσχυροὶ ἀπόγονοι τῶν κατακτητῶν, οἱ ὀλιγαρχούμενοι ἐλεύθεροι λαοὶ τῆς Θεσσαλίας, φαίνονται ἐπίζητήσαντές ποτε τὴν ἔννομον τῶν δικαίων αὐτῶν ἐξασφάλισιν· ὥστε συνήθως αἱ Θεσσαλικά· πόλεις ἐκλυδωνίζοντο ὑπὸ ἀναρχίας, ἥτις περιεστέλλετο μὲν ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ ἐπικρατήσαντος τινος δυνάστου, ἀλλὰ δὲν κατηνάζετο ὀριστικῶς ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς εὐνομίας, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσηγορίας, τὸ ὅποιον θέλομεν ἰδεῖ ἀναπτυσσόμενον εἰς τὰς μεσημβρινωτέρας ἑλληνικὰς πολιτείας. Κατὰ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο οἱ Θεσσαλοὶ φαίνονται μᾶλλον προσεγγίζοντες πρὸς τὰς βορειοτέρας μακεδονικὰς φυλάς. Διέφερον δὲ τῶν εὐνομωτέρων ἑλληνικῶν καὶ διότι οὐδέποτε διέπρεψαν ὡς ὀπλίται, δηλαδὴ ὡς τακτικοὶ πεζοὶ στρατιῶται. Ἡ περὶ τὴν πεζικὴν ταύτην στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἄσκησις ἦτο ἀπανταχοῦ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος στενῶς συνδεδεμένη μὲ τὴν ἐνάσκησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ὧν ἐστεροῦντο αἱ Θεσσαλικά· πόλεις. Καὶ εἶναι ἄξιον σημειώσεως, ὅτι ὄχι μόνον οἱ κυρίως Θεσσαλοὶ, ἀλλ' ἐν γένει οἱ ἐκτὸς τῶν Θερμοπυλῶν Ἕλληνες δὲν ὑπηρετοῦν συνήθως ὡς ὀπλίται· ἐξ ὅλων τῶν φυλῶν ὅσαι ἦσαν ὑποτεταγμένοι εἰς τοὺς Θεσσαλοὺς, μόνον οἱ Μαλιεῖς, οἱ περὶ τὰς Θερμοπύλας οἰκοῦντες, δηλαδὴ οἱ πλησιέστεροι πρὸς τοὺς μεσημβρινωτέρους Ἕλληνας, ἀναφέρονται ὡς τακτικῶς ὀπλιτεύοντες· οἱ δὲ Περραιβοὶ, καὶ Μάγνητες, καὶ Ἀχαιοὶ, καὶ Δόλοπες, ἐμάχοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄχι παρατεταγμένοι καὶ φέροντες τὴν βαρεῖαν τοῦ ὀπλίτου πανοπλίαν, ἀλλὰ ὡς ἄτακτοι καὶ ψιλοὶ, ἤτοι ὠπλισμένοι δι' ἀκοντίων. Τούτου ἕνεκα, καὶ ὅταν ἀναφέρηται ὁλόκληρος ἡ στρατιωτικὴ δύναμις τῆς Θεσσαλίας, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀπλιτῶν αὐτῆς εἶναι ἀναλόγως μικρὸς, μέγα δὲ τὸ ποσὸν τοῦ ἵππικοῦ. Διότι οἱ ἰδίως Θεσσαλοὶ, οἱ κυρίαρχοι τῆς χώρας, ὀνομαστότατοι μάλιστα ὑπῆρξαν ὡς ἵππεῖς. Οἱ πλουσιώτεροι τῶν εὐπατριδῶν αὐτῶν, τρέφοντες εἰς τὰ μεγάλα αὐτῶν κτήματα τοὺς καλλίστους ἵππους τῆς Ἑλλάδος, συνεκρότουν ἀπὸ τῶν ἀπορωτέρων ἐλευθέρων καὶ ἀπὸ τῶν πενεστῶν, τὰς λαμπρὰς ἐκείνας ἵλας αἵτινες ἐλογίσθησαν πάντοτε ὡς τὸ ἄριστον τῆς Ἑλλάδος ἵππικόν. Εἶχε δὲ ἡ ἵππασία τοσοῦτον συναρμοσθῆ πρὸς τὰ ἥθη τῶν Θεσσαλῶν, ὥστε παρ' αὐτοῖς, ἐπὶ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, εἰς τὰ λεγόμενα γαμοδαΐσια, ὁ γαμβρὸς προσέφερεν εἰς τὴν νύμφην κεχαλινωμένον πολεμιστήριον ἵππον.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται πρὸς τούτοις, ὅτι οἱ δοῦλοι τῆς Θεσ-

σαλίας, οἱ πενέσται, δὲν ἦσαν μόνον γεωργοὶ καὶ ποιμένες, ἀλλ' ἀπετέλουν καὶ ἀξιόλογον μέρος τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως. Ἐν γένει δὲ οἱ πενέσται δὲν ἦσαν κυρίως εἰπεῖν δοῦλοι· διότι δὲν ἐπωλοῦντο ἐκτὸς τῆς χώρας, εἶχον ἰδίας κατοικίας, ἔφερον ὄπλα, ἐλάλουν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἠδύναντο νὰ κτήσωνται περιουσίαν· τινὲς μάλιστα τῶν πενεστῶν λέγονται ἀποθάντες πλουσιώτεροι τῶν κυρίων αὐτῶν. Ὡστε ἡ τάξις αὕτη τῶν ἀνθρώπων διέφερεν οὐσιωδῶς ἀπὸ τὰ ἀγοραστὰ ἀνδράποδα δι' ὧν ἐκαλλιεργοῦντο συνήθως αἱ γαῖαι τῶν πλουσίων τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, εἰς τὰς Θήβας, εἰς τὸ Ἄργος, εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Ἡλίδαν, καὶ τὰ ὅποια οὔτε κατοικίαν, οὔτε κτήσιν, οὔτε ὄπλα, οὔτε οἰκογένειαν εἶχον. Διὸ οὐδ' ἦσαν ἐπικίνδυνα τὰ ἀνδράποδα ταῦτα καὶ δὲν ἤρχισαν νὰ ἀφηνιάζωσιν εἰμὴ ἐπὶ τῆς παραμῆς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἐνῷ οἱ πενέσται, ἔχοντες τοσοῦτους πόρους καὶ σῶμα τὴν συνειδήσιν τῆς ἑλληνικῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ὑποδεστέρας τύχης, ἐστασίαζον πολλάκις καὶ πάντοτε ἐνεποιοῦν πολλὸν φόβον εἰς τοὺς δεσπότας, ἀπαραλλάκτως ὡς οἱ εἰλωτες τῆς Σπάρτης, πρὸς οὓς καὶ μόνους δύνανται νὰ παραβληθῶσιν οἱ πενέσται, ὡς θέλομεν ἰδεῖ.

Οἱ ἐπίσημοι οἴκοι οἵτινες συνεκρότουν τὴν ὀλιγαρχίαν τῶν θεσσαλικῶν πόλεων, δὲν ἦσαν πάντοτε πάντες ἴσοι πρὸς ἀλλήλους. Ἐνίοτε εἰς ἐξ αὐτῶν ἀπέβαινεν ἰσχυρότερος τῶν λοιπῶν καὶ τότε προεξῆρχε τῆς πόλεως. Τοιοῦτοι ἀνεδείχθησαν ἐν Λαρίσῃ οἱ Ἀλευάδαι, οἵτινες ἐφημίζοντο ὡς ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἐλυγίζοντο ὁμοταγεῖς τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης. Περιώνυμοι δὲ διατελέσαντες διὰ τὸν πλοῦτον αὐτῶν καὶ τὴν εὐγενῆ προστασίαν ἣν ἀπένεμον εἰς τοὺς ποιητὰς, ἐξυμνήθησαν ὑπὸ τε τοῦ Κεῖου Σιμωνίδου, καὶ ὑπὸ τοῦ Θηβαίου Πινδάρου, περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκτῆς καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς πέμπτῃς ἑκατονταετηρίδος. Τοιοῦτοι ἀνεδείχθησαν καὶ οἱ ἐν Κρανῶνι Σκοπᾶδαι, οἵτινες λέγονται συγγενεῖς τῶν Ἀλευαδῶν καὶ τοὺς ὁποίους ὕμνησεν ὁμοίως ὁ Σιμωνίδης. Τοιοῦτοι δὲ, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ὑπῆρξαν καὶ ὁ Κινέας ὁ Γόνιος, ὁ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος, μετὰ χιλίων ἱππέων, εἰς βοήθειαν τῶν Πεισιστρατιδῶν· καὶ ὁ Μένων ὁ Φαρσάλιος, ὁ βραδύτερον στρατεύσας μετὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἀμφιπόλεως πόλεμον, μετὰ 200 ἢ 300 ἱππέων, στρατολογηθέντων ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πενεστῶν· καὶ ὁ φίλαρχος καὶ πλούσιος Ἰάσων ἐν Φεραίς, καὶ ὁ ἀγαθὸς καὶ φιλοδίκαιος Πολυδάμας ἐν Φαρ-

σάλῳ, ἀμφοτέροι ἀκμάσαντες ἐν τῇ τετάρτῃ ἑκατονταετηρίδι. Ἐνίοτε εἰς τῶν κατὰ πόλεις ἰσχυροτέρων τούτων οἰκῶν ἀνεγνωρίζετο τῆς ὅλης χώρας ἡγεμῶν, τὸ δ' ἀξίωμα τοῦτο ἐλάμβανε συνήθως, μέχρι τῶν Μηδικῶν, ὁ τῶν Ἀλευαδῶν οἶκος, ὅχι ὅμως πάντοτε, διότι ὁ προαναφερθεὶς Κινέας ὁ Γόννιος φαίνεται ἀποσταλεὶς εἰς Ἀθήνας ὡς κοινὸς τῶν Θεσσαλῶν ἡγεμῶν. Ὁ τοιοῦτος ἡγεμῶν ὠνομάζετο ἰδίως ταγός, ἀλλὰ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἦτο τοσοῦτον μέγα, ὥστε ὁ Ἡρόδοτος ὀνομάζει βασιλεῖς τοὺς τε Ἀλευάδας καὶ τὸν Κινεάν. Καὶ ὁσάκις μὲν συνέβαιναν ἡ τοιαύτη ἔνωσις τῶν Θεσσαλῶν, οὗτοι ἠδύναντο νὰ συγκροτήσωσιν 6,000 μὲν ἱππεῖς, 10,000 δὲ ὀπλίτας, καὶ ν' ἀποβῶσιν οὕτω φοβεροὶ εἰς τε τὴν ἄλλην Ἑλλάδα καὶ εἰς τοὺς ἐξω ἔχθρους. Ἀλλὰ τῆς ὅλης χώρας σπανίως προεχειρίζετο ἡ ἀνεγνωρίζετο ταγός· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αἱ πόλεις, ἐρίζουσαι πρὸς ἀλλήλας, δὲν συνεδέοντο εἰμὴ διὰ δεσμοῦ τοσοῦτω μᾶλλον χαλαροῦ, ὅσῳ καὶ καθ' ἐκάστην πόλιν ἐστασίαζον αἱ ὀλιγαρχίαι. Ἐντεῦθεν παρέλυνεν ἡ δύναμις τῆς μεγάλης καὶ πλουσίας ταύτης χώρας· ἐντεῦθεν οἱ Θεσσαλοὶ πολλάκις μὲν, πρὸ τῶν Μηδικῶν, ἠττήθησαν ὑπὸ τῶν γειτόνων αὐτῶν Φωκίων, δὲν ἠδυνήθησαν δὲ νὰ ὑποστηρίξωσι τοὺς συμμάχους αὐτῶν Πεισιστρατίδας· ἐντεῦθεν βλέπομεν βραδύτερον τοὺς Ἀλευάδας ζητοῦντας νὰ ἐξασφαλίσωσι τὸ κράτος αὐτῶν διὰ τῆς τῶν Περσῶν βοηθείας, τοὺς δὲ ἄλλους Θεσσαλοὺς, ἀγανακτοῦντας μὲν διὰ τὴν προδοσίαν ταύτην, μὴ δυνηθέντας δὲ νὰ προπολεμήσωσιν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ὅτε οἱ Πέρσαι ἐστράτευσαν κατ' αὐτῆς. Ἐντεῦθεν τελευταῖον τὰ ὑποτελῆ τῶν Θεσσαλῶν ἔθνη, οἱ Περραιβοὶ, οἱ Μάγνητες, οἱ Ἀχαιοὶ, οἱ Δόλοπες, οἱ Μαλιεῖς, πολλάκις καθυστέρουν τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων, καὶ οὐδέποτε ἀπέβαλον τὴν αὐτονομίαν. Ἀπαντα τὰ ἔθνη ταῦτα εἶχον τὰ ἴδια αὐτῶν πρυτανεῖα, ἢ βουλευτήρια, καὶ διεξῆγον αὐτοτελῶς τὰς ἰδίας ὑποθέσεις. Ἀλλ' ὅ,τι μάλιστα ἀποδεικνύει τὴν ἀσθένειαν τῆς Θεσσαλικῆς κυριαρχίας εἶναι, ὅτι οἱ Περραιβοὶ, οἱ Μάγνητες, οἱ Ἀχαιοὶ, οἱ Δόλοπες καὶ οἱ Μαλιεῖς, παρεκάθηντο ἐξίσου μετὰ τῶν Θεσσαλῶν εἰς τὸ μέγα ἀμφικτυονικὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον. Διὰ νὰ ἐννοήσωσι δὲ οἱ ἀναγνώσται ἅπασαν τὴν σπουδαιότητα τοῦ τοιοῦτου τῶν ἐθνῶν ἐκείνων δικαιώματος, ἀνάγκη νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα ἐκτενέστερον τὰ περὶ τοῦ συνεδρίου τούτου.

Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ ὅποιον ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν τῆς ἀρχαιότητος χρόνων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν μυθικῶν, ἦτο διηρημένον εἰς πολυαρίθ-

μους αὐτοτελεῖς καὶ αὐθυπάρχτους πολιτείας, συνησθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ συνδέηται διὰ δεσμῶν τινων, οἷτινες, ἂν καὶ ἔχοντες θρησκευτικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν χαρακτῆρα, περιεποιοῦν οὐδὲν ἤττον ἐνόητά τινα εἰς τὰ διακεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων καὶ πολλάκις πολέμια ἐκεῖνα τμήματα. Οἱ δεσμοὶ οὗτοι ἐκαλοῦντο ἀμφικτυονίαι, ἀπὸ τῆς λέξεως ἀμφικτύονες, τῆς δηλούσης τοὺς περιοικοῦντας· ὥστε αἱ ἀμφικτυονίαι οὐδὲν ἄλλο ἐσήμαινον ἢ τὴν ἔνωσιν τῶν περιοικίδων πόλεων· ἂν καὶ, κατὰ τὸ ἔθος τὸ ὁποῖον εἶχον οἱ προπάτορες ἡμῶν νὰ προσωποποιῶσιν ἀπάσας τὰς ἀρχαίας αὐτῶν παραδόσεις, συνηθέστερον ἢ λέξις παρήγετο ἀπὸ Ἀμφικτύονος, τοῦ μυθολογουμένου ἀδελφοῦ τοῦ Ἑλλήνος, ὅστις ἐθρυλεῖτο ὡς ὁ πρῶτος τοῦ θεσμοῦ τούτου ἰδρυτής· ὅθεν καὶ ἐγράφετο ἡ λέξις διὰ τοῦ υ μᾶλλον ἢ διὰ τοῦ ι. Ἀμφικτυονίαι τοιαῦται ὑπῆρχον πολλάι· ἡ περὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ὀρχηστῷ τῆς Βοιωτίας, ἡ περὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος ὁμοίως ἐν Καλαυρίᾳ (εἰς τὸν σημερινὸν Πόρον), ἡ περὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος πάλιν ἐν Τριφυλίᾳ, ἡ περὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν Δήλῳ, ἡ περὶ τὸ Τριопικὸν ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τῶν ἐξ δωρικῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλεων, καὶ ἄλλαι, αἵτινες ἅπασαι εἶχον κύριον σκοπὸν τὴν ἐν κοινῷ τέλεσιν θρησκευτικῶν πανηγύρεων καὶ τὴν διατήρησιν καὶ τὴν προστασίαν τοῦ ναοῦ περὶ ὃν ἦσαν ἰδρυμέναι· ἀπέβησαν δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον λόγου ἄξιαι, διότι τὰ κοινὰ ἐκεῖνα ἱερά, διὰ τὴν ἀσυλίαν, ἐχρησίμευον συγχρόνως ὡς τράπεζαι ἢ ταμειυτήρια θησαυρῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὴν διάσωσιν εἶχον μέγιστον συμφέρον πλεῖστοι ἄνθρωποι· καὶ διότι πρὸς τοῦτοις, συρρεόντων πολλῶν ἐμπόρων εἰς τὰς πανηγύρεις ταύτας, ἐγίνοντο αὐτόθι πολλαὶ καὶ μεγάλαι συναλλαγαί. Ἀλλὰ ἐπιφανεστέρα καὶ σπουδαιοτέρα ὧν τῶν ἄλλων ἀπέβη αὕτη ἡ περὶ ἧς ἰδίως ὁ λόγος ἀμφικτυονία, ἣτις τοσοῦτον ἐκτῆσατο ἀξίωμα ὥστε συνηθως, ὅταν γίνεται λόγος περὶ Ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου ἀπλῶς καὶ ἄνευ ἐτέρου τινὸς προσδιορισμοῦ, εἰς ταύτην τὴν ἀμφικτυονίαν ἐννοεῖται ἀναφερόμενος ὁ λόγος. Μετεῖχον δὲ αὐτῆς δώδεκα ἑλληνικὰ φύλα· Θεσσαλοὶ, Βοιωτοὶ, Δωριεῖς, Ἴωνες, Περραιβοὶ, Μάγνητες, Λοκροὶ, Οἰταῖοι, Ἀχαιοὶ, Φωκεῖς, Δόλοπες καὶ Μαλιεῖς· ὥστε ἀληθῶς εἰπεῖν τὸ πλεῖστον τῆς Ἑλλάδος ἐξεπροσωπεῖτο ἐνταῦθα, διότι δὲν ἀπελείποντο εἰμὴ οἱ Αἰτωλοὶ, οἱ Ἀκαρνανεῖς, οἱ Ἀρχάδες, οἱ Ἡλεῖοι, οἱ Τριφυλίοι καὶ ἡ μικρὰ τῶν Δρυόπων φυλή.

Τὸ συνέδριον τοῦτο συνήρχετο δις τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατὰ μὲν τὸ ἔαρ ἐν

τῷ ἱερῷ τοῦ ἐν Δελφοῖς τῆς Φωκίδος Ἀπόλλωνος, κατὰ δὲ τὸ φθινόπωρον, εἰς τὴν μαλιακὴν κώμην Ἀνθήλην πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῆς ἀμφικτυονίδος Δήμητρος. Καὶ ἐπὶ μὲν τῶν ἱστορικῶν χρόνων, κύριον σκοπὸν εἶχε τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ, διάφορα ὁμῶς τεκμήρια ὑποδεικνύουσιν, ὅτι κατ' ἀρχὰς τὸ συνέδριον συνεκροτήθη περὶ Θερμοπύλας καὶ ἔνεκα τοῦ αὐτόθι ἱεροῦ τῆς ἀμφικτυονίδος Δήμητρος μᾶλλον ἢ ἐν Δελφοῖς ἔνεκα τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὅχι μόνον ἡ περὶ Θερμοπύλας Δήμητρα ἐπωνομάζετο ἰδιαζόντως ἀμφικτυονίς, ὅχι μόνον ὑπῆρχεν αὐτόθι ἱερὸν τοῦ Ἀμφικτύονος, ἀλλὰ καὶ αἱ σύνοδοι τῶν ἀμφικτυόνων τούτων, αἱ τε εἰς Δελφοὺς συνερχόμεναι καὶ αἱ περὶ Θερμοπύλας ἐκαλοῦντο «Πυλαῖαι.» «Πυλαία ἐαρινή,» «Πυλαία μετοπωρινή.» ἐξ οὗ πιθανώτατον φαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὰς δὲν συνήρχοντο εἰμὴ περὶ Θερμοπύλας, τὰς καὶ ἀπλῶς Πύλας ὀνομαζόμενας, ἔπειτα δὲ, ὅτε τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ἔλαβε τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐπισημότητα, ἀνέλαβεν ἡ ἀμφικτυονία καὶ τούτου τὴν ἐφορείαν, μέχρις οὗ ἐπὶ τέλους ἡ ἐφορεία αὕτη κατέστη τὸ κύριον αὐτῆς ἔργον. Ἐὰν δὲ ἡ εἰκασία αὕτη ᾖναι ὀρθή, ὑποδεικνύει καὶ τὴν ὑπερβολικὴν τοῦ θεσμοῦ τούτου ἀρχαιότητα, διότι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ἔτι ἀπὸ τῶν ὁμηρικῶν χρόνων ἦτο ἐπιφανέστατον.

Ἀλλὰ ὅποσον ἀρχαῖον ἦτο τὸ ἀμφικτυονικὸν τοῦτο συνέδριον, μαρτυρεῖ καὶ ἕτερον τεκμήριον. Ἐκαστον τῶν μετεχόντων αὐτοῦ φύλων, ἔπεμπεν αὐτόθι πρέσβεις, καλουμένους τοὺς μὲν «Ἱερομνήμονας,» τοὺς δὲ «Πυλαγόρας.» ὅσαιδῆποτε δὲ καὶ οἰαιδῆποτε ἂν ἦσαν αἱ αὐτοτελεῖς πολιτεῖαι ἐξ ὧν συνέκειτο ἕκαστον φύλον, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὅσοιδῆποτε οἱ πρέσβεις ἐκαστοῦ φύλου, ἅπαντες οἱ πρέσβεις οὗτοι, ὁμοῦ λαμβανόμενοι, δὲν εἶχον εἰμὴ δύο ψήφους ἐν τῷ συνεδρίῳ· λ. χ. οἱ Ἴωνες, οἱ περιλαμβανόντες τὴν κραταῖαν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, οἱ Δωριεῖς, ὧν προίστατο ἡ ἰσχυρὰ Σπάρτη, καὶ οἱ ἐλαχίστου λόγου ἄξιοι Μαλιεῖς, ἢ Περραιβοὶ, ἢ Μάγνητες, εἶχον ἐξίσου δύο ψήφους ἐν τῷ συνεδρίῳ. Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι τὸ συνέδριον ἰδρύθη κατὰ τὴν παναρχαίαν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὅχι μόνον αἱ Ἀθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸ τούτων ἰσχύσασα Σπάρτη, ἦσαν ἔτι πόλεις μικραὶ καὶ ἥμῃ δυνάμεναι νὰ φέρωσιν εἰς μέσον ἀξιώσεις ὑπεροχῆς τινος ἢ προεδρείας.

Ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, πλὴν τῆς ἐπιτηρήσεως τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, οἱ ἀμφικτύονες προσέλαβον καὶ τὴν προεδρείαν τῶν Πυθίων, δηλαδὴ τῶν ἀγώνων οἵτινες ἐτελοῦντο παρὰ τὸ ἱερὸν τοῦτο.

Καὶ μετὰ μὲν τὰ Μηδικὰ, ἤτοι ἐν τῇ πέμπτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι ὅτε παρήχθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα δεσμοὶ ἄλλοι πολιτικώτεροι καὶ ἰσχυρότεροι, τὸ ἀμφικτυονικὸν συνέδριον ἀπέβη ὅλως ἄσημον, μέχρις οὐ ἐν τῇ ἐπομένῃ τετάρτῃ ἑκατονταετηρίδι, ἐπὶ τῆς παρακμῆς τοῦ πρώτου ἑλληνισμοῦ, Φίλιππος, ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, μετεχειρίσθη αὐτὸ πάλιν ὡς ὄργανον τῶν σκοπῶν αὐτοῦ. Ἐξαιρέτως δὲ ἤκμασε τὸ συνέδριον κατὰ τοὺς πρώτους τούτους ἱστορικοὺς χρόνους περὶ ὧν ἤδη ὁ λόγος, ὅτε καὶ πόλεμόν τινα μέγαν ἀπεφάσισε καὶ διεξήγαγεν, ὃν θέλομεν λάβει μετ' ὀλίγον ἀφορμὴν νὰ ἱστορήσωμεν. Εἰς τὸ ἀμφικτυονικὸν τοῦτο συνέδριον, οὕτως ἔχον τότε, παρεκάθηντο, ἴσῃ πρὸς τοὺς Θεσσαλοὺς ἔχοντες ψῆφον, καὶ τὰ ὑποτελῆ αὐτῶν ἔθνη, οἱ Περραιβοί, οἱ Μάγνητες, οἱ Ἀχαιοὶ, οἱ Δόλοπες, οἱ Μαλιεῖς· ἐξ οὗ πρόδηλον ὅτι ἡ κυριαρχία τῶν Θεσσαλῶν συνεδυάζετο μετὰ τινος αὐτονομίας τῶν ἐθνῶν ἐκείνων. Ἐν γένει δὲ οἱ Θεσσαλοὶ, καὶ τοὶ ἦσαν κύριοι τῆς εὐρυτέρας καὶ εὐφορωτέρας τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν, ἐπειδὴ ὅμως ποτὲ δὲν ἐρρῦθμισαν συνετῶς τὸ πολίτευμα αὐτῶν, ἀνεφάνησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀλιγώτερον λόγου ἄξιοι ἢ ἑτερά τινα ἔθνη, μικρότερα καὶ ὀλιγώτερον πλούσια, οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Σπαρτιαῖται, οἱ Βοιωτοί, καὶ, κατὰ τοὺς ὑστάτους χρόνους, οἱ Ἀχαιοὶ τῆς Πελοποννήσου, οἱ Αἰτωλοὶ καὶ ἄλλοι.

Εἶδομεν, ὅτι τὸ ὄρος τῆς Οἰτῆς, παραφυᾶς ὃν τοῦ Πίνδου ἢ Τυμφρηστοῦ καὶ κατατεῖνον πρὸς τὸν αἰγιαλὸν, ἀπολήγει εἰς τὴν ἄκραν τὴν καλουμένην Καλλιδρόμον, μεταξὺ τῆς ὁποίας καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου σχηματίζεται τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν. Ἀπὸ τοῦ Καλλιδρόμου, ἡ Οἶτη τρέπεται πρὸς τὸ μεσημβρινοανατολικόν, παρακολουθοῦσα τὴν κατέναντι τῆς Εὐβοίας παραλίαν καὶ μετονομαζομένη ἤδη Κνημῖς, Πτῶον καὶ Τευμησός· περὶ δὲ τὰ βορειότερα τῶν ὀρέων τούτων κατῴκουν οἱ Λοκροί, ἀπὸ τῆς περὶ Θερμοπύλας Ἀλπηνοῦ, δι' ἧς συνώρουν πρὸς τοὺς Μαλιεῖς, μέχρι τῆς βοιωτικῆς πόλεως Ἀνθηδόνας. Οἱ Λοκροὶ οὗτοι ἐπὶ Ὀμήρου ἔφερον τὸ ἐν τοῦτο κοινὸν ὄνομα, ἥδη δὲ διετέλουν διηρημένοι εἰς δύο μοῖρας, διὰ τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ, ὑπὸ τῶν Φωκίων, παρὰ τὴν Εὐβοϊκὴν θάλασσαν, καταληφθέντος Δαφνοῦντος· καὶ οἱ μὲν πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως ταύτης ἐλέγοντο Ὀπούντιοι, ἐκ τῆς πόλεως Ὀποῦς, οἱ δὲ πρὸς βορρᾶν, Ἐπικνημιδιοὶ, ἐκ τοῦ ὄρους Κνημῖς. Ἀμφότεραι ὅμως αἱ μοῖραι ἦσαν ὁμόσπονδοι, δηλαδὴ ἡνωμέναι διὰ κοινῆς τινος πολιτείας, προϊσταμένου τοῦ Ὀποῦντος. Καὶ ἔρχον μὲν κατὰ

πόλεις οἱ ἄριστοι, τινὲς μάλιστα τῶν ὀπουντίων εὐπατριδῶν ἐκαυχῶντο, κατὰ Πίνδαρον, ὅτι κατήγοντο ἐκ τῶν ἀρχαίων βασιλείων τῆς χώρας· ἀλλ' ὁ βίος αὐτῶν ἦτο ἀμέτοχος ἐμπορίας καὶ πολυτελείας, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἀφελῆς, ὥστε οἱ Λοκροὶ, καὶ παρεκτὸς τούτων οἱ Φωκεῖς, λέγεται ὅτι ἦσαν οἱ μόνοι Ἑλλήνων οἵτινες δὲν εἶχον δούλους, ἀλλ' ἐκαλλιέργουν τὰ κτήματα αὐτῶν διὰ πενήτων ἐλευθέρων.

Οὕτω ταπεινὰ καὶ εὐτελεῖ ἦσαν τὰ κατὰ τοὺς Λοκροὺς οἵτινες κατῴκουν περὶ τὰ ὄρη τὰ κατερχόμενα ἀπὸ τοῦ Καλλιδρόμου, ἀντικρὺ τῆς Εὐβοίας. Ἐτερος δὲ ὀρεινὸς κλάδος, προκύπτων ἐκ τοῦ Πίνδου, ἐκεῖ ὅπου καὶ ἡ Οἶτη, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν μεσογείως καταφερόμενος, συνάπτει τὸν Πίνδον μετὰ τοῦ Παρνασσοῦ, ἔπειτα, κατελθὼν πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, παρὰ τὸν ὅποιον ὀνομάζεται Κίρφης καὶ Ἑλικῶν, τρέπεται πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἀποτελεῖ διὰ τοῦ Κιθαιρώνος καὶ τοῦ Πάρνηθος, τὸ ἀρκτικὸν τῆς Ἀττικῆς σύνορον, συνδέεται δὲ, διὰ τοῦ Πάρνηθος, μετὰ τοῦ ἀπὸ Καλλιδρόμου παρὰ τὴν θάλασσαν καταβαίνοντος κλάδου. Οἱ δύο λοιπὸν οὔτοι κλάδοι νοτιοανατολικῶς καταβαίνοντες, ὁ μὲν μεσόγειος, ὁ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν, σχηματίζουσιν εἰδὸς τι παραλληλογράμμου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσι τρεῖς κοιλάδες, ἡ Δωρίς, ἡ Φωκίς, ἡ Βοιωτία. Ἐκ τούτων ἡ βορειοτέρα καὶ ἡ μικροτέρα εἶναι ἡ Δωρίς, ἣτις κεῖται ἀνὰ μέσον τῶν ἀποτόμων κρημνῶν καὶ τῶν ἀγρίων αὐλώνων τῆς Οἶτης καὶ τοῦ Παρνασσοῦ, καὶ ποτίζεται ὑπὸ τοῦ Κηφισσοῦ, ὅστις ἔπειτα διελθὼν τὴν Φωκίδα, ἐκβάλλει εἰς τὴν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ Κωπαίδα λίμνην. Ἡ Δωρίς εἶχε τέσσαρας πόλεις, Ἐρινεὸν, Βοῖτον, Πίνδον ἢ Ἀκύφαντα, καὶ Κιτίνιον· καὶ καθ' ἑαυτὴν μὲν ἦτο ἐλαχίστου λόγου ἀξία, ἀπέβη ὅμως ἐπίσημος, διότι ἐλογίσθη ὡς ἡ μητρόπολις τῆς τοσοῦτον περιωνύμου ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ καταστάσης δωρικῆς φυλῆς. Οἱ Δωριεῖς οὗτοι, ἂν καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι οὐδόλως μνημονεύονται, λέγεται ὅτι, μετὰ τὰ τρωϊκὰ, ἐξωσθέντες ἐκ τῆς Θεσσαλίας ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν, κατέλαβον τὴν Δωρίδα· ἐντεῦθεν δὲ μία αὐτῶν μοῖρα ἐβόηθησε τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὸ νὰ ἀνακτήσωσι μὲγα τῆς Πελοποννήσου μέρος καὶ νὰ ιδρύσωσιν αὐτόθι τὰς δωρικὰς πολιτείας, ὧν μία ἦτο ἡ μετ' οὐ πολὺ πρωτεύσασα τῆς Ἑλλάδος Σπάρτη.

Ἀπὸ Δωρίδος ἀτραπὸς ὀρεινῇ, ἀναρριχωμένη ἐπὶ τὰς κορυφὰς τοῦ Παρνασσοῦ, κατέρχεται εἰς τὴν φωκικὴν κοιλάδα τῆς Κρίσσης, πρὸς

δυσμᾶς τῆς ὁποίας οἱ ἐσπέριοι Λοκροὶ, οἵτινες καὶ Λοκροὶ Ὀζόλαι ἐκα-
 λοῦντο, κατεῖχον τὴν ὀρεινὴν καὶ στενὴν ἀπὸ Ἀμφίσσης μέχρι Ναυπά-
 κτου παραλίαν τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου. Οἱ ἐσπέριοι οὗτοι Λοκροὶ, ὧν
 δὲν μνημονεύει ὁ Ὅμηρος, ἦσαν ἄποικοι τῶν ὀπουνητίων Λοκρῶν, διη-
 ροῦντο δὲ εἰς ἑνδεκα φυλάς, συνεκρότουσιν ὁμοσπονδίαν ὅπως οὖν χαλα-
 ρὰν, προϊσταμένων τῶν Ἀμφισσέων, καὶ ἐτέλουν ἐν Ἀντιρρίῳ μεγαλο-
 πρεπῆ θυσίαν καὶ πανήγυριν. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τῶν ἐσπερίων τούτων
 Λοκρῶν καὶ τῶν προμνημονευθέντων ἀνατολικῶν, ἔκειτο ἡ Φωκίς, πρὸς
 ἄρκτον μὲν ἔχουσα τὴν Δωρίδα, πρὸς μεσημβρίαν δὲ, ἡ μᾶλλον πρὸς
 τὸ μεσημβρινοανατολικόν, τὸ εὐρὺ βοιωτικὸν πεδίων. Δὲν ἦτο ὅμως ὅ-
 λως μεσόγειος χώρα ἡ Φωκίς, ἀλλὰ ἥπτετο ἀμφοτέρων τῶν ἐκατέρω-
 θεν θαλασσῶν, ἔχουσα ἐπὶ μὲν τῆς εὐβοϊκῆς, τὸν Δαφνοῦντα, ἐπὶ δὲ τοῦ
 κορινθιακοῦ κόλπου, τὴν Κίρραν· καὶ περιελάμβανεν 24 πόλεις, αἵτινες
 ἀπετέλουν ὁμοσπονδίαν ἰκανῶς ἰσχυράν, διότι, ὡς εἶδομεν, ἐπέτυχον νὰ
 ἀνασώσωσι τὴν αὐτονομίαν αὐτῶν ἀπὸ τῶν Θεσσαλῶν. Τὸ δὲ κοινὸν
 αὐτῶν συνέδριον ἐκαλεῖτο «Φωκιδόν» καὶ συνήρχετο ἐν οἰκοδομῇματι
 κειμένῳ μεταξύ Δελφῶν καὶ Δαυλίδος. Ἀλλὰ μάλιστα λόγου ἀξία ἀπέβη
 ἡ Φωκίς, διότι ἐν αὐτῇ ὑπῆρχεν αὐτὴ δὴ αὕτη ἡ τῶν Δελφῶν πόλις
 καὶ πρὸ παρ' αὐτῇ πολυθρόνητον χρηστήριον τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ ὅποιον,
 παρ᾽ ἔχθεν ἐκ μιᾶς τῶν περιεργότερων δοξασιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ θρησκευ-
 ματος, ἐπενήργησε πολλάκις εἰς τὰ πολιτικὰ τοῦ ὅλου ἔθνους πράγματα.

Οἱ Ἕλληνες ἤρχισαν πρωϊμώτατα παρατηροῦντες πάντα ὅσα συμ-
 βαίνουσι παρὰ τὰς συνήθεις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἢ τοῦ φυσικοῦ κόσμου
 περιστάσεις, καὶ ἐξηγοῦντες αὐτὰ ὡς σημεῖα τοιαύτης ἢ τοιαύτης με-
 ταβολῆς τῆς τύχης. Αἱ ἀστραπαὶ, αἱ βρονταί, οἱ κεραυνοὶ, αἱ ἐκλείψεις
 τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, οἱ σεισμοὶ, ἅτινα ἐλέγοντο διοσημεῖαι· ἤχοι
 τινες, οἱ λεγόμενοι κληθδόνες, φῆμαι, φωναί, ὁμοφαί· τὰ ὄνειρα· αὐτὴ ἡ
 πτῆσις καὶ ἡ φωνὴ τῶν ὀρνέων, οἱ οἰωνοὶ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, οὕτως
 ἢ οὕτως ἐρμηνευόμενα, ἐλογίζοντο ὡς καλὰ ἢ κακὰ τοῦ μέλλοντος προ-
 μηνύματα. Τοιαῦται προλήψεις ἐπικρατοῦσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον
 καὶ σήμερον ἀπανταχοῦ σχεδόν, παρὰ τοῖς πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων· ἀλλὰ
 εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἔλαβον, ὡς καὶ εἰς τὰ πλείοτερα ἄλλα τῆς
 ἀρχαιοῦς ἐθνῆς, χαρακτῆρα θρησκευτικὸν καὶ ἀπετέλεσαν τὴν κυρίαν
 ἀφορμὴν τῆς μαντικῆς τέχνης, ἥτις ἐπενήργησε πολὺ εἰς τὸν δημόσιον
 καὶ τὸν ἰδιωτικὸν βίον τῶν Ἑλλήνων. Ἰδίως αἱ διάφοροι παρατηρήσεις

αἱ γινόμεναι ἐπὶ τοῦ σφαγίου, κατὰ τὰς ἄλλεπαλλήλους φάσεις τῆς θυσίας, ὑπελαμβάνοντο ὡς τεκμήρια ἀσφαλῆ τῆς εὐμενείας ἢ τῆς δυσμενείας τοῦ θεοῦ εἰς ὃν προσεφέρετο ἡ θυσία. Ἐντεῦθεν εἰς πᾶσαν σπουδαίαν περίστασιν, οἷον τὴν παραμυνὴν ἐκστρατείας ἢ μάχης, ἐθυσιάζετο εἰς τοὺς θεοὺς ἱερεῖον, καὶ εἰς τὰ σπαίροντα αὐτοῦ σπλάγχχνα ἀνεζητεῖτο ὁποῖα τις ἔσται ἡ ἔκβασις τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τοῦ ἀγῶνος· ἀπαραλλάκτως καθὼς ἄχρι τοῦδε παρατηρεῖται ἡ λεγομένη πλάτη τῶν ψητῶν ἀρνίων καὶ ἀναζητοῦνται ἐπ' αὐτῆς τὰ σημεῖα τοῦ μέλλοντος. Τοῦτο τῆς μαντικῆς τὸ εἶδος ἐλέγετο τὸ πάλαι ἱερομαντεία, ἱεροσκοπία, καὶ ὁσάκις τὰ σημεῖα, τὰ ἱερὰ, ἐγίνοντο καλὰ, ἐλέγετο ὅτι « τὰ ἱερὰ ἐκαλλιερεῖτο » ἢ ἁπλῶς ὅτι « ἐκαλλιερεῖτο. » Ἀλλὰ ὑπῆρχον καὶ ἄπειρα ἄλλα εἶδη μαντικῆς· ἡ οἰωνοσκοπία, ἡ πυρομαντεία, ἡ καπνομαντεία, ἡ λιθνομαντεία, ἡ οἶνομαντεία, καὶ τὰ τοιαῦτα. Μὴ νομίσωμεν ὅμως ὡς ἐκ τούτου ὅτι οἱ προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν τυφλοὶ τῆς δεισιδαιμονίας δοῦλοι· τὰ τοιαῦτα ἐπιστεῦοντο μόνον ὑπὸ τῶν πολλῶν, οἱ δὲ ἄριστοι μετεχειρίζοντο αὐτὰ μᾶλλον ἵνα πείσωσι καὶ παρασύρῳσι τοὺς ὄχλους, ἐνῷ αὐτοὶ καθωδηγοῦντο εἰς τὰς ἀποφάσεις καὶ πράξεις αὐτῶν ὑπὸ πολὺ εὐγενεστέρων καὶ ὑψηλοτέρων αἰσθημάτων. Ὅτε, ἐν τῇ Ἰλιάδι, ὁ Πολυδάμας ἠθέλησέ ποτε νὰ ἀποτρέψῃ τὸν Ἑκτορα τοῦ πρὸ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀγῶνος, ἀναφέρων ἀπαίσιόν τινα οἰωνόν, ὁ ἥρωας οὗτος ἀνέκραξε, κατὰ τὸν Ὅμηρον·

Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης,

ἀξιῶν εὐλόγως, ὅτι ὁ ὑπὲρ πατρίδος προπολεμῶν, ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ πράξει ἔχει τὴν ἀσφαλεστάτην ἐγγύησιν τῆς ἐπιτυχίας, οὐδ' εἶναι χρεῖα νὰ ἐξετάσῃ προηγουμένως τοὺς οἰωνούς. Καὶ τοῦτο τὸ ὁμηρικόν, τὸ ἑλληνικόν δόγμα ὑπῆρξεν ὁ συνήθης κανὼν τῆς διαγωγῆς τῶν μεγάλων τῆς Ἑλλάδος ἀνδρῶν.

Αἱ δὲ προλήψεις ἐκεῖναι τῶν πολλῶν παρήγαγον ἐκ πρώτης ἀφετηρίας καὶ ἄλλην τινὰ δοξασίαν, ὅτι οἱ θεοὶ ἐνίοτε ἐπέτρεπον εἰς τινὰς τῶν θνητῶν τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ μέλλοντος, ἣν οἱ ἄνθρωποι οἰκοθεν δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχῳσι. Μετεχειρίζοντο δὲ οἱ θεοὶ, πρὸς διαβίθασιν τῆς προγνωστικῆς αὐτῶν δυνάμεως, ποικίλα ὄργανα καὶ μέσα, ἄλλοτε μὲν παρχωροῦντες αὐτὴν, ὡς δῶρον διαρκές, εἷς τινὰς ἀνθρώπους ἢ εἷς τινα οἶκον προνομιούχον, δικαιοῦμενον νὰ τὴν μεταβιβάσῃ καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους, ἄλλοτε δὲ ἀποδίδοντες τὴν προφητικὴν ιδιότητα εἰς ὠρισμένον τινὰ τόπον, ὅπου ὑπετίθεντο παρόντες αὐτοὶ, καὶ ὅστις τότε

ὠνομάζετο « χρηστήριον. » Χρηστήρια τοιαῦτα ὑπῆρχον εἰς τὴν Ἑλλάδα πολλά· τὰ δὲ ἀρχαιότερα καὶ περιφημότερα ἦσαν τὸ ἐν Δωδώνῃ, τῆς Ἡπείρου, ὅπου αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἐξήγγελλε τὰς δηλώσεις αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς τῆς Φωκίδος, τοῦ ὁποίου ἔφορος καὶ προστάτης ἦτο ὁ Ἀπόλλων, γενόμενος, ἄδηλον πῶς, ὁ γενικὸς ἐρμηνεὺς τῆς θελήσεως τοῦ Διὸς καὶ ὁ διανομεὺς τῆς προγνωστικῆς αὐτοῦ δυνάμεως.

Ἡ ἰδρυσις τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ ἀνατρέχει εἰς χρόνους πολὺ προγενεστέρους τῶν ἱστορικῶν, τὸ δὲ χρηστήριον τοῦτο εἶναι μία τῶν ἀρχαιοτάτων τῆς Ἑλλάδος θεσμοθεσιῶν. Ἦδη ἐν τῇ Ἰλιάδι μνημονεύεται, ὡς χῶρος ἱερὸς καὶ πλούσιος· διὰ τοῦ κύρους αὐτοῦ, εἰσῆχθη ἡ νομοθεσία τοῦ Λυκούργου ἐν Σπάρτῃ· καὶ αἱ ἐλληνικαὶ ἀποικίαι ὅσαι ἐξεπέμφθησαν, ἐν τῇ ὀγδόῃ ἑκατονταετηρίδι πρὸ Χριστοῦ, εἰς τὴν Σικελίαν καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐκ διαταγῆς αὐτοῦ ἰδρύθησαν εἰς τὰς ἀπωτάτας ταύτας χώρας. Ἀπὸ τοῦ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνου ὅστις λέγεται μὲν ὁμηρικὸς, εἶναι ὅμως μεταγενέστερος τῶν ὁμηρικῶν χρόνων, καὶ ἀποδίδεται εὐλόγως εἰς τὴν ἐβδόμην πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, μανθάνομεν ὅτι ἕκτοτε προσήρχοντο εἰς τὸ ἱερὸν πολυάριθμοι προσκυνηταί, διὰ νὰ συμβουλευθῶσι τὸ μαντεῖον, καὶ προσφέρωσι θυσίας καὶ δῶρα πολύτιμα. ὠνομάζετο δὲ τότε ὁ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ χῶρος, ἐν ᾧ ἔκειτο τὸ ἱερὸν, καὶ ἰδίως αὐτὸ τοῦτο τὸ ἱερὸν, Πυθῶ· ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐπελέγετο Πύθιος· καὶ ἡ ἱερεία, Πυθία· καὶ οἱ τελούμενοι αὐτοῖσι ἀγῶνες, Πύθια. Ἀλλὰ ἐξαιρέτως ηὐδοκίμησε τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον κατὰ τοὺς πρώτους ἱστορικοὺς χρόνους, μέχρι τῶν Μηδικῶν· τὸ μὲν διὰ τὴν θέσιν αὐτοῦ, καθότι ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐλληνικοῦ κόσμου καὶ ἔθεωρεῖτο ὡς ὁμφαλὸς τῆς ὅλης γῆς· τὸ δὲ διότι ἐνταῦθα ἔδρευεν, ὡς εἶδομεν, ἡ μία τῶν δύο κατ' ἔτος γινομένων συνόδων τοῦ μεγάλου ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου· προσέτι ἐνταῦθα ἐτελοῦντο ἀγῶνες ὀνομαστοί, τὰ Πύθια, οἱ δὲ Σπαρτιαῖται, οἱ κατὰ τὴν ἕκτην ἑκατονταετηρίδα κτησάμενοι μέγιστον ἀξίωμα ἐντός τε καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, ἔλαβον τὸ ἱερὸν ὑπὸ τὴν ἰδιάζουσιν αὐτῶν προστασίαν. Διὰ ταῦτα πάντα κατήντησαν ἐπὶ τέλους νὰ συρρέωσιν ἐνταῦθα ὅχι μόνον Ἕλληνες ἐξ ὅλων τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀσίας καί τοις, Λυδοὶ καὶ Φρύγες, καὶ τῆς Ἀφρικῆς, Αἰγύπτιοι, καὶ τῆς μέσης Ἰταλίας, Ἑτροῦσκοι καὶ Ῥωμαῖοι· ὥστε τὸ ἱερὸν ἀπέβη παγκόσμιον μᾶλλον ἢ πανελλήνιον. Ὅτε ἐν ἔτει 548 ἐπυρπολήθη ὁ ἀρχαιότατος αὐτοῦ ναὸς, ὁ ναὸς οὗτος ἀνικοδομήθη, τῇ μεγαλοπρεπεῖ ἐπιμελείᾳ

τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀλκμαίωνιδῶν, διὰ συνδρομῶν αἵτινες ἐγένοντο ἀπανταχοῦ γῆς καὶ συνεποσώθησαν εἰς 300 τάλαντα ἄργυρίου ἥτοι εἰς 1,800,000 δραχμῶν. Ἰδίως δὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ἀμασις ἐπεμψεν ἐπὶ τούτῳ μέγα ποσὸν στυπτηρίας.

Κατ' ἀρχὰς ἐπιτήδειος πρὸς τὰς ἐπερωτήσεις χρόνος ἦτο μία τις καὶ μόνη τοῦ ἔαρος ἡμέρα, ἔπειτα ὅμως ὠρίσθησαν ἐπὶ τούτῳ ἡμέραι τινὲς καθ' ἕκαστον μῆνα, οἱ δὲ μέλλοντες νὰ ἐπερωτήσωσι προσήρχοντο, φέροντες δαφνίνους στεφάνους καὶ κλαδούς, κατὰ σειρὰν ὀριζομένην διὰ κλήρου. Καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ κεναῖς χερσίν, ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ ἀπλῇ προσκυνήσει παριστάμενοι, ἔφερον πλακοῦντας μόνον, οἱ δὲ ἐπὶ ἐπερωτήσει, σφάγια καὶ ἀναθήματα πολυτελῆ. Πρὸς τούτοις ἀνέτιθεντο εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ δεκάται λαφύρων, εὐρημάτων κ. τ. τ. καὶ κατετίθεντο μεγάλα ἀποταμιεύματα, πολλοὶ δὲ ἑλληνικαὶ πόλεις, καὶ ἀλλόφυλοι πολλοὶ, κατεσκεύασαν αὐτόθι διὰ τὰ ἀναθήματα καὶ ἀποταμιεύματά των ἐξεπίτηδες οἰκοδομὰς, τοὺς λεγομένους θησαυροὺς. Καὶ τῶνόν τι ἡθοίεσθαι εἰς Δελφοὺς θησαυροὶ μεγάλοι, οἵτινες, ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ, ὑπελογίζοντο εἰς 10,000 τάλαντα, ἥτοι εἰς 60 ἑκατομύρια ἀττικῶν δραχμῶν, αἵτινες περιεῖχον σχεδὸν τόσον ἄργυρον ὅσον καὶ αἱ σημεριναὶ ἡμῶν δραχμαί.

Ἡ μαντικὴ δύναμις τοῦ θεοῦ ἐξηγγέλλετο ἐν Δελφοῖς ὑπ' ἀνθρώπων, οἵτινες ἀνίσβαινον ἐπὶ τρίποδος, ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἐνθουσιῶν ἀναπνέοντες πνεῦμα ἐξερχόμενον ἐκ χάσματός τινος εὕρισκομένου ὑπὸ τὰ σκέλη αὐτῶν καὶ πίνοντες ἀπὸ τοῦ ὕδατος πηγῆς, κειμένης μὲν εἰς τὸ ἐνδότατον τοῦ ἱεροῦ, καλουμένης δὲ Κασσοτίδος. Καὶ εἰς μὲν τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους, αἱ μαντεῖαι ἀπεθεσπίζοντο παρὰ παντὸς οἰουδήποτε, τοῦ ἐπὶ τοῦ τρίποδος καθήσαντος· ἀλλ' ἔπειτα ὑπὸ παρθένου, ἐπὶ τούτῳ προχειριζομένης, καὶ πρώτη μάντις λέγεται ἡ Φημονόη· ἔτι ὅμως βραδύτερον ἐλογίσθη φρονιμώτερον νὰ ἀνατεθῇ τὸ ἔργον τοῦτο εἰς γυναῖκα ὑπερβᾶσαν τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας· ἐπὶ τέλους αἱ Πυθίαι ἦσαν τρεῖς. Προπαρεσκευάζετο δὲ ἡ Πυθία πρὸς τὴν χρησμολογίαν διὰ τριημέρου ἀσιτίας καὶ διὰ λουτροῦ ἐν τῇ Κασταλίᾳ κρήνῃ, ἥτις παρέκειτο εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ὑπελαμβάνετο ὅτι πκράγει τὸν ποιητικὸν ἐνθουσιασμόν, διότι ἄλλως τε καὶ ὅλος ὁ Παρνασσὸς ἦτο εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ εἰς τὰς Μούσας καθωσιωμένος. Μετὰ ταῦτα ἡ Πυθία ἐθυμιάζετο διὰ θυσίας δαφνίνων φύλλων καὶ ἀλφίτων, καὶ, ἀφελῶς ἱματισμένη, εἰσήρχετο εἰς τὸ μαντικὸν ἱερὸν,

ἔπινεν ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῷ Κασσοτίδος πηγῆς καὶ ἀνεβιβάζετο ὑπὸ τοῦ λεγομένου προφήτου εἰς τὸν κεκαλυμμένον ὑπὸ φύλλων δάφνης τρίποδα. Ἐνταῦτα ἤρχιζεν ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτῆς, ὅστις ἦτο ἐνίοτε τοσοῦτον σφοδρὸς, ὥστε ἐπήρχετο αὐτῇ θάνατος· ὅσα δ' ἀνεβόα ἐν τῇ σπασμωδικῇ ταύτῃ καταστάσει, διετυπῶντο ὑπὸ τῶν περιίσταμένων ἱερέων, καθ' ἣν ἐνόμιζον οὗτοι ἐπιτηδαιοτέραν ἔννοιαν, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἐμμέτρους ἀπαντήσεις, πρὸς καταρτισμὸν τῶν ὁποίων ὑπῆρχον ποιηταὶ παρὰ τῷ ἱερῷ. Τὴν ἐφορείαν τοῦ μαντείου εἶχον πέντε ἄνδρες, τοὺς ὁποίους ἐπὶ τούτῳ ὠνόμαζον διὰ βίου, ἀνὰ ἓνα ἀφ' ἑκάστου τῶν πέντε γενῶν ἐξ ὧν συνέκειτο ἡ ἀρχαία τῶν ἐν Δελφοῖς εὐπατριδῶν τάξις, τῶν καλουμένων Δευκαλιωνιδῶν. Ἐκ τῶν πέντε τούτων γενῶν ἐξελέγοντο ὁμοίως οἱ λεγόμενοι ἀριστεῖς τῶν Δελφῶν, ἀνακτες, κοῖρανοι, οἵτινες διεξῆγον τὴν πολιτικὴν διοίκησιν, προϊσταμένου ἀρχοντος, ὅστις ὠνομάζετο βασιλεύς. Οἱ δὲ πέντε ἔφοροι τοῦ ἱεροῦ ἐκαλοῦντο ὅσιοι, καὶ ὁ προϊστάμενος αὐτῶν, προφήτης.

Τοιοιουτρόπως ἐξεδίδοντο οἱ περίφημοι τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου χρησμοί, ὧν πολλοὶ ἐπενήργησαν τὰ μέγιστα εἰς τὰ δημόσια πράγματα τῆς Ἑλλάδος· καὶ ἐνταῦθα οἱ ἀναγνώσται ἀποροῦσι βεβαίως πῶς αἱ προφητεῖαι αὗται ἐπαλήθευον, ἢ ἂν δὲν ἐπαλήθευον, πῶς οἱ προπᾶτορες ἡμῶν διετήρησαν, ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας, τοσοῦτον πρὸς τὸ μαντεῖον σέβας. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐξηγηθῇ. Ἐν πρώτοις, πολλοὶ ἐκ τῶν χρησμῶν ἐκείνων δὲν περιεῖχον εἰμὴ ἀπλᾶς συμβουλὰς· τοιοῦτος λ. χ. ἦτο ὁ χρησμὸς τὸν ὁποῖον, κατὰ Θουκυδίδην, ἔδωκεν ἡ Πυθία πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, « τὸν ἰκέτην τοῦ Διὸς τοῦ Ἰθωμάτα ἀφίεναι » ὁμοίως, κατὰ τὸν αὐτὸν ἱστορικόν, ἡ Πυθία συνεβούλευσε τοὺς Ἐπιδαμνίους, μὴ λαμβάνοντας ἐπικουρίαν τινὰ ἀπὸ Κερκύρας, νὰ παραδώσωσι τὴν πόλιν αὐτῶν εἰς τὴν Κόρινθον· ὁμοίως, κατὰ Πλούταρχον, συνεβούλευσε τὸν Σόλωνα, νὰ θύσῃ εἰς τοὺς ἥρωας τῆς Σαλαμῖνος.

Ἀρχηγούς χώρας θυσίαις ἡρωας ἐνοίκους
ἔλασο. . . .

καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἀφ' ἐτέρου, πολλοὶ τῶν θρυλουμένων χρησμῶν, εἴτε ὡς ἐκ τῆς μυθικῆς ἐποχῆς εἰς ἣν ἀποδίδονται, εἴτε ὡς ἐκ τοῦ ὅλως παραλόγου περιεχομένου αὐτῶν, εἶναι προδήλως κίβδηλοι, δηλαδὴ ποτὲ ἀληθῶς δὲν ἐξηγγέλθησαν· ἄλλοι πάλιν ἐπαλήθευσαν ἀπλῶς ἐκ τύχης· ἄλλοι, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν ἴσως οἱ πλεῖστοι, δὲν ἐπαλήθευσαν εἰμὴ

κατ' ἐπιφάνειαν, διότι ἦσαν τοσοῦτον διαφορούμενοι ἢ ἀσαφεῖς, ὥστε ἡδύναντο καὶ οὕτω καὶ οὕτω νὰ ἐρμηνευθῶσιν, ἡ δὲ ἔκβασις τοῦ πράγματος, οἰαδ' ἥποτε, ἐφαίνετο πάντοτε παρ' αὐτῶν προαναγγεληθεῖσα. Δ. χ. οἱ Λακεδαιμόνιοι, εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πέμψαντες εἰς Δελφούς, ἐπηρώτων τὸν θεόν· «εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται,» ὃ δὲ ἀπεκρίθη· «κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσεσθαι,» διὰ χρησμοῦ τὸν ὁποῖον, ἐὰν ἡττῶντο, ἡδύνατο πάντοτε νὰ δικαιολογήσῃ τὸ κοινόν, λέγον ὅτι δὲν ἐπολέμησαν κατὰ κράτος, δηλαδὴ πάσῃ δυνάμει. Ὅμοιως ὁ Καλλίστρατος, συμβουλευθεὶς τὴν Πυθίαν, ἤκουσεν, ὅτι, ἂν ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας «τεύξεται τῶν νομίμων,» καθ' ἃ ἡδύνατο μὲν νὰ ἀθωωθῇ, ἡδύνχτο ὅμως καὶ νὰ καταδικασθῇ, ὅπερ συνέβη. Πολλάκις οἱ προφητεύοντες, ὡς ἐκ τῆς γνώσεως ἣν εἶχον τῶν περιστάσεων, ἡδύναντο νὰ προῖδωσι τὸ γεγονός. Ἐνίστε αὐτὴ ἡ προφητεία ἐπέφερε τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο προαναγγέλλουσα. Τοιοῦτοι μάλιστα ἦσαν οἱ περὶ νίκης χρησμοί, διὰ τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον ἐνέπνεον εἰς ἐκείνους ὑπὲρ ὧν ἐξεδόθησαν. Τελευταῖον ἡ βαθεῖα πίστις ἣν οἱ ἐπερωτῶντες εἶχον πρὸς τὴν Πυθίαν, κατέπειθεν αὐτοὺς ἐνίστε, καὶ ἂν ἐπῆρχετο ἐναντίον τοῦ χρησμοῦ ἀποτέλεσμα, νὰ νομίζωσιν ὅτι τοῦτο τῶντι προανήγγελλεν ὁ χρησμός, αὐτοὶ δὲ εἶχον παρεξηγήσει τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ ἔννοιαν. Καὶ ἐν γένει συνέβαινεν ἐνταῦθα ὅτι ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, ἱστορικός, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, λέγει, περὶ Σύρου τινὸς μάντεως· δηλαδὴ «τῶν μὲν μὴ γενομένων, ὑπ' οὐδενὸς ἐλεγχομένων, τῶν δὲ συντελουμένων, ἐπισημασίας τυγχανόντων, προκοπὴν ἐλάμβανεν ἡ περὶ αὐτὸν δόξα.»

Τὸ μαντεῖον ἦτο ἀρχαιότερον τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, τῆς κατὰ μικρὸν σχηματισθείσης περὶ αὐτὸ, καὶ ἔκειτο ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τοῦ Παρνασσοῦ, εἰς ὕψος 2,000 ποδῶν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἐκεῖ ὅπου σήμερον εἵναι τὸ λεγόμενον Καστρί. Πλησίον δὲ τοῦ μαντείου καὶ εἰς τὸ αὐτὸ σχεδὸν ὕψος, ἐπὶ ὄρειοῦ κλάδου ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ προκύπτοντος, ὑπῆρχεν ἡ φωκικὴ πόλις Κρίσσα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπεκρέμαντο αἱ Φαιδριάδες καλούμεναι πέτραι καὶ ἦτις πάλιν ὑπερέκειτο τοῦ βαθέος χάσματος, δι' οὗ ἔρρεεν ὁ ποταμὸς Πλειστός. Ὡς λείψανα αὐτῆς θεωροῦνται τὰ ἐρείπια τὰ ἀνευρεθέντα εἰς τὴν θέσιν τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα. Εἰς τὴν ἄλλην τοῦ ποταμοῦ Πλειστοῦ πλευρὰν μετεωρίζεται τὸ ὄρος ἡ Κίρφισ, τὸ ὁποῖον, πρὸς μεσημ-

βρίαν φερόμενον, ἐμβάλλει εἰς τὸν κορινθιακὸν κόλπον, εἰς ὃν ἐκρέει καὶ ὁ Πλειστός, διὰ τοῦ εὐρέος Κρισαίου ἢ Κιρραίου πεδίου, ὅπερ ἀπλοῦται πρὸς δυσμὰς μέχρι σχεδὸν τῆς λοκρικῆς πόλεως Ἀμφίσσης, καὶ εἶναι μὲν ἐν γένει γονιμώτατον, ἀλλ' ὀλιγώτερον ὅπως οὖν εὖφορον κατὰ τὸ ἀνατολικὸν αὐτοῦ μέρος, τὸ ὑπὸ τὴν Κίρφιν παρακείμενον, ὅπου ἔκειτο καὶ ὁ λιμὴν, ἡ Κίρρα, πλησίον τῆς σημερινῆς Μαγούλας. Διότι ἀρχαῖοι μὲν καὶ νεώτεροι διεφώνησαν, περὶ τοῦ ἂν ἡ Κίρρα καὶ ἡ Κρίσσα ἦσαν δύο διάφοροι πόλεις, ἡ μία καὶ ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ πιθανωτέρα φαίνεται ἡ πρώτη γνώμη, καθ' ἣν ἡ Κίρρα ἦτο ὁ τῆς Κρίσσης λιμὴν. Ἐκ τῶν τριῶν δὲ τούτων πόλεων Δελφῶν, Κρίσσης, Κίρρας, ἡ πρώτη καὶ ἡ τρίτη ἦσαν κατ' ἀρχὰς ὅλως ἀκατονόμαστοι, μεγάλη δὲ καὶ ἰσχυρὰ ἀναφαίνεται ἡ Κρίσσα, κατέχουσα ἅπαν τὸ μεταξὺ Παρνασσοῦ, Κίρφιος καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς ὀνομασθέντος Κρισαίου κόλπου πεδίου, τὸ δὲ σπουδαιότερον, καὶ αὐτὸ τὸ ἱερὸν τῆς Πυθοῦς, δηλαδὴ τὸ μαντεῖον, καὶ ἔχουσα ὅχι μικρὰ ὠφελήματα ἀπὸ τοὺς πολιαριθμούς προσκυνητὰς ὅσοι προσήρχοντο εἰς αὐτὸ διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης. Βραδύτερον ὅμως ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ λιμὴν τῆς Κίρρας ἤρχισεν αὐξάνων καὶ ἐπιφέρον, ὡς πολλάκις συμβαίνει, τὴν παρακμὴν τῆς κυρίας πόλεως, τῆς Κρίσσης· ἀφ' ἐτέρου δὲ οἱ διοικεῦντες τὰ τοῦ μαντείου, βλέποντες σχηματισθεῖσαν περὶ αὐτὸ πόλιν λόγου ἄξιαν, τοὺς Δελφοὺς, ἠθέλησαν ν' ἀπαλλαγῶσι τῆς τῶν Κρισαίων κυριαρχίας καὶ νὰ γίνωσιν αὐτοὶ κύριοι τοῦ μαντείου. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Κρίσσα δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῇ ἐν ἡσυχίᾳ τὴν τοιαύτην τῶν πραγμάτων ἀλλοίωσιν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐστερήθη τῆς τε διοικήσεως τοῦ μαντείου, καὶ τῶν ὠφελημάτων τὰ ὁποῖα, ἄλλοτε μὲν αὕτη ἀπελάμβανεν ἀπὸ τῶν προσκυνητῶν, ἥδη δὲ εἰσепράττοντο ὑπὸ τῆς Κίρρας. Εἰς τὴν ἐντεῦθεν προκύψασαν ἀφορμὴν ἔριδος, προσετέθη καὶ τοῦτο, ὅτι, ὡς λέγεται, οἱ Κιρραῖοι ἐπέβαλον βαρυστάτους φόρους εἰς τοὺς διὰ θαλάσσης προσερχομένους πρὸς τὸ ἱερὸν ἀνθρώπους, καὶ ἄλλας ἔπραξαν βιαιοπραγίας.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα περὶ τὸ 595 πρὸ Χριστοῦ, ὅτε τὸ ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, εἴτε κατ' εἰσῆγησιν τῶν Φωκίων, εἴτε καὶ οἰκόμενον περὶ τοῦ ναοῦ, ἀπεφάσισεν, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ περιφήμου νομοθέτου Σόλωνος, νὰ παρεμβῇ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Κιρραῖους. Ἐντεῦθεν προέκυψε πόλεμος δεκαετῆς, ὁ λεγόμενος πρῶτος ἱερὸς πόλεμος, ὅς τις ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ, διὰ τῆς κοινῆς συμπράξεως τῶν μὲν

Θεσσαλῶν ὑπὸ τὸν Ἀλευάδην Εὐρύλοχον, τῶν δὲ Σικυωνίων ὑπὸ τὸν Κλεισθένην, καὶ τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τὸν Ἀλκμαίωνα. Ἡ Κίρρα, ὡς φαίνεται, ἀντέστη γενναίως μέχρις οὗ ἀπεκλείσθη ἀπὸ θαλάσσης, διὰ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως τοῦ Σικυωνίου Κλεισθένου· ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκυριεύθη ἡ πόλις, οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐξηκολούθησαν ἀμυνόμενοι ἐπὶ τῆς Κίρφιος. Τελευταῖον ὅμως καθυπετάχθησαν· καὶ ἡ μὲν πόλις αὐτῶν ὅλως κατεστράφη, ἡ τὸ πολὺ ἐξηκολούθησεν ὑπάρχουσα μόνον πρὸς ἀπόβασιν τῶν προσκυνητῶν, πᾶσα δὲ ἡ παρακειμένη πεδιάς καθωσιώθη εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς θεόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἰδιοκτησία παρεξτετάθη τοιοῦτοτρόπως μέχρι τῆς θαλάσσης· καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, τὸ πλούσιον τοῦτο πεδίον, τὸ σήμερον κατὰφυτον ὑπὸ ἐλαιῶν, κατεδικάσθη νὰ μένῃ ἐσαεὶ ἀγεώργητον, καὶ ἀφύτευτον, καὶ ἐν γένει ἀκαλλιεργητον, νὰ μὴ χρησιμεύῃ δὲ εἰμὴ μόνον εἰς νομὴν βοσκημάτων. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἥτις ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται παράλογος καὶ ἄσκοπος, δὲν ἦτο ἀληθῶς τοιαύτη· διότι ὅχι μόνον ἐτρέφοντο ἐν τῷ πεδίῳ ἐκείνῳ τὰ ἀναρίθμητα ἱερεῖα, τὰ ὁποῖα, πωλούμενα ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ εἰς τοὺς προσκυνητὰς, ἐχρησίμευον εἰς τὰς θυσίας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διότι, διακωλυθείσης τῆς καλλιεργείας τοῦ πεδίου, προελαμβάνετο ἡ ἀνέγερσις πάσης νέας ἀντιπάλου, ἐπὶ τῆς παραλίας, πόλεως. Τί δ' ἀπέγινεν ἡ Κρίσσα; ἄδελον· δὲν γνωρίζομεν, δηλαδὴ, ἂν καὶ αὕτη κατεστράφη, ἡ παρέμεινεν ὡς ὑποτεταγμένη εἰς τοὺς Δελφοὺς πόλις. Βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ Δελφοὶ ἔκτοτε παρίστανται ὡς πόλις αὐτοτελής· καὶ μετεῖχε μὲν ἡ πόλις αὕτη τοῦ κοινοῦ τῶν Φωκέων συνεδρίου, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἱεροῦ διεύθυνεν αὕτη κυριαρχικῶς, ἂν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο ἡμφισβητήθη ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ τῶν Φωκέων.

Ὁ πόλεμος ὅστις ἐπήγαγε τὴν τοιαύτην τῶν πραγμάτων μεταβολήν, εἶναι καὶ καθ' ἑαυτὸν γερονὸς πλείστου λόγου ἄξιον· διότι, καθ' ὅσον ἤξεύρομεν, εἶναι τὸ πρῶτον, καὶ ἴσως τὸ μόνον γερονὸς τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας, καθ' ὃ βλέπομεν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον, εἰς τὸ ὁποῖον πάντες οἱ μετέχοντες αὐτοῦ ἔχουσιν ἴσῃν ψῆφον, ἀποφασίζον κοινὴν τινα ἐπιχείρησιν, τὰς δὲ πολιτείας ἀναλαμβάνουσας τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ ἐπὶ δέκα ἔτη ἐπιμενούσας πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ κοινοῦ τούτου σκοποῦ. Μέχρι τοῦ γεγονότος τούτου, ἡ ἱστορία τῶν ἐλληνικῶν πολιτειῶν εἶναι μεμονωμένη, καὶ οὐδεὶς πολιτικὸς δεσμός φαίνεται συνάπτων αὐτάς. Μετὰ δὲ τὸν πρῶτον ἱερὸν πόλεμον, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς παρούσης περιόδου, αἱ ἐλληνικαὶ πολιτεῖαι

ἐξακολουθοῦσι μὲν νὰ κοινοπραγῶσιν, ἀλλὰ συνδέονται ἐπὶ τούτῳ διὰ δεσμοῦ ἄλλου εἶδους, διὰ τῆς λεγομένης ἡγεμονίας, καθ' ἣν μία πόλις ἰσχυροτέρα προεδρεύει, ἢ μᾶλλον δυναστεύει ἄλλων ὑποδεεστέρων, καὶ ὅχι, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διὰ συνεδρίου συγχειμένου ἐξ ἴσων πολιτειῶν. Τελευταῖον ὁ ἱερὸς οὗτος πόλεμος ἐπέφερε καὶ ἑτερόν τι ἀποτέλεσμα, οὐδὲν ἥττον λόγου ἄξιον, διότι ἐκ τῶν λαφύρων τῆς Κίρρας συνέστησαν οἱ νικηφόροι σύμμαχοι τὸν ἀγῶνα τὸν ὀνομαζόμενον Πύθια.

Οἱ Ἕλληνες συνείθιζον νὰ φαιδρύνωσιν ἀπάσας σχεδὸν τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν πανηγύρεις δι' ἀγώνων μουσικῶν, ποιητικῶν, φιλολογικῶν καὶ προπάντων γυμναστικῶν, τοιαῦται δὲ δι' ἀγώνων κεκοσμημένοι πανηγύρεις ὑπῆρχον πολλαὶ εἰς τὰς κατ' ἰδίαν ἐλληνικὰς πολιτείας· ἀλλὰ τῶν ἑορτῶν τούτων δὲν μετεῖχον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰμὴ οἱ ἄμεσοι περίοικοι τῆς πόλεως ἐν ἣ ἐτελοῦντο. Τέσσαρες δὲ μόνον, ἦτοι τὰ Ὀλύμπια (ιερά ἢ ἀγωνίσματα), τὰ Πύθια, τὰ Νέμεα καὶ τὰ Ἰσθμια, ἀπέβησαν κοινὰ τῆς ὅλης Ἑλλάδος πανηγύρεις, διότι εἰς αὐτὰς συνέτρεχον ἀγωνισταὶ ἀφ' ὅλων τῶν ἐλληνικῶν πόλεων καὶ πάλιν ἐκ τούτων ἐπιφανέστατα μὲν ἦσαν τὰ Ὀλύμπια, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον τὰ προκείμενα Πύθια. Τὰ Πύθια ἐτελοῦντο καὶ πρότερον εἰς τιμὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς θεοῦ, ἀλλὰ ἅπαξ κατὰ πᾶσαν ὀκταετίαν καὶ διὰ μόνων μουσικῶν ἀγώνων ἤδη δὲ ἤρχισαν νὰ πανηγυρίζωνται ἅπαξ κατὰ πᾶσαν τετραετίαν, εἰς τὸ τέλος τοῦ θέρους, καὶ ὅχι πλέον περὶ τὸ ἀπόκρημον τῶν Δελφῶν χωρίον ὡς πρότερον, ἀλλὰ εἰς τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν πεδίον, πλησίον τῆς καταστραφείσης Κίρρας, διότι, πλὴν τῶν μουσικῶν ἀγώνων, προσετέθησαν καὶ γυμνικοὶ, καὶ ἄρματοδρομίαι· ἀγωνοθέται δὲ, ἦτοι ἐπιμεληταὶ τοῦ ἀγῶνος, ἦσαν οἱ ἀμφικτύονες, διορίζοντες ἐπὶ τούτῳ ἐπιτρόπους αὐτῶν. Καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώτην πυθικὴν πανήγυριν, ἣτις, οὕτω πως καταρτισθεῖσα, ἐτελέσθη ἐν ἔτει 586 πρὸ Χριστοῦ, ἐδόθησαν εἰς τοὺς νικητὰς πολύτιμα βραβεῖα, ἀλλὰ κατὰ τὴν δευτέραν, ἐν ἔτει 582, οἱ ἀριστεύσαντες δὲν ἔλαβον εἰμὴ κλάδους δάφνης, διότι τὸ κλέος, τὸ ὁποῖον τάχιστα ἐκτῆσαντο οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἦτο τοσοῦτον ὥστε πᾶν ἄλλο βραβεῖον ἐλογίσθη περιττόν. Ὅπόσον δὲ μέγα ἦτο τὸ κλέος τοῦτο, μαρτυρεῖται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι, ἐπὶ τοῦ δευτέρου πυθικοῦ ἀγῶνος, συνηγωνίσθη ἐνταῦθα καὶ ἐνίκησεν ἄρματι καὶ ἐστεφανώθη αὐτὸς ὁ Σικυώνιος δεσπότης Κλεισθένης, ὅστις διετέλεσεν εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ κατὰ τῆς Κίρρας πολέμου.

Ἡ Φωκίς λοιπὸν περιελάμβανε τρία τῶν κυριωτάτων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἰδρυμάτων, τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, τὰ Πύθια καὶ ἐν μέρει αὐτὸ τὸ ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, ἃν καὶ ἄλλως δὲν ὑπῆρξε πολλοῦ λόγου ἀξία ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ· ἐνῶ ἡ Βοιωτία, ἡ πολυειδῶς ἐν αὐτῇ διαπρέψασα, οὐδὲν τῶν τοιούτων πανελληνίων ἰδρυμάτων περιεῖχεν. Ἡ Βοιωτία κεῖται μεταξὺ τῆς Φωκίδος καὶ τῆς ἀνατολικῆς Λοκρίδος ἀφ' ἑνός, ἥτοι πρὸς τὸ βορειοδυτικόν, καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀφ' ἑτέρου, ἥτοι πρὸς τὸ μεσημβρινοανατολικόν, ἀπτομένη, ὡς καὶ ἡ Φωκίς, ἀμφοτέρων τῶν ἑκατέρωθεν θαλασσῶν, τοῦ τε δηλαδὴ κορινθιακοῦ κόλπου, πρὸς τὸ μεσημβρινοδυτικόν, καὶ τῆς εὐβοϊκῆς θαλάσσης, πρὸς τὸ ἀρκτικοανατολικόν· ἐνταῦθα ὅμως ἡ παραλία αὐτῆς εἶναι μεγαλητέρα τῆς φωκικῆς, διότι ἀρχομένη ἀπὸ Ἀνθηδόνης, δι' ἧς συνορεύει πρὸς τοὺς ὀπουντίους Λοκροὺς, φθάνει μέχρις Ὠρωποῦ, τοῦ πολλάκις ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀμφισβητηθέντος. Ἐπὶ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρόνων, αἱ ὁμηρικαὶ βασιλεῖαι δὲν ὑπάρχουσι πλέον ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, ὡς καὶ ἀπανταχοῦ σχεδὸν τῆς Ἑλλάδος· ἀντὶ τούτων δὲ εὐρίσκομεν δώδεκα ἢ δεκατρεῖς αὐτονόμους πόλεις, καθ' ἑαυτὰς μὲν ἀριστοκρατικῶς κυβερνωμένας, συνδεομένας δὲ πρὸς ἀλλήλας δι' ὁμοσπονδίας, ἧς προΐσταται ἡ ἰσχυροτέρα τῶν πόλεων τούτων, αἱ Θῆβαι. Ἐτέρα δὲ ἀξιοσημείωτος μεταβολὴ τῆς ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων, εἶναι ὅτι ὁ Ὀρχομενός, ὅστις, κατὰ τὸν ὁμηρικὸν κατάλογον τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων, ἀπετέλει κράτος αὐτοτελὲς καὶ μὴδὲν κοινὸν ἔχον πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς, ἀλλ' ὑπὸ ἰδίου ἔθνους, τῶν Μινυῶν, οἰκούμενον, ἤδη περιελήφθη εἰς τὴν βοιωτικὴν ὁμοσπονδίαν, ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῶν Θηβῶν καὶ ἀπέβαλε τὴν ἀρχαίαν προσηγορίαν τοῦ Μινυεῖου Ὀρχομενοῦ. Ἦσαν δὲ οἱ Μινυαὶ ἐν τῶν ἐπιφανεστάτων ἔθνῶν τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς, διότι λέγεται, ὅτι κατέσχον ποτὲ πλεῖστα τῆς Ἑλλάδος μέρη ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ μέχρι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πύλου, καὶ τινα αὐτῶν ἔχνη ἀναφαίνονται ἐν Τριφυλίᾳ, ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων. Ἀλλ' ἐπισημότερον τῶν Μινυῶν κτίσμα ἦτο ὁ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενός, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων παρακμὴ ἀποδίδεται εἰς τὴν πολλάκις προμνημονευθεῖσαν ἐπιδρομὴν τῶν Βοιωτῶν ἐκ Θεσσαλίας· ἃν καὶ, ἐνῶ ἡ ἐπιδρομὴ αὕτη λέγεται ὅτι συνέβη μετὰ τὰ τρωϊκὰ, ὁ Ὅμηρος ἐν μὲν τῇ Θεσσαλίᾳ δὲν ἀναφέρει Βοιωτοὺς, μνημονεύει δὲ αὐτῶν, ὡς κατεχόντων τὴν Βοιωτίαν πρὸ τῶν τρωϊκῶν. Ὅπωςδὴποτε, βέβαιον φαίνεται ὅτι ὁ Ὀρχο-

μενὸς εἶχε παραδόξως ποτὲ ἀκμάσει· ὁ πλοῦτος αὐτοῦ εἶναι πολυθρύλ-
 λητος ἐν τῇ Ἰλιάδι· καὶ ἐπειδὴ ἡ πόλις αὕτη ἰκοινώνει τοῦ ἐν Κα-
 λαυρία ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου, πρόδηλον ὅτι τὸ κράτος αὐτῆς ἡπλοῦτο
 μέχρι τῆς θαλάσσης καὶ εἶχε λόγου ἅξιαν ἐμπορίαν, διότι ἄλλως δὲν
 ἤθελεν εἶναι δυνατόν νὰ ἐννοήσωμεν πῶς μετεἶχε συνεδρίου συγκειμέ-
 νου καθ' ὁλοκληρίαν ἐκ ναυτικῶν καὶ ἐμπορικῶν πόλεων· Ἐρμιόνης,
 Ἐπιδαύρου, Αἰγίνης, Ἀθηνῶν, Πρασιῶν καὶ Ναυπλίας. Ἡ δ' ἀκρι-
 βεστέρα ὁπωςοῦν παρατήρησις τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τοῦ Ὀρχομενοῦ,
 δύναται ἴσως καὶ οἰκοθεν νὰ ἐξηγήσῃ τὴν τε ἀρχαίαν αὐτοῦ προκοπὴν
 καὶ τὴν μετέπειτα φθίσιν. Τῶντι ἡ πόλις αὕτη ἔκειτο εἰς τὴν βόρειον
 ὄχθην τῆς Κωπαίδος λίμνης, ἣτις δέχεται ὄχι μόνον τὸν ἀπὸ τῆς φω-
 κικῆς κοιλάδος καταρρέοντα Κηφισὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ποτάμια κατερ-
 χόμενα ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τοῦ Ἑλικῶνος. Χωρίζεται δὲ ἡ λίμνη
 ἀπὸ τῆς παρὰ τὸν εὐβοϊκὸν πορθμὸν παραλίας δι' ἀποτόμου ὄρους,
 καὶ τὰ ὕδατα αὐτῆς ἐκρέουσιν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπογείως, ἐν μέρει
 μὲν διὰ φυσικῶν χασμάτων, οἷα ἔχουσι πολλὰ τὰ τιτανώδη ὄρη, ὧν
 ἐστὶ καὶ τὸ παρακείμενον τῇ λίμνῃ, ἐν μέρει δὲ διὰ μακρᾶς τεχνητῆς
 ὑπονόμου. Ὅσάκις λοιπὸν τὰ ὑπὸ γῆς ταῦτα ρεῖθρα, ἐπιμελῶς διατη-
 ρούμενα, ἦσαν ἀνοικτὰ, μέγα τῆς λίμνης μέρος ἀπεξηραίνετο καὶ με-
 τεβάλλετο εἰς πεδίον γεωργήσιμον λιπαρώτατον· ὅσάκις ὅμως αἱ διέ-
 ξοδοι ἐκεῖναι παρημελοῦντο ἢ καὶ ἐξεπίτηδες ἐφράσσοντο ὑπὸ πολε-
 μίων, τὰ ὕδατα ἐσωρεύοντο ἐν τῇ λίμνῃ εἰς ὑπερβολὴν καὶ συνέβαινον
 δυστυχήματα μεγάλα· πολλαὶ πόλεις ἐκ τούτου ἐντελῶς κατεποντίστη-
 σαν· τοιοῦτό τι ἐκινδύνευσαν νὰ πάθωσι καὶ αἱ Κῳπαι, ἀφ' ὧν ἔλαβε τὴν
 ἐπωνυμίαν ἡ λίμνη, ὁ δ' Ὀρχομενὸς ἠναγκάσθη νὰ μετατεθῇ ἀπὸ τοῦ
 πεδίου εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ Ὑφαντείου ὄρους. Ὡστε ἡ παρακμὴ αὐτοῦ
 προῆλθεν ἴσως καὶ ἐκ τοιαύτης τινὸς αἰτίας. Ἀλλ' ἐξ οἷαςδήποτε ἀφορ-
 μῆς, καὶ ὅποτεδήποτε συνέβη, εἴτε δηλαδὴ πρὸ τοῦ 776 πρὸ Χριστοῦ,
 εἴτε μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, βέβαιον εἶναι ὅτι καθ' ὅλους τοὺς ἱστορι-
 κούς χρόνους εὐρίσκομεν τὸν Ὀρχομενὸν ὅλως βοιωτικὸν ἦδη ὄντα, εἰ καὶ
 σώζοντα τὰς μινυεῖους αὐτοῦ παραδόσεις, ὑποβλεπόμενον δὲ πάντοτε
 ὑπὸ τῶν Θηβῶν, ὡς δευτέραν πόλιν τῆς βοιωτικῆς ὁμοσπονδίας.

Ἡ εὐθεῖα ὁδὸς ἡ ἀπὸ τῶν πυλῶν τῆς Φωκίδος ἄγουσα πρὸς τὴν
 Βοιωτίαν, διέρχεται διὰ τῆς Χαιρωνείας, ἀφίνουσα δεξιὰ μὲν τὴν Λε-
 βάδειαν, ἀριστερὰ δὲ τὸν Ὀρχομενόν, καὶ ἔπειτα παρακολουθεῖ τὴν
 νοτιοδυτικὴν ὄχλην τῆς Κωπαίδος, διαβαίνουσα πλησίον τῶν πόλεων

Κορωνείας, Ἀλαλκομενῶν καὶ Ἀλιάρτου, αἵτινες πᾶσαι κεῖνται περὶ τὸ Τιλφώσιον ὄρος, τὸ συναπτόμενον μετὰ τοῦ Ἑλικῶνος, διὰ τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν δύο ὑψουμένου Λειβηθρίου ὄρους. Τὸ Τιλφώσιον εἶναι σπουδαιοτάτη στρατιωτικὴ θέσις, διότι ἀποτελεῖ μετὰ τῆς παρακειμένης λίμνης πύλην στενὴν, δι' ἧς διέρχεται ὁ ἀπὸ Φωκίδος ἐπὶ τὰς Θήβας προελάντων στρατός. Τῆς δὲ τελευταίας ταύτης πόλεως ἡ χώρα ἠπλοῦτο ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῆς μέσης Βοιωτίας, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κωπαΐδος λίμνης, καὶ περιελάμβανε μὲν τὰς τε Ἀχραιφίας καὶ τὸ ὄρος Πτώον, ἥπτετο δὲ πιθανῶς τῆς εὐβοϊκῆς θαλάσσης, παρὰ τὴν κώμην Σαλγανεύς, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀνθηδόνης. Πρὸς τὸ μεσημβρινοδυτικὸν τῶν Θηβῶν καὶ παρὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ ὑψηλοῦ Ἑλικῶνος ἔκειτο ἡ πόλις τῶν Θεσπιῶν, ἧς ἡ χώρα ἐξετείνετο μέχρι τοῦ ἐνδοτάτου μυχοῦ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου καὶ συνώρευε, περὶ τὴν μεσημβρινοδυτικὴν ἄκραν τῆς Φωκίδος, πρὸς τὴν φωκικὴν πόλιν Βοῦλιν. Τὸ μεσημβρινοανατολικὸν τῆς Βοιωτίας πεδῖον ποτίζεται ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ Κιθαιρῶνος κατερχομένου Ἀσωποῦ, ὅστις νωθρῶς ὅπως οὖν σύρεται μέχρι τῆς εὐβοϊκῆς θαλάσσης· καὶ μεταξὺ μὲν αὐτοῦ καὶ τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ τοῦ Πάρνηθος ἔκειντο αἱ Πλαταιαὶ καὶ ἡ χώρα αὐτῶν, καὶ ἡ χώρα τῆς Τανάγρας, διότι καθ' ἑαυτὴν ἡ πόλις Τάναγρα ἦτο πρὸς βορρᾶν τοῦ ποταμοῦ· εἰς δὲ τὴν μεσημβρινοδυτικωτάτην γωνίαν τῆς Βοιωτίας, ὁ Ὠρωπός· πάλιν δὲ ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῆς εὐβοϊκῆς Χαλκίδος καὶ τῶν Θηβῶν ὁδοῦ, ὁ Μυκαλυσσός.

Αἱ πόλεις αὗται ἀπετέλουν, ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, ὁμοσπονδίαν, τῆς ὁποίας ἀμέσως μετεῖχον αἱ μεγάληται ἐξ αὐτῶν, ἐνῶ αἱ μικρότεραι ὑπήγοντο εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τῶν κυριωτέρων, ὡς ὑπήκοοι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον. Ἀμέσως δὲ μετεῖχον τῆς ὁμοσπονδίας, ὡς φαίνεται, αἱ Θῆβαι, ὁ Ὀρχομενός, ἡ Λεβαθεῖα, ἡ Κορωνεῖα, ἡ Ἀλιάρτος, αἱ Κῶπαι, ἡ Ἀνθηδών, ἡ Τάναγρα, αἱ Θεσπιαί καὶ, μέχρι τοῦ 510 ἔτους περίπου πρὸ Χριστοῦ, αἱ Πλαταιαί. Αἱ Ἀχραιφίαι μετὰ τοῦ παρακειμένου ὄρους Πτώου καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ χρηστηρίου, ἔτι δὲ ἡ Σκῳλος, ὁ Γλίσας καὶ ἄλλοι τόποι ὑπέκειντο εἰς τὰς Θήβας· ἡ δὲ Χαιρώνεια, ἡ Ἀσπληδών, οἱ Ὀλμῶνες, καὶ ὁ Ὑηττός, εἰς τὸν Ὀρχομενόν· αἱ δὲ Σῖφαι, τὰ Λεῦκτρα, ὁ Κερησσός καὶ ἡ Θίσβη, εἰς τὰς Θεσπιάς. Τῆς συμμαχίας ταύτης ἀναφέρονται κοινόν τι συνέδριον, τὰ καλούμενα Παμβοιωτία, καὶ κοινοὶ ἄρχοντες, οἱ ὀνομαζόμενοι βοιωτάρχαι, οἵτινες ἐξελέγοντο κατ' ἔτος καὶ ἐπεμελοῦντο τὰς κοινὰς τῆς

συμπολιτείας ὑποθέσεις. Ἐν τῇ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι, οἱ βοιωτάρχαι ἦσαν ἑνδεκα, ὧν δύο ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἀγνοεῖται ἂν ἦσαν πάντοτε τοσοῦτοι, καὶ κατὰ τίνα ἀναλογίαν ἐξελέγοντο ὑπὸ τῶν διαφόρων πόλεων. Τὰ δὲ παμφοιώτια, τελούμενα περιοδικῶς περὶ τὴν Κορώνειαν, ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς, ἦσαν θρησκευτικὴ μᾶλλον ἢ πολιτικὴ σύνοδος. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, περὶ τὰ τέλη τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, ἀναφέρονται τέσσαρες βουλαὶ, μεθ' ὧν οἱ βοιωτάρχαι συνεβουλεύοντο περὶ τῶν σπουδαιοτέρων πραγμάτων, αἵτινες ὅμως ἄδηλον μὲν πῶς συνεκροτοῦντο, ἄδηλον δὲ ἂν ὑπῆρχον κατὰ τὴν πρώτην ταύτην ἱστορικὴν περίοδον. Ἀληθῶς δὲ εἰπεῖν τὰ πράγματα τῆς συμπολιτείας διείποντο ὑπὸ τῶν Θηβαίων, οἵτινες δὲν κατέλυσαν μὲν ποτὲ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτονομίαν τῶν ἄλλων βοιωτικῶν πόλεων, ἀλλ' ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἤγον καὶ ἔφερον αὐτάς.

Κατ' ἰδίαν λοιπὸν ἐκάστη πόλις εἶχε τὴν βουλὴν αὐτῆς, τὸ πολίτευμα αὐτῆς καὶ τὴν συνείδησιν ὅτι ἦτο αὐτόνομος καὶ αὐτοτελής, ἀλλ' ὅτι συγχρόνως εἶχε καθήκοντά τινα πρὸς τὴν δημοσπονδίαν. Κατὰ δυστυχίαν δὲ γνωρίζομεν πολλὰ περὶ τῶν κατ' ἰδίαν τούτων πολιτευμάτων. Ὀλίγαι μόνον περιεσώθησαν εἰδήσεις περὶ παναρχαίου τινὸς νομοθέτου τῶν Θηβῶν, ὅστις ὠνομάζετο Φιλόλαος, ἦτο κορίνθιος τὸ γένος καὶ ἀνῆκεν εἰς τὸ ὀλιγαρχικὸν σωματεῖον τῶν Βακχιαδῶν, τὸ ὁποῖον ἐκυβέρνηα τότε τὴν Κόρινθον. Ἦτο δὲ φίλος τοῦ κορινθίου ὁμοίως Διοκλέους, ὀνομαστοῦ διὰ τὸ κάλλος αὐτοῦ καὶ διότι ἀνεδείχθη νικητὴς εἰς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, κατὰ τὴν 13 Ὀλυμπιάδα, ἥτοι ἐν ἔτει 728 πρὸ Χριστοῦ. Ὁ Διοκλῆς, λαβὼν ἀφορμὴν τινα δυσαρεσκείας εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἐγκατέλιπεν αὐτὴν διὰ παντός καὶ ἦλθε καὶ ἐγκατεστάθη εἰς Θήβας, ὅπου παρηκλούθησεν αὐτὸν ὁ φίλος του Φιλόλαος καὶ ὅπου ἀμφοτέρωι συνέζησαν καὶ ἀπέθανον. Εἰς Θήβας δὲ διατρίβων ὁ Φιλόλαος προσεκλήθη, ἄδηλον πῶς καὶ διατὶ, ὑπὸ τῶν Θηβαίων νὰ γράψῃ νόμους τῇ πόλει αὐτῶν. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συνείθιζον ἐνίοτε νὰ προσκαλῶσι πολίτην ἄλλης πόλεως ὡς ἀρμοστήν καὶ διαιτητὴν τῶν ἐμφυλίων αὐτῶν ἐρίδων, καὶ ἴσως τοιαύτη τις ἀφορμὴ ἐδόθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ὁ δὲ σκοπὸς τῶν νόμων τοῦ Φιλόλαου, οἵτινες ἐκαλοῦντο νόμοι θετικοί, ἦτο νὰ διατηρηθῇ σῶος ὁ ἀρχικὸς ἀριθμὸς τῶν κλήρων τῆς γῆς, τοὺς ὁποίους εἶχον οἱ πολῖται καὶ νὰ προληφθῇ ἢ ἐπ' ἄπειρον ὑποδιαίσεις τῶν κλήρων καὶ ἢ ἐκ τούτου πενία τῶν πολιτῶν.

Ἐπὶ τούτῳ ὁ Φιλόλαος ἀπηγόρευσε μὲν, ὡς φαίνεται, τὴν ἔκθεσιν τῶν παίδων, ἀλλ' ἐπέτρεψεν εἰς τὸν πένητα πατέρα νὰ φέρῃ τὸ νεογνὸν εἰς τὸν ἄρχοντα, ὅστις ἐπώλει αὐτὸ εἰς τὸν βουλόμενον τῶν πολιτῶν, ὁ δὲ ἀγοράσας ὤφειλε νὰ ἀναθρέψῃ τὸν παῖδα, ἡδύνατο ὅμως ἡλικιωθέντα καὶ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ ὡς δούλον. Ἐνταῦθα λοιπὸν ἀπαντῶμεν κατὰ πρῶτον ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐκινήθη πολλάκις εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Τῷντι, ἐπειδὴ τότε ἡ ἐμπορία καὶ ἡ βιομηχανία δὲν εἶχον ἔτι ἀνάπτυχθῇ πολὺ, πρὸς δὲ τούτοις, κατὰ τὰς ἐπικρατούσας ἰδέας, καὶ ἐνίοτε κατὰ τὰς ῥητὰς τῶν πολιτευμάτων διατάξεις, δὲν ἐπετρέπετο εἰς τοὺς πολίτας νὰ μετέρχωνται αὐτὰς ἐλευθέρως, ὁ κύριος πόρος τῶν οἰκογενειῶν ἦτο ἡ γῆ· ἀλλὰ πολλαπλασιασθέντων τῶν ἀπογόνων ἐκάστης οἰκογενείας καὶ διανεμηθέντος πολὺ τοῦ ἀρχικοῦ ἐκάστης κλήρου, ἡλαττοῦτο τοσοῦτον ἡ περιουσία αὕτη τοῦ πολίτου, ὥστε οὗτος δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ οὔτε εἰς τὴν ἰδίαν, οὔτε εἰς τὴν τῆς πολιτείας συντήρησιν. Ἐντεῦθεν τὸ συμφέρον τῆς πολιτείας τοῦ νὰ διατηρῇται ὅσον ἔνεστι σῶος ὁ ἀρχικὸς ἀριθμὸς τῶν κλήρων, καὶ αἱ ἐπὶ τούτῳ γενομέναι νομοθετικαὶ πράξεις, αἵτινες ὅμως ὅλαι ἀπέτυχον, διότι παρεβιάζον τὸν νόμον τῆς φύσεως, ἥτοι παρεμποδίζουσαι τὴν ἐλευθέραν ἀνάπτυξιν τῶν οἰκογενειῶν, ἥτοι, διὰ ποικίλων τρόπων, ἀποξενώνουσαι ἀπὸ αὐτῶν τὰ τέκνα. Ἰδίως δὲ ἀτυχῆς ὑπῆρξεν ἡ προκειμένη τοῦ Φιλόλαου διάταξις, ἥτις ἔκοπτε μᾶλλον ἢ ἔλυε τὸ ζήτημα· διότι ἡ εἰς δουλείαν καταδίκη τῶν παίδων τῶν πενήτων ἰσοδυνάμει πρὸς τὴν εἰς θάνατον καταδίκην. Ἀφ' ἐτέρου ὅμως ἀνάγκη νὰ ὁμολογῇμεν, ὅτι ἡ προσπάθεια αὕτη τοῦ νὰ προληφθῇ ἡ τῶν περιουσιῶν ἀνισότης, ἔχει μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον σχέσιν τινα πρὸς τὰς περὶ ἰσοκτημοσύνης, κοινοκτημοσύνης καὶ ἄλλας τοιαύτας δοξασίας, αἵτινες προῆλθον εἰς μέσον καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐν Εὐρώπῃ, διὸ πολλάκις παρεβλήθη πρὸς αὐτὰς, ἀληθῶς δὲ ἦτο πολὺ ὀλιγώτερον τούτων παράλογος. Τὸ πάλαι, μὴδὲν ἢ μικρὰς ὑπαρχούσης τῆς ἐμπορίας καὶ τῆς βιομηχανίας ἡ ὅσον ἔνεστι διατήρησις τῶν ἀρχικῶν τῆς γῆς κλήρων, ἦτο ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου διὰ τὴν πολιτείαν· ὥστε ἂν ὁ νομοθέτης ἐπεδίωκε πρᾶγμα ἀνέφικτον, ἐπεδίωκε τοῦλάχιστον αὐτὸ ἐπείγόμενος ὑπὸ πολιτικῆς τινος καὶ κοινωνικῆς ἀνάγκης. Σήμερον δὲ ὅτε ἡ ἐμπορία καὶ ἡ βιομηχανία ἔλαβον τοσοῦτον θαυμαστήν ἀνάπτυξιν, καὶ τιμῶνται ἀπανταχοῦ καὶ ἐλευθέρως ἐνασκοῦνται, πᾶν τὸ ἄξιον νὰ ἀνατρέψῃ τὰς φυσικὰς περὶ τῆς ἐλευθέρως ἰδιωτικῆς

κτήσεως ἀρχάς, εἶναι ὄχι μόνον, ὡς πάντοτε, ἀκατόρθωτον, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς παράλογον, καθὼς ὑπὸ οὐδεμιᾶς ἀνάγκης ὑπαγορευόμενον. Ὅπως δὴ ποτε, ἡ νομοθεσίᾳ τοῦ Φιλολάου εἶναι ἀξιοσημείωτος ὡς μία ἀπὸ τὰς ἀρχαιοτέρους γνωστὰς ἀποδείξεις, τὰς γενομένας ἐν Ἑλλάδι ἵνα ρυθμισθῶσι διὰ νόμων ῥητῶν αἱ αὐτοφρεῖς ὁρμαὶ καὶ περιστάσεις τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων. Ἄλλος νόμος τῶν Θηβαίων ἀρχαῖος, ἂν ὅχι ἀνατρέχων μέχρι Φιλολάου ἦτο, ὅτι οὐδεὶς μετεῖχε τῆς ἀρχῆς ὁ μὴ παύσας τοῦ νὰ ἐμπορευῇται ἐπὶ δέκα ἔτη, ἐξ οὗ μαρτυρεῖται τὸ πρὸ μικροῦ ῥηθὲν, ὅτι τὰ ἑλληνικὰ πολιτεύματα ἦσαν πολλάκις πολέμια τῆς ἐμπορίας. Ἐτερον ἀξιοσημείωτον γεγονός ἐστὶν ὅτι, περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς πέμπτης, τὸ πολίτευμα τῶν Θηβαίων εἶχε περιέλθει εἰς χεῖρας ὀλιγίστων τινῶν οἰκῶν, ἐὰν πιστεύσωμεν αὐτοὺς τοὺς Θηβαίους, οἵτινες βραδύτερον, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, δικαιολογούμενοι διότι εἶχον μηδίσαι ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν, δηλαδὴ εἶχον συνταχθῆ μετὰ τῶν πολεμίων τούτων, ἔλεγον ὅτι ἐπολιτεύθησαν οὕτω διότι εἶχε παρ' αὐτοῖς τότε τὰ πράγματα δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν. Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ Φιλολάου περὶ τῆς διατηρήσεως τῶν ἀρχικῶν κλήρων, εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν, διότι οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι οἴκοι δὲν ἐσφετερίσθησαν τὴν ὅλην ἀρχὴν εἰμὴ βεβαίως διότι ἀπέβησαν πολὺ τῶν ἄλλων πλουσιώτεροι. Ὁ πλοῦτος ἄλλως τε τῶν οἰκῶν τούτων δηλοῦται καὶ διὰ τῆς πολυθρυλῆτος τῶν Θηβαίων ἵπποτροφίας, δι' ἣν αἱ Θῆβαι ἐλέγοντο ὑπὸ τῶν ποιητῶν τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος εὐῖπποι, πληξίπποι, πολυάρματοι καὶ εὐάρματοι. Καὶ εἰς Ὀρχομενὸν δὲ καὶ εἰς Λεβάδειαν ἦρχον οἱ ἱππεῖς, ὅπερ ἐστὶν οἱ ὀλιγαρχικοὶ, κατὰ τὸν μέγαν ἱστορικὸν τῶν Ἑλληνικῶν πολιτευμάτων Ἀριστοτέλην, τὸν ἐν τῇ τετάρτῃ ἑκατονταετηρίδι πρὸ Χριστοῦ ἀκμάσαντα καὶ λέγοντα, ὅτι «ἐπὶ τῶν ἀρχαίων χρόνων, ὅσαις πόλεσιν ἐν τοῖς ἵπποις ἡ δύναμις ἦν, ὀλιγαρχαὶ παρὰ τούτοις ἦσαν.» Εἰς Θεσπιάς δὲ πάλιν ἐλογίζετο αἰσχρὸν ὄχι μόνον τὸ διδάσκεισθαι τέχνην, ἀλλὰ καὶ τὸ μετέρχεσθαι γεωργίαν, ἡ δὲ ὑπερτάτῃ ἀρχῇ ἦτο ἀνατεθειμένη εἰς τοὺς λεγομένους Δημούχους, οἵτινες ἐλαμβάνοντο πάντοτε ἐξ ἑπτὰ γενῶν, φημιζομένων ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ μυθικοῦ βασιλέως Θεσπίου.

Ἐν γένει δὲ ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τῶν Βοιωτῶν εἶχεν ἀναλογίαν τινὰ πρὸς τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τῶν Θεσσαλῶν διότι καὶ

ἐνταῦθα, ὡς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπεκράτουν ὅχι μόνον ὀλιγαρχίαι, καὶ ἵππο-
τροφίαι, ἀλλὰ καὶ δίκαιτα ἄσωτος ὁπωςοῦν καὶ ἀκόλαστος. Ὡς πρὸς
τὸ τελευταῖον μάλιστα τοῦτο, οὐδεμία ἐλληνικὴ φυλὴ κατεκρίθη το-
σοῦτον πικρῶς ὅσον οἱ Βοιωτοί. Τὸ ὄνομα αὐτῶν κατήντησε συνώνυ-
μον τῆς κτηνωδίας καὶ τῆς ἀμαθείας· αὐτὸς ὁ Θηβαῖος Πίνδαρος διέ-
σωσεν εἰς ἡμᾶς τὴν διαβόητον παροιμίαν Βοιωτία ὕς, ἥτοι βοιωτικὸς
χοῖρος, δι' ἧς ἐστιγματίζετο τὸ ἦθος τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ. Καὶ οὐδὲ
τοῦτο ἤρκεσεν, ἀλλὰ προσετίθετο, ὅτι ἦσαν θρασεῖς, καὶ ὕβρισται, καὶ
ὑπερήφανοι· πληκταί τε καὶ ἀδιάφοροι πρὸς πάντα ξένον καὶ δημότην·
πρὸς τούτοις κατανωτισταί, δηλαδὴ περιφρονηταί παντὸς δικαίου, πρὸς
τὰ ἀμφισβητούμενα τῶν συναλλαγμάτων οὐ λόγῳ συνιστάμενοι, ἀλλὰ
τὴν ἐκ τοῦ θράσους καὶ τῶν χειρῶν προσάγοντες βίαν. Τὸ δὲ πάντων
παραδοξότερον, ἀπεδόθη καὶ εἰς ἐκάστην τῆς Βοιωτίας πόλιν κατ'
ἐξαίρεσιν ἰδίᾳ τις κακία· καὶ ἐφημίζετο λοιπὸν ὅτι ἐν Ὠρωπῷ μὲν
κατῴκει ἡ αἰσχροκέρδεια, ἐν Τανχίγρᾳ δὲ ὁ φθόνος· ἐν Θεσπιαῖς, ἡ
φιλονεικία· ἐν Θήβαις, ἡ ὕβρις· ἐν Ἀνθηδόνι, ἡ πλεονεξία· ἐν Κορω-
νεῖᾳ, ἡ περιέργεια· ἐν Πλαταιαῖς, ἡ ἀλαζονεία· ἐν Ἀλιάρτῳ, ἡ ἀναι-
σθησία· καὶ ἐπειδὴ ὡς φαίνεται ἐξηντλήθη ὁ κατάλογος τῶν ἠθικῶν
ἀμαρτημάτων, καὶ δὲν ἔμεινε τί ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν Ὀγχηστὸν, ἐρρήθη
ὅτι ἐν Ὀγχηστῷ κατῴκει ὁ πυρετός,

Καὶ ὅμως μία τῶν πόλεων τούτων, καὶ ἴσως ἡ μᾶλλον ὅλων τῶν
λοιπῶν διαβληθεῖσα, ἀνέδειξε τὸν ὑψιπετέστερον καὶ κατανυκτικώτερον
τῶν λυρικῶν ποιητῶν ἀφ' ὅσους παρήγαγε ποτὲ ἔθνος ἐπὶ γῆς. Ὁ
Πίνδαρος, γεννηθεὶς εἰς Θήβας, τῷ 522 πρ. Χρ., περὶ τὰ τέλη τῆς
παρούσης περιόδου, δὲν ὕμνησε μόνον τοὺς πανελληνίους ἀγῶνας, δὲν
ἐστεφάνωσε μόνον τοὺς Μαραθωνομάχους, ἀλλὰ ἐν μέσῳ τῶν θριαμ-
βευτικῶν ἐκείνων ᾠσμάτων, καταλαμβάνεται ἐνίοτε ὑπὸ αἰσθημάτων
μελαγχολικῶν, τὰ ὅποια ἐνθυμίζουσι μᾶλλον τοὺς μαλακωτέρους χρι-
στιανικούς φθόγγους τῆς νεωτέρας εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς, καὶ εἶναι ἰδίως
πάντη ἀλλότρια τῆς τραχύτητος, ἵνα μὴ τι ἄλλο εἴπωμεν, τῆς ἀπο-
διδομένης εἰς τοὺς Βοιωτοὺς. Οὕτω ἀνακράζει πού· ἐφήμεροι ἡμεῖς· τί
ἄρα εἴμεθα; τί δὲν εἴμεθα; σκιᾶς ὄναρ ὁ ἄνθρωπος!

Ἐπάμεροι· τί δὲ τις; τί δ' οὐ τις; σκιᾶς ὄναρ

ἄνθρωπος...

ἢ, στρέφων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ἐλεεινολογεῖ

τὰς ψυχὰς τῶν ἀσεβῶν, αἵτινες περιίπτανται ὑπὸ τὸν οὐρανὸν βασανιζόμεναι ὑπὸ πικρῶν ἀλγηδόνων καὶ κακῶν ἀφεύκτων, ἐνῷ αἱ ψυχαὶ τῶν εὐσεβῶν, κατοικοῦσαι ἐν τῷ οὐρανῷ, ἄδουσιν ἐν ὕμνοις τὸν μέγαν μάκαρα·

ψυχὰὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι
γαῖα πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονίοις
ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι νόοισαι
μολπαῖς μάκαρα μέγαν αἰείδοντ' ἐν ὕμνοις.

Μάκαρα μέγαν! ὅστις δὲν ἦτο βεβαίως ὁ μυθικὸς Ζεὺς, ὁ θεὸς ὁ μέτοχος τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ τῶν κακιῶν τῶν ἀνθρωπίνων, ἀλλ' ἡ ὑψηλοτέρα καὶ καθαρωτέρα ἐκείνη δύναμις μέχρι τῆς ὁποίας ἠυτύχησε νὰ μετεωρισθῇ ὁ νοῦς ὀλίγων τινῶν προπατόρων μας, καὶ πλειότερον ἴσως πάντων ὁ τοῦ Πινδάρου νοῦς. Πάλιν δὲ εἰς ἐτέραν βοιωτικὴν πόλιν, τὴν Τάναγραν, ἐγεννήθη ἡ Κόριννα, τῆς ὁποίας ἐλάχιστα μὲν διεσώθησαν ἔπη, ἀλλ' ἡ δόξα ἀπέβη ἀθάνατος, διότι λέγεται διατελέσασα διδάσκαλος καὶ σύμβουλος τοῦ Πινδάρου, καὶ συναγωνισθεῖσα πρὸς τὸν Αἰιδόν, καὶ νικήσασα μάλιστα αὐτὸν, ἂν καὶ μᾶλλον διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς ἢ διὰ τὴν τέχνην.

Αἱ Βοιωτικαὶ ὀλιγαρχίαι εἶχον μὲν, κατὰ τὸν βίον, ὁμοιότητά τινα πρὸς τὰς θεσσαλικὰς· ἀλλὰ δὲν διетήρησαν τὸν ἀναρχικόν, τὸν ἀνθελληνικόν τούτων χαρακτῆρα. Εἰς τὰ βοιωτικὰ πολιτεύματα, ἂν καὶ ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν αὐτὰ, ὁ δῆμος δὲν φαίνεται ἀπεστερημένος νομίμων τινῶν δικαίων οἱ ὀπλῖται τῆς Βοιωτίας ὑπῆρξαν πάντοτε ἐκ τῶν ὀνομαστοτάτων τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ δὲ τὴν πέμπτην καὶ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα, ὁ δῆμος περιστέλλει ἐνίοτε αὐτόθι, ἢ καὶ ὅλως καταλύει τὸ τῶν ἀρίστων κράτος. Ἡ τῶν Θηβῶν μάλιστα πολιτεία παρήγαγεν ἄνδρας δι' οὓς ἡ δύνατο νὰ καυχηθῇ καὶ αὐτὴ τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις· τὸν Πελοπίδαν, τὸν Γοργίδαν, τὸν Παμμένην, τὸν Ἰσμηνίαν, τὸν Μέλλωνα, τὸν Χάρωνα· ἓνα δὲ, τὸν Ἐπαμεινώνδαν, ὅστις ἴσως ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος τῶν πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Πόθεν ἄρα ἡ ἀλλόκοτος καὶ ἐπίμονος ἐκείνη κατὰ τῶν Βοιωτῶν καταφορά; Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι οἱ Βοιωτοὶ, πλὴν τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς τραχύτητος, ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν τὸ ἀμάρτημα ὅτι συνετά-

χρήσαν μετὰ τῶν Μήδων, ἐπὶ τῆς τοῦ Ξέρξου ἐπιδρομῆς. Ναὶ μὲν καὶ ἄλλοι "Ελληνες ἐπραξαν τὸ αὐτὸ ἄλλ' ἐκ τούτων, τινές, ὡς οἱ Θεσσαλοὶ, οὐδ' ἐθεωροῦντο ἐπὶ πρὸν χρόνον ἀποτελοῦντες μέρος τοῦ κυρίως ἑλληνικοῦ κόσμου· οἱ δὲ δὲν εἶχον τὰς ἡγεμονικὰς τῶν Θηβαίων ἀξιώσεις, ὥστε ἐπέστησαν ὀλιγώτερον τὴν κοινὴν προσοχὴν. Πλὴν τούτου, οἱ Βοιωτοὶ, καὶ ἰδίως οἱ Θηβαῖοι, γείτονες ὄντες τῶν Ἀθηναίων, περιῆλθον πολλάκις εἰς ἔριδας πρὸς αὐτοὺς, ἀντέπραξαν εἰς τὰ βουλευματα αὐτῶν καὶ ἐκίνησαν οὕτω τὴν ὀργὴν τῆς φυλῆς ἐκείνης, ἥτις ἀνεδείχθη τὸ παλαι ἡγεμῶν τοῦ ἑλληνικοῦ λόγου καὶ φοβεράν ἐποίει χοῆσιν τοῦ ὅπλου τούτου κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς. Ἰσως ὅτε ὁ Δημοσθένης, ἐν τῇ τετάρτῃ ἐκατονταετηρίδι, ἐστηλίτευε τοὺς Θηβαίους ἐπὶ ἀναλγησίᾳ, καὶ βαρύτητι, καὶ ἀνάισθησίᾳ, καὶ ὠμότητι, καὶ πονηρίᾳ, ἔπρεπε νὰ μὴ λησμονήσῃ, ὅτι ποτὲ Ἀθηναῖος δὲν ὕμνησε τὰς Ἀθήνας μεγαλοπρεπέστερον τοῦ Θηβαίου Πινδάρου.

ᾧ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰστέφαναὶ καὶ αἰδιμοί,

Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι, δαιμόνιον πτολίεθρον·

ὅτι ὁ αὐτὸς αἰοδὸς ἐψάλε ποτε τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ μάχην,

ᾧ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλλοντο φαεινὰν

κρητὶδ' ἐλευθερίας·

καὶ ὅτι ἐκ Θηβῶν ὀρμώμενος ὁ Θρασύβουλος κατέλυσε βραδύτερον τοὺς τριάκοντα τῶν Ἀθηναίων τυράννους. Ἀλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ἔθνων μαραίνεται πολλάκις ταχύτερον τῆς τῶν κατ' ἰδίαν ἀνθρώπων εὐγνωμοσύνης· ἡ δὲ κατὰ τῶν Θηβαίων ἀντιπάθεια ὑπῆρξεν αἰετοτε ἰσχυρὰ ἐν Ἀθήναις, διὰ τὰς ἀδιαλείπτους σχεδὸν μεταξὺ τῶν δύο πόλεων ἔριδας, ὧν πρώτη γνωστὴ καὶ ἀξιόλογος ἀφορμὴ ἐδόθη ἀπὸ τῶν τελευταίων ἐνιαυτῶν τῆς ἱστορικῆς περιόδου εἰς ἣν ἤδη εὐρίσκόμεθα.

Αἱ Θῆβαι ἐπολιτεύοντο ἀνέκαθεν τραχέως πρὸς τὰς λοιπὰς τῆς βοιωτικῆς ὁμοσπονδίας πόλεις· ὅθεν αἱ Πλαταιαί, εἴτε μᾶλλον πιεζόμεναι, εἴτε ὀλιγώτερον ἀνεκτικαὶ οὔσαι, ἀπεφάσισαν, περὶ τὸ 510 πρὸ Χριστοῦ, νὰ ἀποσπασθῶσι τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν. Συνέπεσε δὲ τότε νὰ διέρχεται πλησίον τῶν Πλαταιῶν ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Κλεομένης, ἐπανερχόμενος εἰς τὰ ἴδια ἐξ Ἀθηναίων. Οἱ Πλαταιεῖς λοιπὸν, ὠφελοῦμενοι ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης, ἐζήτησαν τὴν προστασίαν τῆς Σπάρτης καὶ παρέδωκαν ἑαυτοὺς καὶ τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν ἐνόμισε συμφέρον νὰ δεχθῇ τὴν

τοιαύτην πρότασιν καὶ συνεδούλευσε τοὺς Πλαταιεῖς νὰ ἀποταθῶσι μᾶλλον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, οὔτινες, πλησιέστεροι ὄντες, ἠδύναντο ἐν ἀνάγκῃ νὰ βοηθήσωσιν αὐτοὺς εὐκολώτερον. Ἐδῶκε δὲ τὴν συμβουλὴν ταύτην, προβλέπων ὅτι ἐκ τούτου θέλει προκύψει δεινὴ ἔρις μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Βοιωτῶν ἥτις συνέφερεν εἰς τὴν Σπάρτην διότι αἱ ἀρχαῖαι ἑλληνικαὶ πολιτεῖαι, καὶ τοὶ ἀνήκουσαι εἰς ἓν ἔθνος, ἐπολιτεύοντο ὁμῶς, δι' αὐτὸ τοῦτο ὅτι ἦσαν πολλαί, ὡς κράτη διάφορα, ἔχοντα ἀντιζηλίας, ἴδια συμφέροντα καὶ ἰδίους πολιτικούς σκοπούς. Οἱ Πλαταιεῖς, ἀκούσαντες τὴν συμβουλὴν, ἔπεμψαν εἰς Ἀθήνας πρέσβεις, οὔτινες ἐφθασαν ἐνῶ ἐτελεῖτο αὐτόθι δημοσίᾳ τις θυσία, καὶ, καθήσαντες ὡς ἰκέται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, παρέδωκαν τὴν πόλιν αὐτῶν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπεκαλέσαντο τὴν τῶν Ἀθηναίων προστασίαν κατὰ τῶν Θηβῶν. Τοιαύτη αἴτησις δὲν ἠδύνато νὰ ἀπορριφθῇ, ὥστε ἐδόθη ἡ ὑπόσχεσις τῆς προστασίας, ἥτις καὶ μετ' ὀλίγον κατέστη ἀναγκαία, διότι ἐμβαλόντων τῶν Θηβαίων εἰς τὴν τῶν Πλαταιέων χώραν, ἐπῆλθε στρατὸς Ἀθηναίων, ἵνα ὑπερασπίσῃ τοὺς νέους αὐτῶν συμμάχους. Πρὶν ὁμῶς ἔλθωσιν εἰς χεῖρας οἱ δύο στρατοὶ, προέτειναν οἱ Κορίνθιοι τὴν μεσιτείαν αὐτῶν, καὶ, γενομένης αὐτῆς δεκτῆς, ἀπεφάσισαν, ὅτι οἱ Θηβαῖοι δὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ μεταχεισθῶσι τὴν βίαν κατὰ πόλεως ἥτις θέλει νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς βοιωτικῆς ὁμοσπονδίας, ἢ, καθὼς λέγει ὁ Ἡρόδοτος, «ἐξ Ἀθηναίων Βοιωτῶν τοὺς μὴ βουλευμένους εἰς Βοιωτοὺς τελέειν.» Τότε οἱ Θηβαῖοι, μὴ θέλοντες νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν κατ' αὐτῶν ἐκδοθεῖσαν ταύτην ἀπόφασιν, προσέβαλον ἀπρὸςδοκῆτως τοὺς εἰς τὰ ἴδια ἐπανερχομένους Ἀθηναίους, ἀλλ' ἐνίκηθησαν κατὰ κράτος καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, τιμωροῦντες αὐτοὺς διὰ τὴν ἀπιστίαν ταύτην, ἦνωσαν μετὰ τῶν Πλαταιῶν τὸ μέρος τῆς τῶν Θηβαίων χώρας, τὸ πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Ἀσωποῦ κείμενον, ὥστε ὁ ποταμὸς οὗτος κατέστη τὸ μεταξὺ τῶν δύο πόλεων ὄριον. Τοιουτοτρόπως ἀπηρετίσθη ἡ συμμαχία τῶν Πλαταιέων καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἥτις ἐπήνεγκε πολλὰ καὶ σπουδαῖα βραδύτερον ἀποτελέσματα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν ἔσωσε τὰς δυστυχεῖς Πλαταιὰς ἀπὸ φοβερωτάτης τῶν Θηβῶν ἐκδικήσεως.

Αὗται εἶναι αἱ ἀπὸ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρένων περισωθεῖσαι εἰδήσεις περὶ ὅλων τῶν χωρῶν, ὅσαι ἔκειντο κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς χέρσου Ἑλλάδος, ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Μεγαρίδος, περὶ

ὧν θέλομεν λάβει κατωτέρω οικειοτέραν ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσωμεν. Οὕτω δὲ κατελθόντες ἀπὸ Ὀλύμπου μέχρι τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου, ἀνέλθωμεν ἤδη, τὴν ἀντίθετον βαδίζοντες ὁδὸν, ἀπὸ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου μέχρι τῶν Κεραυνίων ὄρεων, διερχόμενοι τὰς χώρας ὅσαι ἐκείντο κατὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς χέρσου Ἑλλάδος, τὴν Αἰτωλίαν, τὴν Ἀκαρνανίαν, τὴν Ἠπειρον, ὅπου ἄλλως τε θέλομεν ἐνδιατρίψει ὀλιγώτερον, διότι τὰ εἰς τὰς χώρας ταύτας οἰκοῦντα ἔθνη ἔμειναν, ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἀμέτοχα τῆς κοινῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Ἀπὸ τοῦ σημείου τοῦ Πίνδου, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐκφύονται ἢ τε πρὸς ἀνατολὰς φερομένη Οἶτη καὶ ἡ πρὸς τὸ μεσημβριονανατολικὸν κατερχομένη σειρὰ, ἡ ἀποτελοῦσα τὸν Παρνασσὸν καὶ τὸν Ἑλικῶνα καὶ τὸν Κιθαιρῶνα. προκύπτει καὶ ἄλλη τις ὄρεινὴ σειρὰ, ἥτις, μεσημβρινοδυτικῶς καταβαίνουσα, φέρει τὰ ποικίλα ὀνόματα Ἀράκυνθος, Κούριον, Κόραξ καὶ Ταφιασσός· ἡ σειρὰ αὕτη ἐν μέρει μὲν διέρχεται διὰ τῆς Αἰτωλίας, ἐν μέρει δὲ σχηματίζει τὰ ἀνατολικά αὐτῆς σύνορα, πρὸς Λοκροὺς τοὺς Ὀζέας, καὶ φθάνει μέχρις Ἀντιρρίου, ἄκρας κειμένης εἰς τὴν βόρειον ἀκτὴν τοῦ στενοῦ πορθμοῦ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου, ἀντικρὺ τῆς ὁποίας κεῖται, ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου, ἡ ἐτέρα τοῦ αὐτοῦ πορθμοῦ ἄκρα, τὸ καλούμενον Ῥιον. Ὁ δ' Ἀχελῷος, ὁ σημερινὸς Ἀσπρος, πηγάζων ὁμοίως ἐκ τοῦ Πίνδου, καὶ ὧν ὁ μεγαλύτερος τῆς Ἑλλάδος ποταμός, δι' ὃ καὶ προσαγορεύεται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου κρείων, ταύτῃν εἰπεῖν βασιλεὺς τῶν ποταμῶν, ἀποτελεῖ περὶ τὸ κάτω αὐτοῦ μέρος, τὸ μεταξὺ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας σύνορον, καὶ ῥέων ἐπὶ μακρὸν, ποτίζει πολλὰς καὶ εὐρείας καὶ εὐφόρους πεδιάδας καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸ Ἴόνιον πέλαγος. Ἐτερος δὲ ποταμός, ὁ Εὐήνος, νῦν Φίδαρις καλούμενος, ἀπὸ τῆς Οἶτης δὲ κατερχόμενος, διασχίζει τὴν Αἰτωλίαν καὶ ἐκβάλλει 120 στάδια πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἀντιρρίου· ὁ Εὐήνος χωρίζει ἀπ' ἀλλήλων τὰς αἰτωλικὰς χώρας τῆς Πλευρῶνος καὶ τῆς Καλυδῶνος, αἵτινες ὑπῆρξαν μὲν περίφημοι ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἔνδοξοι ἀνεδείχθησαν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς, διότι ἐκεῖ που, περὶ Πλευρῶν, κεῖται τὸ ἡρωϊκὸν προπύργιον τοῦ νεωτέρου ἑλληνισμοῦ, τὸ ἀξιόμηστον Μεσολόγγιον. Καὶ ἐπειδὴ αἰτωλικαὶ τινες φυλαὶ προεχώρουν μέχρι τῶν ἐρήμων κορυφῶν τῆς Οἶτης, ὅπου εἶχον γείτονας τοὺς Δωριεῖς καὶ τοὺς Μαλιεῖς, ἡ Ἀκαρνανία συνώρειε καθ' ὅλην τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς πλευρὰν μετὰ τῆς Αἰτωλίας, ἔχουσα πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν τὸ Ἴόνιον πέλαγος, καὶ πρὸς τὸ βόρειον, τὴν με-

γάλην χώραν τῆς Ἡπείρου, ἥτις ἐξετείνετο πρὸς βορρᾶν μέχρι τῶν Κεραυνίων ὀρέων, πρὸς δυσμὰς μέχρι τοῦ Ἰονίου πελάγους καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας διὰ τοῦ Πίνδου.

Οἱ Αἰτωλοὶ, διηρημένοι ὄντες εἰς πολλὰς καὶ ποικίλας φυλάς, διετί-
λεσхан μὲν ὀνομαστοὶ ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, μετέσχον δὲ καὶ τῆς
καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ιστορι-
κῶν χρόνων ὑπῆρξαν ὅλως ἀφανεῖς καὶ ἄσχετοι πρὸς τοὺς ἄλλους Ἑλ-
ληνας μέχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἀνέλαβον ὅμως πάλιν
προέχουσάν τινα ταῖς ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ κατὰ τὴν τρίτην πρὸ
Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα. Οἱ Αἰτωλοὶ διεκρίθησαν πάντοτε διὰ τὴν
τραχύτητα τῶν ἡθῶν αὐτῶν ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου,
ἦτοι περὶ τὰ τέλη τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, ὃ Θουκυδίδης λέ-
γει αὐτοὺς οἰκοῦντας ἔτι ὅχι εἰς πόλεις ἀλλὰ κατὰ κόμας ἀτειχίστους·
περὶ δὲ πολλῶν ἐξ αὐτῶν προσέθετεν, ὅτι ἦσαν «ἀγνωστότατοι τὴν
γλῶσσαν καὶ ὠμογάροι,» ὅτι δηλαδὴ ἐλάλουν γλῶσσαν ὅλως δυσκα-
τάληπτον, καὶ ἔτρωγον κρέας ὠμόν. Οὐδὲν ἦττον εἶχον καὶ οἱ Αἰτω-
λοὶ πάντοτε, καὶ πρὸ τῆς τελευταίας αὐτῶν ἀκμῆς, πολιτείαν ἑλλη-
νικὴν, περὶ ἧς ἔγραψεν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ περὶ τῶν
ἑλληνικῶν πολιτευμάτων συγγραφῇ. Κατὰ δυστυχίαν, ἀπολεσθέντος
τοῦ συγγράμματος τούτου, δὲν γνωρίζομεν περὶ τῆς πολιτείας ἐκείνης,
ὡς πρὸς τοὺς προηγηθέντας τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος χρόνους, ἄλλο
εἰμὴ ὅτι αἱ κοιναὶ αὐτῶν ἀρχαιρεσίαι καὶ πανηγύρεις ἐτελοῦντο εἰς
Θέρμα, πόλιν κειμένην πρὸς ἀνατολὰς τῆς Τριχωνίδος λίμνης, τῆς ση-
μερινῆς λίμνης τοῦ Ζυγοῦ ἢ τοῦ Βραχωρίου. Οἱ δ' Ἀκαρνᾶνες οὐδὲ ὀνο-
μάζονται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων διέμεναν,
ὡς οἱ Αἰτωλοὶ, ἄσχετοι πρὸς τοὺς λοιποὺς Ἑλληνας μέχρι τοῦ Πελο-
ποννησιακοῦ πολέμου. Ἦσαν ὅμως ἀνέκαθεν Ἑλληνες καὶ ὡς τοιοῦτοι
δεκτοὶ εἰς τοὺς πανελληνίους ἀγῶνας, εἰς τοὺς ὁποίους μόνον Ἑλληνες
ἐπετρέπετο νὰ ἀγωνισθῶσιν ἦσαν πρὸς τούτοις ἠνωμένοι εἰς ὁμοσπον-
δίαν, διότι εἶχον κοινὸν δικαστήριον εἰς Ὀλπας καὶ ἐτέλουν ἐν Ἀκτίῳ
κοινὸν στεφανίτην ἀγῶνα. Εἶχε δὲ γράψει ὁ Ἀριστοτέλης καὶ Ἀκαρ-
νᾶνων πολιτείαν.

Τελευταῖον ἡ Ἡπειρος κατφεύτο ὑπὸ διαφόρων φυλῶν, τῶν ὁποίων
αἱ ὀνομαστότεραι ἦσαν οἱ Χάονες, οἱ Θεσπρωτοὶ, οἱ Κασσωπαῖοι καὶ

οἱ Μολοσσοί. Καὶ ὁ μὲν Ἡρόδοτος λέγει τοὺς Θεσπρωτοὺς καὶ τοὺς Μολοσσοὺς, Ἑλληνας, ὁ δὲ Θουκυδίδης θεωρεῖ αὐτοὺς βαρβάρους· πάλιν δὲ ὁ γεωγράφος Στράβων, ὁ ἀκμάσας ἐν τῇ πρώτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, λέγει βαρβάρους τοὺς Ἀθαμᾶνας, ἐτέραν ἡπειρωτικὴν φυλὴν, ἣν ὁ περιώνυμος Πλάτων, ὁ διαπρέφας ἐν τῇ τετάρτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, συγκαταλέγει μεταξὺ τῶν ἐλληνικῶν. Αἱ διαφωνίαι αὗται ἐξηγοῦνται εὐχερῶς. Ὅτι ἡ Ἡπειρος κατοικεῖτο ὑπὸ φυλῶν αἵτινες εἶχον τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, καταγωγὴν καὶ θρησκείαν μετὰ τῶν λοιπῶν τῆς Ἑλλάδος κατοίκων, φαίνεται ἀναμφισβήτητον. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ἡ περὶ τὴν Δωδώνην τῆς Θεσπρωτίας χώρα ἦτο ἡ ἀρχαιοτάτη πηγὴ τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς, διότι, καθ' ὃ οὗτος λέγει, ἄδηλον ὅμως ἐπὶ τίνος μαρτυρίας στηριζόμενος, ἔφερε πρὸ πάσης ἄλλης τὸ ὄνομα Ἑλλάς. Τὸ βασιλικὸν τῶν Μολοσσῶν γένος ἔκαυχετο, ὅτι κατάγεται ἀπὸ Ἀχιλλέως καὶ Νεοποτολέμου· οἱ Θεσσαλοὶ ἦλθον, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐκ τῆς Ἡπείρου· τὸ δὲ θετικώτερον καὶ σπουδαιότερον, ἐν Δωδώνῃ ὑπῆρχε τὸ ἀρχαιότατον τῆς Ἑλλάδος χρηστήριον, τὸ ὅποιον ἦτο ἤδη ἐπὶ τοῦ Ὀμήρου πολυθρύλητον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἐτιμᾶτο τὰ μέγιστα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ἐν τῷ χρηστηρίῳ τούτῳ ὁ Ζεὺς ἐξήγγελλε τὰς δηλώσεις αὐτοῦ ἀμέσως, καὶ ὅχι διὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἐν Δελφοῖς· ἀπεκαλύπτετο δὲ ἡ βούλησις τοῦ Διὸς εἴτε διὰ τοῦ ψόφου δρυῶν ἱερῶν, εἴτε διὰ τοῦ ἥχου τὸν ὅποιον ἀνέδιδε μετάλλινον ἀγγεῖον, ὅσαςκις προσεβάλλετο ὑπὸ μάστιγος, ἣν ἐκράτει μὲν ἡ χεὶρ ἀγάλματος ἀντικρὺ ἱσταμένου, ἐκίνει δὲ ὁ ἄνεμος· καὶ ἡ ἐρμηνεία τῶν σημείων τούτων ἐγένετο ὑπὸ δύο ἢ τριῶν γραιῶν, αἵτινες ἐκαλοῦντο πελειάδες, ἢ ὑπὸ ἱερέων, ὀνομαζομένων Τομύρων, ἢ καὶ ὑπὸ τῶν Σελλῶν, τῶν ἐρμηνέων, οὓς ἀναφέρει ὁ Ὀμηρος. Τὸ ἀξίωμα τοῦ μαντείου τούτου ἡλαττώθη μὲν, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ὑπολήψεως ἣν ἔλαβε τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον· ἀλλ' ὅμως καὶ βραδύτερον, ὅχι μόνον Ἡπειρώται, Ἀκαρναῖες, Αἰτωλοὶ ἐπηρώτων αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἔτι κατὰ τὴν τετάρτην πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὡστε, καὶ ἂν ὅλας τὰς ἄλλας παραδόσεις καὶ μαρτυρίας ἀφῃώμεν κατὰ μέρος, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ θεωρήσωμεν ὡς ἐλληνικὴν τὴν χώραν, ἐν ἣ ἔκειτο μία τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ σεβαστοτάτων θρησκευτικῶν θεσμοθεσιῶν τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους. Πρὸς τούτοις ὅλαι αἱ πόλεις τῆς Ἡπείρου ἔφερον ἐλληνικώτατα ὀνόματα· Χίμικρα, Φοινίκη, Πε-

λώδης λιμὴν, Πάνορμος, Ἐλίκρανον, Σύβοτα, Εὐρυμεναί, Ἐφύρα, Κασσώπη, Χαλκίς, Χαράδρα, Τετραφυλία, Κραννών, Ἡράκλεια, κλπ. Ναὶ μὲν διὰ τὴν ὀλίγην ἐπιμιξίαν τῶν ἡπειρωτικῶν φυλῶν μετὰ τῶν μεσημβρινωτέρων κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρόνων, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν συνεχεστέραν ἀφ' ἐτέρου σχέσιν πρὸς τοὺς Ἰλλυριοὺς καὶ τοὺς Μακεδόνας, οἱ Ἡπειρώται κατ' ἀρχὰς δὲν συμπερώδευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ στάδιον τῆς κοινωνικῆς διαμορφώσεως, καὶ πολλαχοῦ μάλιστα ἐξωμοιοῦντο πρὸς τοὺς βορειοτέρους αὐτῶν γείτονας· διὰ δὲ τοῦτο ὀνομάζονται ἐνίοτε βάρβαροι, ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ ἑκατονταετηρίδι. Μετ' ὀλίγον ὅμως οἱ ἡγεμόνες τῆς Ἡπείρου ἤρχισαν νὰ ὠφελῶνται πλειότερον ἀπὸ τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ὡστε ἡ χώρα αὕτη, κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ἀρχαιότητος, ἀναφαίνεται αὖθις ὅλως ἑλληνικὴ, κατὰ δὲ τὸν μέσον αἰῶνα καὶ εἰς τὴν νεωτέραν ἐποχὴν, διετέλεσε μία τῶν κυριωτάτων ἐστίων τοῦ ἑλληνισμοῦ· διότι ὅτε οἱ Φράγκοι ἐκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐν ἀρχῇ τῆς 13 μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδος, ἀπὸ Ἡπείρου ὀρμώμενος ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος Κομνηνὸς ἱδρυσεν τὸ κράτος, δι' οὗ ἐσώθη τότε ἐν Εὐρώπῃ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἡγεμὼν ὠνομάζετο Δεσπότης Ἑλλάδος· καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἐν Ἡπειρῷ ἐξηγέρθησαν οἱ ἥρωες τοῦ Σουλίου, καὶ ἐν Ἡπειρῷ ἐγεννήθησαν οἱ ἐλευθεριώτεροι τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων εὐεργεταί.

Εἶναι δὲ ἡ ἀρχαία Ἡπειρος μία τῶν ὀλίγων ἑλληνικῶν χωρῶν εἰς τὰς ὁποίας τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα διεσώθη καὶ ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων. Οἱ Χάονες καὶ οἱ Θεσπρωτοὶ λέγονται μὲν ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου ἀβασίλευτοι, διότι ἂν καὶ ὑπῆρχε παρ' αὐτοῖς προνομιοῦχον βασιλικὸν γένος, οἱ ἐξ αὐτοῦ ὅμως καταγόμενοι ἡγοῦντο τῶν φυλῶν τούτων «ἐπετησίῳ προστατείᾳ, » ὃ ἐστὶ κατ' ἔτος ἐκλεγόμενοι· ἀλλὰ τῶν Μολοσσῶν προΐσταντο πάντοτε βασιλεῖς, ἀνάγοντες τὴν ἀρχὴν αὐτῶν εἰς τὸ πολυθρύλητον τῶν Αἰακιδῶν γένος. Οἱ βασιλεῖς οὗτοι, ἐν τῇ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι, διῆγον ἔτι βίον ἀφελέστατον, καὶ ὁ Ἀδμητος ἰδίως, πρὸς ὃν κατέφυγεν ὁ Ἀθηναῖος Θεμιστοκλῆς, ἔζη ὡς κωμάρχης μᾶλλον ἢ ὡς ἄρχων κράτους λόγου ἀξίου. Ἀλλ' ἡδὴ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἡ ἔγγονος Ἀρρύβας, ἀνατραφεὶς εἰς Ἀθήνας, εἰσῆγαγεν εἰς τὴν πατρίδα του ἀξιοπρεπέστερον πολίτευμα, καὶ οἱ διάδοχοί του ἐπεξέτειναν τὸ κράτος αὐτῶν ἐπὶ πλεῖστον τῆς Ἡπείρου, ὁ δὲ Πύρρος, ὁ τοσοῦτον περιώνυμος γενόμενος ἐν τῇ τρίτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, κυριεύσας τὴν

Ἀμβρακίαν, ἑλληνίδα πόλιν, καὶ ταύτην καταστήσας πρωτεύουσαν, ὅλως ἑλληνικὴν ἀνέδειξε τὴν βασιλείαν ἐκείνην.

Ἄλλ' ἔλθωμεν ἤδη εἰς τὴν χώραν, ἐν ἣ κατὰ πρῶτον, ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, ἤκμασεν ὁ ἑλληνισμός, διὰ θαυμαστῆς ρυθμίσεως τῶν αὐτοφυῶν ὁρμῶν καὶ περιστάσεων τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς. Εἰς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τῆς μεγάλης χερσονήσου, ἧς τὸ κάτω μέρος κατεῖχετο ἀνέκαθεν ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὑπάρχει προσηρτημένη δι' ἰσθμοῦ τοῦ ὁποῖου τὸ νοτιώτερον, στενότερον, καὶ ὁμαλότερον μέρος ὀνομάζεται κορινθιακὸς ἰσθμός, ἡ πολὺ μικροτέρα χερσόνησος, ἡ Πελοπόννησος καλουμένη· πρὸς ταύτην δὲ ἀντιπαρβαλλομένη ἡ ἄλλη εἶναι τοσοῦτον μεγαλύτερα, ὥστε συνήθως ὀνομάζεται χέρσος ἢ στερεὰ Ἑλλάς. Ἡ Πελοπόννησος χωρίζεται ἀπὸ τῆς στερεᾶς, πρὸς δυσμὰς μὲν τοῦ ἰσθμοῦ, διὰ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου, πρὸς ἀνατολὰς δὲ, διὰ τοῦ σαρωνικοῦ· καὶ ὁμῶς τὰ ὄρη αὐτῆς οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ συνέχεια τῶν δύο ὄρειων σειρῶν, αἵτινες, ὡς εἶδομεν, ἀπὸ τοῦ Πίνδου ἐκφύομεναι, φθάνουσιν ἢ μὲν μεσημβρινοανατολικῶς μέχρι τοῦ Κιθαιρῶνος, ἢ δὲ μεσημβρινοδυτικῶς μέχρις Ἀντιρρίου. Γφόντι, ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ Ἀντιρρίου, ἡ τελευταία αὕτη σειρά, πηδῆσασα εἰς τὴν ἀντικρὺ ἄκραν, τὸ Ῥίον, παρεκτείνεται, πρὸς μεσημβρίαν φερομένη, μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ Ταινάρου, ἣτις εἶναι ἡ νοτιωτάτη ἄκρα τῆς τε Ἑλλάδος καὶ τῆς Εὐρώπης ἀπάσης. Ἡ ὄρεινὴ αὕτη σειρά προσλαμβάνει καθ' ὁδὸν τὰ ἐξῆς ποικίλα ὀνόματα, Ὡλενος, Παναχαϊκὸν, Φολόη, Ἐρύμανθος, Λύκαιον, Παρράσιον καὶ Ταύγετος. Ἐτέρα δὲ σειρά, ἐκφυομένη ἀπὸ τοῦ Κιθαιρῶνος, πρῶτον μὲν, διὰ τῆς Γερανείας καὶ τῶν Ὀνείων ὀρέων, σχηματίζει τὸν ἰσθμόν, ἔπειτα δὲ ἀπλοῦται εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ἅμα εἰσελθούσα εἰς τὴν χερσόνησον ταύτην, ὑποδαριεῖται εἰς δύο κλάδους, ὧν ὁ εἰς, τρεπόμενος πρὸς δυσμὰς, καὶ περιλαμβάνων τὸν Ἀκροκόρινθον, τὴν ὑψηλὴν κορυφὴν τῆς Κυλλήνης, τὰ ὄρη τῆς Ἀροαίας καὶ τῆς Λαμπείας, ἐνοῦται ἐπὶ τέλους διὰ τοῦ Ἐρυμάνθου καὶ τῆς Φολόης, μετὰ τῆς πρώτης ὄρεινῆς σειρᾶς· ὁ δὲ δεύτερος κλάδος, πρὸς νότον κατερχόμενος, ἀπολήγει εἰς τὴν ἑκπαλαι καὶ μέχρι σήμερον φοβερὰν διὰ τοὺς νκυτιλλομένους νοτιοανατολικὴν ἄκραν τῆς Πελοποννήσου, τὴν Μαλέαν, ὀνομαζόμενος ἀλληλοδιαδόχως Ἀπέσας, Ἀρτεμίσιον, Παρθένιον, Πάρνων, Θόρναξ καὶ Ζάρηξ. Ὁ σκελετὸς λοιπὸν τῆς Πελοποννήσου συγκροτεῖται ἐκ δύο ὄρεινῶν σειρῶν καταφερομένων πρὸς νότον, σχεδὸν παραλ-

λήλως, πρὸς βορρᾶν δὲ ἐνούμενων δι' ἄλλης τρίτης, ἐγκαρσίου. Αἱ δύο νοτιώτεραι ἄκραι τῶν δύο πρώτων σειρῶν, ἡ Μαλέα καὶ τὸ Ταίναρον, χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων ὅχι μόνον διὰ χέρσων κοιλάδων, ἀλλὰ εἰς τὸ κητώτερον αὐτῶν μέρος, καὶ ὑπὸ εἰσοχῆς τινος τῆς μεσογείου θαλάσσης, ἐξ ἧς σχηματίζεται ὁ λεγόμενος λακωνικὸς κόλπος. Πρὸς ἀνατολὰς δὲ τῆς Μαλέας μορφοῦται ἕτερος κόλπος, ὁ ἀργολικὸς, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ κεῖται πολὺ βορειότερον τῆς τοῦ λακωνικοῦ κόλπου κορυφῆς, ἡ δ' ἀνατολικὴ πλευρὰ εἶναι πολὺ βραχυτέρα τῆς δυτικῆς. Ἡ ἀνατολικὴ πάλιν αὕτη πλευρὰ τοῦ ἀργολικοῦ κόλπου, ἀποτελεῖ τὴν δυτικὴν παραλίαν μικρᾶς χερσονήσου, ἣτις παρὰ μὲν τὴν νοτιανατολικὴν αὐτῆς παραλίαν ἔχει τὰς δύο νήσους Τιπάρηνον ἢ Πιτυοῦσαν ἢ Ἐλεοῦσαν, καὶ Ὑδρέαν, τὸ πάλαι ἀκατονομάστους, πλεῖστον δὲ κλεισθείσας ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς, ὑπὸ τὰ ὀνόματα Πέτσαι καὶ Ὑδρα. παρὰ δὲ τὴν ἀρχτικοανατολικὴν, ἐν τῷ σαρωνικῷ κόλπῳ, τὰς νήσους Καλχυρίαν καὶ Αἴγιαν. Ἀπ' ἑτέρου μέρους, πρὸς δυσμὰς τοῦ Ταϊνάρου, σχηματίζεται τρίτος κόλπος, ὁ μεσσηνιακός, τοῦ ὁποίου ἡ δυτικὴ πλευρὰ εἶναι ὁμοίως βραχυτέρα τῆς ἀνατολικῆς· ἐνῶ πᾶσα ἡ λοιπὴ παραλία, ἡ τε δυτικὴ, παρὰ τὸ Ἴόνιον πέλαγος, καὶ ἡ βόρειος, παρὰ τὸν κορινθιακὸν κόλπον, εἶναι ὁμαλὴ, παραβαλλομένη πρὸς τὴν νότιον καὶ τὴν ἀνατολικὴν. Ὡς τε ἡ Πελοπόννησος, ὡς πρὸς τὴν παραλίαν αὐτῆς θεωρουμένη, σχηματίζει ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, πρῶτον, βραχεῖαν τινὴ ἄκραν, τὴν ἔχουσαν καταντικρὺ τὴν Ὑδραν καὶ τὰς Πέτσας, ἔπειτα, τὸν ἀργολικὸν κόλπον, μετὰ τοῦτον, τὴν ἐπιμήκη ἄκραν τῆς Μαλέας, κατόπιν, τὸν λακωνικὸν κόλπον, ἔπειτα τὴν σχεδὸν ἰσομήκη τῆς μαλεακῆς ἄκραν τοῦ Ταϊνάρου, μετ' αὐτὴν, τὸν μεσσηνιακὸν κόλπον καὶ μετὰ τὴν βραχυτέραν δυτικὴν τούτου ἄκραν, ἄκολπὸν τι ἡμικύκλιον. δι' ὃ οἱ ἀρχαῖοι παρέβαλλον αὐτὴν πρὸς φύλλον πλατάνου ἢ ἀμπέλου, ὁμοιάζει δὲ καὶ χεῖρα, ἔχουσαν διεσθηκότας τοὺς δακτύλους.

Ἡ δ' ἐσωτερικὴ τῆς Πελοποννήσου διαίρεσις σχηματίζεται, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ὑπὸ τῶν δύο ὀρεινῶν σειρῶν αἵτινες διασχίζουν αὐτὴν ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν. Ἡ ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ ἀρχομένη καὶ εἰς Μαλέαν λήγουσα ἔχει πρὸς ἀνατολὰς τὴν Ἀργολίδα· ἡ ἀπὸ τοῦ Ῥίου ἀρχομένη καὶ εἰς Ταίναρον λήγουσα ἔχει, πρὸς δυσμὰς, τὴν Ἥλιν καὶ τὴν Μεσσηνίαν· ἐν τῷ μεταξύ δὲ τῶν δύο σειρῶν κεῖνται τρεῖς χῶραι, πρὸς βορρᾶν ἡ Ἀχαΐα, ἐν τῷ μέσῳ ἡ Ἀρκαδία, καὶ πρὸς νότον ἡ Λα-

κωνική. Ἐκ τῶν ἐξ τούτων τῆς Πελοποννήσου χωρῶν, μόνη ἡ Ἀρκαδία εἶναι ἐντελῶς μεσόγειος, ὑψουμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς χερσονήσου, ἐν εἵδει στεφάνου, τοῦ ὁποίου τὸν ἀνώμαλον κύκλον ἀποτελοῦσιν ἀπ' ἐνὸς ὁ ἀπ' ἀνατολῶν ὀρίζων αὐτὴν κλάδος τοῦ Ἀρτεμισίου καὶ τοῦ Παρθενίου, ὅστις συνάπτεται μετὰ τῆς βορείου ἄκρας τοῦ Ταυγέτου διὰ πλάγιου κλάδου φερομένου μὲν ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, ὀρίζοντας δὲ μετὰ τοῦ Ταυγέτου τὴν Ἀρκαδίαν ἀπὸ μεσημβρίας· ἀπ' ἐτέρου, τὸ μετὰ τοῦ Ταυγέτου ἐνούμενον Λύκαιον καὶ τὰ Νόμια ὄρη, ἅτινα σχηματίζοντα τὸ δυτικὸν σύνορον, ἐκτείνονται μέχρι τῆς Φολόης, ἣτις πάλιν συνδέεται μετὰ τοῦ ἀπὸ βορρᾶ περιβάλου τοῦ περιλαμβάνοντος τὴν Σκόλλιν, τὸν Ἐρύμανθον, τὰ ὄρη τῆς Ἀρκαδίας καὶ τὴν Κυλλήνην. Μία καὶ μόνη πύλη διακόπτει πρὸς δυσμὰς τὸν ὄρεινόν τοῦτον στέφανον τῆς Ἀρκαδίας, τῆς ὁποίας τὰ ὕδατα οὐδεμίαν ἄλλην ἔχουσι διέξοδον· καὶ διὰ τῆς πύλης ταύτης κατέρχεται εἰς τὴν δυτικὴν θάλασσαν ὁ Ἀλφειός. Ὁ ποταμὸς οὗτος εἶναι βεβαίως εἰς τῶν παραδοξοτάτων τῆς γῆς, ὅχι διὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τὰς ἀλλοκότους ἀναδύσεις καὶ καταδύσεις τὰς ὁποίας πάσχει. Ἐλάβομεν ἤδη ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τὰ τιτανώδη ὄρη ἔχουσι πολλὰ ὑπόγεια χάσματα καὶ ρεῖθρα, εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲ ὑπάρχουσι πολλὰ τιτανώδη ὄρη καὶ μάλιστα εἰς τὴν μέσῃν Πελοπόννησον. Ὅθεν οἱ ποταμοὶ αὐτῆς πολλάκις ἀφανίζονται ὑπὸ γῆν, καὶ ἔπειτα ἀναφαίνονται, καὶ ἔπειτα πάλιν ἀφανίζονται, ὥστε ἐκ τούτου εἶναι δύσκολον νὰ ὁρισθῶσιν αἱ ἀληθεῖς αὐτῶν πηγαί. Τοιοῦτό τι συνέβη ἰδίως εἰς τὸν προκείμενον Ἀλφειόν, καὶ εἰς ἕτερον ὀνομαστὸν ποταμὸν τῆς Λακωνικῆς, τὸν Εὐρώταν. Διότι κατὰ τινι ὁρθήν, ὡς φαίνεται, γνώμην, ὁ Ἀλφειὸς παραγόμενος ἀπὸ πολλῶν πηγῶν τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Πάρνωνος, καταδύεται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Κρησίου ὄρους καὶ ἀναδύεται εἰς τὸ πεδίον τῆς Ἀσείας, ὅπου συγχέεται μετὰ τῆς κυριωτέρας τοῦ Εὐρώτα πηγῆς. Ἐνταῦθα οἱ δύο ποταμοὶ βυθίζονται συνάμα, ἀλλὰ μόλις ἀναμίξαντες τὰ ὕδατα αὐτῶν ἐν ρεῖθρῳ ὑπογείῳ, χωρίζονται πάλιν καὶ ἀνατέλλουσιν, ὁ μὲν εἰς τὴν βόρειον Λακωνικὴν, ὁ δὲ εἰς τὸ πεδίον τῆς Μεγάλης πόλεως ἀπὸ τοῦ ὁποίου ρεῖι ἡδη ἀδιαλείπτως καταφανὴς πρὸς τὴν δυτικὴν θάλασσαν. Εἶναι δὲ ὁ Ἀλφειὸς ὁ μέγιστος τῆς Πελοποννήσου ποταμὸς, καὶ ἐμπύπτουσιν εἰς αὐτὸν πολλὰ ἀρκαδικὰ ρεῦματα, ἐξ ὧν τινὰ, οἷον ὁ Λάδων καὶ ὁ Ἐρύμανθος, οἱ ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν ὀρέων κατερχόμενοι, εἶναι λόγου ἄξια ποτάμια· ἐπὶ λόφων δὲ παρακειμένων εἰς τὰς συμ-

βολὰς τῶν ρευμάτων τούτων μετὰ τοῦ Ἀλφειοῦ ὑψοῦντο ἀνέκαθεν πολλὰ πόλεις, ἡ Κλείτωρ, ἡ Ψωφίς, τὸ Μεθύδιον, ἡ Βρένθη, ἡ Γόρτυς καὶ ἡ Ἡραία. Πρὸς ἀνατολὰς ἐξεναντίας ἡ Ἀρκαδία οὐδεμίαν ἔχει καταφανῆ διέξοδον τῶν ὑδάτων αὐτῆς, ὥστε τὰ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος πολυάριθμα μικρὰ αὐτῆς πεδία, τῆς Ἀτέας, τοῦ Παλλαντίου, τῆς Τεγέας, τῆς Μαντινείας, τοῦ Ὀρχομενοῦ, τῆς Ἀλέας, τῆς Στυμφάλου καὶ τῆς Φενεοῦ, ἤθελον κατακλυσθῆ, ἐὰν τὰ ὕδατα αὐτῶν δὲν κατεδύοντο ὁμοίως εἰς χάσματα καὶ ὑπόγεια ρεῖθρα. Ὅσακις δὲ τὰ χάσματα ταῦτα φράσσονται, τότε τινὲς ἐκ τῶν κοιλάδων ἐκείνων, καὶ ἰδίως ἡ τῆς Στυμφάλου καὶ τῆς Φενεοῦ, μεταβάλλονται εἰς ἀληθεῖς λίμνας.

Πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀρκαδίας ἀπλοῦται ἡ Ἀργεῖα, ἥτις ὁμῶς, ἀπὸ δυσμῶν, ὀρίζεται πρὸς τοῦτοις καὶ ὑπὸ τῆς Ἀχαΐας, πρὸς ἄρκτον, καὶ ὑπὸ τῆς Λακωνικῆς, πρὸς μεσημβρίαν. Ἀποτελεῖ δὲ ἡ Ἀργεῖα μικρὰν, οἷονεὶ τετράγωνον χερσόνησον, προσηρτημένην εἰς τὴν μεγαλητέραν τῆς Πελοποννήσου. Τῆς ἀργολικῆς ταύτης χερσονήσου ἡ μὲν ἄρκτικοανατολικὴ πλευρὰ, ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ Σκυλλαίου, διαβρέχεται ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ σαρωνικοῦ κόλπου, ἡ δὲ μεσημβρινοανατολική, ἀπὸ τοῦ Σκυλλαίου μέχρι τῆς κατέναντι τῶν Πετσῶν ἄκρας, ὑπὸ τῆς περὶ τὴν νῆσον ταύτην καὶ τὴν Ὑδραν θαλάσσης, ἡ δὲ μεσημβρινοδυτικὴ, ἀπὸ τῆς κατέναντι τῶν Πετσῶν ἄκρας μέχρι τοῦ Ἀργους, ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ ἀργολικοῦ κόλπου, ἡ δὲ τετάρτη παρατείνεται μεσογείως ἀπὸ τοῦ Ἀργους μέχρι τοῦ κορινθιακοῦ ἰσθμοῦ. Ὁ εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ εἰς τὴν Ἀργεῖαν ἔχει δεξιᾶ μὲν, παρὰ τὸν κορινθιακὸν κόλπον, τὴν μικρὰν Σικυωνίαν, κατὰ μέτωπον δὲ καὶ πρὸς ἀριστερὰν, παρὰ τὸν σαρωνικὸν κόλπον, τὴν πολὺ μεγαλητέραν Κορινθίαν, ἥτις ἐξετείνετο καὶ ἐκτὸς τοῦ ἰδίου λεγομένου κορινθιακοῦ ἰσθμοῦ μέχρι τῶν συνόρων τῆς Μεγαρίδος, τῆς κειμένης ἐπὶ τοῦ εὐρυτέρου καὶ ὀρεινοτέρου μέρους τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ συνάπτοντος τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῆς χέρσου Ἑλλάδος. Ἡ Σικυὼν κατεῖχε μὲν καὶ μεσογείους πολλὰς κοιλάδας, ἐνέμετο δὲ, ἐξ ἡμισείας πρὸς τὴν Κόρινθον, μικρὸν πυχάλιον πεδίον, τοῦ ὁποίου ἡ εὐφορία ἦτο ἐκπαλαι παροιμιώδης. Αἱ δύο αὗται πόλεις ἐπεκράτουν τῶν εἰς τὴν χερσόνησον παρόδων καὶ ἡ μὲν ὑπερκειμένη τῆς Σικυῶνος ἄκρα ἐδέσποζε τῶν πυλῶν τῶν δύο κοιλάδων τοῦ Ἑλισσόντος καὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ἐξ ὧν ὁ τελευταῖος κατέρχεται ἐκ τῶν πεδίων τοῦ Φλιοῦντος καὶ τῶν Ὀρνεῶν ὁ

δὲ ὑψηλὸς καὶ ἀπόκρημνος Ἀκροκόρινθος, ὅστις, ὅπως σήμερον ἔχει ἡ στρατιωτικὴ τέχνη, εἶναι σχεδὸν ἄχρηστος, διότι παράκειται αὐτῷ ὄρος ὑψηλότερον, τὸ πάλαι ἦτο ἀπόρθητος καὶ τὰ μάλιστα λόγου ἄξιος, καθὸ φρουρῶν ἅμα μὲν τοῦ ἰσθμοῦ, ἅμα δὲ τῆς παρόδου τῆς ἀγούσης εἰς τὰ πεδία τῶν Κλεωνῶν καὶ τῆς Νεμέας. Ἐπὶ τῆς ἀρκτικοκωντολικῆς πλευρᾶς τῆς ἀργολικῆς χερσονήσου, παρὰ τὸν σαρωνικὸν κόλπον, ἡ Κορινθία ἐξετείνεται μέχρι τῆς Ἐπιδαυρίας, ἥτις, ἐκτὸς μικρῶν τινῶν παρὰ τὴν θάλασσαν πεδίων, περιελάμβανε καὶ εὐφόρους μεσογείους κοιλάδας, ὧν μία ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ τῆς ἱατρικῆς Ἀσκληπιοῦ. Εἶχε δὲ ἡ Ἐπιδαυρία ἀντικρὺ μὲν αὐτῆς τὴν Αἰγιναν, πρὸς δεξιὰν δὲ, πάντοτε ἐπὶ τοῦ σαρωνικοῦ κόλπου, τὸ εὐφορον τῆς Τροιζηνίας πεδίων καὶ τὴν ἄκρην τοῦ Σκυλλαίου. Τὴν εἰσόδον οὕτως εἰπεῖν τοῦ πεδίου τούτου ἀποτελεῖ ὁ λαμπρὸς λιμὴν τοῦ Πώγωνος, ὁ προφυλαττόμενος ὑπὸ τε τῶν ὑψηλῶν τῆς χερσονήσου τῶν Μεθάνων βράχων, οἵτινες προκύπτουσι πρὸς βορρᾶν ἐπὶ τοῦ σαρωνικοῦ κόλπου, καὶ ὑπὸ τῶν διὰ στενῆς σύρτιδος ἠνωμένων νήσων Ἰερᾶς καὶ Καλαυρίας. Ἐπὶ δὲ τῆς μεσημβρινοδυτικῆς πλευρᾶς τῆς ἀργολικῆς χερσονήσου, ἀντικρὺ τῶν νήσων Ὑδρας καὶ Πετσῶν, ὑψοῦτο ἡ Ἑρμιόνη, ἔχουσα πρὸς δεξιὰν τὴν μικρὰν Ἀσίνην, ἥτις ἀπετέλει τὸ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἄργους σύνορον. Τελευταῖον ἐν τῷ μυχῷ τοῦ ἀργολικοῦ κόλπου ἀπλοῦται πεδίων, τὸ ὁποῖον, ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ μάλιστα ὡς πρὸς τὴν Πελοπόννησον, εἶναι μέγα, διότι ἔχει τεσσάρων ἕως πέντε λευγῶν μῆκος ἐπὶ δύο περίπου πλάτους, καὶ τριχόθεν μὲν περιφράσσεται ὑπὸ ὑψηλῶν ὄρεων, πρὸς δὲ τὴν θάλασσαν ὑπάρχει ἀνεωγμένον. Τὸ δυτικώτερον αὐτοῦ μέρος, ἐν ᾧ κεῖται τὸ Ἄργος, εἶναι ταπεινότερον καὶ ὑγρότερον τοῦ ἀνατολικοῦ, ὅπου ἤκμασαν εἰς τοὺς πναρχαίους χρόνους αἱ Μυκῆναι καὶ ἡ Τίρυνς· ἀπὸ ἀνατολῶν δὲ ὠρίζετο ὑπὸ τοῦ μονήρους βράχου τῆς Ναυπλίας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἤρχιζεν ὁ λιμὴν τοῦ Ἄργους.

Ἡ παρὰ τὴν εἰσόδον τοῦ ἀργολικοῦ κόλπου, ἐπὶ τῆς δυτικῆς τοῦτου παραλίας κειμένη μικρὰ τῆς Κυνουρίας χώρα, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλὰς μεταξὺ τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Σπάρτης ἐριδας, ἐπὶ δὲ τῶν λαμπρῶν ἡμερῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἀνῆκεν εἰς τὴν Λακωνικὴν. Ἀλλὰ τὴν ἰδίως Λακωνικὴν ἀποτελεῖ κοιλάς ἥτις κεῖται πρὸς μεσημβρίαν μὲν τῆς Ἀρχαδίας, πρὸς ἄρκτον δὲ τοῦ λακωνικοῦ κόλπου, ὁρί-

ζεται ἀπ' ἀνατολῶν ὑπὸ τοῦ Πάρνωνος. ἀπὸ δυσμῶν ὑπὸ τοῦ Ταυγέτου καὶ διαρρέετχι, καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μῆκος, ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, ὑπὸ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Ἡ κοιλάς αὕτη τοῦ Εὐρώτα ὑποδιαιρεῖται εἰς τρία διακεκριμένα τμήματα. Τὸ ἀνώτερον τούτων, ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν τελευταίων καταραινῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ, ἀπολήγει περὶ τὰς συμβολὰς αὐτοῦ μετὰ ἐτέρου ποταμοῦ, τοῦ Οἰνοῦντος, μικρὸν ἄνωθεν τῆς Σπάρτης. Τὸ πρῶτον τούτου τμήμα σφίγγετχι μετὰξὺ τοῦ Ταυγέτου καὶ τῆς ὀρεινῆς καὶ ἀγρίας χώρας ἣτις συνδέει μὲν τὸν Ταύγετον μετὰ τοῦ Πάρνωνος, ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πάλαι πιθανῶς Σκιρῆτις. Περὶ Σπάρτην, αἱ δύο αὗται ἀντίθεται ὀρειναὶ σειραὶ προσεγγίζουσι τοσοῦτον, ὥστε δὲν καταλείπουσι μετὰξὺ αὐτῶν εἰμὴ τὸ πλάτος τῆς κοίτης τοῦ Εὐρώτα, κατωτέρω δὲ τοῦ στενοῦ τούτου ἀπλοῦται τὸ εὐρύτερον λακωνικὸν πεδῖον, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐκτείνεται ἀδιακόπως μέχρι τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τέμνεται εἰς δύο τμήματα, διὰ στενοῦ αὐλῶνος, σχηματιζομένου μὲν ὑπὸ κλάδου τινὸς τοῦ Ταυγέτου, χωρίζοντος δὲ τὴν κοιλάδα τῆς Σπάρτης, ἥτις τὸ δεῦτερον, τὸ μέσον τμήμα τῆς κοιλάδος τοῦ Εὐρώτα, ἀπὸ τὸ ἐν τῷ μυχῷ τοῦ λακωνικοῦ κόλπου τρίτον τμήμα, τὸ πρᾶλιον τοῦ Ἑλούς πεδῖον. Παρὰ τὴν εἰσοδὸν δὲ τοῦ λακωνικοῦ κόλπου, πλησίον τῆς Μαλέας, κεῖται ἡ εὐλίμενος νῆσος, τὰ Κύθηρα, ἣτις ἦτο ἡ πολύτιμος προμαχὼν τῆς Λακωνικῆς, ἡ ἐπιφόβος αὐτῆς γείτων.

Ὁ Ταύγετος χωρίζει τὸν λακωνικὸν κόλπον ἀπὸ τὸν πολὺ μᾶλλον εἰσέχοντα μεσσηνιακόν. Τὸ βόρειον ὅμως τοῦ Ταυγέτου μέρος δὲν ἀποτελεῖ ἀμέσως τὸ ἀπ' ἀνατολῶν σύνορον τῆς Μεσσηνίας· ἀλλὰ δυτικώς τις τοῦ ὅρους τούτου κλάδος, μετὰξὺ τοῦ ὁποίου καὶ τοῦ Ταυγέτου παρεμπίπτει ἡ Κρωμῆτις χώρα τῆς Ἀρχαδίας. Ἀπὸ τῆς ρίζης λοιπὸν τῶν ὀρέων τούτων ἄρχεται τὸ μεσσηνιακὸν πεδῖον, τὸ ὁποῖον διαβρέχεται ὑπὸ πολυαριθμῶν βυακίων, καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς Ἰθώμης ἀναβλύζοντος Παμίσου, τέμνεται δὲ, ὡς καὶ ἡ τοῦ Εὐρώτα κοιλάς κάτωθεν τῆς Σπάρτης, εἰς δύο, δι' ὀρεινῆς σειρᾶς, ἀναχωρούσης μὲν ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς αὐτοῦ ἄκρας, διασχίζουσης δὲ αὐτὸ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ πλάτος. Ἡ ἄνω χώρα, διειργομένη ἀπὸ τῆς Ἀρχαδίας ὑπὸ μέρους τοῦ Λυκαίου ὄρους, καὶ ὀριζομένη ἀπὸ δυσμῶν ὑπὸ τῆς περιήμου Ἰθώμης, ἐκαλεῖτο πεδῖον Στενυκλᾶριον ἢ Στενυκληρικόν· ἡ δὲ κάτω ἀπλοῦτχι παρὰ τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου, εἶναι πολὺ εὐφορωτέρα

καὶ ἐκαλεῖτο ἐνίοτε ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Μακαρία. Πρὸς δυσμὰς τῆς 'Ιθώμης καὶ τοῦ Στενυκληρικοῦ πεδίου ὑπάρχουσι πολλάι καὶ εὐφοροὶ κοιλάδες, ὧν τινες παρεκτείνονται μέχρι τῆς δυτικῆς περαλίας, ὅπου μάλιστα ἄξιονημύνετος εἶναι ὁ βαθὺς λιμὴν τῆς Πύλου, τὸν ὅποιον πολλάκις θέλομεν λάβει ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ ἐν τῇ μέσῃ καὶ ἐν τῇ νέᾳ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ.

Τὸ βεῦμα τῆς Νέδας, ἣτις ἐκπηγάζει ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας καὶ ῥέει εἰς τοὺς πρόποδας ὀρεινῆς σειρᾶς περιλαμβανούσης τὴν οὐδὲν ἦττον τῆς 'Ιθώμης ὀνομαστὴν Εἶραν, ὠρίζετο πρὸς βορρᾶν τὴν Μεσσηνίαν καὶ ἐχώριζεν αὐτὴν ἀπὸ τὴν 'Ηλείαν, κατὰ τὴν ἐκτενέστεραν τοῦ ὀνόματος τούτου ἔννοιαν. Διότι τὸ τμήμα τῆς 'Ηλείας, τὸ κείμενον ἀμέσως παρὰ τὴν βόρειον ὄχθην τῆς Νέδας, ὀνομάζεται ἰδίως Τριφυλία, καὶ εἶναι χώρα ὀρεινὴ, ὀριζομένη μὲν ἀπ' ἀνατολῶν ὑπὸ τῆς κοιλάδος τοῦ 'Αλφειοῦ, συνάπτουσα δὲ τὸ Λύκαιον μετὰ τῆς Φολόης. Τὰ ὄρη ἢ μᾶλλον οἱ λόφοι τῆς Τριφυλίας δὲν καταλείπουσι μεταξὺ τῆς ῥίξης αὐτῶν καὶ τῆς θαλάσσης εἰμὴ στενὸν αἰγιαλόν, ἔχοντα, ὡς ὅλα σχεδὸν τὰ παράλια τῆς 'Ηλείας, τοῦτο τὸ ἰδιάζον, ὅτι περιστοιχίζεται ἀπὸ τενάγη ἢ λίμνας, χωριζομένας μὲν ἀπὸ τῆς θαλάσσης διὰ θινῶν, δηλαδὴ ὑπὸ ἁμμωδῶν σωρῶν, σχηματιζομένας δὲ ὑπὸ τε βυάκων καὶ ὑπὸ τῶν κυμάτων, τὰ ὅποια, ἐν καιρῷ τρικυμίας, ὑπερπηδῶσι τὰ φυσικὰ ἐκεῖνα καὶ στενὰ προχώματα. Πρὸς βορρᾶν πάλιν τῆς Τριφυλίας ἔκειτο ἡ ἰδίως λεγομένη Πισῆτις, ἣτις περιελάμβανε ποτε ἅπασαν τὴν κάτω τοῦ 'Αλφειοῦ κοιλάδα· ἐνταῦθα, παρὰ τὴν δεξιὰν τοῦ ποταμοῦ ὄχθην, ὑψοῦτο ἡ ἀρχαία τῆς Πίσσης πόλις, ἐν τῷ πολυθρullyτῷ πεδίῳ τῆς 'Ολυμπίας, ὅπου ἐτελεῖτο ὁ ὀλυμπιακὸς ἀγών. Τέλος πρὸς βορρᾶν τῆς Πισῆτιδος ἡ πλοῦτο ἡ κυρίως λεγομένη 'Ηλις, ἣτις, καὶ Κοίλη 'Ηλις ὀνομαζομένη, εἶνε πεδῖον εὐρὺ, ἐκτεινόμενον πρὸς βορρᾶν μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ Ἀράξου, μηδὲ διακοπτόμενον ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης εἰμὴ ὑπὸ τοῦ μονήρους ἁκρωτηρίου τοῦ Χελωνάτα.

Ὅριον μεταξὺ 'Ηλείας καὶ Ἀχαΐας ἦτο ὁ πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Ἀράξου ποταμὸς Λάρισος. Καὶ εἰς μὲν τὸ δυτικόν τῆς Ἀχαΐας μέρος, ἀπὸ τοῦ Ἀράξου μέχρι τοῦ πορθμοῦ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου, τὰ ὑψηλὰ ὄρη τὰ διαχωρίζοντα τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας, καταλείπουσι μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς θαλάσσης πεδία τινὰ ἐκτενῆ ὡς

πρὸς τόπον τοσοῦτον ὀρεινόν, ἀλλὰ παρὰ τὸν κορινθιακὸν κόλπον τὰ ὄρη ταῦτα δὲν χωρίζονται ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰμὴ ὑπὸ στενοῦ αἰγιάλου, καὶ ἐνίοτε μάλιστα τὸ κύμα φθάνει μέχρι τῆς ῥίζης αὐτῶν. Οὐδὲν ἥττον ἡ παραλία αὕτη καὶ αἱ παρακείμεναι κλιτύες εἶναι εὐφορώταται καθὼ ποτιζόμεναι ὑπὸ βρυμάτων, κατερχομένων, δι' αὐλώνων βαθέων καὶ στενῶν, ἀπὸ τῶν σπλάγχνων τῶν ὀρέων. Εἶναι ὁμῶς ἡ ἀχαϊκὴ παραλία ἀλίμενος, ἐνῷ ἡ καταντικρὺ βόρειος τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου ἀκτὴ ἔχει πολλοὺς λιμένας.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις καὶ ἡ ἐσωτερικὴ διαίρεσις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐπὶ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρόνων, εὕρισκον κατόικους καὶ κυριάρχας ἐντελῶς σχεδὸν διαφόρους τῶν κατοίκων καὶ κυριαρχῶν τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς. Τῷ ὄντι, ἡ Ἰλιάς ἀναφέρει ὡς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ Ἀχαιοὺς, Πυλίους, Ἐπειοὺς καὶ Ἀρκάδας, προδήλως δὲ καταδεικνύει τοὺς πρώτους ὡς ἐπικρατεστάτους ἐν τῇ χερσονήσῳ καὶ ἰδίως κατέχοντας ἅπαν τὸ ἀνατολικὸν καὶ τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος· ἐνῷ ἐπὶ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρόνων, πᾶσα ἡ δυτικο-μεσημβρινὴ καὶ ἡ ἀνατολικὴ Πελοπόννησος κατέχεται ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν Δωριέων, τοὺς ὁποίους ἡ Ἰλιάς οὕτε ἐνταῦθα, οὕτε ἄλλοῦ που εἶχεν ἀναφέρει· ἀντὶ τῶν Ἐπειῶν εὕρισκον εἰς τὴν Ἥλιδα λαὸν ὅστις ἐλέγετο ἀπὸ Αἰτωλῶν καταγόμενος· τοὺς Ἀχαιοὺς, τοὺς βλέπομεν περιεσταλμένους εἰς τὴν βόρειον τῆς χερσονήσου χώραν, τὴν ἀπὸ αὐτῶν ἔκτοτε Ἀχαΐαν ὀνομαζομένην, μόνον δὲ οἱ Ἀρκάδες διατηροῦσι τὰς ἐν τῷ μέσω τῆς Πελοποννήσου ἀρχαίας αὐτῶν κατοικίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν.

Ἡ Πῶς συνέβη ἡ μεγάλη αὕτη τῶν πραγμάτων ἀλλοίωσις; Οἱ ἄρχαιοι ἀπέδιδον αὐτὴν εἰς τὸ καὶ ἄλλοτε μνημονευθὲν παρ' ἡμῶν γεγονός, τὸ καλούμενον κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἰστόρουν δὲ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Εὐρύσθεὺς ἦσαν μὲν ἀμφότεροι ἀπόγονοι τοῦ περιωνύμου βασιλέως τῆς Τίρυνθος Περσέως, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλείου, ὁ Εὐρύσθεὺς ἀπεδίωξεν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτῶν τοὺς παῖδας

τοῦ ἥρωος, οἵτινες ἠναγκάσθησαν ὡς ἐκ τούτου νὰ ζητήσωσι καταφύγιον καὶ συμμάχους ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους Ὑλλος, ἐπιχειρήσας, ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμώμενος, νὰ ἀνακτῇ τὴν πάτριον χώραν, ἀπέτυχεν· ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ, οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπῆλθον πρὸς τοὺς Δωριεῖς, συναπεδήμησαν μετὰ τούτων ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὴν Δωρίδα, καὶ ἐντεῦθεν τελευταῖον οἱ τοῦ Ὑλλου διζέγγονοι, Ἰήμενος, Κρεσφόντης καὶ Ἀριστόδημος, ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ, τῇ συνδρομῇ τῶν Δωριέων, ὑπὸ Πάμφυλον καὶ Δύμαντα, τοὺς υἱοὺς τοῦ βασιλέως τῶν Δωριέων Αἰγιμιοῦ, καὶ τῇ συμπράξει τῶν Αἰτωλῶν, ὑπὸ τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν Ὁξυλον. Ὁ Τήμενος καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἀπεφάσισαν νὰ προσβῶλῃσι τὴν Πελοπόννησον, ὅχι διὰ τοῦ ἰσθμοῦ, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ὑλλος, ἀλλὰ διὰ τοῦ μεταξὺ Ρίου καὶ Ἀντιρρίου στενοῦ πορθμοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ὅχι μόνον οἱ Αἰτωλοὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ Λοκροὶ οἱ Ὀζόλαι ἐβοήθουν αὐτοὺς, οἱ τελευταῖοι ἔδωκαν εἰς αὐτοὺς λιμένα ἵνα ναυπηγήσωσι τὰ πλοῖά των, ὅστις ἔκτοτε ὠνομάσθη Ναύπακτος. Ἐκεῖθεν λοιπὸν ἀναχωρήσαντες, διεπέρασαν εἰς τὴν ἀντίθετον παραλίαν καὶ ὤρμησαν κατὰ τοῦ μεγίστου τῶν τότε ἡγεμόνων τῆς χερσονήσου, Τισαμενοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀρέστου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Συγκροτηθείσης δὲ μάχης κρισίμου, ἐνικήθη μὲν κατὰ κράτος ὁ Τισαμενὸς ἔπeson δὲ ὁ Πάμφυλος καὶ ὁ Δύμας, οἱ δὲ Δωριεῖς, γενόμενοι κύριοι τῆς Πελοποννήσου, ἐπεχείρησαν ἤδη τὴν διανομὴν αὐτῆς. Καὶ τὴν μὲν εὐφορον τῆς Ἡλίδος γῆν ἐπέτρεψαν εἰς τὸν Ὁξυλον καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν Αἰτωλοὺς, ὁ δὲ Τήμενος ἔλαβε τὸ Ἄργος, ὁ Κρεσφόντης, τὴν Μεσσηνίαν· καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀριστόδημος εἶχεν ἀποθάνει διαρκούσης τῆς ἐκστρατείας, ἡ Σπάρτη ἐπετράπη εἰς τοὺς δύο διδύμους αὐτοῦ υἱοὺς, τὸν Εὐρυσθένη καὶ τὸν Προκλέα· ἔκτοτε δ' ἐπεκράτησε νὰ βασιλεύηται ἡ Σπάρτη ὑπὸ δύο βασιλέων, ἀπογόνων τῶν δύο τούτων ἀδελφῶν. Ἐπὶ πᾶσιν, οἱ Ἀχαιοὶ, ἐξωσθέντες οὕτω ἀπὸ τῆς λοιπῆς χερσονήσου, ὤρμησαν εἰς τὴν βόρειον, παρὰ τὸν κορινθιακὸν κόλπον, παραλίαν καὶ κατεστάθησαν αὐτοὶ, ἀναγκάσαντες τοὺς προτέρους αὐτῆς κατοίκους, τοὺς Ἴωνας, νὰ καταφύγῃσι πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν Ἀθηναίους· ἂν καὶ ἡ Ἰλιάς οὐδόλως ἀναφέρει Ἴωνας ἐν Πελοποννήτῳ.

Ἡ παράδοσις αὕτη ἡρμηνεύθη πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ὑπὸ ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. Τὸ καθ' ἡμᾶς δὲν θέλομεν ἀναφέρει εἰμὴ τοὺς ἀρχαίους, διότι οἱ νεώτεροι ἀναπλάττουσι συνήθως τὰ πράγματα

κατὰ τὴν ἰδίαν γνώμην, δὲν μορφοῦσι δὲ τὴν ἰδίαν γνώμην κατὰ τὰ πράγματα. Ὁ Θουκυδίδης καὶ ὁ Πλάτων ἐκ συμφώνου βεβαιοῦσιν ὅτι οἱ Ἑρακλεῖδαι τῆς παραδόσεως οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ φυγάδες τῆς Πελοποννήσου ἀνακτῆσαντες τὰς πατρίδας ἐξ ὧν εἶχον προσφάτως ἐξωσθῆ. Διαρκοῦντος, λέγουσι, τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου, νέα γενεὰ ἐπεκράτησεν εἰς τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος· ὅτε δὲ ἐπέστρεψαν οἱ ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατεύσαντες ἥρωες, πολλαὶ προέκυψαν στάσεις, καὶ σφαγαί, καὶ φυγαί, καὶ κάθοδοι· ἐκ τούτων συνέβησαν αἱ τε προεκτεθεῖσαι ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐν Βοιωτίᾳ μεταβολαί τῶν καθεστώτων καὶ ἡ ἐν Πελοποννήσῳ περὶ ἧς νῦν ὁ λόγος. Ἡ εἰδησις αὕτη περιβέβλημένη τὸ κύρος τοῦ ἀκριβεστάτου τῶν ἱστορικῶν καὶ ἀσπαστῆ γενομένη ὑπὸ ἀνδρὸς οἷος ὁ ἕτερος τῶν μετῴρων, δυσκόλως δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ. Τοῦτο μόνον ἐπιτρέπεται νὰ προσθέσωμεν ὅτι οἱ ἐπιστρέψαντες φυγάδες δὲν μετωνομάσθησαν Ἑρακλεῖδαι ὑπὸ τῆς βραδύτερον διαπλασθείσης παραδόσεως. Αὐτοὶ οὗτοι ἐξ ἀρχῆς μᾶλλον ὅτε παρεσκευάζοντο ἐπὶ τὴν κάθοδον, ἠθέλησαν νὰ περιβάλωσιν ἑαυτοὺς διὰ τῆς αἴγλης τοῦ ὀνόματος τούτου· διότι ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται πῶς ἐν τῇ νέᾳ τῶν πραγμάτων καταστάσει, ἀπανταχοῦ σχεδὸν τῆς χερσονήσου, ἀπεδόθη εἰς τὴν πρώτην φυλὴν ἢ τῶν Ὑλλέων προσηγορία, ἥτοι τῶν ἀπογόνων τοῦ Ὑλλου, τοῦ μυθολογουμένου υἱοῦ τοῦ Ἑρακλέους.

Περὶ δὲ τῆς στρατιᾶς τῆς καταγαγούσης τοὺς φυγάδας, ἡ ἐπικρατήσασα ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων γνώμη ἦτο ὅτι τοὺς μὲν Αἰτωλοὺς ἀποκατέστησαν εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν οἱ Αἰτωλοὶ, τοὺς δὲ λοιποὺς οἱ Δωριεῖς. Ἡ Δρυοπίς μετωνομάσθη Δωρίς· αἱ νέαι ἐν Μεσσηνίᾳ, ἐν Λακωνικῇ καὶ ἐν Ἀργολίδι καὶ Κορινθίᾳ ἰδρυθεῖσαι πολιτεῖαι ἐκλήθησαν δωρικαί. Ὁ Πίνδαρος ἀναφέρει Δωρίους τεθμούς καὶ Αἰγυμιόν. Ἴδιος ἐλογίσθη βίος, τὸ δωριστὶ ζῆν καὶ πλεῖστα ὅσα τοῦ βίου τούτου προσηγορεύθησαν δωρικὰ, οἷον δῶριος οἰκονομία· δωρίς ἐσθής. Ἴδιος ῥυθμός ὠνομάσθη δωρικός, οἷον κίονες δωρικαί, δωρικοὶ τρίγλυφοι, δωρικὸν κυμάτιον· ὑπῆρξαν δὲ ὡς φαίνεται καὶ γράμματα, δωρικὰ κληθέντα. Ἐπὶ τέλους ὁ μέγας πελοποννησιακὸς πόλεμος παρεστάθη ὡς πόλεμος Δωριέων κατὰ Ἰώνων, τὰ δὲ δύο ταῦτα κυριώτατα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τμήματα ὡς αἰετοπετὸς πρὸς ἄλληλα πολέμια.

Ἐπ' ἀρχοῦσιν ἐν τούτοις μαρτυρίαι καὶ ἐνδείξεις καθιστῶσαι καταφανές ὅτι τὸ ὄνομα τῶν Δωριέων δὲν ἐδήλου ἐξ ἀρχῆς ἰδίαν φυλὴν ἔχουσαν

ἔκτοτε τὸν ὑπὸ τῶν προαναφερθέντων γεγονότων ἀποδιδόμενον αὐτῇ ἰδιάζοντα χαρακτηρᾷ. Ὁ Πλάτων, ἀφοῦ ἐξήγησε τίνες ἦσαν οἱ Ἑρακλειδαι, ἐξηγεῖ ἐνταύτῳ πῶς προέκυψεν εἰς μέσον ἢ τῶν Δωριέων προσηγορία, λέγων ὅτι οἱ ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν Πελοπόννησον μετέβαλον ὄνομα, Δωριεῖς ἀντὶ Ἀχαιῶν κληθέντες, « διὰ τὸ τὸν συλλέξαντα αὐτοὺς τότε εἶναι Δωριᾶ. » Καὶ ὁ Πρόδοτος λέγει ὅτι τὸ δωρικὸν γένος δὲν ἐκλήθη δωρικὸν εἰμὴ ἀφοῦ ἦλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ὁ Πίνδαρος ἀποκαλεῖ τοὺς Σπαρτιάτας ἐκγόνους « Περικλίου καὶ μὲν Ἑρακλειδᾶν, » ἥτοι ἐκγόνους τῶν Ἑρακλειδῶν καὶ ποικίλου ὑπ' αὐτῶν συλλεγέντος στρατοῦ. Κατὰ τὸν περὶ Ἑλλήνων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ μῦθον, ὁ Δῶρος, λαβὼν τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου, ἐκάλεσεν αὐτὸν ἑαυτοῦ ἅπαντας τοὺς ἐκτὸς τοῦ Ἰσθμοῦ οἰκοῦντας. Ὁ μῦθος οὗτος εἶναι μὲν ἀρχαιότατος, οὐχὶ ὅμως ἀρχαιότερος τῆς Η' ἑκατονταετηρίδος, διότι ὅλως ἀποσιωπώμενος ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἀναφέρεται κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου ὁ ἐστὶ προέκυψεν εἰς μέσον εὐθὺς ὡς οἱ Σπαρτιάται, ῥυθμίσαντες διὰ Λυκούργου τὸ πολίτευμα αὐτῶν, ἐπέδοθησαν διὰ τοῦ πρώτου μεσσηνιακοῦ πολέμου εἰς τὸ κυριαρχικὸν αὐτῶν στάδιον. Τότε ἵνα ἐξάρωσι τὸ ἐν τῷ ἑλληνικῷ κόσμῳ ἀξίωμα αὐτῶν παρέστησαν τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγέτην ὡς πρωτότοκον τοῦ Ἑλλήνων υἱόν. Καὶ ὅμως δὲν εἶπον ἔτι ὅτι ἀπετέλουν ἰδίαν τινὰ φυλὴν, ἀλλ' ἀπεναντίας ὅτι ἅπαντες οἱ ἐκ τῆς Πελοποννήσου οἰκοῦντες ὠνομάζοντο Δωριεῖς. Τὴν ἀξίωσιν ἰδίης φυλῆς δὲν ἤρχισαν νὰ προτείνωσιν εἰμὴ ἐν τῇ Ζ' ἑκατονταετηρίδι ὅτε καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας συνετελέσθη ἡ ὅλη περὶ τῆς καθόδου τῶν Ἑρακλειδῶν παράδοσις. Τότε, ὁσημέραι προαγομένης τῆς ἐπιδόσεως αὐτῶν, ἠθέλησαν κατὰ πρῶτον νὰ ἐπιδείξωσιν ἑαυτοὺς ὡς ἔκκοιτον τοῦ ὅλου ἔθνους μοῖραν, ἐνταύτῳ δὲ νὰ λάβωσιν ἰδίον τι ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ Ἑλλάδι ὀρμητήριον καὶ τότε ὁ Τυρταῖος εἶπεν ὅτι ἦλθον ἐκ Δρυοπίδος, ἡ δὲ Δρυοπίς, μετονομασθεῖσα Δωρίς, παρέμεινε λογιζομένη ὡς μητρόπολις τῶν Δωριέων.

Οὐδεὶς τὸ πάλαι ἐπίστευεν εἰς τοὺς δωρίους θεμούς τοῦ Αἰγίου τοῦ Μέρου τοῦ Λυκούργου πολιτεύματος οἱ Σπαρτιάται διετέλεσαν κατὰ τὸν Ἡρόδοτον καὶ τὸν Θουκυδίδην κακονομώτατοι πάντων Ἑλλήνων καὶ ἐπὶ πλείστον σπασιζόντες τοὺς δὲ νόμους τοῦ Λυκούργου, αὐτοὶ τε οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ἐγκριτώτατοι τῶν Ἑλλήνων Ἡρόδοτος, Ἀριστοτέλης, Στράβων, Πλούταρχος, ἔλεγον ἐκ Κρήτης παραληφθέντας. Τὸ δωριστὶ ζῆν ἐσήμαινε δαιτᾶσθαι κατὰ τοὺς θεσμούς τοῦ Λυκούργου,

οἵτινες δὲν ἦσαν δωρικοὶ καὶ, παρεκτὸς τῆς Σπάρτης, εἰς οὐδεμίαν ἄλλην δωρικὴν πόλιν ἀναφαίνονται. Δωρικός ῥυθμὸς ἐκλήθη ὁ ἀρχαιοτάτος καὶ ἀπλούστατος ἑλληνικὸς ῥυθμὸς, ὅστις τοσοῦτον ὀλίγον ἦτο ἰδιόζων τοῖς Δωριεῦσιν ὥστε βραδύτερον ἐν τῇ δωρικῇ Κορίνθῳ ἀνεπλάσθη τὸ ποικιλώτερον τῶν κιονοκράνων. Περὶ τοῦ δωρικοῦ ῥυθμοῦ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅ,τι ἔλεγεν ὁ Ἡρόδοτος περὶ τῆς δωρίδος ἐσθῆτος· πᾶσα ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ τῶν γυναικῶν ἐσθῆς «ἡ αὐτὴ ἦν τὴν νῦν Δωρίδα καλοῦμεν,» καὶ ὅ,τι αὐτὸς ὁ Μύλλερος περὶ τῶν δωρικῶν γραμμάτων· δωρικὰ ἐκλήθησαν τὰ ἀρχαιοτάτα ἑλληνικὰ γράμματα.

Αὐτοὶ οἱ Σπαρτιᾶται οὐδόλως ἐπίστευον εἰς τὸν πανάρχαιον τῶν Δωριέων βασιλέα καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Πάμφυλον καὶ Δύμαντα. Ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς πόλεως αὐτῶν ἦν διέσωσεν ἡμῖν ὁ περιηγητὴς Παυσανίας, κατονομάζοντι πλεῖστα μνημεῖα ἀναφερόμενα εἰς τὰς παρὰ δόσεις τῶν Ἀχαικῶν χρόνων· ἡ μεγάλη τῆς Ἀφειταίδος ὁδὸς ἥτις παρῆγε τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ δρόμου ὃν προέθηκεν ἐν αὐτῇ ὁ Ἰκάριος εἰς τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης· Ὀρέστου καὶ Ἀγαμέμνονος τάφος· Ἑλένης ἱερόν· Κάστωρος μνῆμα· ἄγαλμα Διοσκούρων Ἀμθουλίων κ. τ. τ. Πλεῖστα δὲ πάλιν ἀναφέρονται μνημεῖα διαιωνίζοντα γεγονότα καὶ ὀνόματα τῶν ἱστορικῶν χρόνων· οἷον Δήμου Σπαρτιατῶν ἀνδρίας, Στοᾶ περσικὴ ἀπὸ Μηδικῶν λαφύρων, μνῆμα Λεωνίδου, μνῆμα καὶ εἰκόνες Παυσανίου, τάφος Βρασίδου κ. τ. τ. Ἀλλὰ μάτην ἠθέλομεν ἀναζητήσῃ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εἰκόνα ἢ ἡρώον τοῦ Αἰγίμιου ἢ τοῦλάχιστον τῶν υἱῶν αὐτοῦ Παμφύλου καὶ Δύμαντος, οἵτινες, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἔπесον ἀμφοτέροι ἐν τῷ ἀγῶνι δι' οὗ οἱ Δωριεῖς ἐγένοντο κύριοι τῆς Πελοποννήσου. Ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἐκήρυττον ἑαυτοὺς διαρρήδην Ἀχαιοὺς, οὐχὶ Δωριεῖς. Περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ὁ Κλεομένης· θελήσας δὲ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἄδυτον τῆς ἐν τῇ ἀκροπόλει θεᾶς, παρεκωλύθη ὑπὸ τῆς ἱερείας ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι «οὐ θεμιτὸν Δωριεῦσι παρίεναι ἐνταῦθα.» Τότε ὁ Κλεομένης δὲν ἐδίστασε νὰ ἀποκριθῇ· «ὦ γύναι, ἄλλ' οὐ Δωριεὺς εἰμι, ἀλλ' Ἀχαιός.»

Ἐξ ὧν τούτων συνάγεται ὅτι οἱ Δωριεῖς ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἄθροισμα μαχίμων τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος κατοίκων τοὺς ὁποίους ἐστρατολόγησαν οἱ φυγάδες τῆς Πελοποννήσου ἵνα δι' αὐτῶν ἀνακτήσωσι τὰς πατρίδας. Εἰς φυλὴν δὲ ἰδίαν δὲν μετεμορφώθησαν εἰμὴ βραδύτερον, ὅτε οἱ Σπαρτιᾶται, γενόμενοι κύριοι τῆς μετὰ τὰ τρωϊκὰ ἐπελθούσης εἰς τὰ πράγματα τῆς χερσονήσου μεταβολῆς, ἠθέλησαν νὰ παραστήσωσι

τὴν μεταβολὴν ταύτην ὡς ἔργον ἐξαιρέτου τινὸς μοίρας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἐπὶ τούτῳ ἀνέπλασαν τότε τὸν μῦθον τοῦ Ἑλληνος μετὰ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Δῶρου, ἐνῶ ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας οἱ Ἀχαιοὶ εἶχον δημιουργήσει τὸν πρῶτον ἑλληνικὸν κόσμον· καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀπέδωκαν εἰς τὸν Αἰγυμιὸν τοὺς θεσμοὺς τοῦ Λυκούργου, οἵτινες οὐδὲν κοινὸν εἶχον οὔτε πρὸς τὸν προγενέστερον οὔτε πρὸς τὸν μεταγενέστερον ἑλληνικὸν βίον, ἀλλὰ μεταφυτευθέντες ἐκ Κρήτης εἰς Σπάρτην, θαυμασίως τφόντι αὐτόθι ἐτελειώθησαν. Καίτοι δὲ εἴμεθα ἔτι μακρὰν τῶν χρόνων καθ' οὓς ἐγένετο ἡ μεταμπίσις αὕτη, θέλομεν οὐδὲν ἥττον ὀνομάζει Δωριεῖς τοὺς μετὰ τῶν παλινόστων φυγάδων ἐμβολόντας εἰς τὴν Πελοπόννησον μαχητὰς, ἐπόμενοι τῷ Ἡροδότῳ καὶ τῷ Πλάτῳ, οἵτινες λέγουσιν αὐτοὺς ἔκτοτε Δωριεῖς κληθέντας.

Οἱ Δωριεῖς διεπέρασαν βεβαίως ἐκ Ναυπάκτου, ἀλλὰ δὲν ἐγένοντο κύριοι τῆς χερσονήσου διὰ μάχης μιᾶς. Μόνοι οἱ Ἑπειοὶ φαίνονται ἀναλαβόντες τὴν πατρίδα αὐτῶν ἀκωλύτως. Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ δὲν ἐπῆλθεν ἄλλη μεταβολή, εἰμὴ ὅτι ἐγκατεστάθη τότε παρ' αὐτοῖς μοῖρά τις τῶν Αἰτωλῶν, οἵτινες ὁμῶς δὲν ἔδωκαν εἰς τοὺς κατοίκους τὸ ἑαυτῶν ὄνομα· ἡ μὲν προσηγορία τῶν Ἑπειῶν ἐξέλιπεν, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ἐπεκράτησεν ἡδὴ ἑτέρα τις, ἡ τῶν Ἡλείων, ἐπιχώριος οὖσα καὶ αὕτη ἀνέκαθεν, διότι ἀναφέρεται ἐν τοῖς ὁμηρικοῖς ἔπεσιν. Οἱ δὲ Μεσσήνιοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι προσέκρουσαν εἰς δυσχερεῖας δεινάς.

Ὁ Ὀ Ἐφορος ἀξιοῖ μὲν συνωδὰ τῇ κοινῇ παραδόσει ὅτι οἱ Μεσσηνιοὶ ἐγένοντο ἐν τῷ ἅμα κύριοι ἀπάσης τῆς χώρας, προσεπιφέρει ὁμῶς ὅτι μετ' ὀλίγον ἠναγκάσθησαν νὰ περιορισθῶσιν εἰς μόνην τὴν Στενύκλαρον· καὶ τοῦτο κυροῦται ὑπὸ γεγονότων ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένων. Περὶ τὰ τέλη τῆς ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος, ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Τῆλεκλος λέγεται οἰκίσας πλησίον τοῦ μεσσηνιακοῦ κόλπου πόλεις τρεῖς· Ποιήεσαν, Αἰγείας καὶ Τράχιον· ἄρα ἡ χώρα αὕτη δὲν ἀνῆκεν ἔτι εἰς τοὺς Μεσσηνίους Δωριεῖς· δὲν ἀφῆρέθη δὲ ἀπὸ αὐτῶν ἐν τῷ μεταξὺ ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων διότι τὸ γεγονὸς εἶναι κατὰ μίαν περίπου ἑκατονταετηρίδα προγενέστερον τοῦ πρώτου μεσσηνιακοῦ πολέμου. Πλὴν τούτου ἐν ἔτει 736, ἀνηγορεύθη ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι νικητὴς ὁ Κορωνάιος Ὁξύθεμις· ἀλλ' εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποδυθῶσιν εἰμὴ πολῖται αὐτονόμου πόλεως, ἐκ τούτου δ' ἔπεται ὅτι ἡ Κορῶνη διέσωζεν ἔτι κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου τὴν ἑαυτῆς ἀνεξαρτησίαν. Χρονία ὡσαύτως

ἀπέβη ἡ τῆς Λακωνικῆς κατάληψις. Τὴν Σπάρτην παρέδωκε μὲν εἰς τοὺς παλινόστους ὁ Φιλόνομος, ἀλλ' εἰς ἀμοιβὴν ἔλαβε τὰς Ἀμύκλας, αἵτινες παρέμειναν αὐτόνομοι μέχρι Τηλέκλου. Τότε δὲ μόνον ἐκυριεύθησαν αἱ τε Ἀμύκλαι, καὶ ἡ Φᾶρις, καὶ αἱ Γερόνθραι, ἐχόντων Ἀχαιῶν αὐτὰς, 300 περίπου ἔτη ἀπὸ τῆς καθόδου. Καὶ ἔτι βραδύτερον, ἐπὶ Ἀλκαμένους τοῦ Τηλέκλου, κατελήφθη τὸ Ἔλος, Ἀχαιῶν ἔτι ἐχόντων αὐτό.

Ἐκ τῶν γεγονότων τούτων καθίσταται πρόδηλον ὅτι οἱ Δωριεῖς ζῶν Ἡρακλείδαις δὲν κατέσχον διὰ μιᾶς ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον· καὶ συνάγεται σύναμα ὅτι τὸ ἀνατολικὸν τῆς χερσονήσου τμήμα δὲν προσεβλήθη ὑπὸ τῆς στρατιᾶς ἣτις διεπέρασεν ἀπὸ Ἀντιρρίου εἰς Ῥίον. Ἡ στρατιὰ ἐκείνη, πρὸς τοσαύτας προσκρούσασα δυσχερείας ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ ἐν Λακωνικῇ, δὲν ἠδύνατο ν' ἀσχοληθῇ ἐν ταύτῳ περὶ τὴν κατάληψιν τῆς Ἀργολίδος καὶ τῆς Κορινθίας. Αἱ τελευταῖαι αὗται χῶραι προσεβλήθησαν βεβαίως ὑπὸ μοίρας τοῦ δωρικοῦ στρατοῦ ἐπιδραμούσης ἀπὸ θαλάσσης διὰ τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου. Τοῦτο ὑποδείκνυται προσέτι ἐκ τοῦ ὅτι μεταξὺ τῶν Λακεδαιμονίων, τῶν Μεσσηνίων καὶ τῶν Ἡλείων ὕφίσταντο σχέσεις τινές, ὧν ἡ αἰεποτε ἢ ἐπὶ τινα χρόνον παρέμειναν ἀμέτοχοι οἱ Ἀργεῖοι καὶ οἱ Κορίνθιοι. Τοῦ ἱεροῦ Ἀρτέμιδος τῆς Λιμνάτιδος τοῦ κειμένου ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Μεσσηνίας μετεῖχον πάντοτε μόνοι Δωριέων οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ Μεσσήνιοι. Κατ' ἀρχὰς δέ, ἥτοι ἐπὶ ἡμίσειαν περίπου ἑκατονταετηρίδα, ἐκοινώνησαν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνος μόνοι οἱ Μεσσήνιοι καὶ οἱ Ἡεῖοι· Κορίνθιοι, Ἐπιδάυριοι καὶ Μεγαρεῖς δὲν παρέστησαν ἐν αὐτῷ εἰμὴ μετὰ τὴν δωδεκῆτην Ὀλυμπιάδα καὶ ἔτι βραδύτερον ἀπέβη ἡ πανήγυρις ἐκείνη πανελλήνιος.

Κατὰ τὰ λοιπὰ, οἱ παλινόστοι τῆς ἀνατολικῆς Πελοποννήσου ὑπέστησαν περιπετείας ἀναλόγους τῶν ὅσαι συνέβησαν ἐν Λακεδαίμονι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ. Τὸ Ἄργος καὶ ἡ Κόρινθος ἐπολιορκήθησαν ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον ἀπὸ τῶν παρακειμένων λόφων τοῦ Τημενίου καὶ τοῦ Σολυγίου· ἡ Σικυῶν, ἡ Αἰγίνα, ἡ Τροιζήν, ἡ Ἐρμιόνη, ἡ Ἐπίδαυρος ἐκυριεύθησαν ἐπὶ τῆς δευτέρας γενεᾶς, ὁ Φλιοῦς καὶ αἱ Κλεωναὶ ἐπὶ τῆς τρίτης, ἡ Ἀσίνη ἐν τῇ ὀγδῷ ἑκατονταετηρίδι, ἡ Ναυπλία ἐν τῇ ἐβδόμῃ, ἔτι δὲ ἐπὶ τῶν μηδικῶν πολέμων, αἱ Μυκῆναι καὶ ἡ Τίρυνς ἦσαν πόλεις αὐτόνομοι.

Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τῆς παραδόσεως καθ' ὃν οἱ

Ἀχαιοί, ἐξωσθέντες διὰ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκ τῆς ἄλλης Πελοποννήσου, ὤρμησαν εἰς τὴν βόρειον παραλίαν καὶ καταλαβόντες αὐτὴν ἠνάγκασαν τοὺς προτέρους κατοίκους, Ἴωνας ὄντας, νὰ καταφύγῳσι πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν Ἀθηναίους. Ἀλλ' ἡ ὁλοσχερὴς κατάντησις τῆς Μεσσηνίας, τῆς Λακωνικῆς καὶ αὐτῆς τῆς Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας ἐγένετο διὰ χρόνου μακροῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ συνέβαινον βεβαίως ἀποδημίαι τινὲς ἐκ τῶν καταλαμβανομένων πόλεων ὅσων οἱ πρότεροι κάτοχοι ἐδέχθη νὰ ἐκχωρήσωσι μέρος τῶν κτήσεων αὐτῶν εἰς τὴν καταγαγοῦσαν τοὺς φυγάδας στρατιάν· ἀθρόαι ὅμως μεταναστάσεις λαῶν, οἷας ὑποθέτει ἡ παράδοσις, οὐδεμία ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ γείνωσιν ἐκ πρώτης ἀφετηρίας, ἀφοῦ ἐν τῇ Λακωνικῇ καὶ μάλιστα ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ἐπὶ 300 ἢ 400 ἔτη τὸ πλεῖστον τῆς χώρας ἐξηκολούθησε κατεχόμενον ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν.

Ἡ νέα τῶν πραγμάτων κατάστασις ὀργανώθη ἐν τῇ ἀνατολικῇ Πελοποννήσῳ πολὺ πρωϊμώτερον ἢ ἐν τῇ Λακωνικῇ. Δὲν προσθέτω καὶ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ διότι, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἡ μεταβολὴ οὐδέποτε ἐν αὐτῇ διωργανώθη σπουδαίως. Ἡ Σπάρτη δὲν ἐπρωταγωνίστησεν ἐν τῇ χερσονήσῳ εἰμὴ ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς ὀγδόης ἐκατονταετηρίδος, ἥτοι περὶ τὸ 400 ἔτος ἀπὸ τῆς καθόδου, ἐνῶ καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ἐπρωτεύει τὸ Ἄργος· καὶ τοῦτο τὸ μὲν διότι ἐνταῦθα πλεῖστον τῆς χώρας κατελήθη πολὺ πρότερον ἢ ἐν τῇ Λακωνικῇ, τὸ δὲ διότι ἡ νέα διαρρύθμισις τῶν πραγμάτων τῆς ἀνατολικῆς Πελοποννήσου δὲν διέφερε πολὺ τῆς ἐπὶ τῶν ὁμηρικῶν χρόνων. Ἡ ἀρχαία ἐκάστης πόλεως αὐτονομία διεσώθη ἀπαράλλακτος· ἐν ἄλλαις λέξεσι μία πόλις δὲν ἐκυριάρχει τῶν λοιπῶν, καθάπερ ἐγένετο βραδύτερον ἐν τῇ Λακωνικῇ. Ὁ βασιλεὺς ἐκάστης πόλεως συνήθως οὐδὲν ἄλλο ἢ το ἡ τῶν ἀρίστων προϋστάμενος. Οἱ πολῖται ἐκάστης πόλεως διηροῦντο, ὅπως ἐκπαλαι, εἰς φυλάς, ὧν γνωρίζομεν ἤδη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὰ ὀνόματα. Κατὰ τὰ προσυμφωνηθέντα ὑπὸ τῶν παλινόστων, ἐνόσῳ εὕρισκοντο ἔτι ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου, αἱ πρῶται ἐκάστης πόλεως φυλαὶ ὠνομάσθησαν Ὑλλεῖς, Πάμφυλοι καὶ Δυμᾶνες ἢ Δυμανάται. Οἱ πρῶτοι ἠνίττοντο τοὺς Ἡρακλείδας, ἥτοι τοὺς ἐπιστρέψαντας φυγάδας· οἱ δεῦτεροι τὴν πολύφυλον αὐτῶν στρατιάν· τῶν δὲ τρίτων ἡ προσηγορία, ἥτις ἀνήγετο ὑπὸ τῆς παραδόσεως εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγυμιοῦ Δύμαντα, ἡ ἱστορικὴ ἐτυμολογία δὲν ἀνευρέθη ἔτι. Ἀλλ' ὅπως ὡς πρὸς τὴν ὅλην χώραν τῆς ἀνατολικῆς

Πελοποννήσου μία πόλις δὲν ἐκυριάρχησε τῶν λοιπῶν, οὕτω καὶ καθ' ἐκάστην πόλιν, οἱ παλίνστοι καὶ ἡ στρατιὰ αὐτῶν δὲν ἰδιοποιήθησαν ἅπαντα τὰ πολιτικά δίκαια. Ἐνταῦθα συνέβη συμβιβασμός τις πρὸς τοὺς προτέρους κατοίκους. Τοιοῦτος συμβιβασμός ἐγένετο κατ' ἀρχὰς καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ καὶ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ. Ἀλλ' εἰς ἀμφοτέρας ταύτας τὰς χώρας ἡ ὑπὸ τῶν Δωριέων προταθεῖσα ἰσονομία πρὸς τοὺς προτέρους κατοίκους, δὲν ἠὲδοκίμησεν, ἐνῶ ἐν τῇ ἀνατολικῇ Πελοποννήσῳ ἀπετέλεσε τὴν βᾶσιν ἅπαντος τοῦ μετέπειτα βίου τῶν κατοίκων αὐτῆς. Ἐν Ἀργεὶ καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ οἱ προηγούμενοι κάτοικοι ἀπετέλεσαν φυλὴν τετάρτην, τὴν Ὑρνηθίαν· ἐν Σικυῶνι τετάρτην ὡσαύτως, τὴν τῶν Αἰγιαλέων· ἐν Κορίνθῳ μάλιστα αἱ φυλαὶ συνεποσώθησαν εἰς ὀκτώ· ἡ δὲ διάλεκτος ἡ παραχθεῖσα ἐκ τῆς μίξεως τῶν διαλεκτικῶν ἑτεροιώσεων τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος μετὰ τῆς γλώσσης τῶν ἐγχωρίων, ἀπέβη πολὺ μαλακωτέρα τῆς αὐστηρᾶς λεγομένης δωρικῆς. Ἀλλὰ τὸ πάντων σπουδαιότατον, τὸ πνεῦμα τῶν κατοίκων παρέμεινεν ὅποιον ἦτο πρὸ τῆς δωρικῆς κατακτήσεως. Ἐνεκα τῶν πρώτων ἀνωμαλιῶν ὅσας αὕτη ἐπήγαγεν, ἴσως ἡ ἐμπορία καὶ ἡ ναυτιλία ἡλαττώθησαν ἐπὶ τινα χρόνον· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ οἱ κάτοικοι τῆς ἀνατολικῆς Πελοποννήσου ἐτρέπησαν αὐθις ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἐπὶ τὴν ἐμπορίαν, ἐνῶ τοιοῦτό τι ἐν μὲν τῇ Λακωνικῇ οὐδέποτε ἔκτοτε συνέβη, ἐν δὲ τῇ λοιπῇ χερσονήσῳ δὲν ἀναφαίνεται εἰμὴ πολὺ βραδύτερον.

Ὁ ἐμπορικὸς καὶ ναυτικὸς οὗτος βίος τῶν πόλεων τῆς Ἀργολίδος καὶ τῆς Κορινθίας δυσκόλως ἤθελεν εὐδοκιμῆσαι ἐὰν αὗται διετέλουν μεμονωμέναι ἀπ' ἀλλήλων. Ἐπὶ μακρότατον χρόνον οὐδεὶς τῶν κατὰ πόλεις βασιλέων ἴσχυσε τοσοῦτον ὥστε νὰ εἰσαγάγῃ ἐνότητά τινα περὶ τὰς ἐνεργείας τῆς ἀνατολικῆς Πελοποννήσου. Τοῦτο δὲν συνέβη εἰμὴ ἅπαξ καὶ μετὰ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας ἐπὶ Φεῖδωνος τοῦ Ἀργείου. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἡ ἀνάγκη αὕτη ἐθεραπεύθη μέχρι τινὸς διὰ δύο ἀμφικτυονιῶν.

Ἡ μὲν, ἡ καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας ἀρχαιοτέρα, κατηρτίσθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἐν Ἀργεὶ ἱεροῦ τοῦ Πυθαέως Ἀπόλλωνος, ταῦτόν ἐῖπεῖν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἀργεῖ. Τὰ εὐάριθμα εἰδικὰ γεγονότα, τὰ περισωθέντα περὶ τῆς ἀμφικτυονίας ταύτης, ὑποδεικνύουσι τό τε ἐξωτερικὸν ἀξίωμα αὐτῆς καὶ τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον χαλαρωτέραν ἀποβάσαν ἐσωτερικὴν αὐτῆς λειτουργίαν. Κατὰ τὸ πρῶτον

ἡμῖς τῆς ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος οἱ Μεσσήνιοι, ἐρίζοντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐν ταῖς παραμοναῖς τοῦ πρώτου μεσσηνιακοῦ πολέμου, προέτειναν νὰ δώσωσι δίκας παρὰ Ἀργείοις ἐν Ἀμφικτυονίᾳ· ὅπερ ὁμως οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἱ τότε ρυθμίσαντες μὲν ἤδη τὸ πολίτευμα αὐτῶν καὶ κύριοι τῆς ὅλης Λακωνικῆς γενόμενοι, δὲν παρεδέχθησαν. Περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος, ἔτει 514, οἱ Ἀργεῖοι ἐπέβαλον ἐπὶ παρασπονδίᾳ χρηματικὴν ποινὴν ταλάντων 500 εἰς τὴν Αἰγίναν καὶ ἄλλων τόσων εἰς τὴν Σικυῶνα· ἀλλ' ἐκ τῶν δύο τούτων πόλεων, οἱ μὲν Αἰγινῆται αὐθαδῶς ἀπεποιήθησαν νὰ ἐκτελέσωσι τὴν ἀπόφασιν, οἱ δὲ Σικυῶνιοι, ἀνομολογήσαντες τὸ δίκαιον αὐτῆς, συνεφώνησαν νὰ καταβάλωσιν ἑκατὸν μόνον τάλαντα. Πάλιν δὲ μετὰ ἑκατὸν περίπου ἔτη, ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπειδὴ οἱ Ἐπιδαυριοὶ ἀπεποιήθησαν νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸ κοινὸν ἱερὸν τοῦ Πυθαέως Ἀπόλλωνος τὸ νενομισμένον θῦμα καὶ τὰς ὀφειλομένας χρηματικὰς εἰσφορὰς, οἱ Ἀργεῖοι, κυριώτατοι ὄντες τοῦ ἱεροῦ, ἐπεχείρησαν διὰ πολέμου νὰ ἀναγκάσωσιν αὐτοὺς εἰς τοῦτο.

Λί συγκροτοῦσαι λοιπὸν τὴν ἀμφικτυονίαν ταύτην πόλεις δὲν ὑπάρχουσιν πάντοτε ἀπροφασίστως εἰς τὸ Ἄργος· ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ἐν τῇ ἐνάτῃ καὶ τῇ δεκάτῃ ἑκατονταετηρίδι, ὁ σύνδεσμος οὗτος συνετέλεσεν ἔστιν ὅτε εἰς τὴν κοινοπραγίαν αὐτῶν. Πᾶσαι αἱ ὑπὸ Ἀργείων, Ἐπιδαυρίων, Τροιζηνίων, Αἰγινητῶν ἐκπεμφθεῖσαι ἢ τότε ἢ μικρὸν ἔπειτα ἀποικίαι ἐτράπησαν πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἠκολούθησαν συστηματικὴν τινα πορείαν ἐκ τοῦ Ἀργολικοῦ καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου εἰς Κρήτην, Κάρπαθον, Ρόδον, εἰς τὰς παρακειμένας τῇ Ρόδῳ νήσους Νίσυρον, Κῶν, Καλύδναν καὶ εἰς τὰς δύο ἄκρας τοῦ τῆς ἀπέναντι στερεᾶς Κεραμικοῦ κόλπου, ὅπου ἐκτίσθησαν ἡ Κνίδος καὶ ἡ Ἀλικαρνασσός. Αἱ ἀποικίαι αὗται ὠνομάσθησαν μὲν Δωρικαί, ἀλλὰ πράγματι οἱ μετασχόντες αὐτῶν Δωριεῖς ἦσαν ἐλάχιστοι τὸν ἀριθμὸν. Ὅση δὴποτε καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἡ καταγαγοῦσα τοὺς φυγάδας στρατιὰ, ἡ στρατιὰ αὕτη, πρὶν ἐπιχειρήσῃ νέας κατακτήσεις, εἶδει νὰ συμπληρῶσιν τὴν ἀρξάμενην· καὶ πλὴν τούτου, οἱ μαχηταὶ ἐξ ὧν συνέκειτο ἦσαν ἥμισυ πρὸς τὴν πελαγοδρομίαν ἐπιρρεπεῖς. Πολὺ οἰκειότεροι πρὸς τὴν θάλασσαν ἦσαν οἱ Ἀχαιοὶ, οἵτινες εἶχον πρὸς ἀποδημίαν καὶ τὸν λόγον ὅτι ἠναγκάζοντο νὰ ἐκχωρήσωσι μέρος τῶν κτήσεων, καὶ ἴσως τὸ κάλλιστον, εἰς τοὺς ἐπήλυδας. Οἱ Δωριεῖς δὲν ἔπραξαν ἄλλο εἰμὴ νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῶν δύο τούτων περιστάσεων, παρέχοντες κυρίως τοὺς οἰκι-

στάς τῶν νέων ἰδρυμάτων, ἐξ οὗ καὶ ἐκλήθησαν ταῦτα δωρικά. Ὅποσον εὐάριθμοι δὲ ἦσαν οἱ κατοικίσαντες αὐτὰ Δωριεῖς συνάγεται ἐκ τοῦ ὅτι εἰς δύο μόνον ἀναφαίνονται δωρικῶν φυλῶν ὀνόματα καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα ἀνὰ ἓν μόνον οὐχὶ τρία. Ἐν Κυδωνίᾳ μὲν ἡ Ὑλλῆς φυλὴ, ἐν Ἀλικαρνασσῇ δὲ ἡ Δυμανᾶτις. Τῶν ἀποικιῶν τούτων οἱ κάτοικοι συνέκειντο κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν Ἀχαιῶν ὅσοι παρηκολούθησαν τοὺς οἰκιστάς καὶ ἐκ τῶν προτέρων οἰκητόρων. Ἐν Κρήτῃ μάλιστα ἡ Ὀδύσσεια ρητῶς κατονομάζει τοὺς Ἀχαιοὺς παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν. Ὑπάρχει δὲ καὶ γεγονός τι μαρτυροῦν ἐμφανέστατα ὅποιαν τύχην ἔλαβον ἐνιαχοῦ αἱ δωρικά αὐταὶ ἀποικίαι. Ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας βεβαίως ὅτι μετὰ ξὺ τῶν ποικίλων ἐθνῶν, ἐξ ὧν ἀπηρτίσθησαν αἱ ἰωνικαὶ κληθεῖσαι ἀποικίαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὑπῆρχον καὶ Δωριεῖς Ἐπιδαύριοι. Οἱ Ἐπιδαύριοι οὗτοι Δωριεῖς ἐξιωνίσθησαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων οὐδὲν ἶχνος αὐτῶν ἐσώζετο οὔτε ἐν τῇ γλώσσῃ, οὔτε ἐν τοῖς θεσμοῖς, οὔτε ἐν τῷ χαρακτῆρι τῶν ἰωνικῶν ἐκείνων ἀποικιῶν.

Τινὲς τῶν ἐκ Πελοποννήσου ἀποδημιῶν, κατ' ἀρχὰς μάλιστα, ἐγένοντο καὶ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ἰδίως εἰς τὴν Ἀττικὴν. Καὶ φαίνεται ὅτι οἱ νεοὶ οὗτοι φυγάδες παρῆχον πράγματα εἰς τοὺς παλινοστήσαντας· διότι, κατὰ τὴν παράδοσιν, τούτου ἕνεκα οὐ πολὺ ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν, δύο ἐξ αὐτῶν, ὁ τοῦ Ἀργεῦς Ἀλθαϊμένης καὶ ὁ τῆς Κορίνθου Ἀλήτης ἐστράτευσαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας. Ἡ ἐκστρατεία αὕτη ἀπέτυχεν· οἱ ἐπιδραμόντες ἐδέησε νὰ ὑποχωρήσωσιν, ἐκυρίευσαν ὁμως ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων τὰ Μέγαρα, τὰ ὅποια τότε ὑπέκυψαν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Κορίνθου. Οὐδεμίαν δὲ τῶν πόλεων οὐ μόνον τῆς ἀργολικῆς ἀμφικτυονίας, ἀλλὰ τῆς Ἑλλάδος συμπάσης, ἴσχυσε καὶ ἐπλούτησε κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους χρόνους διὰ τῆς ἐμπορίας καὶ τῆς ναυτιλίας ὅσον ἡ Κόρινθος. Πρῶτοι οἱ Κορίνθιοι, ἱστορεῖ ὁ Θουκυδίδης, λέγεται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, καὶ τριήρεις ἐν Κορίνθῳ πρῶτον τῆς Ἑλλάδος ναυπηγηθῆναι (ἐν τῷ τέλει τῆς 8 ἑκατονταετηρίδος)· αὐτοὶ καταλύσαντες τὴν πειρατείαν καὶ, ἐντὸς τῆς ὀγδόης ὡσαύτως ἑκατονταετηρίδος, καταλιπόντες τὴν ἀνατολὴν εἰς τὰς ἄλλας τῆς ἀμφικτυονίας πόλεις, ἐτράπησαν πρὸς δυσμὰς καὶ ἔκτισαν τὰς δύο μεγίστας ἑλληνικὰς ἀποικίας, Συρακούσας καὶ Κέρκυραν. Σημειωτέον ὁμως ὅτι αἱ ἀποικίαι αὐταὶ ὅπως καὶ πάντα τὰ λοιπὰ δωρικά λεγόμενα ἰδρύματα, τὰ κτισθέντα πρὸς δυσμὰς, ἐπολυάνδρουν ὄχλοις συμμίκτοις, ὁ ἔστιν ἦσαν τόσον δωρικά ὅσον καὶ τὰ πρὸ μικροῦ

μνημονευθέντα ἀνατολικά ἰδρύματα. Οἱ Κορίνθιοι τελευταῖον, κύριοι γενόμενοι τῶν Μεγάρων, ἐνεφύσησαν εἰς τὴν πόλιν ταύτην τὸ δαιμόνιον αὐτῶν ναυτικὸν πνεῦμα. Τῷόντι, τὰ Μέγαρα, ἡ μόνη ἐκτὸς τοῦ Ἰσθμοῦ ἐκδωρισθεῖσα πόλις, ἀποβαλόντα πρωϊμώτατα, εἰ καὶ ἄδηλον ἀκριβῶς πότε, τὴν ἀρχὴν τῆς Κορίνθου καὶ μετασχόντα ὡς πόλις αὐτόνομος τῆς ἀργολικῆς ἀμφικτυονίας, ἐξώρμησαν ἀπὸ τῆς ὀγδῶς ἐκατονταετηρίδος πρὸς ἀνατολὰς ἄμα καὶ πρὸς δυσμὰς καὶ ἔκτισαν ἀποικίας πολλὰς ἐν Βιθυνίᾳ καὶ ἐν Σικελίᾳ, ἐξ ὧν ἀρκούμεθα νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὸ Βυζάντιον, εἰς τὴν Ἱδρυσιν τοῦ ὁποίου μετέσχον καὶ Ἀργεῖοι, καὶ τὰς ἐν Σικελίᾳ Ὑθλαν καὶ Σελινοῦντα.

Περὶ τοὺς αὐτοὺς δὲ χρόνους προέκυψεν εἰς μέσον ἐν τῇ ἀνατολικῇ Πελοποννήσῳ καὶ ἑτέρα ἀμφικτυονία, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἐν Καλαυρίᾳ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Τὴν καθαρῶς ναυτικὴν ταύτην ἀμφικτυονίαν συνεκρότουں πόλεις ἑπτὰ· Ἑρμιόνη, Ἐπίδαυρος, Αἰγίνα, Πρασιεῖς, Ναυπλιεῖς, Ἀθῆναι, Ὀρχομενὸς ὁ Μινύειος· ὃ ἐστὶν ἐνῷ δὲν ἐκοινωνοῦν αὐτῆς αἱ δύο μᾶλλον ναυσιπόροι πόλεις τῆς τότε Ἑλλάδος καὶ ἰδίως τοῦ δωρικοῦ αὐτῆς τμήματος, ἡ Κόρινθος καὶ τὰ Μέγαρα, περιελαμβάνοντο ἐν τούτοις εἰς αὐτὴν δύο πόλεις ἀνήκουσαι εἰς τὸν ἰωνικὸν καὶ τὸν αἰολικὸν κόσμον, Ἀθῆναι καὶ Ὀρχομενὸς ὁ Μινύειος. Μήπως λοιπὸν ὁ νέος οὗτος συνασπισμὸς ἀπηρτίσθη ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ διαγωνισθῶσιν οἱ μέτοχοι αὐτοῦ ἐν κοινῷ πρὸς τοὺς ἰδίᾳ κατὰ τὴν ναυτιλίαν καὶ τὴν ἐμπορίαν ἐπικρατοῦντας Κορινθίους καὶ Μεγαρεῖς ;

Ὅπως δὴποτε ὁ ὄργανισμὸς οὗτος ἐκυοφόρησεν ἐν τῇ ὀγδῷ ἐκατονταετηρίδι καὶ ἑτέρους θεσμούς. Ἐμπορικὴ τις ἐπικοινωνία ὑφίστατο. ὡς εἶδομεν, ἀπὸ τῶν ἀρχαϊκῶν ἡδὴ χρόνων, καὶ ἔκτοτε βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ διεξάγεται δι' ἀπλῆς ἐμπορευμάτων ἀνταλλαγῆς. Εἰδὸς τι λοιπὸν μεταλλικοῦ νομίσματος ὑπῆρχεν ἀπὸ καιροῦ ἐν Ἑλλάδι, ὡς μαρτυροῦσι τὸ χρυσοῦν τέλχοντον καὶ ἡμιτέλχοντον τῆς Ὀδυσσεΐας καὶ τῆς Ἰλιάδος. Ἀλλ' ὅποιον ἦτο τὸ βάρος καὶ ἡ ἀξία τοῦ ταλάντου τούτου, ἄδηλον. Ὑπῆρχε προσέτι εἴτε ἀπὸ τῶν ἀρχαϊκῶν χρόνων, εἴτε βραδύτερον, πάντως ὅμως πρὸ τῆς ὀγδῶς ἐκατονταετηρίδος, νομισμάτων ὀβελιαῖον, σιδηροῦν ἢ χαλκοῦν, τὸ ὅποιον ἐκ τοῦ σχήματος ἐκαλεῖτο ὀβελὸς ἢ ὀβολός· τὸ δὲ ποσὸν τῶν ὀβελῶν τούτων ὅσον ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ δρᾶξ, ὠνομάζετο δράχμα (δραχμή). Καὶ τελευταῖον ἐκυκλοφόρουں πιθανώτατα ἐν Ἑλλάδι πολλὰ ἀσιανὰ νομίσματα. Πάντα ὅμως

τὰ ὄργανα ταῦτα τῆς συναλλαγῆς δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν ὁσημέραι προαγομένην ἐμπορικὴν τῆς Ἑλλάδος κίνησιν, τὰ μὲν ἰθαγενῆ ὡς ἄορίστα, τὰ δὲ ξένα ὡς μὴ παρέχοντα πολλάκις ἀποχρώσας ἐγγυήσεις. Ὅθεν ἀπαραίτητον κατέστη περὶ τὰ μέσα τῆς ὀγδοῆς ἐκατονταετηρίδος, νὰ κοπῇ ἐλληνικὸν κεχαραγμένον νόμισμα, καὶ ταύτην τὴν ἀνάγκην ἐξεπλήρωσεν ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἄργους Φεῖδων.

Περὶ τῆς ἐν Ἄργει βασιλείας, ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν μέχρι τῆς ὀγδοῆς ἐκατονταετηρίδος, δὲν ἔχομεν εἰμὴ ἄορίστους τιנὰς εἰδήσεις. Οἱ Ἄργεῖοι λέγονται ἀγαπήσαντες ἐκ παλαιτάτου τὴν ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον, τοσοῦτον δὲ περιορίσαντες τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, ὥστε ἀπὸ Μῆδωνος, ἐγγόνου τοῦ Τημένου, καὶ ἐφεξῆς δὲν παρέμεινε τῷ ὑπερτάτῳ τῆς πολιτείας ἄρχοντι εἰμὴ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας. Ἄλλ' ὁ Φεῖδων, παραλαβὼν διεσπασμένην εἰς πλείω μέρη τὴν κληρονομίαν τοῦ Τημένου, ἀνέκτησε τὴν ἡγεμονίαν ἀπάσης τῆς ἀνατολικῆς Πελοποννήσου. Διὰ τίνων τρόπων ἐκράτυνεν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν βασιλείαν τοῦ Ἄργους, δὲν γνωρίζομεν, ἔπραξεν ὅμως ἔργα μαρτυροῦντα ὅτι ἴσχυσε τῶντι μεγάλως καὶ ὅτι μετεχειρίσθη τὴν ἰσχὺν ταύτην ἐπ' ἀγαθῷ.

Ὁ Φεῖδων ἔκοψε πρῶτος νόμισμα κεχαραγμένον «τό τε ἄλλο καὶ τὸ ἀργυροῦν,» ἰδρύσας τὸ νομισματοκοπεῖον αὐτοῦ εἰς Αἶγινα, ἥτις, μετὰ τὴν Κόρινθον, ἦτο ἴσως ἡ ἐμπορικωτέρα τῶν πόλεων τῆς ἀργολικῆς ἀμφικτυονίας, καὶ πρῶτος ὥρισε τὰ μέτρα τῶν ὑγρῶν καὶ τῶν ξηρῶν. Ἐν τῷ νομισματικῷ τοῦ Φεῖδωνος συστήματι διετηρήθησαν μὲν τὰ προϋπάρχοντα ὀνόματα τῆς δραχμῆς καὶ τοῦ ὀβολοῦ, ὠρίσθησαν δὲ καὶ δύο σταθμοὶ νομισμάτων, ὧν ὁ βαρύτερος ἐκλήθη τάλαντον, κατὰ τὴν ὀμηρικὴν λέξιν, ὁ δὲ ἐλαφρότερος, μνᾶ, ἥτις ἦτο λέξις Ἰσσιανή.

Διότι ἅπας οὗτος ὁ νομισματικὸς θεσμὸς, ὡς καὶ τὰ μέτρα τῶν ὑγρῶν καὶ τῶν ξηρῶν, ἐκκλονίσθησαν ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ἐν τῇ δυτικομεσημβρινῇ Ἀσίᾳ ἐπικρατούντων, μεθ' ἧς διεξήγοντο αἱ κυριώταται ἐμπορικαὶ σχέσεις. Δύο δὲ ἦσαν ἐν ταῖς χώρας ἐκείναις τὰ νομισματικὰ συστήματα, ἃτινα ἀμφοτέρα εἰσῆχθησαν ἐν Ἑλλάδι ἀπαράλλακτα περὶ τοὺς αὐτοὺς περίπου χρόνους· τὸ μὲν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Πελοποννήσῳ, ὑπὸ τοῦ Φεῖδωνος, τὸ δὲ ἴσως μικρόν τι βραδύτερον ἐν ταῖς εὐβοϊκαῖς πόλεσι τῆς Χαλκίδος καὶ τῆς Ἐρετρίας, αἵτινες ἤκμαζον τότε ἐπὶ ἐμπορίᾳ καὶ πλούτῳ οὐδὲν ἥττον τῶν τῆς ἀργολικῆς ἀμφικτυονίας. Τὸ πρῶτον ἐλέγετο Αἰγινήτικόν, τὸ δεύτερον Εὐβοϊκόν. Αἱ διαιρέσεις ἐκατέρου ἦσαν ὅμοιαι· τὸ τάλαντον εἶχεν 60 μνᾶς, ἡ μνᾶ 100 δραχμάς, ἡ δραχμὴ

6 ὀβολούς· ἀλλ' οἱ 6 ὀβολοὶ τῆς εὐβοϊκῆς δραχμῆς περιεῖχον ἄργυρον ἰσοδυναμοῦντα πρὸς 5 μόνον ὀβολούς τῆς αἰγινήτικῆς δραχμῆς, ὥστε τὰ εὐβοϊκὰ ὀνόματα τάλαντον, μνᾶ καὶ δραχμὴ δὲν ἰσοδυναμοῦν εἰμὴ πρὸς τὰ $\frac{5}{6}$ τῶν ὁμωνύμων τοῦ αἰγινήτικου συστήματος.

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ κυριώτατον τοῦ Φεῖδωνος ἔργον, διότι δὲν ἔπαυσεν ἐπενεργοῦν εἰς τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς Πελοποννήσου καὶ τῶν ἀποικιῶν αὐτῆς καθ' ἅπασαν τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν ἱστορίαν εἰς χρόνους καθ' οὓς πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη καταλυθῇ τὸ πολιτικὸν πρωτεῖον τῆς ἀργολικῆς ἀμφικτυονίας. Τὸ δ' ἕτερον τοῦ ἀνδρὸς κατόρθωμα ὑπῆρξε μὲν ἀκαριαῖον, ἀλλὰ μαρτυρεῖ ὡσαύτως τὸ μεγαλεπήβολον αὐτοῦ πνεῦμα. Τῷ ὄντι ὁ Φεῖδων ἐπεχείρησε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἡγεμονίαν αὐτοῦ ἐπὶ ἅπασαν τὴν χερσόνησον. Καὶ δὲν ἠδυνήθη μὲν νὰ κυριεύσῃ τὴν Κόρινθον, ἥρπασεν ὁμως ἐπὶ τινα χρόνον ἀπὸ τῶν Ἡλείων τὴν προεδρείαν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος, τοῦ ὁποίου περὶ τοὺς χρόνους τούτους βεβαιοῦται ἤδη ἡ ὑπαρξίς διὰ τῆς εἰκοσι καὶ ὀκτὼ ἔτη πρὸ τοῦ Φεῖδωνος ἀρξαμένης ἀναγραφῆς τῶν Ὀλυμπιονικῶν.

Πότε δὲ ἤρχισε νὰ τελῇται ἡ πανηγυρίς αὕτη, ἥτις ἀπέβη κατὰ μικρὸν ἐπισημοτέρα ὧν τῶν ἄλλων, ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν. Ὁ Γεώργιος Γρότε λέγει εὐφύεστατα, ὅτι, καθὼς πολλῶν ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος μέχρι τινὸς μόνον δυνάμεθα νὰ ἀναβῶμεν τὸν ῥοῦν, διότι, αἰφνης καταδύομενοι εἰς τὰ φυσικὰ τῶν ὀρέων χάσματα, κρύπτουσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τό τε προηγούμενον ῥεῦμα καὶ τὴν κυρίαν πηγὴν· οὕτω καὶ τοῦ προκειμένου ἀγῶνος τὴν ἱστορίαν μέχρι τινὸς μόνον δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν, πρὸς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἀνατρέχοντες, διότι ἡ προηγούμενη αὐτοῦ τύχη κρύπτεται ὑπὸ ὄρη μυθευμάτων ἀνεπιδέκτων ἱστορικῆς ἐπεξεργασίας. Ἡ πρώτη ἰδρυσίς τοῦ ἀγῶνος τούτου ἀπεδίδετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν Ἡρακλέα, ἐπειδὴ δὲ ἀνέκαθεν ἐτελεῖτο ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Πισάτιδος, οἱ κάτοικοι τῆς μικρᾶς ταύτης χώρας εὐλόγως, ὡς φαίνεται, ἤξιουν ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀρχικοὶ αὐτοῦ ἀγωνοθέται· ἀλλὰ διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Αἰτωλῶν εἰς τὴν Ἥλιδα, μετεβλήθησαν τὰ περὶ τούτου, διότι οἱ Αἰτωλο-ηλεῖοι, γενόμενοι κύριοι τῆς παρακειμένης Πισάτιδος, συμπαρέλαβον καὶ τὴν τοῦ ἀγῶνος προεδρείαν. Ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο, ὡς καὶ τὰ Πύθια, ἅπαξ κατὰ πᾶσαν τετραετίαν, ἐν τῇ πρώτῃ μετὰ τὰς θερινὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς πανσελήνῃ· ἀλλ' ὅχι καθ' ὃ καὶ τὰ Πύθια ἔτος, διότι ταῦτα ἐπανηγυρίζοντο κατὰ

πᾶν τρίτον ὀλυμπιακόν. Κατ' ἀρχὰς ὁ ἀγὼν συνίστατο ἀπλῶς εἰς δρόμον, ἀπαξ γινόμενον, ἐντὸς ὠρισμένου σταδίου· καὶ ἀπὸ τοῦ 776 πρὸ Χριστοῦ ἔτους, οἱ εἰς τὸν δρόμον τοῦτον καθ' ἑκάστον ἀγῶνα πρωτεύσαντες, ἤρχισαν νὰ ἀναγράφωνται εἰς κατάλογον ἐπίσημον, διατηρούμενον ἔκτοτε τακτικῶς ὑπὸ τῶν Ἡλείων. Πρῶτον ὄνομα ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ ἐγγεγραμμένον τὸ τοῦ Ἡλείου Κοροΐβου· καὶ ὁ κατάλογος οὗτος ἀπέβη πλείστου λόγου ἄξιος, ὅχι μόνον διότι ἦτο, ὡς προείπομεν, τὸ πρῶτον ἐξ ὑπαρχῆς ἀσφαλὲς ἐγγραφον μνημεῖον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἐξῆς ἕτερον λόγον. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν εἶχον, ἐπὶ πολὺν χρόνον, κοινόν τι χρονολογικὸν σύστημα, οἷον ἔχομεν σήμερον ἡμεῖς καὶ ὅλοι οἱ Χριστιανοί, λογαριάζοντες πάντες κατὰ τὰ ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, ἢ κατὰ τὰ πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως ἔτη, ἀλλὰ πᾶσα πόλις εἶχε τὸ ἴδιον αὐτῆς ἔτος· καὶ ἐπειδὴ τὰ ἔτη ταῦτα δὲν ἤρχιζον συγχρόνως, συνέβαινεν ἐκ τούτου πολλὴ σύγχυσις περὶ τὸν χρονολογικὸν προσδιορισμὸν τῶν γεγονότων. Ἡ σύγχυσις ὅμως αὕτη ἔπαυσεν ἄφ' οὗ, ἀπὸ τῆς πέμπτης καὶ τῆς τετάρτης, μάλιστα δὲ ἀπὸ τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος, οἱ Ἕλληνες ἱστορικοὶ ἤρχισαν νὰ μεταχειρίζωνται ὡς κοινὸν χρονολογικὸν σύστημα τὰς ὀλυμπιάδας, ὀρίζοντες λ. χ. ὅτι τὸ δεῖνα γεγονὸς συνέβη κατὰ τὸ 1, ἢ 2, ἢ 3, ἢ 4 ἔτος τῆς δεινὸς ὀλυμπιάδος. Ἀλλ' ὁ ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἔμελλε νὰ ἐπιφέρῃ καὶ ἄλλα σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Μέχρι τῆς ἐβδόμης ὀλυμπιάδος, ὁ ἀγὼν ἦτο χρηματίτης, δηλαδὴ οἱ νικῆσαντες εἰς τὸ στάδιον ἐλάμβανον χρηματικὴν τινα ἀμοιβήν· ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ὅμως, καθ' ὃν ἐνίκησεν ὁ Μεσσήνιος Δαΐκλῆς, ἀπέβη στεφανίτης, δηλαδὴ οἱ νικηταὶ δὲν ἐλάμβανον εἰμὴ ἀπλοῦν ἐξ ἐλαίας στέφανον. Ὅ,τι δὲ ἀποδεικνύει, πρὸς τοῖς ἄλλοις πολλοῖς, ὅποσον εὐγενὲς ἦτο φύσει ὁ ἐλληνικὸς λαὸς, εἶναι ἡ μεγίστη ἀξία ἣν ἀπέδιδεν εἰς τὸ ἀπλοῦν τοῦτο τιμητικὸν σημεῖον. Τὸ γενναῖον τοῦτο φρόνημα παρέστησε ζωηρότατα ὁ Ἡρόδοτος, ἐν τῷ ἀκολούθῳ διηγήματι. Ὅτε ἐν ἀρχῇ τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος ἐπῆλθε κατὰ τῆς Ἑλλάδος, μετὰ στρατοῦ φοβεροῦ, ὁ μέγας τῆς Ἀσίας βασιλεὺς Ξέρξης, ὑπομόλησαν πρὸς αὐτὸν, ἔτι περὶ Θεσσαλίαν διατρίβοντα, Ἀρχάδες τινές, τοὺς ὁποίους ἠρώτησαν οἱ περὶ τὸν Ξέρξην, τί πράττουσιν οἱ Ἕλληνες· αὐτοὶ δ' ἀπήντησαν, ὅτι ὀλύμπια ἀγούσι καὶ θεωροῦσιν ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ ἵππικόν· πάλιν δὲ οἱ ξένοι ἠρώτησαν, καὶ τί εἶναι τὸ ἄθλον περὶ οὗ ἀγωνίζονται, οἱ δὲ αὐτόμολοι ἀπεκρίθησαν, ἐλαίας στέφανος. Τότε εἰς τῶν περὶ τὸν βασιλέα, ἀκούσας ὅτι τὸ ἄθλον εἶναι στέ-

φανος, καὶ ὄχι χρήματα, ἐστράφη πρὸς Μαρδόνιον, τὸν κύριον τοῦ πολέμου αἵτιον, καὶ «Παπαῖ Μαρδόνιε, ἀνέκραξε, κοίους ἐπ' ἄνδρας ἤγαγες μαχισομένους ἡμέας, οἳ οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιεῦνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς.»

Ἡ πανήγυρις αὕτη ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ πολλὴν ἐπίδοσιν ἀπὸ τῆς 14 Ὀλυμπιάδος. Μέχρι τῆς Ὀλυμπιάδος ταύτης εἰς καὶ μόνος ἐτελεῖτο ἀγών, τὸ προαναφερθὲν ἀπλοῦν στάδιον, τότε δὲ κατὰ πρῶτον εἰσῆχθη καὶ δεύτερος ἀγών, τὸ διπλοῦν στάδιον, ὁ λεγόμενος διαυλος, δηλαδὴ δρόμος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους τοῦ σταδίου καὶ πάλιν, πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀπὸ τοῦ τέλους μέχρι τῆς ἀρχῆς. Ἐπειτα κατὰ τὴν ἀκολουθοῦσαν Ὀλυμπιάδα, 720 πρὸ Χριστοῦ, προσετέθη καὶ τρίτον εἶδος δρόμου, ὁ δόλιχος, ἥτοι δρόμος ἀπ' ἀρχῆς τοῦ σταδίου μέχρι τέλους καὶ τὰνάπαλιν, ἀλλὰ πολλάκις ἐπαλαμβάνόμενος. Ἀξιοσημεῖωτον δὲ ὅτι ἡ πολλαπλασίασις αὕτη τῶν ἀγωνισμάτων συμπίπτει μὲ τὴν αὕξησιν τῆς φήμης καὶ τῆς ὑπολήψεως τῆς πανηγύρεως· διότι μέχρι τοῦ 720 ἔτους, δὲν βλέπομεν μετέχοντας αὐτῆς εἰμὴ τοὺς παρακειμένους κατοίκους τῆς μέσης καὶ τῆς δυτικῆς Πελοποννήσου· Σπαρτιάτας, Μεσσηνίους, Ἀρκάδας, Τριφυλίους, Πισάτας, Ἡλείους καὶ Ἀχαιοὺς· ἀπὸ δὲ τοῦ 720 καὶ ἐφεξῆς συρρέουσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐνταῦθα ἐξ ἀπωτέρων ἑλληνικῶν χωρῶν ἄθληταί· Κορίνθιοι, Μεγαρεῖς, Βοιωτοί, Ἀθηναῖοι καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀσίας, Σμυρναῖοι, ὥστε ὁ ἀγών ἀποβαίνει γενικώτερος καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ συνδέῃ μέχρι τινὸς τὰς τοσοῦτον ἄλλως διασπασμένας ἑλληνικὰς πολιτείας. Ὅσῳ δὲ πάλιν αὐξάνουσιν οἱ συναγωνισταί, τόσῳ πολλαπλασιάζονται τὰ εἶδη τῶν ἀγωνισμάτων. Κατὰ τὴν 18 Ὀλυμπιάδα, προσετέθησαν ἡ πάλη καὶ τὸ πένταθλον, τὸ ὅποιον περιέλαμβανε σύναμα τοὺς ἐξῆς πέντε ἀγῶνας· ἄλμα, ἥτοι πῆδημα, δίσκον, ἥτοι βολὴν διὰ στρογγύλου καὶ ὀμαλοῦ λίθου, δρόμον, πάλην, ἀκόντιον. Ἐτερος νεωτερισμὸς ἐγένετο κατὰ τὴν 23 Ὀλυμπιάδα, τῷ 688 πρὸ Χριστοῦ, εἰσαχθεῖσας τῆς πυγμῆς, καὶ ἄλλος ἔτι σπουδαιότερος, κατὰ τὴν 25, τῷ 680 πρὸ Χριστοῦ, εἰσαχθέντος τοῦ ἄρματος ἵππων τελείων, δηλαδὴ τοῦ δρόμου δι' ἀμάξης συρομένης ὑπὸ τεσσάρων τελείων ἵππων. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀγώνισμα συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὸ νὰ διαποικίλῃ καὶ νὰ λαμπρύνῃ τὸ θέαμα, διότι κατῆλθον ἤδη εἰς τὸν ἀγῶνα οἱ πλουσιώτατοι τῶν Ἑλλήνων, οἳ δυνάμενοι νὰ τρέφωσι μὲν τοὺς ἀρίστους τῶν ἵππων, νὰ μισθῶσι δὲ τοὺς ἐπιτηδαιοτάτους ἁρματηλάτας· ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγωνίσματος τούτου φήμη ἦτο τοσαύτη ἀνά

παῖσαν τὴν Ἑλλάδα, ὥστε ὁ Ἡρόδοτος, ὃχι μόνον περὶ πολλῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, ἵνα καταδείξῃ τὴν ἐπισημότητα αὐτῶν, λέγει ὅτι ἐνίκησαν τεθρίππων εἰς τὰ Ὀλύμπια ἢ ἀπλῶς ὅτι ἀνῆκον εἰς οἰκίαν τεθριπότροφον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν βασιλεῖα τῆς Σπάρτης Δημάρατον ἐγκωμιάζων, ἀναφέρει ὅτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις λαμπροῖς αὐτοῦ ἔργοις, τεθρίππων εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐνίκησε. Κατὰ τὴν 33 Ὀλυμπιάδα, τῷ 648 πρὸ Χριστοῦ, προσετέθησαν δύο ἔτι εἶδη ἀγωνισμάτων, τὸ παγκράτιον (ἥτοι ἀγὼν πυγμῆς καὶ πάλης σύναμα) καὶ ὁ ἵππος κέλῃς, δηλαδὴ ἡ ἀπλὴ ἵπποδρομία. Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δὲ νέα προσετίθεντο ἀγωνίσματα, οἷον δρόμος ὀπλιτῶν, ποικίλα παιδῶν ἀγωνίσματα, καὶ πῶλων δρόμοι, ἥτοι νέων ἵππων. Ἄλλ' ἡ ἀκριβεστέρα τούτων ἀπαρίθμησις καὶ ἐξηγησις ἤθελε παρατείνει πολὺ τὸν λόγον· ὅθεν ἀρκούμεθα τοῦτο μόνον νὰ ἐπιφέρωμεν ἐνταῦθα, ὅτι, ἂν καὶ πάντες οἱ καθ' ἕκαστον εἶδος προτερῆσαντες ἐστεφανοῦντο, ἂν καὶ πάντες οἱ νικηταὶ ἀνεγράφοντο μὲν εἰς τοὺς καταλόγους τῶν Ὀλυμπιονικῶν, ἐδικαιοῦντο δὲ νὰ ἐγείρῃσι τὸν ἀνδριάντα αὐτῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ τοῦ ἀρχικοῦ ὅμως ἀγωνίσματος, τοῦ ἀπλοῦ δρόμου, νικηταὶ διετήρησαν τὸ προνόμιον ὅτι ἀπὸ αὐτῶν συνήθως ἐπωνομάζετο ἡ Ὀλυμπιάς. Καὶ τοι δὲ ἐπὶ τοσοῦτον πολλαπλασιασθέντων τῶν ἀγωνισμάτων, μέχρι τῆς 77 Ὀλυμπιάδος ἅπαντα ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐτελοῦντο· ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος ταύτης, ἥτις ἐπανηγυρίσθη τῷ 472 ἔτει πρὸ Χριστοῦ, ἀμέσως μετὰ τὸν ὀριστικὸν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν θρίαμβον, τὸ ἐξαρθέν πανελλήνιον φρόνημα ἀπῆλθε τὴν ἔτι μεγαλοπρεπεστέραν τέλεσιν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐθνικῆς ἐορτῆς, ὥστε ἔκτοτε ἐπὶ πέντε ἡμέρας διήρκουν οἱ ἀγῶνες. Καὶ εἶναι ἐν γένει ἡ ἐποχὴ αὕτη, ἡ μεταξὺ τοῦ τέλους τῆς πρώτης ἱστορικῆς περιόδου, περὶ ἧς πρόκειται ἐνταῦθα, καὶ τοῦ τέλους τῆς ἐπομένης, ἰδίως δὲ ἡ μεταξὺ τῆς 60 καὶ τῆς 90 Ὀλυμπιάδος, ἀπὸ τοῦ 540 μέχρι τοῦ 420 πρὸ Χριστοῦ, ἡ λαμπροτάτη τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ἐποχὴ. Ναὶ μὲν πολὺ πρὸ τοῦ 540 εἶχεν ἀποβῆ πανελλήνιος ἡ πανήγυρις αὕτη, καὶ κοινός τις δεσμὸς τοῦ ἀπανταχοῦ γῆς ἐσπαρμένου ἐλληνικοῦ ἔθνους, διότι ἀπὸ τοῦ 648 βλέπομεν νικήσαντα ἐνταῦθα Λύγδαμιν, τὸν ἐκ Συρακουσῶν, ἐλληνικῆς πόλεως ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἀπὸ τοῦ 616, Φιλῆταν, τὸν ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ ἐλληνικῆς πόλεως Συθάριδος, οἱ δὲ κριταὶ τοῦ ἀγῶνος, πρὸ καιροῦ, ἂν ὃχι ἀνέκαθεν, ἔφερον τὸ μέγα τῶν ἑλλανοδικῶν ὄνομα· ἀλλὰ μεταξὺ τοῦ 540 καὶ τοῦ 420 ἔτους ἀνεδείχθησαν οἱ ἐπισημότατοι Ὀλυμπιονῆαι. Τότε ἤκμασαν οἱ περίφημοι Κροτωνιάται ἀθληταί, δηλαδὴ

οἱ ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ ἐλληνίδος πόλεως Κρότωνος· ὁ Μίλων, ὁ Ἰσχυόμαχος, ὁ Τισικράτης, ὁ Ἄστυλος, ὁ Φάϋλλος. Ἐκ τούτων ὀνομαστότατος ἦτο ὁ Μίλων ὁ Διοτίμου. Παῖς ἔτι ὢν, ἐνίκησεν οὗτος τῷ 540 πρ. Χ., καὶ ἔπειτα ἀνδρωθεὶς ἐξάκις ἡρίστευσεν ἐπὶ πάλῃ ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὐδ' ἔσχεν ἀνταγωνιστὴν ἄλλον ἀξιόμαχον αὐτοῦ εἰμὴ τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως καταγόμενον Τιμασίθεον. Καὶ ἔλαβεν ὁ Μίλων πλείονας παντὸς ἄλλου ἀθλητοῦ στεφάνους, διότι ἐνίκησεν ὄχι μόνον ἐν Ὀλυμπίᾳ πολλάκις, ἀλλὰ πρὸς τούτοις ἐξάκις μὲν εἰς τὰ πύθια, ἐννεάκις δὲ εἰς τὰ νέμεια καὶ δεκάκις εἰς τὰ ἰσθμια. Πρὸ μικροῦ τότε εἶχεν εἰσχυρῇ τὸ ἔθος τοῦ νὰ ἐγείρωνται οἱ ἀνδριάντες τῶν νικητῶν· τὸν δὲ ἀνδριάντα τοῦ Μίλωνος, κατασκευασθέντα ὑπὸ τοῦ Κροτωνιάτου Δαμέου, αὐτὸς ὁ ἀθλητὴς ἐκεῖνος ἐκόμισεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ εἰς τὸν ὠρισμένον αὐτῷ τόπον, καὶ ὁ μέγας ποιητὴς Σιμωνίδης ἐπέγραψεν ἐπ' αὐτοῦ·

Μίλωνος τὸδ' ἄγαλμα καλοῦ καλὸν, ὃς ποτὶ Πίσῃ
ἐπτάκι νικήσας, ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

Καὶ τὸν Ἄστυλον δὲ τὸν ἀλλεπαλλήλως στεφανωθέντα ἐν Ὀλυμπίᾳ δρόμῳ, τῷ 488, 484 καὶ 480, ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης εἰπών·

.....Τίς δὲ τῶν νῦν τοσσάδε
πετάλοισι μύρτων ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο νίκας
ἐν ἀγῶνι περιτιόνων;

Περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἡρίστευσαν καὶ οἱ γενναῖοι Ῥόδιοι Διαγορίδαι· μάλιστα δὲ ὁ πατὴρ Διαγόρας ὁ πύκτης, ὃν, νικήσαντα δις μὲν εἰς τὰ ὀλύμπια, τετράκις εἰς τὰ ἰσθμια, δις εἰς τὰ νέμεια, καὶ ἄγνωστον ποσάκις εἰς τὰ Πύθια, ἀπηθανάτισεν ὁ Πίνδαρος, εἰς τὸν ἑβδομον αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν Ὀλυμπιονικῶν ὕμνον. Τότε ἐνίκησαν πολλοὶ Αἰγινῆται, ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ὡσαύτως ὕμνηθέντες, καὶ πλείστοι περιώνυμοι ἐν τῇ ἱστορίᾳ πολιτικοὶ ἄνδρες, οἱ ἐξ Ἀθηνῶν Ἀλκμειωνίδαι, ὁ βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν Ἰέρων, ὁ δεσπότης Ἀκράγαντος, τῆς ἐν Σικελίᾳ ἐλληνίδος πόλεως, Θήρων· τότε πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐστεφανώθη ὁ ἀκραγαντίνος ὁμοίως Ἐξάκινετος, τὸν ὅποιον, ἐπανερχόμενον ἀπὸ τοῦ κατορθώματος, κατήγαγον οἱ συμπολῖται εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν ἐφ' ἄρματος, καὶ συνεπόμπευσαν αὐτῷ κατὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδον, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, συνωρίδες, ἥτοι ἄρματα ὑπὸ δύο ἵππων συρόμενα, τριακόσαι λευκῶν ἵππων· ἐξ οὗ δῆλον γίνεται οὐ μόνον ὅποια τιμὴ ἀπεδίδετο εἰς τοὺς ὀλυμπιονίκας ἀπανταχοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ὅποσον μέγας ἦτο ὁ πλοῦτος τῆς ἐλληνίδος ἐκείνης πόλεως.

Τότε ἐπὶ πᾶσι καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς 59 Ὀλυμπιάδος, ἤρχισαν ἐγειρόμενοι οἱ τῶν νικητῶν ἀνδριάντες, οἵτινες ἀδιακόπως κατὰ πᾶσαν τετραετίαν πολλαπλασιάζόμενοι, συνετέλεσαν παραδόξως εἰς τὸν καλλωπισμὸν τοῦ πεδίου τῆς Ὀλυμπίας· ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχον ἐκεῖ καὶ ἄλλα ἄπειρα ἀριστοτεχνήματα, ἱερὰ, βωμοὶ, ἀγάλματα, ὧν πολλὰ πεποιημένα ἐκ χαλκοῦ, ἀργύρου, χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, τὸ πεδῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ φύσει μαγευτικώτατον, εἶχε καταντήσει ἔν ἐκ τῶν θαυμάτων τῆς οἰκουμένης καὶ ἄξιον τῇ ἀληθείᾳ τῆς χάριτος, τῆς εὐφυνίας καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ ἔθνους, τοῦ συνερχομένου ἐνταῦθα ἵνα τελέσῃ τὴν ἐπιφανεστάτην τῶν πανηγύρεων αὐτοῦ. Μάλιστα δὲ κατέπληττε τὸν προσερχόμενον ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, καὶ τὸ ἀνακαίμενον ἐν αὐτῷ ἄγαλμα τοῦ ὑπερτάτου τῶν θεῶν. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἦτο ἔργον τοῦ περιφημοτέρου τῆς ἀρχαιότητος ἀνδριαντοποιοῦ, τοῦ Ἀθηναίου Φειδίου, ὅστις ἐποίησεν αὐτὸ ἐξ ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, κατὰ τὴν 86 Ὀλυμπιάδα. Ἐλεγον δὲ οἱ ἀρχαῖοι περὶ τοῦ ἀριστοτεχνήματος τούτου·

Ἡ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ, εἰκόνα δεῖξων

Φειδίᾳ, ἥ σύ γ' ἔβης τὸν θεὸν ὀφόμενος,

τοσοῦτον ἐξαισιῶς εἶχε παραστήσει τὴν θείαν μεγαλειότητα.

Ἀλλὰ τὸ πεδῖον τῆς Ὀλυμπίας πολὺ ἀπεῖχεν ἔτι τῆς λαμπρότητος ταύτης, οὐδ' εἶχεν ἔτι λάβει τὴν πολλὴν ταύτην ἐπίδοσιν ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, ὅτε, κατὰ τὴν ὀγδόην Ὀλυμπιάδα, ἐν ἔτει 748 πρὸ Χριστοῦ, ὁ Ἀργεῖος τύραννος Φεῖδων ἐπεχείρησε νὰ ἐπεκτείνῃ μέχρι τῆς δυτικῆς Πελοποννήσου τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ, ὠφελούμενος ἐκ τῆς πρὸς τοὺς Ἡλείους ἀντιζήλιας τῶν Πισατῶν. Εἵπομεν ὅτι οἱ Ἡλεῖοι, γενόμενοι κύριοι τῆς Πισατίδος, ἐσφετερίσθησαν καὶ τὴν τοῦ ἀγῶνος προεδρείαν· οἱ Πισᾶται ὁμῶς δυσανασχετοῦντες διὰ τοῦτο, δὲν ἔπαυσαν ἀγωνιζόμενοι ν' ἀνακτῇσιν τὸ δικαίωμα αὐτῶν, καὶ ἡ ἀρχαιότης αὐτῶν ἐπὶ τούτῳ ἀπόπειρα εἶναι αὕτη ἡ τῇ συνδρομῇ τοῦ Φεῖδωνος γενομένη. Τῷ ὄντι ἐπὶ τῇ προσκλήσει αὐτῶν, ἦλθεν ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἀργους εἰς Ὀλυμπίαν καὶ ἐτέλεσεν, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Πισατῶν, τὸν ἀγῶνα αὐτός, ὡς ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους· οἱ δὲ Ἡλεῖοι, ἀποβαλόντες οὕτω διὰ τῆς βίας τὴν προεδρείαν, ἀπεποιήθησαν νὰ περιλάβωσιν εἰς τὸν παρ' αὐτῶν τηρούμενον κατάλογον τῶν Ὀλυμπιονικῶν, τὸν κατὰ τὴν ὀγδόην ταύτην Ὀλυμπιάδα προτερήσαντα, καλέσαντες αὐτὴν ἀνὸλυμπιάδα, ὅπερ καὶ βραδύτερον συνέβη τρίς. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη τῶν Ἡλείων ταπείνωσις δὲν διήρ-

κεσε πολὺν, διότι οἱ Σπαρτιᾶται, οἵτινες ἐν τῷ μεταξύ, ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος, εἶχον, διὰ θαυμαστοῦ πολιτεύματος, ρυθμίσει καὶ αὐξήσει τὰς δυνάμεις αὐτῶν, ἦλθον ἤδη εἰς βοήθειαν τῶν Ἑλείων καὶ ἐπήγαγον τὴν κατατρόπωσιν τοῦ Φείδωνος, ὥστε κατὰ τὴν ἀκόλουθον Ὀλυμπιάδα οἱ Ἑλεῖοι ἀνέλαβον αὐθις τὴν προεδρείαν τοῦ ἀγῶνος, ἣ δὲ Σπάρτη λέγεται ἀσφαλίσασα τὸ κράτος τῆς Ἡλίδος οὐ μόνον ἐπὶ τῆς Πισάτιδος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς Τριφυλίας.

Ἐν γένει δὲ μετὰ τὸν Φείδωνα, ἦτοι μετὰ τὴν ὀγδόην ἑκατονταετηρίδα, ἡ ἀργολικὴ ὁμοσπονδία ἤρχισε παρακμᾶζουσα. Ἐτι ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος ἢ τῆς ἀρχῆς τῆς ἑκτης, οἱ Σπαρτιᾶται ἀφῆρσαν ἀπ' αὐτῆς τὴν πλείστην δυτικὴν παραλίαν τοῦ ἀργολικοῦ κόλπου· μετὰ ταῦτα ἀπέστησαν οἱ Σικυῶνιοι καὶ οἱ Αἰγινῆται· καὶ διετήρησε μὲν ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον τὸ Ἄργος τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας ὅχι μόνον τῆς ἀργολικῆς χερσονήσου, ἀλλὰ καὶ συμπάσης τῆς Πελοποννήσου, αἱ ἀξιώσεις ὅμως αὗται ἀπέβησαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μάταιαι, καθὼ μὴ ὑποστηρίζομεν ὑπὸ ἀποχρώσεως δυνάμεως. Ἡ δὲ τοιαύτη τῶν πραγμάτων ἀλλοίωσις, δὲν εἶναι· δύσκολον νὰ ἐξηγηθῇ. Ἡ ἀργολικὴ ἀμφικτυονία συνεκροτεῖτο ἐκ πολυαρίθμων αὐτονόμων καὶ πλούσιων πόλεων, αἵτινες, ὥς πᾶσαι αἱ ἑλληνικαὶ πόλεις, ἔτεινον πρὸ πάντων νὰ διατηρήσωσι καὶ αὐξήσωσι τὴν αὐτοτελεῖα αὐτῶν ὑπαρξίν, καὶ δὲν ἦσαν εὐδιάθετοι νὰ θυσιάσωσιν οἰκοθεν μέρος τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἵνα ἐνισχύσωσι τὸν συνάπτοντα αὐτὰς κοινὸν δεσμὸν. Ἀνὴρ μεγαλοφυῆς, φιλόδοξος καὶ δραστήριος, οἷος φαίνεται ὁ Φείδων, ἡδύνατο, ἐπιστηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἐπισημοτέρως τῶν πόλεων τούτων, τοῦ Ἀργους, νὰ ὑποχρεώσῃ τὰς λοιπὰς νὰ ἀνγνωρίσωσι τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ καὶ νὰ συγκροτήσῃ οὕτω κράτος συμπαγὲς καὶ ἰσχυρόν. Ἀλλὰ μετὰ τὸν Φείδωνα τοιοῦτος ἀνὴρ δὲν ἀνεφάνη ἕτερος· τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα διετηρήθη μὲν ἐν Ἀργεῖ, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν μηδικῶν πολέμων, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ φιλῶ ὀνόματι, διότι ἡ πραγματικὴ ἐξουσία εἶχε πρὸ καιροῦ μεταβῆ εἰς τὸν δῆμον. Διὰ τοῦτο ὁ δεσμὸς ὅστις συνῆπτε τὰς διαφόρους πόλεις τῆς ἀργολικῆς ἀμφικτυονίας ἐχαλαρώθη ἐντελῶς προϊόντος τοῦ χρόνου· καὶ πολλαὶ μὲν ἐξ αὐτῶν ἐξηκολούθησαν κατ' ἰδίαν εὐημεροῦσαι, καθὼς ἡ Σικυὼν, ἡ Αἴγινα καὶ αὐτὸ τὸ Ἄργος, ἀλλὰ, μὴ οὖσαι ἠνωμέναι, δὲν ἀπετέλουν κράτος ἰσχυρόν· ὥστε ἡ Σπάρτη ἥτις ἐν τῷ μεταξύ ἐρρύθμισε τὸ πολίτευμα αὐτῆς ἐπὶ ἄλλων ὅπως ἀρχῶν, τινὰς μὲν ἐκ τῶν ἀργολικῶν τούτων πόλεων ἐκυρίευσεν, ἄλλας δ' ἐταπείνωσε

καὶ ἐπὶ τέλους κατῴρθωσε νὰ λάβῃ ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος τὴν πραγματικὴν ἡγεμονίαν ἀπάσης σχεδὼν τῆς Πελοποννήσου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Σπάρτη.

Οἱ ἄρχαῖοι ἀπέδιδον τὴν ἐπὶ τῇ βίσει τῶν κρητικῶν θεσμῶν διαρρύθμισιν τοῦ σπαρτιατικοῦ πολιτεύματος εἰς τὸν Λυκούργον· ἀλλὰ περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπικρατοῦσι παρ' αὐτοῖς πολλαὶ ἀμφιβολίαι καὶ διαφωνίαι. Οἱ μὲν λέγουσιν αὐτὸν ἀπόγονον τοῦ Εὐρυσθέους, οἱ δὲ ἀπόγονον τοῦ Προκλέους· κατὰ τινας μὲν ἤκμασεν ἐν ἀρχῇ τῆς δεκάτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, κατ' ἄλλους δὲ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐνάτης, καὶ κατ' ἄλλους περὶ τὰ τέλη τῆς ἐνάτης ταύτης ἑκατονταετηρίδος. Ὁ δὲ Πλούταρχος, ὅστις περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδος, ἔγραψε πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸν βίον τοῦ Λυκούργου, συλλέξας πάντα ὅσα οἱ ἀρχαιότεροι εἶχον περὶ τούτου ἱστορήσει, λέγει εὐθὺς προοιμιαζόμενος· «Περὶ Λυκούργου τοῦ νομοθέτου καθόλου μὲν οὐδὲν ἔστιν εἰπεῖν ἀναμφισβήτητον, οὐ γὰρ καὶ γένος, καὶ ἀποδημία, καὶ τελευτὴ, καὶ πρὸς ἅπασιν ἢ περὶ τοὺς νόμους αὐτοῦ καὶ τὴν πολιτείαν πραγματεία, διαφόρους ἔσχεν ἱστορίας· ἥκιστα δὲ οἱ χρόνοι καθ' οὓς γέγονεν ὁ ἀνὴρ, ὁμολογοῦνται.» Ἀληθῶς ἄρα εἰπεῖν, οὐδὲν περὶ αὐτοῦ γνωρίζομεν βέβαιον καὶ ἀσφαλές. Καὶ εἶναι μὲν τοῦτο λυπηρόν· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πολίτευμα τῆς Σπάρτης ἦτο, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο φύσεως τοιαύτης ὥστε δὲν ἡδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ διὰ τῆς θελήσεως ἐνός καὶ μόνου ἀνδρός, πλὴν δὲ τούτου ὑπέστη, προϊόντος τοῦ χρόνου, εὐσιώδη τροπολογίαν, τὸ ζήτημα ὑπὸ τίνος κατ' ἀρχὰς διευτώθη καταντᾷ ὀλιγωτέρου λόγου ἄξιον ἢ ὅσον ἐκ πρώτης ὀψεως φαίνεται.

Καὶ ἤδη προτιθέμενοι νὰ ἐκθέσωμεν τὰ περὶ τοῦ πολιτεύματος τούτου, ἀναγκαῖον νομίζομεν νὰ διακρίνωμεν πρὸ πάντων τοὺς τύπους τῆς κυβερνήσεως, ἀπὸ τῶν θεσμῶν δι' ὧν ἐκανονίζετο ἡ ἀνατροφή καὶ ἡ πειθαρχία τῶν πολιτῶν. Ἰδίως ἀξιοσημεῖται εἶναι οἱ τελευταῖοι οὗτοι

θεσμοί, οἱ ὄντως μοναδικοὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος· ἄνευ αὐτῶν οἱ κυβερνητικοὶ τύποι βεβαίως δὲν ἤθελον ἐπιφέρει τὰ σπουδαῖα ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ἐπέφερον. Οὐδὲ ἦσαν οἱ τύποι τῆς κυβερνήσεως, κατὰ τὸ ἀρχικὸν τῆς Σπάρτης πολίτευμα, ἐξαίρεσις δηλαδὴ τῶν ὁμολογούμενως μεταγενεστέρων ἐφόρων, ἄλλο τι κυρίως ἢ οἱ ἐπὶ τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐπικρατήσαντες, ἐκτὸς ὅτι αἱ ἀμοιβαῖαι σχέσεις τῆς βασιλείας, τῆς βουλῆς τῶν γερόντων καὶ τῆς ἀγορᾶς τοῦ δήμου, ἐκανονίσθησαν ἤδη ἀκριθέστερον καὶ ῥητότερον ἢ πάλαι ποτέ.

Τῶνόντι κατ' ἀρχὰς εὐρίσκομεν ἐν Σπάρτῃ τὴν γνωστὴν ἤδη εἰς ἡμᾶς βουλὴν τῶν γερόντων, ἀλλὰ συγκειμένην ὠρισμένως ἐκ 30 ἰσοβίων ἀνδρῶν· ἐπὶ δὲ τὴν ἐπίσης γνωστὴν ἀγορὰν τοῦ δήμου, ἀλλὰ ἔχουσαν πλειότερὰ τινα ἢ ἄλλοτε δίκαια· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν βασιλείαν τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, ἣτις ὅμως εἶχε τοῦτο τὸ ἰδιόζον ὅτι ἐν Σπάρτῃ οἱ βασιλεῖς ἦσαν, ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν, δύο, καὶ ὡς ἐφημίζετο ὁ εἰς ἐκ τοῦ γένους τοῦ Εὐρυσθένους, ὁ δὲ ἄλλος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Προκλέους· ὅθεν καὶ ὠνομάζοντο, τὸ μὲν ἐν γένος τῶν βασιλείων Εὐρυσθενίδαι ἦ, ἀπὸ Ἁγίδος, τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Εὐρυσθένους, Ἁγίδαι· τὸ δὲ ἄλλο γένος, Προκλεῖδαι ἦ, ἀπὸ Εὐρυπῶντος τοῦ ἐγγόνου τοῦ Προκλέους, Εὐρυπωντίδαι. Ἡ δικέφαλος αὕτη βασιλεία, ἣτις οὐδαμῶς ἄλλου τῆς Ἑλλάδος ἐπεκράτησε, συνέστη ἐνταῦθα ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι οἱ δύο ὑπέρτατοι, καὶ ἰσοδίκαιοι, καὶ ἰσοδύναμοι οὗτοι ἄρχοντες. οἵτινες ἐμελλον φύσει νὰ διατελῶσιν εἰς διηνεκὴ ἀντιζηλίαν, οὐδέποτε θέλουσιν ὁμοφρονῆσαι ἵνα ἐπιφέρωσι διὰ τῆς βίας τὴν κατάλυσιν τοῦ πολιτεύματος καὶ σφετερισθῶσιν ἐξουσίαν δεσποτικὴν. Καὶ ἀληθῶς ἐπὶ πεντακόσια καὶ ἐπέκεινα ἔτη οὐδεμία ἐγένετο τοιαύτη ἀπόπειρα ἐν Σπάρτῃ, μέχρις οὗ, περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, οἱ βασιλεῖς Ἁγίς Γ' καὶ Κλεομένης Γ' ἐπεχείρησαν ἀλληλοδιαδόχως τὴν βιαιάν τοῦ πολιτεύματος ἀναμόρφωσιν, ἀλλὰ τότε τὸ πολίτευμα εἶχεν ἤδη πάθει οἰκοθεν σπουδαιότατας ἀλλοιώσεις. Ἐν τούτοις, ἡ διπλῇ βασιλεία, εἰ καὶ ἔχουσα τὸ πλεονέκτημα τοῦτο, δι' ὃ οἱ Σπαρτιᾶται, κατὰ Ἀριστοτέλην. «σωτηρίαν ἐνόμιζον τῇ πόλει εἶναι τὸ στασιάζειν τοὺς βασιλεῖς,» εἶχεν ὅμως ἐνταῦτ' ὁ ἀτόπημα, τὸ ὅποιον πάντοτε συνεπάγεται ἡ διαίρεσις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας· ὅθεν ἡ κυβέρνησις καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς Σπάρτης δὲν ἤθελον ἴσως ἀποβῇ ὅσον ἀπέβη ἰσχυρὰ, ἐὰν ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία δὲν περιήρχετο μετ' οὐ πολὺ εἰς ἀρχὴν ἐτέραν, ἣτις,

καὶ τοὶ πολυμελεστέρα, εἶχεν ὅμως τὴν ἀπαραίτητον περὶ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς ἐνότητα. Ἡ ἀρχὴ αὕτη ἦσαν οἱ ἔφοροι. Οἱ ἔφοροι ἦσαν κατ' ἀρχὰς πιθανώτατα ἀπλοὶ ἐπίτροποι τῶν ἐν πολέμοις ἀπόντων βασιλέων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἀποτελοῦσιν ἀρχὴν αὐτοτελῆ καὶ παντοδύναμον. Ἦσαν δὲ συνέδριον πέντε ἀνδρῶν, ἐκλεγομένων κατ' ἔτος, ἐξ ἀπάντων μὲν τῶν πολιτῶν, ἄδηλον ὅμως πῶς ὁ Ἀριστοτέλης μόνον λέγει, ὅτι ὁ τρόπος τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν « παιδαριώδης ἐστὶ λίαν. » Οἱ ἔφοροι καὶ οἱ βασιλεῖς ἐδίδον πρὸς ἀλλήλους, κατὰ μῆνα, ὄρκον ἕμοι-βαῖον, καὶ οἱ μὲν βασιλεῖς ὤμνουν « κατὰ τοὺς τῆς πόλεως κειμένους νόμους βασιλεύσειν, » οἱ δὲ ἔφοροι, « ἐμπεδορκοῦντος τοῦ βασιλέως, ἀστυφέλικτον (ἀδιάσειστον) τὴν βασιλείαν παρέξιν. » καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὡς λέγει ὁ Πολύβιος, ὁ μέγας Πελοποννήσιος ἱστορικὸς ἀκμάσας ἐν τῇ δευτέρᾳ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, οἱ βασιλεῖς διετέλουν, « πειθαρχοῦντες, ὥσπερ γονεῦσι, ταῖς ἐφόροις. » Ἰδίως δὲ πᾶσα ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ κυβέρνησις ἦτο εἰς χεῖρας τῶν ἐφόρων, οἵτινες, καὶ τοὶ μετερχόμενοι « ἀρχὴν λίαν μεγάλην καὶ ἰσοτῦραννον, » δὲν ἦσαν ὑπεύθυνοι οὔτε εἰς τὴν γερουσίαν, οὔτε εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ δήμου, καὶ ἔτι ὀλιγώτερον εἰς τοὺς βασιλεῖς, ἀλλ' εἰς μόνους τοὺς διαδόχους αὐτῶν. Αὐτοὶ διεξῆγον, ἔχοντες ὑφ' ἑαυτοὺς 300 νέους καὶ δραστηρίους πολίτας, τοὺς καλουμένους ἱππεῖς, τὴν ἐσωτερικὴν ἀστυνομίαν ἐν τῇ Λακωνικῇ, μετὰ ἐξουσίας αὐτοκράτορος· αὐτοὶ ἔπαυον κατὰ τὸ δοκοῦν πάντας τοὺς ἄρχοντας καὶ ἐπέβαλλον αὐτοῖς χρηματικὰς ποινὰς καὶ φυλάκισιν· αὐτοὶ ἤθροίζον τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν, ἐν περιπτώσει ἐξωτερικοῦ πολέμου, ὀρίζοντες ποῦ θέλει μεταβῇ. Καὶ εἶχε μὲν ὁ βασιλεὺς τὴν ὑπερτάτην στρατηγίαν, ἀλλὰ δύο ἔφοροι παρηκολοῦθον πάντοτε τὸν στρατὸν, ἐπὶ ἀπλῇ δὲ ὑποψίᾳ, ἠδύναντο νὰ φυλακίσωσι καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα. Αὐτοὶ πρὸς τοῦτοις ἐδίκάζον, ὅτε μὲν ἰδίᾳ, ὅτε δὲ σύναμα, τὰς κυριωτέρας ἰδιωτικὰς δίκας, καὶ ταῦτα πάντα οὐχὶ κατὰ νόμους γραπτούς, τῶν ὁποίων ἡ χρῆσις ὑπῆρξεν αἰέποτε σπανιωτάτῃ ἐν Σπάρτῃ, ἀλλὰ αὐτογνωμώνως. Μόνον εἰς τὰς σπουδαιότατας κυβερνητικὰς ὑποθέσεις, ἰδίως περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης, ἤκροῶντο τῆς ἀγορᾶς τοῦ δήμου καὶ τῆς γερουσίας. Καὶ αἱ φονικαὶ ὁμοίως δίκαι ὑπὸ τῆς γερουσίας ἐδικάζοντο, ἴσως καὶ αἱ κατὰ βασιλέων, ἂν καὶ ὑπάρχῃ παράδειγμα, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν μέγαν Ἀγησίλαον ἐπέβαλον οἱ ἔφοροι οἴκοθεν χρηματικὴν ποινήν. Ἐπὶ πᾶσιν οἱ ἔφοροι ἀπηλλάττοντο τῆς κοινῶς ὑπὸ ὅλων τῶν πολιτῶν τηρουμένης αὐστηρᾶς διαίτης.

Ἡ ἄμετος λοιπὸν πολιτικὴ ἐξουσία τῶν βασιλέων περιστάλη πολὺ, ἂν καὶ οὗτοι ἔσωζον ἔτι ἀξιολογὰ τινα προνόμια· εἶχον μεγάλα βασιλικά ἐν τῇ Λακωνικῇ κτήματα, ἐλάμβανον πολλάκις ἐκ τῆς ἄλλοδαπῆς ὄωρ, καὶ ὅσακις προσεφέροντο θυσίαι εἰς τοὺς θεοὺς, τὸ δέρμα καὶ ἄλλα μέρη τῶν σφαγίων ἀνῆκον εἰς τοὺς βασιλεῖς. Ἐν γένει δὲ ἡ περιουσία αὐτῶν δὲν ἦτο μικρά. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπεβλήθη εἰς τὸν βασιλέα Ἅγιν χρηματικὸν πρόστιμον 100,000 δραχμῶν ἄττικῶν, καὶ ἐν τῇ τρίτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, ἕτερος Ἅγισ, ὁ Εὐδαμίδου, εἶχεν εἰς χρήματα 600 τάλαντα, ἥτοι 3,600,000 δραχμάς. Πρὸς τοῦτοις, ἕκαστος τῶν βασιλέων εἶχε τὴν ψῆφον αὐτοῦ ἐν τῇ γερουσίᾳ· οἱ βασιλεῖς ἐκύρουν τὰς νόθεσις καὶ ἔκρινον ἄλλας τινὰς οἰκογενειακάς διαφοράς. Πλείστη δὲ ἦτο ἡ πρὸς αὐτοὺς εὐλάβεια, καθὼ καταγομένους ἀπὸ Ἡρακλείδους, καὶ διὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ Διὸς· ὅθεν οἱ βασιλεῖς ἐξεπροσώπουν τὴν πολιτείαν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς πρὸς τοὺς θεοὺς σχέσεις· ἦσαν αὐτοδικαίως ἱερεῖς τοῦ Διὸς Λακεδαιμόνος καὶ τοῦ Διὸς Οὐρανίου, προσέφερον τὰς μηνιαίας θυσίας δι' ὧν ἐγίνοντο οἱ θεοὶ ἴλεοι πρὸς τὸν τῆς Σπάρτης λαόν· διώριζον ἕκαστος ἀνὰ δύο Πυθίους, δηλαδὴ τοὺς ἄνδρας, οἵτινες ἐστέλλοντο εἰς Δελφοὺς ἵνα ἐπερωτήσωσι τὸ μαντεῖον· τελευταῖον οἱ βασιλεῖς ἐφύλαττον, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Πυθίων, τὰς γινομένας ἀποκρίσεις, τὰς ὁποίας ἐν καιρῷ ἀμυχανίας συνεβουλεύετο ἡ πολιτεία. Ἀποθνήσκοντες δὲ ἐκήδεύοντο μετὰ τῆς αὐτῆς μεγαλοπρεπείας, ὥστε ὁ Ἡρόδοτος παρὰβάλλει αὐτὴν πρὸς τὰς τιμὰς τὰς ἀποδιδόμενας ὑπὸ τῶν δουλικῶν τῆς Ἀσίας λαῶν εἰς τοὺς νεκροὺς τῶν βασιλέων αὐτῶν, ὁ δὲ Ξενοφῶν, ὁμιλῶν περὶ τῆς κηδείας ἑνὸς τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης, λέγει ὅτι « ἔτυχε σεμνοτέρας ἢ κατ' ἄνθρωπον ταφῆς » διότι ὅχι μόνον ἐξ ἐκάστης οἰκίας σπαρτιατικῆς ὤφειλον νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὴν τελετὴν ἀνὴρ καὶ γυνὴ οἰκτρῶς πενθηγοροῦντες, ἀλλὰ τὸ γεγονός ἀνηγγέλλετο ἀμέσως καθ' ὅλην τὴν Λακωνικὴν, ἵνα συρρεῦσωσιν εἰς Σπάρτην πολλοὶ χιλιάδες ἀνθρώπων καὶ διὰ τῶν κοπετῶν καὶ τῶν οἰμωγῶν αὐτῶν καταστήσωσιν ἐκπρεπεστάτην τὴν ἐκφορὰν, μεθ' ἣν ἐφύλάττετο δεκαήμερον κοινὸν πένθος. Κυρίως ἄρα εἰπεῖν, οἱ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἦσαν σέβαστοι τῆς οἰκογενείας προστάται, οἱ ὕπατοι τῆς θρησκείας λειτουργοὶ καὶ οἱ αἰδιοὶ ἱεροὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, δι' οὗ ἡ πολιτεία συνεδέετο μὲ τὰς ἀναμνήσεις καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς· ἀλλὰ τίποτε πλειότερον. Ἀπὸ τῆς πατροπαράδοτου ταύτης εὐλαβείας ὠφελοῦμενος, ὁ

βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀγησίλαος,, ἀνὴρ πολεμικὸς ὢν μέγας καὶ κατὰ τᾶλλα ἐνεργὸς, ἡδυνήθη, ἐν ἀρχῇ τῆς τετάρτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, νὰ λάβῃ πολλὴν εἰς τὰ πράγματα ὑπεροχὴν· ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα ἦσαν ἐξαιρέσεις σπανιώταται· συνήθως οἱ βασιλεῖς εἶχον ἐν τῇ πολιτείᾳ δευτερεύουσαν ἰσχύν καὶ τᾶξιν· ἐπρώτεον δὲ οἱ ἔφοροι.

Καὶ τῆς γερουσίας ὁμοίως καὶ τῆς ἀγορᾶς τοῦ δήμου ἡ ἐνέργεια δὲν ἦτο πολλοῦ λόγου ἄξια. Ἡ γερουσία, καλουμένη ἐν Σπάρτῃ γερωνία, ἢ γερωχία, ἢ γερωῖα, συνέκειτο ἐκ τῶν δύο βασιλέων καὶ 28 ἀνδρῶν, ἐχόντων τοῦλάχιστον 60 ἐτῶν ἡλικίαν καὶ ἐκλεγομένων ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ βίου. Οἱ 30 οὗτοι ἄνδρες ἐλαμβάνοντο, ὡς φαίνεται, ἀνὰ 10 ἀφ' ἐκάστης τῶν τριῶν φυλῶν, εἰς ἃς πιθανώτατα ἦσαν διηρημένοι οἱ Σπαρτιάται, ὡς καὶ πλεῖστοι τῶν ἄλλων Δωριέων. Αἱ τρεῖς φυλὴν ὠνομάζοντο ἀπὸ Ὑλλου τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἀπὸ Παμφύλου καὶ Δύμαντος, τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγυμίου, Ὑλλεῖς, Πάμφυλοι, Δυμᾶνες· καὶ εἰκάζεται ὅτι ὑποδιε-
ροῦντο εἰς 30 τμήματα, τὰ ὅποια ὠνομάζονται ὠσχαί. Ἡ δὲ ἀγορὰ ἢ ἐκκλησία τοῦ δήμου ἣτις ἐκαλεῖτο ἀλία, ἦτοι σύλλογος, συνάθροισις, συνέκειτο ἐξ ὅλων τῶν πολιτῶν ὅσοι συνεπλήρωσαν τὸ 30 ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἡδύναντο νὰ συντελῶσιν εἰς τὰ κοινὰ δεῖπνα ἢ συσσίτια. Εἰς τοὺς συλλόγους λοιπὸν τούτους ὑπεβάλλοντο τὸ περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης ζήτημα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἂν ὅχι πάντοτε, καὶ οἱ ὀλίγιστοι ἐν Σπάρτῃ ψηφίζόμενοι νόμοι. Ἀλλ' ἐκτὸς ὅτι αἱ τοιαῦται ἀφορμαὶ συσκέψεως ἦσαν σπάνιαι, πολλαὶ ἄλλαι περιστάσεις συνετέλουν εἰς τὸ νὰ καθιστῶσιν αὐτὰς συνήθως ματαιίας. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου οὐδὲν ὑπεβάλλετο τὸ μὴ προϋποβληθὲν εἰς τὴν γερουσίαν. Οἱ δὲ γέροντες ἐξελέγοντο μὲν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, ἀλλ' ἡ ἐκλογὴ διεξήγετο εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε προδήλως ἢ ἐπ' αὐτῆς ἐνέργεια τοῦ δήμου ἦτο ἀσθενεστάτη. Ἐν πρώτοις ἐκλέξιμοι δὲν ἦσαν, ὡς ὑποδεικνύει ὁ Ἀριστοτέλης, εἰμὴ οἱ καλοὶ καγαθοὶ, οἱ ἄριστοι, καὶ ἐκ τούτων πάλιν ὁμολογουμένως οἱ ὑπερβάντες τὸ 60 ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ οἱ ἐπιζητοῦντες τὸ ἀξίωμα. Οὕτω δὲ περιορισθέντος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκλεξιμῶν, ἢ κρίσις ἐγένετο κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Ἐκκλησίας ἀθροισθείσης, ἄνδρες αἵρετοὶ κατεκλείοντο πλησίον εἰς οἶκημα, μὴ βλέποντες τοὺς ἐκκλησιάζοντας, ἀλλὰ μόνον τὴν κραυγὴν αὐτῶν ἀκούοντες, διότι καὶ περὶ τούτου, ὡς συνήθως, διὰ βοῆς, καὶ ὅχι διὰ ψηφοφορίας, ἀπεφάσιζεν ἡ ἐκκλησία. Τότε εἰσέγοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν οἱ ὑποψήφιοι, διερχόμενοι ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐνώπιον αὐτῆς· καὶ ἡ μὲν ἐκκλησία ἀνεβόα

περὶ ἐκάστου, οἱ δὲ κατάκλειστοι γραμματεῖς ἐσημείουσιν ἐπὶ γραμματεῖων ὅποια τις ἦτο ἢ περὶ τοῦ πρώτου βοῆ, ὅποια ἢ περὶ τοῦ δευτέρου, ὅποια ἢ περὶ τοῦ τρίτου, καὶ οὕτω καθεξῆς, ὃ δὲ κατ' αὐτοὺς τυχὼν τῆς πλείστης βοῆς ἀνηγορεύετο. Ἐὰν δὲ εἰς ταῦτα προσθέσωμεν, ὅτι οἱ γέροντες, διὰ βίου προχειριζόμενοι, ἀπέβαινον πολλάκις ἐσχάτο-γῆροι, ἀνάγκη βεβαίως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ γερουσία ὀλίγον ἡδύναντο συνήθως νὰ περιστείλῃ τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν τῶν ἐφόρων. Ἡ δὲ ἐκκλησία πάλιν τοῦ δήμου δὲν συνέκειτο εἰμὴ ἐκ τῶν πολιτῶν, ὅσοι, ὑπερβάντες τὸ 30 ἔτος τῆς ἡλικίας, συνετέλουν εἰς τὰ συσσίτια· ἀλλ' ὁ ἄριθμός τῶν τοιούτων πρῶιμώτατα ἡλαττώθη, διὰ τὴν ἐσχάτην πενίαν εἰς ἣν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν περιῆλθον· ὅθεν πρῶτον ἡ ἐκκλησία ἦτο εὐάριθμος· ὅσῳ δὲ εὐάριθμον εἶναι τὸ βουλευτικὸν σῶμα, τόσῳ εὐκολώτερον ἀποβαίνει ὑποχείριον. Ἐπειτα, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην δὲν ὑπεβάλλοντο εἰμὴ τὰ προηγουμένως ὑπὸ τῆς γερουσίας ἐγκριθέντα· ἦτοι ἡ δικαιοδοσία τῆς ἐκκλησίας ἦτο περιορισμένη. Τελευταῖον οὐδεὶς πολίτης ἡδύνατο νὰ ἀγορεύσῃ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐκτὸς ἐὰν ἰδίᾳ ἐπετρεπετο τοῦτο ὑπὸ τῶν ἀρχόντων· ὥστε ἀληθῶς εἰπεῖν οὐδεμία ἐγένετο ἐνταῦθα συνήθως συζήτησις ἢ περὶ τροπολογίας πρότασις, ἀλλ' αἱ προτάσεις τῶν ἀρχόντων ἢ ἐγίνοντο δεκταὶ ὅπως εἶχον, ἢ ἀπερρίπτοντο. Καὶ τοῦτο ἐξηγεῖται εὐκόλως. Οἱ Σπαρτιῆται, ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς ἦν ἐλάμβανον, οὔτε ἡγάπων τὴν συζήτησιν, οὔτε ἐπιτήδειοι περὶ αὐτῆν ἦσαν, ἐπὶ τοσούτον, ὥστε ὁ Θουκυδίδης, ὁμιλῶν περὶ ἀνδρὸς ἐπιφανεστάτου, τοῦ Βρασιίδου, ἐπιφέρει μετὰ τινος περιφρονήσεως, ὅτι, ὡς Λακεδαιμόνιος, « ἦν οὐκ ἀδύνατος εἰπεῖν. » Ἄφ' ἐτέρου, ἐπικρατεστάτη ἐν Σπάρτῃ ἀρχὴ ἦτο ἡ μυστικότης τῆς κυβερνήσεως, τῆς « πολιτείας τοῦ κρυπτοῦ, » ὡς λέγει ὁ αὐτὸς ἱστορικός, τὸ ὅποιον βεβαίως δὲν συνεβιβάζετο μετὰ πολλῶν δημοσίων συζητήσεων. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίφημον ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, ἥτις συνεκροτήθη διὰ νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἕνεκα δὲ τῆς σπουδαιότητος τοῦ πράγματος, δὲν ἔκρινε διὰ βοῆς, ὡς πάντοτε, ἀλλὰ κατ' ἐξαίρεσιν διὰ ψηφοφορίας, οὐδεὶς φρίνεται λαλήσας ἄλλος ἢ ὁ βασιλεὺς Ἀρχίδαμος, ὑπὲρ τῆς ἀναβολῆς τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου, καὶ ὁ ἔφορος Σθενελαΐδας, ὑπὲρ τῆς ἀμέσου αὐτοῦ κηρύξεως, ὅπερ ἐγένετο παραδεκτόν· ὥστε βλέπομεν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν ἐκκλησίαν ὑποκύπτουσιν εἰς τὴν τῶν ἐφόρων θέλησιν.

Ἄλλ' ὅποιοι τινες ἄρα ἦσαν οἱ παντοδύναμοι οὗτοι ἔφοροι; Κατὰ

τὸν Ἀριστοτέλην, ἐξελέγοντο ἐξ ἀπάντων τῶν πολιτῶν, θεραπευομένης οὕτω τῆς φιλοτιμίας τοῦ δήμου. Ἐὰν ὅμως ὁ δῆμος εἶχεν ἐν Σπάρτῃ, διὰ τῶν ἐφόρων, ἅπασαν τὴν ἐξουσίαν εἰς χεῖρας αὐτοῦ, ἤθελεν εἶναι βεβαίως ἄπορον πῶς τοσοῦτον ὀλίγον ἐπενήργει εἰς τὰ πράγματα διὰ τῶν τακτικῶν αὐτοῦ ἐκκλησιῶν· πῶς δὲν ἀπῆτει νὰ δίδωσιν οἱ ἔφοροι λόγον ἐνώπιον τῶν ἐκκλησιῶν τούτων, καὶ πῶς, καθ' ὅλην τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, οὐδέποτε ἀναφαίνεται ὁ δῆμος ἐπικρατήσας ἐν Σπάρτῃ, ἀλλὰ πικνότε, ὡς λέγουσιν ὅλοι οἱ ἱστορικοὶ, διέπουσι τὰ πράγματα οἱ πρῶτοι ἄνδρες, οἱ ἄριστοι, οἱ καλοὶ κάγαθοί. Πρὸς τούτοις, ἄδηλον μὲν εἶναι πῶς ἐξελέγοντο οἱ ἔφοροι· ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλης λέγει, ὡς εἶδομεν, ὅτι ὁ τρόπος τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν ἦτο παιδαριώδης· παιδαριώδῃ δὲ ὀνομάζει καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκλογῆς τῶν γερόντων, τοῦ ὁποῦο γινώσκοντες ἤδη τὸν μηχανισμόν· ὅθεν πιθανώτερον εἶναι ὅτι οἱ τρόποι τῆς ἐκλογῆς, ἂν δὲν ἦσαν ἀπαράλλακτοι, ὁμοιάζον ὅμως πολὺ. Τούτου δὲ τεθέντος, οὐδὲν ἦττον πιθανὸν εἶναι, ὅτι ἐλογίζοντο μὲν ἅπαντες οἱ πολῖται ἐκλέξιμοι εἰς τὸ τοῦ ἐφόρου ἀξίωμα, ἀλλ' οἱ ὀλίγοι ἄνδρες οἵτινες διεῖπον τὰ πράγματα κατῴθουν μὲν πάντοτε ὥστε οἱ ἐκλεγόμενοι ἢ νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἢ νὰ ἦναι εὐπειθεῖς εἰς τὰ νεύματά των, συνεῖχον δὲ αὐτοὺς καὶ διὰ τῆς διατάξεως καθ' ἣν οἱ ἔφοροι ὤφειλον εὐθύνας εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν, ὃ ἔστι πάλιν εἰς τὰ τυφλά τῶν ὀλίγων ὄργανα. Διὰ δὲ τοῦτο, ὅτι οἱ ἔφοροι ἦσαν ἀπλοὶ τῆς ὀλιγαρχίας ἐπίτροποι, εἵπομεν προσημαζόμενοι, ὅτι εἶχον τὴν ἀπαραίτητον περὶ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν ἐνότητα, ἣν δὲν εἶχον οἱ βασιλεῖς. Τῷ ὄντι, ἡ βασιλεία φύσει ῥέπει πρὸς τὴν μοναρχικὴν ἐξουσίαν, ἐπὶ δὲ τούτῳ ἀδύνατον νὰ ὁμοφρονήσωσι καὶ νὰ συμπράξωσι δύο συγχρόνως βασιλεῖς· ἐνῷ ἡ ὀλιγαρχία φύσει ῥέπει πρὸς τὴν διατήρησιν καὶ τὴν αὐξήσιν τῶν προνομίων αὐτῆς καὶ δικαίων, ἐπὶ δὲ τούτῳ δύνανται κάλλιστα νὰ ὁμοφρονήσωσι καὶ νὰ συμπράξωσι πολλοὶ ἄνδρες.

Τοιοῦτον ἦτο τὸ πολίτευμα τῆς Σπάρτης· οὐδὲν ἄλλο δηλαδὴ ἢ ὀλιγαρχία στενοτάτη, ἣτις διетήρησε μὲν ἅπαντας τοὺς τύπους τῆς ὁμηρικῆς πολιτείας, βασιλείαν, βουλὴν γερόντων, ἀγορὰν τοῦ δήμου, ἀλλὰ κατῴθωσε νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ αὐτῶν πᾶσαν τὴν πραγματικὴν ἐξουσίαν καὶ νὰ ἐνεργῇ αὐτὴν ἀμέσως διὰ πέντε ἐνιαυσιαίων αὐτῆς ἐπιτρόπων, τῶν καλουμένων ἐφόρων. Ὀλιγαρχίαι ὅμως ἐπεκράτησαν πολλὰ καὶ τῆς Ἑλλάδος, κατὰ δὲ τοὺς πρώτους τούτους ἱστορικοὺς χρόνους, σχεδὸν ἅπανταχοῦ· ἀλλ' αἱ ὀλιγαρχίαι αὗται δὲν ἐκτῆσαν ποτὲ

τὴν δύναμιν τὴν ὑποῖαν ἐκτῆσατο ἡ ὀλιγαρχία τῆς Σπάρτης, καὶ πολ-
λάκις μάλιστα, εὐπορήσαντος καὶ ἐκπαιδευθέντος τοῦ δήμου, ὅλως ἀπέ-
βαλον τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα, ἐνῷ ἡ τῆς Σπάρτης ὀλιγαρχία ὄχι μόνον
παραδόξως ἰσχυρεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλὰς ἐκατονταετηρίδας διετήρη-
σεν ἀναλλοίωτον τὴν ἰσχὺν αὐτῆς. Πάθεν αὕτη ἡ διαφορά; Ἐκ τοῦ-
του, ὅτι οἱ προύχοντες τῆς Σπάρτης ἐφρόντισαν συγχρόνως νὰ καθυ-
ποβάλωσι τὸν δῆμον εἰς ἀνατροφὴν καὶ πειθαρχίαν, ἥτις ἀνεδείκνυνεν
αὐτὸν ἀδιαλείπτως φοβερὸν μὲν ἐκτελεστὴν τῶν βουλευμάτων τῆς διε-
πούσης τὰ πράγματα ἀρχῆς, ἀνεπιτηδεύτατον δὲ νὰ ὑψώσῃ ποτὲ κε-
φαλὴν κατ' αὐτῆς· ὥστε ἀληθῶς εἶπεῖν, τὸ μᾶλλον λόγου ἄξιον μέρος
τοῦ σπαρτιατικοῦ πολιτεύματος ἦσαν οἱ κοινωνικοὶ ἐκεῖνοι καὶ διαιτητι-
κοὶ θεσμοὶ, ἄνευ τῶν ὁποίων ἡ Σπάρτη δὲν ἤθελεν ἀκμάσει ὅσον ἤκμασεν.

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἱστορικῶν χρόνων, εὐρίσκωμεν τοὺς κατοίκους
τῆς Λακωνικῆς διηρημένους εἰς τρεῖς διακεκριμένας τάξεις· τοὺς Σπαρ-
τιάτας, τοὺς περιοίκους καὶ τοὺς εἰλωτας. Σπαρτιαῖται ἦσαν οἱ κάτοικοι
τῆς πόλεως Σπάρτης, οἵτινες, ἐκπληροῦντες αὐστηροτάτας τινὰς διαι-
τητικὰς καὶ πειθαρχικὰς διατάξεις, ἀπετέλουν τὸν διαρκῆ στρατὸν τῆς
πολιτείας καὶ ἦσαν μόνοι ἐκλέξιμοι εἰς τὰ δημόσια ἀξιώματα καὶ τὰς
δημοσίας αὐτῆς λειτουργίας. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι οὔτε καιρὸν, οὔτε διά-
θεσιν εἶχον νὰ ἀσχοληθῶσι περὶ γεωργίαν, ἢ ἐμπορίαν, ἢ βιομηχανίαν·
ἔξω δὲ ἀπὸ τῶν κτημάτων τὰ ὅποια εἶχον περὶ τὴν Σπάρτην καὶ κατὰ
τὴν ἄλλην Λακωνικὴν, καὶ τὰ ὅποια ἐκκλιέργουν ἀντ' αὐτῶν οἱ εἰλ-
ωτες, καταβάλλοντες εἰς τοὺς κυρίους μέρος τοῦ εἰσοδήματος, συμ-
ποσούμενον ἐνίοτε εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ ὅλου. Ἄλλ' ὁ Σπαρτιάτης, ἵνα ἔχῃ
πλήρη τὰ πολιτικὰ αὐτοῦ δίκαια, ὥφειλε νὰ πράττῃ δύο τινὰ· πρῶτον,
νὰ τηρῇ ἀκριβῶς τὴν διατεταγμένην πειθαρχίαν, καὶ δεύτερον, νὰ συν-
τελῇ εἰς τὰ δημόσια δεῖπνα, τὰ λεγόμενα συσσίτια, τὰ ὅποια δὲν συν-
τηροῦντο εἰμὴ διὰ τῶν εἰσφορῶν τούτων ἐκάστου πολίτου. Διὰ δὲ τὸν
πολλαπλασιασμὸν τῶν παιδῶν εἰς τὰς πενεστέρας οἰκογενείας, ἀφ'
οὗ, μετὰ τὴν κυρίευσιν ἀπάσης τῆς Λακωνικῆς, ἔπαυσεν ἡ δια-
νομὴ νέων γῆς κλήρων, ἠΰξησεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὁ ἀριθμὸς τῶν
πολιτῶν ὅσοι δὲν ἠδύναντο νὰ συντελῶσιν εἰς τὰ συσσίτια καὶ τούτου
ἐνεκα ἀπέβαλλον τὸ πολιτικὸν αὐτῶν δικαίωμα· ὥστε περὶ τὰ τέλη
τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου παρήχθη ἐν Σπάρτῃ διάκρισις τις, ἄγνωστος
εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους, ἡ μεταξὺ τῶν ὀλίγων πολιτῶν ὅσοι ἐξή-

σκουν ἔτι τὰ πολιτικά αὐτῶν δικαιώματα, τῶν ὀνομαζομένων «ὁμοίων,» καὶ τῶν πολλῶν πενήτων ὅσοι ἀπέβαλον τὰ δικαιώματα ταῦτα, τῶν λεγομένων «ὑπομειόνων.» Οἱ τελευταῖοι ὅμως οὗτοι ἠδύναντο, εὐπορήσαντες τυχόν, νὰ ἀναλάβωσι τὰ πολιτικὰ αὐτῶν δικαιώματα, καὶ κατὰ τοῦτο διέφερον τῶν ἄλλων ἐλευθέρων τῆς Λακωνικῆς κατοίκων, τῶν καλουμένων περιοίκων. Οἱ περίοικοι ἦσαν ἐπίσης ἐλεύθεροι, καὶ πολῖται μάλιστα, ἀλλὰ πολῖται τῶν κατὰ μέρος ἄλλων πόλεων τῆς Λακωνικῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς Σπάρτης, τῆς ὁποίας καὶ μόνης οἱ πολῖται ἐκυβέρνηον τὰ κοινὰ τῆς ὅλης πολιτείας πράγματα, ἐνῶ οἱ περίοικοι δὲν ἐκυβέρνηον εἰμὴ τὴν ἰδίαν αὐτῶν πόλιν, καὶ ταύτην ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἐπίβλεψιν τῆς Σπάρτης, ἣτις ἐνηργεῖτο ἐνίοτε διὰ διοικητῶν ἀμέσως παρ' αὐτῆς εἰς περιοικίδας τινὰς πόλεις στελλομένων, οἳ ἦσαν οἱ εἰς Κύθηρα στελλόμενοι Κυθηροδίκαι. Πρὸς τούτοις οἱ περίοικοι ὑπηρετοῦν μὲν ἐν τῷ στρατῷ τῆς πολιτείας ὡς ὀπλίται, ἤτοι ὡς τακτικοὶ στρατιῶται, καὶ ἐνίοτε, ἂν καὶ σπανίως, προήγοντο εἰς τὰ ἀνώτερα αὐτοῦ ἀξιώματα· ἀλλ' ὑπηρετοῦν ὁσάκις ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, οὐδ' ἀπετέλουν τὸν ἐκ μόνων τούτων συγκείμενον διαρκῆ τῆς πολιτείας στρατόν. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, οἱ Σπαρτιᾶται ἦσαν οἱ κυρίρχοι τῆς Λακωνικῆς, οἱ δὲ περίοικοι, οἱ ἐλεύθεροι αὐτῶν ὑπήκοοι· ὥστε κατὰ τοῦτο ἡ Λακωνικὴ οὐσιωδῶς διέφερε τῆς ἀργολικῆς ὁμοσπονδίας, ἐν ἣ πᾶσα πόλις ἦτο ἐντελῶς αὐτόνομος, συναπτομένη πρὸς τὰς ἄλλας μόνον διὰ χαλαροῦ τινος δεσμοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ τὸ πολὺ ἐμπορικοῦ. Ἐν τῇ Λακωνικῇ πᾶσα ἡ κυβερνητικὴ τῆς ὅλης χώρας ἐξουσία ἦτο συμπεπυκνωμένη ἐν Σπάρτῃ, ἣτις ὅμως συνεῖχε τοὺς πολυαριθμοὺς περιοίκους οὐχὶ μόνον διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ καὶ διὰ πολλῶν ἄλλων ἠθικῶν καὶ ὕλικῶν πλεονεκτημάτων. Ἐν γένει οἱ περίοικοι, ἂν καὶ μὴ ὄντες αὐτόνομοι ἐν τῇ Λακωνικῇ, ἐνώπιον ὅμως τῆς ὅλης Ἑλλάδος ἐθεωροῦντο μέχρι τινὸς ὡς τοιοῦτοι· διὸ, νικῆσαντες εἰς τὰ ὀλύμπια, ἀνηγορεύοντο οὐχὶ ὡς Σπαρτιᾶται, ἀλλὰ ὡς Λάκωνες. Πρὸς τούτοις οἱ Σπαρτιᾶται περιεποιῶντο πολὺ τινὰς τοῦλάχιστον τῶν περιοίκων, καὶ ἰδίως τοὺς Ἀμυκλαίους, ὧν ἐτίμων ἐξαιρέτως τοὺς ὀπλίτας καὶ παρέλαβον θρησκευτικὰς τινὰς πανηγύρεις, οἷον τὰ Ὑακίνθια καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος. Παρεκτὸς δὲ τούτων ὄλων, οἱ περίοικοι, μὴ ὄντες καθυποβεβλημένοι εἰς τὴν αὐστηρὰν πειθαρχίαν καὶ δίκαιαν τῶν Σπαρτιατῶν, ἔχοντες κτήματα, ἂν ὅχι οἳ οἱ Σπαρτιᾶται, ἀλλ' ὅμως ἀξιόλογα, καὶ πρὸ πάντων μόνοι αὐτοὶ μετερχόμενοι ἐν τῇ Λακωνικῇ

τὸ ἐμπόριον τῆς εἰσαγωγῆς καὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῶν προϊόντων, καὶ ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν ἐμπόριον, καὶ ἐκ τούτου εὐποροῦντες, ἠδύναντο τῇ ἀληθείᾳ νὰ παραμυθῶνται διὰ τὴν ὑποτελῆ αὐτῶν θέσιν ὡς πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας, οἵτινες ἐξηγόραζον τὴν κυριαρχικὴν αὐτῶν ὑπεροχὴν διὰ βίου, τοῦ ὁποίου ἡ σκληραγωγία δὲν ἠδύνατο νὰ ᾔηται ἐπίφθονος. Ὅθεν οἱ περίοικοι πολὺ ὀλιγώτερον ἔρρεπον πρὸς τὴν στάσιν, ἢ ἡ τρίτη τῶν κατοίκων τῆς Λακωνικῆς τάξις, οἱ εἴλωτες.

Τὸ ὄνομα εἴλω, ὁ μὲν Ἐφορος, συγγραφεὺς ἀκμάσας ἐν τῇ τετάρτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, μὴ σωζόμενος, ἀλλ' ἀναφερόμενος πολλὰκις ὑπὸ ἄλλων καὶ ἰδίως ὑπὸ τοῦ γεωγράφου Στράβωνος, παράγει ἀπὸ τῆς λακωνικῆς πόλεως Ἐλος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀποστάντες καὶ δουλωθέντες, ἔδωκν δῆθεν τὸ ὄνομα αὐτῶν εἰς ὀλόκληρον τὴν τάξιν ταύτην τῶν ἀνθρώπων· ἀλλ' ἡ ἐτυμολογία αὕτη θεωρεῖται ἀπίθανος, προτιμότερα δὲ φαίνεται ἡ ἀπὸ τοῦ εἴλω, ἀχρήστου ῥίζης ἐξ ἧς παράγονται πολλοὶ χρόνοι τοῦ αἰρέω, συλλαμβάνω, κυριεύω, καὶ ἐξ ἧς παρήχθη ἴσως τὸ εἴλω, καθὼς τὸ δμῶς ἀπὸ τοῦ δαμάω, δέμω· ὥστε ἂν ἡ ἐτυμολογία αὕτη ᾔηται ἀκριβῆς, οἱ εἴλωτες ἐσήμαινον τοὺς ἐξ αἰχμαλώτων δούλους. Ὀνομαζόντο δὲ εἴλωτες κυρίως οἱ εἰς τὰς κώμας, καὶ τοὺς ἀγροὺς τῆς Λακωνικῆς οἰκοῦντες γεωργοί· διότι τινὲς τῶν εἰλῶτων ὑπηρετοῦν μὲν καὶ ὡς οἰκιακοὶ δούλοι ἐν Σπάρτῃ τε καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ἦσαν εὐάριθμοι παραβαλλόμενοι πρὸς τὴν μεγάλην τῶν γεωργῶν τάξιν. Οἱ γεωργοὶ οὗτοι ἐκαλλιέργουν τὰς γαίας τῶν Σπαρτιατῶν, ἴσως καὶ τῶν περιόικων, ἐπὶ τῇ εἰς αὐτοὺς καταβολῇ μέρους τοῦ εἰσοδήματος, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐκποιηθῶσιν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ἴσως μὴδὲ ὡς ἐκποιούμενοι, δι' ὃ ἦσαν ἀνώτεροι καὶ αὐτῶν τῶν πενεστῶν τῆς Θεσσαλίας, πρὸς οὓς καὶ μόνους ἐξ ὧν τῶν δούλων τῆς Ἑλλάδος εἰμποροῦν νὰ συγκριθῶσιν. Ἡδύναντο δὲ οἱ εἴλωτες νὰ ἔχωσιν, ὡς καὶ οἱ πενέσται, ἰδίαν περιουσίαν, καὶ ὅτε Κλεομένης Γ' ὁ Λεωνίδου προέτεινε τὴν ἐλευθερίαν εἰς πάντα εἴλωτα ὅστις καταβάλῃ πέντε μνᾶς, ἥτοι 500 δραχμᾶς, εὐρέθησαν 6,000 τοιοῦτοι εἴλωτες, καταβαλόντες ὅλοι ὁμοῦ 500 τάλαντα, ἥτοι 3,000,000 δραχμῶν. Πρὸς τοῦτοις οἱ εἴλωτες ὑπηρετοῦν συνήθως ὡς ψилоί, ὡς ἐλαφροὶ δηλαδὴ στρατιῶται, καὶ ἐνίοτε, ἀλλὰ σπανίως, ὡς ὀπλίται, ὅτε καὶ ἀριστεύσαντες τυχόν, ἀπηλευθεροῦντο εἰς ἀνταμοιβὴν ὑπὸ τοῦ κράτους. Οἱ οὕτω ἀπελευθερωθέντες εἴλωτες ὠνομάζοντο νεοδαμῶδεις, ἥτοι νεωστὶ εἰς τὸν δῆμον γινόμενοι δεκτοί, καὶ ἡ ἔξω ἐν Σπάρτῃ ὡς ὑπο-

μείονες, ἢ ἐξεπέμποντο εἰς ἐξωτερικὰς ὑπηρεσίας καὶ ἀποικίας. Τελευταῖον οἱ εἰλωτες εἶχον οἰκογένειαν, ἐλάλουν τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν, ἦσαν ἐν γένει ὅλως διάφοροι τῶν ἀλλογλῶσσων, τῶν βαρβάρων, τῶν ἀγοραστῶν ἀνδραπόδων τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, εἶχον τὴν συνείδησιν τῆς ἐλληνικῆς αὐτῶν καταγωγῆς καὶ τὸν ἀδιάλειπτον πόθον τοῦ νὰ ἀνακτήσωνται τὴν ἐλευθερίαν, διὸ ἀπέβησαν πολλάκις φοβεροὶ εἰς τὴν Σπάρτην, πολλάκις ἀπέστησαν καὶ δὲν ἐδαμάζοντο εἰμὴ δι' ἀγρύπνου, ἐνίοτε δὲ καὶ τυραννικῆς πολιτικῆς. Τὰ τῶν στρατοπέδων διετάσσοντο τοιοῦτοτρόπως ὥστε οἱ Σπαρτιᾶται νὰ ἐξασφαλίζονται ἀπὸ πάσης αἰφνιδίου τῶν ψιλῶν ἐκείνων συστρατιωτῶν ἐπιθέσεως· καὶ κατ' οἶκον δὲ ὁ πολίτης ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ ἀφαιρῇ τὸν πόρπακα, ἦτοι τὴν λαβὴν τῆς ἀσπίδος, ἵνα καταστήσῃ ἀδύνατον εἰς πάντα ἄλλον τὴν χρῆσιν τοῦ ὅπλου τούτου. Ἐὰν δὲ πιστεύσωμεν τὸν Πλούταρχον, ὅστις λέγει ὅτι ἱστορεῖ τοῦτο κατὰ Ἀριστοτέλην, οἱ ἔφοροι, ἅμα κατ' ἔτος ἀναλαβόντες τὴν ἀρχὴν, ἐκήρυττον πόλεμον κατὰ τῶν εἰλῶτων, ἵνα δικαιώσωσιν οὕτω τὴν δολοφονίαν αὐτῶν· καὶ ἔπειτα ἐξέπεμπον εἰς τὴν Λακωνικὴν νέους τινὰς ἐπιτηδεῖους Σπαρτιάτας, οἵτινες, ἔχοντες ξιφίδια, περιεφέροντο καθ' ὅλην τὴν χώραν φονεύοντες διὰ νυκτὸς τοὺς ῥωμαλεωτάτους καὶ ἐπικινδυνωτάτους εἰλωτας. Ἡ τοιαύτη κατὰ τῶν εἰλῶτων ἐπιδρομὴ ἐλέγετο κρυπτεῖα, καὶ εἶναι μὲν ἀπίθανον ὅτι τοσοῦτον τακτικῶς καὶ ἐπισήμως διενηργεῖτο, ὅτι ὅμως πολλάκις παρεσκευάζοντο καὶ ἐξετελοῦντο, διὰ καταχθονίων ἀληθῶς τρόπων, δολοφονίας χιλιάδων εἰλῶτων, εἶναι ἀναμφισβήτητον. Ἐν ἔτει ὀγδόῳ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅτε οἱ μὲν εἰλωτες εἶχον ἐξαιρέτως ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς πολιτείας, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Μεσσήνιοι κατεῖχον τὴν Πύλον, οἱ ἔφοροι, φοβηθέντες ἐπανάστασιν τῶν εἰλῶτων, ἀπεφάσισαν νὰ ἀπαλλαγῶσι τῶν γενναιοτάτων καὶ μεγαλοφρονεστάτων ἐξ αὐτῶν· ὅθεν ἀνήγγειλαν ὅτι ὅσοι αὐτῶν ἀξιούσιν ὅτι ἀνεδείχθησαν ἄριστοι ἐν πολέμῳ, δύνανται νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὴν Σπάρτην ἵνα τύχῃσι τῆς ἐλευθερίας. Καὶ παρέστησαν λοιπὸν δις χίλιοι περίπου, καὶ ἐστεφανώθησαν, καὶ περιῆλθον τὰ ἱερὰ ὡς ἡλευθερωμένοι. Ἄλλ' οἱ ἐπίβουλοι ἐκεῖνοι στέφανοι ἐκόσμησαν θυμᾶτων κεφαλὰς, καὶ μετ' ὀλίγον ἅπαντες οἱ ἄνδρες οὗτοι ἠφανίσθησαν, καὶ οὐδεὶς ποτε ἔμαθε τίνι τρόπῳ ἕκαστος ἐφονεύθη. Τὸ ἀπαίσιον τοῦτο γεγονός, τὸ ὁποῖον εἶναι κατὰ δυστυχίαν ἀναμφισβήτητον, διότι ἱστορεῖται ὑπὸ ἱστορικοῦ συγχρόνου, τοῦ Θουκυδίδου, μαρτυρεῖ ὅχι μόνον εἰς ποίαν ἀπανθρωπίαν ἀναγκάζονται ἐνίοτε νὰ ἐξοκέλ-

λωσι καὶ αὐτὰ τὰ εὐγενέστατα τῶν ἐθνῶν ἵνα διχσώσωσι τὰ κυριαρχικά αὐτῶν δίκαια, ἀλλὰ καὶ ποία ἀκατανόητος μυστικότης ἐπεκράτει εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς Σπάρτης· διότι τελευταῖον ἡ δολοφονία τοῦ ταλαιπώρου τούτου πλήθους ἀνδρῶν γεννηίων, ἀπῆλθε βεβαίως πολλοὺς συνεργοὺς, καὶ ὅμως ὁ Θουκυδίδης, ὁ ἐπιμελέστατος ἐκεῖνος παντὸς πράγματος ἐξεταστὴς, δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ περὶ οὐδενὸς ἐξ αὐτῶν πῶς ἀπέθανε· « καὶ οὐδεὶς ᾔσθετο, λέγει, ὅτῳ τρόπῳ ἕκαστος διεφθάρη. » Ἐννοεῖται ὅτι δημόσιαι συζητήσεις τῆς τοῦ δήμου ἐκκλησίας οὐδὲν ἤρμोजον πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς πράξεις τοιαύτης κυβερνήσεως.

Ἀλλὰ τίς ἦτο ἡ δύναμις δι' ἧς συνετηρεῖτο ἡ φοβερά αὕτη κυριαρχία καὶ δι' ἧς ἡ Σπάρτη ἔπραξε κατ' εὐτυχίαν ἔργα γενναιότερα καὶ ἑλληνικώτερα τοῦ πρὸ μικροῦ ἱστορηθέντος ; Ἡ δύναμις αὕτη ἦσαν οἱ Σπαρτιάται, οἵτινες ἀπετέλουν, ὡς προείπομεν, τὸν διαρκῆ, τὸν ἀδιαλείπτως ἀσκούμενον, καὶ ἀδιαλείπτως γρηγοροῦντα, καὶ τυφλῶς πειθαρχοῦντα στρατὸν τῆς πολιτείας, οἵτινες ἐπὶ τούτῳ ἐγεννῶντο, ἐπὶ τούτῳ ἀνετρέφοντο. ἐπὶ τούτῳ ἔζων, οὐδεμίαν ἄλλην ἔχοντες ἐπὶ γῆς ἀσχολίαν καὶ ἡδονὴν ἢ τὸ προπολεμεῖν ὑπὲρ πατρίδος καὶ ὑπὲρ αὐτῆς θνήσκειν.

Τῷντι ὁ Σπαρτιάτης ἐστρατολογεῖτο εὐθύς ἐκ γενετῆς διὰ τοῦτο τὰ νεογνὰ ἐξετάζοντο ἀμέσως, ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων τῆς φυλῆς, ἐὰν ᾗναι εὐπαγῇ καὶ ῥωμαλέα, καθὼς σήμερον οἱ νεοσύλλεκτοι ἐξετάζονται ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ἐπιτροπῶν, ἐὰν ἔχωσι τὸ ἀναγκαῖον ἀνάστημα καὶ τὴν ἀναγκαίαν ὑγείαν· παρεκτὸς μόνον ὅτι ἐν Σπάρτῃ τὰ ἀσθενῆ ἢ ἄμορφα βρέφη, ἐθανατοῦντο ῥιπτόμενα εἰς τὰς λεγομένας Ἀποθέτας, βαραθρώδῃ παρὰ Ταῦγετον τόπον· διότι μὴ δυνάμενα νὰ ὑπηρετήσωσιν ὡς στρατιῶται, ἐλογίζοντο ὅλως ἄχρηστα ἐπὶ γῆς. Καὶ μέχρι μὲν τῆς ἡλικίας τῶν ἑπτὰ ἐτῶν, ἡ ἐπιμέλεια τῶν παίδων ἦτο ἀνατεθειμένη εἰς τοὺς γονεῖς, οἵτινες ὅμως δὲν ἠδύναντο νὰ ἀνατρέφωσιν αὐτοὺς κατὰ τὸ δοκοῦν, ἀλλ' ὤφειλον νὰ ὑποτάσσωνται εἰς κανόνας τινὰς ἐπιτηδείους νὰ προλαμβάνωσι τῆς ὑπεμβολικῆς στοργῆς τὴν κατὰχρησιν. Ἀπὸ δὲ τῶν ἑπτὰ ἐτῶν, ἤρχιζε μακρὰ δημοσία τῶν παίδων ἀγωγή, ἥτις ἀπέβαινε ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τραχυτέρα, καθ' ὅσον προσήγγιζον εἰς τὴν τῶν ἐφήβων ἡλικίαν. Ἐπὶ τούτῳ παρεδίδοντο εἰς δημόσιον λειτουργὸν, τὸν παιδονόμον, ὅστις διήρει αὐτοὺς εἰς τάξεις ἢ ἀγέ-

λας, ἐκάστης τῶν ὁποίων προΐστατο νέος εἰκοσαετής, διακεκριμένος μὲν ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ συνέσει, ἔργον δ' ἔχων τὴν ἄμετον τῆς ἀγέλης ἄσκησιν καὶ ἐφορείαν, ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν τοῦ παιδονόμου ἐπιτήρησιν. Ἡ ἀνατροφή τὴν ὁποίαν ἐνταῦθα ἐλάβανον οἱ παῖδες τῆς Σπάρτης εἶχε κυρίως σκοπὸν νὰ διαμορφώσῃ ἄνδρας μέλλοντας νὰ ζήτῳσιν ἐν τῷ μέτῳ μυρίων κινδύνων καὶ δυσχερειῶν, καὶ νὰ κρατήσωσιν ὑπὸ τὸν σιδηροῦν αὐτῶν ζυγὸν ὑπηκόους· αἰετοτε ἐτοίμους νὰ στασιάζωσιν. Ὅθεν ὁ νέος Σπαρτιάτης δὲν ἤξευρεν ἴσως νὰ ἀναγνώσῃ ἢ νὰ γράψῃ καὶ ὀλίγιστα ἐδιδάσκετο ἐκ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν ὅσαι πλουτίζουσιν ἢ κοσμοῦσι τὴν κοινωσίαν, ἀλλ' ἤξευρε νὰ τρέχῃ, νὰ πηδᾷ, νὰ παλαίῃ, νὰ ρίπτῃ δίσκον ἢ ἀκόντιον καὶ ἐν γένει νὰ μεταχειρίζεται πᾶν ὄπλον μετὰ ῥώμης, εὐστροφίης καὶ χάριτος ἀπαρχμίλλου καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐν τούτοις πᾶσαι αὐταὶ αἱ ἀσκήσεις ἦσαν κοινόταται. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, ὁ βίος αὐτοῦ ἦτο σχολεῖον ἀδιάλειπτον καρτερίας. Τροφὴ γλίσχρος, ἱματισμὸς ἐλαφρὸς, ὁ αὐτὸς ὢν ἐν θέρει τε καὶ χειμῶνι, ὕπνος ἐπὶ στιβάδων ἅς αὐτὸς παρεσκεύαζε συμφορῶν ἐκ τοῦ περὶ τὸν Εὐρώταν φυομένου καλάμου, πάλῃ πρὸς τοὺς συντρόφους, πληγαὶ διδόμεναι ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου, μᾶλλον ἵνα ἀσκήσωσι πρὸς τοῦτο τὸ παῖδα, ἢ ἵνα τιμωρήσωσιν αὐτὸν, τὰ πάντα συνεθίζον τὸν νέον Σπαρτιάτην εἰς τὴν ἐνδειαν καὶ εἰς τὸν κόπον, τὰ πάντα ἐδίδασκον αὐτῷ τὴν ὑπομονήν. Ἐκ τῶν καλῶν τεχνῶν, αἱ μόναι περὶ ἃς ἐγυμνάζετο ἦτο ὁ χορὸς, τὸ ἄσμα, ὁ αὐλὸς καὶ ἡ κιθάρα. Ἀλλὰ καὶ ὁ χορὸς αὐτὸς ἐρρυθμίζετο εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑποθρέψῃ τὴν κοινήν φιλοτιμίαν, μάλιστα δὲ τὴν τῶν νέων· διότι, τριῶν ὄντων τῶν χορῶν, κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας, ὁ μὲν τῶν γερόντων ἀρχόμενος ἔψαλλεν·

Ἄμμες πόκ' ἤμες ἄλκιμοι νεανίαι·

ὁ δὲ τῶν ἀκμαζόντων ἀνδρῶν, ἀποκρινόμενος ἔλεγεν·

Ἄμμες δέ γ' εἰμές· αἱ δὲ λῆς, πεῖραν λάβε·

ὁ δὲ τρίτος, ὁ τῶν παίδων, ἐπέφερεν·

Ἄμμες δέ γ' ἐσόμεθα πολλῶν κάρρονες.

Ὅμοιως αἱ ψαῖδι δι' ὧν ἐκσυμεῖτο ἡ μνήμη ἢ περὶ ἃς ἠτκεῖτο ἡ φωνὴ τῶν νέων, ἦσαν ἢ ὕμνοι ἱεροὶ ἢ ἠρωϊκὰ ἄσματα· τούτου ἕνεκα τὰ δημορικὰ ἔπη, ἃν δὲν εἰσῆχθησαν ἐν Σπάρτῃ ὑπὸ τοῦ Λυκούργου, πρωϊμώτατα ὅμως ἔτυχον πολλῆς ἐν αὐτῇ δεξιότητος καὶ διὰ τοῦτο παλιν ἐτιμμήθη μὲν ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ὁ Ἀθηναῖος ποιητὴς Τυρταῖος, ὁ δὲ

ἔργων ἀποδείξας ὅτι εἶχεν ἐν ἑαυτῷ τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς παρ' αὐτοῦ ὕμνη-
 θεΐσης ἀνδρείας. ἐδιώχθη δὲ ὁ Πάριος ποιητῆς Ἀρχίλοχος, ὅστις ἐπρί-
 σθευεν, ὅτι εἶναι προτιμότερον ν' ἀποβάλῃ τὰ ὄπλα ἢ ν' ἀποθάνῃ. Πά-
 σαι λοιπὸν αὗται αἱ ἀσκήσεις προέθεντο νὰ διαπλάσῃσι μᾶλλον τὴν
 καρδίαν, ἢ νὰ ἀναπτύξῃσι τὸν νοῦν καὶ ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ἐγύμναζεν
 ὁ νομοθέτης ἐκ παιδῶν τοὺς νέους νὰ ἀποκρίνωνται μετὰ βραχύτητος
 ζωῆς, καὶ ἐνίοτε μὲν πικρὰς, πάντοτε δὲ ἀπορρηγματικῆς, ἥτις ἀπέ-
 βη ὁ παροιμιώδης χαρακτήρ τῆς σπαρτιατικῆς ὁμιλίας· ὁ νομοθέτης
 δηλαδὴ ἤθελε διὰ τοῦτου ὅχι νὰ ὀξύνῃ τὸ πνεῦμα τῶν νέων, ἀλλὰ
 μᾶλλον νὰ συνειθίσῃ αὐτοὺς νὰ διατηρῶσιν ἀτάραχον τὴν ψυχὴν καὶ
 νὰ ἐπινοῶσι καὶ ἀποφασίζωσι τάχιστα τὸ πρακτέον. Πρὸ πάντων δὲ
 ἐδιδάσκοντο, καὶ τοῦτο ἔργῳ μᾶλλον ἢ λόγῳ, νὰ ἦναι σεμνοὶ καὶ εὐ-
 πειθεῖς, νὰ σέβωνται τοὺς γέροντας καὶ τὰς ἀρχάς, διότι τοῦτο ὑπλάμ-
 βανετο εὐλόγως ὡς ἡ ἀσφαλεστέρα βᾶσις τῆς ὅλης πολιτείας. Τὸ βῆμα
 καὶ τὸ βλέμμα τῶν νέων σπαρτιατῶν, καθ' ὁδὸν διερχομένων, ἐνέφαι-
 νον, ὡς παρατηρεῖ ὁ Ξενοφῶν, τὴν κοσμιότητα καὶ τὴν σωφροσύνην.
 Ἐνώπιον τῶν πρεσβυτέρων, ἦσαν συνεσταλμένοι ὡς κόραι, καὶ σιωπηλοί
 ὡς ἀγάλματα, ἐκτὸς ἂν ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτοὺς ἐρώτησις. Τὸ δὲ πρὸς
 τοὺς νόμους σέβας, δι' ὃ ὁ Σπαρτιάτης ἀπέβη τοσοῦτον πολέμιος πάσης
 ἐσωτερικῆς κινοτομίας, οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἀπόρροια τοῦ θρησκευτικοῦ
 ἐκείνου φόβου ὃν ἐκ παιδῶν διὰ τῆς ἀνατροφῆς συνελάμβανε πρὸς τοὺς
 γέροντας καὶ πρὸς τοὺς ἄρχοντας· διότι ἐν γένει οἱ Σπαρτιάται ἐφρό-
 νουν, ὅτι διὰ τοῦ φόβου μάλιστα συνέχεται ἡ πολιτεία, καὶ τούτου ἕνε-
 κα ἡγεῖρον φόβου ἱερὸν περὰ τῇ κατοικίᾳ τῶν ἐφόρων. Ἀνάλογος δὲ
 ἦτο καὶ ἡ τῶν κορῶν ἀνατροφή, αἵτινες ὑπεβάλλοντο εἰς ἀσκήσεις, πολ-
 λάκις δημοσίας, σχεδὸν ὁμοίας τῶν ἀσκήσεων περὶ αἷς ἐγυμνάζοντο οἱ
 νέοι· καὶ τοῦτο διότι, καθὼς ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ἦτο νὰ ἀναδείξῃ
 τοὺς νέους προπάντων ἀγαθοὺς στρατιώτας, οὕτω ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἦτο
 νὰ καταστήσῃ τὰς νέας ἐπιτηδεΐας νὰ γεννήσωσι παῖδας ἱκανοὺς νὰ
 ἀναδειχθῶσι στρατιῶται ἀγαθοί. Ὅσα δὲ ἱστοροῦνται περὶ τῆς τρυφῆς
 καὶ ἀσωτίας γυναικῶν τινων τῆς Σπάρτης, ἀναφέρονται προδήλως εἰς
 χρόνους καθ' οὓς εἶχεν ἤδη παρακμάσει τὸ πολίτευμα.

Ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν 20 ἐτῶν, ἤρχιζεν ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία
 τοῦ Σπαρτιάτου, ἥτις ἐξηκολούθει ἀδιακόπως μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν
 60 ἐτῶν. Ἡ πανοπλία τοῦ ὀπλίτου τῆς Σπάρτης ἦτο κυρίως εἰπεῖν
 σχεδὸν ὁμοία τῆς τῶν ἄλλων τῆς Ἑλλάδος ὀπλιτῶν πανοπλίας, ἥτις

πάλιν, πλὴν τοῦ ἄρματος, τὸ ὁποῖον ἔπαυσε νὰ ᾔῃ ἐν χρήσει, μικρὸν διέφερε τῆς τῶν ἡρώων πανοπλίας, ἣν ἐν τῷ προηγουμένῳ βιβλίῳ περιεγράψαμεν. Πρὸς δὲ τούτοις ἡ τοῦ σώματος ἀσκήσις καὶ ἡ περὶ τὰ ὄπλα γυμνασις ἀπετέλουν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐν τῶν κυριωτάτων τῆς ἀνατροφῆς τοῦ ἐλευθέρου ἀνδρὸς κεφαλαίων. Ἀλλ' ἡ ὑπεροχὴ τῆς Σπάρτης ἐκ τούτου ἐπήγαγεν, ὅτι, ἐνῷ παντοῦ ἄλλου οἱ πολῖται εἶχον καὶ ἄλλας ποικίλας ἐργασίας, γεωργίαν, βιομηχανίαν, ἐμπορίαν, ναυτιλίαν, διανοητικὰς ἀσχολίας, ἡθικὰς μελέτας, φιλολογικὰς συζητήσεις, τῆς Σπάρτης ὁ πολίτης ἦτο δι' ὅλου τοῦ βίου στρατιώτης καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ στρατιώτης, ὥστε ἐπλεονέκτει κατὰ τοῦτο ὅλῳ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Παρεκτὸς τούτου, εἰς τὰς ἄλλας τῆς Ἑλλάδος πόλεις, ὁ πολίτης, ὁπλισθεὶς ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς ἀνάγκης, κατετάσσετο κατὰ τὰς πολιτικὰς αὐτοῦ φυλάς καὶ ἄλλας ὑποδιαιρέσεις, ὑπὸ ταξιάρχας κατὰ τύχην ἐκλεγομένους καὶ εἰς τάξεις ὅπου δὲν ἦτο ἐκ προοιμίου ὠρισμένη ἡ θέσις αὐτοῦ· ἐνῷ εἰς τὴν Σπάρτην ἀείποτε ὑπῆρξαν εἰδικαὶ στρατιωτικαὶ διαιρέσεις καὶ ὑποδιαιρέσεις ὅλως διάφοροι τῶν πολιτικῶν. Τῶν διαιρέσεων τούτων ἡ θεμελιώδης βᾶσις ἦτο ἡ ἐνωμοτία, συγκειμένη ἐξ 23, ἢ 33, ἢ 36 ἀνδρῶν, ἀδιαλείπτως συνασκουμένων περὶ τοὺς πολεμικοὺς ἐξελιγμοὺς καὶ συνδεδεμένων πρὸς ἀλλήλους διὰ ὅρκου κοινοῦ, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα ἐνωμοτία. Ἀρχηγὸς τῆς ἐνωμοτίας ἦτο ὁ ἐνωμοτάρχης, ὁ ῥωμαλεώτερος καὶ ἐπιτηδειώτερος τῶν πολεμιστῶν αὐτῆς, ὅστις διεύθυνε τὴν ἐνωμοτίαν καὶ προϊστάτο τῆς πρώτης αὐτῆς σειρᾶς, φροντίζων, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων σειρῶν προϊστάνται οἱ ἄριστοι τῶν στρατιωτῶν, οἱ καλούμενοι πρωτοστάται. Αἱ ἐνωμοταὶ ἐγυμνάζοντο συνεχῶς νὰ βαδίζωσιν ἀπὸ κοινοῦ, νὰ διασπῶνται αἶφνης εἰς τμήματα καὶ νὰ τρέπωνται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ οἱ πρωτοστάται νὰ ᾔῃ πάντοτε οἱ πρὸς τοὺς πολεμίους πρῶτοι ἀντιπαρατασσόμενοι ἄνδρες. Τὸ βῆμα τῶν ἐνωμοτιῶν ἐρρυθμιζέτο, εἰς τε τὰ γυμνάσια καὶ ἐν τῇ μάχῃ, πρὸς τὸν αὐλόν· καὶ οἱ συγκροτοῦντες αὐτὰς ἦσαν τοσοῦτον ἐντελῶς ἡσκημένοι περὶ τὰς κινήσεις τῆς ἐνωμοτίας, ὥστε ἂν συνέπιπτε νὰ διαταραχθῇ ἡ τάξις αὐτῆς, οἱ διαλυθέντες στρατιῶται ἠδύνατο οἰκοθεν νὰ ἐπανέλθωσι πάλιν εἰς τὴν θέσιν των, ἥς πρὸ καιροῦ ἐγνώριζον καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σειράν. Δύο ἢ τέσσαρες ἐνωμοταὶ ἀπετέλουν μίαν πεντηχοστὴν, αἱ δὲ πεντηχοσταὶ ἀπετέλουν πάλιν τὸν λόχον, οἱ δὲ λόχοι, τὴν μόραν· καὶ μόραι ἐν ὅλοις ἦσαν ἑξ, ὧν ἐκάστη συνέκειτο, κατὰ τὰς διαφορὰς πε-

ριστάσεις καὶ χρείας, ἐκ 400, ἢ 500, ἢ 600, ἢ καὶ 900 ἀνδρῶν. Πλείστη δὲ ἐπεκράτει περὶ τὴν διεύθυνσιν ἐνότης, διότι ὁ μὲν βασιλεὺς, ὦν τῶν ὅλων ἡγεμὼν, ἔδιδε τὰς διαταγὰς αὐτοῦ εἰς τοὺς πολεμάρχους, ἦτοι τοὺς ἀρχηγούς τῶν μορῶν, οὗτοι δὲ διεβίβαζον αὐτὰς εἰς τοὺς λοχαγοὺς, οἱ λοχαγοὶ πάλιν εἰς τοὺς πεντηκοστῆρας καὶ τελευταῖον οἱ πεντηκοστῆρες εἰς τοὺς ἐνωμοτάρχας, ἐπιμελεῖα τῶν ὁποίων ἐξετελοῦντο ὑπὸ ἐκάστης ἐνωμοτίας τὰ παραγγελλθέντα. Καὶ ἂν εἰς ταῦτα πάντα τὰ πλεονεκτήματα τῆς σωματικῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς στρατιωτικῆς τέχνης, προσθέσωμεν τὸ πνεῦμα ὑπὸ τοῦ ὁποίου, ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῶν νόμων, ἐνεπνέοντο ἅπαντες οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, θέλομεν ἐννοήσῃ διατὶ ὁ σπαρτιατικὸς στρατὸς ἀπέβη ἀήττητος. Τὸ σύνθημα τοῦ Σπαρτιατοῦ ἦτο « νίκη ἢ θάνατος, » μᾶλλον δὲ, καθὼς λέγεται ὅτι εἰπέ ποτε Λακκαῖνα πρὸς τὸν υἱόν, παραδίδουσα αὐτῷ τὴν ἀσπίδα· « ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς, » ὅ ἐστιν ἢ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀσπίδα αὐτοῦ εἰς Σπάρτην, ἢ νεκρὸς ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ν' ἀνακομισθῇ· διότι ὁ ἀπολέσας τὸ ὄπλον τοῦτο καὶ ἐπιζήσας, ἐλογίζετο ἄτιμος καὶ ἔπασχεν ὅσα ἀδύνατον ἦτο νὰ ὑποφέρῃ ψυχὴ εὐγενῆς. Ὁ τρέσας, δηλαδὴ ὁ δειλιάσας, καὶ μὴ προτιμήσας τῆς ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης φυγῆς τὸν μετὰ τῶν συναγωνιστῶν θάνατον, ἀπέβαλλε πάντα τὰ τοῦ πολίτου δίκαια καὶ διετέλει διὰ παντός ὑπὸ ὅλων περιφρονούμενος. Ὁ Ἀριστόδημος ἦτο εἰς τῶν 300 Σπαρτιατῶν, οἵτινες, ὑπὸ τὸν βασιλέα Λεωνίδα, ἀντιπαρεταχθῆσαν, ἐν Θερμοπύλαις, πρὸς τοὺς Πέρσας· μόνος δὲ αὐτὸς δὲν ἀπέθανε μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ διεσώθη ἀγενῶς εἰς Σπάρτην. Ἐνταῦθα ὁμῶς ὑπέκυψεν εἰς ὄνειδος βαρὺ· οὐδεὶς ἤθελε νὰ δώσῃ αὐτῷ πῦρ, καὶ οὐδεὶς πρὸς αὐτὸν διελέγετο, πάντες δὲ ἐπιδεικνύοντες αὐτὸν ἔλεγον· ὁ τρέσας Ἀριστόδημος. Τοιαύτη ἦτο ἐν Σπάρτῃ τοῦ ἀνάνδρου ἡ τύχη. Ἐὰν ἦτο ἄγαμος, δὲν εὗρισκε σύζυγον, ἐὰν εἶχε κόρας, δὲν εὗρισκε γαμβρόν. Οἱ νέοι οὐδὲν ὤφειλον πρὸς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ σέβας, καὶ ὅσοι δὲν ἀπέστρεφον ἀπὸ αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, ἠδύναντο νὰ ραπίσωσιν αὐτὸν ἀτιμωρητί. Ὡστε « οὐδὲν θαυμάζω, » ἀνακράζει ὁ Ξενοφῶν, « προαἰρεῖσθαι ἐκεῖ θάνατον ἀντὶ τοῦ οὕτως ἀτίμου τε καὶ ἐπονειδίστου βίου. »

Ἰνα δὲ καθ' ὅλα ἐξομοιωθῇ ἡ σπαρτιατικὴ πολιτεία πρὸς στρατόπεδον μᾶλλον ἢ πρὸς συνήθη ἀνθρώπων κοινωνίαν, οἱ Σπαρτιαῖται δὲν διητῶντο κατ' ἰδίαν ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν κοινῷ εἰς δημόσια συσσίτια, ἢ φειδίτια, εἰς τὰ ὁποῖα πάντες ὤφειλον νὰ παρα-

καθήσῃσι, μὴδ' αὐτῶν τῶν βασιλέων ἐξαιρουμένων· μόνοι οἱ ἔφοροι, ὡς εἶδομεν, ἀπηλλάττοντο τῆς κοινῆς ταύτης διαίτης. Τοσοῦτον δὲ σπουδαία ἐλογίζετο ἢ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος τούτου, ὥστε ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συντελέσῃ εἰς τὰ συσσίτια, δὲν ἠδύνατο οὐδὲ τὰ πολιτικὰ αὐτοῦ δικαιώματα νὰ ἐκπληρώσῃ. Καὶ ἦσαν μὲν τὰ δεῖπνα ταῦτα λιτότατα, ἀλλ' ὅμως πολλοὶ Σπαρτιᾶται ἦσαν τοσοῦτον πένητες, ὥστε δὲν εἶχον νὰ καταβάλῃσι τὴν ἐπὶ τούτῳ τεταγμένην μικρὰν εἰσφοράν· ἐξ οὗ ἀμέσως συνάγεται, ὅτι ἡ περίφημος ἰσότης τῶν περιουσιῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Λυκοῦργος λέγεται εἰσαγαγὼν ἐν Σπάρτῃ, ἀληθῶς δὲν ἐπεκράτει ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Ἀλλ' ὅτι ἰσοκτημοσύνη ποτέ, ἢ τοῦλάχιστον ἐπὶ τῶν γνωστῶν ὅπως οὖν ἱστορικῶν χρόνων, δὲν ὑπῆρξεν ἐν Σπάρτῃ, ἀποδεικνύεται καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν τεκμηρίων. Ἐν πρώτοις ἱστορεῖται, ὅτι καθ' οὗς χρόνους συνετάχθη τὸ εἰς τὸν Λυκοῦργον ἀποδιδόμενον πολίτευμα, διανεμήθη πᾶσα ἡ Λακωνικὴ εἰς 39, 000 ἴσους κλήρους, ἐξ ὧν 9,000 ἔλαβον οἱ Σπαρτιᾶται, 30,000 δὲ οἱ περιόικοι κατὰ τοὺς χρόνους ὅμως ἐκείνους οἱ Σπαρτιᾶται πολὺ ἀπεῖχον ἐτι τοῦ νὰ ᾔναι κύριοι ἀπάσης τῆς Λακωνικῆς, ἦσαν δὲ συνεσταλμένοι ἐντὸς τῆς στενῆς κοιλάδος τῆς Σπάρτης. Παρεκτὸς τούτου, ἡ ἰσοκτημοσύνη αὕτη ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου καὶ ἄλλων μεταγενεστέρων συγγραφέων, ὅχι ὅμως καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων, τοῦ Ἡροδότου, τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ Ξενοφῶντος, τοῦ Ἀριστοτέλους, ὧν πολλοὶ ἐξεναντίας ὁμιλοῦσι περὶ τῆς ἐπικρατοῦσης ἐν Σπάρτῃ ἀνωμαλίας τῶν περιουσιῶν. Καὶ τῶνόντι, ἐτι ἀπὸ τῆς ἑκτῆς πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, ὁ τότε ἀκμάσας Λέσβιος ποιητὴς Ἀλκαῖος μνημονεύει Ἀριστοδήμου τινὸς παραπονουμένου ἐν Σπάρτῃ κατὰ τῆς ὑπεροφίας τῶν πλουσιῶν καὶ τῆς τῶν πενήτων ταπεινώσεως.

Ὡς γὰρ δὴ ποτ' Ἀριστόδαμόν φαισ' οὐκ ἀπάλαμνον ἐν Σπάρτῃ λόγον εἶπῃν· χρήματ' ἀνὴρ· πενιχρὸς δ' οὐδεὶς πέλετ' ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος.

Καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὀνομαστὶ πολλοὺς εὐπόρους Σπαρτιάτας, ἰδίως δὲ τὸν Σπερβίαν καὶ τὸν Βοῦλιν, περὶ ὧν λέγει· « χρήμασιν ἀνήκοντες εἰς τὰ πρῶτα, » ὅ ἐστιν, ὅτι ἦσαν ἐκ τῶν πλουσιωτάτων Σπαρτιατῶν. Πολλοὶ πρὸς τούτοις Σπαρτιᾶται ἐνίκησαν εἰς τὰ ὀλύμπια διὰ τεθρίππου ἄρματος· ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν ἠγωνίσθησαν μόνοι οἱ νικῆσαντες. ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοί, καὶ ὅτι διὰ νὰ ἀγωνισθῇ τις τέθριππον δὲν ἔτρεφε τέσσαρας μόνον ἵππους, ἀλλὰ πολὺ πλεοντέρους. Ὡς τε ἡ σπαρ-

τιατικὴ πολιτεία, ἣτις εἶχε πολλὰ τὰ ἀληθῶς παράδοξα, δὲν περιέλαβεν ὅμως καὶ τὸν ἀλλόκοτον τοῦτον θεσμόν τῆς ἰσοκτημοσύνης, τὸν ὁποῖον τοσάκις τοσοῦτοι ἄνθρωποι ὠνειρεύθησαν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θέλωμεν ἰδεῖ ἐπικλεσθέντα ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτῳ, διότι ἀντιβαίνει εἰς τὴν φύσιν αὐτὴν τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ κατακτεταὶ τῆς Σπάρτης διένειμαν, πιθανῶς, πρὸς ἀλλήλους διὰ κλήρων, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἴσων, τὰς πλείστας τῶν γαιῶν, καθόσον δ' ἐγένοντο κύριοι ἀπάσης τῆς Λακωνικῆς, ἐπανάλαβον τὰς διανομὰς ταύτας. Ἀλλὰ προϊόντος τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ ἔπαυσαν αἱ νέαι κατακτήσεις καὶ αἱ νέαι διανομαί, πολλαὶ οἰκογένειαι, διὰ τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν ἀπογόνων, ἀπέβησαν φυσικῶς τῷ λόγῳ πενέσταται. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ Σπαρτιάτης ἐπρὸς πᾶθει, διὰ παντὸς τρόπου, νὰ διασώσῃ τὴν κληρὸν αὐτοῦ, διότι ἅμα στερηθεὶς τούτου, ἐπειδὴ οὔτε ἐμπόριον οὔτε τέχνην μετήρχετο, δὲν εἶχε πῶς νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὰ συσσίτια, καὶ ἀπέβαλλε τὰ πολιτικὰ δίκαια· ἀλλ' ἐπὶ τέλους πολλοὶ ἐξ ἀναποδράστου ἀνάγκης ὑπέκυψαν εἰς τὴν θυσίαν ταύτην, τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσῳ, ἂν δὲν ἐπετρέπετο ἡ πώλησις τῶν κλήρων, δὲν ἀπηγορεύετο ὅμως ἡ διὰ δωρεᾶς καὶ διὰ διαθήκης ἀπαλλοτριώσεις αὐτῶν, ὅπερ, κατὰ τὴν ὀρθὴν πρκατήρησιν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἔφερεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτελέσμα· καὶ συνέβη οὕτω βχθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον μεγάλην περιουσίῳ ἀνωμαλία. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἰσότης τῶν κτημάτων ποτὲ δὲν καθιερώθῃ, ἢ τοῦλάχιστον πρωϊμώτατα ἐξέλιπεν ἐν Σπάρτῃ, βέβαιον εἶναι ὅτι ἐπεκράτησεν ἐν αὐτῇ ἰσότης διαίτης, καὶ ὅτι πλούσιοι καὶ πένητες, ἄνδρες καὶ παῖδες, νέοι καὶ νέαι καθυπεβλήθησαν εἰς τὸν αὐτὸν καταθλιπτικὸν βίον, εἰς τὸν αὐτὸν ἱματισμόν, εἰς τὴν αὐτὴν ἄσκησιν, καρτερίαν, πειθαρχίαν καὶ ἀμάθειαν. Διὰ τὴν ἐξασφαλισθὴν δὲ ὅσον ἔνεστιν ἡ παράτασις τοῦ βίου τούτου, ἐδέησε νὰ ἐμποδισθῇ ἡ σχέσις μετὰ ξένων, οἵτινες διῆγον ἄλλον ὅλως διόλου βίον καὶ τῶν ὁποίων τὸ παράδειγμα ἡδύνατο νὰ παρασύρῃ τοὺς Σπαρτιάτας. "Οθεν οὐδεὶς Σπαρτιάτης ἡδύνατο ἀνεῖν ἀδείας νὰ ἀποδημήσῃ, οὐδ' ἐπετρέπετο κυρίως εἰς ξένους ἢ ἐν Σπάρτῃ διατριβή. Τούτους ἀνείχοντο μὲν, ὡς φαίνεται, ἐνίοτε αὐτόθι, ἀλλ' ἡδύνατο πάντοτε νὰ ἀποπέμψῃσι δυνάμει τοῦ περὶ ξενηλασίας ἐπικρατοῦντος νόμου.

Τὸ σπαρτιατικὸν τοῦτο πολίτευμα εἶναι τὸ ἀρχαιότερον, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, προῖόν τῆς ῥοπῆς τὴν ὁποίαν λαμβάνει ἡδὴ τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα, τοῦ νὰ ῥυθμίζῃ, διὰ θεσμῶν ὠρισμένων, τὰς ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν

χρόνων αὐτοφρεῖς αὐτοῦ περιστάσεις καὶ σχέσεις· ἐνταύτῳ δὲ τὸ πολίτευμα τοῦτο εἶναι καὶ ἐν τῶν μᾶλλον δυσκαταλήπτων γεγονότων τῆς ὅλης ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶδομεν ὅτι ἐνέδυνε τὸν ἄνθρωπον εὐθύς ἐκ γενετῆς καὶ δι' ὅλου τοῦ βίου ἐκράτει αὐτὸν δέσμιον, διὰ σιδηροῦ πλέγματος, τὸ ὁποῖον οὐδεμίαν ἐπέτρεπεν αὐτῷ ἐλευθερίαν, οὔτε περὶ τὴν ἀνατροφήν, οὔτε περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματος, οὔτε περὶ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν, οὔτε περὶ τὴν διαίταν, οὔτε περὶ τὸ ἱερώτατον καὶ φυσικώτατον τῶν αἰσθημάτων, τὴν πατρικὴν ἢ τὴν μητρικὴν στοργήν. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει βεβαίως πολλοὺς καταθλιπτικούς θεσμούς, ὁμοίους, ἢ καὶ ἔτι τραχυτέρους, μάλιστα ἡ ἱστορία τῶν ἀνατολικῶν ἔθνων· ἀλλ' οἱ τυραννικοὶ οὗτοι θεσμοὶ ἐπεβλήθησαν παντοῦ ἄλλου διὰ τῆς βίας, ἐνῷ ἐνταῦθα ἡ σπαρτιατικὴ κοινωνία φαίνεται οἰκοθεν ὑποβαλοῦσα ἑαυτὴν εἰς τὰ ἀλλόκοτα ἐκεῖνα δεσμά. Τοῦλάχιστον οὐδεὶς ἀναφέρεται καταναγκασμὸς τῶν πολλῶν ὑπὸ τῶν ὀλίγων· καὶ ἂν ὑπῆρξε δὲ τοιοῦτος, πάλιν δυσκατάληπτον ὑπάρχει πῶς οἱ πολλοί, ἔχοντες τὰ ὄπλα καὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν εἰς χεῖρας αὐτῶν, ἐξηκολούθησαν ἐπὶ τοσαύτας γενεάς ὑποκύπτοντες εἰς τὸν καταναγκασμὸν ἐκεῖνον. Τοῦτο εἶναι τὸ παράδοξον, τὸ μοναδικὸν τοῦ σπαρτιατικοῦ πολιτεύματος, ὅτι δηλαδὴ θεσμοὶ τυραννικώτατοι ἴσχυσαν ἐνταῦθα διὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν παντοδυνάμων πολιτῶν θελήσεως· καὶ κατὰ τοῦτο ἡ ἑλληνικὴ αὕτη τυραννία διέφερεν οὐσιωδῶς πάσης ἀνατολικῆς, ἔχουσα τι εὐγενὲς καὶ θαυμάσιον, διὰ τὸ ἰσόνομον καὶ τὴν οἰκαιοθελῆ προαίρεσιν τῶν ὑποβληθέντων εἰς αὐτὴν πολιτῶν.

Οὐδὲν ἦττον, καὶ τοὶ θαυμάζομεν τὰς πολεμικὰς καὶ ἄλλας τινὰς τῆς Σπάρτης ἀρετὰς, οὐδεμίαν, ὁμολογοῦμεν, αἰσθανόμεθα συμπάθειαν πρὸς τὸ πολίτευμα αὐτῆς. Εἶναι ἀληθές ὅτι τοῦτο δὲν πρέπει νὰ κρίνηται κατὰ τὰς σημερινὰς ἡμῶν πολιτικὰς ἰδέας καὶ κοινωνικὰς περιστάσεις. Τὴν σήμερον πρεσβεύομεν, ὅτι ὀφείλει μὲν ἕκαστος πολίτης νὰ θυσιάσῃ μέρος τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας καὶ ἀνέσεως πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς κοινῆς δυνάμεως τῆς πολιτείας, ἀλλ' ὅτι ἡ θυσία αὕτη πρέπει νὰ ᾖ ὅσον ἐνεστί μικρά· καὶ ὅπως ἔχουσι τὴν σήμερον αἱ πολιτεῖαι καὶ αἱ κοινωνίαι, ἡ θυσία αὕτη εἴμπορεῖ τῷ ὄντι νὰ ᾖ μικρά, ἐνῷ τὸ πάλαι, διὰ τὸ νὰ ᾖ ἡ πολιτεία ἰσχυρά καὶ ἰδίως διὰ τὸ ἔχειν ἱκανὴν στρατιωτικὴν δύναμιν, οἱ πολῖται ἠναγκάζοντο ἐν γένει νὰ ἀποβάλλωσι πολὺ μεγαλῆτερον μέρος τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας. Τοῦτο δὲ διότι σήμερον αἱ εὐρωπαϊκαὶ πολιτεῖαι σύγκεινται καθ' ὁλοκληρίαν ἐξ ἐλευθέρων

ἀνδρῶν· καὶ πρὸς τούτοις ἰσχυροτάτη εἶναι ἢ τῶν ἐθνῶν ῥοπή πρὸς τὴν ἔνωσιν αὐτῶν ὑπὸ μίαν κυβέρνησιν· ἐνῷ εἰς τὴν ἀρχαίαν Εὐρώπην ἐξεναντίας ἰσχυροτάτη ἦτο ἢ πρὸς τὸν αὐτοτελῆ πολιτικὸν πάσης πόλεως βίον ῥοπή, καὶ πλὴν τούτου αἱ πολιτεῖαι συνέκειντο ἐξ ὀλίγων ἐλευθέρων καὶ πολλῶν δούλων. Ἐντεῦθεν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις πολλὰ ὑπάρχουσι μεγάλαι, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πολιτεῖαι, καὶ ἐν αὐταῖς πάντες εἰσὶ πολῖται, ὥστε μία αὐτῶν μοῖρα ἀφοσιούται ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὴν συγκρότησιν ὑλικῆς δυνάμεως ἐπαρκούσης εἰς πᾶσαν τῆς πολιτείας χρεῖαν, τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἀσχολεῖται ἐλευθέρως περὶ πᾶσαν τέχνην, βιομηχανίαν καὶ παιδείαν. Τὸ πάλαι δέ, ὁ μερισμὸς οὗτος τῶν καθηκόντων καὶ ἔργων δὲν ἡδύνατο νὰ κατορθωθῇ, ἀλλὰ ἐξ ἀνάγκης ὁ στρατὸς τῆς πολιτείας συνέκειτο ἐξ ὅλων τῶν πολιτῶν, ὑποχρέων ὄντων ν' ἀποτελῶσι μέρος αὐτοῦ, δι' ὅλου τοῦ βίου.

Ἡ ἀρχὴ λοιπὸν αὕτη ἦτο τὸ πάλαι γενικὴ, καὶ ἐπεκράτησεν οὐ μόνον ἐν Σπάρτῃ, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας ἐλληνικὰς πολιτείας· ἐφηρμόσθη ὅμως ἐν Σπάρτῃ αὐστηρότερον ἢ ἄλλου που. Ἦσαν μὲν καὶ εἰς Ἀθήνας λ. χ. οἱ πολῖται ἅπαντες καὶ σχεδὸν δι' ἅπαντος τοῦ βίου στρατιῶται, ἀλλὰ δὲν ἔπαυον διὰ τοῦτο νὰ ᾔναι πολῖται, ἐλευθέρως ἀσχολούμενοι περὶ τὴν ὑλικήν, τὴν ἠθικὴν, τὴν διανοητικὴν αὐτῶν ἐπίδοσιν· ἐνῷ εἰς τὴν Σπάρτην οἱ πολῖται ἦσαν στρατιῶται, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ στρατιῶται. Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἡ Σπάρτη, κατήρτισε τὸν κράτιστον πεζικὸν στρατὸν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ στρατὸς οὗτος δὲν ἡττήθη εἰμὴ ὅτε ἡλαττώθησαν ὑπερμέτρως οἱ Σπαρτιάται· ἡλαττώθησαν δὲ ἕνεκα τῶν ἀδιαλείπτων πολέμων καὶ προσέτι διότι, ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς ἦν ἐκ γενετῆς ἐλάμβανον, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνωσι δεκτοὶ ἐν Σπάρτῃ ἑτεροπολῖται πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν ἐκλείπόντων. Τούτου ἕνεκα οἱ πολῖται αὐτῆς ἀπέβησαν μετ' οὐ πολὺ τοσοῦτον εὐάριθμοι ὥστε οὔτε στρατὸν οὔτε πολιτεῖαν ἡδυνήθη ἐπὶ τέλους νὰ συντηρήσῃ. Ἐν Ἀθήναις τοιαύτη πολιτῶν ἐλάττωσις δὲν συνέβη ποτέ. Ἐν Ἀθήναις οἱ μέτοικοι εὐκόλως μεθίσταντο εἰς τὴν τοῦ ἰσοτελοῦς τάξιν, οἱ δὲ ἰσοτελεῖς εἰς τὴν τοῦ πολίτου, ὡς θέλομεν ἶδει κατωτέρω. Ὁ ἀριθμὸς λοιπὸν τῶν πολιτῶν δὲν ἐμειώθη διὰ τοῦ χρόνου. Οἱ πολῖται ὅμως οὗτοι, μὴ ὄντες ἐξ ἐπαγγέλματος στρατιῶται, ἀλλὰ περισπώμενοι ὑπὸ τῶν μυρίων ἀσχολιῶν τοῦ διανοητικοῦ καὶ τοῦ ποριστικοῦ βίου, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχωσι τὰς κυρίας τοῦ στρατιώτου ἀρετὰς, τὴν διηνεκὴ ἀσκήσιν, τὴν πειθαρχίαν, τὴν ἐγκράτειαν. Καὶ πλὴν τούτου, τὸ πολί-

τευμα ἐν Ἀθήναις ἀπὸ σώφρονος δημοκρατίας ἐξώκειλε τάχιστα εἰς καθαρὰν ὀχλοκρατίαν, ἣτις εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ὑπαρξίν βιωσίμου κράτους. Τούτων πάντων ἕνεκα αἱ Ἀθηναὶ ἀπέβαλον πρωϊμώτατα τὴν αὐτοτελεῖ πολιτικὴν ὑπαρξίν, ὅ ἐστιν ἔλαβον τὴν αὐτὴν κατὰ τοῦτο τύχην, ἣν καὶ ἡ Σπάρτη, ἂν καὶ δι' ἄλλας ὅλως διόλου αἰτίας. Ἀλλὰ τίς ὑπερέτῃσε πλείότερον τὴν δόξαν τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος καὶ τὸ συμφέρον τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος, ἢ ἄρα γε τὸ τερατωδῶς πειθαρχικὸν τῆς Σπάρτης πολίτευμα, ἢ ὁ μεמושωμένος βίος τῶν Ἀθηναίων; Φαντασθῶμεν ὅποσον ἤθελεν ἀμαυρωθῆ ἡ μνήμη τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος, ὅποσον ἤθελε ζημιωθῆ ἡ ὅλη ἀνθρωπότης, ἐὰν ἔλειπον αἱ Ἀθηναὶ· ἐνῶ ἂν ἔλειπεν ἡ Σπάρτη, τῇ ἀληθείᾳ ὁ ἀσπὴρ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἤθελε διαμείνει οὐδὲν ἥττον φαεινὸς ἐν τῷ στερεώματι τῆς ἱστορίας. Τίς ὕμνησε καὶ αὐτὰς τὰς πολεμικὰς τῆς Σπάρτης ἀρετὰς, καὶ τίς διεκοίνωσεν αὐτὰς εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ἂν ὅχι οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Θουκυδίδης, ὁ Ξενοφῶν; Τίς δέ, ἐν τῷ κρισιμωτάτῳ μεσσηνιακῷ ἀγῶνι, ἐνεψύχωσε τὰς σπαρτιατικὰς μόρας καὶ ἀνέδειξεν ἐπὶ τέλους αὐτὰς νικηφόρους, ἂν ὅχι ὁ Ἀθηναῖος ποιητὴς Τυρταῖος; Τοσαύτη εἶναι ἡ ὑπεροχὴ τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς ὕλης, ἡ ὑπεροχὴ τῆς καρδίας ἐπὶ τῶν μᾶλλον ἐντέχνων πολιτικῶν συνδυασμῶν!

Ὅπως δὴ ποτε, βέβαιον εἶναι ὅτι περὶ τὰ τέλη πιθανῶς τῆς ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος, εἰσῆχθησαν ἐν Σπάρτῃ οἱ προαναφερθέντες θεσμοὶ καὶ ὅτι, ἅμα ρυθμισθέντος οὕτω τοῦ πολιτεύματος, βλέπομεν τὴν πόλιν ταύτην κατερχομένην εἰς μακρὸν κατακτήσεων στάδιον. Τῷ ὄντι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εὐρυσθενίδου Τηλέκλου ἡ Σπάρτη, προκύπτουσα τελευταῖον ἀπὸ τῆς στενῆς αὐτῆς κοιλάδος, κυριεύει τὰς λακωνικὰς πόλεις Ἀμύκλας, Φαρὰς, Γερόνθρας· ἐπὶ δὲ Ἀλκαμένους, τοῦ Τηλέκλου, τοῦ ὁποίου βασιλεύοντος ἤρχισεν, ἐν ἔτει 776, ἡ τῶν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴ, ὑποτάσσει τὸ παράλιον Ἑλὸς. Καὶ ἄγνωστον μὲν εἶναι πότε κατεκτήθησαν αἱ ἄλλαι τῆς Λακωνικῆς πόλεις, καὶ τὰ Κύθηρα, καὶ τὰ δυτικὰ τοῦ ἀργολικοῦ κόλπου παράλια, ἅτινα, καθὰ προείπομεν, ἀνῆκόν ποτε εἰς τὴν ἀργολικὴν ὁμοσπονδίαν. Ἀλλ' εἶδομεν ὅτι περὶ τὰ μέσα τῆς ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος ἡ Σπάρτη εἶχεν ἤδη λάβει ὅχι μικρὰν ἐπίδοσιν, διότι, κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, διὰ τῆς συνδρομῆς αὐτῆς κατῴρθωσαν οἱ Ἕλεῖοι νὰ ἀποβάλωσιν ἐκ τῆς Πισάτιδος τὸν ἰσχυρὸν Ἀργεῖον τύραννον Φεῖδωνα.

Οἱ Ἡλεῖοι οὗτοι, ἢ Αἰτώλο-ηλεῖοι, οἱ μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν, ὡς λέγεται, συγκατελθόντες εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐπέξτειναν πρωϊμώτατα τὴν ἰδίαν κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν μεσημβρινωτέρων χωρῶν τῆς Πισάτιδος καὶ τῆς Τριφυλίας. Κατ' ἀρχὰς τὸ πολίτευμα αὐτῶν ἦτο βασιλικόν· ἔπειτα, καταλυθείσης τῆς βασιλείας, ἀπέβη καθαρῶς ἀριστοκρατικόν, διότι ἅπαν τὸ κράτος ἦτο εἰς χεῖρας ἐνενήκοντα ἰσοβίων γερόντων, ἐκλεγομένων καθ' ὃν τρόπον καὶ οἱ τῆς Σπάρτης γέροντες. Βραδύτερον δὲ, ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀναφέρεται, ἀντὶ τοῦ συνεδρίου τούτου, βουλὴ ἐξακοσίων ἀνδρῶν. Ἀλλ' ἡ ἐπὶ τῆς Πισάτιδος καὶ τῆς Τριφυλίας κυριαρχία τῶν Ἡλείων δὲν ὑπῆρξεν ἀσφαλῆς καὶ ὁλοσχερῆς· οἱ τε Πισᾶται καὶ οἱ Τριφύλιοι πολλάκις ἐπανάστησαν, ὑπὸ ἰδίου βασιλεῖς, καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἀνελάμβανον ἐν μέρει τὴν αὐτονομίαν. Ἐν τῇ πέμπτῃ μάλιστα ἑκατονταετηρίδι, ἡ Σπάρτη, μεταβαλοῦσα πολιτικὴν, ὑπεστήριξε καὶ ἐπέτυχε τὴν τῶν τριφυλιακῶν πόλεων αὐτονομίαν· εἰς τοὺς ἀρχαιότερους ὅμως χρόνους, εἰς οὓς ἔτι εὕρισκόμεθα, ἡ Σπάρτη ἦτο πιστὴ τῶν Ἡλείων σύμμαχος καὶ ἐξησφάλιζε τὰς κυριαρχίας αὐτῶν ἀξιώσεις, μάλιστα δὲ τὴν ὑπ' αὐτῶν προεδρείαν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος, ὅπως ἔπραξεν ἰδίως ἐπὶ Φειδῶνος, δοῦσα τότε πρῶτον δεῖγμα λαμπρὸν τῆς ἰσχύος ἣν ἀπὸ τοῦ νέου πολιτεύματος προσέλαβεν.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον οἱ Σπαρτιαῖται ἐπεχείρησαν ἀγῶνας πολὺ δεινότερους, τοὺς δύο μεσσηνιακοὺς πολέμους, δι' ὧν ὑπεδούλωσαν τοὺς ἐν Μεσσηνίᾳ Δωριεῖς. Κατὰ δυστυχίαν, ἂν καὶ τὰ περὶ τῶν πολέμων τούτων ἐξετέθησαν ἐν ἐκτάσει ὑπὸ τοῦ Παυσανίου, τὰ πλεῖστα τῶν παρ' αὐτοῦ ἱστορηθέντων, ἐκ πηγῶν μεταγενεστέρων, δὲν θεωροῦνται ἄξια πίστεως. Ἡ δὲ μόνῃ ἀσφαλῆς μαρτυρία εἶναι τὰ ὀλίγα σωζόμενα ἔπη τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Τυρταίου, Ἀθηναίου τὸ γένος, ὅστις ὑπῆρξεν αὐτόπτης μάρτυς τοῦ τελευταίου μέρους τοῦ ἀγῶνος, καὶ συνετέλεσε πολὺ διὰ τῶν ἀρειμανίων αὐτοῦ ἁσμάτων, εἰς τὸν θρίαμβον τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐξ αὐτοῦ μανθάνομεν ὅτι δύο ἐγένοντο πόλεμοι, ὅτι ὁ πρῶτος διήρκεσεν εἴκοσιν ἔτη, καὶ ὅτι μετὰ τῶν δύο ἐμεσολάβησαν δύο γενεαί. Ἐπὶ τοῦ πρώτου τῶν πολέμων τούτων, 743—724 πρὸ Χριστοῦ, ὅστις διεξήχθη κυρίως περὶ τὸ ὄχυρόν ὄρος τῆς Ἰθώμης, ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Θεοπόμπου, Προκλείδου τὸ γένος, συμβασιλεύσαντος μετὰ Πολυδώρου τοῦ Ἀλκαμένους, φημίζεται ὅτι διέπρεψε παρὰ τοῖς Μεσσηνίοις ὁ Ἀριστόδημος, ἀπόγονος ὢν τοῦ βασιλικοῦ αὐτῶν γένους· ἀλλ'

ἐπὶ τέλους παρεδόθη ἡ Ἰθώμη, οἱ δὲ Μεσσήνιοι καθυπεβλήθησαν εἰς τὴν τάξιν τῶν εἰλώτων. Ὁ δεύτερος πόλεμος, τὸν ὁποῖον ἐπεχείρησαν οἱ ἀπηλπισμένοι διὰ τὴν ὑποδούλωσιν αὐτῶν Μεσσήνιοι, 685—668, ἀπέβη πεισματωδέστερος. Ὁ πόλεμος οὗτος, ὅστις διεξήχθη κυρίως περὶ τὸ ὄρος τῆς Εἵρας καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου πολυθρύλητος κατέστη ὁ ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ὡσαύτως γένους Μεσσήνιος ἥρως Ἀριστομένης, ἔφερεν εἰς τοιαύτην ἀμυχανίαν τοὺς Σπαρτιάτας, ὥστε εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ἄπορον πῶς ἡδυνήθησαν νὰ διατηρήσωσιν εἰς ὑποταγὴν τοὺς περιοίκους αὐτῶν. Συμμάχους οἱ Σπαρτιάται δὲν εἶχον, ὡς φαίνεται, εἰμὴ τοὺς Ἡλείους, ἐνῷ οἱ Ἀρκάδες, οἱ Ἀργεῖοι, οἱ Πισᾶται καὶ οἱ Τριφύλιοι συνετάσσοντο μετὰ τῶν Μεσσηνίων. Πρὸς τούτοις δὲ, διὰ τὰς συνεχεῖς καταστρεπτικὰς τῶν τελευταίων τούτων ἐπιδρομὰς, τὰ πλείστα τῶν μεθορίων κτημάτων ἐγκατελείφθησαν ἀγεώργητα· ἐκ τούτου δὲ συνέβη σιτοδεία, καὶ ἐκ τῆς σιτοδείας, στάσις, διότι οἱ κύριοι τῶν κτημάτων τὰ ὑποία δὲν ἡδύναντο νὰ σπαρῶσιν, ἀπήτησαν νέαν τῆς χώρας διανομήν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων τούτων, ἐκάλεσεν ἡ Σπάρτη, κατὰ συμβουλὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐξ Ἀθηνῶν, τὸν ποιητὴν Τυρταῖον, ὡς ἡγεμόνα, μᾶλλον δὲ ὡς ἀνορθωτὴν τῆς ἀθυμίας τῆς καταλαβούσης τὰς ψυχὰς τῶν πολιτῶν αὐτῆς. Μὴ φανῇ δὲ παράδοξον ὅτι ὁ φημιζόμενος οὗτος χωλὸς διδάσκαλος συνετέλεσε παραδόξως εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ἀρειμανίου ἐκείνης πόλεως. Οἱ ἄριστοι τῶν πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν θεσμῶν ναρκοῦνται ἐνίοτε ἐν δὲν ἐμψυχωθῶσι διὰ τοῦ λόγου. Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, ἡ δημοσιογραφία, ὁσάκις εἶναι σώφρων καὶ ἐπιτηδεῖα, ἐνθαρρύνει καὶ χειραγωγεῖ τὴν ἐκλυθεῖσαν ἢ ἀποπλανηθεῖσαν κοινὴν γνώμην· πολλάκις δὲ τῶν κρατίστων ταχυμάτων, καταπτοθέντων, ἀνερριπίσθη ἡ ὁρμὴ δι' ἐνθουσιαστικοῦ τινος τοῦ στρατηγοῦ κηρύγματος. Ὁ Τυρταῖος λοιπὸν ὅστις, καθὼς ἔλεγε περὶ αὐτοῦ βροχύτερον ὁ βασιλεὺς Λεωνίδας, ὁ τῶν Θερμοπυλῶν πρόμαχος, ἦτο ἐπιτηδεῖος εἰς τὸ νὰ ἐξάπτῃ τὰς ψυχὰς τῶν νέων, ὁ Τυρταῖος ἔπραξεν ὡς πρὸς τὴν Σπάρτην ὅ,τι αἱ περίφημοι ναπολεόντειοι προκηρύξεις ἐπὶ τῆς πρώτης ἰταλικῆς ἐκστρατείας, καὶ ὅ,τι πλέον παρὰ ἅπαξ ἡ συνετὴ δημοσιογραφία ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γερμανίᾳ. Ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἀνὴρ συνετέλεσε πρὸ πάντων εἰς τὸ νὰ κατευνάσῃ τὴν ἐσωτερικὴν στάσιν διὰ τῆς ἐλεγείας αὐτοῦ τῆς ἐπιγραφομένης « Εὐνομία, » τῆς ὁποίας ὁμως ἐλάχιστα περιεσώθησαν τεμάχια. Ἐνταῦθα ὁ

Τυρταῖος ἐνθούμιζεν εἰς τοὺς Σπαρτιάτας, ὅτι οἱ θεοὶ αὐτοὶ ἔδωκαν αὐτοῖς τὴν χώραν ἣν κατέχουσιν, ὅτι οἱ θεοὶ αὐτοὶ ἐρρύθμισαν τὸ πολίτευμα αὐτῶν· ὥστε τοιαύτη πόλις δὲν δύναται νὰ καταστραφῇ, οὐδὲ πολίτευμα τοιοῦτο νὰ ἀνατραπῇ· ἀπόδειξις τὰ κατορθώματα ὅσα διέπραξαν οἱ πατέρες τῶν πατέρων αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ πρώτου μεσσηνιακοῦ πολέμου, κατὰ τὸ εἰκοστὸν τοῦ ὁποίου ἔτος οἱ ἀντίπαλοι ἐκεῖνοι ὑπεδουλώθησαν καὶ ἐταπεινώθησαν·

ὥσπερ ὄνοι μεγάλοις ἄλγεσι τειρόμενοι,
δεσποσύνοισι φέροντες ἀνγκυαίης ὑπο λυγρῆς
ἡμῖσι παντὸς ὅσον καρπὸν ἄρουρα φέρει.

Ἀλλὰ τὰ κάλλιστα ἔπη τοῦ Τυρταίου εἶναι τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ ἄσματα, τῶν ὁποίων πλειότερά τινα διεσώθησαν ἀποσπάσματα καὶ τὰ ὅποια, ψαλλόμενα κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν μαχῶν, ἐν τοῖς στρατοπέδοις, ἐν ταῖς πόλεσι, περιεποίησαν εἰς τὰς μέχρι πρό μικροῦ ἀπηλπισμένας καὶ κατὰπεπονημένας σπαρτιατικὰς μόρας, ἐνθουσιασμὸν ἀκν-ταγώνιστον.

Καλὸν εἶναι, ἔλεγον τὰ ἄσματα ταῦτα, τῶν ὁποίων δὲν ἀξιοῦμεν βεβαίως νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα ὅλην τὴν δύναμιν, ἀλλὰ μόνον ἀμυδράν τινα νὰ δώσωμεν ἔννοιαν, καλὸν εἶναι ν' ἀποθάνῃ, πεσὼν μεταξὺ τῶν προμάχων, ὁ γενναῖος ἀνὴρ ὑπὲρ τῆς πατρίδος μαχόμενος. Ὁ δὲ καταλιπὼν τὴν πόλιν αὐτοῦ καὶ τοὺς εὐφόρους ἀγρούς, καὶ ὡς ψωμοζήτητος πλανώμενος μετὰ φίλης μητρὸς, καὶ πατρὸς γέροντος, καὶ παιδῶν μικρῶν, καὶ νέας συζύγου, πάσχει ἀπάντων κακῶν τὸ λυπηρότατον. Διότι γίνεται ἀπεχθὴς εἰς ἐκεῖνους πρὸς οὓς ἔρχεται, ἐνδίδων εἰς ἔνδειαν καὶ πενίαν στυγεράν· καὶ καταισχύνει τὸ γένος αὐτοῦ, καὶ ἀτιμάζει τὴν εὐπρεπῆ αὐτοῦ μορφήν· παρακολουθεῖ δ' αὐτὸν πᾶσα ἀτιμία καὶ συμφορά. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ οὕτω περιπλανώμενος ἀνὴρ οὔτε ἐπιμελείαν τινα, οὔτε σέβας, οὔτε ὑπόληψιν, οὔτε ἔλεον ἀπολαμβάνει, πολεμήσωμεν ἐκθύμως ὑπὲρ ταύτης τῆς γῆς καὶ ὑπὲρ τῶν παιδῶν τῶν ἡμετέρων, καὶ ἀποθάνωμεν μὴ φειδόμενοι τῆς ζωῆς.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ἧ πατρίδι μαρνόμενον.
Τὴν δ' αὐτοῦ περιλιπόντα πόλιν καὶ πόντας ἀγρούς
πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνηρότατον,
πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
παισὶ τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλέχῳ.

Ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὓς κεν ἱκῆται
 χρησμοσύνη τ' εἰκὼν καὶ στυγερῇ πενίῃ,
 αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλὸν εἶδος ἐλέγχει,
 πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἔπεται.
 Εἰ δ' οὕτως ἀνδρὸς τοι ἄλωμένου οὐδεμι' ὥρη
 γίγνεται, οὔτ' αἰδὼς οὔτ' ὅπεις οὔτ' ἔλεος,
 θυμῷ γῆς περὶ τῆςδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων
 θνήσκωμεν, ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι.

Καὶ, ὦ νέοι, ἐξακολουθεῖ, μάχεσθε μένοντες παρ' ἀλλήλοις, μηδὲ ἄρ-
 χετε φυγῆς αἰσχυρᾶς, μηδὲ φόβου, ἀλλὰ ποιεῖσθε μέγα καὶ ἄλκιμον τὸ
 θάρρος ὑμῶν, μηδὲ φιλοψυχεῖτε μαχόμενοι πρὸς ἄνδρας. Μὴ φεύγετε
 ἐγκαταλείποντες τοὺς παλαιότερους, τοὺς γηραιούς, τῶν ὁποίων δὲν
 εἶναι πλέον ἐλαφρὰ τὰ γόνατα. Διότι εἶναι αἰσχυρὸν νὰ κῆται, πεσὼν
 μετὰ τῶν προμάχων, ἔμπροσθεν τῶν νέων, ἀνὴρ παλαιότερος ἔχων ἤδη
 λευκὴν τὴν κεφαλὴν, καὶ πολλὸν τὸ γένειον, καὶ ν' ἀποπνέῃ θυμὸν ἄλ-
 κιμον ἐπὶ τοῦ κονιορτοῦ, καὶ νὰ καλύπτῃ διὰ τῶν χειρῶν τὰς πληγὰς
 τοῦ γυμνοῦ αὐτοῦ σώματος· ἀλλ' εἰς τὸν νέον τὰ πάντα προσήκουσιν,
 ἐνόσφ' ἔχῃ τῆς ἐρατῆς ἡβῆς τὸ ἀγλὸν ἄνθος· καὶ ζῶν μὲν εἶναι ἀξιο-
 θαύμαστος εἰς τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀγαπητὸς εἰς τὰς γυναῖκας, καλὸς δὲ
 εἶναι καὶ πεσὼν μεταξὺ τῶν προμάχων. Ἐκαστος λοιπὸν προελθὼν,
 μενέτω στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς γῆς δι' ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν καὶ δακῶν
 τὸ χεῖλος διὰ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ!

Εἰς ἕτερον πάλιν τῶν προτρεπτικῶν ἐκείνων ᾠσμάτων, ἐνθυμίζει εἰς
 τοὺς Σπαρτιάτας, ὅτι εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, παρίστησιν αὐτοῖς
 τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου καὶ ἀγωνίζεται νὰ ἐμψυχώσῃ διὰ τῆς ἀπελ-
 πισίας τὴν πειθαρχίαν αὐτῶν.

Ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἀνακράζει, διότι εἴσθε τὸ γένος τοῦ ἀνικῆτου Ἡρα-
 κλέους, οὐδ' ἔστρεψεν ἔτι τὰ νῶτα πρὸς ὑμᾶς ὁ Ζεὺς. Μὴ τρομάζετε,
 μηδὲ φοβεῖσθε τὴν πληθὺν τῶν πολεμίων, ἀλλ' ἕκαστος ἀνὴρ ἅς προ-
 τεῖνῃ τὴν ἀσπίδα εἰς τοὺς προμάχους, περιφρονῶν μὲν τὴν ψυχὴν, ἀπο-
 δεχόμενος δὲ τὰς μελαίνας τοῦ θανάτου συμφορὰς, ὡς ἂν ᾤσαν φίλαι
 τοῦ ἡλίου αὐγαί. Γινώσκετε τοῦ πολυδακρύου Ἀρεως τὰ ὀλέθρια ἔργα·
 καλῶς δ' ἐδιδάχθητε τὰ συμβαίνοντα κατὰ τὸν ἐπίπονον πόλεμον, καὶ
 ἐγεύθητε αὐτῶν κατακόρως εἴτε φεύγοντες εἴτε διώκοντες, ὦ νέοι. Ὅσοι
 τολμῶσι παρ' ἀλλήλους μένοντες, νὰ ὁρμήσωσιν ἀμέσως ἐπὶ τοὺς πο-
 λεμίους, σπανιώτερον μὲν ἀποθνήσκουσι, σώζουσι δὲ τὸν ὅπισθεν αὐτῶν
 λαόν· ἐνῷ τῶν δειλιασάντων ἀνδρῶν πᾶσα ἀπώλετο ἀρετὴ, οὐδὲ ὑπάρ-

χει ὁ δυνάμενος νὰ εἴπῃ πάντα ὅσα οἱ τοιοῦτοι πάσχουσι κακὰ. Διότι ἐπονείδιστος εἶναι ἡ πληγὴ ἣν λαμβάνει ὁ πισθεν ὁ ἀπὸ τοῦ πολέμου φεύγων ἀνὴρ, αἰσχρὸς δὲ ὁ κείμενος κατὰ γῆς νεκρὸς, ὁ κατὰ νῶτον διὰ λόγχης τρυπηθεὶς. "Ὅθεν μενέτω ἕκαστος ἐν τῇ τάξει αὐτοῦ, στηριχθεὶς δι' ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ δακῶν τὸ χεῖλος διὰ τῶν ὀδόντων, καὶ καλύψας μηρούς, κνήμας, στέρνα, ὦμους διὰ τῆς εὐρείας ἀσπίδος· καὶ τινασσέτω μὲν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς φοβερὸν ἔγχος, κινεῖτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς, κατορθῶν γενναῖα πολεμικὰ ἔργα, μηδὲ ἰστάμενος ἐκτὸς βελῶν, ἀσπίδα ἔχων· ἀλλ' ἐπελθὼν κατὰ τοῦ πολεμίου, ἐλέτω αὐτὸν, πληγώσας διὰ ἔγχους μακροῦ ἢ διὰ ξίφους· καὶ θείς μὲν πόδα παρὰ πόδα, ἀντιτάξας δὲ ἀσπίδα κατ' ἀσπίδος, καὶ λόφον κατὰ λόφου, καὶ περικεφαλαίαν κατὰ περικεφαλαίας, καὶ στέρνον εἰς στέρνον, κρατῶν δὲ εἰς τὴν χεῖρα ἢ ξίφους λαβὴν, ἢ δόρυ μακρὸν, πολεμείτω τὸν ἀντίπαλον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ γυμνῆτες, κρυπτόμενοι ἄλλοθεν ἄλλος ὄπισθεν ἀσπίδος τινὸς, βάλλετε κατὰ τῶν πολεμίων λίθους μεγάλους, καὶ ἄκοντίζετε κατ' αὐτῶν δόρατα λεῖα, ἰστάμενοι πλησίον τῶν ὀπλιτῶν.

Ἐνδιατρίβομεν εἰς τὰ ἔπη ταῦτα τοῦ Τυρταίου διὰ λόγους πολλοῦς. Πρὸ πάντων ἐνομίσαμεν καλὸν, ὡς προείπομεν, νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ὅσοι δὲν συνέπεσε νὰ διεξέλθωσιν αὐτὰ, ἔννοιαν τινὰ τῆς ἀρρενωποῦ ταύτης Μούσης, ἧς οἱ φθόγγοι, καὶ τοὶ ἀνὰ μέσον τοσοῦτων αἰῶνων διερχόμενοι, δὲν ἀπέβαλον τὴν δύναμιν αὐτῶν, μέχρι τῆς σήμερον συγκινούντες ἡμᾶς, καὶ ἐξαίροντες τὸ φρόνημα ἡμῶν, καθὼς αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καὶ τοὶ διὰ τοσοῦτον ἀχανοὺς ἀποστάσεως διερχόμενοι, δὲν ἀποβάλλουσι τὸ θάλπος αὐτῶν. Ἀλλὰ παρεκτὸς τούτου, ὁ Τυρταῖος εἶναι ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων βεβαίῳ προσώπῳ τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας. "Ὅσα θρυλοῦνται περὶ Ἀριστοδήμου καὶ Ἀριστομένους, τῶν ἡρώων τῶν μεσσηνιακῶν τούτων πολέμων, εἶναι τῶντι παθητικώτατα· ἀλλὰ δὲν ἔχονται ἱστορικῆς ἀληθείας καὶ προσεγγίζουσι μᾶλλον εἰς τὰς μυθικὰς τῆς προηγούμενης ἐποχῆς παραδόσεις. Ἡ δ' ἐπιρροὴ τοῦ Τυρταίου εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ δευτέρου μεσσηνιακοῦ πολέμου, εἶναι ἀναμφισβήτητος· ὥστε εὐλόγως, ἀφέντες κατὰ μέρος τοὺς μύθους, ἐπιθυμοῦμεν νὰ γνωρίσωμεν ἀκριβέστερον τὸν μουσὸληπτον πρωταθλητὴν τοῦ ἀγῶνος τούτου, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὅσῳ δι' αὐτοῦ ἐκτιμῶμεν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ τε λαοῦ ὃν ἀνέδειξε νικηφόρον καὶ τῶν χρόνων καθ' οὓς ἤκμασε. Πῶς δ' ἄλλως ἀσφαλέστερον δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν τούτου ἢ διὰ τῆς παραθέσεως τῶν θαυματουργῶν ἐκείνων ἐλεγείων ;

Δὲν θεωρῶ, ἀνακράζει εἰς ἕτερον τῶν ποιημάτων τούτων, τὸ πάντων ἰσως ἐνθουσιαστικώτερον, δὲν θεωρῶ μνήμης καὶ λόγου ἄξιον τὸν ἄνδρα, ἔνεκα τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἢ τῆς περὶ τὴν πάλην δεξιότητος, οὐδὲ ἂν ἤθελεν ἔχει τῶν Κυκλώπων τὸ μέγεθος καὶ τὴν δύναμιν, οὐδὲ ἂν ἤθελε νικήσει τρέχων τὸν ἀπὸ Θράκης πνέοντα βορέαν, οὐδὲ ἂν ἤθελεν εἶναι κατὰ τὴν μορφήν χαριέστερος τοῦ Τιθωνοῦ, καὶ πλουσιώτερος τοῦ (βασιλέως τῆς Φρυγίας) Μίδου καὶ τοῦ (βασιλέως τῆς Κύπρου) Κινύρου, καὶ βασιλεύτερος τοῦ Τανταλίδου Πέλοπος, οὐδὲ ἂν ἤθελεν ἔχει τὴν γλυκύφωνον γλῶσσαν τοῦ Ἀδράστου, καὶ πᾶσαν δόξαν, ἐὰν δὲν ἔχῃ θούριδα ἀλκήν, ἐὰν δὲν τολμᾷ μὲν νὰ ἴδῃ αἱματόεντα φόνον, δὲν ἐπέρχεται δὲ ἐγγύθεν κατὰ τῶν πολεμίων.

ἢ δ' ἄρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ὄριστον
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέφ.

Κοινὸν εἶναι τῇ πόλει καὶ παντὶ τῷ δήμῳ ἀγαθὸν ὁ ἀνὴρ ὅστις, ταχθεὶς ἐν προμάχοις, μείνῃ αὐτόθι ἀδαικείπτως, μηδέποτε συλλογιζόμενος περὶ αἰσχρᾶς φυγῆς, ἀλλὰ προκινδυνεύων μὲν διὰ ψυχῆς καὶ καρδίας γενναίας, θαρρύνων δὲ διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ καὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ παρῶτα ἄνδρα.

Οὗτος ἀνὴρ ἀγχιὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
 καὶ πολλάκις ὁ τοιοῦτος ἔτρεψε τὰς τραχείας τῶν πολεμίων φάλαγγας καὶ ἀνεχαίτισε διὰ τῆς ὀρμῆς αὐτοῦ τὸ κύμα τῆς μάχης. Εἰ δέ τις, πεσὼν ἐν προμάχοις, ἀπώλεσε τὴν φίλην ζωὴν, εὐκλείσας ἄστῳ τε καὶ λαοῦς καὶ πατέρα καὶ πολλὰς λαβὼν ἔμπροσθεν πληγὰς, εἰς τὸ στήθος, διὰ μέσου ἀσπίδος ὀμφαλοέσεως καὶ θώρακος, τὸν τοιοῦτον ὀλοφύρονται μὲν νέοι καὶ γέροντες, διὰ πόθου δὲ ἀργαλέου κηδεύει πᾶσα ἡ πόλις· καὶ τιμᾶται μὲν τύμβος αὐτοῦ, τιμῶνται δὲ παῖδες ἐν ἀνθρώποις, καὶ παίδων παῖδες, καὶ ἅπαν γένος ἐξοπίσω.

Οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
 ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἔων γίγνεται ἀθάνατος,
 ὄντιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.

Ἐὰν δὲ πάλιν ἀποφύγῃ μὲν τὴν μοῖραν τοῦ ἐξαπλοῦντος κατὰ γῆς τὸν ἀνθρώπον θανάτου, νικήσας δ' ἐπιτύχῃ τὸ ἀγλαὸν τῆς αἰχμῆς βραβεῖον, πάντες μὲν τιμῶσιν αὐτόν, καὶ νέοι καὶ παλαιοὶ, πολλὰ δὲ τερπνὰ παθῶν, κατέρχεται εἰς τὸν ἄδην. Διότι γηράσκων διαπρέπει μετὰ τῶν πολιτῶν, καὶ οὐδεὶς ποτε θέλει νὰ βλάβῃ τὴν τιμὴν αὐτοῦ

ἢ τὸ δίκαιον· πάντες δὲ, προσερχομένου αὐτοῦ, ἀνίστανται, καὶ νέοι, καὶ ὁμήλικοι, καὶ γεροντότεροι. Ταύτης λοιπὸν τῆς ἀρετῆς τὸ ἔπακρον ὡς ἀγωνισθῇ ἕκαστος ἐκθύμως νὰ ἐπιτύχη, μὴ ἐγκαταλείπων τὸν πόλεμον.

Παρακτὸς δὲ τῶν ἐλεγείων τούτων, τῶν παρασκευαστικῶν τοῦ ἀγῶ-
νος, ἐποίησεν ὁ Τυρταῖος καὶ τὰ λεγόμενα ἐμβατήρια, ᾄσματα φαλλό-
μενα ἐν αὐτῇ τῇ ἐξορμήσει πρὸς τὴν μάχην καὶ τῶν ὁποίων παραθέ-
τομεν ἐνταῦθα τὸ ἐν καὶ μόνον σωζόμενον, μὴ ἐπιχειροῦντες νὰ μετα-
φράσωμεν αὐτὸ, διότι δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρχῃ ἐλληνικὴ ψυχὴ μὴ
δυναμένη νὰ τὸ κατανοήσῃ.

Ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου
κοῦροι, πατέρων πολιητῶν,
λαῖᾱ μὲν ἴτυν προβάλεσθε,
δόρυ δ' εὐτόλμως βάλλετε,
μὴ φειδόμενοι τὰς ζωᾶς·
οὐ γὰρ πᾶτριον τᾷ Σπάρτα.

Ἄσματα ἀθάνατα τῶν ὁποίων ἐνάμιλλον δὲν ὑπάρχει ἄλλο εἰμὴ ὁ
τῶν Γαλλικῶν ταγμάτων Μασσαλιωτικὸς ἐκεῖνος θούριος ὕμνος· ᾄσματα,
τὰ ὅποια μέχρι τῆς σήμερον ἀνορθοῦσι τὰς τρίχας ἡμῶν καὶ κινοῦσι τὰς
καρδίας, ὡς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀναδείξωσι νικηφόρους τοὺς Σπαρ-
τιάτας; Τοὺς ἀνέδειξαν λοιπὸν νικηφόρους, καὶ ὑπερίσχυσαν οὗτοι
ἀπάντων τῶν ἀντιπάλων, καὶ κατέστησαν τοὺς Μεσσηνίους πάλιν εἰλω-
τας. Δὲν ἐγένοντο ὅμως τότε κύριοι εἰμὴ τοῦ Στενυκληρικοῦ πεδίου, τὸ
ὅποιον καὶ μόνον κατεῖχον οἱ τῆς Μεσσηνίας Δωριεῖς, ἅδηλον δὲ εἶναι
πότε καὶ πῶς κατεκτήθη ἡ λοιπὴ Μεσσηνία, ἥτις βραδύτερον διετέλει
ἄπασα ὑποτεταγμένη εἰς τὴν Σπάρτην.

Μετὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῶν πρὸς δυσμὰς γειτόνων, οἱ Σπαρτιάται
ἐτράπησαν πρὸς βορρᾶν· καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀκολουθοῦντος ἑκτῆς ἑκατον-
ταετηρίδος, ἐπὶ Λέοντος, τετάρτου βασιλείως μετὰ τὸν Πολύδωρον,
καὶ Ἡγησικλέους, τετάρτου ὁμοίως βασιλείως μετὰ τὸν Θεόπομπον,
ἐπεχείρησαν νὰ κατακτήσωσι τὴν Ἀρκαδίαν. Ἡ χώρα αὕτη οὐδέποτε
εἶχε δεχθῇ ξένους ἐποίκους· καὶ ὅμως οἱ ἰθαγενεῖς αὐτῆς κάτοικοι, οὔτε
κατὰ τὸν χαρακτήρα, οὔτε κατὰ τὴν γλῶσσαν διέφερον οὐσιωδῶς τῶν
ἄλλων ἐλληνικῶν φύλων, ἐξ οὗ δῆλον ὅπόσον συγγενῇ ἦσαν ἀνέκαθεν
ὅλα τὰ φύλα ταῦτα. Ἐν τῇ Ἰλιάδι, οἱ Ἀρκάδες βασιλεύονται, ὡς
καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες· ἄλλ' ἡ βασιλεία κατελύθη παρ' αὐτοῖς ἐν τῇ
ἐβδόμῃ ἑκατονταετηρίδι, καὶ ἔσχατος βασιλεὺς αὐτῶν ὑπῆρξε, κατὰ τὴν

παράδοσιν, Ἀριστοκράτης ὁ Ἰκέτα, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπρόδωκε τοὺς Μεσσηνίους κατὰ τὸν δεύτερον αὐτῶν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἀγῶνα. Ἐκτοτε τὸ ὀρεινὸν καὶ τραχὺ ἐκείνο ἔθνος φαίνεται διηρημένον εἰς πολυαριθμούς αὐτονόμους κώμας, καὶ τινας αὐτονόμους ὁμοίως πόλεις, ὧν ἐπισημότερα ἦσαν ἡ Τεγέα καὶ ἡ Μαντίνεια. Καὶ ἐτέλουν μὲν ἅπαντες οἱ Ἀρκάδες κοινὰς τινὰς θυσίας, οἷον τὰ Λύκαια, τὴν ἑορτὴν τῆς Δεσποίνης, τὴν τῆς ὑμνίας Ἀρτέμιδος, ὑπῆρχε δὲ ἐν Τεγέᾳ καὶ ἑστία Ἀρκάδων κοινὴ, ἀλλ' ἡ ἀρκαδικὴ ὁμοσπονδία ἦτο ἡ χαλαρωτέρα ἴσως καὶ ἀσθενεστέρα ὅλων τῶν λοιπῶν. Ὅ,τι ἔσωζε τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἀρκάδων, ἦτο τὸ δυσπρόσιτον τῆς χώρας καὶ τὸ μάχιμον τῶν κατοίκων, οἵτινες ὅμως ὄντες ἐνταύτῃ οἱ πενέστεροι τῶν Ἑλλήνων, πρωιμώτατα ἐμισθοφόρησαν ἐν τῇ ξένῃ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς βαρβάροις. Ἀλλὰ δὲν ἐστεροῦντο καὶ παιδείας, διότι τῆς Μαντινείας γέννημα ἦτο ὁ νομοθέτης Δημῶναξ, ὅστις περὶ τὰ μέσα τῆς ἑκτης ἑκατονταετηρίδος ἐρρύθμισε τὸ πολίτευμα τῆς ἐν τῇ Ἀφρικῇ ἑλληνικῇ ἀποικίας Κυρήνης. Ἀνέδειξε δὲ ἡ Μαντίνεια καὶ ἄλλους νομοθέτας, καὶ ἡ Τεγέα δὲ τινὰς. Αἱ δύο αὗται ἰσχυρότεραι καὶ ὁμοροὶ πρὸς ἀλλήλας πόλεις τῆς Ἀρκαδίας ἔκειντο εἰς τὸ ὀροπέδιον τῆς σημερινῆς Τριπόλεως, συνώρευον ἡ μὲν Τεγέα μετὰ τῆς Λακωνικῆς, ἡ δὲ Μαντίνεια μετὰ τῆς Ἀργολίδος. ἦλθον εἰς πολλὰς ἔριδας καὶ ἦσαν σχεδὸν ἰσοδύναμοι. Κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους ὅμως τούτους χρόνους, ἡ Τεγέα ἦτο ἰσχυροτέρα τῆς ἀντιζήλου αὐτῆς, καὶ αὕτη πρὸ πάντων ἔσωσε τότε τὴν Ἀρκαδίαν ἀπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, νικήσασα αὐτοὺς κατὰ κράτος. Εἶναι ἀληθές ὅτι μετ' οὐ πολὺ, περὶ τὸ 560 πρὸ Χριστοῦ, ἐπὶ τῶν βασιλέων Ἀναξανδρίδου τοῦ Λέοντος, καὶ Ἀρίστωνος τοῦ Ἡγησικλέους, οἱ Σπαρτιαῖται, ἐπαναλαβόντες τὸν ἀγῶνα, ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι, διότι ἀναφαίνονται ἤδη κύριοι τῆς τε συνορευούσης πρὸς τὴν Τεγεᾶτιν Σκιριτιδος, καὶ τῆς πρὸς δυσμὰς ταύτης Βελεμίνας καὶ Μαλεατίδος, καὶ τῶν πρὸς ἀνατολὰς Καρυῶν, ὅλων χωρῶν αἵτινες ἀπετέλουν ἔκτοτε τὰ βόρεια τῆς Σπάρτης σύνορα, ἐνῶ πάλαι κατεῖχοντο ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. Ἀλλ' οἱ Τεγεᾶται διέσωσαν οὐδὲν ἤττον τὴν τε ἰδίαν καὶ τὴν τῆς λοιπῆς Ἀρκαδίας ἀνεξαρτησίαν, καὶ τοσοῦτον σέβας ἐνεποίησαν εἰς τοὺς Σπαρτιάτας, ὥστε ἔλαβον παρ' αὐτῶν πολλὰς περιποιήσεις, ὅτε δὲ, περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκτης ἑκατονταετηρίδος, οὗτοι ἀνεδείχθησαν πράγματι ἡγεμόνες τοῦ πλείστου τῆς Πελοποννήσου, ἡ Τεγέα ἐπέειχεν ἐντιμον ἐν τῇ συμμαχίᾳ ταύτῃ τάξιν, ἐνῶ οἱ Μαντινεῖς ἐκ διαλειμμάτων

μόνον συνετάσσοντο μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, μᾶλλον δὲ ἀπέκλινον πρὸς τοὺς Ἀργεῖους.

Οἱ Ἀργεῖοι οἵτινες, ὡς εἶδομεν, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ διατηρήσωσιν ἰσχυρὰν τὴν ἡγεμονίαν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἀργολικῆς ὁμοσπονδίας, τῆς μετὰ τὸν Φεῖδωνα ἐντελῶς χαλαρωθείσης καὶ σχεδὸν διαλυθείσης· οἵτινες πρὸς τούτοις εἶχον ἀπολέσει τὴν πλείστην δυτικὴν παραλίαν τοῦ ἀργολικοῦ κόλπου, ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων κυριευθεῖσαν, ἄδηλον μὲν πότε ἀκριβῶς, ἀλλὰ πιθανῶς ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς ἐβδόμης ἢ τῆς ἀρχῆς τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος· οἵτινες, περὶ τὸ 547 πρὸ Χριστοῦ, ἐπιχειρήσαντες νὰ ἀναλάβωσι τὴν ἐπὶ τῆς παραλίας ἐκείνης Θυρεᾶτιν, ἐντελῶς κατετροπώθησαν· οἵτινες ἐπὶ πᾶσι περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκατονταετηρίδος ταύτης ἡττήθησαν πάλιν κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Κλεομένους, ἐν αὐτῷ τῷ ἀργολικῷ πεδίῳ, οὐδὲν ἤττον οὐδέποτε ἀνεγνώρισαν τὴν ὑπεροχὴν τῆς Σπάρτης, καὶ ἐξεναντίας, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῶν ἀναμνήσεων ἀπατώμενοι, δὲν ἔπαυσαν προτείνοντες αὐτοὶ ἀξιώσεις περὶ τῆς ἡγεμονίας τῆς Πελοποννήσου. Καὶ κατεῖχον μὲν ἔτι οἱ Ἀργεῖοι χώραν λόγου ἀξίαν, διότι ἤρχον ὅχι μόνον τοῦ περὶ τὸ ἄστυ πεδίου, ἀλλὰ καὶ τῆς Κυνουρίας καὶ τῶν Ὀρνεῶν· βραδύτερον μάλιστα, ἐν τῇ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι, ὑπετάχθησαν εἰς αὐτοὺς καὶ οἱ Τιρύνθιοι, καὶ οἱ Μυκηναῖοι, καὶ οἱ Κλεωναῖοι· διὰ δὲ τῆς καθυποτάξεως τῶν Κλεωναίων, ἀνέλαβον οἱ Ἀργεῖοι τὴν προεδρείαν ἑνὸς τῶν τεσσάρων μεγάλων ἀγῶνων τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, τῶν Νεμῶν· διότι τὰ Νέμεα, τὰ πανηγυριζόμενα εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς, κατὰ πᾶν δεύτερον καὶ τέταρτον Ὀλυμπιακὸν ἔτος, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ ἱστορικῶς βεβαιοῦται ἀπὸ τῆς 52 ἢ τῆς 53 Ὀλυμπιάδος, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 572 ἢ τοῦ 568 ἔτους, ἐτελοῦντο εἰς τὴν μεταξὺ Φλιοῦντος καὶ Κλεωνῶν κοιλάδα τῆς Νεμέας, κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῶν Κλεωναίων· ἀλλ' ὅτε περὶ τὸ 460 οἱ Ἀργεῖοι ἐγένοντο κύριοι τῶν Κλεωνῶν, συμπάρελαβον καὶ τὴν ἀγωνοθεσίαν τῆς πανηγύρεως, ὅπως ἔπραξαν οἱ Ἡλεῖοι ὡς πρὸς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. Ὅλα ὅμως ταῦτα πολὺ ἀπέειχον τοῦ νὰ καταστήσωσι τοὺς Ἀργεῖους ἐναμίλλους τῶν Σπαρτιατῶν, οἵτινες περὶ τὰ μέσα τῆς ἑκτῆς πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος ἐκυριάρχουν ἀπάσης τῆς μεσημβρινῆς Πελοποννήσου, ἀπὸ θαλάσσης μέχρι θαλάσσης, ἀπὸ τῆς Θυρεάτιδος πρὸς ἀνατολὰς, μέχρι τῆς Νέιδας πρὸς δυσμῆς, δηλαδὴ ὅλης τῆς Μεσσηνίας, ὅλης τῆς Λακωνικῆς καὶ ἀξιολόγου μέ-

ρους τῆς Ἀργολίδος· ἐν ἄλλαις λέξεσιν, εἶχον εἰς χεῖρας αὐτῶν τὰ δύο πέμπτα τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἐκυριάρχουν ἐνταῦθα, ὅχι ὡς πρόεδροι καὶ προϊστάμενοι πόλεων ἰσονόμων καὶ ἰσοδικαίων, ἀλλ' ὡς δεσπόται ἀπόλυτοι, τῶν ὁποίων ἀπλᾷ ὑπήκοοι ἦσαν πᾶσαι αἱ κατὰ τὴν χώραν ταύτην πόλεις. Ἡ φήμη τῆς δυνάμεως αὐτῶν εἶχεν ὑπερβῆ τὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου. Ἐτι ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἑκατονταετηρίδος ταύτης, οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Μεγαρεῖς, μετὰ μακρὸν περὶ Σαλαμῖνος πόλεμον, κατέστησαν ἀπὸ κοινοῦ δικαστὰς τοῦ ἀγῶνος τοὺς Λακεδαιμονίους, οἵτινες ἐπέτρεψαν τὴν νῆσον εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Μετ' οὐ πολὺ τὸ μέγα τῆς Σπάρτης ὄνομα ἀντήχησε μέχρι τῆς Ἀσίας. Περὶ τὸ 547 ἔτος, ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδίας Κροῖσος ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῆς Σπάρτης κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Κύρου, τὴν ὁποίαν οἱ Σπαρτιᾶται ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξαποστείλωσιν, ὅτε ἔμαθον ὅτι ὁ Κύρος, προλαβὼν, κατέλυσε τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀντιπάλου. Καὶ μετὰ τρία ἔτη, αἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἰωνικαὶ ἀποικίαι, κινδυνεύουσαι ἀπὸ τοῦ Κύρου, πάλιν τῆς Σπάρτης ἐπεκαλέσαντο τὴν ἐπικουρίαν.

Τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ σπαρτιατικοῦ πολιτεύματος· μετ' ὀλίγον δὲ ἔμελλον νὰ ἐπέλθωσιν ἄλλα οὐδὲν ἥττον σπουδαῖα. Ἦδην ὁ Κροῖσος, ἐπικαλούμενος τὴν συμμαχίαν τῶν Σπαρτιατῶν, ἔγραφε πρὸς αὐτούς· « ὑμέας γὰρ πυνθάνομαι προεστάναι τῆς Ἑλλάδος. » Ναὶ μὲν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δὲν ὑπῆρχεν ἔτι ὀργανωμένη πελοποννησιακὴ συμμαχία ὑπὸ τὴν προεδρίαν ἢ ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης· τὸ πρῶτον τοιαύτης συμμαχίας παράδειγμα δὲν ἀναφαίνεται εἰμὴ περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος· ἀλλ' ἔτι ἀπὸ τῶν ἀρχῶν αὐτῆς, ἡ ἐπιρροή τῆς Σπάρτης εἶναι καταφανὴς καθ' ὅλην τὴν Πελοπόννησον, πλὴν μόνης τῆς Ἀχαιίας. Οἱ καταφυγόντες, ὡς λέγεται, εἰς τὴν μικρὰν ταύτην χώραν Ἀχαιοὶ, ἐβασιλεύθησαν μέχρις Ὠγύγου, ἀπογόνου τοῦ Τισαμενοῦ· μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ, αἱ δώδεκα αὐτῶν πόλεις ἀπετέλεσαν αὐτονόμους πολιτείας, ἔχουσαι ὅμως περιοδικὰς πανηγύρεις καὶ θυσίας εἰς τὸ παρὰ τὸ Ἀἴγιον ἱερὸν τοῦ Διὸς Ὀμαρίου, ὅπου διέλυον τὰς ἀμοιβαίας ἐριδας καὶ ἐρρυθμίζον τὰ κοινὰ συμφέροντα· ἀλλ' ἡ ὁμοσπονδία αὕτη δὲν ἐκτῆσατο ἱστορικὴν ἀξίαν εἰμὴ ἐν τῇ τρίτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, ὅτε ἐπέπρωτο καὶ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Πελοποννήσου νὰ λάβῃ. Μέχρι δὲ τῶν χρόνων τούτων ὑπῆρξεν ἀσθενεστάτη, εἰ καὶ νηδοκίμει ἐπὶ συνέσει καὶ χρηστότητι· μέχρι τοῦ πελο-

ποννησιακοῦ πολέμου μάχιστα διετέλεσεν ὅλως ἀμέτοχος τῶν κοινῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων· ὥστε δὲν εἶναι ἄπορον ὅτι διέφυγε τὴν ἐπέμβασιν τῆς Σπάρτης, ἐνῶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι τῆς χερσονήσου χῶραι ὑπέκυπτον οὕτως ἢ ἄλλως εἰς τὸ κράτος αὐτῆς. Τῷντι οἱ Ἡλεῖοι, διὰ μόνης τῆς προστασίας τῆς Σπάρτης διέσωζον τὴν τε κυριαρχίαν αὐτῶν ἐπὶ τῆς Πισατιδος καὶ τῆς Τριφυλίας καὶ τὴν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος προεδρείαν. Οἱ Ἀρκάδες, ἀποβαλόντες μέρος τῆς χώρας, διετήρησαν μὲν ἐν γένει τὴν αὐτονομίαν καὶ φιλιῶς μάχιστα διετέλουν πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας, ἀλλ' ὅπως ἔχουσι φίλοι ἀσθενεῖς, εἰ καὶ γενναῖοι, πρὸς γείτονας πολὺ ἰσχυροτέρους· οἱ Ἀργεῖοι, ἀκρωτηριασθέντες ἐπίσης ὑπὸ τῆς Σπάρτης, κατετροπώθησαν ἐπὶ τέλους καὶ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ ἣτις ὑπελείπετο αὐτοῖς. Ἦδη δὲ ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἐξαιρέτως κατὰ τὴν ἕκτην, συνέβησαν καὶ εἰς τὰς ἄλλας τῆς ἀργολικῆς χερσονήσου πόλεις πράγματα τινὰ προκαλέσαντα ὡσαύτως τῆς Σπάρτης τὴν ἐπέμβασιν.

Εἶδομεν ὅτι, ἐπὶ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρόνων, αἱ βασιλεῖαι τῆς ὀμηρικῆς ἐποχῆς εἶχον ἐκλείψει ἀφ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος, πλὴν τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Ἡπείρου. Τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως εἶχε μὲν περισθῆ πολυλαχοῦ, ἡ βασιλεία ὅμως αὕτη κατήντησεν ἀρχὴ ἐπιτετραμμένη ὄχι σπουδαῖα πολιτικὰ καὶ στρατηγικὰ καθήκοντα, ἀλλὰ μᾶλλον μόνον θρησκευτικά. Ἐν γένει δὲ ἐπεκράτησαν αἱ πολλάκις μνημονευθεῖσαι ὀλιγαρχίαι, δηλαδὴ σύλλογοι ἀνδρῶν βουλευομένων καὶ ἀποφασίζόντων, κατὰ πλειονοψησίαν, περὶ τῶν σπουδαιοτέρων τῆς πολιτείας πραγμάτων καὶ ἀνατιθεμένων εἰς τινὰς τῶν τοῦ συλλόγου τὴν προσωρινὴν καὶ ὑπεύθυνον τῆς κυβερνήσεως διεξαγωγὴν. Τὰς ὀλιγαρχίας αὐτὰς ἀπετέλουν οἱ καθ' ἑκάστην χώραν μεγάλοι γαιοκτῆται, οἵτινες, ὀνομαζόμενοι εἰς μὲν τὰς δωρικὰς χώρας γαμόροι, εἰς δὲ τὰς ἰωνικὰς, γεωμόροι, μετέδιδον τὸ προνόμιον κληρονομικῶς εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν. Οἱ λοιποὶ τῶν ἑλληνικῶν πολιτειῶν κάτοικοι, κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, συνέκειντο, πλὴν τῶν ἀγοραστῶν δούλων, α') ἐκ τῶν ὅλως ἀκτημόνων γεωργῶν, οἵτινες ἐκαλλιέργουν τὰς γαίας τῶν πλουσιῶν καὶ ἢ εἶχον καταντήσει δοῦλοι ἢ πολὺ προσήγγιζον εἰς τὴν τοῦ δούλου τύχην, κατὰ δὲ τὰς διαφόρους χώρας διάφορα ἔφερον ὀνόματα, ἅπαντα ἐμφαντικὰ τὰς ἀθλίας αὐτῶν καταστάσεως καὶ τῆς περιφρονήσεως εἰς ἣν ἦσαν ἐκτεθειμένοι· διότι ἐκαλοῦντο ἐν Θεσσαλίᾳ μὲν, ὡς εἶδομεν, πενέσται, καὶ ἐν Λακωνικῇ, εἰλωτες, ἐν Ἀργεὶ δὲ γυμνήτες ἢ γυμνήσιοι, ἐν Ἐπιδαύρῳ δὲ κο-

νίποδες, ἐν Σικυῶνι, κορυνηφόροι, ἢ κατωναχοφόροι, κλπ· β') ἐκ τῶν μικρῶν γαιοκτητῶν, οἵτινες ἐκαλλιέργουν αὐτοὶ τὰς ὀλίγας αὐτῶν κτήσεις καὶ ὠνομάζοντο διὰ τοῦτο αὐτουργοὶ, ἀλλὰ, μὴ ἐπαρκούντες ἀπὸ τῶν μικρῶν τούτων προσόδων εἰς τὴν συντήρησιν αὐτῶν, ἐζήτουν καὶ ἄλλας ἐργασίας, εἴτε εἰς τοὺς ἀγροὺς, εἴτε εἰς τὸ ἄστυ· γ') ἐκ τῶν εἰς τὸ ἄστυ κατοικούντων βιομηχάνων, τεχνιτῶν, ἐμπόρων. "Ἀπαντες οἱ ἐλεύθεροι οὗτοι ἄνθρωποι, ἢ τοῦλάχιστον τινὲς τάξεις αὐτῶν, ἀπετέλουν τὸν δῆμον, ὅστις ἔσωζε μὲν, ὡς φαίνεται, τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐρωτᾶται, ἐν ἀγορᾷ συνηγμένους, περὶ τῶν σπουδαιοτέρων ὑποθέσεων καὶ ἰδίως περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης· ἀλλ' ἐπειδὴ πόλεμοι μὲν κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ τὴν ἡρωϊκὴν ἐποχὴν χρόνους δὲν ἀναφέρονται πολλοὶ, νόμοι δὲ ἔτι ἐψηφίζοντο ὀλίγιστοι, ἢ πραγματικὴ ἐνάσκησις τοῦ δικαίωματος ἐκείνου τοῦ δήμου κατήντησε σπανιωτάτη καὶ πολλαχοῦ σχεδὸν ἐξέλιπεν. Ἡ κατάστασις αὕτη τῶν πραγμάτων διήρκεσε μέχρι τῆς ὀγδόης καὶ τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε παντοῦ σχεδὸν ἄλλοῦ, πλὴν τῆς Σπάρτης, ἐτροπολογήθη οὐσιωδῶς· διότι οὐδαμοῦ ἄλλοῦ, πλὴν τῆς Σπάρτης, αἱ ὀλιγαρχίαι δὲν ἐφρόντισαν ἢ δὲν ἡδυνήθησαν νὰ δεσμεύσωσι τὴν ὑλικὴν καὶ διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ δήμου. "Οθεν, ἐνῶ ἂφ' ἐνὸς πολλοὶ τῶν πλουσίων γαιοκτητῶν, διὰ τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν ἀπογόνων, ἀπέβησαν πένητες, καὶ τοὶ ἐξακολουθοῦντες νὰ συντάσσωνται μετὰ τῆς ἀρχούσης ἐν τῇ πολιτείᾳ τάξεως· ἂφ' ἑτέρου, πολλοὶ τῶν μικρῶν γαιοκτητῶν καὶ τῶν βιομηχάνων, διὰ τῆς προαχθείσης ἐμπορίας καὶ ναυτιλίας, ἐγένοντο εὐποροὶ, καίτοι ἐξακολουθοῦντες στερούμενοι πάσης πραγματικῆς εἰς τὰ κοινὰ πράγματα μετοχῆς. Ἐκ δὲ τῆς δυσαρεσκείας ἥτις, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἐπεκράτησε διὰ τοῦτο παρ' αὐτοῖς, ὠφελοῦμενοι φιλόδοξοι καὶ φίλαρχοι τινες ἄνδρες ἐπεχείρησαν καὶ ἐπέτυχον πολλαχοῦ τὴν κατάλυσιν τοῦ προηγουμένου κράτους τῶν ὀλιγαρχιῶν καὶ τὴν ἀντὶ τούτων ἰδρυσιν πολιτεύματος, τὸ ὅποιον εἶχε μὲν πρόφασιν τὴν θεραπείαν τῶν εὐλόγων ἀξιώσεων τοῦ δήμου, πράγματι ὅμως ἀπέβη ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον μοναρχικόν. "Ωστε προέκυψαν οὕτω εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἐμπορικὰς καὶ ναυτικὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, οἱ λεγόμενοι τύραννοι, ὧν ἀρχαιότατος λογίζεται ὑπὸ τε τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους ὁ γνωστὸς ἤδη εἰς ἡμᾶς Φεῖδων. Ἐκ τῶν μοναρχῶν τούτων πολλοὶ βεβαίως ἐξώκειλαν εἰς κατάχρησιν, ἐνίοτε φοβεράν κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας ἣν παρέλαβον· πολλοὶ ὅμως ὑπῆρξαν ἐπιεικέστατοι, ἀλλ' ἅπαντες οὐδὲν ἥττον ὠνομάσθησαν τύραν-

νοι, καὶ τὸ πολίτευμα αὐτῶν τυραννίς, κυρίως διότι κατέλυσαν τὰ πα-
τροπαράδοτα πολιτεύματα καὶ κατέλαβον αὐτογνωμόνως τὴν ὑπερτά-
την ἀρχήν. Ἐπειδὴ δὲ τινες τῶν πόλεων τῆς ἀργολικῆς χερσονήσου,
μάλιστα ἡ Σικυών καὶ ἡ Κόρινθος, ἠὺδοκίμησαν παραδόξως περὶ τὴν
ἐμπορίαν καὶ τὴν ναυτιλίαν καὶ κατέστησαν πλουσιώταται, διὰ τοῦτο
προέκυψαν ἐνταῦθα καὶ τύραννοι, ὀνομαστοὶ γενόμενοι ἐν τῇ ἑλληνικῇ
ἱστορίᾳ τῶν χρόνων τούτων.

Περὶ Σικυῶνος οὐδὲν γνωρίζομεν ἀφ' ἧς κατέλαβεν αὐτὴν ὁ Ἡρα-
κλείδης Φάλικος ὁ Τημένου μέχρι τῆς ἐβδόμης ἐκατονταετηρίδος, ὅτε,
περὶ τὸ 676 πρὸ Χριστοῦ, προέκυψεν αὐτόθι τύραννος, εὐτελοῦς ὡς λέ-
γεται καταγωγῆς, ὃν ἄλλοι μὲν ὀνομάζουσιν Ὀρθαγόραν, ἄλλοι δὲ
Ἀνδρέαν καὶ ὅστις κατέλιπε τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν υἱὸν Μύρωνα, νικήσαντα
ἄρματι εἰς Ὀλυμπίαν, κατὰ τὴν 33 ὀλυμπιάδα, 648 πρὸ Χριστοῦ.
Κλεισθένης δὲ ὁ Ἀριστάνου τοῦ Μύρωνος, ὅστις ἤρξε μεταξύ τοῦ
600 καὶ τοῦ 560 πρὸ Χριστοῦ, διετέλεσεν ὁ ἐπιφανέστατος τῶν τυράν-
νων τούτων καὶ κατέφερε μὲν πληγὴν καιρίαν εἰς τὰς ἐπὶ τῆς Σικυῶ-
νος ἡγεμονικὰς ἀξιώσεις τοῦ Ἄργους, ἐταπείνωσε δὲ δεινῶς τὴν τάξιν
τῶν ὀλιγαρχικῶν. Τὸ Ἄργος, καὶ τοι γενόμενον πόλις δωρικὴ, διετή-
ρησεν ὅμως τὴν πρὸς τοὺς ἥρωας τῆς μυθικῆς ἐποχῆς καὶ πρὸς τὰ κα-
τορθώματα αὐτῶν εὐλάβειαν, διότι ἤθελε νὰ κληρονομήσῃ τὸ ἡγεμονι-
κὸν ἀξίωμα τὸ ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι εἶχε κατὰ τοὺς ἡρώϊκους χρόνους
ἡ πόλις αὕτη. Εἰς τῶν ἡρώων τούτων ἦτο ὁ Ἄδραστος, βασιλεὺς τοῦ
Ἄργους, ὅστις, ἑγγονος ὦν καὶ διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Σικυῶνος
Πολύβου, ἐφημιζετο ὡς εἰς τῶν ἀτυχῶν ἀρχηγῶν τοῦ κατὰ Θηβῶν
πολέμου (σελ. 38 καὶ ἐπ.), ἡ δὲ μνήμη αὐτοῦ ἐτιμᾶτο ἐξίσου καὶ ἐν
Ἄργει καὶ ἐν Σικυῶνι καὶ ἐχρησίμευεν ὡς κοινός τις μεταξύ τῶν δύο
πόλεων δεσμός. Ὁ Κλεισθένης λοιπὸν ἔπαυσε τὰς πρότερον ἐν Σικυῶνι
ἀποδιδόμενας εἰς τὸν Ἀργεῖον Ἄδραστον τιμὰς, καὶ ὄχι μόνον τοῦτο,
ἀλλ' ἀπηγόρευσε νὰ ᾄδωνται αὐτόθι τὰ ὁμήρεια ἔπη, καθὼ ὑμνοῦντα
τὸ Ἄργος καὶ τοὺς Ἀργεῖους. Πρὸς δὲ τούτοις ἐκαινοτόμησε τολμηρό-
τατα καὶ περὶ τὰς πολιτικὰς τῆς Σικυῶνος διαιρέσεις. Ἐν Σικυῶνι
ὑπῆρχον αἱ τρεῖς γνωσταὶ δωρικαὶ φυλαί, Ὑλλεῖς, Πάμφυλοι, Δυμᾶνες,
αἱ περιλαμβάνουσιν τοὺς ὀλιγαρχικοὺς, καὶ ἄλλη τετάρτη, τῆς ὁποίας,
συγκειμένης ἐκ τῶν ἐν τῇ ἄστει οἰκούντων βιομηχάνων, ἄγνωστον εἶναι
τὸ μέχρι τοῦ Κλεισθέους ὄνομα. Οἱ προκατοχοὶ αὐτοῦ τύραννοι πε-

ριωρίσθησαν νὰ ἀφαιρέσωσι τὴν πραγματικὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τῶν τριῶν πρώτων φυλῶν καὶ νὰ στηριχθῶσιν ἐπὶ τῆς τετάρτης· ἀλλ' ὁ Κλεισθένης, μὴ ἀρκούμενος εἰς τοῦτο, ἠθέλησε νὰ ταπεινώσῃ ἔτι μᾶλλον τοὺς παλαιοὺς ὀλιγαρχικοὺς καὶ μετωνόμασεν ὑβριστικῶς τὰς φυλὰς αὐτῶν Ὑάτας, ἥτοι μεγάλους χοίρους, Ὀνεάτας, καὶ Χοιρεάτας, ἥτοι μικροὺς χοίρους, εἰς δὲ τὴν τετάρτην ἀπέδωκε τὸ ἐντιμότερον ἐπώνυμον τῶν Ἀρχελῶν. Ὅποια πάθη ἐκίνησεν ἄρ' γε ἡ ὀλιγαρχία ἐκείνη ἵνα προκαλέσῃ καθ' ἑαυτῆς τοιαύτας ἐκδικήσεις! Ἄν καὶ ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἀπὸ τῆς μὴ εὐπρεποῦς ταύτης πράξεως τοῦ Κλεισθένους ἐξάγεται, ὅτι οὗτος, καὶ τοὶ πολλὰκις φανεῖς λαμπρὸς καὶ εὐγενὴς μάλιστα, δὲν εἶχεν ὅμως τὴν ἔμφυτον ἀξιοπρέπειαν, ἥτις προσήκει εἰς τὸν πολιτικὸν ἄνδρα, ἐνῶ κατὰ τᾶλλα δὲν ἦτο ἄνθρωπος κοινὸς καὶ ἀνέδειξε τὴν πατρίδα αὐτοῦ μεγάλην καὶ ἰσχυράν. Ἡ δύναμις τῆς Σικυῶνος ἐπὶ Κλεισθένους, δηλοῦται ἐκ τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ ἡγεμονίας τοῦ πρὸς τοὺς Κιρραίους πολέμου (σελ. 150)· ἡ δὲ προσωπικὴ τοῦ ἀνδρὸς μεγαλοπρέπεια μαρτυρεῖται ἐκ τῶν πολλῶν λαμπρῶν κτιρίων τὰ ὅποια κατεσκεύασεν εἰς Σικυῶνα, ἐκ τῶν περιφανῶν νικῶν τὰς ὁποίας ἐνίκησεν εἰς τὰ Πύθια καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἐκ τῶν πολυθρυλητῶν γάμων τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀγαρίστης. Τὰ περὶ τῶν γάμων τούτων ἱστορούμενα ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου, εἶναι ἰδίως ἄξια μνήμης, διότι παριστῶσιν εἰκόνα ζωηράν τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἕκτην ἑκατονταετηρίδα.

Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ὁ Κλεισθένης ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὴν Ἀγαρίστην εἰς τὸν ἀριστον τῶν Ἑλλήνων· καὶ τελουμένων Ὀλυμπίων, εἰς τὰ ὅποια ἐνίκησε θετρίππῳ, προεκήρυξεν ὅτι, ὅστις Ἑλλήνων νομίζει ἑαυτὸν ἄξιον νὰ γίνῃ γαμβρὸς τοῦ Κλεισθένους, ἄς ἔλθῃ ἐντὸς ἐξήκοντα ἡμερῶν, ἡ καὶ πρότερον, εἰς Σικυῶνα, διότι ὁ γάμος θέλει κυρωθῇ ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐξηκοστῆς ἀρξαμένου ἡμέρας. Ὅθεν συνέρρευσαν εἰς Σικυῶνα ἀπανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος μνηστῆρες ὅσοι ἰμεγαλοφρόνουν, εἴτε διὰ τὰς ἰδίας, εἴτε διὰ τὰς τῶν πατέρων ἀρετάς· καὶ ἐκ μὲν τῆς Ἰταλίας ἦλθεν ὁ τρυφηλότετος τῶν Ἑλλήνων, ὁ Συβαρίτης Σμινδυρίδης ὁ Ἰπποκράτους, ἐξ Αἰτωλίας δὲ Μάλης, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Τιτόρμου, τοῦ ῥωμαλεωτάτου ἄμα καὶ ἀγριωτάτου τῶν Ἑλλήνων· ἐκ τῆς ἀφελοῦς Ἀρκαδίας κατῆλθον Ἀμίαντος ὁ Λυκούργου καὶ Λαφάνης ὁ Εὐφορίωνος· ἐκ Θεσσαλίας δὲ ὁ ἐκ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τῶν Σκοπαδῶν οἴκου Διακτορίδης ὁ Κραννώνιος· ἦλθον πρὸς τούτοις ἐξ Ἀθηνῶν δύο ὀνομα-

στοι εὐπατρίδαι, Μεγακλῆς ὁ Ἀλκμαίωνος, καὶ ὁ ἐπὶ πλούτῳ καὶ κάλ-
 λει ὑπερέχων πάντας τοὺς Ἀθηναίους Ἴπποκλείδης ὁ Τισάνδρου· ἐξ
 Ἀργούς, Λεωκίδης ὁ Φείδωνος· ἐξ Ἑρετρίας τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ὁ Λυσ-
 νίας· ἐκ Μολοσσῶν, ὁ Ἀλκων· ἐξ Ἐπιδάμνου, ὁ Ἀμφίμνηστος Ἐπι-
 στρόφου, καὶ πάλιν ἐξ Ἰταλίας ὁ Σιρίτης Δάμασος Ἀμύριος. Ἐν ὅλοις
 δώδεκα. Προσελθόντας δὲ, καθ' ὅσον χρόνον ἔμειναν παρ' αὐτῷ, διετέ-
 λεσεν ὁ Κλεισθένης φιλοξενῶν μεγαλοπρεπῶς καὶ παρατηρῶν τὸν χαρα-
 κτῆρα, τὴν ἀνατροφὴν, τὸν τρόπον ἐκάστου· ἰδίως δὲ ἤρεσκον αὐτῷ οἱ
 ἐξ Ἀθηνῶν μνηστῆρες, καὶ ἐκ τούτων πάλιν περισσότερον Ἴπποκλείδης
 ὁ Τισάνδρου, διὰ τε τὴν προσωπικὴν ἀξίαν, καὶ ὡς συγγενὴς τοῦ με-
 γάλου οἴκου τῶν ἐν Κορίνθῳ Κυψελιδῶν. Τελευταῖον ἔφθασεν ἡ ἡμέρα
 καθ' ἣν ἐμελλε νὰ τελεσθῇ τὸ συμπόσιον τοῦ γάμου καὶ νὰ ἀποφανθῇ
 ὁ Κλεισθένης τίνα προκρίνει τῶν μνηστήρων. Τὴν ἡμέραν ταύτην, θύ-
 σας βοῦς ἑκατὸν, προσεκάλεσεν εἰς κοινὴν εὐωχίαν αὐτοὺς τε τοὺς μνη-
 στῆρας καὶ πάντας τοὺς Σικυωνίους· μετὰ τὸ δεῖπνον ἐξηκολούθησεν ὁ
 πότος· μετὰ δὲ διαλεγομένων, συζητήσεως γενομένης καὶ περὶ μουσι-
 κῆς, ὁ Ἴπποκλείδης παρήγγειλε τὸν αὐλητὴν νὰ αὐλήσῃ εἶδος ὀρχή-
 πειας, τὴν λεγομένην ἐμμέλειαν, καὶ ἤρχισε νὰ χορεύῃ θέλων νὰ ἐπιδείξῃ
 τὴν περὶ τοῦτο ἐπιτηδειότητα. Τοῦτο δυσηρέστησε τὸν Κλεισθένη· ἀλλὰ
 μετ' ὀλίγον ὁ Ἴπποκλείδης διέταξε νὰ φέρωσι τράπεζαν καὶ ἀναβᾶς ἐπ'
 αὐτῆς, πρῶτον μὲν ἐχόρευσε λακωνικοὺς τινὰς χορούς, ἔπειτα ἄλλους
 αἰτιατικούς, καὶ τελευταῖον, στηρίζας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ
 ἀνασηκώσας τοὺς πόδας, ἤρχισε νὰ χειρονομῇ διὰ τῶν σκελῶν. Καὶ μέ-
 ρι μὲν τινὸς ὁ Κλεισθένης, καίτοι ἀποστραφεὶς τὸν νέον διὰ τὴν ἀναι-
 σθησίαν καὶ ἀποφασίσας ὅτι δὲν θέλει προτιμῆσαι αὐτὸν ὡς γαμβρόν,
 ἀτεῖχεν ἑαυτὸν, μὴ θέλων νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀηδίαν· ὅταν ὅμως εἶδεν
 αὐτὸν χειρονομήσαντα διὰ τῶν σκελῶν, ἐξέσπασε, καί, ὦ παῖ Τισάν-
 δρου, εἶπεν, ἀπορχήσαό γε μὴν τὸν γάμον, δηλαδὴ μὲ τὸν χορόν σου
 αὐτὸν ἔχασες τὴν νύμφην· ὁ δὲ Ἴπποκλείδης ἀπεκρίθη ἀμέσως, οὐ
 γινώσκων τὴν ἰσχυρὰν ἰδέαν, ὅτι ὁποῖον ἔκτοτε λέγεται ὡς παροιμία, σημαῖνον,
 διάφορον τοῦτο διὰ τὸν Ἴπποκλείδην. Μετ' ὀλίγον ὅμως πάλιν συνελ-
 θὼν ὁ Κλεισθένης, ἠὲ χαρίστησεν εὐγενέστατα πάντας τοὺς μνηστῆρας,
 καὶ τὴν προθυμίαν μεθ' ἧς προσῆλθον, εἶπεν ὅτι οὐδένα αὐτῶν θεωρεῖ
 ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ὅτι ὅμως ἐπειδὴ μία εἶναι ἡ παρθένος, δίδει αὐ-
 τὴν εἰς τὸν Ἀθηναῖον Μεγακλέα τοῦ Ἀλκμαίωνος, καί, διὰ νὰ ἀπο-
 κρίνῃ εἰς τοὺς λοιποὺς τὴν εὐγνώμοσύνην του δι' ἣν ἐπροξένησεν αὐτῷ

τιμήν καὶ ἀποζημιώσῃ αὐτοὺς διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἀποδημίας, προσφέρει εἰς ἕκαστον δῶρον, τάλαντον ἀργυρίου, ἥτοι 6,000 δραχμῶν. Καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ὁ γάμος ἐκεῖνος, ἐξ οὗ ἔμελλε νὰ γεννηθῇ ἀνὴρ ἕτερος μέγας, ὁ Ἀθηναῖος Κλεισθένης. Ἄν διεδέχθη δὲ τις τὴν ἀρχὴν τοῦ Σικυωνίου Κλεισθένους, ἄδηλον. Ἀναφέρεται ἔτι τύραννος Σικυῶνος, ὁ Αἰσχίνης, ὅστις λέγεται καθαιρεθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ἀλλ' ἄγνωστον πῶς συνδέεται ἡ ἱστορία αὐτοῦ μετὰ τῆς τοῦ Κλεισθένους. Ἡξεύρομεν μόνον ὅτι τὰ ὑπὸ τούτου ὀρισθέντα ὀνόματα τῶν φυλῶν, ἴσχυσαν ἐπὶ ἐξήκοντα μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐνιαυτοὺς, ἔπειτα δὲ οἱ Σικυῶνιοι, συμβιβασθέντες πρὸς ἀλλήλους, ἠνώρθωσαν μὲν τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν πρώτων φυλῶν ὀνόματα, τὴν δὲ τετάρτην ἐκάλεσαν Αἰγιαλέας, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ Ἀδράστου, ὥστε περὶ τὸ 500 ἔτος ἐπεκράτησεν αὐτῆς ἡ ἀριστοκρατία ἐν Σικυῶνι, ἂν καὶ ὄχι τοσοῦτον ἀποκλειστικῇ ὡς πρότερον.

Ἀνάλογά τινα συνέβησαν ἐν Κορίνθῳ. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ καταλαβόντος αὐτὴν Ἡρακλείδου Ἀλήτου, μετονομασθέντες Βακχιάδαι, ἀπὸ τοῦ τρισεγγόνου αὐτοῦ Βάκχιδος, ἐβασίλευσαν μέχρι δεκάτης γενεᾶς, ὅτε ὁ τῶν Βακχιαδῶν οἶκος, ἥτοι τὸ σύνολον τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν, ἀπεφάσισαν τὴν κατάργησιν τῆς βασιλείας. Κατέλαβον δὲ τὴν ὅλην ἀρχὴν αὐτοὶ οὗτοι οἱ Βακχιάδαι, οἵτινες, πρὸς ἀλλήλους μόνον ποιοῦντες γάμους, ἐπέτρεπον κατ' ἔτος τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν εἰς ἓνα πρῦτανιν. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Κόρινθος ἀπέβη πόλις πλουσία, καὶ ἐμπορικῇ, καὶ ναυτικῳτάτῃ. Αὐτῇ, ὡς προείπομεν, ἐν τῇ 8 ἑκατονταετηρίδι, ἔκτισε τὰς δύο ἐπιφανεστάτας δυτικὰς ἐλληνικὰς ἀποικίας, τὴν Κέρκυραν καὶ τὰς Συρρακούσας· αὐτῇ, τῷ 703, κατεσκεύασε τὰς πρώτας τριήρεις, τὰ πρῶτα δηλαδὴ μεγάλα πολεμικὰ πλοῖα· αὐτῇ κυρίως ἀπῆλλαξε τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων πειρατῶν, ἡ δὲ πρώτη γνωστὴ κατὰ θάλασσαν μάχη συνεκροτήθη, τῷ 664 πρ. Χρ., μεταξὺ Κερκυραίων καὶ Κορινθίων. Ὅθεν ὁ δῆμος, εὐπορήσας καὶ ἰσχύσας, κατεξάνεσθη, περὶ αὐτοὺς τούτους τοὺς χρόνους, κατὰ τῶν ὀλιγαρχικῶν, διὰ τοῦ τυράννου Κυψέλου, ὅστις κατὰ τοῦτο διέφερε τοῦ Σικυωνίου Ὁρθαγόρου, ὅτι κατήγετο ἐξ ἐπιφανῶν γονέων, ἐκ μητρὸς μάλιστα ἦτο Βακχιάδης. Ὁ Κυψέλος, καταλαβὼν τὴν ἀρχὴν τῷ 655, ἐκυβέρνησε τριάκοντα ἔτη, περιποιοθεὶς μὲν τὸν δῆμον, καταπιέσας δὲ τοὺς ὀλιγαρχικοὺς καὶ συλλέξας ἀπὸ αὐτῶν ἅπειρα χρήματα, δι' ὧν ἀνεδείχθη πολυτελέστατος περὶ τὰ ἀναθήματα, διότι, ἵνα τὰ λοιπὰ παραλίπωμεν,

αὐτοῦ ἀνάθημα ἦτο ὁ χρυσοῦς σφυρήλατος Ζεὺς, ὃς τις ἐκόσμει τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἡραῖον. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Περίανδρος, ἄρξας ἀπὸ τοῦ 625 ἕως τοῦ 585, ὅχι μόνον τοὺς ὀλιγαρχικοὺς κατέθλιψεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν δῆμον. Περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὑπάρχουσιν εἰδήσεις ἀντιφατικώταται· παρὰ τινων μὲν λέγεται φίλος τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς, καὶ εἰς τῶν ἑπτὰ ἀνδρῶν, οὔτινες, διὰ τὴν πολιτικὴν αὐτῶν δεινότητα, ὠνομάσθησαν κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἑπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος· παρ' ἄλλων δὲ εἰκονίζεται ὡς τύραννος αἰμοδόρος καὶ ἐπιβουλός, ὡς υἱὸς καὶ σύζυγος ἄστοργος· ἐκ δὲ τῶν περὶ τούτων λεγομένων, τινὰ τοῦλάχιστον, δὲν εἰμποροῦν εἰμὴ νὰ λογισθῶσιν ὡς ἀναμφισβήτητα. Βέβαιον ὅμως ἐπίσης εἶναι ὅτι ἐπὶ Περίανδρου ἡ Κόρινθος ὑπῆρξεν ἰσχυροτάτη. Ἡ Κέρκυρα, ἡ Ἀμβρακία, ἡ Λευκάς, ἡ Ἀπολλωνία, τὸ Ἀνακτόριον ὑπέκειντο τότε εἰς αὐτὴν, ἐνῶ κατὰ τὴν ἀκόλουθον ἑκατονταετηρίδα ἦσαν ἤδη ἀνεξάρτητοι. Ὑπετάχθη δὲ εἰς τὴν Κόρινθον ἐπὶ τινα χρόνον καὶ ἡ Ἐπίδαυρος, ὅπου ὁμοίως εἶχε προκύψει τύραννος, ὁ Προκλῆς, τὸν ὁποῖον ὅμως ἐνίκησε καὶ ἐξώγηρσεν ὁ Περίανδρος, γαμβρὸς ὢν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ θυγατρὶ Μελίσσῃ· καὶ ἐπὶ τοῦ Περίανδρου ὡσαύτως βεβαιοῦται κατὰ πρῶτον ἱστορικῶς, ὁ τέταρτος τῶν πανελληνίων ἀγώνων, τὰ Ἴσθμια, τὰ ὅποια ἐπανηγυρίζοντο ὑπὸ τῶν Κορινθίων, ἐπὶ τοῦ Ἴσθμοῦ, εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος, κατὰ πᾶν πρῶτον καὶ τρίτον ὀλυμπιακὸν ἔτος. Ἐσχατος τῶν τυράννων τῆς Κορίνθου διετέλεσεν ὁ συγγενὴς καὶ διαδόχος τοῦ Περίανδρου Ψαμμήτιχος ὁ Γορδίου, 585—582, ἡ δὲ τυραννὶς αὕτη λέγεται καταλυθεῖσα, ὡς καὶ ἡ τῆς Σικυῶνος, ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· μεθ' ὃ ἐπεκράτησεν εἰς Κόρινθον τιμοκρατία, ἡ ἀρχὴ δηλαδὴ δὲν περιῆλθε πλέον εἰς τὴν προτέραν κληρονομικὴν ὀλιγαρχίαν, ἀλλὰ εἰς τοὺς εὐπορωτάτους τῶν πολιτῶν. Περὶ τοῦ εἶδους τούτου τοῦ πολιτεύματος τὸ ὁποῖον ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι καθιερώθη κατὰ πρῶτον εἰς Ἀθήνας, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς παρουσίας ἐκτῆς ἑκατονταετηρίδος, θέλομεν λάβει ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσωμεν κατωτέρω ἐκτενέστερον.

Ὑπὸ δὲ τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ ἰδίως τῶν ἐν Κορινθίᾳ Δωριέων, λέγεται ὅτι κατελήφθησαν καὶ τὰ Μέγαρα τῶν ὁποίων ἡ χώρα κατέχει τὸ εὐρύτερον καὶ ὀρεινότερον μέρος τοῦ ἱσθμοῦ τοῦ συνάπτοντος τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῆς χέρσου Ἑλλάδος. Ἡ Μεγαρίς συνορεύει πρὸς ἄρκτον καὶ πρὸς τὸ ἀρκτικοανατολικόν, μετὰ τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς

Ἀττικῆς, πρὸς μεσημβρίαν μετὰ τῆς Κορινθίας, ἐξ ἀνατολῶν δὲ πρὸς δυσμὰς ἀπλοῦται, ἀπὸ θαλάσσης μέχρι θαλάσσης, ἀπὸ τοῦ σαρωνικοῦ κόλπου μέχρι τοῦ κορινθιακοῦ. Ἡ πόλις τῶν Μεγάρων κεῖται εἰς τὸ ἀνατολικώτατον τῆς χώρας, ἔχουσα πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, ἐπὶ τοῦ σαρωνικοῦ κόλπου, λιμένα, τὴν Νίσαιαν· εἶχεν ὁμως καὶ ἐπὶ τοῦ κορινθιακοῦ λιμένα, τὰς Παγὰς. Τὰ Μέγαρα διετέλεσαν, ὡς φαίνεται, κατ' ἀρχὰς ὑποτεταγμένα εἰς τοὺς ἐν Κορινθίᾳ Δωριεῖς, ἀλλὰ πρωϊμώτατα ἀπέβαλον τὴν κυριαρχίαν ταύτην· διότι ἐν τῇ ὀγδόῃ ἑκατονταετηρίδι ἦσαν βεβαίως πόλις αὐτόνομος, ὅτε ὁ περιφημὸς στρατηγὸς αὐτῶν Ὅρσιππος, ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ νικήσας κατὰ τὴν 15 Ὀλυμπιάδα, 720 πρὸ Χριστοῦ, ἀφῆρσεν ἀπὸ τῶν προσοίκων, πιθανῶς ἀπὸ τῶν Κορινθίων, χώραν ἀξιόλογον, τὴν ὁποίαν προσέθηκεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Ὑπῆρξαν δὲ τὰ Μέγαρα κατὰ τὴν ἐβδόμην καὶ τὴν ἑκτὴν ἑκατονταετηρίδα πολὺ ἰσχυρότερα καὶ πολυανθρωπότερα ἢ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκμῆς τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, ἐν τῇ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι· τοῦτο μαρτυροῦσιν αἱ πολλαὶ ἀποικίαι ἃς ἐξέπεμψαν, πρὸς ἀνατολὰς μὲν μέχρι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Βιθυνίας καὶ τοῦ θρακικοῦ Βοσπόρου, πρὸς δυσμὰς δὲ μέχρι Σικελίας. Ὅθεν περὶ τὸ 620 πρὸ Χριστοῦ, βλέπομεν προκύπτοντα καὶ ἐνταῦθα τύραννον, τὸν Θεαγένη, ὅστις σφάζας τὰ κτήνη τῶν πλουσίων καὶ στηριζόμενος ὑπὸ τοῦ δήμου, κατέβαλε τοὺς ὀλιγαρχικοὺς καὶ ἐσφετερίσθη τὴν ὑπερτάτην ἀρχήν. Ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθη νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐξουσίαν· καὶ ἐκβληθέντος αὐτοῦ, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπεκράτησεν εἰρήνη τις εἰς τὰ Μέγαρα· μετ' ὀλίγον ὁμως ἐπετέθη πάλιν ὁ δῆμος κατὰ τῶν πλουσίων, καὶ πολλοὺς μὲν ἐφυγάδευσεν, ἵνα δημεύσῃ τὰ κτήματα αὐτῶν, κατὰ δὲ τῶν ὑπολοίπων παρεξέτράπη εἰς φοβερὰν ἀκολασίαν, ψηφίσας καὶ τὴν λεγομένην «παλιντοκίαν», ἥτοι τὴν ὑπὸ τῶν δανειστῶν ἀπόδοσιν ὅλων τῶν προπληρωθέντων εἰς αὐτοὺς τόκων. Ἐκ τῆς ἀναρχίας ταύτης ὠφελοῦμενοι, ἐπανῆλθον οἱ ὀλιγαρχικοὶ εἰς τὰ πράγματα· ἀλλ' οἱ συνετώτεροι ἐξ αὐτῶν συνεμάχησαν ἤδη, ὡς φαίνεται, μετὰ τῶν εὐπορωτέρων δημοκρατικῶν καὶ ἀπετέλεσαν οὕτω νέαν ἀριστοκρατικὴν τάξιν, στηριζομένην ὅχι ἐπὶ τοῦ γένους, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πλοῦτος, καὶ οὐσιωδῶς βελτιώσασαν τὴν ἄλλοτε ἀθλίαν τύχην τοῦ γεωργικοῦ πλήθους.

Αἱ μεταβολαὶ αὗται τοῦ μεγαρικοῦ πολιτεύματος ἀπέβησαν ὡπωσοῦν ὀνομασται, ἰδίως διότι ἡ πόλις αὕτη ηὐτύχησε νὰ ἀναδείξῃ τότε ποιητὴν, τὸν Θέογνιν, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη, ἐν μέρει περισωθέντα, ἀπηθα-

νάτισαν τὴν ἔριν ἐκείνην μεταξύ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ καὶ τοῦ δημοκρατικοῦ στοιχείου. Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἀχμασάντων πολιτικῶν ποιητῶν, ὑπῆρξαν ὁπαδοὶ καὶ συνήγοροι τῶν νέων ἰδεῶν· ὅχι δηλαδὴ ἔτι τῆς ἀπολύτου δημοκρατίας, ἀλλὰ σώφρονός τινος συνδυασμοῦ τῆς προτέρας ὀλιγαρχίας μετὰ τῶν προελθουσῶν εἰς μέσον νεαρῶν κοινωνικῶν δυνάμεων, ἥτοι τῆς ικανότητος καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ, ναυτικοῦ, βιομηχανικοῦ πλούτου. Τοιοῦτοι ἐξαιρέτως ἦσαν οἱ λεγόμενοι ἑπτὰ σοφοί, καὶ ἰδίως ὁ Ἀθηναῖος Σόλων, ὁ Μιτυληναῖος Πιπτακός, ὁ Πριηνεὺς Βίας. Ὁ δὲ Θεόγνις ἐξεναντίας διετέλεσεν ἐπὶ πολὺν χρόνον πρόμαχος τῆς ἀρχαίας ἀριστοκρατικῆς μερίδος καὶ ἀντίπαλος πικρότατος τοῦ δήμου. Ὁ Θεόγνις περιφρονεῖ καὶ ὑβρίζει ἀνηλεῶς πάντα τὸν ἐκ τοῦ δήμου· ὅσω καὶ ἂν ἠυπόρησέ τις, ὅσω καὶ ἂν ἐξεπαιδεύθη, ὅσω καὶ ἂν ἀνυψώθῃ ἐνὶ λόγῳ ὑπεράνω τοῦ ὄχλου, εἴτε διὰ τῆς τύχης, εἴτε διὰ τῆς ικανότητος αὐτοῦ, ἅμα δὲ εἶναι εὐπατριδῆς, λέγεται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ μας δειλός, κακός, φορτηγός, ὃ ἐστὶ βαστάζος, ἀχθοφόρος· τ' ἀνάπαλιν δὲ πᾶς εὐπατριδῆς εἶναι ἀγαθός καὶ ἐσθλός, ὥστε οὔτε ἡ ἀρχαία πολιτικὴ γλῶσσα ἦτο πολὺ εὐπρεπεστέρα, οὔτε ἡ ἀρχαία πολιτικὴ ἔρις πολὺ δικαιότερα τῆς νέας.

Τὸ εὐεργετεῖν, λέγει ὁ Θεόγνις, δειλοῦς, ὅπερ ἐνταῦθα φέρεται ὡς ἀντίθετον τῶν ἐσθλῶν, τῶν εὐγενῶν, τῶν εὐπατριδῶν, τὸ εὐεργετεῖν δειλοῦς, ματαιοτάτη χάρις ἐστίν· ἴσον δὲ καὶ σπεῖρειν πόντον πολιᾶς θαλάσσης. Καθὼς οὔτε πόντον σπείρων, θέλεις θερίσει καρπὸν, οὔτε κακοὺς εὖ ποιῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις· διότι οἱ κακοὶ ἔχουσιν ἄπληστον νοῦν. Τί δ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὦν; Εὐεργετῶν αὐτὸν δύο πάσχεις κακὰ· στερεῖσαι πολλῶν τῶν σεαυτοῦ, καὶ οὐδεμίαν ἔχεις χάριν. Οὔτε ἀπὸ κινδύνου ἢ ἀνάγκης θέλει σὲ λυτρώσει ποτὲ, οὔτε καλόν τι ἔχων, θέλει σὲ μεταδώσει ἐξ αὐτοῦ. Οἱ δ' ἀγαθοὶ σώζουσι τὴν μνήμην τῆς εὐεργεσίας, καὶ ὁμολογοῦσι χάριν δι' αὐτήν, καὶ συμπαθοῦσιν ἐν τῇ συμφορᾷ. Ὅθεν μὴ ποτε ποιήσης κακὸν ἄνδρα φίλον ἐταῖρον, ἀλλὰ φεῦγε αὐτὸν ὡς κακὸν λιμένα. Ἐσο δὲ αἰέποτε προσηλωμένος εἰς τοὺς ἀγαθοὺς, διότι ἀπὸ τῶν ἐσθλῶν ἐσθλὰ θέλεις μάθει· διὸ μετ' αὐτῶν βουλευοῦ, παρ' αὐτοῖς πῖνε καὶ τρῶγε, καὶ κάθου μετ' ἐκείνων, καὶ εὐαρέσκει εἰς ἐκείνους, ὦν μεγάλη δύναμις. Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὗτ' ἔσεται, οὔτε πέφυκεν, ὃ δυνάμενος νὰ καταβῇ εἰς τὸν ἄδην πάντας εὐχαριστήσας· διότι οὐδ' ὁ Κρονίδης Ζεὺς, ὁ θνητῶν καὶ ἀθανάτων ἀνάσσει, δύναται, διὰ τῶν ὑετῶν ἢ τῆς ἀνομβρίας, νὰ εὐχαριστήσῃ πάντας τοὺς

θνητούς. Ἄλλ' οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες, οἱ εὐπατρίδαι, οὐδεμιᾶς ποτε πόλεως ἐπροξένησαν τὸν ὄλεθρον· ἐνῶ ὅταν φανῇ ἀρεστὸν εἰς τοὺς κακοὺς τὸ ὑβρίζειν, καὶ ἀρχίσωσι νὰ φθείρωσι τὸν δῆμον, καὶ νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς ἀδικοῦντας δίκαιον ἔνεκα ἰδίου κέρδους καὶ κατὰ τὸν νόμον, τότε ἐπέρχονται στάσεις καὶ ἐμφύλιοι φόνοι ἀνδρῶν.

Ἐν τούτοις πολλοὶ τῶν δειλῶν, τῶν κακῶν, τῶν ἀγοραίων ἐκείνων ἀνθρώπων ἐπλούτησαν διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἱκανότητος αὐτῶν, πολλοὶ δὲ τῶν εὐπατριδῶν κατεδέχθησαν νὰ ἔλθωσιν εἰς συγγενικὰς πρὸς τοὺς νεοπλούτους τούτους σχέσεις. Τοῦτο φέρει εἰς ἀγανάκτησιν τὸν ποιητὴν μας.

Οὐ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,

ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὶ χένα λοξὸν ἔχει.

Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης (ἀπὸ τοῦ χρομμίου) ῥόδα φύεται, οὐδ' ὑάκινθος, οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

Καὶ ὅμως ἐσθλὸς ἀνὴρ δὲν αἰσχύνεται νὰ λάβῃ σύζυγον κακὴν κακοῦ θυγατέρα, ἀρκεῖ νὰ δώσῃ αὐτῇ. εἰς αὐτὸν χρήματα πολλὰ, οὐδὲ γυνὴ ἐν γένει ἀποποιεῖται πλούσιον σύζυγον, ἀλλὰ τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ προτιμᾷ τὸν πλούσιον.

Χρήματα γὰρ τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγνημεν,
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.

Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαῖδ' ἄστῶν
μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

Ἄλλ' ἤδη ὑπερῖσχυει ἡ δημοκρατικὴ μερίς· οἱ πολλοὶ λαμβάνουσι τὰ δημόσια ἀξιώματα καὶ γίνονται κύριοι τῶν πραγμάτων. Τότε ὁ Θεόγνις παρίστησι φοβερὰν τῆς πολιτείας εἰκόνα, παραβάλλει αὐτὴν μὲ πλοῦτον φερόμενον, ἐν νυκτὶ ζοφερᾷ, διὰ μέσου τοῦ Μηλίου πόντου, τοῦ Αἰγαίου πελάγους· ἡ θάλασσα τὸ καταπατεῖ πανταχόθεν, οἱ δ' ἐν αὐτῇ δὲν θέλουσι ν' ἀντλήσωσι, διὸ τὸ πλοῖον κινδυνεύει νὰ καταποντισθῇ.

οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἰστίαν λευκὰ βαλόντες

Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν.

ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα

ἄμφοτέρων τοίχων· ἡ μάλα τις χαλεπῶς

σώζεται· οἱ δ' ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπασσαν

ἐσθλὸν, ὃ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·

χρήματα δ' ἀρπάζουσι βίην, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,

δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς τὸ μέσον,

φορτηγοὶ δ' ἔχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθε.

Δειμαίνω, μήπως ναῦν κατὰ κύμα πίη.

Τότε ὁ Θέογνις ἀναγκάζεται μετὰ πολλῶν ἄλλων ὁμοφρόνων ν' ἀποδημήσῃ· καὶ φιλοξενεῖται μὲν ἐν Σικελίᾳ, φιλοξενεῖται δὲ ἐν Εὐβοίᾳ καὶ ἐν Σπάρτῃ καὶ παντοῦ ὅπου ἄρχουσιν ἔτι οἱ ἄριστοι, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἡδύνατο νὰ αἰσθανθῇ τέρψιν τινά, διότι οὐδὲν φίλτερον τῆς πατρίδος.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελίην ποτε γαῖαν,
 ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
 Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστν·
 καὶ μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
 ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
 Οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

Νομίζει τις ὅτι ἀκούει τὰ παράπονα τῶν Γάλλων ἐκείνων, οἵτινες δυσαρεστηθέντες διὰ τὰς μεταβολὰς τὰς ὁποίας ἐπέφερεν ἡ μεγάλη αὐτῶν ἐπανάστασις, περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ἀπεδήμησαν εἰς τὴν ξένην· καὶ ἐφιλοξενήθησαν μὲν εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν Ῥωσίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσαν θρηνοῦντες διὰ τὴν στέρησιν τῆς πατρίδος· τοσοῦτον εἶνε βέβαιον, ὅτι τὰ πάθη καὶ παθήματα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πάντοτε τὰ αὐτά. Τελευταῖον ἐπανῆλθον οἱ φυγάδες Μεγαρεῖς οἰκαδε, καὶ διὰ τὴν ἀφροσύνην τοῦ δήμου, κατέστησαν αὖθις κύριοι τῶν πραγμάτων. Ἀλλ' ὁ Θέογνις, διδαχθεὶς ἤδη ὑπὸ τῆς δυστυχίας, ἀνῆκεν εἰς τὴν σωφρονεστέραν ἐκείνην τῶν εὐπατριδῶν μερίδα, ἥτις οὔτε εἰς ἐκδικήσεις ἤθελε νὰ ἐκτραχηλισθῇ, οὔτε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ ἀρχαίου ἀποκλειστικοῦ τῶν ὀλίγων κρᾶτους, ἀλλὰ, τὴν μέσην βαδίζουσα, κατώρθωσε νὰ συμβιβάσῃ ὅπως οὖν τὰ παλαιὰ συμφέροντα μετὰ τῶν νέων.

Ἦσυχος, ὥς περ ἐγὼ, μέσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
 μηδ' ἐτέροισι διδοῦς, Κύρνε, τὰ τῶν ἐτέρων.
 Πατρίδα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὗτ' ἐπὶ δήμῳ
 τρέψας οὗτ' ἀδίκους ἀνδράσι πειθόμενος.

Περὶ τὰ μέσα λοιπὸν τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος, πᾶσαι αἱ τυραννίδες τῆς ἀνατολικῆς Πελοποννήσου ἐκλείπουσι· καὶ, ὥς λέγεται, κατηργήθησαν, αἱ κυριώτεραι τοῦλάχιστον ἐξ αὐτῶν, ἡ ἐν Σικυῶνι καὶ ἡ ἐν Κορίνθῳ, διὰ τῆς Σπάρτης. Ἡ ὀλιγαρχικὴ αὕτη πόλις εἶχε τῶνόντι συμφέρον νὰ μὴ ὑπερισχύσῃ οὐδαμοῦ, εἰ δυνατόν, τὸ πολιτικὸν σύστημα, τὸ ὅποῖον ἦτο πολειμιώτατον πάσης ὀλιγαρχίας· καὶ προσκαλουμένη εἰς βοήθειαν ὑπὸ τῶν ταπεινουμένων ὀλιγαρχιῶν τῶν ἄλλων πόλεων, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπῆκουε προθύμως, τοσοῦτῃ μᾶλλον ὅσῳ ἐλάβανεν ὥς ἐκ

τούτου τὸ ἀξίωμα τοῦ προστάτου τῶν πόλεων ἐκείνων. Εἶναι ἀληθές ὅτι οὐδαμοῦ φαίνονται ἀνορθωθεῖσαι, μετὰ τὴν πτώσιν τῶν τυράννων, αἱ προηγουμένως ἐπικρατήσασαι κληρονομικαὶ ὀλιγαρχίαι· ἀλλ' αἱ διαδεχθεῖσαι αὐτὰς τιμοκρατίαι, δηλαδὴ ἀριστοκρατίαι στηριζόμεναι ἐπὶ τοῦ πλούτου καὶ ὄχι ἐπὶ τοῦ γένους, συνέφερον εἰς τὴν Σπάρτην, ὡς φαίνεται, πλείοτερον ἢ τὰ ἐξαιρέτως ἀντολιγαρχικὰ πολιτεύματα τῶν τυράννων. Ὅθεν βλέπομεν αὐτὴν περὶ τὸ 524 ἔτος ἐπιχειροῦσαν νὰ καταβάλλῃ καὶ τὸν τύραννον τῆς Σάμου Πολυκράτην, πέμπουσιν δ' ἐπὶ τούτῳ, διὰ πλοίων κορινθιακῶν, στρατὸν εἰς τὴν ἀπωτάτην ἐκείνην νῆσον. Καὶ τότε μὲν ἀπέτυχεν· περὶ δὲ τὰ τέλη τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηριδος, ἐπεμβαίνει πάλιν ἐπὶ σκοπῷ τῆς καταλύσεως τῶν τυράννων, καὶ εἰς τὰ τῶν Ἀθηναίων πράγματα. Ἐνταῦθα κατ' ἀρχὰς ἀνεδείχθη εὐτυχεστέρα. Οἱ ἐν Ἀθήναις τύραννοι κατελύθησαν, ἀλλ' ἐν Ἀθήναις, ἀντὶ τῆς τυραννίδος, προέκυψε δύναμις νέα, δύναμις ἄγνωστος ἕως τότε εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ δημοκρατικὴ δύναμις, ἥτις ἔμελλε νὰ ἀποβῇ ἀντίπαλος τῆς Σπάρτης πολὺ φοβερωτέρα παντὸς τυράννου καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ὁλοσχερῇ ἀλλοίωσιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἀθηναί.

Ἡ Ἀττικὴ σχηματίζει, εἰς τὸ νοτιανατολικώτατον τῆς χέρσου Ἑλλάδος, τριγωνοειδῆ χερσόνησον, τῆς ὁποίας τὴν στερεὰν βάσιν ἀποτελοῦσι τὰ ὄρη τοῦ Πάρνηθος καὶ τοῦ Κιθαιρώνος, δι' ὧν ἡ χώρα αὕτη συνορεύει μετὰ τῆς πρὸς βορρᾶν κειμένης Βοιωτίας. Κορυφὴ τοῦ τριγώνου εἶναι ἡ πρὸς μεσημβρίαν νεύουσα ἄκρα τοῦ Σουνίου· καὶ τὴν μὲν ἀπὸ τοῦ Σουνίου μέχρι Μεγαρίδος δυτικομεσημβρινὴν πλευρὰν αὐτοῦ, βρέχουσι τὰ τοῦ σαρωνικοῦ κόλπου ὕδατα, τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ Σουνίου μέχρι Βοιωτίας ἀνατολικὴν πλευρὰν, βρέχει τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χερσονήσου ταύτης ὑποδιαιρεῖται εἰς τέσσαρα διαφόρων σχημάτων τμήματα. Ὁ Βριλησσός, δηλαδὴ τὸ περίφημον διὰ τὸν λευκὸν αὐτοῦ λίθον ὄρος, τὸ ὀνομασθὲν εἰς μεταγενεστέρους χρόνους Πεντελικόν, ἐκφυόμενος ἐκ τοῦ μέσου Πάρνηθος καὶ

φερόμενος πρὸς τὴν ἀνατολικὴν τοῦ τριγώνου πλευρὰν, χωρίζει ἀπὸ τῆς ἄλλης Ἀττικῆς τὸ βορειότερον καὶ ὑψηλότερον ταύτης μέρος, τὸ ὅποιον, ἔχον σχῆμα ἐπίσης τριγώνου, ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Διακρία καὶ κατῳκεῖτο ὑπὸ τῶν πενεστέρων γεωργῶν· εἰς τὴν παραλίαν τῆς Διακρίας, ἀντικρὺ τῆς ὁποίας εἶναι ἡ Εὐβοία, καὶ ἰδίως εἰς τὴν νοτιανατολικὴν γωνίαν τῆς παραλίας ταύτης, κεῖται τὸ περίφημον χωρίον τοῦ Μαραθῶνος. Ἐπειτα ἐκ μὲν τοῦ Βριλησσοῦ ἐκφύεται ὁ Ὑμηττός, ἐκ δὲ τοῦ Πάρνηθος, τὸ Αἰγιάλεον, καὶ τὰ δύο ταῦτα ὄρη κατέρχονται παραλλήλως σχεδὸν πρὸς τὴν δυτικομεσημβρινὴν τοῦ μεγάλου ἄττικοῦ τριγώνου πλευρὰν. Μεταξὺ τοῦ Αἰγιάλεω καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ ἀπλοῦται, ἐν σχήματι τραπέζιου, ἡ πεδιάς ἥτις ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι ἰδίως Πεδίον καὶ κατῳκεῖτο ὑπὸ τῶν πλουσίων γαιοκτητῶν· ἐντὸς τοῦ Πεδίου τούτου ὑψοῦται ἡ μεγαλάνυμος τῶν Ἀθηναίων πόλις. Πάλιν δὲ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ὑμηττοῦ, μεταξὺ τοῦ ὄρους τούτου καὶ τῆς ἀνατολικῆς τοῦ ὅλου ἄττικοῦ τριγώνου πλευρᾶς, κεῖται ἕτερον αὐτοῦ τμήμα, ἔχον σχῆμα ὁμοίως τραπέζιου σχεδὸν, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ παραλία, ἡ ἀπὸ τῆς μεσημβρινωτέρας ἄκρας τοῦ Ὑμηττοῦ, τῆς λεγομένης τὸ πάλαι μὲν Ζωστήρος, νῦν δὲ Βάρης, μέχρι τοῦ Σουνίου, καὶ ἀπὸ τοῦ Σουνίου μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ Βριλησσοῦ ἐκτεινομένη, ὠνομάζετο ἰδίως Παραλία καὶ κατῳκεῖτο, πρὸ τῶν Μηδικῶν, ὑπὸ τῶν μετερχομένων τὴν ναυτιλίαν Ἀθηναίων· τὸ μεσογαίότερον τοῦ τμήματος τούτου ἐκαλεῖτο, κατ' ἀντίθεσιν τῆς παραλίας, ὅπως καὶ σήμερον, Μεσόγαια. Ἀφ' ἑτέρου πρὸς δυσμὰς τοῦ Αἰγιάλεω, μεταξὺ τούτου καὶ τινων λόφων οὔτινες κατέρχονται ἀπὸ τοῦ Κιθαιρώνος ἐπὶ τὴν θάλασσαν, παραλλήλως πρὸς τὸ Αἰγιάλεον, καὶ διὰ τὸ σχῆμα ὀνομάζονται Κέρατα, κεῖται τὸ πεδίον τῆς Ἐλευσίνης καὶ ἰδίως τὸ περίφημον ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὰ δῶρα τῆς Δήμητρος Θριάσιον πεδίον· τὰ δὲ Κέρατα χωρίζουσι τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τῆς Μεγαρίδος. Ἡ Ἀττικὴ εἶναι χώρα μικρὰ, ἄγονος, ἄνυδρος, διότι οἱ περιώνυμοι ἐκεῖνοι Κηφισσὸς καὶ Ἴλισσος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ῥυάκια, ἐνίοτε παντελῶς ἐκλείποντα. Ἐχει ὅμως ἡ μικρὰ αὕτη τῆς γῆς γωνία προτέρημα μοναδικὸν ἐν τῷ κόσμῳ· θαυμαστὴν τινα τῆς ἀτμοσφαιράς διαύγειαν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ὁ οὐρανὸς φαίνεται προσμειδίων ἐνταῦθα ἰλαρώτερον πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ καλῶν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἄκουσαν πρὸς τὰ αἰθέρια ὕψη, τὰ δὲ ὄρη λαμβάνουσιν ἐκ διαλειμμάτων, μάλιστα περὶ δυσμὰς ἡλίου, χρωματισμούς καὶ σχηματισμούς μαγικούς, ἐναρμονίους, καλλιτεχνικούς. Ὡστε δὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ

ἄπορον ὅτι ἐνταῦθα παρήχθησαν αἱ ὑψηλόταται τῆς διανοίας μελέται, καὶ τὰ εὐγενέστατα τῆς τέχνης ἀριστουργήματα.

Περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Σπάρτη ἀντεπεξῆλθον κατ' ἀλλήλων ὡς ἐκπροσωποῦσαι δύο διαφόρους φυλάς καὶ δύο ἀντιθέτους κόσμους. Ἀλλ' εἰς τοὺς προηγουμένους χρόνους, τοσοῦτον ἀπότομος καὶ φυλετικὴ ἀντίθεσις δὲν ὑποδεικνύεται οὔτε ὑπὸ τῶν παραδόσεων, οὔτε ὑπὸ τῶν γεγονότων. Εἶδομεν ἤδη ὅτι αἱ δωρικαὶ πόλεις διέφερον τῆς Σπάρτης κατὰ τε τὸ πολίτευμα, τὸν βίον καὶ τὸ πνεῦμα· τὸ δὲ μάλιστα ἀξιοσημείωτον, αἱ πόλεις αὗται ἦσαν καθ' ὅλα ταῦτα πολὺ οἰκειότεραι πρὸς τὰς Ἀθήνας οἵαι αὗται διεπλάσθησαν βραδύτερον ὅτε ἐλογίζοντο πρωτεύουσαι τοῦ Ἰωνισμοῦ. Αὐτὴ ἡ ὑπαρξὶς Ἰώνων ἐν τῇ ἐνταῦθα Ἑλλάδι δὲν πιστοῦται τότε ἀποχρώντως. Ἀναφέρονται μὲν Ἰωνες ἐν Πελοποννήσῳ ὑπὸ τῆς περὶ Ἡρακλειδῶν παραδόσεως· ἀλλὰ τὰ ὁμηρικὰ ἔπη παντελῶς ἀγνοοῦσι τοὺς Ἰωνας τούτους. Τὰ ὀνόματα τῶν Ἰώνων καὶ τῶν Αἰολέων δὲν ἀναφαίνονται βεβαίως καὶ ἀναμφισβητήτως εἰμὴ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀποδιδόμενα αὐτόθι εἰς δύο μεγάλας ἀποίκων ὁμάδας, ἀποδημησάντων ἐντεῦθεν μετὰ τὴν καθοδὸν τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἀλλ' αἱ περὶ τῶν ἀποικίσεων τούτων παραδόσεις, αἱ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος καὶ τοῦ Πausανίου ἀναφερόμεναι, συγχέουσι παραδόξως τὰς φυλάς ἐκείνας πρὸς ἀλλήλας τε καὶ πρὸς τὴν ἀχαϊκὴν. Εἰς μὲν τοὺς Ἰωνας ἀποδίδουσιν ἡγεμόνας Αἰολίδας, εἰς δὲ τοὺς Αἰολεῖς Πελοπίδας, ἀποσιωπῶσι δὲ τὸ τῶν Ἀχαιῶν ὄνομα, ἐνῶ πᾶσαι συμφωνοῦσιν ὅτι αἱ μὲν αἰολικαὶ ἀποικίαι ἰδρύθησαν ὑπὸ Ἀχαιῶν ἐξωσθέντων ἐκ τῆς πατρίδος αὐτῶν Λακωνίας, καὶ ὅτι μετὰ τῶν Ἀχαιῶν τούτων συνετάχθησαν Βοιωτοὶ καὶ Λοκροί· ὅτι ἐν ἄλλαις λέξεσι τὰς ἀποικίας ταύτας ἔκτισαν ἔθνη περιλαμβανόμενα ἐν τῷ ὁμηρικῷ καταλόγῳ ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα τῶν Ἀχαιῶν. Οἱ δὲ ἄποικοι οἱ κτίσαντες ἐν Ἀσίᾳ τὰς δώδεκα ἰωνικὰς κληθείσας πόλεις ἦσαν, καθ' Ἡρόδοτον, κρᾶμα ποικίλων φυλῶν, τοῦ ὁποίου ἐλαχίστην μοῖραν ἀπετέλουν οἱ νομίζοντες γενναϊότατοι εἶναι Ἰώνων. «Τῶν ἄθαντες μὲν ἐξ Εὐβοῆς εἰσὶ οὐκ ἐλαχίστη μοῖρα, τοῖσι Ἰωνίης μετὰ οὐδὲ τοῦ οὐνόματος οὐδέν, Μινύαι δὲ Ὀρχομένιοι ἀναμεμίχονται καὶ Καδμεῖοι καὶ Δρύοπες καὶ Φωκέες ἀποδάσμιοι καὶ Μολοσσοὶ καὶ Ἀρκάδες καὶ Πελασγοὶ καὶ Δωριεῖς Ἐπιδαύριοι, ἄλλα τε ἔθνεα πολλὰ ἀναμεμίχονται· οἱ δὲ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ πρυτανηίου τοῦ Ἀθηναίων ὀρμηθέντες καὶ νομίζοντες γενναϊό-

τατοι εἶναι Ἴωνων, οὗτοι δὲ οὐ γυναῖκας ἡγάγοντο ἐς τὴν ἀποικίην ἀλλὰ Καείρας ἔσχον, τῶν ἐφόνευσαν τοὺς γονέας.» Ἐνῷ δὲ εἶδομεν τοὺς Βοιωτοὺς τοσοῦτον συμπράξαντας εἰς τὴν αἰολικὴν ἀποικίαν ὥστε αὕτη, κατὰ Στράβωνα, καὶ βοιωτικὴν προσηγορεύθη, μανθάνομεν παρὰ τοῦ Παυσανίου, ὅτι Βοιωτοὶ συνέδραμον προσέτι εἰς τὴν ἰωνικὴν ἀποικίαν. Ἐκ τοῦ καταλόγου τούτου συνάγεται ὅτι οὐδ' οἱ ἕτεροι οὗτοι ἄποικοι εἶχον κοινόν τινα ἰδιάζοντα αὐτοῖς φυλετικὸν χαρακτῆρα καὶ ὅτι οἱ πλείστοι τοῦλάχιστον αὐτῶν ἦσαν αὐτοὶ ἐκεῖνοι οἱ τῆς Ἑλλάδος κί- τοικοι, οὓς παρὰ τῷ Ὀμήρῳ βλέπομεν ὀνομαζομένους Ἀχαιοὺς.

Ἄλλ' ἔτι μᾶλλον διδακτικαὶ εἶναι ἕτεραί τινες ἀποκαλύψεις τοῦ Ἡρο- δότου. Πρὸ μικροῦ παρεθέσαμεν χωρίον αὐτοῦ ἐν ᾧ ὀμιλεῖ περὶ γνησίων τινῶν Ἴωνων καὶ ὡς τοιούτους μάλιστα αἰνίττεται τοὺς Ἀθηναίους. Ἀλλαχοῦ ὁμῶς λέγει· «Οἱ μὲν νυν ἄλλοι Ἴωνες καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐφυ- γον τὸ οὖνομα οὐ βουλόμενοι Ἴωνες κεκληθῆναι, ἀλλὰ καὶ νῦν φαίνονται μοι οἱ πολλοὶ αὐτῶν ἐπαισχύνεσθαι τῷ οὐνόματι.» Πῶς συμβιβάζεται ἡ ἀποστροφή τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸ ὄνομα τοῦτο μετὰ τῆς δοξασίας ὅτι ἦσαν καὶ ἐκαλοῦντο ἀνέκαθεν Ἴωνες; Καὶ σημειώτεον ὅτι τὸ τελευ- ταῖον τῆς μαρτυρίας ταύτης μέρος εἶναι ἀνεπίδεκτον ἀμφιβολίας, διότι ὀμιλεῖ ἐνταῦθα ὡς αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος ἀνὴρ κάλλιστα εἰδὼς τὴν τε πόλιν ἐκείνην καὶ τὰς διαθέσεις τῶν κατοίκων αὐτῆς.

Ἡ ὑπαρξίς τῶν Αἰολέων καὶ τῶν Ἴωνων βεβαιουῖται, ὡς πρὸ μικροῦ εἵπομεν, κατὰ πρῶτον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Αἱ βορειότεραι τῶν αὐτόθι γενομένων ἀποικιῶν ὠνομάσθησαν αἰολικαί, αἱ δὲ πρὸς μεσημβρίαν τούτων κτισθεῖσαι, ἰωνικαί. Καὶ ἐνταῦθα ὁμῶς ὁ φυλετικὸς αὐτῶν χαρακτήρ ὑπῆρξεν ἀσθενέστατος. Τὸ κυριώτατον προσὸν τῆς φυλῆς εἶναι ἡ γλῶσσα· ὁ δὲ πατὴρ τῆς ἱστορίας βεβαίως ὅτι αἱ δώδεκα ἰωνικαὶ πόλεις ἐλάλουν οὐχὶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διάλεκτον, ἀλλὰ τέσσαρας ἀπ' ἀλλήλων οὐσιωδῶς διακρινόμενας. «Γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νενομίσασιν, ἀλλὰ τρόπους τέσσερας παραγωγέων. Μίλητος μὲν αὐτῶν πρώτη κέεται πόλις πρὸς μεσημβρίην, μετὰ δὲ Μυοῦς τε καὶ Πριήνη· αὗται μὲν ἐν τῇ Καρίῃ κατοικεῖσθαι κατὰ ταῦτα διαλεγόμεναί σφι· αἱ δὲ ἐν τῇ Λυδίῃ, Ἐφεσος, Κολοφῶν, Λέβεδος, Τέως, Κλαζομεναί, Φώκαια. Αὗται δὲ αἱ πόλεις τῆσι πρότερον λεχθείσῃσι ὁμολογέουσι κατὰ γλῶσσαν οὐδὲν, σφίσι δὲ ὁμοφωνέουσι. Ἐτι δὲ τρεῖς ὑπόλοιποι Ἰάδες πόλεις, τῶν αἱ δύο μὲν νήσους οἰκέσθαι, Σάμον τε καὶ Χίον, ἡ δὲ μία ἐν τῇ ἡπείρῳ ἱδρύται, Ἐρυθραί. Χῖοι μὲν νυν καὶ Ἐρυθραῖοι κατὰ τωαυτὸ

διαλέγονται, Σάμιοι δὲ ἐπ' ἐωυτῶν μῶνοι. Οὗτοι χαρακτῆρες γλώσσης τέσσερες γίνονται.» Ἀνάλογοι δὲ βεβαίως διαλεκτικαὶ διαφοραὶ ὑπῆρχον καὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, ἀφοῦ, ὡς εἶδομεν, αἱ ἀποικίαι αὐτῶν ἐκτίσθησαν ὑπὸ Ἀχαιῶν τῆς Λακωνίας καὶ Βοιωτῶν καὶ Λοκρῶν.

Ἐξ ὧλων τούτων συναγεται ὅτι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἀνέκαθεν ὑπῆρχον Ἴωνες ἐν Ἑλλάδι, ἡ οἰκειότης αὐτῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἦτο κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους ἀσθενεστάτη. Ἡ οἰκειότης αὕτη δὲν ἤρχισεν εἰμὴ ἐν τῇ ἕκτῃ ἑκατονταετηρίδι, ὅτε ὁ Πεισίστρατος ἐκάθηρε τὴν Δῆλον καὶ ἐκοινώνησε τῆς αὐτόθι πανηγύρεως τῶν Ἴωνων. Ἀπαντα δὲ τὰ γεγονότα τῆς προηγουμένης τῶν Ἀθηνῶν ἱστορίας, εἰς ἃ ἤδη μεταβαίνομεν, μαρτυροῦσιν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἠσπάσθησαν τὸν ἀποικιακὸν, τὸν ἐμπορικὸν, τὸν ναυτικὸν βίον εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος, ἐνῶ οἱ Ἀργεῖοι, καὶ Κορίνθιοι, καὶ Μεγαρεῖς, καὶ ἄλλοι Δωριεῖς αἰῶνας ὅλους πρὸ αὐτῶν μετῆρχοντο τὸν βίον τοῦτον· πρότερον δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων βίος ὑπῆρχε παντελῶς ἀλλότριος τοῦ ἰωνικοῦ λεγομένου χαρακτῆρος ἥτοι γεωργικὸς, ἐνδημότατος, στάσιμος.

Ἡ ὀμηρικὴ βασιλεία κατηργήθη ἐν Ἀθήναις ὡς παντοῦ σχεδὸν ἄλλου· μετὰ δὲ τὸν τελευταῖον βασιλέα Κόδρον, ἀναφέρεται ἐνταῦθα σειρὰ ἰσοβίων ἀρχόντων, τὸν ἀριθμὸν δεκατριῶν, ἀρχομένη ἀπὸ Μέδοντος τοῦ Κόδρου. Οἱ ἄρχοντες οὗτοι ἦσαν ὅχι μόνον ἰσόβιοι, ἀλλὰ καὶ κληρονομικοὶ, διότι ὅλοι ἀνῆκον εἰς τὸ γένος τοῦ Κόδρου· ἀλλ' ἡ οὐσιώδης διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἡρωϊκῆς βασιλείας καὶ τῶν ἀρχόντων τούτων ἦτο, ὅτι οὗτοι ἦσαν ὑπεύθυνοι. Ἐσχατος ἰσόβιος ἄρχων ὑπῆρξεν ὁ Ἀλκμαίων, ἀπὸ δὲ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Χάροπος, 753 πρ. Χριστοῦ, ἡ διάρκεια τοῦ ὑπερτάτου ἀξιώματος περιωρίσθη εἰς ἔτη δέκα, καὶ ἀναφέρονται τοιοῦτοι δεκαετεῖς ἄρχοντες ἑπτὰ, ὧν τελευταῖος ὁ Ἐρυξίας. Ἐπειτα, ἐν ἔτει 683, ἐπὶ Κρέοντος τοῦ διαδόχου τοῦ Ἐρυξίου, ὅχι μόνον τὸ ἀξίωμα τοῦ ἄρχοντος ἐγένεν ἐνιαύσιον, ἀλλὰ τὰ διάφορα αὐτοῦ καθήκοντα διενεμήθησαν εἰς ἑνέα ἄνδρας· ἔτι δὲ ἀπὸ τοῦ 714 ἔτους, ἐπὶ Ἰππομένους, τοῦ τετάρτου τῶν δεκαετῶν ἀρχόντων, ἀνεκηρύχθησαν ἐκλέξιμοι εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο πλὴν τῶν Κοδριδῶν καὶ ἅπαντες οἱ εὐπατρίδαι· ὥστε εἰς τὰς Ἀθήνας φαίνεται πῶς ἀπὸ τῆς ὀμηρικῆς βασιλείας ἐσχηματίσθησαν βαθμηδὸν αἱ πολλάκις ἤδη μνημονευθεῖσαι ὀλιγαρχίαι.

Ἦσαν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἀνέκαθεν διηρημένοι, ὡς συνήθως αἱ καλούμεναι

ἰωνικαὶ πόλεις, εἰς 4 φυλάς, τοὺς Ὀπλητας ἢ Ὀπλίτας, τοὺς Ἐργάδεις ἢ τεχνίτας, τοὺς Τελέοντας ἢ Γελέοντας, δηλαδή τοὺς γεωργοὺς, καὶ τοὺς Αἰγυρᾶς ἤτοι αἰγυροσκόους· καὶ πᾶσα φυλὴ ὑποδιηρεῖτο, πολιτικῶς μὲν καὶ διοικητικῶς, εἰς 3 τριτῦας καὶ 12 ναυκραρίας, θρησκευτικῶς δὲ καὶ κοινωνικῶς εἰς 3 φρατρίας καὶ 90 γένη. Ναυκραρία ἦτο τοπικὴ περιφέρεια συγκειμένη ἐκ τῶν ναυκράων, λέξεως τῆς ὁποίας ἡ ἐτυμολογία ἀμφισβητεῖται, ἥτις ὅμως, παραγομένη πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ ναῖω, κατοικῶ, ἐσήμαινε κατ' ἀρχάς τοὺς κυριωτέρους οἰκοδεσπότας. Οὗτοι συνέλεγον τὰς εἰσφοράς, ἐπέβλεπον τὰ ἀναλώματα καὶ συνετήρουν τὸ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα τῆς περιφέρειας, δηλαδή δύο ἱππεῖς, μίαν ναῦν καὶ ἄγνωστον ἀριθμὸν πεζῶν· ἀπὸ αὐτῶν πρὸς τοῦτοις ἐλαμβάνοντο οἱ ἀρχηγοὶ τῆς περιφέρειας, οἱ πρυτάνεις τῶν ναυκράων. Γένος δὲ ἦτο ὁμᾶς οἰκῶν, συγγενῶν μὲν μέχρι τινός, ἀλλὰ πρὸ πάντων συνδεδεμένων διὰ κοινοῦ ἀρχηγέτου, θεοῦ ἢ ἥρωος, τοῦ ὁποίου ἔφερον τὸ ὄνομα καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐτέλουν κοινὰς θρησκευτικὰς τελετάς· οἷον Κοδρίδαι, ἀπὸ Κόδρου, Εὐμόλπιδαι, ἀπὸ Εὐμόλπου, Βουτάδαι, ἀπὸ Βούτου, κλπ. Ἐκαστον γένος εἶχε πρὸς τοῦτοις κοινὸν κοιμητήριον· καὶ εἰς τινὰς περιστάσεις κοινὸν κληρονομικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν γεννητῶν ἤτοι τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ γένος πολιτῶν· διότι μέχρι τοῦ Σόλωνα, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἄπαιδός ἀποθανόντος ἡ περιουσία ἀνήκεν εἰς τοὺς γεννήτας· αὐτὸ δὲ τοῦτο συνέβαινε καὶ μετὰ τὸν Σόλωνα, ὅσκις τις ἀπέθνησκεν ἀδιάρητος. Εἶχον ὁμοίως οἱ γεννῆται ἀμοιβαίαν ὑποχρέωσιν συνδρομῆς καὶ ἀμύνης· λ. χ. πρᾶχθέντος φόνου, ὤφειλον πρῶτοι οἱ στενότεροι συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος, ἔπειτα οἱ γεννῆται ἢ οἱ φράτορες νὰ καταδιώξωσι δικαστικῶς τὸ κακούργημα. Εἶχον προσέτι ἀμοιβαῖον δικαίωμα καὶ καθῆκον ἐπιγυμνίας, εἰς τινὰς περιστάσεις· λ. χ. κόρην ὀρφανῇ ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ αὐτοδικαίως πᾶς γεννήτης εἰς γάμον, προετιμῶντο ὅμως οἱ πλησιέστεροι ἐξ ἀρρενογονίας συγγενεῖς· ἐὰν δὲ ἦτο «θῆσσι» ὁ ἐστὶ δὲν εἶχε περιουσίαν, καὶ ὁ πλησιέστερος συγγενὴς δὲν ἠθέλε νὰ λάβῃ αὐτὴν εἰς γάμον, ὁ νόμος τοῦ Σόλωνα ὑπεχρέου αὐτὸν νὰ τὴν προικίσῃ, ἀναλόγως τῆς ἰδίας περιουσίας. Ἐπὶ πᾶσιν ἑκαστον γένος εἶχε κοινὴν περιουσίαν, καὶ ἴδιον ἄρχοντα, καὶ ἴδιον ταμίαν. Πᾶσαι δὲ αἱ φρατρίαὶ μιᾶς φυλῆς εἶχον κοινὸν μὲν ἄρχοντα, τὸν λεγόμενον «Φυλοβασιλέα,» κοινὰς δὲ περιοδικὰς τελετάς. Ὁ Ζεὺς Γελέων ἦτο λ. χ. ὁ θεὸς προστατῆς τῆς φυλῆς τῶν Γελεόντων. Τελευταῖον αἱ τέσσαρες φυλαὶ ὁμοῦ

συνεδέοντο διὰ τῆς κοινῆς λατρείας τοῦ Πατρῷου Ἀπόλλωνος. Ἐπὶ τῆς ὑπὸ Κλεισθένους, ἐν τῷ τέλει τῆς ἑκατονταετηρίδος, γενομένης μεταβολῆς τοῦ πολιτεύματος, κατηργήθησαν αἱ ναυκραρίαι, εἰσῆχθησαν δὲ ἀντ' αὐτῶν, ὡς βάσις τῆς πολιτικῆς διαιρέσεως, οἱ δήμοι, οἱ δὲ δήμαρχοι ἔλαβον ἕκτοτε ἐν τῇ πολιτείᾳ τὴν θέσιν τῶν ἄλλοτε πρυτάνεων τῶν ναυκράρων· ἄλλ' οἱ δήμοι ἦσαν περιφέρειαι πολὺ μικρότεραι, καὶ ἐνῷ αἱ ναυκραρίαι ἦσαν 48 μόνον, ὁ ἀριθμὸς τῶν δήμων συνεποσώθη, τοῦλάχιστον βραδύτερον, εἰς 174. Τὰ γένη ὅμως καὶ αἱ φρατρίαι διετηρήθησαν, ἀλλὰ ὡς θρησκευτικὰ σωματεῖα, μηδεμίαν ἔχοντα ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὰ πολιτικὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα. Φαίνεται μάλιστα ὅτι οὔτε πρὸ τοῦ Κλεισθένους, οὔτε μετ' αὐτὸν περιελάμβανον ἅπαντας τοὺς κατοίκους τῆς χώρας, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ Κλεισθένους καὶ ἐφεξῆς ἡδύνατό τις νὰ ᾖναι πολίτης μὴ ὧν κατεταγμένος εἰς γένος τι. Ἄξιον ὡσαύτως σημειώσεως εἶναι, ὅτι πλείστων μὲν γενῶν τῆς Ἀττικῆς γνωρίζομεν τὰ ὀνόματα, φρατρίας δὲ μιᾶς καὶ μόνης περιεσώθη τὸ ὄνομα, τῆς τῶν Ἀχινιδῶν.

Ἀθῆλον δὲ πῶς συνεβιβάζετο ἡ τετραπλῆ αὕτη εἰς φυλὰς διαίρεσις πρὸς τὴν ἐπικρατήσασαν τὸ πάλαι εἰς τὴν Ἀττικὴν ὁμοσπονδικὴν κυβέρνησιν. Διότι, κατὰ τὸν Θουκυδίδην καὶ ἄλλους ἱστορικοὺς, μέχρι τοῦ βασιλέως Θησέως, αἱ διάφοροι τῆς Ἀττικῆς πόλεις ἦσαν αὐτόνομοι, ἔχουσαι ἴδια βουλευτήρια, ἴδια πρυτανεῖα, καὶ μόνον ὅταν ὑπῆρχε κοινὸς κίνδυνος συνεβουλευόντο καὶ συνέπραττον, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν ἐν Ἀθήναις βασιλέων· πρῶτος δὲ ὁ Θησεὺς κατήργησε τὰς ἰδιαιτέρας ἐκείνας ἀρχὰς καὶ βουλὰς τῶν πόλεων καὶ ὑπήγαγεν ἅπασαν τὴν χώραν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις βουλευτήριον καὶ πρυτανεῖον. Τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι βέβαιον, διότι, ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, οἱ Ἀθηναῖοι ἐτέλουν εἰς μνήμην αὐτοῦ ἑορτὴν δημοτελῆ· εἶναι δὲ καὶ σπουδαιότατον, διότι ὡς ἐξ αὐτοῦ τὸ πολίτευμα τῶν Ἀθηνῶν διεκρίθη οὐσιωδῶς ἀπὸ τοῦ σπαρτιατικοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς ἀργολικῆς ὁμοσπονδίας. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταυτῇ, πᾶσα πόλις ἦτο κυρίαρχος· τὸ Ἄργος προῆδρευε μόνον τῶν λοιπῶν· ἡ ἑνωσις ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τῆς προαιρέσεως καὶ δυνάμεως τῶν διαφόρων πόλεων, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἀργολικὸν κράτος τάχιστα διελύθη. Ἐν τῇ Λακωνικῇ πάλιν, κυρίαρχοι ἦσαν μόνως τῆς Σπάρτης οἱ πολῖται· αἱ ἄλλαι πόλεις ἦσαν ὑπήκοοι. Εἰς μόνον τὴν Ἀττικὴν, κυρίαρχοι ἦσαν οἱ ἐλεύθεροι κάτοικοι ὅλης τῆς χώρας, εἴτε εἰς Ἀθήνας κατῴκουν, εἴτε εἰς ἄλλας πόλεις ἢ ἄλλους δήμους τῆς χώρας· ὥστε τὸ

τῆς Ἀττικῆς πολίτευμα προσήγγιζε κατὰ τοῦτο ἤδη πλείοτερον ὅλων τῶν ἄλλων, εἰς τὰ νεώτερα πολιτεύματα.

Πρὸς τούτοις οἱ ἱστοροῦντες τὴν πρᾶξιν ἐκείνην τοῦ Θησέως, ὅχι μόνον δὲν ἀναφέρουσι πῶς ἢ προτέρα τῶν πραγμάτων κατάστασις συνεβιβάζετο μετὰ τῆς εἰς τέσσαρας φυλὰς διαιρέσεως, ἀλλὰ μνημονεύουσιν ἐτέρας τινὸς καὶ ὅλως διαφόρου διαιρέσεως τῶν κατοίκων, εἰς εὐπατρίδας, γεωμόρους καὶ δημιουργοὺς, ἧτις συνυπῆρχεν, ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, μετὰ τῶν φυλῶν. Καὶ εὐπατρίδαι μὲν ἦσαν οἱ πλοῦσιοι καὶ ἰσχυροὶ ἄνδρες, οἱ κατοικοῦντες κυρίως εἰς τὸ ἄστυ ἢ περὶ αὐτό· γεωμόροι δὲ καὶ δημιουργοὶ, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ λοιπὸν γεωργικὸν καὶ βιομήχανον πλῆθος. Οἱ εὐπατρίδαι ἦσαν μόνοι ἐκλογεῖς καὶ ἐκλέξιμοι εἰς τὸ ἀξίωμα τῶν ἐννέα ἐνιαυσίων ἀρχόντων καὶ εἰς τὸ τῶν πρυτάνεων τῶν νευκράρων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐνιαύσιοι ἄρχοντες, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους μετέβαινον αὐτοδικαίως εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ διέμενον ἐν αὐτῷ ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἔπεται ὅτι καὶ τὸ συνέδριον τοῦτο συνεκροτεῖτο ἐκ μόνων τῶν εὐπατρίδων. Ἦτο δὲ ὁ Ἀρειος Πάγος ὅχι μόνον δικαστήριον, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, ἀλλὰ, κατὰ τοὺς ἀρχαίους τούτους χρόνους, πρὸ πάντων συνέδριον βουλευτικόν, ἀνάλογον τῆς ὀμηρικῆς βουλῆς. Ἀγορὰ τοῦ λαοῦ συνήρχετο ἐνίοτε, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν εἰς ἣν κατήντησεν ὁ πλεῖστος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἡ πραγματικὴ ἰσχὺς τῶν ἐκκλησιῶν τούτων ἦτο βεβαίως ἐλαχίστη, πρὸ τοῦ Σόλωνος. Ἐκ δὲ τῶν ἐννέα ἀρχόντων, ὁ μὲν πρῶτος ὠνομάζετο ἰδίως ἄρχων ἢ ἄρχων ἐπώνυμος, καθότι πᾶσαι αἱ πράξεις ἐν γένει τῆς κυβερνήσεως ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἐξεδίδοντο· ὥστε οὗτος ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὁ πρόεδρος τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας· ἔκρινε δὲ τὰς οἰκογενειακὰς διαφορὰς καὶ τὰς μεταξὺ γεννητῶν καὶ φρατόρων σχέσεις, ὧν πρὸς τούτοις νόμιμος προστάτης τῶν χερῶν καὶ τῶν ὀφφανῶν. Ὁ δεῦτερος, ὁ ἄρχων βασιλεὺς ἢ ἁπλῶς βασιλεὺς, ἐδίκαιζε πάντα τὰ κατὰ τῆς θρησκείας πλημμελήματα, ἀνέκρινε δὲ καὶ τὸν φόνον, ὅστις κατὰ τὴν παναρχαίαν ταύτην ἐποχὴν ἐκρίνετο ὑπὸ μόνου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου, σημαῖνον τὸν πάγον, ἦτοι τὸν λόφον ὅπου ἐδίκάζοντο οἱ φόνοι· διότι Ἄρης ἐσήμαινε καὶ τὸν φόνον, ὅθεν ἔναροι ἐλέγοντο οἱ πεφονευμένοι. Ὁ τρίτος ἄρχων, ὠνομαζόμενος πολέμαρχος, ἦτο τότε ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ καὶ ἐνταῦτ' αὐτῷ δικαστὴς ὅλων τῶν μεταξὺ πολιτῶν καὶ μὴ πολιτῶν διαφορῶν. Οἱ τρεῖς πρῶτοι οὗτοι ἄρχοντες εἶχον πρὸς τούτοις τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν προεδρείαν θρησκευτικῶν

τινων τελετῶν. Οἱ δὲ ἄλλοι ἔξ, καλούμενοι ἰδίως θεσμοθέται, ἂν καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπεδίδετο ἐνίοτε εἰς ὅλους τοὺς ἄρχοντας, δὲν εἶχον, ὥς οἱ τρεῖς πρῶτοι, ἰδίαν ἕκαστος δικαιοδοσίαν, ἀλλὰ, τὰ αὐτὰ ἔχοντες καθήκοντα, διεξῆγον ταῦτα εἴτε ὅλοι ὁμοῦ, ἐν πολυμελεῖ δικαστηρίῳ, εἴτε ἕκαστος ἰδίᾳ· ὑπήγοντο δὲ εἰς αὐτοὺς ὅλαι αἱ μεταξὺ πολιτῶν διαφοραί, ὅσαι δὲν ἦσαν ἀνατεθειμένα εἰς τοὺς ἄλλους ἄρχοντας.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, ἤρχισε νὰ πολεμῇται καὶ ἐν Ἀθήναις ἡ ὀλιγαρχία τῶν εὐπατριδῶν. Ἐν ἔτει 624 πρὸ Χρ. εἰς τὸν θεσμοθέτην Δράκοντα ἐπετράπη ἡ σύνταξις νόμων ἢ θεσμῶν γραπτῶν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ περιορισθῇ ἡ αὐθαιρεσία τῆς ἰσχυρῆς τάξεως τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Δράκων δὲν ἐτροπολόγησε τὸ πολίτευμα· κατέστησε μόνον γνωστοὺς τοῖς πᾶσι τοὺς εἰς τοὺς πολλοὺς ἀγνωστοὺς πρότερον ἀστικούς καὶ ποινικοὺς νόμους, καὶ ἐπέφερε μεταβολὰς τινὰς εἰς αὐτούς. Τὸ δὲ φημιζόμενον ὅτι ἐπέβαλεν εἰς ὅλα τὰ ἀδικήματα μίαν ποινὴν, τὸν θάνατον, δὲν εἶναι ἀληθές· διότι καὶ πρόστιμον ἔταξεν εἰς τινὰς περιστάσεις, τὸ λεγόμενον δεκάχοιον, ὃ ἐστὶ τὴν ἀξίαν δέκα βοῶν, καὶ ἡτιμίαν· καὶ αὐταὶ δὲ αἱ περὶ φόνου διατάξεις αὐτοῦ ἦσαν ἐπιεικέστεραι τῶν προτέρων. Οἱ μεταγενέστεροι Ἕλληνες ἠδύναντο νὰ θεωρῶσι τὴν νομοθεσίαν ταύτην ὡς τραχυτάτην, λέγοντες, ὅτι δι' αἵματος, οὐ διὰ μέλανος, τοὺς νόμους ὁ Δράκων ἔγραψε· διότι ἡ νομοθεσία τῶν δύο ἐπομένων ἑκατονταετηρίδων ἦτο τῶντι πολὺ ἐπιεικεστέρα. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς τοῦ Δράκοντος ἦτο αὐστηρότερον. Καὶ ὅμως ἐνῷ πρὸ αὐτοῦ, οὐδεμία ἐγένετο διάκρισις τοῦ ἐκ προμελέτης φόνου ἀπὸ τοῦ ἐξ ἀμελείας ἢ τοῦ ἔνεκα ἀμύνης καὶ ὕβρεωςπραχθέντος, ἀλλ' ἐπεβάλλετο εἰς πᾶσαν ἀνθρωποκτονίαν ὁ ἀνώτατος ὅρος τῆς ποινῆς, θάνατος ἢ ἀειφυγία καὶ δήμευσις, ὁ Δράκων διέκρινε τὰς διαφόρους περιστάσεις· καὶ ἡ μὲν προανάκρισις ἐγένετο πάντοτε ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος βασιλέως, ὁ Ἄρειος Πάγος ὅμως δὲν ἐδίκαζεν ἕκτοτε εἰμὴ μόνον τὸν ἐκ προμελέτης φόνον. Τῶν ἄλλων φόνων ἡ κρίσις ἀνετίθη εἰς τοὺς τότε συστηθέντας ἐφέτας, ἦτοι 51 γέροντας, οἵτινες, κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις, ἢ ἐπέβαλλον ἐλαφροτέρας ποινὰς, ἢ καὶ ὅλως ἀπέλυον τὸν κατηγορούμενον.

Αἱ παραχωρήσεις ὅμως αὐταὶ δὲν κατέπαυσαν τὰς ἀφορμὰς τῶν στάσεων. Μετ' ὀλίγον, ἐν ἔτει 612, ἐπὶ ἄρχοντος ἐπωνύμου Μεγακλείους, τοῦ Ἀλκμαιωνίδου, ὁ φιλόδοξος εὐπατρίδης Κύλων, ὅστις ἦτο γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ τυράννου τῶν Μεγάρων Θεαγένους, καὶ εἶχεν ἀναδει-

χθῆ ὀλυμπιονίκης, ἐπεχείρησε νὰ σφετερισθῇ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν ἐν Ἀθήναις, τῇ συνδρομῇ τοῦ πενθεροῦ του. Ἡ δὲ συνωμοσία αὕτη ἀπέτυχε μὲν, φυγόντος τοῦ Κύλωνος καὶ φονευθέντων πολλῶν αὐτοῦ ὁπαδῶν, ἀλλ' ἐγένετο αἰτία διαρκοῦς ταραχῆς. Οἱ φίλοι τοῦ Κύλωνος κατηγόρησαν τὸν Μεγακλέα καὶ τὸν μέγαν οἶκον τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν εἰς ὃν οὗτος ἀνῆκεν, ὡς ἐναγεῖς, ὡς ἱεροσύλους, διότι ἐφόνευσαν πολλοὺς τῶν Κυλωνίων, οἵτινες, καταφυγόντες εἰς τὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει βωμὸν, ἔπρεπε νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ἄσυλοι καὶ ἀπαραιτίαστοι. Οἱ δὲ Ἀλκμαιωνίδαι δὲν ἤθελον νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς δίκην, καὶ, κυμαινομένης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ δεινοῦ τούτου σάλου, προκύπτει αἴφνης εἰς μέσον σωτὴρ τῆς πατρίδος, ὁ μέγας Σόλων.

Τὰ κατὰ τὸν Σόλωνα γνωρίζομεν ἰδίως ἐκ τοῦ βίου αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου συγγραφέντος· καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ Πλούταρχος, ὅστις εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν ἅπαντα τὰ ποιήματα τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρὸς καὶ ἅπαντας αὐτοῦ τοὺς νόμους, ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ εἰς τὴν βιογραφίαν αὐτοῦ πλείοτερα γεγονότα καὶ εὐκρινεστέρας τῶν γεγονότων ἐξηγήσεις· ἀλλ' οὐδὲν ἦττον ἐκ τῆς βιογραφίας ταύτης, ὅπως ἔχῃ, καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων περισωθέντων εἰς ἡμᾶς ποιημάτων καὶ νόμων τοῦ Σόλωνος, δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν περὶ αὐτοῦ ἔννοιαν ὁλοσχερεστέραν καὶ ἀκριβεστέραν ἢ περὶ παντὸς ἄλλου πολιτικοῦ ἀνδρὸς τῶν πρώτων ἱστορικῶν τῆς Ἑλλάδος χρόνων.

Ὁ Σόλων ἐγεννήθη περὶ τὸ 639 ἔτος πρὸ Χριστοῦ, καὶ κατήγετο ἐκ τοῦ ἐπιφανεστάτου οἴκου τῶν Ἀθηνῶν· διότι ἦτο Κοδρίδης καὶ Νηλείδης τὸ γένος, ὃ ἐστὶν ἀνῆκεν εἰς τὸ γένος ἐκεῖνο ἐξ οὗ πάλαι ποτὲ ἐλαμβάνοντο οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀττικῆς καὶ τὸ ὅποιον ἀνῆγε τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ μέχρι τοῦ θεοῦ Ποσειδῶνος. Ἀλλ' ὁ πατὴρ τοῦ Σόλωνος Ἐξηκестίδης εἶχεν ἐλαττώσει τοσοῦτον τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἀνελῶσας αὐτὴν εἰς φιλανθρωπίας τινὰς καὶ χάριτας, ὥστε ὁ Σόλων ἠναγκάσθη, νέος ὢν, νὰ τραπῇ πρὸς ἐμπορίαν, καὶ ἐπεσκέφθη ἐπὶ τούτῳ πολλὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας μέρη. Δὲν ἠυπόρησε δὲ μόνον χρημάτων ὡς ἐκ τούτου, ἀλλὰ προέλαβε, μάλιστα ἐν Ἀσίᾳ, ποικίλας γνώσεις, τὰς ὁποίας εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἠδύνατο τότε νὰ διδασχῇ. Τῶντι εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἐν γένει, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον, ἰδίως ὅμως εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ἀνατροφή συνέκειτο ἐκ τῆς γυμναστικῆς καὶ ἐκ τῆς μουσικῆς. Γυμναστικὴ ἦτο ἡ δι' ἐπιτηδεΐας διαίτης καὶ ἀσκήσεως ἀνά-

πτυξίς καὶ συντήρησις τῶν σωματικῶν τοῦ πολίτου δυνάμεων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ὅσον ἐνδέχεται καρτερικὸν καὶ δεξιὸν περὶ τοὺς ἀθλητικούς καὶ τοὺς πολεμικούς ἀγῶνας. Τὴν δὲ μουσικὴν μὴ ἐκλάβωμεν εἰς τὴν περιωρισμένην σημασίαν τὴν σήμερον μὲν πάντοτε, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ πάλαι ἀποδιδομένην εἰς τὴν λέξιν ταύτην· ἐνταῦθα ἡ λέξις μουσικὴ περιελάμβανεν ὅχι μόνον τὴν διδασκαλίαν τῆς λύρας καὶ τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ πάντα ὅσα ὑπήγοντο εἰς τὰς Μούσας, αἵτινες ἦσαν ἐννέα· Κλειῶ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἑρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία, Καλλιόπη, καὶ ἑλαιοτρεῦοντο ὡς θεαὶ καὶ ἔφοροι τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἀπλῶς δὲ εἰπεῖν, πάσης παιδείας. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ λέξις μουσικὴ περιελάμβανε πᾶσαν ἡθικὴν, διανοητικὴν καὶ τεχνικὴν ἀνατροφὴν. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι καὶ ἡ ἐκτενεστέρα αὕτη σημασία τῆς μουσικῆς ἦτο ἐλαστικωτάτη· συνεσταλμένη μὲν ἐνόςῃ ὁ κύκλος τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν γνώσεων ἦτο μικρὸς, εὐρυτέρα δὲ ὅταν ὁ κύκλος τῶν γνώσεων καὶ τῶν ἰδεῶν ἀπέβη εὐρύτερος. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ πρώτου ἑλληνισμοῦ, περὶ τὰ μέσχα τῆς πέμπτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, ὑπῆρχον εἰς τὰς Ἀθήνας διδάσκαλοι τῆς μουσικῆς σοφώτατοι περὶ τε τὴν διαλεκτικὴν τέχνην, καὶ περὶ πάσας τὰς περὶ ἀστρονομίας, γεωγραφίας, φυσικῆς εἰδήσεις ὅσαι ἦσαν γνωσταὶ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους. Τοιοῦτοι διετέλεσαν ὁ Λάμπρος, ὁ Ἀγαθοκλῆς, ὁ Πυθοκλείδης, ὁ Δάμων, ὧν οἱ δύο τελευταῖοι ὑπῆρξαν διδάσκαλοι τοῦ Περικλέους. Ἀλλ' ἐν τῇ ἐβδόμῃ ἑκατονταετηρίδι, ἐπὶ τῆς νεότητος τοῦ Σόλωνος, ἡ μουσικὴ, πλὴν τῆς ἰδίως μουσικῆς ἀσκήσεως, δὲν περιελάμβανεν εἰμὴ τὴν ἀκρόασιν, τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν ἐπανάληψιν ποιητικῶν ἔργων, ἔτι δὲ τὴν περὶ τὴν ἀκριβῆ καὶ γλαφυράν ἀπαγγελίαν αὐτῶν ἀσκησιν· ὥστε πρόδηλον εἶναι ὅτι διὰ τοιαύτης ἐκπαιδεύσεως, ὁ Σόλων δὲν ἠδύνατο νὰ προσπορισθῇ ἐν Ἀθήναις τὰς πολλὰς κοινωνικὰς, πολιτικὰς καὶ οἰκονομικὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ συνταχθέντος ὑπ' αὐτοῦ πολιτεύματος. Προξέλαθε δὲ τὰς γνώσεις ταύτας, τοῦλάχιστον τὰς ἀφορμὰς τῶν γνώσεων τούτων, ἐκ τῆς περιηγήσεως αὐτοῦ εἰς τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἑλληνίδας πόλεις, εἰς τὰς πλείστας τῶν ὁποίων αἱ βιομηχανικαὶ καὶ ἐμπορικαὶ ἰδέαι ἀνεπτύχθησαν καὶ ἐπενήργησαν εἰς τὰ δημόσια πράγματα πρωϊμώτερον ἢ ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι.

Ὁ Σόλων λοιπὸν ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἀποδημίας ἔμπειρος ὅπως οὖν περὶ

τὰ ζητήματα, ὅσα ἐκυφοροῦντο τότε ἐν Ἀθήναις. Ἄλλ' ἐπανῆλθε συνεπαγόμενος πρὸς τούτοις καὶ ὅσα ἡ φύσις μόνη ἔδωκε καὶ ἡδύνατο νὰ δώσῃ αὐτῷ· πνεῦμα μὲν δαιμόνιον, δι' οὗ καὶ μόνου ἡδυνήθη νὰ παραγάγῃ ἀπὸ τῆς ἐμπειρίας ἐκείνης θαυμαστοὺς τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὸ κάλλος αὐτῶν καρπούς· παρεκτός δὲ τούτου, μετριοπάθειαν, καὶ συνείδησιν τοῦ δικαίου βαθεῖαν, καὶ εἰλικρινῇ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην, ὧν ἄνευ ἅπαντα αὐτοῦ ἡ μεγαλοφυΐα δὲν ἤθελεν ἴσως ἀρκέσει, ἵνα ἀναδείξῃ τὸν ἄνδρα τηλικούτου τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων εὐεργέτην. Αἱ ἄρεταί αὐταὶ ἐξαστράπτουσι κατὰ πάντα στίχον τῶν ποιημάτων αὐτοῦ, τῶν ὁποίων τὰ ὀλίγα περισωθέντα τεμάχια, ὁφείλομεν τούτου ἕνεκα νὰ μελετῶμεν, ἵνα ἐκτιμήσωμεν τὸν ἀληθῆ τοῦ νομοθέτου τούτου χαρακτῆρα· ἀπαραλλάκτως καθὼς μελετῶμεν τὰ ἀπομνημονεύματα, τὰς ἐπιστολάς, τὰς σημειώσεις τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Εὐρώπης, ἵνα γνωρίσωμεν τὰ κινήσαντα αὐτοὺς περὶ τὰς δημοσίας αὐτῶν πράξεις ἐλατήρια. Εἰς τὰ ποιήματα τοῦ Σόλωνος οὐδὲν θέλομεν εὐρεῖ ἔχος τῶν σφοδρῶν καὶ ἐνίοτε ἀγρίων παθῶν τὰ ὁποῖα ἀπηντήσαμεν εἰς τὸν Θεόγνιν καὶ ἀπαντῶνται εἰς ἄλλους τινὰς πολιτικούς τῆς παναρχαίας Ἑλλάδος ποιητάς· ἀλλ' ἀπεναντίας ἀπανταχῷ βλέπομεν ἀπεικονιζομένην, ὡς ἐν καθρέπτῃ λείψ καὶ καθαροῦ, τὴν πρακτικὴν σύνεσιν δι' ἣν ἐφημίσθη ὡς εἰς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, καὶ πρὸ πάντων τὴν γαλήνην, τὴν ἡμερότητα, τὴν φιланθρωπίαν τῆς ψυχῆς ἐκείνης, ἥτις, κρατήσασά ποτε εἰς χεῖρας αὐτῆς τὴν τύχην τῆς πατρίδος, ἡγωνίσθη νὰ διαμορφώσῃ τὸ πολίτευμα καθ' ὁμοίωσιν αὐτῆς· καὶ κατέθεσε τψόντι ἐν αὐτῷ τὰ σπέρματα τῶν πλείστων ἀρετῶν δι' ἃς βραδύτερον διεκρίθη ἡ τῶν Ἀθηναίων δημοκρατία.

Ἄλλ' ὅμως μὴ νομίσῃ τις, ὅτι τὰ ποιήματα τοῦ Σόλωνος περιέχουσι σειράν τινα βιωτικῶν, κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν δοξασιῶν ἀναλλοιώτων· ἂν τοιαῦτα ἦσαν, ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἐγχειρίδιον ἡθικῆς διδασκαλίας, ὅχι ὅμως καὶ εἰς τὸ νὰ παραστήσωσιν ἡμῖν τὸν γνήσιον χαρακτῆρα τοῦ ἀνδρός. Αἱ δοξασταὶ τοῦ Σόλωνος εἶναι ἀπεναντίας ἀνώμαλοι καὶ πολλακίς σχεδὸν ἀντιφατικαί, ὅπως ἔχει ὁ πραγματικὸς βίος ὁ ἀνθρώπινος, ὅπως ἔχουσιν αἱ διαθέσεις καὶ προαιρέσεις παντὸς εὐαίσθητου καὶ εἰλικρινοῦς ἀνθρώπου, αἱ συχνάκις τροπολογούμεναι ὑπὸ τῶν περιστάσεων, ὑπὸ τῆς ἡλικίας, ὑπὸ τῆς πείρας· διότι ὁ Σόλων εἶναι ὁ εἰπών·

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

Ὅθεν ἐνίοτε ἡ ἀθυμία αὐτοῦ προβαίνει μέχρι τοῦ νὰ πρεσβεύῃ ὅτι

αὐτὴ ἡ σύνεσις οὐδὲν ὠφελεῖ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ὅτι ἀντ' αὐτῆς ὁ Θεὸς βραβεύει τὴν ἀφροσύνην· ἐνίοτε δὲ πάλιν ἰσχυρίζεται ὅτι ἀδύνατον ἡ ἀδικία νὰ μὴ τιμωρηθῇ ἐπὶ τέλους ὑπὸ τοῦ Διός. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἡ ὀλιγάρκεια αὐτοῦ φαίνεται εὐχαριστουμένη εἰς τὸν εὐτελέστερον βίον, ἄλλοτε δὲ πάλιν γεγωνυῖα τῇ φωνῇ ποθεῖ τὸν πλοῦτον καὶ τὰ παρεπόμενα αὐτῷ ἀγαθὰ τοῦ βίου. Ἀλλ' οἰαδῆποτε καὶ ἂν ἐκφράζη αἰσθήματα καὶ φρονήματα, ἐκφράζει αὐτὰ μετὰ ἴσης πᾶντοτε ἀταραξίας καὶ ἀγαθότητος ψυχῆς. Αὕτη δὲ μάλιστα ἡ ὁμαλότης τῆς διαθέσεως περὶ τὴν δῆλωσιν τῶν ποικιλωτέρων προαίρεσεων, παρέχει ἡμῖν τὴν ἀσφαλεστέραν ἐγγύησιν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνδρός.

Ἐκαστος, λέγει, τῶν θνητῶν, καὶ ἀγαθός, καὶ κακός, δεινὴν ἔχει περὶ ἑαυτοῦ δόξαν, πρὶν τι πάθῃ· τότε δὲ ἀμέσως ὁδύρεται, ἐνῶ ἔχει τοῦτο

χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.

Καὶ ἔπειτα, περιγράφας τοὺς ποικίλους ἀγῶνας οὓς καταβάλλει ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ πλουτήσῃ καὶ νὰ εὐτυχήσῃ, εἴτε ὡς θαλασσοπόρος, εἴτε ὡς γεωργός, εἴτε ὡς τεχνίτης, ἢ λόγιος, ἢ μάντις, ἢ ἱκτρός, ἀνακράζει·

Μοῖρα δὲ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἡδὲ καὶ ἐσθλόν·

δῶρα δ' ἄφικτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.

Πᾶσι δὲ τοι κίνδυνος ἐπ' ἐργμασιν, οὐδὲ τις οἶδεν,

ἢ μέλλει στήσῃν χρήματος ἀρχομένου,

ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδῃν πειρώμενος οὐ προνοήσας

εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν,

τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν

συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

Ἐντεῦθεν ἐπιφέρει ἀλλαχοῦ που,

Πολλοὶ γὰρ πλουτεῦσι κκοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·

ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα

τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,

χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλας ἔχει.

Τὸ δ' αὐτὸ τῆς αὐταρκειᾶς αἰσθημα ἐκφράζει καὶ ἄλλως, ὡς ἐξῆς. Ἐξίσου πλουτοῦσι, λέγει που, καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἔχει πολὺν ἄργυρον καὶ χρυσὸν καὶ γῆς σιτοφόρου πεδιά, καὶ ἵππους, καὶ ἡμιόνους, καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἔχει τόσα μόνον ὅσα ἀρκοῦσι νὰ θεραπεύσωσι τὴν γαστέρα, καὶ τὸ σῶμα, καὶ τοὺς πόδας· ἐτι δὲ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν παῖδα, ἔταν ἔλθῃ ὥρα νὰ ἀποκτήσῃ τοιαῦτα. Τοσαῦτα ἀρκοῦσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον

διότι τὰ περισσότερα, κῆνεις ποτὲ δὲν ἐπῆρε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον·

. . . τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδew.

Δὲν ἤρκειτο ὁμῶς πάντοτε εἰς ταῦτα, ἀλλὰ μακαρίζει καὶ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἔχει ὅχι μόνον παῖδας ἀγαπητοὺς, καὶ φίλους, ἀλλὰ καὶ ἵππους καλοὺς καὶ κύνas ἀγρευτάς. Ἀγαπᾷ δὲ καὶ τὰ ἔργα τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν,

. . . ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

Ἐπιθυμεῖ πρὸς τούτοις νῆ τὸν πενθήσωσι θανόντα καὶ νῆ τὸν κλαύσωσιν οἱ φίλοι·

μηδὲ μοι ἄκλυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισιν
ποιήσαιμι θανῶν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

Εἰς στιγμὴν δὲ εὐγενοῦς ἐξάρσεως τοῦ φρονήματος καὶ βαθείας πρὸς τὸ θεῖον πεποιθήσεως, καθικετεύει τὰς Πιερίδας Μούσας, οὕτω καλουμένas διότι ἡ μακεδονικὴ χώρα Πιερία ἐλογίζετο ὡς ἡ τῶν Μουσῶν κατοικία, καὶ παρακαλεῖ τὰ ἀγλαὰ ταῦτα τέκνα τῆς Μνημοσύνης καὶ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, νᾶ δώσωσιν αὐτῷ δόξαν ἀγαθὴν παρ' ἅπασιν τοῖς ἀνθρώποις· ὁμολογεῖ ὅτι ἐπιθυμεῖ νᾶ ἔχῃ χρήματα, ἀλλὰ δὲν θέλει νᾶ τὰ ἀποκτήσῃ ἀδίκως· διότι ὁ πλοῦτος ὃν δίδουσιν οἱ θεοὶ παραμένει ἀσφαλῆς, ἐνῶ εἰς τὸν πλοῦτον, ὃν οἱ ἄνθρωποι θηρεύουσι, ὅχι κατὰ τάξιν, ἀλλὰ δι' ἔργων ἀσεβῶν καὶ ἀδίκων, ταχέως ἀναμειγνύεται ἡ συμφορὰ, ἥτις, ὡς τὸ πῦρ, ἄρχεται μὲν ἐξ ὀλίγου, τελευτᾷ δὲ εἰς ὄλεθρον.

Μνημοσύνης καὶ Ζητὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,

Μοῦσαι Περίδες, κλυτὲ μοι εὐχομένῃ.

Ὅλθον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἀπάντων

ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν·

εἶναι δὲ γλυκὺν ὦδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν,

τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.

Χρήματα δ' ἱμεῖρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι

οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη

διότι ἡ ἀδικία δὲν ἐπιτρέπεται ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τοὺς θνητοὺς, ἀλλ' ὁ Ζεὺς ὀρίζει πάντων τὸ τέλος, καὶ αἴφνης, ὅπως διασκηδάζει ἀμέσως τὰς νεφέλας ἄνεμος ἑαρινός, ὅστις, κινήσας μὲν τὸν πυθμένα τοῦ πολυκύμονος καὶ ἀτρυγέτου πόντου, καταστρέψας δὲ τὰ κκλὰ ἔργα τῆς σιτοφόρου γῆς, ἀνυψοῦται μέχρι τοῦ τῶν θεῶν ἔδους, μέχρι τοῦ ὑψηλοῦ οὐρανοῦ καὶ καταδεικνύει αὐτὸν αὐθις αἴθριον, ὥστε λάμπουσιν αἱ κκ-

λαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἐπὶ τῆς εὐφόρου γῆς καὶ οὐδὲν ἀναφαίνεται νέφος, τοιαύτη ἐπέρχεται τοῦ Διὸς ἡ ἐκδίκησις, οὐδὲ ὀργίζεται οὗτος ἐφ' ἐκάστη πράξει, ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ.

Οὐ γὰρ δὴν ἄνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
 Ἄλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλεις, ἐξαπίνης δὲ
 ὥςτ' ἄνεμος νεφέλας αἵψα διεσκέδασεν
 ἡρινὸς, ὃς πόντου πολυχύμνος ἀτρυγέτοιο
 πυθμένι κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον
 δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔδος αἰπὺν ἰκάνει
 οὐρανὸν, αἰθρίην δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν.
 λάμπει δ' ἡελίοιο μένος κατὰ πύονα γαῖαν
 καλὸν, ἅτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν.
 Τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἐκάστω,
 ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται ὀξύχολος . . .

Ὁ εὐγλωττότατος φιλόλογος τῆς νεωτέρας Εὐρώπης, ὁ φιλέλλην Γάλλος Οὐίλλεμαῖνος, παραθέσας πρὸς τὴν περικοπὴν ταύτην τοῦ Σόλωνος, ἀνακράζει ὁλος ἔνθους « Ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς ποιήσεως ταύτης οἶον ἰσχυρὸν δίδαγμα! Ἐν τῇ ἠθικῇ διδασκαλίᾳ, οἶον μέγεθος ποιήσεως! Ἡ παραβολὴ αὕτη τῆς ἀδίκου καὶ προσκαίρου εὐτυχίας μετὰ τῶν νεφῶν δι' ὧν σκιαζεται ὁ οὐρανός· ἡ ἑαρινὴ αὕτη καταίγις ἡ διαλύουσα τὰ νέφη, καὶ συνεπαγομένη μὲν συμφοράς τινος, ἀλλ' ἀποδίδουσα τὴν αἰθρίαν εἰς τὸν οὐρανόν, ἀποδίδουσα δὲ τὰς εὐφόρους τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας εἰς τὴν γῆν, ἰδοὺ εἰκόνες ἄλλαι βεβαίως νὰ κοσμήσωσι τὴν καλλίστην λυρικὴν εὐρεσιν. »

Ὁ Σόλων λοιπὸν ἦτο ὃχι μόνον μέγας νομοθέτης καὶ στρατιώτης γενναῖος, ὡς θέλομεν μετ' ὀλίγον λάβει ἀφορμὴν νὰ ἐξηγήσωμεν, ἀλλὰ καὶ ποιητὴς μέγας. Τὴν σήμερον, ὅτε διεμερίσθησαν ἐπ' ἄπειρον ἅπαντες οἱ κλάδοι τῆς ἀνθρωπίνης παιδείας, τῆς τε θεωρητικῆς καὶ τῆς πρακτικῆς, ὧν ἕκαστος σχεδὸν ἀπαιτεῖ εἰδικὴν περὶ αὐτὸν ἐνασχόλησιν, ὁ συνδυασμὸς τοῦ θεωρητικοῦ καὶ τοῦ πρακτικοῦ βίου εἶναι σπανιώτατος καὶ συνήθως μάλιστ' ὑπολαμβάνεται ἀκατόρθωτος. Ὁ Κάρολος Μοντεγύης, ὁ πρῶτος μέγας ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργὸς τῆς Ἀγγλίας, ὁ ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἐβδόμης καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος, κατηγορεῖτο ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων, ὅτι οὐδεμίαν αὐτὸς ἐπενόησε τῶν ἐξαιρέτων οἰκονομικῶν διατάξεων ὅσας ὀφείλει ἡ Ἀγγλία εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ παρὰ θεωρητικῶν ἀν-

δρῶν ἐδιδάχθη τὰ πάντα· ὅθεν καὶ μυριάκις παρεστάθη ὡς κολιοὺς φέρων ξένα πτερά. Ἄλλ' ὁ Μακώλαιϋ ἀντιπαρατηρεῖ, ὅτι τὸ ἔγκλημα τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθῶς εἰπεῖν ἔγκλημα· διότι εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ τὰ προτερήματα τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὸ νὰ διαπράξῃ νέας ἐν τῇ πολιτικῇ οἰκονομίᾳ ἐπιστήμη ἀνακαλύψεις, καὶ τὰ προτερήματα τὰ ἐπιτήδεια εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχῃ, διὰ τῆς συναινέσεως διηρημένων καὶ θελλωδῶν βουλευτικῶν συνεδρίων, μεγάλας πρακτικὰς μεταρρυθμίσεις ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἀδύνατον ὑπάρχει νὰ ᾔναι τις ἐνταύτῳ Ἀδὰμ Σμιθ, ἥτοι μέγας θεωρητικὸς οἰκονομολόγος, καὶ Γουλιέλμος Πίττ, ἥτοι μέγας ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργός. Ἄλλ' εἰς ἐποχὰς ἀφελεστέρας, καθ' ἃς οἱ διάφοροι κλάδοι τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως εἶναι ὀλιγώτερον διακεκριμένοι ἀπ' ἀλλήλων, εὐάριθμοι δὲ οἱ περὶ τὰ γράμματα ἀσχολούμενοι, ὁ συνδυασμὸς τοῦ θεωρητικοῦ καὶ τοῦ πρακτικοῦ βίου εἶναι ὄχι μόνον δυνατὸς, ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητος ἐνίοτε. Ἐπειδὴ οἱ μετέχοντες παιδείας εἶναι τότε ὀλίγοι, ἀπαιτεῖται δ' ἐπὶ τέλους παιδεῖα τις καὶ ἐν τῷ ἐνεργητικῷ βίῳ, ἐξ ἀνάγκης οἱ λόγοι ἀποβαίνουσι πολλάκις καὶ πολιτικοὶ ἢ στρατιωτικοὶ ἄνδρες. Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὴν νεωτέραν Εὐρώπην κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην καὶ τὴν δεκάτην ἑκτὴν ἑκατονταετηρίδα, ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Ἀγγλίᾳ, μάλιστα δὲ ἐν Ἰσπανίᾳ· ἕκαστος σχεδὸν τῶν ἐπιφανῶν συγγραφέων τῆς Ἰσπανίας διετέλεσεν ἐνταύτῳ καὶ στρατιώτης ἢ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐπιφανής. Ὁ Ἰωάννης Βοσκάνος, ποιητὴς ἄριστος, διέπρεψε καὶ ἐν πολέμῳ λαμπρῶς. Ὁ Γαρσιλάζος Βέγας, ὁ τῶν νεωτέρων χρόνων Θεόκριτος, ἔπесε, μετὰ βραχὺ ἀλλὰ περίδοξον στρατιωτικὸν στάδιον, ἄγων ξιφῆρης τὰ ἐπὶ τὴν ἔξοδον ὁρμήσαντα τάγματα. Ὁ Ἀλόνζος Ἐρκίλλας ἠρίστευσεν ἐν τῷ ἀραυκανικῷ ἐκείνῳ πολέμῳ ὃν ἔπειτα ὕμνησε δι' ἐνὸς τῶν καλλίστων ἡρωϊκῶν ἐπῶν ὅσα παρήγαγεν ἡ Ἰσπανία. Ὁ Οὐρτάδος Μενδόζας, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα παραβάλλονται πρὸς τὰ τοῦ Ῥωμαίου Ὁρατίου, χαριέστατα δὲ εἶναι καὶ τὰ διηγήματα, παρίσταται ὑπὸ τῆς ἱστορίας ὡς εἰς τῶν τραχυτάτων ἐκείνων καὶ σιδηροφυῶν ἀνθυπάτων, δι' ὧν ἡ Ἰσπανία ἐδέσμευσε τότε τὴν ἀσθενῆ Ἰταλίαν. Ὁ Λόπες Βέγας, εἰς τῶν μεγίστων δραματικῶν ποιητῶν τοῦ κόσμου, ὑπηρέτησεν ἐπὶ τῆς γιγαντώδους Ἀρμάδας, ἣτις ἐξέπεμψθη ἵνα κατακτήσῃ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τοσοῦτον οἰκτρῶς ἀπέτυχεν· ὁ Σερβάντης, ὁ ἀείμνηστος τοῦ Δὸν Κισότου συγγραφεύς, ἐπληγώθη ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὴν κρίσιμον περὶ Ναύπακτον ναυμαχίαν, καθ' ἣν, τῷ 1571, ἡ χριστια-

νικῇ Εὐρώπῃ συνέτριψε τὸ πρῶτον τὴν ναυτικὴν τῶν Ὀθωμανῶν δύναμιν.

Ὅμοίως δ' ἐταυτίσθη ἡ θεωρία καὶ ἡ πράξις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, καὶ ἰδίως ἐν Ἀθήναις ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ὁ Σόλων, ὅστις διετέλεσε ποιητὴς ἐνταυτῷ καὶ πολεμιστὴς, καὶ νομοθέτης, ὑπῆρξεν ὁ πρόδρομος τοῦ Αἰσχύλου, ὅστις διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἐμάχετο ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ἐν Μαραθῶνι, καὶ περὶ Ἀρτεμίσιον, καὶ ἐν Σαλαμῖνι, καὶ ἐν Πλαταιαῖς, διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἐδημιούργει τὴν δραματικὴν ποίησιν· ὁ πρόδρομος τοῦ Σοφοκλέους, ὅστις ἅμα μὲν μετεῖχε τῆς ἐπὶ τὴν Σάμον στρατείας τῶν Ἀθηναίων, ἅμα δὲ ἔγραφε τὰ ἀθάνατα αὐτοῦ δράματα· ὁ πρόδρομος τοῦ Θουκυδίδου καὶ τοῦ Ξενοφῶντος οἵτινες ὑπῆρξαν οὐ μόνον στρατηγοὶ ἀλλὰ καὶ ἱστορικοὶ ἐξοχοί· ὁ πρόδρομος ἐνὶ λόγῳ πλείστων ἄλλων τοιούτων ἀνδρῶν, οἵτινες συνεπήγοντο τὰ ἔργα εἰς τοὺς λόγους, καὶ τοὺς λόγους εἰς τὰ ἔργα. Ναὶ μὲν προϊόντος τοῦ χρόνου, καὶ ἰδίως ἀπὸ τῶν μέσων τῆς πέμπτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, διεκρίθη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ θεωρητικὸς ἀπὸ τοῦ πρακτικοῦ βίου· ἀλλ' ἡ παιδεία ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον σκοπὸν κύριον εἶχε τὴν μόρφωσιν ἀνδρῶν ἐπιτηδείων νὰ πράξωσι τὰ δημόσια, καὶ ἐξηκολούθει, τούτου ἕνεκα, παράγουσα πολίτας, οἵτινες δὲν ἦσαν μὲν ἐνταυτῷ πολιτικοὶ ἄνδρες, καὶ φιλόσοφοι, ἢ ποιηταί, ἢ ἱστορικοί, ἦσαν ὅμως κυβερνῆται τῶν πραγμάτων καὶ στρατηγοὶ ἐν πολέμοις δεξιότατοι· οἷον ὁ Κλεισθένης, ὁ Μιλτιάδης, ὁ Κίμων, ὁ Ξάνθιππος, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἀριστείδης, ὁ Περικλῆς, ὁ Ἐφιάλτης, ὁ Τολμίδης, ὁ Μυρωνίδης, ὁ πρεσβύτερος Θουκυδίδης, ὁ Νικίας, ὁ στρατηγὸς Δημοσθένης, ὁ Θρασύβουλος, ὁ Ἴφικράτης, ὁ Τιμόθεος καὶ πλείστοι ἄλλοι. Κατὰ δυστυχίαν, ἐπὶ τέλους ὁ θεωρητικὸς βίος οὐ μόνον ἐχωρίσθη ἀπὸ τοῦ πρακτικοῦ, ἀλλὰ καὶ πολέμιος αὐτοῦ ἀπέβη, καὶ ἰδίαν τινὰ αὐτοτελῆ ἐπεδιώξεν ὑπαρξίν, ὥστε ἐνῷ ἡ ῥητορικὴ σκοπὸν εἶχε τὴν μόρφωσιν πρακτικῶν ἀνδρῶν λογίων, ἡ λεγομένη διαλεκτικὴ, κατ' ἀντίθεσιν αὐτῆς ἡγωνίζετο νὰ σχηματίσῃ ἄνδρας δεξιούς περὶ τὸν θεωρητικὸν ἀπλῶς λόγον καὶ κατάρθωσεν οὕτω νὰ πληρώσῃ τὴν Ἑλλάδα ἀνθρώπων κατατριβόντων τὸν χρόνον αὐτῶν περὶ ἀγόνους καὶ ἀτελευτήτους λογομαχίας· τοῦτο δὲ ὑπῆρξεν ἐν τῶν κυριωτάτων συμπτωμάτων τῆς πρώτης τῆς πατρίδος ἡμῶν παρακμῆς. Διότι ἀπαραίτητον μὲν δὲν ὑπάρχει νὰ ἦναι οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες καὶ φιλόσοφοι, ἢ ποιηταί, ἢ ἱστορικοί, ἀπαραίτητον ὅμως εἶναι ὁ μὲν ἐνεργητικὸς βίος νὰ ἀντλή ἀδιαλείπτως ἠθικὰς

καὶ διανοητικὰς δυνάμεις ἐκ τοῦ θεωρητικοῦ, ὁ δὲ θεωρητικὸς νὰ πο-
ριζῇται ἀκαταπαύστως πρακτικὰς δυνάμεις ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ· ἄλλως
οἱ μὲν πολιτικοὶ ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἀμυθεῖς καὶ ἀνίκανοι, οἱ δὲ λόγιοι,
σχολαστικοὶ καὶ εἰς τὴν πολιτείαν ἄχρηστοι, ἂν ὅχι ἐπιζήμιοι. Ἐν τῇ
ἐβδόμῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, τὰ δύο ταῦτα ρεύματα, ὅχι μό-
νον δὲν ἦσαν ἀλλότρια πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ, καθὼς εἶδομεν, πολλάκις
ἀνεμίγνυνον ἐν τῇ αὐτῇ κοίτῃ τὰ ζωοφόρα αὐτῶν νάματα, πρωῒμωτα-
τος δὲ καρπὸς, καθ' ὅσον ἠξεύρομεν, τοῦ ὑπ' αὐτῶν ποτισθέντος ἑλλη-
νικοῦ πνεύματος, ὑπῆρξεν ὁ Σόλων.

Ἦτο δὲ ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης ὅτε τῷ 598 κατὰ πρῶτον βλέπο-
μεν αὐτὸν παριστάμενον εἰς τὸ δημόσιον τῆς πατρίδος αὐτοῦ στάδιον.
Τὰ Μέγαρχ ἦσαν τότε τοσοῦτον ἰσχυρὰ ὥστε διεπολέμουν ἐπιτυχῶς
πρὸς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπὶ τινα χρόνον εἶχον ἀφαιρέσει ἀπὸ αὐτῶν τὴν
ἀξιόλογον νῆσον Σαλαμῖνα. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπέκαμον πολεμοῦντες τὸν
μακρὸν καὶ δυσχερῆ ἐκεῖνον πόλεμον· ὅθεν καὶ ἀπηγόρευσαν διὰ νόμου
πᾶσαν οἰανδὴποτε περὶ ἀνακτῆσεως τῆς Σαλαμῖνος πρότασιν. Ἀλλ' ὁ
Σόλων, μὴ ὑποφέρων τὴν ἀδοξίαν ταύτην, πρὸ πάντων μὲν ἡσχολήθη
νὰ συντάξῃ, ποίημα, τὸ ὁποῖον ἐπεγράφετο Σαλαμῖς καὶ συνέκειτο ἐκ
στίχων ἑκατὸν, χαριέντως πάνυ πεποιημένων, λέγει ὁ Πλούταρχος, ἐξ
ᾧ ὅμως δὲν περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς εἰμὴ ὀκτὼ στίχοι ἐν ὅλοις. Ἐπειτα
δὲ προσποιηθεὶς ἑκστασιν λογισμῶν, ἐξηπῆδησεν αἰφνης εἰς τὴν ἀγοράν,
φορῶν πιλίον δηλαδὴ σκουφίτσαν ἀπὸ κετσέν, καί, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν λί-
θον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου συνήθως ἐκήρυττεν ὁ τῆς πόλεως κήρυξ, ἤρχισεν
ᾄδων πρὸς τὸν συνδραμόντα πολὺν ὄχλον, τὰ ἐλεγεία αὐτοῦ.

Αὐτὸς ἦλθον κήρυξ ἀπὸ τῆς περιποθήτου Σαλαμῖνος· καὶ ἀντὶ τῶν
λόγων τῆς ἀγορᾶς, ψάλλω πρὸς ὑμᾶς ἔπη·

Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἡμερτῆς Σαλαμῖνος,
κόσμον ἐπέων, ᾧδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

Κατέδειξε δὲ τὸ αἰσχος τοῦ νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν νῆσον εἰς τοὺς
Μεγαρεῖς, καὶ ἀνεφώνησεν ὅτι ἂν οἱ συμπολιταὶ αὐτοῦ δὲν αἰσθάνωνται
τὸ αἰσχος τοῦτο, αὐτὸς ἤθελε τότε προτιμήσει νὰ λέγηται Φολεγάν-
δριος ἢ Σικινήτης ἀντὶ Ἀθηναίου· διότι μετ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἤθε-
λον ἀρχίσει νὰ λέγωσιν· ἰδοὺ Ἀττικὸς ἀνὴρ ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐγκα-
τέλιπον τὴν Σαλαμῖνα.

Εἶην δὴ τότε ἔγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης
 ἀντὶ γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
 αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἦδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο·
 Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμيناφετῶν.

Καὶ ἐπὶ τέλους ἀνέκραζεν·

Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχισόμενοι περὶ νήσου
 ἱερτῆς, γαλεπὸν τ' αἰσχος ἀπωσόμενοι.

Διὰ τὸ νὰ ἐννοήσωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον ἐπέφερον τὰ ἔτη ταῦτα τοῦ Σόλωνος, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν ἐπροξένουν βραδύτερον μὲν οἱ λόγοι τοῦ Περικλέους ἢ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἀλλὰ δὲ ποτε ἀφ' ἑτέρου, ἐπὶ τῶν ἡρωικῶν χρόνων, αἱ ποιητικαὶ ἀγορεύσεις τοῦ Νέστορος ἢ τοῦ Ὀδυσσεύς. Διότι ἡ ἔμμετρος ἐκείνη τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος δημηγορία ἀποτελεῖ μέσον τινὲς κρίκον τῆς ἀλύσεως δι' ἣς συνδέεται ἡ ὁμηρικὴ ἀγορὰ μετὰ τῶν μεταγενεστέρων ἐκκλησιῶν τοῦ δήμου καὶ διεξηγεῖ πῶς κατὰ μικρὸν οἱ ἀφελεῖς ἀγορηταὶ καὶ ἀκροαταὶ τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς διεπλάσθησαν εἰς τοὺς τεχνικοὺς ῥήτορας καὶ ἐκκλησιαστάς τῶν δημοσθενικῶν χρόνων. Ὑφόντι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπανάλαβον τὸν πόλεμον καὶ ἀνηγόρευσαν τὸν Σόλωνα στρατηγόν. Ὁ δὲ, πρῶτον μὲν ἐξελεῦσας, ἐκ παραγγελίας τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, διὰ θυσιῶν τοὺς ἐνίκους τῆς Σαλαμῖνος ἥρωας, ἔπειτα δὲ ἐπιτεθεὶς κατὰ τῆς νήσου μετὰ 500 ἐθελοντῶν, ἐγένετο κύριος αὐτῆς. Ἀλλ' οἱ Μεγαρεῖς ἐξηκολούθησαν ἀγωνιζόμενοι ἵνα ἀνακτήσωσι τὴν χώραν, μέχρις οὗ ἀμφοτέροι οἱ διαμαχόμενοι συνεφώνησαν νὰ καταστήσωσι τοὺς Λακεδαιμονίους διαλλακτὰς καὶ δικαστὰς· καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέτρεψαν τὴν νῆσον εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Ἐδίκασαν δὲ τὴν δίκην ταύτην Σπαρτιατῶν πέντε ἄνδρες· Κριτολαΐδας, Ἀμομφάρετος, Ὑψηχίδας, Ἀναξίλας καὶ Κλεομένης.

Πλὴν τῆς ἀνακτήσεως ταύτης τῆς Σαλαμῖνος, ἠὔξησε τὴν φήμην τοῦ Σόλωνος καὶ ἡ μετοχὴ αὐτοῦ εἰς τὸν κατὰ Κιρραίων πόλεμον, περὶ οὗ ἄλλοτε (σελ. 150 καὶ ἐπ.) εἵπομεν πλεονότερα· ὥστε μέγα ἤδη ἦτο τὸ ὄνομα αὐτοῦ καθ' ἣν ἐποχὴν ἐπῆλθεν ἡ προαναφερθεῖσα μεταξὺ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν καὶ τῶν ἄλλων εὐπατριδῶν διχόνοια, ἥτις ἀπέβη ἐτι δεινότερα διὰ τὰς ἄλλας τῆς πολιτείας περιστάσεις.

Ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀναφαίνονται τότε τρεῖς πολιτικαὶ μερίδες· οἱ Πεισιῖς, οὕτω καλούμενοι διότι κατέκουν εἰς τὸ περὶ τὰς Ἀθήνας καὶ

τὴν Ἐλευσίνα πεδίον, ἐνταῦθα ἔχοντες κυρίως τὰ κτήματα, καὶ περιλαμβάνοντες τὰς πλείστας τῶν πλουσιωτάτων τῆς χώρας οἰκογενειῶν οἱ Περαιοὶ, οἵτινες κατέκουν κυρίως εἰς τὴν νοτιανατολικὴν περαιαν τῆς χώρας καὶ εὐποροῦντες ἀπὸ τῆς ἐμπορίας καὶ τῆς ναυτιλίας, ἀπετέλουν μέσσην τινὰ κοινωνικὴν τάξιν μεταξὺ τῶν Πεδιδέων καὶ τῆς τρίτης πολιτικῆς μερίδος, ἥτοι τῶν Διακρίων, οἵτινες ἦσαν οἱ πενέστατοι πάντων, ὠνομάζοντο Διακριοὶ ἀπὸ τῆς Διακριᾶς ὅπου κατέκουν, ἐκαλοῦντο δὲ θῆτες, ὅπως ἐπὶ τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς. Τίνες ἦσαν αἱ ποικίλαι ἀφορμαὶ τῆς ἀμοιβαίας τῶν μερίδων τούτων ἐρίδος, ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν· κυριωτάτη ὅμως ἦτο ἡ ἐλεεινὴ τῶν πενήτων κατὰστασις. Τῶνόντι κατὰ τοὺς βαρβάρους περὶ δανειστῶν καὶ ὀφειλετῶν νόμους, οἵτινες τότε ἴσχυον, ὅχι μόνον εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν Ἀσίαν, ὁ δανειστής ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ ὡς δούλον τὸν μὴ ἀξιόχρεον ὀφειλέτην, νὰ πωλήσῃ αὐτὸν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς, καὶ ὅχι μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνηλίκους αὐτοῦ υἱοὺς, καὶ τὰς ἀγάμους θυγατέρας, καὶ αὐτὰς τὰς ἀδελφάς. Πολλοὶ δὲ τῶν πενεστέρων εἶχον γίνεαι οὕτω δούλοι, πολλοὶ ἐπωλήθησαν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ ἄλλοι ἐδραπέτευσαν ἀπὸ τὴν πατρίδα διὰ νὰ ἀπορύγῃσι τὴν σκληρὰν ταύτην τύχην. Ὅσοι δὲ διετήρουν ἔτι τὰ μικρὰ αὐτῶν κτήματα, ἰναγκάζοντο νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς δανειστάς τὰ πέντε ἕκτα τῆς προσόδου αὐτῶν, διάγοντες αὐτοὶ βίον ἄθλιον, ἀθλιώτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ βίου τῶν εἰλώτων τῆς Σπάρτης, οἵτινες ἔδιδον τὸ πολὺ τὸ ἡμισυ τοῦ καρποῦ. Οἱ Διακριοὶ λοιπὸν ἢ θῆτες ἐστεροῦντο ὅχι μόνον πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀλλὰ καὶ προσωπικῆς ἀσφαλείας. Μέγας δὲ ἐπεκράτει βρασμός διὰ τὰς ἀνωμάλους ταύτας σχέσεις, ὅτε ἐξερράγη ἡ μεταξὺ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν καὶ τῶν ἄλλων εὐπατριδῶν ἔρις. Συνέβησαν συγχρόνως καὶ νοσήματα ἐπιδημικὰ· ἡ δὲ συνδρομὴ ὅλων τούτων τῶν κακῶν παρήγαγε, κατὰ τὸ σῆμα, πλὴν τῶν πραγματικῶν δεινῶν, πολλὰ ἄλλα φαντασιώδη, φόβους, δεισιδαιμονίας, καὶ ἐν γένει πολλὴν ἠθικὴν ταραχὴν. Ὁ Σόλων ἐνόησεν ὅτι ἡ πολιτεία ἔχει χρειάν μεταρρυθμίσεως καὶ ὅτι ἡ μεταρρυθμῖσις αὕτη, ἂν δὲν γίνῃ εἰρηνικῶ τῷ τρόπῳ, θέλει διεξαχθῇ διὰ τῆς βίας, συνεπιφέρουσα ἔτι μεγαλητέρας συμφοράς. Ὅθεν πρὸ πάντων κατέπεισε τοὺς Ἀλκμαιωνίδας, τῶν ὁποίων ἦτο φίλος, νὰ ἐνδύσῃσι, καὶ συγκροτηθέντος δικαστηρίου ἐκτάκτου 300 εὐπατριδῶν, οἱ περὶ τὸν Μεγακλέα, ἀνακηρυχθέντες ἔνοχοι, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς πατρίδος, ἐπὶ τινα χρόνον, τῷ 597.

Ἐνταύτῳ ὁ Σόλων ἐνήργησε, διὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, νὰ προσκληθῇ εἰς Ἀθήνας, ἐκ Κρήτης, Ἐπιμενίδης ὁ ἐκ Φαιστού ἢ Κνωσοῦ, πόλεων τῆς νήσου ταύτης, ὅστις ἦτο εἰς τῶν ἀνδρῶν τοὺς ὁποίους κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἠυλαβοῦντο πάντες εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς σοφοὺς περὶ τὰ θεῖα καὶ περὶ τὰ ἀνθρώπινα ἐμπείρους· ὅθεν ἐλέγετο θεοφιλῆς, καὶ ἰατρόμαντις, καὶ καθαρτής. Ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀθήνας, ὅχι μόνον διὰ πολλῶν τελετῶν καὶ ἀγνισμῶν παρηγόρησε τὰ πνεύματα, ἀλλὰ ἐξαιρέτως ἠηργέτησε τὴν πόλιν συντελέσας, διὰ τῆς θρησκευτικῆς αὐτοῦ ἐπιτροῆς, νὰ ἐκλεχθῇ ὁ Σόλων, τῷ 594, ἄρχων ἐπώνυμος μετὰ αὐτοκράτορος νομοθετικῆς ἐξουσίας.

Ἄν ἤθελε τότε ὁ Σόλων, ἡδύνατο βεβαίως νὰ μοναρχήσῃ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, καθὼς ὁ Κλεισθένης ἐν Σικυῶνι, ὁ Περίανδρος ἐν Κορίνθῳ, ὁ Πολυκράτης ἐν Σάμῳ, καὶ τόσοι ἄλλοι τύραννοι τῶν χρόνων τούτων· καθὼς μετ' ὀλίγον ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις ὁ Πεισίστρατος. Τίς ἡδύνατο νὰ ἀντισταθῇ εἰς αὐτόν; Τὸ πλῆθος, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ αὐτοῦ, ἦτο πρόθυμον νὰ ὑποστηρίξῃ πάντα τὸν ἐπαγγελλόμενον νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὸ ἀπὸ τῆς καταθλιπτικῆς τῶν ὀλίγων δειναστείας. Ἡ ἰδέα ἰσχύοντος καὶ ἐλευθέρου πολιτεύματος ἦτο ἔτι τοσοῦτον ἀλλοτρία εἰς τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὥστε πολλοὶ καὶ τῶν μέσων πολιτῶν, θεωροῦντες δύσκολον καὶ σχεδὸν ἀκατόρθωτον τὴν διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ νόμου μεταβολήν, ἦσαν διατεθειμένοι νὰ ἐπιστήσωσιν εἰς τὰ πράγματα ἓνα, τὸν δικαιοτάτον καὶ φρονιμώτατον. Οἱ ὀλιγαρχικοὶ ἦσαν κατεπτοημένοι· ὑπῆρχε δὲ, ὡς ἐλέγετο, καὶ μαντεία πυθικὴ λέγουσα πρὸς τὸν Σόλωνα·

Ἦσο μέσῃν κατὰ νῆα, κυβερνητήριον ἔργον
εὐθύνων· πολλοὶ ται Ἀθηναίων ἐπίκουροι.

Τὸ κοινὸν φρόνημα τὸ ὁποῖον ἐπεκράτει τότε ἐν Ἀθήναις κατέστησε γνωστὸν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ὁ Σόλων, ἀπομνημενύσας τὰς ἀστείας κρίσεις αἵτινες ἐκυκλοφόρησαν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ περὶ αὐτοῦ, ἅμα οὗτος, νομοθετήσας, παρητήθη τῆς ἀρχῆς ἀντὶ νὰ σφετερισθῇ αὐτὴν διαρκῶς. Ὅθεν ἐνομίσασαμεν καλὸν νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος κρίσεις, οὐχὶ κατὰ λέξιν μεταφράζοντες τὸ πρωτότυπον, ἀλλὰ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ προσπαθοῦντες νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τοὺς πολλοὺς τῶν ἀναγνωστῶν ὅπως συνήθως πράττομεν ὁσάκις ἀναφερόμεθα εἰς ἀρχαῖα κείμενα. Ἐλέγον λοιπὸν τότε εἰς Ἀθήνας, ὅτι ὁ Σόλων δὲν εἶναι οὔτε

βαθύφρων, οὔτε συνετὸς ἀνὴρ· διότι ἐνῶ ὁ θεὸς ἔδωκεν αὐτῷ τύχην λαμπράν, αὐτὸς δὲν ὠφελήθη ἐξ αὐτῆς· δὲν ἀνεσήκωσε τὸ μέγα δίκτυον εἰς τὸ ὑποῖον εἶχεν ἐμπέσει ἡ ἄγρᾱ, ἀλλ' ἐφάνη ἐνδεής καὶ τόλμης καὶ νοῦ. Εἰς μάλιστα τῶν κατηγόρων ἐκείνων, μετὰ κωμικῆς τῇ ἀληθείᾳ ἀγανακτῆσεως ἐξέφραζε τοὺς πόθους αὐτοῦ, ἃν ἐλάμβανε τὸ ἀζῖωμα τοῦ Σόλωνος. Ἄ!, ἀνέκραζεν, ἅς ἐτυράννευον μίαν μόνην τοῦλάχιστον ἡμέραν τῶν Ἀθηναίων, διὰ νὰ συλλέξω ἄφθονον πλοῦτον, καὶ ἔπειτα ἅς ἔπασχον τὰ πάνθ' ἐκείνα καὶ ἅς ἡρανιζόμεν κατὰ κράτος.

Οὐκ ἔφω Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνὴρ·
ἐσθλὰ γὰρ θεοῦ διδόντος, αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
περιβαλὼν δ' ἄγρην, ἀγασθεὶς οὐκ ἀνέσπασεν μέγα
δίκτυον, θυμοῦ θ' ἀμαρτῇ καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς.
Ἦθελον γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν
καὶ τυραννεύσας Ἀθηναίων μοῦνον ἡμέραν μίαν,
ἄσχος ὕστερον δεδάρθαι κάπιτετρίφθαι γένος.

Οἱ δὲ σπουδαιότεροι τῶν φίλων, προσπαθοῦντες νὰ τὸν καταπέισωσι νὰ καταλάβῃ διαρκῶς τὴν ὑπερτάτην ἀρχήν, ἔλεγον αὐτῷ τὸ ἐναντίον ἀκριβῶς τοῦ ὅ,τι ἐν Ἀγγλίᾳ, κατὰ τὴν ἐπτακαὶδεκάτην ἑκατονταετηρίδα, ἔλεγον πρὸς τὸν δικτάτορα Ὀλιβιέρον Κρόμβελλ οἱ τούτου ἐπιστήθιοι καὶ ὁπαδοί. Οἱ τελευταῖοι ἤξιουν, ὅτι ἤθελον τὸν Κρόμβελλ μονάρχην, ἀλλ' ὅχι βασιλέα· οἱ δὲ τοῦ Σόλωνος φίλοι προέτρεπον αὐτὸν νὰ μὴ φοβῇται τὸ τῆς μοναρχίας ἦτοι τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα, διότι, ἕνεκα τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ, τάχιστα ἡ τυραννὶς αὕτη θέλει ἀποβῇ βασιλεία. Ὁ Σόλων ὅμως ἀπήντα εἰς αὐτοὺς, ὅτι καλὸν μὲν χωρίον εἶναι ἡ τυραννὶς, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀπόβασιν, ὅ ἐστι δὲν ἔχει διέξοδον. Ἐκ πάντων δὲ τούτων καὶ ἐξ ὧσαν προϊόντος τοῦ λόγου θέλομεν εἶπει, καθίσταται πρόδηλον ὅτι ὁ Σόλων δὲν εἶχε τὴν μανιώδη ἐκείνην φιλαρχίαν, ἥτις δυστυχῶς εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμπάρεδρος τῆς μεγαλοφυΐας. Ὁ Σόλων ἦτο ἐκ τῶν μετριοπαθεστέρων φύσεων, αἵτινες ἤξεύρουσιν ὅτι ὅσῳ μέγας, ὅσῳ εὐτυχὴς καὶ ἂν ᾖ ἄνθρωπος εἰς, δὲν δύναται νὰ ἀποβῇ πρόξενος εὐημερίας διαρκοῦς τῆς πικρῆς αὐτοῦ ἐάν, διὰ νόμων ἀγαθῶν, δὲν καταστήσῃ αὐτὸ τὸ ἔθνος ἄξιον νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπολαμβάνον τὰς εὐεργεσίας τῆς συνέσεως καὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ ἐνὸς ἐκείνου ἀνδρός· καὶ δὲν γινώσκουσι μόνον τὴν ἀλήθειαν ταύτην αἱ τοιαῦται φύσεις, ἀλλ' ἔχουσι πρὸς τούτοις τὴν δύναμιν νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὸ κράτος αὐτῆς, ἀναδεικνυόμεναι οὕτω καθυπέρτεραι βεβαίως τῆς ἀκορέστου

φιλοδοξίας ἦτις, τυφλουμένη ἀπὸ τὰ πάθη αὐτῆς, θυσιάζει εἰς αὐτὰ τὸ μόνιμον τῆς πατρίδος συμφέρον·

εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην
πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλίχου
οὐ καθηψάμην, μιάνας καὶ καταισχύνας κλέος,
οὐδὲν αἰδεῖμαι· πλέον γὰρ ὧδε νικήσειν δοκέω
πάντας ἀνθρώπους.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Γεώργιος Οὐάσιγκτων, περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ἐν τῇ ἀρκτῷ Ἀμερικῇ· τοιοῦτος ὁ Γουλιέλμος ὁ Σιωπηρός, περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἐν Ὀλλανδίᾳ, ἀμφοτέρω ἐπὶ τῆς ἀκραδάντου βάσεως τῆς εὐνομίας ιδρύσαντες τὴν τε ἰδίαν εὐκλειαν καὶ τὴν τῶν πατρίδων αὐτῶν εὐημερίαν. Τοιοῦτος καὶ ὁ Σόλων. Ἐὰν δὲν ἐβασίλευσεν ἐν Ἀθήναις τὴν βασιλείαν τῶν Περιάνδρων καὶ τῶν Πεισιστράτων, ἐὰν ἡρέσθη εἰς τὸ πρόσκαιρον ἄξιωμα τοῦ πρώτου τῆς πολιτείας ἄρχοντος· ἐὰν, ἀνασώσας τὴν πατρίδα ἀπὸ τοῦ χείλους τοῦ κρημνοῦ, καὶ θέσας τὰ θεμέλια τῆς ἀπαραμίλλου αὐτῆς δόξης, κατῆλθεν ἔπειτα εἰς τὴν τάξιν ἀπλοῦ ιδιώτου, ἀνεπιβάσθη ὅμως ὑπὸ τῆς ἱστορίας εἰς τὴν περιωπὴν τῶν δαιμονίων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες διὰ τὴν παγκόσμιον ἠθικὴν αὐτῶν ἐπιρροήν, δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς οἱ βασιλεῖς τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ πρώτη κοινωνικὴ πληγὴ ἣν ἐνόμισεν ἀπαραίτητον νὰ θεραπεύσῃ ὁ Σόλων ἦτο ἡ ἀθλία τῶν πενήτων καταστάσεις, ὧν ἄλλοι μὲν εἶχον καταντήσῃ δοῦλοι, ἄλλοι δὲ ἐπωλήθησαν ἢ ἐδραπέτευσαν εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, οἱ δὲ περιλιπόμενοι ἠπείλουν, διὰ τὴν ἀδιάκοπον καὶ ἀκόρεστον πλεονεξίαν τῶν πλουσίων, νὰ ἐπιφέρωσι δεινὴν ἐμφυλίαν ἑκρηξίν. Τὴν φοβεράν εἰκόνα τοῦ σάλου εἰς τὸν ὁποῖον εὕρίσκετο ἐκ τούτου ἡ πόλις καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς διὰ νέων νόμων ἀποτροπῆς τῶν ἐπικρεμάτων κινδύνων, παρέστησεν αὐτὸς ὁ Σόλων εἰς τὰς περισθεσίαις ἐν μέρει « ὑποθήκας εἰς Ἀθηναίους. »

Ἡ πόλις ἡμῶν, λέγει, κατὰ μὲν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Διὸς, καὶ τὴν βούλησιν τῶν μαχάρων καὶ ἀθανάτων θεῶν, οὐδέποτε ἤθελε καταστραφῇ, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὥς ἡ μεγάλθυμος αὐτῆς ἐπίσκοπος, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἰσχυροῦ πατρὸς Παλλὰς, κρατεῖ ὑπεράνω ἡμῶν τὰς χεῖρας αὐτῆς. Ἄλλ' αὐτοὶ οἱ πολῖται αὐτῆς θέλουσι, διὰ τῆς μωρίας καὶ πλεονεξίας αὐτῶν, νὰ φθείρωσι μεγάλην πόλιν. Οἱ ἡγεμόνες τοῦ δήμου εἶναι ἄδικοι, καὶ

κινδυνεύουσι νὰ πάθωσιν, ἔνεκα τῆς μεγάλης αὐτῶν ἀδικίας, πολλὰ δεινὰ. Διότι δὲν ἤξεύρουν νὰ περιστείλωσι τὴν ἀπληστίαν αὐτῶν καὶ νὰ ἀπολαύσωσιν ἐν ἡσυχίᾳ τὰ παρόντα ἀγαθὰ, ἀλλ' ἀγωνίζονται ν' αὐξάνωσι τὸν πλοῦτον αὐτῶν δι' ἀνόμων ἔργων. Καὶ οὔτε τῶν ἱερῶν κτημάτων, οὔτε τῶν δημοσίων φειδόμενοι, κλέπτουσι καὶ ἀρπάζουσιν ἄλλοθεν ἄλλος, οὐδὲ φυλάττουσι τοὺς σεβαστοὺς ὀρισμοὺς τῆς Δίκης, ἥτις, σιγῶσα μὲν θεωρεῖ τὰ τε γινόμενα καὶ τὰ πρότερον συμβάντα, προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου πάντοτε ἔρχεται νὰ τιμωρήσῃ τοὺς παραβάτας. Ἐντεῦθεν ἔπαθεν ἤδη πᾶσα πόλις ἀναπόφευκτον ἔλκος καὶ ταχέως προέβη εἰς κακὴν δουλосύνην, ἥτις ἐγείρει τὴν ἐμφύλιον στάσιν καὶ τὸν εὐδοντα πόλεμον, τὸν ἐπάγοντα τὴν καταστροφὴν πολλῶν νέων ἀνδρῶν· διότι ἀναγκαιῶς ἐπέρχονται συγκρούσεις, ἀγαπηταὶ μὲν εἰς τοὺς ἀδικοῦντας, ὀλέθρια δὲ εἰς τὸ πολυπόθητον ἄστυ. Καὶ τοιαῦτα μὲν ἀπειλοῦνται εἰς τὸν δῆμον κακὰ·

... τῶν δὲ πενιχρῶν
 ἰκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἄλλοδαπὴν
 πραθέντες δεσμοῖσι τ' ἀεικελίοισι δεθέντες
 καὶ κακὰ δουλосύνης στυγὰ φέρουσι βίᾳ.

Οὕτως ἡ κοινὴ συμφορὰ εἰσβάλλει εἰς τὴν οἰκίαν ἐκάστου, καὶ οὐδ' αἱ αὐλαιοὶ θύραι ἀναχατιζοῦσιν αὐτήν, ἥτις, ὑπὲρ τὸ ὑψηλὸν πηδῆσασα τεῖχος, σὲ εὕρισκει πάντως καὶ ἂν ἤθελες καταφύγει εἰς τὸν ἐνδότατον τοῦ κοιτῶνος μυχόν.

Ταῦτα διδάξει θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
 ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει,
 εὐνομία δ' εὐκοσμία καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει
 καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·
 τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἁμαυροῖ,
 αὐαίνει (ξηραίνει) δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα,
 εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς ὑπερήφανά τ' ἔργα
 πραύνει, παύει δ' ἔργα διχαστασίας,
 παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον, ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
 πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτὰ (συνετὰ).

Τὰ φοβερά λοιπὸν ἐκεῖνα κακὰ ἐπεχείρησε νὰ ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῆς πόλεως ὁ Σόλων, καὶ νὰ θέσῃ ἐν αὐτῇ τὸ θεμέλιον τῶν ἀγαθῶν τῆς εὐνομίας, διὰ τοῦ πρώτου αὐτοῦ νόμου, ὅστις ὠνομάσθη σεισάχθεια, δηλαδὴ ἀπόσεις τοῦ ἄχθους, τοῦ βάρους. Περὶ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, ὅχι μόνον οἱ νεώτεροι διαφωνοῦσιν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι δὲν συνε-

φώνουν πρὸς ἀλλήλους, καίτοι ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν ὀλόκληρα τὰ ποιήματα τοῦ Σόλωνος· ὥστε φαίνεται ὅτι οὐδὲ τὰ ποιήματα ἐξεφράζοντο εὐκρινῶς περὶ τῶν ἐνεργηθέντων. Ἐκ τῶν σωζομένων σήμερον ἀποσπασμάτων αὐτῶν, ἐξάγεται 1) ὅτι κατηργήθησαν οἱ ὅροι τῆς γῆς, δηλαδὴ ὅλαι αἱ ἔνεκα προγεγεννημένων δανείων κτηματικαὶ ὑποθήκαι· 2) ὅτι ἀπηγορεύθη τὸ ἐπὶ τοῖς σώμασι δανεῖζειν, ὃ ἐστὶ τὸ νὰ δανείζη τις λαμβάνων, ὡς πρότερον, ὑποθήκην τὸ σῶμα τοῦ ὀφειλέτου καὶ δυνάμενος νὰ καταστήσῃ αὐτὸν δοῦλον ἐὰν δὲν πληρώσῃ· 3) ὅτι ἀνεκφυγῆθησαν ἐλεύθεροι πάντες οἱ ὀφειλέται ὅσοι εἶχον γίνεαι δοῦλοι, ἐξηγοράσθησαν δὲ, διὰ δαπάνης δημοσίας, οἱ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν πωληθέντες. Ἐκ τούτων ὀρμώμενοι πολλοὶ, καὶ ἰδίως ὁ Πλούταρχος, ἠξίωσαν, ὅτι διὰ τοῦ προκειμένου νόμου κατηργήθησαν ἐντελῶς ὅλα τὰ χρέη καὶ ὅτι ὁ Σόλων κατ' εὐφημισμὸν ὠνόμασε σεισάχθειαν τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν. Διότι, ἐπιφέρει ὁ βιογράφος οὗτος, οἱ Ἀθηναῖοι συνειθίζον πολλὰκις νὰ μετριάζωσι δι' εὐφώνου ὀνόματος, τὸ δὺσφημον τῶν πραγμάτων, λέγοντες λ. χ. τὸ δεσποτήριον, οἴκημα· τοὺς φόρους, συντάξεις· τὰς φρουράς τῶν πόλεων, φυλακὰς, καὶ ἄλλα τοιαῦτά τινα ἀστεῖως ὑποκορίζοντες. Τοῦτο εἶναι ἀληθές, καὶ εἶναι χαρακτηριστικώτατον τοῦ ἥθους τῶν Ἀθηναίων, τῶν ὁποίων ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα λεπτότης ἐνθυμίζει ὅπως οὖν τοὺς Ἀγγλους, τοὺς ἀποφεύγοντας, χάριν ὑπερβολικῆς εὐσχημοσύνης, νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν κυρίαν λέξιν ὡς πρὸς τινα ἐσώματα ἱμάτια τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἀλλ' ἐφαρμόζεται ἄρα γε ἡ παρατήρησις τοῦ Πλουτάρχου ἰδίως ἐπὶ τοῦ προκειμένου; Παρεκτὸς τῶν προειρημένων διατάξεων, εἶναι βέβαιον, ὅτι διὰ τῆς σεισασχθείας ἡλαττώθη ἡ ματαλλικὴ ἀξία τῆς δραχμῆς κατὰ 27 %, διατηρηθείσης τῆς ὀνομαστικῆς αὐτῆς ἀξίας· εἰς τρόπον ὥστε ἕκτοτε 100 νέαι δραχμαὶ δὲν εἶχον εἰμὴ 73 ἀρχαίων δραχμῶν ἄργυρον. Τίς ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ σκοπὸς τῆς νομισματικῆς ταύτης μεταρρυθμίσεως; Ἄν ὅλα τὰ χρέη κατηργοῦντο, ἂν ὅλαι αἱ ληψοδοσίαι ἔμελλον τοῦ λοιποῦ ἐξυπαρχῆς νὰ ῥυθμισθῶσιν, ἡ μεταβολὴ ἐκείνη τοῦ νομίσματος ἦτο ἄσκοπος· δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ ἔχῃ λόγον, εἰμὴ ἐὰν ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ εὐκολύνῃ τοὺς ὀφειλέτας περὶ τὴν ἀπόδοσιν προϋπαρχόντων χρεῶν. Τφόντι ὁ πληρωνων 100 νέας δραχμὰς ἀντὶ τῶν 100 ἀρχαίων τὰς ὁποίας ὤφειλεν, ἡλάττονε πραγματικῶς τὸ χρέος αὐτοῦ κατὰ 27 %. Τοσοῦτον δὲ σπουδαία ἐθεωρήθη κατὰ τοῦτο ἡ διάταξις αὕτη, ὥστε πολλοὶ τῶν ἀρχαίων, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀνδροτίων, καταντήσαντες εἰς ἀντίθετον ὅλως

δι' ὅλου γνώμην τῆς γνώμης τοῦ Πλουτάρχου, ἐπρέσθουσιν ὅτι ἡ σεισάχθεια οὐδὲν χρέος κατήργησεν, ἀλλὰ μόνον ἀνεκούφισεν ὅλους τοὺς ὀφειλέτας περὶ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὀφειλῆς αὐτῶν κατὰ 27 %. Ἀλλὰ τοῦτο πάλιν πῶς συμβιβάζεται πρὸς τὸ ἐν τοῖς ποιήμασι διαρρηθὴν λεγόμενον, ὅτι κατηργήθησαν πᾶσαι αἱ διὰ προηγούμενα χρέη ὑποθήκαι καὶ ἀπηγορεύθη νὰ μεταχειρίζεται ὁ δανειστὴς τὸν ὀφειλέτην ὡς δοῦλον ; Εἶναι ἀναμφίβολον ὅτι ὑπῆρχον πολλοὶ ὀφειλέται οἵτινες ἢ οὐδεμίαν περιουσίαν εἶχον, ἢ κτημάτια τοσοῦτον γλίσχρα, ὥστε μόλις ἠδύναντο νὰ ἀποζῶσιν ἀπὸ αὐτῶν. Ὅταν λοιπὸν ὁ νόμος ἐστέρησε τὸν δανειστὴν παντὸς μὲν δικαίωματος ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν πρώτων, παντὸς δὲ δικαίωματος ἐπὶ τοῦ κτήματος τῶν δευτέρων, οἵτινες οὐδὲν εἶχον περισσεύμα, πρόδηλον ὅτι ὁ νόμος ἐστέρησε τὸν δανειστὴν παντὸς τρόπου τοῦ νὰ πληρωθῇ ἀπὸ τοιοῦτον ὀφειλέτην, ἐν ἄλλαις λέξεσι κατήργησε τῶν τοιούτων ὀφειλετῶν τὰ χρέη. Ἐπειδὴ ὅμως ἀφ' ἑτέρου ἐκ τοῦ μέτρου τῆς ἐλαττώσεως τῆς μεταλλικῆς ἀξίας τῆς δραχμῆς, δηλοῦται ὅτι ὑπῆρχον βεβαίως καὶ χρέη προηγούμενα τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ πληρωθῶσιν, ἀνάγκη νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ ἀλήθεια, ὡς πρὸς τὴν σεισάχθειαν, εἶναι ἐν τῷ μέσῳ. Τὰ μὲν χρέη τῶν πενεστέρων ὀφειλετῶν, ἃν δὲν κατηργήθησαν ῥητῶς, ὅμως, ὡς ἐκ τῶν διατάξεων τῆς σεισασχθείας, κατήντησαν νὰ μὴ εἰμπορῶσι κατ' οὐδένα τρόπον νὰ εἰσπραχθῶσιν, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν κατάργησιν. Ὑπῆρχον δὲ ἐν τούτοις καὶ ὀφειλέται εὐποροὶ. Οἱ δανεισταὶ τῶν τοιούτων εὐπορωτέρων ὀφειλετῶν δὲν ἠδύναντο ἐπίσης νὰ ἐπιβάλωσι πλεον χεῖρα εἰς τὰ σώματα αὐτῶν, δὲν ἠδύναντο οὐδὲ τὰ κτήματα αὐτῶν νὰ ἐκποιήσωσιν, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ὀφειλέται εἶχον περισσεύματα, εἶχον κινητὴν περιουσίαν, δι' ὧν οἱ δανεισταὶ ἔσωζον τὸ δικαίωμα αὐτῶν. ὥστε τὰ τοιαῦτα χρέη ἦσαν καὶ ἡδη πληρωτέα, ἐκτὸς μόνον, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐνόμισε δίκαιον νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς περὶ ὧν ὁ λόγος ὀφειλέτας ἀνακούφισιν τινα, ἐλαττώσας πραγματικῶς τὰ παρ' αὐτῶν πληρωτέα ποσὰ κατὰ 27 %· ἐνόμισε δὲ τοῦτο τόσῳ μᾶλλον δίκαιον, ὅσῳ πολλοὶ ἴσως τῶν ὀφειλετῶν τούτων ἦσαν ἀφ' ἑτέρου δανεισταὶ ἄλλων ἐντελῶς ἀπόρων, παρ' ὧν οὐδὲν ἠδύναντο νὰ λάβωσιν.

Ὅπως δὴποτε ἡ σεισάχθεια δύναται μὲν μέχρι τινὸς νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἄδικος, καθὼ ἀκυρώσασα προηγούμενας συναλλαγὰς· ἀλλ' ὅταν ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι αἱ πλείους τῶν συναλλαγῶν τούτων ἐγένοντο πρὸς ἀνθρώπους μηδεμίαν ἔχοντας περιουσίαν καὶ ἐπὶ μόνῳ τῷ ὁμολογουμένῳ

σκοπῶ τοῦ νὰ καταστήσωσιν αὐτοὺς δούλους, αὐτοὺς τε καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῶν, ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αἱ συναλλαγαι αὗται ἦσαν κακοήθεις καὶ ὡς τοιαῦται, ἀνάξιαί τῆς προστασίας τοῦ νόμου. Ἐὰν δὲ εἰς τοῦτο προσθέσωμεν, ὅτι δεινὴ ἐντεῦθεν ἐπεκρέματο ἐπὶ τῆς πολιτείας ἐμφυλία ῥῆξις, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ θεωρήσωμεν τὸ μέτρον ὡς ἀναπόδραστον. Ὅτι δὲ ἦτο ἀπαραίτητον ἅμα καὶ ὄχι ἄτοπον, μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ ὅτι οὐδόλως διέσεισε τὴν τῶν συμβολαίων πίστιν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἐπαγίωσεν αὐτήν. Ὅρισθέντος ἤδη ὑπὸ τοῦ νόμου τρόπου δανείων δικαίων καὶ εὐλόγων, δανείων στηριζομένων ἐπὶ τῆς περιουσίας καὶ τῆς τιμῆς τοῦ δανειζομένου, αἱ συναλλαγαι καὶ αἱ ὑποθήκαι οὐ μόνον ἐξηκολούθησαν ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ παραδόξως ἀνεπτύχθησαν, διὰ ῥητοῦ δὲ ὅρκου ὥμνουον ἐκάστοτε οἱ δικασταί, ὅτι δὲν θέλουσιν ἐπιχειρήσει οὐδὲ χρεῶν ἀποκοπὰς, οὐδὲ γῆς ἀναδασμόν.

Ἰπῆρξε δὲ ἡ σεισάχθεια ἡ σπουδαιοτάτη ἴσως τῶν νομοθετικῶν διατάξεων τοῦ Σόλωνα· ὅχι μόνον λόγῳ ἐπιεικείας καὶ δημοσίας τάξεως, ἀλλὰ διότι, ὡς θέλομεν ἐξηγήσει μετ' οὐ πολὺ, διὰ ταύτης μάλιστα τῆς διατάξεως ἐτέθησαν αἱ βάσεις ἀπάσης τῆς μελλούσης ἐλευθερίας καὶ δυνάμεως τῶν Ἀθηνῶν. Ὅθεν δικαίως ὁ μέγας ἀνὴρ ἐσεμνύνετο ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ πλειότερον, ὡς φαίνεται, ἢ ἔνεκα παντὸς ἄλλου νομοθετήματος αὐτοῦ, καὶ εἰς τοὺς Ἰάμβους ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸς κατέστησεν ἐλευθέραν τὴν γῆν τῆς Ἀττικῆς, πρότερον δουλεύουσαν, ὅτι αὐτὸς ἀνέδειξεν ἐλευθέρους πολλοὺς τῶν πολιτῶν, πρότερον, εἴτε ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, εἴτε ἐνταῦθα, εἰς ἄτιμον καταβληθέντας δουλείαν.

Συμμαρτυροῖη ταῦτ' ἄν . . .

. . . Γῇ μέλαινα, τῆς ἐγὼ ποτε

ὄρους ἀνείλον πολλαχῇ πεπηγότας·

πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.

Πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον

ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,

ἄλλον δικαίως· τοὺς δ' ἀναγκαίης ὑπο

χρησμὸν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν

ιέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους,

τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀεικέα

ἔχοντας, ἥδη δεσπότας τρομευμένους,

ἐλευθέρους ἔθηκα . . .

Ἄλλ' ἐπρεπεν ἡ ἐλευθερία αὕτη τῆς γῆς καὶ ἡ τῶν πολιτῶν ἐλευθερία νὰ ἐξασφαλισθῇ δι' ἀποχρώσεως τινὸς ἐγγυήσεως· διότι οἱ εὐπατρίδαι,

ἂν ἐξηκολούθουν διατηροῦντες ἅπαν τὸ προηγούμενον αὐτῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ κράτος, ἡδύναντο μετ' οὐ πολὺ νὰ ἀνορθώσωσι τὴν ἀρχαίαν καταθλιπτικὴν τῶν πραγμάτων κατάστασιν. Τούτου ἕνεκεν ὁ Σόλων ἀπεφάσισε νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν εὐπατριδῶν τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τὸ ὅποιον μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης εἶχον, ὅχι μόνον τοῦ ἐκλέγεσθαι εἰς ὅλας τὰς ἀρχάς, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐκλέγειν εἰς αὐτάς, καὶ τοῦ εὐθύνειν τοὺς ἄρχοντας, δηλαδὴ ἐξελέγγειν τὴν διαγωγὴν αὐτῶν. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως ὁ Σόλων δὲν ἐνόμισε φρόνιμον νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν δῆμον ἅπαντα τὰ δικαιώματα ταῦτα. Ὁ μὲν Σόλων ἦτο ἐκ τῶν πολιτικῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες ὑπολαμβάνουσι μὲν ἀπαραίτητον τὴν εἰς τὰ δημόσια πράγματα μετοχὴν τοῦ δήμου, ἀλλὰ δὲν νομίζουσιν αὐτὸν ἐπιτήδειον, οὔτε νὰ κυβερνᾷ ἑαυτοῦς τὴν πολιτείαν, οὔτε νὰ διακρίνῃ ἀπολύτως ἐκάστοτε τοὺς ἰκανωτέρους νὰ κυβερνᾷσι τὴν πολιτείαν ἄνδρας. Ὅθεν ἀπεφάσισε μὲν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς πολλοὺς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ τοῦ εὐθύνειν τοὺς ἄρχοντας, ἀλλ' ἐνόμισεν ἐνταύτῃ καλὸν νὰ ὀρίσῃ καὶ τεκμήριον τι ἰκανότητος τῶν δυναμένων νὰ ἐκλεχθῶσιν εἰς τὰς ἀρχάς πολιτῶν. Ὡς τοιοῦτο δὲ τεκμήριον ὑπέλαβε τὴν περιουσίαν, ἐστοχάσθη δηλαδὴ, ὅτι ὅσῳ πλειοτέραν περιουσίαν κτᾶται τις ἢ ὅσῳ κάλλιον διατηρεῖ τὴν περιουσίαν ἣν παρ' ἄλλων παρέλαβε, τόσῳ ἀσφαλέστερον ἀποδεικνύει τὴν φιλεργίαν, τὴν οἰκονομίαν, τὴν ἐπιτηδειότητα αὐτοῦ, πρὸς δὲ τούτοις τόσῳ μεγαλύτερον ἔχει συμφέρον εἰς τὴν διατήρησιν τῆς τάξεως καὶ τῆς εὐνομίας· διὸ τόσῳ δικαιότερον εἶναι νὰ μετέχῃ τῆς κυβερνήσεως τῶν πραγμάτων. Ἐλαβε δὲ ὡς τεκμήριον οὐχὶ πᾶσαν περιουσίαν, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς, διότι αἱ μὲν οἰκίαι οὐδεμίαν ἐδίδον τότε πρόσδοον, ἡ δὲ ἀπὸ τῶν χρηματικῶν κεφαλαίων, τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς ἐμπορίας, ἡ δὲν ἦτο ἔτι πολλοῦ λόγου ἀξία, ἡ δὲν ἡδύνατο ἀποχρῶντως νὰ πιστοποιηθῇ.

Ἐπὶ τῇ βᾶσει λοιπὸν τῶν ἀρχῶν τούτων ἐπεχείρησε τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ πολιτεύματος. Καὶ πρῶτον διήρесеεν ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς τέσσαρας τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἐγγείου περιουσίας αὐτῶν. Εἰς τὴν πρώτην κατέλεξε τοὺς παράγοντας κατ' ἔτος 500 καὶ ἐπέκεινα μεδίμνους, ἥτοι κοιλὰ, σίτου, ἢ ἀνάλογον ποσὸν οἴνου ἢ ἐλαίου, δηλαδὴ πάντας τοὺς ἔχοντας ἀπὸ γῆς πρόσδοον 500 δραχμῶν τοῦλάχιστον, διότι ὁ μέδιμνος εἶχε τότε μιᾶς δραχμῆς ἀξίαν· εἰς τὴν δευτέραν, τοὺς ἔχοντας 300 μέχρι 499 δραχμῶν τοιαύτην πρόσδοον· εἰς τὴν τρίτην, τοὺς ἔχοντας 200 μέχρι 299 δραχμῶν τοιαύτην πρόσδοον, εἰς δὲ τὴν

τετάρτην ὅλους τοὺς μηδεμίαν ἔχοντας πρόσοδον. Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν πρώτην τάξιν ἔλαβον μόνοι τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι εἰς τὰ ἀξιώματα τῶν ἀρχόντων· καὶ ὁ ἄρειος πάγος ἐπίσης, καθὼ συγκαίμενος ἐκ τῶν προδιατελεσάντων ἀρχόντων, συνεκροτεῖτο ἀπὸ μόνων τῶν τῆς πρώτης τάξεως ἀνθρώπων, οἵτινες ἐκαλοῦντο πεντακοσιομεδίμνοι. Οἱ δὲ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν δευτέραν καὶ εἰς τὴν τρίτην τάξιν, μετὰ τῶν τῆς πρώτης, ἦσαν ἐκλέξιμοι εἰς τὴν βουλὴν καὶ εἰς δευτερεύοντά τινα ἀξιώματα. Οἱ δὲ τὴν τετάρτην ἀποτελοῦντες, μηδεμίαν λαμβάνοντες ἀρχὴν, συνεκρότουν μεθ' ὧν τῶν λοιπῶν, τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου. Ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου ἔλαβε τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς βουλευτάς καὶ τοῦ ζητεῖν λόγον παρὰ τῶν ἀρχῶν, ἐνῷ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀνῆκε πρότερον εἰς τὸν ἄρειον πάγον· ἀλλ' ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ συνέλθῃ, οὔτε νὰ βουλευθῇ, εἰμὴ ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς βουλῆς, ἥτις, συγκαίμενη ἐκ 400 ἀνδρῶν ἐκλεγομένων, ὡς καὶ οἱ ἄρχοντες, ἐπὶ ἑν ἔτος, ἀνὰ 100 ἀφ' ἐκάστης τῶν 4 φυλῶν, εἶχεν, ἐκτὸς τῆς προβουλευτικῆς ταύτης ἐξουσίας, καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀποφασισθέντων. Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία τῶν ἀρχόντων, τοῦ ἀρείου πάγου καὶ τῶν ἐφετῶν διετηρήθη, διότι τὰ πολυάριθμα δικαστήρια τῶν λεγομένων ἡλιαστῶν εἶναι, ὡς φαίνεται, μεταγενέστερα· καὶ ἀφῆρέθη μὲν ἀπὸ τοῦ ἀρείου πάγου ὁ ἔλεγχος τῶν ἀρχόντων, ὡς προείπομεν, ἀνετέθη ὅμως εἰς αὐτὸν ἡ ἐπιτήρησις τῆς ἐκτελέσεως τῶν νόμων καὶ τοῦ κατ' ἰδίαν βίου τῶν πολιτῶν.

Πρὸς τούτοις ἡ τετραπλῇ κατὰ τὴν περιουσίαν διαίρεσις τῶν πολιτῶν συνεδέθη καὶ μετὰ τῆς φορολογίας αὐτῶν. Ὁ συνήθης τῶν Ἀθηναίων φόρος, κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν, ἦτο ὁ ἔμμεσος, ὁ τελωνιακὸς, δηλαδή, καθὼς ἔλεγον τότε, τὰ «ἀπ' ἐμπορίου καὶ ἀγορᾶς τέλη.» Ὅσκις ὅμως, δι' ἑκτακτον τῆς πολιτείας χρεῖαν, καθίστατο ἀναγκαῖα ἡ ἐπιβολὴ ἀμέσου ἐπὶ τῆς περιουσίας φόρου, οὗτος ἐκανονίζετο ὡς ἑξῆς. Ἡ μὲν τετάρτη τάξις ἦτο παντάπασιν ἀπὸ αὐτοῦ ἀπηλλαγμένη· ἐκάστης δὲ τῶν τριῶν πρώτων τάξεων ὠρίσθη τὸ φορολογητέον κεφάλαιον, τὸ λεγόμενον τίμημα, κατὰ τινα ἀναλογίαν ὡς πρὸς τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα. Ὅχι ὅμως ὁμοίαν κατὰ πᾶσαν τάξιν. Διότι τῆς μὲν πρώτης τάξεως τὸ φορολογητέον κεφάλαιον ὠρίσθη εἰς τὸ δωδεκαπλάσιον τοῦ ἐτησίου εἰσοδήματος· δηλαδή ὁ ἔχων 500 δραχμῶν εἰσόδημα ἐφορολογεῖτο ἐπὶ τῇ βάσει 6,000 δραχμῶν, ὁ ἔχων 1,000 δραχμῶν εἰσόδημα, ἐπὶ τῇ βά-

σει 12,0000 δραχμῶν καὶ οὕτω καθεξῆς. Τῆς δευτέρας τάξεως τὸ τίμημα ὠρίσθη εἰς τὸ δεκαπλάσιον τοῦ ἐτησίου εἰσοδήματος, ὥστε ὁ ἔχων 300 δραχμῶν ἐτήσιον πρόσδοτον, ἐφορολογεῖτο ἐπὶ τῇ βάσει 3,000, ὁ ἔχων 400, ἐπὶ τῇ βάσει 4,000, κτλ· τῆς δὲ τρίτης, εἰς μόνον τὸ πενταπλάσιον, ἦτοι ἐπὶ 200 δραχμῶν εἰσοδήματος, ἐφορολογεῖτο κεφάλαιον 1,000, ἢ ἐπὶ 250 1250 καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὅρισθέντος λοιπὸν ὅτι θέλει εἰσπραχθῇ ἄμεσος φόρος 1 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν, ὁ μὲν ἔχων τὸν ἐλάχιστον ὅρον τοῦ εἰσοδήματος τῆς πρώτης τάξεως, κατέβαλεν, ἐπὶ 6,000 δραχμῶν, δραχμὰς 60, ἦτοι 12 % ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος αὐτοῦ τῶν 500 δραχμῶν· ὁ δὲ ἔχων τὸν ἐλάχιστον ὅρον τῆς δευτέρας, ἐπὶ 3,000, 30 δραχμὰς, ἦτοι 10 % μόνον ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος αὐτοῦ τῶν 300 δραχμῶν· ὁ δὲ τὸν ἐλάχιστον τῆς τρίτης, ἐπὶ 1,000, 10 δραχμὰς, ἦτοι μόνον 5 % ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος αὐτοῦ τῶν 200 δραχμῶν· ὥστε ὅχι μόνον ἕκαστος συνετέλει εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ δημοσίου ἀναλόγως τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ ὅρος τοῦ φόρου ἦτο τόσῳ μεγαλῆτερος, ὅσῳ μεγαλῆτέρα ἦτο ἡ περιουσία. Παρεκτὸς τούτων, εἰς τὰς πρώτας τάξεις τῶν πολιτῶν ἦσαν ἀνατεθειμέναι καὶ αἱ λεγόμεναι λειτουργίαι, ἦτοι δαπανηραὶ τινες δημόσιαι ὑπηρεσίαι τὰς ὁποίας οὗτοι ὤφειλον νὰ ἐκπληρῶσιν ἐξ ἰδίων.

Ἐπὶ πᾶσιν, ἡ τετραπλῆ ἐκείνη κατὰ περιουσίας διαίρεσις τῶν πολιτῶν συνεδέθη καὶ μετὰ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν· διότι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰς τρεῖς πρώτας τάξεις ὑπηρέτουν ὡς ὀπλίται, ἦτοι ὡς τακτικοὶ στρατιῶται τῆς γραμμῆς, ἐξ ἰδίων ὀπλιζόμενοι, οἱ δὲ τῶν δύο πρώτων τάξεων ἔδιδον τοὺς ἀναγκαίους ἵππεῖς, διότι καὶ οἱ τῆς δευτέρας τάξεως ἐλογίζοντο ὡς δυνάμενοι νὰ συντηρήσωσιν ἵππον, τούτου δ' ἕνεκα ἐκαλοῦντο ἰδίως ἵππεῖς. Οἱ τῆς τρίτης τάξεως πάλιν ἀπετέλουν τὸ πλεῖστον τῶν ὀπλιτῶν καὶ ὠνομάζοντο ζευγῖται, διότι ἠδύναντο νὰ συντηρήσωσι ζευγὸς βοῶν. Τελευταῖον οἱ τῆς τετάρτης, οἵτινες ὠνομάζοντο θῆτες, διότι οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν οὐδεμίαν εἶχον περιουσίαν, ὑπηρέτουν ὡς φίλοι, καὶ μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, ὀπλιζόμενοι δημοσίᾳ δαπάνῃ, παρετάσσοντο ὡς ὀπλίται. Εἰς τὸν Σόλωνα δὲ ἀποδίδεται καὶ ἡ σύνταξις τοῦ καλοῦ ἐκείνου στρατιωτικοῦ καὶ πολιτικοῦ ὅρκου, τὸν ὅποιον ἔδιδον οἱ νέοι τῶν Ἀθηνῶν, ὅτε, μετὰ διετῆ, ἀπὸ τοῦ 16 ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν, ἐν τοῖς γυμνασίοις ἄσκησιν, κατετάσσοντο εἰς τοὺς ἐφήβους. Naί μὲν ἡ τακτικὴ ὑπηρεσία τῶν Ἀθηναίων ὡς ὀπλιτῶν δὲν

ἤρχιζεν εἰμὴ ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους, ὅτε ἐλάμβανον καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ μετέχειν τῆς τοῦ δήμου ἐκκλησίας· ἀλλ' ἔτι ἀπὸ τοῦ ὀκτωκαιδεκάτου ἔτους ἐφρόντιζεν ἡ πόλις νὰ μεταχειρίζηται τοὺς νέους εἰς τινὰς ὀλιγώτερον διαρκεῖς καὶ ἐπικινδύνους στρατείας, οἷον ἐπιδρομας, συνοδίας, κτλ. Ὅθεν ἅμα φθάσαντες εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, προσήρχοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου καὶ ἐλάμβανον τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ, ἔπειτα δὲ ἀναβάντες εἰς τὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει ναὸν τῆς Ἀγραύλου, τῆς λατρευομένης θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ὤμνουν τάδε. « Οὐ καταισχυνῶ τὰ ὅπλα, οὐδ' ἐγκαταλείψω τὸν προστάτην, ὃ ἂν στοιχῶ, ἀμυνῶ δὲ καὶ ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὁσίων, καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν, καὶ τὴν πατρίδα οὐκ ἐλάττω παραδώσω, πλείω δὲ καὶ ἀρείω ὅσῃν ἂν παραδέξωμαι. Καὶ συνήσω τῶν αἰὲ κρινόντων, καὶ τοῖς θεσμοῖς τοῖς ἰδρυμένοις πείσομαι, καὶ οὓς τινὰς ἄλλους ἰδρύσεται τὸ πλῆθος ἐμφρόνως· καὶ ἂν τις ἀναιρῇ τοὺς θεσμούς ἢ μὴ πείθεται, οὐκ ἐπιτρέψω, ἀμυνῶ δὲ καὶ μόνος καὶ μετὰ πάντων. Καὶ τὰ ἱερὰ τὰ πάτρια τιμήσω. Ἱστορες θεοὶ (δηλαδὴ ἀρχτυρες) Ἀγραυλος, Ἐνυάλιος, Ἀρης, Ζεὺς, Θαλλῶ, Αὐξῶ, Ἡγεμόνη. » Ὁ Ἐνυάλιος ἦτο θεὸς τοῦ πολέμου, ὡς καὶ ὁ Ἀρης, ἡ δὲ Θαλλῶ, καὶ Αὐξῶ, καὶ Ἡγεμόνη, ἐπιχώριοι θεαὶ τῆς Ἀττικῆς, ὡς καὶ ἡ Ἀγραυλος.

Εἰς ταῦτα προσθετέον ὅτι ἡ ἀρχαία εἰς 4 φυλὰς διαίρεσις καὶ αἱ ὑποδιαίρεσις τῶν φυλῶν τούτων εἰς φρατρίας καὶ εἰς γένη, εἰς τριττύας καὶ εἰς ναυκραρίας διετηρήθησαν· καὶ ῥητῶς μὲν ὠρίσθη ὅτι οἱ 400 βουλευταὶ θέλουσι προχειρίζεσθαι ἀνὰ 100 ἀφ' ἐκάστης φυλῆς, ἐξ ἀναλογίας δὲ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι καὶ τῶν ἐννέα ἀρχόντων ἡ ἐκλογὴ συνεδέθη ἐπίσης μὲ τὰς διαίρεσεις καὶ ὑποδιαίρεσεις ταύτας. Βέβαιον δὲ φαίνεται ὅτι μικρὸν μόνον ἐτροπολογήθησαν αἱ ἀρχαῖαι περὶ ναυτικοῦ διατάξεις. Εἶδομεν γάρ ὅτι πρὸ τοῦ Σόλωνος ἐκάστη τῶν 48 ναυκραριῶν συνετῆρει ἀνὰ μίαν ναῦν. Εἰς τὴν κατασκευὴν, τὴν συντήρησιν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πλοίου τούτου συνετέλουν τότε ἅπαντες οἱ ναύκραροι· εἰς μὲν τὴν κατασκευὴν καὶ συντήρησιν, ἕκαστος ἀναλόγως τῶν πόρων αὐτοῦ, εἰς δὲ τὴν ὑπηρεσίαν, ἕκαστος ἀναλόγως τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ· δηλαδὴ οἱ μὲν ναυτικὸν βίον διάγοντες, ὑπηρετοὺν ὡς ναῦται, οἱ δὲ γεωργικὸν ἢ ποιμενικὸν, ὡς κωπηλάται, οἱ δ' εὐπατρίδαι, ὡς ναυτικοὶ στρατιῶται· ὁ δὲ τὴν πλείονα ἁπάντων καταβαλὼν δαπάνην, ἤρχε τοῦ πλοίου· ὅθεν καὶ ἰδίως ναύκραρος ἢ ναύκληρος, ἦτοι κύριος, διευθυντὴς τοῦ πλοίου ἐλέγετο. Ἀπὸ δὲ τοῦ Σόλωνος, αἱ δια-

τάξεις αὗται κατὰ τοῦτο μόνον μετεβλήθησαν, ὅτι ἡ ὅλη τοῦ πλοίου δαπάνη ἐπεβλήθη εἰς τοὺς πεντακοσιομεδίμνους ἐκάστης ναυκραρίας, οἵτινες κατέβαλλον αὐτὴν, εἴτε ἀπὸ κοινοῦ, εἴτε ἀλληλοδιαδόχως, καθ' ὠρισμένην τινὰ σειράν.

Ἀλλὰ παρεκτὸς τῆς τοιαύτης τοῦ πολιτεύματος μεταρρυθμίσεως, ὁ Σόλων ἐνομοθέτησε καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ μάλιστα λόγου ἄξια. Διέταξε λ. χ. ὅτι πάντες οἱ προηγουμένως καταδικασθέντες εἰς ἀτιμίαν, δηλαδὴ στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, θέλουσιν ἀναλάβει τὰ δικαιώματα ταῦτα, πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρείου πάγου ἢ τῶν ἐφετῶν καταδικασθέντων ἕνεκα φόνου ἢ τυραννίδος. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἠθέλησε νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς ἀδικίας ἀποφάσεις τὰς γενομένας δυνάμει τῶν καθ' ὑπερβολὴν αὐστηρῶν ἀρχαιοτέρων νόμων, ἔτι δὲ νὰ ἐπιφέρῃ καὶ τὴν κάθοδον τῶν Ἀλκμαϊωνιδῶν, οἵτινες τῶντι φαίνεται ὅτι ἐπανῆλθον κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, διότι εἰς τὸν κατὰ Κιρραίων πόλεμον ἐστρατήγει τῶν Ἀθηνῶν ὁ τοῦ ἐναγοῦς Μεγακλέους υἱὸς Ἀλκμαίων. Ἑτερος νόμος τοῦ Σόλωνος ἀπηγόρευσε τὴν ἐξαγωγὴν τῶν προϊόντων τῆς Ἀττικῆς, πλὴν τοῦ ἐλαίου, διὰ νὰ ἐμψυχώσῃ τὴν βιομηχανίαν μᾶλλον ἢ τὴν γεωργίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύναντο νὰ προέλθωσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν μεγάλα ὠφελήματα. Καὶ ἄλλως δὲ ὁ Σόλων φαίνεται ἀγωνισθεὶς νὰ προαγάγῃ τὴν βιομηχανίαν, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐπέτρεψε μὲν τὰ δίκαια τοῦ πολίτου «τοῖς πανεστίσις Ἀθήναζε μετοικιζομένοις, ἐπὶ τέχνῃ,» ὥρισε δὲ ὅτι «υἱῷ τρέφειν τὸν πατέρα, μὴ διδασκόμενον τέχνην, ἐπάναγκες μὴ εἶναι.» Ὁ Πλούταρχος ἐχαρακτήρισε κάλλιστα, κατὰ τοῦτο, τὸ πνεῦμα τῆς νομοθεσίας τοῦ Σόλωνος, εἰπὼν ὅτι οὗτος «τῆς χώρας τὴν φύσιν ὁρῶν τοῖς γεωργοῦσι γλίσχρως διαρκοῦσαν, ἀργόν τε καὶ σχολαστὴν ὄχλον οὐ δυναμένην τρέφειν, ταῖς τέχναις ἀξίωμα περιέθηκε.» Τότε ὁμοίως κατὰ πρῶτον ἐπετράπη εἰς Ἀθήνας καὶ τὸ δικαίωμα τῆς διαθήκης εἰς τοὺς μὴ καταλιπόντας νόμιμα τέκνα, ἐνῶ πρότερον τῶν τοιούτων ἡ περιουσία ἀνῆκεν αὐτοδικαίως εἰς τὸ γένος, ὡς συνέβαινε καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους. Ἐν γένει δὲ τὸ δικαίωμα τοῦ διαθέτειν τὴν ἰδίαν περιουσίαν εἶναι πάντοτε σημεῖον ἀνωτέρου τινὸς πολιτισμοῦ· διὰ τοῦτο ἦτο ἄγνωστον καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Γερμανοὺς, καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἰνδοὺς, καὶ εἰς ἄλλα πλείστα τοιαῦτα ἔθνη. Ὁ Σόλων πρὸς τούτοις δὲν ἐπεκύρωσεν εἰμὴ τὸ περὶ φόνων μέρος τῆς Δρακοντείου νομοθεσίας, ὡς πρὸς δὲ τὰ

λοιπὰ ὥρισε ποινὰς μετριοτέρας, ὑπὲρ τὸ δέον μετρίας. Α. χ. δὲν ἐπέβαλεν εἰς τὸν κλέπτην εἰμὴ διπλασίαν τοῦ κλαπέντος πράγματος ἀποζημίωσιν, καὶ εἰς τὸν ὑβριστὴν εἰμὴ πέντε δραχμῶν πρόστιμον· ὥστε βραδύτερον οἱ Ἀθηναῖοι ἠναγκάσθησαν πάλιν νὰ ἐπιτείνωσι πάσας ταύτας τὰς ποινάς. Τελευταῖον ὁ Σόλων ἔθεσε νόμον κελεύοντα «ἅτιμον εἶναι (ἦτοι ἀπεστερημένον τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων) τὸν ἐν στάσει μηδετέρας μερίδος γενόμενον» νόμον ὅστις ἐφάνη πολλὰκις παράδοξος, ἀλλὰ ἐννοεῖται εὐκόλως ὅταν ἐνθυμηθῶμεν πῶς εἶχον τὰ πράγματα εἰς τὰς ἑλληνικὰς πολιτείας. Εἰς τὰς μικρὰς ταύτας πολιτείας, καὶ αἱ κυβερνήσεις καὶ αἱ κατὰ τῶν κυβερνήσεων στάσεις συνέκειντο ἐξ ὀλίγων ἀνθρώπων. Ἐὰν οἱ πλείοτεροι τῶν πολιτῶν, ἀδιαφοροῦντες εἰς τὰ γινόμενα, δὲν συνετάσσοντο οὔτε μετὰ τῆς κυβερνήσεως, οὔτε μετὰ τῆς στάσεως, ἢ ὀλεθρία αὕτη ταραχὴ ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ παραταθῇ ἐπ' ἄπειρον, ἐπὶ δὲ τέλους ἀνὴρ φίλαρχος ἡδύνετο δι' ὀλίγων μισθοφόρων νὰ μοναρχήσῃ ἀνατρέπων τὸ πολίτευμα. Ἀπὸ τῶν κινδύνων τούτων ἠθέλησε βεβαίως νὰ ἀπαλλάξῃ ὁ Σόλων τὰς Ἀθήνας, ἐπιβαλὼν, ἅμα ἐκραγείσης στάσεως, εἰς ἅπαντας τοὺς πολίτας τὸ καθήκον νὰ συνταχθῶσι μετὰ τῆς μιᾶς ἢ μετὰ τῆς ἐτέρας μερίδος· διότι, τούτου γενομένου, ἢ ἔχουσα ὑπὲρ ἑαυτῆς τοὺς πλείοτέρους πολίτας μερὶς ὑπερίσχυεν ἀμέσως, ἔπαυεν οὕτω τάχιστα ἢ ἔρις καὶ προελαμβάνετο ἡ ἄνομος ἀνατροπὴ τῶν καθεστώτων.

Τοιαῦται ὑπῆρξαν ἐν συνόψει αἱ νομοθετικαὶ τοῦ Σόλωνος διατάξεις. Αἱ διατάξεις αὗται ἐμφαίνουσι τοσαύτην περὶ τὰ σπουδαιότατα τῶν κοινωνικῶν, τῶν πολιτικῶν, τῶν οἰκονομικῶν ζητημάτων ἐμπειρίαν, καὶ τὸ δι' αὐτῶν ἀπαρτισθὲν πολίτευμα τοσοῦτον μὲν εἶναι ἀνώτερον ὧν τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν πολιτευμάτων, τοσοῦτον δὲ εἰς πολλὰ προσεγγίζει πρὸς τὰς ὑγιεστεράς τῶν νεωτέρων χρόνων ἀρχάς, ὥστε περιέργον εἶναι βεβαίως νὰ ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα ἀκριβέστερον ὅπως οὖν μέχρι τίνος τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἦτο ἔργον αὐτοῦ τοῦ Σόλωνος, καὶ μέχρι τίνος ἐδανείσθη οὗτος, περὶ τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ, προὑπαρχούσας ἐν τῷ ἑλληνικῷ κόσμῳ δοξασίας.

Θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ πολιτεύματος τούτου ἦτο, ὅτι, διὰ νὰ εἰμφορῇ τις νὰ ἐκλεχθῇ εἰς τὰ δημόσια ἀξιώματα, δὲν ἀπαιτεῖτο μὲν νὰ ᾖναι ἐκ γενετῆς εὐπατρίδης, δὲν ἤρκει ὅμως καὶ νὰ ᾖναι ἀπλῶς πολίτης Ἀθη-

νών, ἀλλ' ἔπρεπε πρὸς τούτοις νὰ ἔχῃ ὠρισμένην τινὰ περιουσίαν. Ἐν ἄλλαις λέξεσι, τὸ πολίτευμα τοῦ Σόλωνος κατήργησε μὲν τὴν προϋπάρχουσαν ἀριστοκρατίαν, δὲν καθιέρωσεν ὅμως διὰ μιᾶς τὴν βραδύτερον ἐπελθοῦσαν δημοκρατίαν, ἀλλὰ περιωρίσθη εἰς τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι καλουμένην τιμοκρατίαν. Ἡ ἀρχὴ τοῦ τοιούτου πολιτεύματος πολεμεῖται ὑπὸ πολλῶν, οἵτινες ἀξιοῦσιν, ὅτι εἶναι περιττὸν καὶ ἐπιζήμιον μάλιστα νὰ ὀρίξῃ τὸ πολίτευμα τεκμήριον τι πολιτικῆς ἱκανότητος καὶ ὅτι ὁ λαὸς δύναται πάντοτε οἰκοθεν νὰ διακρίνῃ τοὺς ἰκανωτέρους τῶν πολιτῶν. Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα νὰ κρίνωμεν τίς εἶναι ἡ προτιμότερα τῶν δύο τούτων ἀντιθέτων δοξασιῶν, ὧν ἑκάτερα προτείνει ὑπὲρ ἑαυτῆς πολλοὺς καὶ ἰσχυροὺς λόγους. Ἐν τῇ πολιτικῇ ἐπιστήμῃ, οὐδὲν ἴσως ὑπάρχει τὸ ἀπολύτως ὀρθόν. Αὐτὸς δὲ ὁ Σόλων ἐρωτηθεὶς ποτε, ἐὰν νομίζῃ ὅτι ἔδωκε τοὺς ἀρίστους εἰς τοὺς Ἀθηναίους νόμους, ἀπεκρίθη· «τοὺς ἀρίστους ἐξ ἐκείνων οὓς ἠδύναντο νὰ παραδεχθῶσι.» Βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι ἅμα τὸ πολίτευμα ὀρίξῃ τεκμήριον πολιτικῆς ἱκανότητος, ἡ πολιτικὴ ἐπιστήμη δὲν ἐπενόησεν ἄχρι τοῦδε τεκμήριον τοιοῦτον ἄλλο παρὰ τὸ ὑπὸ τῆς Σολωνείου νομοθεσίας καθιερωθὲν, δηλαδὴ ἄλλο παρὰ τὴν περιουσίαν. Τὸ θαυμαστότερον τῶν νεωτέρων πολιτευμάτων, τὸ ἀγγλικὸν πολίτευμα, ἐπὶ ταύτης τῆς βάσεως στηρίζεται ἄχρι τοῦδε. Ἀλλ' ἡ τιμοκρατία, καίτοι κατὰ πρῶτον ἴσως ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι εἰς Ἀθήνας καθιερωθεῖσα, δὲν ἦτο ἐπινόημα τοῦ Σόλωνος. Εἰς τὰς κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἑλληνικὰς ἀποικίας, περὶ ὧν μετ' οὐ πολὺ θέλομεν πραγματευθῆναι ἐκτενέστερον, οἱ εὐπορώτεροι τῶν πολιτῶν κατεξάνεστησαν, ἔτι ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, κατὰ τῶν εὐπατριδῶν, καὶ ἔλαβον ἐνεργὸν εἰς τὴν πολιτείαν μέρος, ἰδίως εἰς Μίλητον, εἰς Ἐφεσον, εἰς Κολοφῶνα· ὁ δὲ Σόλων, ὅστις ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ ἐπεσκέφθη, χάριν ἐμπορίας, τὰς χώρας ταύτας, παρέλαβεν ἐκεῖθεν πιθανώτατα τὰς τιμοκρατικὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας βραδύτερον καθιέρωσεν ἐν Ἀθήναις διὰ τοῦ πολιτεύματος αὐτοῦ. Ὁ μιλῆσιος Φωκυλίδης, ὅστις ἦτο σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, ἐξέφρασεν εἰς τὰ ποιήματα αὐτοῦ ὧν ἐλάχιστα περιεσώθησαν ἀποσπάσματα, ἀρχὰς προσεγγίζουσας εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Σόλωνος. ἹΤί σημαίνει, λέγει, νὰ κατὰγῃται τις ἐξ εὐγενῶν, ὅταν δὲν ἔχῃ τοῦ λόγου τὸ δῶρον, οὔτε τῆς συνέσεως;

τί πλέον γένος εὐγενὲς εἶναι,
οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἔπεται χάρις οὔτ' ἐνὶ βουλῇ;

Ῥητῶς δ' ἐκήρυττεν ὅτι θέλει νὰ ᾔηται μέσος πολίτης, δηλαδή οὔτε εὐπατρίδης οὔτε πάλιν ἐκ τοῦ ὄχλου.

Πολλὰ μέσοισιν ἄριστα· μέσος θέλω ἐν πόλει εἶναι.

Ἐπίσης καὶ εἰς πολλὰς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Σικελίᾳ ἐλληνικῶν ἀποικιῶν, περὶ ὧν ὁμοίως μετ' οὐ πολὺ θέλομεν ὁμιλήσει, οἱ εὐπορώτεροι πολῖται κατέλαβον τὰ πράγματα ἀντὶ τῶν εὐπατρίδων, ἐτι ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Ἀξίον δὲ ἰδίως σημειώσεως εἶναι, ὅτι, ὀλίγα μετὰ τὸν Σόλωνα ἔτη, ἐν πόλει τῆς Ἰταλίας μὴ ἐλληνικῇ, ἐν Ῥώμῃ, ἣτις ἐπέπρωτό ποτε νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ κόσμου, ἐρρυθμίσθη τὸ πολίτευμα ἐπὶ τὸ τιμοκρατικώτερον ὑπὸ τοῦ Σερουίου Τυλλίου, τοῦ βασιλεύσαντος αὐτόθι ἀπὸ τοῦ 578 μέχρι τοῦ 535 ἔτους πρὸ Χριστοῦ· διότι οἱ πολῖται διηρέθησαν εἰς διαφόρους τάξεις ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῶν κτημάτων αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διακρίσεως ταύτης, ἀπεδόθησαν μὲν εἰς τοὺς εὐπορωτέρους μεγαλήτερα περὶ τὴν ψηφοφορίαν δικαίωματα, ἐπεβλήθησαν δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ μεγαλήτερα τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας βάρη.

Ἄλλ' ἂν καὶ περὶ τῶν ἐλληνικῶν πολιτευμάτων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας, δὲν ἔχομεν εἰμὴ ἀτελεστάτας εἰδήσεις, ἀπὸ τῶν ὀλίγων τούτων εἰδήσεων συνάγεται οὐδὲν ἥττον ὅτι τὸ Σολῶνειον πολίτευμα ἐστηρίζετο μὲν ἐφ' ἧς καὶ ἐκεῖνα ἀρχῆς, δὲν εἶχεν ὥμως ὁμοιότητά τινα πρὸς τὰς μερικωτέρας αὐτῶν διατάξεις· τὸ δὲ γνωστότερον Ῥωμαϊκὸν διέφερεν οὐσιωδέστατα ἀπὸ τοῦ Σολωνείου, διότι κατὰ μὲν τὸ τελευταῖον τοῦτο, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ἐπετρίπετο εἰς πάντας τοὺς πολίτας, καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι εἰς τοὺς εὐπορωτέρους, κατὰ δὲ τὸ πρῶτον, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν δὲν παρεχωρεῖτο κυρίως εἰμὴ εἰς τοὺς εὐπορωτέρους, τὸ δὲ τοῦ ἐκλέγεσθαι διετήρουν μόνοι οἱ εὐπατρίδαι. Ὡστε ἐξ ὅλων τούτων δυνάμεθα εὐλόγως νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι τὴν μὲν ἀρχὴν τῆς τιμοκρατίας εὗρεν ὁ Σόλων προϋάρχουσιν ἐν τῷ ἐλληνικῷ κόσμῳ, ἐφήρμοσε δὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην κατ' ἰδίον τινα τρόπον.

Ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὴν μεγαλοφυίαν τοῦ Σόλωνος ὀφείλεται, καθ' ὅσον ἠξεύρομεν, τὸ σύστημα τῆς ἀναλογικῆς ἄμα καὶ βαθμολογικῆς φορολογίας, καθ' ἣν ὡς εἶδομεν, ὁ φόρος ὅχι μόνον ἀνάλογος ἦτο τῆς περιουσίας, ἀλλὰ καὶ βαθμυδὸν ἐπετείνετο καθ' ὅσον ἡ περιουσία ἦτο μεγαλητέρα. Ἡ τοιαύτη φορολογικὴ ἀρχή, ἣτις καίτοι θεωρεῖται ἡ

δικαιοτέρα πάσης ἄλλης οὐδ' εἰς τὰς μάλιστα εὐνομούμενας τῶν νεωτέρων πολιτειῶν δὲν ἐφηρμόσθη εἰμὴ ἐν μέρει μόνον, οὐδόλως ἀναφαίνεται ἐν τῷ ῥωμαϊκῷ πολιτεύματι. Διότι κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦτο, ὀρισθέντος τοῦ εἰσπρακτέου ποσοῦ, τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνελογίζετο πρὸς τὸ σύνολον τῆς φορολογητέας περιουσίας καὶ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ταύτην εἰσεπράττοντο ἐν ἡ πλείονα νομίσματα ἀφ' ἐκάστης χιλιάδος. Α. γ. ὑποθετίσθω ὅτι ἡ πολιτεία εἶχε χρεῖαν 100,000, τὸ δὲ φορολογητέον ποσὸν ἦτο 50,000,000· ἡ ἀναλογία τοῦ εἰσπρακτέου ποσοῦ ἦτο δύο ἐπὶ τοῖς χιλίοις, ὥστε καὶ ὁ ἔχων 100,000 περιουσίαν, ἐπλήρωνε δύο ἐπὶ τοῖς χιλίοις, καὶ ὁ ἔχων 75,000 δύο ἐπὶ τοῖς χιλίοις, καὶ ὁ ἔχων 50,000 ἢ 25,000 ἢ 10,000, πάντες δύο ἐπὶ τοῖς χιλίοις ἐπλήρωνον· ἐνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐὰν ὁ ἔχων 500 δραχμῶν εἰσόδημα κατέβαλλε 12 %, ὁ ἔχων 300 δραχμῶν εἰσόδημα δὲν κατέβαλλεν εἰμὴ 10 %, ὁ δὲ 200, μόνον 5 %.

Ἀλλὰ πᾶσαι αὗται αἱ διατάξεις, ὅσον εὐφυῶς καὶ ἂν ἦσαν ἐπινενοημένοι, δὲν ἐπενήργησαν εἰς τὴν τύχην τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων ὅσον ἡ σεισάχθεια καὶ τὰ πρὸς ἐμψύχωσιν τῆς βιομηχανίας ὑπὸ τοῦ Σόλωνος νομοθετηθέντα. Τὸ τεκμήριον μάλιστα τῆς πολιτικῆς ἱκανότητος ὅλως ἐξέλιπε, μετὰ μίαν ἑκατονταετηρίδα, ἀπὸ τοῦ πολιτεύματος τῶν Ἀθηναίων, διότι μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἀριστείδου, ὅλοι αὐτῶν οἱ πολῖται ἀνεκηρύχθησαν ἐκλέξιμοι εἰς ὅλα τὰ ἀξιώματα, ἄνευ διακρίσεως περιουσίας· ἐνῷ ἂν ὁ δῆμος δὲν ἀπηλλάττετο τῆς δουλείας εἰς ἣν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸ τοῦ Σόλωνος κατεφέρετο, ἡ δὲ βιομηχανία δὲν ἐλάμβανε τοσαύτην ὑπὸ τοῦ νομοθέτου τούτου ἐμψύχωσιν, ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων βεβαίως δὲν ἤθελεν ἀκμάσει ὅσον ἤκμασεν.

Εἶδομεν ὅτι, κατὰ τοὺς προϋπάρχοντας νόμους, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ τὴν ὀφειλὴν αὐτοῦ Ἀθηναῖος ἐγίνετο δοῦλος τοῦ δανειστοῦ· καὶ ὅχι μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ τὰ τέκνα καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ. Εἶδομεν ὅτι πολλοὶ τῶν πενήτων πολιτῶν εἶχον ἤδη τῷντι ἀποβάλει τὴν ἐλευθερίαν καὶ περιέλθει εἰς τὴν τοῦ δούλου κατάστασιν· ὅτι πολλοὶ καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν ἐξεποιήθησαν, ἀπολέσαντες μετὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτὴν τὴν γνῶσιν τῆς πατρίου αὐτῶν γλώσσης. Εἶδομεν ὅτι καὶ οἱ διατηροῦντες ἔτι μικρὰ τινα κτήματα, διετέλουν εἰς κατάστασιν τοσοῦτον γείτονα τῆς δουλείας, καθὼ ὑποβεβλημένοι εἰς ὑποχρεώσεις βαρυτέρας

καὶ αὐτῶν τῶν ὑποχρεώσεων τῶν εἰλώτων, ὥστε ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν ἐμελλον μετ' ὀλίγον νὰ καταντήσωσιν ἐπίσης δοῦλοι, ἄλλοι δὲ ἐδραπέτευον εἰς τὴν ἀλλοδαπήν. "Ἄπας γὰρ ὁ δῆμος, λέγει ὁ Πλούταρχος, ἦν ὑπόχρεως τῶν πλουσίων. Ἐὰν λοιπὸν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον ἦσαν ἔτι μικρὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτι ὁ κύριος πόρος ἦτο ἡ γῆ, ὅτι ἡ γῆ αὕτη ἦτο περιορισμένη καὶ ἄκαρπος, καὶ προσέτι εἶχε περιέλθει εἰς χεῖρας ὀλίγων ἀνθρώπων, εἶναι πρόδηλον, ὅτι ἡ Ἀττικὴ, ἐξακολουθούσης τῆς τοιαύτης τῶν πραγμάτων καταστάσεως, ἤθελε καταντήσει νὰ κατοικῇται ὑπὸ εὐαρίθμων τινῶν γαιοκτητῶν καὶ ὑπὸ πολλῶν ὑποτελῶν, ὧν ἄλλοι μὲν ἤθελον ἐπὶ τέλους λάβει τύχην ἐντελῶς ὁμοίαν τῆς τύχης τῶν εἰλώτων τῆς Σπάρτης ἢ τῶν πενεστῶν τῆς Θεσσαλίας, ἄλλοι δὲ ἤθελον περιέλθει εἰς τὴν ἀμφίβολον ἐκείνην μεταξὺ τοῦ δούλου καὶ τοῦ ἐλευθέρου κατάστασιν, εἰς ἣν εὐρίσκοντο οἱ κατωνακοφόροι καὶ οἱ κορυνηφόροι τῆς Σικυῶνος, οἱ κονίποδες τῆς Ἐπιδαύρου καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἀκτῆμονες ἢ ὀλιγοκτῆμονες γεωργοὶ (σελ. 225 καὶ ἐπ.). Ἀπὸ τοιούτων δὲ στοιχείων ὀρμωμένη ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων, οὐδέποτε ἤθελεν ἀποβῆ ἰσχυρά· διότι οἱ μὲν πολλοὶ, ἔνεκα τῆς δουλικῆς αὐτῶν καταστάσεως, ἤθελον διὰ παντὸς μένει ἀπεστερημένοι ἐλευθέρου καὶ γενναίου φρονήματος, οἱ δ' ὀλίγοι ἤθελον φροντίζει μόνον πῶς νὰ διατηρήσωσιν ἐν ἀσφαλείᾳ τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν ἐπὶ τῶν δούλων ἐκείνων, καὶ ὥς πλεῖσται ἄλλαι ἑλληνικαὶ ὀλιγαρχίαι, ἤθελον προθύμως προσφέρει γῆν καὶ ὕδωρ εἰς τὸν μέγαν βασιλεῖα τῶν Περσῶν. Ἱ Τίς ἀπήλλαξε τῶν δεσμῶν τούτων τὴν Ἀττικὴν; Τίς ἐμόρφωσε τὸν πυρῆνα τοῦ πολυαρίθμου, τοῦ γενναίου, τοῦ φιλελευθέρου αὐτῶν δήμου; Τίς παρεσκεύασε τοὺς πολίτας οἵτινες ἀπέρριψαν μετὰ περιφρονήσεως τὰς περὶ ὑποταγῆς ἀξιώσεις τοῦ Δαρείου καὶ τοῦ Ξέρξου, οἵτινες ἠγωνίσθησαν ἐν Μαραθῶνι, ἐν Σαλαμῖνι, ἐν Πλαταιαῖς, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ πρωταίτιοι καὶ οἱ πρωτουργοὶ τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλλάδος; Ἱ Τίς, προλαμβάνων τοὺς αἰῶνας, καθιέρωσε περὶ τῆς ἀτομικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐλευθερίας, ἀρχὰς ἀξίας τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν τῆς νεωτέρας Εὐρώπης; Ἱ Ὁ Σόλων διὰ τῆς σεισασχθείας αὐτοῦ, δι' ἧς ἐγένοντο μὲν αὖθις ἀπὸ δούλων ἐλεύθεροι, πλεῖστοι τῶν Ἀθηναίων κάτοικοι, ἀπηγορεύθη δὲ τοῦ λοιποῦ νὰ περιβάλλωνται τὸν χιτῶνα τῆς δουλείας Ἀθηναῖοι πολῖται. Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσωμεν οἷον ἦτο τὸ δαιμόνιον ἐκεῖνο τοῦ Σόλωνος πνεῦμα, ἀρκεῖ νὰ ἐνθυμηθῶμεν, τίνες ἦσαν αἱ περὶ τοῦ κοινωνικοῦ τοῦτου ζητήματος διατάξεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ πολιτεύματος, τὸ ὁποῖον ἐν

τούτοις ὑπῆρξε βεβαίως τὸ τελειότατον τῶν ἀρχαίων πολιτευμάτων καὶ περὶ τινὰ λογίζεται ἔτι ἀπαράμιλλον. Ἐν Ῥώμῃ λοιπὸν μέχρι τοῦ 325 πρὸ Χριστοῦ ἔτους, ἦτοι εἰς χρόνους κατὰ 300 περίπου ἔτη μεταγενεστέ-
ρους τοῦ Σόλωνος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος αὐτοῦ ὀφειλέ-
της περιήρχετο εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δανειστοῦ, ὅστις ἐδικαιούτο ἢ νὰ
μεταχειρισθῇ αὐτὸν ὡς δοῦλον, ἢ νὰ τὸν θανατώσῃ· καὶ οἱ πλεῖστοι
τῶν οἰκῶν τῶν πατρικίων ἦτοι τῶν εὐπατριδῶν τῆς Ῥώμης, ἔβρι-
θον τοιούτων ὀφειλετῶν περιελθόντων εἰς δεινὴν δουλοσύνην. Περὶ τὸ
325 ἔτος, κατηργήθη τελευταῖον καὶ ἐν Ῥώμῃ τὸ θηριῶδες ἐκείνο
τοῦ δανειστοῦ δικαίωμα, ἀλλὰ ὅχι ὡς πρὸς πάντας τοὺς ὀφειλέτας.
Ἐκτοτε, καθόσον μὲν προέκειτο περὶ ὀφειλῆς προερχομένης ἐξ ἀγορα-
πωλησίας καὶ ἄλλων τοιούτων συναλλαγῶν, ἢ περὶ ὀφειλῆς τόκων δα-
νείου εἰς χρήματα δοθέντος, ὁ δανειστὴς δὲν εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα
νὰ μεταχειρισθῇ ὡς δοῦλον τὸν μὴ δυνάμενον νὰ πληρώσῃ ὀφειλέτην·
ἀλλ' ὅμως διετήρησε τὴν προτέραν ἐξουσίαν ὡς πρὸς τὸν ὀφειλέτην τὸν
μὴ πληρώνοντα αὐτὸ τὸ κεφάλαιον τοῦ εἰς χρήματα δοθέντος δανείου,
καὶ ἐξηκολούθησε σώζων καὶ μέχρι τινὸς ἑνασκάων, τοῦλάχιστον κατὰ
τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, τὴν ἐξουσίαν ταύτην μέχρι τῆς τρίτης, μέχρι τῆς
τετάρτης μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἀληθῶς εἰπεῖν μέχρι τοῦ
μεγάλου νομοθέτου Ἰουστινιανοῦ, τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλεύ-
σαντος κατὰ τὴν ἕκτην μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδα. Ὅπως πρῶ-
μότερον ὁ Σόλων ἀνεγνώρισε καὶ καθιέρωσεν ἐν Ἀθήναις, τὰς χριστια-
νικὰς περὶ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου ἀρχάς!

Ἀλλὰ μόνη ἡ σεισάχθεια δὲν ἠθέλην ἀρκέσει ἵνα δώσῃ εἰς τὸν δῆμον
τῶν Ἀθηναίων τὴν ὕλικὴν καὶ ἡθικὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν μετ' οὐ πολὺ
οὗτος ἐκτέλεστο καὶ δι' ἧς τοσοῦτον θαυμασίως ἤλμασεν. Ἡ σεισάχθεια
ἀνέδειξε μὲν ἐλευθέρους, τοὺς δούλους, καθιέρωσε δὲ τὴν ἀρχὴν, ὅτι
πολίτης Ἀθηναῖος δὲν δύναται τοῦ λοιποῦ νὰ κατασταθῇ δοῦλος· ἀλλὰ,
ἵνα ἀληθῶς ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐλευθερία αὕτη καὶ παραγάγῃ ἀπαντας τοὺς
ἀγαθοὺς αὐτῆς καρποὺς, ἔπρεπε νὰ δοθῇ καὶ πόρος ζωῆς ἀποχρῶν εἰς
τοὺς ἐλευθέρους τούτους ἀνδρας. Ἡ γεωργία δὲν ἐπάρκει πρὸς τοῦτο·
διότι ἡ χώρα τῆς Ἀττικῆς, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς καὶ τῆς ἐκτάσεως,
δὲν ἠδύνατο νὰ θρέψῃ τοὺς πολλοὺς αὐτῆς κατοίκους· ὥστε ἂν ἐξηκο-
λούθῃ καὶ κατὰ τοῦτο ἡ προτέρα κατὰστασις, οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων,
ἢ ἠθέλον ἀποδημήσει ἵνα ζητήσωσιν εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν πόρον ζωῆς, ἢ

ἤθελον ὑποκύψει αὐθις εἰς τοὺς ὀλίγους πλουσίους· οὐδέποτε δὲ ἤθελον ἀναδείξει τὸ γενναῖον καὶ ἐλευθερον φρόνημα, εἰς κτῆσιν, συντήρησιν καὶ ἐπίδοσιν τοῦ ὁποίου εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ὕλική ἀνεξαρτησία. Τοῦτου ἕνεκα ὁ Σόλων ἠγωνίσθη νὰ ἐμψυχώσῃ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐμπορίαν· καὶ κατώρθωσε τῶντι νὰ ἀνοίξῃ εἰς τὸν δῆμον νέα ἐργασίας καὶ πορισμοῦ στάδια καὶ νὰ φέρῃ εἰς τὸν τόπον νέα κεφάλαια, δι' ὧν ὁ λαὸς τῆς Ἀττικῆς ἠνέπλησεν, ἐξεπαιδεύθη, ἐμεγαλοφρόνησε καὶ ἐν γένει ὕλικῶς τε καὶ ἠθικῶς παραδόξως προέκοψεν. Ἀνεδείχθη δὲ ὁ Σόλων καὶ κατὰ τοῦτο ἀνθρώπος τῶν νεωτέρων χρόνων μᾶλλον ἢ τῆς ἀρχαιότητος· διότι ὄχι μόνον εἰς πολλὰς ἑλληνικὰς πολιτείας ἡ βιομηχανία καὶ ἡ ἐμπορία ῥητῶς ἀπηγορεύοντο, καὶ αὕτη δὲ ἡ γεωργία ἀντιτίθετο εἰς δούλους, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἐνδοξότατοι φιλόσοφοι τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Ξενοφὼν ἐθεώρουν ἀναξίαν τοῦ ἐλευθέρου πολίτου πᾶσαν ἐργασίαν ἄλλην ἢ τὴν γεωργίαν, τὴν ὀπασσίαν, τὴν ἀθλητικὴν καὶ τὴν μουσικὴν. Ὁ Μακῳλαιῦ εἶπέ που, ὅτι τὰ μέγιστα τῶν πνευμάτων ὁμοιάζουσι τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλοτάτων ὄρεων· διότι καθὼς αἱ κορυφαὶ αὗται φωτίζονται κατὰ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου, ἐνῷ εἰς τὰς πεδιάδας ἐπικρατεῖ ἔτι βαθύτατον σκότος, οὕτω καὶ τὰ πνεύματα ἐκεῖνα πρῶτα περιαυγάζονται ὑπὸ τῆς αἰγλῆς τῆς ἀληθείας, ἐνῷ αἱ πυκναὶ σκιαί τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀπάτης καλύπτουσιν ἔτι τὸν πολὺν τῶν ἀνθρώπων ὄχλον. Τοιοῦτον ἦτο τὸ τοῦ Σόλωνος πνεῦμα, ὅστις λογίζεται εὐλόγως ὡς ὁ πρακτικώτατος τῶν νομοθετῶν τῆς ἀρχαιότητος, διότι πρῶτος ἀνεγνώρισε καὶ καθιέρωσεν ἀληθείας κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς, αἵτινες δὲν ἐμελλον νὰ ἀποβῶσι κοινὸν τῆς ἀνθρωπότητος κτῆμα εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἑκατονταετηρίδων.

Ἀλλὰ τὸ μέγα ἔργον τοῦ Σόλωνος ἐπέπρωτο νὰ διέλθῃ διὰ πολλῶν δοκιμασιῶν, πρὶν παραγάγῃ ἅπαντας αὐτοῦ τοὺς ἀγαθοὺς καρπούς. Ἡ νέα νομοθεσία οὐδετέραν τῶν ἀντιθέτων μερίδων ἐντελῶς ἠνέχθη, διότι οὐδὲ προέβητο τοιοῦτό τι, τοῦλάχιστον ὅπως ἐννοοῦσι τοῦτο αἱ πολιτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ μερίδες, ὧν ἐκάστη ζητεῖ πάντοτε νὰ σφετερισθῇ μὲν ὅσον ἔνεστι πλειότερα πλεονεκτήματα, νὰ καταθλίψῃ δὲ ὅσον ἔνεστι πλειότερον τοὺς ἀντιπάλους. Ὁ Σόλων ἐνόησεν ἄλλως τὴν ἐντολήν αὐτοῦ. Εἰς τὸν πολὺν δῆμον, πρότερον σχεδὸν δούλον ὄντα καὶ μὴ ἔχοντα πολιτικόν τι δικαίωμα, ἐπέτρεψε μὲν τὴν ἐλευθερίαν, ἐπέτρεψε

δὲ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ εὐθύνειν τοὺς ἄρχοντας, ἀλλ' ὅχι πλέον τι. Τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἀπέδωκεν εἰς μόνους τοὺς εὐπορώτερους, μὴ θεωρήσας φρόνιμον νὰ ἐπιτρέψῃ ἐκ πρώτης ἀφειτηρίας τὰς ἀρχὰς εἰς ἀνθρώπους μέχρι τῆς χθῆς δούλους ὄντας, διότι ὅχι μόνον δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχωσι τὴν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίαν ἐμπειρίαν, ἀλλὰ φυσικώτατον ἦτο νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν νέαν αὐτῶν ἐξουσίαν εἰς τὸ νὰ ἐκδικηθῶσι τοὺς προτέρους δυνάστας, ἐξ οὗ τὰ πράγματα ἤθελον καταντήσῃ ἄνω κάτω. Κυρίως μάλιστα εἰπεῖν, τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ ἐκλέγεσθαι διετήρησαν οἱ εὐπορώτεροι τῶν εὐπατριδῶν· διότι ἡ γῆ, ἀπὸ τῶν προσόδων τῆς ὁποίας ἐξηρτᾶτο ἡ ἐνάσκησις τοῦ προκειμένου δικαιώματος, ἀνῆκεν ἀνάκαθεν εἰς τοὺς εὐπατρίδας· ναὶ μὲν προϊόντος τοῦ χρόνου πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀπέβαλον τὰ κτήματά των· ἀλλὰ τὰ κτήματα ταῦτα, τὰ πλεῖστα τούλάχιστον, περιῆλθον, καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν, πάλιν εἰς τὴν κυριότητα τῶν πλουσιῶν εὐπατριδῶν, διότι αὐτοὶ εἶχον τὰ πρὸς ἀγορὰν αὐτῶν κεφάλαια. Ἐκ τῶν τοῦ δήμου εἶχον μὲν εὐπορήσῃ τινές, ἀλλὰ τοιοῦτοι δὲν ἠδύναντο νὰ ἦναι πολλοὶ καὶ ἔτι ὀλιγώτεροι μετεχειρίσθησαν βεβαίως τὰ ἄλλως τε ὅχι μεγάλα κεφάλαια αὐτῶν εἰς ἀγορὰν κτημάτων· οἱ πλεῖστοι ἐξηκολούθησαν μᾶλλον μετερχόμενοι τὰ ἐπαγγέλματα δι' ὧν εἶχον βελτιώσει τὴν τύχην αὐτῶν αὐτοὶ καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν, τὴν τέχνην, τὴν ἐμπορίαν, τὴν ναυτιλίαν. Καὶ ἔπειτα, διὰ νὰ ἔχῃ τις τὸ δικαίωμα οὐ μόνον τοῦ ἐκλέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐκλέγειν ἀπλῶς, ἀπητεῖτο πρὸς τούτοις, μέχρι τοῦ Κλεισθέ- νους, νὰ ἀνήκῃ εἰς γένος τι, πολλοὶ δὲ χάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἦσαν εἰς γένος τι κατατεταγμένοι. Ἐπὶ πᾶσιν οἱ εὐπατρίδαι, διὰ τὴν πατρο- παρὰδοτον θρησκευτικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐπιρροὴν ἣν εἶχον εἰς τὰς φυ- λὰς, τὰς φρατρίδας, τὰ γένη, δὲν ἠδύναντο εἰμὴ νὰ κατισχύωσι συνήθως εἰς τὰς ἐκλογάς. Τοῦτο μόνον εἶναι ἐπίσης βέβαιον, ὅτι ἡ ὑπεροχὴ αὐ- τῶν αὕτη δὲν ἦτο ἤδη ὅσον ἄλλοτε ἐπικίνδυνος, διότι ἐπὶ τέλους ἡ ἐκλογὴ ἀνῆκεν εἰς τὸν δῆμον, ὅστις ἠδύνατο νὰ προτιμήσῃ πάντοτε τοὺς μετριοπαθεστέρους καὶ συνετωτέρους τῶν εὐπατριδῶν· πρὸς δὲ τού- τοις διὰ τοῦ δικαιώματος τὸ ὅποῖον ἔλαβε νὰ ζητῇ λόγον παρὰ τῶν ἀρχῶν, περιέστειλε τὴν αὐθαιρεσίαν αὐτῶν. Οὕτω πως ἔκρινε τὸ πολί- τευμα τοῦ Σόλωνος ὁ Ἀριστοτέλης. «Ἐπεὶ Σόλων γε ἔοικε, λέγει, τὴν ἀναγκαιοτάτην ἀποδιδόναι τῷ δήμῳ δύναμιν, τὸ τὰς ἀρχὰς αἰρεῖσθαι καὶ εὐθύνειν· μηδὲ γὰρ τούτου κύριος ὢν ὁ δῆμος, δοῦλος ἂν εἴη καὶ πολέμιος. Τὰς δ' ἀρχὰς ἐκ τῶν γνωρίμων (τῶν ἐπισήμων, τῶν εὐπα-

τριδῶν) καὶ τῶν εὐπόρων κατέστησε πάσας. ἐκ τῶν πεντακοσιομεδίωνων, καὶ ζευγιδῶν, καὶ τρίτου τέλους, τῆς καλουμένης ἱππάδος· τὸ δὲ τέταρτον θητικόν, οἷς οὐδεμιᾶς ἀρχῆς μετῆν.» Αὐτὸς ὁ Σόλων κηρύττει, ἐν ταῖς ὑποθήκαις εἰς Ἀθηναίους, ὅτι προέθετο νὰ συμβιβάσῃ τὰς ἀντιθέτους μερίδας, ὅχι νὰ ἐπιφέρῃ τὸν ἀποκλειστικὸν θρίαμβον τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης, διότι δὲν ἦτο ὁπαδὸς φατρίας, ἀλλὰ τῆς ὅλης πόλεως διαλλακτῆς, καὶ δὲν ἀπέβλεπεν εἰς τὸ πρὸ ποδῶν συμφέρον, ἀλλὰ εἰς ἄπασαν τὴν μέλλουσαν τῆς πατρίδος τύχην. Εἰς μὲν τὸν δῆμον, λέγει. ἔδωκα τόσον κράτος ὅσον ἐπαρκεῖ εἰς τὰς χρεῖας αὐτοῦ, οὔτε ὑπεραυξήσας, οὔτε ἐλαττώσας τὴν τιμὴν αὐτοῦ· ὥρισα δὲ καὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες εἶχον δύναμιν καὶ ἦσαν ἐπίφθονοι διὰ τὰ χρήματα αὐτῶν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχωσί τι πέραν τοῦ πρέποντος. Στὰς δὲ ἐν τῷ μέσῳ ἀμφοτέρων, ὠπλισμένος διὰ τῆς κρατερᾶς τοῦ νόμου ἀσπίδος, εἰς οὐδένα ἐπέτρεψα νὰ νικήσῃ ἀδίκως τὸν ἄλλον.

Δῆμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος. ὅσον ἐπαρκεῖ,
τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν, οὔτ' ἐπορεξάμενος·
οἱ δ' εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγῆτοί,
καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικέες ἔχειν·
ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερόν σάκος ἀμφοτέροισιν,
νικᾶν δ' οὐκ εἶας· οὐδετέρους ἀδίκως.

Ἄλλ' ἤδη ἐκ τούτου δηλοῦται ὅτι αἱ ἀξιώσεις ἐκατέρας τῆς μερίδος ἦσαν ὑπέρογκοι. Ἀλλαχοῦ δὲ ὁ Σόλων σαφέστερον λέγει, ὅτι ἂν ᾔθελε πράττει ὅσα ἦσαν ἀρεστὰ εἰς τοὺς μὲν ἢ τοὺς δὲ. ἡ πόλις ᾔθελε στερεηθῇ πολλῶν ἀνδρῶν.

..... Εἰ γὰρ ᾔθελον
ἂ τοῖς ἐναντίοισιν ἦνδανεν τότε.
αὐτοῖς δ' ἂ τοῖσιν ἀτέροις, δρᾶσαι . . .
πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἐχρῶσθαι πόλις.

Τί ἐζήτουν οἱ μὲν καὶ τί ἐπόθουν οἱ δὲ, ἀκριβῶς δὲν ἠξεύρομεν. Τὸ φυσικώτερον καὶ πιθανώτερον εἶναι, ὅτι τῶν εὐπατριδῶν οἱ μὲν πενέστεροι ἠγανάκτουν διότι ἐστερήθησαν τοῦ δικαίωματος τοῦ ἐκλέγεσθαι, οἱ δὲ πλουσιώτεροι, διότι ἀπέβαλον πολλὰ τῶν εἰς αὐτοὺς ὀφειλομένων καὶ ὑπεβλήθησαν, παρεκτὸς τούτου, εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ δήμου. Ἐκ τῶν τοῦ δήμου πάλιν, οἱ μὲν εὐπορώτεροι, ὅχι μόνον ἐστερήθησαν ὁμοίως πολλῶν τῶν εἰς αὐτοὺς ὀφειλομένων, ἀλλὰ, καθ' ὅσον δὲν εἶχον ἑγγεῖον περιουσίαν, οὔτε τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι προσέλαβον, καὶ ἂν τυχὸν δὲν ἦσαν καταγεγραμμένοι εἰς γένος, δὲν εἶχον

οὔτε τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν. Οἱ δὲ ἀπορώτεροι, ἀπηλλάγησαν μὲν πολλῶν δεινῶν, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῶν ὅσοι δὲν ἦσαν γεννηῆται, δὲν ἦσαν οὐδὲ ἐκλογεῖς, καὶ πρὸ πάντων οἱ πλειότεροι ἔμειναν οὐδὲν ἤττον πένητες, διὸ ἐμεμφιμοίρουν ἴσως κατὰ τοῦ νομοθέτου, ὅστις δὲν εὔρε τὸ μυστήριον νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς πλουσίους. Βέβαιον δὲ εἶναι ὅτι ἡ νέα νομοθεσία, εἰ καὶ ψηφισθεῖσα ἄνευ δυσκολίας καὶ συζητήσεως, οὐδένα ἐν τούτοις ἡγχαρίστησε, καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, οἵτινες μέχρι πρὸ ὀλίγου ἐχαιρέτιζον τὸν Σόλωνα ὡς φίλον καὶ σωτῆρα, ἄμα ἀρξαμένων τῶν νέων νόμων νὰ ἐκτελῶνται, τὸν ἐθεώρησαν ὡς πολέμιον.

..... νῦν δέ μοι χολούμενοι
 λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσι πάντες ὥς τε δῆϊον.

Ὁ Σόλων ὑπέστη τὴν πρώτην ταύτην ἀδικίαν τῶν συμπολιτῶν μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῦ ἡμερότητας καὶ μετριοπαθείας· διότι ἤξευρεν ὅτι εἰς τὰ μέγιστα ἔργα εἶναι δύσκολον νὰ εὐχαριστήσῃ τις πάντας·

ἔργμασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἄδειν χαλεπόν.

Οἱ δυσηρεστημένοι, καὶ εἶδομεν ὅτι τοιοῦτοι ἦσαν σχεδὸν πάντες, προσήρχοντο πρὸς αὐτὸν, ἐρωτῶντες τί σημαίνει τοῦτο καὶ τί τὸ ἄλλο, καὶ πῶς ἔχει νὰ ἐκτελεσθῇ· δὲν ἤκουοντο δὲ εἰς τὸ νὰ δηλώσιν ἀπορίας, ἀλλὰ καὶ παρατηρήσεις ἐπήνεγκον, καὶ συμβουλὰς περὶ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, ὥς τε ἡ θέσις τοῦ μετ' ὀλίγον κατήντησεν ἀφόρητος, καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ποιήμασιν εἰκονίζει ἐμφαντικώτατα τὴν δεινὴν ἀμυχανίαν εἰς ἣν περιέστη, λέγων ὅτι, πανταχόθεν διασπώμενος, ἐστρέφετο ὡς λύκος διωκόμενος ὑπὸ πολλῶν κυνῶν·

τῶν οὐνεκ' ἀρχὴν πάντοθεν κυκεύμενος
 ὥς ἐν κυσὶν πολλὰῖσιν ἐστράφην λύκος.

Ὅθεν μετ' οὐ πολὺ, θεωρῶν ὅτι ἐὰν ἔμενεν εἰς Ἀθήνας, ἤθελεν ἀναγκασθῇ νὰ ἐπιχειρήσῃ τροπολογίας ἀτελευτήτους, ἐζήτησε παρὰ τῶν συμπολιτῶν ἄδειαν δεκαετοῦς ἀπουσίας, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ θέλουσι παρὰ πάντων ἀνγνωρισθῇ καὶ ἐκτιμηθῇ τὰ πλεονεκτήματα τῆς νέας καταστάσεως τῶν πραγμάτων. Ἀξία δὲ σημειώσεως εἶναι καὶ ἡ βλατεία πεποιθήσεως ἣν εἶχεν ἀναχωρῶν, ὅτι οἱ νέοι νόμοι θέλουσι μείνει ἀμετάβλητοι μέχρι τῆς ἐπανόδου αὐτοῦ. Διότι, λέγει ὁ Ἡρόδοτος, «οὐκ οἰοί τε ἦσαν αὐτὸ ποιῆσαι Ἀθηναῖοι· ὁρξίοισι γὰρ μέγαλοισι κατείχοντο, δέκα ἔταα χρήσεσθαι νόμοισι τοὺς ἄν σφι Σόλων θῆται.» Ἐκ τούτου γίνεται πρόδηλον ὁποῖαν ἱερότητα οἱ προ-

πάτορες ἡμῶν ἀπέδιδον εἰς τὸν ἅπαξ γενόμενον ὄρκον. Ὁ Σόλων ἀποδημήσας, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπορεύθη εἰς Αἴγυπτον, ἔπειτα δὲ εἰς Κύπρον. Ἡ δὲ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Κροίσου συνέντευξις, ἣν τοσοῦτον χαριέντως ιστόρησεν ὁ Ἡρόδοτος, εἶναι, κατὰ δυστυχίαν, ἀπίθανος, διότι, πλὴν τῶν ἄλλων, φαίνεται γενομένη περὶ τὸ 553 ἔτος, ὀλίγον πρὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ Κροίσου ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Κύρου, ἐνῶ ὁ Σόλων ὅχι μόνον εἶχεν ἐπανέλθει εἰς Ἀθήνας πολὺ πρότερον, ἤτοι περὶ τὸ 560, ἀλλὰ καὶ εἶχεν ἀποθάνει μικρὸν μετὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔτος. Ὅπωςδὴποτε, ὁ Σόλων, ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας, εὔρε μέγαν πρᾶγματῶν ἀλλοίωσιν καὶ θλιβερώτατα ψευθείσας τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ.

Τῶντι, οἱ μὲν νόμοι αὐτοῦ ἔμειναν ἀναλλοίωτοι, ἀλλ' αἱ τρεῖς μερίδες, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀγωνισθῇ, διὰ τοῦ νέου πολιτεύματος, νὰ συνδιαλλάξῃ, διεφέροντο πρὸς ἀλλήλας ὡς οὐδέποτε καὶ ἀντιπαρετάσσοντο ὑπὸ ἴδιον ἐκάστη ἀρχηγόν. Τῶν μὲν Πεδιέων προίστατο εἰς ἐξ αὐτῶν, Λυκοῦργος ὁ Ἀριστολαΐδου· τῶν δὲ Παράλων, ὁ γαμβρὸς τοῦ Σικυνίου Κλεισθένης Μεγακλῆς ὁ Ἀλκμαίωνος, τοῦ στρατηγήσαντος τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ κατὰ Κιρραίων πολέμῳ καὶ φίλου διαβοήτου γενομένου τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Κροίσου· τῶν δὲ Διακρίων, ὁ εὐπατρίδης Πεισίστρατος ὁ Ἰποκράτους. Ἡ ἐπικινδυνωτέρα τῶν τριῶν τούτων μερίδων ἦτο ὁμολογουμένως ἡ τελευταία, ἥτις συνέκειτο ἐκ τῶν πενηστέρων γεωργῶν, μεθ' ὧν συνετάσσοντο οἱ ἀπορώτεροι χάτοικοι τῆς πόλεως. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ὄντες πολυπληθέστεροι καὶ ἀμαθέστεροι τῶν ἄλλων, πρὸς δὲ τούτοις, διὰ τὴν πενίαν, ἐπιρρεπέστεροι πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν καὶ ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων, ἠδύναντο εὐκόλως νὰ παρασυρθῶσιν ὑπὸ ἀρχηγοῦ ἐπιτηδείου καὶ φιλάρχου. Τοιοῦτος δὲ ἦτο ὁ Πεισίστρατος. Ὁ Πεισίστρατος ἤρχισε τὸ στάδιον αὐτοῦ ὅπως καὶ ὁ Σόλων, ἀριστεύσας εἰς τὸν κατὰ Μεγαρέων πόλεμον. Εἶχε δὲ καὶ ἐπιφάνειάν τινα πολιτικῆς ἀρετῆς, δημοτικὸς μὲν ὢν περὶ τοὺς λόγους καὶ τοὺς τρόπους, ἐλευθέριος δὲ πρὸς τοὺς πένητας, ἐπιδεικτικὸς δὲ περὶ τὴν μετριοφροσύνην, διότι ἡ πονηρία, καὶ ἰδίως ἡ πολιτικὴ πονηρία, κατορθώνει νὰ συνδυάξῃ τὰς δύο ταύτας ἀσυμβιβάστους ιδιότητας. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ταύτην τῶν ἀρετῶν περιωρίζετο ἡ πρὸς τὸν Σόλωνα ὁμοιότης τοῦ ἀνδρός· ὁ Σόλων ἠγωνίσθη νὰ ἀναδείξῃ τοὺς συμπολίτας ἀξιούς νὰ ἔρχωσιν αὐτοὶ τῆς πόλεως· ὁ δὲ Πεισίστρατος ἤθελε

νὰ ἄρχῃ αὐτὸς διὰ τῶν συμπολιτῶν· καὶ ἐπιτηδεῖως μὲν διαπαιδαγωγήσας τοὺς πολλοὺς, οὐδὲν ἦττον δὲ ἐπιτηδεῖως ἐμπορευθεὶς τὰς ἀμοιβαίας ἀντιπαθείας τῶν δύο ἄλλων μερίδων, ἐπέτυχε μετ' ὀλίγον τοῦ σκοποῦ. Ὁ Σόλων ἐνόησε κάλλιστα ποῦ βαίνουνσι τὰ πράγματα· καὶ τοι δὲ καταβεβλημένος ἤδη ὑπὸ τοῦ γήρατος, ἐπεχείρησε νὰ προλάβῃ τὴν ἐπιειμένην συμφορὰν καὶ πρὸ πάντων νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὴν φιλαρχίαν τοῦ Πεισιστράτου· ἀλλ' ἀπέτυχε, διότι, καθὼς πολλάκις συμβαίνει, τὰ ἐξημμένα πάθη καὶ τὰ τετυφλωμένα συμφέροντα δὲν ἤκουσαν τὴν φωνὴν τῆς συνέσεως καὶ τῆς μετριότητος.

Ὁ Πεισίστρατος ἐλέγετο μὲν καὶ ἦτο ἀρχηγὸς κυρίως τῶν Διακρίων, οἵτινες ἐπλειονοψήφουν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, εἶχεν ὅμως βεβαίως ὁπαδοὺς καὶ μετὰ τῶν ἄλλων μερίδων, διότι ἐν ἔτει 560, ὅτε, καταβαλὼν τοὺς ἀντιπάλους, ἐσφρατερίσθη τὴν ὅλην ἀρχήν, ἡ βουλὴ συνέκειτο ἐκ φίλων αὐτοῦ, εἰς δὲ τὴν βουλὴν οἱ πένητες δὲν ἦσαν ἐκλέξιμοι. Ἀφ' ὧν λοιπὸν τούτων τῶν περιστάσεων ὠφελούμενος, ὁ Πεισίστρατος, μίαν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους ἐκείνου, τραυματίσας ἑαυτὸν καὶ προσελθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ ὀχλήματος φερόμενος, ἠπάτησε τὸ πλῆθος ὅτι κινδυνεύει δῆθεν νὰ δολοφονηθῇ ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων, παρέπεισε τὴν βουλὴν καὶ τὴν ἐκκλησίαν νὰ ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ νὰ ἔχῃ 50 ῥοπαλοφόρους σωματοφύλακας, καὶ διὰ τούτων ἐγένετο ἀμέσως κύριος τῆς ἀκροπόλεως καὶ τῶν πραγμάτων. Κατὰ τὸ πρῶτον τοῦτο ἔτος τῆς τυραννίας τοῦ Πεισιστράτου, ἀπέθανεν εἰς Ἀθήνας ὁ Σόλων. Ὁ γενναῖος γέρων εἶχε προσπαθήσει παντὶ σθένει ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὸ περὶ ῥοπαλοφόρων ψήφισμα, προλέγων εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὅτι δι' αὐτοῦ θέλουσιν ἀποβάλλει τὴν ἐλευθερίαν· καὶ ὅτε εἶδε πραγματωθέντα ὅσα προέβλεπε, κατελθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐπεχείρησε νὰ ρίψῃ διὰ τῆς βίβας τὸν παραβιαστὴν τῶν νόμων. Ἀλλὰ οὐδεὶς ἐπρόσεξεν εἰς αὐτὸν καὶ πάλιν, διὰ τὸν φόβον. Τότε ἀπελπισθεὶς, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀναρτήσας τὰ ὄπλα αὐτοῦ πρὸ τῶν θυρῶν· «ἐμοὶ μὲν, ἀνέκραξεν ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ, ἐμοὶ μὲν ὡς δυνατόν ἦν, βοήθηται τῇ πατρίδι καὶ τοῖς νόμοις,» καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἔμεινεν ἡσυχάζων καὶ ζητῶν ἐν τῷ θεωρητικῷ βίῳ τὰς παραμυθίας, τὰς ὁποίας ἡ ἀτυχία, καὶ ἰδίως ἡ πολιτικὴ ἀτυχία, πάντοτε εὕρισκει ἐν αὐτῷ. Τὸ γῆρας δὲν εἶχε μαράναι τὴν φαντασίαν αὐτοῦ· διότι τότε ἐποίησε τὴν λαμπρὰν ἐκείνην τῆς τυραννίδος εἰκόνα, ἣτις φαίνεται μᾶλλον προελθοῦσα ἀπὸ τῆς γραφίδος τοῦ μεγίστου τῶν ποιητῶν, ἢ τοῦ θετικωτάτου τῶν

πολιτικῶν ἀνδρῶν. Ἐκ νεφέλης, λέγει, προκύπτει ἡ ὁρμὴ τῆς χιόνος καὶ τῆς χαλάζης· ἐκ δὲ λαμπρᾶς ἀστραπῆς, γεννᾶται ἡ βροντὴ· οὕτως ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἀνδρῶν ἀπόλλυται ἡ πόλις, ὁ δὲ δῆμος, ἕνεκα τῆς ἀπειρίας αὐτοῦ, ὑπέκυψεν εἰς τὸ κράτος τοῦ μονάρχου.

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἡδὲ χαλάζης,
βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὀλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
δῆμος αἰδρίῃ δουλοσύνην ἔπесεν.

Ἀκούων δὲ τοὺς Ἀθηναίους μεμψιμοιροῦντας δι' ὅσα ἔπαθον κακὰ, ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς μετὰ πικρίας δικαίας τῇ ἀληθείᾳ, νὰ μὴ αἰτιῶνται τοὺς θεοὺς, διότι αὐτοὶ ἰδίαις χερσὶ κατεσκεύασαν τὴν δουλείαν τῶν.

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέρεην κακότητα
Μὴ τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε,
Αὐτοὶ γὰρ τούτους ἠῤῥήσατε ῥύσια δόντες,
Καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔσχετε δουλοσύνην.

Ὅταν δὲ πάλιν τὸν προέτρεπον πολλοὶ νὰ φύγῃ, ὡς τόσοι ἄλλοι, τὴν ἐνδεχομένην τοῦ τυράννου ἐκδίκησιν, καὶ τὸν ἡρώτων, τίνι πιστεύων μένει· «τῷ γήρῃ,» ἀπεκρίνετο. Καὶ ἀληθῶς ὁ Πεισιστράτος, ὅστις ἐν γένει ἀνεδείχθη ἐπιεικὴς, δὲν ἠνώχλησε τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς τοῦ δεινοῦ αὐτοῦ ἀντιπάλου, ὥστε ἀπέθανεν ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν εἰρήνῃ, τεθλιμμένος μὲν διότι εἶδε τὴν ματαίωσιν τῶν ἀγῶνων αὐτοῦ, ἀλλὰ ἔχων βεβαίως τὴν περὶ ἀγαθωτέρου μέλλοντος παρηγορίαν, τὴν ὁποίαν ὁ δίκαιος θεὸς εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ διδῇ εἰς τοὺς εὐεργέτας τούτους τῆς ἀνθρωπότητος, ὅσάκις βλέπωσι τὴν πρόσκαιρον ἀνατροπὴν τοῦ ἔργου αὐτῶν· τὴν παρηγορίαν, ὅτι θέλει ἔλθει ποτὲ ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ Ἀθηναῖοι, σωφρονήσαντες, θέλουσι δώσει νέαν ζωὴν εἰς τὸ θαυμάσιον ἐκείνο πολεῖτευμα, καὶ ἐπ' αὐτοῦ, ὡς ἐπὶ κρηπίδος, θέλουσιν ἐγείρει ἅπαν τὸ μέλλον τῆς πατρίδος αὐτῶν μεγαλεῖον.

Ὁ δὲ Πεισιστράτος δὲν διετήρησε κατ' ἀρχὰς ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ἐξουσίαν τὴν ὁποίαν ἐσφετερίσθη· αἱ δύο ἄλλαι μερίδες, ἐνωθεῖσαι, ἐπέφερον τὴν ἔξωσιν αὐτοῦ ἐν ἔτει 559. Πάλιν ὅμως, μετὰ πέντε περίπου ἔτη, κατῴρθωσε νὰ συμμαχήσῃ μετὰ τοῦ Μεγακλέους, τοῦ ἰσχυροῦ τῶν Παράλων ἀρχηγοῦ, τοῦ ὁποίου καὶ γαμβρὸς ἐγένεν ἐπὶ θυγατρὶ, καὶ διὰ τῆς συμπράξεως αὐτοῦ, ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας, ἀνέκτησε τὴν τε ἀρόπολιν καὶ τὴν ἀρχήν. Ἀλλ' οὐδὲ τότε διετήρησεν αὐτὴν πολὺ· διότι,

δυσαρεστηθέντος τοῦ Μεγακλέους καὶ συνταχθέντος αὐτῆς μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Πεδιδίων Λυκούργου, ὁ Πεισίστρατος ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ τὸ δεύτερον ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ τότε ἀπεφάσισεν, ἀφίνων κατὰ μέρος πᾶσαν μετὰ τῶν ἄλλων μεριδίων συμμαχίαν, νὰ ἀρπάξῃ δι' ἀπροκαλύπτου βίας τὴν ἐξουσίαν. Κατασταθεὶς δὲ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας Ἑρέτριαν, ὅπου εἶχεν, ὡς φαίνεται, πολλοὺς φίλους, καὶ ὅπου διατρίβων εὕρισκετο πλησίον τῆς Διακρίας, δὲν ἔπαυσεν, ἐπὶ ἑνδεκα περίπου ἔτη, παρασκευαζόμενος. Ἡ ἐν τῇ Ἀττικῇ περιουσία του εἶχε δημευθῇ, ἀλλὰ δὲν ἐστερεῖτο πόρων, διότι εἶχεν ἐν Θοράκῃ, παρὰ τὸν ποταμὸν Στρυμόνα, μεγάλα κτήματα· πρὸς τούτοις ἔλαβε καὶ ἀπὸ ἄλλων πόλεων, ἰδίως ἀπὸ τῶν Θηβῶν, ἀπὸ τοῦ Ἀργούς καὶ παρὰ τοῦ τυράννου τῶν Ναξίων Λυγδάμιος, λόγου ἀξίαν συνδρομὴν, ὥστε τῷ 541, ἀναχωρήσας ἐξ Ἑρετρίας μετὰ ἱκανῆς δυνάμεως, ἀπέβη εἰς τὸν λιμένα τῆς Διακρίας, τὸν Μαραθῶνα, ὅπου συνέλεξεν ἐν ἀσφαλεῖς ἅπαντας τοὺς ὁπαδούς· καὶ ἔπειτα ὀρμήσας ἐπὶ τὸ ἄστυ διὰ ξηρᾶς, κατετρόπωσε τοὺς ἐξ Ἀθηνῶν ἀντεπεξεληθόντας ἀντιπάλους, περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Παλληνίδος Ἀθηνᾶς, εἰς τὴν μετὰξὺ Πεντελικοῦ καὶ Ὑμηττοῦ κοιλάδα, καὶ εἰσῆλασε τροπαιοῦχος εἰς τὴν πόλιν. Διὰ νὰ ἀσφαλίσῃ δὲ τὸ μετὰ τοσούτου κόπου ἀνακτηθὲν κράτος, ἀντὶ μὲν τῶν ἐγγυρίων μισθοφόρων, προσέλαβεν ἤδη ξένους, συλλαβὼν δὲ τοὺς παῖδας τῶν Ἀλκμαϊωνιδῶν καὶ τῶν ἄλλων εὐπατριδῶν ὅσοι δὲν προέλαβον νὰ φύγωσιν, ἐξαπέστειλεν ὡς ὁμήρους εἰς Νάξον, πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Λύγδαμιν. Οἱ θεσμοὶ ὁμῶς τοῦ Σόλωνος διετηρήθησαν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν προτέρων δύο τυραννίδων, ἐκτὸς μόνον ὅτι πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ καὶ πᾶσα ἡ πραγματικὴ ἐξουσία ἦσαν εἰς χεῖρας τῶν ὁπαδῶν τοῦ Πεισιστράτου. Οἱ πένητες τῶν ὁποίων οὗτος ἐλέγετο ἀρχηγὸς δὲν ἔλαβον νέα πολιτικὰ δικαιώματα, ἀλλὰ μόνον ὑλικὰ εὐεργετήματα, διότι εἰς πολλοὺς μὲν ἔδωκε σποράν καὶ κτήνη, ἵνα ἀσχοληθῶσιν εἰς τὴν γεωργίαν, εἰς πολλοὺς δὲ ἐπρομήθευσεν ἄλλην ἐργασίαν, διὰ τῶν πολυτελῶν ἡμᾶ καὶ χρησίμων οἰκοδομημάτων δι' ὧν ἐκόσμησε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν. Τότε ἤρχισε νὰ κατασκευάζεται ὁ μέγας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ναὸς, τοῦ ὁποίου τὰ ἐρείπια θαυμάζομεν ἔτι σήμερον πρὸς νότον τῶν ἀνακτόρων, καὶ ὅστις ὦν πολὺ μεγαλύτερος τοῦ Παρθενῶνος, ἦτο πεπρωμένον νὰ μὴ τελειώσῃ ποτέ, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος· συνεπληρώθη δὲ ἐπὶ τῆς ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας, 650 περίπου ἔτη μετὰ τὸν Πεισίστρατον, ὑπὸ τοῦ ῥωμαίου αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· τότε ὁμοίως, ἐπὶ Πεισιστράτου, ἐκτίσθη ἡ δημοσία κρήνη

Καλιρρόη καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγένοντο ἔργα. Ἵνα δὲ ὑπάρχωσιν οἱ ἀναγκαῖοι πρὸς τοῦτο πόροι, ἐπεβλήθη τακτικὸς ἐπὶ τῆς γεωργίας φόρος, ἀφ' ἧς εἰσεπράττετο τὸ δέκατον τῶν προϊόντων. Ὁ Πεισιστρατος πρὸς τοῦτοις ἵδρυσε τὴν περιφανῆ τῶν Ἀθηνῶν πανήγυριν, ἣτις ἐτελεῖτο ἅπαζ κατὰ τετραετίαν, κατὰ πᾶν τρίτον ὀλυμπιακὸν ἔτος, καὶ ὠνομάζετο «μεγάλῃ παναθήναια», πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν μικρῶν, τῶν ἐτησίων, ἅτινα, ὑπάρχοντα πρότερον, ἐξηκολούθησαν οὐδὲν ἥττον καὶ εἰς τὸ ἐξῆς κατ' ἔτος πανηγυριζόμενα. Ἀνεδείχθη δὲ ὁ ἀνὴρ καὶ τῶν γραμμῶν φίλος γενναῖος. Ὡς ὑπερβολὴν μὲν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὸ λεγόμενον, ὅτι πρῶτος αὐτὸς συνεκρότησεν ἐν ὅλον ἀπὸ τῶν πρότερον διεσπαρμένων καὶ μεμονωμένων ῥαψωδιῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας, πιθανώτατον ὁμῶς φαίνεται, ὅτι ἐφρόντισε νὰ γίνῃ συλλογὴ τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν πληρεστέρα καὶ ἀκριβεστέρα τῶν προηγουμένων· πλὴν τούτου πρῶτος αὐτὸς ἐν Ἑλλάδι συνεκρότησε βιβλιοθήκην, τῆς ὁποίας ἐλευθερίως ἐπέτρεπεν εἰς τὸ κοινὸν τὴν χρῆσιν. Μεγάλαι ἐπὶ πᾶσιν ἀνεδείχθησαν αἱ Ἀθηναὶ ἐπὶ Πεισιστράτου καὶ ἐξωτερικῶς· διότι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ἢ τῆς δευτέρας αὐτοῦ τυραννίδος, Μιλιτιάδης ὁ Κυψέλου, ὁ θεῖος τοῦ μετέπειτα τοῦς Πέρσας ἐν Μαραθῶνι νικήσαντος Μιλιτιάδου, κατέκτησε τὴν θρηκικὴν χερσόνησον, ὃ ἐστὶ τὴν χερσόνησον ἣτις σχηματίζει τὴν εὐρωπαϊκὴν πλευρὰν τοῦ Ἑλληςπόντου, ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης τυραννίδος, κατέκτησαν οἱ Ἀθηναῖοι, κατὰ τὴν Ἀσιανὴν πλευρὰν τοῦ Ἑλληςπόντου, τὸ Σίγειον, πόλιν κειμένην ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Τρωάδος. ἀνήκουσαν πρότερον εἰς τοὺς Μιτυληναίους, ἥδη δὲ ἐπιτραπέισαν ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου εἰς τὸν νότον αὐτοῦ υἱὸν Ἠγησίστρατον. Ἐπὶ πᾶσιν ὁ Πεισιστρατος ἐκάθηρε τὴν Δῆλον, ἐν ἣ ἐτελεῖτο ἡ τῶν Ἰώνων πανήγυρις περὶ ἧς θέλομεν λάβει ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσωμεν μετ' οὐ πολὺ· ὥστε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αὐτὸς παρσκευάσει πρῶτος τὴν μετὰ τῶν Ἰώνων προσοικεῖωσιν τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅποσον δὲ εἶχε παγίωσει τὸ κράτος αὐτοῦ δηλοῦται ἐκ τούτου, ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του, συμβάντα ἐν ἔτει 527, ἐκληρονόμησαν ἀκωλύτως τὸ ὅλον αὐτοῦ ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀξίωμα οἱ τρεῖς νόμιμοι υἱοὶ του, Ἰππίας, Ἱππαρχος καὶ Θεσσαλός. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἀδελφῶν, ὁ μὲν Ἰππίας ἦτο πολιτικώτερος τῶν ἄλλων, ὁ δὲ Ἱππαρχος, φιλόμουςος μᾶλλον καὶ πρὸς τὰς ἑξεῖς καὶ ἡδονὰς τῆς νεότητος ἐπιρρεπής, ὁ δὲ Θεσσαλός διεκρίνετο ἰδίως ἐπὶ πολεμικῇ ἀνδρείᾳ. Κατ' ἀρχὰς ἐμιμήθησαν

οὔτοι μέχρι τινὸς τὸν πατέρα των· διότι, εἰ καὶ περιεστοιχισμένοι ὑπὸ ξένων πάντοτε μισθοφόρων, οἵτινες ἐκαλοῦντο Λυκόποδες, ἐτήρησαν ὁμῶς τοὺς τύπους τοῦ Σολωνείου πολιτεύματος, « πλὴν καθόσον αἰετὶν τινα ἐπεμέλοντο σφῶν αὐτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἶναι. » Διετέλεσαν δὲ καὶ προστάται τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γραμμῶν, ἀθροίσαντες ἰδίως περὶ αὐτοὺς τοὺς ὀνομαστοτάτους τῶν ποιητῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης, τὸν χαριέστατον τῶν λυρικῶν τῆς Ἑλλάδος ποιητῶν Ἀνακρέοντα τὸν Τῆιον, τὸν ἐπιτήδειον ἐρμηνευτὴν τῶν χρησμῶν Ὀνομάκριτον, τὸν διθυραμβοποιὸν Λᾶσον τὸν Ἑρμιονέα, τὸν Κεῖον Σιμωνίδην, γνωστὸν ἤδη εἰς ἡμᾶς ὡς φίλον τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Σκοπαδῶν. Οἱ Πεισιστρατίδαι πρὸς τοῦτοις ἡλάττωσαν εἰς τὸ ἡμισυ καὶ τὸν ἐπὶ τῆς γεωργίας φόρον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παρεξετράπησαν εἰς βιαιάς τινας καὶ ἀτόπους πράξεις· ἐδολοφόνησαν τὸν Κίμωνα, ἀδελφὸν μὲν τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ κατακτῆσαντος τὴν θρᾷκιν χερσόνησον, πατέρα δὲ τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ ἐν Μαραθῶνι νικηφορήσαντος καὶ ἐπεχείρησαν, ὡς λέγεται, νὰ ἀναπληρώσωσι τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἐγγείου φόρου διὰ τῆς ἐξαχρειώσεως τοῦ ἀργυροῦ νομίσματος καὶ διὰ τῆς ἐπὶ χρήμασιν ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν λειτουργιῶν. Ἡ ἐκ τούτου προκύψασα εὐλογος κοινὴ δυσἀρέσκεια ἠῤῥηξε διὰ τὴν δεινὴν ὕβριν τὴν γενομένην τῷ 514, ὑπὸ τοῦ Ἰππάρχου κατὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀθηναίου πολίτου Ἀρμοδίου, ὅστις τότε ἀπεφάσισεν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Ἀριστογείτονος, νὰ δολοφονήσῃ τοὺς τυράννους. Καὶ δὲν ἐπέτυχε μὲν τὸ ἐπιχείρημα εἰμὴ κατὰ τοῦ Ἰππάρχου· ἀλλ' ὁ Ἰππίας, μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἀρμοδίου καὶ τοῦ Ἀριστογείτονος, ἀπέβη ἐν γένει τραχύτερος περὶ τὸ πολίτευμα αὐτοῦ καὶ ἡγωνίσθη, διὰ πολλῆς βίας, νὰ ἀσφαλίσῃ ἑαυτόν· ἐνταῦθα δὲ προβλέπων τὴν προσεχῇ πτῶσιν, ἐθησαύριζε διὰ πάσης καταθλίψεως καὶ παρσκευάζεν εἰς ἑαυτὸν ἄσυλον, ἐν ἀποτυχίᾳ, συζεύξας τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀρχεδίκην μετὰ Αἰαντίδου, υἱοῦ τοῦ τυράννου τῆς Λαμφάκου, Ἰππόκλου, ὅστις ἦτο φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου.

*Ἦτο τῶνόντι φυσικώτατον νὰ ὠφεληθῶσιν οἱ ἐξόριστοι, ὧν προίσταντο οἱ Ἀλκμαϊωνίδαι, ἀπὸ τῆς τοιαύτης τῶν πραγμάτων καταστάσεως. Κατ' ἀρχὰς οὔτοι ἐνόμισαν ὅτι δύνανται νὰ ἐπιτύχωσιν οἰκοθελὴ τὴν ἔξωσιν τῶν τυράννων, καὶ κατέλαβον ἐπὶ τούτῳ τὸ ἐπὶ τοῦ Πάρνηθος Λειψύδριον· ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰππίου καὶ τότε ἐζήτησαν ἔξωθεν συμμαχοὺς. Φυσικοὶ σύμμαχοί των ἦσαν οἱ Σπαρτιάται, οἵτινες,

ὡς εἶδομεν, κατεπολέμησαν ἅπανταχοῦ τὴν τυραννίδα· ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμως, ἔδηλον διὰ τί, ἐφαίνοντο νωθοὶ καὶ μὴ διατεθειμένοι νὰ ἐνεργήσωσιν. Ἄλλ' οἱ Ἀλκμαϊωνίδαι, ὧν προίστατο τότε Κλεισθένης ὁ τοῦ Μεγακλέους υἱός, ἔργονος δὲ τοῦ πολυθρυλήτου Σικυωνίου Κλεισθένους, ἦσαν ἄνθρωποι πολυμήχανοι, τὸ δὲ περίεργον, καὶ τοι ἐξόριστοι, ἦσαν, ὡς ἄλλοτε ὁ Πεισίστρατος, καὶ πλούσιοι, ἴσως ἀπὸ τῆς μεγάλης προικὸς ἣν εἶχε λάβει ἡ Ἀγαρίστη· ὅθεν, πυρποληθέντος τῷ 548 τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ, ἀνέλκθον αὐτοὶ τὴν ἐργολαβίαν τῆς ἀνοικοδομήσεως αὐτοῦ καὶ ἐξετέλεσαν τὸ ἔργον πολὺ μεγαλοπρεπέστερον ἢ ὅτι ἦσαν, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, ὑπόχρεοι· διὸ ἠννοοῦντο ὑπὸ τῆς Πυθίας καὶ δι' ἐπανειλημμένων αὐτῆς πρὸς τοὺς Σπαρτιῆτας παραγγελμάτων, κατέπεισαν τελευταῖον τούτους νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἔξωσιν τῶν Πεισιστρατιδῶν. Ἡ πρώτη τῆς Σπάρτης στρατιὰ, ἡ ἀπὸ θαλάσσης εἰς Φάληρον ἀποβίβασθεῖσα, ἦτο εὐχρίμους καὶ ἀπεκρούσθη τόσῳ μᾶλλον εὐκόλως, ὅσῳ καὶ οἱ Πεισιστρατιδαὶ εἶχον λάβει παρὰ Θεσσαλῶν χιλίων ἱππέων ἐπικουρίαν, ὑπὸ τὸν βασιλέα ἢ ταγὸν Κινεάν. Ἀλλὰ τότε ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα αὐτὸς ὁ τῆς Σπάρτης βασιλεὺς Κλεομένης, ὁ τῶν Ἀργείων νικητὴς, ὅστις, ἐπελθὼν διὰ ξηρᾶς, κατετρόπωσε τοὺς Θεσσαλοὺς καὶ ἠνάγκασε τὸν Ἰππίαν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ν' ἀποδημήσωσιν εἰς Σίγγειον, τῷ 510, καταλύσας οὕτω τὴν περιβόητον ἐκείνην τυραννίδα, τὴν διαρκέσασαν 30 μὲν ἔτη ἀδιαλείπτως, 50 δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ Πεισιστράτου ἀποπειράς.

Ὑπεχώρησε δὲ τότε ἁμέσως καὶ ὁ Κλεομένης μετὰ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, πεποιθὼς ὅτι διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἀλκμαϊωνιδῶν καὶ τῶν ἄλλων εὐπατριδῶν, θέλει ἤδη ἰσχύσει εἰς Ἀθήνας ἡ ἀριστοκρατία. Ἠπατήθη ὁμως· διότι οἱ μὲν εὐπατρίδαι συνησπίσθησαν τῷ ὄντι ὑπὸ Ἰσαγόραν τὸν Τισάνδρου, ἐκ περιφανῶν πατέρων καταγόμενον, ἀλλ' ἐν τῷ ἅμα ἀνεδείχθη ἀρχηγὸς ἀντιπάλου μερίδος, ὁ Ἀλκμαϊωνίδης Κλεισθένης. Καὶ τοῦτο μάλιστα μαρτυρεῖ ὁ πόσος ὧριμος ἦτο ὁ λαὸς οὗτος πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν πολιτεύματος ἐλευθέρου. Ἐπὶ τριᾶκοντα ὅλα ἔτη εἶχε στερηθῇ τῆς ἀκωλύτου ἐνασχίσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἅμα δ' ἀνακτῆσας αὐτὰ, προέβη εἰς τὴν χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας διὰ τῶν τακτικῶν ἐκείνων τρόπων δι' ὧν καὶ μόνων ἡ ἐλευθερία ἀσφαλιζέται καὶ καρποφορεῖ· διὰ τῆς συγκροτήσεως δηλαδὴ πολιτικῶν ὁμάδων αἵτινες ἔχουσι τὰ φρονήματα καὶ τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν καὶ πειθαρχοῦσιν

εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τούτους. Ἀμφοτέραι αἱ τότε προκύψασαι ἐν Ἀθήναις πολιτικαὶ μεριδес, ἤθελον νὰ ἀποφύγῃσι τὴν ἐπάνοδον τῆς τυραννίας· ἀλλ' οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰσαγόραν ἐπρέσθεον ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἀσφαλισθῶσι κατὰ τοῦ δεινοῦ τούτου, εἰμὴ ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ ἀρχαῖον καθαρῶς ἀριστοκρατικὸν πολίτευμα· οἱ δὲ περὶ τὸν Κλεισθένη ἐφρόνουν, ὅτι εἰμποροῦν νὰ ἐπιτύχῃσι τοῦ σκοποῦ καὶ διὰ τοῦ Σολωνείου πολιτεύματος. Ἐνόμιζον μόνον ὅτι πρέπει νὰ ἐνισχυθῇ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀληθῶν τοῦ πολιτεύματος τούτου ἀρχῶν. Ποῖαι ἦσαν αἱ ἀρχαὶ αὗται; Ὅτι τὸ μὲν δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουσιν οἱ εὐπορώτεροι, τὸ δὲ τοῦ ἐκλέγειν πάντες οἱ πολῖται. Ἐν τούτοις εἶδομεν ὅτι πολλοὶ τῶν πολιτῶν, καὶ τινες τῶν εὐπορωτέρων, μὴ ὄντες γεννηταί, ἤτοι μὴ ἀνήκοντες εἰς γένος τι, ἀληθῶς ἀπεκλείοντο τῶν πραγμάτων, ὑπερίσχουν δὲ ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὰς ἐκλογὰς οἱ εὐπατρίδαι, καὶ ἕνεκα τῆς πατροπαράδοτου αὐτῶν ἐπιρροῆς εἰς τὰς φυλάς. Οἱ περὶ τὸν Κλεισθένη λοιπὸν ἐπρέσθεον, ὅτι ἔπρεπε νὰ εὑρεθῇ τρόπος νὰ ἐκλείψῃ ἡ ἀνατροπὴ αὕτη τῶν βάσεων τοῦ Σολωνείου πολιτεύματος. Καὶ ἐφαίνετο μὲν κατ' ἀρχὰς ὑπερίσχύων ὁ Ἰσαγόρας· διότι οἱ Ἀθηναῖοι ἠδύναντο νὰ δυσπιστῶσιν ὡπωςοῦν πρὸς τὸ πολίτευμα ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατὰ πρῶτον ἐτυραννήθησαν, ἀλλ' ὁ Κλεισθένης, ἐξηγήσας εἰς τὸν δῆμον τὰ ἀληθῆ αὐτοῦ συμφέροντα καὶ τὰ ἀληθῆ αἷτια τῆς ἀποτυχίας τοῦ πολιτεύματος, ἐνίκησεν εἰς τὰς ἐκλογὰς, ἀναγορευθεὶς τῷ 510 ἐπώνυμος ἀρχων, καὶ ἐν τῷ ἔμῃ ἐπεχείρησεν ἐπιτηδαιοτάτην τινὰ μεταρρύθμισιν.

Πρὸ πάντων ὁ Κλεισθένης κατήργησε τὰς ἀρχαίας 4 φυλάς, καὶ ἐσύστησεν ἀντ' αὐτῶν νέας 10 φυλάς, εἰς τὰς ὁποίας κατετάχθησαν ἤδη ἅπαντες οἱ πολῖται, καὶ αὐτοὶ ἐκεῖνοι δηλαδὴ οὔτινες, μὴ ὄντες κατατεταγμένοι εἰς τὰς προτέρας φυλάς, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνασκήσωσι τὰ πολιτικὰ αὐτῶν δικαιώματα· ἔτι δὲ ὁ Κλεισθένης ηὔξησε τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν, φυλετεύσας, ὅ ἐστι κατατάξας εἰς τὰς φυλάς καὶ πολλοὺς μετοίκους, ἤτοι εὐπόρους ξένους, ὀριστικῶς εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐγκατεστημένους. Πρὸς τούτοις ὁ Κλεισθένης, καταργήσας τὰς 48 ναυκραρίας, ἐσύστησεν, ὡς κατωτάτην διοικητικὴν μονάδα, τὸν δῆμον, συγκροτήσας δῆμους πολὺ πλείονας τῶν ναυκραριῶν. Ηὔξησε δὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν βουλευτῶν εἰς 500, λαμβανομένους ἀνὰ 50 ἐξ ἐκάστης φυλῆς, καὶ ὅλων τῶν ἀρχῶν εἰς δέκα, διότι ἕκτοτε 10 ἦσαν οἱ φύλαρχοι, 10 οἱ ταμίαι, 10 οἱ ἀποδέκται, 10 οἱ λογισταί, 10 οἱ ταξιάρχοι, 10 οἱ

στρατηγοί, κλπ. Ἐπὶ πᾶσιν, ὁ Κλεισθένης ἐπέτρεψε καὶ τὴν δικαστικὴν ἐν μέρει ἐξουσίαν εἰς τὸν δῆμον συνερχόμενον ἐπὶ τούτῳ εἰς πολυάριθμα ὀρκωτικὰ δικαστήρια, περὶ ὧν βραδύτερον θέλομεν ὁμιλήσει πλείοτερα. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν μεταβολῶν τούτων ἦσαν πρόδηλα. Ἀφ' ἐνὸς οἱ ἀρχαῖοι εὐπατρίδαι, διανεμηθέντες ἤδη εἰς πολλοὺς νέους δήμους καὶ πολλὰς νέας φυλάς, ἀπέβαλον τὴν πάτριον ἰσχὺν ἣν εἶχον ἐπὶ τῶν ἐκλογῶν εἰς τὰς ἀρχαίας φυλάς καὶ ναυκραρίας. Ἀφ' ἑτέρου, ἐπειδὴ πάντες οἱ πολῖται κατετάχθησαν εἰς τὰς νέας φυλάς, οὐδεὶς ἀπεκλείετο τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν, ἐὰν δὲ εἶχε τὴν νενομισμένην περιουσίαν, καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγεσθαι πρὸς τούτοις, ἐπειδὴ ἠὔξησεν ὁ ἀριθμὸς ὧν σχεδὸν τῶν ἀξιωματῶν, καὶ ὅλοι οἱ πολῖται μετέσχον, ὡς ὀρκωτοί, τῆς δικαστικῆς ἐν μέρει τοῦλάχιστον ἐξουσίας, οἱ πολῖται ἐλάμβανον ἤδη πολὺ ἐνεργητικώτερον ἢ ἄλλοτε μέρος εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν δημοσίων πραγμάτων. Καθ' ὅλα τὰ λοιπὰ διετηρήθησαν οἱ θεσμοὶ τοῦ Σολωνείου πολιτεύματος, ἀλλὰ τὸ πολίτευμα τοῦτο ὠχυρώθη παραδόξως, διότι πλείστοι ὅσοι πολῖται ἔλαβον μέγιστον συμφέρον εἰς τὴν διατήρησιν αὐτοῦ.

Δὲν φαίνεται δὲ πιθανὸν τὸ λεγόμενον, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἡροδότου μέχρι τινὸς συναγόμενον, ὅτι ἔκτοτε, εἰς τὰς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, αἱ ἐκλογαὶ τῶν ἀρχῶν ἐνηργοῦντο, ὅχι διὰ χειροτονίας, ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ διὰ κληρώσεως. Ἀναμφίβολον μὲν εἶναι, ὅτι, ἐν τῇ ἀκολούθῳ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι, καὶ ἰδίως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους καὶ ἐφεξῆς, οἱ ἐννέα ἐνιαυτοὶ ἀρχοντες καὶ πρὸς τούτοις διάφοροι ἄλλαι ἀρχαί, ἐξελέγοντο ἐν Ἀθήναις διὰ κλήρου. Ἀλλ' ὁ Γρότε φρονεῖ, καὶ εὐλόγως νομίζομεν, ὅτι ἡ κλήρωσις δὲν εἰσῆχθη εἰμὴ ἀφοῦ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀδιαφόρως ἂν εἶχον ἢ δὲν εἶχον περιουσίαν, ἀνεκηρύχθησαν ἐκλέξιμοι εἰς ὅλας τὰς ἀρχάς, ὅπερ δὲν ἐγένετο εἰμὴ βραδύτερον, τῇ προτάσει τοῦ Ἀριστείδου, τῷ 479, μικρὸν μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Ἐπὶ Κλεισθένης καὶ μέχρι τῆς προτάσεως ταύτης τοῦ Ἀριστείδου, ἐκλέξιμοι δὲν ἦσαν ἔτι εἰμὴ οἱ εὐπορώτεροι, κατὰ τὰς προεκτεθείσας διακρίσεις τοῦ Σολωνείου πολιτεύματος· τούτου δὲ βεβαίον ὄντος, ὅπως ἀπίθανον φαίνεται ὅτι εἰσῆχθη ἔκτοτε ἡ κλήρωσις. Τφόντι, κατὰ τὰς δημοκρατικὰς ιδέας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὸ κύριον προτέρημα τοῦ κλήρου ἦτο, ὅτι δι' αὐτοῦ ἕκαστος πολίτης, εἴτε πλούσιος, εἴτε πέννης, εἶχεν ἴσην πιθανότητα νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν ἀρχήν. Ἐνὸς μὲν οἱ πενήστεροι δὲν ἦσαν ἐκλέξιμοι, ὁ κλήρος δὲν συνέφερε προδήλως εἰς αὐ-

τούς· διότι ὄχι μόνον δὲν ἐδίδεν εἰς αὐτοὺς κανὲν δικαίωμα, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἀφήρει τὸ δικαίωμα τὸ ὅποιον εἶχον νὰ προτιμῶσι, διὰ τῆς χειροτονίας, μεταξύ τῶν πλουσιωτέρων ἐκείνους τοὺς ὁποίους ᾔθελον ὡς ἄρχοντας. Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἕτερον τεκμήριον, ὅτι ὁ κληρὸς εἰσῆχθη εἰς Ἀθήνας, ὄχι ἀπὸ Κλεισθένους, ἀλλὰ βραδυτέρον. Ὁ κληρὸς εἶχεν ἀτόπημά τι, τὸ ὅποιον κάλλιστα ἐνόει ἡ δημοκρατία τῶν Ἀθηναίων· τὸ ἀτόπημα, ὅτι ὡς ἐξ αὐτοῦ ἠδύναντο νὰ περιέλθωσι τὰ πράγματα εἰς χεῖρας ἀνθρώπων μὴ ἐχόντων τὴν ἀπαιτουμένην ἐμπειρίαν καὶ ἐπιτηδειότητα. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ κληρωθεὶς, πρὶν ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ὑπεβάλλετο εἰς τὴν λεγομένην δοκιμασίαν, ὃ ἐστὶν εἰς δικαστικὴν τινα ἐξέτασιν, περὶ τοῦ ἂν ᾔῃαι πολίτης καὶ ἂν δὲν παρεβίασεν ἀπαραιτήτους τινὰς ἠθικοὺς καὶ θρησκευτικοὺς ὅρους· ὥστε διὰ τῆς δοκιμασίας, ὁ κακοῦθης ἄνθρωπος, καὶ ἂν τυχὸν ᾔθελε κληρωθῇ, ἀπεκλείετο τῆς ἀρχῆς. Ἀλλ' ὁ κληρωθεὶς ἠδύνατο νὰ ᾔῃαι χρηστὸς πολίτης, καὶ οὐδὲν ἦττον ἀνικανώτατος. Τούτου ἕνεκα, ἡ κλήρωσις οὐδέποτε ἐφηρμόσθη εἰς τὸ ἀξίωμα τῶν στρατηγῶν, οἵτινες, δι' ὅλης τῆς δημοκρατικῆς τῶν Ἀθηνῶν ἐποχῆς, ἐξηκολούθησαν πάντοτε διὰ χειροτονίας ἐκλεγόμενοι. Ἀλλὰ διατί ἡ ἐξαίρεσις αὕτη ὡς πρὸς τὸ ἀξίωμα τῶν στρατηγῶν; Βεβαίως διότι τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἦτο τὸ κυριώτατον τῆς πολιτείας, καὶ ἀπῆτει πλείστην πείραν, δεξιότητα καὶ σύνεσιν· διὸ ἡ ἐνάσκησις αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν τυφλὴν τύχην. Ἐπὶ Κλεισθένους ὁμως τὸ κυριώτατον τῆς πολιτείας ἀξίωμα δὲν ἦτο ἐτι τὸ τῶν στρατηγῶν, τοῦλάχιστον δὲν ἦτο μόνον τὸ τῶν στρατηγῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐννέα ἐνιαύσιοι ἄρχοντες διετέλουν ἐτι ἐκπληροῦντες σπουδαιότατα καθήκοντα. Ὁ Κλεισθένης ἐπέτρεψε μὲν, ὡς εἵπομεν, ἐν μέρει τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν δῆμον, ἀλλὰ καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, τὰ πολυάριθμα ταῦτα τοῦ δήμου δικαστήρια, δὲν ἐδίκαζον ἕκτοτε εἰμὴ τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα, αἱ δὲ ἰδιωτικαὶ δίκαι ἐξηκολούθησαν ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον δικαζόμεναι ὑπὸ τῶν ἐννέα ἀρχόντων· καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρεῖος Πάγος, ὁ ἐκ τῶν προδιατελεσάντων ἀρχόντων συγκεκροτημένος, διετήρησεν ἀξιόλογον μέρος τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ δικαστικῆς δικαιοδοσίας. Πλὴν τούτου, οἱ δέκα στρατηγοὶ ἀνέλαβον μὲν ἀπὸ Κλεισθένους τὴν ἡγεμονίαν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὁ τρίτος τῶν ἐνιαυσίων ἀρχόντων, ὁ πολέμαρχος, διετήρησε πολλὰ τῶν δικαιωμάτων τὰ ὅποια εἶχε πάλαι ποτὲ ὡς ἀρχιστράτηγος· διότι ἤρχε καὶ ἤδη τῆς δεξιᾶς τοῦ στρατοῦ πτέρυγος καὶ προήδρευε τοῦ στρατιωτικοῦ συμβουλίου τῶν στρατηγῶν, ὥστε,

ὁσάκις συνέβαινε διχοφνησία, ἀπὸ τῆς ψήφου τοῦ πολεμάρχου ἡδύνατο νὰ ἐξαρτᾶται ἡ τύχη τοῦ κράτους, ὅπως θέλομεν ἰδεῖ ἐπὶ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. Ἐπὶ Κλεισθένους λοιπὸν τὸ ἀξίωμα τῶν ἐννέα ἐνιαυσίων ἀρχόντων εἶχε μὲν κατὰ τι ἀποβάλλει τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀρχαίαν δικαιοδοσίαν, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἔτι τοσοῦτον ἐκμηδενισθῆ, ὥστε, ἂν ἔκτοτε εἰσῆγετο ἡ κληρώσις, νὰ ὑποληφθῇ μὲν ἀκίνδυνος ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο, νὰ ἐπιφυλαχθῇ δὲ ἡ διὰ χειροτονίας ἐκλογὴ ὡς πρὸς τοὺς στρατηγούς, οἵτινες δὲν εἶχον ἔκτοτε καθήκοντα πολὺ σπουδαιότερα τῶν καθηκόντων ἄτινα ἐξεπλήρουν ἔτι οἱ ἐννέα ἐνιαύσιοι ἄρχοντες. Βραδύτερον ὅμως τὰ δύο ταῦτα ἀξιώματα μετέβαλον ὅλως διόλου θέσιν. Ἀφ' ἐνὸς ἡ κρίσις ὅλων τῶν δικῶν, καὶ αὐτῶν τῶν ἰδιωτικῶν, ἀπεδόθη εἰς τὰ πολυάριθμα τοῦ δήμου δικαστήρια, οἱ δὲ ἄρχοντες ἔμειναν ἀπλῶς προϊστάμενοι τῶν δικαστηρίων τούτων καὶ προανακριταὶ τῶν δικῶν. Ἀφ' ἑτέρου οἱ στρατηγοὶ ἰδιοποιήθησαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον οὐ μόνον τὴν διεύθυνσιν τῶν πολεμικῶν κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ τὴν διεξαγωγὴν ὅλων τῶν ἐξωτερικῶν τῆς πολιτείας ὑποθέσεων, οἱ δ' ἐννέα ἄρχοντες, περιλαμβανομένου καὶ τοῦ πολεμάρχου, ἀποβαλόντες κατὰ μικρὸν τὴν ὀλοσχερῇ ἐκείνην ἐκτελεστικὴν καὶ στρατιωτικὴν ἐξουσίαν καὶ δικαστικὴν ἀρμοδιότητα ἣν πάλαι ποτὲ εἶχον, περιστάλησαν εἰς ἀπλᾶ τινα ἀστυνομικὰ καὶ παρασκευαστικὰ τῆς δικαστικῆς διαχειρίσεως ἔργα. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐπὶ τοσοῦτον τότε ἐξηυτελίσθη, ὥστε ἀμφίβολον εἶναι ἂν οἱ ἐπιστημότατοι ἄνδρες ἐδέχοντο νὰ κληρωθῶσιν εἰς αὐτό. Τούλάχιστον ὁ Περικλῆς, ὅστις ἐπανειλημμένως ἐπὶ πολλὰ ἔτη προεχειρίσθη στρατηγός, οὐδέποτε διετέλεσεν ἄρχων. Τότε λοιπὸν εὐλογώτατον ἦτο νὰ λογισθῇ ἀκίνδυνος ἡ διὰ κληρώσεως ἐκλογὴ τῶν ἐννέα ἀρχόντων, νὰ ἐπιφυλαχθῇ δὲ ἡ χειροτονία ὡς πρὸς τινα ἄλλα σπουδαιότερα ἀξιώματα καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τοὺς στρατηγούς. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐξευτέλισις μὲν τοῦ πρώτου ἀξιώματος, ἐπίδοσις δὲ τοῦ δευτέρου, δὲν ἐπῆλθεν εἰμὴ πολὺ μετὰ τὸν Κλεισθένη, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν δευτέραν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος. Ὅθεν ἐπειδὴ εἶναι βέβαιον ὅτι ὅτε εἰσῆχθη ἡ κληρώσις, ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐκλογῆς δὲν ἐφηρμόσθη εἰς τὸ κυριώτατον τῆς πολιτείας ἀξίωμα, τὸ τῶν στρατηγῶν· τὸ δὲ ἀξίωμα τοῦτο δὲν ἀπέβη κυριώτατον, εἰμὴ πολὺ μετὰ τὸν Κλεισθένη, φαίνεται διὰ τοῦτο πιθανόν, ὅτι ἡ κληρώσις δὲν εἰσῆχθη εἰς τὸ τῶν Ἀθηναίων πολίτευμα εἰμὴ βραδύτερον καὶ ὅχι ἀπὸ Κλεισθένους.

Βεβαίως ὁμως ἐπὶ Κλεισθένους ἐψηφίσθη ἐν Ἀθήναις θεσμός, ὅστις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλὰς παρεξηγήσεις καὶ πολλὰς κατὰ τῶν Ἀθηναίων κατηγορίας, ὁ λεγόμενος ὀστρακισμός. Διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ ἡδύνατο πολίτης τῶν Ἀθηναίων ἐπίσημος νὰ ἐξορισθῇ, ἄνευ προηγουμένης κατηγορίας, ἀνακρίσεως ἢ ἀπολογίας ἐπὶ δέκα ἔτη, τὰ ὅποια βραδύτερον ἡλαττώθησαν εἰς πέντε. Ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις περιεβάλλετο διὰ πλείστων ἐγγυήσεων. Πρὸ πάντων ἡ βουλὴ καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου ἐβουλευόντο καὶ ἀπεφάσιζον, ἐὰν ἡ κατὰστασις τῆς πολιτείας ἦτο τοσοῦτον ἐπισφαλής, ἐὰν δηλονότι τὰ καθεστῶτα ἐκινδύνευον τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῆς δυνάμεως ἐνὸς ἀνδρός, ὥστε νὰ ἀπαιτῇται τοιαύτη ἐκτακτος ἀπόφασις. Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ προεισχωρικῇ ταύτῃ πράξει οὐδενὸς τὸ ὄνομα ἀνεφέρετο· τὸ ζήτημα ἐτίθετο ἀνωύμως. Ἐὰν δὲ ἐλύετο καταφατικῶς, τότε ὠρίζετο ἡμέρα καθ' ἣν ἅπαντες οἱ πολῖται ἐκαλοῦντο εἰς τὴν ἀγορὰν, περίφρακτον οὖσαν καὶ ἔχουσαν δέκα μὲν εἰσόδους, διὰ τοὺς πολίτας ἐκάστης τῶν δέκα φυλῶν, δέκα δὲ δοχεῖα εἰς ἃ ἕκαστος πολίτης κατέθετε τὴν ψῆφόν του, δηλαδὴ ὀστρακον (ἐξ οὗ τὸ ὄνομα ὀστρακισμός) ἥτοι κεραμίνην πινακίδα, ἐφ' ἧς ἦτο γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός, ὅστις, κατ' αὐτὸν, ἔπρεπε νὰ ἐξορισθῇ· εἰς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας ἡριθμοῦντο αἱ ψῆφοι, καὶ ἂν εὕρισκετο, ὅτι τοῦλάχιστον 6,000 πολῖται ἐψήφισαν καθ' ἐνὸς τινος ἀνδρός, ὁ τοιοῦτος ἐξωρίζετο, εἰδὲ μὴ ἡ συνέλευσις διελύετο ἄπρακτος. Δέκα δὲ ἐπετρέποντο ἡμέραι εἰς τὸν ἐξόριστον, ἵνα τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις του· μεθ' ὃ ἀπῆρχετο ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Διετῆρει ὁμως τὴν περιουσίαν του, καὶ οὐδεμίαν ἄλλην ἔπασχε ποιήν.

Τίς ἦτο ὁ ἀληθὴς σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐξωρίσθησαν ἀλληλοδιαδόχως πολλοὶ τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως, καὶ ἕνεκα τῆς ὁποίας ἡ πόλις αὕτη κατηγορήθη ὡς ἀγνώμων πρὸς τοὺς μεγίστους αὐτῆς εὐεργέτας; Εἰδομεν, ὅτι εἰς τὰς μικρὰς ἑλληνικὰς πολιτείας, καὶ αἱ κυβερνήσεις καὶ αἱ κατὰ τῶν κυβερνήσεων ἀντιπολιτεύσεις συνέκειντο ἐξ ὀλίγου ἀριθμοῦ ἀνθρώπων, ὥστε αὐτόθι αἱ στάσεις ἡδύνατο νὰ διαιωνίζωνται, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνὴρ φιλόδοξος καὶ ἰσχυρὸς ἡδύνατο, δι' εὐαρίθμων μισθοφόρων, νὰ ἀνατρέψῃ τὰ καθεστῶτα καὶ νὰ μοναρχήσῃ. Ὁ Σόλων ἐνόμιζεν ὅτι θέλει προλάβει τὸ κακὸν τοῦτο, ἐπιβάλλων εἰς ἕκαστον πολίτην τὸ καθήκον, ἅμα προκύψῃ στάσις, νὰ συντάσσεται μετὰ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης μερίδος· ὁ Σόλων ἤλπισεν ὅτι, τῶν πλείοτέρων πολιτῶν προς-

τεθέντων εἰς τὴν ἀγαθωτέραν μερίδα, αὕτη θέλει ὑπερισχύσει, θέλει δὲ καταπαύσει οὕτω ἡ ἔρις. Ἄλλ' ἡ πείρα εἶχεν ἀποδείξει, ὅτι ὁ νόμος τοῦ Σόλωνος, καίτοι ἐπιβάλλων ποινὴν ἀτιμίας εἰς τὸν ἀδιαφοροῦντα πολίτην, δὲν ἔσχυσε νὰ νικήσῃ τὴν συνήθη τῶν ἀνθρώπων νωθρότητα, τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ, ὡς φαίνεται, ἡ ποινὴ ἐκείνη ἦτο ἀπλὴ ἀπειλὴ καὶ οὐδέποτε σπουδαίως ἐφηρμόσθη· τούτου ἕνεκα ἡ μεταξὺ Λυκούργου, Μεγακλείους καὶ Πεισιστράτου ἔρις διήρκεσεν ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέφερε τὴν ὀριστικὴν παγίωσιν τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος. Ὁ Κλεισθένης λοιπὸν ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ εὐρεθῇ ἕτερός τις τρόπος θεραπείας· καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐκανόνισε τὰ τοῦ ὄστρακισμοῦ, ὡς προεῖρηται, ὅστις τῶντι, συνδυαζόμενος μετὰ τῆς βαθμιαίας ἀναπτύξεως τοῦ δημοσίου πνεύματος, ἀπῆλλαξε τελευταῖον τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ μεγάλου τῆς τυραννίδος δεινοῦ. Ἄλλ' ὁ ὄστρακισμὸς ἐφηρμόσθη ἐνίοτε ἀδίκως· δὲν τὸ ἀρνούμεθα, εἰ καὶ οἱ λέγοντες τοῦτο καὶ ἔχοντες συνήθως πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἐξορίαν τοῦ δικαίου Ἀριστείδου, λησμονοῦσιν, ὅτι αὐτὸς ὁ Ἀριστείδης εἶπε ποτέ, ἐκ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου ἀπερχόμενος, ὡς οὐκ ἔστι σωτηρία τοῖς Ἀθηναίων πράγμασιν, εἰ μὴ καὶ Θεμιστοκλέα καὶ αὐτὸν εἰς τὸ βάραθρον ἐμβάλοιεν· ἔστω ὅμως, ὅτι ἀδίκως ἐνίοτε ἐφηρμόσθη ὁ ὄστρακισμὸς. Ἀλλὰ : τίνας ἀνθρωπίνης θεσμοθεσίας δὲν ἐγένετο κατάχρησις; Καὶ ὅταν συλλογισθῶμεν, ὅτι εἰς πολλὰς νεωτέρας ἐπικρατείας, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς κάλλιστα κυβερνωμένας, εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν αὐτὴν, πολλάκις ἐπίσημοι ἄνδρες, εἴτε ἀνήκοντες εἰς πεπτωκότα βασιλικὰ γένη, εἴτε καὶ ἄλλοι, ἐξωρίσθησαν ἄνευ οὐδεμιᾶς προηγουμένης κοινῆς συζητήσεως καὶ ἀποφάσεως· ἐξωρίσθησαν διὰ βίου, αὐτοὶ τε καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν, αἱ δὲ περιουσίαι αὐτῶν ἐδημεύθησαν· ἀντιπαραβάλλωμεν δὲ ταῦτα πάντα πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ὄστρακισμοῦ, καθ' ἃς ἵνα ἐξορισθῇ τις ἀπῆτεῖτο προεισαγωγικὴ ἀπόφασις τῆς βουλῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἔπειτα πάλιν ὀριστικὴ ἀπόφασις 6000 τοῦλάχιστον ψήφων· ἡ δ' ἐξορία δὲν διήρκει εἰμὴ ὀλίγα ἔτη, οὐδ' ἐπέφερε τὴν δήμευσιν τῆς περιουσίας, δὲν δυνάμεθα, τῇ ἀληθείᾳ, εἰμὴ νὰ θαυμάσωμεν τὴν μετριοπάθειαν τῶν προπατόρων ἡμῶν.

Πᾶσαι λοιπὸν αἱ διὰ τοῦ Κλεισθέους ἐνεργηθεῖσαι μεταρρυθμίσεις σκοπὸν κύριον εἶχον νὰ ἀποτρέψωσιν, ὅσῳ δυνατόν, τὴν ἀνόρθωσιν τῆς τυραννίδος· τοῦτο διὰ τῆς ὀχυρώσεως τοῦ Σολωνείου πολιτεύμα-

τος, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας περιεστέλλετο πολὺ ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἀριστοκρατικῶν. Ὅθεν ὁ Ἰσαγόρας καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, ἀγανακτήσαντες, ἐκάλεσαν εἰς βοήθειάν των τὸν Κλεομένην ὅστις, δυσηρεστημένος ὢν ἐπίσης διὰ τὰ γεγόμενα καὶ ἐπιστρέψας προθύμως εἰς Ἀθήνας, μετὰ τινος μούρας τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, κατέλαβε τὴν πόλιν, ἠνάγκασε τὸν Κλεισθένη καὶ 700 οἰκογενείας ἐκ τῶν κυριωτάτων αὐτοῦ ὁπαδῶν, νὰ φύγωσι· καὶ τότε ἐπεχείρησε νὰ διαλύσῃ τὴν νέαν βουλὴν τῶν 500 καὶ νὰ παραδώσῃ τὴν ὅλην ἀρχὴν εἰς 300 φίλους τοῦ Ἰσαγόρου. Ἀλλ' ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων δὲν ἦτο πλέον ὁ δῆμος ἐκεῖνος ὃν ὁ Πεισίστρατος ἐξεφόβει διὰ 50 ῥοπαλοφόρων ἀνδρῶν. Ἐντὺς τῶν τελευταίων πεντήκοντα ἐτῶν, ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ αὐτοῦ κατάστασις εἶχε παραδόξως βελτιωθῇ· ἡ τυραννὶς τῶν Πειστρατιδῶν εἶχε καταστήσει πᾶσαν τυραννίδα μισητήν· ὅθεν, ἀποποιηθείσης τῆς βουλῆς τοῦ Κλεισθέους νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν περὶ τῆς διαλύσεως αὐτῆς ἀπόφασιν, τοσοῦτοι καὶ μετὰ τοσοῦτου θάρρους συνέρρευσαν περὶ αὐτὴν πολῖται, ὥστε ὁ Κλεομένης καὶ ὁ Ἰσαγόρας ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἐπετράπη εἰς αὐτοὺς νὰ ἀπέλθωσι μεθ' ὅλων τῶν Λακεδαιμονίων εἰς Σπάρτην. Οἱ ὁπαδοὶ ὅμως τοῦ Ἰσαγόρου συνελήφθησαν, κατεδικάσθησαν καὶ ἐθανατώθησαν, ὁ δὲ Κλεισθένης καὶ οἱ 700 ἐξόριστοι οἰκοὶ ἐν τῷ ἅμα ἀνεκλήθησαν, καὶ οὕτως ἐξησφαλίσθη ἡ τοῦ νέου πολιτεύματος ἐφαρμογὴ.

Τὰ αἰσθήματα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ὑπερηφανείας, τὰ ὁποῖα ἐπεκράτησαν τότε εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν τοιαύτην τῆς ἐλευθερίας ἀνάκτησιν, ζωγραφίζονται ζωηρότατα ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου. « Ἀθηναί, λέγει, εἰσοῦσαι καὶ πρὶν μεγάλαι, τότε ἀπαλλαχθεῖσαι τυράννων, ἐγίνοντο μέζονες... δηλοῖ δὲ οὐ κατ' ἐν μῶνον, ἀλλὰ πανταχῇ, ἡ ἰσηγορίη ὡς ἔστι χρῆμα σπουδαῖον, εἰ καὶ Ἀθηναῖοι τυραννεύομενοι μὲν, οὐδαμοῦ τῶν σφέας περιρρικόντων ἔσαν τὰ πολέμια ἀμείνους, ἀπαλλαχθέντες δὲ τυράννων, μακρῷ πρῶτοι ἐγίνοντο· δηλοῖ ὢν ταῦτα, ὅτι κατεχόμενοι μὲν ἐθελοκάκειον, ὡς δεσπότη ἐργαζόμενοι, ἐλευθερωθέντων δὲ αὐτὸς ἕκαστος ἐωϋτῷ προεθυμέετο κατεργάζεσθαι. » Καὶ ἴσως μὲν ὁ Ἡρόδοτος ἐφάνη ἐνταῦθα ὅπως οὖν ἄδικος πρὸς τὸ παρελθόν· διότι τελευταῖον ἐπὶ Πεισιστράτου αἱ Ἀθηναί ἀνεδείχθησαν πολλῶν ἐκ τῶν περιοικούντων, ἂν ὅχι ὅλων, ἰσχυρότεροι. Ἀλλ' ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας, γράφων ταῦτα, εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ μεγάλα τῆς ἰσηγορίας κατορθώματα, τὰ ἐπελθόντα κατὰ τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα· τοὺς κατὰ Περσῶν θριάμ-

βους, τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἀθηναίων, τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου, τὰ ἀριστοτεχνήματα τοῦ Φειδίου. Καὶ ἔπειτα ἡ συνετῶς διεξαγομένη ἐλευθερία, εἶναι ἀγαθὸν τοσούτῳ μέγα, ὥστε ἐννοοῦμεν τῇ ἀληθείᾳ διατιοῖ ὅι Ἀθηναῖοι ἡγάλλοντο καὶ ἐμεγαλαύχουν ἐπὶ τῷ κατορθώματι, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ἐν τῷ ἄμᾳ, ἐκτεθέντος τοῦ νέου πολιτεύματος εἰς δεινὴν δοκιμασίαν, ἐξῆλθον τροπαιοῦχοι ἀπὸ τοῦ πρώτου κινδύνου.

Τῷόντι, ὁ Κλεομένης δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῇ τὴν ἐκβασιν ἐκείνην τῆς τῶν τυράννων καταλύσεως. Ναὶ μὲν καὶ ἀλλαγῇ μετὰ τὴν πτώσιν τῶν τυράννων δὲν ἐπανῆλθον αἱ ἀρχαῖαι ἀποκλειστικαὶ ἀριστοκραταί, ἀλλὰ τιμοκραταί, ὡς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ τιμοκρατία ὅμως τῶν Ἀθηναίων, μάλιστα μετὰ τὰς διὰ Κλεισθένους γενομένας μεταρρυθμίσεις, ἔρρεπε προδήλως πρὸς τὴν δημοκρατίαν, διὰ τε τὴν κατάργησιν τῶν ἀρχαίων φυλῶν, καὶ τὴν ἐκ τούτου κολόβωσιν τῆς ἀρχαίας τῶν εὐπατριδῶν δυνάμεως, καὶ τὴν ὑπερβολικὴν τοῦ δήμου αὐξήσιν, καὶ τὸ μέγα πλῆθος τῶν δημοσίων ἀξιομάτων ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἰδόντες ὅτι ἡ ἀρχαία ἀριστοκρατία δὲν δύναται νὰ ὑπερισχύσῃ, κατήντησαν νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι καὶ αὐτῆς τῆς τυραννίδος ἡ ἀνόρθωσις συνέφερεν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἡ νέα αὕτη τῶν πραγμάτων κατάστασις· « νόψ λαβόντες, λέγει ὁ Ἡρόδοτος, ὡς ἐλεύθερον μὲν ἐὼν τὸ γένος τὸ Ἀττικὸν, ἰσόρροπον τῷ ἐωϋτῶν ἂν γένοιτο, κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τοῦ τυραννίδι, ἀσθενὲς καὶ πειθαρχέσθαι ἐτοῖμον. »

Ὅθεν ὁ Κλεομένης, ἅμα ἐπανελθὼν εἰς Σπάρτην, ἀπεφάσιζε νὰ καταστήσῃ τύραννον Ἀθηναίων τὸν φίλον αὐτοῦ Ἰσαγόραν· καὶ ἐπὶ τούτῳ, πρώτην ἤδη φορὰν, καθ' ὅσον ἡξεύρομεν, ἡ Σπάρτη συνέλεξεν, ἐν ἔτει 506 πρὸ Χριστοῦ, τὸν στρατὸν τῶν Πελοποννησίων αὐτῆς συμμάχων. Ὁ Κλεομένης συγχρόνως συνεννοήθη καὶ ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου μετὰ τῶν Χαλκιδέων καὶ τῶν Βοιωτῶν, ὧν οἱ τελευταῖοι προθύμως ἐπελάβοντο τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἵνα ἐκδικηθῶσι τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν προστασίαν τὴν ὁποίαν, ὡς εἶδομεν, οὗτοι εἶχον πρὸ μικροῦ ἀπονεύειν εἰς τοὺς ἀποστάντας ἀπὸ τῆς βοιωτικῆς ὁμοσπονδίας Πλαταιεῖς. Ὁ Κλεομένης ἤλπιζεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀπανταχόθεν οὕτω προσβαλλόμενοι, θέλουσιν ὑποκύβει. Ἀλλὰ τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι εἶχε συγκαλέσει τοὺς ἐντὸς τοῦ ἰσθμοῦ συμμάχους, μὴ ἀνακοινώσας εἰς αὐτοὺς προηγουμένως ἐπὶ τίνι σκοπῷ στρατεύονται· ὅτε λοιπὸν ὁ πελοποννησιακὸς στρατὸς, ἀγόμενος ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης, τοῦ τε

Κλεομένους καὶ τοῦ Δημαράτου, προεχώρησε μέχρις Ἐλευσίνος, καὶ ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται, δυσηρεστήθη πολὺ διὰ τὸ ἐπιχείρημα· καὶ πρῶτοι μὲν ἀπῆλθον οἱ Κορίνθιοι, ἔπειτα δὲ καὶ ὁ Δημάρατος, εἴτε διότι συνεμερίζετο τὴν κοινὴν ἀποδοκιμασίαν, εἴτε διότι εἶχεν ἀφορμὴν τινα ἄγνωστον διχονοίας πρὸς τὸν συμβασιλέα· ὥστε ἅπανα ἡ στρατιὰ αὕτη διελύθη μὴδὲν πράξασα. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἀπαλλαγέντες ὡς ἐκ τούτου ἀπροςδοκῆτως τοῦ ἐπικινδυνότερου ἐχθροῦ, ἐτράπησαν κατὰ τῶν ἄλλων· ἐνίκησαν κατὰ κράτος τοὺς τε Βοιωτοὺς καὶ τοὺς Χαλκιδεῖς, καὶ, ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς τῆς Αἰγίνης κάτοικοι ἠθέλησαν νὰ συμμαχήσωσιν ὡσαύτως μετὰ τῶν Βοιωτῶν, οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεχείρησαν καὶ κατὰ τῆς ὀλιγαρχικῆς, τῆς πλουσίας, τῆς ἐμπορικῆς καὶ ναυτικῆς ταύτης νήσου ἀγῶνα μακρὸν, ὅστις διήρκεσεν εἴκοσι περίπου ἔτη, διεκόπη ἐπανειλημμένως ἕνεκα τῶν μεσολαβησάντων ἐν τῷ μεταξύ μηδικῶν πολέμων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέφερε τὴν κατάκτησιν τῆς Αἰγίνης καὶ τὴν ἐξωσιν τῶν κατοίκων αὐτῆς.

Ἐν τούτοις ὁ Κλεομένης καὶ οἱ Σπαρτιάται, ἀγανακτοῦντες διὰ τὴν ἄδοξον ἀπὸ τῆς Ἐλευσίνος ὑποχώρησιν, ἀπεφάσισαν τότε νὰ ἀποκαταστήσωσιν αὐτὸν τὸν Ἰππίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπὶ τούτῳ τὸν προσεκάλεσαν, ἐν ἔτει 505 εἰς Σπάρτην, ὅπου συνεκάλεσαν καὶ ἅπαντας τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν συμμάχων αὐτῶν. Ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος πρῶτον ὡς φαίνεται συγκροτηθεῖσα πελοποννησιακὴ συμμαχία ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης, ἔλαβεν ἤδη τὴν τακτικωτέραν μορφήν κοινῆς συνόδου, συζητούσης τὰ συμφέροντα τῆς χερσονήσου, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς πόλεως ἐκείνης. Ἀλλ' ἡ ἔκθασις τῆς συζητήσεως ἀπέδειξεν, ὅτι αἱ ἄλλαι πόλεις δὲν εἶχον εἰσέτι καταντήσει εὐπειθῆ τῶν Λακεδαιμονίων ὄργανα. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν Κορινθίων Σωσικλῆς ἀπέκρουσε μετὰ πλείστης ζωηρότητος τὸ βούλευμα τῆς ἀνορθώσεως τῶν τυράννων ἐν Ἀθήναις· οἱ λοιποὶ σύμμαχοι ἡσπασθήσαν προθύμως τὴν γνώμην ταύτην τῶν Κορινθίων, ὥστε ὁ Ἰππίας, ἀφοῦ εἰς μάτην ἠγωνίσθη νὰ μεταπείσῃ τὴν συνέλευσιν, ἐπανῆλθεν ἄπρακτος εἰς Σίγειον, καὶ ἐζήτησεν ἐκεῖθεν σύμμαχον ἕτερον, φοβερώτερον, τὸν τότε βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρεῖον, γενόμενος οὕτω εἰς τῶν πρωταιτίων τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀκολούθου ἑκατονταετηρίδος ἐκραγόντων μεγάλων περσικῶν ἢ μηδικῶν πολέμων. Ὁ δὲ βασιλεὺς Δαρεῖος ἀνέλαβε τὴν προστασίαν τοῦ Ἰππίου τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσῳ οἱ Ἀθηναῖοι μετ' ὀλίγον εἶχον ἐπιχειρή-

σει νὰ βοηθήσωσι τὴν κατὰ τῆς περσικῆς κυριαρχίας ἐπανάστασιν τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἑλληνίδων πόλεων. Διότι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν περιωρίζετο, ὡς εἴπομεν ἤδη ἐν παρόδῳ, εἰς μόνην τὴν μεγάλην χερσονήσον ἣτις ἐκτείνεται πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῶν Ἀκροκεραυνίων, καὶ τῆς ὁποίας συνεπληρώσαμεν ἤδη τὴν εἰκόνα κατὰ τοὺς πρώτους ἱστορικοὺς χρόνους, ἀλλ' ἐξηπλώθη πρῶϊμώτατα καὶ εἰς τὰς παρ' αὐτὴν κειμένας, καὶ εἰς ἄλλας ἀπωτάτας χώρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Ἀποικίαι. Ἡθικὴ ἐνότης τοῦ ἔθνους

Κυριώτατη τοῦ ἔθνους ἐστία καὶ μητρόπολις ἦτο βεβαίως ἡ μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Μαλέας χερσονήσος· ἐνταῦθα ἦτο ἡ κατοικία τῶν θεῶν αὐτοῦ· ἐνταῦθα ἦσαν τὰ κυριώτατα θρησκευτικὰ, κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ αὐτοῦ καθιδρύματα· ἐνταῦθα ἔκειντο αἱ δύο πόλεις, Σπάρτη καὶ Ἀθῆναι, περὶ αἷς συγκεφαλαιοῦνται κατὰ μέγα μέρος ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχαιότερος, ὁ μέχρι τῶν μακεδονικῶν χρόνων ἑλληνισμός. Καὶ ἡ κυρία αὕτη τοῦ μεγάλου ἑλληνικοῦ οἴκου ἐστία εἶχεν ἔκτασιν καὶ εὐφορίαν ἱκανὴν νὰ διαθρέψῃ ὅλα αὐτοῦ τὰ τέκνα. Ἀλλὰ τὰ τέκνα ταῦτα οὔτε ὀλιγαρχκῇ ἦσαν, οὔτε νουθρά· δὲν ηὐχαριστοῦντο εἰς τὴν ἀνήκουσαν αὐτοῖς μερίδα τῆς πατρικῆς κληρονομίας, ἀλλ' ἐφιλοτιμοῦντο νὰ κατασκευάσωσιν ἰδίαν περιουσίαν. Ὅθεν δὲν ἔπαυσαν ἀνέκαθεν καὶ μέχρι τοῦ τέλους σχεδὸν τῶν πρώτων τούτων ἱστορικῶν χρόνων, ἀναχωροῦντα ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης, πρὸς ἀνατολάς, πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς βορρᾶν, εἰς ἀναζήτησιν καλλιτέρας τύχης, καὶ κτίζοντα, ἀπανταχοῦ τῆς τότε γνωστῆς οἰκουμένης, ἀναριθμήτους ἀποικίας, ὧν τινες ἀπέβησαν ἰσχυρόταται, ἅπασαι δὲ ἐπενήργησαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εἰς τὴν τύχην τῆς μητροπόλεως.

Πρὸς ἀνατολάς τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κτείνεται τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, τὸ ὁποῖον ἔκπαλαι ἦτο τοσοῦτον ἑλληνικὸν, ὥστε οἱ προπάτορες ἡμῶν ἐκάλουν αὐτὸ ἡμετέραν θάλασσαν, καθ' ἡμᾶς θάλασσαν. Αἱ δύο αὐτοῦ ἄκται, πλησιάσασαι ἀμοιβαίως πρὸς βορρᾶν, σχηματίζουνσι τὸν στενὸν τοῦ Ἑλληνισπόντου πορθμόν· ἔπειτα

δὲ, ἀποχωριζόμεναι αἰφνιδίως καὶ ἀναχωρήσασαι ἢ μὲν πρὸς δυσμᾶς, ἢ δὲ πρὸς ἀνατολᾶς, ἀνοίγουσι δεξαμενὴν μεγάλην, ἐν ἣ τὸ πέλαγος τοῦτο ἀπλοῦται μέχρις οὗ, φθάσαν εἰς τὸν μεταξὺ τῆς πελοποννησιακῆς ἄκρας Μαλέας καὶ τῆς νήσου Κρήτης πορθμὸν, ἐκρέει δι' αὐτοῦ εἰς τὴν ἔτι μεγαλητέραν δεξαμενὴν τῆς μεσογείου θαλάσσης. Αἱ πολυάριθμοι νῆσοι, αἵτινες, ὡς ἐπίγειόν τινα ἄστερωπὸν οὐρανὸν, κοσμοῦσι τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, δύνανται νὰ διακριθῶσιν εἰς τρία κυριώτατα συστήματα· τὰς νήσους, τὰς ἐξαρτωμένας ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς χερσονήσου· τὰς νήσους, τὰς ἐξαρτωμένας ἀπὸ τῆς χερσονήσου τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ τὴν Κρήτην, ἣτις ἀποτελεῖ ἅμα μὲν τὸ μεσημβρινὸν μεταξὺ τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης σύνορον, ἅμα δὲ τὸ κυριώτατον τμήμα τῆς γεφύρας ἣτις συνάπτει πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τὴν Εὐρώπην μετὰ τῆς Ἀσίας καὶ συμπληροῦται ἀφ' ἑνὸς διὰ τῶν Κυθέρων, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς Καρπάθου καὶ τῆς Ῥόδου.

Ὁ μακρὸς καὶ στενὸς σκελετὸς τῆς Εὐβοίας δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συνέχεια τῶν ὀρεινῶν σειρῶν τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Ὀθρυος, αἵτινες, προβαίνουσαι πρὸς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, σχηματίζουσι προσέτι τὴν Ἄνδρον, τὴν Τήνον, τὴν Μύκονον, τὴν Δῆλον, τὴν Νάξον, τὴν Ἀμοργόν· πάλιν δὲ, ὡς συνέχεια τῆς τοῦ Σουνίου ἄκρας λογίζονται ἡ Κέως, ἡ Κύθνος, ἡ Σέριφος, ἡ Φολέγανδρος, ἡ Σίκινος, ἡ Γύαρος, ἡ Σύρος, ἡ Πάρος καὶ ἡ Ἀντίπαρος· τελευταῖον ἡ Κίμωλος, ἡ Μῆλος καὶ ἡ Θήρα προέκυψαν μᾶλλον ἀπὸ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης, δι' ἡφαιστειῶν ἐκρήξεων. Αἱ νῆσοι αὗται, πλὴν τῆς Εὐβοίας, ὠνομάζοντο τὸ πάλαι Κυκλάδες καὶ Σποράδες· καὶ Κυκλάδες μὲν ἰδίως ἐλέγοντο αἱ ἀμέσως τὴν ἱερὰν τῆς Δήλου νῆσον περικυκλοῦσαι· Σποράδες δὲ αἱ μᾶλλον διεσπαρμέναι καὶ μεμονωμέναι. Ἄλλ' ἤδη ἐν τῇ ἀρχαιότητι δὲν ἐπεκράτει πολλὴ ἀκρίβεια περὶ τὴν χρῆσιν καὶ τὴν διάκρισιν τῶν ὀνομάτων τούτων· σήμερον δὲ ἅπασαι αἱ νῆσοι ἐκεῖναι ὀνομάζονται Κυκλάδες. Πρὸς τούτοις τὸ πάλαι αἱ νῆσοι αὗται, τοῦλάχιστον ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, ἐλέγοντο κατοικούμεναι, ὡς καὶ ἡ Εὐβοία, καὶ ἡ Ἀττικὴ, ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς φυλῆς· ἐξαίρειται τῶν Στύρων καὶ τῆς Καρύστου τῆς Εὐβοίας, καὶ τῆς νήσου Κύθνου, ὧν οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο Δρύοπες, καὶ τῆς Μήλου καὶ τῆς Θήρας, αἵτινες ἦσαν ἀποικίαι τῆς Σπάρτης. Ἐπὶ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρόνων, ἤτοι κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ τὴν ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χριστοῦ, ἐπιστημόταται τῆς Εὐβοίας πόλεις

ἀναφρίνονται ἢ παρὰ τὸν στενότατον πορθμὸν τὸν χωρίζοντα τὴν νῆσον ἀπὸ τῆς Βοιωτίας Χαλκίς, καὶ ἢ πρὸς τὸ ἀνατολικονότειον τῆς Χαλκίδος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς παραλίας κειμένη, Ἑρέτρια· ἢ Χαλκίς καὶ ἡ Ἑρέτρια κατεῖχον τὸ πλεῖστον τῆς νήσου, ἢ δ' Ἑρέτρια καὶ τινες τῶν Κυκλάδων, τὴν Ἀνδρον, τὴν Τήνον, τὴν Κέα καὶ ἄλλας. Ὅπόσον δὲ πλούσια· καὶ ἐμπορικαὶ ἦσαν ποτε αἱ δύο αὗται πόλεις, πολὺ βεβαίως πλουσιώτεραι καὶ ἐμπορικώτεραι τότε τῶν Ἀθηνῶν, μαρτυρεῖται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔκ τε τῶν πολυαριθμῶν ἀποικιῶν τὰς ὁποίας ἱδρυσαν, καὶ ἔκ τούτου, ὅτι τὸ εὐβοϊκὸν λεγόμενον τάλαντον, περὶ οὗ ἐλάβομεν ἤδη ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσωμεν, ἦτο ἐν χρήσει εἰς μέγα τῆς Ἑλλάδος μέρος. Ἐπεκράτει δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ Σόλωνος διενεργηθείσης ἐλαττώσεως, κατὰ 27 τοῖς ἑκατόν, ὡς προεξέθεσamen. Ἐκτοτε προέκυψε τρίτον τάλαντον, τὸ ἀττικόν, διάφορον τοῦ τε αἰγινητικοῦ καὶ τοῦ εὐβοϊκοῦ καὶ ἔχον ἀναλογίαν, πρὸς μὲν τὸ πρῶτον, ὡς 3 πρὸς 5, πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, ὡς 18 πρὸς 25. Ἐν γένει δὲ ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος μετεβλήθη ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τῆς Ἑλλάδος· ὅσῳ ὑφῴνται αἱ Ἀθῆναι, τόσῳ πίπτουσιν ἡ Χαλκίς καὶ ἡ Ἑρέτρια. Εἶδομεν πρὸ ὀλίγου τοὺς Χαλκιδεῖς κατατροπωθέντας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετ' ὀλίγον δὲ θέλομεν ἰδεῖ ἅπασαν τὴν Εὐβοίαν καὶ ὅλας τὰς Κυκλάδας ὑποκυπτούσας εἰς τὴν ὑπερτάτην κυριαρχίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκ δὲ τῶν Κυκλάδων τούτων, ἰσχυροτάτη μὲν, κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους ἱστορικοὺς χρόνους, ἦτο ἡ Νάξος, ἥτις, πλὴν τῆς ἀξιολόγου αὐτῆς ναυτικῆς δυνάμεως, συνεκρότει στρατὸν 8,000 ὁπλιτῶν καὶ ἐκυριαρχεῖ τινῶν ἐκ τῶν ἄλλων νήσων· λαμπροτάτη δὲ πασῶν, ἡ σήμερον τοσοῦτον ἀφανὴς Δῆλος, διότι ἐντχῦθα ἐτελεῖτο μεγάλη περιοδική, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, πανηγυρις, ἥς μετεῖχον πᾶσαι αἱ ἰωνικαὶ πόλεις, αἱ τε νησιωτικαὶ καὶ ἡπειρωτικαί. Ἡ πανηγυρις αὕτη ἤκμαζεν ἰδίως ἐν τῇ ἐβδόμῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, ὅτε καὶ περιγράφεται ὑπὸ τοῦ σωζομένου ὁμηρικοῦ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνου. Τὸ πλῆθος τῶν συρρεόντων ἐκεῖ πλοίων, τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν, ἡ πολυτέλεια τῶν κοσμημάτων αὐτῶν, οἱ ποικίλοι ἀθλητικοὶ, μουσικοὶ, ὀρχηστικοὶ ἀγῶνες, τὰ πάντα μαρτυροῦσι τὴν τότε εὐπορίαν καὶ εὐημερίαν τῶν ἰωνικῶν πόλεων· τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ χάρις καὶ ἡ εὐφροσύνη τῆς ἐορτῆς, ὥστε ὁ ποιητῆς ἀνακράζει, ὅτι θεωρῶν τις τοὺς Ἴωνας ἐνταῦθα ἡθροισμένους ἔλεγεν ὅτι οἱ μάκχρες ἐκεῖνοι δὲν θέλουσιν οὔτε ἀποθάνει, οὔτε γηρασκει ποτέ.

Φαίη κ' ἄθανάτους καὶ ἀγῆρως ἔμμεναι αἰεὶ,
ὅς τότε ἔπαντιάσει, ὅτ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ τύχη ἔμελλε νὰ διαλύσῃ τὸ χρυσοῦν τοῦτο ὄνειρον τοῦ ποιητοῦ. Περὶ τὰ μέσα τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος, αἱ κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἰωνικαὶ πόλεις κατεκτῆθησαν κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Κροίσου, ἔπειτα δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλῆως τῶν Περσῶν Κύρου· ἐντεῦθεν, ἡ ἐν Δῆλῳ πανήγυρις ἤρχισε νὰ παρακμάζῃ, οὐδὲ ἀνέλαβε νέαν ζωὴν εἰμὴ διὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι.

Αἱ δὲ κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἐλληνικαὶ ἐκεῖναι ἀποικίαι, ὧν τοσάκις ἤδη ἐμνήσθημεν, ἔκειντο ἐπὶ τε τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς πρὸς τὴν Εὐρώπην νευούσης μεγάλης ταύτης ἰστανῆς χερσονήσου, καὶ ἐπὶ τῶν παρακειμένων νήσων, ὧν αἱ ἐπισημότεραι ἦσαν ἡ Λέσβος, ἡ Χίος, ἡ Σάμος καὶ ἡ Ρόδος. Αἱ ἀποικίαι αὗται ἰδρύθησαν πρὸ τῶν ἱστορικῶν χρόνων καὶ συνδέονται ὑπὸ τῆς παραδόσεως μετὰ τῶν θρυλουμένων μεγάλων ἐντὸς τῆς κυρίως Ἑλλάδος ἐπιδρομῶν, τῶν Θεσσαλῶν καὶ τῶν Βοιωτῶν, μάλιστα δὲ μετὰ τῆς κατακτῆσεως τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τῶν Δωριέων. Τρώντι, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἔνεκα τῆς κατακτῆσεως ταύτης, μία τῶν Ἀχαιῶν μοῖρα, ἐξελθοῦσα τῆς Πελοποννήσου εἰς Βοιωτίαν καὶ παραλαβοῦσα ἐντεῦθεν πολλοὺς κοινωνοὺς τῆς ἐπιχειρήσεως, διὰ τὴν συμβαίνουσιν τότε καὶ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἀναστάτῳσιν, ὡς ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ εἰσβολῇ τῶν Βοιωτῶν τῆς Θεσσαλίας, ἐπορεύθη διὰ τῆς τελευταίας ταύτης εἰς Θράκην, καὶ ἐκεῖθεν διαπεράσασα εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἔκτισεν εἰς τὰ ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου βόρεια ταύτης παράλια τὰς αἰολικὰς ἀποικίας, οὕτως ὀνομασθείσας, διότι οἱ Ἀχαιοὶ ἀνεμίχθησαν κατ' ὁδὸν μετὰ πλείστων Βοιωτῶν καὶ Θεσσαλῶν, οἵτινες ἐθεωροῦντο ἀνήκοντες εἰς τὴν αἰολικὴν φυλὴν. Ἐτέρα δὲ Ἀχαιῶν μοῖρα ἐξέβαλεν ἀπὸ τῆς Αἰγιαλείας τῆς Πελοποννήσου, τοὺς Ἴωνας, μεταβάνας εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ οἱ ἐκ Μεσσηνίας ἐκχωρήσαντες Πύλιοι μετὰ τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν Νηλεῖδων, κατέφυγον ὡς αὐτῶς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅπου οἱ Νηλεῖδαι λέγονται καταλαβόντες καὶ αὐτὴν τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν, διὰ Μελάνθου. Ἐντεῦθεν δὲ, διὰ τε τὴν συμφορῇσιν τοσούτου πλήθους, καὶ ἔνεκα διενέξεων τῶν παίδων Κόδρου τοῦ Μελάνθου, ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ, εἰς τὰ πρὸς νότον τῶν αἰολικῶν ἀποικῶν παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τὰς περὶ ταῦτα νήσους,

ἡ μεγάλη ἰωνικὴ ἀποικία, ἡ οὕτω κληθεῖσα, διότι ὥρμησεν ἐξ Ἀθηνῶν, τῆς κατ' ἐξοχὴν ἰωνικῆς πόλεως. Τελευταῖον ἀπὸ τῶν δωρικῶν πόλεων τῆς Πελοποννήσου λέγονται ἐκπεμφθεῖσαι αἱ ἀποικίαι τῆς τε νοτιωτέρας ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου παραλίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῶν περὶ ταύτην νήσων.

Ὁ ἱστορικὸς ἔλεγχος τῶν παραδόσεων τούτων ἐγένετο ἤδη ἐν τοῖς κεφαλαίοις Β' καὶ Δ'. Ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, εὐρίσκομεν εἰς τὰ ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τὰς περὶ τὰ παράλια ταῦτα νήσους, τρεῖς ἀποικιῶν ὁμάδας, αἵτινες ὀνομάζονται πρὸς βορρᾶν μὲν αἰολικαὶ ἀποικίαι, ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἰωνικαί, πρὸς νότον δὲ δωρικαί. Αἱ ἀρχαιόταται αἰολικαὶ ἀποικίαι ἦσαν δώδεκα· Τῆμος, Ληρυσσαι, Νέον τεῖχος, Κύμη, Αἰγαῖαι, Μύρινα, Γρύνεια, Κίλλα, Νότιον, Λίγυρόεσσα, Πιτάνη καὶ Σμύρνη. Αἱ ἑνδεκα πρῶται ἔκειντο πλησιέστατα πρὸς ἀλλήλας καὶ ἦσαν πᾶσαι συμπεπυκνωμέναι περὶ τὸν Ἐλαϊτικὸν κόλπον, τὸν σήμερον λεγόμενον κόλπον τοῦ Σανδερλῆ ἢ Τσαντελῆ, ἐνῶ ἡ δωδεκάτη, ἡ Σμύρνη, ἔκειτο πρὸς νότον τοῦ ὄρους Σιπύλου, εἰς πολλὴν ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἀπόστασιν, διὸ καὶ πρωϊμώτατα ἀπεσπάσθη ἀπὸ αὐτῶν καὶ συνετάχθη μετὰ τῶν ἰωνικῶν. Παρεκτὸς τούτων αἰολικαὶ ἀποικίαι ἦσαν αἱ παρακείμεναι νῆσοι, Λέσβος, Τένεδος καὶ Ἐκατόννησοι, ἔτι δὲ πλείσται ἄλλαι πόλεις περὶ τὸ ὄρος Ἰδης, ἐν Τρωάδι, καὶ παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ εὐρωπαϊκῇ Θράκῃ, κτισθεῖσαι ἅπασαι ὑπὸ τῆς Λέσβου, καὶ τῆς Κύμης καὶ τῆς Τενέδου. Καὶ ἐκ μὲν τῶν πρεσβυτέρων ἡπειρωτικῶν ἀποικιῶν, ἀρχαιοτάτη καὶ ἰσχυροτάτη ἦτο ἡ Κύμη, ἐκ δὲ τῶν νησιωτικῶν, μάλιστα λόγῳ ἀξία ἡ Λέσβος ἥτις εἶχε κατ' ἀρχὰς ἐξ πόλεις· Μιτυλήνην, Μήθυμναν, Ἀντισσαν, Ἐρεσσόν, Πύρραν καὶ Ἀρίσβαν, μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν τῆς τελευταιίας ὑπὸ τῶν Μηθυμναίων, τὰς λοιπὰς πέντε, ἐξ ὧν ἐπιφανεστάτη ἦτο ἡ Μιτυλήνη. Περὶ ταύτης διεσώθησαν καὶ ἱστορικαὶ τινες εἰδήσεις ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἑκτης. Ἡκμαζόν τότε ἐν Μιτυλήνῃ ὀνόματα περίφημα, Πιττακός, εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ὁ λυρικός ποιητής Ἀλκαῖος, καὶ ἡ Σαπφώ, περὶ ἧς καὶ σήμερον δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν μέχρι τινὸς ὅ,τι ἔλεγον ἤδη οἱ ἀρχαῖοι· «θαυμαστόν τι χρῆμα· οὐ γὰρ ἴσμεν ἐν τῷ τοσοῦτῳ χρόνῳ τῷ μνημονευομένῳ φανείσάν τινα γυναῖκα ἐνάμιλλον ἐκείνη, οὐδὲ κατὰ μικρόν, ποιήσεως χάριν.» Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πολλὰ ἐπεκράτουν ἐν

Μιτυλήνῃ ἔριδες καὶ πολλοὶ ἀλληλοδιαδόχως ἀνεφάνησαν τύραννοι, μέχρις οὗ οἱ Μιτυληναῖοι ἐπέτρεψαν τὰ πράγματα εἰς τὸν Πιττακὸν, ἀναγορεύσαντες αὐτὸν ἐπὶ δέκα ἔτη αἰσυμνήτην, ὃ ἐστὶν ἀπόλυτον ἄρχοντα τῆς πόλεως. Ὁ Πιττακὸς εἶχεν ἥδη διαπρέψει εἰς τινα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πόλεμον, περὶ τοῦ Σιγείου, προγενέστερον, ὡς φαίνεται, τοῦ προαναφερθέντος ἐπὶ Πεισιστράτου πολέμου. Ὁ Πιττακὸς, ἄγων τότε τὸν στρατὸν τῶν Μιτυληναίων, ἠτύχησε νὰ θανατώσῃ, ἐν μονομαχίᾳ, τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων Φρύωνα· ἄλλ' ὁ πόλεμος ἐξηκολούθησεν ἀμφίροπος, καὶ ποτε, τραπέντων τῶν Μιτυληναίων, ὁ Ἀλκαῖος, ὅστις συνηγωνίσθη μετ' αὐτῶν ὡς ὀπλίτης, ἔφυγε μετὰ τῶν ἄλλων, ρίψας τὰ ὄπλα, τὸ δὲ παραδοξότερον, εἶχε τὴν ἀφέλειαν νὰ ὁμολογήσῃ, ἐν μιᾷ τῶν ῥόδων αὐτοῦ, τὸ ἀτύχημα, ὅπως προγενέστερός τις Ἑλλήν ποιητῆς ὁ Ἀρχίλοχος, καὶ ἄλλος μεταγενέστερος ξένος, ὁ Λατῖνος Ὀράτιος, ἐνῶ ἂν τοιαύτη συμφορὰ συνέβαινεν εἰς τὸν φιλοτιμότερον Τυρταῖον, δὲν ἤθελε βεβαίως οὗτος ἐπιζῆσει. Ὁ δὲ Πιττακὸς, γενναῖος ἀναδειχθεὶς ἐν πολέμῳ, ἐφημίσθη καὶ ἐν εἰρήνῃ διὰ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ καὶ τὴν χρηστότητα, ῥυθμίσας μὲν ἐπιεικῶς τὰ πράγματα, ἀποθέσας δὲ μετὰ τὴν δεκαετίαν τὴν ἀρχήν· ἂν καὶ πικρότατα λαιδορῇται ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ ἀντιπάλου Ἀλκαίου, εἰς τὰ στασιωτικὰ καλούμενα τούτου ποιήματα. Ἀλλ' ὁ Πιττακὸς δὲν ἐφρόντισεν, ὡς ὁ σύγχρονος, καὶ, καθὰ λέγεται, φίλος αὐτοῦ Σόλων, νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν μέλλουσαν τῆς πατρίδος του τύχην δι' ἐπιτηδεΐας τοῦ πολιτεύματος διορθώσεως· ἐξ οὗ συνάγεται πάλιν ἡ τοῦ Σόλωνος ὑπεροχή. Τί δ' ἀπέγιναν τὰ κατὰ τοὺς Μιτυληναίους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πιττακοῦ, τὸν συμβάντα κατὰ τὴν 52 Ὀλυμπιάδα, ἥτοι μετὰ τὸ 572 καὶ 568 ἔτους πρὸ Χριστοῦ, ἄδηλον.

Δώδεκα ἦσαν καὶ αἱ πρὸς νότον τῶν αἰολικῶν κείμεναι ἰωνικαὶ πόλεις· Φώκαια, Κλαζομεναί, Χίος, Ἐρυθραί, Τέως, Λέβεδος, Κολοφῶν, Ἐφεσος, Σάμος, Πριήνη, Μυοῦς, Μίλητος. Αἱ πόλεις αὗται συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλας διὰ κοινοῦ ἱεροῦ, τὸ ὅποιον ἔκειτο πρὸς βορρᾶν τῆς ἄκρας Μυκάλης, πλησίον τῆς Πριήνης, μετὰ τὸ Ἐφέσου καὶ Μιλήτου, καὶ ἦτο καθωσιωμένον εἰς τὸν Ποσειδῶνα· ἄλλ' ὁ δεσμὸς οὗτος ἦτο θρησκευτικὸς μᾶλλον ἢ πολιτικὸς, ὥστε αἱ ἰωνικαὶ πόλεις ἤχμασαν διὰ τῆς ἰδίας ἐκάστη ἐνεργείας, καὶ ὄχι διὰ κοινῆς συμπράξεως. Μεγίστη δὲ καὶ ἀξιολογωτάτη πασῶν ἀνεδείχθη ἡ Μίλητος, μάλιστα διὰ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς.

Τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἐγίνετο ἰδίως εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ παράλια οἱ Μιλήσιοι ἔκτισαν περὶ τὰς ἑκατὸν νέας ἀποικίας. Ἀλλὰ καὶ διὰ ξηρᾶς, αἱ ἐμπορικαὶ τῆς Μιλήτου σχέσεις ἐξετείνοντο μέχρι τῶν ἐνδοτάτων τῆς Ἀσίας. Εἶχε δὲ ἡ πόλις αὕτη τέσσαρας λιμένας καὶ ἐξαίρετον δύναμιν, διατελέσασα ἐπὶ τινα χρόνον τὸ μέγιστον ἑλληνικὸν ἐμπορεῖον, μηδὲ παραχωροῦσα τὰ πρωτεῖα καθ' ὅλην τὴν μεσόγειον, εἰμὴ εἰς μόνην τὴν Καρχηδόνα. Ἐνῷ δὲ οἱ Μιλήσιοι ἐμπορεύοντο πρὸς βορρᾶν ἰδίως καὶ πρὸς ἀνατολὰς, οἱ Φωκαεῖς ἐναυτίλλοντο μᾶλλον πρὸς δυσμᾶς, εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰσπανίαν καὶ τὰς νήσους τῆς μεσογείου, ὅπου ἔκτισαν νέας ἄλλας ἀποικίας.

Πάλιν δὲ, πρὸς νότον τῶν ἰωνικῶν ἀποικιῶν, ἔκειντο αἱ δωρικαί, ἀποτελοῦσαι κατ' ἀρχὰς ἐξάπολιν ὁμοσπονδίαν, περὶ τὸ κοινὸν ἱερὸν τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος, τὸ ὁποῖον ὑφούτο ἐπὶ τοῦ Τριοπίου ἡ ἱεροῦ ἄκρωτηρίου, τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν νοτιοδυτικωτάτην ἄκραν ὅλης τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Αἱ μετέχουσαι τοῦ ἱεροῦ πόλεις ἦσαν ἐπὶ μὲν τῆς στερεᾶς ἡ Ἀλικαρνασσὸς καὶ ἡ Κνίδος, ἐπὶ δὲ τῶν νήσων ἡ Κῶς καὶ αἱ τρεῖς τῆς Ῥόδου πόλεις, Λίνδος, Ἰαλυσοὶ καὶ Κάμειρος, διότι ἡ πόλις Ῥόδος δὲν ἐκτίσθη εἰμὴ πολὺ βραδύτερον, τῷ 408 πρὸ Χριστοῦ. Ἀλλ' ἡ Ἀλικαρνασσὸς ἀπεκλείσθη ἔπειτα τοῦ κοινοῦ ἱεροῦ, διὰ τινὰ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀσέβειαν ἐνὸς τῶν πολιτῶν αὐτῆς· ὥστε ἡ ὁμοσπονδία ἔμεινε πεντάπολις. Ὑπῆρχον δὲ περὶ τὰς χώρας ταύτας καὶ ἄλλαι πολλαὶ δωρικαὶ πόλεις, καίτοι μὴ μετέχουσαι τοῦ κοινοῦ ἱεροῦ· ἐπὶ μὲν τῆς στερεᾶς ἡ Μύνδος, ἡ Φάσηλις, ἐπὶ δὲ τῶν παρακειμένων νήσων, ἡ Ἀστυπαλαία, ἡ Κάλυμνα, ἡ Νίσυρος, ἡ Κάρπαθος, ἡ Σύμη, ἡ Τήλος, ἡ Κάσος, ἡ Χαλκεία καὶ ἄλλαι.

Πᾶσαι αὗται αἱ ἀποικίαι, μάλιστα δὲ αἱ ἰωνικαί, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον αἱ αἰολικαί, ἐπέδωκαν ὅχι μόνον εἰς τὴν ἐμπορίαν καὶ τὴν ναυτιλίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ποίησιν, τὸν πεζὸν λόγον, τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν τέχνην· περὶ τὰ πλεῖστα δὲ τούτων ἡσχολήθησαν καὶ ἠυδοκίμησαν πρωϊμώτερον τῆς κυρίως Ἑλλάδος, ἰδίως διότι ἔλαβον πρωϊμωτέραν σχέσιν μετὰ τοῦ ἀρχαιοτέρου ἀνατολικοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ ἀρχαιοτατοὶ ἐπικοί καὶ λυρικοὶ ποιηταὶ ἀνήκουσιν εἰς τὰς ἀποικίας ταύτας, ἢ εἰς τὰς πρὸς ἐκεῖνας συγγενεστάτας νήσους τοῦ Αἰγίου πελάγους· Ὅμηρος, Στασῖνος, Ἀσιος, Λέσχης, Πείσανδρος, Ἀρχίλοχος, Ἀλκαῖος, Σαπφώ, πλεῖστοι ἄλλοι. Ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος, ὡς λέγεται, γράψας εἰς πεζὸν

λόγον, ἐν τῇ ἕκτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, Φερεκύδης, ἐγεννήθη εἰς Σϋρον, Ἰων λογιζόμενος τό τε γένος καὶ τὴν παιδείαν· ἀρχαιότατος δὲ λογογράφος, ὡς ὠνομάζοντο μέχρι τοῦ Ἡροδότου οἱ ἱστορικοὶ, ἦτο Κᾶδμος ὁ Μιλήσιος· καὶ ὀνομαστότατοι ἐπίσης ὑπῆρξαν ὁ Μιλήσιος ὡς αὐτὸς Ἐκαταῖος καὶ ὁ Λέσβιος Ἑλλάνικος, ἂν καὶ τὰ συγγράμματα αὐτῶν δὲν περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς. Ἐνταῦθα πρὸς τούτοις ἐγένοντο, ἐν τῇ ἕκτῃ ἑκατονταετηρίδι, τὰ πρῶτα τῆς ὑψηλοτέρας φιλοσοφίας δοκίμια, ἥτις ἀνηρέυνησε τὴν ἀρχὴν τῶν πραγμάτων καὶ παρεξέτράπη μὲν εἰς πολλὰς πλάνας, ἀλλὰ διὰ τοῦ ζητητικοῦ αὐτῆς πνεύματος προπαρεσκεύασε τὴν ὁδὸν τῆς βραδύτερον ἐπελθούσης ἀληθεστέρας ἐπιστήμης· διότι Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ὑπῆρξεν ὁ πατὴρ τῆς ἰωνικῆς φιλοσοφίας, Σάμιος δὲ ἦτο ὁ Πυθαγόρας, ὁ πατὴρ τῆς ἰταλικῆς σχολῆς, καὶ Κολοφώνιος ὁ Ξενοκράτης, ὁ τῆς ἐλεατικῆς φιλοσοφίας ἀρχηγέτης. Ἐνταῦθα ἐπὶ τέλους παρήχθησαν τὰ πρῶτα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς γλυπτικῆς ἔργα, αἵτινες ἔμελλον βραδύτερον τοσοῦτον λαμπρῶς νὰ τελειοποιηθῶσιν ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι. Ὁ Χῖος Γλαῦκος λέγεται ἐπινοήσας τὴν τέχνην τῆς τοῦ σιδήρου χωνεύσεως, καὶ ὁ Σάμιος Ροῖκος ἢ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεόδωρος, φημιζέται ὡς εὐρέτης τῆς χυτῆς διαμορφώσεως τοῦ χαλκοῦ· ἀμφότερα δὲ ταῦτα ἀποδίδονται εἰς χρόνους ὀλίγον τοῦ 600 ἔτους προγενεστέρους. Καὶ οἱ δύο ἀρχαιότατοι ἑλληνικοὶ ναοὶ ἦσαν ὁ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ καὶ ὁ τῆς Ἥρας ἐν Σάμῳ, ὧν ὁ πρῶτος ἤρξατο κατασκευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Σαμίου Θεοδώρου μικρὸν πρὸ τοῦ 600 ἔτους, ὁ δὲ δεύτερος ὑπὸ τοῦ Σαμίου Ροίκου, περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους. Ὡς τε τὰ πρῶτα μεγάλα οἰκοδομήματα τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ Πεισιστράτου, εἶναι μεταγενέστερα.

Ἄλλ' αἱ κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἑλληνικαὶ αὐταὶ ἀποικίαι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἰδρυθῶσι καὶ δὲν εἶχον ἀκμάσει ἐν ἀνέσει ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἰμὴ διότι οἱ ἰθαγενεῖς τῶν χωρῶν τούτων κάτοικοι συνέκειντο ἐκ πολλῶν μικρῶν ἔθναριων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀλληλομαχούντων. Ἀμα ὅμως προέκυψεν ἐνταῦθα μεγαλύτερόν τι καὶ ἰσχυρότερον κράτος, αἱ ἑλληνικαὶ ἀποικίαι ἔμελλον νὰ κινδυνεύωσι τὸν ἔσχατον κίνδυνον, διότι μὴ οὔσαι, ὡς εἶδομεν, συνδεδεμέναι δι' οὐδενὸς στενοῦ πολιτικοῦ δεσμοῦ, μὴ ἀποτελοῦσαι ἐν κράτος συμπαγές, ἔμελλον νὰ ἐκτεθῶσι, διηρημέναι καὶ μεμονωμέναι, εἰς τὰς προσβολὰς ἀντιπάλου κραταιοτέρου. Τοῦτο συνέβη περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ἐβασίλευεν, ἀπὸ

τοῦ 559 μέχρι τοῦ 546, τῆς Λυδίας, χώρας παρακειμένης εἰς τὰς ἰωνικάς ἀποικίας, ὁ φιλόδοξος καὶ πολυθρύλητος διὰ τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ Κροῖσος. Ἦδη τινὲς τῶν προκατόχων αὐτοῦ εἶχον ἐπιτεθῆ κατὰ τῶν ἀποικιῶν τούτων, ἀλλὰ περισπασθέντες ὑπὸ ἄλλων πολεμίων ἠναγκάσθησαν νὰ συνδιαλλαγῶσι πρὸς αὐτάς. Ὁ δὲ Κροῖσος ἀπέβη εὐτυχέστερος. Εἰς μάτην ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, ὅστις δὲν ἡσχολεῖτο μόνον περὶ φιλοσοφικὰ θεωρήματα, ἀλλ' εἶχε πολλὴν πείραν καὶ τῶν πρακτικωτέρων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν συμφερόντων, διὸ καὶ συγκατελέχθη μεταξὺ τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, εἰς μάτην προέτρεψεν οὗτος τοὺς ὁμογενεῖς νὰ συγκροτήσωσιν εἰς Τέων, ὡς κεντρικωτέραν πόλιν, κοινὸν τῶν Ἰώνων βουλευτήριον, εἰς ὃ αἱ λοιπαὶ πόλεις νὰ ὑποτάσσωνται ὡς ἀπλοῖ δήμοι, ὅπως ἐγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐπὶ Θησεῶς· ἡ φωνὴ αὐτοῦ δὲν εἰσηκούσθη, καὶ οἱ Ἴωνες προετίμησαν νὰ διατηρήσωσι τὴν χαλαρὰν αὐτῶν ὁμοσπονδίαν, ἥτις, ἀνάλογος οὖσα τῆς ἀργολικῆς, ἔμελλε νὰ πάθῃ ἀπὸ τῶν ἰσχυροτέρων γειτόνων, ὅ,τι καὶ ἐκείνη ἀπὸ τῆς Σπάρτης. Ὁ Κροῖσος, προσβάλων ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἀνὰ μίαν ἀπάσας τὰς ἰωνικάς, αἰολικάς καὶ δωρικὰς ἀποικίας, καθυπέταξεν αὐτάς καὶ κατέστησεν ὑποτελεῖς φόρου καὶ καθήρεσε τὰ τεῖχη αὐτῶν· μόναι αἱ νῆσοι διέφυγον τὴν κυριαρχίαν του. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦ Κροῖσου τὸ κράτος ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς περίπου χρόνους ἤρχιζε σχηματιζόμενον, ὑπὸ τὸν μεγαλεπήβολον-Κῦρον, εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας, κράτος ἕτερον, τὸ ὁποῖον προέκειτο οὐ μόνον τὸ βασιλεῖον τῆς Λυδίας νὰ καταβάλῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπάσης τῆς μέσης καὶ δυτικῆς Ἀσίας νὰ κυριαρχήσῃ· ἐξετάθη δὲ μέχρι τῆς Λιθυκῆς μὲν ἐρήμου, ἐν τῇ Ἀφρικῇ, μέχρι τοῦ Ὀλύμπου δὲ, ἐν τῇ Εὐρώπῃ, καὶ ἀπέβη τὸ ἰσχυρότατον πολιτικὸν οἰκοδόμημα τῶν ὅσα μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Εἶδομεν ὅτι περὶ τὸ 547 ἔτος ὁ Κροῖσος, κινδυνεύων ἀπὸ τοῦ Κύρου, ἐζήτησε τὴν ἐπικουρίαν τῶν Λακεδαιμονίων, οἵτινες ἡτοιμάσθησαν τῷ ὄντι νὰ ἀπέλθωσιν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, ὅτε ἔμαθον αἰφνης ὅτι ὁ Κῦρος, προλαβὼν, κατέβαλε τὸν ἀντίπαλον. Τότε αἱ ἑλληνικαὶ ἀποικίαι ἐζήτησαν ὡσαύτως τὴν προστασίαν τῆς Σπάρτης κατὰ τοῦ νέου τούτου καὶ φοβεροῦ πολεμίου· ἀλλ' ἡ ὀλιγαρχία τῆς Σπάρτης ὠδήγετο συνήθως εἰς τὰς πράξεις αὐτῆς ὑπὸ λόγων πολιτικοῦ συμφέροντος μᾶλλον ἢ ὑπὸ λόγων ἐθνικῆς φιλοτιμίας· ὅθεν ἐνῶ ἐδείχθη πρόθυμος νὰ δράμῃ εἰς βοήθειαν τοῦ Κροῖσου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠλπίζε μεγάλας ἀμοιβάς, ἀπειποιήθη νὰ δώσῃ ἐπικουρίαν τινὰ εἰς τοὺς κινδυνεύοντας ὁμογενεῖς.

ὥστε αἱ ἀποικίαι, ἐγκαταλειφθεῖσαι εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις, ἀντέστησαν μὲν γενναίως, ἀλλ' ἠναγκάσθησαν ἐπὶ τέλους νὰ ὑποκύψωσι, πλὴν μεγάλης τῶν Τηίων μοίρας, οἵτινες προετίμησαν τῆς ἐν τῇ πατρίδι δουλείας, τὴν ἀποδημίαν, καὶ ἀπῆλθον οἱ μὲν εἰς Θράκην, ὅπου ἔκτισαν τὰ Ἀβδήρα, οἱ δὲ εἰς τὸν Κιμμέριον Βόσπορον, ὅπου ἱδρυσαν τὴν Φαναγόρειαν· ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν Φωκαϊέων μετηνάστευσαν εἰς Κόρσικαν, ἔκτισαν ἐν Ἰταλίᾳ τὴν Ἑλέαν καὶ κατεστάθησαν τελευταῖον εἰς Μασσαλίαν. Ἰπετάχθησαν δὲ εἰς τὸν Κύρον ὅχι μόνον οἱ ἐπὶ τῆς στερεᾶς τῆς Ἀσίας Ἑλληνες, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ νῆσοι, ἰδίως ἡ Λέσβος καὶ ἡ Χίος, πλὴν μόνης τῆς Σάμου, ἥτις μάλιστα βραδύτερον παραδόξως ἤκμασεν, ἐν τῇ ἑκατονταετηρίδι ταύτῃ, ὑπὸ τὸν τύραννον αὐτῆς Πολυκράτην. Ἐπὶ τέλους ὁμῶς κατέστη καὶ αὐτὴ ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, εἰς τὰς παραμονὰς τῆς μεγάλης τῶν Ἰώνων ἐπαναστάσεως κατὰ Δαρείου, τοῦ τρίτου διαδόχου τοῦ Κύρου, ἐπαναστάσεως ἥτις ἐπέφερεν, ὡς προείπομεν, τοὺς μεγάλους μηδικοὺς πολέμους καὶ ἦν τούτου ἕνεκα θέλομεν ἱστορήσει εἰς τὸ ἀκόλουθον βιβλίον.

Ἦδη δὲ, ἐξακολουθοῦντες τὴν περιοδεῖαν ἡμῶν εἰς τὰς ἐπιλοίπους ἑλληνικὰς χώρας, κατὰ τοὺς πρώτους τούτους ἱστορικοὺς χρόνους, ἐρχόμεθα εἰς τὴν μεγάλην νῆσον τὴν διαχωρίζουσαν, πρὸς μεσημβρίαν, τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἀπὸ τῆς μεσογείου θαλάσσης. Ὁ Ὅμηρος, ὅστις οὐδαμῶς τῆς κυρίως Ἑλλάδος ἀναφέρει Δωριεῖς, μνημονεύει αὐτῶν ὅτε ὁμιλεῖ περὶ Κρήτης ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ καὶ παρεκτὸς τούτων λέγει κητιοκούντας ἐνταῦθα Ἐτεόκρητας, Κύδωνας, Ἀχαιοὺς, Πελασγούς. Οἱ Δωριεῖς οὗτοι ἔπλευσαν εἰς Κρήτην ἐκ Πελοποννήσου, μετὰ τὴν κάθοδον τῶν Ἡρακλειδῶν. Οὐ μικρὰ δὲ ὑπῆρχεν ἀνχλογία μεταξὺ τῶν θεσμῶν τῆς Σπάρτης καὶ τῶν κρητικῶν θεσμῶν διότι καὶ εἰς τὰς κρητικὰς πόλεις, ὧν ἐπιφανέσταται καὶ μέγισται ἦσαν ἡ Κνωσσός, ἡ Γόρτυν, ἡ Κυδωνία, τὰ τοῦ πολίτου δικαιώματα εἶχε μία τις ἐπικρατοῦσα φυλὴ, τὴν ὁποίαν ἀπετέλουν μόνοι οἱ ἐκ γενετῆς εἰς αὐτὴν ἀνήκοντες· καὶ ἐνταῦθα ὑπῆρχε τάξις ἀνθρώπων καλουμένων ὑπηκόων, τοὺς ὁποίους τινὲς ἐξομοιοῦσι πρὸς τοὺς περιοίκους τῆς Σπάρτης, ἃν καὶ ἄλλοι φρονοῦσι μᾶλλον ὅτι περίοικοι ἐν Κρήτῃ δὲν ὑπῆρχον, οἱ δὲ λεγόμενοι ἐνταῦθα ὑπήκοοι ἦσαν τὸ γενικὸν ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον περιελαμβάνοντο οἱ διάφοροι δοῦλοι· οἱ μνῶται ἦτοι οἱ κοινοὶ τῆς πολιτείας, καὶ οἱ κλαρῶται ἢ ἀφαμιῶται, ἦτοι οἱ ἰδιαιτέροι τῶν πολιτῶν δοῦλοι. Πρὸς

τούτοις καὶ εἰς τὰς ἐν Κρήτῃ πόλεις, αἱ ἐκκλησίαι ἀπεφάσιζον βοῇ καὶ οὐ ψήφῳ· ἡ ὁμηρικὴ βασιλεία κατηργήθη μὲν, ἀλλὰ τὰ πράγματα διείποντο καθ' ἐκάστην πόλιν ὑπὸ δέκα ἐτησίων ἀρχόντων, καλουμένων Κόσμων, καὶ ἐχόντων ἀναλογίαν τινὰ πρὸς τοὺς ἐφόρους τῆς Σπάρτης. Ὑπῆρχον δὲ καὶ Γερουσίαι, συγκείμεναι ἐκ 30 ἀνδρῶν, ὡς ἐν Σπάρτῃ, προχειριζομένων μὲν διὰ βίου ἐκ τῶν προδιατελεσάντων Κόσμων, ἀνευθύνων δὲ ὄντων καὶ ἀποφασίζόντων ὅχι κατὰ νόμους γραπτούς, ἀλλὰ κατὰ τὰ εἰθισμένα. Τὸ δὲ μάλιστα ἀξιοσημείωτον, καὶ εἰς τὰς κρητικὰς πόλεις οἱ πολῖται διητῶντο εἰς συσσίτια, καλούμενα ἐνταῦθα ἀνδρεῖα, καὶ διῆγον τὸν βίον περὶ γυμναστικὰς ἀσκήσεις, περὶ πολεμικὰ ἔργα καὶ κυνηγέσια, καταλείποντες τὰς ἄλλας βιωτικὰς ἐργασίας εἰς τοὺς λοιποὺς τῆς χώρας κατοίκους. Κατὰ τὴν πάγκοινον δὲ ὁμολογίαν τῶν ἀρχίων, οἱ θεσμοὶ τῆς Σπάρτης ἐκ Κρήτης εἶχον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν. Ἄλλ' ἡ στρατιωτικὴ τῆς Σπάρτης πειθαρχία, καὶ ἡ ἰδιάζουσα ἀνατροφή ἣτις παρεσκευάζεν αὐτὴν, ἣ δὲν ἐπικράτησε ποτὲ εἰς τὰς κρητικὰς πόλεις, ἣ πρωϊμώτατα παρημελήθη διὰ δὲ τοῦτο, καὶ ἴσως διότι ἡ κρητικὴ ὀλιγαρχία ἐστερεῖτο τῆς ἐξαιρέτου συνέσεως, δι' ἧς μάλιστα ἐχαρακτηρίζετο ἡ σπαρτιατικὴ, οἱ θεσμοὶ τῆς Κρήτης οὐδέποτε παρήγαγον τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τῶν θεσμῶν τῆς Σπάρτης· αἱ κατὰ πόλεις ὀλιγαρχίαι περιῆλθον εἰς ἀμοιβαίας ἐριδας· ἐπολέμουν δὲ καὶ πρὸς ἀλλήλας αἱ διάφοροι πόλεις· οὐδεμία δὲ αὐτῶν ἔλαβεν ὑπερέχουσάν τινα τάξιν ἐν τῷ ἑλληνικῷ κόσμῳ. Καὶ ἐπειδὴ ἀφ' ἐτέρου οἱ θεσμοὶ ἐκείνοι κατ' οὐδὲν συνετέλουν εἰς τὴν ἐπίδοσιν τῆς γεωργίας, τῆς ἐμπορίας, τῆς βιομηχανίας, τῆς ἐπιστήμης, τῆς τέχνης, εὐκόλως ἐξηγεῖται πῶς ἡ μεγάλη καὶ εὐφορος αὕτη νῆσος, ἣτις ἐπὶ τῶν μυθικῶν χρόνων εἶχε πολυειδῶς φημισθῇ, καὶ βραδύτερον, κατὰ τε τὸν μέσον αἰῶνα καὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς, πολλάκις διέπρεψεν ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ, δὲν ἀνεδείχθη ἐπὶ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρόνων, καὶ ἐν γένει κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἱστορικὴν περίοδον, ὅσον ἡδύνατο νὰ ἀναδειχθῇ ἄξια λόγου. Ὀλίγον ἐπενήργησεν ὁμοίως εἰς τὴν ὅλην τοῦ ἔθνους τύχην, ἐν τῇ ἀρχαιότητι, καὶ ἄλλη μεγάλη ἑλληνικὴ νῆσος, ἡ Κύπρος, ἣτις κεῖται ἐκτὸς τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς νότον αὐτοῦ, παράρτημα οὖσα τῆς μεσημβρινωτάτης ἐπὶ τῆς Μεσογείου ἀσιανῆς χώρας, τῆς Συρίας. Εἰς χρόνους παναρχαίους, ἡ Κύπρος εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ τῶν Φοινίκων βραδύτερον, ἢ καὶ ἄδηλον πότε, ἐκτίσθησαν ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ἡ Πάφος, ἡ

Σαλαμίς, τὸ Κίτιον καὶ ἄλλαι ἑλληνικαὶ πόλεις· ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τῶν μέσων τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος, ἡ Κύπρος ὑπετάχθη εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, περὶ δὲ τὰ τέλη τῆς ἑκατονταετηρίδος ταύτης κατέστη ὑποτελὴς τῶν Περσῶν ὥστε θέλομεν πολλάκις λάβει ἀφορμὴν νὰ τὴν ἀναφέρωμεν ἐπὶ τῶν μηδικῶν πολέμων. Πολὺ σπουδαιότερον, ὡς πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν βίον, ὑπῆρξεν ἡ κατὰ τὴν βόρειον τῆς Ἀφρικῆς παραλίαν κτισθεῖσα ἀποικία Κυρήνη. Ἡ πόλις αὕτη, κειμένη 80 στάδια ἀπὸ τῆς θαλάσσης, εἰς τὸ σήμερον λεγόμενον ὁροπέδιον τῆς Βάρκης, ἐν Τριπόλει τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτίσθη, ἐν τῇ ἐβδόμῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, ὑπὸ Θηραίων οἵτινες καὶ αὐτοὶ ἐλογίζοντο ἀποικοὶ τῶν ἐν Σπάρτῃ Δωριέων. Ἡγεμὼν τῆς κατὰ τὴν Ἀφρικὴν ἐκείνης ἀποικίας, καὶ πρῶτος αὐτῆς βασιλεὺς ὑπῆρξεν ὁ Βάττος, μετὰ τὸν ὁποῖον ὅμως ἐπῆλθον ἐπανειλημμένως, μέχρι τῶν μέσων τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος, πολυάριθμοι ἄλλοι ἀποικοὶ, ὥστε ἡ Κυρήνη, παραδόξως ἐνισχυθεῖσα, ἠδυνήθη καὶ τοὺς πέριξ ἐγχωρίους Λίβυας νὰ δαμάσῃ, καὶ τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Ἀπρίην νὰ κατατροπώσῃ. Ἀλλὰ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρκεσιλάου τοῦ Β', ἀπογόνου μὲν τοῦ Βάττου Α', βασιλεύσαντος δὲ μεταξὺ τοῦ 554 καὶ 544 πρὸ Χριστοῦ, ἐστασίασαν πρὸς ἀλλήλους οἱ Κυρηναῖοι· καὶ οἱ ἐγχώριοι Λίβυες, ὠφελοῦμενοι ἐκ τούτου, κατέφερον πληγὴν δεινοτάτην εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀποικίαν, διότι εἰς μάχην τινὰ καθ' ἣν ἐνίκηθη ὁ στρατὸς τῶν Κυρηναίων, ἔπεσον 7000 Ἕλληνες ὁπλίται. Τοσαύτην ἀνδρῶν φθοράν, ἡ ἀρχαία πάτριος ἡμῶν ἱστορία σπανιώτατα ἀναφέρει περὶ ἄλλης τινὸς ἑλληνίδος πόλεως· καὶ ὅμως ἡ τε Κυρήνη, καὶ ἄλλη πρὸ μικροῦ τότε κτισθεῖσα πόλις, ἡ Βερκὴ, ἐξηκολούθησαν ὑπάρχουσαι καὶ ἰσχυραὶ μαλιστα οὖσαι, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅποσον ἦσαν πολυάνθρωποι. Ἐπὶ τῶν ἐρίδων δὲ τούτων, ἐκλήθη ὑπὸ τῶν Κυρηναίων, κατὰ συμβουλήν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ὁ Μαντινεὺς νομοθέτης Δημῶναξ (σελ. 222) ὅς τις ἐντελῶς περιέστειλε τὴν βασιλικὴν τῶν Βαττιαδῶν ἐξουσίαν καὶ παρέδωκε τὴν ὅλην ἐξουσίαν εἰς ἀρχὰς καὶ βουλὰς, ἐκλεγομένας ὑφ' ὅλων τῶν πολιτῶν. Τὴν ταπείνωσιν ταύτην μὴ ἀνεχόμενος ὁ Ἀρκεσίλαος Γ', καὶ ὑπὸ τῆς φιλοδόξου μητρὸς Φερετίμης ὑποκινούμενος, συνέλεξεν ἐκ Σάμου καὶ τῶν ἄλλων ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας δύναμιν ἰσχυράν, δι' ἧς ἀνεκτέσαστο τὴν τε Κυρήνην καὶ τὸ πάλαι ἡξίωμα· φονευθέντος δὲ αὐτοῦ μετ' ὀλίγον ἐν Βάρκῃ, ἡ Φερετίμη ἐζήτησε τὴν ἐπικουρίαν τῶν Περσῶν, πρὸ μικροῦ τότε κατασχόντων τὴν γείτοναν Αἰγύπτον, καὶ ἐγένετο μὲν δι'

αὐτῶν κυρία τῆς Βάρκης, ἐνταύτῳ ὅμως ἀνεγνώριτεν ἑαυτὴν ὑποτελῆ τοῦ μεγάλου βασιλέως τῆς Ἀσίας. Τὸ βασιλικὸν τῶν Βακτριῶν γένος ἐξηκολούθησεν ὑπάρχον μέχρι τῶν μέσων τῆς ἀκολουθοῦ πεμπτης ἐκατονταετηρίδος, διότι ἀναφέρονται ἔτι εἰς Βάττος καὶ εἰς Ἀρκεσίλαος, ὧν ὁ τελευταῖος ἐδοξάσθη διὰ δύο αὐτοῦ ἐπὶ ἄρματος νικῶν ἐν Ἑλλάδι, καὶ μάλιστα διὰ δύο καλλίστων ὧδων τοῦ Πινδάρου· ἀλλὰ μετὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον Ἀρκεσίλαον ὅλως ἐκλείπει, μεταξὺ τοῦ 460 καὶ 450, ὁ βασιλεὺς οὗτος οἶκος. Καί τοι δὲ τοσαύτας πικροῦσας ἐσωτερικὰς μεταβολὰς, ἡ ἐλληνικὴ αὕτη ἀποικία ἤκμασε θαυμασίως καὶ κατήντησε νὰ σύγκηται ὅχι μόνον ἐκ τῆς Κυρήνης καὶ τῆς Βάρκης, ἀλλὰ καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων πόλεων. Ἡ κυρία αἰτία τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς ἦτο τὸ μέγα ἐμπόριον τὸ ὁποῖον διεξῆγε πρὸς ἀνατολὰς μὲν μετὰ τῆς ἄνω Αἰγύπτου, τῆς Νουβίας καὶ τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν τῆς ἐνδοτέρῳ Ἀφρικῆς, πρὸς βορρᾶν δὲ μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πρὸς δυσμὰς δὲ, διὰ τῆς Καρχηδόνας, μετὰ τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς δυτικομεσημβρινῆς Εὐρώπης. Διὰ δὲ τὸν σωρευθέντα ἐκ τούτου ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ πλοῦτον, καὶ τὴν ἐπελθοῦσαν πολυτέλειαν τοῦ βίου, παρήχθη αὐτόθι βραδύτερον, διὰ τοῦ Κυρηναίου Ἀριστίππου, ἡ λεγομένη Κυρηναϊκὴ φιλοσοφία, ἣτις ὑπῆρξεν ὁ πρόδρομος τῆς μᾶλλον περιβοήτου ἐπικουρείου φιλοσοφίας, καὶ ὡς δόγμα αὐτῆς ἔλαβεν, ὅχι τὴν ἄρετὴν καὶ τὴν χρηστότητα, ἀλλὰ τὴν τρυφὴν μᾶλλον καὶ τὴν ἀπόλαυσιν.

Πολὺ ὅμως σημαντικώτεραι, μάλιστα ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἱστορίαν, ἦσαν αἱ πρὸς δυσμὰς αὐτῆς κτισθεῖσαι ἀποικίαι, αἵτινες καὶ μόναι δύνανται ὡς πρὸς τοῦτο νὰ λογισθῶσιν ἐνάμιλλοι τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ αἰολικῶν, ἰωνικῶν, δωρικῶν ἀποικιῶν. Αἱ δυτικαὶ αὗται ἀποικίαι διέφερον ἐντούτοις τῶν ἀνατολικῶν κατὰ τοῦτο ὅτι, ἐνῷ τῶν τελευταίων ἐπιφανέσταται ἐκαλοῦντο αἱ ἰωνικαί, μεταξὺ τῶν πρώτων ἐπεκρίχουν μᾶλλον αἱ λεγόμεναι δωρικαί· καὶ προσέτι κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐνῷ αἱ ἀνατολικαὶ ἐκτίσθησαν εἰς χρόνους προγενεστέρους τῶν ἱστορικῶν, αἱ δυτικαὶ πλὴν μιᾶς, ἰδρύθησαν ὅλαι ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων. Ἐκτίσθησαν δὲ αἱ δυτικαὶ ἀποικίαι εἰς τὰς πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος νήσους τοῦ Ἰονίου πελάγους, τὰς ἀποτελούσας σήμερον τὴν Ἑπτάνησον· εἰς τὰ ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους παράλια τῶν μεσημβρινῶν ἰλλυρικῶν χωρῶν, ἦτοι τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας· εἰς ὅλα τὰ παράλια τῆς κάτω Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας, αἵτινες ἀπὸ

τελουν μέχρις ἐσχάτων ἅπαν τὸ βασιλεῖον τῆς Νεαπόλεως· καὶ εἰς ἄλλας τινὰς δυτικωτέρας νήσους καὶ παραλίαις τῆς μεσογείου θαλάσσης.

Οἱ Κορίνθιοι, οἱ πρωϊμώτερον ὄλων τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων προκόψαντες κατὰ θάλασσαν, ὅτε περὶ τὸ 735 πρὸ Χριστοῦ ἀπετόλμησαν νὰ ἐπεκτείνωσι μέχρι Σικελίας, τὰς ναυτικὰς καὶ ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις αὐτῶν, ἐνόμισαν προσφορώτατον νὰ καταλάβωσι, κατὰ τὸ Ἴόνιον πέλαγος, τὴν Κέρκυραν, ὅχι μόνον διὰ νὰ εὐκολύνωσι τὸν πλοῦν αὐτῶν μεταξὺ Πελοποννήσου καὶ Ἰταλίας, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἔχωσι πρόχειρόν τινα σταθμὸν εἰς τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Ἰλλυρίας. Τὴν ἐκλογὴν ταύτην τῶν Κορινθίων ἐδικαίωσε πληρέστατα ἡ ἐξαιρέτος μετ' οὐ πολὺ ἐπίδοσις τῆς Κερκύρας· καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ πόλις αὕτη, καίτοι ἐκ διαλειμμάτων ἠνωμένη μετὰ τῆς μητροπόλεως, συχνότερον διετέλεσεν ἀλλοτρία καὶ πολεμία αὐτῆς, ἀλλ' αἱ ἔριδες αὗται δὲν διεκώλυσαν τὴν ὑπὸ τῶν δύο πόλεων, ἀπὸ κοινοῦ, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἱδρυσιν πολλῶν ἄλλων ἀποικιῶν εἰς τὰς περὶ Κέρκυραν χώρας, τῶν ἐξῆς· τῆς Ἀμβρακίας, εἰς τὴν βόρειον παραλίαν τοῦ ἀμβρακικοῦ κόλπου· τῆς Λευκάδος (ἣτις τότε ἠνοῦτο ἔτι μετὰ τῆς Ἀκαρνανίας, διὰ στενοῦ ἰσθμοῦ βραδύτερον ἀποκοπέντος) καὶ τοῦ Ἀνακτορίου, ἀμφοτέρων πρὸς νότον τοῦ ἀμβρακικοῦ κόλπου· ἔτι δὲ τῆς Ἀπολλωνίας καὶ τῆς Ἐπιδάμνου, πρὸς βορρᾶν τῶν ἀκροκεραυνίων ὁρέων, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἰλλυριῶν. Πᾶσαι αὗται αἱ πόλεις ἀπέβησαν πλούσιαι, καὶ τινες ἰσχυρόταται, κατ' ἐξοχὴν ἡ Κέρκυρα, ἣτις, εἰς τὰς παραμονὰς τῶν μηδικῶν πολέμων, ἦτο μία τῶν πρώτων ναυτικῶν πολιτειῶν τῆς ὅλης Ἑλλάδος. Περὶ τῆς Ζακύνθου ἐξεναντίας καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἄλλο δὲν γνωρίζομεν, κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους τοῦτους ἱστορικοὺς χρόνους, εἰμὴ ὅτι τῆς μὲν πρώτης οἱ κάτοικοι ἦσαν Ἀχαιοὶ ἐκ Πελοποννήσου, ἡ δὲ δευτέρα ἦτο τετράπολις· περὶ τῆς Ἰθάκης μάλιστα, ἣτις διετέλεσε τοσοῦτον πολυθρύλητος ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, οὐδεμίαν ἔχομεν ἱστορικὴν εἰδῆσιν.

Ἀρχαιοτάτη δὲ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐλληνικῶν ἀποικιῶν ἦτο ἡ Κύμη, τῆς ὁποίας καὶ μόνης ἡ ἀρχὴ ἀνατρέχει εἰς χρόνους ἀγνώστους καὶ προηγουμένους τῶν ἱστορικῶν. Ἡ Κύμη ἔκειτο εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου, πλησίον τῆς πρωτευούσης τοῦ προτέρου βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, καὶ ἐκτίσθη ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ ἀποί-

κων τῆς τε ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ αἰολικῆς Κύμης καὶ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, οἵτινες συνεφώνησαν ἢ μὲν πρώτη τῶν πόλεων τούτων νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς τὸ νέον κτίσμα, ἢ δὲ δευτέρα νὰ λογίζεται καὶ τιμᾶται ὡς μητρόπολις. Διετέλεσε δὲ ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον ἡ ἰταλικὴ Κύμη ἡ μόνη κατὰ τὰς χώρας ταύτας ἀντιπρόσωπος τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὅτε αἴφνης, κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τῆς ὀγδόης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος οἱ Ἕλληνες ἤρχισαν ἄθροοι νὰ καταλαμβάνωσιν ὅλα τὰ παράλια τῆς κάτω Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας. Καὶ ἡ μὲν Χαλκίς, ἡ μητρόπολις τῆς πρώτης ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἀποικίας, ἔκτισε τῷ 736 καὶ τὴν πρώτην ἐν Σικελίᾳ ἀποικίαν, τὴν Νάξον, ὑπὸ τῆς ὁποίας, κειμένης ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς τῆς νήσου παραλίας, παρὰ τὴν μεσημβρινὴν ἔξοδον τοῦ πορθμοῦ τῆς Μεσσήνης, ἐκτίσθησαν μετ' ὀλίγον αἱ παρακείμεναι πόλεις Λεοντῖνοι καὶ Κατάνη. Οἱ δὲ Κορίνθιοι ἔκτισαν, τῷ 735, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου, ἀλλὰ πολὺ νοτιώτερον τῆς Νάξου, τὰς Συρακούσας, αἵτινες ἐπέπρωτο νὰ ἀποβῶσι ποτὲ ἡ μεγίστη καὶ ἰσχυροτάτη τῶν δυτικῶν ἡμῶν ἀποικιῶν, καὶ πρωϊμώτατα ἔδρυσαν πρὸς νότον πολλὰς νέας πόλεις· τῷ 664, τὰς Ἀκρας· τῷ 644, τὰς Κασμένους· τῷ 599, τὴν Καμάριναν. Οἱ δὲ Μεγαρεῖς ἔκτισαν, περὶ τὸ 729, εἰς τὸ μεσημβρινὸν τῆς νήσου μέρος, τὴν Ὑβλαν ἢ Μεγαρέας τοὺς Ὑβλαίους, ὑφ' ὧν βραδύτερον, τῷ 630, ἰδρύθη εἰς τὸ νοτιοδυτικώτερον τῆς νήσου, ἡ Σελινούς. Πάλιν δὲ οἱ Χαλκιδεῖς περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, ἂν καὶ ἄγνωστον ἀκριβῶς πότε, κατέλαβον, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Κυμαίων καὶ ἄλλων Εὐβοέων, ἐπὶ τοῦ μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἰταλίας πορθμοῦ, τὴν Ζάγκλην, ἣτις ἔπειτα μετωνομάσθη Μεσσήνη καὶ ἔδρυσεν, ἐπὶ τῆς βορείου παραλίας τῆς νήσου, τὰς Μύλας καὶ τὴν Ἰμέραν. Τῷ 720 ἐκτίσθη ὑπὸ Τροιζηνίων, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς κάτω Ἰταλίας, ἡ Σύβαρις, ἡ ἔπειτα ἰδρύσασα, εἰς τὴν ἀντίθετον δυτικὴν παραλίαν, τὴν Ποσειδωνίαν. Ὡσαύτως περὶ τὸ 720 ἔτος, Χαλκιδεῖς καὶ Μεσσήνιοι ἔκτισαν τὸ Ῥήγιον, ἐπὶ τῆς ἰταλικῆς παραλίας τοῦ πορθμοῦ τῆς Μεσσήνης. Τῷ δὲ 710, οἱ Ἀχαιοὶ ἔκτισαν, κατωτέρω τῆς Συβαρίδος, τὴν Κρότωνα, ἣτις ἔπειτα ἔδρυσεν ἄλλας πάλιν πόλεις καὶ ἰδίως τὴν νοτιώτερον αὐτῆς κειμένην Καυλωνίαν. Τῷ 707, οἱ Σπαρτιάται ἔκτισαν τὸν Τάραντα· περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, οἱ Ἀχαιοὶ ἔκτισαν, μεταξὺ Τάραντος καὶ Συβαρίδος, τὸ Μεταπόντιον. Τῷ δὲ 690, Ῥόδιοι καὶ Κρήτες ἔκτισαν εἰς τὴν νοτιοδυτικὴν παραλίαν τῆς Σικελίας τὴν Γέλαν, ἣτις βραδύτερον, τῷ 582, ἔδρυσεν ἐπὶ δυτικώτε-

ρον τὸν Ἀκράγαντα, πόλιν ἀναδειχθεῖσαν ἐπιφανεστάτην τῆς Σικελίας, μετὰ τὰς Συρακούσας· καὶ τῷ 683, οἱ ἐν Ἑλλάδι Λοκροὶ ἔκτισαν, νοτιώτερον τῆς Καυλωνίας, τοὺς Ἐπιζεφυρίους Λοκρούς, τὴν πατρίδα τοῦ νομοθέτου Ζαλεῦκου, τοῦ ὁποίου οἱ γραπτοὶ νόμοι, συνταχθέντες περὶ τὸ 664, εἶναι ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων τῆς Ἑλλάδος, ὄντες κατὰ τεσσαράκοντα ἔτη ἀρχαιότεροι τῆς νομοθεσίας καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Δράκοντος.

Ὁ ἐξ Ἑλλάδος λοιπὸν ἀποικισμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας διενηργήθη αἰφνης καὶ διὰ μιᾶς οὕτως εἰπεῖν, ἐντὸς τῆς πεντηκονταετηρίδος, τῆς διελθούσης μεταξὺ τοῦ 736 καὶ τοῦ 683 ἔτους. Διὰ τὴν ἐννοήσωμεν τὸ ἀξιοσημείωτον τοῦτο ἱστορικὸν φαινόμενον, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τούτους κατεσκευάσθησαν, ὑπὸ τῶν Κορινθίων, ὡς προείπομεν, τὰ πρῶτα μεγάλα πλοῖα, τὰ καλούμενα τριήρεις· ὥστε τότε κατὰ πρῶτον οἱ Ἕλληνες ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιχειρήσωσι μακρὰς ὁπωςοῦν θαλασσοπορίας· ὅτι, κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, ἤρχισαν εἰς τὰς πλείους ἐλληνικὰς πόλεις αἱ πρῶται μεταξὺ ὀλιγαρχικῶν καὶ δημοκρατικῶν στάσεις, αἵτινες φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐπέφερον πολλὰς ἀποδημίας, διότι αἱ ἀποτυχοῦσαι μερίδες ἐζήτησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀλλαχοῦ καλλιτέραν τύχην· ὅτι τότε ὁμοίως, καὶ ἰδίως τῷ 724, ἐτελείωσεν ὁ πρῶτος μεσσηνιακὸς πόλεμος, μετὰ τὸν ὁποῖον ἀφ' ἑνὸς μὲν πολλοὶ Μεσσήνιοι ἐζήτησαν ἄλλας πατρίδας, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην αὐτὴν, ἕνεκα τῆς προηγηθείσης μακρᾶς τῶν πλείστων πολιτῶν ἀπουσίας, συνέβησαν, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν, διενέξεις ἐπαγαγοῦσαι τὴν εἰς Τάραντα ἀναχώρησιν τῆς ἡττηθείσης μερίδος. Οἱ δ' ἐπελθόντες εἰς τὰς δυτικὰς ταύτας χώρας Ἕλληνες εὗρον τὴν μὲν Σικελίαν κατεχομένην ὑπὸ τῶν Σικελῶν, πλὴν τοῦ δυτικωτέρου καὶ μικροτέρου αὐτῆς μέρους, ὅπου κατῴκουν οἱ Σικανοὶ, ἰθνηρικῆς ὄντες, ὡς λέγεται, καταγωγῆς· τὴν δὲ κάτω Ἰταλίαν, κατεχομένην τὸ πλεῖστον ὑπὸ Σικελῶν πάλιν, καὶ Ἰταλῶν, καὶ Μοργήτων, καὶ Χαόνων, φυλῶν αἵτινες περιελαμβάνοντο εἰς τὸ κοινότερον ὄνομα τῶν Οἰνωτρῶν, καὶ ἀνῆκον, ὡς φαίνεται, εἰς τὸν πελασγικὸν κλάδον τοῦ ἰνδογερμανικοῦ φύλου· ὥστε καὶ τῆς κάτω Ἰταλίας καὶ τοῦ πλείστου τῆς Σικελίας οἱ ἰθαγενεῖς ἦσαν ἔθνη συγγενῆ τῶν ἐπελθόντων ἐποίκων, ἐκ δὲ τούτου διηκολύνθη πολὺ ἢ τῶν πρώτων πρὸς τοὺς δευτέρους ἀφομοιώσις. Διότι ἐν γένει οἱ Ἕλληνες δὲν περιωρίσθησαν εἰς τὸ νὰ κτίσωσι πολυαριθμοὺς ἀποι-

κίας, ἀλλὰ ἐπεχείρησαν ἀπανταχοῦ καὶ τὸν ἑλληνισμὸν τῶν ἰθαγενῶν κατοίκων, δηλαδὴ τὴν εἰς αὐτοὺς μετάδοσιν τῆς γλώσσης, τοῦ θρησκευματος, τῶν ἠθῶν καὶ τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν· τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ἰδιάζον τῶν ἑλληνικῶν ἀποικιῶν χαρακτηριστικόν, εἰς τὸ ὁποῖον θέλομεν ἐπιστήσῃ ἐπὶ μικρὸν ἐνταῦθα τὸν νοῦν.

Τὸ θρασὺ, τὸ ἀεικίνητον, τὸ μεγαλεπήβολον ἅμα καὶ πρακτικὸν πνεῦμα δι' οὗ σήμερον διακρίνονται τὰ ἔθνη τῆς ἀγγλοσαξονικῆς φυλῆς, δηλαδὴ οἱ Ἀγγλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ τῆς βορείου Ἀμερικῆς, δὲν τὸ εἶχον, ἐν τῇ ἀρχαιότητι, εἰς ὅμοιον βαθμὸν, εἰμὴ μόνοι οἱ Ἕλληνες. Ἐκτίσαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι πολλὰς ἀποικίας, ἀλλ' ὅχι ὅσας οἱ Ἕλληνες, καὶ πρὸς τούτοις τῶν μὲν Ἑλλήνων, ἰδίως τῶν πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἑλλήνων, καὶ τῶν Ἀγγλοσαξόνων αἱ ἀποικίαι ἦσαν ἐπιχειρήματα τῶν κατ' ἰδίαν ἀνθρώπων μᾶλλον ἢ τῶν κυβερνήσεων, ἐνῷ τῶν ἀπάλιν τὰ Ῥωμαϊκὰ κτίσματα ἦσαν ἔργα κυβερνητικὰ τῆς πολιτείας μᾶλλον ἢ ἀτομικὰ τῶν κατὰ μέρος πολιτῶν. Εἰς δύο δὲ διακεκριμένας καὶ χωρισμένας ἀπ' ἀλλήλων περιόδους, ἐπεχείρησαν οἱ Ἕλληνες νὰ κτίσωσιν ἀποικίας. Ἡ πρώτη εἶναι αὕτη, περὶ ἧς ἡδὴ πραγματευόμεθα, καὶ ἥτις, ἀρχομένη ἀπὸ χρόνων προηγουμένων τῶν ἱστορικῶν, παύει κατὰ τὴν ἕκτην πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα. Ἐκτοτε ὁ ἑλληνικὸς κόσμος, ἀρκοῦμενος εἰς τὸν πρῶτον τοῦτον κύκλον τῆς ἐκτάσεως αὐτοῦ, ἐπιδίδεται, ἐπὶ δύο καὶ ἡμισυ περίπου ἑκατονταετηρίδας, εἰς τὴν ἐντὸς αὐτοῦ τελείωσιν τοῦ ἀρχαιοτέρου πολιτικοῦ καὶ διανοητικοῦ αὐτοῦ βίου. Ἐπειτα δὲ, συμπληρώσας τὸ πρῶτον τοῦτο στάδιον τῆς ἐσωτερικῆς ἐνεργείας, ἐπιχειρεῖ, περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, διὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, δευτέραν ἐπέκτασιν καὶ κτίζει νέας πάλιν καὶ ἀπειραριθμούς ἀποικίας. Κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιόδους ταύτας, τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἐπεχείρησε καὶ ἐν μέρει κατῴρθωσεν νὰ ἐξελληνίσῃ ὅλας τὰς χώρας, ὅσας κατέλαβεν· ἐπὶ μὲν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔσπειρε τὸν ἑλληνισμὸν καθ' ὅλην τὴν νοτιοδυτικὴν Ἀσίαν, ἀπὸ τῆς μεσογείου θαλάσσης μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς Κασπίας μέχρι τῆς ἄνω Αἰγύπτου, κατὰ δὲ τοὺς πρώτους χρόνους, περὶ οὓς νῦν ἐνδιατρίβομεν, ἐξελλήνισεν ὡσαύτως ἅπαντα τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τοῦ Εὐξείνου πόντου, τῆς Θράκης, τῆς Μακεδονίας, καὶ ἔτι πληρέστερον ἅπασαν τὴν κάτω Ἰταλίαν καὶ τὴν Σικελίαν. Κατὰ δὲ τοῦτο τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀνεδείχθη ἄνωτερον καὶ αὐτῶν τῶν Ἀγγλοσαξόνων· διότι οἱ

Ἄγγλοι δὲν ἐξεπολίτισαν, ἀλλὰ ἐζώντωσαν τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς βορείου Ἀμερικῆς, τῶν δὲ Ἰνδῶν κυριαρχοῦσιν ἀπλῶς, ἐλάχιστα τοῦ ἰδίου πολιτισμοῦ εἰς αὐτοὺς μεταδόντες. Ὡς πρὸς τὴν μεταδοτικὴν ταύτην τοῦ ἰδίου πολιτισμοῦ δύναμιν, μόνοι οἱ Ῥωμαῖοι ὑπῆρξαν ἐνάμιλλοι τῶν προπατόρων ἡμῶν, διότι τῶντι καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξελατίνισαν πολλὰς χώρας, ἂν καὶ ὅχι ὅσας ἐξελλήνισαν οἱ Ἕλληνες. Τῆς κάτω μάλιστα Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας ὁ ἐξελλητισμός ὑπῆρξε τοσοῦτον ὁλοσχερῆς καὶ τοσοῦτον βαθείας ἔρριψε ρίζας, ὥστε οὔτε οἱ Ῥωμαῖοι οἱ μετέπειτα ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας αὐτόθι κυριαρχήσαντες, ἡδυνήθησαν νὰ κατισχύσωσιν αὐτοῦ, οὔτε οἱ μετὰ τοὺς Ῥωμαίους ἐπελθόντες Λομβαρδοὶ, Ἀραβες, Νορμαννοὶ· μέχρι δὲ τῆς 14 καὶ μέχρι τῆς 15 ἑκατονταετηρίδος μετὰ Χριστόν, αὐτὰ τὰ δημόσια ἔγγραφα πολλάκις ἔτι ἐλληνιστὶ αὐτόθι συνετάσσοντο, καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐν Σικελίᾳ καὶ ἐν Καλαβρίᾳ, τὰ ἦθθ, ἡ γλῶσσα καὶ τὰ τῶν χωρίων ὀνόματα εἰς πολλὰ ἔτι ἐλληνίζουσι. Λέγοντες ὅμως ὅτι οἱ Ἕλληνες ἄποικοι ἐξελλήνιζον τὰς περὶ αὐτοὺς χώρας, δὲν ἐννοοῦμεν διὰ τοῦτο, ὅτι μετέδιδον εἰς τοὺς κατοίκους αὐτῶν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν γλῶσσαν τὴν ἐλληνικὴν, τὰ ἦθθ τὰ ἐλληνικὰ καὶ τὸν χαρακτῆρα τὸν ἐλληνικόν, αὐτοὶ μὴδὲν παρὰ τῶν ἰθαγενῶν παραλαμβάνοντες. Ὅτι καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἐπενήργουν μέχρι τινὸς εἰς τοὺς ἐπελθόντας ἀποίκους, εἶναι ἀναμφισβήτητον, καὶ ἐξηγεῖται πρὸ πάντων ἐκ τούτου, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἀποίκων ἀπεδήμουν ἄνευ γυναικῶν, λαμβάνοντες γυναῖκας ἐγχωρίους. Διὰ δὲ τοῦτο οἱ Ἕλληνες τῶν ἀποικίων ἐν γένει δὲν ἦσαν πλέον ἀπαράλλακτοι οἱ τῆς κυρίως Ἑλλάδος Ἕλληνες· ἰδίως δὲ οἱ τῆς κάτω Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας ἄποικοι παρέλαβον πολλὰς ἐξεις, λέξεις, δοξασίας, μυθικὰς παραδόσεις τῶν ἰθαγενῶν, ὥστε κατήντησαν νὰ διαφέρωσιν ὅπως οὖν τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων. Ὁ βίος αὐτῶν ἀπέβη ἀνετώτερος, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἀκολαστότερος· τὰ δημοκρατικὰ πολιτεύματα οὐδέποτε ἡδυνήθησαν παρ' αὐτοῖς νὰ διατηρηθῶσι, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἰδρύθησαν περὶ, ἀλλὰ τύραννοι ἀδιαλείπτως ἐδέσποζον τῶν πόλεων· αὐτῇ ἡ δωρικὴ διάλεκτος ἡ κοινῶς αὐτόθι ἐπικρατήσασα, ἡλλοιώθη κατὰ τι· καταφανέστερον δὲ δηλοῦται ἡ ἐπίδρασις τῶν ἰθαγενῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀποίκους διὰ τῶν ἐξῆς δύο γεγονότων. Τὰ ἐλληνικὰ νομίσματα καὶ σταθμὰ ἦσαν, ὡς γνωστόν, τὸ τάλαντον, ἡ μνᾶ, ἡ δραχμὴ καὶ ὁ ὀβολός· οἱ δὲ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Σικελίᾳ Ἕλληνες εἶχον μὲν τὸ τάλαντον, ὑποδιήρουν ὅμως αὐτὸ, ὅχι εἰς μνᾶς. ἄλλ' εἰς 120 λίτρας, καὶ ὅλα αὐτῶν τὰ ὑπο-

πλάσι καὶ πολλαπλάσια ἐλαμβάνοντο ἀπὸ τῆς λίτρας καὶ τῆς οὐγκίας (ἡμιλίτριον, δεκάλιτρον, πεντούγκιον), ὀνόματα πρότερον ἄγνωστα εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ παραληρθέντα ἀπὸ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας. Πρὸς τούτοις οἱ ἄποικοι μετωνομάσθησαν παραλαβόντες αὐτὰ τὰ ἐθνικὰ τῶν ἰθαγενῶν ὀνόματα, καὶ μικρὸν μόνον περὶ τὴν κατάληξιν τροπολογήσαντες αὐτά· διότι οἱ μὲν ἰθαγενεῖς ἐκαλοῦντο Σικελοὶ καὶ Ἰταλοὶ, οἱ δὲ ἔποικοι Σικελιωταὶ καὶ Ἰταλιῶται. Ἐν γένει δὲ ἐνταῦθα συνέβη συγχώνευσίς τις μᾶλλον τῶν ἰθαγενῶν καὶ τῶν ἐποίκων, συγχώνευσις ὅμως καθ' ἣν ὁ ἑλληνισμὸς ὑπῆρξεν ἐπικρατέστατος.

Ἡ δ' εὐκολία μεθ' ἧς ἐγένετο ἡ συγχώνευσις αὕτη, διὰ τὴν ἀρχικὴν τῶν δύο στοιχείων συγγένειαν, προήγαγε μὲν τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἰταλικῶν καὶ σικελικῶν ἀποικιῶν ὅχι ὀλίγον ὅμως συνετέλεσεν εἰς τὴν ταχεῖαν ταύτην ἐπίδοσιν καὶ τὸ εὐφορον τῆς χώρας, καὶ τὸ εὖθετον πρὸς πᾶσαν ἐμπορίαν μετὰ τε τῆς κυρίως Ἑλλάδος, πρὸς ἀνατολάς, καὶ τῆς ἐν Ἀφρικῇ Καρχηδόνος, πρὸς νότον, καὶ τῆς ἐν τῇ μέσῃ Ἰταλίᾳ Ῥώμης, πρὸς βορρᾶν, καὶ τῶν δυτικωτέρων χωρῶν καὶ νήσων. Ὅθεν ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ἑκτὴν αἰ ἑλληνικαὶ ἐκεῖναι πόλεις, διὰ τὴν ἑκτασιν αὐτῶν, τὸ πλῆθος τῶν κατοίκων, καὶ τὴν πολυτέλειαν τοῦ βίου, ἀνεδείχθησαν πολὺ λαμπρότεραι καὶ ἰσχυρότεραι πάσης κατὰ τὴν κυρίως Ἑλλάδα πόλεως· διὸ καὶ κατὰ τὴν ἑκτὴν ταύτην ἑκατονταετηρίδα δικαίως καυχώμεναι διὰ τὴν ὑπεροχὴν αὐτῶν, ὠνόμασεν τὴν κάτω Ἰταλίαν, «μεγάλην Ἑλλάδα.» Ἐπιφανέσταται δὲ τῶν πόλεων τούτων ἦσαν ἡ Σύβαρις καὶ ἡ Κρότων, ἀμφοτέραι κείμεναι εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου. Τὰ τείχη τῆς Συβαρίδος εἶχον πεντήκοντα σταδίων περιοχὴν, τῆς δὲ Κρότωνος ἡ περιοχὴ, πρᾶγμα σχεδὸν ἀπίστευτον, ἦτο σχεδὸν διπλασία· ἡ Σύβαρις, ὡς βεβαιούσιν, ἠδύνατο νὰ συγκροτήσῃ στρατὸν 300,000 ἀνδρῶν, ἡ δὲ πολυτέλεια τοῦ βίου αὐτῆς κατήντησε τοσούτῳ παροιμιώδους ὥστε μέχρι τῆς σήμερον, εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, Συβαρίτης λέγεται ὁ τρυφηλός, ὁ ἀκόλαστος. Ἡ δὲ Κρότων ἀπέβη ἰδίως περὶφημος διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐνδόξων ὀλυμπιονικῶν τοὺς ὁποίους ἀνέδειξε, καὶ διότι ἐνταῦθα ἐπεχείρησεν ὁ Πυθαγόρας νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὴν πολιτικὴν τὰ φιλοσοφικὰ αὐτοῦ δόγματα. Ὁ Πυθαγόρας ἦτο, ὡς εἶδομεν, Σάμιος· ἀλλὰ μὴ εἰσακούμενος ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, ὅπου ἔσχε τότε ὁ παντοδύναμος τύραννος Πολυκράτης, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἔτυχε παρὰ τοῖς

Κροτωνιάταις εὐμενοῦς δεξιώσεως. Τὰ περὶ τῶν δογμάτων ὁμως αὐτοῦ, τῶν τε φιλοσοφικῶν καὶ τῶν πολιτικῶν, εἶναι ἀσαφέστατα. Βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Πυθαγόρας δὲν ἀνεδείχθη ποτὲ κυβερνήτης τῆς Κρότωνος, ἀλλὰ ἐπενήργησεν εἰς αὐτὴν καὶ εἰς ἄλλας ἰταλικὰς πόλεις, εἰς Τάρακτα, εἰς Μεταπόντιον, εἰς Καυλωνίαν, δι' ἑταιρείας τινὸς τὴν ὑποίαν ἐσύστησε καὶ ἣτις ἐπρίσθευεν, ὡς φαίνεται, ὅτι τῆς κυβερνήσεως πρέπει νὰ προΐσταται ὁ ἄριστος, βοηθοὺς ἔχων τοὺς χρηστοτέρους καὶ σοφωτέρους, οἵτινες ὤφειλον νὰ παρασκευάζωνται πρὸς τοῦτο δι' ἀδελείπτων τινῶν δοκιμασιῶν καὶ διδασκαλιῶν. Κατὰ δυστυχίαν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐνεργειῶν τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης σχολῆς, ἐγένετο στάσις μεγάλη εἰς Σύβαριν· πολλοὶ εὐπατρίδαι αὐτῆς ἐξωσθέντες, ἐζήτησαν τὴν συνδρομὴν τῶν Κροτωνιατῶν· πολέμου δὲ ἐντεῦθεν ἐκραγέντος τῷ 510, οἱ Συβαρίται ἐνίκηθησαν κατὰ κράτος, καὶ ἡ πόλις αὕτη, ἡ ποτὲ μία τῶν πρώτων τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, καταστραφεῖσα τότε, ἡτάνισθη διὰ παντὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐπανέστησαν καὶ ἐν Κρότωνι, κατὰ τῆς ἑταιρείας τῶν Πυθαγορείων, οἱ ἀντίπαλοι αὐτῆς ἀγόμενοι ὑπὸ τοῦ Κύλωνος· καὶ ἄλλους μὲν τῶν Πυθαγορείων ἐφόνευσαν, ἄλλους δὲ ἐξέβαλον τῷ 504. Ὁ Πυθαγόρας ἀπέθανε μικρὸν ἔπειτα εἰς Μεταπόντιον· ἡ δὲ πολιτικὴ αὐτοῦ ἑταιρεία ἔπεσε καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἰταλίας, οὐδὲ ἐξηκολούθησεν ὑπάρχον τὸ σύστημα αὐτοῦ εἰμὴ ἐν εἶδει ἠθικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ συλλόγου.

Ἡ πτώσις τῆς Συβαρίδος ἐπενήργησεν εἰς τὴν ὅλην τύχην τῆς μεγάλης· Ἑλλάδος, διότι ἀφῆρσεν ἀπὸ αὐτῆς ἓνα τῶν κυριωτάτων αὐτῆς προμαχόνων. Συνέπεσε δὲ τότε ν' ἀρχίσωσι νὰ κατέρχωνται πρὸς νότον, ἀπὸ τῆς μέσης Ἰταλίας, ἰθαγενεῖς τινες φυλαὶ, ἄλλαι παρὰ τὰς οἰνωτρικὰς, καλούμεναι ὀπικαὶ ἢ ὀσκικαί· αἱ φυλαὶ αὗται, συμμαχήσασαι μετὰ συγγενῶν τινων πρὸς αὐτὰς φυλῶν, αἵτινες κατεῖχον ἑκπαλαὶ τὸ μεσογαϊότερον καὶ ὀρεινότερον τῆς κατὰ Ἰταλίας, ἐκυρίευσαν τὴν Κύμην, τὴν Ποσειδωνίαν, ὅλην τὴν μεσόγειον κατὰ Ἰταλίαν, τὴν ἄλλοτε εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀνήκουσεν, καὶ περιστείλαν οὕτω πολὺ τὰς ἑλληνικὰς πόλεις. Ὡστε ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος ἐκλείπει ἡ μεγάλη ἐκείνη ἀκμὴ τῶν ἑλληνίδων τούτων πόλεων, καὶ ἐν γένει ἐκλείπει ἡ ὑπεροχὴ ἣν εἶχον ἕως τότε αἱ ἑλληνικαὶ ἀποικίαι ὡς πρὸς τὴν κυρίως Ἑλλάδα. Τῷ 6ῳ, μέχρι τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος αἱ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἰωνικαὶ ἀποικίαι καὶ αἱ ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίαν ἑλληνικαὶ

πόλεις ἦσαν ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἰσχυρότεραι, πλουσιώτεραι, μεγάλη-
 τεραι. ναυτικώτεραι τῶν πόλεων τῆς κυρίως Ἑλλάδος, μὴδ' αὐτῆς τῆς
 Σπάρτης, μὴδ' αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν ἐξαιρουμένων τὰ ἄκρα τῆς Ἑλ-
 λάδος κατίσχυον τότε τοῦ κέντρου. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ἐκκτονταε-
 τηρίδος, μεταβάλλεται ἡ σχετικὴ αὕτη τῶν πραγμάτων κατάστασις·
 αἱ ἰωνικαὶ ἀποικίαι ὑποτάσσονται ὑπὸ Ἀσιανῶν βασιλέων· αἱ ἰταλिकाί,
 ἡ ὑποτάσσονται· ἡ περιστέλλονται ὑπὸ τῶν ὀσκιῶν φυλῶν· ἐνταυτῷ
 δὲ ἡ Σπάρτη καὶ αἱ Ἀθῆναι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προάγονται, ὥστε
 τὸ κέντρον ἀναλαμβάνει τὴν βαρύτητα αὐτοῦ. Αἱ μόναι ἀποικίαι αἰ-
 τινες ἐξηκολούθησαν ἀκμᾶζουσαι κατὰ τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα,
 ἦσαν αἱ σικελικαί. Ἡ κυριωτάτη μάλιστα αὐτῶν, αἱ Συρακούσαι, δὲν
 ἤρχισαν ὑπερέχουσαι εἰμὴ κατὰ τὴν ἑκατονταετηρίδα ταύτην, διὰ τοῦ
 μεγαλοφυοῦς αὐτῶν τυράννου Γέλωνος, ὅστις δὲν κατέλαβε τὴν ἀρχὴν
 εἰμὴ ἐν ἔτει 484 πρὸ Χριστοῦ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ Σπάρτη καὶ αἱ
 Ἀθῆναι εἶχον ἤδη τοσοῦτον ἰσχύσει, ὥς ἐκ τῆς κατατροπώσεως τοῦ
 μεγάλου τῆς Ἀσίας βασιλέως, ὥστε τὸ κράτος τῶν Συρακουσῶν, καὶ τοι
 πλείστου λόγου ἄξιον, δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἐνῆμιλλον αὐτῶν.

Τελευταῖον, πλὴν ἄλλων τινῶν ἐτι δυτικωτέρων ἀποικιῶν, ἐξ ὧν ἡ
 μᾶλλον ἀξιομνημόνευτος ἦτο ἡ Μασσαλία, ἣτις ἐκτίσθη, εἰς τὰ μεσημ-
 βρινὰ τῆς Γαλλίας παράλια, ὑπὸ τῶν Φωκιάων, περὶ τὸ 597, οἱ Ἕλ-
 ληνες κατέλαβον ἕκτοτε καὶ τὰ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος παράλια
 τῆς Μακεδονίας, τῆς Θράκης καὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου. Ἡ πρὸς βορρᾶν
 τῆς Θεσσαλίας κειμένη Μακεδονία κατωκεῖτο ὑπὸ φυλῶν, αἵτινες δὲν
 ἦσαν μὲν ἴσως καθαρῶς ἐλληνικαί, προσήγγιζον ὅμως πολὺ κατὰ τε τὴν
 γλῶσσαν καὶ τὸ ἦθος πρὸς τὰ ὀλιγώτερον πολιτισθέντα ἐλληνικὰ φύλα,
 τα τῆς Θεσσαλίας καὶ τὰ ἡπειρωτικά. Καὶ βραδύτερον μὲν, κατὰ τὴν
 τεττάρτην πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, τὰ μακεδονικὰ ταῦτα φύλα
 ἔμελλον νὰ πρωταγωνιστήσωσι τοῦ ἐλληνικοῦ κόσμου· τὰ δὲ παράλια
 τῆς Μακεδονίας κατελήφθησαν πρωϊμώτατα ὑπὸ ἀποικιῶν αἵτινες ἐξε-
 πέμφθησαν ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ἑλλάδος καὶ τῶν ὀπριῶν ἀρχαιοτάτῃ ἦτο
 ἡ Μεθώνη, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἑρετριέων εἰς Πιερίαν, περὶ τοὺς χρόνους
 καθ' οὓς οἱ Κορίνθιοι κατεστάθησαν εἰς Κέρκυραν. Ἐκτοτε δὲ καὶ μέχρι
 τοῦ 600 ἔτους, οἱ Ἑρετριεῖς καὶ οἱ Χαλκιδεῖς ἐκάλυψαν, διὰ τῶν κτι-
 σμάτων αὐτῶν, τὰς τρεῖς γλώσσας τὰς ἀποτελούσας τὴν χαλκιδικὴν
 χερσόνησον. Τὰ κτίσματα ταῦτα, τὰ τότε μᾶλλον πολυάρθμα ἢ λό-

γου ἄξια, ἦσαν· Μένδη, Ἀφυτις, Νεᾶπολις, Αἰγαί, Θεράμβω, καὶ Σάνη· Ἑρετριέων ἀποικίαι· Ἄσσα, Πίλωρος, Σίγγος, Σάρτη, Τορώνη, Γαληψός, Σερμύλη καὶ Μηκύθερνα, Χαλκιδέων ἀποικίαι· Ἐπὶ δὲ τῆς περσικῆς ἐπιδρομῆς οἱ Ἕλληνες τῆς χαλκιδικῆς κατέλαβον καὶ τὴν ἐν τῷ μέσῳ εὐρεῖς καὶ εὐφόρου πεδιάδος κειμένην Ὀλυνθον, ἐπικρατήσαντες οὕτω κατὰ μικρὸν ἀπάσης τῆς χερσονήσου· Ἄλλ' ὑπῆρχον ἐνταῦθα καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ἀποικίαι· Αἶνεια καὶ Ποτίδαια, Κορινθίων κτίσματα· Σκιώνη, ἀδήλου καταγωγῆς· Ἀκανθος, Στάγειρα, Ἀργίλος, κτίσματα τῆς Ἀνδρου, ἧτις ὅμως καὶ αὐτὴ ἦτο Ἑρετριέων ἀποικία.

Εἰς τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Θράκης, οἱ μὲν Τήϊοι ἔκτισαν, ἐν τῇ 6 ἑκατονταετηρίδι, ὡς προείπομεν, τὰ Ἀβδηρα, ἄγνωστον δὲ πότε ἱδρυσαν οἱ μὲν Χῖοι, τὴν Μαρώνειαν, οἱ δὲ Λέσβιοι, τὴν Αἶνον, καὶ ἄδηλον τίνες, τὴν Δικαίαν· Ἐξελληνίσθησαν ὁμοίως καὶ αἱ νῆσοι Θάσος καὶ Σαμοθράκη, αἱ πάλαι ποτὲ ὑπὸ Φοινίκων καταληφθεῖσαι· Εἰς τὴν Θάσον μάλιστα, ὅπου ἀπὸ τῆς 7 ἑκατονταετηρίδος κατεστάθησαν Πάριοι ἄποικοι, εἶχε μεταβῆ καὶ ὁ περίφημος Πάριος ποιητὴς Ἀρχίλοχος, ὅστις ἀστείότατα περιέγραψε τὴν νῆσον ἐκείνην· Τῳόντι ἡ Θάσος ἔκτοτε, ὡς καὶ τὴν σήμερον, δὲν διεκρίνετο διὰ τὴν πολλὴν αὐτῆς εὐφορίαν, διότι σύγκειται καθ' ὁλοκληρίαν σχεδὸν ἀπὸ ὄρου· τὸ μὲν γυμνοῦ, τὸ δὲ δασώδους, γῆν δὲ γεωργήσιμον ἔχει ὀλιγίστην μόνον περὶ τὴν παραλίαν· Ὁ Ἀρχίλοχος λοιπὸν, ὅστις ἡγάπα νὰ ψέγη καὶ νὰ μυκτηρίζῃ τὰ πάντα, ἔμψυχά τε καὶ ἄψυχα, ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἔχει πρὸς τὶ ἄλλο νὰ παραβάλλῃ τὴν νῆσον ταύτην ἢ πρὸς ὄνον φέροντα εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ σωρὸν ἀγρίας ξυλείας·

ἦδε δ' ὥστ' ὄνου ῥάχης

ἔστηκεν ὕλης ἀγρίης ἐπιστεφής.

Ἄλλ' ὁ φογερός Ἀρχίλοχος, ὅστις διὰ τὸ ἰδίωμα αὐτοῦ τοῦτο δεινῶς ὑπὸ τοῦ μεγαλόφρονος Πινδάρου ἐστηλιτεύθη, εἰπόντος περὶ αὐτοῦ «φογερόν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσιν παινόμενον,» ἔπχθεν ὅ,τι συνήθως συμβαίνει, εἰς τοὺς τὰ πάντα ἐμπαίζοντας, ἔδωκε δηλαδὴ καὶ αὐτὸς ἀφορμὴν νὰ κατακριθῇ πικρότατα καὶ δικαιοτάτα· διότι τότε κατὰ τινα πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Θράκης πόλεμον, ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα αὐτοῦ· Καὶ ἠθέλησε μὲν, κατὰ τὴν συνθήειάν του, νὰ παῖξῃ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἰπὼν ὅτι ἀδιάφορον ἂν ἀπώλεσε τὴν ἀσπίδα, εἴμφορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ ἄλλην καλλιτέραν·

ἀσπίς ἐκείνη
ἐρρέτω· ἐξαυτίς κτήσεται οὐ κακίῳ.

ἀλλ' εἶδομεν ὅτι οἱ Σπαρτιᾶται, οἵτινες δὲν ἔπαιζον περὶ τὰ τοιαῦτα, εἰδιώξαν αὐτὸν ἐκ τῆς πόλεως των διὰ τοῦτο. Ἡ δὲ Θάσος, ἣν δὲν ἦτο εὖφορος, εἶχεν ὅμως χρυσοῦ μεταλλεῖα καὶ κατεῖχεν εἰς τὴν παρακειμένην στερεὰν χώρας τινὰς, τὴν Σκαπτὴν Ὑλγην καὶ ἄλλας, αἵτινες περιεῖχον μεταλλεῖα ἐτι πλουσιώτερα τῶν τῆς νήσου· ἐντεῦθεν οἱ Θάσσιοι, ἐν ἀρχῇ τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, ἀφοῦ ἐπήρκουν εἰς ὅλας τὰς δαπάνας τῆς κυβερνήσεως αὐτῶν, ὁβολὸν φόρου μὴ καταβάλλοντες, εἶχον κατ' ἔτος περίσσευμα 200 ἕως 300 ταλάντων, ἥτοι δραχμας 1,200,000 ἕως 1,800,000.

Ἐπὶ τῆς θρακικῆς χερσονήσου, οἱ Μιλήσιοι ἔκτισαν τὴν Καρδίαν, οἱ δ' ἐν Ἀσίᾳ Αἰολεῖς τὴν Σηστὸν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἤρχισαν ἐπικρατοῦντες ἐνταῦθα, ὡς εἶδομεν, ἐπὶ Πεισιστράτου. Εἰς τὴν Προποντίδα ὑπῆρχον ἡ τῶν Σαμίων ἀποικία Πέρινθος, ἡ τῶν Μιλησίων, Κύζικος, καὶ τρεῖς τῶν Μεγαρέων πόλεις· Χαλκηδὼν, Σηλυβρία, Βυζάντιον. Τὸ τελευταῖον τοῦτο, κτισθὲν περὶ τὸ 657 πρὸ Χριστοῦ, ἐπίπρωτο, μετὰ χίλια περίπου ἔτη, νὰ κατασταθῇ πρωτεύουσα τοῦ μεσαιωνικοῦ ἡ χριστιανικοῦ ἑλληνισμοῦ, μετονομασθὲν τότε Κωνσταντινούπολις. Προέβησαν δὲ καὶ μέχρι τοῦ Εὐξείνου πόντου οἱ Ἕλληνες ἔκτοτε, καὶ ἔκτισαν καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ παράλια πολλὰς ἀποικίας, ὧν ἀρκούμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τὴν Σινώπην, Μιλησίων ἵδρυμα, τὴν Κερασοῦντα καὶ τὴν Τραπεζοῦντα, ἀμφοτέρας ὑπὸ τῶν Σινωπέων κτισθείσας, τὴν Φᾶσιν, τὴν Διοσκουριάδα, τὸ Παντικάπαιον, τὴν Φαναγόρειαν, τὴν Τάναϊν, τὴν Ὀδησσὸν, τὴν Ὀλβίαν, ὧν αἱ πλεῖσται πάλιν Μιλησίων ἱδρύματα.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἐν συνόψει ἡ κατάστασις καὶ ἡ τύχη τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, κατὰ τοὺς πρώτους ἱστορικοὺς χρόνους, ἥτοι ἀπὸ τῶν μέσων περίπου τῆς ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἑκτῆς, πρὸ Χριστοῦ. Κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην τοῦ βίου αὐτοῦ ἡλικίαν, τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἤρχισε νὰ ἐκπαιδεύηται, νὰ ἐξαπλοῦται καὶ νὰ κρατῇ τὸς συνάπτοντας αὐτὸ δεσμούς. Τὰ αὐτοφυῆ καὶ ἀόριστα πολιτεύματα τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς ἐρρυθμίσθησαν ἤδη διὰ νόμων γραπτῶν καὶ θεσμῶν ὠριτμένων. Αἱ φυσικαὶ καὶ ἄπλαστοι ἀρεταὶ τῶν προτέρων χρόνων ἐκανονίσθησαν ἤδη διὰ τῆς σκέψεως καὶ τοῦ λόγου. Καὶ ἐνῶ τὸ ἀνῆσυχον καὶ μεγαλεπήβολον τοῦ ἔθνους πνεῦμα φέρει αὐτὸ

ἀκαταπαύστως εἰς κατάληψιν νέων χωρῶν καὶ ἱδρυσιν νέων πόλεων ἀπανταχοῦ γῆς, οἱ συνάπτοντες αὐτὸ δεσμοί, ἀντὶ τὰ χαλαρωθῶσιν ἐκ τούτου, ἐξεναντίας κρατύνονται. Ναὶ μὲν, καθὼς ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, οὕτω καὶ ἤδη, τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος δὲν ὑπόκειται εἰς μίαν τινὰ κοινὴν πολιτικὴν κυβέρνησιν· διεσπαρμένον ἀπὸ Ὀλύμπου μέχρι Κυρήνης, καὶ ἀπὸ Μασσαλίας καὶ κάτω Ἰταλίας, καὶ Σικελίας, μέχρι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ συμποσούμενον, ὥς εἰκάζεται, εἰς 20 περίπου ἑκατομμύρια, διατελεῖ διηρημένον, ὅχι εἰς πολλὰς βασιλείας, ὥς ἄλλοτε, ἀλλ' εἰς ἀπειραρίθμους αὐτοτελεῖς πολιτείας, τροπολογουμένας ἀπὸ τῆς στενῆς ὀλιγαρχίας τῆς Σπάρτης μέχρι τῆς πρὸς τὴν ἄκραν δημοκρατίαν ῥεπούσης ἤδη πολιτείας τῶν Ἀθηνῶν· οὐ μόνον δὲ αἱ πολιτεῖαι αὗται δὲν συνδέονται διὰ κοινοῦ τινος πολιτικοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅπου, κατὰ χώρας, ὑπάρχουσι τοπικὰ διαφόρων πόλεων ὁμοσπονδίαί, αἱ τοιαῦται ἐνώσεις εἶναι μᾶλλον θρησκευτικαὶ ἢ πολιτικαί. Καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἀποικιῶν ὀλίγισται ὑποτάσσονται εἰς τὰς μητροπόλεις· αἱ πλεῖσται εἶναι ὅλως ἀπὸ αὐτῶν ἀνεξάρτητοι, αἱ δὲ σωζόμεναι μεταξὺ τῶν μητροπόλεων καὶ τινων ἀποικιῶν σχέσεις συνίστανται εἰς τιμητικὰ τινα καὶ θρησκευτικὰ προνόμια, τὰ ὅποια αἱ πρῶται διατηροῦσιν εἰς τὰς τελετὰς καὶ πανηγύρεις τῶν δευτέρων. Ἐνὶ λόγῳ τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος ἦτο διηρημένον εἰς ἀπείρους πόλεις, ὧν ἐκάστη εἶχε τὸ ἴδιον πολίτευμα, τὴν ἰδίαν πολιτικὴν. Ἀλλὰ αἱ πόλεις αὗται, εἰ καὶ πολιτικῶς ἀπ' ἀλλήλων διακεχωρισμέναι, συνδέοντο ἅπασαι διὰ ποιικίλων καὶ οὐχὶ ἀνισχύρων ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν δεσμῶν.

Ὁ Ἡρόδοτος συγκεφαλαιοῖ τοὺς δεσμοὺς τούτους εἰς τέσσαρας· τὸ ὅμαιμον, τὸ ὁμόγλωσσον, τὰ κοινὰ θεῶν ἱδρύματα καὶ τὰς κοινὰς θυσίας, τὰ ὁμότροπα ἦθη· ὁ δὲ Ζεὺς ὁ ἐλλήνιος ἐπετήρει καὶ συνετήρει τὴν τοιουτοτρόπως ἀπαρτιζομένην ἐλληνικὴν ἀδελφότητα. Ἀπαντες οἱ ἠθικοὶ οὗτοι δεσμοὶ ὑπῆρχον καὶ ἐπὶ τῆς προηγουμένης ἡρωϊκῆς ἐποχῆς· ἀλλὰ τινὲς ἐξ αὐτῶν, καὶ ἰδίως τὰ κοινὰ τῶν θεῶν ἱδρύματα καὶ αἱ κοινὰ θυσίαι, ἀπέβησαν κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην τοῦ ἔθνους ἡλικίαν πολὺ ἰσχυρότεροι καὶ ὄντως πανελλήνιοι. Ἡ γλῶσσα ἀναφαίνεται μὲν ἤδη διηρημένη εἰς διαφόρους διαλέκτους, αἵτινες ὑπὸ μὲν τῶν μεταγενεστέρων γραμματικῶν συνεκεφαλαιώθησαν εἰς τέσσαρας, τὴν ἰωνικὴν, τὴν δωρικὴν, τὴν αἰολικὴν καὶ τὴν ἄττικὴν, πράγματι δὲ ἦσαν ποικιλώτεροι καθ' ἐκάστην φυλὴν καὶ ἐνίοτε καθ' ἐκάστην πόλιν· ἀλλ' αἱ διαλεκτικαὶ αὗται διαφοραὶ δὲν ἦσαν τοιαῦται, ὥστε, πλὴν σπα-

νωτάτων ἐξαιρέσεων, πᾶς Ἕλληνα νὰ μὴ ἐννοῇ πάντα ἄλλον Ἕλληνα καὶ νὰ μὴ γίνηται καταληπτὸς εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ γλῶσσα αὕτη, ἥτις μάλιστα περὶ τὰ τέλη τῆς παρούσης περιόδου ἤρχισε σχηματιζομένη εἰς πεζὸν λόγον, ἐξηκολούθει παράγουσα θαυμάσια ποιητικὰ ἔργα, ὅχι ὁμῶς μόνον εἰς τὸ ἐπικὸν εἶδος τῆς ποιήσεως. Ἡ ἐπικὴ ποίησις μακραίνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κατόπιν τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων ὧν ἐξυμνεῖ τὰ κατορθώματα· νέον δὲ ἤδη παράγεται ποιήσεως εἶδος, δι' οὗ αὕτη ἐπεχείρησε νὰ ἐξυμνήσῃ τὰ ἀτομικὰ τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήματα, φρονήματα, δόγματα, καὶ ὑπὸ τὰ ποικίλα ὀνόματα τῆς ἱαμβικῆς, τῆς γνομικῆς καὶ πρὸ πάντων τῆς λυρικῆς ποιήσεως, παρήγαγεν ἀμίμητα πολλάκις ἀριστουργήματα· ἀπαρallάκτως καθὼς εἰς τὴν ἐπομένην, τὴν πέμπτην ἐκατονταετηρίδα, συμπληροῦσα τὸ στάδιον τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐξαιρέτου αὐτῆς ἀναπτύξεως, ἐπενόησε τὸ τελειότερον τῆς ποιητικῆς τέχνης εἶδος, τὸ ὄρῳμα, τὸ τε σπουδαῖον καὶ τὸ ἀστεῖον, τὴν τε τραγωδίαν δηλαδὴ καὶ τὴν κωμωδίαν. Καὶ οἱ μὲν ἄριστοι τῶν λυρικῶν ποιητῶν, ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Σιμωνίδης, οἱ ἀγέρωχοι καὶ ὑψαύχενες, ὡς ἔλεγον αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες διὰ τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν καὶ τὴν ἐμβρίθειαν τοῦ φρονήματος αὐτῶν, ἤκμασαν περὶ τὰ τέλη τῆς περιόδου ταύτης καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπομένης, διατελέσαντες σύγχρονοι τοῦ ἀρχαιότερου τῶν τραγικῶν, τοῦ Αἰσχύλου· ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν ἔκτην καὶ καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἐβδόμην πλεῖστοι ὅσοι ἀνεφάνησαν ἱαμβικοὶ, γνομικοὶ, λυρικοὶ ποιηταί, ὁ Ἀρχίλοχος, ὁ Καλλίνος, ὁ Τυρταῖος, ὁ Ἀλκμάν, ὁ Ἀρίων, ὁ Στησίχορος, ὁ Ἀλκαῖος, ἡ Σαπφώ, ὁ Σόλων, ὁ Θεόγνις, ὁ Ἀνακρέων, ὧν πολλῶν μὲν ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ὀνόματα, τινῶν δὲ καὶ νὰ παραθέσωμεν τὰ ἔργα. Οἱ δὲ ποιηταὶ οὗτοι, εἰς οἵανδήποτε διάλεκτον γράφοντες, ἐθαυμάζοντο καὶ ἡγαπῶντο ἐξίσου εἰς τε τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Σπάρτην, εἰς τε τοὺς Δελφοὺς καὶ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, εἰς τε τὰς θεσσαλικὰς πόλεις καὶ εἰς τὰς ἀργολικὰς, εἰς τε τὴν Κρότωνα καὶ εἰς τὴν Μίλητον, εἰς τε τὴν Κυρήνην καὶ εἰς τὴν Τραπεζοῦντα, χρησιμεύοντες τοιοιτοτρόπως ὡς τεκμήριον ἅμα καὶ ὡς ὄργανον τῆς ἠθικῆς τοῦ ἔθνους ἐνότητος.

Πρὸς τοῦτοις ἡ γλῶσσα ἦτο καὶ τὸ κυριώτατον χαρακτηριστικὸν δι' οὗ τὸ ὅλον ἔθνος διεκρίνετο ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὸ οἰκούντων ἄλλοδαπῶν φύλων, διότι οὐδὲ εἰς ταύτην τὴν περίοδον εἶχεν ἔτι παραχθῇ ἡ βαθεῖα ἐκείνη τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους πεποίθησις περὶ τῆς ὑπερβαλλούσης αὐτοῦ ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς ὑπεροχῆς, ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ ἔθνη, τοὺς

λεγομένους βαρβάρους· ἔτι δὲ ἡ μετὰ τῆς πεποιθήσεως ταύτης συνδεδεμένη περιφρόνησις πρὸς πᾶν τὸ βάρβαρον, ὃ ἔστι τὸ μὴ ἑλληνικόν, καὶ ἡ ἐξ ὅλων τούτων προκύψασα ἡπότομος ἀντίθεσις μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, περὶ ἧς ὠμιλήσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ βιβλίῳ. Ἡ ἀντίθεσις αὕτη δὲν ἀπηρτίσθη εἰμὴ κατὰ τὴν ἐπομένην ἑκατονταετηρίδα, μετὰ τὰ κατὰ Περσῶν κατορθώματα. Κατὰ δὲ τὴν παροῦσαν περίοδον, ἡ περὶ τοῦ βαρβαρίου ἰδέα εἶναι πολὺ ἐπιχειρεστέρα καὶ ἡ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ ἁλλοφύλων σχέσις πολὺ οἰκειοτέρα, καὶ ἐμφαίνουσα μάλιστα ἡθικὴν τινα ἰσότητα βραδύτερον ἐκλιπούσαν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ἀμασις, καίπερ κυριεύσας τὴν Κύπρον, συντελεῖ γενναίως εἰς τὴν ἀνέργειαν τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ, λαμβάνει σύζυγον Κυρηναίαν, ἀνατίθησι πολλὰ ἀγάλματα εἰς διαφόρους ἑλληνικὰς πόλεις καὶ συνάπτει δεσμὸν ξενίας, ἥτοι φιλοξενίας, πρὸς τὸν Σάμιον τύραννον Πολυκράτην. Οἱ Μιλήσιοι συνομολογοῦσι διχλλαγὰς ξενίας καὶ συμμάχους πρὸς Ἀλυάττην, τὸν προκράτοχον τοῦ Κροίσου, βασιλέα τῶν Λυδῶν, ὅστις ἤγειρε δύο ναοὺς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ ἐνὸς τὸν ὁποῖον ἐνέπρησεν. Ἡ Κροίσου φιλόφρων ἀρετὰ ὑμνήθη ὑπὸ τοῦ Πινδάρου· ἡ δ' εὐνοια ἦν ὁ βρασιλεὺς οὗτος τῶν Λυδῶν ἔδειξε πρὸς τὸν ἑλληνικὸν βίον καὶ τὴν τέχνην τὴν ἑλληνικὴν, ἡ φιλόξενος αὐτοῦ αὐλὴ, τὰ πλούσια δῶρα, συνεκάλεσαν περὶ αὐτὸν τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν Ἑλλήνων, τὸν Ἀλκμαίωνα, ὅστις ἐστρατήγησε τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν πρῶτον ἱερὸν πόλεμον, τὸν Μιλτιάδην τὸν Κυψέλου, ὅστις πρῶτος κατέλαβε τὴν θρακικὴν χερσόνησον· καὶ ἂν δὲν ἦναι βέβαιον ὅτι ἐπεσχέφθη αὐτὸν ὁ Σόλων, τοῦλάχιστον τὰ περὶ τούτου θρυληθέντα μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ Κροῖσος δὲν ἐνομίσθη ἀνάξιος τῆς πρὸς τὸν σοφώτατον τῶν Ἑλλήνων οἰκειότητος καὶ προσομιλίας. Οἱ Δελφοὶ «ἔδοσαν Κροίσῳ καὶ Λυδοῖσι προμαντήτην (δηλαδὴ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προτιμῶνται παντὸς ἄλλου κατὰ τὴν ἐπερώτησιν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου) καὶ ἀτελείην (ἀπαλλαγὴν φόρων) καὶ προεδρίην (ἥτοι προέχουσάν τινα θέσιν πρὸς θεωρίαν τῶν ἀγώνων), καὶ ἐξεῖναι τῷ βουλευμένῳ αὐτῶν γενέσθαι Δελφὸν ἐς τὸν αἰεὶ χρόνον.» Μόνον τῶν Ὀλυμπίων καὶ τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν, τῶν καλουμένων μυστηρίων, δὲν μετεῖχον κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ βάρβαροι, ἐνῷ μετ' ὀλίγον ἀπεκλείσθησαν ὅλων τῶν πα- νελληνίων ἀγώνων.

Οἱ τέσσαρες οὗτοι ἀγῶνες, ἥτοι τὰ Ὀλύμπια, τὰ Πύθια, τὰ Νέμεα, τὰ Ἰσθμια, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον, ἡπετέλεσαν, ὡς προείπομεν, τὸν

ἰσχυρότερον ἠθικὸν καὶ κοινωνικὸν δεσμὸν, ὅστις συνῆπτεν ἤδη τὸ ὅλον ἑλληνικὸν ἔθνος. Εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον δὲν ἔπαυον προσερχόμενοι ἀπὸ πάσης ἑλληνικῆς γῆς, καὶ ἀπὸ αὐτῶν τῶν ἀπωτάτων ἀποικιῶν, ἄνθρωποι ἐπερωτῶντες περὶ πλείστων ὅσων δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν συμφερόντων· καὶ ἐπειδὴ οἱ χρησμοὶ τοῦ θεοῦ ἐλογίζοντο ἱεροὶ καὶ ἀπαράβχτοι, πρόδηλον ὅτι τὸ μαντεῖον ἐπενήργει ἀδιακόπως εἰς τὸν ὅλον δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν τοῦ ἔθνους βίον. Ἀλλὰ καὶ αἱ πανηγύρεις ἦσαν τοιοιουτρόπως κεκανονισμένα, ὥστε ἡ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ὅλου ἔθνους σχέσις ὑπῆρχε σχεδὸν ἀδιάλειπτος. Πᾶσα τετραετία ἀπετέλει τὴν περίοδον ἣ τὸν κύκλον τῶν ἱερῶν τούτων ἀγῶνων· καὶ κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἔτος ἐτελοῦντο δύο ἐξ αὐτῶν, ὁ ὀλυμπιακὸς καὶ ὁ ἰσθμικὸς· κατὰ δὲ τὸ δεύτερον, ὁ νεμεακὸς· κατὰ δὲ τὸ τρίτον, πάλιν δύο, ὁ ἰσθμικὸς καὶ ὁ πυθικὸς· κατὰ δὲ τὸ τέταρτον, ὁ νεμεακὸς· καὶ οὕτω καθεξῆς. Οἱ ἀξιωθέντες νὰ βραβευθῶσιν ἅπχξ τοῦλάχιστον καθ' ἕκαστον τῶν τεσσάρων τούτων πανελληνίων ἀγῶνων, ἐτιμῶντο διὰ τοῦ ἐπιφθόνου ἔπωνύμου τοῦ περιοδονίκου. Καὶ οἱ τοιοῦτοι μὲν ἦσαν φυσικῶ τῷ λόγῳ ὀλίγιστοι· εὐάριθμοι δὲ σχετικῶς καὶ οἱ ἐν γένει νικηταὶ ἀναδεικνύμενοι· πολυάριθμοι ὅμως ἦσαν οἱ συναγωνιζόμενοι, καὶ ἀπειράριθμοι οἱ συντρέχοντες ἐνταῦθα ὡς θεαταὶ καὶ ὡς ἔμποροι, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσῳ, διὰ τῆς λεγομένης ἐκχειρίας, ἥτοι τῆς προσωρινῆς διακοπῆς πάσης ἐχθροπραξίας, ἐξησφαλίζετο ἡ ἐν εἰρήνῃ ἀπανταχόθεν διάβασις τῶν θεωριῶν, δηλαδὴ τῶν ἱερῶν πρεσβειῶν τῶν πόλεων, καὶ ἰδίως διετηρεῖτο ἡ εἰρήνη ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ἐτελοῦντο αἱ πανηγύρεις, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἱερομηνίας, ἥτοι τοῦ μηνὸς τῆς πανηγύρεως. Ἀπαντες οἱ προσερχόμενοι ἔθουον εἰς τὸν αὐτὸν θεὸν καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βωμοῦ, ἐθεώρουν τοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας, καὶ, διὰ τῶν ἀναθημάτων αὐτῶν, συνετέλουν εἰς τὸ νὰ πλουτίσωσι καὶ νὰ κοσμήσωσι τὸν αὐτὸν ἱερὸν χώρον. Ἀπαντες, μεγάλοι καὶ μικροὶ, βασιλεῖς, στρατηγοὶ ἢ ἄπλοὶ πολῖται, ὑπεβάλλοντο εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀγωνιστικούς νόμους, ἐτιμωροῦντο, ὁσάκις παρέβκινον τοὺς νόμους τούτους, διὰ τῶν αὐτῶν ποιῶν, καὶ, νικήσαντες, ἤξιούντο τῶν αὐτῶν τιμῶν. Δὲν συνέρρεον δὲ ἐνταῦθα τὰ πλήθη ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τῶν σωματικῶν ἀγῶνων, ἀλλὰ καὶ ποιηταί, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ἱστορικοὶ προσήρχοντο ἵνα ὑποβάλωσι τὰ ἔργα αὐτῶν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων. Πάλιν δὲ αἱ ἐνταῦθα γινόμεναι ἀποφάσεις καὶ ἀπονεμόμεναι τιμαὶ ἀντήχουν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα· αἱ πόλεις ὑπεδέχοντο ἐν πομπῇ καὶ παρατάζει τοὺς

στεφανωθέντας συμπολίτας· οἱ τεχνῖται κατεσκεύαζον τοὺς ἀνδριάντας αὐτῶν· οἱ ποιηταὶ ἔγραφον εἰς τιμὴν αὐτῶν ᾠδὰς· οἱ ἱστορικοὶ ἐμνημόνεον τοῦ κατορθώματος ὡς γεγονότος πλείστου λόγου ἀξίου· νέοι δὲ ἀγωνισταὶ παρεσκευάζοντο ἵνα ἀξιωθῶσι τοῦ αὐτοῦ περιμαχήτου βραβείου· διό, ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὰ κέντρα καὶ ἀπὸ τῶν κέντρων πρὸς τὰ ἄκρα κίνησις ἐγένετο ἀδιακόπως, δις τοῦ ἐνιαυτοῦ ἢ τοῦλάχιστον ἅπαξ, ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, ἂν τότε ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους μία τις κοινὴ πολιτικὴ κυβέρνησις, οἱ ἠθικοὶ ὅμως καὶ κοινωνικοὶ δεσμοὶ δι' ὧν συνεδέετο ἦσαν τοσοῦτοι καὶ τοιοῦτοι, ὥστε, ἐκ τῶν νεωτέρων ἐπικρατειῶν, μόνη ἡ Γαλλία ἴσως δύναται νὰ λογισθῇ ὅτι ἔχει τὴν ἐθνικὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐνότητα.

Δὲν ἐστερεῖτο δὲ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἔκτοτε καὶ πολιτικῶν ἐρεισμάτων. Δύο αὐτοῦ πόλεις, ἡ Σπάρτη καὶ αἱ Ἀθῆναι, μάλιστα ἡ Σπάρτη, εἶχον ἤδη ἀποβῆ πολὺ τῶν λοιπῶν ἰσχυρότεραι καὶ εἶχον συγκροτήσει κράτη ὅπως οὖν λόγου ἄξια· αἱ ἄλλαι τοῦ ἔθνους δυνάμεις, περὶ ταῦτα δὲ συμπτυνόμεναι, ἦσαν ἱκαναὶ νὰ ἀποκρούσωσι πάντα ἐξωτερικὸν πολέμιον. Καὶ ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ἐκτεθῇ ἡ Ἑλλὰς εἰς φοβεράν κατὰ τοῦτο δοκιμασίαν· διότι τὸ μέγα περσικὸν κράτος ἐπετέθη κατ' αὐτῆς ἐν ἀρχῇ τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος. Τὸ περσικὸν τοῦτο κράτος, τὸ ὁποῖον, ἐν τῷ διαστήματι τῶν τελευταίων πεντήκοντα ἐνιαυτῶν, εἶχε κυριαρχήσει, ὑπὸ τοὺς βασιλεῖς Κῦρον, Καμβύσην καὶ Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου, ἀπάσης τῆς δυτικομεσημβρινῆς Ἀσίας, ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τῆς μεσογείου θαλάσσης, καὶ πρὸς τούτοις τῆς Αἰγύπτου, διέφερε τοῦ ἑλληνικοῦ τοσοῦτον, ὥστε, ἐνῶ συνώρευον πρὸς ἄλληλα, ἐνόμιζέ τις ὅτι κεῖνται εἰς τοὺς δύο ἀντιθέτους τῆς γῆς πόλους. Ἐν Ἀσίᾳ μὲν, ἅπασα ἡ κυβερνητικὴ ἐξουσία ἦτο συμπετυκνωμένη εἰς χεῖρας ἀνδρὸς ἐνός, ἀλλὰ τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν ἐπικράτειαν διάφορα φύλα καὶ τμήματα δὲν συνεδέοντο πρὸς ἄλληλα δι' οὐδενὸς ἠθικοῦ δεσμοῦ· ἐν Ἑλλάδι ἐξεναντίας, οὐδεμία μὲν ὑπῆρχε κυβερνητικὴ ἐνότης, ἀλλ' αἱ ἀπαρτίζουσαι αὐτὴν φυλαὶ καὶ πόλεις διὰ πλείστων ὅσων συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλας ἠθικῶν δεσμῶν. Ἐν Ἀσίᾳ, ἡ ἀνεξέλεγκτος τοῦ μονάρχου δεσποτεία παρήγαγε φυσικῶ τῷ λόγῳ τὴν τυφλὴν ὑπακοήν, ἡ τυφλὴ ὑπακοή, τὴν ταπείνωσιν τοῦ ἀτομικοῦ αἰσθήματος, ἡ δὲ ταπείνωσις τοῦ ἀτομικοῦ αἰσθήματος, φρονήματα εὐτελέστατα καὶ ἀγενέστατα· ἐν Ἑλλάδι

ἐξεναντίας, τὰ κοινοβουλευτικὰ πολιτεύματα παρήγαγον τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα, τὸ δ' ἐθνικὸν αἶσθημα, τὴν φιλοπατρίαν, ἡ δὲ φιλοπατρία πάλιν, τὰ ὑψηλότατα καὶ εὐγενέστατα τῶν φρονημάτων. Ἐντεῦθεν ὁ ἐπελθὼν ἀγὼν ὑπῆρξεν ἀγὼν ὅχι δύο ἐπικρατειῶν, ἀλλὰ δύο ἀντιθέτων κόσμων. διὰ δὲ τοῦτο ἀπέβη μὲν τὰ μάλιστα ἀξιωμακρόνους, ἀπέβη δὲ καὶ τὰ μάλιστα διαρκής. Τῶνόντι, ἐν τῇ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι, τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀπέκρουσε τὴν περσικὴν κυριαρχίαν, ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ καὶ ὅλως κατέλυσε τὸ πρῶτον τοῦτο περσικὸν κράτος· ἀλλὰ βραδύτερον, ἠγέρθη νέον ἐν Ἀσίᾳ περσικὸν βασιλεῖον καὶ νέα προέκυψε πάλιν μετὰ τοῦ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ ἤδη τότε ἑλληνισμοῦ, μέχρις οὗ, ἐν τῇ ἐβδόμῃ ἑκατονταετηρίδι μετὰ Χριστόν, ὁ Ἡράκλειος κατέβαλεν ὁλοσχερῶς τὸ δεύτερον τοῦτο περσικὸν κράτος, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ἀλέξανδρος, τὸ πρῶτον· ἀλλ' αὖθις, μετ' οὐ πολὺ, διεμορφώθη ἐν Ἀσίᾳ ἕτερον, διὰ τοῦ μωαμεθανισμοῦ, κράτος, καὶ ἐπῆλθεν ἕτερος μετὰ τοῦ καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀγὼν, ὅστις, ποικίλας λαβὰς τύχας καὶ τροπὰς, ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς 15 ἑκατονταετηρίδος. Ἐκτοτε μετέσχον αὐτοῦ καὶ ἕτερα τῆς Εὐρώπης ἔθνη· ἀλλ' ὁ ἑλληνισμὸς δὲν ἔπαυσε μετ' αὐτῶν συναγωνιζόμενος ἐν τῷ μέτρῳ τῶν μειωθεισῶν αὐτοῦ δυνάμεων. Ὁ πόλεμος ἄρα τοῦ ὁποίου θέλομεν ἀρχίσει τὴν ἐξιστόρησιν ἐν τῷ ἐπομένῳ τρίτῳ βιβλίῳ, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὸ προοίμιον πάλης μακρᾶς μετὰ τὴν Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, μετὰ τῆς ὑλικῆς βίας καὶ τῆς ἡθικῆς δυνάμεως, πάλης ἣτις διαρκεῖ δις χίλια καὶ τετρακόσια ἤδη ἔτη καὶ ἀποτελεῖ ἓνα τῶν κυριωτάτων εἰρμῶν τῆς θαυμασίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐνότητος.

BIBΛION TPITON

ΜΗΔΙΚΟΙ Η ΠΕΡΣΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Εἰσαγωγή. Ἰώνων ἐπανάστασις.

Πρὶν ἢ ἱστορήσωμεν τὰ κατὰ τὴν πρώτην ταύτην σύγκρουσιν μεταξὺ τοῦ Ἀσιανοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, ἀνάγκη νὰ ἐκθέσωμεν ὅπως οὖν ἀκριβέστερον ὁποῖόν τι ἦτο τὸ περσικὸν κράτος, τὸ δεσπόσαν τότε τῆς Ἀσίας, καὶ διὰ τίνων περιπετειῶν τὸ κράτος τοῦτο περιήλθεν εἰς ῥῆξιν πρὸς τὴν ἐνταῦθα Ἑλλάδα.

Ἡ Ἀσία διαφέρει τῆς Εὐρώπης, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ κατὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν προάγονται καὶ πίπτουσι τὰ κράτη αὐτῆς. Εἰς τὴν Εὐρώπῃ, αἱ πολιτεῖαι διαμορφοῦνται καὶ ἀκμάζουσι κατὰ μικρόν· τὰ Ἀσιανὰ κράτη ἐξεναντίας αὐξάνουσι τάχιστα, ἀλλὰ καὶ τάχιστα μαραίνονται. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἰδίως ἡ τύχη τῆς περσικῆς μοναρχίας, τὴν ὁποῖαν ἱδρυσε περὶ τὰ μέσα τῆς ἑκτῆς πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, ὁ Κῦρος, ὁρμώμενος ἀπὸ τῆς μικρᾶς χώρας τῆς καλουμένης Περσίδος. Ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς, ἡ μοναρχία αὕτη περιέλαβεν ἀπάσας τὰς μεταξὺ Ἰνδοῦ καὶ Μεσογείου Ἀσιανὰς χώρας, προσέτι δὲ καὶ τὴν Αἴγυπτον· ἐντὸς ἐξήκοντα ἐνιαυτῶν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς, ἤρχισε νὰ παρακμάζῃ, καὶ ἐντὸς δύο ἑκατονταετηριδῶν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς, κατελύθη.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ἤρχισεν ὁ Κῦρος τὸ κατακτητικὸν αὐτοῦ στάδιον, ἅπαν τὸ δυτικὸν μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ἄλως, ὑπετάσσετο εἰς τὸν βασιλέα τῶν Λυδῶν Κροῖσον, ὅστις, βασιλεύσας τῷ 560 πρὸ Χριστοῦ, εἶχε καταστήσει, ὡς εἶδομεν, ὑποτελεῖς φόρου καὶ τὰς κατὰ τὰ παράλια ἑλληνικὰς ἀποικίας, καὶ ἦτο μὲν μονάρχης ἰσχυρὸς, ἐνόμιζε δὲ ἑαυτὸν ἀπάντων ἀνθρώπων ὀλβιώτατον, διὰ τὴν δύναμιν

καὶ τὸν πλοῦτον. Ἐπέκεινα τοῦ Ἄλυος ἤρχιζεν ἡ Μηδικὴ μοναρχία, ἥς ἐβασίλευεν ὁ τοῦ Κροίσου κηδεστῆς Ἀστυάγης· αὕτη, ἄδηλον μὲν εἶναι μέχρι τίνος ἐξετείνεται πρὸς ἀνατολὰς, πρὸς δὲ τὸ μεσημβρινοανατολικὸν περιελάμβανε τὴν χώραν, τὴν ἰδίως ὀνομαζομένην Περσίδα ἢ Φαρσιστὰν, καὶ πρὸς δυσμὰς ἐχωρίζετο ἀπὸ τῶν Κισσίων καὶ τῶν Ἀσσυρίων, διὰ τῆς ὀρεινῆς σειρᾶς τοῦ Ζάγρου, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ σημερινὸν μεταξὺ Περσίας καὶ Τουρκίας σύνορον. Τῆς εὐφόρου χώρας τῶν Ἀσσυρίων ἢ Χαλδαίων, ἐν ἣ ἠκμαζεν ἡ θαυμαστὴ πόλις Βαβυλῶν, ἤρχεν ὁ βασιλεὺς Λαβύνητος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ κράτος τῶν Χαλδαίων ἐξετείνεται μέχρι τῆς Αἰγύπτου, ἔχον ὑποτελεῖς τὴν τε Ἰουδαίαν καὶ τὴν Φοινίκην. Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ἐβασίλευεν ὁ Ἄμασις, ἰσχυρὸς καὶ πλούσιος ὢν, συντηρῶν ἀξιόλογον στρατὸν Ἑλλήνων μισθοφόρων καὶ ἐν γένει προστατεύων τοὺς Ἕλληνας ὅσοι προσήρχοντο εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἴτε διὰ νὰ ἐμπορευθῶσιν, εἴτε διὰ νὰ κατασταθῶσιν εἰς αὐτήν. Ὁ Κροῖσος ἦτο ὃχι μόνον συγγενῆς τοῦ Ἀστυάγου, ἀλλὰ καὶ σύμμαχος τοῦ Λαβυνήτου καὶ τοῦ Ἀμάσιος, ὥστε οἱ τέσσαρες οὗτοι βασιλεῖς ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσιν ἀδιάσειστοι. Καὶ ὅμως μετ' οὐ πολὺ, οἱ Πέρσαι, πένητες ὄντες καὶ μάχιμοι, τυχόντες δὲ ἡγεμόνος γενναίου καὶ φιλοδόξου, κατέβαλον ἄλληλοδιαδόχως ὅλα ἐκεῖνα τὰ κράτη, τὰ ὅποια, προηγουμένως ἀκμάσαντα, εἶχον παραδοθῇ εἰς τὴν ῥαθυμίαν, τὴν νωθρότητα, τὴν κατὰθλιψιν· ἀπαραλλάκτως καθὼς καὶ αὐτοὶ, μετὰ δύο ἑκατονταετηρίδας, παραδοθέντες ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὰς αὐτὰς κακίας, κατεβλήθησαν ὑπὸ ἐτέρων κατακτητῶν. Διότι τοῦτο ἔχει τὸ κύριον ἐλάττωμα ὁ ἀνατολικὸς πολιτισμὸς· δὲν συντελεῖ, ὡς ὁ εὐρωπαϊκός, εἰς τὴν παιδείυσιν καὶ τὴν αὐξήσιν τῶν αὐτοφυῶν τοῦ ἔθνους ἀρετῶν, ἀλλ' ἐξεναντίας συνεπάγεται τὴν φθορὰν αὐτῶν. Ἐντεῦθεν ἡ ταχεῖα ἀκμὴ καὶ παρακμὴ τῶν ἐπικρατειῶν· πᾶν νέον κατακτητικὸν ἔθνος εὐρίσκει τὰ προηγούμενα νωθρὰ καὶ ῥάθυμα, ὅθεν εὐκόλως δεσπόζει αὐτῶν καὶ ἀποβαίνει μέγα· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ, μαρανθὲν καὶ τοῦτο, οὐδὲν ἦττον εὐκόλως κυριεύεται ὑπὸ ἐτέρου κατακτητοῦ.

Ἡ Περσίς, μητρόπολις τοῦ ἀρχαίου περσικοῦ ἔθνους καὶ κράτους, κεῖται πρὸς τὸ ἀρκτικοανατολικὸν τοῦ περσικοῦ κόλπου. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀνῆκον εἰς τὸν λεγόμενον ζενδικὸν ἢ ἱρανικὸν κλάδον τοῦ ἰνδοευρωπαϊκοῦ τμήματος τῆς καυκασικῆς φυλῆς. Εἰς τὸν αὐτὸν κλάδον ἀνῆκον καὶ οἱ κάτοικοι τῆς ἰδίως Μηδίας, ἥτις ἔκειτο πρὸς βορρᾶν τῆς

Περσίδος, καὶ ἐν γένει οἱ κάτοικοι ὅλων τῶν χωρῶν ὅσαι περιλαμβάνοντο μετὰ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ἀνατολῶν, τοῦ ποταμοῦ Ὡξου καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἀπὸ ἄρκτου, τοῦ περσικοῦ καὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, ἀπὸ μεσημβρίας, καὶ τοῦ ὅρους Ζάγγρου ἀπὸ δυσμῶν. Ὅλα τὰ ἔθνη ταῦτα, ἡ τοῦλάχιστον τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν, ἐπρέσβευον τὴν λεγομένην ζωροαστρικὴν θρησκείαν καὶ ἐλάλουν διαφόρους διαλέκτους τῆς ζενδικῆς γλώσσης. Αἱ δὲ δυτικώτεραι χῶραι, αἱ κείμεναι μετὰ τοῦ Ζάγγρου, τοῦ Εὐξείνου πόντου, τοῦ ποταμοῦ Ἄλως, τῆς μεσογείου θαλάσσης καὶ τοῦ περσικοῦ κόλπου, κατεῖχοντο ὑπὸ ἐθνῶν ὑπαγομένων εἰς ἕτερον τμήμα τῆς καυκασικῆς φυλῆς, τὸ Σημιτικὸν ἢ Ἀραμαϊκόν, εἰς ὃ ἀνῆκον οἱ Σύροι ἢ Ἀσσύριοι, οἱ Βαβυλώνιοι, οἱ Ἀραβες, οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ Φοίνικες· ἐνῶ αἱ ἐτι δυτικώτεραι χῶραι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, αἱ ἐντὸς τοῦ Ἄλως, κατῴκουντο ὑπὸ τῶν θρακικῶν φυλῶν, αἵτινες ἦσαν συγγενεῖς τῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χερσονήσῳ ὁμωνύμων ἐθνῶν.

Ἡ Περσίς ἦτο χώρα ὀρεινὴ καὶ τραχεῖα, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς, ἀφελεῖς τὸν βίον καὶ ἰσχυροὶ τὰ σώματα, διηροῦντο εἰς ἐπτὰ γεωργικὰς καὶ τέσσαρας νομαδικὰς φυλάς. Ἐκ τῶν φυλῶν τούτων ἐπισημοτάτη ἦτο ἡ τῶν Πασαργαδῶν, εἰς οὓς ἀνῆκεν ὁ Κῦρος, ὁ ἀναδείξας τὸ μικρὸν τοῦτο ἔθνος κυρίαρχον ἀπάσης τῆς δυτικῆς Ἀσίας.

Πρὸ πάντων ὁ Κῦρος κατέστησε τοὺς Πέρσας δεσπότας τοῦ μηδικοῦ κράτους, τοῦ ὁποῦ προ τούτου ἦσαν ὑποτελεῖς. Ὁ δ' ἀγὼν οὗτος λέγεται διατελέσας μακρὸς καὶ πεισματώδης. Ὅπωςδὴποτε οἱ Πέρσαι καὶ ὁ Κῦρος κατίσχυσαν ἐπὶ τέλους τοῦ Ἀστυάγου καὶ τῶν Μῆδων· ἀλλ' οἱ Μῆδοι παρέμειναν αἰείποτε τὸ δεύτερον ἐν τῷ περσικῷ κράτει ἔθνος, καὶ ἡ συγγένεια αὐτῶν πρὸς τοὺς νέους κυρίαρχας ἦτο τοσοῦτον στενὴ, ὥστε οἱ ἀρχαιότεροι Ἕλληνες συγγραφεῖς ὀνομάζουσι πολλάκις τὸν μέγαν ἐκείνον τῆς ἀνατολῆς πολέμιον, Μῆδον ἀντὶ Πέρσου, καὶ τοὺς πρὸς τοῦτον διεξαχθέντας ἀγῶνας, μηδικοὺς ἀντὶ περσικῶν. Πρὸς τοῦτοις, τὰ Ἐκβάτανα, ἡ τοῦ ἀρχαίου μηδικοῦ κράτους πρωτεύουσα, ἐξηκολούθει διατελοῦσα μία τῶν πρωτεύουσῶν τῶν βασιλείων τῆς Περσίας, οἵτινες διέτριβον συνήθως ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ θέρος, ἐνῶ τὸν χειμῶνα κατῴκουν εἰς Σοῦσα, πόλιν κειμένην πολὺ νοτιώτερον, εἰς τὸ Κίσιον πεδῖον, ἐπὶ τῷ Χοάσπῃ ποταμῷ, πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Τίγρεως.

Καταλυθέντος τοῦ Ἀστυάγου, ἐπῆλθε, πρὸς ἐκδίκησιν αὐτοῦ, ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδίας Κροῖσος· ὁ δὲ Κῦρος, ἀντεπελθὼν μετὰ στρατοῦ μεγαλητέρου, ἐζήτησε συγχρόνως νὰ κινήσῃ εἰς ἐπανάστασιν τοὺς κατὰ

τὴν Μικρὰν Ἀσίαν Ἰωνας· ἀλλ' οὗτοι δὲν ἐνόμισαν φρόνιμον νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὴν εἰσήγησιν, ὑπολαμβάνοντες τὸν βασιλέα τῶν Λυδῶν ἰσχυρότερον. Ἦπατήθησαν ὁμως· διότι συγκροτηθείσης μάχης αἵματηρᾶς, τῷ 546, περὶ Πτερίαν, πόλιν κειμένην ἐπέκεινα τοῦ Ἄλυσ, ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ, ὁ ἀγὼν οὗτος ἔμεινε μὲν ἄκριτος· καὶ ὁ Κροῖσος, ὑποχωρήσας εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτοῦ, τὰς Σάρδεις, καὶ ζητήσας τὴν βοήθειαν τῶν συμμάχων αὐτοῦ, τοῦ Λαβυνήτου, τοῦ Ἀμάσιος, καὶ τῶν Λακεδαιμονίων, ἤλπισεν ὅτι, ἐπελθούσης τῆς ἐπικουρίας ταύτης μέχρι τοῦ προσεχοῦς ἔαρος, θέλει δυνηθῆ τότε νὰ καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλον· ἀλλ' ὁ Κῦρος προέλαβε πάντα ταῦτα τὰ βουλευμάτα, καὶ, ὁρμήσας ἀμέσως εἰς τὰς Σάρδεις, ἐγένετο κύριος τῆς τε βασιλευούσης ταύτης καὶ τοῦ Κροῖσου αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Σάρδεων, οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἰωνες καὶ Αἰολεῖς ἔσπευσαν νὰ πέμψωσι πρὸς τὸν νικητὴν ἀγγέλους, λέγοντες ἑαυτοὺς προθύμους νὰ διαμείνωσιν ὑπ' αὐτὸν ὑποτελεῖς φόρου, ὅπως διετέλεσαν ὑπὸ τὸν Κροῖσον· ἀλλ' ἔλαβον ἀπάντησιν πικρὰν καὶ δυσμενῆ, ἐξαιρέσει τῶν Μιλησίων, ὧν καὶ μόνων, ἄδηλον διατί, ἐγένοντο δεκταὶ αἱ προτάσεις. Οἱ δὲ λοιποὶ Ἰωνες καὶ οἱ Αἰολεῖς, ἀφοῦ εἰς μάτην ἐπολέμησαν γενναίως ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῶν, ἐδουλώθησαν ὑπὸ τοῦ νέου κυριαρχοῦ τῆς ἀνατολῆς, καθὼς καὶ οἱ αὐτόθι Δωριεῖς. Καὶ αὗται αἱ νῆσοι Χίος καὶ Λέσβος ἐνόμισαν καλὸν νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν περσικὴν κυριαρχίαν. Αἱ νῆσοι αὗται δὲν ἠδύναντο νὰ προσβληθῶσιν ὑπὸ τοῦ Κύρου, μὴ ἔχοντος τότε ἔτι ναυτικὴν δύναμιν, ἀλλ' ὑπετάχθησαν, διότι εἶχον ἐπὶ τῆς στερεᾶς κτήσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπερασπίσωσι. Μόνῃ ἡ Σάμος διέσωσε τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς καὶ ἀπέβη μάλιστα μετ' ὀλίγον ἰσχυροτάτῃ ὑπὸ τὸν τύραννον Πολυκράτην. Ὁ δὲ Κῦρος ἔπειτα κατέκτησε τὴν Βαβυλῶνα, καταλύσας οὕτω καὶ τὸ τρίτον ἐκ τῶν τεσσάρων μεγάλων βασιλείων ὅσα ὑπῆρχον πρὸ αὐτοῦ εἰς τὴν ἀνατολήν. Δεσπόσας δὲ τῆς Βαβυλῶνος, κατέστη κύριος καὶ τῶν ὑποτεταγμένων αὐτῇ χωρῶν, τῆς Φοινίκης καὶ τῆς Ἰουδαίας· καὶ τελευταῖον, περὶ τὸ 529 ἔτος πρὸ Χριστοῦ, ἀπέθανεν εἰς τινα κατὰ τῶν Σκυθῶν ἐκστρατείαν. Ἐπὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Καμβύσου, βασιλεύσαντος ἔτη ἑπτὰ καὶ μῆνας πέντε, καθυπετάχθησαν ἢ τε Αἰγυπτος, ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμάσιος Ψαμμηνίτου, καὶ αἱ ἐπὶ τῆς βορείου παραλίας τῆς Ἀφρικῆς ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, Κυρήνη καὶ Βάρκη. Ἀλλ' ἀποθανόντος τοῦ Καμβύσου, ἐσφετερίσθη τὴν βασιλείαν ὁ Μῆδος Σμέρ-

δεις, ὅστις ἐπεχείρησε νὰ ἀνορθώσῃ τὴν ἀρχαίαν τῶν Μήδων ἐν τῷ κράτει ὑπεροχὴν. Δὲν ἐβασίλευσεν ὅμως εἰμὴ ὀλίγους μόνον μῆνας, διότι ἑπτὰ Πέρσαι ἐπιφανεῖς, ἀνήκοντες εἰς τὸ γένος τῶν Ἀχαιμενιδῶν, ἐδολοφόνησαν αὐτὸν καὶ ἀνηγόρευσαν βασιλέα ἓνα ἐξ ἑαυτῶν, Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπους· ὥστε ἡ περσικὴ βασιλεία ἀφῆρέθη μὲν ἤδη ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Κῦρου, παρέμεινεν ὅμως πάντοτε εἰς τὸ ἐπισημότατον γένος τῶν Ἀχαιμενιδῶν.

Ὁ Δαρεῖος ὅστις ἐβασίλευσε τριάκοντα καὶ ἑξ ἔτη, ἠναγκάσθη πρὸ πάντων νὰ δαμάσῃ τοὺς ἀφηνιάσαντας Μήδους, καὶ ἄλλας τινὰς στάσεις νὰ καταβάλλῃ· οὕτω δὲ ἀσφαλίσας τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἐπεχείρησε νὰ διοργανώσῃ ὅπως οὖν τὰς ὑπὸ τῶν προκατόχων κατακτηθείσας χώρας· διὸ ἔλεγον οἱ Πέρσαι, ὅτι ὁ μὲν Κῦρος ὑπῆρξε πατὴρ, ὁ δὲ Καμβύσης, δεσπότης, ὁ δὲ Δαρεῖος, κάπηλος τοῦ κράτους, δηλοῦντες διὰ τούτου, ὅτι πρῶτος αὐτὸς ἐπεχείρησε μεθοδικὴν τινὰ ρύθμισιν τῆς οἰκονομικῆς αὐτοῦ διαχειρίσεως. Τῷόντι, ἐπὶ τῶν δύο πρώτων βασιλείων, οἱ φόροι δὲν ἦσαν ὠρισμένοι· αἱ ἐπαρχίαι κατέβαλλον τὰ λεγόμενα δῶρα, τὰ ὅποια ἄλλο ὄριον δὲν εἶχον εἰμὴ τὴν δυσκόλως δυναμένην νὰ κορεσθῇ πλεονεξίαν τῶν σατραπῶν ἥτοι διοικητῶν· ὁ δὲ Σμέρδης πάλιν, ἵνα προσοικειωθῇ τὴν εὐνοίαν τῶν ὑπηκόων, ἔπεσεν εἰς τὴν ἄλλην ὑπερβολὴν, προκηρύξας τριετὴ ἀτέλειαν φόρου καὶ στρατιᾶς. Οὕτως ἀνώμαλα εὐρὼν τὰ πράγματα ὁ Δαρεῖος, διήρесе τὸ ὅλον κράτος εἰς εἴκοσι σατραπείας ἢ μεγάλας διοικήσεις, καὶ ἐπέβαλεν ἐκάστη ὠρισμένον ἐτήσιον χρηματικὸν φόρον καὶ ὠρισμένην εἰσφορὰν φυσικῶν προϊόντων πρὸς συντήρησιν τῆς αὐλῆς. Ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν ὅσαι περιελαμβάνοντο ἐντὸς τῆς ἀχανοῦς ἐκείνης βασιλείας, μόνῃ ἡ Περσίς οὐδένα ἐπλήρωνε φόρον· καὶ ὅχι μόνον οὐδένα ἐπλήρωνε φόρον, ἀλλ' εἴμπορεῖ νὰ εἴπῃ τις ὅτι, κατὰ μέγα μέρος, ὁ ἀνυπολόγιστος τοῦ ὅλου κράτους φόρος διενέμετο μεταξὺ τῶν κατοίκων αὐτῆς, διότι αὐτοὶ ἐλάμβανον τὰς πλείστας καὶ πλουσιωτάτας λειτουργίας καὶ ὑπηρεσίας.

Ὁ διορισμὸς τοῦ φόρου ἐβελτίωσε βεβαίως τὴν τύχην τῶν ὑπηκόων· ἀλλὰ ὡς ἐκ τούτου οἱ σατράπαι τῶν ἐπαρχιῶν δὲν ἐμποδίζοντο νὰ ὑπερβαίνωσι τὸν τεταγμένον αὐτοῦ ὅρον. Ἐκαστος σατράπης ἦτο βασιλίσκος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του, πολιτευόμενος σχεδὸν ὅπως ἤθελεν ὡς πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς διοίκησιν, ὑπόχρεως δὲ ὦν μόνον νὰ πέμπῃ τὸν βασιλικὸν φόρον, νὰ συνέχῃ τοὺς πολεμίους καὶ νὰ συντελῇ, δι' ἀνα-

λόγου στρατιάς, εἰς τὰς ἐξωτερικάς ἐπιχειρήσεις τοῦ μεγάλου βασιλείως. Παρὰ τῷ σατράπῃ ὑπῆρχε μὲν βασιλικὸς γραμματεὺς, ὅστις πιθανώτατα διεχειρίζετο τὰ οἰκονομικὰ τῆς ἐπαρχίας καὶ ἡδύνατο ἴσως νὰ λογιζέται ὑπὸ τῆς ἐν Σούσοις αὐλῆς, ὡς ἐπιτηρητῆς καὶ ἐλεγκτῆς· ἀλλ' ὁ σατράπης εἶχε μυρίους τρόπους νὰ διαφεύγῃ τὸν ἔλεγχον τοῦ τοποτηρητοῦ τούτου, ἢ νὰ συμβιβάζεται μετ' αὐτοῦ. Ὑπῆρχον δὲ καὶ ἄλλαι ἀφορμαὶ ἀταξίας καὶ καταχρήσεων. Οἱ Πέρσαι ὑπάλληλοι δὲν ἐπενέβαινον, ὡς φαίνεται, εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ὑφ' ἐκάστου ἀτόμου πληρωτέου φόρου. Ὁ γραμματεὺς διένεμεν ἀπλῶς τὸ ὑπὸ τῆς ὅλης σατραπείας πληρωτέον ποσόν, εἰς τὰς διαφόρους χώρας, πόλεις ἢ ἐπαρχίας, καὶ ἔπειτα ἄφινεν εἰς τὰς τοπικὰς ἀρχὰς νὰ προσδιορίσωσι τί θέλει πληρῶναι ἕκαστος κάτοικος. Αἱ δὲ τοπικαὶ αὗται ἀρχαὶ δὲν συνέκειντο ἐξ ὑπαλλήλων διωρισμένων ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἦσαν αἱ ἰθαγενεῖς ἀρχαὶ τὰς ὁποίας οἱ Πέρσαι εὗρον ὅτε κατέκτησαν τὰς χώρας ταύτας καὶ τὰς ὁποίας διετήρησαν τὸ μὲν πρῶτον, ἕνεκα τῆς ἰδίας αὐτῶν διοικητικῆς ἀνικανότητος, ἔπειτα δὲ ἕνεκα τῆς νωθρότητος αὐτῶν· ἀπαρallάκτως καθὼς συνέβη ἐπὶ τῆς τουρκικῆς κατακτήσεως, ἥτις ἐπέτρεψε πᾶσαν σχεδὸν τὴν διοίκησιν, καὶ ἰδίως τὴν οἰκονομικὴν διοίκησιν, εἰς τὰς χριστιανικὰς κοινότητας. Αἱ ἐγχώριοι λοιπὸν αὗται ἀρχαὶ ἦσαν ὅλως ἀνεξέλεγκτοι, καὶ ἂν ἐκ διαλειμμάτων ὁ σατράπης ἤθελε νὰ περιστείλῃ αὐτάς, ἢ αὐθαίρετος ἐπέμβασιν αὐτοῦ συνεπῆγετο νέας καταπίσεις. Πρὸς τούτοις εἰς τὰς ἀξιολογωτέρας πόλεις καὶ θέσεις ὑπῆρχον συνήθως περσικαὶ φρουραὶ, κατὰ τῶν καταχρήσεων τῶν ὁποίων οὐδένα συνήθως εἶχε προστάτην ὁ ὑπῆκοος λαός. Τελευταῖον εἰς πολλὰς χώρας οἱ Πέρσαι κατέλιπον τοὺς ἐκπαλαι ὑπάρχοντας αὐτόθι βασιλίσκους, οἵτινες, διατηροῦντες τό τε ὄνομα αὐτῶν καὶ ἀξίωμα, ἦσαν ἀπλῶς ὑποτελεῖς φόρου εἰς τὴν ἐν Σούσοις αὐλήν.

Ἐκ τῶν εἰκοσι σατραπειῶν, μία καὶ μόνη, ἡ ἀνατολικωτάτη πασῶν, ἡ Ἰνδική, ἐπλήρωνε τὸν φόρον αὐτῆς εἰς χρυσὸν καὶ εἰς εὐβοϊκὰ τάλαντα· πᾶσαι δὲ αἱ ἄλλαι ἐπλήρωνον εἰς ἄργυρον καὶ εἰς βαβυλώνια τάλαντα, μεγαλύτερα ὄντα τῶν εὐβοϊκῶν. Καὶ αἱ μὲν δεκαεννέα σατραπεῖαι αἱ εἰς ἄργυρον τελοῦσαι τὸν φόρον, ἔδιδον πᾶσαι ὁμοῦ 7740 βαβυλώνια τάλαντα, ἰσοδυναμοῦντα πρὸς 74,000,000 περίπου σημερινῶν δραχμῶν κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν ἀξίαν· ἡ δὲ εἰκοστή, ἡ εἰς χρυσὸν τελοῦσα, ἔδιδε 360 τάλαντα χρυσοῦ ἥτοι, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου ὀριζομένην ἀναλογίαν τοῦ χρυσοῦ πρὸς τὸν ἄργυρον

(ὥς 1 πρὸς 13) 4680 εὐβοϊκὰ τάλαντα ἄργυρίου, ἰσοδυναμοῦντα πρὸς 32,000,000 περίπου σημερινῶν δραχμῶν κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν ἀξίαν· ὥστε ἡ μία καὶ μόνη αὕτη σατραπεία ἔδιδεν ὑπὲρ τὰ δύο πέμπτα τοῦ ὅλου φόρου, ὅπερ ὁ Ἡρόδοτος ἐξηγεῖ διὰ τῶν πολλῶν κατοίκων τῆς Ἰνδικῆς, τῆς ἀπεράντου αὐτῆς ἐκτάσεως καὶ τοῦ ἀφθόνου χρυσοῦ τὸν ὅποιον παρῆγεν. Ἄπας δὲ οὗτος ὁ μεταλλικὸς φόρος ἀπεταμιεύετο συνήθως, διότι τὰ κατὰ σατραπείας διανενημεμένα στρατεύματα διετρέφοντο καὶ ἄλλως συνετηροῦντο ἰδίᾳ ὑφ' ἐκάστης σατραπείας· ἡ αὐλὴ διετρέφετο ὁμοίως διὰ τῶν φυσικῶν προϊόντων ὅσα πανταχόθεν ἐπὶ τούτῳ κατεβάλλοντο· καὶ παρεκτὸς τούτου, οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας εἶχον καὶ ἄλλα ἴδια εἰσοδήματα ἀπὸ κτημάτων τοῦ στέμματος, ἀπὸ δημεύσεων, ἀπὸ δώρων, κτλ. Ὅθεν ὁ τακτικὸς χρηματικὸς φόρος, μένων διαθέσιμος, ἐκομιζετο εἰς Σοῦσα καὶ ἀναλυθεὶς ἐκεῖ ἐχύνετο εἰς πίθους κεραμίνους, μέχρις οὗ, παγέντος τοῦ μετάλλου, ἐθραύετο ὁ κέραμος καὶ ἀπεθασαυρίζετο ὁ μετάλλινος ὄγκος, ἐκ τοῦ ὁποίου, ὅσakis ἦτο ἐκτακτὸς τις ἀνάγκη, ἀπετέμενετο τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν, καὶ ἐνομισματοκοπεῖτο· διότι ὁ Δαρεῖος, πρὸς τοῖς ἄλλοις, πρῶτος ἔκοψε περσικὸν νόμισμα, χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν, τοὺς λεγομένους δαρεικοὺς. Ἐπὶ πᾶσιν ὁ Δαρεῖος, ὡς φαίνεται, εἰσῆγαγε καὶ τὸ σύστημα ἐκεῖνο τῶν ὁδῶν καὶ τῶν ταχυδρομικῶν σταθμῶν, δι' ὧν τά τε Σοῦσα καὶ τὰ Ἐκβάτανα συνεδέοντο μετὰ τῶν ἀπωτάτων τοῦ κράτους μερῶν.

Ἐπὶ Δαρείου ὡσαύτως ὑπετάχθη εἰς τοὺς Πέρσας ἡ Σάμος. Δέκα περίπου ἔτη μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κύρου κατάρκτησιν τῶν Σάρδεων, κατέλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς νήσου ταύτης, διὰ πάσης βίας καὶ πονηρίας, ὁ τύραννος Πολυκράτης, ὅστις κατέκτησε πολλὰς παρακειμένας νήσους καὶ πολλὰς ἐπὶ τῆς Ἀσιανῆς ἡπείρου πόλεις, κατεσκεύασε στόλον ἑκατὸν πεντηκοντόρων, ἥτοι πλοίων κινουμένων ὑπὸ πεντήκοντα κωπῶν, συνετήρει στρατὸν 1000 μισθοφόρων τοξοτῶν, ἐπεχείρησε νὰ κυριαρχήσῃ ἀπάσης τῆς Ἰωνίας καὶ τῶν νήσων τοῦ αἰγαίου πελάγους, καὶ ἐν γένει συνεκρότησε τὴν μεγαλητέραν κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου ναυτικὴν τῆς Ἑλλάδος δύναμιν. Περιῆλθε δὲ πρὸς τὸν βασιλεῆα τῆς Αἰγύπτου Ἄμασιν εἰς σχέσεις φιλικὰς καὶ συμμαχικὰς, αἵτινες ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς ἔν τῶν χαριεστάτων διηγημάτων τῆς ἀρχαιότητος. Τῷ ὄντι ὁ Ἡρόδοτος διηγεῖται, ὅτι ὁ Ἄμασις, θεωρῶν τὰς μεγάλας ἐκείνας εὐτυχίας τοῦ Πολυκράτους, γινώσκων δὲ ὅτι τὸ θεῖον εἶναι φθονερὸν εἰς τοιαύτας πε-

ριστάσεις και ὅτι εἶναι ἀδύνατον ἐπὶ τέλους νὰ μὴ τὸν τιμωρήσῃ διὰ τὴν ἀδιάλειπτον ταύτην εὐδαιμονίαν, τὸν συνεβούλευσε νὰ διακόψῃ αὐτὸς αὐτὴν, προξενῶν ὁ ἴδιος εἰς ἑαυτὸν βαρεῖάν τινα θλίψιν, λ. χ. ἀποβάλλων ὅ,τι ἔχει πολυτιμότεον. Ὁ Πολυκράτης εὗρεν ὀρθὴν τὴν συμβουλὴν καὶ, ἀναχθεὶς ἐπὶ πεντηκοντόρου εἰς τὸ πέλαγος, ἔρριψεν εἰς αὐτὸ τὴν χρυσόδετον σφραγίδα τὴν ὁποίαν ἔφερε πάντοτε, οὖσαν μὲν ἐκ λίθου σμαράγδου, ἔργον δὲ τοῦ περιφήμου τεχνίτου Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλέους. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ δακτύλιος οὗτος εὗρεθῇ ἐντὸς τῆς κοιλίας μεγάλου ἰχθύος, τὸν ὅποιον ἀλιεὺς προσέφερεν εἰς τὸν τύραννον. Ὁ δὲ Ἄμασις, μαθὼν τοῦτο, ἐνόησεν ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ σώσῃ ἄνθρωπος ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πράγματος, καὶ ὅτι βεβαίως ὁ Πολυκράτης θέλει τελευτήσῃ κακῶς, ἀφοῦ εὕρισκει καὶ ὅσα θέλει νὰ ἀποβάλλῃ· ὅθεν ἔπαυσε τὴν πρὸς αὐτὸν σχέσιν. Ἄλλοι φρονοῦσιν ὅτι ὅχι ὁ Ἄμασις, ἀλλ' ὁ Πολυκράτης διέλυσε τὴν φιλίαν ταύτην, διὰ τὴν χαρακτηρίζουσιν αὐτὸν ἀπιστίαν· καὶ ἴσως ἅπαν ἐκεῖνο τὸ διήγημα εἶναι πλάσμα τοῦ ἱστορικοῦ, συνειθίζοντος πολλάκις νὰ ἐκδηλοῖ τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ πεποιθήσεις διὰ τοιούτων ἡθικῶν ἱστορημάτων· ἀλλ' ἀνεφέρομεν αὐτὸ ὡς ἓν τῶν πολλῶν παραδειγμάτων τῆς δοξασίας τῶν προπατόρων ἡμῶν, ὅτι τὸ θεῖον εἶναι φθονερὸν πρὸς τὴν ἀδιάλειπτον τοῦ ἀνθρώπου εὐτυχίαν. Ὅπωςδὲποτε ἡ εὐτυχία τοῦ Πολυκράτους διήρκεσεν ἔτι πολὺ. Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι εἰς αὐτὸν Σάμιοι, ἐπιχειρήσαντες νὰ καθαιρέσωσι, διὰ τῆς βίας, τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἀπέτυχον· οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἵτινες ἠθέλησαν, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Κορινθίων, νὰ ὑποστηρίξωσι τοὺς φυγάδας τούτους, ἀπεκρούσθησαν. Τότε οἱ φυγάδες, ζητοῦντες πόρον, ἀπεφάσισαν νὰ λεηλατήσωσι τὴν Σίφνον· διότι, καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ ὅποια παράδοξοι μεταβολαὶ συμβαίνουσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, οἱ Σίφνιοι ἦσαν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, διὰ τὰ χρυσορυχεῖα καὶ τὰ ἀργυρορυχεῖα αὐτῶν, ἐκ τῶν πλουσιωτάτων ἀνθρώπων τῆς γνωστῆς οἰκουμένης. Ἡ ἀπὸ τῶν μεταλλείων τούτων πρόσδοδος, ἥτις διενέμετο κατ' ἔτος μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς νήσου ἦτο τοσαύτη, ὥστε ἀπὸ μόνης τῆς δεκάτης, τῆς εἰς Δελφοὺς ἀνατιθεμένης, ἐσχηματίσθη αὐτόθι θησαυρὸς ἴσος τῶν μεγίστων ἀποταμιευμάτων τῶν ἀπανταχόθεν τῆς γῆς εἰς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο πεμπομένων. Οἱ Σάμιοι λοιπὸν ἀφοῦ ἤρπασαν ἐκ Σίφνου ἑκατὸν τάλαντα, ὃ ἐστὶν 600,000 ἀρχαίων δραχμῶν, ἠγόρασαν ἀπὸ τῆς Ἑρμιόνης τὴν νήσον Ὑδρέαν, δηλαδὴ τὴν σημερινὴν Ὑδραν, ἥτις, ἄλλη αὕτη ἀλλόκοτος ἀλλοίωσις,

ἐπέπρωτό ποτε νὰ πέμψῃ ἐπανειλημμένως στόλους, ἵνα σώσῃ ἀπὸ κατακτητῶν ἀγρίων τοὺς ἀπογόνους ἐκείνων, ὧν τινες ἡγόραζον αὐτὴν τὸ πάλαιώς εὐτελὲς κτημάτιον· διότι οὐδ' ἐγκατεστάθησαν ἐπὶ τοῦ βράχου τούτου, ἀλλ' ἀπῆλθον εἰς Κρήτην καὶ κατέλαβον τὴν Κυδωνίαν, ὅπου ὁμως κατετροπώθησαν ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν Κρητῶν καὶ ἐξηνδραποδίσθησαν.

Τοιαύτῃ ὑπῆρξεν ἡ τύχῃ τῶν ἀντιπάλων τοῦ Πολυκράτους, ἐνῷ οὗτος ἀπέβαινεν ὁσημέραι ἰσχυρότερος καὶ εὐτυχέστερος. Ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ, ἡ Σάμος κατέστη «πολίων πασῶν πρώτη ἑλληνίδων καὶ βαρβάρων.» Εἰς αὐτὸν ὀφείλονται κατὰ μέγα μέρος τὰ ἔργα ὅσα ὁ Ἡρόδοτος ἀπεθαύμασεν αὐτόθι κατὰ τὴν ἐπομένην ἑκατονταετηρίδα· τὸ διὰ μέσου ὅρους ὑψηλοῦ, ἐν διαστήματι σταδίων ἑπτὰ, ὄρυχθὲν ὑδραγωγεῖον· τὸ ἐν θαλάσῃ πρόχωμα τοῦ λιμένος, τὸ ὅποῖον εἶχε βάθος μὲν εἴκοσιν ὀργυῖω, μῆκος δὲ πλείοτερον τῶν δύο σταδίων· καὶ ὁ ἀχανὲς ναὸς τῆς Ἥρας. Ἄλλ' ἐνῷ τοσαῦτα διέπραττε καὶ ἐμελέτα ἔτι μεῖζονα, καὶ ἐχόσμει τὰς πρακτικὰς τοῦ βίου μερίμνας διὰ τῆς φιλίας αὐτοῦ πρὸς τὸν χαριέστατον ποιητὴν Ἀνακρέοντα, καὶ ἐφαίνετο ὁ μακαριώτατος τῶν ἀνθρώπων, αἴφνης ἐξεπληρώθη τὸ ἀπαίσιον τοῦ Ἀμάσιος προαίσθημα· διότι, ἔτι βασιλεύοντος τοῦ Καμβύσου, ὁ Πολυκράτης ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ Ὀροΐτου, πέрсου Σατράπου τῆς παρακειμένης στερεᾶς. Τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ διεδέχθη τὸ πρῶτον ὁ γραμματεὺς Μαίανδρος· ἀλλὰ μετὰ δύο ἔτη, βασιλεύοντος ἤδη τοῦ Δαρείου, κατέβαλε τὸν Μαίανδρον ὁ τοῦ Πολυκράτους ἀδελφὸς Συλοσῶν, διὰ περσικοῦ στρατοῦ, ὅστις, ἐὰν πιστεύσωμεν τὸν Ἡρόδοτον, ἀπέσφαξεν ἅπαντας τοὺς ἄνδρας τῆς νήσου, μὴ καταλιπὼν εἰμὴ γυναῖκας καὶ παῖδας· ἂν καὶ δύσκολον φαίνεται νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ σφαγὴ ὑπῆρξε τοσοῦτον ὀλοσχερῆς, οὐδὲ λέγεται πόθεν ἦλθον οἱ νέοι τῆς νήσου κάτοικοι. Ὁ Μαίανδρος ἐζήτησε μὲν, ὥς καὶ οἱ προηγούμενοι φυγάδες, τὴν συνδρομὴν τῶν Λακεδαιμονίων, ἀλλ' οὗτοι ἀπεποιήθησαν ἤδη τὴν αἴτησιν, ὥστε ὁ Συλοσῶν παρέμεινεν ἄρχων ἐν εἰρήνῃ τῆς Σάμου, ὑποτελὲς ὢν φόρου εἰς τοὺς Πέρσας, ὅπως καὶ αἱ ἐπὶ τῆς στερεᾶς Ἰωνικαὶ πόλεις· μετ' οὐ πολὺ δὲ, ἐπὶ τῆς στρατείας τοῦ Δαρείου κατὰ τῶν Σκυθῶν, εὐρίσκομεν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ὅσοι παρηκολούθουν τὸν μέγαν βασιλεῖα καὶ τὸν δεσπότην τῆς Σάμου Αἰάκην, υἱὸν καὶ διάδοχον τοῦ Συλοσῶντος.

Ἡ ἐκστρατεία αὕτη τοῦ Δαρείου κατὰ τῶν Σκυθῶν, τῆς ὁποίας περιστάσεις τινὲς ἐπενήργησαν εἰς τὴν τύχην τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἐγένετο

περὶ τὸ 515 ἔτος πρὸ Χριστοῦ. Ὁ μέγας βασιλεὺς συνήθροισεν, ἵνα ἐκτελέσῃ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο, 700,000 ἀνδρῶν, πεζῶν καὶ ἱππέων, καὶ 600 πλοῖα, διεπέρασεν ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην, διὰ γεφύρας ἦν, ἐκ διαταγῆς αὐτοῦ κατεσκευάσεν, ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, ὁ Σάμιος ἀρχιτέκτων Μανδροκλῆς, ἔπεμψε τὸν στόλον, διὰ τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἐντὸς τοῦ Ἰστροῦ ποταμοῦ, ἵνα παρασκευάσῃ αὐτῷ ἐκεῖ ἑτέραν γέφυραν, αὐτὸς δὲ μετὰ τοῦ ἄλλου στρατοῦ διῆλθε διὰ τῆς Θράκης, καθυπέταξε τὰς θρακικὰς φυλάς ὅσας ἀπῆντησε καθ' ὁδόν, καὶ φθάσας εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰστροῦ, εὗρεν ἕτοιμον τὴν δευτέραν γέφυραν καὶ διέβη οὕτω τὸν μέγιστον ἐκείνων τῶν ἐπὶ γῆς ποταμῶν, διότι, ἐν τῇ πέμπτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, τοιοῦτος ἐνομιζέτο ὁ Ἰστρος. Ὁ στόλος ὅστις προσέφερεν εἰς τὸν μέγαν βασιλέα τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄλλας, συνέκειτο, ὡς φαίνεται, καθ' ὁλοκληρίαν ἐξ Ἑλλήνων, τῶν τε κατὰ τὴν Ἀσίαν καὶ τῶν νησιωτῶν· διότι ὁ φοινικικὸς στόλος δὲν προσῆλθεν εἰς τὸ αἰγαῖον πέλαγος εἰμὴ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τῶν Ἰώνων. Κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς πᾶσαι ἢ τοῦλάχιστον αἱ πλείους κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐλληνίδες πόλεις διετέλουν ὑπὸ δεσπότας, οἵτινες ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ὑποστηρίζουσαν αὐτοὺς περσικὴν κυβέρνησιν καὶ μετέσχον προθύμως τῆς σκυθικῆς στρατείας, ἕκαστος μετὰ τοῦ ἐπιβάλλοντος αὐτῷ ἀριθμοῦ τῶν πλοίων. Ἐκ τῶν δεσποτῶν τούτων ἀναφέρονται ὀνομαστί Στράττις ὁ Χίου, Αἰάκης ὁ Σάμου, Λαοδάμας ὁ Φωκαίας, Ἰστιαῖος ὁ Μιλήτου, Ἀρισταγόρας ὁ Κύμης, Δάφνης ὁ Ἀβύδου, Ἴπποκλος ὁ Λαμψάκου, Ἡρόφαντος ὁ Παρίου, Μητροδωρος ὁ Προκοννήσου, Ἀρισταγόρας ὁ Κυζίκου, καὶ Μιλτιάδης ὁ τῆς θρακικῆς χερσονήσου. Ἦσαν δὲ πιθανώτατα καὶ ἄλλοι πολλοί. Ὁ Δαρεῖος, περάσας τὸν Ἰστρον ἐπὶ τῆς γεφύρας ἦν οὗτοι ἔξευξαν, διέταξεν αὐτοὺς νὰ λύσωσιν αὐτὴν καὶ νὰ παρακολουθήσωσι τὸν στρατὸν, μὴ καταλείποντες εἰς τὰ πλοῖα εἰμὴ τοὺς κωπηλάτας καὶ τοὺς πρὸς πλοῦν ἀπαραιτήτους ναύτας. Ἦσαν δὲ οἱ Ἕλληνες ἕτοιμοι νὰ ἐκτελέσωσι τὴν παραγγελίαν ταύτην, ὅτε κατ' εὐτυχίαν τοῦ μεγάλου βασιλέως, Κῶης ὁ τῶν Μιτυληναίων στρατηγός, ζητήσας καὶ λαβὼν προηγουμένως τὴν ἄδειαν αὐτοῦ, παρετήρησεν ὅτι ἡ ἐκστρατεία ἦν ἡδὴ ἐπιχειρεῖ εἰς τὰς σκυθικὰς ἐρήμους, δύναται νὰ ἀποβῇ σφόδρα ἐπικίνδυνος, ὅτι ἐνδέχεται νὰ ἐπέλθῃ ἀνάγκη ὁπισθοχωρήσεως καὶ ὅτι, τούτου δοθέντος, ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ νὰ μὴ διαλυθῇ ἡ γέφυρα, ἀλλὰ νὰ διατηρηθῇ, φυλαττομένη παρ' ἐκείνων οἵτινες ἔξευξαν αὐτήν. Ὁ Δαρεῖος ὅχι μόνον δὲν ὠργίσθη διὰ τὴν

χρηστὴν ταύτην συμβουλὴν, ἀλλὰ καὶ γενναίως ἀντήμειψεν ἕνεκα αὐτῆς τὸν Κῶν· ἥδη δέ, μεταβαλὼν γνώμην καὶ δέσας εἰς σχοινίον ἐξήκοντα κόμβους· « λάβετε, εἶπε πρὸς τοὺς Ἕλληνας, τὸ σχοινίον τοῦτο, καὶ ἅμα ἀπέλθω ἐπὶ τοὺς Σκύθας, λύετε καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἓνα κόμβον· ἐὰν δέ, λυθέντων οὕτω ὅλων τῶν κόμβων, δὲν ἐπανέλθω εἰσέτι, ἀποπλέετε τότε εἰς τὴν πατρίδα ὑμῶν. » Τὸ διήγημα τοῦτο εἶναι ἀξιόσημειωτον, ὅχι μόνον διότι καταδεικνύει τὸν ἐπικρατοῦντα τότε ἀφελῆ τῆς καταμετρήσεως τοῦ χρόνου τρόπον, ἀλλὰ καὶ διότι μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Δαρείου δὲν ἦτο νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ Ἰστρου εἰμὴ ἐὰν ἠναγκάζετο εἰς τοῦτο· ἐὰν ἐνίκα τοὺς Σκύθας, ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἦτο μᾶλλον, ὡς φαίνεται, νὰ βαδίσῃ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, ἥτοι τὴν σήμερον λεγομένην Ἀζοφικὴν θάλασσαν, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Περσίαν, διὰ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Εὐξείνου πόντου. Ἦλπισε δὲ ὅτι ἐντὸς ἐξήκοντα ἡμερῶν θέλει ἀποφασισθῇ τίνα ἐκ τῶν δύο ὁδῶν πρόκειται ν' ἀκολουθήσῃ, καὶ τούτου ἕνεκα παρήγγειλε τοὺς Ἕλληνας νὰ μὴ τὸν περιμένωσιν εἰμὴ τόσον μόνον χρόνον.

Δὲν θέλομεν ἱστορήσει τὰ περὶ τῆς ἐπέκεινα τοῦ Ἰστρου πορείας τοῦ Δαρείου, διότι ταῦτα, στερούμενα ἄλλως τε πάσης γεωγραφικῆς πιθανότητος, οὐδεμίαν ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν. Ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ ἐπιχείρημα ἀπέτυχε καὶ ὅτι ὁ Δαρεῖος, ὑποχωρήσας ἐν μέσῳ μυρίων κινδύνων, μικροῦ ἐδέησεν ἐπὶ τέλους νὰ μὴ ἰδῇ πλέον ποτὲ τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Τῶντι, εἶχον ἥδη παρέλθει αἱ ὀρθεῖσαι ἐξήκοντα ἡμέραι καὶ ὁ περσικὸς στρατὸς δὲν εἶχεν ἔτι ἐπιστρέψει, ὅτε αἴφνης Σκυθῶν μοῖρα ἐπῆλθε καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Δαρεῖος ἐπανέρχεται κακῶς ἔχων, προτρέπουσα τοὺς Ἕλληνας νὰ λύσωσι τὴν γέφυραν καὶ νὰ ἀναχωρήσωσιν, ἐπιτυχάνοντες οὕτω τὴν τε καταστροφὴν τοῦ μεγάλου βασιλέως καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπελευθέρωσιν. Κατ' ἀρχὰς ἡ πρότασις ἐφάνη ἀρεστὴ καὶ ὑπεστηρίχθη θερμῶς ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου, δεσπότου ἢ διοικητοῦ τῆς θρακικῆς χερσονήσου· ἀλλ' ὁ τῆς Μιλήτου ἡγεμὼν Ἰστιάδης, ἀντιπαρετήρησεν εἰς τοὺς συναδέλφους αὐτοῦ δυνάστας, ὅτι ἡ καταστροφὴ τοῦ Δαρείου δὲν συμφέρει εἰς αὐτούς κατ' οὐδένα λόγον· ὅτι ὁ λαὸς ἀποστρέφεται αὐτούς· ὅτι οὗτοι δὲν ἄρχουσιν εἰμὴ διὰ τῆς προστασίας τοῦ βασιλέως καὶ ὅτι ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ εἶναι ἀπώλεια αὐτῶν, ἡ δὲ σωτηρία αὐτοῦ αὐτῶν σωτηρία. Ὅθεν ἀπεκρούσθη ἡ γνώμη τοῦ Μιλτιάδου, ὑπερίσχυεν ὁ Ἰστιάδης, καὶ, διατηρηθεῖσης τῆς γεφύρας, ἡδυνήθη οὕτω ὁ Δαρεῖος νὰ περάσῃ

πάλιν ἐπ' αὐτῆς εἰς τὴν δεξιάν τοῦ ποταμοῦ ὄχθην. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔμελλεν ὁ Μιλτιάδης ἐκεῖνος νὰ καταφέρῃ πληγὴν εὐγενεστέραν κατὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως εἰς τὸ ἐν Μαθαρῶνι πεδίον τῆς μάχης· καὶ τὸ παράδοξον, αὐτὸς ὁ Ἰστιαῖος κατέστη πρωταίτιος τῆς μεγάλης τῶν Ἰώνων ἐπαναστάσεως.

Ἦδη δέ, ὁ Δαρεῖος, ἀπαλλαγείς τῶν κινδύνων τῆς σκυθικῆς ἐκστρατείας, ἐπέστρεψε διὰ τῆς Θράκης εἰς τὸν Ἑλλήσποντον καὶ ἐκ Σηστοῦ διεπέρασεν εἰς Ἀσίαν. Ἀλλὰ στρατὸς ἀξίολογος, ὑπὸ τὸν Μεγάβαζον, παρέμεινεν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἵνα συμπληρώσῃ τὴν κατάκτησιν τῆς Θράκης· καὶ κατέστησεν, ὡς φαίνεται, ὑποτελεῖς φόρου ἀπάσας τὰς θρακικὰς φυλὰς καὶ ἀπάσας τὰς ἑλληνικὰς ἀποικίας ὅσαι ἔκειντο μεταξὺ τοῦ Ἑλληςπόντου καὶ τοῦ ποταμοῦ Στρυμόνος. Τότε ὁ Δαρεῖος ἀντήμειψε τὴν πίστιν τοῦ Ἰστιαίου, ἐπιτρέψας αὐτῷ, κατ' αἴτησίν του, τὴν Ἡδωνίδα Μύρκινον, πόλιν κειμένην πρὸς τὸν κάτω Στρυμόνα· δὲν ἔλησμόνησε δὲ οὐδὲ τὸν Κώνη, ἀλλὰ κατέστησεν αὐτὸν δεσπότην Μιτυλήνης. Ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ Μιλτιάδης ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπῃ ἐπὶ τινα χρόνον τὴν θρακικὴν χερσόνησον. Αἱ δὲ κατακτήσεις τοῦ Μεγαβάζου δὲν περιωρίσθησαν εἰς τὴν δυτικὴν τοῦ Στρυμόνος ὄχθην. Ὁ περσικὸς στρατὸς, περάσας τὸν ποταμὸν τοῦτον, ἐνίκησε τοὺς Παίονας, καὶ κατέστησεν ὑποτελεῖς φόρου τοὺς Μακεδόνας, βασιλευμένους τότε ὑπὸ τοῦ Ἀμύντου. Πρὸς τούτοις ὁ στρατηγὸς Ὀτάνης, ὁ μετ' οὐ πολὺ διορισθεὶς ἡγεμὼν τῶν παραθαλασσίων δυνάμεων, ἀντὶ τοῦ Μεγαβάζου, ἐτιμώρησε πικρῶς πολλὰς περὶ τὴν Προποντίδα ἑλληνίδας πόλεις, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ἐξεπλήρωσαν τὸ καθήκον αὐτῶν ἐπὶ τῆς σκυθικῆς ἐκστρατείας καὶ ἠνώχλησαν μάλιστα τὸν ἀπὸ αὐτῆς ἐπανερχόμενον στρατὸν τοῦ Δαρείου. Ὁ Ὀτάνης ἐκυρίευσεν τὸ Βυζάντιον, τὴν Χαλκηδόνα, τὴν ἐν τῇ Τρωάδι Ἄντανδρον, τὸ Λαμπώνιον, καὶ διὰ συνδρομῆς τοῦ στόλου τῶν Λεσβίων, κατέκτησε τὰς νήσους Λῆμνον καὶ Ἰμβρον, κατοικουμένας μὲν μέχρι τῶν χρόνων τούτων ὑπὸ πελασγικῶν τινων φυλῶν, μετ' ὀλίγον δὲ, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, ἐξελληνισθείσας ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Δαρεῖος, ἐπιστρέψας εἰς Σάρδεϊς, κατέστησεν σάτραπην αὐτῶν τε καὶ ἀπάσης τῆς δυτικῆς μικρᾶς Ἀσίας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀρταφέρνην καὶ ἀπῆλθεν εἰς Σοῦσα, συνεπαγόμενος τὸν Ἰστιαῖον· διότι ὁ Μεγάβαζος εἶχε παρητηρήσει, ὅτι οὗτος, μένων εἰς Μύρκινον, ἠδύνατο νὰ ἀποβῇ ἐπικίδυνος εἰς τὸ κράτος. Ὅθεν ὁ Δαρεῖος

μετεκάλεσε τὸν ἄνδρα, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι εἶχε δῆθεν ἀνάγκην νὰ ἔχῃ αὐτὸν παρ' ἑαυτῷ ὡς φίλον καὶ σύμβουλον. Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ δὲ τοῦ Ἰστιαίου, ἡ Μίλητος ἐκυβερνᾷτο ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἀρισταγόρου· καὶ ἦτο τότε ἡ Μίλητος ἐν ἀκμῇ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς εὐημερίας, πρωτίστη ὁμολογουμένως τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐλληνίδων πόλεων.

Οὕτως εἶχον τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν πράγματα, ὅτε, περὶ τὸ 505 ἔτος πρὸ Χριστοῦ, ὁ πρῶν τύραννος τῶν Ἀθηνῶν Ἰππίας, ἀπελπισθεὶς νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχὴν διὰ συνδρομῆς τῶν Πελοποννησίων (σελ. 293—294), ἐπανῆλθεν εἰς Σίγειον καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Σάρδεις, ἐπικαλούμενος τὴν προστασίαν τοῦ Ἀρταφέρνης. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Δαρείου ἐφάνη εὐδιάθετος νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν δυνάστην, ἀλλὰ περιστάσεις τινὲς παρεμπесоῦσαι ἐπέφερον μὲν τὴν ἐπὶ τινὰ ἔτη ἀναβολὴν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ βουλευμάτος τούτου, κατέστησαν δὲ ἐνταύτῃ ἀναπόδραστον τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.

Αἱ νῆσοι αἱ καλούμεναι Κυκλάδες ἦσαν τότε ἔτι ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τῶν Περσῶν. Ἐκ δὲ τῶν νήσων τούτων ἡ Νάξος ἦτο εὐπορος καὶ εὐτυχῆς, εἶχε πολλοὺς κατοίκους, ἐλευθέρους τε καὶ δούλους, καὶ συνετήρει ἀξιώλογον μὲν στόλον, ὀκτακισχιλίους δὲ ὀπλίτας. Ὁ σύγχρονος τοῦ Πεισιστράτου τύραννος αὐτῆς Λύγδαμις καθηρέθη, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, παραδόντων τὰ πράγματα εἰς τοὺς ὀλιγαρχικοὺς· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ οἱ ὀλιγαρχικοὶ· οἵτινες, ἐξορισθέντες, κατέφυγον πρὸς τὸν δεσπότην τῆς Μιλήτου Ἀρισταγόραν, προθύμως ἀναλαβόντα νὰ συνδράμῃ αὐτοὺς, καταπίσαντα δὲ εἰς τοῦτο καὶ τὸν Ἀρταφέρνην, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ Νάξος εὐχερῶς δύναται νὰ ὑποταχθῇ, μετὰ δὲ τὴν Νάξον καὶ αἱ ἄλλαι Κυκλάδες, Πάρος, Ἄνδρος, Τήνος καὶ λοιπαὶ, ἐπὶ πᾶσι δὲ καὶ αὐτῇ ἡ μάλιστα λόγου ἁξία Εὐβοία. Ὅθεν, συνευδοκήσαντος τοῦ Δαρείου, παρεσκευάσθη στρατιὰ ἰσχυρά, πεζικὴ τε καὶ ναυτικὴ, ὑπὸ τὸν Πέρσην Μεγαβάτην, ὅστις ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὴν Νάξον, κατὰ τὸ ἐπιὸν ἔαρ, συνεπαγόμενος τὸν Ἀρισταγόραν καὶ τοὺς φυγάδας. Ἀλλὰ, πρὶν εἰσέτι φθάσωσιν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, διχονοοῦσιν ὁ Μεγαβάτης καὶ ὁ Ἀρισταγόρας, ὃ δὲ πρῶτος, ἀγανακτῆσας κατὰ τοῦ δευτέρου καὶ θέλων διὰ τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἐπιχειρήματος νὰ καταστρέψῃ αὐτὸν, διαμνηνύει εἰς τοὺς Ναξίους τὸν ἐπικρεμᾶμενον κίνδυνον· οἱ δὲ Ναξιοὶ, οἵτινες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδ' ὑπώπτευον τὴν ἀπειλὴν αὐτοῦ καὶ ἠδύναντο νὰ εὐρε-

θῶσιν ἐντελῶς ἀμέριμνοι, ἔσπευσαν ἤδη νὰ παρασκευασθῶσιν, ὁ δὲ στόλος, μετὰ τετράμηνον ματαίαν πολιορκίαν, ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ ἄπρακτος εἰς Ἰωνίαν.

Ἡ τοιαύτη τοῦ ἐπιχειρήματος τούτου ἐκβάσις ἔφερεν εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν τὸν Ἀρισταγόραν· διότι εἶχεν οὗτος κινήσει τὴν ὀργὴν τοῦ ἰσχυροῦ Μεγαβάτου, εἶχεν ἀπατήσει τὸν Ἀρταφέρνην καὶ ἰδίως δὲν ἤξευρε πῶς θέλει ἐκπληρώσει τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε νὰ ἀποζημιώσῃ αὐτὸν διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ στόλου. Ὁ Ἀρισταγόρας λοιπὸν δὲν εἶδεν ἄλλον τρόπον σωτηρίας δι' ἑαυτὸν εἰμὴ τὴν ἀπὸ τῶν Περσῶν ἀποστασίαν· συνέπεσε δὲ παραδόξως νὰ συλλάβῃ ταῦτοχρόνως τὴν αὐτὴν ιδέαν καὶ ὁ πενθηρὸς αὐτοῦ Ἰστιαῖος, ἂν καὶ δι' ἄλλους λόγους. Ὁ Ἰστιαῖος ἐπεθύμει νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐν Σούσοις ἐντίμου μὲν, ἀλλ' οὐδὲν ἤττον ὀχληρᾶς δι' αὐτὸν αἰχμαλωσίας· ἐσοφίσθη δὲ νὰ κινήσῃ εἰς τὴν παραλίαν ταραχήν τινα, πεποithῶς ὅτι θέλει ἀποσταλῇ αὐτόθι ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως ἵνα ἐπανορθώσῃ τὴν τάξιν· ὅθεν διεμήνυσε τὰ δέοντα περὶ τούτου πρὸς τὸν γαμβρὸν, ὅστις, ὦν καὶ οἰκοθεν εὐδιάθετος, συνεχάλεσεν ἀμέσως τοὺς κυριωτάτους τῶν ὁπαδῶν ἐν Μιλήτῳ καὶ καθυπέβαλεν εἰς αὐτοὺς τὸ περὶ ἀποστασίας βούλευμα. Εἶναι ἄξιον σημειώσεως ὅτι πάντες ἀπεδέξαντο προθύμως τὴν πρότασιν, πλὴν ἐνὸς μόνου ἀνδρὸς, τοῦ μιλησίου ἱστοριογράφου ἢ λογοποιοῦ Ἑκαταίου, ὅστις συνετῶς προεῖπεν ὅτι διὰ τὴν μεγάλην δύναμιν τοῦ Δαρείου τὸ ἐπιχείρημα θέλει βεβαίως ἀποτύχει. Ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη, καὶ ἐν τῷ ᾧμα ὁ Ἀρισταγόρας καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ ἀπεφάσισαν νὰ ἀποστατήσωσι καὶ νὰ καθαιρέσωσι πρὸ πάντων ἀπανταχοῦ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐλληνίδων πόλεων τοὺς δεσπότας, καταλύοντες μὲν οὕτω τὰ κυριώτατα τῆς περσικῆς κυριαρχίας ὅργανα καὶ στηρίγματα, περιποιούμενοι δὲ τὴν εὐνοίαν τῶν δῆμων. Ἡ εὐκαιρία ἦτο ἐπιτηδαιοτάτη ἵνα διὰ μίας ἐκτελεσθῇ τὸ τόλμημα τοῦτο. Ὁ ἀπὸ τῆς Νάξου ἐπανελθὼν στόλος δὲν εἶχεν ἔτι διαλυθῇ, ἀλλὰ διετέλει συνηγμένος εἰς Μυοῦντα, καὶ πολλοὶ τῶν δεσποτῶν διέτριβον αὐτόθι, ἄρχοντες τῶν πλοίων ὅσα παρέσχεν ἡ πόλις ἐκάστου. Ὅθεν ἐκπεμφθεὶς ἐκ Μιλήτου ὁ Ἰατραγόρας ἐκίνησεν εἰς στάσιν τοὺς ναύτας, συνέλαβε τοὺς πλείστους τῶν δεσποτῶν καὶ συναπῆγάγε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν στόλον, ὥστε οἱ ἐπαναστάται εὐρέθησαν οὕτω θαλασσοκρατοῦντες. Ἐνταῦτ' ὁ καὶ ὁ Ἀρισταγόρας, κηρύξας ἤδη ἐπισήμως τὴν κατὰ τοῦ Δαρείου ἐπανάστασιν, ἀπέ-

θετο, τοῦλάχιστον κατ' ἐπιφάνειαν, τὴν ἰδίαν ἀρχὴν καὶ ἀφοῦ προέ-
τρεψεν ἀπάσας τὰς πόλεις νὰ ἐκλέξωσι στρατηγοὺς καὶ νὰ παρασκευ-
ασθῶσιν εἰς ἄμυναν, ἀπῆλθεν αὐτὸς εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἑλλάδα ἵνα ζη-
τήσῃ ἰσχυράν τινα ἐπικουρίαν.

Καὶ πρῶτον μὲν ἀπετάθη φυσικῶ τῷ λόγῳ πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας,
οἵτινες ἐφημίζοντο ὡς προϊστάμενοι τῆς Ἑλλάδος. Ἐβασίλευον κατ'
ἐκεῖνο τοῦ χρόνου τῆς Σπάρτης ὁ Δημάρατος καὶ ὁ Κλεομένης· ἀλλ'
οὔτοι, ὡς καὶ οἱ ἔφοροι, ἀπεποιήθησαν πᾶσαν συνδρομὴν, μιμούμενοι
τὴν πολιτικὴν τῶν προκατόχων αὐτῶν, οἵτινες πρὸ 40 περίπου ἐτῶν,
οὐδεμίαν ὥσαύτως ἠθέλησαν νὰ δώσωσι βοήθειαν εἰς τοὺς ἐν Ἀσίᾳ
Ἕλληνας ὑπὸ τοῦ Κύρου πολεμηθέντας. Ὁ Ἀρισταγόρας εἶχεν ἰδίως
ἀγωνισθῆ νὰ καταπείσῃ τὸν Κλεομένην, ὡς ἰσχυρότερον τῶν δύο βασι-
λέων, ἐπὶ δὲ τούτῳ κατήντησε καὶ μέχρι τῆς δωροδοκίας, ἀπέτυχεν
ὅμως· καὶ τότε ἐτράπη πρὸς τὰς Ἀθήνας, οὓσας ἤδη ὁμολογουμένως
δευτέραν κατὰ τὴν δύναμιν πόλιν τῆς Ἑλλάδος. Ὑπῆρξε δὲ ἐνταῦθα
εὐτυχέστερος, οὐ μόνον διότι αἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Πεισιστράτου ἤρχισαν
νὰ προσοικειῶνται τοὺς Ἴωνας, ἀλλὰ καὶ διότι ἤξευρον ὅτι ὁ Ἰππίας
ζητεῖ τὴν ἐπικουρίαν τῶν Περσῶν καὶ ὅτι οἱ Πέρσαι ἦσαν εὐδιάθετοι
νὰ δώσωσι τὴν ἐπικουρίαν ταύτην· ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον μέγιστον
συμφέρον νὰ ἀπασχολήσωσιν αὐτοὺς ὅσον ἐνδέχεται εἰς τὰ ἴδια, διό
καὶ ἐψήφισαντο ἐν τῷ ἅμα νὰ πέμψωσιν εἰς βοήθειαν τῶν ἐπαναστάν-
των Ἰώνων εἴκοσι ναῦς, ὑπὸ στρατηγὸν τὸν Μελάνθιον. Ὁ Ἡρόδοτος,
ἱστορῶν ταῦτα, λέγει ὅτι ὁ Ἀρισταγόρας ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ πλα-
νήσῃ ἕνα μόνον Λακεδαιμόνιον, τὸν Κλεομένην, ἠπάτησε τρεῖς μυριά-
δας Ἀθηναίων καὶ παρατηρεῖ ὅτι εὐκολώτερον εἶναι, ὡς φαίνεται, νὰ
ἀπατήσῃ τις πολλοὺς ἢ ἕνα. Ἀλλὰ τοῦτο, ἀληθὲς ἐνίοτε, ἐπὶ τοῦ προ-
κειμένου δὲν ἔχει τι ἀκριβείας. Ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἰώνων ὑπῆρξε βε-
βαίως πρᾶξις ἀσύνητος, ὅπως κάλλιστα ἐχαρακτήρισεν αὐτὴν ὁ Ἐκα-
ταῖος· ἐκινήθη ὑπὸ τῆς ἰδιοτελείας δύο ἀνθρώπων, οἵτινες, ὡς θέλομεν
ἰδεῖ, οὐδὲ τὴν γενναιότητα ἔσχον νὰ συμμερισθῶσι μέχρι τέλους τὴν
τύχην τῶν συμπολιτῶν καὶ ἂν συγκρίνωμεν τὴν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως
κατάστασιν τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐλληνίδων πόλεων, ὅχι πρὸς τὸν
ὄλεθρον ὃν ἔπαθον κατατροπωθεῖσαι μετ' οὐ πολὺ, ἀλλὰ πρὸς τὴν κα-
τάστασιν εἰς ἣν περιῆλθον βραδύτερον, ὅτε, μετὰ τοὺς μεγάλους τοῦ
ἐλληνισμοῦ θριάμβους, ὑπέκυψαν εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῶν ἐνταῦθα Ἑλλή-
νων, ἀνάγκη τῇ ἀληθείᾳ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι δὲν ὠφελήθησαν πολὺ

ἐκ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς τῆς κυριαρχίας. Ὅτι ὅμως, γενομένης ἀπαξ τῆς ἐπαναστάσεως, τὸ συμφέρον οὐ μόνον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. ἀλλὰ καὶ τῆς Σπάρτης, καὶ τῆς Ἑλλάδος συμπάσης ἦτο νὰ δράμῃ εἰς βοήθειαν αὐτῆς, εἶναι ἀναμφισβήτητον ἂν ἡ Ἑλλὰς τότε κατέβαλλεν, ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀσίᾳ ὁμογενῶν, τὸ ἥμισυ τῶν ἀγῶνων οὓς μετ' οὐ πολὺ ἠναγκάσθη νὰ καταβάλλῃ ὑπὲρ τῆς ἰδίας σωτηρίας, πολλῶν συμφορῶν ἤθελεν ἀπαλλάξαι ὁλόκληρον τὸ ἔθνος· διότι ἀμφιβολία δὲν εἶναι ὅτι ἡδύνατο νὰ κατορθώσῃ εἰς πολὺ εὐτυχεστέρας περιστάσεις ὅ,τι κατώρθωσε μετὰ εἰκοσιν ἔτη εἰς περιστάσεις ὀλιγώτερον εὐτυχεῖς, ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀσφαλίσῃ ἕκτοτε τὴν ἐλευθερίαν τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἑλλήνων καὶ νὰ προλάβῃ οὕτω πᾶσαν μηδικὴν κατὰ τῆς κυρίως Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. Δὲν ἠπατήθησαν λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι οἱ ἀποδεξάμενοι τὴν πρότασιν τοῦ Ἀρισταγόρου· ἠπατήθη ὁ Κλεομένης, ὁ μὴ ἀποδεξάμενος αὐτήν· ἀλλ' ἡ πολιτικὴ τῆς Σπάρτης ἐρρυθμίσθη αἰεποτε κατὰ τὸ ἴδιον αὐτῆς συμφέρον, ὅχι κατὰ τὸ κοινὸν συμφέρον τῆς Ἑλλάδος. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ Σπάρτη δὲν ἐκινδύνευεν ἀμέσως, ἄρα δὲν ἐθεώρησε πρέπον νὰ κοινωνήσῃ τοῦ ἀγῶνος· ἀδιάφορον ἂν προέκειτο περὶ τῆς τύχης ὁλοκλήρου τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους· ἂν καὶ ἡ ἀλήθεια ἀπαιτεῖ νὰ μὴ ἀρνηθῶμεν ἄφ' ἑτέρου, ὅτι τὸ πανελλήνιον αἰσθημα, τὸ ὁποῖον θέλομεν ἰδεῖ μετὰ τινα ἔτη τοσοῦτον λαμπρῶς ἐν Ἀθήναις ἀναπτυσσόμενον περὶ τὸ 500 ἔτος, οὐδ' ἐν ταύτῃ τῇ πόλει εἶχεν ἔτι ἀνθήσει· καὶ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι αὐτοὶ ἐβοήθησαν ἤδη τοὺς Ἰωνας μᾶλλον ἔνεκα τοῦ ἰδίου κινδύνου ἢ ἔνεκα πανελληνίων συμφερόντων· διὸ οὔτε ἀποχρῶσαν δύναμιν ἐξέπεμψαν, οὔτε ἐπέμειναν μέχρι τέλους εἰς τὸν ἀγῶνα.

Παρεκτός τῶν Ἀθηνῶν, μία ἔτι ἐλληνικὴ πόλις ἐκ τῶν ἐνταῦθα, ἤκουσε τὰς δεήσεις τῶν ἐν Ἀσίᾳ ὁμογενῶν, ἡ ἐπὶ τῆς Εὐβοίας Ἐρέτρια, ἣτις ἀπέστειλε πρὸς τοὺς Μιλησίους πέντε πλοῖα, εὐγνωμονοῦσα δι' ἣν εἶχεν ἄλλοτε λάβει παρ' αὐτῶν συνδρομὴν εἰς τὸν πρὸς τοὺς Χαλκιδεῖς πόλεμον αὐτῆς. Ὅτε ἔφθασαν τὰ 25 ταῦτα πλοῖα εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰωνίας, εὖρον, ὡς φαίνεται, τοὺς Πέρσας πολιορκοῦντας τὴν Μίλητον. Ὅθεν ὁ Ἀρισταγόρας ἐπεχείρησεν ἀντιπερισπασμὸν, ἐκπέμψας ἐξ Ἐφέσου δύναμιν Ἰόνων, Ἀθηναίων καὶ Ἐρετριέων, ἵνα κυριεύσωσι τὰς Σάρδεϊς. Καὶ ἡ μὲν πόλις κατελήφθη, ἀλλ' ὁ Ἀρταφέρνης, ὁχυρωθεὶς εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἔσπευσε νὰ μετακκλήσῃ τὸν τε πολιορ-

κοῦντα τὴν Μίλητον στρατὸν καὶ ἄλλας δυνάμεις συνέπεσε δὲ νὰ ἐμπρησθῇ καὶ ἡ πόλις. ἥς αἱ πλεῖσται οἰκίαι ἦσαν καλάμιναι, καὶ ὅσαι ἦσαν πλίνθιναι, εἶχον ἐκ καλάμου τὰς ὀροφάς· ὥστε οἱ Ἕλληνες ἐνόμισαν φρόνιμον νὰ ὑποχωρήσωσιν, ἐν δὲ τῇ ὑποχωρήσει ταύτῃ κατετροπώθησαν ὀλοσχερῶς, περὶ Ἐφεσον, ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἀρταφέρους, εἰς μάχην, καθ' ἣν ἔπεσον πολλοὶ τε ἄλλοι ὀνομαστοὶ καὶ ὁ στρατηγὸς τῶν Ἑρετριέων Εὐαλκίδης, ὃν ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης ὡς στεφανωθέντα ἄλλοτε εἰς πολλοὺς δημοτελεῖς ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην οἱ Ἀθηναῖοι ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια. Οὐδὲν ἤττον ἡ ἐπανάστασις ἐξηπλώθη, διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἀρισταγόρου, ἀπὸ Βυζαντίου πρὸς βορρᾶν, μέχρι Κύπρου πρὸς μεσημβρίαν· μετέσχον δὲ αὐτῆς καὶ ἐκ τῶν ἐγχωρίων οἱ Κᾶρες καὶ οἱ Καῦνιοι. Ἀλλὰ καὶ οἱ Πέρσαι τότε συντονώτερον παρεσκευάσθησαν· προσήγαγον εἰς τὸ Αἰγαῖον τὸν φοινικικὸν στόλον, δι' οὗ ἀπεβίβασαν εἰς Κύπρον στρατιὰν Κιλικίων καὶ Αἰγυπτίων, ὑπὸ τὸν Πέρσην Ἀρτύβιον, ἐνίσχυσαν δὲ καὶ τὸν στρατὸν τοῦ Ἀρταφέρους εἰς Σάρδεις τοσοῦτον, ὥστε οὗτος ἠδυνήθη νὰ ἐνεργήσῃ ἤδη διὰ μιᾶς καθ' ὅλην τὴν παραλίαν τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀπὸ τῆς Προποντίδος μέχρι τῆς ἄκρας Τριοπίου.

Ὁ στόλος τῶν Ἰώνων, ἐπελθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Κυπρίων, κατετρόπωσε τοὺς Φοίνικας· ἀλλὰ διὰ ξηρᾶς οἱ Κύπριοι, εἰ καὶ καλῶς ἀγωνισθέντες, ἠττήθησαν ὑπὸ τοῦ πεζικοῦ τῶν Περσῶν στρατοῦ· πᾶσαι δὲ αἱ πόλεις τῆς νήσου, ἀφ' οὗ ἐπὶ τινα χρόνον γενναίως ἀντέστησαν, ἐπὶ τέλους καθυπετάχθησαν αὐτῇς εἰς τοὺς Πέρσας. Ἀφ' ἐτέρου ὁ κύριος τοῦ Δαρείου στρατὸς, ὁ εἰς Σάρδεις ἀθροισθεὶς, ὥρμησεν ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν παραλίαν, κατέστησεν ὑποχειρίους τοὺς παρὰ τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Ἑλλήσποντον Ἕλληνας, ἐκυρίευσε πολλὰς ἰωνικὰς καὶ αἰολικὰς πόλεις, ἐνίκησε δὲ καὶ αὐτοὺς τοὺς Κᾶρας, καὶ αὐτοὺς τοὺς Μιλησίους. Ἀλλὰ οἱ Κᾶρες ἐπέμειναν ἀμυνόμενοι· ἡ Μίλητος δὲν ἦτο εὐκολον νὰ καταβληθῇ· κατὰ θάλασσαν ὑπερίσχυον οἱ Ἴωνες· τὰ πράγματα λοιπὸν δὲν εἶχον περιέλθει ἔτι εἰς τὴν ἐσχάτην ἀμνηχανίαν, ὅτε ὁ Ἀρισταγόρας, ὅστις ἐδειξεν ἐν γένει, καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν διαγωγὴν, ἀπερίσκειπτον ἐλαφρότητα, ἀπελπισθεὶς, ἐγκατέλιπεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κινδύνου τοὺς συμπολίτας, οὓς αὐτὸς εἶχεν ὠθήσει εἰς ἐπανάστασιν, καὶ ἐζήτησε νὰ κταφύγῃ μετὰ τινων φίλων εἰς τὴν Θράκην, ὅπου ὅμως μετ' ὀλίγων αὐτὸς τε καὶ οἱ περὶ αὐτὸν σχεδὸν πάντες κακῶς ἀπώλοντο, ὑπὸ τινων Θρᾷκων. Ὁμοίαν καὶ ἔτι χεῖρονα τύχην ἔλαβεν ὁ πενθερὸς αὐτοῦ Ἰστι-

αἶος, ὅς τις δὲν ὑπῆρξεν ἀπλῶς ἀπερίσκεπτος, ὅπως ὁ Ἀρισταγόρας, ἀλλ' ἀνεδείχθη, καθ' ὅλον τὸν βίον, μοχθηρὸς ἄνθρωπος. Ὁ Δαρεῖος, μαθὼν τὸ κίνημα τῶν Ἰώνων, κατ' ἀρχὰς ὑπώπτευσε τὴν ἀλήθειαν καὶ ὑπέλαβεν αἷτιον τοῦ κακοῦ τὸν Ἰστιαῖον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον οὗτος κατώρθωσε, διὰ πολλῶν περιαιτολογιῶν καὶ διαβεβαιώσεων, νὰ καταπέιση τὸν μέγαν βασιλέα, ὅτι ἂν ἦτο παρὼν εἰς Μίλητον, ποτὲ τιαυτὴ συμφορὰ δὲν ἦθελεν ἐπέλθαι, καὶ ὅτι ἂν ἦδη ἀποσταλῇ αὐτόθι, θέλει καταβάλει τὴν ἐπανάστασιν, παραδώσει τὸν προδότην Ἀρισταγόραν εἰς χεῖρας τῆς ἐξουσίας, καὶ ἄλλα τεράστια κατορθώσει. Οὕτως ἀνακτῆσας τὴν ἐλευθερίαν, ἔφθασεν εἰς Σάρδεις. Ἐνταῦθα ὅμως ὁ Ἀρταφέρνης, κάλλιον ὢν πεπληροφορημένος περὶ τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων, ἐξήγησεν αὐτῷ σαφῶς ὅτι θεωρεῖ αὐτὸν καὶ ὅχι ἄλλον τινὰ πρωτοῦργον τοῦ ὅλου τούτου δράματος. « Ἄκουσέ με, Ἰστιαιε, τὸν εἶπε, πῶς νομίζω ὅτι συνέβησαν τὰ πράγματα ταῦτα· τὸ ὑπόδημα τοῦτο τὸ ἔρραψας μὲν σὺ, τὸ ἐφόρεσε δὲ ὁ Ἀρισταγόρας. » Ὡστε ὁ Ἰστιαῖος, βλέπων ἑαυτὸν κινδυνεύοντα, ἔφυγε διὰ νυκτὸς πρὸς τὴν παραλίαν, καὶ ἀπέπλευσεν εἰς Χίον. Ἐνταῦθα κατ' ἀρχὰς συνελήφθη ὡς φίλος τοῦ Δαρείου, καὶ τῶν Ἰώνων ἐχθρὸς· μετ' ὀλίγον δὲ ἀπελύθη, βεβαιώσας ὅχι μόνον ὅτι αὐτὸς ὑπεκίνησε τὴν ἐπανάστασιν, ὅπερ ἦτο μέχρι τινὸς ἀληθές, ἀλλὰ εἰπὼν καὶ τὸ μέγα τοῦτο ψεῦμα, ὅτι ὑπεκίνησεν αὐτὴν, διότι εἶχε μάθει ὅτι ὁ Δαρεῖος ἐμελέτα νὰ ποιήσῃ ἀναστάτους τοὺς Ἴωνας, μεταφέροντας αὐτοὺς εἰς Φοινίκην, μετακομίζων δὲ ἀντ' αὐτῶν τοὺς Φοίνικας εἰς Ἰωνίαν. Οἱ Χῖοι, ἐκλαβόντες ἦδη τὸν ἄνδρα ὡς φίλον εἰλικρινῇ τῶν Ἑλλήνων, μετεβίβασαν αὐτὸν εἰς Μίλητον. Ὁ δὲ, πρὶν ἀπέλθῃ, θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἀρταφέρνην, ἔπεμψεν εἰς Σάρδεις πρὸς τινὰς τῶν μεγιστάνων Περσῶν γράμματα, εἰς τὰ ὅποια ἐλάλει πρὸς αὐτοὺς ὡς δῆθεν πρὸ καιροῦ ὄντας συνεννοημένους μετ' αὐτοῦ, ἵνα ἀποστατήσωσι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Δαρείου καὶ ἐφρόντισεν ὥστε τὰ γράμματα ταῦτα νὰ περιέλθωσιν εἰς χεῖρας τοῦ σατράπου, ὅς τις ἐθανάτωσε τότε ἀδίκως πολλοὺς ἐκ τῶν ἀθῶων ἐκείνων ἀνθρώπων. Οἱ Μιλήσιοι ἐν τούτοις οὐδεμίαν εἶχον ὀρεξιν νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν δυνάστην· καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ διὰ νυκτὸς καὶ βίας εἰς τὴν πόλιν, ἀπέκρουσαν αὐτὸν, πληγωθέντα μάλιστα κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην εἰς τὸν μηρόν. Ὄθεν ὁ Ἰστιαῖος ἐπανῆλθεν εἰς Χίον· ἀλλ' οἱ Χῖοι δὲν ἠθέλησαν νὰ δώσωσιν αὐτῷ βοήθειαν τινά. Ἐπορεύθη λοιπὸν εἰς Λέσβον, καὶ ἐνταῦθα λαβὼν ὀκτὼ τριήρεις, ἤρχισε λη-

στεύων πολλὰς πόλεις καὶ νήσους καὶ πλοῖα, μὴ σεβόμενος οὐδὲ τὰ ἰωνικὰ πλοῖα, μέχρις οὗ, καταβληθείσης τῆς ἐπαναστάσεως, συνελήφθη ὑπὸ τοῦ περσικοῦ στρατοῦ· καὶ τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ ἀνεσταύρωσεν ὁ Ἀρταφέρνης εἰς Σάρδεις, τὴν δὲ κεφαλὴν, ταριχεύσας, ἐπεμψε πρὸς τὸν Δαρεῖον εἰς Σοῦτα. Ὁ μέγας βασιλεὺς, ὅστις ἦτο ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ εἶχεν αἰσθητά βεβαίως εὐγενέστερα τοῦ Ἰστιαίου, ἐλυπήθη διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ· καὶ διέταξε νὰ λούσῃσι καὶ νὰ θάψωσιν εὐπρεπῶς τὴν κεφαλὴν του, μὴ λησμονήσας, οὐδὲ μετὰ τὰς τοσούτας τοῦ ἀρχαίου δυνάστου τῆς Μιλήτου κακουργίας, τὴν περὶ τὸν ποταμὸν Ἰστρον εὐεργεσίαν.

Ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ οἰκτρὰ αὕτη τύχη τῶν δύο πρωταιτίων τῆς ἰωνικῆς ἐπαναστάσεως, ἀντιπαρβαλλομένη πρὸς τὰς συμφορὰς ὅσας ἐμελλον νὰ πάθωσιν αἱ ἑλληνικαὶ πόλεις τὰς ὁποίας οὗτοι εἶχον ἐξωθήσει εἰς τὸν ἀσύνετον ἐκεῖνον ἀγῶνα. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Κυπρίων, ὁ Ἀρταφέρνης συνεκέντρωσεν ἅπασαν τὴν περσικὴν καὶ τὴν ναυτικὴν τῶν Περσῶν δύναμιν κατὰ τῆς Μιλήτου. Οἱ πρόβουλοι τῶν Ἰώνων, συνελθόντες εἰς τὸ κοινὸν συνέδριον τὸ καλούμενον Πανιώνιον, ἐνόμισαν μάταιον νὰ ἀντιταχθῶσι κατὰ ζήρην εἰς τὴν ὑπέρογκον ἐκείνην δύναμιν· ἀπεφάσισαν δὲ νὰ ἐπιτρέψωσι μὲν εἰς τοὺς Μιλησίους τὴν ἄμυναν τῶν ἰδίων αὐτῶν τειχῶν, νὰ προπολεμήσωσι δὲ αὐτοὶ κατὰ θάλασσαν ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης· ἐπὶ τούτῳ ὁ πανιώνιος στόλος, μεθ' οὗ συνετάχσετο καὶ ἡ αἰολικὴ Λέσβος, ἠθροίσθη εἰς Λάδην, τότε μὲν οὔσαν μικρὰν νῆσον, παρὰ τῇ πόλει τῶν Μιλησίων, σήμερον δὲ, διὰ τῶν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Μαιάνδρου προεχώσεων, ἐνωθεῖσαν μετὰ τῆς στερεᾶς. Τὸ πρὸς ἀνκτολὰς κέρας εἶχον αὐτοὶ οἱ Μιλήσιοι, μετὰ πλοίων 80· ἐν τῷ μέσῳ ἕστησαν 100 πλοῖα τῶν Χίων· εἰς δὲ τὸ πρὸς δυσμὰς κέρας ἐτάσσοντο 60 πλοῖα τῶν Σαμίων. Τὸ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν Μιλησίων καὶ τῶν Χίων διάστημα ἐπληροῦτο διὰ 12 πλοίων τῆς Πριήνης, 3 τοῦ Μυοῦντος καὶ 17 τῆς Τέω· τὸ δὲ μεταξύ Χίων καὶ Σαμίων, διὰ 8 πλοίων τῶν Ἐρυθρῶν, 3 τῆς Φωκαίας καὶ 70 τῆς Λέσβου. Οὕτως ἡ ὅλη ναυτικὴ δύναμις συνεποσῶτο εἰς πλοῖα 353, καὶ οὐδένα βεβαίως εἶχε λόγον νὰ φοβηθῇ τοὺς ἀντιπάλους. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ φοινικὸς στόλος συνέκειτο ἐκ πλοίων 600· ἀλλὰ παρεκτὸς τοῦ ὅτι πρὸ μικροῦ οἱ Ἴωνες εἶχον κατατροπώσει τοὺς Φοίνικας περὶ Κύπρον, αὐτοὶ μηδεμίαν ἔτι παθόντες ἤτταν, θέλομεν μετ' ὀλίγα ἔτι ἰδεῖ εἰς Σαλαμίνα, στόλον ἑλληνικὸν ἰσοδύναμον σχεδὸν τοῦ παρόντος ἰωνικοῦ, κα-

ταβαλόντα στόλον περσικὸν ἀσυγκρίτῳ λόγῳ πολυαριθμότερον τοῦ ἐν-
ταῦθα παραταχθέντος φοινικικοῦ. Ἡ ἀνδρεία τῶν Ἰώνων δὲν ἦτο ὑπο-
δεεστέρα τῆς ἀνδρείας τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων, τὴν δὲ φιλοπατρίαν
αὐτῶν μαρτυρεῖ τοῦτο· κατ' εἰσήγησιν τοῦ Ἀρταφέρνου· πολλοὶ τῶν
δεσποτῶν τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ τοῦ Ἀρισταγόρου κα-
θαιρεθέντων καὶ νῦν ἐν τῷ περσικῷ στρατοπέδῳ εὕρισκομένων, συνεν-
νοήθησαν ἤδη κρυφίως ἕκαστος μετὰ τῶν συμπολιτῶν, ὑποσχόμενοι
πολλὰ μὲν ἐκ μέρους τῶν Περσῶν ἀγαθὰ ἔαν αὐτομολήσωσι πρὸς τοὺτους,
φοβερὰ δὲ ἀπειλοῦντες δεινὰ ἔαν ἐπιμείνωσιν ἀντιστάμενοι· καὶ ὁμως
οὐδεὶς τότε ἀνεδείχθη ὁ προδότης, πάντες δ' ἐνέμειναν πιστοὶ εἰς τὸν
ἀγῶνα. Ἀλλ' ὅτι ἔλλειπεν ἀπὸ τοῦ ἰωνικοῦ στόλου ἦτο ἐνότης διευθύ-
σεως καὶ ἀποχρῶσα πειθαρχία. Ἡ ναυτικὴ μοῖρα ἐκάστης πόλεως εἶχε
τὸν ἴδιον αὐτῆς ἡγεμόνα, κοινὸς δὲ τοῦ στόλου ναύαρχος οὐδεὶς ἀναφέρε-
ται. Μεταξὺ τῶν κατ' ἰδίαν τούτων στρατηγῶν ὑπῆρχεν εἰς, ὁ Φωκαεύς
Διονύσιος, ὅστις ἐφαίνετο ὑπέρεχων πάντων ἐπὶ τόλμῃ καὶ δραστηριό-
τητι, ὥστε ἂν ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ κινδύνου, αὐτὸς ἀνελάμβανε τὴν τῶν
ὅλων ἀρχηγίαν, ὅπως ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν Σαλαμῖνι, οἱ Ἴωνες βεβαίως
ἀνεδείκνυντο νικηταί. Ἀλλ' ὁ Θεμιστοκλῆς συνέπεσε νὰ ἀρχῇ τῆς πο-
λυαριθμοτέρας ναυτικῆς μοίρας· διὸ, καὶ τοι στρατηγοῦντος ἐπὶ ψιλῷ
ὀνόματι τοῦ Σπαρτιάτου Εὐρυβιάδου, ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Ἀθηναίου
ἡγεμόνος, ἐρειδομένη καὶ ἐπὶ τῆς ὕλικῆς ὑπεροχῆς τῶν ὑπ' αὐτὸν τε-
ταγμένων πλοίων, κατῴρθωσεν ἐπὶ τέλους ν' ἀρπάσῃ τὴν πραγματικὴν
τοῦ ἀγῶνος διευθύνσιν καὶ νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς αἴσιον πέρας. Κατὰ δυσ-
τυχίαν ὁ Διονύσιος δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο, διότι ἄρχων τῆς μι-
κροτέρας τοῦ ἰωνικοῦ στόλου μοίρας, οὐδὲν ἐνέπνεε σέβας ὥς ἐκ τῆς
δυνάμεως ἦν ἦγεν. Ἡ Φώκαια, ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκατονταετηρίδος το-
σοῦτον ἰσχυρὰ οὖσα ναυτικὴ πόλις, εἶχεν ἐν τῷ μεταξὺ, μετὰ τὴν περ-
σικὴν κατάκτησιν, τοσοῦτον ἐκπέσει τῆς πάλαι ἀκμῆς, ὥστε ἤδη δὲν
ἐπεμψεν εἰς τὸ πεδίου τῆς μάχης εἰμὴ 3 πλοῖα, οὐδὲ ἐπέζη τὸ ἀρχαῖον
αὐτῆς ναυσίβιον πνεῦμα εἰμὴ ἐντὸς τοῦ στήθους τοῦ στρατηγοῦ αὐτῆς.
Ὅτε ὁ Διονύσιος εἶδε τοὺς Ἴωνας εἰς Λάδην ἡθροισμένους, καὶ κατὰ
μὲν τὴν προθυμίαν, τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν ἀμοιβαίαν ἀμιλλαν
οὐδενὸς ὑποδεεστέρους, ἀπεστερημένους δὲ ναυτικῆς πειθαρχίας καὶ
ἀσκήσεως καὶ οὐδόλως ἀφορῶντας εἰς τὰ ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς μάχης πρα-
κτέα, ἐνόησε τὸν ἐντεῦθεν ἐπικρεμáμενον κίνδυνον, καὶ καθυπέβαλε
περὶ τούτου εἰς αὐτοὺς ἐμβριθεστάτας παρατηρήσεις. « Τὰ πράγματα

ἡμῶν, ἄνδρες Ἴωνες, εἶπεν, εὐρίσκονται ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, διότι πρόκειται νὰ γίνωμεν ἢ ἐλεύθεροι, ἢ δοῦλοι, καὶ δοῦλοι μάλιστα συλληφθέντες μετὰ τὴν δραπέτευσιν. Ἐὰν ἐκπληρώσητε τὸ καθήκον ὑμῶν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦτο θέλει ἀποβῇ ἐπιπονον ὥπως οὖν εἰς ὑμᾶς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θέλετε ἐπιτύχει βεβαίαν νίκην καὶ ἐλευθερίαν. Ἐὰν ὅμως ἐπιμείνητε εἰς τὴν παρούσαν ῥαθυμίαν καὶ ἀταξίαν, οὐδεμίαν ἔχετε ἐλπίδα ν' ἀποφύγητε τὴν τιμωρίαν τοῦ βασιλέως ἕνεκα τῆς ἀποστασίας ὑμῶν. Πεισθῆτε λοιπὸν εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰς παραγγелиάς μου· καὶ σὰς ὑπόσχομαι, θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων, ἢ παντάπασιν νὰ μὴ ἀντιπαραταχθῶσιν οἱ πολέμιοι, ἢ, ἀντιπαραταχθέντες, νὰ νικηθῶσι κατὰ κράτος.»

Ἡ σύνεσις τῆς συμβουλῆς ταύτης ἦτο τοσοῦτω πρόδηλος, ὥστε οἱ Ἴωνες, ἐγκαταλιπόντες τὰς ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Λάδης ἀναπαυτικὰς αὐτῶν σκηνάς, καὶ ἐπιβάντες εἰς τὰ πλοῖα, καθυπεβλήθησαν εἰς ὅλας τὰς ναυτικὰς ἐργασίας καὶ ἀσκήσεις, ὅσας ἀπῆτησε παρ' αὐτῶν ὁ Διονύσιος. Οἱ ἐρέται καὶ οἱ ὁπλίται ἐγυμνάζοντο ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων καὶ ὅσakis δὲ ἔπαυον τὰ γυμνάσια αὐτῶν, πάλιν τὰ πλοῖα ἔμενον ἐπ' ἀγκυρῶν καὶ τὰ πληρώματα ἐπὶ τῶν πλοίων, ἀντὶ, ὥς πρότερον, νὰ ἀνασύρωνται μὲν τὰ πλοῖα εἰς τὴν παραλίαν, νὰ διατρέβωσι δὲ τὰ πληρώματα ἐπὶ τῆς στερεᾶς. Ἀλλὰ μόλις ἐπτά ἡμέρας ἔπραξαν ταῦτα ὑπὸ θερμοῦ θερινοῦ ἡλίου ταλαιπωρούμενοι, καὶ ἤρχισαν νὰ γογγύζωσι κατὰ τοῦ ἀλαζόνος ἐκείνου Φωκαέως, ὅστις τρία μόνον ἔχων πλοῖα, ἐσφετερίσθη τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλη τὴν θέλησίν του εἰς ὁλόκληρον τὸν στόλον, ἐπαγαγὼν εἰς αὐτὸν ἀφόρητα δεινά· διότι, προσέθετον, πολλοὶ ἤδη νοσοῦσι, καὶ πολλοὶ θέλουσι προδῆλως μετ' ὀλίγον πάθει τὸ αὐτό. « Τῇ ἀληθείᾳ, ἀνέκραξαν ἐπὶ τέλους, προτιμότερα τῶν παρόντων κακῶν ἢ περσικὴ δουλεία καὶ πᾶσα ἄλλη συμφορά· ὅθεν παύσωμεν πειθόμενοι εἰς αὐτὸν τοῦ λοιποῦ. » Καὶ τῶνόντι ἔπαυσαν ἐκτελοῦντες τὰ παραγγέλματα τοῦ ἀνδρὸς, ἔστησαν πάλιν σκηνάς ἐν τῇ νήσῳ καὶ διέτριθον ἐν αὐταῖς, ὥς πρότερον, ἀπολαμβάνοντες τὴν σκιάν, τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὰς ἀπράγμονας συνδιαλέξεις. Ἀλλ' ἔμελλον νὰ τιμωρηθῶσι πικρῶς διὰ τὴν ῥαθυμίαν ταύτην καὶ τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι οὐδεὶς τῶν στρατηγῶν τῶν μεγαλητέρων μοιρῶν, τῶν μοιρῶν τῆς Μιλήτου, τῆς Σάμου, τῆς Χίου ἢ τῆς Λέσβου, ἀνέλαβε νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν Φωκαέα Διονύσιον. Ἡ δυστυχὴς ἐκείνη ἰωνικὴ ἐπανάστασις παρίστησιν ἐντελῇ ἑλλειψιν ἀνδρῶν ἀξίων νὰ κυβερνήσωσιν αὐτήν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν οἱ Ἴωνες ἔπαυσαν πειθόμενοι εἰς τὸν Διο-

νύσιον, τὸ στρατόπεδον αὐτῶν περιῆλθεν εἰς δεινὴν ἀταξίαν καὶ δυσπιστίαν. Τινὲς κατανοοῦντες ὅτι οὕτως ἔχοντες, ἤτο ἀδύνατον ν' ἀντιπαρταχθῶσιν ἀπὸ κοινοῦ εἰς μάχην μεγάλην, ἤρχισαν νὰ μετανοῶσι διότι ἀπέριψαν τὰς συμβιβαστικὰς προτάσεις τῶν δεσποτῶν οἱ δὲ Σάμιοι, μὴ ἀρκούμενοι εἰς ἀπλὴν μετάνοιαν, συνεννοήθησαν κρυφίως μετὰ τοῦ γνωστοῦ εἰς ἡμᾶς Αἰάκου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Συλοσῶντος, καὶ λαβόντες παρ' αὐτοῦ νέας ὑποσχέσεις, ἀνθυπέσχοντο νὰ λειποτακτήσωσιν, ἅμα δοθείσης περιστάσεως. Τῷ οὖν, τὴν ἡμέραν τῆς μάχης, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δύο στόλοι ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ συγκρουσθῶσιν, ἀπέπλευσαν διὰ μιᾶς ὅλοι οἱ Σάμιοι ἐκ τῆς τάξεως, πλὴν ἑνδεκα πλοίων, τῶν ὁποίων οἱ κυβερνῆται ἀπετροπιάσθησαν τὴν τοιαύτην προδοσίαν. Τὸ δὲ παράδειγμα τοῦτο τῶν Σαμίων ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι Ἴωνες, πρὸ πάντων οἱ Λέσβιοι· ἀλλὰ οἱ Χίοι ὧν τὰ 100 πλοῖα ἴσταντο ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἔφερον ἕκαστον 40 ὀπλίτας, παρέμειναν πιστοὶ εἰς τὸν ὄρκον αὐτῶν καὶ ἠγωνίσθησαν περιφανῶς, ἐπαγαγόντες καὶ παθόντες ζημίας δεινὰς. Διέπρεψε δὲ καὶ ὁ Διονύσιος ὁ Φωκαεὺς, συλλαβὼν διὰ τῶν 3 αὐτοῦ πλοίων 3 φοινικικά. Ἐπὶ τέλους ὅμως, ἡ ἡττα τῶν Ἰώνων ἀπέβη ὀλοσχερὴς ἅμα καὶ ἀνεπανόρθωτος· τῶν γενναίων μάλιστα Χίων ἡ ζημία ὑπῆρξε φοβερά· ὀλίγιστα τῶν πλοίων αὐτῶν περιεσώθησαν. Ὁ Φωκαεὺς Διονύσιος, θεωρῶν ὅτι ἡ πατρίς αὐτοῦ θέλει ὑποκύψει αὐθις εἰς τὴν περσικὴν κυριαρχίαν, δὲν ἐπανῆλθεν εἰς Φώκαιαν· ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐλεηλάτησε τὰ φοινικικά παράλια, τὰ ὁποῖα, διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ στόλου τῶν Φοινίκων, ἦσαν πάσης προστασίας ἐστερημένα, ἔπειτα δὲ ἔπλευσεν εἰς Σικελίαν καὶ μετῆλθεν ἐκεῖ τὸ ἔργον τοῦ πειρατοῦ κατὰ τῶν Καρχηδονίων καὶ τῶν Τυρρηνῶν, ἀπέχων ὅμως τοῦ νὰ βλάβῃ Ἑλλήνας· τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο τοῦ πειρατοῦ ἐξηκολούθει ἔτι λογιζόμενον θεμιτόν. Καὶ οἱ Σάμιοι δὲ, ὅσοι δὲν εἶχον μιμηθῇ τὴν προδοσίαν τοῦ πλείστου τῆς μοίρας αὐτῶν, ἀπεδήμησαν μετὰ τὴν μάχην εἰς Σικελίαν καὶ κατεστάθησαν εἰς Ζάγκλην.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἔκβασις τοῦ πρώτου τούτου μεγάλου ναυτικοῦ ἀγῶνος, ὃν ἠγωνίσθησαν οἱ προπάτορες ἡμῶν πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς βαρβάρους, κατὰ τὰ παράλια ἐκεῖνα τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὰ ὁποῖα μετ' οὐ πολὺ, καὶ πολλάκις ἔκτοτε, κατὰ τε τὸν μέσον αἰῶνα καὶ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, ἔμελλον νὰ ἀντηχῇ ὡς θριαμβευτικοὶ ἑλληνικῶν στόλων παιᾶνες. Οἱ δὲ Πέρσαι, μετὰ τὴν εἰς Λάδην νίκην, ἔστρε-

ψαν πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῶν, τὴν τε πεζικὴν καὶ τὴν ναυτικὴν, κατὰ τῆς Μιλήτου, ἧς μετ' ὀλίγον ἐγένοντο ἐξ ἐφόδου κύριοι. Καὶ τότε ἤρχισεν ἡ φοβερὰ κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκδίκησις, ἣτις ἐνθυμίζει εἰς πολλὰ, τὰς τιμωρίας ὅσας ἔπαθον οἱ πατέρες ἡμῶν, ὅσας ἐπιχειρήσαντες νὰ ἀποσείσωσι τὸν τουρκικὸν ζυγὸν, ἀπέτυχον. Τὰ ἱερὰ ἐσυλήθησαν καὶ ἐνεπρήσθησαν. Ἐκ τῶν κατοίκων οἱ μὲν ἄνδρες τὸ πλεῖστον ἐφονεύθησαν, οἱ δὲ ὀλίγοι περισωθέντες, καὶ αἱ γυναῖκες καὶ οἱ παῖδες, ἀπήχθησαν εἰς Σοῦσα, ἵνα περιμείνωσι τὰς διαταγὰς τοῦ Δαρείου, ὅστις, ὡς πάντοτε, φιλανθρωπότερος ὢν τῶν στρατηγῶν αὐτοῦ, κακὸν οὐδὲν ἄλλο ποιήσας εἰς τὰ δυστυχῇ ἐκεῖνα θύματα, κατόκισεν αὐτὰ ἐπὶ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, εἰς τὴν πόλιν Ἀμπην, παρ' ἣν παραρρέει ὁ Τίγρις ποταμός. Ἡ Μίλητος λοιπὸν, ὡς καὶ ἡ χώρα αὐτῆς, ἡρημώθη τῶν προτέρων κατοίκων βραδύτερον ὅμως ἐδέχθη βεβαίως νέους Ἕλληνας κατοίκους, διότι ἀναφαίνεται αὖθις ἡ πόλις Ἑλληνίς, ἣν καὶ ἔχουσα ὀλιγωτέρην δύναμιν καὶ ἀξίαν. Συνέβη δὲ ἡ ἄλωσις τῆς Μιλήτου ἐν ἔτει ἕκτῳ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως, ἥτοι, κατὰ τοὺς πιθωνωτέρους χρονολογικοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν νεωτέρων, ἐν ἔτει 496 ἢ 495 πρὸ Χριστοῦ.

Ὁ φοινικὸς στόλος διεχίμασεν εἰς Μίλητον, κατὰ δὲ τὸ ἀκόλουθον θέρος, ἡ ναυτικὴ καὶ ἡ πεζικὴ τῶν Περσῶν δυνάμεις συνεπλήρωσαν τὴν ὑποδούλωσιν ὄλων τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἑλλήνων, τῶν τε νησιωτῶν καὶ τῶν ἡπειρωτῶν. Ὁ Μιλτιάδης ὅστις, καθάπερ εἵπομεν, ἐκυβέρνηα τὴν θρακικὴν χερσόνησον, ἐν ὀνόματι τῶν Ἀθηνῶν, καὶ εἶχε φύγει ἐκεῖθεν μετὰ τὴν ἀπὸ Σκυθίας ἐπάνοδον τοῦ Δαρείου, ἐπέστρεψεν αὐτόθι, ἐν τῷ μεταξῷ, ὠφελούμενος ἀπὸ τὴν ἰωνικὴν ἐπανάστασιν καὶ ὑπέταξε μάλιστα τότε τὰς δύο νήσους Λῆμνον καὶ Ἰμβρον, ἐκβαλὼν μὲν τοὺς προτέρους Πελασγοὺς αὐτῶν οἰκήτορας, παραδούς δὲ αὐτὰς εἰς Ἀθηναίους ἐποίκους. Ἀλλ' ἤδη, θεωρῶν ἐπερχόμενον τὸν περσικὸν στρατὸν, δὲν ἐνόμισε φρόνιμον νὰ τὸν περιμένη καὶ ἔφυγεν αὖθις εἰς Ἀθήνας, μετὰ πλοίων πέντε· τὸ ἐν ὅμως τῶν πλοίων τούτων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινεν ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Μητίοχος συνελήφθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων, οἵτινες ἐπεμψαν αὐτὸν εἰς Σοῦσα, πρὸς τὸν μέγαν βασιλέα· ὁ δὲ, ἐπιδεικνύων αὖθις τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, οὐδὲν κακὸν ἐποίησεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου ἐχθροῦ, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας εὐμενέστατα προσηνέχθη, δούς αὐτῷ Περσίδα γυναῖκα καὶ κτήματα ἱκανά.

Πάντη ἄλλως ἐπολιτεύθησαν οἱ στρατηγοὶ τοῦ Δαρείου πρὸς τὰς ἀνακτηθείσας πόλεις, διότι, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, « οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλὰς, τὰς ἐπηπείλυσαν τοῖσι Ἴωσι στρατοπεδευομένοισι ἐναντία σφίσι. » Ὅθεν ἐκλέξαντες τοὺς εὐειδεστάτους παῖδας καὶ τὰς καλλίστας παρθένους, διένειμαν, ὡς εὐνούχους καὶ ἐρωμένας, εἰς τοὺς μεγίστανας τῶν Περσῶν· αἱ πόλεις καὶ τὰ κτίρια αὐτῶν, τὰ τε ἱερὰ καὶ τᾶλλα, κατεπυρπολήθησαν· οἱ δὲ λοιποὶ κάτοικοι ἐσφάγησαν ἢ ἐξηνδραποδίσθησαν, ἐξαίρετως εἰς τὰς νήσους, ὅπου, ἂν πιστεύσωμεν τὸν Ἡρόδοτον, οὐδεὶς διέφυγε τὴν οἰκτρὰν ταύτην τύχην, διότι οἱ Πέρσαι, σχηματίσαντες γραμμὴν μίαν ἀπὸ τῆς μιᾶς παραλίας μέχρι τῆς ἄλλης, ἐσάρωνον οὕτω πᾶσαν τὴν νῆσον, σαγηνεύοντες, δηλαδὴ ὡς ἐν δικτύῳ συλλαμβάνοντες, ἅπαντας τοὺς κατοίκους, ἐνῶ ἐπὶ τῆς ἡπείρου δὲν ἠδύνατο νὰ πράξωσι τὸ αὐτό. Ἐν τούτοις ἐφείσθησαν τῆς Σάμου διὰ τὴν προϊστορηθεῖσαν προδοσίαν, ἐγκαταστήσαντες ἐν αὐτῇ πάλιν δεσπότην τὸν Αἰάκην· ὁμοίως καὶ πολλοὶ ἄλλοι δεσπῶται ἀνέλαβον, πιθανώτατα, τὰς πόλεις αὐτῶν, καὶ ἐν γένει πρέπει νὰ ὑπολάβωμεν ὡς ὑπερβολὴν τινα τὸ λεγόμενον ἐκεῖνο περὶ τῆς ἐντελοῦς τῶν προτέρων κατοίκων ἐξοντώσεως, διότι αἱ νῆσοι καὶ πόλεις αὗται ἀναφαίνονται πάντοτε βραδύτερον ὑπὸ Ἑλλήνων πάλιν οἰκούμεναι, καὶ μὴ ἔχουσαι μὲν βεβαίως τὴν προτέραν ἀκμὴν, ἀλλὰ μετρίως ὁπωςοῦν πράττουσαι. Καὶ ἰδίως ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ ὅτι, συμπληρωθείσης τῆς ἀνακτήσεως τῶν πόλεων ὅσαι εἶχον ἀποστατήσῃ, ὁ Ἀρταφέρνης ἐπεχείρησε συνετῶς καὶ ἐπεικῶς τὴν διοργάνωσιν τῆς μελλούσης αὐτῶν διοικήσεως· συνεκάλεσεν ἐπιτρόπους τῶν διαφόρων πόλεων καὶ ὑπεχρέωσεν αὐτοὺς νὰ συνέρχωνται εἰς σύνοδον διαρκῆ, ἵνα διαλύωσιν εἰρηνικῶς καὶ οὐχὶ διὰ τῆς βίας, τὰς ἀμοιβαίας διενέξεις· ἔταξε τοὺς φόρους σχεδὸν ὅπως εἶχον καὶ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως· καὶ μετ' οὐ πολὺ μάλιστα οἱ Πέρσαι ὅλως ἀπήλλαξαν τῶν προτέρων δεσποτῶν τὰς διαφόρους ἐλληνικὰς πόλεις, ἐπιτρέψαντες εἰς αὐτὰς τὴν ἰδίαν διοίκησιν· ὥστε ἔπαθον μὲν οἱ Ἕλληνες δεινὰ μεγάλα ἀπὸ τῶν Περσῶν ἐν τῇ πρώτῃ τῆς νίκης παραφορᾷ, ἀλλ' οἱ κατακτηταὶ δὲν ἐπέμειναν, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην τῆς δυνάμεως αὐτῶν κατάχρησιν, νομίσαντες φρονιμώτερον νὰ περιποιηθῶσι τοὺς ἡττηθέντας, ἵνα προλάβωσι νέας πεπιπλοκάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Ἵ ἄμυντικός πόλεμος. Στρατηγία τῆς Σπάρτης.

Ἡ ἰωνικὴ ἐπανάστασις κατέστησεν, ὡς προείπομεν, ἀναπόδραστον τὴν ἐπὶ τὴν ἐνταῦθα Ἑλλάδα ἐπιδρομὴν τῶν Περσῶν· οὐδεὶς ἐνόησε τοῦτο κάλλιον τῶν Ἀθηναίων, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Μιλήτου ἀγγελία ἐπροξένητε θλίψιν ἅμα καὶ ταραχὴν μεγάλην. Ἦχμαζε τότε ἐν Ἀθήναις ὁ τραγικὸς Φρόνιχος, εἰς ὧν τῶν ἀρχαιοτέρων δραματικῶν ποιητῶν τῆς Ἑλλάδος, σύγχρονος τοῦ Αἰσχύλου· καὶ ἐπεχείρησεν ὁ Φρόνιχος νὰ ἐκτραχῶδίσῃ τὴν συμφορὰν διὰ δράματος ἐπιγεγραμμένου «Μιλήτου ἄλωσις.» Ἀλλ' ὅτε ἐδιδάχθη, ὡς ἔλεγον οἱ προπάτορες ἡμῶν, δηλαδὴ παρεστάθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ δρᾶμα τοῦτο, τὸ θέατρον ἐξελύθη εἰς δάκρυα, καὶ τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ κοινὴ συγκίνησις, ὥστε ἐπεβλήθη εἰς τὸν ποιητὴν ζημία δραχμῶν χιλίων, «ὡς ἀναμνήσαντα οἰκίᾳ κακᾷ,» καὶ ἀπηγορεύθη τοῦ λοιποῦ ἡ παράστασις, δι' ὃ ἴσως οὐδὲ περιεσώθη εἰς ἡμᾶς τὸ ἔργον. Ὡς ἰδίαν λοιπὸν συμφορὰν ὑπέλαβον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πτώσιν τοῦ τελευταίου ἐκείνου προμαχῶνος τῆς ἐπαναστάσεως. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑπολάβωσιν ἄλλως τὸ πρᾶγμα; Καθ' ὅλην τὴν Ἰωνίαν περιεφέρετο πρὸ ἑξ ἐτῶν λόγος, ὅτι ὅτε ὁ Δαρεῖος ἔμαθε τὴν ἐπὶ τὰς Σάρδεϊς γενομένην στρατείαν καὶ ἐπληροφόρηθη ὅτι συνέπραζαν μετὰ τῶν Ἰώνων Ἀθηναῖοι, «τί εἶναι οἱ Ἀθηναῖοι αὐτοί;» ἠρώτησεν ἀγανακτῶν. Ἀκούσας δὲ τὴν ἀπάντησιν, ἐζήτησε τὸ τόξον αὐτοῦ καὶ ἐπιθήσας βέλος ἐπὶ τῆς νευρᾶς ἐτίναξεν αὐτὸ ὅσον ἠδυνήθη ὑψηλότερον πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀνέκραξεν «ἄξιώσέ με, ὦ θεέ, νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς Ἀθηναίους!» Ἐπρόσταξε δὲ ἓνα τῶν θεραπόντων, ὁσάκις παρετίθετο τὸ δεῖπνον, νὰ λέγῃ αὐτῷ τρίς ἐκάστοτε, «Δέσποτα, μὴ λησμονῆς τοὺς Ἀθηναίους.» Πρὸς τοῦτοις οἱ Ἀθηναῖοι ἤξευρον, ὅτι καὶ ἂν τυχὸν ὁ Δαρεῖος ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ αὐτοὺς, ὑπῆρχεν ἐν Ἀσίᾳ ἄνθρωπος, ὁ Ἰππίας, ἔχων μέγιστον συμφέρον νὰ ὑποτρέφῃ τὸ πάθος τοῦ μεγάλου βασιλείως· ὥστε οὐδεμίαν εἶχον ἀμφιβολίαν ὅτι βαρὺς ἐπεκρέματο ἡδὴ ἐπὶ τῆς πόλεως αὐτῶν κίνδυνος.

Τῶνόντι, ἅμα καταβαλὼν τὴν ἰωνικὴν ἐπανάστασιν, ὁ Δαρεῖος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδίως ἐπὶ τὴν Ἐρέτριαν καὶ τὰς Ἀθήνας,

τὸν στρατηγὸν Μαρδόνιον μετὰ δυνάμειος ναυτικῆς καὶ πεζικῆς ἰσχυρᾶς. Ὁ Μαρδόνιος διεπέρασε, διὰ τοῦ Ἑλληνπόντου, εἰς Εὐρώπην, καὶ αὐτὸς μὲν μετὰ τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς ἐπεχείρησε τὴν διὰ τῆς Θούρας καὶ τῆς Μακεδονίας κατάβασιν, πορευόμενος διὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν ὁδοῦ ἣν μετὰ δώδεκα ἢ δεκατρία ἔτη ἔμελλε νὰ ἀκολουθήσῃ ὁ τοῦ Δαρείου διάδοχος Ξέρξης, ὁ δὲ στόλος συγκατέπλεε παρὰ τὴν παραλίαν. Ἀλλὰ περὶ τὸν Ἄθωνα ἐνέσκηψεν ἐπὶ τὸν στόλον τρικυμία φοβερά. ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐναύαγησαν 300 μὲν πλοῖα, 20,000 δὲ ἀνδρῶν. Ἔπαθε δὲ καὶ ὁ Μαρδόνιος ζημίαν οὐ μικράν, ἐπιτεθείσης κατ' αὐτοῦ τῆς θρακικῆς φυλῆς τῶν Βρύγων, ὥστε δὲν ἐνόμισε φρόνιμον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἐπέστρεψεν ἄπρακτος εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, ὑποκύψας εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Δαρείου, μὴδὲ ἀναφαινόμενος πλέον εἰς τὰ πράγματα εἰμῇ ἐπὶ Ξέρξου.

Ἄλλ' ὁ Δαρεῖος ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ βουλευματος αὐτοῦ. Ἔδωκεν εἰς ὅλας τὰς παραλίας τοῦ κράτους πόλεις διαταγὰς ἵνα παρασκευάσωσι πλοῖα πολεμικά καὶ ἱππαγωγὰ πρὸς ἐπανάληψιν τῆς ἐκστρατείας, καὶ ἐνταῦτ' ἐξέπεμψεν εἰς τὰς διαφόρους τῆς ἐνταῦθα Ἑλλάδος πόλεις κήρυκας ἵνα ἀπαιτήσωσιν ἀφ' ἐκάστης τὸ ἐπίσημον τῆς ὑποταγῆς σημεῖον, δηλαδὴ γῆν καὶ ὕδωρ, καὶ βεβαιωθῇ οὕτω τίνες ἐξ αὐτῶν εἶναι αἱ σκοπεύουσαι ν' ἀντισταθῶσιν. Αἱ ἐσωτερικαὶ περιστάσεις ἦσαν δειναί, ὅτε ἔφθασαν οἱ κήρυκες. Ὁ πόλεμος τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Αἰγινήτας, ὁ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ 506, ἀρξάμενος (σελ. 293), δὲν εἶχεν ἔτι καταπαύσει· ὥστε οἱ Θηβαῖοι καὶ οἱ Αἰγινῆται, ὑπολαμβάνοντες πάντα πολέμιον τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἴδιον φίλον καὶ προστάτην, ἔσπευσαν νὰ παραδεχθῶσι τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Δαρείου. Τὸ δὲ παράδειγμα τοῦτο, καὶ ἡ ἔλλειψις ἀποχρώσεως πολιτικῆς ἐνότητος, καὶ ἡ κατάπληξις ἣν εἶχε προξενήσει ἡ τῶν Ἰώνων κατατρόπωσις, ἔπεισαν καὶ πολλοὺς ἄλλους Ἕλληνας, ἡπειρώτας καὶ νησιώτας, νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν κυριαρχίαν τοῦ μεγάλου βασιλέως. Ἀλλὰ εὐρέθησαν καὶ Ἕλληνες ἀποκρούσαντες αὐτὴν μετ' ἀγανακτικῆς. Καὶ πρῶτοι οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες ἔρριψαν τὸν πρὸς αὐτοὺς ἐλθόντα κήρυκα εἰς τὸ ὅπισθεν τῆς ἀκροπόλεως βάραθρον εἰς ὃ κατεκρήμνιζον ἐνίοτε τοὺς ἐνεκα πολιτικῶν κακουργημάτων εἰς θάνατον καταδικασθέντας. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Σπαρτιᾶται, κατακυλίσαντες τὸν κήρυκα εἰς φρέαρ, παρήγγειλαν αὐτῷ, ἐκεῖθεν λαβὼν γῆν καὶ ὕδωρ νὰ φέρῃ πρὸς

τὸν βασιλεία του. Ἡ διαγωγή αὕτη τῶν Σπαρτιατῶν εἶναι ταχάλιστα ἀξιοσημείωτος. Ἡ ἀσουλία τῶν κηρύκων ἦτο ἀνέκαθεν, ἀπὸ τῶν ὁμηρικῶν χρόνων, τοσούτῳ σεβαστῇ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, ὥστε ἡ παραβίασις αὐτῆς μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ ἀπαιτήσις τοῦ πέрсου κήρυκος ἐπροξένησεν εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην μανικὴν τρόπον τινὰ παραφοράν. Ποῖον ἦτο ἄρα γε τὸ σφοδρὸν αἶσθημα τὸ παραγαγὼν τὴν παραφοράν ταύτην; Ἐὰν κρίνωμεν ἀφ' ὅλης τῆς μετέπειτα διαγωγῆς τῆς Σπάρτης, ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι δὲν ἦτο ὁργὴ ἕνεκα τῆς προσβληθείσης ἐθνικῆς, τῆς προσβληθείσης ἑλληνικῆς φιλοτιμίας, ἥτις προϋποτίθησι τὴν συνειδήσιν τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἣν οὐ μόνον τότε, ἀλλ' οὐδὲ βραδύτερον θέλομεν εὑρεῖ ἱκανῶς ἰσχυρὰν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ. Οἱ Σπαρτιαῖται ὅμως εἶχον λάθει πρὸ μιᾶς ἑκατονταετηρίδος τὴν βαθεῖαν συνειδήσιν τῆς ἰδίας αὐτῶν δυνάμεως καὶ ὑπεροχῆς, ὥστε, καὶ τοὶ ἀδιαφορήσαντες πρὸς τὴν τύχην τῶν ἐν Ἀσίᾳ ὁμογενῶν, καὶ τοι, ὡς θέλομεν ἰδεῖ μετ' ὀλίγον, πολὺν ζῆλον μὴ ἀποδείξαντες οὐδὲ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων, ἡγανάκτησαν ὅμως ὅτε ἤκουσαν ὅτι δυνάστης ξένος ἐτόλμησε νὰ ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτῶν ἀμαχητὶ γῆν καὶ ὕδωρ. Τοῦτο λοιπὸν τὸ αἶσθημα τῆς τραθείσης σπαρτιατικῆς καὶ ὅχι ἑλληνικῆς φιλοτιμίας, ἐπεκράτησεν ἐν Σπάρτῃ καὶ κατέστησε τὴν πόλιν ταύτην ἔξω φρενῶν. Τὸ δὲ πανελλήνιον φρόνημα, τὸ ὅποιον ἄλλως τε μέχρι τῶν χρόνων τούτων ἦτο καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἑλληνικὴν πόλιν ἀλλότριον, δὲν φαίνεται ἤδη ἀνυπερβόλον εἰμὴ εἰς τὰς Ἀθήνας. Διότι ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης ἀπαιτήσεως τοῦ μεγάλου βασιλέως βλέπομεν τὰς Ἀθήνας νὰ φέρωσιν εἰς μέσον λόγους τινὰς καὶ τρόπους μαρτυροῦντας, ὅτι ἤρχισε νὰ προκύπτῃ εἰς τὰ στήθη τῶν Ἀθηναίων ἡ πεποίθησις, ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν ἀποτελοῦσιν ἄθροισμα πόλεων, μηδεμίαν ἔχουσῶν πολιτικὴν ἐνότητα, μηδὲν κοινὸν πολιτικὸν συμφέρον, μηδένα κοινὸν πολιτικὸν σκοπὸν, καὶ δυναμένων νὰ ἀδιαφορῶσιν εἰς τὴν καταστροφὴν, ἢ δούλωσιν, ἢ προσβληθεῖσαν φιλοτιμίαν ἢ μὲν τῆς δέ· ἀλλ' ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς νὰ συγκροτήσωσιν ἔθνος ἓν, ἔθνος ἓν συνδεδεμένον οὐχὶ μόνον διὰ ἠθικῶν τιμῶν καὶ κοινωνικῶν στοιχείων, ἀλλὰ πρὸς τούτοις διὰ τινος ἰσχυροτέρου πολιτικοῦ δεσμοῦ, οὗ ἄνευ οὐδὲν μέγα καὶ διαρκὲς δύναται νὰ κατορθωθῇ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος ἡ Σπάρτη εἶχε μὲν λάθει ὁμολογουμένην τινὰ ἐν Πελοποννήσῳ ὑπεροχὴν· εἶχε θεωρηθῇ καὶ ὡς προϋσταμένη τῶν πλείστων πελοποννησιακῶν πόλεων· εἶχε προσαγο-

ρευθῇ μάλιστα ὑπό τε τοῦ Κροίσου καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρισταγόρου προστάτις τῆς Ἑλλάδος· πράγματι ὅμως οὐ μόνον πᾶσα ἡ ἐκτὸς τοῦ ἰσθμοῦ Ἑλλάς ἦτο ὅλως ἄλλοτρία εἰς αὐτήν· οὐ μόνον αἱ Ἀθηναὶ εἰς πολεμίας πρὸς αὐτὴν διετέλουν σχέσεις· ἀλλὰ καὶ ἐν Πελοποννησῷ ἡ ἡγεμονία αὐτῆς ἦτο χαλαρωτάτη, διότι εἶδομεν τὸν Κλεομένην ἐγκαταλειπόμενον ἐν Ἐλευσίनि, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐκστρατείας, ὑφ' ὅλων τῶν συμμάχων· καὶ εἶδομεν ἔπειτα τοὺς αὐτοὺς συμμάχους ἐπιβάλλοντας τὴν θέλησιν αὐτῶν εἰς τὴν ὑποτιθεμένην ἐκείνῃ ἡγεμονίᾳ (σελ. 293—294). Ἀληθῶς ἄρα εἶπεῖν μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης κοινὴ πολιτικὴ ἐνότης οὐδεμία ὑπῆρξεν ἐν Ἑλλάδι, καὶ αὕτη δὲ ἡ ὑπὸ τὴν ἀπλὴν προεδρείαν μᾶλλον ἢ κυριαρχίαν τῆς Σπάρτης πελοποννησιακὴ συμμαχία, οὐδεμίαν εἶχε πειθαρχίαν καὶ στερεότητα. Ἀλλ' ἅμα ἐπελθόντος τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἐξωτερικοῦ κινδύνου, οἱ Ἀθηναῖοι προεγγρίζουσι πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας, καί, σιωπηρῶς ἀναγνωρίσαντες τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῶν ἀξίωμα, κατηγοροῦσιν ἐνώπιον αὐτῶν τοὺς Αἰγινήτας ὅτι προσέφερον εἰς τὸν Δαρεῖον γῆν καὶ ὕδωρ, ἵνα ἐμβάλωσιν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Περσῶν, εἰς τὴν Ἀττικὴν· ἐπιφέρουσι δὲ ὅτι οἱ Αἰγινῆται ἔπραξαν ταῦτα «προδόντες τὴν Ἑλλάδα» καὶ προτρέπουσι τοὺς Σπαρτιάτας νὰ πέμψωσι τὸν βασιλέα αὐτῶν Κλεομένην εἰς Αἴγιναν, ἵνα τιμωρῇ τοὺς αἰτίους τῆς προδοσίας ταύτης, «κοινὰ τῇ Ἑλλάδι ἀγαθὰ» διαπράττων. Ταῦτα πάντα ἦσαν πράξεις καὶ λόγοι ὅλως καινοφανεῖς ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ· διότι πρῶτην φορὰν ἀκούομεν πρεσβευόμενον, ὅτι πόλις ἑλληνίς ὑποταχθεῖσα εἰς ξένον δυνάστην, πράττει προδοσίαν καθ' ὅλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος· πρῶτην φορὰν ἀκούομεν πρεσβευόμενον ὅτι τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος συμφέρον ἀπῆται τὴν τιμωρίαν τῆς τοιαύτης διαγωγῆς, καὶ πρῶτην φορὰν βλέπομεν πόλιν ἑλληνικὴν ἐκτὸς τοῦ ἰσθμοῦ κειμένην, τὴν δευτέραν μάλιστα κατὰ τὴν δύναμιν ἑλληνικὴν πόλιν, ἀναγνωρίζουσαν τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς Σπάρτης, καὶ θυσιάζουσαν οὕτω εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐνότητος τὸ ἐν Ἑλλάδι ἰσχυρότατον αἶσθημα τῆς αὐτοτελοῦς πολιτικῆς ὑπάρξεως.

Εἰς τὴν τοιαύτην ἐνίσχυσιν τῆς ὑπεροχῆς τῆς Σπάρτης εἶχε συντελέσει ἡ πρὸ μικροῦ, ὀλίγα τινὰ ἔτη πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν περσικῶν κηρύκων, καταφερθεῖσα ὑπ' αὐτῆς τελευταία καὶ καιρία πληγὴ κατὰ τοῦ Ἀργούς (σελ. 223), ὅπερ ἦτο, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, ἡ μόνη πελοποννησιακὴ πόλις, ἣτις ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν ὀμηρικῶν παραδόσεων, ἠξίου ὅτι ἡ ἡγεμονία ἀνήκει εἰς αὐτὴν καὶ ὅχι εἰς τὴν Σπάρτην. Τίς ὑπῆρξεν ἡ τοῦ

πολέμου τούτου ἀφορμῇ, ἄδηλον· βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Κλεομένης κατετρόπωσε τότε, περὶ Τίρυνθα, τοὺς Ἀργεῖους τοσοῦτον ὀλοσχερῶς, ὥστε λέγονται πεσόντες ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ ἑξακισχίλιοι, οἱ ἄριστοι καὶ κράτιστοι, πολῖται τοῦ Ἄργους, ἡ δὲ πόλις αὕτη, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἔκτοτε, δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ ἐρίσῃ περὶ πρωτείων πρὸς τὴν Λακεδαιμόνα, τῆς ὁποίας τὸ κράτος κατέστη ὡς ἐκ τούτου ἀναμφισβήτητον. Ὁ Κλεομένης μάλιστα κατηγορήθη τότε, ἴσως κατ' εἰσήγησιν τοῦ συμβασιλέως Δημαράτου, ἀνέκαθεν, ὡς γνωρίζομεν, δυσμενῶς πρὸς αὐτὸν ἔχοντος, ὅτι δυνάμενος νὰ γίνῃ κύριος καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἄργους, δὲν ἔπραξε τοῦτο δωροδοκηθεὶς. Καὶ τῆς μὲν κατηγορίας ταύτης ἀπελύθη· ἤδη δὲ ἀπῆλθεν εἰς Αἰγίναν, καὶ ἐπιχειρήσας ἀνάχρισιν, ἐπεχείρησε νὰ συλλάβῃ τοὺς κυριωτέρους ἐνόχους. Ἀλλὰ τότε τινὲς τῶν ἐγκρίτων Αἰγινητῶν καὶ πρὸ πάντων Κρῖος ὁ Πολυκρίτου, ὑποκινούμενοι πάλιν ὑπὸ τοῦ Δημαράτου, ἀντέταξαν ὅτι ὁ Κλεομένης δὲν ἐνεργεῖ κατ' ἀπόφασιν τοῦ κοινοῦ τῶν Σπαρτιατῶν, ἀλλὰ χαρίζομενος εἰς τοὺς Ἀθηναίους, παρ' ὧν ἔλαβεν ἐπὶ τούτῳ χρήματα, καὶ ὅτι ἵνα ἔχωσι κύρος τὰ πραττόμενα, ἀπαιτεῖται ἡ σύμπραξις ἀμφοτέρων τῶν βασιλείων. Ἡναγκάσθη λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄπρακτος ὁ Κλεομένης εἰς Σπάρτην, καὶ τότε ἀπεφάσισε νὰ ἀπαλλαγῇ τελευταῖον ἀπὸ τοῦ ἀδιαλείπτως ἀντενεργοῦντος κατ' αὐτοῦ συμβασιλέως.

Πολλάκις ἤδη εἶχε προκύψει ὑπόνοια, ὅτι ὁ βασιλεὺς Δημάρατος δὲν ἦτο γνήσιος υἱὸς τοῦ νομιζομένου αὐτοῦ πατρὸς, τοῦ Ἀρίστωνος. Ὁ Ἀρίστων, συζευχθεὶς δύο γυναῖκας, δὲν εἶχε γεννήσει ἔτι υἱόν, ὅτε ἠγάπησε τὴν σύζυγον τοῦ φίλου αὐτοῦ Ἀγήτου, καλλίστην οὖσαν τῶν ἐν Σπάρτῃ γυναικῶν, καὶ ἠπάτησεν αὐτὸν διὰ συμφωνίας, καθ' ἣν ἕκαστος ὑπέσχετο νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἕτερον ὅ,τι ἐκ τῶν ἑαυτοῦ ἠθελεν οὗτος ἐπιθυμῆσαι. Προθύμως δὲ δούς εἰς τὸν φίλον του τὸ παρὰ τούτου ζήτηθῃν, ἀπῆτησεν εἰς ἀντάλλαγμα τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀγήτου· ὁ δὲ ἐθλίβῃ μὲν διὰ τὴν ἀπάτην, ὑπείκων ὅμως εἰς τὸν ῥητὸν ὄρκον, ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ. Ἀλλ' ὅταν ἐγεννήθη ὁ Δημάρατος, καὶ τις τῶν οἰκετῶν ἀνήγγειλε τὸ γεγονός εἰς τὸν Ἀρίστωνα, καθήμενον μετὰ τῶν ἐφόρων ἐπὶ βήθρου τινός, ὁ βασιλεὺς, ἀριθμήσας ἐπὶ τῶν δακτύλων τοὺς μῆνας τοὺς διελθόντας ἀπὸ τοῦ γάμου, εἶπε μεθ' ὄρκου· «οὐκ ἂν ἐμὸς εἴη.» Ἐπειτα ὅμως ἀνεκάλεσε τὴν γνώμην ταύτην καὶ ἀνεγνώρισε τὸν παῖδα, ὥςτις, μὴ ἀμφισβητηθείσης δημοσίᾳ τῆς γνησιότητος αὐτοῦ, διεδέχθη ἐπὶ τέλους τὸν πατέρα. Ἀλλ' αἱ πρῶται ἐκεῖναι

λέξεις δὲν εἶχον λησμονηθῇ, καὶ ἐπεκράτει πάντοτε κατ' ἰδίαν ἡ ὑπόνοια, ὅτι ὁ Δημάρατος ἦτο υἱὸς τοῦ πρώτου συζύγου τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὅτι δὲν ἦτο Ἡρακλείδης καὶ ὅτι παρανόμως ἐβασίλευεν. Ἀπὸ ταύτης λοιπὸν τῆς ὑπονοίας ὠφελούμενος ὁ Κλεομένης, ὑπεκίνησε τὸν Λεωτυχίδην, πλησιέστατον μὲν ὄντα κληρονόμον τῆς βασιλείας ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, ἔχοντα δὲ καὶ ἄλλας ἀφορμὰς δυσαρρεσκείας κατὰ τοῦ Δημαράτου, ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν γνησιότητα αὐτοῦ· γενομένης δὲ δίκης περὶ τούτου, προέτεινεν ὁ Κλεομένης νὰ ἐρωτηθῇ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον· καὶ ἔχων ἐν Δελφοῖς φίλον, τὸν ἰσχυρὸν Κόθωνα, κατῴρθωσε δι' αὐτοῦ ν' ἀποκριθῇ ἡ Πυθία, ὅτι ὁ Δημάρατος δὲν ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος. Ὅθεν κατέλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Λεωτυχίδης, ὁ δὲ Δημάρατος κατέστη ἀπλοῦς ἰδιώτης· καὶ μετ' οὐ πολὺ, τελουμένων τῶν γυμνοπαιδιῶν, προεχειρίσθη εἰς τῶν ἀρχόντων τῆς πανηγύρεως ταύτης. Τότε ὁ νέος βασιλεὺς, μὴ δυνάμενος νὰ περιστείλῃ τὸ θριαμβευτικὸν αὐτοῦ μῖσος, ἔστειλεν ἓνα τῶν θεραπόντων, νὰ ἐρωτήσῃ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θεάτρου, τὸν Δημάρατον, «πῶς τὸν φαίνεται τὸ ὑπηρετεῖν μετὰ τὸ βασιλεύειν.» Ὁ δὲ, ἀγέρωχος ὢν καὶ φιλότιμος, παρωξύνθη διὰ τὸ ἐρώτημα καὶ ἀπεκρίθη ὅτι «αὐτὸς μὲν ἐπειράθη ἀμφοτέρων, εἴμπορεῖ ὅμως νὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ δοκιμάσῃ καὶ ὁ Λεωτυχίδης ἀμφοτέρα·» προσέθηκε δὲ, ὅτι ἡ ἐρώτησίς του αὕτη θέλει φέρει τοὺς καρποὺς αὐτῆς, δηλαδή ἡ μυρία κακὰ, ἡ ἀγαθὰ μυρία εἰς τὴν Σπάρτην. Ταῦτα εἰπὼν, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον, ἐξῆλθε τοῦ θεάτρου, ἀπεχειρίετο τὴν μητέρα του καὶ ἀπεδήμησε πρὸς τὸν Δαρεῖον, μελετῶν νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸν, ὡς ὁ Ἱππίας, ὄργανον τῆς ἐκδικήσεώς του. Καὶ τῆς μὲν ὑπὸ τοῦ Δαρείου πεμφθείσης ἐκστρατείας δὲν μετέσχεν, ἴσως διότι δὲν ἐπρόφθασεν αὐτήν. Ἀλλὰ βραδύτερον θέλομεν ἰδεῖ αὐτὸν συνοδεύοντα τὸν Ξέρξην καὶ δίδοντα αὐτῷ συμβουλὰς, αἰτινες, ἂν ὁ μέγας βασιλεὺς ἠκολούθει αὐτάς, ἠδύναντο νὰ ἐπιφέρωσι τὸν ὄλεθρον τῆς ἐλληνικῆς ἀνεξαρτησίας. Ὁ δὲ Κλεομένης, ἔχων ἤδη συνεργὸν πρόθυμον τὸν Λεωτυχίδην, ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς Αἰγιναν, συνέλαβε δέκα Αἰγινήτας, τοὺς ἐπισημοτάτους ἐπὶ πλούτῳ καὶ γένει, ἐν οἷς καὶ Κρίον τὸν Πολυκρίτου καὶ Κάσαμβον τὸν Ἀριστοκράτους, τοὺς πάντων ἰσχυροτάτους, καὶ ἀπαγαγὼν εἰς Ἀθήνας παρέδωκεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὡς ὁμήρους.

Κατὰ τὰ τελευταῖα λοιπὸν ἔτη τῆς ἰωνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἐνῷ ὁ Δαρεῖος παρεσκεύαζε τὴν ἐκστρατείαν αὐτοῦ, συνέβησαν εἰς τὴν ἐν-

ταῦθα Ἑλλάδα γεγονότα λόγου ἕξια καὶ οὐσιωδῶς ἐπενεργήσαντα εἰς τὴν ἔχθασιν τοῦ ἐπερχομένου ἀγῶνος· ἡ Σπάρτη, ἥτις εἶχε κατατροπώσει ὁλοσχερῶς τὸ κράτος τοῦ Ἀργούς, ἡσφάλισε τὴν ὑπεροχὴν αὐτῆς· αἱ Ἀθηναὶ ἀνεγνώρισαν ἐπισήμως τὴν πανελλήνιον τῆς Σπάρτης ἡγεμονίαν· ἔπαυσεν ἡ μετὰ τῶν δύο αὐτῆς βασιλείων ἀδιέκοπος ἀντενέργεια, καὶ οἱ βασιλεῖς οὗτοι, ἀσκήσαντες ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἡγεμονικὸν τῆς πόλεως αὐτῶν ἀξίωμα, ἠνάγκασαν τὴν Αἰγιναν νὰ δώσῃ ὁμήρους εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀπῆλλαξαν οὕτω αὐτάς τοῦ κινδύνου νὰ ἴδωσι τὴν γείτονα καὶ ἀντίζηλον ἐκείνην νῆσον, ἐνοῦσαν τὰς ναυτικὰς αὐτῆς δυνάμεις μετὰ τῶν Περσῶν.

Ἐν τῷ μετὰ τὸν ὁ Δαρεῖος παρεσκεύασεν 600 μὲν τριήρεις, πλείστα δὲ φορτηγὰ πλοῖα καὶ στρατὸν πολυάριθμον, ὅστις, ἐπιβιβάσθεις, ἐν ἔαρι τοῦ 490 ἔτους πρὸ Χριστοῦ, ἐπὶ τοῦ στόλου, συνεπυκνώθη εἰς Σάμον. Ἀξιόλογον μέρος τοῦ στόλου ἀπετέλουν οἱ πρὸ μικροῦ ἡττηθέντες Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς τῆς Ἀσίας, συνέπλεε δὲ καὶ ὁ Ἰππίας, ὡς ὁδηγὸς καὶ σύμμαχος τῶν Περσῶν. Ἀρχηγοὶ τῆς ἐκστρατείας ἦσαν ὁ Δᾶτις, Μῆδος τὸ γένος, καὶ ὁ Ἀρταφέρνης, υἱὸς τοῦ ὁμωνύμου σατράπου τῶν Σάρδεων, ἀνεψιὸς δὲ τοῦ Δαρείου. Αἱ δοθεῖσαι εἰς αὐτοὺς γενικαὶ ὁδηγαὶ ἦσαν νὰ καθυποτάξωσι καὶ νὰ καταστήσωσι φόρου ὑποτελεῖς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, ὅσοι δὲν εἶχον προσφέρει γῆν καὶ ὕδωρ· ἀλλ' ἰδίως εἶχον διαταχθῆναι νὰ κατακτήσωσι τὴν Ἑρέτριαν καὶ τὰς Ἀθήνας, καὶ, ἀνδραποδίσαντες τοὺς κατοίκους αὐτῶν, νὰ φέρωσιν εἰς ὄψιν τοῦ βασιλέως τὰ ἀνδράποδα. Αἱ διαταγαὶ αὗται ἐξελαμβάνοντο κατὰ γράμμα, καὶ οὐδ' ἐδίσταζε πιθανώτατα ὁ πολυάριθμος ἐκεῖνος στρατός, ὅτι θέλουσι κατὰ γράμμα ἐκτελεσθῆναι, καὶ ὅτι πρὶν ἢ τελειώσῃ τὸ ἔτος τοῦτο, αἱ γυναῖκες, ἢ μᾶλλον αἱ χῆραι ἀνδρῶν, οἷος ὁ Μιλτιάδης, οἷος ὁ Ἀριστείδης, οἷος ὁ Καλλίμαχος, ὑπὸ μυριάδων ἄλλων αἰχμαλώτων παραπεμπόμεναι, θέλουσι πορευθῆναι, ἐν πενθίμῳ παρατάξει, τὴν ἀπὸ Σάρδεων εἰς Σοῦσα ἄγουσαν ὁδόν.

Ὁ στόλος, μετὰ τὸ πάθημα τοῦ Μαρδονίου, ἀποφεύγων τὸν περίπλουν τοῦ Ἀθωνος, ἔπλευσεν ἐκ Σάμου κατ' εὐθεῖαν, διὰ μέσου τοῦ Λιγυαίου πελάγους, πρὸς τὴν Εὐβοίαν, καθυποτάσσων καθ' ὁδὸν τὰς ἐν τῷ μετὰ τὸν κειμένας νήσους· καὶ πρὸ πάντων ἐκυρίευσεν τὴν Νάξον, ἥς οἱ κάτοικοι, ἐνῶ πρὸ δεκαετίας ἀπέκρουσαν γενναίως τὸν Πέρσην Μεγαβάτην καὶ τὸν Μιλήσιον Ἀρισταγόραν, ἐνῶ ἔκτοτε οὐδεμίαν ἔπαθον

μείωσιν δυνάμει, ἐνῷ ἡδύναντο πάντοτε νὰ παρατάξωσιν 8,000 ὀπλίτας, ἔφυγον ἤδη εἰς τὰ ὄρη τῆς νήσου καὶ ἐγκατέλιπον ἀμαχητὶ τὴν πόλιν αὐτῶν εἰς τοὺς Πέρσας, λογιζομένους ἀκαταγωνίστους μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τῆς ἰωνικῆς ἐπαναστάσεως. Οἰωνὸς οὗτος ἀπαίσιος διὰ τὴν Ἑρέτριαν καὶ τὰς Ἀθήνας.

Οἱ Πέρσαι, ἐξανδραποδίσαντες τοὺς ὀλίγους Ναξίους ὅσοι δὲν εἶχον προλάβει νὰ φύγῃσι καὶ ἐμπρήσαντες τὰ ἱερὰ καὶ τὴν πόλιν, ἐτρέπησαν πρὸς τὰς ἄλλας νήσους, λαμβάνοντες παρ' ἐκάστης ὀμήρους πίστεως καὶ ἀνάλογον στρατιὴν, πλὴν τῆς ἱερᾶς Δήλου, ἧς ὁ Δᾶτις, κατὰ ῥητὴν παραγγελίαν τοῦ μεγάλου βασιλέως, ἐσεβάσθη τὴν χώραν, τοὺς κατοίκους, τοὺς βωμοὺς, προσενεγκὼν μάλιστα καὶ πολυτελῆ ἐνταῦθα θυσίαν. Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐξακολούθησας τὸν ἀνὰ μέσον τοῦ Αἰγείου πλοῦν, ἔφθασεν εἰς Εὐβοίαν, ἐκυρίευσεν, μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν, τὴν Κάρυστον, καὶ τότε ὤρμησεν ἐπὶ τὴν Ἑρέτριαν. Οἱ Ἑρετριεῖς ἐζήτησαν ἀμέσως τὴν ἐπικουρίαν τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ἔσπευσαν νὰ δώσωσι τὴν ἐπικουρίαν ταύτην. Οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτε πρὸ εἴκοσι περίπου ἑτῶν κατετρόπωσαν τοὺς Χαλκιδεῖς (σελ. 293), εἶχον καταλάβει μέρος τῆς χώρας αὐτῶν καὶ διανεῖμει αὐτὴν εἰς 4,000 κλήρους, ἐπιτρέψαντες αὐτοὺς εἰς ἰσαριθμοὺς συμπολίτας αὐτῶν, ὀνομαζομένους τούτου ἕνεκα κληρούχους. Τούτους τοὺς κληρούχους διέταξαν ἤδη νὰ δράμωσιν εἰς βοήθειαν τῆς κινδυνευούσης πόλεως. Ἀλλὰ τοσαύτη μεταξὺ τῶν Ἑρετριέων ἐπεκράτει διχρόνεια, ὥστε εἰς τῶν τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς φερόντων, Αἰσχίνης ὁ Νόθωνος, εἶπεν εἰς τοὺς 4,000 ἐκείνους ἐπικούρους, ὅτι προπαρασκευάζεται ἡ διὰ προδοσίας παράδοσις τῆς πόλεως καὶ προέτρεψεν αὐτοὺς νὰ προλάβωσι σωζόμενοι. Οἱ δὲ, ἀκούσαντες τὴν συμβουλὴν, ἐπανῆλθον εἰς τὴν Ἀττικὴν. Οὐδὲν ἤττον οἱ Ἑρετριεῖς ἀντέστησαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἐπαγαγόντες οὐ μικρὰν εἰς τοὺς πολεμίους φθοράν· ἀλλὰ τελευταῖον δύο τῶν ἐγκρίτων πολιτῶν, Εὐφορβος ὁ Ἀλκιμάχου, καὶ Φίλαγρος ὁ Κυνέου, παρέδωκαν τῶντι διὰ προδοσίας τὴν Ἑρέτριαν εἰς τοὺς Πέρσας, οἵτινες, κατὰ τὸ σῶνθες, ἐνέπρησαν τὰ ἱερὰ αὐτῆς καὶ ἡνδραποδίσαντο τοὺς κατοίκους. Μὴ ἐκλάβωμεν ὁμῶς καὶ ἐνταῦθα κατὰ γράμμα τὴν θρυλουμένην παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἐντελὴ τῆς χώρας ἐρήμωσιν. Ὅτι πολλοὶ ἀπῆχθησαν αἰχμάλωτοι, εἶναι ἀναμφίβολον. Ἀλλὰ παρεκτὸς ὅτι οἱ Πέρσαι ἐφείσθησαν τῶν προδοτῶν καὶ ἐδράβευσαν αὐτοὺς, μετὰ δέκα ἔτη οἱ Ἑρετριεῖς συγκαταλέγονται μετὰ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἀντέστησαν εἰς τὸν Ξερξην· ὥστε ἡ ἐπὶ τῆς

καταστροφῆς διεσώθησαν τινὲς τῶν κατοίκων, ἣ ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθον νέοι ἔποικοι.

Ὁ Δᾶτις λοιπὸν ἐξεπλήρωσε τοιουτοτρόπως τὴν μίαν τῶν δύο ῥητῶν ἐντολῶν, τὰς ὁποίας εἶχε λάβει, ὁ δὲ στρατὸς αὐτοῦ, σεμνυνόμενος εὐλόγως ἐπὶ τῷ πρώτῳ κατορθώματι, εἶχε βεβαίως τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλει ἐκτελέσει καὶ τὸ ἕτερον. Μετὰ τινων ἡμερῶν ἀνάπαυσιν ἐν Ἑρετρίᾳ, καὶ ἀφοῦ οἱ νεωστὶ γενόμενοι αἰχμάλωτοι μετεκομίσθησαν καὶ ἡσφαλίσθησαν εἰς τὴν νῆσον Αἰγίλειαν, ὁ στρατὸς οὗτος ἀπεβιβάσθη εἰς τὸν περίφημον λιμένα τοῦ Μαραθῶνος, κατὰ συμβουλήν τοῦ Ἰππίου, ὅστις, εἰκοσιν ὅλα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐξώσεως διατελέσας μακρὰν τῆς πατρίδος, ἐπάτησεν ἤδη αὖθις τὸ ἱερὸν αὐτῆς ἔδαφος, ὑπὸ ἀλλοφύλων, ὑπὸ πολεμίων, ὑπὸ βαρβάρων καταγόμενος. Τεσσαράκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη εἶχον παρέλθει ἀφ' ἧς ἐποχῆς, νέος ἔτι ὢν, εἶχε μετὰ τοῦ πατρὸς Πεισιστράτου διαπεράσει, ὡς καὶ ἤδη, ἀπὸ τῆς Ἑρετρίας εἰς Μαραθῶνα (σελ. 281). Ὁ στρατὸς τὸν ὅποιον τότε ἦγεν ὁ Πεισίστρατος ἦτο ἀσυγκρίτῳ λόγῳ μικρότερος τοῦ στρατοῦ, δι' οὗ ἤδη ὑπεστηρίζετο ὁ υἱὸς αὐτοῦ· καὶ ὅμως εἶχεν ἀρκέσει, ἵνα κατατροπώσῃ τοὺς διαιρεθέντας καὶ ἀθυμήσαντας πολίτας, καὶ φέρῃ ἐν θριάμβῳ τὸν τύραννον εἰς Ἀθήνας. Πῶς ἦτο ἄρα δυνατόν νὰ ἀμφιβάλλῃ ὁ Ἰππίας περὶ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκβάσεως τοῦ προκειμένου ἀγῶνος. Ἀλλ' ἀμφέβαλλεν ὄνειρον φρικτὸν εἶχε παραστήσει εἰς τὴν τεταραγμένην αὐτοῦ φαντασίαν, αὐτὸν ἀσεβοῦντα τὴν ἐσχάτην πρὸς τὴν ἰδίαν μητέρα ἀσέβειαν· καὶ ἠγωνίζετο μὲν νὰ ἐρμηνεύσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ ὄνειρον, σημεῖα ὅμως δεῖνὰ ἕτερα ἐβασάνιζον τὴν συνειδήσιν τοῦ μητραλοίου, ὅστις μετ' ὀλίγον ἔμελλε, διὰ πείρας πικρᾶς, νὰ διδαχθῇ, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, εἰς οὓς ἤρχετο νὰ ἐπιβάλλῃ ἑαυτὸν διὰ ξένων, ἦτο λαὸς ὅλως διάφορος τῶν Ἀθηναίων, ὧν ἥρξέ ποτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

Ἡ κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ μεταρρύθμισις τῆς ὁποίας ὁ Σόλων ἔθετο τὰ θεμέλια πρὸ μιᾶς ἑκατονταετηρίδος, ἀπῆται καιρὸν τινα ἵνα παραγάγῃ ἅπαντας τοὺς καρποὺς αὐτῆς. Ἡ μεταρρύθμισις αὕτη εἶχε σκοπὸν νὰ περιποιήσῃ εἰς τὴν μεγάλην τῶν Ἀθηναίων ὁμάδα τρία ἀγαθὰ, ὧν πρότερον ἐστεροῦντο· τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὕλικὴν εὐημερίαν· καὶ τὴν εἰς τὰ πράγματα μετοχὴν, ἵνα, διὰ τῆς κοινῆς τῶν δυνάμεων τούτων ἐνεργείας, καταστήσῃ μὲν εἰς πάντας τοὺς πολίτας ἀγαπητὴν τὴν ἀνεξαρτησίαν, καταστήσῃ δὲ δυνατὴν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς

ἔμυναν. Ἀλλ' ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ὁ Σόλων δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ εἰς τοὺς πολίτας εἰμὴ τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν. Ἡ εὐπορία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ εἰμὴ δι' ἐργασίας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μακρᾶς. Ὁ νομοθέτης παρεσκεύασε καὶ διηκούλυνεν αὐτὴν, προστατεύσας τὴν τέχνην, ἐμψυχώσας τὴν ἐμπορίαν, ὀρίσας ὑγιεινέρας ἀρχὰς ἀστικοῦ δικαίου· ἀλλὰ πλείοτερον δὲν ἐξηρτᾷτο ἀπὸ αὐτὸν νὰ πράξῃ. Ἔργον τῶν πολιτῶν ἦτο νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῶν εὐεργετημάτων τούτων ἵνα βελτιώσωσι τὴν τύχην αὐτῶν· τὸ δ' ἔργον τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελεσθῇ διὰ μιᾶς· κατ' ἀρχὰς λοιπὸν οἱ πολλοὶ Ἀθηναῖοι ἐκτίσαντο μὲν τὸ ἀγαθὸν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ διετέλουν, ὡς πρότερον, πένητες· καὶ πένητες ὄντες, οὔτε ἐπιθυμίαν, οὔτε καιρὸν εἶχον νὰ ποιήσωνται χρῆσιν τῶν ἐπιτραπέντων εἰς αὐτοὺς πολιτικῶν δικαιωμάτων· ὅθεν δὲν κατενόουν τὰ μεγάλα πλεονεκτήματα τῆς νομοθεσίας τοῦ Σόλωνος, καὶ διὰ τοῦτο δυσηρεστήθησαν κατ' αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο εὐχερέστατα διεπαιδαγωγήθησαν ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ παρῆλθον δύο καὶ τρεῖς γενεαί· πλείστοι πολῖται ἠυπόρησαν διὰ τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς ναυτιλίας· πλείστοι ἐκτήσαντο κτήματα λαμπρὰ εἰς τὴν θρησκευτικὴν χερσόνησον, εἰς τὴν Ἀῆμον, εἰς τὴν Ἰμβρον, εἰς τὴν Εὐβοίαν. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι προσεληθῶσαν εἴπερ ποτὲ εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὸ πολίτευμα, ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ὁποίων ἐπῆλθε τосαύτη εἰς τὴν κατάστασιν αὐτῶν ἀλλοιώσις. Ἡ μεταρρύθμισις τοῦ Κλεισθένου δὲν παρέσχε μὲν εἰς αὐτοὺς πολλὰ νέα δικαιώματα, διηκούλυνεν ὅμως τὴν τῶν προϋπαρχόντων δικαιωμάτων ἐνάσκησιν, καὶ διὰ νέων συμφερόντων συνέδεσε τὴν πολιτείαν πρὸς τοὺς πολίτας. Ἐντεῦθεν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ μᾶλλον ἠγάπησαν τὴν πατρίδα αὐτῶν καὶ τοὺς νόμους αὐτῆς· καὶ περὶ φανῶς ὑπὲρ αὐτῶν ἠγωνίσθησαν κατὰ τε Σπαρτιατῶν, καὶ Θηβαίων, καὶ Χαλκιδέων, καὶ Αἰγινήτων· καὶ ὅσῳ πλείοτερον ἠγωνίζοντο καὶ ἐθιμάμβευον, τόσῳ πλείοτερον ἐξῆρετο τὸ φρόνημα αὐτῶν, ὥστε ἤδη ἦσαν πρόθυμοι νὰ ὑποκύψωσιν εἰς πᾶσαν θυσίαν, καὶ πάντα ἀγῶνα νὰ ἀναλάβωσιν ἵνα ἀνασώσωσι τὰ ἠθικὰ καὶ ὑλικά ἀγαθὰ ὅσα ἐνέμοντο, ἀπὸ παντὸς οἰκείου ἢ ἄλλοτρίου δεσπότη, μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ βαρβάρου ἐκείνου δεσπότη, ὅστις πρὸ μικροῦ ἔτι τосαύτας εἶχεν ἐπιφέρει συμφορὰς εἰς τοὺς ἐν Ἀσίᾳ ὁμογενεῖς.

Ἡ πολιτεία λοιπὸν τῶν Ἀθηναίων δὲν ἦτο ἤδη ὅ,τι ἄλλοτε, καὶ ὅ,τι ἦτο ἔτι ἡ πολιτεία πλείστων ἄλλων ἑλληνικῶν φυλῶν· δὲν συνέκειτο δηλαδὴ ἀπὸ τινων ἐκατοντάδων προνομιούχων οἰκων καὶ πολλῶν

χιλιάρχων ἀνθρώπων, οἵτινες πολυειδῶς, ὕλικῶς, ἡθικῶς, πολιτικῶς καταπιεζόμενοι, οὐδένα εἶχον λόγον νὰ θυσιασθῶσιν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐνῶ οἱ ὀλίγοι δυνάσται, φοβούμενοι ἁδιαλείπτως τὴν δυσαρέσκαιαν τῶν πολλῶν δυναστευομένων, ἦσαν πρόθυμοι νὰ ὑποκύψωσιν εἰς πᾶσαν ξενικὴν κυριαρχίαν, ἥρκει νὰ διατηρήσωσι τὰ προνόμια αὐτῶν· ἡ πολιτεία τῶν Ἀθηναίων συνέκειτο νῦν ἐξεναντίας ἐκ πολυαριθμῶν πολιτῶν, οἵτινες, ὄντες ὅλοι ἰσόνομοι καὶ ἰσοδίκαιοι καὶ εὐποροῦντες ὅλοι ἡ τοῦλάχιστον ἔχοντες μυρίους τρόπους νὰ εὐπορήσωσι, συνέδεον τὴν φιλοτιμίαν, τὴν περιουσίαν, τὴν ζωὴν αὐτῶν ἀναποσπᾶστως μετὰ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος. Ἰσως ὀλίγοι τινὲς ἦσαν ἔτι ἐν κρυπτῷ ὀπαδοὶ τοῦ Ἰππίου, ἀλλ' ἡ μεγὰλὴ τῶν πολιτῶν ὁμὰς ἀπεστρέφετο μετὰ φρίκης τὴν ἐπάνοδον τοῦ τυράννου. Δὲν γνωρίζομεν, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἀρχοῦντως τὰ καθέκαστα τῆς πολιτικῆς τῶν Ἀθηναίων ἱστορίας, ἐπὶ τῶν ἀμέσως πρὸ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης χρόνων· ἀλλὰ δυνάμεθα μέχρι τινὸς νὰ ἐκτιμῆσωμεν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἡθικὴν δύναμιν τῆς πολιτείας ταύτης ἀπὸ τῶν τεσσάρων ἀνδρῶν, οἵτινες φαίνονται τότε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πρωταγωνιστοῦντες εἰς Ἀθήνας. Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἦσαν ὁ Μιλτιάδης καὶ ὁ Ξάνθιππος, ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς.

Ὁ Μιλτιάδης, τὸν ὅποιον ἐλάβομεν πολλάκις ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν ὡς δεσπότην τῆς θρησκευτικῆς χερσονήσου, εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὰς Ἀθήνας, τρία ἢ τέσσαρα ἔτη πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Δάτιδος, μετὰ μακρὰν ὁπωςοῦν διατριβὴν εἰς τὴν χερσόνησον ἐκείνην, ὅπου κατὰ πρῶτον εἶχε στείλει αὐτὸν ὁ Ἰππίας, περὶ τὸ 517 ἢ 516 πρὸ Χριστοῦ, ἵνα κληρονομήσῃ τὴν τε περιουσίαν καὶ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ θεοῦ αὐτοῦ, τοῦ οἰκιστοῦ Μιλτιάδου. Ὁ νεώτερος Μιλτιάδης διέπρεπεν ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ τόλμῃ· ἐγίνωσκε κάλλιστα τὰ τε προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ περσικοῦ στρατοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον συνυπηρετῆσαι· καὶ πρὸς τούτοις, γινώσκων τὸν Δαρεῖον ἔχθιστα πρὸς αὐτὸν διακείμενον διὰ τὴν περὶ τὸν Ἴστρον ἐπιβουλὴν, εἶχε καὶ ἴδιον συμφέρον εἰς τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἐπιχειρήματος αὐτοῦ. Ὅθεν ἦτο φυσικὸν νὰ ἀποβῇ χρησιμώτατος εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν ἐπικείμενον ἀγῶνα· ἀλλὰ φύσει καὶ θέσει ἦτο ἄλλοτριώτατος εἰς τὴν νέαν ἐσωτερικὴν τῶν πραγμάτων τῆς πόλεως κατὰστασιν. Ἀναχωρήσας ἐξ Ἀθηναίων πρὸ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Κλεισθέους, καθ' οὓς χρόνους ἡ πόλις ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ τοῦ Ἰππίου, ὁ Μιλτιάδης δὲν εἶχεν οἰκαιωθῆ πρὸς τὴν ἐπελθοῦσαν

τῶν πνευμάτων καὶ τῶν θεσμῶν μεταβολήν. Διατελέσας δὲ ἐπίτροπος τοῦ τυράννου εἰς τὴν θρακικὴν χερσόνησον, κυβερνήσας αὐτὴν ὡς δεσπότης ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ διαγαγὼν τὸ πλεῖστον τοῦ βίου εἰς ἔργα πολεμικὰ, τὰ ὅποια περιποιοῦσι συνήθως εἰς τοὺς ἐν αὐτοῖς διαπρέποντας ἔξεις ἀποτόμους καὶ κυριαρχικὰς, ὁ Μιλιτιάδης δὲν ἠδύνατο νὰ κατανοήσῃ καὶ νὰ ἀγαπήσῃ τὰς ἐνεργείας καὶ εὐθύνας τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν πάσης ἐλευθέρας πολιτείας. Ἐραχὺς ὡς στρατιώτης καὶ ἀρχικὸς ὡς στρατηγός, ἐθεώρει τὴν πόλιν ὡς στρατόπεδον, ὀφείλον πειθαρχίαν καὶ ὑποταγὴν τυφλὴν εἰς τὸν δυνάμενον νὰ σώσῃ αὐτὸ ἄνδρα, οὐχὶ ὡς σύλλογον ἀνδρῶν ἐλευθέρων, οἵτινες ἐπιτρέπουσι μὲν τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν ἰκανώτερον, ἀλλὰ ἀπαιτοῦσι νὰ διεξάγῃ αὐτὴν κατὰ νόμους καὶ νὰ δίδῃ λόγον περὶ τῶν διεξαγομένων. Ὁ Μιλιτιάδης ἐνὶ λόγῳ, καὶ τοι διαφέρων κατὰ τὸν προσωπικὸν χαρακτῆρα εἰς πολλὰ τοῦ Πεισιστράτου, ἀνῆκε μᾶλλον εἰς τὴν κυριαρχικὴν αὐτοῦ σχολὴν, ἢ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἰσονόμων καὶ ἰσοδικαίων ἀνδρῶν, ὧν πρῶτιστος ὑπῆρξεν ὁ ἀείμνηστος Σόλων. Ἦνῃς τῶν Ἀθηναίων, ἔχοντες κτήματα ἐν τῇ θρακικῇ χερσονήσῳ καὶ ὡς φαίνεται καταπιεσθέντες ὑπὸ τοῦ Μιλιτιάδου, εἶχον εἰσάξει αὐτὸν εἰς δίκην ἅμα ἐπανελθόντα εἰς Ἀθήνας· καὶ τότε μὲν ἀπελύθη τῆς κατηγορίας, μετ' οὐ πολὺ δὲ προεχειρίσθη εἰς τῶν δέκα στρατηγῶν τῆς πόλεως, κατ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἔτος 490 καθ' ὃ ἐπῆρχετο ὁ Δᾶτις κατ' αὐτῆς· διότι, καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ τὴν ἐξαίρετον σύνεσιν καὶ φιλοπατρίαν τῆς δημοκρατίας ταύτης, οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τοι μὴ ἀγαπῶντες τὸν ἄνδρα, ἤξευρον ὅμως νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τῶν προτερημάτων αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ κινδύνου. Ἀλλ' ἄνευ τοῦ κινδύνου τούτου, ὁ Μιλιτιάδης ἴσως οὐδέποτε ἤθελε προσταθῆσαι τῆς πόλεως· τοῦλάχιστον, ἅμα παρελθόντος τοῦ κινδύνου, περιῆλθεν εἰς ῥῆξιν πρὸς τοὺς συμπολίτας· καὶ αὐτός, ὁ σωτὴρ τῆς πόλεως, τῆς Ἑλλάδος ὁ σωτὴρ ἐν Μαραθῶνι ἀναδειχθεὶς, ἐτελεύτησεν οἰκτρῶς, ὡς ὁ ἔσχατος τῶν καταδίκων.

Ἄλλοις ὅπως ἦτο Ξάνθιππος ὁ Ἀρίφρωνος. Ὁ Ξάνθιππος ἦτο φίλος καὶ συγγενὴς τοῦ Κλεισθένους, τοῦ ὁποίου εἶχε συζευχθῇ τὴν ἀνεψιάν Ἀγαρίστην, θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κλεισθένους, Ἴπποκράτους. Καὶ ἐπειδὴ οὔτε ὁ τοῦ Ἴπποκράτους υἱὸς Μεγακλῆς, οὔτε Μεγακλῆς ὁ τοῦ Κλεισθένους υἱὸς ὑπῆρξαν λόγου ἄξιοι ἄνδρες· ἐπειδὴ πρὸς τοῦτοις ὁ Ξάνθιππος, καὶ τοι μὴ ἀνήκων εἰς τὸ γένος τῶν Ἀλκμαϊωνιδῶν, διὰ κηδεστίας δὲ ἀπλῶς ὦν μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένος, προῆλθεν

ὁμως προδήλως εἰς τὰ πράγματα διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ μεγάλου ἐκείνου οἴκου, ὁ Ἐάνθιππος δύναται νὰ λογισθῇ ὡς κύριος, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος. Ὁ δ' οἶκος οὗτος, τὸν ὁποῖον πολλάκις ἐλάβομεν ἤδη ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν, εἶλκε τὸ γένος ἐκ τῶν πάλαι ποτὲ ἡγεμόνων τῆς χώρας, καὶ ἰδίως ἐξ Ἀλκμαίωνος, τοῦ τελευταίου τῶν ἰσοβίων ἀρχόντων (σελ. 240). Καθ' ὅλην τὴν ἐβδόμην καὶ καθ' ὅλην τὴν ἑκτὴν ἑκατονταετηρίδα, οἱ Ἀλκμαιωνίδαι ἐπενήργησαν σπουδαιότατα εἰς τὴν τύχην τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, οὐ μόνον διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ διότι ἦσαν ἐκ τῶν συνεισφέρων ἐκείνων εὐπατριδῶν, οἵτινες, ὡς ὁ Σόλων, κατενόησαν τὰς νέας τῆς πολιτείας ἀνάγκας καὶ πρὸς ταύτας μεθῆρμοςαν ἐκάστοτε τὴν διαγωγὴν. Τοῦ πρώτου ἐκείνου Ἀλκμαίωνος ἀπόγονος ἦτο ὁ Μεγακλῆς, ὅστις τῷ 612 πρὸ Χριστοῦ κατέβαλε τὴν στάσιν τοῦ δημαγωγοῦ Κύλωνος. Ὁ τοῦ Μεγακλέους τούτου υἱὸς Ἀλκμαίων, ἐστρατήγησε τῶν συμπολιτῶν, εἰς τὸν κατὰ Κιρραίων πόλεμον, ἐνίκησε τεθρίππῳ εἰς τὰ Ὀλύμπια, ὑπῆρξε φίλος τοῦ Σόλωνος καὶ φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Κροίσου, ὅστις ἐπέτρεψεν εἰς αὐτόν, ἐλθόντα εἰς Σάρδεεις, νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ θησαυροῦ του ὅσα χρήματα ἡδύνατο διὰ μιᾶς μεθ' ἑαυτοῦ νὰ ἐκφέρει. Τούτου πάλιν τοῦ Ἀλκμαίωνος υἱὸς ἦτο ὁ Μεγακλῆς, ὅστις συνεζεύχθη τὴν θυγατέρα τοῦ τυράννου τῶν Σικυωνίων Κλεισθένους Ἀγαρίστην, ἠΐξῃσε τὸν πλοῦτον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ διὰ τῆς μεγάλης περιουσίας ἣν ἔλαβε καὶ ἀνεδείχθη ὅτε μὲν ἀντίπαλος, ὅτε δὲ συνεργὸς τοῦ Πεισιστράτου. Τελευταῖον ὁ Κλεισθένης, ὁ τοῦ Μεγακλέους υἱός, ὑπῆρξεν ἴσως ὁ ἐπιφανέστατος τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, διότι ἀπῆλλαξε μὲν τὴν πόλιν τῶν τυράννων αὐτῆς, διέπραξε δὲ τὴν ἐπιτηδεῖαν ἐκείνην μεταρρυθμίσιν τοῦ πολιτεύματος δι' ἧς συνεπληρώθη ἅμα καὶ ἐνισχύθη τὸ ἔργον τοῦ Σόλωνος. Ἀπὸ τοῦ Κλεισθέους, παύει ὁ οἶκος οὗτος ἀναδεικνύων ἰδίους μεγάλους ἄνδρας· διότι οὔτε ὁ τοῦ Κλεισθέους υἱὸς Μεγακλῆς, οὔτε Μεγακλῆς ὁ τοῦ Ἱπποκράτους υἱός, οὔτε ὁ τοῦ τελευταίου τούτου Μεγακλέους υἱός, Εὐρυπτόλεμος, διαπρέπουσιν ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων ἱστορίᾳ· ἀλλ' οἱ Ἀλκμαιωνίδαι ἐξηκολούθησαν πρωτεύοντες διὰ τῶν γυναικῶν, διότι εἵπομεν ἤδη ὅτι ὁ Ἐάνθιππος ὁ Ἀρίφρονος ἔλαβε σύζυγον τὴν ἀνεψίαν τοῦ Κλεισθέους Ἀγαρίστην, ἣ δὲ Ἀγαρίστη αὕτη, ἔγκυος οὖσα, εἶδε κατ' ὄναρ ὅτι ἔτεκε λέοντα, καὶ ἔτεκε μετ' ὀλίγας ἡμέρας Περικλέα τὸν Ὀλύμπιον. Ἐγγονος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἀγαρίστης ταύτης Μεγακλέους ἦτο ἡ χαριεστάτη ἐκείνη Ἰσοδίκη ἥτις

κατώρθωσε νὰ δεσμεύσῃ μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῆς τὸν τοσοῦτον περὶ τοὺς ἔρωτας ἄστατον Κίμωνα, τὸν υἱὸν τοῦ Μιλτιάδου· καὶ ἔγγονος ὡσαύτως τοῦ Κλεισθένους ἦτο ἡ τοῦ Κλινίου σύζυγος Δεινομάχη, ἡ γεννήσασα τὸν Ἀλκιβιάδην, τὸν εὐφυέστατον ἅμα καὶ κακοτροπώτατον τῶν Ἑλλήνων. Δι' ὅλης λοιπὸν τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος οἱ Ἀλκμαιωνίδαι ἐπρώτευσαν διὰ τῶν κηδεστῶν αὐτῶν· καὶ ὁ πρῶτος τῶν περὶ τούτων κηδεστῶν, ὁ Ξάνθιππος, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ᾔναι ἐνθερμος ὁπαδὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀλκμαιωνίδου Κλεισθένους ρυθμισθείσης πολιτείας ἐν ᾗ ἀνετράφη καὶ προήχθη, οὐδ' ἦτο δυνατόν νὰ μὴ διαφωνήσῃ πρὸς τὸν Μιλτιάδην, ὅστις οὔτε ἤξευρεν, οὔτε ἤθελε νὰ ἡξέυρη τὴν νέαν ταύτην τῶν πραγμάτων κατάστασιν. Καὶ δὲν εἶχε μὲν ἴσως ὁ Ξάνθιππος τὴν στρατηγικὴν μεγαλοφυίαν τοῦ ἀντιζήλου αὐτοῦ· ἀλλ' ὅμως ἐστρατήγησεν ἐντίμως τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν πολυθρύλητον ἐν Μυκᾷ ναυμαχίαν, ἐξέβαλε τῆς θρηκτικῆς χερσονήσου τοὺς Πέρσας, ἐκυρίευσεν τὴν Σηστόν καὶ θέσας οὕτω τὰ θεμέλια τῆς τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίας, ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἀθήνας, τιμώμενος ὑπὸ τοῦ πολιτεύματος ἐκείνου, τὸ ὅποτον ἐτίμησε καὶ πιστῶς ὑπηρέτησεν.

Ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστείδης ἦσαν ἄνθρωποι νεώτεροι τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Ξανθίππου· νεώτεροι δηλαδὴ ὅχι τόσο καθ' ἡλικίαν, ὅσον νεώτεροι καρποὶ τοῦ ὁσημέραι προαγομένου δημοκρατικοῦ πολιτεύματος καὶ πνεύματος. Οὔτε θεοὺς καὶ ἥρωας εἶχον γενάρχας, ὅπως ὁ Μιλτιάδης, «ἀπ' Αἰακοῦ τε καὶ Αἰγίνης γεγονώς,» καθ' Ἡρόδοτον· οὔτε διὰ κηδεστίας εἶχον ταῦτίσει τὴν τύχην αὐτῶν μετὰ τοῦ οὐδὲν ἦττον ἡρωικοῦ γένους τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, ὅπως ὁ Ξάνθιππος. Ἀριστείδης ὁ Λυσιστράτου καὶ Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, ἦσαν ἀμφοτέρωθεν μέσοι κατὰ τε τὸ γένος καὶ τὴν περιουσίαν πολῖται, ὥστε ἐξεπρωσώπων ἀκριβέστερον τὴν νέαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν. Διὰ δὲ τοῦτο ἀμφοτέρωθεν δὲν ἐπεβλήθησαν, οὕτως εἰπεῖν, ὡς οἱ πρῶτοι, εἰς τὴν πολιτείαν, διὰ πλεονεκτημάτων ἀνεξαρτήτων τοῦ νέου πολιτεύματος, διὰ τοῦ γένους, διὰ τοῦ πλούτου, διὰ πολεμικῶν κατορθωμάτων, ἀλλὰ μᾶλλον προέκυψαν ἐκ τῶν σπλάγγων αὐτῶν τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, διὰ τῆς ἐπ' αὐτῆς προσωπικῆς καὶ πολιτικῆς ἐνεργείας αὐτῶν. Ἀλλ' οἱ χαρακτῆρες αὐτῶν οὐσιωδῶς ἀπ' ἀλλήλων διέφερον. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἦτο ἐκ τῶν σπανιωτάτων ἐκείνων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἡ φύσις αὐτῇ λαμβάνει τὸν κόπον νὰ γεννήσῃ ἐτοιμοὺς εἰς τὸ νὰ μεγαλουργήσωσι· διότι

οὐχὶ διὰ παιδείας τινὸς καὶ πείρας ἀνθρωπίνης, ἀλλὰ δι' ἐμφύτου συνέσιως διέκρινεν ἀμέσως τὰς τε παρούσας περιπλοκάς καὶ τὰς μελλούσας δυσκολίας, καὶ ἤξευρε πάντοτε τί πρέπει νὰ γίνη εἰς ἐκάστην περίστασιν. «Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ γνώσεως ἰσχυρὴν δηλώσας, καὶ διαφερόντως τι ἐς αὐτὸ μᾶλλον ἐτέρου ἄξιος θαυμάσαι· οἰκεία γὰρ ξυνέσει καὶ οὕτε προμαθῶν ἐς αὐτὴν οὐδέν, οὐτ' ἐπιμαθῶν, τῶν τε παρχρημα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, καὶ τῶν μελλόντων ἐπὶ πλείστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰαστής. . . καὶ τὸ ξύμπαν εἰπεῖν, φύσεως μὲν δυνάμει, μελέτης δὲ βραχύτητι, κράτιστος δὴ οὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δεόντα ἐγένετο,» λέγει ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ ἀμιμῇτῳ εἰκόνι, ἣν ἔγραψε τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός. Ἦτο πρὸς τούτοις ὁ Θεμιστοκλῆς οὕτω παράφορος πρὸς δόξαν καὶ πράξεων μεγάλων ὑπὸ φιλοτιμίας ἐραστής, ὥστε λέγεται, ὅτι τὸ ἐν Μαραθῶνι κατόρθωμα τοῦ Μιλτιάδου δὲν ἔφινεν αὐτὸν νὰ ἡσυχάσῃ, βέβαιον δὲ εἶναι, ὅτι ὅχι κύριον, ἀλλὰ μόνον σκοπὸν ὅλου τοῦ βίου ἔσχε πῶς νὰ δοξασθῇ καὶ νὰ μεγαλουργήσῃ, μηδενὸς πρὸς τοῦτο φειδόμενος τρόπου, εἴτε ἀγαθοῦ, εἴτε πονηροῦ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἐπιτηδειότατος ἀνεδείχθη εἰς ὅλα τὰ ποικίλα μηχανήματα, τὰ ὅποια εἶναι καταδεδικασμένοι νὰ μεταχειρίζηται ὁ δημόσιος ἄνθρωπος ἐν ταῖς κοινοβουλευτικαῖς πολιτείαις, ἡξεύρων πῶς νὰ σχηματίσῃ, πῶς νὰ συντηρήσῃ, πῶς νὰ αὐξήσῃ, πῶς νὰ κυβερνήσῃ πολιτικὴν μερίδα, πῶς νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἀντίπαλον, παρειρυσκόμενος πάντοτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ δικαστήριον, γνωρίζων κατ' ὄνομα ὅλους σχεδὸν τοὺς πολίτας, ἔτοιμος πάντοτε νὰ συμβουλεύσῃ τοὺς φίλους του καὶ ἔτοιμος νὰ ἐπιβουλεύσῃ τοὺς ἐχθρούς.

Ὁ Ἀριστείδης οὕτε τὴν ὀξύνοϊαν, οὕτε τὴν ἐπίνοϊαν, οὕτε τὴν πρόνοϊαν τοῦ Θεμιστοκλέους εἶχεν. Ὁ Ἀριστείδης ἦτο ἀνὴρ γενναῖος, ἔμπειρος, φιλόπατρις, ὅστις ἔπραττεν ὅ,τι ἐνόμιζεν ἐκάστοτε κατῆχον αὐτοῦ, καὶ ἀνεζήτει ποῖον εἶναι τὸ κατῆχον τοῦτο, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῶν πιθανῶν ὑπολογισμῶν τῆς ἀνθρωπίνης συνέσεως, οὐχὶ περιαιγάζομενος ὑπὸ τῶν ἐκλάμψεων τοῦ ὑπερφουῶς πνεύματος, δι' οὗ διακρίνονται οἱ καλούμενοι μεγάλοι ἄνδρες ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ὁ συνετὸς ἀνὴρ βαδίζει ἐν τῷ μέσῳ τῶν περιπλοκῶν τοῦ πολιτικοῦ βίου, ὡς ἄνθρωπος πορευόμενος πεφυλαγμένως ἐν νυκτὶ ζοφερᾷ, δι' ὁδοῦ τὴν ὁποίαν ἢ οὐδὲν ἢ ὀλίγον γνωρίζει. Τοιοῦτος ἦτο ὁ Ἀριστείδης. Ὁ μέγας ἀνὴρ βαδίζει διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἀδιστακτικῶς καὶ θαρρούντως, φωταγωγοῦ-

μενος ὑπὸ ἀστέρος εἰς πάντα ἄλλον ἀφανούς· τοιοῦτος ἦτο ὁ Θεμιστοκλῆς. Καὶ δὲν ἦτο μὲν ἄμοιρος φιλοδοξίας ὁ Ἀριστείδης, διότι ἄνευ φιλοδοξίας τινός, οὐδὲν μέγα κατορθοῦται. Ἀλλ' ἡ φιλοδοξία αὐτοῦ ἦτο ἄλλη ἢ ἡ τοῦ Θεμιστοκλέους φιλοδοξία. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπέζητει ἐκ παντὸς τρόπου τὴν ἀρχήν, ἵνα δι' αὐτῆς μεγαλουργήσῃ· ἐπὶ τὴν ἀρχὴν καὶ ὁ Ἀριστείδης, καὶ ἐπιτραπέυσαν, διεξῆγεν αὐτὴν φιλοτίμως· ἀλλὰ περιέμενε νὰ τῷ ἐπιτραπῇ ὑπὸ τῆς οἰκείας τῶν συμπολιτῶν προαιρέσεως, μὴ ἀγωνιζόμενος ν' ἀρπάσῃ αὐτήν, μηδὲ διαιρῶν τὴν πόλιν εἰς δύο στρατόπεδα καὶ προσπαθῶν νὰ νικήσῃ διὰ τοῦ ἐτέρου. Καθ' ὅλα λοιπὸν ταῦτα, δύναμιν φύσεως, δύναμιν φιλοδοξίας, δύναμιν ἐνεργείας, ἦτο ὁ Ἀριστείδης ὑποδέσπερος τοῦ Θεμιστοκλέους. Ἀλλ' εἶχεν ὁ Ἀριστείδης ἀρετὴν τινα, ἧς ὅλως ἐστερεῖτο ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ἧς ἕνεκα ὁ πρῶτος κατίσχυσεν ἐπὶ τέλους τοῦ τοσοῦτον μεγαλοφυοῦς ἐκείνου ἀντιπάλου. Εἵπομεν ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς οὐδενός ἐφείδετο τρόπου ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ, μεταχειριζόμενος ἐπὶ τούτῳ ἀδιστάκτως καὶ βίαν καὶ ἀδικίαν. Τὸ δὲ δεινότερον, ὠφελεῖτο ἐκ τῆς ἐξουσίας ἣν ἔλαβεν, ἵνα δωροδοκῇται ἀναφανδόν. Τοῦ Ἀριστείδου ἐξεναντίας τὸ φιλοδίκαιον καὶ τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρος, κατέστη παροιμιῶδες ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Πολλὰκις διετέλεσεν ἄρχων· πολλὰκις διαιτητὴς ἰδιωτικῶν δικῶν· ἐπὶ τέλους ἀνεδείχθη ναύαρχος καὶ πρῶτος αὐτὸς ἔταξε τοὺς φόρους τῶν συμμάχων, ὥστε μυρίας ἔσχεν ἀφορμὰς νὰ πλουτήσῃ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εὐρέθη ἄνθρωπος νὰ εἰπῇ ὅτι ὁ Ἀριστείδης ἡδίκησεν, ἢ ἐβίασέ τινα, ἢ ἐμίανε τὰς χεῖρας σφετερισθεῖς χρήματα εἴτε δημόσια, εἴτε ἰδιωτικά. Ὁ σχεδὸν σύγχρονος αὐτοῦ Ἡρόδοτος, μνημονεύων τοῦ ἀνδρὸς λέγει· «τὸν ἐγὼ νενόμικα, πυνθανόμενος αὐτοῦ τὸν τρόπον, ἄριστον ἄνδρα γενέσθαι ἐν Ἀθήναις καὶ δικαιοτάτον.» Καὶ ἕτερος σύγχρονος αὐτοῦ, ὁ Ῥόδιος ποιητὴς Τιμοκρέων, ἐπαινεῖ τὸν ἀγαθώτατον, τὸν λῶστον Ἀριστείδην, καθαπτόμενος πικρότατα τοῦ Θεμιστοκλέους.

Ἀλλ' εἰ τύγε Πausανίαν, ἢ καὶ τύγε Ξάνθιππον αἰνέεις,
ἢ τύγε Λευτοχίδαν, ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἐπαινέω
ἄνδρα ἱερᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν
ἐλθεῖν ἕνα λῶστον, ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε Λατῷ,
ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, ὃς Τιμοκρέοντα
ξεῖνον ἰόντ' ἀργυρίοισι κυβαλικοῖσι πεισθεῖς οὐ κατὰ γεν
ἐς πατρίδ' Ἰάλυσον, λαβὼν δὲ
τρὶ' ἀργύρου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ὄλεθρον,
τοὺς μὲν κατὰ γων ἄδίκως, τοὺς δ' ἐκδιώκων, τοὺς δὲ καίνων,
ἀργυρίων ὑπόπλεως.

Καὶ ταῦτα μὲν πάντα οὔτε μοναδικά, οὔτε σπάνια ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι. Παντοῦ καὶ πάντοτε κατὰ δυστυχίαν, ἄνδρες κατὰ τάλλα θαυμαστοί, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνθέξωσιν εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς αὐθαιρεσίας καὶ τῆς δωροδοκίας· οἱ Σόλωνες καὶ οἱ Ἀριστείδαι ὑπῆρξαν αἰείποτε σπάνιοι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἀλλ' ὅ,τι θεωροῦμεν τὰ μάλιστα ἀξιωματικόν καὶ χαρακτηριστικόν, εἶναι ἡ κρίσις τὴν ὁποίαν ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἐξέφερεν ἐπὶ τέλους περὶ τῶν δύο ἐκείνων τοσούτῳ ἀντιθέτων χαρακτήρων. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἔσωσε τὰς Ἀθήνας, ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν εἰς τὴν Σαλαμῖνα. Ὁ Ἀριστείδης ἐξεπλήρωσε μὲν αἰείποτε τὸ καθήκον αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶχε βεβαίως ἴσον τοῦ Θεμιστοκλέους δικαίωμα εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πατρίδος. Καὶ ὅμως οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τέλους ἐσεβάσθησαν, ἐτίμησαν καὶ ἡγάπησαν τὸν Ἀριστείδην ἀσυγκρίτῳ λόγῳ πλειότερον τοῦ Θεμιστοκλέους· τοσούτῳ εὐγενῆς ἦτο ἡ φύσις τοῦ λαοῦ ἐκείνου, τοσαύτην εὐλάβειαν ἠσθάνετο πρὸς τὴν χρηστότητα καὶ τὴν ἀκεραιότητα, τοσαύτην ἀκαταμάχητον ἀποστροφὴν πρὸς τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν δωροδοκίαν. Ὡσαύτως ἐν τῇ παρελθούσῃ ἑκατονταετηρίδι πολλοὶ ἦσαν, ὡς μὴ ὤφελεν, ἐν Ἀγγλίᾳ οἱ δωροδοκούμενοι πολιτικοὶ ἄνδρες· ἀλλ' ἅμα ἀνεφάνη ὁ αἰμνῆστος Γουλιέλμος Πίττ ὁ πρεσβύτερος καὶ ἀνεδέιχθη χρημάτων κρείσσων, οὔτε τὸ ἀπὸ τοῦ γένους ἀξίωμα, οὔτε ὁ ἀκαταμέτρητος πλοῦτος, οὔτε ἡ εὐγλωττία τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ, οὔτε ἡ πρὸς τούτους βασιλικὴ εὐνοία ἰσχυσαν νὰ ἀποτρέψωσι τὸν ἀγγλικὸν λαὸν ἀπὸ τοῦ νὰ προτιμῇ, τῶν δωροδόκων ἐκείνων, τὸν χρηστὸν ἄνδρα καὶ νὰ ἀνυψώσῃ αὐτὸν εἰς τὰ ὕψατα τῶν λειτουργημάτων καὶ μέχρι λατρείας νὰ σεβασθῇ. Τοῦτο εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν ἀληθῶς μεγάλων ἔθνων. Ὡς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενα, δὲν εἶναι βεβαίως καὶ ταῦτα ἀμέτοχα ἀμαρτημάτων· ἀλλ' ἔχουσιν ἔμφυτον τινα ἀποστροφὴν πρὸς τὴν κακίαν καὶ ἀκαταγώνιστον πρὸς τὴν ἀρετὴν εὐλάβειαν.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ τέσσαρες ἐπισημότατοι ἄνδρες τῶν Ἀθηνῶν, καθ' ὃν χρόνον ὁ περσικὸς στρατὸς ἀπέβη εἰς Μαραθῶνα· ἄνδρες, διὰ ποικίλων μὲν προαχθέντες τρόπων, ποικίλους δὲ ἔχοντες τοὺς χαρακτήρας, ἀλλ' ἅπαντες ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν, πῶς νὰ δοξασθῶσι σώζοντες τὴν πατρίδα. Δὲν φαίνονται δὲ ἐξίσου ἀπ' ἀρχῆς καὶ οἱ τέσσαρες πρωταγωνιστήσαντες. Εἶδομεν ὅτι ἀπὸ Κλεισθένους, οἱ Ἀθηναῖοι ἐξέλεγον κατ' ἔτος δέκα στρατηγοὺς, ἓνα ἐξ ἑκάστης φυλῆς. Ἐκαστος μὲν τῶν

στρατηγῶν τούτων ἦτο μόνιμος ἡγεμὼν τῆς ἰδίας φυλῆς, καθ' ὅλον τὸ ἔτος, σύμπαντες δὲ ὁμοῦ εἶχον τὴν ἡγεμονίαν τοῦ ὅλου στρατοῦ, τὴν ὁποίαν ἕκαστος ἀλληλοδιαδόχως ἐνήργει μίαν ἡμέραν. Πλήν δὲ τῶν δέκα τούτων στρατηγῶν, παρευρίσκατο ἔτι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν τῷ στρατοπέδῳ καὶ ὁ τρίτος τῶν ἰδίως λεγομένων ἀρχόντων, ὁ πολέμαρχος, ὅστις ὅμως ἄλλο δικαίωμα, ὡς φαίνεται, δὲν εἶχεν εἰμὴ τὸ ἄγειν τὴν δεξιὰν πτέρυγα καὶ τὸ ψηφίζειν ἐν τῷ πολεμικῷ συμβουλίῳ. Αἱ ἐκλογαὶ ἐνηργοῦντο ἐν ἀρχῇ τοῦ ἄττικου ἔτους, μικρὸν μετὰ τὰς θερινὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς, περὶ τὰ μέσα τοῦ καθ' ἡμᾶς ἰουνίου μηνός, ὥστε αἱ ἀρχαιρεσίαι ἐγένοντο ἐνῷ ὁ Δᾶτις καὶ ὁ Ἰππίας ἐπλησίαζον ἤδη. Καὶ ὁ μὲν Μιλτιάδης καὶ ὁ Ἀριστείδης ἦσαν ἀναμφισβητήτως δύο ἐκ τῶν 10 στρατηγῶν τῶν τότε ἐκλεχθέντων· ἄδηλον δὲ ἂν καὶ ὁ Ξάνθιππος καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς· τὸν τελευταῖον τοῦτον λέγει μὲν ὁ Πλούταρχος στρατηγήσαντα ἐν Μαραθῶνι, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα λογίζεται ἀμφίβολον· βέβαιον δὲ εἶναι μόνον ὅτι ἀμφοτέροι μετέσχον τοῦ ἀγῶνος. Τελευταῖον πολέμαρχος εἶχεν ἀναδειχθῇ ὁ Ἀφιδναῖος Καλλιμάχος, δηλαδὴ ὁ ἐξ Ἀφιδνης ἢ Ἀφιδνῶν, ἐνὸς τῶν δήμων τῆς Λεοντίδος φυλῆς.

Ἄμα ἀναγγελομένου ὅτι οἱ Πέρσαι ἀπέβησαν εἰς Μαραθῶνα, ἀντεπεξῆλθεν εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατός. Καὶ δυνάμεθα μὲν νὰ συμπεράνωμεν εὐλόγως ὅτι ἡ κατὰ πλῆξιν δὲν ὑπῆρξε μικρὰ ἐν Ἀθήναις, ἀναλογιζόμενοι τὸ πλῆθος τῶν ἐπιδραμόντων πολεμίων καὶ τὴν φήμην τῶν τε ἐν Ἀσίᾳ κατορθωμάτων αὐτῶν καὶ τῆς προσφάτου ἁλώσεως τῆς Νάξου καὶ τῆς Ἐρετρίας· λέγεται μάλιστα ῥητῶς ὅτι διαφωνίαι προῆλθον εἰς μέσον περὶ τοῦ πρακτεῦ, ἂν δηλαδὴ συμφέρι, νὰ ἐξέλθωσιν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἐχθροῦ ἢ νὰ περιμείνωσιν αὐτὸν ἐν τῇ πόλει· καὶ ὅτι πρὸς τούτοις ὑπόνοιαί τινες ἐκυκλοφόρουσαν περὶ προδοσίας. Ἄλλ' ἡ ἀμέσως ἐνεργηθεῖσα ἐξοδὸς τοῦ στρατοῦ εἰς Μαραθῶνα, καὶ ἡ καθ' ὅλα τὰ μετέπειτα πραχθέντα παρατηρουμένη δραστηριότης καὶ περὶ τὰ κυριώτατα ὁμοφροσύνη, μαρτυροῦσιν ὅτι ἐπεκράτει φρόνημα νὰ ἀναλάβωσι πάντα κίνδυνον καὶ ἐκ παντὸς τρόπου νὰ ἀγωνισθῶσιν ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας. Τφόντι, ἔτι τῶν στρατηγῶν ὄντων ἐν τῷ ἥστει, ἀπεστάλη ὁ ταχυδρόμος Φειδιππίδης εἰς Σπάρτην, διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν. Ὁ Φειδιππίδης, φθάσας πεζὸς ἐντὸς 48 ὥρων εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἐλάλησε πρὸς τοὺς ἐφόρους εἰς τρόπον καταδεικνύοντα τὸ ἐν Ἀθήναις ἀναπτυχθὲν τότε πανελλήνιον πνεῦμα· διότι, ἀφοῦ ἐπεκαλέσατο τὴν ἐπικουρίαν τῶν Λακεδαιμονίων, ἵνα μὴ δουλω-

θῶσιν ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων αἱ Ἀθηναίαι, πόλις ἀρχαιοτάτη ἐν τοῖς Ἑλλήσι, προσέθηκε τοὺς ἀξιωματικονομοῦντας τοὺτους λόγους· «καὶ γὰρ Ἐρέτρια τέ νῦν ἡνδραποδίσται, καὶ πόλις λογίμῃ ἡ Ἑλλάς γέγονεν ἀσθενεστέρα»· παρέστησε δηλαδὴ τὸν ἀγῶνα ὡς γινόμενον ὅχι περὶ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς πόλεως, ἀλλὰ περὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης, ἥτις ἀπέβη ἤδη ἀσθενεστέρα, ἀπολέσασα πόλιν μίαν ἀξιόλογον. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐφάνησαν πρόθυμοι νὰ βοηθήσωσι τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλ' εἶπον ὅτι δὲν δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο ἀμέσως· διότι ἦτο ἐνάτη ἡμέρα τῆς σελήνης, ὑπὸ ἀρχαίου δὲ νόμου καὶ ἔθους ὑπάρχει ἀπηγορευμένον εἰς αὐτοὺς νὰ ἐκστρατεύωσι, τοῦλάχιστον κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, ἐντὸς τοῦ δευτέρου πρὸ τῆς πανσελήνου τετάρτου· ὑπέσχοντο ὅμως, ὅτι ἅμα μετὰ τὴν πανσέληνον θέλουσι δράμει εἰς τὴν Ἀττικὴν. Πῶς θέλομεν ἐξηγήσει τὴν τοιαύτην τῆς ἐκστρατείας τῶν Σπαρτιατῶν, ἐπὶ πέντε ἡμέρας, ἀναβολὴν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἡδύνατο νὰ ἐπέλθῃ, ἐν τῷ μεταξῷ, ὁ ὄλεθρος τῆς δευτέρας τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους πόλεως; Πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν ἐπεχείρησαν νὰ δικαιώσωσι τοὺς Σπαρτιάτας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὴν διαγωγὴν αὐτῶν ὑπηγόρευεν αἶσθημα θρησκευτικὸν αἰεποτε σεβαστόν. Σεβόμεθα, τὸ καθ' ἡμᾶς, τὰς θρησκευτικὰς παντὸς ἔθνους πεποιθήσεις, οἰονόηποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ δόγμα αὐτοῦ. Ἀλλὰ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔθους τὴν τήρησιν οἱ Σπαρτιάται πολλάκις παρέβησαν βραδυτέρον· μάλιστα δὲ εὐλόγως ἡδύνατο νὰ παραβῶσιν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι, ἂν διὰ τὴν μικρολόγον ταύτην τήρησίν του, κατεστρέφετο ἡ δευτέρα ἐλληνικὴ πόλις, μέγας ἦτο ὁ κίνδυνος μήπως ἀπολεσθῇ ἡ αὐτονομία ὁλοκλήρου τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, μετὰ δὲ τῆς αὐτονομίας πάθη καὶ τὸ θρησκευμα πληγὰς πολὺ καιριωτέρας τῆς ἐλαχίστου λόγου παρεκτροπῆς ἣν ἐφοβήθησαν ἤδη νὰ πράξωσιν οἱ Σπαρτιάται. Δὲν λέγομεν βεβαίως ὅτι ὡς ἀπλὴν πρόφασιν προέτειναν τὸ ἔθος, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ζητουμένην ἐπικουρίαν· διότι μετὰ πέντε ἡμέρας ἔδραμον τῶντι εἰς τὴν Ἀττικὴν· ἀλλὰ νομίζομεν, ὅτι δὲν ἐξετίμησαν ἀποχρώντως τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου ὃν ὑφίστατο ἡ αὐτονομία ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους, καὶ τοῦτο διότι δὲν ἐκινδύνευεν ἀμέσως ἡ ἰδία αὐτῶν πόλις, διότι, ἐν ἄλλαις λέξεσι, δὲν εἶχον τὸ πανελλήνιον ἐκείνο αἶσθημα, δι' ὃ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεψαν μὲν ἐπικουρίαν καὶ εἰς Μίλητον καὶ εἰς Ἐρέτριαν, μετὰ δέκα δὲ ἔτη, εὐρεθέντες πάλιν ἐγκαταλελειμμένοι ἕνεκα τῆς ἀδιορθώτου νωθρότητος τῶν Σπαρτιατῶν καὶ δυνάμενοι, διὰ συνθήκης πρὸς τοὺς Πέρσας, οὐ μόνον τὴν αὐτονομίαν νὰ ἀνασώσωσιν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ νὰ

πορισθῶσι πλεονεκτήματα, δὲν κατεδέχθησαν νὰ πράξωσι τοῦτο, θυσιάζοντες τὸ ἄλλο ἑλληνικὸν ἔθνος.

Ὅπως δὴποτε, ἡ ἀπάντησις, ἣν ἐκόμισεν ὁ Φειδιππίδης τὴν πέμπτην ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἡμέραν, ἐτάραξε μὲν τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐπέφερε σπουδαίαν μεταβολὴν εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν ἀπόφασιν. Διεφώνησαν μόνον περὶ τούτου, ἂν πρέπη νὰ ἀντιπαραταχθῶσιν ἀμέσως εἰς τοὺς Πέρσας, ἢ νὰ περιμείνωσι τὴν ἄφιξιν τῶν Σπαρτιατῶν. Εἰς τὸ στρατιωτικὸν συμβούλιον τὸ ὁποῖον συνεκροτήθη ἐν Μαραθῶνι, ἅμα μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Φειδιππίδου, ὁ Μιλτιάδης ὑπεστήριξε τὴν γνώμην, ὅτι συμφέρει νὰ πολεμήσωσιν ἄνευ πολλῆς ἀναβολῆς, καὶ μετὰ τῆς γνώμης ταύτης συνετάχθησαν τέσσαρες ἐκ τῶν ἄλλων στρατηγῶν, ἐν οἷς, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, καὶ ὁ Ἀριστείδης· ἀλλ' οἱ λοιποὶ πέντε δὲν ἐνόμισαν φρόνιμον νὰ διακινδυνεύσωσιν ἐν μάχῃ μιᾷ τὴν ὅλην τῆς πόλεως τύχην, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ἤλπιζον πάντοτε εἰς τὴν ἐπικουρίαν τῆς μεγάλης πελοποννησιακῆς πόλεως. Αἱ γνώμαι λοιπὸν ἐδιχοτομήθησαν, ὥστε ἡ λύσις τοῦ ζητήματος ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τοῦ πολεμάρχου, ὅστις, καθὰ πρὸ μικροῦ ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ εἰπωμεν, εἶχεν ἔτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους δικαίωμα ψήφου ἐν τῷ συμβουλίῳ τῶν στρατηγῶν. Τότε ὁ Μιλτιάδης, προσελθὼν πρὸς τὸν Καλλιμάχον, ἐζήγησεν αὐτῷ, ὅτι ἂν ἀναβάλῃσι τὸν ἀγῶνα ὑπάρχει κίνδυνος, μήπως ἄνθρωποι δειλοὶ ἢ προδόται, λάθωσιν ἐκ τούτου καιρὸν νὰ συνεννοηθῶσι μετὰ τοῦ Ἰππίου, καὶ ἐπέλθῃ τοιουτοτρόπως διαίρεσις ὀλεθρία μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων· ἐνῷ ἂν πολεμήσωσιν ἐνόσφῃ εἶναι ἠνωμένοι, αὐτὸς ἐγγυᾶται περὶ τῆς νίκης. Καὶ ἐξάπτων ἐπὶ μᾶλλον τὴν φιλοτιμίαν τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ πολεμάρχου, ὁ Μιλτιάδης προσέθηκεν ἐπιτηδεύας, ὅτι ἀπὸ αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ Καλλιμάχου δηλαδὴ, ἐξαρτᾶται σήμερον ἢ νὰ καταδουλώσῃ τὰς Ἀθήνας ἢ νὰ καταστήσῃ αὐτὰς ἐλευθέρας, καὶ οὐ μόνον ἐλευθέρας, ἀλλὰ πρῶτην νὰ ἀναδείξῃ πόλιν τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι, καταλείπων αἰώνηστον ὄνομα εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα. Ὁ χρηστός πολέμαρχος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὰ βραγδαῖα ταῦτα ἐπιχειρήματα ἀνδρὸς περιωνύμου ἐπὶ τῇ πολεμικῇ ἐμπειρίᾳ· καὶ, προστεθείσης τῆς γνώμης, αὐτοῦ εἰς τοὺς περὶ τὸν Μιλτιάδην, ἀπεφασίσθη ὁ ἀγὼν. Ἀλλ' ὅμως καὶ τοὶ ἀποφασισθέντος τούτου, καὶ τοὶ ἐπιτρεψάντων ὅλων τῶν ἄλλων στρατηγῶν τὸ ἴδιον τῆς στρατηγίας δικαίωμα εἰς τὸν Μιλτιάδην, ἵνα καταστήσωσιν αὐτὸν ὅσον ἐνεστι μόνον τοῦ ὅλου στρατοῦ ἡγεμόνα, ἡ μάχη οὐδὲν ἤττον δὲν συνεκροτήθη εἰμὴ καθ' ἣν ἡμέραν ἐπῆλθε κατὰ

νόμον ἢ σειρὰ τῆς ἰδίας τοῦ Μιλτιάδου στρατηγίας, ἥτις ἦτο ἡ δεκάτη ἀπὸ τῆς ἐξόδου ἐξ Ἀθηνῶν ἡμέρα, ὥστε συνέβη πάντοτε ἀναβολὴ τις, τοῦτο δὲ ἴσως διότι ἐδέχσε νὰ γίνωσιν ἐν τῷ μεταξὺ ἀπαραίτητοί τινες παρασκευαὶ καὶ ἀσκήσεις.

Ἐπῆλθε δ' ἐν τούτοις γεγονός τι ἐπιτηδειότατον νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς Ἀθηναίους· ἐν μιᾷ τῶν κρισίμων ἐκείνων ἡμερῶν, ἐνῶ, ἡθροισμένοι ὀλίγοι αὐτοὶ περὶ Μαραθῶνα καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης ἐγκαταλειμμένοι, δὲν ἐβλεπον περὶ αὐτοὺς εἰμὴ τὰ ἄπειρα τῶν πολεμίων τάγματα καὶ πλοῖα, ἔμαθον αἰφνης ὅτι ἀπὸ Πάρνηθος καὶ Δεκελείας κατέρχονται, εὐθὺ πρὸς τὸν Μαραθῶνα βαδίζοντες, ὅπλῃται 1000· ἦσαν δὲ οἱ ἄνδρες οὗτοι ἅπανα τῶν Πλαταιέων ἡ δύναμις, οἵτινες ἤλθον, αὐτοὶ μόνον Ἑλλήνων, αὐθόρμητοι, ἵνα κοινωνήσωσι τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀγῶνος. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἐν Μαραθῶνι προέκειτο νὰ ἀποφασισθῇ ἡ τύχη οὐ μόνον τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ ἐν μέρει καὶ τῶν Πλαταιέων αὐτῶν, οἵτινες, πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἀπαλλαγέντες τῆς καταθλιπτικῆς ἡγεμονίας τῶν Θηβαίων, τῇ τῶν Ἀθηναίων συνδρομῇ, ἂν οὗτοι ἐνικῶντο ἤδη, ἤθελον ἐγκαταλειφθῇ εἰς τὴν φιλέκδικον τῶν πρώτων διάκρισιν· οὐδὲν ἤττον ἀνέλαβον ἀγῶνα παρόντα καὶ φοβερόν, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἦτο μέλλων καὶ ἄδηλος· διὸ ἀξιοθαύμαστος εἶναι ἡ προθυμία μεθ' ἧς ἔδραμον εἰς Μαραθῶνα, οἱ δὲ εὐγνώμονες Ἀθηναῖοι ἀντήμειψαν αὐτὴν βραδύτερον διὰ πολλῶν τιμῶν καὶ προνομίων.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἄφιξιν τῆς ἐπικουρίας ταύτης τῶν Πλαταιέων, ἡ ὅλη ἑλληνικὴ δύναμις συνεποσώθη εἰς 10 ἢ τὸ πολὺ 11 χιλιάδας ὀπλιτῶν, ἐνῶ ὁ περσικὸς στρατὸς ἦτο ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ πολυπληθέστερος. Συγγραφεῖς μεταγενέστεροι ἀνεβίβασαν τὸ ποσὸν αὐτοῦ, οἱ μὲν εἰς 110,000, οἱ δὲ εἰς 300,000, οἱ δὲ εἰς 500, οἱ δὲ καὶ εἰς 600 χιλιάδας. Οἱ τελευταῖοι τρεῖς ἀριθμοὶ εἶναι προδήλως ὑπερβολικοί, δὲν ἔχομεν δὲ τρόπον νὰ βεβαιώσωμεν ἂν καὶ ὁ πρῶτος ἦναι ἀκριβής. Ὁ πλησιέστατος εἰς τὰ πράγματα Ἡρόδοτος δὲν ἀναφέρει τὴν δύναμιν τοῦ περσικοῦ στρατοῦ, λέγει μόνον αὐτὸν « πολλόν τε καὶ εὐ ἔσκευασμένον. » Λέγει δὲ πρὸς τούτοις ὅτι ὁ περσικὸς στόλος συνέκειτο ἐξ 600 τριήρων, ἐπὶ τῶν ὁποίων δυνάμεθα εὐλόγως νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι, πλὴν τῶν ναυτῶν καὶ τῶν κωπηλατῶν, ἡδύναντο νὰ μετακομισθῶσι 30 ἕως 40,000 ἀνδρῶν· ἀλλ' ὁ Ἡρόδοτος μνημονεύει καὶ φορτηγῶν, ἰδίως ἱππαγωγῶν πλοίων, τῶν ὁποίων δὲν ὀρίζει τὸν ἀριθμόν. Πλὴν τούτου, ὁ περσικὸς στρατὸς, προσέλαβεν ἐπικουρίας καὶ ἐκ τοῦ Αἰγίου πελά-

γους, ἂν καὶ ἄφ' ἑτέρου ἴσως ἀπώλεσε τινὰ τῶν πλοίων, κατὰ τὸν διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μακρὸν αὐτοῦ πλοῦν. Ὡστε οὐδεμίαν ἔχομεν ἀσφαλῆ ὑπολογισμῶν βάσιν, καὶ πᾶσαι αἱ ἄχρι τοῦδε γινόμεναι ἀπόπειραι τοῦ νὰ ὀρισθῇ ὅπως οὖν ἀκριβῶς τὸ πλῆθος τῶν Περσῶν ἀπέβησαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον αὐθαίρετοι. Εἰς πᾶσαν ὁμως περίστασιν, καὶ ἐκ μόνου τοῦ γνωστοῦ δεδομένου τῶν 600 τριήρων καθίσταται βέβαιον, ὅτι ἂν οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς περιέπεσον εἰς ὑπερβολὰς, ἄφ' ἑτέρου οἱ Πέρσαι ἦσαν ὁμολογουμένως, ὡς προείπομεν, πολλαπλάσιοι τῶν Ἑλλήνων. Ὡς τεκμήριόν τι ἀμφοτέρων τούτων τῶν ἀληθειῶν δύναται ἴσως, μέχρι τινὸς τοῦλάχιστον, νὰ χρησιμεύσῃ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ μάχῃ πεσόντων, ὁ ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου ὀριζόμενος. Πέρσαι μὲν ἔπεσον κατ' αὐτὸν 6,400, ἐνῶ ὁ Ῥωμαῖος Ἰουστίνος, ὁ ἀναριθμάσας εἰς 600,000 ἀνδρῶν τὸν περσικὸν στρατὸν, ἐνόμισεν ἀπαραίτητον νὰ ἐπιφέρῃ ὅτι ἔπεσον ἐξ αὐτῶν 200,000· Ἕλληνες δὲ δὲν ἔπεσον εἰμὴ 192 ἄνδρες. Ἀξίον δὲ σημειώσεως εἶναι, ὅτι ἐνῶ, καθ' Ἡρόδοτον, ὁ Ἰππίας ἀπεβίβασε τοὺς Πέρσας εἰς Μαραθῶνα, ὅχι μόνον διότι τὸ πεδίον τοῦτο ἦτο πλησιέστατον εἰς τὴν Ἐρέτριαν, ἀλλὰ καὶ διότι ἦτο ἐπιτηδειότατον εἰς τὰς κινήσεις τοῦ ἵππικου, ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ ἵππικὸν οὐδὲως ἀναφέρεται.

Ἡ πεδιάς τοῦ Μαραθῶνος, ἐν ἣ προέκειτο ἤδη νὰ ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἴσως ἡ τύχη, καῖται ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Διακρίας (σελ. 237), εἰς τοὺς πρόποδας τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ Βριλησσοῦ ἢ Πεντελικοῦ, καὶ ἰδίως ἐν τῇ γωνίᾳ ἣν σχηματίζει μὲ τὴν θάλασσαν ὁ εἰς ταύτην κατερχόμενος Βριλησσός. Κολποῦται δὲ ἐνταῦθα ἡ παραλία ἐν εἵδει ἡμισελήνου, ἥς τὸ βόρειον ἀποτελεῖ ἡ ἄκρα ἡ καλουμένη Κυνόςουρα, τὸ δὲ μεσημβρινόν, ἡ βορειανατολικωτέρα ἄκρα τοῦ Βριλησσοῦ. Ἐπίσης καὶ τὸ ὑπεράνω τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου ἀπλούμενον μαραθωνικὸν πεδίον κυρτοῦται ἐν εἵδει ἡμισελήνου, ὡς ἐκ τῶν περιστοιχιζόντων αὐτὸ ὁρέων· τὰ δὲ ὄρη ταῦτα, τὰ κατερχόμενα ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τοῦ Βριλησσοῦ καὶ τοῦ Πάρνηθος, καλοῦνται σήμερον, τὸ μὲν πρὸς μεσημβρίαν Ἀργαλίσι (τούτου ἡ ἀνατολικωτέρα ἄκρα σχηματίζει τὸ μεσημβρινὸν κέρας τοῦ μαραθωνικοῦ λιμένος), τὸ δὲ πρὸς δυσμὰς, Κοτρόνι, τὸ δὲ πρὸς βορρᾶν, Σταυροκοράχι, τὸ δὲ πρὸς τὸ βορειανατολικόν, Δρακονέρι (τούτου ἡ ἀνατολικωτέρα ἄκρα, ἡ Κυνόςουρα, ἀποτελεῖ τὸ βορειότερον κέρας τοῦ μαραθωνικοῦ λιμένος). Τὸ τοιοῦτοτρόπως ὀριζόμενον πεδίον ἔχει πλάτος, ἀπὸ ἄρκτου πρὸς μεσημ-

θρίκιν, 6 ἀγγλικῶν μιλίων, ἤτοι 9 χιλιομέτρων, ἀλλὰ τὸ ἐμβαδὸν αὐτοῦ δὲν ἔχει σήμερον ὅπως εἶχε τὸ πάλαι καὶ μέχρι πρό τιнос χρόνου, ὅτε μέγα ἔλος ἐκάλυπτε τὸ πλεῖστον βορειανατολικὸν τοῦ πεδίου μέρος, μεταξὺ τοῦ ὄρους Σταυροκοράκι καὶ τῆς ἄκρας Κυνοσούρας· ἔλος τὸ ὁποῖον ἀπεξηράνθη σήμερον. Τὸ πάλαι λοιπὸν, ὅτε, ὡς καὶ μέχρις ἐπ' ἐσχάτων, ὑπῆρχεν ἐτι τὸ ἔλος τοῦτο, τὸ προαναφερθὲν πλάτος τοῦ μαραθωνικοῦ πεδίου ὑπῆρχεν, ὡς ἐξ αὐτοῦ, τοσοῦτω στενότερον, ὅσῳ καὶ περὶ τὸ μεσημβρινοδυτικώτερον τοῦ πεδίου κεῖται ἔλος ἕτερον, εἰ καὶ τοῦ πρώτου μικρότερον. Τὸ δ' ἡμικύκλιον ἐκεῖνο ὄρεινόν τεῖχος, δι' οὗ περιφράσσεται τὸ μαραθωνικὸν πεδίων, ἔχει τέσσαρας πύλας, μίαν μεσημβρινήν, ἄλλην βόρειον καὶ δύο δυτικὰς παραλλήλους. Ἡ μεσημβρινή, ὅπου ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ κώμη ἡ πόλις Προβάλινθος, φέρει διὰ τῶν εἰς τὴν θάλασσαν κατερχομένων βορειανατολικῶν ὑπωρειῶν τοῦ Βριλησσοῦ, καὶ ἰδίως μεταξὺ τοῦ τμήματος αὐτοῦ τοῦ καλουμένου σήμερον Ἀργαλίκι καὶ τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν μεσόγαιαν, καὶ ἐκεῖθεν, διὰ τοῦ σήμερον λεγομένου Σταυροῦ, ἤτοι τῆς μεταξὺ Πεντελικοῦ καὶ Ὑμηττοῦ κοιλάδος, εἰς Ἀθήνας. Μεταξὺ δὲ τοῦ ὄρους Ἀργαλίκι καὶ τοῦ ὄρους Κοτρόνι ὑπάρχει κοιλὰς στενοτάτη, ἀπὸ τῆς ὁποίας, περιλαμβανοῦσης σήμερον τὸ μικρὸν χωρίον τοῦ Βρανᾶ, ὁδὸς δευτέρα, ἀπότομος, ἀναβαίνουσα εἰς τὸν μετὰ τοῦ Βριλησσοῦ ἐπίσης συνεχόμενον κρημνὸν τοῦ Ἀφορισμοῦ, ἄγει εἰς τὸ χωρίον Σταμάτα καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κηφισίαν, εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ πεδίου τῶν Ἀθηνῶν· ἐν τῇ πεπιεσμένῃ ταύτῃ κοιλάδι, μεταξὺ Ἀργαλίκι καὶ Κοτρόνι, ἔκειτο, κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν ἤδη γνώμην, ἡ ἀρχαία πόλις τοῦ Μαραθῶνος, ἃν καὶ ὑπάρχωσί τινες οἱ διστάζοντες περὶ τούτου. Τῶνόντι, μεταξὺ τοῦ ὄρους Κοτρόνι καὶ τοῦ ὄρους Σταυροκοράκι σχηματίζεται κοιλὰς παράλληλος μὲν τῆς προηγουμένης, πολὺ δὲ ταύτης εὐρυτέρα καὶ εὐφορωτέρα, ἐν ἣ κεῖται τὸ σημερινὸν χωρίον τοῦ Μαραθῶνος. Εἰς τὸ ἄνω τῆς κοιλάδος ταύτης μέρος σώζονται ἐρείπια, φέροντα ἄχρι τοῦδε τὸ τῆς Οἰνός ὄνομα, ὥστε ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι ἐναυῦθα ἔκειτο ἡ Οἰνός, μία τῶν 4 πόλεων τῆς τοῦ Μαραθῶνος χώρας. Εἰσὶ δὲ τινες οἱ φρονοῦντες, ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ κοιλάδι, ἀλλὰ κατωτέρω, ἐκεῖ ὅπου σήμερον εὐρίσκεται τὸ χωρίον τοῦ Μαραθῶνος, ἔκειτο καὶ ἡ ἀρχαία τοῦ Μαραθῶνος πόλις, οὐχὶ δὲ ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Βρανᾶ, ἣτις εἶναι τοσοῦτω συνεσταλμένη, ὥστε δὲν ἐννοεῖ τις πῶς ἡδύνατο νὰ περιλαμβάνῃ πόλιν, καὶ μάλιστα τὴν πασῶν ἀξιολογωτέραν. Τελευταῖον, μεταξὺ πάλιν τοῦ ὄρους Σταυ-

ροκοράκι, καὶ τοῦ μεγάλου ἔλους, ὑπάρχει ἐτέρα πύλη στενὴ, ὅπου εἶναι σήμερον τὸ λεγόμενον Κάτω Σοῦλι, καὶ ὅπου περίπου ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ Τρικόρυθος.

Κατὰ τὰς ἐννέα ἡμέρας, τὰς διελθούσας ἀπὸ τῆς ἐξόδου τῶν Ἀθηναίων ἐκ τοῦ ἄστεος, οὗτοι ἐστρατοπέδευον περὶ τὴν πόλιν τοῦ Μαραθῶνος, ἐπὶ χώρου τινὸς καθωσιωμένου εἰς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τούτου ἕνεκα ὀνομαζομένου Ἡράκλειον. Ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ χρόνου διαστήματι, οἱ Πέρσαι διετέλεσαν ἐστρατοπεδευμένοι εἰς τὸ βορειανατολικώτερον τοῦ μαραθωνικοῦ πεδίου, πλησίον τοῦ στόλου αὐτῶν. Ἄν μέχρι τινὸς δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν, διατί οἱ Ἕλληνες ἀνέβαλον ἐπὶ τοσαύτας ἡμέρας τὸν ἀγῶνα, εἶναι πολὺ δυσκολώτερον νὰ ἐξηγηθῇ, διατί καὶ οἱ Πέρσαι ἠπράκτησαν ἐπὶ τοσοῦτον, καὶ διατί, ἂν ὅχι ἄλλο, δὲν ἐπεμψαν τοῦλάχιστον μέρος τοῦ στόλου καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτῶν εἰς Φάληρον, ἵνα ἀπειλήσωσιν ἐκεῖθεν ἀμέσως τὸ ἄστυ καὶ ἀναγκάσωσιν οὕτω τοὺς Ἀθηναίους νὰ διαιρέσωσι τὴν καὶ ἄλλως μικρὰν αὐτῶν δύναμιν. Ὅπωςδὴποτε, τὴν δεκάτην ἡμέραν, ἣτις ἦτο μία τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ σεπτεμβρίου μηνὸς τοῦ 490 ἔτους, οἱ μὲν Ἕλληνες παρετάχθησαν, ἀπὸ πρωῒας ὡς ἐπὶ μάχην, εἰς τὸ νοτιοδυτικώτερον τοῦ μαραθωνικοῦ πεδίου, καὶ, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, ἀπὸ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Σταυροκοράκι μέχρι τῆς βορείου ἄκρας τοῦ ὄρους Ἀργαλίκι· οἱ δὲ Πέρσαι ἀντιπαρατάχθησαν εἰς τὸ βορειανατολικώτερον τοῦ πεδίου, ἀπὸ τοῦ μικροῦ ἔλους μέχρι τῆς ἀνατολικωτέρας ἄκρας τοῦ ὄρους Σταυροκοράκι. ἔχοντες μὲν τὸ πλεονέκτημα ὅτι ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ πολυαριθμοῦ αὐτῶν στόλου, ἔχοντες ὅμως τὸ ἐλάττωμα, ὅτι ἐν μέρει ὀπισθεν αὐτῶν ἦτο τὸ μέγα ἔλος. Τὸ ἐν τῷ μεταξύ τῶν δύο στρατῶν διάστημα ἦτο 5000 περίπου ποδῶν. Τὸ κράτιστον τοῦ περσικοῦ στρατοῦ, ἦτοι οἱ ἰθαγενεῖς Πέρσαι καὶ οἱ Σάκαι, παρετάχθη ἐν τῷ κέντρῳ, ὅπερ ἐλογίζετο ὡς ἡ ἐντιμωτάτη θέσις, ἐν ἣ ἴστατο καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ὁσάκις παρευρίσκετο εἰς τὴν μάχην. Κατὰ τοῦτο, ὁ περσικὸς στρατὸς, ὡς καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα, ἐνθυμίζει τὸν τουρκικόν, τὸν ἀρχαῖον δηλαδὴ τουρκικόν, ὅτε οἱ Σουλτάνοι ἐστράτευον αὐτοπροσώπως, ἄγοντες τὰ ἀκάθεκτα τῶν γενιτσάρων τάγματα· διότι τότε τὰ μὲν στίφη τῆς Ρούμελης ἐπεΐχον τὸ ἀριστερόν κέρας, τὰ δ' ἁσιανὰ τὸ δεξιόν, ἐν τῷ μέσῳ ἴσταντο οἱ γενίτσαροι, καὶ εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὅλου ὁ Σουλτάνος ἢ ὁ μέγας Βεζήρης, περιεστοιχισμένος ὑπὸ τῶν σπαχίδων. Παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐξεναντίας ἐντιμωτάτη ἦτο ἡ δεξιὰ πτέρυξ, ἥς ἐπὶ τοῦ προκειμένου προί-

στατο ὁ πολέμαρχος Καλλίμαχος· οἱ ὀπλίται ἐτάσσοντο κατὰ φυλάς, αἱ δὲ φυλαί, ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, καθ' ὃν ἔλαβον τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἀριθμόν· διότι κατὰ πᾶν ἔτος ὠρίζετο διὰ κλήρου ἢ σειρὰ ἐκάστης φυλῆς, καὶ κατὰ τὴν σειρὰν ταύτην ἐτάσσοντο εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις· τελευταῖοι πρὸς ἀριστερὰν ἴσταντο οἱ χίλιοι Πλαταιεῖς, ὑπὸ τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν Ἀείμνηστον. Ὁ Μιλτιάδης ἐνόμισεν ἀπαραίτητον νὰ ἐξισώσει τὸ μέτωπον τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ πρὸς τὸ περσικὸν μέτωπον, ἵνα μὴ κυκλωθῇ· ἐπὶ δὲ τούτῳ, μὴ ἔχων ἀποχρῶσαν δύναμιν, ἠναγκάσθη νὰ ἀραιώσει τὸ κέντρον αὐτοῦ, ὅπου ἴσταντο ἰδίως αἱ δύο φυλαί, Λεοντίς καὶ Ἀντιοχίς, καὶ ὧν τῆς τελευταίας ἐστρατήγει ὁ Ἀριστείδης, νὰ πυκνώσῃ δὲ ὅσον ἐνδέχεται τὰς δύο πτέρυγας, ἵνα δι' αὐτῶν μάλιστα κατισχύσῃ. Ὁ στρατὸς αὐτοῦ συνέκειτο κυρίως ἐξ ὀπλιτῶν· παρῆσαν δὲ καὶ τινες δοῦλοι εἴτε ψιλῶς ὠπλισμένοι, εἴτε καὶ ἄοπλοι ἀπλῶς ὑπηρέται, ἀλλ' οὔτε τοξότας εἶχεν, οὔτε ἵππικόν. Πολλοὺς ἱππεῖς δὲν ἠδυνήθησαν βεβαίως οὔτε οἱ Πέρσαι νὰ μεταφέρωσι, διὰ θαλάσσης, ἐξ Ἀσίας· ἀλλ' εἶχον πάντως ἴλας τινάς· καὶ ἀπὸ τῆς ταπεινοτέρας θέσεως εἰς ἣν ἴσταντο, κάλλιστα δυνάμενοι νὰ καταμετρήσωσι τὴν περὶ τὰ ἄνω τοῦ πεδίου μετεωριζομένην εὐάριθμον φάλαγγα τοῦ Μιλτιάδου, καὶ βλέποντες αὐτὴν μὴ ἔχουσαν παντάπασιν ἵππικόν, μετὰ πλείστης ἀναμφιβόλως πεποιθήσεως ἀπεξεδέχοντο τὴν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος, ἀναλογιζόμενοι μάλιστα τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ἀδιαλείπτων αὐτῶν προτέρων θριάμβων.

Κατὰ τὸ θρησκευτικὸν τῶν Ἑλλήνων ἔθος, ὁ πολέμαρχος προσήνεγκε πρὸ πάντων θυσίαν εὐλαβῇ εἰς τοὺς θεοὺς τοῦ πολέμου· τὰ δ' ἱερὰ ἀπέβησαν αἷσια. Τότε ὁ Μιλτιάδης ἠγόρευσε πρὸς τοὺς ὀπλίτας καὶ παρήγγειλεν εἰς αὐτοὺς τὸ πολλάκις βεβαίως καὶ πρότερον ἐξηγηθὲν, ὅτι δέον νὰ ἐπέλθωσι δρομαῖοι ἐπὶ τὴν τῶν πολεμίων παράταξιν, *au pas de charge*, ὡς ἤθελεν εἰπεῖ ὁ Γάλλος στρατηγός, ἵνα ἀποφύγῃσι τὴν ἀπὸ τῶν ἱππέων καὶ τῶν τοξοτῶν βλάβην· καὶ ἐν τῷ ἄμα ἀντήχησεν ὁ παιὰν, καὶ ἐσήμανον αἱ σάλπιγγες, καὶ προετάρθησαν αἱ ἀσπίδες, καὶ ἐξώρμησεν ὡς καταρράκτης ἡ φάλαγξ. Οἱ Πέρσαι, οἵτινες καὶ πρότερον ὀλιγώρως εἶχον πρὸς τὸ τῶν Ἑλλήνων στρατόπεδον, ἠπόρησαν ἡδη ἔτι μᾶλλον, βλέποντες τοὺς ὀλίγους ἐκείνους ἄνδρας, ἐπελαύνοντας ἄνευ ἱππικοῦ καὶ τοξευμάτων, καὶ ὑπέλαβον αὐτοὺς ὑπὸ μανίας τινὸς ὀλεθρίας καταληφθέντας. Ἐξετόξευσαν δὲ ἐπ' αὐτοὺς βροχὴν βελῶν ἀναριθμήτων· ἀλλ' ἡ ἑλληνικὴ παράταξις ἦτο ψιλὴ, τὰ δ' ἀμυντικὰ τῶν

ἀνδρῶν ὄπλα, κράνη, θώρακες, κνημίδες, ἀσφαλῆ, ὥστε τὰ βέλη ἔπεσον ἢ κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ χαλκοῦ ἀνενδότου· καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἔτι λεπτῶν, ἐπέσκηψαν οἱ ὀπλίται ἐπὶ τὸ περσικὸν μέτωπον. Ἡ σύρραξις ὑπῆρξε φοβερά, διότι ἂν καὶ ὁ ὀπλισμὸς τῶν πολεμίων ἦτο ἀσθενέστερος τοῦ ἐλληνικοῦ, τὸ πλῆθος καὶ τὸ θάρρος αὐτῶν ἦτο μέγα. Ἰδίως τὸ ἐλληνικὸν κέντρον ἦτο ἀραιότατον· ναὶ μὲν ἐνταῦθα ἐστρατῆγαι ὁ καρτερικὸς Ἀριστείδης, ἐνταῦθα ἠγωνίζετο, ἂν μὴ ἐστρατῆγαι, ὁ φιλότιμος Θεμιστοκλῆς, ἀλλ' ἐνταῦθα ἀφ' ἐτέρου ἐπετίθεντο οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Σάκαι, οἱ μαχιμώτατοι καὶ κάλλιον ὀπλισμένοι τῶν πολεμίων· ὥστε, ὅσῳ πεισματώδης καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ ἀντίστασις τῶν φυλῶν Λεοντίδος καὶ Ἀντιοχίδος, ἠναγκάσθησαν αὐταὶ μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐνδώσωσιν, οἱ δὲ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος νικηταὶ ἀναδειχθέντες Πέρσαι καὶ Σάκαι, κατεδίωξαν αὐτάς πρὸς τὰ ἄνω τοῦ πεδίου. Αἱ δύο ἐλληνικαὶ πτέρυγες δὲν ἐπτοήθησαν ὡς ἐκ τοῦ ἀτυχήματος αὐτοῦ· καὶ πυκνότερον μὲν τοῦ κέντρου συγκεκροτημέναι, ὑποδεεστέρους δ' ἔχουσαι τοὺς ἀντιπάλους, ἐπέμενον πιέζουσαι καὶ κόπτουσαι αὐτοὺς, μέχρις οὗ ἔτρεψαν εἰς φυγὴν. Ὁ Μιλτιάδης δὲν ἐξηκολούθησε τὴν διώξιν, ἀλλὰ, συναγαγὼν ἀμέσως ἀμφοτέρω τὰ κέρα, ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸ νικηφόρον περσικὸν κέντρον· ἀνακουφισθέντες δ' ἐντεῦθεν καὶ οἱ ὀπλίται τῆς Λεοντίδος καὶ τῆς Ἀντιοχίδος, συνέθεντο αὐθις τὰς διαρραγείσας αὐτῶν τάξεις, ὥστε οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Σάκαι, πανταχόθεν οὕτω προσβληθέντες, δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνθεξώσι καὶ ἐτραπήσιν ὡσαύτως εἰς φυγὴν. Τότε ὁ Μιλτιάδης διέταξε διώξιν γενικὴν· καὶ πολλοὶ μὲν τῶν πολεμίων ἀπωλέσθησαν περιπεσόντες εἰς τὸ μέγα ἔλος, οἱ δὲ πλείότεροι κατέφυγον εἰς τὰ πλοῖα. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιδραμόντες ἐπεχείρησαν ἤδη νὰ κρατήσωσι καὶ νὰ πυρπολήσωσι τὰ πλοῖα· διὸ νέος καὶ δεινότατος συνέβη περὶ τὴν παραλίαν ἀγών· καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ἔπεσε μὲν ὁ γενναῖος πολέμαρχος Καλλίμαχος, ἔπεσε δὲ εἰς τῶν στρατηγῶν, Στησίλαος ὁ Θρασύλου. Ἐνταῦθα, Κυνέγειρος ὁ Εὐφορίωνος, ὁ τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου ἀδελφός, ἀρπάσας ἐν τῶν πλοίων ἀπὸ τῆς πρύμνης, ἀπεκόπη τὴν χεῖρα διὰ πελέκως· ἐνταῦθα ἀπέθανον καὶ ἄλλοι Ἀθηναῖοι, πολλοὶ τε καὶ ὀνομαστοί. Οἱ δὲ πολέμιοι, ἀπὸ τῶν νηῶν μαχόμενοι, ἠδυνήθησαν νὰ ἀποκρούσωσι τὴν τελευταίαν ταύτην ἔφοδον καὶ νὰ ἀποπλεύσωσιν. Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐκυρίευσαν εἰμὴ ἑπτὰ πλοῖα· ἀλλ' ἅπαν τὸ στρατόπεδον, καὶ ἅπασαι αἱ ἀποσκευαί, καὶ ἅπαντες οἱ ἵπποι περιέπεσον εἰς χεῖρας αὐτῶν· νεκροὶ δὲ τῶν ἐχθρῶν 6400 ἐκάλυπτον τὸ πεδὶον τῆς μάχης.

Καὶ ἦν ἡδη μεσημβρία· τὰ δὲ περίξ ὄρη ἀντήχουν ὑπὸ τῶν ἀλαλαγμῶν τῆς ἀγαλλιάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ὅστις, ἐνθουσιῶν ἐπὶ τῷ κατορθώματι, ἐθεώρει ἀπερχόμενον ἄπρακτον ἐκ τῆς ἱερᾶς πατρίδος τὸν πολυάριθμον ἐκείνιον στόλον, ὅτε αἰφνης, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Πεντελικοῦ, σημεῖον ἐγένετο, ὅτι ὁ στόλος δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τῆς παραλίας, ἀλλὰ πρὸς τὸ Σούνιον μᾶλλον φαίνεται κωπηλατῶν. Ὁ σκοπὸς αὐτοῦ κατέστη πρόδηλος, ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἦτο νὰ κάμψῃ τὴν ἄκραν ἐκείνην καὶ, προσελθὼν εἰς Φάληρον, νὰ ἐπιπέσῃ εἰς τὸ ἀπεστερημένον πάσης ἀμύνης ἄστν. Ὁ νικηφόρος ἑλληνικὸς στρατὸς ἐξεπλάγῃ ὑπὸ τῆς ἀγγελίας ταύτης· μόλις κατίσχυσε τοῦ ἐνὸς κινδύνου, καὶ ἰδοὺ προέκυπτεν ἕτερος. Ἀλλ' ὁ Μιλτιάδης ἀπεφάσισεν ἀμέσως περὶ τοῦ πρακτέου. Διατάξας τὸν Ἀριστείδην νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης μετὰ τῶν ὀπλιτῶν τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, πρὸς φύλαξιν τῆς λείας, τῶν τροπαίων καὶ τῶν πληγωμένων, αὐτὸς, μετὰ τῶν λοιπῶν 9 φυλῶν καὶ μετὰ τῶν Πλαταιέων, ὥρμησε δρομαῖος διὰ τοῦ Ἀφορισμοῦ, τοῦ χωρίου Σταμάτα καὶ τῆς Κηφισιάς, πρὸς τὸ ἄστν, ὅπου ἔφθασε, περὶ λύχνων ἀφᾶς, καὶ ἐστρατοπέδευσε εἰς Κυνόςαργες, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ. Τὸ ἐν Μαραθῶνι κατορθῶμα ἦτο ἡδη γνωστὸν εἰς Ἀθήνας, διότι, ἅμα μετὰ τὸ τέλος τῆς μάχης, ὀπλίτης, φέρων ἔτι, ὡς λέγεται, τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ, ἔδραμε πρὸς τὴν πόλιν καὶ δούς εἰς τοὺς ἄρχοντας τὴν χαροποιὸν ἀγγελίαν, ἔπεσε νεκρὸς ἐκ τοῦ κόπου. Τὴν δ' ἀγγελίαν τοῦ νέου κινδύνου ἐκόμισεν αὐτὸς ὁλόκληρος ὁ στρατὸς· στρατὸς ἀείμνηστος καὶ θαυμαστὸς διὰ τὴν πειθαρχίαν, τὴν ἄσκησιν καὶ τὰ ἀθλητικὰ αὐτοῦ σῶματα. Ἀπὸ πρωίας τῆς ἡμέρας ἐκείνης μέχρι μεσημβρίας, ἠγωνίσθη ἄγωνα φοβερὸν πρὸς ἀντιπάλους πολλαπλασίους, καὶ μόλις κατισχύσας, ἰδοὺ ἐπιχειρεῖ, ἐπὶ τῇ φωνῇ τῶν ἡγεμόνων αὐτοῦ, ὁδοιπορίαν μακρὰν καὶ δύσβατον, ὁδοιπορίαν ἐπτά τοῦλάχιστον ὥρων, ἵνα προκαταλάβῃ τὸ κινδυνεῦον ἄστν. Ὁ περσικὸς στόλος δὲν ἔφθασεν εἰμὴ διὰ νυκτὸς εἰς Φάληρον. Τὴν δὲ ἐπιούσαν, ἰδὼν τοὺς Ἕλληνας κατέχοντας τὸ Κυνόςαργες, δὲν ἐνόμισε φρόνιμον νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἐκτέλεισιν τοῦ ἀρχικοῦ αὐτοῦ βουλευμάτος, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ δὲν εἶχεν ἡδη παντάπασιν ἱππικόν. Ὁ Δᾶτις λοιπὸν καὶ ὁ Ἀρταφέρνης ἀπεφάσισαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια, μὴ φέροντες ἄλλα τρόπαια εἰμὴ τὴν ἀπὸ Νάξου λείαν καὶ τοὺς Ἐρετριεῖς αἰχαλώτους, οὓς παρέλαβον ἐξ Αἰγίλειας, καὶ τοὺς ὁποίους, προσελθόντας εἰς Σοῦσα, δὲν ἐκακοποίησεν ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος, ἀλλὰ κατέστησεν εἰς Ἀρδέρικκον, θέσιν ἀπέχουσαν 220 στά-

δια ἀπὸ τῆς μητροπόλεως ταύτης. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν δὲ ἐκείνην ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης αὐτοῦ, καὶ ὁ Ἰππίας, ἂν καὶ ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ἔπεσεν ὁ προδότης ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ.

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀπέπλευσεν ἐκ Φαλήρου ὁ περσικὸς στόλος προσῆλθεν ἡ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπικουρία· ἡ ἐπικουρία αὕτη δὲν ἦτο ἀξία τῆς πρώτης ἐλληνικῆς πόλεως, διότι συνέκειτο ἐξ ἀνδρῶν 2000 μόνον, ἐνῷ οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον πέμψει εἰς Ἑρέτριαν 4000· καὶ οὐδὲ ἤγετο ὑπὸ τινος τῶν βασιλέων, τοῦ Κλεομένους ἢ τοῦ Λεωτυχίδου. Ἀλλ' οἱ ἐκπεμφθέντες ἄνδρες ἔδειξαν τούλχιστον θαυμαστὴν προθυμίαν ἵνα προφθάσωσιν εἰς τὴν μάχην· διότι ἀναχωρήσαντες ἐκ Σπάρτης τὴν ἐπιούσαν τῆς πανσελήνου, καὶ μετὰ παραδόξου βαδίσαντες ταχύτητος, ἔφθασαν τριταῖοι εἰς τὴν Ἀττικὴν. Λυπηθέντες δὲ διότι ὕστερησαν, δὲν ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια, εἰμὴ ἀφοῦ ἐπεσκέφθησαν τὸ πεδῖον τῆς μάχης καὶ ἐπῆνεσαν τὸ ἔργον τῶν Ἀθηναίων.

Τὸ ἔργον ἦτο τφόντι μέγα· ἡ πατρίς ἡμῶν ἐπέπρωτο νὰ ἴδῃ πολλὰς ἔτι ἐνδόξους ἡμέρας, ἀλλ' ἴσως οὐδεμία δύναται ν' ἀντιπαραβληθῇ πρὸς ταύτην τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες πρώτην φορὰν νικῆσαντες ἐκ τοῦ συστάδην τοὺς Πέρσας, τοσοῦτῃ μᾶλλον ἐνεθαρρύνθησαν εἰς τοὺς μετέπειτα ἀγῶνας ὅσῃ μία μόνη πόλις εἶχεν ἀρκέσει ἵνα κατισχύσῃ τῆς πολυαριθμοῦ ἐκείνης στρατιᾶς. Καὶ ἂν σήμερον, μετὰ παρέλευσιν διςχιλίων καὶ ἐπέκαινα ἐτῶν, μετὰ θλίψεως μὲν ἀναλογιζόμεθα οἷου κλέους ἤθελε στερηθῇ τὸ ἐλληνικὸν ὄνομα, οἶαν ζημίαν ἤθελε πάθει ἡ ἀνθρωπότης, ἐὰν αἱ Ἀθῆναι, ἡττηθεῖσαι καὶ ὑποταχθεῖσαι εἰς τοὺς Πέρσας, ἀπεστεροῦντο τοῦ μέλλοντος ἐκείνου, καθ' ὃ τοσαῦτα ἐμεγαλουργήσαν εἰς ἅπαντας τοὺς κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης ἀρετῆς, γνώσεως καὶ τέχνης, μετ' ἀγαλλιᾶσεως δὲ ἀσπαζόμεθα τὴν μνήμην τοῦ κατορθώματος δι' οὗ ὁ κόσμος ἀπηλλάχθη τοιαύτης συμφορᾶς, εἰμποροῦμεν νὰ φαντασθῶμεν ὅποια ἄρά γε ὑπῆρξε τότε ἡ τῶν Ἀθηναίων εὐφροσύνη. Τὴν εὐφροσύνην ταύτην ἐπεδείξαντο πρὸ πάντων διὰ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐγνωμοσύνης. Ὁ Μιλτιάδης εἶχε τάξει εἰς Ἀρτεμιν τὴν ἀγροτέραν τοσαύτας αἶγας ὅσοι ἤθελον πέσει ἐχθροί. Ἡ ἐκτέλεισις τῆς εὐχῆς ταύτης ἐτροπολογήθη μὲν ἡδὴ κατὰ τι διὰ ψηφίσματος τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, προσενεγχόντος εἰς τὴν θεὰν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς αὐτῆς θυσίαν αἰγῶν 500, ἀπεφασίσθη δὲ ὅτι ἡ αὕτη θυσία θέλει ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἔτος τὴν ἑορτὴν ταύτην, εἰς αἰῶνιον μνημόσυνον

τῆς ἐν Μαραθῶνι νίκης. Ἀλλὰ καὶ ὁ θεὸς Πᾶν, ὁ ἔφορος τῶν ποιμένων, τῶν ποιμνίων καὶ τῶν εἰς βοσκήν χρησίμων πεδίων, ἐμφανισθεὶς εἰς τὸν Φειδιππίδην, πρὸς τὴν Σπάρτην βαδίζοντα, περὶ τὸ Παρθένιον ὄρος, εἶχε παραπονέσθῃ διότι οἱ Ἀθηναῖοι οὐδεμίαν αὐτοῦ ποιοῦνται ἐπιμέλειαν, καὶ οὐδὲν ἤττον εἶχεν ὑποσχεθῇ τὴν συνδρομὴν του ἐν τῷ ἐπικειμένῳ ἀγῶνι. Ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι ἀφιέρωσαν ἤδη αὐτῷ τὸ ἐν τῷ βράχῳ τῆς ἀκροπόλεως σπήλαιον, τὸ καίμενον ἐν τῇ βορειοδυτικῇ αὐτοῦ γωνίᾳ, ἀντικρὺ τοῦ ἱεροῦ τῶν Εὐμενίδων, καὶ ἀπεφάσισαν ὅτι κατ' ἔτος θέλει τελεῖται πρὸς ἐξιλίεωσιν αὐτοῦ, θυσία καὶ λαμπαδηδρομία. Ἰδίως δὲ ὁ Μιλτιάδης ἐδήλωσε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τὸν Πᾶνα κατασκευάσας ἐν τῷ σπηλαίῳ τὴν εἰκόνα τοῦ θεοῦ, ἣς τὸ ἐπίγραμμα, συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ Κεῖου Σιμωνίδου, εἶχεν οὕτω·

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρχάδα, τὸν κατὰ Μῆδων,
τὸν μετ' Ἀθηναίων, στήσατο Μιλτιάδης.

Πρὸς τοῦτοις ἡ δεκάτῃ τῆς λείας ἀφιέρωθῃ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ εἰς τὴν Ἀρτεμιν. Τοσούτῳ δὲ πολύτιμος ἦτο ἡ λεία ἐκείνη, ὥστε ἀπὸ μὲν τοῦ μεριδίου τῆς Ἀθηνᾶς, κατεσκεύασε βραδύτερον ὁ Φειδίας τὸ μέγα χαλκοῦν τῆς προμάχου Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, ὅπερ ἴστατο ἐν τῇ Ἀκροπόλει· ἀπὸ δὲ τοῦ μεριδίου τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐποιήθησαν εἰκόνες χαλκαὶ αὐτοῦ τε τοῦ θεοῦ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῶν δέκα ἐπωνύμων τῶν φυλῶν ἡρώων καὶ ἀνετέθησαν εἰς Δελφοὺς, ὅπου πρὸς τούτοις κατεσκευάσθη θησαυρὸς, διὰ τε ταῦτα καὶ πάντα τὰ μετέπειτα ἀναθήματα τῶν Ἀθηναίων· τελευταῖον ἀπὸ τοῦ μεριδίου τῆς Ἀρτέμιδος ὠκοδομήθη ἐν Ἀθήναις ἱερὸν τῆς Εὐκλείας Ἀρτέμιδος. Μετὰ δὲ τοὺς θεοὺς ἐτίμησαν οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς συμπολίτας. Μέχρι τῆς σήμερον, εἰς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ μαραθωνικοῦ πεδίου, διακρίνεται ὁ τύμβος ὅστις ἐκάλυψε τοὺς 192 Ἀθηναίους, τοὺς ὑπὲρ πατρίδος καὶ ἐλευθερίας ἐν τῷ πεδίῳ ἐκείνῳ πεσόντας. Ἀλλὰ τὸ πάλαι ἐκόσμουσαν τὸν τύμβον δέκα λαμπροὶ κίονες, ἐφ' ὧν ἦσαν ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν πεσόντων, κατὰ φυλὰς, καὶ μετὰ ἐξακοσίους ἀπὸ τῆς μάχης ἐνι-αυτοὺς, ἡδυνήθη ἔτι ὁ Παυσανίας νὰ ἀναγνώσῃ τὰ ὀνόματα ἐκεῖνα. Οἱ πεσόντες Πλαταιεῖς ἐκηδεύθησαν εἰς ἴδιον τύμβον· οὐδέποτε δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἐλησμόνησαν τὴν μεγαλόφρονα συνδρομὴν ἣν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔλαβον παρὰ τῆς μικρᾶς ταύτης πόλεως· ὅθεν οὐ μόνον ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς Πλαταιεῖς πλουσίαν μερίδα τῆς λείας καὶ πάντα τὰ ἀστικὰ τοῦ Ἀθηναίου πολίτου δίκαια, ἀλλὰ εἰς τὰ μεγάλα παναθήναια, τὴν

κυριωτάτην τῶν Ἀθηναίων πανήγυριν, ὁ κήρυξ ὁ Ἀθηναῖος αἰέποτε ἔκτοτε κατηύχετο « ἅμα τε Ἀθηναίοισι λέγων γίνεσθαι ἀγαθὰ καὶ Πλαταιεῦσι. » Καὶ οὐδ' οἱ δοῦλοι οἱ πεσόντες ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης ἐλυσμονήθησαν, ἀλλὰ τρίτος τύμβος ἐδέχθη τοὺς νεκροὺς αὐτῶν. Οἱ Μαραθῶνιοι ἐτίμησαν δι' ἐτησίων τελετῶν τὴν μνήμην τῶν ἀθανάτων ἡρώων, τῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου αὐτῶν ἀγωνισαμένων, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ὥρισαν βραβεῖον εἰς τὸν ὅστις ποιήσῃ τὸ κάλλιστον τοῦ προκειμένου ἄθλου ἐγκώμιον· καὶ συνηγωνίσθησαν περὶ τοῦ βραβεῖου, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Σιμωνίδης· τοῦ δὲ Σιμωνίδου ἡ ἐλεγεία ἐπροσιμιάζεν ὡς ἐξῆς·

Εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι, θύγατερ Διὸς, ὅστις ἄριστος,
δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσσα μόνος·

καὶ ὁ δῆμος Ἀθηναίων εὐρὼν φυσικῶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ποιητὴς εἶχε δίκαιον, αὐτῷ ἀπένειμε τὸ βραβεῖον. Ἄλλ' ὁ Αἰσχύλος, ἂν ἡττήθῃ εἰς τὸν περὶ τοὺς λόγους τοῦτον ἀγῶνα, ἡδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν παραμυθίαν, ὅτι, εὐτυχέστερος τοῦ ἀντιπάλου, διέπρεψεν ἐν τῷ πρὸ μικροῦ τελεσθέντι πραγματικῷ ἀγῶνι, πλησίον τοῦ ἀειμνήστου ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κυνεγεῖρου, τοσοῦτον περιφανῶς, ὥστε μετὰ 40 ἐνιαυτοὺς, τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ χαραχθὲν ἐπίγραμμα ἐξύμνει ἔτι τὴν εὐδόκιμον ἀλκὴν, ἣν ἐπεδείξατο κατὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, καὶ τὰς πληγὰς ἃς κατέφερεν ὁ βραχίων αὐτοῦ εἰς τοὺς βαθυχαίτας Μήδους.

Καὶ οὐδὲ ταῦτα ἤρκεσαν. Πλησίον τῶν τύμβων, ἡγέρθη ἐκ λίθου λευκοῦ τρόπαιον, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐπίγραμμα ἐποίησε πάλιν ὁ Σιμωνίδης, ὅστις δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὁ ποιητὴς τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, ὅπως ὁ Μιλτιάδης ὑπῆρξεν ὁ στρατηγὸς αὐτῆς. Τὸ ἀπλοῦν καὶ ἐμφαντικώτατον σύναμα τοῦτο ἐπίγραμμα ἔλεγεν·

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσοφόρων Μῆδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

Πλησίον δὲ τοῦ τροπαίου, ἴδιον κατεσκευάσθη μνημεῖον τοῦ Μιλτιάδου, ἐκ λίθου ἐπίσης λευκοῦ, ἀποδοθείσης τῷ ἀνδρὶ τιμῆς ἥς οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων οὔτε πρὸ αὐτοῦ οὔτε μετ' αὐτὸν ἠξιώθη. Πλὴν τούτου, ἀπεφασίσθη, ὅτι ἡ εἰκὼν αὐτοῦ θέλει ἀνατεθῇ ἐν τῷ Πρυτανείῳ, πλησίον τῶν εἰκόνων τοῦ Ἀρμοδίου καὶ τοῦ Ἀριστογέιτονος, οἵτινες ἐτιμῶντο ὡς οἱ πρῶτοι σωτῆρες τῆς πόλεως· ἐπὶ πᾶσιν ὅτι ἀπὸ τῆς λείας τῆς μάχης, θέλει ποιηθῇ χαλκοῦς αὐτοῦ ἀνδριὰς καὶ ἀφιερωθῇ εἰς τοὺς Δελφοὺς. Τιμαὶ αὗται μεγάλαι καὶ ἱκαναὶ βεβαίως νὰ καταστή-

σωσιν εὐτυχῇ τὸν φιλοδοξότατον τῶν ἀνθρώπων· ὅποσον ὅμως εὐτυχέστερος ἤθελεν εἶναι ὁ Μιλτιάδης, ἂν κατορθώσας ὅ,τι κατώρθωσε, δὲν ἐπέζη, ἀλλ' ἐπιπτε πλησίον τῶν Καλλιμάχων, τῶν Κυνεγείρων καὶ τῶν Στησιλᾶων· διότι τραγικὸν τῇ ἀληθείᾳ μετ' ὀλίγον ἐπῆλθε τὸ τέλος αὐτοῦ, ἀντιπαραβαλλόμενον μάλιστα πρὸς τὰς ἐνδόξους ἐκείνας ἡμέρας.

Ὁ Μιλτιάδης, ἀνέκαθεν ὀλιγώρως ἔχων πρὸς τὸ κοινοβουλευτικὸν τῆς πατρίδος αὐτοῦ πολίτευμα, ἀπέβη ἔτι μᾶλλον αὐτογνώμων, μετὰ τὴν νίκην, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἀνυψώθη εἰς περιωπὴν, εἰς ἣν ποτὲ πρὸ αὐτοῦ δὲν εἶχεν ἔτι μετεωρισθῇ Ἀθηναῖος πολίτης. Ὅθεν προέτεινεν εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου νὰ ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ 70 πλοῖα καὶ ἀνάλογον στρατιάν, μὴ λέγων πρὸς τίνα σκοπὸν θέλει μεταχειρισθῇ τὴν δύναμιν ταύτην, ἀλλ' ἀπλῶς ὑποσχόμενος ὅτι θέλει δι' αὐτῆς καταπλουτίσει τοὺς Ἀθηναίους. Ἡ πρότασις ἦτο ὅπως οὖν παράδοξος· διότι ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὁ Μιλτιάδης ἐζήτησε νὰ τῷ ἐπιτραπῇ δικτατορικὴ τις ἐξουσία. Οὐδὲν ἦττον, οἱ Ἀθηναῖοι, πράξαντες, χάριν τοῦ ἐν Μαραθῶνι νικητοῦ, ὅ,τι οὐδέποτε ἄλλοτε ἔπραζαν, ἔδωκαν αὐτῷ ἀνεξέλεγκτως ὅσα ἀπήτησεν, ὁ δὲ ἔπλευσεν ἀμέσως ἐπὶ τὴν νῆσον Πάρον, ἐπολιόρησε τὴν πόλιν καὶ ἐζήτησε διὰ κήρυκος τάλαντα ἑκατὸν ἥτοι δρ. 600,000, ἀπειλῶν, ὅτι ἂν δὲν δοθῶσι θέλει καταστρέφει τοὺς κατοίκους. Καὶ ἔπραττε ταῦτα, πρόφασιν μὲν ἔχων, ὅτι οἱ Πάριοι συνεξεστράτευσαν μετὰ τοῦ Πέρσου εἰς Μαραθῶνα διὰ μιᾶς τριήρους, ἀληθῶς δὲ ἵνα ἐκδικηθῇ τὸν Πάριον Λυσαγόραν, ὅστις εἶχεν ἄλλοτε διαβάλλει αὐτὸν εἰς τὸν Πέρσην στρατηγὸν Ὑδάρνην. Ὁμολογητέον ὅτι χειροτέρα χρῆσις τῆς ἐπιτραπείσης εἰς τὸν Μιλτιάδην ἐξουσίας δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ· διότι μετεχειρίσθη τὸν στόλον, τὸν στρατὸν καὶ τὰ χρήματα τῆς πόλεως ἵνα ἐκδικηθῇ προσωπικὸν αὐτοῦ ἐχθρόν. Μόλις ἡ ἐπιτυχία ἠδύνατο ἴσως νὰ καλύψῃ τὸ ἄτοπον τοῦ πράγματος· ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ αὐθαιρεσία ἐπέπρωτο νὰ στερηθῇ καὶ ταύτης τῆς δικαιολογίας. Τφόντι οἱ Πάριοι, διαπαιδαγωγήσαντες τὸν ἐπελθόντα πολέμιον δι' ὑποσχέσεων μέχρις οὗ ἐπεσκέυασαν τὸ τεῖχος αὐτῶν, ἀπερριψαν τότε τὸ ζήτημα. Ὅθεν ὁ Μιλτιάδης ἐξηκολούθησεν ἐπὶ 26 ἡμέρας τὰς ἐχθροπραξίας, καὶ τὴν μὲν νῆσον ἐδήωσεν, ἀλλὰ τῆς πόλεως δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστῇ κύριος· ἐπὶ τέλους δὲ πληγωθεὶς βαρέως εἰς τὸ σκέλος, ἠναγκάσθη νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἄπρακτος εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Μιλιτιάδης εἶχε διὰ τὸ αὐτόγνωμον καὶ ἀπότομον αὐτοῦ ἦθος πολλοὺς ἐν Ἀθήναις ἐχθροὺς. Ἰδίως δυσμενῶς διέκειντο πρὸς αὐτὸν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι, καὶ διότι ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἀνδρὸς ἡλάττωσε τὸ ἀξίωμα αὐτῶν, καὶ διότι ὑπώπτευον αὐτὸν ὡς δυνάμενον νὰ τυραννήσῃ τῆς πόλεως. Ὁ ἔσχατος τῆς πατρίδος κίνδυνος καὶ ἡ δόξα ἦν ἐκτῆσατο ὁ Μιλιτιάδης ἀπὸ τοῦ ἐν Μαραθῶνι κατορθώματος, ἠνέγκασαν κατ' ἀρχὰς τοὺς Ἀλκμαιωνίδας νὰ σιγήσωσι· καὶ τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ὅτε οἱ Πέρσαι, ἐκπλεύσαντες ἀπὸ Μαραθῶνος, διευθύνθησαν πρὸς τὸ Φάληρον, εἶχε παρατηρηθῇ, ὅτι προετράπησαν εἰς τοῦτο διὰ σημείου τινὸς ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς γενομένου καὶ εἶχε διαδοθῇ φήμη ὅτι ἐγένετο τὸ σημεῖον ὑπὸ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν· φήμη ὅλως ἀνυπόστατος, διότι οἱ Ἀλκμαιωνίδαι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιθυμῶσι τὴν ἀνόρθωσιν τῆς τυραννίδος τῶν Πεισιστρατιδῶν, ἣν αὐτοὶ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ἐπολέμησαν, φήμη ὅμως ἥτις, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, διεδόθη ὑπὸ τοῦ Μιλιτιάδου, ἵνα ταπεινώσῃ ἔτι μᾶλλον τοὺς ἀντιπάλους. Ὅθεν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι δὲν εἶχον τολμήσει νὰ ἀντείπωσιν εἰς τὴν περὶ τῆς ἀγνώστου ἐκστρατείας πρότασιν τοῦ Μιλιτιάδου. Ἡδὴ ὅμως, ὅτε ὁ Μιλιτιάδης ἐπέστρεψεν οὔτε χρήματα φέρων εἰς τοὺς Ἀθηναίους, οὔτε Πάρον προσκτησάμενος, ἀλλὰ μόνον ζημίαις πρόξενος γενόμενος, ἐκ δὲ τούτου ἐπεκράτησε σφοδρὰ κατ' αὐτοῦ δυσἀρέσκεια, ἦτο φυσικώτατον νὰ ὤφεληθῶσιν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι ἐκ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς τῆς κοινῆς γνώμης· καὶ τῷντι ὁ τότε ἐκπροσωπῶν τὸν μέγαν ἐκεῖνον οἶκον Ξάνθιππος, κατηγορήσας τὸν Μιλιτιάδην εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ δήμου, ὅτι ἠπάτησε τοὺς Ἀθηναίους καὶ ὅτι, ἕνεκα προσωπικοῦ πᾶθους καθ' ἐνὸς τῶν Παρίων, παρέσυρε τὴν πόλιν εἰς ἐπιχείρησιν ἄδικον, ἄδοξον καὶ ἐπιζήμιον. Ἡ ἐπελθοῦσα δίκη ὑπῆρξε δραματικωτάτη. Ὁ κατηγορούμενος, τοῦ ὁποίου τὸ τετραυματισμένον σκέλος εἶχεν ἀρχίσει ἤδη νὰ σήπηται, δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθός, οὐδὲ νὰ εἴπῃ λέξιν πρὸς ἀπολογίαν του, ἀλλὰ κατέκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ, ἐνώπιον τῶν ἡθροισμένων δικαστῶν· ὅποια ἀντίθεσις πρὸς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν, ἔχων ἀρμαῖος καὶ δρομαῖος τὴν τῶν συμπολιτῶν τούτων φάλαγγα, ἐπήγετο διὰ τῆς τόλμης καὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ, τὴν τῶν ἀπειραρίθμων πολεμίων τροπὴν. Οἱ φίλοι του ἔπραξαν ὑπὲρ αὐτοῦ ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ πράξωσι· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀρνηθῶσιν, ὅτι οὐ μόνον οὐδὲν ἐξεπλήρωσε τῶν ὅσα ὑπέσχετο, ὅτε ἀπήτησε νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν διάκρισιν του ὁ στόλος καὶ ἡ στρατιὰ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ καὶ ὄνειδος προσέτριψε τῇ πόλει, ἡναγ-

κάσθησαν νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὰς προτέρας τοῦ ἀνδρὸς ὑπηρεσίας καὶ νὰ ὑπομνήσωσιν εἰς τὸν δῆμον τὸ ἡρωϊκὸν ἐν Μαραθῶνι ἔργον καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἀθήμων. Ἄλλ' οὐδὲν ἤττον οἱ ὀρκωτοὶ ἐκήρυξαν τὸν Μιλτιάδην ἔνοχον· καὶ τότε ἤρχισεν ἡ περὶ τῆς ποινῆς συζήτησις. Ἡ πράξις τῆς ὁποίας ὁ Μιλτιάδης ἐκήρύχθη ἔνοχος ἦτο, ὡς φαίνεται, ἐξ ἐκείνων, περὶ ὧν δὲν ὑπῆρχε ῥητῶς ὠρισμένη ὑπὸ τοῦ νόμου τιμωρία. Εἰς τοιαύτας δὲ περιστάσεις, κατὰ τὴν ποινικὴν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων δικονομίαν, πρῶτος προέτεινεν ὁ κατήγορος τὴν ἐπιβλητέαν ποινήν· μετὰ δὲ ταῦτα αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος ἐδικαιούτο ν' ἀντιπροτείνῃ τὸν ὅρον τῆς ποινῆς αὐτοῦ, οἱ δ' ἔνορκοι ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ ἐκλέξωσιν ἀπαραιτήτως ἓνα τῶν δύο τούτων ὅρων. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κατήγορος προέτεινε πάντοτε τὸν βαρύτερον ὅρον, οἱ κατηγορούμενοι οἱ ἅπαξ κηρυχθέντες ἔνοχοι, ἐφρόντιζον συνήθως νὰ ἀντιπροτείνωσι ποινήν τινα εὐλογον καὶ ὄχι ὑπὲρ τὸ δέον μικράν· διότι ἂν ἔπραττον τὸ τελευταῖον τοῦτο ἤθελον ἀναγκάσει τοὺς ἐνόρκους νὰ προτιμῶσιν τὴν βαρυτέραν. Τοιαύτη λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου διαδικασία· ὁ ἀμείλιχος Ξάνθιππος ἀπήτησε νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν, θάνατος· οἱ δὲ συνήγοροι τοῦ Μιλτιάδου ἀντιπροέτεινον χρηματικὴν ζημίαν ταλάντων πεντήκοντα, ἥτοι δρ. 300,000, ὡς ἱκανὴν ν' ἀποζημιώσῃ τὸν δῆμον διὰ τὰ ἐξόδα τῆς ἀποτυχούσης ἐκστρατείας. Καὶ τῶν οἱ ὀρκωτοί, ἀπορρίψαντες τὴν περὶ θανάτου πρότασιν, ἠρκέσθησαν εἰς μόνην τὴν χρηματικὴν ποινήν.

Ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, ὁ Πλούταρχος καὶ ἄλλοι μεταγενέστεροι συγγραφεῖς λέγουσιν ὅτι, μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τῆς ποινῆς ταύτης, ὁ Μιλτιάδης ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ὅτι ἐν τῇ φυλακῇ ἀπέθανεν. Ἀλλὰ τὸ ἱστόρημα τοῦτο δὲν φαίνεται ἀληθές καὶ ἐπενοήθη ἁπλῶς ἵνα ἀναδείξῃ οἰκτροτέραν τὴν τύχην τοῦ ἀνδρὸς. Ὁ πλησιέστερος εἰς τὰ πράγματα Ἡρόδοτος, διηγούμενος τὰ τῆς δίκης καὶ καταδίκης, ἐπιφέρει· «προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου αὐτῷ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ θανάτου, ζημιώσαντος δὲ κατὰ τὴν ἀδικίαν πεντήκοντα ταλάντοισι, Μιλτιάδης μὲν μετὰ ταῦτα, σφακελίσαντός τε τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος, τελευτᾷ· τὰ δὲ πεντήκοντα τάλαντα ἐξέτισεν ὁ πάϊς αὐτοῦ Κίμων.» Εἶναι δὲ ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ κλινῆρης στρατηγός, ὅστις δὲν ἦτο εἰς κατὰστασιν νὰ ἐγερθῇ ἵνα ὑπερασπίσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐπὶ δικαστηρίου, ἀπήχθη ἐκεῖθεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ εἰς τὴν φυλακὴν ἀπέθανεν, ὁ δὲ Ἡρόδοτος ἀπεσιώπησε γεγονὸς τὸ ὅποῖον ἦτο φυσικώτατον νὰ ἐξεγείρῃ συμπαθείας, ὧν ἡ μνήμη ἔπρεπε νὰ διατηρῇται ἔτι ἀχμαλία

καθ' ὃν χρόνον ἔγραφεν ὁ πατήρ τῆς ἱστορίας. Πλὴν τούτου, τὸ πρᾶγμα εἶναι ὅλως παράλογον. Εἰς τοὺς καταδικασθέντας εἰς χρηματικὴν ποινὴν, συνήθως ἐπετρέπετο προθεσμία τις πρὸς πληρωμὴν, πρὶν γίνῃ ἔναρξις τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, ἐκτὸς μόνον ὅτι ἐν τῷ ἅμα ὁ καταδικασθεὶς ἐστερεῖτο ὅλων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων μέχρι τῆς ἐκτίσεως. Διατὶ λοιπὸν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐγένετο ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος τούτου ὡς πρὸς τὸν Μιλτιάδην, ἐνῶ μάλιστα διὰ τὴν πληγὴν τοῦ ποδὸς του, οὐδεὶς ὑπῆρχε κίνδυνος δραπετεύσεως; Τεθέντος δὲ ὅτι δὲν ἐφυλακίσθη ἀμέσως, οὐδέποτε βεβαίως ἐφυλακίσθη, διότι ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τῆς καταδίκης αὐτοῦ ἀπέθανεν ἐκ τῆς γαγγραινῆς ἣν ὑπέστη. Ὁ θάνατος οὗτος ὑπῆρξε καθ' ἑαυτὸν τοσοῦτον οἰκτρός, ὥστε δὲν ἔχομεν βεβαίως χρεῖαν νὰ δεινώσωμεν αὐτὸν διὰ περιστάσεων ἀνυπάρχτων.

Ἄλλ' ἐν ἡ αἰφνιδία ἐκείνῃ πτώσει ἀπὸ τοῦ ὕψους τηλικούτου κλέους εἰς τὸ βάραθρον ἀπείρων συμφορῶν, ἥτοι τῆς ἀδόξου ἀποτυχίας, τοῦ καιρίου τραύματος καὶ τοῦ θανάτου μετὰ καταδίκην καὶ βαρεῖαν χρηματικὴν ποινὴν, δὲν εἰμπορεῖ εἰμὴ νὰ κινήσῃ τὸν ἔλεον ἡμῶν καὶ τὴν συμπάθειαν, πρέπει ἄρά γε, ὡς ἔπραξαν πολλοὶ ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι, νὰ κατακρίνωμεν τοὺς Ἀθηναίους, ὅτι ἀνεδείχθησαν πρὸς τὸν Μιλτιάδην ἄστατοι καὶ ἀγνώμονες; Ἄστατοι! διατί; Διότι τιμήσαντες ὡς οὐδένα ἄλλον, τὸν ἄνδρα ἕνεκα τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἔργου, ἐτιμώρησαν ἔπειτα αὐτὸν ἕνεκα τοῦ ἀδίκου καὶ ἐπονειδίστου κατὰ τῆς Πάρου ἐπιχειρήματος; Ἄλλ' ἄστατος πρὸ πάντων ὑπῆρξεν ἡ πολιτεία τοῦ Μιλτιάδου, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν μὲν τὸ τιμῆς ἄξιον, ἐτιμώρησαν δὲ τὸ ἄξιον τιμωρίας. Ἀτοπον δὲ εἶναι νὰ πρεσβεύωμεν ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς ἄνδρα προσενεγκόντα μεγάλας τῇ πατρίδι ὑπηρεσίας, νὰ προξενῇ ἔπειτα εἰς αὐτὴν ἀτιμωρητὴ ζημίας οὐδὲν ἥττον μεγάλας. Ἐννοοῦμεν ὅτι εἰς τοιαύτας ὀδυνηρὰς περιστάσεις, ἡ εὐγνωμοσύνη ἕνεκα τοῦ παρελθόντος εἰμπορεῖ νὰ μετριάζῃ τὴν ἐπιβλητέαν ποινὴν· ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἔπραξαν οἱ Ἀθηναῖοι. Δὲν κατεψήφισαν θάνατον, ἀλλὰ μόνον χρηματικὴν ζημίαν βαρυτάτην μὲν, ὅχι ὅμως δυσανάλογον πρὸς τὴν περιουσίαν τοῦ καταδικασθέντος· διότι ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κίμωνος. Ἄν δὲ ὁ Μιλτιάδης ἀπέθανεν ἐκ γαγγραινῆς τῆς πληγῆς αὐτοῦ, διὰ τοῦτο δὲν πταίουσιν οἱ Ἀθηναῖοι. Ὑποθέσατε ὅτι ὁ Μιλτιάδης δὲν ἐπληρώ-νετο ὁ Μιλτιάδης ἤθελεν ἐκτίσει τὴν χρηματικὴν ζημίαν, μηδὲν ἕτερον παθὼν, ἢ δὲ τραγικὴ ὄψις ἦν περιβάλλονται εἰς τὰ ὅμματα ἡμῶν τὰ κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, προέρχεται κυρίως ἐκ τῆς πληγώσεως αὐτοῦ,

καὶ τῆς ἐκ τῆς πληγώσεως ταύτης τελευτῆς. "Ὡστε ψυχρότερον ἐξετάζοντες τὰ πράγματα, ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔπραξαν ὅ,τι ὤφειλον νὰ πράξωσι καὶ ὅτι, ἂν ἐντελῶς ἀπέλυον τὸν Μιλτιάδην, ἤθελον ἐνθαρρύνει τὴν αὐτογνώμονα διαγωγὴν τῶν πολιτικῶν αὐτῶν ἀνδρῶν καὶ καθιερώσει προηγούμενον τόσῳ μᾶλλον ὀλέθριον ὅσῳ ἐντὸς ὀλίγου ἐπεκρεμάσθησαν νέοι καὶ δεινότεροι ἐπὶ τῆς πόλεως κίνδυνοι.

Τῷ ὄντι ὁ Δαρεῖος οὐδόλως νῦν χαριστήθη διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατείας. Ἡ μὲν Ἐρέτρια ἐκυριεύθη καὶ ἐξηνδραποδίσθη, ἀλλ' ὁ μέγας βασιλεὺς ἡσθάνετο ὅτι ὁ κύριος αὐτοῦ πολέμιος ἐνταῦθα ἦτο ἡ τῶν Ἀθηνῶν πόλις, ἀντὶ δὲ νὰ κορέσῃ τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως τὸ ὅποῖον ἔτρεφε κατὰ τῆς πόλεως ταύτης, ἠναγκάσθη ἐξεναντίας νὰ ἀκούσῃ τὴν διήγησιν ἥττης ἐπονειδίστου. "Ὅθεν, εἰς ἄκρον παροξυνθεὶς, ἀπεφάσισε νὰ ἐκστρατεύσῃ αὐτὸς κατὰ τῆς Ἑλλάδος, συνεπαγόμενος ἅπασαν τοῦ ἄχανοῦς αὐτοῦ κράτους τὴν δύναμιν, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐπεχείρησε παρασκευὰς τριετείς. Ἐνῷ ὁμως ἦτο ἑτοιμος νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ ἀπείρου ἐκείνου στρατοῦ, ἀπεβίωσεν αἰφνὴς μετὰ 36 ἐτῶν βασιλείαν, καταλιπὼν τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν ἀπὸ Ἀτόσσης υἱὸν αὐτοῦ Ξέρξην. Ὁ θάνατος τοῦ Δαρείου ὑπῆρξε γεγονός ἐὺτυχές διὰ τὴν Ἑλλάδα· διότι ὁ νέος βασιλεὺς ὄχι μόνον δὲν εἶχε κατ' αὐτῆς τὴν πεισματώδη τοῦ πατρὸς ἀπέχθειαν, ἀλλ' ἦτο καθ' ὅλα πολὺ τούτου ὑποδέεστερος. Ὁ Ξέρξης ἦτο μὲν ὁ κάλλιστος καὶ μεγαλοπρεπέστατος τῶν πολλῶν μυριάδων ἀνδρῶν οὓς βραδύτερον ἐπήγαγε κατὰ τῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ πλὴν τῆς κενοδοξίας, τῆς παιδαριώδους ὑπεροφίας καὶ τῆς περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων ἀμαθείας, ἃς εἶχε κοινὰς πρὸς ἅπαντας σχεδὸν τοὺς βασιλεῖς τῶν Περσῶν, ἦτο καὶ δειλὸς φύσει.

Ὁ Ξέρξης πρὸ πάντων ἡσχολήθη νὰ καταβάλῃ μεγάλην τινὰ στάσιν ἐν Αἰγύπτῳ ἐκραγεῖσαν περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας τοῦ Δαρείου. Τοῦτο δὲ κατορθώσας, καὶ ἐνιδρύσας ἐν Αἰγύπτῳ σατράπην τὸν ἰδιον ἀδελφὸν Ἀχαιμένην, δὲν ἔδειξε κατ' ἀρχάς, ἐὰν πιστεύσωμεν τὸν Ἡρόδοτον, πολλὴν προθυμίαν εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ κατὰ τῆς Ἑλλάδος βουλευματα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἀπέτρεπε δὲ αὐτὸν τοῦ ἐπιχειρήματος καὶ ὁ ἐπὶ συνέσει καὶ ἐμπειρίᾳ διακρινόμενος θεῖος αὐτοῦ Ἀρτάβανος, ὁ τοῦ Δαρείου ἀδελφός.

Ἀφ' ἑτέρου ὁμως ὑπεξέκαιε τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν πλεονεξίαν τοῦ

βασιλέως ὁ Μαρδόνιος ἐκεῖνος, ὅστις πρὸ τοῦ Δάτιδος καὶ τοῦ Ἀρταφέρνους, εἶχε πεμφθῇ, διὰ τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ εἶχεν ἐπιστρέψει ἄπρακτος, ἔνεκα τῆς περὶ τὸν Ἀθωνα καταστροφῆς τοῦ στόλου· ὁ Μαρδόνιος ἐπόθει νὰ ἐπαναληφθῇ ὁ ἀγὼν, τὸ μὲν ἵνα ἐκπλύνῃ τὸ ὄνειδος τῆς προτέρας ἰδίας ἀποτυχίας, τὸ δὲ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θέλει ἄρξει, ὡς σατράπης, τῶν κατακτηθησομένων χωρῶν. Συνηγόρουν δὲ, ἐκ παντὸς τρόπου, ὑπὲρ τοῦ ἐπιχειρήματος καὶ οἱ Ἀλευάδαι τῆς Λαρίσης καὶ οἱ ἐξόριστοι Πεισιστρατίδαι, ποθοῦντες, διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν Περσῶν, οἱ μὲν νὰ ἐπεκτείνωσι καὶ νὰ ἀσφαλίσωσι τὴν ἐπὶ τῆς Θεσσαλίας ἀρχὴν αὐτῶν, οἱ δὲ νὰ ἀναλάβωσι τὸ ἐν Ἀθήναις ἀξίωμα. Ὡστε ἐπὶ τέλους ὁ Ξέρξης ἐπέισθη νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ἔργον, καὶ μικρὸν μετὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Αἰγύπτου, διέταξε γενικὴν καθ' ὅλον τὸ κράτος στρατολογίαν καὶ παρασκευὴν ἵππικου καὶ πεζικοῦ, πλοίων πολεμικῶν καὶ φορηγῶν, ζωοτροφιῶν καὶ πάσης ἄλλης προμηθείας. Ἡ προπαρασκευὴ αὕτη διήρκεσεν ἔτη τέσσαρα· ἂν δὲ εἰς ταῦτα προσθέσωμεν ὅτι καὶ πρὸ μικροῦ εἶχον γίνει, ἐπὶ Δαρείου, τριετεῖς ὅμοιαι ἐτοιμασίαι, πειθόμεθα ὅτι τὸ περσικὸν κράτος συνέλεξε, κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν, τὴν μεγίστην στρατιωτικὴν δύναμιν ἐξ ὧσων ποτὲ συνεκρότησε, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ τότε εἶχε καὶ τὴν μεγίστην ἔκτασιν, διότι περιελάμβανε τὴν παραλίαν τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας μέχρι τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας καὶ σχεδὸν ὅλας τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Εὐβοίας, περιελάμβανε δηλαδὴ πολλὰς χώρας, τὰς ὁποίας μετ' οὐ πολὺ ἀπώλεσε.

Κατὰ τὸ φθινόπωρον δὲ τοῦ 481 ἔτους πρὸ Χριστοῦ, ἅπας ὁ ἄχανός ἐκεῖνος στρατὸς τοῦ Ξέρξου συνῆλθεν ἀπανταχόθεν τοῦ κράτους εἰς τὰς δυτικωτέρας χώρας τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ κατὰ μέγα μέρος περὶ τὰς Σάρδεις, ὅπου διεχείμασε καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς, προσελθὼν ἐπὶ τούτῳ ἐκ Σούσων. Ὁ στόλος συγκείμενος ἐκ πλοίων πολεμικῶν 1207 καὶ πολυαριθμῶν ἄλλων φορηγῶν, ἡθροίσθη εἰς τὸν Ἑλλήσποντον καὶ περὶ τὴν Θράκην καὶ τὴν Ἰωνίαν, διότι ὁ σκοπὸς τοῦ Ξέρξου ἦτο νὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, οὐχὶ διὰ θαλάσσης, τέμνων τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ὅπως ὁ Δᾶτις καὶ ὁ Ἀρταφέρνης, ἀλλὰ διὰ ξηρᾶς, δηλαδὴ νὰ περάσῃ πρῶτον τὸν Ἑλλήσποντον καὶ ἔπειτα νὰ καταβῇ διὰ τῆς Θράκης, καὶ τῆς Μακεδονίας, καὶ τῆς Θεσσαλίας, ἔχων παραπλέοντα τὸν στόλον. Ἐδειξε δὲ ἀξιοσημείωτον πρόνοιαν καὶ πολὺ ἀνωτέραν τῆς τοῦ πατρὸς

αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς σκυθικῆς ἐκστρατείας, διατάξας νὰ παρασκευασθῶσιν ἀποθῆκαι καθ' ὅλα τὰ ἐπικάιρα μέρη τῆς παραλίας δι' ἧς ἔμελλε νὰ διέλθῃ, ἀπὸ τοῦ Ἑλληςπόντου μέχρι τοῦ στρυμονικοῦ κόλπου, καὶ νὰ σταλῶσιν αὐτόθι, ἐξ Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου, μεγάλαι προμήθειαι ἀλεύρου καὶ ἄλλων παντὸς εἶδους τροφίμων.

Πλὴν τούτων δὲ πάντων ἐπεχείρησεν ὁ Ξέρξης καὶ δύο ἄλλα τὰ μάλιστα ἀξιομνημόνευτα ἔργα, τὴν ζεῦξιν τοῦ Ἑλληςπόντου δι' οὗ ἔμελλε νὰ περάσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ τὴν τομὴν τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Ἀθωνος, ἵνα ἀποφύγῃ ὁ στόλος τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ περιπλεύσῃ τὸ ὄρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο ὀλέθριον μετὰ τὴν εἰς τὸν Μαρδόνιον ἐπελθοῦσαν συμφορὰν. Οἱ Πέρσαι, ἢ μᾶλλον οἱ Ἕλληνες κατὰ διαταγὴν τῶν Περσῶν, εἶχον ἤδη γεφυρώσει τὸν Βόσπορον, ἐπὶ τῆς σκυθικῆς ἐκστρατείας· ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦτο δὲν εἶχεν ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ πατρὸς τῆς ἱστορίας ὅσον ἢ προκειμένη ζεῦξις τοῦ Ἑλληςπόντου, ἧς δίδει ἀκριβῆ ὁπωςοῦν περιγραφὴν. Ἡ γέφυρα, μᾶλλον δὲ εἰπεῖν, αἱ δύο χωρίζεται μὲν, οὐ μακρὰν δὲ ἀπ' ἀλλήλων κείμεναι γέφυραι αἱ τότε ἐπὶ τοῦ Ἑλληςπόντου κατασκευασθεῖσαι, ἐξετείνοντο ἀπὸ τῆς περὶ τὴν Ἀβυδὸν Ἀσιανῆς ἀκτῆς μέχρι τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς μεταξὺ Σηστοῦ καὶ Μαδύτου· τὸ πλάτος τοῦ πορθμοῦ εἶναι ἐνταῦθα, καθ' Ἡρόδοτον μὲν 7 σταδίων, κατὰ δὲ τὴν ἀκριβεστέραν τῶν πολλῶν καὶ ἀντιφατικῶν καταμετρήσεων τῶν γενομένων εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, 5280 ποδῶν. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου ἀνετέθη κατ' ἀρχὰς ὅχι εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ εἰς τοὺς Φοίνικας καὶ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵτινες πρὸ καιροῦ εἶχον διαταχθῆ νὰ παρασκευάσωσιν ἐπὶ τούτῳ κάλους, δηλαδὴ παλαμάρια, παχυτάτους καὶ μεγίστους, ὧν οἱ μὲν τῶν Φοινίκων ἦσαν ἐκ λίνου, οἱ δὲ τῶν Αἰγυπτίων ἐκ βίβλου ἢ παπύρου. Εἶχε δὲ ἤδη κατασκευασθῇ τὸ ζεύγμα καὶ εἶχεν ἀναγγελθῇ εἰς τὸν Ξέρξην ὅτι εἶναι ἕτοιμον νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς τὴν διάβασιν τοῦ στρατοῦ, ὅτε αἰφνης χεμῶν ἐπιγενόμενος μέγας διέλυσε τὴν γέφυραν. Ἡ ὀργὴ τοῦ μονάρχου ἔνεκα τῆς καταστροφῆς ταύτης ὑπερέβαλε πάντα ὅρον· καὶ ἐν τῇ παρφορᾷ αὐτοῦ διέταξε μὲν νὰ κόψωσι τὰς κεφαλὰς τῶν μηχανικῶν, ὅσοι ἐπεστάτησαν εἰς τὴν ζεῦξιν, διέταξε δὲ νὰ μαστιγώσωσι τὸν Ἑλλήσποντον διὰ 300 πληγῶν, πολλὰ ὑβριστικὰ ἐπιλέγοντες κατὰ τοῦ πικροῦ ἐκείνου ὕδατος, ἅτινα ὁ Ἡρόδοτος ὀνομάζει « βάρβαρα καὶ ἀτάσθαλα. » Καὶ πρὸς τούτοις παρήγγειλε νὰ ρίψωσιν εἰς τὸ πέλαγος ζεῦ-

γος ἀλύσεων, ἵνα κατastήσῃ δεσμώτην δῆθεν αὐτόν· καὶ μὴδ' εἰς ταῦτα ἀρκούμενος, ἐπεμψεν, ὡς ἤκουσεν ὁ ἱστορικός, ὅστις φαίνεται ὁμῶς μὴ πιστεύων εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο, καὶ στιγέας, ἵνα στίξωσι, δηλαδὴ καυτηριάσωσι, τὸν αὐθάδη πορθμόν. Πολλοὶ τῶν νεωτέρων ὑπολαμβάνουσιν ἐν γένει ταῦτα, τὰ περὶ τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ποινῆς, ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου ἱστορούμενα, ὡς μύθους ἑλληνικούς· ἀλλ' ὁ Γρότε παρατηρεῖ ὅτι δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστα πρὸς τὰ ἦθη καὶ τὰς δοξασίας τῶν τότε χρόνων· ἰδίως δὲ ἦσαν τῇ ἀληθείᾳ ἄξια τῆς παιδαριώδους τοῦ Ξέρξου ἀλαζονείας.

Ὅπωςδὴποτε ἄλλοι μηχανικοὶ, πιθανώτατα Ἑλληνες, διετάχθησαν ἀμέσως νὰ ζεύξωσιν ἐκ νέου τὸν πορθμόν. Κατεσκευάσθησαν δὲ αὐτῆς δύο γέφυραι, αἵτινες ἔτεμνον τὸν Ἑλλήσποντον ἐγκαρσίως, ἀπὸ τῆς περὶ Ἀβυδὸν μέχρι τῆς περὶ Σηστὸν παραλίας. Ἐκάστη τῶν δύο γεφυρῶν συνέκειτο πρὸ πάντων ἐκ τριήρεων καὶ πεντηκοντόρων ἀναμῖξ συνημένων· τὰ πλοῖα ταῦτα εἶχον τὴν μὲν πρύμναν πρὸς τὸν Εὐξείνιον πόντον, τὴν δὲ πρῶραν πρὸς τὸ Αἰγαῖον, ἵνα ἀντέχωσιν εἰς τὸ αἰετοπερὶ βαρβαρίαις ἀπὸ τοῦ πρώτου εἰς τὸ δεύτερον καταφερόμενον ρεῦμα· ἦσαν δὲ πρὸς τούτοις ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν ἡσφαλισμένα δι' ἀγκυρῶν καὶ μακροτάτων κάλων· ἢ πρὸς τὸν Εὐξείνιον γέφυρα συνέκειτο ἐκ 360 πλοίων, ἢ δὲ ἄλλη ἐκ 314, εἰς ἑκατέραν δὲ τῶν δύο σειρῶν τῶν πλοίων ἀφίθησαν τρία ἀνοίγματα ἵνα δύναται ὁ βουλούμενος, διὰ πλοίων λεπτῶν ἢτοι μικρῶν ἐμπορικῶν πλοίων, καὶ νὰ ἀναπλήρῃ ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου πρὸς τὸν Εὐξείνιον, καὶ νὰ καταπλήρῃ ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου πρὸς τὸ Αἰγαῖον. Ταῦτα δὲ πράξαντες, κατέτειναν ἐπὶ ἐκάστης τῶν δύο τούτων σειρῶν τῶν πλοίων, ἀπὸ τῆς μιᾶς παραλίας μέχρι τῆς ἄλλης, ἐξ κολοσσιαίου κήλους, τοὺς ὑποίους ἐσφιγξάν διὰ ξυλίνων ὄνων, ἐπὶ ἑκατέρας τῆς παραλίας, τὸ μὲν ἵνα συνέχωσι τὰ πλοῖα, τὸ δὲ ἵνα ὑποστηρίξωσι τὴν ὁδὸν ἣτις ἐμελλε νὰ κατασκευασθῇ ἐπὶ τῶν πλοίων. Ἐκ τῶν ἐξ κάλων ἑκατέρας τῆς γεφύρας, δύο ἦσαν ἐκ λίνου καὶ τέσσαρες ἐκ παπύρου· καὶ ἀνέμιξαν οὕτω οἱ νέοι μηχανικοὶ τὰ δύο ταῦτα εἶδη τῶν κάλων ἵνα ἐπιτύχωσι πλείονα στερεότητα, διότι φαίνεται ὅτι ἐπὶ τῶν πρώτων γεφυρῶν, αἵτινες δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἀνέμων, οἱ μὲν Φοίνικες εἶχον μεταχειρισθῇ διὰ τὴν μίαν κάλους μόνον ἐκ λίνου, οἱ δὲ Αἰγύπτιοι διὰ τὴν ἄλλην κάλους μόνον ἐκ παπύρου. Ἐπὶ δὲ τῶν κάλων τούτων ἑκατέρας τῆς γεφύρας ἐπέθεσαν κορμούς ξύλων, καταπρίσαντες αὐτοὺς εἰς ἀνάλογόν τι καὶ ἶσον πλά-

τος· ἔπειτα κατέτειναν ἐπὶ τῶν κορμῶν αὐτῶν δευτέραν σειρὰν κάλων ἵνα ἀσφαλίσωσιν ὅσον ἐνδέχεται τὴν βάσιν ταύτην τῆς κυρίας γεφύρας· καὶ τελευταῖον, ἐπὶ μὲν τοῦ θεμελίου τούτου ἐπεφόρησαν χῶμα καὶ ξύλα, κατασκευάσαντες οὕτω αὐτὸ τῆς γεφύρας τὸ ἔδαφος, ἐνθεν δὲ καὶ ἐνθεν ἡγειραν φραγμὸν ἱκανῶς ὑψηλὸν ὥστε τὰ μέλλοντα νὰ διαβῶσι ζῶα νὰ μὴ βλέπωσι τὴν θάλασσαν.

Τὸ ἕτερον μέγα ἔργον τοῦ ὁποίου ὁ Ξέρξης διέταξε τὴν ἐκτέλεσιν, ἵνα διευκολύνῃ τὴν πορείαν αὐτοῦ, ἦτο ἡ ὀρυξίς τοῦ ἰσθμοῦ, τοῦ συνάπτοντος τὴν θυελλώδη τοῦ Ἀθωνος ἄκραν μετὰ τῆς ἡπείρου· ἂν καὶ ὁ Ἡρόδοτος βεβαίῳ ὅτι ἡ ὀρυξίς αὕτη ἐγένετο μεγαλοφροσύνης ἕνεκα, δὲν ἦτο δὲ ἀπαραίτητος, διότι τὰ πλοῖα ἠδύναντο ἀπόνως νὰ μετακομισθῶσι διὰ ξηρᾶς ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ. Περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ἔγραφεν ὁ Ἡρόδοτος, ἡ τοιαύτη ὑπερίσθησις ἢ διίσθησις τῶν πλοίων, ἦτο βεβαίως πρᾶγμα σύνηθες εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ κορινθιακοῦ ἰσθμοῦ ὑπῆρχεν ὁδός, καλουμένη ὁ Δίοικος, δι' ἧς ἐπὶ ὀχημάτων μετεφέροντο αἱ τριήρεις ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κόλπου εἰς τὸν ἕτερον. Ἀλλ' ἀνάγκη νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἐν ἀρχῇ τῆς ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ἐγένετο ἡ περσικὴ ἐκστρατεία, τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο γνωστὸν ἢ δὲν ἐνομίζετο εὐκόλον, διότι, ὅσον κενόδοξος καὶ ἂν ἦτο ὁ Ξέρξης, δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι δωρεὰν προσέθηκεν εἰς τὰς πλείστας ἄλλας δυσχερείας τοῦ ἐπιχειρήματος αὐτοῦ, τὴν μεγίστην ἴσως ταύτην πασῶν δυσχέρειαν, τῆς τοῦ προκειμένου ἰσθμοῦ ὀρύξεως. Τῷ ὄντι ἐκεῖ ὅπου ἐνοῦται μετὰ τῆς στερεᾶς, ὁ ἰσθμὸς οὗτος ἔχει, ἀπὸ τοῦ στρυμονικοῦ κόλπου μέχρι τοῦ τορωνικοῦ, μῆκος δώδεκα περίπου σταδίων, ἡ δὲ τμηθεῖσα ἐνταῦθα διωρυξὶ εἶχε πλάτος καὶ βάθος ἱκανὸν ὥστε νὰ δύνανται δύο τριήρεις νὰ πλέωσιν ἐκ παραλλήλου ἐπ' αὐτῆς. Τὸ ἔργον λοιπὸν ἦτο σφόδρα δυσκατόρθωτον, καὶ τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ἐξ ὅλων τῶν ἐθνῶν ὅσα εἰς τοῦτο εἰργάσθησαν, μόνοι οἱ Φοίνικες εἶχον ἐμπειρίαν τινὰ περὶ τὰ τοιαῦτα, διὸ καὶ μόνοι αὐτοὶ εἰς τὸ ἀπολαχὸν αὐτοῖς μέρος τοῦ ἰσθμοῦ ἤρχισαν ὀρύσσοντες εἰς πλάτος πολὺ μεγαλῆτερον τοῦ πλάτους τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους ὠρίσθη νὰ ἔχη ἡ διωρυξίς, καὶ ἐστένειον τὸ πλάτος τοῦτο καθ' ὅσον κατέβαινον, ὥστε τὰ πλευρὰ τοῦ παρ' αὐτῶν κατασκευαζομένου μέρους εἶχον τὴν δέουσαν κλίσιν· ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, μὴ ἐξαιρουμένων τῶν Ἑλλήνων, ἔδωκαν τὴν αὐτὴν διάστασιν εἰς τὸ ἄνω καὶ τὸ κάτω στόμα, διὸ ἐκρημνίζοντο τὰ

πλευρὰ αὐτῆς καὶ ἐδιπλασιάζετο οὕτω ὁ κόπος τῶν ἐργαζομένων. Εἰ-
ναι δὲ περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὅσοι τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέ-
ρων, μὴ πιστεύοντες εἰς τὴν ὑπαρξιν τῆς διώρυγος ταύτης, ἐνόμισαν τὰ
περὶ αὐτῆς ἱστορούμενα ὡς μύθους, αὐτοὶ μᾶλλον ἐμυθολόγησαν· διότι
ὄχι μόνον ἡ μαρτυρία τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Θουκυδίδου καθίστησι τὸ
ἔργον ἀναμφισβήτητον, ἀλλὰ καὶ ἔχνη αὐτοῦ μέχρι τῆς σήμερον ὑποφαί-
νονται, ὡς βεβαιοὶ ὁ Ἀγγλος Λήκιος, ἀρχαιολόγος καὶ ἐλληνιστῆς ἐγκρι-
τος, ἀκμάσας κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῖς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος.

Ἄπαντα τὰ ἔργα ταῦτα, καὶ πρὸς τούτοις ἡ γεφύρωσις τοῦ ποτα-
μοῦ Στρυμόνος, εἶχον ἀποπερατωθῇ ὅτε, ἐν ἀρχῇ τοῦ χειμῶνος, 481—
480, ἔφθασεν ὁ Ξέρξης εἰς Σάρδεις. Τότε ἐπέμφθησαν εἰς ὅλας τὰς
πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πλὴν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, κήρυκες
ἵνα ἀπαιτήσωσι τὰ συνήθη τῆς ὑποταγῆς σημεῖα, γῆν καὶ ὕδωρ, καὶ
ἅμα ἀρξαμένου τοῦ ἔαρος ὤρμησεν ἐκ Σαρδῶων ἡ μεγάλη στρατιά.
Τὸ ἀπειράριθμον ἐκείνο πλῆθος ἐβάδισε διηρημένον εἰς δύο σχεδὸν ἴσα
σώματα, ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ὁποίων κατελείπετο διάστημα εὐρύχωρον
διὰ τὸν βασιλέα αὐτὸν, τοὺς σωματορύλακας καὶ τοὺς λογάδας Πέρ-
σας. Πρὸ πάντων ἐπορεύοντο τὰ σκεύη, φερόμενα ἐπὶ ὑποζυγίων, ἀμέ-
σως δ' ἔπειτα τὸ ἡμῖς περίπου τοῦ ὅλου πεζικοῦ, συγκειμένου ἐκ παν-
τοίων ἐθνῶν, βαδίζόντων ἀναμιξ καὶ ὄχι διακεκριμένων. Κατόπιν ἤρ-
χετο τὸ κράτιστον τοῦ στρατοῦ μέρος, καὶ πρῶτον 1000 μὲν Πέρσαι
ἱππεῖς, 1000 δὲ πεζοὶ αἰχμοφόροι. Οἱ αἰχμοφόροι οὗτοι διεκρίνοντο κατὰ
τοῦτο, ὅτι ἔφερον τὰς λόγχας πρὸς τὰ κάτω στρέφοντες τὰς κορυφὰς
αὐτῶν καὶ προσέτι διότι αἱ λόγχαι αὐτῶν, εἰς τὴν ἄκραν, ἀντὶ τοῦ συνή-
θους σαυρωτῆρος, ἦτοι τοῦ σιδηρίου δι' οὗ τὸ ὄπλον, ὁσάκις ὁ στρατιώτης
δὲν ἦτο ἐν ὑπηρεσίᾳ, ἐνεπῆγετο εἰς τὴν γῆν, εἶχον χρυσὴν ροιὰν ἥτοι χρυ-
σοῦν ῥόδιον. Μετὰ τοὺς πολεμιστὰς τούτους εἶποντο δέκα ἱεροὶ, ἰσχυρό-
τατοι καὶ κάλλιστα κεκοσμημένοι ἵπποι ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐτρέφοντο
εἰς τὸ πεδίον τῆς Μηδικῆς τὸ καλούμενον Νισαῖον· καὶ μετὰ τοὺς δέκα
τούτους ἵππους ἤρχετο τὸ εἰς τὸν Δία καθωσιωμένον ἄρμα, ἐπὶ τοῦ
ὁποίου, ἐλκόμενου ὑπὸ 8 λευκῶν ἵππων, οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ καθήσῃ, οὐδ'
αὐτὸς ὁ ἡνίοχος ὅστις ἐβάδιζε πεζὸς ὀπισθεν τῶν ἵππων, κρατῶν τοὺς
χαλινούς· πλησιέστατα δὲ τοῦ ἱεροῦ ἄρματος, παρηκολούθει τὸ τοῦ Ξέρ-
ξου ἄρμα, ὑπὸ Νισαίων ἵππων ἐλκόμενον· ὁ ἡνίοχος αὐτοῦ Πέρσης εὐ-
πατρίδης, ὀνόματι Πατιράμφης, παρεκάθητο πλησίον τοῦ μονάρχου,

ὅστις συνείθιζε πολλάκις, καταβαίνων ἀπὸ τοῦ ἄρματος, νὰ ἐξακολουθῇ τὸν δρόμον του ἐπὶ φορείου. Ἀμέσως περὶ αὐτὸν διετέλουν 1000 ἄριστοι καὶ γενναιότατοι Πέρσαι ἱππεῖς ὧν αἱ λόγχαι, ἀντὶ σαυρωτῆρος, ἔφερον χρυσοῦν μῆλον, καὶ μετὰ τούτους ἕτερα ἀποσπάσματα 1000 ἱππέων, 10,000 πεζῶν καὶ 10,000 ἱππέων, ὅλων Περσῶν τὸ γένος. Ἐκ τῶν μυρίων ἐκείνων πεζῶν, οἵτινες ἐλέγοντο Ἀθάνατοι, διότι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν διετηρεῖτο ἀείποτε ἀκέραιος, 9000 μὲν εἶχον εἰς τὰς λόγχας αὐτῶν, ἀντὶ σαυρωτῆρων, ἀργυρᾶς ροιᾶς, 1000 δὲ οἵτινες πανταχόθεν συνέκλειον τοὺς ἐπιλοίπους, διεκρίνοντο διὰ τῆς χρυσῆς ροιᾶς τῆς λόγχης αὐτῶν. Ἐνταῦθα ἀπέληγεν ἡ βασιλικὴ φρουρά, μεθ' ἣν, εἰς ἀπόστασιν δύο σταδίων, παρηκολούθει ἀναμιξ τὸ ἕτερον ἡμισυ τοῦ κοινοῦ στρατοῦ. Ἐν τοιαύτῃ παρατάξει ἀναχωρήσας ἐκ Σάρδεων ὁ ὄμιλος οὗτος διῆλθε τὴν Μυσίαν καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ Ἴλιον, καὶ τὸν εἰς τὰ ὁμηρικὰ ἔπη περίφημον ποταμὸν Σκάμανδρον, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ κατεπόθη ὑπὸ τοῦ ἀχανοῦς ἐκείνου πλήθους ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, οὐδ' ἐπῆρκεσεν εἰς τὴν χρεῖαν αὐτῶν, μᾶλλον δὲ ἀνακατωθὲν κατέστη μὴ πότιμον. Ὁ δὲ Ξέρξης ἀνέβη εἰς τὸ ἱερὸν ὄρος τοῦ Ἰλίου, ἐθεώρησε τὸ Πέργαμον ὅπου ἔζησε ποτὲ καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Πρίαμος, ἔθυσε τῇ Ἀθηνᾷ βοῦς χιλίας, καὶ πολυειδῶς τιμήσας τὸν ἀξιομνημόνευτον τοῦτον χώρον, ἀπῆλθεν εἰς Ἀβυδὸν, ὅπου περιέμενον αὐτὸν αἱ δύο πρὸ μηνῶν κατασκευασθεῖσαι ἐπὶ τοῦ Ἑλληςπόντου γέφυραι. Ἐνταῦθα ὁ μέγας βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ ῥίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ σύμπαντος τοῦ στρατοῦ, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐκάθησε πρὸς τοῦτο εἰς θρόνον ἐκ λίθου λευκοῦ προηγουμένως ὑπὸ τῶν Ἀβυδηνῶν, ἐπὶ λόφου, κατασκευασθέντος αὐτῷ. Ὅτε δὲ εἶδε τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ τῶν πλοίων ἀποκεκρυμμένον, πάσας δὲ τὰς ἀκτὰς καὶ τὰ Ἀβυδηνῶν πεδία ἐπίπλεα ἀνθρώπων, ἐμακάρισεν ἑαυτόν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐδάκρυσεν. Ἄρα γε διότι, ὡς εἶπεν, ἐσυλλογίσθη ὅποσον βραχὺς εἶναι ὁ πᾶς ἀνθρώπινος βίος, ὥστε ἐξ ὅλων τῶν τοσούτων ἐκείνων ἀνθρώπων, ἐντὸς ἑκατὸν ἐνιαυτῶν, οὐδεὶς θέλει πλέον ὑπάρχει· ἢ διότι, ἐν τῇ κρισίμῳ ταύτῃ ὥρᾳ καθ' ἣν ἐμελλε νὰ περάσῃ ἐξ Ἀσίας εἰς Εὐρώπην, ἔλαμψεν αἴφνης, ἐν τῇ συνεδήσει αὐτοῦ, ἀκτις ἀπαισία τοῦ μέλλοντος, καὶ εἶδεν ἐν τούτῳ ἑαυτὸν, μετὰ τινας μῆνας, νενικημένον καὶ φυγάδα, ἐπανερχόμενον ἀπὸ τῶν χωρῶν, ἐπὶ τὰς ὁποίας ἐπῆρχετο ἤδη λαμπρὸς καὶ ἀκατάσχετος· Καθ' Ἡρόδοτον ὁ θεὸς τῷ βασιλέως Ἀρτάβανος, ὃν εἶχε καταλίπει ἐπίτροπον τῆς ἀρχῆς καὶ ὅστις συνώδευσεν αὐτὸν μέχρις Ἀβύδου, ἠθέλησε νὰ

ὠφελιθῇ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τῆς συγκινήσεως ἵνα ἀποτρέψῃ αὐτὸν αὐθις τοῦ ἐπιχειρήματος. Ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη ἀπόπειρα, καὶ ἂν ἐγένετο, ἦτο προδήλως ἄκαιρος ἤδη, ὁ δὲ Ξέρξης διέταξε νὰ παρασκευασθῶσι τὰ πάντα ἵνα τὴν ἐπιουσαν ἐνεργηθῇ ἡ διὰ τῆς γεφύρας διάβασις.

Τὴν ἡμέραν ταύτην ἀπὸ πρωΐας καθηγάσθησαν αἱ γέφυραι διὰ θυμιαμάτων, καὶ διὰ μυρσινῶν ἐστρώθησαν, ἅμα δὲ ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου ὁ Ξέρξης αὐτὸς, ῥαντίζων τὴν θάλασσαν ἐκ χρυσῆς φιάλης, προσηυχῆθη πρὸς τὸν ἥλιον ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως τοῦ ἐπιχειρήματος αὐτοῦ, καὶ ἔπειτα ἔρριψεν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον τὴν φιάλην καὶ προσέτι χρυσοῦν κρατῆρα καὶ ξίφος περσικόν, καλούμενον ἀκινάκην, «ταῦτα οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρῖναι, ἐπιφέρει ὁ ἱστορικός, οὔτε εἰ τῷ ἡλίῳ ἀνατιθεὶς κατῆκε ἐς τὸ πέλαγος, οὔτε εἰ μετεμέλησε οἱ τὸν Ἑλλήσποντον μαστιγώσαντι, καὶ ἀντὶ τούτων τὴν θάλασσαν ἐδωρέετο.» Ἐκ τῶν δύο γεφυρῶν, ἡ ἄνω, ἡ πρὸς τὸν Εὐξείνιον πλησιεστέρα, εἶχε προσδιορισθῇ διὰ τὴν διάβασιν τοῦ στρατοῦ, ἡ δὲ κάτω, ἡ πρὸς τὸ Αἰγαῖον, διὰ τὴν διάβασιν τῆς θεραπειᾶς καὶ τῶν ὑποζυγίων. Πρῶτοι διῆλθον οἱ μύριοι Πέρσαι, οἱ ἀθάνατοι καλούμενοι, ἐστεφανωμένοι πάντες, μετὰ δὲ τούτους ὁ Ξέρξης αὐτὸς καὶ ἅπας ὁ ἐπίλοιπος στρατὸς, καθ' ἑτέραν τινὰ σειρὰν τῆς τηρηθείσης ἐπὶ τῆς ἀπὸ Σάρδεων ἐξόδου. Ὁ μονάρχης, φθάσας εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν παραλίαν παρέμεινε θεωρῶν τὸν στρατὸν «ὕπὸ μαστίγων» διαβαίνοντα· διότι οἱ Πέρσαι συνείθιζον σχεδὸν πάντοτε νὰ παροτρύνωσι τὸν ζῆλον τοῦ ἀγομένου ὑπ' αὐτῶν πλήθους, διὰ τοῦ βαρβαρίου, τοῦ ὅλως ἄλλοτρίου εἰς τοὺς Ἕλληνας τούτου τρόπου. Οὐδὲν ἤττον, τοσοῦτον ὑπῆρχε τὸ πλῆθος τοῦ προκειμένου στρατοῦ, ὥστε, ἐνῷ ἀδialeίπτως ὤδευεν, ἐπτὰ ἡμέραι καὶ ἐπτὰ νύκτες μόλις ἤρκεσαν εἰς τὴν ὁλοσχερῇ αὐτοῦ διάβασιν. Ἐντεῦθεν ὁ Ξέρξης ἐπορεύθη διὰ τῆς θρακικῆς χερσονήσου μέχρι τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ συνάπτοντος μὲν αὐτὴν μετὰ τῆς Θράκης, ἔχοντος δὲ τὴν πόλιν Καρδίαν πρὸς ἀριστερὰν καὶ τὸν τάφον τῆς Ἑλλης πρὸς δεξιάν. Διαβάς δὲ τὸν ἰσθμὸν ὁ στρατὸς ἐστράφη πρὸς δυσμὰς, ὠδεύει παρὰ τὸν Μέλανα κόλπον, ἐξήντηλσε πάλιν, καθ' Ἡρόδοτον, ὁλόκληρον τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ ἐξ οὗ ὠνομάσθη ὁ κόλπος οὗτος, καὶ ἐφθασεν εἰς Δορίσκον, αἰγιαλὸν καὶ πεδῖον μέγα, ἀποτελοῦν, περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑβρου, τὸ εὐφορον τοῦ ποταμοῦ τούτου δέλτα· εἰς Δορίσκον εἶχε κτίσει ὁ Δαρεῖος φρούριον, ἐν ᾧ ἔκτοτε ἐστάθμευε περσικὴ φρουρά. Ἐνταῦθα δὲ, καταπλεύσαντος καὶ τοῦ στόλου, ἀπεφάσισεν

ὁ Ξέρξης νὰ ἐπιχειρήσῃ γενικὴν ἐπιθεώρησιν καὶ ἀριθμῇσιν τῆς κατὰ θάλασσαν δυνάμεως αὐτοῦ.

Οὐδέποτε ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος ἀναφέρεται συγκροτηθεὶς ἐκ τοσούτῳ διαφόρων καὶ τοσούτῳ ἀπ' ἀλλήλων ἀπεχουσῶν χωρῶν, πρὸς ἓνα σκοπὸν καὶ ὑπὸ ἀρχηγὸν ἓνα, στρατὸς ὁμοίος τοῦ τότε ἐν τῇ Θράκῃ, περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑβρου, ἀθροισθέντος. Τεσσαράκοντα ἑξ ἔθνη, ἕκαστον φέρον μὲν τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἐθνικὸν ἱματισμὸν καὶ ὅπλισμὸν, ἔχον δὲ τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ἡγεμόνας, ἀπετέλουν τὴν ἀναρίθμητον κατὰ ξηρὰν δύναμιν· ὁκτὼ δὲ ἕτερα ἔθνη παρέσχον τὸν στόλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου Πέρσαι, Μῆδοι καὶ Σάκαι ὑπηρέτουν ὡς ἐπιβάται, δηλαδὴ ὡς ναυτικοὶ στρατιῶται. Οἱ δὲ πραγματικοὶ στρατηγοὶ τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ καὶ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ὑποδιαίρέσεων, ἦσαν Πέρσαι εὐπατρίδαι, οἵτινες διένειμαν τὰ διάφορα ἐγχώρια σώματα εἰς τμήματα χιλίων, ἑκατὸν καὶ δέκα ἀνδρῶν. Τὰ 46 ἔθνη ἐξ ὧν συνέκειτο ἡ κατὰ ξηρὰν δύναμις, ἦσαν Πέρσαι, Μῆδοι, Κίςσιοι, Ὑρκάνιοι, Ἀσσύριοι, Βάκτριοι, Σάκαι, Ἰνδοὶ, Ἀριοι, Πάρθοι, Χοράσμιοι, Σόγδοι, Γανδάριοι, Δαδίκαι, Κάσπιοι, Σαράγγαι, Πάκτυες, Οὔτιοι, Μύκοι, Παρικάνιοι, Ἀράβιοι, Αἰθίοπες οἱ ἐν Ἀσίᾳ, καὶ Αἰθίοπες οἱ πρὸς νότον Αἰγύπτου, Λίβυες, Παφλαγόνες, Λίγυες, Ματινηοὶ, Μαριανδυνοὶ, Σύριοι, Φρύγες, Ἀρμένιοι, Λυδοὶ, Μυσοὶ, Θράκες, Καβαλεῖς, Μιλύαι, Μόσχοι, Τιβαρυνοὶ, Μάκρωνες, Μοσύνοικοι, Μᾶρες, Κόλχοι, Ἀλαρόδιοι, Σάσπειρες, Σαγάρτιοι, καὶ ἐν ἔθνος τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐξέλιπεν ἐκ τοῦ σωζομένου κειμένου τοῦ Ἡροδότου. Τὰ ὁκτὼ ἔθνη τὰ τὸν στόλον παρασχόντα ἦσαν Φοίνικες (300 πολεμικὰ πλοῖα), Αἰγύπτιοι (200), Κύπριοι (150), Κίλικες (100), Πάμφυλοι (30), Λύκιοι (50), Κᾶρες, (70), Ἕλληνες Ἴωνες (100), Ἕλληνες Δωριεῖς (30), Ἕλληνες Αἰολεῖς (60), Ἕλληνες ἐλληςπόντιοι (100), Ἕλληνες αἰγαιοπελαγῖται (17). Ἐν ὅλοις ἦσαν 1207 τριήρεις. Ἐξ ὅλων ὅμως τούτων τῶν ἐθνῶν, μόνοι οἱ Λυδοὶ, οἱ Πάμφυλοι, οἱ Κύπριοι, οἱ Κᾶρες, οἱ Ἕλληνες καὶ ἐν μέρει οἱ Αἰγύπτιοι ἐπιβάται ἔφερον ὅπλα ἔχοντα μέχρι τινὸς τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἄξιαν τῶν ὀπλῶν τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων, ἥτοι ὅπλα φοβερά μὲν κατὰ τὸν ἐκ παρατάξεως ἀγῶνα πρὸς ἐπίθεσιν τε καὶ πρὸς ἄμυναν, ἀνεπιτηδεύομενα δὲ διὰ τὸ βάρος πρὸς διώξιν καὶ φυγὴν ὅλων δὲ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν ὁ ποικιλώτατος ὅπλισμός συνίστατο, ἐν κεφαλαίῳ, εἰς ἀκόντια καὶ βέλη παντὸς εἶδους, εἰς ἄσπίδας, δσάκις εἶχον τοιαύτας, μικρὰς

καὶ ξυλίνας ἢ δερματίνας, ἀλλὰ πολλοὶ οὐδόλως ἔφερον ἀσπίδας· εἰς τιχράς ἢ κυρβάσις, δηλαδὴ σαρίκια, ἀντὶ τοῦ κράνους, καὶ εἰς πολυειδῇ ξίφη καὶ ρόπαλα. Ὡς τε δὲν ἦσαν παρεσκευασμένοι οὔτε νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῆς πυκνῆς παρατάξεως τῶν ἑλληνικῶν δοράτων καὶ ἀσπίδων, οὔτε νὰ προφυλαχθῶσιν, ὅσον οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τῶν καταφερομένων πληγῶν. Μία μάλιστα νομαδικὴ Περσῶν φυλὴ, οἱ καλούμενοι Σαγάρτιοι, οἵτινες ὑπηρετοῦν ἑφιπποὶ καὶ συνεποσοῦντο εἰς 8000 ἄνδρας, ἄλλο ὄπλον δὲν εἶχον εἰμὴ ἐν ἐγχειρίδιον καὶ βρόχους, οὓς βάλλοντες ἐν πολέμῳ, συνελάμβανον δι' αὐτῶν ἱππὸν ἢ ἄνθρωπον, ὁμοίους δὲ τοῦ λεγομένου *lasso* κατοίκων τινῶν τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς. Πάλιν δὲ οἱ περὶ τὸν ἄνω Νεῖλον Αἰθίοπες εἶχον βεβαμμένον τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ σώματος ἐρυθρὸν, τὸ δὲ ἥμισυ λευκόν, ἦσαν περιβεβλημένοι λεοντᾶς καὶ παρδαλᾶς καὶ ἔφερον, πλὴν τῶν ἀκοντίων, τόξα μακρὰ μετὰ βελῶν καλαμίνων, τῶν ὁποίων τὴν ἄκραν, ἀντὶ σιδήρου, ἀπετέλει λίθος ὀξύς πεποιημένος.

Ἄλλ' ἐὰν περὶ τῆς παρχδόξου ταύτης ποικιλίας τοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος τότε ἐπελθόντος στρατοῦ, οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν, περὶ τοῦ ὅλου ποσοῦ τοῦ στρατοῦ τούτου δὲν δυνάμεθα κατὰ δυστυχίαν νὰ σχηματίσωμεν ἀσφαλῆ τινα ἔννοιαν. Ὁ στρατὸς ἡριθμῆθη κατὰ πρῶτον ἐν Δορίσκῳ, διότι ὁ Ἡρόδοτος λέγει ῥητῶς ὅτι οὐδέποτε πρότερον εἶχον ἀριθμηθῆ κατ' ἰδίαν ὅσα ἕκαστον ἔθνος παρέσχε πλήθη, καὶ ὁμολογεῖ ὅτι δὲν δύναται νὰ εἴπῃ ἀσφαλῶς ὁπόσα ἦσαν τὰ πλήθη ταῦτα. Ἀξιοσημείωτος δὲ εἶναι ὁ τρόπος καθ' ὃν ἤδη ἐπεχείρησαν τὸν ἐλεγχον τοῦ ποσοῦ τῆς ὅλης στρατιᾶς. Συναγαγόντες εἰς ἓν δέκα χιλιάδας ἀκριβῶς ἀνθρώπους, καὶ ὅσον εἶναι δυνατόν συμπυκνώσαντες αὐτοὺς, περιέγραψαν κύκλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατεσκεύασαν αἵμασιάν, δηλαδὴ περίφραγμα. Μετὰ δὲ ταῦτα, πληροῦντες ἀνδρῶν ἀλληλοδιαδόχως τὸ περίφραγμα τοῦτο, ἐσημείουں ποσάκις ἐπληρώθη· καὶ γενομένου τούτου ἑκατὸν καὶ ἐβδομηκοντάκις, ἔφθασαν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ ὅλον πεζικὸν συνεποσοῦτο εἰς 1,700,000 ἀνδρῶν· ἀλλὰ παρεκ ὅς τούτων ἦσαν 80,000 ἱππέων, καὶ προσέτι πλῆθος Λιβυκῶν ἀρμάτων καὶ Ἀραβίων καμήλων, ἀγομένων ὑπὸ 20,000 περίπου ἀνδρῶν. Αὕτη ἦτο ἡ ὑπέρογκος κατὰ ξηρὰν δύναμις τοῦ Πέρσου μονάρχου, ἀνάλογος δὲ καὶ ἡ ναυτικὴ παρασκευὴ, διότι περιελάμβανε, πλὴν τῶν προμνημονευθεισῶν 1207 τριήρων, 3000 μικρότερα πολεμικὰ καὶ φορητὰ

πλοῖα. Τὸ πλήρωμα ἐκάστης τριήρους συνέκειτο ἐκ 200 ναυτῶν καὶ 30 μαχίμων ἀνδρῶν· ἕκαστον δὲ τῶν ἄλλων πλοίων ἔφερε, κατὰ μέσον ὄρον, λογιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου ὡς οὐχὶ πολὺ τῆς ἀληθείας ἀπέχοντα, ἄνδρας 80. "Ωστε, ἐὰν ἤδη συγκεφαλαιώσωμεν ὅλα ταῦτα τὰ διδόμενα, θέλομεν εὔρει ὅτι τὸ ὅλον πλῆθος ὅπερ ὁ Ξέρξης συναπῆγαγεν ἐξ Ἀσίας εἰς τὸ περὶ τὸν Δορίσκον πεδῖον, καὶ εἰς τὸν αὐτόθι αἰγιαλὸν, συνεποσοῦτο εἰς τὸν καταπληκτικὸν ἀριθμὸν τῶν 2,317,610 ἀνδρῶν. Καὶ οὐδ' εἰς τοῦτο ἠρκέσθη· διότι, κατὰ τὴν περαιτέρω αὐτοῦ ἀπὸ Δορίσκου μέχρι Θερμοπυλῶν πορείαν, ὁ Ξέρξης ἐστρατολόγησε πλοῖα καὶ ἄνδρας ἀφ' ὅλων τῶν ἐθνῶν, διὰ τῆς χώρας τῶν ὁποίων διῆλθε, προσλαβὼν οὕτω 120 μὲν τριήρεις φερούσας 24000 ἀνδρῶν, καὶ 300 χιλιάδας προσέτι πεζικοῦ στρατοῦ· ὅθεν ἡ ὅλη αὐτοῦ δύναμις, ὅτε ἐπῆλθεν εἰς Θερμοπύλας ἀνεβιβάσθη εἰς 2,641,610 ἀνδρῶν. Εἰς τούτους δὲ πρέπει, κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Ἡροδότου, νὰ προσθέσωμεν τοῦλάχιστον ἴσον ἀριθμὸν ὑπηρετῶν, δούλων, καπῆλων κλπ. παρακολουθούντων τὸν κατὰ ξηράν τε καὶ κατὰ θάλασσαν στρατὸν, ὥστε οἱ περὶ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν ἄνδρες καθ' ἣν στιγμὴν ἀπῆντησε τὴν πρώτην ἑλληνικὴν ἀντίστασιν συνεποσούντο ἐν ὅλοις εἰς 5,283,220! Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀναφέρονται ῥητῶς καὶ εὐκρινῶς ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου, ὅστις προδήλως μάλιστα ὑποδεικνύει ὅτι τὸ ὅλον ποσὸν ἦτο μεγαλύτερον τούτου, διότι φρονεῖ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῆς θεραπείας δὲν ἐξισοῦτο πρὸς τὸ μάχιμον πλῆθος, ἀλλ' ἦτο μᾶλλον ἀνώτερος. Καὶ ἔπειτα πρέπει νὰ προσθέσωμεν ἔτι τὰς οἰνοποιούς γυναῖκας, τὰς παλλακὰς, τοὺς εἰνούχους, ὧν οὐδ' ὁ Ἡρόδοτος ἐπιχειρεῖ νὰ ὀρίσῃ τὸ πλῆθος· ἐπὶ πᾶσι δὲ τοὺς βόας, τὰ ὑποζύγια, τοὺς ἰνδικοὺς κύνας, ἅτινα πάντα ἄγνωστον πόσα ἦσαν, ἡΰξανον δὲ τὴν καθημερινὴν κατανάλωσιν τοῦ στρατοῦ.

Ὁμολογοῦμεν ἐν τούτοις ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶμεν τοὺς ἀριθμοὺς τούτους, ἢ ἄλλους τινὰς ὁπωσοῦν πρὸς αὐτοὺς προεγγίζοντας· ἂν καὶ ἀφ' ἐτέρου νομιζόμεν ἀδίκους τὰς ἔνεκα αὐτῶν γενομένας κατὰ τοῦ Ἡροδότου πολλὰς κατηγορίας. Ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας δικαίρκει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅσον ἔνεστι τὰς εἰδήσεις ὅσας παρ' ἄλλων ἔλαβεν, ἀπὸ τῶν ἰδίων εἰκασιῶν. "Ὅσα λέγει περὶ τῆς ἐν Δορίσκῳ γενομένης ἐξαριθμήσεως, τὰ ἤκουσε βεβαίως παρ' ἀνθρώπων παρευρεθέντων αὐτόθι. Ὁ ἀναφερόμενος ὑπ' αὐτοῦ ἀριθμὸς τῶν τριήρων φαίνεται μάλιστα κατώτερος τῆς ἀληθείας, καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῆς συγχρόνου μαρτυρίας τοῦ Αἰσχύλου, ὅστις εἰς ἓν τῶν σωζομένων 7 αὐτοῦ

δραμάτων, τὸ ἐπιγραφόμενον « Πέρσαι, » λέγει ῥητῶς ὅτι τὰ ἐν Σαλαμῖνι πολεμήσαντα ἐχθρικά πλοῖα ἦσαν 1207, ἐνῶ μεταξὺ τῆς ἐν Δορίσκῳ ἐξαριθμήσεως καὶ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοῦ τοῦ Ἡροδότου, ἀπωλέσθησαν μὲν περὶ τὰ 647 πλοῖα, δὲν προσελήφθησαν δὲ εἰμὴ 125. Ὅθεν δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν ὑπερβολικὸν τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐπὶ των πλοίων τούτων πλήθους τῶν 277,610 ἀνδρῶν. Ἀλλ' οἱ ἀριθμοὶ τῶν μικροτέρων πλοίων, 3000, καὶ τοῦ πεζικοῦ στρατοῦ, 1,700,000 εἶναι ὀλιγωτέρας πίστεως ἄξιαι. Οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν ἀρίθμωσιν ὄχι μόνον δὲν εἶχον πολλοὺς λόγους νὰ ἦναι ἀκριβεῖς, ἀλλὰ μᾶλλον εἶχον πάντα λόγον νὰ παραστήσωσιν ὡς ὑπέρογκον τὸ πλῆθος, διότι τοιουτοτρόπως ἠγχαρίστουν τὸν τε στρατὸν καὶ αὐτὸν τὸν μονάρχην. Καὶ ὁ ὑπολογισμὸς δὲ τῆς θερμείας, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου γινόμενος, εἰς ἀριθμὸν ἴσον τοῦ μαχίμου στρατοῦ, εἶναι ἀπαράδεκτος. Παρὰ τοῖς Ἑλλησι τῶντι πᾶς ὀπλίτης, καθὸ πολίτης ἔγκριτος, συνήθως συνωθεύετο ὑπὸ ἐνὸς ψιλοῦ ἢ ὑπηρέτου, οἱ δὲ Σπαρτιαταὶ ἐνίοτε παρηκολουθοῦντο καὶ ὑπὸ πλειόνων· εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην λ. γ. θέλομεν ἰδεῖ ὅτι οἱ εἰλωτες ἦσαν ἐπτάκις πλειότεροι τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀλλὰ παρὰ τοῖς Πέρσαις, οἱ μὲν μεγιστᾶνες καὶ οἱ στρατηγοὶ ἠδύναντο νὰ ἔχωσι πολλοὺς καὶ ποικίλους τοὺς ἀκολουθοῦς, οἱ ἐκ τοῦ ὄχλου ὅμως οὐδένα πιθκνώτατα εἶχον τοιοῦτον, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ἀνέκαθεν καὶ μέχρι τῆς σήμερον ὁ Ἀσιανὸς στρατιώτης εἶναι ὀλιγαρκέστατος καὶ ἀντέχει εἰς στερήσεις τὰς ὁποίας ὁ Ἑὐρωπαϊὸς νομίζει ἀφορητοῦς. Καὶ ἔπειτα ὁ Ἡρόδοτος ἀπορεῖ ἐυλόγως πῶς κατωρθώθη νὰ παρασκευασθῶσι προμήθειας πρὸς διατροφήν τοσούτου ἀνθρώπων πλήθους· ἀλλ' εἶναι πρόδηλον, ὅτι ἂν οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ ἐξελαμβάνοντο κατὰ γράμμα, ἂν δηλαδὴ παρεδεχόμεθα ὅτι ἔπρεπε νὰ διατραφῶσιν ἐπὶ ἑξ μῆνας 6,000,000 περίπου ἄνθρωποι, τὸ πρᾶγμα κατκντᾶ ὄχι πλέον ἄπορον, ἀλλ' ἐντελῶς ἀκατάληπτον. Ἐπὶ πᾶσιν ὁ Ἡρόδοτος, ἀναφέρων τὰς ἐπικουρίας ὅσας ὁ στρατὸς προσέλαβε κατὰ τὴν ἀπὸ Δορίσκου μέχρι Θερμοπυλῶν πορείαν αὐτοῦ, λησμονεῖ τὰς ἐλαττώσεις τὰς ὁποίας ὁ στρατὸς οὗτος ἀναγκαιῶς ἔπαθε κατὰ τὴν αὐτὴν πορείαν. ἐκ λιποταξιῶν, νοσημάτων καὶ ἄλλων τοιούτων αἰτιῶν, ἐλαττώσεις τὰς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατὸν βεβαίως νὰ ὑπολογίσωμεν, ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ ὑποθέσωμεν ὑπερόγκους, ἅμα ἀναλογισθῶμεν, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὅτι ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἱστορίᾳ ὑπῆρξαν παραδείγματα στρατῶν πορευομένων, οἵτινες ἀπώλεσαν καθ' ὁδὸν τὸ ὄγδοον αὐτῶν μέρος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ὁ περ-

σικὸς στρατὸς, διὰ τὸ ἄτακτον καὶ τὸ ἑτερογενὲς αὐτοῦ, ἦτο δεκτικὸς πολὺ πλείονος ἔτι τοιαύτης ζημίας. Ὅθεν συμπεραίνομεν ὅτι ὁ στρατὸς ἐκεῖνος ἦτο βεβαίως ἄπειρος, καὶ ἴσως ὁ μέγιστος τῶν ὄσων ποτὲ ἀναφέρει ἡ ἱστορία· τοῦτο συνάγομεν ἐκ τῆς ἀχανοῦς τοῦ περσικοῦ κράτους ἐκτάσεως καὶ ἐκ τῶν πολυετῶν πρὸς τὴν ἄθροισιν καὶ συντήρησιν τοῦ στρατοῦ τούτου προπαρασκευῶν· τοιαύτη τις δὲ ἦτο καὶ ἡ ἐντύπωσις ἣν ἐπροξένησεν εἰς τὸν Ἡρόδοτον, εἰς τὸν Αἰσχύλον, εἰς ὅλους τοὺς σύγχρονους Ἕλληνας, ἐντύψεις ἣν ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας κάλλιστα ἐξεῖκόνισε, λέγων, ὅτι Ἕλλησπόντιός τις Ἕλληνα, θεωρῶν τὰ πλήθη ταῦτα διαβαίνοντα τὸν πορθμὸν « Ὡ Ζεῦ, ἀνέκραξε, διατὶ λαβὼν σχῆμα ἀνδρὸς Πέρσου, καὶ ὄνομα Ξέρξου ἀντὶ Διὸς, ἐπεχείρησας νὰ καταστήσῃς ἀνάστατον τὴν Ἑλλάδα, ἄγων ἐπὶ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐνῶ καὶ ἄνευ τούτων ἠδύνασο εὐκόλως νὰ τὴν καταστρέψῃς; » Ἄλλ' ἐνταυτῷ οὐδένα ἔχομεν τρόπον νὰ ὀρίσωμεν ὅπως οὖν ἀσφαλῶς τὸ ποσὸν τοῦ στρατοῦ τούτου. Ἱστορικοὶ μεταγενέστεροι ἀναφέρουσιν ἀριθμοὺς μικροτέρους τῶν τοῦ Ἡροδότου· ὁ Κτησίας ὁ κνίδιος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, 800,000 ἢ 1,000,000· ὁ Αἰλιανός, ὁ γράψας ἐν τῇ τρίτῃ μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδι, 700,000· ὁ δὲ Διόδωρος φαίνεται ἀκολουθῶν ἐν μέρει μὲν τὸν Ἡρόδοτον, ἐν μέρει δὲ ἄλλους μάρτυρας. Ἀλλὰ δυσπιστοῦντες περὶ τούτου πρὸς τὸν σύγχρονον Ἡρόδοτον, πολὺ ὀλιγωτέραν πίστιν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Ἐν γένει παρατηροῦμεν, ὅτι ἀνέκαθεν καὶ μέχρι τῆς σήμερον, ἡ ἀκριβὴς ἐξαριθμῆσις τῶν στρατῶν εἶναι πρᾶγμα δυσχερέστατον, τοσοῦτον αἰετοτε οἱ διαμαχόμενοι ἔχουσι συμφέρον ἢ νὰ κρύπτωσιν ἢ νὰ ἐξογκῶσι τοὺς ἀληθεῖς ἀριθμοὺς. Καὶ διὰ νὰ φέρωμεν ἓν μόνον, οἰκτεῖον παράδειγμα τῆς περὶ τοῦτο δυσκολίας, λέγομεν ὅτι ὁ Θουκυδίδης, αὐτόπτης ὢν μάρτυς τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁμολογεῖ ὅτι δὲν δύναται νὰ γράψῃ ἀκριβῶς ὅποσοι ἦσαν οἱ ἀντιπαραταχθέντες εἰς μίαν τῶν μαχῶν τοῦ πολέμου τούτου, τὴν ἐν Μαντινείᾳ· « τὸ μὲν γὰρ Λακεδαιμονίων πλῆθος, διὰ τῆς πολιτείας τὸ κρυπτόν, ἠγνοεῖτο, τῶν δ' αὖ, διὰ τὸ ἀνθρώπειον κομπῶδες ἐς τὰ οἰκεία πλήθη, ἠπιστεῖτο. » ! Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ ὀρισθῇ μετὰ τινος πιθανότητος ὁ ἀριθμὸς τοῦ περσικοῦ στρατοῦ;

Ἐν Δορίσκῳ δὲ, γενομένης τῆς τοῦ στρατοῦ τούτου ἐξαριθμῆσεως, παρετάχθησαν τὰ διάφορα σώματα, καὶ τότε ὁ Ξέρξης διεξήλασεν

ἐπὶ ἄρμυτος ἐνώπιον ἐκάστου αὐτῶν, ἀπευθύνων ἐρωτήσεις καὶ ἀκούων τὰς ἀποκρίσεις, τὰς ὁποίας ἔγραφον οἱ παρ' αὐτῷ βασιλικοὶ γραμματεῖς· μετὰ δὲ ταῦτα ἐπέβη εἰς Σιδονίαν τριήρη, ἐφ' ἧς εἶχεν ἐπὶ τούτῳ προπαρασκευασθῇ σκηνὴ χρυσή, καὶ ἔπλευσε παρὰ τὰς πύρας τοῦ ἀναριθμήτου αὐτοῦ στόλου, ὅστις ἦτο ἡγκυροβολημένος, ἐν ἀποστάσει 400 πηδῶν ἀπὸ τῆς παραλίας, εἰς μακρὰν παρὰ τὴν παραλίαν ταύτην γραμμὴν καὶ ὡς ἐπὶ μάχην παρεσκευασμένος. Τὸ θέαμα τοῦτο ἦτο ἐπιτηδειότατον νὰ παροξύνῃ τὴν ἀλαζονεῖαν αὐτοῦ, ὥστε ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς πεποιθήσεως ταύτης μετεπέμψατο τὸν Δημάρaton, τὸν ἐξόριστον τῆς Σπάρτης βασιλέα, τὸν συνεκστρατεύοντα μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ἵνα ἐρωτήσῃ αὐτὸν, ἂν φρονῇ ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἐνδεχόμενον ν' ἀντισταθῶσιν εἰς τοσαύτην δύναμιν. Ὁ δὲ, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος, ἐβεθαίωσε τὸν μέγαν βασιλέα, ὅτι οἱ μὲν Σπαρτιᾶται ἀναμφιβόλως, πιθανώτατα δὲ καὶ οἱ ἄλλοι τῆς Πελοποννήσου Δωριεῖς, θέλουσι μέχρι θανάτου ἀνταγωνισθῇ, ὅσονδῆποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ ἐπ' αὐτοὺς ἐπερχόμενον πλῆθος. Ὁ Ξέρξης ἐγέλασεν ἀκούσας τὴν ἀπόκρισιν ταύτην, ἀλλὰ δὲν ὠργίσθη κατὰ τοῦ Δημαράτου, ὅπερ μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἀπόλυτος κυριαρχία δὲν εἶχεν ἔτι ἐξαχρεῖώσει τοὺς βασιλεῖς τῆς Περσίας ὅσον βραδύτερον· διότι μετὰ 150 περίπου ἐνιαυτοὺς ὁ ἔσχατος τῶν μοναρχῶν τούτων, Δαρεῖος ὁ Κοδομανὸς, ὁμοίαν τινὰ ποιήσας ἐρώτησιν πρὸς ἕτερον ἐξόριστον Ἕλληνα, τὸν Ἀθηναῖον Χαρίδημον, καὶ ἀνάλογον λαβὼν ἀπόκρισιν, ἀντὶ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν εὐγενῆ τοῦ Ξέρξου ἀνοχὴν, παρήγγειλεν ἀμέσως νὰ θανατωθῇ ὁ Χαρίδημος.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην, ὁ Ξέρξης ἐπανέλαβε τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν, διαιρέσας τὸν στρατὸν εἰς τρία μεγάλα τμήματα, καὶ κατῆλθε, διὰ τριῶν διαφόρων ὁδῶν, παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας, μέχρι τοῦ Ὀλύμπου, ἐνῷ ὁ στόλος παρέπλεε παρὰ τὴν αὐτὴν παραλίαν. Καθ' ὅλας ταύτας τὰς χώρας, αἵτινες τότε ἀπετέλουν μέρος τοῦ κράτους αὐτοῦ, καὶ ὅπου εἶχον πρὸ καιροῦ παρασκευασθῇ μεγάλαι τροφῶν ἀποθήκαι, οὐ μόνον οὐδεμίαν λόγου ἀξίαν δυσχέρειαν ἀπήντησεν, ἀλλὰ καὶ ἱκανὰς, ὡς προείπομεν, ἐπικουρίας προέλαβεν ἀπὸ τῶν καθ' ὅδον κειμένων ἐθνῶν καὶ ἐλληνίδων πόλεων. Τὸ δὲ δεινότερον διὰ τὰς πόλεις ταύτας ἦτο, ὅτι ἐκάστη ἠναγκάσθη πρὸς τούτοις νὰ διαθρέψῃ ἐπὶ μίαν ἡμέραν ὁλόκληρον τὸν ἀχανῆ ἐκεῖνον στρατὸν, καὶ τὸν βασιλέα μετὰ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ. Αἱ ζημίαι εἰς τὰς ὁποίας ὡς ἐκ τούτου ὑπέκυψαν δὲν συνίσταντο μόνον εἰς τὴν ἀξίαν

τῶν τροφίμων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀξίαν τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν σκευῶν, τὰ ὅποια, παρατιθέμενα εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν, διηρηπάζοντο ἅπαντα, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βασιλέως, ὑπὸ τῶν ἀκολούθων αὐτοῦ. Ὅθεν δὲν εἶναι ἄπορον ὅτι πολλαὶ τῶν πόλεων ἐκείνων ἐντελῶς σχεδὸν τότε κατεστράφησαν. Οἱ Θάσιοι ἐδαπάνησαν διὰ τὴν τοιαύτην φιλοξενίαν, τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῆς ἡπείρου κειμένων πόλεων αὐτῶν εἰς τὴν τοῦ Ξέρξου στρατιάν, τάλαντα 400, ὃ ἐστὶ 2,400,000 περίπου δραχμῶν. Ὁ δὲ Ἀθηναῖος Μεγακρέων συνεβούλευσε τοὺς συμπολίτας νὰ προσέλθωσιν ὁμοθυμαδὸν εἰς τὰ ἱερὰ αὐτῶν καὶ νὰ εὐχριστήσωσι τοὺς θεοὺς ὅτι ὁ Ξέρξης ἤρκειτο εἰς μίαν μόνον καθ' ἡμέραν τράπεζαν· διότι ἂν ἐπρογευματίζεν, ὅπως ἐγευματίζεν, οἱ Ἀθηναῖοι ἢ ἤθελον ἀναγκασθῇ νὰ ἐγκταλείψωσι τὴν πόλιν αὐτῶν, ἢ ἤθελον περιπέσει εἰς τὴν ἐσχάτην πενίαν.

Τί δ' ἐπραττον ἐν τούτοις οἱ Ἕλληνες, ἐνῶ ἡ φοβερὰ ἐκείνη καταιγὶς προσήγγιζεν ἐπὶ μᾶλλον πρὸς τὸν ἱερὸν Ὀλυμπον καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐκραγῇ ἀπὸ τοῦ ὄρους τούτου ἐπὶ τὰς ἰδίως καλουμένας ἑλληνικὰς χώρας; Αἱ εἰδήσεις αἱ περισθεῖσαι εἰς ἡμᾶς περὶ τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων κατὰ τὰ μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἔτη, εἶναι, ὡς μὴ ὠφελεν, ὅπως οὖν ἀτελεῖς. Ἐκ τῶν δύο βασιλέων τῆς Σπάρτης, τοῦ Κλεομένους καὶ τοῦ Λεωτυχίδου, ὁ πρῶτος εἶχε τότε ἀποθάνει· οἱ δὲ Αἰγινῆται, τοὺς ὁποίους οὗτος ἠνάγκασε (σελ. 352) νὰ δώσωσιν ὁμήρους εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ παύσωσιν οὕτω τῶν πρὸς τὴν πόλιν ταύτην ἐχθροπραξιῶν, ὠφελοῦμενοι ἤδη ἐκ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, κατέπεισαν τὴν Σπάρτην νὰ προσκαλέσῃ τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἀποδώσωσι τοὺς ὁμήρους. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεπειρήθησαν τὴν ἀπόδοσιν, ἐπανελήφθη ὁ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Αἰγινητῶν πόλεμος, ὅστις, εἰ καὶ ἄτοπος κατὰ τὰ ἄλλα, ἔσχεν ὅμως τοῦλάχιστον τὸ καλόν, ὅτι συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ αὐξήσῃ τὴν ναυτικὴν τῶν Ἀθηναίων δύναμιν. Ὁ Ἡρόδοτος μάλιστα λέγει ὅτι ὁ πόλεμος οὗτος ἔσωσε τότε τὴν Ἑλλάδα, ἀναγκάσας θαλασσίους γενέσθαι Ἀθηναίους. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ πατρὸς τῆς ἱστορίας φαίνεται ὑπερβολικὴ· ὁ αἰγινητικὸς πόλεμος δὲν ὑπῆρξε βεβαίως ἀδιάφορος εἰς τὴν ἐπελθοῦσαν ἀνάπτουξιν τῆς ναυτικῆς δυνάμεως, ἀληθῶς ὅμως ἔσωσε τότε τὴν Ἑλλάδα ὁ ἀνὴρ ὅστις διέκρινε παρασκευαζόμενον κίνδυνον ἄλλον πολὺ φοβερώτερον· ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅστις κατὰ πρῶτον ἤδη ἀνφαίνεται πρωταγωνιστῶν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ.

Τῶντι ὁ μὲν Μιλτιάδης εἶχεν ἀποθάνει· ὁ δὲ κυριώτατος αὐτοῦ κατήγορος, ὁ Εἰάνθιππος, δὲν προκύπτει αὐθις εἰς μέσον εἰμὴ μετὰ τινα ἔτη, ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὴν ἐν Μυκάλῃ ναυμαχίαν· ὥστε ἐν τῷ παρόντι δὲν βλέπομεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰμὴ τὸν Ἀριστείδην καὶ τὸν Θεμιστοκλέα. Ὁ Ἀριστείδης προεχειρίσθη ἄρχων ἐν ἔτει 489 καὶ ἐτιμήθη ἐξαιρέτως διὰ τὴν χρηστότητα αὐτοῦ περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν δικαστικῶν καθηκόντων, ἀλλ' ἐν ταύτῳ ἐκτῆσατο καὶ οὐκ ὀλίγους ἐχθροὺς, τοὺς πλείστους δηλαδὴ ἐξ ἐκείνων ὅσους ἠναγκάσθη νὰ καταδικάσῃ. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι συνετάχθησαν φυσικῶ τῷ λόγῳ μετὰ τοῦ φιλάρχου Θεμιστοκλέους, ἐξ οὗ δεινὴ προῆλθε μεταξύ τῶν δύο ἀντιπάλων ἔρις. Ἀλλ' ἡ ἔρις αὕτη, καθὼς συμβαίνει μεταξύ τῶν ἀληθῶς μεγάλων πολιτικῶν ἀνδρῶν, δὲν ἐπήγαγεν ἐκ τούτου καὶ μόνου, ὅτι ἕκαστος αὐτῶν ἤθελε νὰ προτιμηθῇ τοῦ ἄλλου περὶ τὴν κυβέρνησιν τῶν πραγμάτων· ἐπήγαζε πρὸς τούτοις καὶ κυρίως ἐκ τοῦ ὅτι οἱ δύο ἀντίπαλοι εἶχον ὅλως ἀντιθέτους κυβερνητικὰς δοξασίας. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐφρόνει ὅτι ἡ πόλις πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ ἅπαντας αὐτῆς τοὺς πόρους πρὸς συγκρότησιν ἀξιολόγου ναυτικῆς δυνάμεως, ὁ δ' Ἀριστείδης ἐξεναντίας ἐπέθετο ὅτι ὀφείλει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐρειδομένη, ὡς πρότερον, κυρίως ἐπὶ τοῦ ἡπειρωτικοῦ αὐτῆς στρατοῦ. Ὁ Θεμιστοκλῆς ὑπελάμβανε τὴν αὐξήσειν τῆς ναυτικῆς παρασκευῆς ἀπαραίτητον ὄχι μόνον ἐνεκα τοῦ ἀνὰ χεῖρας αἰγινητικοῦ πολέμου, ἀλλὰ πρὸ πάντων διότι κατ' ἀρχὰς προέβλεπε καὶ μετ' ὀλίγον ἐβεβαιώθη διὰ τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας ἐρχομένων εἰδήσεων, ὅτι ὁ μονάρχης τῆς Ἀσίας εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνεχθῇ τὴν ἐν Μαραθῶνι ἦτταν καὶ ὅτι θέλει ἐπιχειρήσει νὰ ἐκδικηθῇ διὰ μεγαλητέρας τινὸς ἐπιδρομῆς. Ὁ δ' Ἀριστείδης δὲν ἤρνεϊτο βεβαίως τὸν ἐπικρεμάμενον νέον κίνδυνον, ἀλλ' ἐνόμιζεν ὅτι εἰς ἀποτροπὴν αὐτοῦ θέλουσιν ἀρκέσει οἱ ὀπλιταὶ τῶν Ἀθηνῶν, οἱ πρὸ μικροῦ ἀποκρούσαντες τὴν πρώτην ἐπιδρομὴν. Κατὰ τοῦτο ὁ Ἀριστείδης ἠπατᾶτο, διότι πᾶσαι αἱ ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ἐρχόμεναι ἀγγελίαι ἔλεγον τὸν παρασκευαζόμενον στρατὸν τοσοῦτον, ὥστε τὸ πιθανώτερον ἦτο ὅτι αἱ δυνάμεις τῶν μικρῶν ἐλληνικῶν πολιτειῶν, διηρημένων μάλιστα καὶ μὴ προθύμων ὅλων νὰ ἀναλάβωσι τὸν ἀγῶνα, δὲν θέλουσιν εἰμφορέσει νὰ ἀνθέξωσι κατὰ ξηρὰν εἰς τὴν φοβεράν ἐκείνην τῶν πολεμίων ὑπεροχὴν. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἦτο ἐλπὶς νὰ ὑπερισχύσωσιν εἰμὴ κατὰ θάλασσαν· διότι κατὰ θάλασσαν ἡ ὑπεροχὴ τῶν πολεμίων δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ᾖ τὸσοῦτω μεγάλη ὅσω κατὰ ξηρὰν· καὶ διότι ἡ περὶ

ρα τῆς ἰωνικῆς ἐπαναστάσεως εἶχεν ἀποδείξει ὅτι στόλος ἑλληνικός, καλῶς ὀδηγούμενος, ἡδύνατο νὰ κατισχύσῃ διπλασίου περσικοῦ στόλου· ἀπαξ δὲ τούτου κατατροπωθέντος, ἡ τύχη τοῦ πολέμου ἀπεφασίζετο, διότι ἤθελε κοπῇ ἢ βάσει τοῦ ἡπειρωτικοῦ τῶν πολεμίων στρατοῦ, ὃ ἐστὶν οὗτος ἤθελεν ἀποκλεισθῇ ἀπὸ τῆς Ἀσίας. Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Θεμιστοκλέους διέκρινεν ἀπάσας ταύτας τὰς περιπετείας τοῦ ἀδύλου μέλλοντος, ἐνῶ τὸ ὀλιγώτερον εὐρὺ, καὶ ὄξυ, καὶ πολμηρὸν τοῦ Ἀριστείδου πνεῦμα δὲν ἀπεδέχετο προθύμως τοὺς ὑπολογισμοὺς ἐκείνους, τοὺς ἐρεῖδομένους ἐπὶ ἀσαφῶν διδομένων, καὶ ἐπέμενε τόσῳ μᾶλλον εἰς τὴν πρόχειρον διδασκαλίαν ἣτις ἐξήγετο ἀπὸ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, ὅσῳ ἔβλεπεν ὅτι ἡ εἰς τὸν ναυτικὸν βίον ὀλοσχερῆς τροπὴ τῆς πόλεως ἔμελλεν ἀπαραιτήτως νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὰς ἔξεις καὶ τὰς διαθέσεις τῶν Ἀθηναίων, μεταβολὴν τινα ὅλως ἄλλοτριαν τοῦ προτέρου αὐτῶν βίου.

Κατὰ τοῦτο ὁ Ἀριστείδης εἶχεν ἴσως δίκαιον· ὁ ναυτικὸς βίος ὑπὲρ πάντα ἄλλον καθίστησι τὸν ἄνθρωπον ὄχι μόνον τολμητιὰν καὶ ριψοκίνδυνον, ἀλλὰ καὶ φίλον πάσης καινοτομίας, ἐνῶ ὁ ἐνδημος βίος, δηλαδὴ ὁ διαγόμενος ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ καὶ πατρίδι, εἶναι συντελεστικώτατος εἰς τὴν διατήρησιν τῶν πατρίων ἠθῶν καὶ ἐθίμων, τῆς πατρίου διαίτης καὶ πολιτείας. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔτι ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος εἶχον ἀρχίσει νὰ ἐπιδιδωνται, ὡς ἔμποροι, εἰς ναυτικὰς ἐπιχειρήσεις, διὸ ἔκτοτε εἶχεν ἀρχίσει νὰ τροπολογῇται μέχρι τινὸς ὁ προηγούμενος στάσιμος αὐτῶν χαρακτήρ. Ἀλλὰ μέχρι τῶν μηδικῶν χρόνων οἱ τὸν ναυτικὸν βίον ἐπαγγελλόμενοι ἦσαν πάντοτε ὀλίγοι ὡς πρὸς τοὺς πολλοὺς, οἵτινες, μένοντες ἐν τῇ χώρᾳ, διῆγον ὡς γεωργοὶ καὶ ἄλλα ἔμμονα ἔργα μετερχόμενοι. Ἦδη δὲ, ἐπειδὴ ὁ λόγος ἦτο νὰ κατασκευασθῇ μεγάλη πολεμικὴ ναυτικὴ δύναμις, προέκειτο ἅπασα οὕτως εἰπεῖν ἡ πόλις νὰ ἐπιβιασθῇ εἰς τὰ πλοῖα, καὶ αὐτοὶ οἱ ὀπλιταί, καὶ αὐτοὶ οἱ εὐπατρίδαι, καὶ αὐτοὶ δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι ὅσοι πρότερον ἐξηκολούθουν διατρίβοντες εἰς τὰ ἴδια, καὶ τηροῦντες ἀναλλοίωτον τὴν πατροπαράδοτον δίαίταν καὶ πολιτείαν. Προέκειτο, ἐν ἄλλαις λέξεσι, νὰ ἐπέλθῃ ριζικὴ κοινωνικὴ μεταβολή, τὴν ὁποίαν οὔτε ὁ Ἀριστείδης, οὔτε ἄλλοι πολῖται συνετοὶ Ἀθηναῖοι ἀπεδέχοντο. Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἦσαν μὲν φίλοι τοῦ Κλεισθενείου πολιτεύματος, ἦτοι τῆς βαθμιαίας ἀναπτύξεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀλλὰ δὲν ἤθελον νὰ ἐπιφέρωσι συγχρόνως τὴν ἀνατροπὴν ἅπαντος τοῦ πατροπαράδοτου τῆς πόλεως βίου. Καὶ ἂν αἱ ἐξωτερικαὶ περι-

στάσεις ἦσαν ὁμαλαί, ἂν δὲν ἐπεκρέματο ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς κίνδυνος, ἡ περὶ τὸν Ἀριστείδην μερίς ἤθελεν ἔχει καθ' ὅλοκληρίαν δίκαιον· διότι οὐδὲν τφόντι ὑπάρχει ἐπισφαλέστερον τῶν τοιούτων ριζικῶν κοινωνικῶν μεταβολῶν. Ἀλλ' ὁ ἐξωτερικὸς κίνδυνος ἦτο ἐπικείμενος· ἀλλ' ἡ πόλις δὲν ἠδύνατο νὰ σωθῇ εἰμὴ κατὰ θάλασσαν· οἱ περὶ τὸν Θεμιστοκλέα λοιπὸν προέτειναν εἰς μέσον οὐ μόνον ὅ,τι ἔμελλε νὰ ἀναδιβάσῃ μετ' οὐ πολὺ τὰς Ἀθήνας εἰς ὑπατον βαθμὸν δόξης καὶ δυνάμεως, ἀλλ' ὅ,τι καὶ μόνον ἠδύνατο πρὸ πάντων νὰ σώσῃ αὐτάς τε καὶ τὴν Ἑλλάδα ὅλην ἀπὸ τῆς δουλείας. Ὅθεν ἡ γνώμη τοῦ Θεμιστοκλέους ἦτο μεγαλεπήβολος ἐν ταύτῳ καὶ σωτήριος· τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ἰδιάζον τῆς μεγαλοφυΐας χαρακτηριστικόν, δι' οὗ αὕτη διακρίνεται ἀφ' ἑνὸς ἀπὸ τῆς ἀτόλμου συνέσεως, ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τῆς ἀσυνέτου τόλμης· μόνη ἡ μεγαλοφυΐα τολμᾷ συνετῶς, καὶ διὰ τοῦτο μόνη αὕτη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιτυγχάνει.

Ἡ ἕρις αὕτη μεταξὺ Θεμιστοκλέους καὶ Ἀριστείδου διήρκεσεν ἐπὶ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη, καὶ ἐπὶ τέλους τόσον παρωξύνθη ὥστε τότε λέγεται ὁ Ἀριστείδης εἰπὼν, ὅτι δὲν θέλει ἐπέλθῃ σωτηρία εἰς τὰ τῶν Ἀθηναίων πράγματα εἰμὴ ἐὰν ἐμβάλῳσιν αὐτόν τε καὶ τὸν Θεμιστοκλέα εἰς τὸ βράθρον. Καὶ τοῦτο μὲν δὲν ἐγένετο· ἀλλὰ πρῶτον ἤδη, ὡς φαίνεται, ἐφηρμόσθη ἡ περίφημος περὶ ὁστρακισμοῦ θεσμοθεσία (σελ. 289). Ἐκάτερος τῶν ἀντιπάλων ἐζήτησε ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἑτέρου διὰ τῆς ἐξορίας αὐτοῦ· ὑπερίσχυσε δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ἐξωστρακίσθη ὁ Ἀριστείδης.

Ὁ Θεμιστοκλῆς, μείνας οὕτω μόνος κύριος τῶν πραγμάτων, ἐπεχείρησεν ἀκωλύτως καὶ δραστηρίως τὴν ἐκτέλεσιν τῶν βουλευμάτων αὐτοῦ καὶ κατάρθωσε μέχρι τινὸς νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον, ὠφεληθεὶς ἐπιτηδεύοντα ἐκ δύο περιστάσεων. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ ἀναβολὴ τῆς μεγάλης περσικῆς ἐκστρατείας, ἡ ἐπελθοῦσα ὡς ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Αἰγύπτου, τοῦ θανάτου τοῦ Δαρείου καὶ τῶν πρώτων δισταγμῶν τοῦ Ξέρξου. Ἀν' ἡ ἐκστρατεία ἐκείνη δὲν ἀνεβάλλετο ἕνεκα τῶν περιστατικῶν τούτων καὶ ἐγένετο περὶ τὸ 487 ἢ 486 ἔτος, οἱ ἐχθροὶ ἤθελον εὔρει τὰς Ἀθήνας ἄνευ ἱκανοῦ στόλου καὶ πρὸς τούτοις στασιαζούσας διὰ τὴν μεταξὺ Θεμιστοκλέους καὶ Ἀριστείδου ἔριν, ὥστε πιθανώτατα ἤθελον νικήσει. Ἐνεκα δὲ τῆς ἀναβολῆς, ἔλαβεν ὁ νέος κυβερνήτης τῶν Ἀθηναίων πενταετὴ προθεσμίαν πρὸς ἀπαρτισμὸν τῶν παρασκευῶν αὐ-

τοῦ. Ἄλλ' ὁ καιρὸς μόνος δὲν ἤρκει εἰς κατασκευὴν πλοίων, ἐχρειάζοντο καὶ χρήματα. Συνέπεσε δὲ τότε νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ δημόσιον τῶν Ἀθηναίων ταμεῖον ἀξιόλογον χρηματικὸν ποσόν, προερχόμενον ἀπὸ τῶν ἀργυρῶν μεταλλείων τοῦ Λαυρείου. Τὰ μεταλλεῖα ταῦτα τῶν ὁποίων ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἐπανελήφθη ἡ κατεργασία, εἰ καὶ ὑπὸ ἄλλους ὄρους, κεῖνται οὐ μακρὰν τῆς ἄκρας τοῦ Σουνίου, καὶ ἰδίως εἰς τὴν γωνίαν τὴν σχηματιζομένην, ἐντὸς τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μεταξὺ τῆς Θορικοῦ, τοῦ Σουνίου καὶ τοῦ Ἀναφλύστου, ἥτοι τῆς σήμερον λεγομένης Ἀναβύσου. Ἐπὶ Στράβωνος ἤδη, ἐν τῇ πρώτῃ πρὸ Χριστοῦ ἐκαστονταετηρίδι, εἶχον ἐξαντληθῇ ἢ τοῦλάχιστον ἐγκαταλειφθῇ· ἀλλὰ μέχρι τῆς σήμερον οἱ μεταβαίνοντες εἰς Σούνιον διὰ ξηρᾶς ἵνα θαυμάσωσι τὰ αὐτόθι σωζόμενα λείψανα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, βλέπουσι, καθόσον πλησιάζουσι πρὸς τὴν πολυθρύλητον ἄκραν, ἐπὶ τῶν προκειμένων λόφων, τὰ μέλανα ἵχνη τῆς ἀρχαίας τῶν μεταλλουργῶν καμινείας. Πότε δὲ ἤρχισαν οἱ Ἀθηναῖοι νὰ ἐργάζωνται τὰ μεταλλεῖα ταῦτα, ἄδηλον· βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ κυβέρνησις τῶν Ἀθηνῶν συνείθιζε νὰ ἐκποιτῇ, ἢ νὰ ἐκμισθοῖ πολυετῶς, διάφορα τμήματα τῆς προσοδοφόρου ἐκείνης χώρας εἰς κατ' ἰδίαν ἀνθρώπους ἢ εἰς ἐταιρείας, λαμβάνουσα παρ' αὐτῶν εἴτε χρηματικόν τι ποσὸν ἐφάπαξ πληρωνόμενον, εἴτε ἐτησίαν εἰσφορὰν ἴσῃ πρὸς τὸ εἰκοστὸν τέταρτον τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου. Ἐντεῦθεν ἐσχηματίσθη τὸ ἀποταμίευμα περὶ οὗ πρὸ μικροῦ ἐγένετο λόγος καὶ τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ διανείμωσι μεταξὺ των, λαμβάνοντες ἕκαστος ἀνὰ δέκα δραχμάς, ὅτε ὁ Θεμιστοκλῆς κατέπεισεν αὐτοὺς νὰ μεταχειρισθῶσι τὰ χρήματα ταῦτα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ναυτικῆς αὐτῶν δυνάμεως· ἐπὶ δὲ τούτῳ νὰ κατασκευάσωσι μὲν ὅσον ἔνεστι πλείοτερα πολεμικὰ πλοῖα, νὰ μεταφέρωσι δὲ τὸν ναύσταθμον ἐκ Φαλήρου, λιμένος μὴ ἀσφαλοῦς, εἰς τὸν πολὺ ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ πλειότερόν τι ἀπέχοντα τῆς πόλεως, Πειραιᾶ, ὅστις ἠδύνατο καὶ νὰ ὀχυρωθῇ εὐκολώτερον. Καὶ εἶχον τῳόντι κατασκευασθῇ 200 τριήρεις καὶ γυμνασθῇ εἰς τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν ἱκανοὶ Ἀθηναῖοι, εἶχε δὲ ἀρχίσει ἡ ὀχύρωσις τοῦ νέου ναυστάθμου, ὅτε, περὶ τὰ τέλη τοῦ 481 ἔτους, ἔφθασαν εἰς τὴν Ἑλλάδα κήρυκες τοῦ μεγάλου βασιλέως ἀπαιτοῦντες παρὰ τῶν διαφόρων πόλεων γῆν καὶ ὕδωρ. Εἴπομεν δὲ ἀνωτέρω ὅτι οὔτε εἰς τὰς Ἀθήνας, οὔτε εἰς τὴν Σπάρτην ἐπέμφθησαν κήρυκες· ὅθεν αἱ δύο αὐται πόλεις, πειθόμεναι εὐλόγως ὅτι ὁ πόλεμος αὐτὰς κυρίως ἀπειλεῖ, ἔσπευσαν νὰ συμβουλευθῶσι μὲν τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον, νὰ συνεννοη-

θῶσι δὲ ἵνα συγκαλέσωσιν εἰς τὸν περὶ τὴν Κόρινθον ἰσθμὸν πανελλήνιον σύνοδον, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ παρασκευάσωσι κοινὴν κατὰ τῆς ἐπικειμένης ἐπιδρομῆς ἀντίστασιν.

Ἡ κοινὴ αὕτη σύνοδος εἶναι ἐν τῶν μᾶλλον ἀξιομνημονεύτων γεγονότων τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς ἱστορίας. Εἶναι ἡ πρώτη ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων καὶ ἡ μόνη ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐλληνισμοῦ ἀπόπειρα ὁλοσχεροῦς τοῦ ἔθνους ἐνώσεως. Εἰς τὴν ἐν Κορίνθῳ σύνοδον δὲν συνῆλθον μὲν ὅλοι οἱ κληθέντες, ὁ δὲ σκοπὸς τῆς κοινῆς σωτηρίας δι' ὃν συνεκαλοῦντο ἐπέτυχεν ἐπὶ τέλους ὅχι διὰ τῆς συμπράξεως ὅλων τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τῆς προσκαίρου ἐνώσεως τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀληθῶς εἶπεῖν πρὸ πάντων διὰ τῆς μεγαλοφροσύνης τῆς τελευταίας ταύτης πόλεως. Οὐδὲν ἦττον ἀναμφίβολον εἶναι ὅτι πᾶρά πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων, τῆς κυρίως Ἑλλάδος τοῦλάχιστον, ἐπεκράτησεν αἰσθημὰ τι πολιτικῆς ἐνότητος, διότι ὁ Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι συνεκάλεσαν τὴν κοινὴν ἐκείνην σύνοδον «φρονήσαντες εἰκῶς ἐν τε γένοιτο τὸ ἐλληνικόν, καὶ εἰ συγκύψαντες τωῦτὸ πρήσσοιεν πάντες, ὥς δεινῶν ἐπιόντων ὁμοίως πᾶσι Ἑλλήσι.»

Ὅπως δὴποτε ἡ ἐν Κορίνθῳ σύνοδος ἐπεχείρησε πρὸ πάντων νὰ καταπαύσῃ τὰς μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐλληνικῶν πόλεων ὑφισταμένας ἔριδας καὶ ἐξαιρέτως τὸν μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Αἰγίνης δεινὸν πόλεμον, ἡ δὲ Αἶγινα ἀνδείχθη πρόθυμος εἰς τὴν συνδιαλλαγὴν ταύτην καὶ ἀπηλλάγη οὕτω πάσης περὶ μηδισμοῦ ὑπονοίας. Ἐνταῦτῳ ἡ σύνοδος ἐξάπέστειλεν ἀγγέλους πρὸς ὅλας τὰς πόλεις ὅσαι ἐνομίζοντο ἢ διατεθειμέναι νὰ συνταχθῶσι μετὰ τῶν πολεμίων ἢ ἀδιάφοροι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἰδίως εἰς τὸ Ἄργος, εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Κρήτῃ καὶ Σικελίᾳ Ἑλληνας, ἐξάπέστειλε δὲ καὶ κατασκόπους εἰς Σάρδεις ἵνα γνωρίσωσι τὰς παρασκευὰς καὶ τὰ σχέδια τῶν Περσῶν. Οἱ κατὰσκοποι οὗτοι, ἀνακαλυφθέντες, κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, ἀλλὰ κατὰ ῥητὴν διαταγὴν τοῦ Ξέρξου ἀπελύθησαν, ὁρθῶς ἀναλογισαμένου, ὅτι, ἂν ἐπανελθόντες εἰς τὰ ἴδια ἀνακηρύξωσι τὸ μέγεθος τοῦ στρατοῦ ὃν εἶδον ἡθροισμένον, θέλουσιν αὐξήσῃ τὸν ἤδη ἐπικρατοῦντα μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων τρόμον. Ὁ τρόμος οὗτος ἦτο τωόντι μέγας, καὶ αὐτὸ τὸ ἀνώτατον τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνότητος ἱερὸν ἔδωκεν ἀπέλπιδα εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἀπάντησιν, ὅτε οὗτοι ἐζήτησαν, ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ ταύτῃ, τὴν συμβουλὴν αὐτοῦ. Διότι μόλις οἱ θεοπρόποι αὐτῶν, ὥς ὠνομάζοντο οἱ εἰς τὰ χρηστήρια

πεμπόμενοι πρεσβευταί, προσενεγκόντες τὴν εἰθισμένην θυσίαν καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ ἄδυτον, παρεστάθησαν ἐνώπιον τῆς Πυθίας Ἀριστονίκης, καὶ, «τί κάθησθε,» ἀνέκραζεν αὕτη ἐν τῷ ἅμα, «τί κάθησθε, ταλαίπωροι; φύγετε εἰς τὰ ἔσχατα τῆς γῆς, καταλιπόντες τὰς οἰκίας ὑμῶν καὶ τὴν ἄκραν τῆς τροχοειδοῦς ὑμῶν πόλεως. Ὁ ἐξ Ἀσίας ἐπερχόμενος Ἄρης θέλει καταστρέψει τὰ πάντα· καὶ οὐ μόνον τὰ ὑμέτερα τείχη, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα θέλουσιν ἀπολεσθῇ, καὶ πολλοὶ ἀθανάτων ναοὶ θέλουσιν εἰς τὸ πῦρ παραδοθῇ. Ἀπέλθετε λοιπὸν ἐκ τοῦ ἀδύτου, βυθίζοντες εἰς θλίψιν τὰς ψυχὰς ὑμῶν.» Ἀπάντησις αὕτη φοβερά, καὶ οἷα σπανίως ἐξήρχετο ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς προφῆτιδος. Οἱ δὲ θεοπρόποι ἔμειναν ὡς ἐμβρόντητοι καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ κομίσωσιν εἰς Ἀθήνας χρησμὸν τοιοῦτον, ὅτε Τίμων ὁ Ἀνδροβούλου, εἰς τῶν ἐν Δελφοῖς ἐγκρίτων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες ἴσχυον παρὰ τῇ ἱερείᾳ, συνεβούλευσε τοὺς θεοπρόπους, λαβόντες ἱκετηρίας, νὰ προσέλθωσι πάλιν εἰς τὸ χρηστήριον ὡς ἰκέται. Πείθονται εἰς τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἐμφανισθέντες τὸ δεύτερον λέγουσιν· «Ἡ ἄναξ, χρῆσον ἡμῖν ἄμεινόν τι περὶ τῆς πατρίδος, αἰδεσθεῖς τὰς ἱκετηρίας τὰςδε τὰς τοι ἤκομεν φέροντες· ἢ οὐ τοι ἄπιμεν ἐκ τοῦ ἀδύτου, ἀλλ' αὐτοῦ τῇδε μενέομεν, ἔστ' ἂν καὶ τελευτήσωμεν.» Εἰς ὃ ἡ πρόμαντις ἀπήντησε· «Δὲν δύναται ἡ Ἀθηνᾶ νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Ὀλύμπιον Δία, εἰ καὶ καθικετεύουσα αὐτὸν διὰ πολλῶν λόγων καὶ πολλῆς συνέσεως. Τοῦτο δὲ μόνον δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω, ὅτι καὶ ἂν ἅπαντα ἤθελον ἄλωθῇ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Κέκροπος, ἡδόκησεν ὁ Ζεὺς, χαριζόμενος εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ὥστε τὸ ξύλινον τεῖχος νὰ μείνῃ μόνον ἀπόρητον, ἵνα διασώσῃ ὑμᾶς τε καὶ τὰ τέκνα ὑμῶν. Μὴ περιμένετε λοιπὸν τὰς προσβολὰς τοῦ ἵππικοῦ καὶ τοῦ πεζικοῦ, ἀλλ' ὑποχωρήσατε, στρέψαντες τὰ νῶτα· ἄλλοτε ποτε θέλετε ἀντιπαράταχθῇ.» Καὶ ἐτελείωεν ὁ χρησμὸς διὰ τῶν ἐξῆς δύο στίχων·

Ἡ θεὴ Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν,

ἥπου σκιδναμένης Δημήτερος ἡ συνιούσης,

ἡ δηλαδὴ ἐν καιρῷ τοῦ σπορητοῦ, ἡ ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν.

Ἡ δευτέρα αὕτη ἀπόκρισις ἦτο βεβαίως ὁπωςοῦν ἡπιωτέρα τῆς πρώτης, ἀλλ' οὐδὲν ἦττον ἀσφής. Ὅθεν ὅτε ἀπηγγέλθη εἰς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων, προέκυψαν ποικίλαι ἐρμηνεῖαι. Καὶ ἐπεκράτησε μὲν ἐπὶ τέλους ἡ γνώμη ὅτι διὰ τοῦ ξυλίνου τείχους ὁ θεὸς ἐννοεῖ τὸν στόλον

τῆς πολεως, ἀλλ' εἰς τοὺς πλειοτέρους καὶ ἐμπειροτέρους τῶν ἑρμηνευ-
τῶν ἐφαίνοντο ἀπαισιοὶ οἱ τελευταῖοι τοῦ χρησμοῦ λόγοι, καθ' οὓς ἡ
Σαλαμὶς ἔμελλε νὰ καταστρέψῃ τέκνα γυναικῶν, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ
ὑπερισχύσῃ ἡ γνώμη, ὅτι ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ ἔαν, διὰ
τοῦ στόλου αὐτῶν, ἤθελον ἀποδημήσει εἰς οἰανδῆποτε ξένην γῆν. Ἡ
τύχη τῶν Ἀθηναίων, ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης, ἥτις ἄνευ τῶν Ἀθη-
ναίων ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνθέξῃ, ἐκ τριχὸς ἤδη ἐκρέματο, ὅτε ἀναστὰς ὁ
Θεμιστοκλῆς, ὁ μέγας τοῦ στόλου δημιουργὸς, ὁ ἀτρόμητος καὶ ἄπται-
στος τοῦ μέλλοντος κριτῆς, ἰσχυρίσθη, ὅτι ἂν ὁ θεὸς ἤθελε νὰ ὑποδείξῃ
ὅτι ἐν Σαλαμῖνι προέκειτο οἱ Ἕλληνες νὰ πάθωσι μεγάλην συμφοράν.
ἤθελε βεβαίως προσθέσει εἰς τὸ ὄνομα τῆς νήσου ἐπιθετόν τι ἐμφαντικόν
τοῦ δυστυχήματος, λέγων ἐπὶ παραδείγματος « ὦ σχετλίη Σαλαμὶς »
ἤτοι ὀλεθρία, ἀπαισία καὶ τὰ τοιαῦτα· ἐνῷ λέγων « ὦ θεῖη Σαλαμὶς »
καταδεικνύει ὅτι οἱ μέλλοντες νὰ φθαρῶσιν αὐτόθι δὲν ἦσαν οἱ Ἕλλη-
νες, ἀλλ' οἱ πολέμιοι τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ὑπερίσχυσεν ἡ ἑρμηνεία αὕτη,
καὶ ἀπεφάσισαν τότε οἱ Ἀθηναῖοι νὰ θυσιάσωσι μὲν τὴν πόλιν αὐτῶν
καὶ τὴν χώραν, νὰ ἐπιβῶσι δὲ εἰς τὰ πλοῖα αὐτῶν, ὅχι ὅμως ἵνα ἀπο-
δημήσωσιν, ἀλλ' ἵνα ἐκθύμως κατὰ θάλασσαν ἀγωνισθῶσι, σωτῆρες οὕτω
γινόμενοι τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης. Ἡ περὶ τούτου κοινὴ τῶν Ἑλλήνων
πειοίησις ἐκδηλοῦται λαμπρῶς ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου. « Ἐνθαῦτα ἀναγ-
καίη ἐξέργομαι, λέγει ὁ πατὴρ τῆς ιστορίας, γνώμην ἀποδεξάσθαι ἐπί-
φθονον μὲν πρὸς τῶν πλεόνων ἀνθρώπων, ὅμως δὲ, τῇ γ' ἐμοὶ φαίνεται
εἶναι ἀληθές, οὐκ ἐπισχῆσω. Εἰ Ἀθηναῖοι, καταρρωδήσαντες τὸν ἐπίοντα
κίνδυνον, ἐξέλιπον τὴν σφετέρην, ἢ καὶ μὴ ἐκλιπόντες, ἀλλὰ μείναντες
ἔδωσαν σφέας αὐτοὺς Ξέρξῃ, κατὰ τὴν θάλασσαν οὐδαμοὶ ἂν ἐπειρῶντο
ἀντιεύμενοι βασιλεῖ. Εἰ τοίνυν κατὰ τὴν θάλασσαν μηδεὶς ἡντιοῦτο
Ξέρξῃ, κατὰ γε ἂν τὴν ἡπειρον τοιάδε ἐγίνετο. Εἰ καὶ πολλοὶ τειχέων
κιθῶνες (περίβολοι) ἦσαν ἐλθαμένοι διὰ τοῦ ἰσθμοῦ Πελοποννησίοις,
προδοθέντες ἂν Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ τῶν συμμάχων, οὐκ ἐκόντων, ἀλλ'
ὑπ' ἀναγκαίης, κατὰ πόλιν ἀλισκομένων ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ τοῦ
βαρβάρου, ἐμουνώθησαν, μουνωθέντες δὲ ἂν καὶ ἀποδεξάμενοι ἔργα
μεγάλα ἀπέθανον γενναίως· ἢ ταῦτα ἂν ἔπαθον, ἢ πρὸ τοῦ ὀρέοντες
ἂν καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας μηδίζοντας, ὁμολογίῃ ἂν ἐχρήσαντο πρὸς
Ξέρξεα. Καὶ οὕτω ἂν ἐπ' ἀμφοτέρω ἡ Ἑλλὰς ἐγίνετο ὑπὸ Πέρσῃσι.
Τὴν γὰρ ὠφέλειαν τὴν τῶν τειχέων τῶν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ ἐλθαμένων οὐ
δύναμαι πυθέσθαι ἥτις ἂν ἦν, βασιλεὺς ἐπικρατέοντος τῆς θαλάσσης.

Νῦν δὲ Ἀθηναίους ἂν τις λέγων σωτῆρας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος, οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τάληθεός· οὗτοι γὰρ ἐπὶ ὁκότερα τῶν πρηγμάτων ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἔμελλε. Ἐλόμενοι δὲ τὴν Ἑλλάδα περιεῖναι ἑλευθέρην, τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν τὸ λοιπὸν, ὅσον μὴ ἐμήδισε, αὐτοὶ οὗτοι ἦσαν οἱ ἐπεγείραντες καὶ βασιλέα μετὰ γε θεοὺς ἀνωσάμενοι. Οὐδέ σφεας χρῆσθ' ἰατρὰ φοβερά· ἐλθόντα ἐκ Δελφῶν καὶ ἐς δεῖμα βαλόντα, ἔπεισε ἐκλιπεῖν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καταμείναντες ἀνέσχοντο τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν χώραν δέξασθαι.»

Καὶ δὲν ἐθυσίασαν μόνον τὴν πόλιν αὐτῶν καὶ τὴν χώραν οἱ Ἀθηναῖοι, δὲν ἐρριψοκινδύνευσαν μόνον τὸν στόλον ὅστις ἦτο ἤδη ἡ μόνη περιουσία αὐτῶν καὶ ἡ μόνη ἐλπίς σωτηρίας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐτέραν θυσίαν χάριν τῆς κοινῆς σωτηρίας καθυπέβαλον ἑαυτούς. Ἄμα συναχθέντων τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους εἰς τὸν περὶ Κόρινθον ἰσθμὸν, ἐδέχεσε νὰ προχειρισθῇ μία τις πόλις πρόεδρος καὶ ἡγεμὼν τοῦ ὅλου ἐπιχειρήματος· καὶ ὥς πρὸς μὲν τὴν κατὰ ξηρὰν δύναμιν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀμφισβητήσῃ τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν Σπάρτην· δὲν ὑπερεῖχεν ὅμως αὕτη, πολλοῦ γε δεῖ, καὶ κατὰ θάλασσαν, διότι δὲν παρέσχεν εἰμὴ 16 πλοῖα καὶ εἶχεν ὀλίγην, μᾶλλον δὲ οὐδεμίαν περὶ τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν δεξιότητα, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἔδωκαν τὰ δύο τρίτα τῆς ὅλης ναυτικῆς δυνάμεως, ἐνταῦτ' αὖ καὶ τοὺς ἀρίστους ναυβάτας. Τούτου ἕνεκα ἐγένετο κατ' ἀρχὰς λόγος νὰ ἄρξωσιν αἱ μὲν Ἀθῆναι κατὰ θάλασσαν, ἡ δὲ Σπάρτη κατὰ ξηράν. Ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, παρατηρήσαντες ὅτι οἱ πλείστοι τῶν συμμάχων δυσαρέστως ἤκουσαν τὴν γνώμην ταύτην, μὴ πειθόμενοι νὰ ὑποταχθῶσιν εἰμὴ εἰς Σπαρτιάτην ἄνδρα, παρητήθησαν ἀμέσως χάριν τῆς κοινῆς ὁμονοίας πάσης περὶ ἀρχηγίας ἀξιώσεως, ἡ δ' εὐγενὴς αὕτη παραίτησις δικαιώματος εὐλογωτάτου εἶνε τόσῳ μᾶλλον ἀξιωματικὸν ὅσῳ τὸ φιλόπρωτον ἦτο εἰς τῶν κυριωτάτων χαρακτῆρων τῶν προπατόρων ἡμῶν, ἅμα μὲν πολλῶν μεγαλουργημάτων, ἅμα δὲ συμφορῶν πολλῶν πρόξενον γενόμενον.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πᾶσαι αὗται αἱ θυσίαι καὶ αἱ προσπάθειαι τῶν Ἀθηναίων ἦσαν ἀπαραίτητοι διὰ νὰ σωθῇ τότε ἡ ἑλληνικὴ ἐθνότης, διότι κατὰ δυστυχίαν ἐκ τῶν ἄλλων πόλεων ὀλίγαι ὑπήκουσαν εἰς τὴν περὶ τῆς κοινῆς ἀμύνης πρόσκλησιν τῆς ἐν Κορίνθῳ συνόδου. Αἱ πλείστοι τῶν πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Πελοποννήσου πολιτειῶν ἐκ πρώτης μὲν ἀφετηρίας ἦσαν ἢ διατεθειμέναι νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τοὺς

πολεμίους, οἷον αἱ Θῆβαι καὶ οἱ πλείότεροι τῶν Βοιωτῶν, ἢ τοῦλάχιστον νωθρόταται πρὸς τὸν ἐπικείμενον ἀγῶνα, μετ' ὀλίγον δέ, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, ἔδωκαν γῆν καὶ ὕδωρ εἰς τὸν βασιλέα.

Ἐντὸς τῆς Πελοποννήσου, τὸ Ἄργος, ἂν δὲν ἐμήδιζεν, ἠπράκτει ὅμως, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ κοινωνήσῃ πανελληνίου τινὸς ἐπιχειρήσεως εἰμὴ ὡς τῶν ὅλων ἡγεμόν. Οἱ Κρήτες ἀπέσχον τοῦ ἀγῶνος, προτείνοντες ἀποτρεπτικόν τινα τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου χρησμόν. Οἱ Κερκυραῖοι ὑπέσχοντο συνδρομὴν, ἀλλὰ δὲν ἐτήρησαν τὸν λόγον. Ὁ ἰσχυρὸς τῶν Συρακουσίων δεσπότης Γέλων, περὶ οὗ πλείοτερά τινα θέλομεν εἰπεῖ κατωτέρω, οὐδεμίαν ἔπεμψε κατὰ τοῦ Ξέρξου ἐπικουρίαν, καὶ οὐδ' ἂν ἤθελεν ἡδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο, διότι ἐν ᾧ καιρῷ ὁ τῶν Περσῶν μονάρχης κατέκλυζε τὴν ἐνταῦθα Ἑλλάδα διὰ τῆς ἀπειραρίθμου αὐτοῦ στρατιᾶς, οἱ Καρχηδόνιοι ἐκ συνεννοήσεως, καθ' ὅλας τὰς πηθανότητας, πρὸς αὐτὸν, ἐπεχείρησαν φοβεράν κατὰ τῆς Σικελίας ἐπιδρομὴν. Τελευταῖον, ἂν καὶ ὁ μέγας θεσσαλικὸς οἶκος τῶν Ἀλευαδῶν συνέπραττε μετὰ τοῦ Ξέρξου, οἱ πλεῖστοι τῶν Θεσσαλῶν ἀνεδείχθησαν μὲν κατ' ἀρχὰς πρόθυμοι νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὸν ἐχθρόν· διὸ ἀπεστάλη εἰς αὐτοὺς ἐπικουρία 10000 ὀπλιτῶν ὑπὸ τὸν Σπαρτιάτην Εὐαίνετον καὶ τὸν Ἀθηναῖον Θεμιστοκλέα, ἥτις, προσλαβοῦσα καὶ τὸ θεσσαλικὸν ἱππικόν, κατέλαβε τὰ Τέμπη, δι' ὧν καὶ μόνων ὁ ἐχθρὸς ἡδύνατο νὰ ἐμβάλλῃ ἀπὸ τῆς κάτω Μακεδονίας εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Ἀλλ' ὅτε ἔφθασαν αὐτόθι οἱ Ἕλληνες ἀφ' ἐνὸς μὲν παρετήρησαν, ὅτι ὁ ἰσχυρὸς τοῦ Ξέρξου στόλος ἡδύνατο ν' ἀποβιβάσῃ στρατεύματα εἰς τὰ ὀπίσθια αὐτῶν· ἀφ' ἐτέρου δ' ἐπληροφορήθησαν ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλη δίοδος φέρουσα ἀπὸ τῆς ἄνω Μακεδονίας εἰς τὴν Θεσσαλίαν, διὰ τῶν δυτικώτερον τοῦ Ὀλύμπου ὄρειων πυλῶν. Ὅθεν ἐνόμισαν ἐπισφαλές νὰ παραμείνωσιν εἰς τὰ Τέμπη, καὶ ἐγκαταλιπόντες αὐτὰ, ἐπανῆλθον εἰς τὸν περὶ Κόρινθον ἰσθμόν, ὅτε περίπου ὁ περσικὸς στρατὸς διέβαινε τὸν Ἑλλήσποντον. Ἀμα δ' ὑπεχώρησεν ἡ ἐπικουρία αὕτη, ἅπανα ἡ ἀνατολικὴ Ἑλλάς, παρεκτὸς τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Μεγαρίδος, ἀναφανδὸν ἀνεγνώρισε τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ξέρξου· ὥστε ὅτε οὗτος, μετὰ ἕξ ἐβδομάδας ἢ δύο μῆνας ἐπλησίασεν εἰς τὸν Ὀλυμπον καὶ τὴν Ὀσσαν, οἱ κήρυκες οὓς εἶχεν ἐκπέμψει ἐκ Σούσων προσέφερον αὐτῷ τὰ σημεῖα τῆς ὑποταγῆς ὅλων σχεδὸν τῶν πρὸς βορρᾶν τοῦ Κιθαιρώνος Ἑλλήνων, ἥτοι τῶν Θεσσαλῶν, τῶν Δολόπων, τῶν Αἰνιάνων, τῶν Περραιβῶν, τῶν

Μαγνήτων, τῶν Λοκρῶν, τῶν Δωριέων, τῶν Μαλιέων, Ἀχαιῶν τῶν Φθιωτῶν καὶ τῶν Βοιωτῶν, πλὴν Θεσπιέων καὶ Πλαταιέων. Ἰδίως δὲ οἱ Θεσσαλοὶ οὐ μόνον καθυπετάχθησαν, ἀλλὰ καὶ πρόθυμοι καὶ χρησιμώτατοι ἀνεδείχθησαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μεγάλου βασιλέως τῇ προτροπῇ τῶν Ἀλευαδῶν, τῶν ὁποίων ἡ μερίς ἀπέβη ἤδη ἐπικρατεστάτη.

Οἱ δὲ Ἕλληνες, τῶν ὁποίων οἱ ἀντιπρόσωποι παρέμειναν συνηγμένοι εἰς τὸν περὶ τὴν Κόρινθον ἰσθμὸν, καίτοι οὕτω παρὰ τῶν λοιπῶν ἐγκαταλειφθέντες, δὲν ἀπέβαλον μὲν τὸ θάρρος αὐτῶν· καὶ εἶχον, ὥς φαίνεται, πεποιθήσιν τινα περὶ τῆς ἐπιτυχίας, διότι ἐψήφισαν, ὅτι «ὅσοι τῷ Πέρσῃ ἔδωσαν σφέας αὐτοὺς Ἕλληνες ἐόντες, μὴ ἀναγκασθέντες, καταστάντων σφι εὖ τῶν πρηγμάτων, τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ.» ἦτοι ἐψήφισαν, λαβόντες τὸ δέκατον τῶν κτημάτων τῶν τοιούτων Ἑλλήνων καὶ ἴσως τὸ δέκατον τῶν ἀνθρώπων, ν' ἀφιερῶσιν αὐτὸ εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς θεόν· ἐν ταύτῃ δὲ ἀπεφάσισαν νὰ καταλάβωσιν ἤδη τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, καὶ τὴν περὶ τὸ στενὸν τοῦτο θάλασσαν. Οὐδὲ οὗτοι ὅμως οἱ Ἕλληνες ἔδειξαν ἅπαντες τὴν αὐτὴν προθυμίαν εἰς τὸν προκείμενον ἔσχατον κίνδυνον. Ἀλλὰ περιγράφωμεν πρὸ πάντων ὅπως οὖν ἀκριβῶς τὸν χῶρον ἐν ᾧ κατὰ πρῶτον συνεπλάκησαν πρὸς τοὺς πολεμίους. Αἱ Θερμοπύλαι ἦσαν τῶντι, μετὰ τὰ Τέμπη, τὸ ἐπιτηδειότερον πρὸς ἄμυναν χωρίον· ἔχουσαι μάλιστα ὥς πρὸς ἐκεῖνα πὸ πλεονέκτημα, ὅτι ἐνταῦθα ἡ στερεὰ δὲν χωρίζεται ἀπὸ τῆς παρακειμένης νήσου Εὐβοίας εἰμὴ διὰ πορθμοῦ συνεσταλμένου, τοῦ ὁποίου τὸ στενότερον μέρος, τὸ μεταξὺ τοῦ ὄρους τῆς Κνημίδος καὶ τῆς εὐβοϊκῆς ἄκρας τοῦ Κηναίου, μόλις ἔχει δύο καὶ ἡμίσεος ἀγγλικῶν μιλίων πλάτος. Εἰς τὸ βόρειον τῆς Εὐβοίας μέρος, ἀντικρὺ τῆς Μαγνησίας καὶ τῆς Ἀχαιίας τῆς Φθιώτιδος, ἔκειτο ἡ παραλία, ἣτις ἐκαλεῖτο Ἀρτεμίσιον ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν πόλιν Ἰστίαϊαν, τὸν μετέπειτα Ὠρεόν. Περὶ τὸ Ἀρτεμίσιον λοιπὸν τοῦτο τῆς Εὐβοίας, πλησίον τοῦ σημερινοῦ Ξηροχωρίου, ἀπεφασίσθη νὰ παραταχθῇ ὁ ἑλληνικὸς στόλος, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς πεζικῆς δυνάμεως ἀντισταθῇ εἰς τὴν διάβασιν τῶν Περσῶν. Τὸ ἐνδότερον τοῦ πορθμοῦ ἦτο, ὥς προεῖρηται, στενότερον· εἰς τὸ μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Βοιωτίας μάλιστα σημεῖον, ἡ νῆσος σχεδὸν ἐνοῦται μετὰ τῆς ἡπείρου, ὥστε οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ ἤθελον προτιμῆσαι ἐνταῦθα μᾶλλον νὰ ἀγωνισθῶσι, νομίζοντες ἐν γένει τότε συμπερωτάτας εἰς αὐτοὺς τὰς στενοπορίας,

διότι τὰ πλοῖα αὐτῶν ἦσαν ἅμα μὲν ὀλιγώτερα, ἅμα δὲ δυσκινητότερα τῶν περσικῶν. Ἄλλ' ἡ κατάληψις τοῦ βορείου μέρους τοῦ εὐβοικοῦ πορθμοῦ ἦτο ἀπαραίτητος, ἵνα διακωλυθῇ ὁ περσικὸς στόλος τοῦ ν' ἀποβιβάζῃ στρατεύματα ὀπισθεν τῶν ἐν Θερμοπύλαις προμάχων. Τῶν δὲ Θερμοφυλῶν τούτων ἡ παρούσα κατάστασις διαφέρει οὐσιωδῶς τῆς ἀρχαίας· ὅθεν πρῶτον μὲν θέλομεν παραστήσει πῶς εἶχον τὸ πάλαι, ἔπειτα δὲ τίνας, διὰ τοῦ μακροῦ χρόνου, ὑπέστησαν ἀλλοιώσεις. Τὸ δυτικώτατον τμήμα τοῦ εὐβοικοῦ πορθμοῦ ἀποτελεῖ ὁ λεγόμενος μαλιακὸς κόλπος, εἰς ὃν ἐκβάλλει ὁ ποταμὸς Σπερχεῖος, ὁ ῥέων ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἐντὸς κοιλάδος κειμένης μεταξὺ τῆς Ὀθρυος πρὸς βορρᾶν, καὶ τῆς Οἴτης, πρὸς μεσημβρίαν. Εἰς τὸ κάτω τῆς μικρᾶς καὶ εὐφόρου ταύτης κοιλάδος μέρος κατῴκουν αἱ διάφοροι φυλαὶ τῶν Μαλιέων, οἵτινες συνώρευν πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς ἀνατολὰς πρὸς Ἀχαιοὺς τοὺς Φθιώτας· οἱ δὲ μεσημβρινώτατοι Μαλιεῖς κατεῖχον πεδίον, ἐν ᾧ ἔκειτο ἡ πόλις αὐτῶν Τραχίς καὶ τὸ ὅποιον, ποῦ μὲν εὐμέγεθες, ποῦ δὲ στενότατον, κατακλείεται ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπὸ τῆς Οἴτης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ τῆς Τραχίνος, ἡ Οἴτη τρέπεται πρὸς τὸ νοτιανατολικόν, κατερχομένη παρ' αὐτὴν σχεδὸν τὴν μεσημβρινὴν παραλίαν τοῦ μαλιακοῦ κόλπου· μεταξὺ δὲ τῆς πλευρᾶς ταύτης τῆς Οἴτης καὶ τοῦ κόλπου κεῖται τὸ πολυθρύλητον στενὸν τῶν Θερμοφυλῶν. Εἰς τὴν ἀπὸ Τραχίνος πρὸς τὰς Θερμοπύλας φέρουσαν ὁδὸν καὶ ἀμέσως πρὸ τῶν φυλῶν τούτων ἔκειτο, περὶ τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμίων Φοίνικας καὶ Ἀσωποῦ, ἡ πόλις Ἀνθήλη, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἱερὸν τοῦ Ἀμφικτυόνος καὶ τῆς Ἀμφικτυονίδος Δήμητρος, ἔτι δὲ διότι αὐτόθι ἐτελεῖτο ἡ μία τῶν συνόδων τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου. Πλησιέστατα εἰς τὴν Ἀνθήλην, ἡ ἀπόκρημνος Οἴτη τοσοῦτον προσήγγιζεν εἰς τὸν κόλπον, ἡ τοῦλάχιστον εἰς ἄβατόν τι ἔλος, ἀποτελοῦν τὸ κράσπεδον τοῦ κόλπου, ὥστε ἐν τῷ μεταξύ δὲν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ εἰμὴ μία μόνον ἅμαξα. Ἡ στενὴ αὕτη δίοδος ἀποτελεῖ τὴν ἀρχαικοδυτικὴν πύλην τῶν Θερμοφυλῶν. Εἰς μικρὰν δὲ ἀπὸ ταύτης ἀπόστασιν, περὶ τὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, προσήγγιζεν αὖθις τὸ ὄρος πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπετέλει τὴν νοτιανατολικὴν πύλην τῶν Θερμοφυλῶν, οὐ μακρὰν τῆς Ἀλπηνοῦ, πρώτης τῶν Λοκρῶν πόλεως (σελ. 142). Τὸ ἐν τῷ μεταξύ τῶν δύο τούτων φυλῶν διάστημα ἦτο ὅπως οὖν εὐρύτερον, ἐκαλύπτετο δὲ, ὡς καὶ ἤδη, ὑπὸ θερμῶν ὑδάτων, ἀλατούχων καὶ θειούχων· ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῶν Θερμοφυλῶν. Οὕτως εἶχε τὸ πάλαι ὁ

χωρὸς· συνέκειτο δηλαδὴ ἐκ δύο στενοτάτων διοδῶν, μιᾶς ἀρκτικωτέρας, ἄλλης νοτιωτέρας, μεταξύ τῶν ὁποίων, ἐν διαστήματι δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας, ἡ ὁδὸς εὐρύνετο ὅπως οὖν. Εἰς ἕτερόν τι σημεῖον, καὶ τοῦτο πλησίον τῆς Τραχίνας κείμενον, καὶ ἀπέχον ἀρκτικοδυτικῶς τῶν Θερμοπυλῶν περὶ τὰ δύο ἀγγλικά μίλια, ἡ μεταξύ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάσσης ὁδὸς ἦτο σχεδὸν ὅσον καὶ ἐν Θερμοπύλαις στενή· ἀλλὰ τὸ στενὸν τοῦτο δὲν ἐχρησίμευεν· ἐπειδὴ τὰ παρακείμενα ὄρη ἦσαν ταπεινά, ὁ ἐχθρὸς ἠδύνατο, τραπεῖς πρὸς δυσμὰς, νὰ διέλθῃ δι' αὐτῶν ἄνευ δυσκολίας, ἐνῷ εἰς Θερμοπύλας ὁ παρακείμενος τῆς Οἴτης κλάδος, ὡς ταμάλιστα ἀπόκρημνος, δασώδης καὶ ἐνὶ λόγῳ ἄβατος, οὐδεμίαν ἄλλην κατέλιπε διοδὸν ἀπὸ Θεσσαλίας εἰς Λοκρίδα εἰμὴ τὴν διὰ τῶν προειρημένων πυλῶν. Ἰπῆρχον μὲν καὶ ἄλλαι τινὲς ὀρεῖναι ἀτραποὶ περὶ ὧν μετ' ὀλίγον θέλομεν ὁμιλήσει· ἀλλὰ τούτων τοσοῦτον ὀλίγη ἐγίνετο τὸ πάλαι χρῆσις, ὥστε ἦσαν σχεδὸν ἄγνωστοι, καὶ πρὸς τούτοις αἱ ἀτραποὶ αὐταὶ ἠνάγκαζον τὸν ἐπερχόμενον εἰς ἱκανὴν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ παρατροπήν. Ἡ δὲ εὐθυτέρα καὶ ἡ τότε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρησιμεύουσα ὁδὸς ἦτο ἡ ἄγουσα διὰ τῶν δύο πυλῶν, ἃς ἀνωτέρω περιεγράψαμεν. Τούτου ἕνεκα οἱ Φωκεῖς εἶχον ἄλλοτε φράξει τὴν ἀρκτικωτέραν τῶν πυλῶν διὰ τείχους ἀσφαλίζοντος αὐτοὺς ἀποχωρώντως ἀπὸ τῶν Θεσσαλῶν. Τὸ δὲ τεῖχος τοῦτο, τὸ καταπεσὸν ἐν μέρει, ἠνώρθωσαν ἤδη οἱ Ἕλληνες, ἀποφασίσαντες ν' ἀντιταχθῶσιν εἰς τὸν ἐπερχόμενον πολέμιον ἐν τῷ στενῷ τούτῳ χώρῳ, ὅστις ἦτο τότε στενότερος καὶ αὐτῆς τῆς κοιλάδος τῶν Τεμπῶν. Ἡ περὶ τὴν παραλίαν θάλασσα εἶχεν ἔκτοτε μεταβλητῇ πολλαχοῦ εἰς ἔλος, τὸ ὅποιον δὲν ἐδύνατο νὰ διέλθῃ τις οὔτε πεζὸς, οὔτε πλέων· ὑπῆρχον ὅμως αὐλακες δι' ὧν διετηρεῖτο ἀδιάκοπος κοινωνία μεταξύ τοῦ ἐν Θερμοπύλαις στρατοῦ καὶ τοῦ περὶ τὸ Ἀρτεμίσιον τῆς Εὐβοίας εὐρισκομένου στόλου, ἡ δὲ ἀμέσως ὀπίσθεν τῶν πυλῶν κειμένη Ἀλπηνὸς παρεῖχε τὰς ἀναγκαίας τροφάς.

Ἀλλὰ, καθὼς εἵπομεν, ἡ ὄψις τοῦ χώρου τούτου ὑπάρχει οὐσιωδῶς ἄλλοια τὴν σήμερον· καὶ ἂν δὲν εἶχομεν τὴν εὐκρινῆ τοπογραφικὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἡροδότου, οὐδέποτε ἠθέλομεν ἐννοῆσει πῶς ὀλίγοι Ἕλληνες ἀντέστησαν αὐτόθι εἰς τὴν πολυάριθμον τῶν πολεμίων στρατιάν, τοσοῦτον ἔκτοτε μετεβλήθησαν καὶ τὸ σχῆμα τῆς παραλίας, καὶ ὁ ροῦς τῶν ποταμῶν, καὶ ἅπανα ἐν γένει ἡ μορφή τοῦ τόπου. Εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ κόλπου ἐσχηματίσθη, διὰ τῆς ἀδιακόπου σωρεύσεώς τῶν ὑπὸ τοῦ πο-

ταμοῦ συρομένων χωμάτων, πεδῖον στερεὸν ἔχον ἑκτασιν τριῶν ἢ τεσσάρων ἀγγλικῶν μιλίων, διὸ τοῦ μὲν κόλπου ἡ περίμετρος εἶναι ἤδη πολὺ μικροτέρα ἢ τὸ πάλαι, τὸ δὲ παρὰ τὰς Θερμοπύλας ὄρος δὲν κεῖται πλέον ἐγγὺς τῆς θαλάσσης. Καὶ ὁ ῥοῦς τοῦ Σπερχεῖου μετεβλήθη ὡσαύτως πολὺ ἐπὶ Ἡροδότου, ὁ ποταμὸς οὗτος, ῥέων πρὸς ἀνατολάς, ἐξέβαλλεν εἰς τὴν θάλασσαν ἱκανῶς πρὸς ἄρκτον τῶν Θερμοπυλῶν, ἐνῶ σήμερον ἐκτρέπεται πρὸς νότον, ὥστε, μετὰ πολλοὺς ἐλιγμούς, ὁ Σπερχεὺς φθάνει εἰς τὴν θάλασσαν πολὺ νοτιώτερον τῶν Θερμοπυλῶν. Τελευταῖον οἱ ποταμοὶ Δύρας, Μέλαις καὶ Ἀσωπὸς, οἵτινες ἐπὶ Ἡροδότου ἐξέβαλλον ἅπαντες εἰς τὴν θάλασσαν μεταξὺ Σπερχεῖου καὶ Θερμοπυλῶν, ἤδη δὲν φθάνουσι μέχρι θαλάσσης, ἀλλ' ἐκβάλλουσιν εἰς τὸν Σπερχεῖον.

Καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, οἱ Ἕλληνες ἀπεφάσισαν νὰ καταλάβωσι τὰς Θερμοπύλας καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἅμα μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἐπικουρίας ἣν εἶχον πέμψει εἰς τὰ Τέμπη· δὲν ἀπέστειλαν ὅμως αὐτόθι τὸν στρατὸν καὶ τὸν στόλον αὐτῶν εἰμὴ ἀφοῦ ἔμαθον ὅτι ὁ Ξέρξης ἔφθασεν εἰς τὸν θερμαϊκὸν κόλπον, ἥτοι περὶ τὰ τέλη, ὡς φαίνεται, τοῦ ἰουνίου μηνός. Ἡ τε κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν δύναμις διετέλει ὑπὸ Σπαρτιάτας ἡγεμόνας. ἡ μὲν κατὰ θάλασσαν ὑπὸ τὸν Εὐρυβιχίδην ἡ δὲ κατὰ ξηρὰν ὑπὸ τὸν βασιλέα Λεωνίδαν, ὅστις ἦτο νεώτερος ἀδελφός, διάδοχος καὶ γαμβρός τοῦ Εὐρυσθενίδου Κλεομένους, τοῦ ὁποίου ἔγημε τὴν μόνην θυγατέρα Γοργώ. Ἀλλ' ὁ Λεωνίδας δὲν ἀπήγαγεν ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ μεθ' ἑαυτοῦ εἰμὴ ἐλαχίστην δύναμιν, ἥτοι 300 λοχάδας Σπαρτιάτας, 500 ὀπλίτας τῆς Τεγέας, 500 Μαντινεῖς, 120 Ἀρκάδας Ὀρχομενίους, 1000 ἄλλους Ἀρκάδας, 400 Κορινθίους, 200 Φλιασίους, 80 Μυκηναίους, ἴσως δὲ καὶ τινας περιοίκους Λακεδαιμονίους, ἀλλ' ἄδηλον πόσους. Διερχόμενος δὲ διὰ τῆς Βοιωτίας, τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Λοκρίδος, προσέλαβε πρὸς τούτοις 700 Θεσπιεῖς, 400 Θηβαίους, 1000 Φωκεῖς καὶ τὴν ὅλην στρατιὰν τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, ὧν δὲν ἀναφέρεται, δὲν ἦτο ὅμως πολὺς ὁ ἀριθμός. Οἱ Θηβαῖοι καὶ οἱ Λοκροὶ εἶχον μὲν προσφέρει εἰς τὸν μέγαν βασιλέα γῆν καὶ ὕδωρ, ἀλλ' ἤδη ἐξ ἀνάγκης παρηκολούθησαν τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Ὡστε ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ὁ καταλαβὼν τότε τὰς Θερμοπύλας συνεποσοῦτο τὸ πολὺ εἰς 6000 ὀπλιτῶν, ἐν ὅλοις δὲ δὲν ὑπερέβαινε τὸν ἀριθμὸν τῶν 13 ἢ 14 χιλ. ἀνδρῶν, ἐὰν ὑποθέσωμεν ἕκαστον μὲν ὀπλίτην ὑπὸ ἐνὸς ψιλῶ συνο-

δευόμενον, τοὺς δὲ Σπαρτιάτας ὑπὸ πλειόνων, ὥς εἰκάζεται ἐκ τινος κατωτέρω ἐκτεθησομένου περιστατικοῦ. Ἀναλογιζόμενοι δὲ ὅτι ἐν Μα-
ραθῶνι αἱ Ἀθηναὶ μόναι ἀντιπαρέταζαν 10,000 ὀπλιτῶν, ἐν δὲ ἔτος
μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, οἱ Ἕλληνες οἱ ἐν Πλαταιαῖς ἀγωνι-
σάμενοι ὑπερέβαινον τοὺς δεκακισμυρίους ἄνδρας, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ
ἐκφράσωμεν τὴν λύπην ἡμῶν διότι τοσοῦτῳ εὐάριθμοι ἐξεστράτευσαν
κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμήν. Ἄν τὸ ἥμισυ τῆς ἐν Πλαταιαῖς
παραταχθείσης δυνάμεως ἐξεπέμπετο εἰς Θερμοπύλας, οἱ ἐχθροὶ ἔκτοτε
ἤθελον ἀποκρουσθῆ, ἡ δὲ ἀνατολικὴ Ἑλλὰς καὶ ἰδίως ἡ Ἀττικὴ, δὲν
ἤθελε πάθει τὴν φθοράν ἣν ἔπαθεν. Ἄλλ' οἱ πλεῖστοι Πελοποννήσιοι
ἔμειναν εἰς τὰ ἰδία ἵνα τελέσωσι τὰ Ὀλύμπια καὶ τὰ Κάρνεια, τῶν
ὁποίων συνέπεσε τότε ἡ πανήγυρις. Εἶναι ἀληθές ὅτι, ὥς ἡ πεῖρα ἀπέ-
δειξε μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτοὶ οἱ περὶ τὸν Λεωνίδα εὐάριθμοι Ἕλληνες,
οἱ τὰς Θερμοπύλας καταλαβόντες, ἦσαν, διὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου,
ἱκανοὶ νὰ διαχωλῶσιν τὴν ἐκεῖθεν διόδον τοῦ περσικοῦ στρατοῦ. Ἄλλ'
ἄμχ φθάσαντες αὐτόθι ἐπληροφορήθησαν ὅτι ὑπῆρχε πρὸς τούτοις ἀτρα-
πὸς, ἥτις, ἀναχωροῦσα ἀπὸ τῆς περὶ Τραχίνα χώρας καὶ ἀναβαίνουσα
διὰ τῆς διασφάγος, ἦτοι τῆς φάραγγος τοῦ Ἀσωποῦ καὶ διὰ τοῦ ὄρους
τῆς Ἀνοπαίας μέχρι τῶν κορυφῶν τῆς Οἴτης, κατήρχετο ἐκεῖθεν, κα-
τωτέρω τῶν Θερμοπυλῶν, εἰς τὴν χώραν τῆς λοκρικῆς πόλεως Ἀλπη-
νοῦ. Ἀληθῶς μάλιστα εἶπεῖν, ἀπὸ τῆς Φθιώτιδος ἡδύνατο νὰ εἰσέλθῃ
τις εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἑλλάδος καὶ δι' ἄλλης ὁρείνης διόδου, ἔτι
δυτικωτέρας τὴν δὲ σήμερον δι' ἀμφοτέρων τούτων τῶν ὁρεϊνῶν παρό-
δων διέρχονται συνήθως οἱ ἀπὸ Λαμίας εἰς Ἀμφισσαν μεταβαίνοντες.
Τὸ πάλαι ὅμως, καθὰ προείπομεν, τοσοῦτῳ ὀλίγῃ ἐγένετο τῶν ὁρεϊνῶν
τούτων διόδων χρῆσις, ὥστε ἦσαν σχεδὸν ἄγνωστοι. Οἱ δὲ ἱστορικοὶ καὶ
ἰδίως ὁ Ἡρόδοτος δὲν ἀναφέρουσιν ἐπὶ τέλους ἐξ αὐτῶν εἰμὴ τὴν ἀνα-
τολικωτέραν, τὴν διὰ τῆς φάραγγος τοῦ Ἀσωποῦ διερχομένην. Καὶ
ἀνέλαθον μὲν οἱ Φωκεῖς νὰ ὑπερασπίσωσι τὴν ἀτραπὸν ταύτην. Ἀλλὰ
ὁ κίνδυνος ὃν ἔτρεχον οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι πρόμαχοι τοῦ νὰ κυλωθῶσι κα-
τέστη ἤδη τοσοῦτῳ πρόδηλος, ὥστε οἱ Πελοποννήσιοι ἤθελον καὶ πάλιν
νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὸν ἰσθμὸν· ὁ δὲ ἀτρόμητος Λεωνίδας δὲν συνήνεσε
μὲν εἰς τοῦτο, ἔγραψεν ὅμως ζητῶν ἐπιμόνως ἐπικουρίας.

Ἡ ναυτικὴ δύναμις, ἡ ὑπὸ τὸν Εὐρυβιάδην εἰς Ἀρτεμίσιον σταλεῖσα,
ἦτο μᾶλλον λόγου ἀξία διότι συνεχρότουν αὐτὴν 127 ἄττικαὶ τριήρεις,

ἐφ' ὧν ἐπέβαινον πλὴν τῶν Ἀθηναίων οἱ τῶν Πλαταιῶν πολῖται, εἰ καὶ ἄπειροι ὄντες περὶ τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν· 40 τριήρεις Κορινθίων, 20 Μεγαρέων, 20 πάλιν Ἀθηναίων, ἅς ἐπλήρουν Χαλκιδεῖς, 18 Αἰγινήτων, 12 Σικυωνίων, 10 Λακεδαιμονίων, 8 Ἐπιδαυρίων, 7 Ἐρετριέων, 5 Τροιζηνίων, 2 τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Στυρέων, καὶ 2 τῶν Κείων. Ἐν ὅλοις τριήρεις 271· καὶ πλὴν τούτων 9 πεντηκόντοροι ἅς παρέσχον ἐν μέρει Κεῖοι, ἐν μέρει οἱ Ὀπούντιοι Λοκροί. Ὁ στόλος οὗτος ἔφερε περὶ τοὺς 60,000 ἀνδρῶν ὧν τοῦλάχιστον 25,000 ἦσαν Ἀθηναῖοι. Προίσταντο δὲ τούτων μὲν ἰδίᾳ ὁ Θεμιστοκλῆς, τῶν δὲ Κορινθίων ὁ Ἀδείμαντος· τῶν ἄλλων ὑποναυάρχων τὰ ὀνόματα εἶναι ἄγνωστα. Τρεῖς νῆες, μία Τροιζηνία, μία Αἰγίναία καὶ μία Ἀττικὴ, εἶχον προαποσταλῆ πρὸς τὰ παράλια τῆς Θεσσαλίας, ἵνα παρατηρήσωσι τὰ κινήματα τοῦ ἀπὸ Θέρμης, τῆς μετέπειτα Θεσσαλονίκης, κατερχομένου περσικοῦ στόλου· καὶ ἐνταῦθα ἐχύθη τὸ πρῶτον αἷμα τοῦ ἀειμνήστου τούτου ἀγῶνος, διότι δέκα τῶν ἀρίστων περσικῶν πλοίων εἶχον προεκπεμφθῆ ὁμοίως πρὸς τὴν Σκιάθον, ἵνα ἐπιτηρήσωσι τὰ κατὰ τοὺς Ἑλληνας, ὥστε συνεπλάκησαν πρὸς τὰ τρία ἑλληνικὰ, τὰ ὅποια, νομίζοντα ὅτι ἐπέρχεται ἁμέσως κατόπιν ὁλόκληρος ὁ περσικὸς στόλος, ἐτόλπησαν εἰς φυγὴν. Καὶ ἡ μὲν ἀττικὴ τριήρης ἐξώκειλεν εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ, ἐγκαταλειφθεῖσα ἐκεῖ εἰς τοὺς πολεμίους ὑπὸ τοῦ πληρώματος αὐτῆς, τὸ ὅποιον ἐπανῆλθε διὰ ξηρᾶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Αἱ δὲ δύο ἄλλαι συνελήφθησαν, μετὰ γενναίαν τῶν Αἰγινήτων ἀντίστασιν, ὧν εἰς μάλιστά, Πύθης ὁ Ἰσχενοῦ, τοσοῦτῳ περιφανῶς ἠγωνίσθη κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ὥστε οἱ Πέρσαι, ἀποθαυμάσαντες τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς, κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα θεραπείσωσι τὰς πολλὰς αὐτοῦ πληγὰς. Ὁ ἀγὼν λοιπὸν ἤρχισεν ὑπὸ κακοὺς οἰωνοὺς διὰ τοὺς Ἑλληνας. Ναὶ μὲν τριῶν πλοίων ἡ ἀπώλεια δὲν ἦτο ζημία μεγάλη· ἀλλ' ὁλόκληρος ὁ περὶ Ἀρτεμίσιον στόλος καταληφθεὶς, ἔνεκα τῆς ἁλώσεως τῶν πλοίων τούτων, ὑπὸ πανικοῦ φόβου, ἐχύθη διὰ μιᾶς ἐντὸς τοῦ στενοῦ λαίμου τοῦ εὐβοικοῦ πορθμοῦ καὶ δὲν ἐστάθη εἰμὴ εἰς Χαλκίδα, ὅπου ἐνόμιζεν ἀσφαλεστέραν τὴν ἄμυναν. Ἡ δοξασία αὕτη ἦτο ὀρθή· βέβαιον ὅμως ἐπίσης ἦτο ὅτι οἱ ἐν Θερμοπύλαις προμαχοί, τῶν ὁποίων ἡ θέσις, διὰ τὴν προαναφερθεῖσαν ἀτραπὸν, εἶχεν ἤδη ἀποβῆ ἐπισφαλῆς, ἠδύναντο διὰ τὴν προεπελθοῦσαν ἐγκατάλειψιν τοῦ Ἀρτεμισίου νὰ κυκλωθῶσι καὶ ἀπὸ θαλάσσης, ὥστε ὁλόκληρον τὸ ἀμυντικὸν τοῦτο σχεδὸν ἀνετρέπετο, ἂν ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἔμενεν εἰς Χαλκίδα. Κατ' εὐ-

τυχίαν οἱ θεοὶ ἀνέλαβον νὰ ἐπανορθώσωσι τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων. Ἐνῶ ὁ Ξέρξης κατήρχετο βραδέως μὲν ἄλλ' ἀσφαλῶς ἀπὸ Θέρμης πρὸς τὴν τῶν Μαλιέων χώραν, καὶ διὰ τῆς Μακεδονίας, τῆς Περραιβίας, τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἀχαιᾶς τῆς Φθιώτιδος προσήγγιζε πρὸς τὰς Θερμοπύλας, ὁ ἀρχινάυαρχος Μεγαβάτης, ἀναχωρήσας ἀπὸ Θέρμης ἑνδεκα περίπου ἡμέρας μετὰ τὸν βασιλέα, ἔφθασεν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Μαγνησίας, οὐ μακρὰν τῆς νοτιωτᾶ-
της αὐτῆς ἄκρας. Τὸ μέγιστον τῆς παραλίας ταύτης μέρος, ἣν σχημα-
τίζουν αἱ πλευραὶ τῆς Ὀσσης καὶ τοῦ Πηλίου, εἶναι ὅλως ἀπόκρημνον καὶ ἀλίμενον, μόνον δὲ πρὸς νότον τῆς πόλεως τῆς καλουμένης Κασθα-
ναίας, ὑπάρχει ἀναπεπταμένος τις κολπίσκος, ὅπου ὁ στόλος ἠθέλησε νὰ διανυκτερεύσῃ, πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν μεσημβρινὴν τῆς Μαγνησίας ἀκτὴν, τὴν καλουμένην μὲν Σηπιάδα, κειμένην δὲ καταντικρὺ τοῦ Ἀρτεμισίου. Ἀλλὰ κατελήφθη τὴν ἐπιούσαν τὸ πρῶτ' ὑπὸ καταγίδος φοβεραῖς, ἥτις, εὐθὺ ἀπὸ τοῦ πελάγους πένουσα, διήρκεσε τρία ὅλα ἡμερονύκτια καὶ ἐπέφερε, κατὰ τοὺς μετριοτέρους ὑπολογισμοὺς τὴν καταστροφὴν 400 μὲν τριήρων, πλείεστων δὲ φορτηγῶν πλοίων καὶ ἀνθρώπων, καὶ σκευῶν. Μόλις δὲ τὴν τετάρτην ἡμέραν, κοπᾶσαντος τοῦ ἀνέμου, ἠδυνήθησαν τὰ περισωθέντα πλοῖα νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν πλοῦν αὐτῶν, καὶ κάμ-
ψαντα τὴν μεσημβρινὴν τῆς Μαγνησίας ἄκραν ἔφθασαν εἰς Ἀφέτας, παρὰ τὴν εἰσόδον τοῦ παγασσητικοῦ κόλπου, πλησίον τοῦ σημερινοῦ Τρίκ-
κερι· ὥστε τὸ μέγα ἔργον τῆς διορύξεως τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Ἀθωνος, ὀλίγον ὠφέλησε τὸν Ξέρξην, διότι ὁ στόλος αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ κακοπάθῃ περὶ τὴν ἄκραν ἐκείνην, ἔδεκατεύθη νοτιώτερον. Ἄν δὲ ὁ στόλος οὗτος ἔφθανεν εἰς Ἀφέτας μὴ παθὼν τὸ δυστύχημα τοῦτο, ἦθελεν εὖρει τὸν πορθμὸν τῆς Εὐβοίας ἀφύλακτον, καὶ ἐλθὼν εἰς ἄμεσον κοινωνίαν μετὰ τοῦ στρα-
τοῦ τῆς ξηρᾶς, ἥθελε δυνηθῆ νὰ ἀποβιβάσῃ ἀποσπάσματα αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ Λεωνίδου. Ἀλλ' ἡ τρικυμία μετέβαλεν αὐτὴς τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων· διότι οἱ ἐν Χαλκιδί νηλοχοῦντες Ἕλληνες, μαθόντες παρὰ τῶν ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Εὐβοίας κατασκόπων αὐτῶν, τὸ μέγα τῶν πο-
λεμίων ναυάγιον καὶ ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τούτου, πρῶτον ηὔξαντο Ποσει-
δῶνι σωτῆρι καὶ σπονδὰς ἐποίησαν, ἔπειτα δ' ἀμέσως ἐπέστρεψαν ὀπίσω ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, νομίζοντες ὅτι πρὸς ὀλίγας ἤδη θέλουσιν ἔχει νὰ ἀγωνισθῶσι νῆας· τότε δὲ 15 ἐχθρικά πλοῖα, τὰ ὅποια, διὰ τὴν πολλὴν βλάβην ἣν εἶχον ὑποστῆ, ἐπύρροντο κατόπιν τῶν ἄλλων, ὑπολαβόντα τὰ ἑλληνικὰ ὡς οἰκεία, ἐνέπεσον μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἅπαντα συνελήφθησαν.

Ἐν τούτοις ὁ Ξέρξης, φθάσας ἐνώπιον τῶν Θερμοπυλῶν καὶ στρατοπεδεύσας αὐτόθι, διετέλεσεν ἀπρακτῶν ἐπὶ 4 ἡμέρας, κυρίως, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, διὰ τὸν ἔσχατον κίνδυνον ὃν ὑφίστατο τότε ὁ στόλος αὐτοῦ, περὶ οὗ ἐθρυλεῖτο ὅτι ἡδύνατο ὅλος νὰ καταστραφῇ. Ἄμα δὲ μαθὼν ὅτι τὸ πλεῖστον τούτου ἐσώθη καὶ ἀφίχθη εἰς Ἀφέτας, διέταξε τὴν κατὰ τῶν Θερμοπυλῶν ἔφοδον. Οἱ Μῆδοι οὓς πρὸ πάντων ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ἔπραξαν ἔργα θαυμαστῆς ἀνδρείας· ἀλλὰ ἡ θέσις ἦτο τοιαύτη ὥστε τόξα καὶ ἀκόντια ὀλίγον ἡδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν, ἀναπόδραστος δὲ ἦτο ὁ ἐκ τοῦ συστάδην, ἀνδρὸς πρὸς ἄνδρα, ἀγών, καθ' ὃν οἱ Ἕλληνες λαμπρῶς ἐπλεονέκτουν τῶν πολεμίων, διὰ τε τὴν διοργάνωσιν αὐτῶν καὶ τὸν ὀπλισμόν. Τὰ βραχέα δόρατα. αἱ ἐλαφραὶ καὶ πλεκταὶ ἀσπίδες, καὶ οἱ χιτῶνες τῶν ἐπιτιθεμένων δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατισχύσωσι τῶν μακρῶν δοράτων, τῶν μεγάλων καὶ ἀσφαλῶν ἀσπίδων, τῶν πυκνῶν τάξεων καὶ τῆς πολεμικῆς ἀσκήσεως τῶν ἀμυνομένων. Καὶ ἐπέκειντο μὲν ἀδιακόπως ὀπισθεν τὰ ἄριστα τῶν περσικῶν ταγματῶν, ἀλλὰ τοῦτο εἰς οὐδὲν ἄλλο ἔφερεν εἰμῇ εἰς τὸ νὰ αὐξάνῃ τὴν παρ' αὐτοῖς αἵματοχυσίαν, ἐνῶ τῶν Ἑλλήνων ἡ ζημία ἦτο μικρά. Ἐπὶ δύο ἄλλεπαλλήλους ἡμέρας, οἱ πολέμιοι, εἰ καὶ ἀδιαλείπτως ἀποκρουόμενοι, διετέλεσαν ἐπιμόνως ἐπαναλαμβάνοντες τὸν ἀγῶνα· οἱ Ἕλληνες, ἀπολύτως μὲν εὐάριθμοι ὄντες, διὰ τὸ στενὸν ὅμως τοῦ χώρου, ἐν ᾧ ὀλίγοι διὰ μιᾶς ἡδύναντο ν' ἀγωνισθῶσιν, ἦσαν ἀρκετοὶ ὥστε οἱ ἅπαξ ὑπὸ τοῦ κόπου καταβληθέντες, νὰ ἀναπληρῶνται ὑπὸ ἄλλων. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἀθάνατοι, ἦτοι οἱ μύριοι τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς λογάδες, καὶ οἱ λοιποὶ κράτιστοι τοῦ στρατοῦ ἄνδρες, διαταχθέντες κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν νὰ ὀρμήσωσιν ἐπὶ τὴν ἔφοδον, ἔπαθον τὴν αὐτὴν ἐπονειδίστον τροπὴν καὶ τὴν αὐτὴν ζημίαν, ἣν οἱ προηγουμένως ἀποκρουσθέντες. Ὁ Ξέρξης, ὅστις ἐθεώρει ἀπὸ ὑψώματος τὴν δεινὴν ταύτην ἀποτυχίαν, λέγεται ὅτι ἀνεπήδησε τρεῖς ἀπὸ τοῦ θρόνου αὐτοῦ, φοβηθεὶς περὶ τῆς στρατιᾶς. Ἄν οἱ Ἕλληνες, πρὸ τοῦ ἀγῶνος, πολλὰ ἔπραξαν ἀμαρτήματα, ἐν αὐτῷ τῷ ἀγῶνι ἀνεδείχθησαν ἀπαράμιλλοι.

Περὶ τῆς λοιπῆς καὶ τῆς δευτέρας ἡμέρας τοῦ πολέμου ἀτελέσφορος· ἡ δὲ δίοδος ἐφαίνετο ἀπόρθητος καὶ ἡ ἀμνηχανία τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκορυφοῦτο, ὅτε Μαλιεύς τις, ὀνόματι Ἐφιάλτης, ἀπεκάλυψεν αὐτῷ τὴν ὑπαρξίν τῆς ἀτραποῦ ἣτις διὰ τοῦ ὄρους

ἔφερεν εἰς τὰ ὀπίσθια τῶν Θερμοπυλῶν. Τοῦλάχιστον ὁ Ἐφιάλτης οὗτος ἐλέγετο ἐν γένει ὡς ὁ κύριος προδότης τοῦ ὀλεθρίου τούτου μυστηρίου· μετὰ τὴν ἔξωσιν τῶν Περσῶν, οἱ ἀμφικτύονες ἐπεκήρυξαν ἐπ' αὐτῷ φυγόντι ἀργύριον, ὃ ἐστὶ, προσδιώρισαν χρηματικὴν ἀμοιβὴν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε θανατώσει ἢ συλλάβει αὐτόν· καὶ ὅτε ἐπανελθὼν εἰς τὰ ἔδρια ἐπειτα ἐφονεύθη ὑπὸ προσωπικοῦ τινος ἐχθροῦ, οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐτίμησαν τὸν φονέα ὡς εὐεργέτην τῆς πατρίδος. Ἄλλ' ὅμως εἶναι δῶς-κολον νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἀτραπὸς δὲν ἦτο γνωστὴ εἰς πολλοὺς, ἰδίως εἰς τοὺς Θεσσαλοὺς, οἵτινες μετὰ τοιούτου ζήλου ὑπηρέτουν ἤδη τὸν Ξέρξην· διὸ πολλὰ διεδόθησαν προδοτῶν ὀνόματα, τὸ δὲ τοῦ Ἐφιάλτου δὲν ἐπεκράτησε τῶν ἄλλων εἰμὴ ἴσως διότι αὐτὸς ἐχρησίμευσεν ὡς ὁδηγὸς τοῦ ἐκπεμφθέντος ἀμέσως διὰ τῆς ἀτραποῦ ἐκείνης στρατοῦ. Τῷφοντι ἅμα ἐνύκτωσεν, ὁ στρατηγὸς Ὑδάρνης μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν Περσῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν διασφάγα τοῦ Ἀσωποῦ καὶ ἀνελθὼν διὰ τῆς Ἀνοπαίας εὐρέθη περὶ τὰ ἐξημερώματα πλησίον τῆς κορυφῆς ἣν ἐφύλαττον, ὡς προείπομεν, οἱ 1000 Φωκεῖς. Βαθείας δὲ ἐπικρατούσης νηνεμίας, ὁ θροῦς τοῦ ἐπερχομένου στρατοῦ ἐξύπνισε καὶ ἐθορύβησε τοὺς φύλακας· ἀλλ' ἡ κατάπληξις ὑπῆρξεν ἀμειβία, διότι ὁ Ὑδάρνης ἠρώτησεν ἔντρομος τὸν ὁδηγὸν αὐτοῦ, ἂν καὶ αὐτοὶ ᾔναι Λακεδαιμόνιοι· μόνον δὲ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ὄχι, ἐπετέθη, καὶ διὰ πολλῶν καὶ πυκνῶν τοξευμάτων ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν δίοδον καὶ νὰ ζητήσωσι σωτηρίαν εἰς τὰ ὑψηλότερα τοῦ ὄρους μέρη. Τότε ἀπεδείχθη οἷον λάθος ἔπραξαν οἱ Ἕλληνες μὴ ἐκπέμψαντες εἰς Θερμοπύλας ὁλόκληρον τὴν δύναμιν αὐτῶν, διότι ἂν ἡ ἀτραπὸς ἐφρουρεῖτο ὑπὸ πλειόνων ἀνδρῶν, βεβαίως οὐδὲ ταύτην ἤθελον ἐκπορθῆσαι ποτὲ οἱ Πέρσαι. Ὁ δὲ Ὑδάρνης, μὴ χρονοτριβὼν περὶ τὴν καταδιώξιν τῶν Φωκέων, ἔσπευσε πρὸς τὰ πρόσω, ἐπὶ τῆς κατωφεροῦς τῆς ἀτραποῦ πλευρᾶς, συντομωτέρας οὔσης τῆς ἀνωφεροῦς, καὶ ἔφθασε μετὰ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὰ ὀπίσθια τῶν Θερμοπυλῶν. Πολὺ πρὶν ὅμως οὗτος συμπληρώσῃ τὴν κατάβασιν αὐτοῦ, ὁ Λεωνίδας εἶχε λάβει ἤδη τὴν δεινὴν ἀγγελίαν, ὅτι κινδυνεύει νὰ κυκλωθῇ. Ἐντεῦθεν κατέστη πρόδηλον ὅτι ἡ ἄμυνα τῶν Θερμοπυλῶν ἦτο ἀδύνατον νὰ παραταθῇ, ὥστε οἱ πλείστοι τῶν αὐτόθι τεταγμένων Ἑλλήνων ὑπέλαβον μάταιον νὰ ἐπιμείνωσι, θυσιαζόμενοι ἀνωφελῶς, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐλπίδος ἐπιτυχίας· μηδὲ δυνάμεθα νὰ μεμφθῶμεν αὐτῶν διὰ τοῦτο, καθότι οἱ γενναϊότατοι καὶ συνετώτατοι τῶν Εὐρωπαίων μαχητῶν ἤθελον σήμερον πράξει τὸ

αὐτὸ ἀκατακρίτως. Ἀλλὰ τοσούτῳ μᾶλλον θαυμαστὴ ὑπῆρξεν ἡ αὐταπάρνησις τοῦ Λεωνίδου, ὅστις ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ οὐδὲ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ταύτῃ ἀμηχανίᾳ τὴν θέσιν τῆς ὁποίας ἐπετράπη αὐτῷ ἡ ἄμυνα. Ναὶ μὲν ἐκπαλαι καὶ μέχρι τῆς σήμερον πολλάκις ἐρρέθη, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως. διότι ὁ νόμος, ὁ δεσπότης τῆς πατρίδος αὐτοῦ νόμος, ἐπέβαλλεν αὐτῷ τὸ καθήκον τοῦτο ἀπαραιτήτως, «οὐκ ἔων φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης,» ἀλλ' ἐπιτάσσων «μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατέειν ἢ ἀπόλλυσθαι.» Ὡστε ἂν ὑπεχώρει ἤθελεν ἐκθέσει ἑαυτὸν εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος ὄνειδος. Μὴ ἀπατώμεθα ὅμως καὶ ἐλαττώμεν οὕτω δωρεὰν τὸ κάλλος τῆς ἀειμνήστου ἐκείνης θυσίας· ὅτι ὁ νόμος δὲν ἐφηρμόζετο πάντοτε κατὰ γράμμα, ἀλλ' ἦτο ἐπιδεικτικὸς ἐρμηνείας, μαρτυροῦσι καὶ ἄλλαι μὲν πολλαὶ τῆς σπαρτιατικῆς ἱστορίας περιστάσεις, μάλιστα δὲ τὸ σύγχρονον παράδειγμα τοῦ Εὐρυβιάδου. Ὁ Σπαρτιάτης οὗτος στόλαρχος εἶχεν ἤδη ἅπαζ ἐγκαταλίπει τὴν ταχθεῖσαν αὐτῷ περὶ Ἀρτεμίσιον θέσιν καὶ μετ' ὀλίγον ἄλιν ἐγκατέλιπεν αὐτήν, τὴν δὲ πρώτην φορὰν ὅλως ἁμαχητί· καὶ ὅμως δὲν κατεδικάσθη, δὲν ἀπεδοκιμάσθη διότι, ὑπενδίδων εἰς βίαν ἀνωτέραν, διέσωσε τὸν ὑπ' αὐτὸν τεταγμένον στρατὸν ἵνα χρησιμεύσῃ τῇ πατρίδι εἰς εὐθετωτέραν περίστασιν. Καὶ ὅχι μόνον οὐδεμίαν ἔπαθεν ἀτιμίαν, ἀλλὰ ἐξεναντίας παρέμεινεν ἀρχηγὸς τῆς ὅλης ναυτικῆς δυνάμεως κατὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην. Δὲν ἠναγκάσθη λοιπὸν ὁ Λεωνίδας νὰ μείνῃ καὶ ἀέκων ἐν Θερμοπύλαις, πειθόμενος εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Τοῦτο ἠδύνατο νὰ λέγωσιν οἱ Σπαρτιάται βραδύτερον, ἵνα ὑπερυψώσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ πολιτεύματος αὐτῶν· ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Λεωνίδας ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου τῆς φιλοτιμίας καὶ τῆς φιλοπατρίας πυρός, δι' οὗ μᾶλλον ἢ πρὸς ἐκπλήρωσιν οἰουδήποτε νόμου, μεγαλουργοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ καὶ νὰ πέσῃ, πεπονηὼς ὅτι ἡ θυσία αὕτη ἔμελλε νὰ περιποιήσῃ μὲν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ κλέος αἰδίδιον, νὰ συντελέσῃ δὲ πλειότερον καὶ αὐτῆς τῆς λαμπροτάτης νίκης εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς εὐγενοῦς ἀμίλλης ἣν ἤθελεν ἐξάψῃ ἐν τῇ καρδίᾳ παντὸς Ἑλλήνος. Οἱ περὶ τὸν Λεωνίδα Σπαρτιάται, τὰ αὐτὰ ἔχοντες φρονήματα, ἔμειναν προθύμως μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν· ἔμειναν ὁμοίως ὁ μάντις Μεγιστίας ὁ Ἀκαρνὰν, ὅστις ἠρκέσθη ν' ἀποπέμψῃ τὸν μονογενῆ αὐτοῦ υἱόν· οἱ γενναῖοι Θεσπιεῖς καὶ οἱ Θηβαῖοι, τοὺς ὁποίους δὲν ἐννοοῦμεν διατὶ ἐκράτησεν ὁ Λεωνίδας, ἐνῶ ἦτο σχεδὸν

πρόδηλον ὅτι ἐπὶ τέλους θέλουσι προδῶσει· οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἔσπευσαν νὰ ὑποχωρήσωσι, πρὶν ἢ ἀποκλεισθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ὑδάρνου. Ἄλλ' ἵνα γνωρίσωμεν ἀκριβέστερον τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἀπεφάσισαν νὰ διακινδυνεύσωσι τὸν ἔσχατον τοῦτον κίνδυνον, ἀνάγκη νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι μετὰ τὴν ἐκπόρθησιν τῶν Θερμοπυλῶν, εὐρέθησαν νεκροὶ Ἑλληνες, καθ' Ἡρόδοτον, 4000. Ἐκ τούτων εἶχον μὲν πέσει τινὲς κατὰ τὰς δύο προηγουμένας ἡμέρας, ἀλλὰ βεβαίως ὄχι πολλοί· ἀφ' ἐτέρου οἱ πλείότεροι Θηβαῖοι παρεδόθησαν, ὥστε οἱ κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἀγωνισθέντες καὶ πεσόντες ἦσαν τοῦλάχιστον 2500 ἄνευ τῶν Θηβαίων, διὰ νὰ φθάσωμεν δὲ εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἂν οἱ 700 Θεσπιεῖς δὲν συνωδεύοντο ἕκαστος εἰμὴ ὑπὸ ἑνὸς φιλοῦ, τῶν 300 Σπαρτιατῶν ἕκαστος παρηκολουθεῖτο, ὡς προϋπεδείξαμεν, ὑπὸ πολὺ πλείονων εἰλώτων. Καὶ τῷοντι πολλοὶ ἀναφέρονται οἱ πεσόντες εἰλωτες, ἡ δὲ τοιαύτη πίστις τῶν ταλαιπωρῶν τούτων δούλων πρὸς τοὺς δεσπότας αὐτῶν, καθ' ἣν ἡμέραν πλείστοι μὲν ἐλεύθεροι Ἑλληνες ὑπεχώρουν ἀμαχητί, οἱ δὲ Θηβαῖοι παρεδίδοντο, ἀποτελεῖ ἓν τῶν παραδοξοτάτων γεγονότων τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Κατὰ τὴν γενομένην προηγουμένως μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ Ἐπιχλίου συμφωνίαν, ὁ Ξέρξης ἤθελε νὰ ἀναβάλῃ, κατὰ τὴν τρίτην ταύτην ἡμέραν, τὴν ἐπίθεσιν τοῦ μέχρι τῆς μεσημβρίας περίπου, ὅτε ἦτο πιθανόν, ὅτι ὁ ὑπὸ τὸν Ὑδάρνην στρατὸς ἔμελλε νὰ συμπληρώσῃ τὴν κύκλωσιν τῶν Ἑλλήνων· ὁ Λεωνίδας ὅμως, ἅμα ἔμαθε τὸν ἀπὸ τῆς ἀτραποῦ ἐπερχόμενον κίνδυνον καὶ ἀπέπεμψε τοὺς θέλοντας νὰ ὑποχωρήσωσιν ἐκ τῶν συμμάχων, βλέπων ὅτι δὲν μένει εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἄλλο εἰμὴ νὰ ἀποθάνωσιν, ὅσον ἐνδέχεται πλείονας καταβάλλοντες ἐχθροὺς, ἀπεφάσισε νὰ μὴ περιορισθῇ ἤδη, ὡς πρότερον, εἰς ἀπλὴν ἄμυναν· ὅθεν ἐξορμήσας πρῶτος εἰς τὸν ἐκτὸς τῶν πυλῶν εὐρύτερον χῶρον, προσέβαλεν ἐκθύμως τοὺς προτεταγμένους τῶν πολεμίων, ὧν πλεῖστοι ὅσοι ἀπωλέσθησαν ἐνταῦθα, οἱ μὲν ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν δοράτων φονευθέντες, οἱ δὲ περιπεσόντες εἰς τὴν παρακειμένην θάλασσαν, οἱ δὲ ἕνεκα τοῦ ἰδίου αὐτῶν πλήθους καταπατηθέντες. Ἀλλὰ τὰ περσικὰ στίφη ἦσαν ἀνεξάντλητα· οἱ ἡγεμόνες αὐτῶν παρώτρυνον αὐτὰ ἀκαταπαύστως, διὰ μαστίγων, εἰς τὰ πρόσω, τὰ πλεῖστα τῶν ἑλληνικῶν δοράτων ἐπὶ τέλους ἐθραύσθησαν· οἱ ἡμέτεροι ἐξηκολούθησαν μὲν τὸν ἀπηλπισμένον τοῦτον ἀγῶνα διὰ τῶν ξιφῶν αὐτῶν· ἀλλὰ τότε πίπτει ὁ Λεωνίδας·

καὶ κατώρθωσαν μὲν οἱ περὶ αὐτὸν ἥρωες νὰ ἀνασώσωσι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, μετὰ φοβεράν συμπλοκὴν πρὸς τοὺς πολεμίους, τοὺς καταβάλόντας πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα ἀρπάσωσι τὸ ἀνεκτίμητον ἐκεῖνο ἄθλον, πλείστους δὲ ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ἀπολέσαντες τῶν ἡγεμόνων καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις δύο τοῦ Ξερχοῦ ἀδελφούς· ἄλλ' ἤδη οἱ Ἕλληνες, παντάπασιν ἀπειρηκότες, καὶ ἐλάχιστοι μείναντες, ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσι συμπαραλαμβάνοντες καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ βασιλέως, ἐντὸς τῶν πυλῶν, ὅπισθεν τοῦ τείχους ὅπου, συμπυκνωθέντες πάντες οἱ περιλιπόμενοι ἐπὶ μικροῦ τινος λόφου, ἔμειναν ἐκτεθειμένοι εἰς τὰ βέλη καὶ τὰ χιόντια τοῦ τε κατὰ μέτωπον στρατοῦ καὶ τῆς ὑπὸ τὸν Ὑδάρην μοίρας, ἥτις εἶχεν ἐν τῷ μεταξύ ἐπέλθει εἰς τὰ νῶτα αὐτῶν. Οὕτω δὲ πανταχόθεν κυκλωθέντες, ἐθανατώθησαν ὅλοι, μηδενὸς ἐξαιρουμένου. καὶ μηδὲ τότε ἀποβαλόντες τὸ θάρρος αὐτῶν, ἀλλὰ μέχρις ἐσχάτης ἀναπνοῆς διατελέσαντες ἀμυνόμενοι, «μαχαίρησι, τοῖσι αὐτῶν ἐτύγχανον ἔτι περιεοῦσαι, καὶ χερσὶ καὶ στόμασι,» λέγει Ἡρόδοτος, ὁ νέος τοῦ ἱστορικοῦ τούτου ἔπος Ὁμηρος.

Τοιοιουτοτρόπως ἔπесον οἱ ἡρωικοὶ τῶν Θερμοπυλῶν πρόμαχοι, Σπαρτιῖται καὶ Θερσπιδεῖς, ἅπαντες ἀναδειχθέντες ἄνδρες καλοὶ καὶ ἀγαθοί· καὶ ὅμως ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει τινὰς ὡς ἐξαιρέτως διαπρέψαντας, ὡς τῶν ἀρίστων ἀρίστους, τοὺς Σπαρτιάτας Διηνέκην, Ἀλφεὸν, Μάρωνα, καὶ τὸν Θερσπιδέα Διθύραμβον. : Τίς δὲν γινώσκει τὴν ἀποδιοδομένην εἰς τὸν πρῶτον ἀπάντησιν : «Τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων εἶναι τοσοῦτον,» εἶπον εἰς αὐτὸν. «ὥστε βάλλοντες τὰ τοξεύματα ἀποκρύπτουσι τὸν ἥλιον διὰ τοῦ πλῆθους τῶν βελῶν·» ὁ δὲ, «τόσῳ καλλίτερον,» ἀπεκρίθη, «διότι θέλομεν πολεμήσει πρὸς αὐτοὺς ὑπὸ σκιάν, καὶ οὐκ ἐν ἡλίῳ.» Ὁ Ἡρόδοτος ἐρωτήσας εἶχε μάθει τὰ ὀνόματα ἐνὸς ἐκάστου τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν, καὶ μετὰ ἑξακοσίους ἐνιαυτοὺς ὁ Πausanias ἀνέγνωσεν ἔτι τὰ ὀνόματα ταῦτα ἐπὶ κίονος, ἐν Σπάρτῃ, ἀναγεγραμμένα. Εἰς δὲ καὶ μόνος ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἀριστόδημος, εἶχεν ἐπανελθεῖ οἴκοι, μὴ κοινωνήσας τοῦ ἀγῶνος. Ὁ Ἀριστόδημος καὶ εἰς ἄλλος τῶν τριακοσίων, ὁ Εὐρυτος, ἦσαν ἀπόντες δι' ἀδείας ἐκ τοῦ στρατοπέδου καὶ κατέκειντο ὀφθαλμιῶντες ἐν Ἀλπηνῷ, ὅτε ἔμαθον ὅτι οἱ συμπολιταὶ αὐτῶν ἀπεφάσισαν νὰ ἀποθάνωσιν ἐν Θερμοπύλαις· τότε ὁ μὲν Εὐρυτος, ζητήσας τὰ ὄπλα καὶ ἐνδυθεὶς. διέταξε τὸν εἴλωτα αὐτοῦ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τοὺς μαχομένους, μεταξύ τῶν ὁποίων ἔπεσε γενναίως πολεμήσας, ὁ δ' Ἀριστόδημος δὲν ἐμιμήθη τὴν ἀφοσίωσιν ταύτην τοῦ νοσοῦντος συντρόφου,

ἀλλὰ λειποψυχήσας ἕνεκα τῆς σωματικῆς ἀλγηδόνος, ἐπανῆλθεν εἰς Σπάρτην, ὅπου περιεφρονήθη δεινῶς διὰ τοῦτο, ὡς ἐλάχομεν ἄλλοτε ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν (σελ. 209), μέχρις οὐ μετὰ ἔν ἔτος ἐξέπλυνε τὸν ῥύπον τῆς ἀτιμίας ταύτης κατὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην, καθ' ἣν ἔπεσεν ὑπερτερήσας ἅπαντας τοὺς συναγωνιστάς ἐπ' ἀρετῇ καὶ ἀνδρείᾳ. Μὴ νομίσωμεν ἐν τούτοις ὅτι ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐπολιτεύθησαν οἱ Σπαρτιαῖται πρὸς τὸν Ἀριστόδημον ἦτο μοναδικὸς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι· ὅλοι οἱ προπάτορες ἡμῶν εἶχον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον αἰσθημὰ τι ἀποστρεφῆς πρὸς τὸν ὅπωςδῆποτε φυγομαχῆσαντα στρατιώτην, ἰδίως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι. Ὁ Ἡρόδοτος λ. χ. διηγεῖται ὅτι κατὰ τὸν πρὸς τὴν Αἰγιναν πόλεμον, μάχης γενομένης ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, ἐθανατώθησαν ἅπαντες οἱ Ἀθηναῖοι, πλὴν ἑνός, ὅστις ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας· ἀλλ' ἐνταῦθα, αἱ γυναῖκες τῶν ἀποθανόντων, περιστοιχίσασαι τὸν ἄνθρωπον, ἡρώτων ἐκάστη τί ἀπέγινεν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, καὶ ἐκέντων αὐτὸν ἀδιακόπως διὰ τῶν περονῶν τῶν ἱματίων αὐτῶν, μέχρις οὐ ἐθανάτωσαν τὸν δυστυχῆ. Καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν δὲ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἀπαντῶμεν ἀνάλογά τινα παραδείγματα. Κατὰ αὐγούστον τοῦ 1444 ἔτους μ. Χ., 1500 Ἑλουήτιοι, καὶ τοι ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν ἀποτρεπόμενοι, ἐξώρμησαν, περὶ τὴν πόλιν Βασιλείαν, κατὰ 40,000 Ἰάλλων καὶ Γερμανῶν, καὶ φοβερὰν ἐπενεγκόντες εἰς αὐτοὺς ζημίαν, ἔπεσον ἅπαντες πλὴν 16, οἵτινες ἐξ ἀρχῆς ὑπολαβόντες ἀσύνετον τὸν ἀγῶνα δὲν μετέσχον αὐτοῦ· ὅτε ὁμως ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια οἱ ἐκκαίδεκα οὗτοι, ὅχι μόνον οἰκτρῶς περιεφρονήθησαν ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν, ἀλλὰ μόλις διέφυγον τὸν θάνατον.

Οἷα δὲ θλιβερά ἀντίθεσις μετὰ τῆς τελευτῆς τῶν γενναίων ἐκείνων Σπαρτιατῶν καὶ Θεσπιέων, καὶ τῆς τῶν Θηβαίων προδοσίας! Οἱ Θηβαῖοι δὲν ἐπολέμησαν κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἡμέραν εἰμὴ ἀέκοντες, ἀμα δὲ οἱ ἀπειρηκότες Σπαρτιαῖται καὶ Θεσπιεῖς ὑπεχώρησαν ἐντὸς τῶν πυλῶν, οἱ Θηβαῖοι χωρισθέντες ἀπὸ αὐτῶν, ἐπλησίασαν πρὸς τοὺς πολεμίους καὶ προτείναντες τὰς χεῖρας, ἐζήτησαν συγχώρησιν, κραυγάζοντες ὅτι ἦσαν φίλοι καὶ ὑπῆκοι τοῦ μεγάλου βασιλέως καὶ ὅτι βιασθέντες προσῆλθον εἰς Θερμοπύλας, περὶ οὐ ἐμαρτύρησαν καὶ οἱ Θεσσαλοί. Ὅθεν ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐφονεύθησαν, πρὶν ἢ οἱ Πέρσαι νοήσωσι περὶ τίνος πρόκειται, ἠξιώθησαν συγγνώμης· ἀλλ' ὁμως ἐστὶ χηθησαν διὰ βασιλείων στιγμάτων, καὶ πρῶτος πάντων ὁ στρατηγὸς αὐτῶν Λεοντιάδης. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Πλούταρχος, γράψας πραγμα-

τείαν τινὰ « περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας, » ἐν ᾗ ἀγωνίζεται νὰ ἀποδείξῃ τοῦτον περιπεσόντα εἰς πολλὰ ψεύματα καὶ πλάσματα, ἀγανακτεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ διὰ τὰ περὶ Θηβαίων ἐπὶ τοῦ προκειμένου ιστορούμενα, ἐπαγρόμενος πρὸς ἀναίρεσιν αὐτῶν, ὅτι ἡγεμῶν τῶν Θηβαίων ἐν Θερμοπύλαις δὲν ἦτο ὁ Λεοντιάδης, ἀλλ' ὁ Ἀνάξανδρος, καὶ ὅτι ὅλως παρὰλογον ἦτο νὰ ἐπιβάλλῃ ὁ Ξέρξης τὸ ὄνειδος ἐκείνο τῆς στίξεως εἰς φίλους καὶ ὑπηκόους. Ἀλλ' ὁ Πλούταρχος ἤκμασε περὶ τὰ ἐξακόσια ἔτη μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην καὶ τὸν σύγχρονον αὐτῆς Ἡρόδοτον· πρὸς τούτοις ὁ Πλούταρχος, καθὼ Χαιρωνεύς, δηλαδὴ Βοιωτὸς, εἶχε τὴν φιλοτιμίαν νὰ ἀπολογηθῇ ἐκ παντὸς τρόπου ὑπὲρ τῶν προπατόρων· ὥστε κατ' οὐδένα λόγον δύναται νὰ λογισθῇ μᾶλλον τοῦ πατρὸς τῆς ιστορίας ἀξιόπιστος, τὸ δὲ γεγονός τῆς ἀμφιβόλου διαγωγῆς καὶ τῆς ἐπὶ τέλους παραδόσεως τῶν Θηβαίων, φαίνεται ἀναμφισβήτητον. Ἰσως τὰ περὶ στίξεως διεθρυλήθησαν διὰ τὴν περιφρόνησιν ἣτις ἐπεκράτησε κατ' αὐτῶν μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Ξέρξου ἐκ τῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ καὶ ἡ τιμωρία αὕτη δὲν εἶναι ὅλως ἀπίθανος, διότι ὁ μέγας βασιλεὺς, τοῦ ὁποίου ἡ τυφλὴ ὀργὴ εἶχε πρό τινων μηνῶν μαστιγώσῃ τὸν Ἑλλήσποντον, ἡδύνατο, ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ἀγανακτικῆς αὐτοῦ δι' ἣν ἀπήντησεν ἀντίστασιν, νὰ θεωρήσῃ ὡς ἐνόχους καὶ αὐτοὺς ἐκεῖνους ὅσοι κατηναγχασμένοι συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀντίστασιν ταύτην. Μήπως ὅτε μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἐπεσκέφθη τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ἐσεβάσθη τὸν νεκρὸν τοῦ Λεωνίδου; μήπως δὲν διέταξεν, ἀποκοπίσθης τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, νὰ ἀνασταυρωθῇ; Καὶ ὅμως οἱ Πέρσαι ἐσέβοντο ἐξαίρετως τοὺς ἀγαθοὺς περὶ τὰ πολεμικὰ ἔργα ἄνδρας. Ἀλλ' ἡ ὑπερβολικὴ δυσχέρεια τοῦ πρώτου τούτου ἀγῶνος καὶ ἡ δεινὴ φθορὰ ἣν ὑπέστη ὁ περσικὸς στρατὸς, εἶχον καταστήσει τὸν Ξέρξην ἔξω φρενῶν· ἡ δὲ ταραχὴ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ δηλοῦται καὶ ἐκ τῆς ὁμιλίας ἣν ἔλαβε τότε πρὸς τὸν Δημάρaton. Διότι προσκαλέσας τὸν πρῶν βασιλεῖα τῆς Σπάρτης, « Δημάρate, » τὸν εἶπεν, « εἶσαι ἀνὴρ ἀγαθός, καὶ πάντα ὅσα προεῖπας, ἀπέβησαν ἀληθῆ. Εἰπέ μοι λοιπὸν τῶρα ὅποιοι ὑπάρχουσιν ἀκόμη Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἂν ὅλοι ἦναι πολεμισταὶ τοιοῦτοι οἷοι οἱ ἐνταῦθα πεσόντες. » Ὁ δὲ « ὦ βασιλεῦ, » ἀπεκρίθη, « τὸ πλῆθος ὧν τῶν Λακεδαιμονίων εἶναι πολὺ, καὶ πολλοὶ εἶναι αἱ πόλεις αὐτῶν· ἐν μόνῃ τῇ Σπάρτῃ ὑπάρχουσιν 8000 ἄνδρες ὅμοιοι καθ' ὅλα τῶν ἐνταῦθα ἀγωνισαμένων· οἱ δὲ ἄλλοι Λακεδαιμόνιοι εἰσὶ μὲν τούτων ὑποδεέστεροι, ἀλλ' ὅμως καὶ οὗτοι ἄνδρες ἀγαθοί. » « Ἐξήγησέ με λοι-

πόν,» ὑπέλαβεν ὁ Ξέρξης, «διὰ τίνος ὀλιγώτερον δυσχεροῦς τρόπου δυνάμεθα νὰ ἐπικρατήσωμεν τοιούτων ἀνδρῶν.» Τότε ὁ Δημάρατος τὸν συνεβούλευσε, προεκπέμψας ἰσχυρὰν τοῦ στόλου αὐτοῦ μοῖραν, νὰ καταλάβῃ τὰ Κύθηρα καὶ ἐκείθεν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς μεσημβρινῆς παραλίας τῆς Λακωνικῆς, περισπῶν οὕτω τὴν προσοχὴν τῆς Σπάρτης καὶ διακωλύων αὐτὴν τοῦ νὰ συμπράξῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν κατὰ τῆς πεζικῆς δυνάμεως ἀγῶνα. Ἐνῷ ἂν ἅπασα τῶν Πελοποννησίων ἡ δύναμις καταλάβῃ τὸν στενὸν τῆς Κορίνθου ἰσθμὸν, ὁ μέγας βασιλεὺς θέλει ἀναγκασθῇ νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτόθι ἀγῶνας πολὺ δυσχερεστέρους τῶν ὅσους εἶδεν ἄχρι τοῦδε. Κατ' εὐτυχίαν, ἐπελθὼν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου Ἀχαιμένης ἐπολέμησε τὴν γνώμην τοῦ Δημαράτου, ἀξιώσας ὅτι ἡ περσικὴ δύναμις, ἥ τε κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, συνηνωμένη ἔμελλε, διὰ τῆς ὁμολογουμένης αὐτῆς ὑπεροχῆς, νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ πολὺ ἀσφαλέστερον· ὥστε ἐματαιώθη οὕτω ἡ συμβουλὴ ἐκείνη, ἥτις, ἂν ἐξετελεῖτο, ἤθελε πιθανώτατα ἐπιφέρει τὸν ὄλεθρον τῆς Ἑλλάδος.

Τούτων δὲ γινομένων ἐν Θερμοπύλαις, δὲν ἔμειναν ἐν τῷ μεταξὺ ἄπρακτοι οὐδὲ οἱ τὸν παρακείμενον πορθμὸν κατέχοντες στόλοι. Εἶδομεν ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶχον ἐπανελθεῖ ἐκ Χαλκίδος εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον, ἅμα πληροφορηθέντες τὴν μεγάλην φθορὰν ἣν ὑπέστη ὁ περσικὸς στόλος ὡς ἐκ τῆς τρικυμίας· ἀλλ' ἡ φθορὰ αὕτη δὲν ἦτο ὅση κατ' ἀρχὰς ὑπελήφθη, ὅθεν ὅτε οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ εἶδον τὰ τῶν πολεμίων πλοῖα εἰς τὰς Ἀφέτας πολυάριθμα εἰσέτι ὄντα καὶ ἀσυγκρίτῳ λόγῳ βεβαίως πλείονα τῶν ἑλληνικῶν, ἀπεφάσισαν αὐθις νὰ ὑποχωρήσωσιν ἀμαχητὶ εἰς τὰ ἔσω τῆς Ἑλλάδος. Οἱ κάτοικοι τῆς Εὐβοίας, μαθόντες τοῦτο, καθικέτευσαν τὸν Εὐρυβιάδην νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀναχώρησίν του ἐπὶ τινὰς τοῦλάχιστον ἡμέρας, μέχρις οὗ λάβωσι καιρὸν νὰ ἀσφαλίσωσι τὰς οἰκογενείας αὐτῶν καὶ τὴν περιουσίαν· ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἀναβολὴ ὑπελήφθη ἐπικίνδυνος, ὥστε ὁ ναύαρχος ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐκδώσῃ τὰς περὶ ὑποχωρήσεως διαταγὰς, ὅτε οἱ Εὐβοεῖς, οἵτινες, ὡς φαίνεται, ἐγίνωσκον τὴν τε ἀξίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Θεμιστοκλέους, ἔπεμψαν πρὸς αὐτὸν διὰ Πελάγοντος 30 τάλαντα ἥτοι 180,000 δραχμῶν, ἐπὶ τῷ ὄρφ τοῦ νὰ κατορθώσῃ νὰ μείνῃ ὁ στόλος καὶ νὰ ναυμαχήσῃ πρὸ τῆς Εὐβοίας. Ποτὲ πρότασις δὲν ἐγένετο προσφορώτερον τῆς προτάσεως ταύτης τῶν Εὐβοέων, διότι ἀνταπεκρίνετο εἰς ὅλας τὰς ἀγαθὰς, καὶ εἰς ὅλας

τὰς πονηρὰς τοῦ Θεμιστοκλέους προαιρέσεις. Τῶντι οὐδεὶς κάλλιον αὐτοῦ κατενόει ὅτι, ἂν ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἐγκατέλειπε τὸ Ἀρτεμίσιον, οἱ ἐν Θερμοπύλαις ἐκινδύνουν νὰ κυκλωθῶσιν ἀπὸ θαλάσσης καὶ ἀνετρέπειτο οὕτω ἅπαν τὸ ἀμυντικὸν τῶν Ἑλλήνων βούλευμα. Ἡ περὶ τούτου πεποιθήσις τοῦ ἥτο τοσαύτη ὥστε, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, εἴχεν ἀποφασίσει, καὶ ἂν ὅλοι ἀνεχώρουν, νὰ μείνῃ αὐτόθι μόνος μετὰ τῶν ἄττικῶν τριήρων, ἐπὶ δὲ τούτῳ εἶχε γράψῃ ἐν Ἀθήναις πρὸ ἡμερῶν νὰ τῷ σταλῶσι 50 περίπου ἔτι πλοῖα, τὰ ὅποια καὶ κατέφθασαν, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας. Καὶ ἐπειδὴ ἐξ ἀρχῆς, ἐκ τῶν 271 πλοίων, τὰ 147 ἀνῆκον εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἐπελθόντων ἔτι 53, ὁ Θεμιστοκλῆς ἠδύνατο, ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, νὰ προκινδυνεύσῃ αὐτόθι μετὰ 200 τριήρων. Ἐννοεῖται λοιπὸν μετὰ πόσης προθυμίας ἐδέχθη τὰς τῶν Εὐβοέων προτάσεις, δι' ὧν ἅμα μὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ τὴν ὁλοσχερεστέραν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀρχικοῦ αὐτοῦ βουλεύματος, ἅμα δὲ παρέιχετο αὐτῷ ἀφορμὴ ἀξιολόγου χρηματικῆς ὠφελείας· ὅθεν δούς ἐκ τῶν 30 ταλάντων 5 εἰς τὸν Εὐρυβιάδην, 3 εἰς τὸν Κορίνθιον Ἀδείμαντον καὶ ὀλίγα τινὰ εἰς ἄλλους ἡγεμόνας, ὡς ἐξ ἰδίων δῆθεν καταβαλλόμενα, κρατήσας δὲ δι' ἑαυτὸν ὅλα τὰ λοιπὰ, κατέπεισεν ἅπαντας νὰ διατηρήσωσι τὴν σπουδαιοτάτην ἐκείνην στρατηγικὴν θέσιν, καὶ ἐθεράπευσεν οὕτω τό τε κοινὸν καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον.

Ἄλλ' ἐνῷ οἱ Ἕλληνες μετὰ τοσούτου κόπου ἐπείθοντο νὰ μείνωσιν εἰς Ἀρτεμίσιον, οἱ εἰς Ἀφέτας ναυλοχοῦντες πολέμιοι τοσούτῳ ἀπεναντίας ἦσαν βέβαιοι περὶ τῆς νίκης, ὥστε ἐξέπεμψαν 200 πλοῖα, ἵνα περιπλεύσαντα τὴν Εὐβοίαν, εἰέλθωσιν ἀπὸ μεσημβρίας εἰς τὸν μεταξὺ τῆς νήσου ταύτης καὶ τῆς στερεᾶς πορθμὸν καὶ συλλάβωσιν οὕτω ἅπαντα τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα, ὅσα, διαφυγόντα ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἤθελον ζητήσει τὴν σωτηρίαν αὐτῶν διὰ τοῦ πορθμοῦ. Οἱ Ἕλληνες ἔμαθον μὲν τὴν ἀποστολὴν τῶν πλοίων τούτων, ἀλλ' ἀποφασίσαντες ἤδη νὰ ναυμαχῶσιν καὶ ἐνθαρρυνόμενοι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, θεωροῦντες δὲ τοὺς πολεμίους στερηθέντας ἔτι οὐ μικρὰς δυνάμεις, προῆλθον εἰς τὸ πέλαγος κατὰ τὸ δειλινὸν, παρέταξαν ἐν κύκλῳ τὰς τριήρεις, ἔχοντες πανταχόθεν τὰς μὲν πρύμνας πρὸς τὰ ἔσω, τὰς δὲ πρῶρας πρὸς τὰ ἔξω, καὶ προεκάλεσαν οὕτω τοὺς βαρβάρους εἰς μάχην. Οἱ δὲ ἀντεπεξῆλθον θαρρύντως ἐκ τοῦ παραχρῆμα καί, διὰ μεγαλτήρου κύκλου, περιέκλεισαν τοὺς ἡμετέρους, τοὺς ὁποίους οἱ Ἴωνες καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες οἱ ἀέκοντες μετὰ τοῦ Πέρσου στρατευό-

μενοι, ἐλεεινολόγουν ἤδη ὡς ἀπολωλότας. Ἀλλὰ τότε, δευτέρου δοθέντος σημείου, τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα ἐκωπηλάτησαν ἀπὸ τοῦ ἔσω κύκλου καὶ ἐπιπλεύσαντα ραγδαίως κατὰ τῶν πολεμίων ἐκυρίευσαν ἢ κατέστρεψαν τριάκοντα αὐτῶν νῆας. Ἡ ἀπροςδόκητος αὕτη τόλμη ἐξέπληξε κατ' ἀρχὰς τοὺς Πέρσας· συνελθόντες ὁμῶς μετ' ὀλίγον ἐξηκολούθησαν οὗτοι τὸν ἀγῶνα καὶ ἐπήγαγον οὐ μικρὰς εἰς τοὺς Ἕλληνας ζημίας, μέχρις οὗ, ἐπελθούσης τῆς νυκτός, διελύθησαν οἱ διαμαχόμενοι, καὶ ἐπανῆλθον ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, οἱ μὲν Πέρσαι εἰς Ἀφέτας, οἱ δὲ Ἕλληνες εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον.

Ταῦτα ἐγένοντο κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐν Θερμοπύλαις μάχης. Ἡ δ' ἐπελθοῦσα νύξ ἔμελλε νὰ ἐπιφέρει νέας ἀφορμὰς θάρρους εἰς τοὺς Ἕλληνας· διότι κατὰ τὴν νύκτα ταύτην φοβερὰ πάλιν ἐξερράγη καταιγίς· ὁ ἄνεμος ἔπνεεν εὐθὺ ἐπὶ τὰς Ἀφέτας, ὥστε ἐνῶ οἱ Ἕλληνες διετέλουν ἐν σκέπῃ αὐτοῦ, οἱ καταντικρὺ αὐτῶν ὁρμοῦντες πολέμοι ἔπαθον φθορὰν δεινὴν· τὸ δὲ χεῖριστον, τὰ παρὰ τὴν Εὐβοίαν παραπλέοντα 200 πλοῖα, καταληφθέντα ὑπὸ τῆς τρικυμίας ταύτης, κατεστράφησαν ἅπαντα εἰς τὰ λεγόμενα Κοῖλα τῆς Εὐβοίας, μεταξὺ Γεραιστοῦ καὶ Καφηρέως, τῆς ἄκρας ἣτις αἰείποτε ὑπῆρξεν ἐπικίνδυνος εἰς τοὺς ναυτιλλομένους, διὸ ὠνομάζετο ἐν τῷ μέσῳ αἰῶνι Εὐλοφάγος. Καὶ τὴν ἐπιούσαν προσῆλθον εἰς τοὺς Ἕλληνας αἱ 53 νέαι ἄττικαὶ τριήρεις, περὶ ὧν ἄνωτέρῳ ἐγένετο λόγος· ὅθεν οὗτοι, πολυειδῶς ἤδη ἐνθαρρυνθέντες, ἐπέπλευσαν μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας ταύτης, ἣτις ἦτο ἡ δευτέρα τοῦ ἐν Θερμοπύλαις ἀγῶνος, ἐπὶ τοὺς εἰς Ἀφέτας πολεμίους καὶ προσβαλόντες ἰδίως τὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἠγκυροβολημένα Κιλίκια πλοῖα, πολλὰ ἐξ αὐτῶν κατέστρεψαν· ἄλλ' ὁ λοιπὸς περσικὸς στόλος, ὁ πολλὰ κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα παθὼν, δὲν ἀντεπεξῆλθε τότε εἰς μάχην.

Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν, οἱ ναύαρχοι τῶν πολεμίων, μὴ ἀνεχόμενοι τὴν τοιαύτην ὕβριν, καὶ φοβούμενοι τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως, ἐξέπλευσαν, περὶ μεσημβρίαν, πανστρατιά, ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, παραταχθέντες ἐν εἰδὲι ἡμισελήνου· οἱ Ἕλληνες ἐδέχθησαν τὴν μάχην, ἀλλὰ δὲν ἀπεμακρύνθησαν πολὺ ἀπὸ τῆς παραλίας αὐτῶν, ἵνα μὴ κυκλωθῶσι, καὶ πρὸς τοῦτοίς ἵνα μὴ δύνανται οἱ Πέρσαι, διὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου, νὰ μεταχειρισθῶσι ὁλόκληρον αὐτῶν τὸν στόλον. Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε πεισματώδης καὶ ἐπήγαγε φθορὰν μεγάλην εἰς ἑκατέρους τοὺς ἀντιπάλους· ἐκ τῶν πολεμίων ἤρίστευσαν οἱ Αἰγύπτιοι, οἵτινες ἐκυρίευσαν πέντε ἑλληνίδας νῆας αὐτάνδρους, ἐκ δὲ τῶν Ἑλλήνων μάλιστα διέπρεψαν οἱ Ἀθη-

ναῖοι, οὔτινες, καθὼ προκινδυνεύσαντες, ἔπαθον καὶ τὴν πλείστην ζημίαν, διότι τὸ ἥμισυ τῶν πλοίων αὐτῶν ἦσαν δεινῶς βεβλαμμένα. Ὄθεν, διαλυθέντος τοῦ ἀγῶνος, ἤρχισαν πάλιν οἱ Ἕλληνες συλλογιζόμενοι ὅτι δὲν εἶναι πλέον ἀξιόμαχοι, ὅτε ὁ Ἀθηναῖος Ἀθρώνυχος, ὅστις μετὰ τοῦ πλοίου αὐτοῦ ἐστάθμευε περὶ Θερμοπύλας, ἵνα διατηρῇ τὴν μεταξὺ τοῦ στόλου καὶ τοῦ πορθμοῦ κοινωνίαν, ἐπελθὼν ἔφερε τὴν θλιβεράν ἀγγελίαν, ὅτι ὁ Ξέρξης ἐγένετο ἡδὴ κύριος τῶν πυλῶν, ὥστε μὴ ὑπαρχούσης πλέον ἀνάγκης νὰ μένῃ ὁ στόλος εἰς Ἀρτεμίσιον, ἀπεφασίσθη ἀμέσως ἡ ὑποχώρησις· οἱ Εὐβοεῖς ἔσπευσαν νὰ συμπληρώσωσι τὴν δύσωσιν παντὸς ὅ,τι ἡδύνατο νὰ διασωθῇ· καὶ τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα ἀναχωρήσαντα, διῆλθον διὰ τῆς Χαλκίδος καὶ δὲν ἐστάθησαν εἰμὴ εἰς Σαλαμῖνα· ἐπλεον δὲ Κορίνθιοι πρῶτοι, ὕστατοι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, ὧν ὁ ἡγεμὼν Θεμιστοκλῆς παρείπετο μετὰ τῶν ἄριστα πλεουσῶν νηῶν ἔσχατος αὐτὸς, φροντίζων νὰ ἐπιγράψῃ εἰς διαφόρους λίθους, ἐπὶ τῆς παραλίας κειμένους, προσκλήσεις πρὸς τοὺς μετὰ τοῦ Ξέρξου συστρατευομένους Ἴωνας, δι' ὧν ἐξώρκιζεν αὐτοὺς νὰ μὴ καταπολεμῶσι τοὺς πατέρας αὐτῶν, ἀλλὰ νὰ ἐγκαταλείψωσι τοὺς Πέρσας, εἰδεμὴ τούλάχιστον νὰ ἀπέχωσιν ὅσον ἔνεστι τοῦ ἀγῶνος. Ἐγραψε δὲ ταῦτα ὁ Θεμιστοκλῆς, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θέλει ἀποσπᾶσαι τινὰς τῶν Ἰώνων ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ, ἂν ὄχι ἄλλο, παραγάγῃ δυσπιστίαν πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐλαττώσῃ οὕτω τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν.

Οἱ εἰς Ἀφέτας Πέρσαι ἔλαβον ἀμέσως τὴν ἀγγελίαν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου· καὶ τὴν ἐπιούσαν, ἐπιπλεύσαντες εἰς τὴν Εὐβοίαν, ἐγένοντο κύριοι τῆς Ἰσθμιαίας καὶ τῆς πέριξ χώρας· ἐντεῦθεν δὲ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν μετέβησαν, δι' ἀδείας τοῦ Ξέρξου, εἰς Θερμοπύλας, ἵνα ἰδῶσι τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ τοὺς πεσόντας. Ὁ μέγας βασιλεὺς ἐφρόντισε νὰ θάψῃ τὸ πλεῖστον τῶν νεκρῶν αὐτοῦ, εἰς 20, 000 συμποσομένων, μὴ καταλιπὼν εἰμὴ 1000 πτώματα, ἐνῶ ἐπιδεικτικῶς ἐσώρευσεν τοὺς 4000 Ἕλληνας νεκρούς. Ὅτι τόσοι ἦσαν οἱ ἐκατέρωθεν πεσόντες, μαρτυρεῖ ῥητῶς ὁ Ἡρόδοτος, καὶ εἶναι πιθανώτατον· ἡ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἀριθμὸς παρεδόθη εἰς τοὺς μεταγενεστέρους καὶ διὰ τοῦ ἐπιγράμματος ὅπερ βραδύτερον ἐχαράχθη ἐν Θερμοπύλαις, ἐκ διαταγῆς τῶν Ἀμφικτυόνων.

Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τριηκοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

Ἄλλ' ὁμολογοῦμεν ὅτι ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ μαρτυρία τοῦ Ἡροδότου, ἠθέλομεν δυσπιστῆσαι ὅπως οὖν πρὸς τὸ ἐπίγραμμα, τὸ ὁποῖον, μὴ ἀναφέρον εἰμὴ Πελοποννησίους, προδήλως διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν· ἐπὶ τέλους ἐκ Πελοποννήσου δὲν ἔμειναν εἰμὴ οἱ Σπαρτιαῖται καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς εἰλωτες, τὸ δὲ πλεῖστον τῶν ὁπλιτῶν ἀπετέλεσαν οἱ γενναῖοι Θεσπιεῖς, ἂν καὶ ἄφ' ἐτέρου δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι τὸ ἡρωϊκὸν τοῦτο ἔργον ὠφείλετο κυρίως εἰς τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν πειθαρχίαν τῶν παίδων ἐκείνων τῆς περὶ τὸν Εὐρώταν πόλεως καὶ εἰς τὴν μεγαλοφροσύνην τοῦ βασιλέως αὐτῶν Λεωνίδου. Ὅθεν, ἂν ἄδικον ὑπῆρξε τὸ προαναφερθὲν ἐπίγραμμα, δικαίως ἐπεγράφη παρ' αὐτῷ ἰδίᾳ πρὸς τιμὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἕτερον τόδε·

Ὡ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
 κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

Καὶ δικαίως ὡσαύτως, ἐπὶ τοῦ ἐντὸς τῶν πυλῶν λόφου, ἐφ' οὗ συνεπληρώθη ἡ ἀείμνηστος αὕτη θυσία, ἡγέρθη, εἰς τιμὴν τοῦ Λεωνίδου, λέων λίθινος, φέρων ἐπίγραμμα, ποιηθὲν πιθανώτατα ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου. Τοῦλάχιστον ὁ δαιμόνιος οὗτος ποιητὴς ἔγραψεν ὑπὲρ τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων ἐγκώμιον, οὗ σώζεται ἔτι ἡ ἀκόλουθος λαμπρὰ περικοπή·

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
 εὐκλεῆς μὲν ἡ τύχη, καλὸς δ' ὁ πότμος,
 βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόων δὲ μνάστις, ὁ δ' οἶκτος ἔπαινος·
 ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς
 οὔθ' ὁ πανδομάτωρ ἀμαυρῶσει χρόνος.
 Ἄνδρῶν δ' ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν
 Ἑλλάδος εἶλετο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Λεωνίδα
 ὁ Σπάρτης βασιλεὺς, ἀρετῆς μέγαν λελοιπῶς
 κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

Ὁ δ' αὐτὸς Σιμωνίδης, παρεκτὸς ἄλλων πολλῶν καὶ καλῶν ἐπιγραμμάτων, ἀπεμνημόνευσε καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ μάντεως Μεγιστίου, ὅστις, καὶ τοι κάλλιστα προειδὼς τὸν ἐπερχόμενον θάνατον, δὲν ἠθέλησε νὰ φύγῃ ἐγκαταλείπων τοὺς ἡγεμόνας τῆς Σπάρτης·

Μνήμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία, ὃν ποτε Μῆδοι
 Σπερχεῖον ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
 μάντιος, ὅς τότε Κῆρας ἐπερχομένας σαφὰ εἰδὼς
 οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

Ἡρώες μακαριστοὶ οἱ ἀξιοθέντες τοιούτων ὑμνωδῶν, καὶ ὑμνωδοὶ μακαριστότεροι οἱ ἀξιοθέντες νὰ ἐγκωμιάσωσι τοιούτους ἥρωας!

Ἀλλὰ τὰ θριαμβικὰ ἐκεῖνα ἐπιγράμματα δὲν ἐπετέθησαν, τὰ ἡγερωχα ἐκεῖνα μνημεῖα δὲν ἡγέρθησαν εἰμὴ βραδύτερον, ὅτε ἡ Ἑλλὰς ἀπέβαλε τοὺς ἐπιδραμόντας βαρβάρους. Ἦδη δὲ, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ξέρξου ἐκπόρθησιν τῶν Θερμοπυλῶν, μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀρτεμισίου ὑποχώρησιν τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου, ἕτερα ἐπεκράτησαν αἰσθήματα, αἰσθήματα ἀθυμίας καὶ ἀπογνώσεως. Καὶ εὐλόγως τῇ ἀληθείᾳ. Ὁ Ξέρξης, ὑπερاناπληρώσας τὴν ζημίαν ἣν ὑπέστη, διὰ τῶν συνταχθέντων μετ' αὐτοῦ Μαλιέων, Λοκρῶν, Δωριέων καὶ ἀπάντων τῶν Βοιωτῶν (πλὴν Θεσπιέων καὶ Πλαταιέων), προήλαυε, μετὰ τῶν ἀναριθμήτων αὐτοῦ ὄχλων, εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἑλλάδος· ὁ στόλος αὐτοῦ, προσλαβὼν ὁμοίως νέας τινὰς ἐπικουρίας, ἀπὸ τε τῆς Καρύστου καὶ τινων κυκλάδων, προσήγγιζεν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀττικῆς, ἂν ὅχι ὅσος ἦτο πρὸ τῶν τρικυμιῶν τὰς ὁποίας ἔπαθε καὶ πρὸ τῶν περὶ Ἀρτεμισιον μαχῶν, ἀλλ' ὅμως πάντοτε ἀσυγκρίτῳ τοῦ ἑλληνικοῦ καθυπέρτερος. Οἱ ἀσύγγνωστοι διὰ τὴν νωθρότητα αὐτῶν Σπαρτιᾶται καὶ οἱ ὑπ' αὐτοὺς τεταγμένοι Πελοποννήσιοι, ἐξέπεμψαν μὲν ἤδη, ἅμα μαθόντες τὸν θάνατον τοῦ Λεωνίδου, ἄπασαν αὐτῶν τὴν δύναμιν, ὑπὸ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Κλεόμβροτον, τὸν ἐπίτροπον τοῦ Πλειστάρχου, ἀνηλίκου υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Λεωνίδου, ἀλλὰ καιρὸς δὲν ἦτο πλέον νὰ παραταχῶσιν εἰς Βοιωτίαν, ἵνα προπολεμήσωσιν ὑπὲρ τῆς Ἀττικῆς, ὅπως εἶχον ὑποσχεθῇ εἰς τοὺς Ἀθηναίους· ὅθεν περιωρίσθησαν εἰς τὴν ταχίστην καὶ ἀσφαλεστάτην ὁχύρωσιν τοῦ ἰσμοῦ τῆς Κορίνθου, παραδίδοντες οὕτω ἔρμαιον εἰς τοὺς βαρβάρους οὐ μόνον τὴν Ἀττικὴν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ Μέγαρα· ὁ δὲ στόλος διετάχθη νὰ συγκεντρωθῇ εἰς Τροιζῆνα, ἀφιεμένης οὕτω καὶ τῆς θαλάσσης ἀπάσης εἰς τὴν διάκρισιν τῶν πολεμίων, μέχρι τῆς Πελοποννήσου· μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας, ὁ Εὐρυβιάδης, παρακαλούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐπέισθη νὰ μείνῃ προσωρινῶς, ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, εἰς Σαλαμῖνα, ἵνα δώσῃ εἰς τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς καιρὸν νὰ ἀνασώσωσι τοῦλάχιστον τὰς οἰκογενεῖας των.

Φοβερὰ τῶνόντι ἦτο μάλιστα ἡ τῶν Ἀθηναίων τούτων τύχη· διότι ἐνῷ πλειότερας παντὸς ἄλλου εἶχον καταβάλλει ἄχρι τοῦδε θυσίας ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγῶνος, ἐνῷ ἐπιβαίνοντες εἰς τὰ πλοῖα κατὰ συμβουλήν τοῦ Θεμιστοκλέους, εἶχον λάβει ὑπόσχεσιν ῥητὴν ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι θέλουσιν ὑπερμαχήσει διὰ ξηρᾶς ὑπὲρ τῆς χώρας αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως, ἔβλεπον ἤδη ἀπάσας τὰς προδοκίας ταύτας ψευθεῖσας καὶ ἑαυ-

τοὺς ἡναγκασμένους νὰ πκραδῶσῃ μὲν εἰς τὸν ἐχθρὸν τὰς ἐστίας αὐτῶν καὶ περιουσίας, νὰ φέρωσι δὲ εἰς τὰ ξένα τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα. Καὶ ὅμως τοσαύτη ἦτο τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἡ μεγαλοφροσύνη, ὥστε κατὰ τὴν ἀποφράδα ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ οἱ περὶ τὸ Ἀρτεμίσιον συναγωνιστὰι αὐτοῦ, ἀποθάντες εἰς Φάληρον, εἰσῆλθον κατηφεῖς καὶ τεθλιμμένοι εἰς Ἀθήνας, οὐδεμία κατὰ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ἠκούσθη φωνὴ μεψιμοιρίας, οὐδεμία μετανοίας ἐνδειξίς, οὐδεμία περὶ συνθηκολογήσεως πρὸς τὸν ἐχθρὸν προτάσις, ἀλλὰ, αὐστηρῶς πειθαρχοῦντες καὶ ὁμονοοῦντες θαυμασίως, διετέλεσαν πράττοντες ὁμοθυμαδὸν πᾶν ὅ,τι ἀπητεῖτο, κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην ὥραν, πρὸς τε τὴν κοινὴν καὶ τὴν ἰδίαν σωτηρίαν. Οἱ ἄρχοντες καὶ ἡ ἐκκλησίη τοῦ δήμου ἐξέδωκαν ἐν τῷ ᾧμα διακλήρουν, δι' ἧς ἕκαστος Ἀθηναῖος προσεκλήθη νὰ φέρῃ ἐκτὸς τῆς χώρας, ὅπως ἀσφαλέστερον, τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ. Καὶ ἤρχισεν ἀμέτῳς ἡ τραγικὴ ἐκείνη ἀποδημία τῶν γυναικῶν, τῶν πιδῶν, τῶν γερόντων, ἦτις ἔμελλε τοσάκις νὰ ἐπαναληφθῇ κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμῶν ἐπανάστασιν ἄλλων σωζομένων εἰς Τροιζῆνα, ἄλλων εἰς Αἴγιναν, ἄλλων μέχρι Σαλαμῖνος μόνον ἀπερχομένων, καὶ ἐνὶ λόγῳ ἀπάσης τῆς πόλεως ἐκπλεούσης, ὡς λέγει ζωγραφικώτατα ὁ Πλούταρχος. Ἡ χώρα ἐκενώθη τοσοῦτον ὥστε ὁ στρατὸς τοῦ Ξέρξου, ὁ ἐπελθὼν μετὰ τινας ἡμέρας, δὲν εὔρε νὰ αἰχμαλωτεύσῃ ἐν ὅλοις εἰμὴ 500 ἀνθρώπους· οἱ δ' ἄνδρες ἅπαντες ἔσπευδον νὰ ἐπιβῶσιν εἰς τὰ πλοῖα καὶ ἐπειδὴ ὑπῆρχε χρεῖα χρημάτων, ἵνα δοθῇ βοήθειά τις εἰς τοὺς ἀπορωτέρους τῶν ἀποδημούντων καὶ πρὸ πάντων ἵνα καταρτισθῇ ὁ στόλος, τὸ δὲ δημόσιον ταμεῖον δὲν εἶχεν ὀβολόν, ὁ ἄρειος πάγος, ὅστις τότε συνεκροτεῖτο ἔτι ἐκ τῶν πλουσιωτέρων πολιτῶν, κατάρθωσε διὰ τε δημοσίων διαταξέων καὶ δι' ἰδίων εἰσφορῶν, νὰ συλλέξῃ ποσότητα ἱκανὴν ὥστε νὰ δοθῶσιν ἐκάστῳ τῶν στρατευομένων ὀκτὼ δραχμαί. Μάλιστα δὲ ἀξιοζήλωτος ὑπῆρξεν ἡ ὁμοφροσύνη καὶ προθυμία μεθ' ἧς πάντες οἱ μάχιμοι ἄνδρες, φίλοι καὶ ἐχθροί, ἀντιπολιτευόμενοι καὶ συμπολιτευόμενοι, ὥρμησαν ἐπὶ τὰς τριήρεις. Ὁ δῆμος, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐξέδοτο ψήφισμα, δι' οὗ ἀνεκαλοῦντο πάντες οἱ δι' ὁστρακισμοῦ προσωρινῶς ἐξωρισμένοι πολῖται, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ῥητῶς περιελήθη ὁ Ἀριστείδης. Καὶ ἐνῶ ὁ Θεμιστοκλῆς προέτεινεν οὕτω τὴν δεξιὰν εἰς τὸν μέγαν αὐτοῦ ἀντίπαλον, συγκατέβαινον εἰς τὸν Πειραιᾶ ὁ τε Ξάνθιππος, ὁ κατήγορος τοῦ Μιλτιάδου, ὁ τε Κίμων, ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τούτου τῆς ἐν Μα-

ἐκπεπληρωμένον σχεδόν. Τέσσαρες μῆνες εἶχον παρέλθει ἀφ' ἧς ἐξεκίνησεν ἀπὸ τῆς Ἀσίας, καὶ ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ οἱ Ἕλληνες, οἵτινες, πρὸ εἰκοσαετίας, εἶχον πράξει τὸ λάθος νὰ μὴ ὑποστηρίξωσιν ἀποχρώντως τὴν ἰωνικὴν ἐπανάστασιν καὶ εἶχον ὑποχωρήσει ἐξ Ἀσίας εἰς Εὐρώπην, ἐξηκολούθησαν ὑποχωροῦντες ἀκαταπαύστως, ἐκ τῶν Τεμπῶν εἰς τὰς Θερμοπύλας καὶ ἐκ τῶν Θερμοπυλῶν εἰς τὸν ἰσθμὸν. Ὁ Ξέρξης ἦτο κύριος ἀπάσης τῆς ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τῆς Πελοποννήσου Ἑλλάδος, καὶ ἀπάσης τῆς ἀπὸ τοῦ Ἑλληνισπόντου μέχρι τῆς Σαλαμῖνος θαλάσσης· ἦτο ἰδίως κύριος τῆς αὐθάδους πόλεως, ἥτις πρὸ δεκαετίας ἔτρεψε τὰ περσικὰ στίφη ἐν Μαραθῶνι· οἱ προστατευόμενοι αὐτοῦ Πεισιστρατίδαι καὶ οἱ μετὰ τούτων συντασσόμενοι ὀλίγοι Ἀθηναῖοι φυγάδες ἀναβάντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν, προσήνεγκον αὐτοῖσι θυσίαν καὶ ἐνόμισαν ὅτι ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ ὃν ματαίως εἶχεν ἐπιδιώξει ὁ Ἰππίας, ὅτι ἀνέκτησαν τὴν πᾶτριον τυραννίδα, ὁ δὲ Ξέρξης ἔσπευσε νὰ πέμψῃ εἰς Σοῦσα ταχυδρόμον ἵνα ἀναγγείλῃ τὸ κατόρθωμα αὐτοῦ καὶ διαλύσῃ τοὺς φόβους τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀρταβάνου. Τὰ πράγματα εἶχον τῶντι οὕτω, καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως ὁ ὀριστικὸς τῶν Περσῶν θρίαμβος ἐφαίνετο ἀναμφισβήτητος. Ἀλλὰ ἀκριβεστέρα τῶν περιστάσεων ἐξέτασις ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ σπουδαίας περὶ τούτου ἀμφιβολίας. Κατὰ ξηρὰν οἱ πολέμιοι, οἵτινες μετὰ κόπου ἐξεπόρθησαν τὰς Θερμοπύλας, ἀγωνιζόμενοι πρὸς 4000 μόνον Ἕλληνας, προέκειτο ἤδη νὰ ἀπαντήσωσιν εἰς τὸν ἰσθμὸν ὀχυρώματα ἀσφαλῆ ὑπὸ πολλῶν μυριάδων Πελοποννησίων ὑπερασπιζόμενα. Καὶ ἐν Θερμοπύλαις μὲν οἱ Ἕλληνες δὲν κατεβλήθησαν ἐπὶ τέλους εἰμῇ διότι ἐκυκλώθησαν διὰ πλλαγίας τινὸς ὁδοῦ· ἐν δὲ τῷ ἰσθμῷ κύκλωσις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ εἰμῇ ἀπὸ θαλάσσης, διὰ νὰ γίνῃ δὲ ἡ ἀπὸ θαλάσσης κύκλωσις ἔπρεπε νὰ κατατροπωθῇ ὁ ἑλληνικὸς στόλος· ἀλλ' ὁ ἑλληνικὸς στόλος ὅχι μόνον δὲν εἶχε νικηθῇ περὶ Ἀρτεμίσιον, ἀλλὰ καὶ ἀξιολόγους ἔκτοτε προσέλαβεν ἐπικουρίας· ὅθεν δὲν ἦτο παντάπασι βέβαιον ὅτι θέλει ἤδη ὑποκύψει εἰς τὸν περσικόν, ὅστις ἦτο μὲν πάντοτε ἀσυγκρίτως λόγῳ πολυπληθέστερος, εἶχεν ὅμως πάθει πολλὰς ζημίας ἀπὸ τε τρικυμιῶν καὶ ἀπὸ τῶν ναυμαχιῶν. Πρὸς τούτοις, ἡ ἐν Δελφοῖς οἰκτρὰ ἀποτυχία τῶν Περσῶν ἐμαρτύρει ὅποσον δυσχερὴς ἦτο, διὰ τὸ ὀρεῖνόν τῆς χώρας, ἡ ἐκπόρθησις τῆς ἐνδοτέρας Ἑλλάδος. Τὸ δὲ δεινότερον, ὁ ἀπειράριθμος ἐκεῖνος ὄχλος ἔττειρετο ἤδη τροφῶν· αἱ ἐν Θράκῃ καὶ ἐν Μακεδονίᾳ ἀποθῆκαι εἶχον ἐξαντληθῇ, ἡ δὲ ἀνατολικὴ στερεὰ Ἑλλὰς, ἐρημωθείσα

πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ λεηλατηθεῖσα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συντηρήσῃ ἐπὶ πολὺ τοσοῦτους ἐπὶ ἡλυδας.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα περὶ τὰ μέσα τοῦ σепτεμβρίου μηνὸς τοῦ 480 ἔτους. Ὁ περσικὸς στρατὸς κατεῖχεν ἅπασαν τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, τὸ δὲ κράτιστον αὐτοῦ μέρος ἦτο συμπεπυκνωμένον εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ εἰς τὸ περὶ Ἐλευσίνα πεδίον, ἔτοιμον νὰ ὀρμήσῃ διὰ τῶν Μεγάρων πρὸς τὸν ἰσθμόν. Ὁ περσικὸς στόλος ἐστάθμευεν εἰς τὴν μεσημβρινὴν παραλίαν τῆς Ἀττικῆς, ἔχων τὸ στρατηγεῖον αὐτοῦ ἐν Φαλήρῳ. Ὁ πεζικὸς ἑλληνικὸς στρατὸς ἦτο παρατεταγμένος ὅπισθεν τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ ἰσθοῦ, ὁ δὲ στόλος ὁ ἑλληνικὸς ἦτο συμπεπυκνωμένος περὶ τὴν πόλιν τῆς Σαλαμῖνος, δηλαδὴ ὅχι εἰς τὴν σημερινὴν κώμην τῆς Σαλαμῖνος, τὴν κοινῶς λεγομένην Κούλουρην, ἀλλ' εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν, ὅπου, καταντικρὺ τῆς ἀττικῆς παραλίας, κεῖνται τὰ λεγόμενα Ἀμπελάκια. Ἡ ἐκκένωσις τῆς Ἀττικῆς εἶχεν ἤδη συμπληρωθῇ καὶ τὰ πλοῖα τῶν Ἀθηναίων εἶχον προσέλθει εἰς Σαλαμῖνα καὶ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ λοιποῦ στόλου, ὥστε ὁ Εὐρυβιάδης συνεκάλεσε τοὺς ἡγεμόνας ἵνα βουλευθῇ περὶ τοῦ πρακτέου. Οἱ πλείστοι ἐφρόνουν ὅτι ὁ στόλος ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν ἰσθμόν, διότι, ἂν ἀγωνισθέντες ἐν τῷ μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Ἀττικῆς πορθμῷ ἡττῶντο, ἤθελον ἀποκλεισθῇ εἰς τὴν νῆσον ἐκείνην, ἐνῶ περὶ τὸν ἰσθμόν, εἰς Κεγχρεάς, ὅχι μόνον δὲν ἔτρεχον τὸν κίνδυνον τοῦτον τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἀλλὰ εἶχον καὶ τὸ μέγα πλεονέκτημα τοῦ νὰ ὑποδοχθῶνται ὑπὸ τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς συζητήσεως ταύτης, εἶδον οἱ ἐν Σαλαμῖνι τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν πυρπολουμένην, καὶ ὑπὸ τοιούτου κατελήφθησαν φόβου, ὥστε τινὲς τῶν στρατηγῶν, ἐνῶ οὐδεμία ἔτι εἶχε γίνεαι ἀπόφασις, ἐξελθόντες κατεσπευσμένως ἐκ τοῦ συμβουλίου, παρήγγειλαν τὰ πλοῖα αὐτῶν νὰ ἐτοιμασθῶσιν ἵνα διὰ νυκτὸς ἀποπλεύσωσι. Καὶ οἱ μέιναντες δὲ ἐν τῷ συμβουλίῳ στρατηγοὶ ἀπεφάσισαν, κατὰ πλειονοψηφίαν, νὰ παρασκευάσωσι τὰ πάντα ἵνα τὴν ἐπιούσαν τὸ πρωῒ ὑποχωρήσωσι. Μειονοψηφούντες ἦσαν οἱ ἡγεμόνες τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Αἰγίνης καὶ τῶν Μεγάρων, πρὸ πάντων ὁ Θεμιστοκλῆς. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐνόμιζεν ὀλεθρίαν τὴν ὑποχώρησιν· ὅθεν ἐπανῆλθε τεθορυβημένος εἰς τὸ πλοῖον αὐτοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον, νυκτὸς ἤδη οὔσης, εἴτε οἰκοθεν, εἴτε, ὡς λέγει Ἡρόδοτος, κατὰ προτροπὴν συνετοῦ τινος Ἀθηναίου, Μνησιφίλου καλουμένου, ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ νὰ μεταπείσῃ τὸν Εὐ-

ρυβιάδην. Διέταξε λοιπὸν νὰ μεταφέρωσιν αὐτὸν πρὸς τὴν ναυαρχίδα, καὶ πλησιάσας ἔκραξε πρὸς τὸν ναύαρχον ὅτι ἔχει νὰ τὸν ὁμιλήσῃ περὶ κοινοῦ πράγματος· ὁ δὲ παρήγγειλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ πλοῖον καὶ τότε ὁ Θεμιστοκλῆς παρετήρησεν εἰς τὸν Εὐρυβιάδην, ὅτι ἂν ἀναχωρήσωσιν ἐκ Σαλαμῖνος, δὲν θέλουσι πλέον ναυμαχήσει περὶ τῆς ὅλης πατρίδος, περὶ τῆς ὅλης Ἑλλάδος· διότι αἱ μοῖραι ἐκάστης πόλεως θέλουσι τραπῇ εἰς τὰ ἴδια, οὐδὲ ὑπάρχει ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ ἐμποδίσῃ τὸν στόλον τοῦ νὰ διασκεδασθῇ, καὶ ἡ Ἑλλὰς θέλει οὕτω ἀπολεσθῇ διὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἀβουλίαν. Προσέθηκε δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ δι' ὧν κατέπεισε τὸν Εὐρυβιάδην νὰ συγκαλέσῃ πάλιν τὸ συμβούλιον, ἔτι διὰ νυκτός. Συνελθόντων δὲ τῶν στρατηγῶν, καὶ πρὶν εἰσέτι ὁ Εὐρυβιάδης ἐκθέσῃ τὸν λόγον δι' ὃν συνήγαγεν αὐτούς, ὁ Θεμιστοκλῆς, ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ του, ἤρχισεν ἐκδηλῶν εἰς ἕκαστον ἡγεμόνα ἰδίᾳ τοὺς φόβους αὐτοῦ καὶ τὰς ἀνησυχίας διὰ τὴν προκειμένην ἐγκατάλειψιν τῆς Σαλαμῖνος· διὸ ἐρεθισθεὶς ὁ Κόρινθος στρατηγὸς Ἀδείμαντος, ὅστις ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐπόθει τὴν εἰς Κόρινθον ὑποχώρησιν, «ὦ Θεμιστόκλεις, ἀνέκραξεν, εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, οἱ ἐξανιστάμενοι προτοῦ δοθῇ τὸ σύνθημα, ῥαπίζονται.» ὁ δὲ, ἡπίως ἐπὶ τοῦ παρόντος φέρων τὴν αὐθάδη ταύτην ἀποστροφὴν, «ναὶ, ἀπήντησεν, ἀλλὰ οἱ μετὰ τὸ σύνθημα ὑστερίζοντες, δὲν στεφανοῦνται.» Ὁ Πλούταρχος, ἐν τῷ βίῳ τοῦ Θεμιστοκλέους, λέγει τὸν διάλογον τοῦτον γενόμενον οὐχὶ μεταξὺ Ἀδείμαντος καὶ Θεμιστοκλέους, ἀλλὰ μεταξὺ Εὐρυβιάδου καὶ Θεμιστοκλέους, καὶ ἐπιφέρει ὅτι μετὰ τὴν ἀπόκρισιν τούτου, ἐπαραμένον τοῦ πρώτου τὴν βακτηρίαν ὡς πατάζοντος, ὁ Θεμιστοκλῆς ἀνέστειλεν αὐτὸν εἰπὼν «πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ.» Ἄλλ' ὁ Ἡρόδοτος εἶναι πάλιν ἀξιопιστότερος τοῦ Πλουτάρχου, ὃχι μόνον διότι, ὡς πλησιέστατος εἰς τὰ πράγματα καὶ τὰ πρόσωπα, ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ αὐτὰ ἀσφαλέστερον, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ὀλιγώτερον τραγικὴ ἐκθεσίς του, εἶναι καθ' ἑαυτὴν πιθανωτέρα. Τῷόντι ἀφ' ὅλων τῶν περιστάσεων τῆς συζητήσεως ταύτης ἐξαγεται, ὅτι ὁ Εὐρυβιάδης οὐδεμίαν εἶχεν ἀφορμὴν προσωπικῆς δυσανεσκειᾶς κατὰ τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ ἐξεναντίας μαλιστα ἐφαίνετο μᾶλλον πάντοτε ἀποκλίνων πρὸς τὴν γνώμην αὐτοῦ. Ὅθεν ἀναγκάζομεθα, ἂν καὶ μὲ λύπην μας, νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὸ πολυθρύλητον ἐκεῖνο «πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ,» δὲν ἐρρέθη πιθανώτατα ποτὲ ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους· καὶ ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν ἀφήγησιν ἡμῶν, ἀκολουθοῦτες κατὰ γράμμα τὸν πατέρα τῆς ἱστορίας.

Μετὰ τὴν προεισαγωγικὴν μεταξὺ Ἀδερμάντου καὶ Θεμιστοκλέους διένεξιν, ὁ Εὐρυβιάδης ὑπέβαλεν εἰς τὴν σύνοδον ὅτι, ἐπειδὴ παρήχθησαν ἀμφιβολίαι ἂν ἔχῃ ὀρθῶς ἢ πρὸ ὀλίγου γενομένη ἀπόφασις, συνεκάλεσε τοὺς στρατηγούς, ἵνα σκεφθῶσι πάλιν περὶ τοῦ πρακτέου. Δοθέντος δὲ τοῦ λόγου εἰς τὸν Θεμιστοκλέα, οὗτος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ναύαρχον, δὲν ἐπενέλαβε μὲν ὅσα εἶχεν ἰδίᾳ εἰπεῖ πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς βεβαίας λειποταξίας τῶν διαφόρων μισθῶν τοῦ στόλου, ἀμα ὑποχωρήσωσιν ἐκ Σαλαμῖνος, « παρουντων γὰρ συμμάχων οὐκ ἔφερέ οἱ κόσμον οὐδένα κατηγορεῖν, » ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ἂν ἀναξυζῶσι πρὸς τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας, θέλουσι νευμαχήσει ἐν πελάγει ἀναπεπταμένῳ, τὸ ὅποιον δὲν συμφέρι παντάπασιν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἔχοντας πλοῖα βαρύτερα καὶ ὀλιγώτερα τῶν πολεμίων, ἐνῷ ἀγωνιζόμενοι ἐν τῷ στενῷ πορθμῷ τῆς Σαλαμῖνος ἔχουσι πλείστας πιθανότητας νίκης· ὅτι νικήσαντες ἐν Σαλαμῖνι, σώζουσι τὴν Πελοπόννησον οὐδὲν ἥττον ἢ ἐὰν νικήσωσι περὶ τὸν ἰσθμὸν, ἐνῷ ὑποχωροῦντες ἤδη δὲν θέλουσι κατορθώσει ἄλλο εἰμὴ νὰ σύρωσι κατόπιν αὐτῶν τοὺς Πέρσας εἰς τὴν χερσόνησον· ὅτι πρὸς τοῦτοις θέλουσι παραδώσει εἰς τοὺς πολεμίους τὴν Αἴγινα, τὰ Μέγαρα καὶ αὐτὴν τὴν Σαλαμῖνα, ὅπου κατέφυγον πολλαὶ Ἀθηναίων οἰκογένειαι καὶ ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι θέλουσιν ἀγωνισθῇ μετὰ πλείστου ζήλου διότι ὁ χρηστὸς προανήγγειλεν αὐτοῖς ἐνταῦθα νίκην. Ἀλλ' ἐνῷ ὁ Θεμιστοκλῆς ἀνέπτυσσε ταῦτα πάντα, καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἤρχιζον νὰ προξενῶσιν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παρισταμένους, ὁ Ἀδερμάντος, παροξυνθεὶς πάλιν διὰ τοῦτο καὶ θέλων νὰ ἀνατρέψῃ τὴν συζήτησιν· « Σιώπα, Θεμιστόκλεις, ἀνέκραξε πάλιν, διότι δὲν ἐκπροσωπεῖς ἐνταῦθα ἐλευθέραν Ἑλληνίδα πόλιν μὴ λησμονῆς ὅτι αἱ Ἀθῆναι κατέχονται ὑπὸ πολεμίων καὶ ὅτι ἄνθρωπος ἄπατρις δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ δικαίωμα ψήφου ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦτω. » Ἡ ἀγενὴς αὕτη βλασφημία κατέστησε τὸν Θεμιστοκλέα ἔξω φρενῶν. Ὁ μέγας οὗτος στρατηγός, ὅστις μετὰ τῶν Μεγαρέων καὶ τῶν Αἰγινήτων, εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τὰ δύο τρίτα τῆς ἑλληνικῆς δυνάμεως καὶ εἶχε τὴν συνείδησιν ὅτι κρατεῖ εἰς τὴν παλάμην αὐτοῦ τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἠδυνήθη ἤδη νὰ κρατήσῃ τὴν περιφρόνησίν του πρὸς τὸν ἀναιδῆ ἐκεῖνον ἄνθρωπον τὸν τολμήσαντα ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ δικαίωμα αὐτοῦ· καὶ ἀφοῦ ἀνηλεῶς ἐξύβρισεν αὐτόν τε καὶ τοὺς Κορινθίους, προσέθηκε τρέμων ὑπὸ ὀργῆς, ὅτι ἐνόσφ οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουσι διακοσίας ναῦς πεπληρωμένας, δύνανται νὰ ἀποκτήσωσι πόλιν καὶ χώραν πολὺ μείζονας τῆς τῶν

Κορινθίων. Δοὺς δὲ τὸ μᾶθημα τοῦτο εἰς τὸν Ἀδείμαντον, ἐστράφη αὐθις πρὸς τὸν πρόεδρον Εὐρυβιάδην καὶ εἶπεν αὐτῷ, βαθέως συγκεκινημένος· « Εὐρυβιάδη, ἐὰν μείνης ἐνταῦθα καὶ ἀγωνισθῇς ὡς ἀνὴρ ἀγαθός, τῶζονται τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, ἀνατρέψεις τὴν Ἑλλάδα. Ἡ τύχη τοῦ παρόντος πολέμου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τούτου τοῦ στόλου. Πείσου λοιπὸν εἰς τοὺς λόγους μου, διότι ἄλλως, τὸ καθ' ἡμᾶς, παραλαβόντες τὰς οἰκογενείας ἡμῶν, θέλομεν ἀποπλεύσει εἰς Σῆριν τὴν ἐν Ἰταλίᾳ, ἣτις ἔκπαλαι ἀνῆκεν εἰς ἡμᾶς καὶ, κατὰ χρησμόν τινα, πρέπει νὰ κτισθῇ ποτε ὑφ' ἡμῶν. Ὑμεῖς δὲ στερηθέντες συμμάχων τοιούτων, θέλετε ἐνθυμηθῇ τοὺς λόγους μου. »

Τὸ συμβούλιον ἦτο ἐκπεπληγμένον· ὁ Εὐρυβιάδης ὅστις εἶχε καὶ προηγουμένως ἀρχίσει νὰ μεταπειθῇται ὑπὸ τῶν ἐντόνων τοῦ Θεμιστοκλέους παραστάσεων, ἀκούσας τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπειλὴν ἐνόησεν ὅτι ἀνάγκη νὰ ἐνδώσῃ· ἦτο πρόδηλον ὅτι ἄνευ τῶν Ἀθηναίων ὁ ἐλληνικὸς στόλος οὐδὲν ἡδύνατο νὰ πράξῃ· αὐτοὶ οἱ Κορίνθιοι ἐσιώπησαν, ὁ δ' Εὐρυβιάδης, παύσας τὴν περαιτέρω συζήτησιν καὶ μηδὲ ψηφοφορίαν τινὰ προκαλέσας, ἀνέλαβεν οἴκοθεν νὰ ἀνατρέψῃ τὴν προηγουμένην ἀπόφασιν καὶ διέταξεν, ὅτι θέλουσι μείνει εἰς Σαλαμῖνα καὶ αὐτόθι θέλουσιν ἀγωνισθῇ. Εἶχε δὲ ἤδη ἐξημερώσει, καὶ πάντες ἐκόντες ἢ ἀέκοντες, ἤρχισαν παρασκευαζόμενοι ὡς ἐπὶ πόλεμον. Συγχρόνως δὲ ἠύξαντο πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἐπεκαλέσαντο συμμάχους τοὺς Αἰακίδας, τοὺς τε ἥρωας τῆς Σαλαμῖνος, Τελαμῶνα καὶ Αἴαντα, καὶ τοὺς τῆς Αἰγίνης, Αἰακὸν, Ἀχιλλέα, Τεῦκρον, ὧν μετεπέμψαντο τὰς εἰκόνας, ἀποστείλαντες ἐπὶ τούτῳ πλοῖον εἰς τὴν νῆσον ταύτην.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον οἱ Πελοποννήσιοι ἤρχισαν πάλιν μεμψιμοιροῦντες καὶ ὀυχεραίνοντες. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἂν ὁ Ἀδείμαντος, ἀντὶ νὰ προσβάλῃ ἀνοήτως τὸν Θεμιστοκλέα, ἐπεχείρει νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτοῦ, ἡδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ πολλοὺς εἰς ἀναίρεσιν αὐτῶν λόγους. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἤξιον ὅτι οἱ Ἕλληνες, ὑποχωρήσαντες εἰς τὸν ἰσθμὸν, ἔμελλον νὰ ναυμαχήσωσιν ἐν πελάγει ἀναπεπταμένῳ· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀνυπόστατον, διότι ὁ τῶν Κεγχρεῶν κολπίσκος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὤφειλε νὰ ἀναζητήσῃ ὁ περσικὸς στόλος τὸν ἐλληνικόν, ἦτο μὲν εὐρύτερος τοῦ μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Ἀττικῆς πορθμοῦ, δὲν ἡδύνατο ὅμως βεβαίως νὰ ὀνομασθῇ πέλαγος ἀναπεπταμένον, καὶ εἶχε πρὸς τοὺτοις ὡς πρὸς τοὺς Ἕλληνας τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ὄχι μόνον ἔμελλον νὰ ἀγωνισθῶσιν ἐνταῦθα ἔχοντες παρακειμένην καὶ βοηθοῦσαν τὴν πεζικὴν

αὐτῶν στρατιάν, ἀλλὰ καὶ ὅτι, ἅμα πνεύσαντος ἀπὸ πελάγους ἀνέμου σφοδροῦ, ὁ περσικὸς στόλος ἤθελε περιέλθει εἰς δεινὴν ἀμνηχανίαν. Πρὸς τοῦτοις ὁ Θεμιστοκλῆς ἔλεγεν, ὅτι ὑποχωροῦντες εἰς τὸν ἰσθμὸν, ἐγκατέλειπον εἰς τοὺς πολεμίους οὐ μόνον τὴν Σαλαμῖνα, ἀλλὰ καὶ τὴν Αἶγιναν καὶ τὰ Μέγαρα. Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦτο ὅτι τῆς μὲν Αἰγίνης, διὰ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως, τῶν δὲ Μεγάρων, διὰ τῆς πεζικῆς, ἠδύναντο οἱ Πέρσαι νὰ γίνωσι κύριοι καὶ ἐν Σαλαμῖνι ὄντων τῶν Ἑλλήνων. Τὰς δὲ ἐν Σαλαμῖνι οἰκογενείας αὐτῶν, ἠδύναντο κάλλιστα οἱ Ἀθηναῖοι νὰ μεταφέρωσιν εἰς Πελοπόννησον, ἀπερχόμενοι εἰς Κόρινθον, ὅθεν ἀκριβῶς εἰπεῖν δὲν προέκειτο, διὰ τῆς ὑποχωρήσεως, νὰ ἐγκαταλειφθῇ εἰμὴ μόνον ἡ Σαλαμίς· ἀλλὰ ἀφοῦ ἐθυσιάσθησαν ἤδη τόσαι ἄλλαι πόλεις καὶ χῶραι, καὶ ἰδίως ἡ Ἀττικὴ καὶ αἱ Ἀθῆναι, ἡ ἐγκατάλειψις τῆς Σαλαμῖνος δὲν ἠδύνато νὰ λογισθῇ γεγονός τοσοῦτον σπουδαῖον, ὥστε νὰ ἀντισταθμίσῃ πάντας τοὺς ἄλλους λόγους τοὺς συνηγοροῦντας ὑπὲρ τῆς περὶ τὸν ἰσθμὸν ναυμαχίας, ἂν τοιοῦτοι λόγοι ὑπῆρχον. Ἐπὶ πᾶσιν, ὁ περὶ τῆς βεβαίας διαλύσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου λόγος ἐν περιπτώσει ἀναζευξέως εἰς τὸν ἰσθμὸν, ἠδύνατο ἐπίσης νὰ ἀμφισβητηθῇ· αἱ πελοποννησιακαὶ μοῖραι ἦτο ἐνδεχόμενον τῶνόντι νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια· ἀλλὰ πότε; ἂν ὁ περσικὸς στόλος ἔπραττεν ὅτι πρὸ ἡμερῶν εἶχε συμβουλευσῇ ὁ Δημάρατος, ἂν ἐξέπεμπε δηλαδὴ ἱκανὰ αὐτοῦ πλοῖα εἰς τὰ διάφορα τῆς Πελοποννήσου παράλια· τοῦτο ὅμως, τὸ ὅποιον δὲν εἶχον πράξει οἱ Πέρσαι ἔχρι τοῦδε, καὶ κατ' ὅλας τὰς πιθανότητας δὲν προετίθεντο νὰ ἐνεργήσωσι πρὶν κατατροπώσωσι τὸν ἑλληνικὸν στόλον, ἠδύνατο εἰς πᾶσαν περίστασιν νὰ γίνῃ καὶ ἐν Σαλαμῖνι ὄντων τῶν Ἑλλήνων. Ἄν δὲ καὶ πελοποννησιακαὶ μοῖραι ἤθελον νὰ διαλυθῶσιν ὅχι διότι αἱ πόλεις αὐτῶν ἠπειλοῦντο ὑπὸ περσικῶν πλοίων, ἀλλὰ διότι αἱ μοῖραι ἐκεῖναι δὲν προηροῦντο νὰ ναυμαχήσωσι, δὲν ἠξέυρομεν διατὶ ἄρ' αὖ γε νὰ μὴ ἀναχωρήσωσι καὶ ἀπὸ Σαλαμῖνος, ὅπως ἤθελον διασκεδασθῇ μετὰ τὴν ἀπὸ ταύτης ἀνάζευξις. Καὶ ἐνῶ εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Θεμιστοκλέους ἠδύναντο νὰ ἀντιταχθῶσιν οὕτω ἕτερα, οὐδὲν ἥττον σπουδαῖα ἐπιχειρήματα, οἱ Πελοποννήσιοι ἠσθάνοντο ὅτι, ἀγωνιζόμενοι μὲν ἐν Σαλαμῖνι, ἂν ἐνικῶντο, ἤθελον ἀποκλεισθῇ εἰς τὴν νῆσον ταύτην καὶ ἅπαντες καταστραφῇ, ἀγωνιζόμενοι δὲ περὶ τὸν ἰσθμὸν καὶ ἡττηθέντες ἠδύναντο νὰ σωθῶσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ νὰ προσθέσωσιν εἰς τὴν πεζικὴν αὐτῆς στρατιάν πολλὰς μυριάδας μαχητῶν πρὸς τοῦτοις δὲ,

ὑποχωροῦντες ἐκ Σχλαμῖνος ἀνέβαλλον τὸν κρίσιμον ἀγῶνα, ἡ δὲ ἀναβολὴ συνέφερε πολυειδῶς, ὥς προεξηγήσαμεν, εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἴσως ὁ Θεμιστοκλῆς εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι δὲν ἐζήτουν νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰμὴ διὰ νὰ διαλυθῶσιν· ἴσως εἶχε τὴν φιλοτιμίαν νὰ ἀγωνισθῇ ἐπὶ χώρας ἀνηκούσης ἔτι εἰς τοὺς Ἀθηναίους· ἴσως ἐφρόνει ὅτι ὁ χρησμὸς ὁ ἀναγγείλας ὅτι οἱ συμπολίται αὐτοῦ θέλουσι νικήσει ἐν Σαλαμῖνι, ἐμελλε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτοὺς θάρρος ἀκαταγώνιστον καὶ νὰ ἀναδείξῃ τῶντι αὐτοὺς νικηφόρους· ἴσως αὕτῃ ἐκείνῃ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ νικήσωσιν ἐξάπαντος, διότι νικῶμενοι ἤθελον ἤδη ἀποκλεισθῇ, ἦτο εἰς τῶν κυριωτάτων λόγων δι' οὗς ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπέμενε νὰ ναυμαχῇσιν ἐν Σαλαμῖνι· καὶ βέβαιον εἶναι ὅτι, ἐπειδὴ ἐνίκησαν, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐφάνη ἐπὶ τέλους ὅτι εἶχε δίκαιον. Ἀλλὰ πρὸ τῆς μάχης, καὶ ἐνὸς ἡ νίκη δὲν ἦτο παντάπασι βεβαία, οἱ Πελοποννήσιοι ἐδικαιοῦντο τῇ ἀληθείᾳ ν' ἀγανακτῶσι βλέποντες ἑαυτοὺς κινδυνεύοντας νὰ ἀποκλεισθῶσιν, ὥς εἰς παγίδα τινὰ, ἐντὸς τῆς Σαλαμῖνος. Ἡ δυσἀρέσκεια τῶν ἡγεμόνων μετεδόθη εἰς τὰ πληρώματα· ἡ κοινὴ συζήτησις ηὔξησε τὴν κοινὴν ἐξάψιν· εἰς ἕκαστον πλοῖον ἡγέρθησαν κραυγαὶ μεγάλαι διὰ τὴν ἀβουλίαν τοῦ Εὐρυβιάδου, τοῦ πεισθέντος νὰ μεταβάλῃ γνώμην· ὥστε, κορυφωθέντος τοῦ θορύβου, ὁ νύαρχος ἐδέησε νὰ συγκαλέσῃ καὶ αὐτῆς τὸ συμβούλιον τῶν στρατηγῶν.

Ἐν τῇ νέῃ τούτῳ συμβουλίᾳ, ἐπανελήφθησαν ἐκατέρωθεν οἱ λόγοι. τοὺς ὁποίους προεξεθέσαμεν, ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς, θεωρῶν ἤδη ὅτι ἡ πλειονοψηφία τῶν Πελοποννησίων θέλει ἐπὶ τέλους κατισχύσει, κατέφυγεν εἰς μηχανήματα παράδοξον. Ἐξελθὼν τοῦ συμβουλίου, ἐπὶ προφάσει τινὶ, προσεκάλεσεν ἓνα τῶν δούλων αὐτοῦ, ὀνόματι Σίκιννον. Ὁ Σίκιννος οὗτος ἦτο Ἕλλην, ὥς φαίνεται, τὴν καταγωγὴν, ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων, ἐγίνωσκε τὴν περσικὴν γλῶσσαν καὶ εἶχε περιέλθει εἰς δουλείαν, πωληθεὶς, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, μετὰ τὴν τελευταίαν ἰωνικὴν ἐπανάστασιν· ἦτο δὲ ἄνθρωπος λόγιος· διὸ ὁ Θεμιστοκλῆς εἶχε καταστήσει αὐτὸν παιδαγωγὸν τῶν τέκνων του· καὶ ὕστερον, ὅτε οἱ Θεσπιεῖς ἐζήτησαν διὰ νέων πολιτῶν νὰ αὐξήσωσι τὴν πόλιν των, ὁ Θεμιστοκλῆς ἀνέδειξεν αὐτὸν πολίτην Θεσπία, δούς αὐτῷ πολλὰ χρήματα. Εἰς τοῦτον λοιπὸν τὸν Σίκιννον παρήγγειλε νὰ μεταβῇ ἀμέσως καὶ κρυφίως εἰς τὸ περσικὸν στρατόπεδον, καὶ προσελθὼν πρὸς τοὺς στρατηγοὺς τῶν βαρβάρων, νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀφωσιωμένος ὢν τῷ βασιλεῖ καὶ ἐπιθυμῶν τὴν ὑπερίσχυσιν αὐτοῦ, ἀναγγέλλει ὅτι

οἱ Ἕλληνες, φοβηθέντες, ἀπεφάσισαν νὰ φύγωσι, καὶ ὅτι καλλίστη πα-
ρουσιάζεται εἰς τοὺς Πέρσας περίστασις νὰ καταστρέψωσι διὰ μιᾶς τοὺς
πολεμίους αὐτῶν, οὔτινες, διχονοοῦντες, δὲν θέλουσιν ἀντισταθῆ, ἀλλὰ
μᾶλλον κατ' ἀλλήλων θέλουσι πολεμήσει οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ὑποτα-
χθῶσιν εἰς τὸν βασιλέα καὶ οἱ μὴ. Τοιαῦτα διεμήνυσεν ὁ Θεμιστοκλῆς
εἰς τοὺς στρατηγοὺς τῶν Περσῶν, ἵνα, ἐπισπεύσας τὴν ἐπίθεσιν αὐτῶν,
ἀναγκάσῃ τοὺς Ἕλληνας νὰ ναυμαχήσωσιν ἐν Σαλαμῖνι. Καὶ ὁμολο-
γητέον ὅτι τὸ τέχνασμα ἦτο χαρακτηριστικώτατον τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις
ἐπεδίωκε τὴν ἐκτέλεσιν τῶν βουλευμάτων αὐτοῦ διὰ παντὸς τρόπου,
εἴτε ἀγαθοῦ εἴτε πονηροῦ. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπολιτεύθη ἐπὶ τοῦ προκει-
μένου εἰς τρόπον τοσοῦτον ἀκροσφαλῇ, ὥστε ἀπὸ λεπτοῦ νήματος ἐξηρ-
τάτο νὰ ἀναδειχθῇ ἡ σωτὴρ τῆς πατρίδος ἢ προδότης αὐτῆς. Τῷόντι
ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν, τὸ στρατήγημα αὐτοῦ ἐπηνέθη καὶ ἐθαυ-
μάσθη. Ἐὰν ὅμως ἐνικῶντο, ὅπερ δὲν ἦτο ἀδύνατον, εἶναι πρόδηλον
ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἤθελε λογισθῇ ὡς αἷσχιστος προδότης. Δὲν λέγομεν,
ὡς ἄλλοι τινὲς, ὅτι, ἐν τῇ ἀπηλπισμένη ταύτῃ τῶν ἐλληνικῶν πραγμάτων
καταστάσει, ἠθέλησε πιθανώτατα, διὰ τῆς διαφορουμένης ἐκείνης ἀπο-
στολῆς, νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτὸν καθ' ἑκατέραν τῆς τύχης ῥοπὴν. Ἀλλ'
εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὅστις περὶ Ἀρτεμίσιον ἐδωροδοκῆθη ἵνα
ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον, βραδύτερον κατηγορήθη πολλάκις, καὶ δικαίως,
ὅτι ἐδωροδοκῆθη ἵνα παραβῇ τὸ καθήκον· καὶ πάλιν ὁ ἄνθρωπος ὅστις
ἐν Σαλαμῖνι ἐπροςποιήθη προδοσίαν ἵνα σώσῃ τὴν πατρίδα, βραδύτερον
κατηγορήθη, καὶ δικαίως, ὅτι πραγματικῶς ἐπρόδωκε τὴν Ἑλλάδα. Το-
σοῦτον ὀλισθηρὰ εἶναι ἡ ὁδὸς ἣν βαδίζουσι πολλάκις οἱ ἄνθρωποι οἱ
ἔχοντες τὰς ἠθικὰς τοῦ Θεμιστοκλέους ἀρχάς.

Ὁ Σίκιννος εὗρε τὸν Ξέρξην ἐπανελθόντα ἐκ Φαλήρου, ὅπου εἶχε
μεταβῆ μετὰ τοῦ Μαρδονίου, ἀπὸ πρωΐας τῆς ἡμέρας ταύτης, ἥτις
ἦτο ἡ ἐπιούσα τῆς τῶν Ἀθηναίων ἀλώσεως, ἵνα ἀποφασίσῃ, ἐν ναυτικῷ
συμβουλίῳ, ἂν ὁ περσικὸς στόλος θέλει προσβάλλει τὸν ἐλληνικὸν πρὶν
ἢ ὁ πεζικὸς στρατὸς ὁρμῆσῃ πρὸς τὸν ἰσθμὸν ὥστε τὴν ἡμέραν ταύτην
συγχρόνως σχεδὸν ἐβουλεύοντο καὶ ἐν Φαλήρῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι περὶ τοῦ
πρακτέου. Ἐκάτερον δὲ τῶν συμβουλίων τούτων ἐξεικονίζε πιστῶς τὰς
δύο ἀντιπαρεταγμένας δυνάμεις. Ἐν Σαλαμῖνι εἶδομεν πλείστην γνω-
μῶν ποικιλίαν, ἥτις ὅμως ἐπὶ τέλους ἐνέδωκεν εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς
μειονοψηφούσης μεγαλοφυΐας· ἐν Φαλήρῳ ἐξεναντίας ἐπεκράτει ἀπάν-

των ἡ δύναμις καὶ ἡ θέλησις τοῦ μονάρχου, ἥτις ὅμως δὲν κατώρθωσεν ἄλλο εἰμὴ νὰ πνίξῃ τὴν φωνὴν τῆς μειονοψηφούσης συνέσεως. Τῷ οὖν, ἐν τῷ ναυτικῷ τούτῳ συμβουλίῳ προσεκλήθησαν οὐ μόνον οἱ Πέρσαι τοῦ στόλου ἡγεμόνες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐγγώριοι τῶν διαφόρων μοιρῶν ἀρχηγοί. Προταθέντος δὲ τοῦ ζητήματος, ἂν θέλωσι ναυμαχήσῃ ἀμέσως ἢ ὄχι, πρῶτοι οἱ βασιλεῖς τῆς Σιδόνης καὶ τῆς Τύρου ἀπήντησαν ναί, καὶ κατόπιν πολλοὶ ἄλλοι, ὅθεν ἐσχηματίσθη πλειονοψηφία ὑπὲρ τῆς ἀμέσου ναυμαχίας. Ἀλλ' ὑπῆρχον καὶ μειονοψηφοῦντες, ὧν τὴν γνώμην εἰδὼς ἠθρούντως ἡ βασιλίς τῆς Ἀλικαρνασσοῦ Ἀρτεμισία, ἥτις ἄρχουσα τῆς πόλεως ἐκείνης ὑπὸ τὴν περσικὴν κυριαρχίαν, μετέσχε τῆς μεγάλης ταύτης στρατείας, συνεπαγομένη ὃ τριῆρεις ἄριστα ἐσκευασμένας. Ἡ Ἀρτεμισία ἥτις ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἐφοβεῖτο τὸν ἀγῶνα, εἶπεν ἐν τούτοις, ὅτι ἡ ἔκθασις τῆς ναυμαχίας ἦτο ἄδηλος καὶ ὅτι ἀφ' ἐτέρου μικρά τις τοῦλάχιστον ἀναβολὴ συνέφερε κατὰ πάντα λόγον, διότι οἱ Ἕλληνες δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχωσιν ἀρκετὰς τροφὰς ἐν Σαλαμῖνι, ὥστε διὰ τοῦτο ἤδη ἦτο πιθανώτατον νὰ διαλυθῶσι τὴν δὲ διάλυσιν ταύτην ἡ δύνατο νὰ ἐπισπεύσῃ ὁ πεζικὸς στρατὸς, ὁρμῶν ἀμέσως κατὰ τῶν Μεγάρων καὶ κατὰ τοῦ ἰσθμοῦ. Ἡ γνώμη αὕτη δὲν ἦτο παντελῶς ἀδόκιμος· ἀλλ' ὁ Ξέρξης προετίμησε τὴν τῆς πλειονοψηφίας, διότι εἶχε πιθανώτατα ὑπαγορεύσει αὐτήν· ὅθεν ἀπεφασίσθη νὰ παρασκευασθῶσι τὰ πάντα ἵνα τὴν ἐπιούσαν ὁ μὲν στόλος ναυμαχήσῃ, ὁ δὲ περσικὸς στρατὸς προελασῇ ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον.

Ὁ Σίικιννος λοιπὸν εὔρε τὸν Ξέρξην ἑτοιμον νὰ πράξῃ ὅ,τι ἐπεθύμει ὁ Θεμιστοκλῆς, καὶ ἐνίσχυσε μόνον τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ. Ὁ περσικὸς στόλος ἐστάθμευεν, ὡς προείπομεν, εἰς τὴν μεσημβρινὴν παραλίαν τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἰδίως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Φαλήρου, τῆς Μουνυχίας, τοῦ Πειραιῶς καὶ εἰς τὸν λεγόμενον Φωρῶν ἤτοι κλεπτῶν λιμένα, ὅστις κεῖται ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς εἰσοδοῦ τοῦ μεταξὺ τῆς Σαλαμῖνος καὶ Ἀττικῆς πορθμοῦ. Ἀμα ἐνύκτωσεν, ἀπόσπασμα τοῦ περσικοῦ στρατοῦ κατέλαβε τὴν Ψυττάλειαν, τὴν μικρὰν νῆσον τὴν κειμένην εἰς τὸ μεσημβρινὸν ἐκεῖνο στόμιον τοῦ πορθμοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Πειραιῶς, περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον τὸ δεξιὸν κέρας τοῦ περσικοῦ στόλου, τὸ ἐκ φοινικικῶν καὶ αἰγυπτιακῶν πλοίων συγκείμενον, εἰσῆλθε διὰ τοῦ στομίου τούτου εἰς τὸν πορθμὸν, καὶ προελθὼν, παρὰ τὴν ἀττικὴν παραλίαν, μέχρι τοῦ ἐτέρου στομίου ἦτοι τοῦ ἀρκτικοῦ, τοῦ πρὸς τὴν Ἐλευσίνα, ἔφραξε τὴν δίοδον ταύτην καὶ παρετάχθη ὡς ἐπὶ μάχην· κατόπιν τούτου εἰσῆλθον,

διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ ὁμοίως στομίῳ, αἱ μοῖραι τῶν Κυπρίων, τῶν Κελίκων, τῶν Λυκίων καὶ τῶν Παμφύλων, καὶ ἐστάθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς περσικῆς παρατάξεως· τελευταῖοι δὲ εἰσέπλευσαν οἱ Ἰωνες καὶ οἱ Κᾶρες, ἀποτελέσαντες τὸ ἄριστερόν κέρας, τὸ πρὸς τὸν Πειραιᾶ. Ταῦτα δὲ πάντα διενηργοῦντο ἐν σιγῇ ἵνα μὴ ἐννοήσωσι σαφῶς οἱ Ἕλληνες τὰ γινόμενα.

Οἱ Ἕλληνες ἐν τούτοις ἐξηκολούθησαν συζητοῦντες θορυβῶδῶς ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σικίννου, καὶ εἰς οὐδὲν ἤρχοντο ἀποτέλεσμα, καὶ τοι εἶχεν ἤδη νυκτώσει πρὸ καιροῦ, διότι ἂν ἡ μία γνώμη, ἡ τῶν Πελοποννησίων, εἶχε τὰς πλείονας ψήφους, ἡ ἄλλη, ἡ τοῦ Θεμιστοκλέους, εἶχε τὰς πλείονας νῆας, καὶ αὐτὸς ὁ Εὐρυβιάδης ἐφαίνετο πρὸς ταύτην ἀποκλίνων, ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς εἶχε συμφέρον νὰ ἀναβληθῇ ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις, ἐλπίζων πάντοτε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ στρατηγήματός του. Ἐπλησίαζε δὲ ἤδη τὸ μεσονύκτιον, ὅτε εἶπον εἰς τὸν Θεμιστοκλέα, ὅτι ζητεῖ τις αὐτόν. Ἐξῆλθε λοιπὸν τοῦ συμβουλίου καὶ εἶδεν ἐμπρὸς τοῦ τὸν Ἀριστείδην. Ὁ Ἀριστείδης, ἀνακληθεὶς πρὸ τινων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐξορίας του, ἔδραμεν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης καὶ μαθὼν τὴν ἐπικρατοῦσαν ἔριν ἠθέλησεν ἀμέσως νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔτειναν ἀμοιβαίως τὴν δεξιάν καὶ ὑπέσχοντο λήθην μὲν τῶν παρελθόντων, εἰλικρινῇ δὲ ἐν τῇ παρούσῃ κρισίμῳ στιγμῇ σύμπραξιν. «Ἄλλ' ἡ συζήτησις, ἐπέφερον ὁ Ἀριστείδης, εἶναι ματαία. Εἰμπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι, καὶ ἂν θέλουν, δὲν δύνανται πλέον νὰ φύγωσιν. Ἐγὼ ἔρχομαι ἐξ Αἰγίνης· καὶ εἶδον τὴν Ψυττάλειαν καταληφθεῖσαν ὑπὸ τῶν Περσῶν· καὶ εἶδον τὸν στόλον αὐτῶν ὅλον εἰς κίνησιν, πλησιάζοντα εἰς τὸ στόμιον τοῦ πορθιμοῦ, μετὰ κόπου δὲ ἡδυνήθησαν νὰ διαφύγω.» «Ἀγαθὰς φέρεις ἀγγελίας, ἀπεκρίθη ὁ Θεμιστοκλῆς μανθάνων εὐχαρίστως ὅτι τὸ στρατηγήμά του ἐπέτυχεν. Τὰ κινήματα ταῦτα τῶν Μήδων, ἐγὼ τὰ προεκάλεσα. Ἐπειδὴ οἱ ἡμέτεροι δὲν ἤθελον νὰ πολεμήσωσιν, ἐχρειάσθη νὰ τοὺς ἀναγκάσω εἰς τοῦτο. Ἄλλ' ἂν ἐγὼ ἐπαναλάβω εἰς αὐτοὺς ὅσα λέγεις, δὲν θέλουσι μὲ πιστεύσει. Ἔλα λοιπὸν νὰ τὰ εἰπῇς ὁ ἴδιος.» Καὶ εἰσῆγαγεν ἐπὶ τούτῳ ὁ Θεμιστοκλῆς τὸν Ἀριστείδην εἰς τὸ συμβούλιον τῶν στρατηγῶν· οἱ πλείστοι ὅμως οὐδὲ τοῦτον ἤθελον νὰ πιστεύσωσι, καὶ ἐξηκολούθει ἔτι ἡ συζήτησις, ὅτε Παναίτιος ὁ Σωσιμένους, ὁ πλοίαρχος τριήρου Τηνίας, ἥτις ἡτομώλησεν ἀπὸ τῶν Περσῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἐπεκύρωσε τὴν ἀλήθειαν τῶν

λεγομένων, μετ' οὐ πολὺ δὲ, περὶ τὰ χαράγματα, διέκρινον καὶ οἰκοθεν πάντες τὸν περσικὸν στόλον καταλαβόντα πᾶσαν τὴν ἀντικρὺ ἄττικὴν παραλίαν καὶ φράζαντα ἀμφοτέρα τοῦ πορθμοῦ τὰ στόμια. Ὡστε λόγος περὶ ὑποχωρήσεως δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ γίνη, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ παρασκευασθῶσιν ἄνευ πλείονος ἀναβολῆς ὡς ἐπὶ μάχην. Τὰ δύο τρίτα τοῦ στόλου, οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Μεγαρεῖς καὶ οἱ Αἰγινῆται ἤκουσαν εὐχαρίστως τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἣν ἐπέζητουν πρὸ δύο ἡμερῶν, καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν ὅμως μόνοι οἱ Κορίνθιοι ἔσως ἐθλίβησαν διὰ τὴν ἀνάγκην εἰς ἣν περιέστησαν.

Ἄλλ' ὅπωςδὴποτε καιρὸς μεμψιμοιριῶν δὲν ἦτο, καὶ ὁ ἐλληνικὸς στόλος ἔσπευσε νὰ παραταχθῇ εἰς τὰ σημερινὰ Ἀμπελάκια, παρὰ τὴν νῆσον καὶ πρὸ τῆς πόλεως αὐτῆς Σαλαμίνας. Τὴν ἐντιμοτάτην δεξιὰν πτέρυγα κατέλαβεν ὁ Εὐρυδιάδης μετὰ τῶν μοιρῶν τῆς Σπάρτης, τῆς Κορίνθου, τῆς Αἰγίνης καὶ τῶν Μεγάρων, ἦσαν δὲ αὐταὶ αἱ ἄρισταὶ τῶν δωρικῶν πόλεων μοῖραι καὶ εἶχον κατέναντι αὐτῶν τοὺς Ἴωνας τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τοὺς Κᾶρας. Ἐν τῷ μέσῳ παρετάχθησαν αἱ τριῆρεις τῶν μικροτέρων ἐλληνίδων πόλεων, ἔχουσαι ἀντικρὺ αὐτῶν τοὺς Παμφύλους, τοὺς Λυκίους, τοὺς Κίλικας καὶ τοὺς Κυπρίους. Τὴν δ' ἄριστεράν πτέρυγα ἀπετέλουν αἱ τριῆρεις τῶν Ἀθηναίων, αἱ ἀποτελοῦσαι ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου στόλου καὶ ἔχουσαι νὰ πολεμήσωσι πρὸς τοὺς Φοίνικας καὶ τοὺς Αἰγυπτίους.

Ἑλλῆσιν μὲν ἦν
ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα
ναῶν, δεκάς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος·
Ξέρξῃ δὲ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιάς μὲν ἦν
ὧν ἦγε πλῆθος, αἱ δ' ὑπέρχομποι τάχει
ἑκατὸν δις ἦσαν ἐπτὰ θ'. ὧδ' ἔχει λόγος,

κατ' Αἰσχύλον εἰς τοὺς Πέρσας· ὁ ἐστὶ, κατὰ τὸν αὐτόπτην τοῦτον μάρτυρα, τὰ ἐλληνικὰ πλοῖα ἦσαν 310 ἢ, κατ' ἄλλην ἐρμηνείαν, μόνον 300, τὰ δὲ τῶν πολεμίων 1207 ἢ, κατ' ἄλλην ἐρμηνείαν, μόνον 1000.

Ἡ ὑπεροχὴ λοιπὸν τῆς περσικῆς δυνάμεως ἦτο ὑπέρογκος. 300 περίπου ἐλληνικὰ πλοῖα φέροντα 70 ἢ 80,000 τὸ πολὺ ἀνδρῶν προέκειτο ν' ἀγωνισθῶσι πρὸς 1000 τὸ ὀλιγώτερον περσικὰ καὶ ἄνδρας 250 ἢ 300,000. Τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρικῶν τριήρων ἦτο τοσοῦτον, ὥστε, καὶ τοὶ τεταγμένοι εἰς τρεῖς σειράς, ὑπερεφαλάγγουν τῆς ἐλληνικῆς παρατάξεως, καὶ τοὶ εἰς μίαν μόνην γραμμὴν ὅσον ἔνεστι παρεκταθεῖ-

σης· δηλαδή τὰ δύο ἄκρα τοῦ περσικοῦ στόλου, παρεκτεινόμενα πολὺ ὑπὲρ τὰ δύο ἄκρα τοῦ ἐλληνικοῦ, ἦσαν ἔτοιμα νὰ περικυκλώσωσιν αὐτόν. Καὶ ἔπειτα ὅπισθεν τοῦ περσικοῦ στόλου, ἐπὶ τῆς ἀττικῆς παραλίας, παρετάσσετο ὁ ἀπειράριθμος πεζικὸς στρατὸς τῶν πολεμίων, ἔτοιμος εἰς πᾶσαν βοήθειαν, ἐνῶ ὅπισθεν τοῦ ἐλληνικοῦ, ἐπὶ τῆς Σαλαμῖνος, δὲν ἴσταντο εἰμὴ εὐάριθμοί τινες, ὑπὸ τὸν Ἀριστείδην, Ἀθηναῖοι ὁπλίται, διότι ὁ μὲν μέγας πεζικὸς τῶν Ἑλλήνων στρατὸς ἦτο μακρὰν, ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ, οἱ δὲ πλείστοι Ἀθηναῖοι ἐδέησε νὰ ἐπιβῶσιν εἰς τὰ πλοῖα αὐτῶν, ἅτινα καὶ πάλιν ἦσαν πολὺ ἀραιότερον τῶν περσικῶν πεπληρωμένα, διότι, ἐνῶ τούτων ἕκαστον ἔφερε 30 λογάδας ἐπιβάτας, ἐπὶ ἐκάστης ἀττικῆς τριήρους δὲν ἐπέβαινον εἰμὴ 14 ὁπλῖται καὶ 4 τοξόται. Ἐπὶ πᾶσιν, ὅπισθεν τοῦ περσικοῦ στόλου, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀρίστων περσικῶν ταχυμάτων, εἰς θέσιν τινὰ ἐπιτηδαιοτάτην πρὸς κατόπτευσιν τοῦ ὅλου πεδίου τῆς μάχης, περὶ τοὺς τελευταίους πρόποδας τοῦ ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος ὄρους Αἰγάλεω, πρὸς δυσμὰς τοῦ Φωρῶν λιμένος, ἐκάθην ἐπὶ δίφρου ἀργυρόποδος, ὡς τις Ζεὺς, τοῦ παντὸς ἔφορος, ὁ μέγας βασιλεὺς, ἵνα, διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἀριστευόντων, διὰ τῆς τιμωρίας δὲ τῶν νωθρῶν ἢ ἀνάνδρων, καταστήσῃ ἀκαταμάχτην τὴν φοβεράν ἐκείνην ναυτικὴν δύναμιν. Ἀλλ' ἂφ' ἐτέρου ἐκ τῶν πολυαρίθμων τούτων πλοίων, μόνα τὰ φοινικικὰ καὶ τὰ ἰωνικὰ ἦσαν ἐνάμιλλα τῶν ἐλληνικῶν κατὰ τὴν δεξιότητα. Τὰ περσικὰ πληρώματα, καθὼ ἀγρυπνήσαντα καὶ κοπιάσαντα καθ' ὅλην τὴν προηγουμένην νύκτα, ἦσαν ἐν γένει κεκμηκότα ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀγῶνος. Αὐτὴ ἡ πληθὺς αὐτῶν ἡδύνατο νὰ ἀποβῇ κατὰ μέγα μέρος οὐ μόνον ἄχρηστος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβὴς διὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου· διότι εἶχον μὲν οἱ Πέρσαι τὸ πλεονέκτημα τῆς ὑπερφαλαγγήσεως, ἀλλ' οὐδὲν ἤττον ἕκαστον περσικὸν πλοῖον ἔδει νὰ ἐπιτεθῇ καθ' ἐνὸς ἐλληνικοῦ, τὰ δ' ὑποχωροῦντα, ἐμπίπτοντα εἰς τὰς ὅπισθεν σειράς, ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ταραῖξωσι τὴν τάξιν αὐτῶν καὶ νὰ προζενήσωσι πολλάκις εἰς αὐτὰς ζημίας μεγάλας. Αὐτὴ ἡ πεποίθησις ἣν εἶχον οἱ Ἕλληνες ὅτι νικηθέντες ἢ καὶ ἀπλῶς μὴ νικῆσαντες, ἤθελον καταστραφῇ, ἔμελλε νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς ἀκαταγωνίστους. Τὸ δὲ πάντων σπουδαιότερον, τὴν πραγματικὴν ἡγεμονίαν τοῦ ἐλληνικοῦ στόλου εἶχεν ἀνὴρ μεγαλοφυῆς, ὅστις, ἄρχων τοῦ ἡμίσεος ἀριθμοῦ τῶν πλοίων, συνεπύκνωσεν ἅπασαν ταύτην τὴν δύναμιν εἰς τὸ ἀριστερόν κέρας, νοήσας ἐκ πρώτης ἀφετηρίας, ὅτι ἐνταῦθα ἔμελλε νὰ γίνῃ ἡ

κρίσις τοῦ ὅλου ἀγῶνος, ὅτι δηλαδὴ ἅμα ἤθελε διακωλύσει τὴν ὑπὸ τῶν Φοινίκων ὑπερφαλάγγησιν καὶ διασπάσει τὸ κέρας αὐτῶν, οἱ λοιποὶ θέλουσιν ἀπαραιτήτως ὑπενδῶσει. Καὶ τούτου ἕνεκα μάλιστα εἴπομεν ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα ἐν Σαλαμῖνι· ὅχι διότι ἠνάγκασε τοὺς Ἕλληνας νὰ ναυμαχήσωσιν ἐνταῦθα· τοῦτο τοῦ Θεμιστοκλέους τὸ πολίτευμα εἶναι δεκτικὸν συζητήσεως· τὸ δ' ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι αὐτὸς κατεσκεύασεν ἐγκαίρως τὰς πολλὰς τῶν Ἀθηναίων τριήρεις, καὶ αὐτὸς, διὰ τῶν τριήρων τούτων, ῥῆξας τὴν πτέρυγα τῶν Φοινίκων, ἐγένετο πρωταίτιος τῆς νίκης. Τελευταῖον, μέγα ἐνέπνεεν εἰς τοὺς Ἕλληνας θάρρος ὁ γνωστὸς περὶ Σαλαμῖνος χρησμὸς τῆς Πυθίης· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν συνεπληροῦτο ἡ ἑλληνικὴ παράταξις, κατέφθασεν ἐξ Αἰγίνης ἡ τριήρης ἡ σταλεῖσα ἵνα φέρῃ τὰς εἰκόνας τῶν Αἰακιδῶν, καὶ ἡ αἰσία αὐτῆς ἄφιξις, ἀνὰ μέσον τοσοῦτων ἐχθρικῶν πλοίων, ἐξεληφθῇ ὁμοίως ὡς ἄριστος οἰωνός.

Καὶ εἶχεν ἤδη ἀνατείλει ὁ ἥλιος τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡμέρας καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος· οἱ δύο στόλοι ἀντιπαρατεταγμένοι ὄντες, ἐμειναν ἐπὶ τινα χρόνον ἀκίνητοι, διότι ἐκάτερος εἶχε συμφέρον νὰ ἀρχίσῃ ὁ ἕτερος τὸν ἀγῶνα, οἱ μὲν Ἕλληνες, ἵνα οἱ Πέρσαι εἰσελάσωσιν ἐντὸς τοῦ στενοτέρου λιμένος τῆς Σαλαμῖνος, οἱ δὲ Πέρσαι, ἵνα οἱ Ἕλληνες προελάσωσιν εἰς τὸν ὁπωσοῦν εὐρύτερον μεταξὺ τῶν δύο στομιῶν τοῦ πορθμοῦ χῶρον. Αἰφνης ὁμως ἀντήχησε πρῶτος τῶν Ἑλλήνων ὁ παιὰν, καὶ ἐσήμανεν ἡ σάλπιγξ τοῦ Εὐρυβιάδου τὴν ἔφοδον, καὶ ἐπανελάβον τὸ σημεῖον αἱ σάλπιγγες τῶν στρατηγῶν, καὶ ἀνεβόησαν τὰ πληρώματα «ἐμπρός, παῖδες Ἑλλήνων, σώζετε τὴν πατρίδα,» καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ πρόσω πᾶσα ἡ ἑλληνικὴ παράταξις. Ἀλλὰ ἀφ' οὗ προεχώρησεν ἐπὶ μικρὸν, καὶ ἀντήχησε τῶν βαρβάρων ὁ ἀλαλαγμός, καὶ ἀντεπεξῆλθον θαρροῦντα τὰ περσικὰ πλοῖα, οἱ Ἕλληνες, ἵνα ἐπιτύχωσι τὸν ἀρχικὸν αὐτῶν σκοπὸν, ἵνα παρασύρῳσι τοὺς πολεμίους ἐντὸς τοῦ στενοῦ τῆς Σαλαμῖνος λιμένος, ἤρχισαν ὑποχωροῦντες, ὅχι τρέψαντες τὰ νῶτα, ἀλλὰ, ὡς ἔλεγον τὸ πάλαι, ἀνακρούμενοι τὰς πρύμνας, ἥτοι· κωπηλατοῦντες πρὸς τὰ ὀπίσω, μεχριστοῦ φωνὴ ἰσχυρὰ ἠκούσθη καθ' ἅπαν τὸ τῶν Ἑλλήνων στρατόπεδον «ὦ δαιμόνιοι, μέχρι τίνος πρύμνην ἀνακρούεσθε,» καὶ τότε, εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, ἡ Ἀθηναῖος Ἀμεινίας ὁ Παλληνεύς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κυνεγεῖρου, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Αἰσχυλου, διέταξε πρῶτος τὴν τριήρη αὐτοῦ νὰ κωπηλατήσῃ

αὐθις πρὸς τὰ ἐμπρὸς, καὶ μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς ἐνέπηξε τὸ ἔμβολον ἥτοι τὴν σιδηρὰν αὐτῆς μύτην, εἰς τὰ πλευρὰ τῆς ἀντεπερχομένης φοινικικῆς τριήρους, ὥστε τὰ δύο πλοῖα δὲν ἠδυνήθησαν πλέον νὰ χωρισθῶσι. Συγχρόνως δὲ σχεδὸν, εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα, ἐνέβαλε κατὰ τῶν πολεμίων, ἣ φέρουσα τοὺς Αἰακίδας Αἰγιναίαν τριήρης, τρίτος δὲ συνεπλάκχη ὁ Νάξιος Δημόκριτος, ὃν ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης εἰπών·

Δημόκριτος τρίτος ἦρξε μάχης, ὅτε παρ Σαλαμῖνα

Ἕλληνας Μῆδοις σύμβαλον ἐν πελάγει·

πέντε δὲ νῆας ἔλεν δηΐων, ἕκτην δ' ὑπὸ χεῖρ᾽

ρύσατο βαρβαρικὴν Δωρίδ' ἀλικομένην.

Καὶ ἡ μάχη ἀπέβη οὕτω γενική. Ἐπὶ πολὺν δὲ χρόνον ὑπῆρξεν ἀμφίρροπος, διότι οἱ ἄνδρες τοῦ περσικοῦ στόλου ἠγωνίσθησαν γενναῖο-
τατα. Αὐτοὶ οἱ Ἴωνες ὀλίγον, φαίνεται, ἐπρόεξαν εἰς τὰς προτροπὰς ἃς ἀπηύθυνε πρὸς αὐτοὺς ὁ Θεμιστοκλῆς ἀπερχόμενος ἐξ Ἀρτεμισίου, καὶ κατέφερον δεινὰς πληγὰς εἰς τὸ δεξιὸν τῶν Ἑλλήνων κέρας. Ἰδίως οἱ Σάμιοι Θεομήστωρ καὶ Φύλακος ἐκυρίευσαν πολλὰς πελοποννησιακὰς τριήρεις, οἱ δ' Αἰγινῆται μετὰ κόπου ἠδυνήθησαν κατ' ἄρχας ν' ἀνθέξωσιν εἰς αὐτοὺς. Πρῶτοι ἤρχιταν ὑπερσχύοντες οἱ Ἀθηναῖοι, εἰς τὸ ἀριστερὸν κέρας. Ἐνταῦθα ὁ Θεμιστοκλῆς, πυκνώσας τὰς ἀρίστας αὐτοῦ νῆας, διέσπασε τελευταῖον, δηλαδὴ ἔκοψεν εἰς δύο, τὸ ἡμικύκλιον τὸ ὁποῖον εἶχον σχηματίζει περὶ αὐτὸν οἱ Φοίνικες, ὠφελοῦμενοι ἀπὸ τὴν εὐρυχωρίαν τοῦ ἄρκτικοῦ, τοῦ πρὸς Ἐλευσίνα, στομίου, καὶ ἠνάγκασε τὰ μὲν τῶν ἐχθρικῶν πλοίων νὰ πέσωσιν ἔξω εἰς τὴν στερεὰν, τὰ δὲ νὰ ζητήσωσιν ἄσυλον ὀπισθεν τοῦ κέντρου. Αἱ ἐνταῦθα τεταγμέναι περσικαὶ μοῖραι ἐταράχθησαν ἰδοῦσαι τὰς Φοινίσσας τριήρεις παραφερομένας εἰς τὰ ὀπίσθια αὐτῶν καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ καταδιώξῃ τὰ ἐξοκείλαντα πλοῖα, ἔνεκα τῶν ἐπὶ τῆς παραλίας ἰσταμένων περσικῶν ταχυμάτων, ἐτράπη πρὸς δεξιὰν καὶ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ κέντρου. Ἐπὶ τινὰ χρόνον οἱ Κύπριοι καὶ οἱ Κίλικες οὔτινες ἠγωνίζοντο πρὸς τοὺς ἐν τῷ μέσῳ ἰσταμένους Ἕλληνας, ἀντέσχον καρτερικῶς εἰς τὴν νέαν ταύτην ἐκ πλαγίου ἔφοδον· ἀλλὰ πίπτει ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ὁ τῶν Κιλικῶν ἡγεμὼν Συέννεσις, καὶ τότε ὑπενδίδει ὁμοίως τὸ ἐχθρικὸν κέντρον, συνωθούμενον ἐν μέρει πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἐν μέρει πρὸς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα. Ὡστε τὸ πλεῖστον τοῦ περσικοῦ στόλου ἐσωρεύθη ἤδη εἰς τὴν γωνίαν ἣν σχηματίζει μετὰ τῆς ἀττικῆς παραλίας τὸ μεσημβρινόν, τὸ πρὸς τὸν Πειραιᾶ, στόμιον τοῦ πορθμοῦ. Οἱ προτε-

ταγμένοι ἐνταῦθα Ἴωνες καὶ Κᾶρες δὲν παρεσύρθησαν κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ ρεύματος ἐκείνου τῶν φυγάδων, καὶ ἐνέμενον ἀντιπαλαίοντες πρὸς τοὺς Αἰγινήτας καὶ τοὺς ἄλλους Δωριεῖς. Ἀλλὰ ὅπισθεν αὐτῶν συνέβαινε θόρυβος καὶ ὠθισμὸς ὀλέθριος. Τὰ περσικὰ πλοῖα τῆς δεξιᾶς πτέρυγος καὶ τοῦ κέντρου ὅσα δὲν ἐξώκειλαν, ἐζήτουν, διωκόμενα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, νὰ διαφύγῃσι πρὸς τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ Φάληρον, διὰ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος· ἀλλ' ἐμπεσόντα εἰς τὴν πτέρυγα ταύτην καὶ προσπαθοῦντα ἐκ παντὸς τρόπου νὰ διελασώσιν, ἀνέτρεπον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν τάξιν τῶν τεταγμένων ἐκεῖ ἰωνικῶν καὶ καρικῶν τριήρων, καὶ, μὴ δυνάμενα νὰ κινηθῶσιν ἐλευθέρως, ἔθραυον ἀλλήλων τὰς κώπας καὶ ἀμοιβαίως ἐπιτρώσκοντο διὰ τῶν ἐμβόλων αὐτῶν. Πλησιάζαντες δὲ ἤδη οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἐνωθέντες μετὰ τῶν Αἰγινήτων, ἐπιχειροῦσι τελευταίαν κατὰ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος ἔφοδον. Ὁ Θεμιστοκλῆς παραγγέλλει τὴν τριήρη αὐτοῦ νὰ ἐπιπλεύσῃ κατὰ τῆς περσικῆς ναυαρχίδος· ἦρχε δὲ τοῦ πλοίου τούτου Ἀριαβίγνης, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου, ὁ τῶν Ἴωνων καὶ Καρῶν στρατηγός. Ἡ τριήρης τοῦ Θεμιστοκλέους κατακλύζεται ὑπὸ βελῶν καὶ ἀκοντίων, ἀλλ' ὁ Ἀμεινίας ὁ Παλληνεὺς ἐμπήγει τὸ ἔμβολον αὐτοῦ εἰς τὰ πλευρὰ τῆς περσικῆς ναυαρχίδος. Ὁ ἀτρόμητος Ἀριαβίγνης διατάσσει τότε ἔφοδον κατὰ τῆς πρώρας τοῦ Ἀμεινίου καὶ ὁρμᾷ πρῶτος νὰ εἰσπηδῇ εἰς αὐτήν, ἀλλὰ κατακυλίνεται εἰς τὸ πέλαγος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὀπλιτῶν, καὶ ἡ τριήρης αὐτοῦ βυθίζεται, τὸν δὲ νεκρὸν τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαρείου σώζει ἡ ἐκεῖ που παραπλεύουσα Ἀρτεμισία. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐτρέπη καθ' ἑτέρου ἀντιπάλου, κατὰ σιδονίας τριήρους, ἣν φεύγουσαν ἦτο ἕτοιμος νὰ κυριεύσῃ, ὅτε Αἰγιναία τριήρης, προλαβοῦσα, ἤρπασεν ἀπὸ αὐτὸν τὸ ἄθλον. Ἦν δὲ ἡ τριήρης αὕτη Πολυκρίτου τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρίου ἐκείνου, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἶχε κρατηθῇ ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς μηδίζων· καὶ ἤδη ὁ νέος Αἰγινήτης, ὅστις δὲν εἶχε λησμονήσει τὴν πρὸς τὸν πατέρα του γενομένην ὕβριν, φωνάξας ἐκ τοῦ καταστρώματος αὐτοῦ, πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα, ὃν ἐγνώρισεν ἀπὸ τῆς ναυαρχικῆς αὐτοῦ σημείας, «τόρα βλέπεις πῶς μηδίζουσιν οἱ Αἰγινῆται,» ἐκυρίευσεν τὴν σιδονίαν ναῦν πρὸ ὀφθαλμῶν τοῦ ναυάρχου. Ἀλλ' οἱ Ἴωνες καὶ οἱ νησιῶται Ἕλληνες ἐξηκολούθουν περιφανῶς ἀμυνόμενοι. Τριήρης Ἀττικὴ, προσβαλοῦσα σαμοθρακίαν ναῦν, καταδύεται ὑπ' αὐτῆς· καὶ ἐπελθοῦσα μὲν ἐν τῷ ἅμα αἰγιναία ναὺς καταβάλλει τὴν σαμοθρακίαν· ἀλλ' οἱ Σαμόθρακες, εἰσπηδῆσαντες εἰς τὴν πρῶραν τοῦ Αἰγινήτου καὶ κατατροπώσαντες τὸ πλήρωμα αὐτοῦ, ἐσώθησαν διὰ

τοῦ πλοίου τοῦ καταδύσαντος τὴν ἰδίαν αὐτῶν τριήρη. Τελευταῖον ἐτράπησαν καὶ οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Κᾶρες πρὸς τὸ Φάληρον. Ἡ γενναία Ἀρτεμισία παρηκολούθει ὅπως οὖν βραδέως τὸν ὄχλον ἐκείνων τῶν ναυαγίων καὶ φυγάδων, ὅτε εἶδεν αἴφνης ἐπιπλέοντα τὸν Ἀμεινίαν. Ὁργὴ μεγάλη ἐπεκράτει παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ τῆς βασιλίδος αὐτῆς, διότι ἰδιάζουσαν ὑπέλαβον ὕβριν τὸ νὰ στρατεύσῃ γυνὴ ἐπὶ τὰς Ἀθήνας· ὅθεν διαταγαὶ ῥηταὶ εἶχον δοθῇ εἰς ὅλους τοὺς τριηράρχους νὰ συλλάβωσιν αὐτὴν ζῶσαν, καὶ ἀμοιβὴ χρηματικὴ δραχμῶν 10,000 εἶχεν ἐπὶ τούτῳ ὀρισθῇ. Ἡ Ἀρτεμισία λοιπὸν ἐκινδύνευε τὸν ἑσχατον κίνδυνον κατ' εὐτυχίαν τῆς ὃ Ἀμεινίας δὲν ἐγνώρισε τὸ πλοῖον αὐτῆς, ἡ δὲ, συμπληροῦσα τὴν πλάνην αὐτοῦ, ὁρμᾷ κατὰ τῆς πρὸ αὐτῆς φεύγουσας περσικῆς νηὸς τοῦ βασιλέως τῶν Καλυνδέων Δαμασιθύμου καὶ καταποντίζει αὐτὴν αὐτάνδρον, ὥστε ὁ μὲν Ἀμεινίας, ὑποθέσας ἐκ τούτου τὴν ναῦν τῆς Ἀρτεμισίας ὡς ἑλληνίδα, ἐτράπη καθ' ἐτέρων, ἡ δὲ κατώρθωσεν οὕτω νὰ σωθῇ· καὶ τὸ παράδοξον, ὁ Ξέρξης, ὅστις ἀπὸ τοῦ θρόνου αὐτοῦ παρηκολούθει ἐναγωνίως πάντα τὰ γινόμενα, ἰδὼν τὸ ἔργον, καὶ, γνωρίσας μὲν τὴν Ἀρτεμισίαν, ὑπολαβὼν δὲ τὴν Καλυνδικὴν τριήρη ὡς πολεμίαν, ἀνέκραξε, καθὰ λέγεται, « οἱ μὲν ἄνδρες γεγόνασί μοι γυναῖκες, αἱ δὲ γυναῖκες, ἄνδρες. » Τοσοῦτω δὲ βεβιασμένως ἔφευγον ἤδη πάντες πρὸς τὸ Φάληρον, ὥστε ἐλησμόνησαν νὰ παραλάβωσι τὸ περσικὸν ἀπόσπασμα τὸ ὁποῖον εἶχον τὴν προτεραιάν ἀποβιβάσει εἰς Ψυττάλειαν, καὶ ἐγκατέλιπον αὐτὸ εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Ἑλλήνων. Ὅθεν, περὶ τὸ ἑσπέρας, ὁ Ἀριστείδης διεπέρασεν εἰς τὸ νησιδίον μετὰ τῶν Ἀθηναίων ὀπλιτῶν καὶ οἱ μὲν Πέρσαι, ἄνδρες λογάδες, ἀντέστησαν γενναίως, ἐπὶ τέλους ὅμως πάντες ἐφρονεύθησαν.

Εἶχε δὲ ἤδη ἐπέλθει νύξ, ἀλλὰ πανσέληνος λαμπρὰ ἐφώτισε τὸν θρίαμβον τῶν Ἑλλήνων. Ὁ θρίαμβος οὗτος δὲν ἐφάνη ἐκ πρώτης ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τοσοῦτον ὀριστικὸς ὅσον τὸ ἐν Μαραθῶνι κατόρθωμα. Διότι ναὶ μὲν οἱ Ἕλληνες ἔμειναν κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ δὲν ἀπέβαλον εἰμὴ 40 ναῦς, ἐνῷ περσικαὶ τριήρεις κατεστράφησαν 200, πλὴν τῶν ληφθεισῶν « σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι » ὁ περσικὸς ὅμως στόλος ἦτο ἔτι ὑπέρτερος τοῦ ἑλληνικοῦ, ὁ δὲ περσικὸς στρατὸς ὑπατὸ ἀκέραιος ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς· ὥστε οἱ Ἕλληνες, συλλέξαντες τὰ ναυάγια καὶ τοὺς νεκρούς, καὶ στήσαντες τρόπαιον ἐπὶ τῆς Ψυτταλείας, ἐδέησε νὰ παρασκευασθῶσιν εἰς νέον ἀγῶνα. Ἀλλ' ἐμελλεν ἡ ἀνανδρεία τοῦ Ξέρξου

νὰ συμπληρώσῃ ὅ,τι ἤρξατο ἡ τῶν Ἑλλήνων τόλμη καὶ δεξιότης· διότι τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ μεγάλου βασιλέως διὰ τὴν ἡτταν ἦν ὑπέστη, διεδέχθη μετ' οὐ πολὺ φόβος ἀκατάσχετος μήποτε οἱ Ἕλληνες, κατατροπώσαντες αὐτοὺς τὸν στόλον αὐτοῦ, πλεῦσωσιν ἀμέσως ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ λύσαντες τὰς γεφύρας, ἀποκλείσωσιν αὐτὸν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὅθεν τὴν ἐπιούσαν ἐφάνη μὲν μελετῶν νὰ γεφυρώσῃ τὸν μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος πόρον, ἵνα διαπεράσῃ δῆθεν εἰς τὴν νῆσον τὸν στρατὸν, ἀληθῶς ὅμως ἤρχισε σκεπτόμενος περὶ ἀναχωρήσεως. Ἐνίσχυσε δὲ αὐτὸν εἰς τοῦτο καὶ ὁ Μαρδόνιος, εἰπὼν, ὅτι αὐτὸς ἀναλαμβάνει νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον τῆς κατακτήσεως τῆς Ἑλλάδος μετὰ 300,000 λογάδων ἀνδρῶν. Τὸ ἐσπέρας λοιπὸν τῆς ἡμέρας ταύτης διετάχθη ὁ ἐν Φαλήρῳ στόλος νὰ ἀπέλθῃ διὰ νυκτὺς πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον ἵνα σώσῃ τὰς γεφύρας. Τὸ δὲ πρῶι οἱ Ἕλληνες ἅμα ἔμαθον τὴν φυγὴν αὐτοῦ, καταλιπόντες ἐν Σαλαμῖνι τὸν Ἀριστείδην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν φύλακα τῆς νήσου καὶ τῆς λείας, ἔδραμον περιχαρεῖς εἰς καταδιώξιν τῶν πολεμίων. Ἀλλ' ὅτε ἔφθασαν μέχρις Ἀνδρου καὶ εἶδον ὅτι ὁ ἐχθρὸς προλαβὼν εἶχε προχωρήσει πολὺ, ἐδιχονόησαν. Ὁ μὲν Θεμιστοκλῆς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἤθελον νὰ προελάσωσι μέχρις Ἑλλησπόντου, ὁ δ' Εὐρυβιάδης καὶ οἱ Πελοποννήσιοι ἀντέστησαν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν εἶναι συνετὸν νὰ φέρωσι τὸν μονάρχην τῶν Περσῶν εἰς ἀπελπισίαν, ἀναγκάζοντες αὐτόν τε καὶ τὸν στρατὸν αὐτοῦ νὰ μείνωσιν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος. Τότε ὁ Θεμιστοκλῆς, βλέπων ὅτι πρέπει νὰ ἐνδώσῃ, ἐπραξε πάλιν μίαν ἐκ τῶν πράξεων ἐκείνων αἵτινες, διὰ τὸν διαφορούμενον αὐτῶν χαρακτῆρα, ἐπισκιάζουσι καὶ αὐτὴν τὴν ἀπαράμιλλον τῆς μεγαλοφυΐας αὐτοῦ λάμψιν. Ἔστειλεν εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸν πιστὸν αὐτοῦ Σικίννον, παραγγείλας, προσελθὼν εἰς τὸν βασιλέα, νὰ εἴπῃ· « Ἐπεμψέ με Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέος, στρατηγὸς μὲν τῶν Ἀθηναίων, ἀνὴρ δὲ τῶν συμμάχων πάντων ἄριστος καὶ σοφώτατος, φράσσοντά τοι, ὅτι Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος, σοὶ βουλόμενος ὑπουργεῖν, ἔσχε (ἐμπόδισε) τοὺς Ἕλληνας, τὰς νέας βουλομένους διώκειν καὶ τὰς ἐν Ἑλλησπόντῳ γεφύρας λυεῖν. Καὶ νῦν κατ' ἡσυχίαν πολλὴν κομίζεο. » Πρὸς τίνα σκοπὸν διεμήνυε ταῦτα εἰς τὸν Ξέρξην; Εἰ μὲν ἐνόμιζεν αὐτὸν θέλοντα ν' ἀπέλθῃ, ἡ ἀποστολὴ τοῦ Σικίννου ἦτο ματαία· εἰ δὲ ἐνόμιζεν αὐτὸν θέλοντα νὰ μείνῃ, ἡ ἀποστολὴ τοῦ Σικίννου ἦτο μᾶλλον ἐπιτηδεῖα νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτὸν εἰς τοῦτο· ὥστε ἐξ ἀνάγκης ἤδη παραδεχόμεθα τὴν γνώμην τοῦ Ἡροδότου, ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν ἐπολιτεύθη οὕτω εἰμῇ

ἵνα λάβῃ ἀφορμὰς συστάσεως παρὰ τῷ βασιλεῖ, εἰς πᾶσαν ἐνδεχομένην τῆς τύχης τροπὴν ὅπερ καὶ ἐγένετο, ὥς θέλομεν ἰδεῖ.

Ἄλλ' ὁ Ξέρξης εἶχεν ἀποφασίσει, ὥς προείπομεν, ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ὀλίγας μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην ἡμέρας, ἀπῆλθεν ἐκ τῆς Ἀττικῆς μεθ' ὅλου αὐτοῦ τοῦ στρατοῦ διὰ τῆς Βοιωτίας εἰς Θεσσαλίαν. Ὁ Ξέρξης ἠδύνατο νὰ παραμυθῆται ἀναλογιζόμενος ὅτι κατέστρεψε τὰς Ἀθήνας καὶ ἐστρατοπέδευσεν ἐν αὐταῖς· ἔφερε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ τὰς χαλκᾶς εἰκόνας τοῦ Ἀρμυδίου καὶ τοῦ Ἀριστογείτονος, τὴν εἰκόνα τῆς ἐν τῇ Μεσογαίᾳ Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος καὶ ἄλλα τινὰ τρόπαια. Ἀλλὰ οἱ ἐπιστρέφοντες μετ' αὐτοῦ Πεισιστρατίδαι καὶ ὁ Δημάρατος ἐμαρτύρουν εὐγλωττότερον τῶν τροπαίων τούτων, ὅτι, ἂν ὁ μέγας βασιλεὺς ἐλεηλάτῃ μέρος τῆς Ἑλλάδος, δὲν κατώρθωσεν ὅμως ἔτι νὰ ἐπιβάλῃ εἰς αὐτὴν τὴν θέλησίν του. Ἐν Θεσσαλίᾳ ὁ Μαρδόνιος ἐξελέξατο τοὺς ἄνδρας μεθ' ὧν προέκειτο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα, ἐν ὅλοις 300,000 πεζῶν τε καὶ ἰππέων· ἦσαν δὲ οὗτοι ἅπαντες οἱ Πέρσαι, οἱ Μῆδοι, οἱ Σάκαι, οἱ Βάκτριοι, οἱ Ἰνδοὶ καὶ τινες κράτισται τῶν ἄλλων ἐθνῶν μοῖραι. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπλησίαζεν ἤδη τὸ τέλος τοῦ σεπτεμβρίου καὶ ὠρίσθη νὰ συνοδεύσῃ τὸν Ξέρξην μέχρις Ἑλλησπόντου 60,000 ἀνδρῶν ἐκ τοῦ στρατοῦ τούτου, ὑπὸ τὸν Ἀρτάβαζον, ὁ Μαρδόνιος ἀπεφάσισε νὰ διαχειμάσῃ εἰς Θεσσαλίαν καὶ νὰ ἀναβάλλῃ εἰς τὸ ἐπὶ ἔαρ τὰ περαιτέρω αὐτοῦ ἐπιχειρήματα. Παρ' αὐτῷ ἔμειναν καὶ οἱ Πεισιστρατίδαι καὶ ὁ Δημάρατος, ὁ δὲ Ξέρξης, συνεπαγόμενος τὸν ὑπόλοιπον στρατὸν καὶ τὴν ὑπὸ τὸν Ἀρτάβαζον μοῖραν, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ἑλλησπόντον, ὅπου ἔφθασε μετὰ 45 ἡμέρας ἀπ' ἧς ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Τὰ περὶ αὐτὸν πλήθη ἔπαθον τὰ πάνδεινα κατὰ τὴν διὰ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης ταύτην πορείαν, ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως τροφῶν καὶ τῶν ἐκ τούτου ἐπελθόντων νοσημάτων. Αἱ ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου γέφυραι εἶχον διαλυθῇ ἐξ ἐπισυμβάσης τρικυμίας· ὥστε τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ ἐδέησε νὰ μετακομισθῶσιν εἰς τὴν Ἀσίαν ὑπὸ τοῦ στόλου. Ἐνταῦθα εὖρον μὲν οἱ ἐπιστρέφοντες ἄνεσιν καὶ ἀφθονίαν πάντων τῶν ἀναγκαίων, ἀλλ' αὕτη αὕτη τῶν ἀγαθῶν ἢ δαψίλεια παρήγαγε πάλιν νέας ἀσθενείας· καὶ οὕτω τεταπεινωμένος, καὶ ὑπὸ ἐλεινῶν τινων λειψάνων τοῦ στρατοῦ συνοδευόμενος, ἐπέστρεψε τελευταῖον ὁ μέγας βασιλεὺς εἰς Σάρδεις ὀκτῶ μῆνας ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καθ' ἣν λαμπρὸς μὲν καὶ ἀγέρωχος, ὑπὸ ἀκμαίων δὲ καὶ ἀνα-

ριθμῆτων ταγμάτων περιεστοιχισμένος, εἶχεν ὀρμήσει ἐκ τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ τὴν κατὰκτησιν τῆς Εὐρώπης.

Ἐν τούτοις οἱ Ἕλληνες, τοὺς ὁποίους ἀφήσαμεν εἰς Ἀνδρον, ἀποτασίσαντες νὰ μὴ ἐξακολουθήσωσι τὴν δίωξιν τοῦ περσικοῦ στόλου, ἐνόμισαν εὐλογον, πρὶν ἐπιστρέψωσιν οἴκοι, νὰ φορολογήσωσι τὰς νήσους ὅσαι εἶχον συνταχθῇ μετὰ τῶν πολεμίων. Καὶ πρῶτον ἀπήτησαν χρήματα ἀπὸ τὴν Ἀνδρον, ὅπου εὕρισκοντο· ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἀνδρος δὲν ἠθέλησε νὰ πληρώσῃ, ἐπεχείρησαν νὰ τὴν βιάσωσιν εἰς τοῦτο. Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς ἔδωκε τότε πάλιν νέα δείγματα τῆς ἀδιορθώτου αὐτοῦ πλεονεξίας. Πολιορκουμένης τῆς Ἀνδρου, στέλλει οὗτος εἰς τὰς πέριξ νήσους καὶ πόλεις ἀνθρώπους ἀπειλοῦντας αὐτάς, ὅτι θέλουσιν ὁμοίως τιμωρηθῇ, ἂν μὴ προλάβωσι νὰ ἐξευμενίσωσιν αὐτόν· καὶ οὕτω συνέλεξεν ἐκ Πάρου, ἐκ Καρύστου καὶ ἀλλαχόθεν, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἄλλων στρατηγῶν, χρήματα πολλὰ, ἐνῶ ὁ ἄλλος στόλος, μὴ δυνηθεὶς νὰ κυριεύσῃ τὴν Ἀνδρον καὶ βλέπων ἐπερχόμενον τὸν χειμῶνα, ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον, κεναῖς χερσίν, εἰς Σαλαμῖνα, δηώσας μόνον κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τὴν χώραν τῶν δυστυχῶν Καρυστιῶν, τοὺς ὁποίους δὲν ἔσωσεν ἀπὸ τῆς συμφορᾶς ταύτης ἢ πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα γενομένη δωροδοκία.

Ἐν Σαλαμῖνι δὲ οἱ Ἕλληνες ἡσχολήθησαν εἰς ἔργα ἀξιώτερα τοῦ πρὸ μικροῦ διαπραχθέντος αὐτόθι κατορθώματος. Πρὸ πάντων προσέφερον εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν τὰ ἀκροθίνια, δηλαδή τὸ κάλλιστον τῆς λείας μέρος, ἐξ οὗ κατεσκευάσθη ἀνδριάς κολοσσιαῖος, ἔχων μέγεθος δώδεκα πηχῶν καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα ἀκρωτήριον, ἥτοι ἔμβολον νηός. Ἰδίως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἀνέθηκαν τὰς τρεῖς Φοινίσσας τριήρεις ἅς κατὰ πρῶτον ἐκυρίευσαν, τὴν μὲν τῷ ἐν τῷ ἰσθμῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ τῇ ἐν Σουνίῳ Ἀθηνᾷ, καὶ τὴν τρίτην τῷ ἐν Σαλαμῖνι Αἴαντι. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐν Δελφοῖς θεὸς, ἐρωτηθεὶς ἂν νῆχαριστήθῃ διὰ τὰ ἀφιερωθέντα αὐτῷ ἀκροθίνια, ἀπεκρίθη ὅτι παρὰ μὲν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἱκανὰ ἔλαβεν, ὅχι ὅμως καὶ παρὰ τῶν Αἰγινήτων παρ' ὧν ἀπήτησε τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, οἱ Αἰγινῆται ἀνέθεσαν αὐτῷ ἰδίᾳ ὁμοίως χαλκοῦν ἰστὸν φέροντα τρεῖς χρυσοῦς ἀστέρας. Μετὰ δὲ τὴν διανομὴν τῆς λείας, ἅπας ὁ στόλος συνώδευσε τοὺς Ἀθηναίους ἕως τὸν Ἴσθμόν, ἀπελθόντας αὐτόθι ἵνα ἀποθέσωσιν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ τριήρη. Ἐκεῖ πρὸς τούτοις ἐμελλον νὰ βρα-

βευθῶσιν οἱ κατὰ τὸν ἄγωνά τοῦτον ἀριστεύσαντες ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ ἐπὶ συνέσει καὶ δεξιότητι. Καὶ λόγῳ μὲν ἀνδρείας ἔλαβον τὸ πρῶτον ἀριστεῖον οἱ Αἰγινῆται, τὸ δεύτερον οἱ Ἀθηναῖοι· ἐκ δὲ τῶν κατ' ἰδίαν ἀνδρῶν ἀνεκηρύχθησαν ὡς διακριθέντες πρὸ πάντων ὁ Αἰγινῆτης Πολύκριτος καὶ οἱ Ἀθηναῖοι Εὐμένης καὶ Ἀμεινίας. Περὶ δὲ τοῦ βραβείου τῆς συνέσεως καὶ δεξιότητος, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ συμφωνήσωσι· καὶ οὐ μόνον δὲν ἡδυνήθησαν νὰ συμφωνήσωσιν, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας ὑπῆρξεν ὅπως οὐν ἀλλόκοτον. Τῷ οὖν ἑκαστος τῶν στρατηγῶν ἐψήφισε πρῶτον ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὡς ἀρίστου γενομένου, δεύτερον δὲ ὄνομα ἔγραψαν οἱ πλεῖστοι τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἰμπόρεσε νὰ δοθῇ τὸ πρῶτον βραβεῖον, δὲν ἐδόθη οὐδὲ τὸ δεύτερον. Καὶ ἠθέλομεν ἐννοῇσαι ἔτι μέχρι τινὸς ν' ἀμφισβητήσωσι τὰ ἀριστεῖα πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα ὁ Εὐρυβιάδης, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν μεγαλητέρων μοιρῶν, τῶν Αἰγινητῶν, τῶν Κορινθίων, τῶν Μεγαρέων, ἂν καὶ ἦτο ἡλίου φαεινότερον ὅτι ἡ νίκη ὠφέιλετο ἐξαιρέτως εἰς τὸν δαιμόνιον τῶν Ἀθηνῶν ἀνδρᾶ· ἀλλὰ, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ἀπήτησαν τὰ πρωτεῖα καὶ αὐτοὶ οἱ στρατηγοὶ τῶν μικροτέρων πόλεων, ὥστε τὸ πρᾶγμα κατήντησε τῇ ἀληθείᾳ γελοῖον, καὶ ἐπιβεβαιοῖ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μίαν τῶν κυριωτάτων ἀδυναμιῶν τῶν προπατόρων μας, περὶ ἧς καὶ ἄλλοτε ἔλαβομεν ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσωμεν, ταύτην, ὅτι ἑκαστος μὲν ὑπελάμβανεν ἑαυτὸν ὡς μόνον σωτήρα τῆς Ἑλλάδος, δυσκόλως δὲ ἐπέιθετο νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ αὐτὴν τὴν πασίδηλον ὑπεροχὴν τῆς ἀξίας καὶ τῶν ἐκδουλεύσεων τοῦ ἄλλου. Μὴ νομίσωμεν ὅμως πάλιν ὡς ἐκ τούτου ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ τιμῇσωσι τοὺς εὐεργέτας τῆς πατρίδος· ἂν εἶχον τὸν ἀγενῆ τοῦτον φθόνον, δὲν ἤθελον εἶναι ἄξιοι τοῦ μεγαλείου εἰς ὃ προήχθησαν· τί λέγομεν δὲν ἤθελον εἶναι ἄξιοι; δὲν ἤθελον δυνηθῇ νὰ προαχθῶσι ποτὲ εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦτο, διότι ἔθνος μὴ σεβόμενον τὴν ἀξίαν καὶ μὴ πειθαρχοῦν εἰς αὐτὴν, οὐδέποτε ἀνεδείχθη μέγα. Ἀλλ' αἱ παραφοραὶ τῆς παραλόγου φιλαυτίας ἦσαν ἀκαριαῖαι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, τὸ δ' αἰσθημα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς συνέσεως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ὑπερισχύσῃ ἐπὶ τέλους ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου λαοῦ. Εἴδομεν τὰς ἐξαιρέτους τιμὰς ἃς ἀπένειμεν εἰς τὸν ἐν Μαραθῶνι νικητὴν· ὁ δ' Ἡρόδοτος, ἱστορήσας τὴν γενομένην, ἐν τῷ Ἰσθμῷ, πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα ἀδικίαν, ἐπιφέρει, ὅτι οὐδὲν ἦττον ὁ ἀνὴρ διεδοθήθη καὶ ἐδοξάσθη ὡς σοφώτατος Ἑλλήνων ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα· καὶ ὅτε μετ' ὀλίγον ἐπεσκέφθη τὴν Λακεδαιμόνα, ἠξιώθη ἐν τῇ ἀγερώχῳ ταύτῃ πόλει

τιμῶν οἷων οὐδεὶς ποτε μὴ Σπαρτιάτης Ἑλλήν· διότι οἱ Σπαρτιάται ἔδωσαν μὲν εἰς τὸν Εὐρυδιάδην ὡς βραβεῖον ἀνδρείας ἐλαίας στέφανον, ἔδωσαν δὲ εἰς τὸν Θερμистоκλέα ὁμοιον στέφανον, ὡς βραβεῖον σοφίας καὶ δεξιότητος· πρὸς τούτους ἐδωρήσαντο εἰς αὐτὸν τὸ κάλλιστον τῶν ὀχημάτων τῆς πόλεως καὶ ἀπερχόμενον προέπεμψαν, μέχρι τῶν συνόρων τῆς Τεγέας, διὰ τῶν 300 λογαδων ἱππέων, οἵτινες ἦσαν ἐπιτετραμμένοι τὴν φύλαξιν καὶ τὴν ἀστυνομίαν τῆς χώρας.

Περὶ τῶν συμβάντων κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ 480 ἔτους καὶ τοὺς πρώτους τοῦ 479, ὀλίγας ἔχομεν εἰδήσεις. Ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ σταθμεύων Μαρδόνιος ἀνέβαλε μέχρι τοῦ ἰουλίου μηνὸς τὰς νέας ἐχθροπραξίας, ἄδηλον διατί. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Ἀρτάβαζος, ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ Ἑλληνπόντου, ἠναγκάσθη νὰ διατρίψῃ ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον εἰς Μακεδονίαν, ἵνα καταστήσῃ αὐτὸς ὑποχείριους τοὺς κατοίκους τῆς Παλλήνης, ἥτοι τῆς μεσημβρινοδυτικωτέρας τῶν τριῶν γλωσσῶν ἢ μικρῶν χερσονήσων εἰς ἃς ἀπολῇ ἡ μεγαλητέρα χερσονήσος, ἡ Χαλκιδικὴ καλουμένη, οἵτινες ἀπέπτυσαν τὴν περσικὴν κυριαρχίαν καὶ τῆς μὲν Ὀλύνθου, πόλεως κειμένης ἔξω τῆς παλληνικῆς χερσονήσου, ἐγένετο εὐχερῶς κύριος, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς Ποτιδαίας, ἣτις φράσσει τὸν ἰσθμὸν δι' οὗ ἡ Παλλήνη συνάπτεται μετὰ τῆς Χαλκιδικῆς· ἐπειδὴ ὅμως μετὰ τρίμηνον ματαίαν ταύτης πολιορκίαν, ἐπανῆλθεν εἰς Θεσσαλίαν, μόνῃ ἡ περίστασις αὕτη δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπερβολικὴν βραδύτητα τῆς τοῦ Μαρδονίου στρατείας. Ἀφ' ἑτέρου ἐν ἔαρι τοῦ 479 ἔτους ὁ ἑλληνικὸς στόλος, εἰς 110 πλοῖα συμποσούμενος καὶ ὑπὸ τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδην τεταγμένος, εἶχε μὲν συνέλθει εἰς Αἴγιναν καὶ προχωρήσει μέχρι Δήλου· ἀλλὰ δὲν προέβη περαιτέρω μέχρι σχεδὸν τοῦ τέλους τοῦ αὐγούστου μηνός, καίτοι θερμῶς παρακαλούμενος νὰ προβῇ μέχρι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὑπὸ τῶν Χίων, τῶν Σαμίων καὶ τῶν ἄλλων Ἰώνων, οἵτινες ἔλεγον ἑαυτοὺς ἐτοιμοὺς νὰ ἀποστατήσωσι.

Καὶ περὶ τῶν Ἀθηναίων δέ, οἵτινες, ἅμα μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς ἀναχώρησιν τοῦ Ξέρξου, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πολλὰ παθοῦσαν πόλιν καὶ χώραν αὐτῶν, ἄλλο δὲν ἤξεύρομεν εἰμὴ ὅτι τῷ 479 δὲν ἀνέθεσαν πλέον τὰ πράγματα εἰς τὸν Θερμистоκλέα. Οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν στρατηγῶν οὗς τότε ἐξελέξαντο, μικρὸν πρὸ τῆς δευτέρας ἐπιδρομῆς τῶν Περσῶν, ἦσαν ὁ Ξάνθιππος καὶ ὁ Ἀριστείδης. Πολλοὶ ἀπέδωκαν τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Θερμιστοκλέους κατὰ τὰς ἐκλογὰς ταύτας, εἰς τὸν φθόνον τῶν συμπολιτῶν

αὐτοῦ ἕνεκεν τοῦ μεγάλου ὀνόματος τὸ ὁποῖον ἐκτήσατο καὶ τῶν ἐξαιρέτων τιμῶν ἧς ἔλαβεν ἐν Σπάρτῃ. Καὶ εἶναι ἀληθές ὅτι τινὲς τῶν Ἀθηναίων ἐφθόνησαν τὸν ἄνδρα, ὁ δὲ Ἡρόδοτος διηγεῖται ὅτι Τιμόδημός τις Ἀφιδναῖος, ἐκδηλῶν τὴν τοιαύτην διάθεσιν, ἐχλεύαζε τὸν Θεμιστοκλέα ἐπανελθόντα ἐκ Λακεδαιμόνιος, καὶ ἤξίου ὅτι διὰ τὰς Ἀθηνας ἔλαβεν ὅσα ἔλαβε γέρα παρὰ Λακεδαιμονίων, ὅχι δι' ἑαυτόν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔπαυεν ἐπὶ πνευμαθάνων ταῦτα, ὁ Θεμιστοκλῆς, μὴ ἀνεχόμενος ἐπὶ πλέον τὴν φλυαρίαν ἐκείνην «ἐχεις δίκαιον.» τὸν εἶπεν εὐφυστάτα· οὔτε ἐγὼ ἂν ἤμην Βελβιδνίτης (δηλαδὴ κάτοικος τοῦ μικροῦ νησιδίου, τοῦ σήμερον ὀνομαζομένου Ἅγιος Γεώργιος) ἤθελον τιμηθῆ οὕτω παρὰ τῶν Σπαρτιατῶν, οὔτε σὺ, ὦ ἄνθρωπε, καὶ τοὶ Ἀθηναῖοι ὦν.» Ἀλλ' οἱ πλείότεροι τῶν Ἀθηναίων δὲν ἐκινουῦντο βεβιαίως ὑπὸ τοιούτων εὐτελῶν αἰσθημάτων. Ἀποδείξις τούτου εἶναι ὅτι μετ' ὀλίγον βλέπομεν πάλιν τὸν Θεμιστοκλέα πρωταγωνιστοῦντα ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ· τῷ δὲ 479 οἱ Ἀθηναῖοι προετίμησαν ἄνδρας ἄλλους, διότι, μαθόντες τὴν τε μεγάλην περὶ Ἀρτεμίσιον δωροδοκίαν καὶ τὴν οἰκτρὰν περὶ Ἀνδρον καταπίεσιν, ἠθέλησαν νὰ διδᾶσιν αὐτόν, ὅπως πρὸ δωδεκαετίας ἐδίδαξαν τὸν Μιλτιάδην, ὅτι οὐδ' αὐτὸς ὁ σωτὴρ τῆς πατρίδος δικαιούται νὰ ἀτιμάσῃ αὐτήν. Μάθημα ἄξιοσημείωτον καὶ μαρτυροῦν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον φθάσει τότε εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς πολιτικῆς συνείσεως καὶ τῆς ἠθικῆς διαμορφώσεως. Τῶντι, ὑπάρχουσιν ἔθνη ἀνίκανα νὰ γεννήσωσι μεγάλους ἄνδρας· ὑπάρχουσιν ἔθνη ἱκανὰ μὲν νὰ παραγάγωσιν ἄνδρας μεγάλους, ἀλλὰ παιδευομένα ὑπ' αὐτῶν, ἀπαξ ἀναδειχθέντων· τελευταῖον ὑπάρχουσιν ἔθνη τὰ ὅποια δὲν ἄγονται καὶ φέρονται ὑπὸ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν οὓς πράγουσιν, ὅσον μεγάλοι καὶ ἂν ᾖναι, αὐτὰ δὲ τούτους μᾶλλον χειραγωγοῦσι, καὶ τοῦτο εἶναι τῆς ὑπάτης πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς ἀκμῆς ἀλάνθαστον τεκμήριον.

Ἀλλ' ἐμὲλλον ἤδη νὰ δώσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι δείγματα τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ἔτι λαμπρότερα. Ὁ Μαρδόνιος, πρὶν εἰσβάλλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπεχείρησε νὰ ἀποσπάσῃ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν πόλιν ἐκείνην ἀπὸ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων συμμαχίας. Ἐπὶ τούτῳ διεβίβασεν εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀλεξάνδρου, προτάσεις συμπερωτάτας, ὑποσχόμενος ἀποζημιῶσιν δι' ὅλην τὴν προσγενομένην τῇ Ἀττικῇ ζημίαν, καὶ αὔξησιν, οἷανδήποτε θέλωσι, τοῦ κράτους τῶν Ἀθηναίων, ἀρκεῖ νὰ συμμαχήσωσιν, ἐπὶ ἵσοις δικαίοις, μετὰ τοῦ μεγάλου

βασιλείας. Οἱ Σπαρτιᾶται μαθόντες τὰ τῆς πρεσβείας ταύτης, κατε-
 λήφθησαν ὑπὸ φόβου δεινοῦ· ἤξευρον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν εἰς πολλὴν
 ἀμνηχανίαν ἐνεκα τῆς ἐρημώσεως τῆς χώρας αὐτῶν· ἤξευρον ὅτι εἶχον
 ἀπολέσει ὅλον τὸν καρπὸν τοῦ προηγουμένου ἔτους, εἴτε διαρπαγέντα
 ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἐκ τῶν ἀποθηκῶν, εἴτε ἀσυγκόμιστον καταστραφέντα
 ὑπ' αὐτοῦ, δὲν ἡδυνήθησαν δὲ νὰ καλλιεργήσωσι τοὺς ἄγρους αὐτῶν
 κατὰ τὸ ἐνεστώς ἔτος, δι' ἑλλειψιν σποράς· ἤξευρον ὅτι ἡγανάκτουν κατὰ
 τῶν Πελοποννησίων, διότι οὗτοι δὲν εἶχον ἐκπληρώσει τὴν δοθεῖσαν
 ὑπόσχεσιν περὶ τῆς ἐγκαίρου ἀποστολῆς ἀπάρχης τῆς πεζικῆς αὐτῶν δυ-
 νάμεως εἰς Βοιωτίαν, καὶ ὑπώπτευσαν λοιπὸν μήπως, ὑπὸ τοσούτων ἀναγ-
 κῶν πιεζόμενοι καὶ εὐλόγως δυσπιστοῦντες πρὸς τοὺς προτέρους συμμά-
 χους, παραδεχθῶσι τὰς ἐπαγωγὰς τοῦ Μαρδονίου προτάσεις. Διὸ ἔσπευ-
 σαν νὰ πέμψωσιν εἰς Ἀθήνας πρέσβεις ἐπιτετραμμένους νὰ προλάβωσι
 τὴν συμφορὰν ταύτην, ἣτις ἔμελλε νὰ ἐπιφέρει ἀναμφιδόλως τὴν ὑπο-
 δούλωσιν ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ὑποσχόμενοι ἰδίως ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι
 καὶ οἱ σύμμαχοι ἀναλαμβάνουσι νὰ θρέψωσι τὰς οἰκογενείας τῶν Ἀθη-
 ναίων ἐν τῇ παρούσῃ αὐτῶν ἀμνηχανίᾳ. Ἀλλὰ δὲν ἤξευρον ἢ μᾶλλον
 δὲν ἠδύναντο νὰ νοήσωσι τὰ αἰσθήματα τῆς μεγαλοφροσύνης ὑπὸ τῶν
 ὁποίων ἐνεπνέετο ὁ περιούσιος ἐκεῖνος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος λαός. Οἱ
 Ἀθηναῖοι ἐπερίμεναν τὴν ἄφιξιν τῶν πρέσβεων τῆς Σπάρτης, ἵνα ἐνώ-
 πιον αὐτῶν ἀποκριθῶσιν εἰς τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Μαρδονίου· καὶ τότε,
 ἀκούσαντες ἀμφοτέρων τοὺς λόγους, ἀπεκρίθησαν, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ
 Ἀριστείδου, εἰς μὲν τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ὅτι «ἐνὸς ὃ ἡλῖος
 δὲν μεταβάλλῃ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, οὐδ' αὐτοὶ θέλουσιν ὁμολογήσει συνθή-
 κας πρὸς τὸν Ξέρξην, ἀλλὰ πεποιθότες εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἥρωας
 ὧν ἐκεῖνος ἐνέπρησε τοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἁγάλματα, θέλουσιν ἐπιμείνει
 ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν ἀγωνιζόμενοι» πρὸς δὲ τοὺς Σπαρτιάτας
 εἶπον, ὅτι εὐχαριστοῦσιν αὐτοὺς διὰ τὴν περὶ διατροπῆς πρότασιν των,
 ἀναλαμβάνοντες οἰκοθὲν νὰ οἰκονομηθῶσιν ὅπως δύνανται, παρακκ-
 λουσι δὲ μόνον νὰ σπεύσωσι νὰ στείλωσιν ὅσον ἔνεστι τάχιον εἰς Βοιω-
 τίαν τὸν πελοποννησιακὸν στρατὸν, ἵνα, ἐνωθεὶς αὐτόθι μετὰ τῶν Ἀθη-
 ναίων, ὑπερμαχήσῃ ὑπὲρ τῆς Ἀττικῆς, καθ' ἣς ὁ Μαρδόνιος θέλει βε-
 βαίως ἐπέλθει, ἅμα λαβὼν τὴν προκειμένην ἀπάντησιν.

Πῶς ἐπολιτεύθησαν οἱ Σπαρτιᾶται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους εἰς ἀντα-
 μωβὴν τῆς τοσαύτης τούτων ἀφοσιώσεως ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλή-

νων σωτηρίας καὶ ἐλευθερίας· Ἀντὶ νὰ ἐκστρατεύσωσιν εἰς Βοιωτίαν, ὡς ὑπέσχοντο, παντάπασι δὲν ἐξῆλθον τῆς Πελοποννήσου καὶ μὲ πολλήν ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν ἡσυχολοῦντο εἰς τὸ νὰ ἐορτάζωσι μίαν τῶν πανηγύρεων αὐτῶν, τὰ Ὑακίνθια, ἐνῶ ὁ Μαρδόνιος, ὁρμήσας ἤδη ἐκ Θεσσαλίας, προσέβη ἀκωλύτως μέχρι τῆς Ἀττικῆς ἔχων σύμμαχα ὅλα τὰ ἔθνη τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, μὴδ' αὐτῶν τῶν Φωκέων ἐξαιρουμένων, οἵτινες, ἐπὶ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Ξέρξου μὴ συνταχθέντες μετ' αὐτοῦ, ἠναγκάσθησαν νῦν νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τοὺς πολεμίους, τοῦλάχιστον κατὰ μέγα μέρος· ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ δυνάμενοι μόνοι νὰ ἀντιταχθῶσιν εἰς τὴν ὑπέρογκον ἐκείνην δύναμιν, ἐδέησε πάλιν νὰ ἐγκυβερνήσῃ μὲν τὴν χώραν αὐτῶν καὶ τὴν πόλιν, νὰ διαπεράσῃ δέ, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, εἰς Σαλαμῖνα. Ἐνταῦθα δὲ ὄντων αὐτῶν, ὁ Μαρδόνιος πέμπει ἐξ Ἀθηνῶν ἐλληςπόντιόν τινα Ἑλληνα, τὸν Μουρυχίδην, ἐπαναλαμβάνων τὰς προτέρας προτάσεις. Ἡ νέα τῶν Σπαρτιατῶν ἀπιστία εἶχε παροξύνει, δικαίῳ τῷ λόγῳ, εἰς ὑπατον βαθμὸν τὴν ἀγανάκτησιν τῶν Ἀθηναίων· δυσκόλως δὲ τῇ ἀληθείᾳ ἤθελε τις κατακρίνει αὐτοὺς ἂν ἦδῃ βλέποντες τοὺς ἄλλους Ἑλληνας ἐντελῶς ἀδιαφοροῦντας, ἔδιδον ὧτα ἀκρόασεως εἰς τοὺς λόγους τοῦ Μαρδονίου. Καὶ ὅμως, διακοινώσαντος τοῦ Μουρυχίδου τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Βουλὴν, οἱ βουλευταὶ ἅπαντες, πληνένος, οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐδίστασαν νὰ ἀποκρούσωσι τὰς προτάσεις τοῦ στρατηγοῦ τῶν Περσῶν· τοσοῦτον δ' ἀπαίσιον ἐνόμισαν οἱ Ἀθηναῖοι· ὅτι εὐρέθη καὶ εἰς βουλευτὴς ὁ γνωμοδοτήσας ὅτι συμφέρεי ἴσως νὰ δεχθῶσι τὰς προτάσεις ταύτας, ὥστε, ἐν τῇ τυφλώσει τῆς οἰονεῖ μαινομένης φιλοπατρίας αὐτῶν, ἐλιθοβόλησαν τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον, ὀνόματι Λυκίδην, καὶ οὐ μόνον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ.

Συγχρόνως ὅμως ἔπεμψαν, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Μεγαρέων καὶ τῶν Πλαταιέων, πρέσβεις εἰς τὴν Σπάρτην, ἐπιτετραμμένους νὰ ὑποβάλωσι παραστάσεις διὰ τὴν νέαν ταύτην προδοσίαν ἢ νωθρότητα, νὰ ἀπαιτήσωσιν ὀριστικῶς τὴν ἄμεσον ἀποστολὴν τοῦ στρατοῦ, ἂν ὅχι εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἣτις κατεῖχετο ἡδὴ ὑπὸ τῶν Περσῶν, τοῦλάχιστον εἰς τὸ Θριάσιον πεδῖον τῆς Ἀττικῆς. Οἱ δ' ἔφοροι, ψυχρότατα πάλιν ἀκούσαντες τὴν πρεσβείαν, εἶπον ὅτι θέλουσι σκεφθῆ· καὶ ἐπὶ δέκα ὅλας ἡμέρας παρέπεμπον εἰς τὴν ὑστεραίαν τὴν ἀπάντησιν αὐτῶν· καὶ ἐν τούτοις ἐπανηγύριζον τὰ Ὑακίνθια, καὶ ἐπέσπευδον τὴν ὀχύρωσιν τοῦ ἱσμοῦ· ὅθεν

οἱ πρέσβεις δυσανασχετήσαντες ἐπὶ τέλους ἀπήτησαν διὰ τὴν ἐπιούσαν ὑστάτην ἔντευξιν, μεθ' ἣν ἔμελλον νὰ ἀναχωρήσωσι. Τότε τελευταῖον οἱ ἔφοροι ἤνοιξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν· τότε ἐνόησαν ὅτι δὲν πρέπει νὰ φέρωσιν εἰς ἀπελπισίαν τοὺς Ἀθηναίους, διότι ἂν οὗτοι ἐνωθῶσι μετὰ τοῦ Μαρδονίου, τὰ ἐν τῷ ἰσθμῷ ὀχυρώματα εἰς οὐδὲν θέλουσι χρησιμεύσει εἰς τὴν Πελοπόννησον· καὶ τότε, ἀποφασίσαντες νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ καθήκον αὐτῶν, διέταξαν τὰ πάντα μετὰ τοσοῦτω καταπληκτικῆς ταχύτητος, ὥστε αὐτὴ καὶ μόνῃ ἡ περίστασις ἤθελεν εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀποδείξῃ ὅσον θαυμάσιον πρᾶγμα ἦτο ὁ μηχανισμὸς τῆς κυβερνήσεως ἐκείνης. Τῷ οὖν τὴν ἐπιούσαν, προσελθόντες οἱ πρέσβεις πρὸς τοὺς ἐφόρους, εἶπον· «Ἵμεῖς μὲν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, μένετε ἐνταῦθα, Ὑακινθία τε ἄγοντες, καὶ παίζοντες, καὶ καταπροδίδοντες τοὺς συμμάχους. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἀδικούμενοι ὑφ' ὑμῶν καὶ συμμάχων ἔρημοι, θέλουσιν ἤδη συνθηκολογήσει ὅπως δύνανται πρὸς τὸν Πέρσην, συμπράττοντες μετ' αὐτοῦ εἰς πᾶσαν ἑκστρατείαν· καὶ τότε βλέπετε τί ἔχετε νὰ πάθητε ἐκ τούτου.» Οἱ δ' ἔφοροι δὲν διέκοψαν αὐτούς· ἀλλὰ, ἀφοῦ ἔπαυσαν οἱ πρέσβεις λέγοντες, ἐγερθέντες ἐβεβαίωσαν μεθ' ὅρκου, ὅτι ὁ στρατὸς ἐξεκίνησεν ἤδη καὶ ὅτι πιθανῶς κατὰ τὴν ὥραν ταύτην εἶναι ἐκτὸς τῶν Σπαρτιατικῶν ὁρίων. Ἡ διαβεβαίωσις τῶν ἐφόρων ἦτο ἀληθής. 5000 Σπαρτιαταί, ὧν ἕκαστος παρηκολουθεῖτο ὑπὸ 7 εἰλώτων ψιλῶς ὀπλισμένων, εἶχον ἀπὸ τῆς προηγουμένης νυκτὸς διαταχθῆ νὰ ἀπέλθωσι καὶ ἀπῆλθον πρὸς τὸν ἰσθμόν. 40,000 λοιπὸν ἀνδρῶν παρεσκευάσθησαν νὰ στρατεύσωσι καὶ ἐξεστράτευσαν, ἐν σιγῇ τοιαύτῃ ὥστε οἱ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει διατρίβοντες πρέσβεις οὐδεμίαν τοῦ γεγονότος ἔλαβον εἰδήσιν ἢ ὑπόνοιαν! Ἀμφιβάλλομεν ἂν σήμερον οἱ ἄριστοι τῶν εὐρωπαϊκῶν στρατῶν ἠδύναντο νὰ πράξωσι τοιοῦτό τι μετὰ τοσαύτης ταχύτητος καὶ προπάντων μετὰ τοσαύτης μυστικότητος. Οὐδὲ τοῦτο ἤρκεσεν· ἀλλὰ ἕτεροι 5000 ὀπλῖται περίοικοι, ὧν ἕκαστος συνωδεύετο ὑπὸ ἐνὸς ψιλῶς εἰλωτος, ἀπῆλθον ὡσαύτως πρὸς τὸν ἰσθμόν. Τὸ δὲ παράδειγμα τοῦτο ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλαι πελοποννησιακαὶ πόλεις, ὥστε ἐξῆλθεν ἤδη τῆς χειρσονήσου στρατιὰ πολυάριθμος ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἡγεμονίαν Πausανίου, τοῦ ἐπιτροπεύοντος τὸν ἀνήλικον βασιλέα Πλείσταρχον, υἱὸν καὶ διάδοχον τοῦ ἐν Θερμοπύλαις πεσόντος Λεωνίδου· ὁ Πλείσταρχος ἐπετροπεύεθαι κατ' ἄρχας, ὡς εἶδομεν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ του Κλεομβρότου, ἀποθανόντος δὲ ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ Κλεομβρότου, ἀνέλαβε τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἀρχῆς ὁ τούτου υἱὸς Πausανίας.

Φαίνεται ὅτι οἱ Ἀργεῖοι, συνεννοημένοι ὄντες μετὰ τοῦ Μαρδονίου, εἰ-
 χον ὑποσχεθῆ νὰ διακωλύσωσι τὴν ἐξοδὸν τῶν Σπαρτιατῶν· βέβαιον δὲ
 εἶναι ὅτι ἐσπευσαν νὰ ἀναγγείλωσι τὸ γεγονὸς εἰς αὐτὸν, ὅστις τότε ὑπε-
 χώρησεν εἰς Βοιωτίαν· καὶ ἀπῆλθεν εἰς αὐτὴν, οὐχὶ διὰ τῶν Ἐλευθερῶν,
 ἦτοι τῆς σημερινῆς Κάζας, οὐδὲ διὰ τῆς Φυλῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς Δε-
 κελείας ἦτοι τοῦ Τατοῖου. Μέχρι τῆς ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς ἀναχωρή-
 σεώς του, εἶχε φεισθῆ τῆς χώρας ταύτης, ἐλπίζων πάντοτε νὰ συνδιαλ-
 λαγῇ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· πρὶν ὅμως ἀπέλθῃ, συνεπλήρωσε τὸ ἔργον
 τῆς τοῦ προηγουμένου ἔτους καταστροφῆς. Ἐν Βοιωτίᾳ δὲ ἀνῆλθεν ἀπὸ
 Τανάγρας εἰς Σκῶλον καὶ παρετάχθη εἰς τὸ πεδίον, παρὰ τὴν βόρειον
 τοῦ Ἀσωποῦ ὄχθην, ἔχων τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα ἀντικρὺ τῶν Ἐρυ-
 θρῶν, τὸ κέντρον ἀντικρὺ τῶν Ὑσιῶν, τὴν δεξιὰν εἰς τὴν τῶν Πλα-
 ταιῶν χώραν, καὶ ὀχυρωθεὶς διὰ στρατοπέδου τετραγώνου οὗ ἕκαστον
 μέτωπον εἶχε δέκα σταδίων ἑκτασιν. Ταῦτα πράξας ἐνόμισεν ἑαυτὸν
 ἀσφαλίστατον· τὸ πεδίον ἦτο ἐπιτήδειον εἰς τὸ ἐξαίρετον αὐτοῦ ἵππικόν·
 ὀπισθεν τοῦ ὀχυροῦ στρατοπέδου ἔκειτο ἡ τετελιχισμένη πόλις τῶν Θη-
 βῶν· αἱ τροφαὶ ἦσαν ἄφθονοι· οἱ Βοιωτοὶ, σύμμαχοι πρόθυμοι· ἀπὸ νώ-
 των οὐδένα ἐφοβεῖτο ἐχθρὸν, ὃ δὲ ἔμπροσθεν ἐπερχόμενος στρατὸς, ἄνευ
 ἵππικῶν ὦν καὶ μέλλων νὰ ἀγωνισθῇ ἐν χώρᾳ ἀναπεπταμένη, δὲν ἠδύ-
 νατο νὰ ἦναι δυσκαταγώνιστος, ὅπως ἀνεδείχθη μὲν ἐν Θερμοπύλαις,
 ἦτο δ' ἐνδεχόμενον ν' ἀναδειχθῇ ἐν τῷ ἰσθμῷ. Καὶ ὅμως οἱ περὶ αὐτὸν
 δὲν εἶχον πολλὴν πεποιθήσιν εἰς τὴν αἰσίαν τοῦ ἀγῶνος ἔκθασιν. Εἰς
 τῶν ἐπισήμων Θηβαίων, Ἀτταγῖνος ὁ Φρύωνος, ἐκάλεσε μίαν τῶν ἡμε-
 ρῶν τούτων τὸν Μαρδόνιον καὶ πεντήκοντα μὲν ἐγκρίτους ἄλλους Πέρ-
 σας, πεντήκοντα δὲ ἐγκρίτους Θηβαίους ἢ Βοιωτοὺς, εἰς δεῖπνον πολυ-
 τελές. Μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἦτο καὶ ὁ Ὀρχομένιος Θέρσανδρος, ὅστις
 βραδύτερον διηγῆθη εἰς τὸν Ἡρόδοτον τὰ κατὰ τὸ δεῖπνον τοῦτο. Τὸ
 δεῖπνον ἐδόθη ἐν Θήβαις, καὶ οἱ προσκεκλημένοι παρεκάθησαν εἰς τρό-
 πον ὥστε ἐκάστη κλίνη περιελάμβανεν ἀνὰ δύο ἄνδρας, Πέρσην καὶ
 Ἕλληνα. Μετὰ τὸ δεῖπνον λοιπὸν, διαπινόντων τῶν συνδαιτυμόνων, ὁ
 ὁμόκλινος τοῦ Θερσάνδρου Πέρσης, ἀπὸ ὁμιλίας εἰς ὁμιλίαν, ἀνοίξας εἰς
 αὐτὸν τὴν καρδίαν του, ὅπως πολλάκις συμβαίνει εἰς τοιαύτας περι-
 στάσεις, «τοὺς βλέπεις, εἶπε πρὸς τὸν Θέρσανδρον, ὅλους αὐτοὺς τοὺς
 Πέρσας οἱ ὅποιοι τρώγουν καὶ πίνουν ἐδῶ, καὶ τὸν στρατὸν ἐκείνον, τὸν
 ὁποῖον ἀφήσαμεν ἐπὶ τῷ ποταμῷ ἐστρατοπεδευμένον· δὲν θέλουσι παρέλ-
 θει ἡμέραι πολλαὶ καὶ ὀλίγους θέλεις ἴδει ἐξ αὐτῶν περισωθέντας.» Ὁ

Θέρσανδρος, ἐκπλαγεῖς διὰ τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ἔβλεπε τὸν Πέρσην συγκεκινημένον καὶ δακρύοντα, ἠρώτησεν αὐτὸν, διατι δὲν ἐκφράζει τοὺς φόβους του εἰς τὸν Μαρδόνιον καὶ τοὺς πιστοτέρους αὐτοῦ συμβούλους, ὁ δὲ, « Ἄ φίλε μου, ἀπεκρίθη, ὅτι μέλλει γενέσθαι ἐκ θεοῦ, ἀδύνατον νὰ τὸ ἀποτρέψῃ ἄνθρωπος· οὐδεὶς θέλει μὲ πιστεῦσαι, ὅσον ἄληθῇ κ' ἐὰν εἴπω. Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν τῶν Περσῶν, γνωρίζουεν ταῦτα πάντα κάλλιστα, ἀλλὰ μένομεν ἐνταῦθα ἐξ ἀνάγκης. Τὸ μέγιστον τῶν τοῦ ἀνθρώπου δυστυχημάτων εἶναι βεβαίως τοῦτο, τὸ νὰ ἡξεύρῃ πολλὰ, καὶ ἐν τούτοις μηδενὸς νὰ ἦναι κύριος.» Ἡ ἀλήθεια εἶναι· ὅτι πολλοὶ τῶν Περσῶν εἶχον ἀπελπισθῇ ἅμα εἶδον τὸν μέγαν βασιλέα ἀναχωρήσαντα· πολλοὶ, καὶ ἰδίως ὁ μετὰ τὸν ἀρχιστράτηγον ἀμέσως ἐρχόμενος Ἀρτάβαζος, ἐφθόνουν τὸν Μαρδόνιον. Ἄλλοι ἐδυσπίστουν πρὸς τοὺς Ἑλληνας συμμάχους. Οἱ Φωκεῖς μάλιστα, ὧν 1000 ὁπλίται ὑπὸ τὸν Ἀρμοκύδην, προσῆλθον εἰς τὸ ἐν Βοιωτίᾳ περσικὸν στρατόπεδον, ἐλογίζοντο τοσοῦτον ὑποπτοὶ ὥστε ὁ Μαρδόνιος ἐπεχείρησε νὰ ἐξοντώσῃ αὐτοὺς δολίως ἢ τοῦλάχιστον διὰ τοῦ τρόμου νὰ καταπλήξῃ. Ὅθεν μίαν τῶν ἡμερῶν διέταξε τοὺς Φωκεῖς νὰ παραταχθῶσιν ἰδίᾳ ἐν τῷ πεδίῳ καὶ ἔπειτα περιέζωσεν αὐτοὺς, διὰ πολυαριθμοῦ ἱππικοῦ. Ὁ Ἀρμοκύδης βλέπων τὴν ἐπιβουλὴν δὲν ἐπτοήθη· καὶ σχηματίσας τετράγωνον προέτρεψε τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας νὰ ἀποθάνωσι γενναίως, διδάσκοντες εἰς τοὺς ἀγενεῖς ἐκείνους ἀντιπάλους «ὅτι ἐόντες βάρβαροι ἐπ' Ἑλλησι ἀνδράσι φόνον ἔρραψαν.» Ἐν τούτοις οἱ κυκλώσαντες αὐτοὺς ἱππεῖς, ὥρμησαν ἐπὶ τὴν ἐλληνικὴν φάλαγγα, παρασκευάσαντες τὰ βέλη, τινὲς δὲ καὶ τοξεύσαντες· ἀλλ' οἱ Ἑλληνες, πυκνώσαντες τὰς τάξεις ὅσον ἐνεστί, ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ ὑποδεχθῶσιν αὐτοὺς ὅπως ἔδει, ὅτε αἴφνης οἱ Πέρσαι, εἴτε φοβηθέντες τὸ ἀτρόμητον ἐκεῖνο ὄφρος, εἴτε διότι ἐξ ἀρχῆς ἤθελον μόνον νὰ δοκιμάσωσι τὴν ἀλκὴν τοῦ μικροῦ τούτου σώματος, ἀπήλασαν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ δὲ Μαρδόνιος, πέμψας κήρυκα «Θαρσέετε, ὦ Φωκεῖς, εἰπεν· ἄνδρες γὰρ ἐφάνητε ἐόντες ἀγαθοί, οὐκ ὡς ἐγὼ ἐπυνθανόμην. Καὶ νῦν προθύμως φέρετε τὸν πόλεμον τοῦτον· εὐεργεσίῃσι γὰρ οὐ νικήσετε οὔτε ὧν ἐμὲ, οὔτε βασιλέα.» Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἀπεδείκνυν καχεξίαν τινὰ ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἐπικρατοῦσαν· καὶ ἡ πρώτη πρὸς τοὺς Ἑλληνας συμπλοκὴ δὲν ὑπῆρξεν ἐπιτηδεῖα νὰ αὐξήσῃ τὸ θάρος τῶν πολεμίων.

Ὁ ἐλληνικὸς στρατὸς δὲν ἐφθασεν εἰμὴ βραδέως ὅπως οὖν εἰς Ἐλευ-

σιν, διότι οἱ Λακεδαιμόνιοι ἠναγκάσθησαν νὰ περιμείνωσιν εἰς τὸν ἰσθμὸν τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους. Πρὸςῆλθον δὲ 1500 Τεγεᾶται, 5000 Κορίνθιοι, καὶ παρεκτὸς τούτων 300 Ποτιδαιᾶται, Κορινθίων ἄποικοι· Ἀρκάδες Ὀρχομένιοι 600· Σικυῶνιοι 3000· Ἐπιδαύριοι 800· Τροιζήνιοι 1000· Λεπρεᾶται 200· Μυκηναῖοι καὶ Τιρύνθιοι 400· Φλιάσιοι 1000· Ἑρμιονεῖς 300· Ἑρετριεῖς καὶ Στυρεῖς 600· Χαλκιδεῖς 400· Ἀμβρακίῳται 500· Λευκάδιοι καὶ Ἀνακτόριοι 800· Παλεῖς ἐκ Κεφαλληνίας 200· Αἰγινῆται 500. Ὅλοι οὗτοι ἦσαν ὀπλίται. Ὅτε ἔφθασεν ὁ στρατὸς εἰς τὰ Μέγαρα, ἠνώθησαν μετ' αὐτοῦ 3000 Μεγαρεῖς, καὶ ὅτε ἔφθασεν εἰς Ἐλευσίνα παρέλαβεν ἔτι 8000 Ἀθηναίους ὀπλίτας καὶ 600 Πλαταιεῖς ὑπὸ τὸν Ἀριστείδην τεταγμένους· ὅθεν τὸ σύνολον τῶν ὀπλιτῶν συνεποσώθη εἰς 38,700. Ἀλλὰ οἱ 5000 Σπαρτιαῖται παρηκολουθοῦντο, ὡς προείπομεν, ὑπὸ 35,000 φιλῶν· ἕκαστος δὲ τῶν ἄλλων ὀπλιτῶν συνωδεύετο ὑπὸ ἐνὸς φιλοῦ· εἰς τὰς δυνάμεις ταύτας προσθετιόν 1800 Θεσπιεῖς, ὀπλίτας μὲν ἀλλὰ κακῶς ὠπλισμένους, ὥστε ὁλος ὁ στρατὸς συνέκειτο ἐξ 110,000 περίπου ἀνδρῶν. Ἀπὸ Ἐλευσίνος ὁ Πausanias ἀνέβη εἰς Βοιωτίαν διὰ τοῦ Κιθαιρῶνος, καὶ ἰδὼν τοὺς Πέρσας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν τεταγμένους, ἐσκήνωσεν αὐτὸς κατ' ἀρχὰς εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, παρὰ τὰς Ἐρυθράς, μὴ τολμῶν νὰ καταβῇ εἰς τὸ πεδῖον. Τότε ὁ Μαρδόνιος ἔπραξε τὸ λάθος νὰ προσβῇ ἐνταῦθα τοὺς Ἕλληνας διὰ τοῦ ἱππικοῦ αὐτοῦ. Τὸ ἱππικὸν τοῦτο ἦτο πολυάριθμον καὶ ἄριστον, ἤγετο δὲ ὑπὸ ἐνὸς τῶν ἐπιφανεστῶτων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ, ὑπὸ τοῦ Μασιστίου· ἀλλὰ τὸ χωρίον, ἀνώμαλον ὄν, ἦτο ἀνεπιτήδειον εἰς ἱππικὴν ἔφοδον. Ὅθεν οἱ Μεγαρεῖς, οἵτινες, ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν, εὐρέθησαν μᾶλλον τῶν λοιπῶν ἔκτεθειμένοι εἰς τὴν ἔφοδον ταύτην, ἐπίεσθησαν μὲν κατ' ἀρχὰς δεινῶς, ἔπειτα ὁμως, λαβόντες ἐπικουρίαν 300 λογῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Ὀλυμπιόδωρον, ἀπέκρουσαν τοὺς πολεμίους· ἐν δὲ τῷ ἀγῶνι τούτῳ ἔπεσε καὶ αὐτὸς ὁ γενναῖος Μασίστιος. Ὁ θάνατος τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἐπροξένησε βαθυτάτην θλίψιν εἰς τοὺς πολεμίους, ὁ δὲ νεκρὸς, μείνας εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων, μετὰ πεισματώδη τελευταίαν περὶ αὐτοῦ συμπλοκήν, περιήχθη ἐπὶ ἀμάξης, φέρων ἔτι τὴν χρυσοστόλιστον αὐτοῦ πανοπλίαν, ὡς τρόπαιον λαμπρὸν, καθ' ὅλον τὸ ἑλληνικὸν στρατόπεδον, τὸ ὅποῖον ἐνεπλήσθη, ὡς ἐκ τούτου, πλείστης προθυμίας.

Ἀπὸ τῆς προθυμίας ταύτης ὠφελούμενος, ὁ Πausanias κατήλθεν

ἤδη ἐκ τῆς ὀρεινῆς αὐτοῦ θέσεως, ἂν ὅχι ὅλως διόλου εἰς τὸ πεδίον, εἰς χώρον ὅμως ταπεινότερον ὅπως οὖν καὶ ὑπὸ μικρῶν μόνον λόφων διακοπτόμενον, τόσῃ μᾶλλον ὅσῃ ἐκεῖ ὅπου ἴσταντο πρότερον οἱ Ἕλληνες, δὲν εἶχον ἀρκετὴν δαψίλειαν ὕδατος. Ἰδίως δὲ οὗτοι προελάσαντες ἐξ Ἐρυθρῶν, ἐπορεύθησαν πρὸς δυσμὰς, διὰ τῆς ὑπωρείας τοῦ Κιθαιρῶνος παρὰ Ὑσιᾶς, καὶ ἐστρατοπέδευσαν ἐν τῇ Πλαταιίδι γῇ, εἰς τὴν μεσημβρινὴν τοῦ Ἀσωποῦ ὄχθην· ἐνταῦθα πρὸς δεξιᾶν μὲν, ὅπου ἐτάσσοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶχον τὴν Γαργαφίνην λεγομένην κρήνην, πρὸς ἀριστερὰν δὲ, ὅπου ἐτάσσοντο οἱ Ἀθηναῖοι, τὸ τέμενος τοῦ Πλαταιέως ἥρωος Ἀνδροκράτους. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μαρδόνιος, ἅμα πληροφορηθεὶς τὴν μετακίνησιν ταύτην τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοπέδου, ἐβάδισεν ὁμοίως μετὰ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ὀλίγον πρὸς δυσμὰς, καὶ παρετάχθη ἀντικρὺ τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ τῶν ὁποίων δὲν ἐχωρίζετο εἰμὴ ὑπὸ τοῦ Ἀσωποῦ. Κατὰ συμβουλὴν δὲ τῶν Θηβαίων αὐτὸς μὲν μετὰ τῶν ἰδίως Περσῶν καὶ τῶν Μήδων, ἥτοι τοῦ κρατίστου μέρους τῆς στρατιᾶς, κατέλαβε τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, ἀντικρὺ τῶν Λακεδαιμονίων· οἱ δὲ σύμμαχοι αὐτοῦ Ἕλληνες καὶ Μακεδόνες, εἰς 50,000 ἀνδρῶν περίπου συμποσοῦμενοι, ἀντετάχθησαν ἐν τῇ δεξιᾷ, κατὰ τῶν Ἀθηναίων· οἱ δὲ Βάκτριοι, οἱ Ἰνδοὶ, οἱ Σάκκαι, οἱ ἄλλοι Ἀσιανοὶ καὶ Αἰγύπτιοι, ἴσταντο ἐν τῇ μέσῃ, κατέναντι τῶν λοιπῶν μοιρῶν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἀλλ' ἐνθ' οἱ δύο στρατοὶ, οὕτω κεχωρισμένοι ὑπὸ στενοῦ μόνον διαστήματος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔρρεεν ὁ Ἀσωπὸς, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ὁρμήσωσι κατ' ἀλλήλων, συνέβη παράδοξόν τι. Οἱ τε Ἕλληνες καὶ οἱ πολέμιοι, συμβουλευθέντες τοὺς παρ' αὐτοῖς προφῆτας κατὰ τὸ ἔθος, ἔλαβον ἀμφότεροι ὁμοίαν ἀπάντησιν· δηλαδὴ τὰ ἱερὰ ἐκατέρωθεν ἀπέβησαν αἴσια, ἐν ᾗ ἤθελον διατελέσει ἀμυνόμενοι, ἀπαίσια δὲ, ἐὰν, διαβαίνοντες τὸν Ἀσωπὸν, ἤθελον ἀρχίσει τὴν μάχην. Ὅθεν ὁ ἀγὼν ἀνεβλήθη, διότι ἕκαστος τῶν ἀντιπααραταχθέντων στρατῶν περιέμενε νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου, ἢ δ' ἀναβολὴ αὕτη παρ' ὀλίγον ν' ἀποβῇ ὀλεθρία εἰς τοὺς Ἕλληνας. Τῷ ὄντι οἱ Ἕλληνες καὶ ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ θέσει μετὰ δυσκολίας ὑδρεύοντο, διότι ἀποκρουόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἀσωποῦ ὑπὸ τῶν πολυαρίθμων ἀκοντίων καὶ τόξων τοῦ ἐχθροῦ, ἠναγκάζοντο νὰ προμηθεύωνται ἅπαντες τὸ ὕδωρ αὐτῶν ἀπὸ μόνης τῆς Γαργαφίνης κρήνης, ἣτις ἔκειτο εἰς τὴν δεξιᾶν ἄκρην τοῦ στρατοπέδου. Πρὸς τοῦτοις, κατὰ συμβουλὴν τοῦ Θηβαίου Τιμηγενίδου, ὁ Μαρδόνιος, μετὰ παρέλευσιν ὀκτὼ ἡμερῶν, κατέλαβε, δι' ἱππικοῦ, τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κιθαιρῶνος, συνέλαβε πεντακόσια

ὑποζύγια τὰ ὅποια ἔφερον ἐκείθεν τροφὰς εἰς τὸ ἐλληνικὸν στρατόπεδον ἐκ τῆς Πελοποννήσου, καὶ οὕτως ἀπέκλεισε τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν Βοιωτίαν· ὥστε τὰ κατ' αὐτοὺς εἶχον ἤδη δεινότατα, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὅσῳ, ἂν πιστεύσωμεν τὸν Πλούταρχον, οἱ πλουσιώτατοι τῶν Ἀθηναίων ὀπλιτῶν εἶχον ἀρχίσει νὰ μελετῶσι τὴν κατάργησιν τοῦ δήμου, καὶ τὴν ἰδρυσιν, ὑπὸ τὴν περσικὴν κυριαρχίαν, ὀλιγαρχίας ὁμοίας τῆς ἐν Θήβαις τότε ἐπικρατούσης. Καὶ τοῦτον μὲν τὸν φοβερὸν κίνδυνον ἀπέτρεψεν ὁ ἰσχυρὸς ἄμα καὶ συνετὸς τοῦ Ἀριστείδου βραχίων· ἄλλ' ἐὰν ὁ Μαρδόνιος ἤκουε τὸν Ἀρτάβαζον καὶ τοὺς Θηβαίους, καὶ, ἀποφεύγων πάντα ἐκ παρατάξεως ἀγῶνα, ὠφελούμενος δὲ ἀπὸ τὴν ἀμυχανίαν εἰς ἣν περὶ ἐστήσαν ἤδη οἱ Ἕλληνες, ἐποίει ἐπιτηδεῖαν χρῆσιν δώρων καὶ ὑποσχέσεων, ἵσως ἐπὶ τέλους ἤθελεν ἐπιτύχει ὀλεθρίας διαιρέσεις. Κατ' εὐτυχίαν ὁ Μαρδόνιος, δυσανασχετήσας τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ ἀπεφάσισεν ὅτι δὲν θέλει ἀναβάλλει ἐπὶ πλέον τὸν κρίσιμον ἀγῶνα, ἐπέβαλε τὴν θέλησιν αὐτοῦ εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν Πέρσας καὶ Ἕλληνας ἀξιωματικούς διὰ βεβαιασμένης τινὸς τῶν χρησμῶν ἐρμηνείας καὶ διέταξε νὰ παρασκευασθῇ ὁ στρατὸς ἵνα τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ πρωΐας ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Ἕλληνες ἔμαθον τὴν ἀπόφασιν ταύτην διὰ νυκτός, παρὰ Ἀλεξάνδρου, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας· καὶ ἐν τῷ ἄμα ὁ Πausanias ἐνόμισε πρὸ παντὸς ἄλλου ἀναγκαῖον νὰ προτείνῃ εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἀνταλλάξωσιν ἀμοιβαίως θέσιν· δηλαδὴ οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι ἀπὸ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ἀριστεράν, ἵνα ἔχωσι ν' ἀνταγωνισθῶσι πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς καὶ τοὺς Θεσσαλοὺς, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς νὰ περάσωσιν εἰς τὴν δεξιάν, ἵνα ἀντιπαραταχθῶσι πρὸς τοὺς Μήδους καὶ τοὺς Πέρσας· τοῦτο δὲ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι γινώσκουσι τὸν τρόπον τοῦ πολεμεῖν τῶν Μήδων καὶ τῶν Περσῶν ἀπὸ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, ἐνῷ οἱ Σπαρτιῆται, μηδέποτε πρὸς τοὺς ἀγωνισθέντες, θέλουσι μᾶλλον εὐδοκιμῆσαι κατὰ Θεσσαλῶν καὶ Βοιωτῶν ἀντιτασσόμενοι. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχθησαν προθύμως τὴν πρότασιν καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν τάξεων ἐγένετο περὶ τὰ ἐξημερώματα. Ἀλλ' ὁ Μαρδόνιος, ἄμα μαθὼν τὴν μεταβολὴν ταύτην, ἔσπευσε νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ αὐτὸς ὁμοίαν, ἀντιτάξας πάλιν τοὺς Πέρσας εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους· ὅθεν ὁ Πausanias, βλέπων ὅτι εἰς οὐδὲν ὠφέλησε τὸ στρατήγημα, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν δεξιάν πτέρυγα, τότε δὲ ἐπέστρεψαν καὶ οἱ Πέρσαι εἰς τὴν προτέραν θέσιν, ὥστε τὰ δύο στρατόπεδα ἀνέλαβον τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν τάξιν καὶ παράταξιν. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο

εἶναι ταχίστα ἀξιοσημείωτον, οὐ μόνον ὡς νέα ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἀπηγορεύετο εἰς τοὺς Σπαρτιάτας νὰ καταλίπῃσι τὴν τάξιν αὐτῶν ὡς ἂν ὑπῆρχον πρὸς τοῦτο ἰσχυροὶ λόγοι, ἀλλὰ καὶ ὡς μαρτυροῦν τὴν μερίστην ἀξίαν ἣν ἀπέδιδον εἰς τοὺς γενναίους Μήδους καὶ Πέρσας.

Ὁ δὲ Μαρδόνιος, καὶ τοὶ ἐνθαρρυνθεῖς ἐκ τούτου, δὲν ἐπεχείρησε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὴν προαποφασισθεῖσαν ἐκ παρατάξεως μάχην· περιωρίσθη μόνον εἰς τὸ νὰ πιέσῃ τοὺς Ἑλληνας διὰ τῶν ἱππέων αὐτοῦ, ἐπιτυχὼν ἐν τούτοις καὶ οὕτω σπουδαιότατον ἀποτέλεσμα, διότι οἱ ἱππεῖς οὗτοι, ἀκοντίζοντες καὶ τοξεύοντες, ἠνάγκασαν τοὺς Ἑλληνας νὰ ἐγκαταλείψῃσι καὶ αὐτὴν τὴν Γαργαφίην κρῆνην, ἀφ' ἧς καὶ μόνης εἶχον καταπλῆσαι, ὡς προείπομεν, ἅπαντες νὰ ὑδρεύονται, ὥστε ὁ Πausanίας, βλέπων ἤδη τὸ στρατόπεδον παντάπασιν ἀπεστερημένον ὕδατος καὶ πρὸς τούτοις πᾶσιν ἐνδεῖαν τροφῶν διὰ τὸν ἀποκλεισμόν τοῦ Κιθαιρῶνος, ἐνόησεν ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ περιμένων ἐνταῦθα τὴν γενικὴν μάχην. Ἐκάλεσε λοιπὸν ἀμέσως ὅλους τοὺς στρατηγούς εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, καὶ ἐνταῦθα, μετὰ σφοδρὰν συζήτησιν, ἀπεφασίσθη νὰ διαπραχθῶσι τὰ ἐξῆς κατὰ τὴν ἀκόλουθον νύκτα.

Ἐν διαστήματι δέκα περίπου σταδίων, πρὸς δυσμὰς τῆς παρὰ τὸν Ἄσωπον καὶ τὴν Γαργαφίην κρῆνην θέσεως ὅπου ἦσαν ἐστρατοπεδευμένοι οἱ Ἕλληνες, πρὸς ἄρκτον δὲ τῆς τῶν Πλαταιέων πόλεως, ἥτις καὶ αὕτῃ ἀπέιχε περὶ τὰ εἴκοσι στάδια ἀπὸ τῆς αὐτῆς θέσεως, ὑπῆρχε χῶρος τις καλούμενος νῆσος, διότι περιεκλείετο ὑπὸ δύο βραχιόνων τοῦ ποταμοῦ τῆς Ὠερόης, οἵτινες, ἀμφότεροι ἐκπηγάζοντες ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος, ρέουσιν ἐπὶ τινα χρόνον χωριστὰ, ἀπέχοντες ἀπ' ἀλλήλων περὶ τὰ τρία στάδια καὶ ἔπειτα ἐνοῦνται εἰς ἓνα ποταμόν, φερόμενον πρὸς τὸ ἀρκτικοδυτικὸν καὶ ἐκβάλλοντα εἰς τὸν κορινθιακὸν κόλπον· ἐνῷ ἐξεναντίας ὁ Ἄσωπός, ὅστις ἐκεῖ που πλησίον τῆς Ὠερόης ἀπὸ τοῦ Κιθαιρῶνος ὁμοίως ἀναβρύει, φέρεται πρὸς ἀνατολὰς, καὶ ἐκρέει εἰς τὴν εὐβοϊκὴν θάλασσαν. Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν λεγομένην νῆσον ἀπεφασίσθη νὰ ὑποχωρήσωσι, κατὰ τὴν ἐπερχομένην νύκτα, οἱ Ἕλληνες, διότι ἐνταῦθα οὐ μόνον ἐμελλόν ἀσφαλῶς νὰ ὑδρεύονται ἀπὸ τοῦ ὅπισθεν αὐτῶν βραχίονος τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ ἤθελον ἔχει καὶ μέτωπον ὀλιγώτερον εὐρὺ καὶ τούτου ἕνεκα ὀλιγώτερον ἐκτεθειμένον εἰς τὰ βέλη καὶ τὰ ἀκόντια τοῦ ἱππικοῦ. Πρὸς τούτοις δὲ ἀπεφασίσθη, ἅμα καταλαβόντος τοῦ στρατοῦ τὴν νῆσον, τὸ ἡμῖς αὐτοῦ νὰ βαδίσῃ πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ

Κιθαιρώνας ἵνα ἀνακτήσῃ αὐτάς, καὶ διανοίξῃ οὕτω τὴν ὁδόν, δι' ἧς τὸ στρατόπεδον ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ τὰς τροφὰς αὐτοῦ.

Καὶ ταῦτα μὲν καλῶς ἀπεφασίσθησαν, ἀλλὰ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν συνέβησαν ἀταξίαι, αἰτινες παρ' ὀλίγον πάλιν νὰ φέρωσι τὸν ὕλεθρον τῶν Ἑλλήνων. Ἐπελθούσης τῆς νυκτὸς, ἐκίνησαν πρῶτοι, κατὰ τὰ διαταχθέντα, οἱ ἐν τῷ μέσῳ ἱστάμενοι, οἱ Κορίνθιοι, οἱ Μεγαρεῖς καὶ λοιποὶ, οἵτινες ὁμῶς, ἀντὶ νὰ βαδίσωσι πρὸς τὴν νῆσον, ὅπως παρηγγέλθησαν, ἐπορεύθησαν πρὸς αὐτὴν τῶν Πλαταιέων τὴν πόλιν, περὶ ἣν καὶ ἐστρατοπέδευσαν. Τοῦτο δὲ δὲν ἤρκεσεν. Ὅτε ὁ Πausanίας, μαθὼν τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κέντρου καὶ ὑποθέτων τοῦτο πρὸς τὴν νῆσον διευθυνόμενον, διέταξε τὴν δεξιὰν πτέρυγα, ἥτοι τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν τεταγμένους Τεγεάτας, νὰ ἐτοιμασθῶσιν ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὸν αὐτὸν χώρον κατὰ τὰ συμφωνηθέντα, πάντες μὲν οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ ἐφάνησαν πρόθυμοι νὰ ὑπακούσωσιν, ὁ δ' Ἄμμοφάρετος, ὁ Σπαρτιάτης λοχαγὸς τοῦ λεγομένου Πιτανάτου λόχου, ὅστις δὲν εἶχε παρευρεθῇ εἰς τὴν συνέλευσιν ἐν ἣ ἐγένετο ἡ περὶ ὑποχωρήσεως ἀπόφασις καὶ κατὰ πρῶτον ἤκουσε μὲ ἀπορίαν του περὶ τίνος πρόκειται, εἶπεν ὅτι δὲν ὑποχωρεῖ διότι δὲν θέλει νὰ καταισχύνη τὴν Σπάρτην, φεύγων τοὺς πολεμίους. Εἰς μάτην ὁ Πausanίας καὶ ὁ μετ' αὐτὸν δεῦτερος τῶν Λακεδαιμονίων ἡγεμὼν Εὐρυάναξ ἠγωνίσθησαν διὰ μυρίων λόγων νὰ μεταπείσωσι τὸν ἀπειθῆ λοχαγόν· εἰς μάτην ἠπειλήσαν ὅτι θέλουσιν ἐγκαταλείψει αὐτὸν μόνον ἵνα ἀντιταχθῇ, ἐὰν ἐπιθυμῇ, εἰς τοὺς Πέρσας· ὁ Ἄμμοφάρετος εἶπεν ὅτι ἀδιαφορεῖ· καὶ ὅτε ἐπὶ τέλους παρετηρήθη αὐτῷ ὅτι ἡ ἀπόφασις ἦν παραβαίνειν ἐγένετο διὰ κοινῆς ὧλων τῶν ἀξιωματικῶν ψήφου, αὐτὸς, ἀρπάσας δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, χειρῶν ἐναμίλλων τοῦ Αἰάντος ἢ τοῦ Ἑκτορος, λίθον μέγαν καὶ ρίψας αὐτὸν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Πausanίου, «διὰ ταύτης τῆς ψήφου,» ἀνέκραξε, «ψηφίζω ἐγὼ ὅτι δὲν πρέπει νὰ φύγωμεν τοὺς πολεμίους!» Ἡ ἄκαιρος αὕτη φιλοτιμία ἔφερε τὸν στρατηγὸν εἰς ἀμηχανίαν δεινὴν· ἡ νύξ προέβαινε· τὸ κέντρον τοῦ στρατοῦ εἶχεν ἀπέλθει πρὸ καιροῦ· οἱ ἐν τῇ ἀριστερᾷ πτέρυγῃ Ἀθηναῖοι ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ ὑποχωρήσωσι καὶ περιέμενον μόνον νὰ μάθωσιν ὅτι ἐξεκίνησε καὶ ἡ δεξιὰ πτέρυξ. Ἐνταῦθα δὲ ἐξηκολούθει ἡ ἔρις, μέχρις οὗ ὁ Πausanίας, ἰδὼν ὅτι ἤρχισαν τὰ χαράγματα, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν δύστροπον λοχαγόν εἰς τὴν τύχην του καὶ ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ὑποχωρήσεως· φθάσας δὲ διὰ τῶν λόφων οἵτινες ἐχώριζον αὐτὸν ἀπὸ τῆς νήσου, εἰς χώρον τινα καλούμενον Ἀργιόπιον,

περὶ τὸν ποταμὸν Μολόεντα, ὅπου ὑπῆρχε καὶ ἱερὸν τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος, ἐστάθη ἐκεῖ ἵνα δώσῃ καιρὸν μετανοίας εἰς τὸν Ἀγομφάρετον, ὅστις τῳόντι, ἰδὼν ἑαυτὸν ἐγκαταλειφθέντα, ἀπεφάσισε τελευταῖον νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἄλλον στρατὸν καὶ κατέφθασεν αὐτὸν εἰς Ἀργιόπιον. Συγχρόνως μετὰ τοῦ Πausανίου ἀνεχώρησαν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, βαδίσαντες ἐκ παραλλήλου πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ δι' ὁμαλωτέρου χώρου, πρὸς τὴν νῆσον. Ἦτο ὁμως ἀμφίβολον ἂν οἱ τε Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι προφθάσωσιν ἤδη νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, πρὶν ἢ προσβληθῶσιν ὑπὸ τῶν πολεμίων· καὶ ἔπειτα ὁλόκληρον τὸ κέντρον εἶχε πορευθῇ ἀλλαχοῦ, ὥστε ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς διετέλει εἰς ἐπισφαλεστάτην ἀταξίαν, καὶ ἂν οἱ Πέρσαι ἤξευρον ὀλίγον νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τούτου, ὁ κίνδυνος αὐτοῦ ἦτο μέγας.

Ἀλλ' ὁ Μαρδόνιος, ἅμα μαθὼν τοὺς Ἕλληνας διὰ νυκτὸς ὑποχωρήσαντας, ἐκυριεύθη ὑπὸ παραλόγου θάρρους καὶ περιφρονήσεως πρὸς τοὺς ἀντιπάλους ἐκείνους· καλέσας δὲ τοὺς ἀδελφούς Ἀλεξάδας, Θώρακα, Εὐρύπυλον, Θρασυδαῖον, «αὐτοὶ λοιπὸν εἶναι,» ἀνέκραξεν, «οἱ περίφημοί σας Σπαρτιᾶται, οἵτινες κατ' ἀρχὰς μὲν ἀντήλλαξαν τὰς τάξεις ἵνα μὴ πολεμήσωσι πρὸς τοὺς Πέρσας, ἔπειτα δὲ ὅλως εἰς φυγὴν ἐτράπησαν;» Καὶ ἐν τῷ ἅμα διέταξε τὸν στρατὸν αὐτοῦ νὰ περάσῃ τὸν Ἀσωπὸν καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν διώξιν, νομίζων ὅτι ἔχει ἤδη βεβαίαν τὴν νίκην καὶ προελαύνων ἐν πολλῇ ἀταξίᾳ. Μόνοι οἱ ἐν τῇ δεξιᾷ πτέρυγι Θηβαῖοι καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἐβάδισαν ὁπωςοῦν εὐρυθμότερον συντεταγμένοι.

Ὁ Pausanίας ἦτο ἔτι εἰς Ἀργιόπιον ὅτε προσβληθεὶς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ ἱππικοῦ τῶν Περσῶν καὶ μετ' ὀλίγον ὑφ' ὅλου τοῦ στρατοῦ, ἔσπευσε νὰ ἐξαποστείλῃ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἱππέα ζητῶν βοήθειαν. ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τοὶ πρόθυμοι ὄντες εἰς τοῦτο, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτελέσωσι τὴν αἴτησιν, διότι μετ' οὐ πολὺ συνεπλάκησαν καὶ αὐτοὶ πρὸς τοὺς ἐπερχομένους Θηβαίους, ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ Τεγεᾶται, ἐν ὅλοις 53000 ἀνδρῶν, ὀπλῖται καὶ ψιλοὶ. ἠναγκάσθησαν ν' ἀντιταχθῶσι μόνοι εἰς ὅλους τοὺς βαρβάρους, πολλαπλασίους ὄντας. Οἱ προπορευόμενοι τῶν ἄλλων Πέρσαι, Μῆδοι καὶ Σάκκαι ἅμα φθάσαντες μέχρι βολῆς τόξου, ἐστάθησαν, ἔπηξαν εἰς τὴν γῆν τὰ ἔχοντα ὀξεῖαν τὴν ἄκραν γέρρα αὐτῶν, ἦτοι τὰς μακρὰς καὶ πλεκτὰς αὐτῶν ἀσπίδας, καὶ ἐσχημάτισαν οὕτω συνεχὲς προτείχισμα ὀπισθεν τοῦ ὁποίου διατελοῦντες, ἤρχισαν νὰ ρίπτωσι κατὰ τῶν ἡμετέρων ὄμβρον βελῶν· τὰ

τόξα αὐτῶν ἦσαν μέγιστα καὶ μετὰ πολλῆς ἰσχύος καὶ δεξιότητος ἐντεταμένα. Ὁ δὲ Παυσανίας, καὶ τοι δεινὰ ἐκ τούτου πάσχοντος τοῦ στρατοῦ καὶ πολλὰ λαμβάνοντος τραύματα, ἐπεχείρησε πρὸ πάντων τὴν ἐκπλήρωσιν καθήκοντος ἀπαραιτήτου, ἐτέλεσε δηλαδὴ τὴν νομομισμένην θυσίαν, συμβουλευόμενος τὰ σφάγια περὶ τοῦ προκειμένου ἀγῶνος· καὶ τὸ φοβερὸν ἦτο ὅτι ἐπὶ τινα χρόνον τὰ σφάγια δὲν ἦσαν αἷσια, διὸ δὲν ἐτόλμα νὰ διατάξῃ τὴν τοσούτω ποθητὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐφοδόν, οὔτινες, ἀπεστερημένοι τοξοτῶν, ἐξαιρέτως ἠυδοκίμουν εἰς τὴν ἀνδρὸς πρὸς ἄνδρα μάχην. Παρετείνεται λοιπὸν ἡ τῶν Ἑλλήνων ἀγωνία, καὶ πολλοὶ ἐνταῦθα ἐπληγώνοντο, πολλοὶ δὲ ἐφονεύοντο, ἐν οἷς ὁ γενναῖος Καλλικράτης, ὁ κάλλιστος καὶ ῥωμαλεώτατος τοῦ στρατοῦ ἀνὴρ, ὅστις, ἰστάμενος ἐν τῇ τάξει καὶ καίριως τραυματισθεὶς διὰ τοξέυματος εἰς τὰ πλευρά, ἔλεγε μετ' ὀλίγον ὁ δυστυχῆς, ἐνῶ ἔπνεε τὰ λοισθία, εἰς τὸν Πλαταιέα Ἀρίμνηστον, ὅτι δὲν τὸν μέλει διότι ἀποθνήσκαι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, λυπεῖται μόνον ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταχειρισθῇ τὴν χεῖρά του ἵνα διαπράξῃ ἔργον τι ἄξιον τῆς προθυμίας αὐτοῦ. Τελευταῖον ὁ Παυσανίας, ἀπειρηκῶς ὑπὸ τῆς ἀλγεινῆς ταύτης τοῦ ἀγῶνος ἀναβολῆς, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ καταφανές ἐκείθεν Ἑρκαῖον τὸ Πλαταιέων, καὶ ἐπεκαλίσαστο τὴν θεὸν ν' ἀναδειχθῇ εὐμενεστέρα πρὸς τὸν ἀγαπητὸν αὐτῆς λαόν. Ἄμα δὲ γενομένης τῆς προσευχῆς, ὧ τοῦ θαύματος, ἀπέβησαν αἷσια τὰ σφάγια· οἱ Τεγεᾶται μάλιστα, μαντεύσαντες ὅτι ἡ θεὸς θέλει ἐπακούσει τῶν δεήσεων τοῦ στρατηγοῦ, ὥρμησαν, ἔτι αὐτοῦ εὐχομένου, κατὰ τῶν πολεμίων, διατάξαντος δὲ τοῦ Παυσανίου, προεξήλασαν καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι. Τὸ προτείχισμα τῶν γέρρων ἀνετράπη ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ· ἀλλ' οἱ Πέρσαι, καὶ τοι ἀποστερηθέντες οὕτω τοῦ προμαχῶνος αὐτῶν, καὶ μηδεμίαν ἄλλην ἔχοντες ἀμυντικὴν παρασκευὴν, ἐπέμειναν οὐδὲν ἥττον ἀνταγωνιζόμενοι δι' ἀνδρείας τοσούτω μᾶλλον θαυμαστῆς ὅσῳ ἐμάχοντο ἀτάκτως καὶ διὰ βραχείων δοράτων ἢ ξιφῶν, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες ἐπετίθεντο ἐν παρατάξει εὐρύθμως βαίνοντες, καὶ ἀπὸ κεφαλῆς μὲν μέχρι ποδῶν κατάφρακτοι ὄντες, ὑπὸ μακρῶν δὲ δοράτων ὠπλισμένοι. Ἐν τῇ συρράξει ταύτῃ, πολλοὶ μὲν Πέρσαι συλλαμβάνοντες τὰ δόρατα τῶν Λακεδαιμονίων ἔθραυον αὐτὰ, πολλοὶ δὲ, πυκνωθέντες εἰς σπείρας δέκα ἢ πλείοτέρων ἢ ὀλιγωτέρων ἀνδρῶν καὶ προσπαθοῦντες νὰ διασπάσωσι τὸ τεῖχος τῆς ἐλληνικῆς παρατάξεως, ἐθυσίζοντο ἐν τῷ ἀνίσῳ τούτῳ ἀγῶνι. Αὐτὸς ὁ Μακεδόνιος ἀπὸ ἵππου λευκοῦ μαχόμενος, διέπρεπεν ἐν τοῖς πρώτοις ἐνταῦθα, χίλιοι δὲ λογάδες Πέρ-

σαι, οἱ σωματοφύλακες αὐτοῦ, περιφανῶς ἠρίστευσαν καὶ ἐπίεσαν τοὺς Ἕλληνας. Ἀλλὰ πίπτει τελευταῖον ὁ Μαρδόνιος καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς στιβαρᾶς χειρὸς τοῦ Σπαρτιάτου Ἀειμνήστου, πίπτουσιν οἱ πλείστοι τῶν περὶ αὐτὸν χιλίων λοχάδων, καὶ τότε οἱ λοιποὶ Πέρσαι, παντελῶς ἄθρησσαντες, ἔτρεψαν τὰ νῶτα καὶ διαπεράσαντες τὸν Ἀσώπον, κατέφυγον εἰς τὸ ὠχυρωμένον αὐτῶν στρατόπεδον, ὅπου προσέδραμον καὶ οἱ ἄλλοι Ἀσιανοί, οἵτινες καθόλου δὲν ἐπολέμησαν, ἀλλ' ἅμα ἰδόντες τοὺς Πέρσας νικηθέντας, ἐγκατέλιπον προτροπᾶδην τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἐν τῇ ἀριστερᾷ πτέρυγι Ἀθηναῖοι συνεπλάκησαν πεισματωδῶς πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς, καὶ ἰδίως πρὸς τοὺς Θηβαίους ὀπλίτας· οὗτοι ἠγωνίσθησαν γενναϊότατα, ἀλλ' ἀποβαλόντες 300 ἀρίστους ἄνδρας, ἔτρεψαν ὁμοίως τὰ νῶτα, πλὴν τοῦ βοιωτικοῦ ἱππικοῦ, τὸ ὅποιον ἐξηκολούθησε προκινδυνεύον ὑπὲρ τῶν φυγάδων, δυνηθέντων οὕτω νὰ ὑποχωρήσωσιν ἀπαθῶς ὅπως οὖν εἰς Θήβας, τόπον ἀσφαλέστερον τοῦ ὠχυρωμένου στρατοπέδου ὅπου κατέφυγον οἱ Πέρσαι. Οἱ ἄλλοι μηδίσαντες Ἕλληνες οὐδόλως ἐβοήθησαν τοὺς Βοιωτοὺς, ἀλλ' ἅμα εἶδον τούτους τραπέντας, παρηκολούθησαν ἀμαχητὶ τὴν τροπὴν ταύτην. Ὡς τε ἐξ ἑκατέρου τοῦ στρατοῦ πολλοὶ παντάπασι δὲν μετέσχον ταύτης τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης. Ἐκ τῶν πολέμιων ἠγωνίσθησαν μόνοι οἱ ἰδίως Πέρσαι, οἱ Μῆδοι καὶ οἱ Σάκκαι ἐν τῇ ἀριστερᾷ, μόνοι οἱ Βοιωτοὶ ἐν τῇ δεξιᾷ. Ἰδίως δὲ ὁ Ἀρτάβαζος, ἀνέκαθεν πρὸς τὸν Μαρδόνιον ἀντιπολιτευόμενος, διέταξε μὲν ἀπὸ πρωΐας τὴν ὑπ' αὐτὸν μοῖραν, ἐκ 40,000 ἀνδρῶν συγκειμένην, νὰ παρασκευασθῇ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ κατεσπευσμένον πρὸς τὰ πρόσω κίνημα τοῦ ἀρχιστρατήγου, ἀλλὰ πόρρωθεν ἐπερχόμενος, ἅμα εἶδε τοὺς περὶ τοῦτον τραπέντας, ἀντὶ νὰ δράμῃ εἰς βοήθειαν αὐτῶν, ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ οὔτε εἰς τὸ στρατόπεδον, οὔτε εἰς Θήβας ἀπελθὼν, ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν, διὰ Φωκίδος, Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, πρὸς τὸ Βυζάντιον, ὅθεν διεπέρασεν εἰς Ἀσίαν. Ἐκ τῶν Ἑλλήνων πάλιν ἠγωνίσθησαν μόνοι οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ Τεγεᾶται ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Πλαταιεῖς ἐν τῇ ἀριστερᾷ. Οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, οἱ ἐν τῷ μέσῳ ἰστάμενοι εἶχον χωρισθῇ, ὡς προείπομεν, τὴν νύκτα ἀπὸ τοῦ Πausaniou, ἀπελθόντες εἰς Πλαταιάς. Ἐνταῦθα δὲ ὄντες ἔμαθον συγχρόνως καὶ τὴν μάχην καὶ τὴν νίκην. Τότε ὤρμησαν πρὸς τὰ πρόσω, ἀλλ' ὅπως οὖν ἀτάκτως· ἐξ οὗ συνέβη ὅτι οἱ Μεγαρεῖς, οἱ Φλιάσιοι, καὶ ἄλλοι τινές,

ἀπαντήσαντες τὸ ἱππικὸν τῶν Θηβαίων, τὸ ὅποῖον ὑπὸ τὸν Ἀσωπό-
δωρον ἀνεχαίτιζεν ἔτι τοὺς νικηφόρους Ἀθηναίους ὀπλίτας, προσεβλή-
θησαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀπεκρούσθησαν, ἀποβαλόντες 600 ἄνδρας.

Ἄλλ' ἡ μερικὴ αὕτη νίκη δὲν ἀνέβαλεν εἰμὴ ἐπὶ μικρὸν τὴν γενικὴν
τῶν πολεμίων τροπὴν. Οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐξακολουθοῦντες τὴν διώξιν
ἔφθασαν εἰς τὸ ὠχυρωμένον στρατόπεδον, ὅπου κατέφυγον οἱ Πέρσαι,
καὶ ἐφορμήσαντες ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ἐπελθόντων ἄλλων Ἑλλήνων,
ἐγένοντο κύριοι αὐτοῦ, μετὰ πεισματώδη ἀντίστασιν. Πρῶτοι εἰσέβαλον
εἰς τὸ τεῖχος οἱ ἀκατάσχετοι Τεγεᾶται, οἵτινες καὶ διήρπασαν τὴν
πλουσίαν σκηνὴν τοῦ Μαρδονίου, λαθόντες τὰ τε ἄλλα ἐξ αὐτῆς καὶ
τὴν χαλκὴν τῶν ἵππων αὐτοῦ φάτνην, ἣν ἐπὶ πολὺν μετέπειτα χρόνον
ἀπεθαύμαζον οἱ προσερχόμενοι εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς ναὸν τῆς Ἀλέας
Ἀθηνᾶς, ἐνῷ ὁ ἀργυρόπους τοῦ στρατηγοῦ θρόνος, καὶ ὁ ἀκινάκης αὐ-
τοῦ, καὶ ὁ τοῦ Μασιστίου θώραξ ἐφυλάττοντο εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἀκρό-
πολιν. Γενόμενοι δὲ κύριοι τοῦ τεύχους, οἱ Ἕλληνες διέπραξαν τοιαύτην
σφαγὴν, ὥστε ἂν πιστεῦσωμεν τὸν Ἡρόδοτον, ἐκ τῶν 300,000 τοῦ
Μαρδονίου δὲν περιεσώθησαν, ἐξαιρέσει τῶν ὑπὸ Ἀρτάβαζον 40,000,
οὐδὲ 3,000 ἄνδρες. Ἀλλὰ τοῦτο φκίνεται ὅπως οὖν ὑπερβολικόν, καθὼς
ἐπίσης ἀπίθανον εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ λεγόμενον, ὅτι Σπαρτιᾶται
ἔπεσον 91, Τεγεᾶται 16, καὶ Ἀθηναῖοι 52. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι εἴτε
ἀκριβεῖς, εἴτε μὴ ἀκριβεῖς εἶναι οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι, πρέπει νὰ προσθέσω-
μεν εἰς αὐτοὺς τοὺς 600 Μεγαρεῖς, Φλιασίους καὶ ἄλλους, τοὺς κατα-
βληθέντας ὑπὸ τοῦ ἱππικοῦ τῶν Θηβαίων, ἔτι δὲ ἄδηλον καὶ πόσους
ψιλοὺς. Ὁ Πλούταρχος ὑπολογίζει εἰς 1360 τοὺς ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ
πεσόντας Ἕλληνας.

Ὅπως δὴποτε ἡ καταστροφή τῶν Περσῶν ὑπῆρξεν ὀλοσχερῆς. Ἡ
καταστροφή αὕτη δὲν ὠφείλετο εἰς τὴν τέχνην καὶ τὴν σύνεσιν τοῦ
Παυσανίου, ὅστις βεβαίως δὲν ἔδειξεν ἐνταῦθα οὔτε τοῦ Μιλτιάδου τὴν
ἐν Μαραθῶνι, οὔτε τοῦ Θεμιστοκλέους τὴν ἐν Σαλαμῖνι στρατηγικὴν
μεγαλοφυίαν· ἡ νίκη δὲν ὠφείλετο, ἀνάγκη νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, οὔτε
εἰς τὴν πειθαρχίαν τῶν ἐλληνικῶν ταγμάτων. Ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ, οἱ
Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ Τεγεᾶται, οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Πλαταιεῖς ἀνέδει-
ξαν τφόντι ἀνδρείαν λαμπράν, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προκειμένου
ἁγῶνος, ὅπερ πολλάκις ἐκινδύνευσε νὰ ἀποβῇ ὀλέθριον, κατέστησεν ἐπὶ
τέλους αἴσιον κυρίως ἡ ἀσύνητος ὁρμὴ τοῦ Μαρδονίου, ἡ ἀγενὴς ὑποχώρησις

τοῦ Ἀρταβάζου καὶ ὁ ὁμολογουμένως κατώτερος τοῦ ἑλληνικοῦ περσικὸς ὀπλισμός. Οὐδὲν ἦττον ὁ τελευταῖος στρατὸς τῆς μεγάλης τοῦ Ξέρξου παρασκευῆς εἶχεν ἥδη διαλυθῆ ὡς ἰστὸς ἀράχνης· νέαν τοιαύτην ἐκστρατείαν ἦτο ἀδύνατον νὰ παρασκευάσῃ προσεχῶς ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς· ἡ ἐλευθερίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἡσφαλίσθη ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὥστε οἱ Ἕλληνες, λησμονήσαντες τὰ ἀμαρτήματα καὶ τοὺς κινδύνους τῶν προηγουμένων ἡμερῶν καὶ ἰδίως τῆς προλαβούσης νυκτός, παρεδόθησαν ἀπερίσπαστος εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς χαρᾶς τὰ ὅποια ἦτο φυσικώτατον νὰ παραγάγῃ εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοσούτῳ αἰφνιδίᾳ τῆς τύχης μεταβολῇ. Πρὸ πάντων δὲ ἡσυχολήθησαν νὰ θάψωσι τοὺς νεκροὺς καὶ νὰ ἀθροίσωσι καὶ διανεύωσι τὴν λείαν, διατρίψαντες ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης δέκα ὅλας ἡμέρας. Οἱ πεσόντες ἐκηδεύθησαν παρὰ τὰς πύλας τῶν Πλαταιῶν, εἰς χωριστοὺς, καθ' ἐκάστην ἑλληνικὴν πόλιν, τάφους, κοσμηθέντας βραδύτερον διὰ μνημείων· μόνοι οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐποίησαν τρεῖς διὰ τοὺς νεκροὺς αὐτῶν θήκας, μίαν διὰ τοὺς προμάχους, τοὺς ἀείποτε ἐξαίρετως τιμηθέντας ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐν οἷς ἦσαν οἱ μάλιστα ἐν τῇ τελευταίᾳ μάχῃ διαπρέψαντες ἄνδρες, ὁ Ποσειδώνιος, ὁ Φιλοκύων, ὁ Καλλικράτης καὶ ὁ δῦστροπος ἐκεῖνος Ἀμομφάρετος, ὅστις γενναίως πεσὼν ἐξηγόρασε τὸ τῆς παρακοῆς ἀμάρτημα αὐτοῦ· μίαν διὰ τοὺς ἄλλους Σπαρτιάτας καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους, μίαν διὰ τοὺς εἰλωτας. Καὶ πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Μαρδονίου προσηνέχθη εὐλαβῶς ὁ Παυσανίας, μετ' ἀγανακτήσεως ἀποκρούσας τὴν ἀσεβῆ τοῦ Αἰγινήτου Λάμπωνος πρότασιν, νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν ἡ γενομένη πρὸς τὸν Λεωνίδα ὕβρις, τοῦ ὁποίου ὁ νεκρὸς, ὡς εἶδομεν, ἀποκεφαλίσθεις, ἀνεσταυρώθη ὑπὸ τοῦ Ξέρξου. «Τὰ πρέπει μᾶλλον βαρβάρους ποιεῖν ἢπερ Ἕλλησι,» εἶπεν ὁ Παυσανίας πρὸς τὸν Λάμπωνα· «Λεωνίδῃ δὲ τῷ με κελεύεις τιμωρῆσαι, φημί μεγάλως τετιμωρῆσθαι, ψυχῇσί τε τῇσι τῶνδε ἀναριθμήτοισι τετίμηται αὐτός τε καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἐν Θερμοπύλῃσι τελευτήσαντες.» Λόγοι εὐγενεῖς καὶ μαρτυροῦντες, ὅτι ἂν ὁ Παυσανίας δὲν ἦτο μέγας στρατηγός, ἂν βραδύτερον, διὰ τὴν κενοδοξίαν, ἐξωλίσθησεν εἰς τὸν κρημνὸν τῆς προδοσίας, κατὰ τὰς μακαρίας ὁμως ταύτας τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἡμέρας εἶχε τοῦλάχιστον αἰσθήματα ἄξια ἀνδρὸς εὐτυχήσαντος νὰ ὀδηγήσῃ κατὰ τῶν πολέμιων 100,000 Ἑλλήνων καὶ νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ μετὰ τῆς νίκης ἣτις συνεπλήρωσε τὰ ἐν Μαραθῶνι, καὶ ἐν Θερμοπύλῃσι, καὶ ἐν Σαλαμῖνι κατορθώματα.

Ἡ λεία ὑπῆρξε πλουσιωτάτη καὶ ποικίλη· χρυσοῦς καὶ ἄργυρος εἰς δαρεικοὺς, εἰς σκεύη, εἰς κοσμήματα· τάπητες πολυτελεῖς, ἱμάτια καὶ ὅπλα, ἵπποι, κάμηλοι, κλπ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ εὐρέθη ἐνταῦθα καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς σκηνὴ τοῦ Ξέρξου, τὴν ὁποίαν ἀπερχόμενος εἶχε καταλίπει εἰς τὸν Μαρδόνιον. Ὁ Πausanias διέταξε τοὺς εἰλωτας νὰ συμφορήσωσιν εἰς ἕν πάντα ταῦτα τὰ λάφυρα· καὶ πολλὰ μὲν ἀπέκρυψαν οἱ εἰλωτες οὗτοι, πωλήσαντες αὐτὰ λάθρα εἰς τοὺς Αἰγινήτας, οἵτινες ὑπερεπλούτησαν τότε ἀγοράζοντες ἀντὶ χαλκοῦ τὸν χρυσὸν παρὰ τῶν ἁπλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων· πολλὰ δὲ δὲν ἀνεκαλύφθησαν ἀμέσως, καθὼ ταφέντα εἰς τὴν γῆν, καὶ βραδύτερον, ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὑπὸ τῶν Πλαταιέων ἀνευρίσκοντο· ἀλλ' οὐδὲν ἦττον ὁ συγκομισθεὶς πρὸς διανομὴν θησαυρὸς ἀπέβη ὑπέρογκος. Τοῦ θησαυροῦ τούτου, ἀφιέρωσαν πρὸ πάντων οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν, τὴν δεκάτην, ἐξ ἧς ἀνετέθη ἐκεῖ τρίπους χρυσοῦς ἐπὶ τρικεφάλου ὄψεως χαλκοῦ ἱστάμενος. Ὁ Pausanias, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει ἔκτοτε νὰ ζαλίζῃ ἡ περιωπὴ τῆς δόξης εἰς ἣν ἐκ τύχης μᾶλλον ἢ διὰ τῆς ἰδίας ἀξίας προήχθη, ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ τρίποδος ἐλεγεῖον ποιηθὲν μὲν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου, ἀποδίδον δὲ αὐτῷ τὴν ὅλην τοῦ κατορθώματος τιμὴν.

Ἑλλάνων ἀρχαγός, ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μῆδων,

Πausanias, Φοῖβῳ μνᾶμ' ἀνέθηκε τόδε.

Ἄλλ' οἱ ἔφοροι τῆς Σπάρτης, μὴ ἀνεχόμενοι τὴν τοιαύτην τοῦ ἀνδρὸς ἀξίωσιν, διέταξαν ἀμέσως νὰ ἀφαιρεθῇ ἡ ἐπιγραφὴ ἐκείνη, ν' ἀναγραφῶσι δὲ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν πόλεων ὅσαι συνετέλεσαν εἰς τὴν κατατρόπωσιν τοῦ βαρβάρου, καὶ οὕτω ὁ τρίπους ἀνεδείχθη ἤδη, ὡς καὶ ἦτο, ἀνάθημα τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης, καὶ οὐχὶ ἐνὸς ἀνδρός. Κατὰ παράδοξον δὲ τινα τύχην τὸ ἀνάθημα τοῦτο περιεσώθη εἰς ἡμᾶς ἐν μέρει τοῦλάχιστον, καὶ αἱ ποικίλαι αὐτοῦ περιπέτειαι ἀπεικονίζουσι τὰς περιπετείας αὐτοῦ τοῦ ἔθνους, τοῦ ὁποίου ἦτο προωρισμένον νὰ διαιωνίσῃ ἐν τῶν λαμπροτάτων κατορθωμάτων. Ὅτε ἐν τῇ 4 μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδι, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἔκτισε τὴν ἐπώνυμον αὐτοῦ πόλιν, ἣτις ἐπέπρωτο νὰ ἀποβῇ ἡ πρωτεύουσα τοῦ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ, μετέφερεν ἐκεῖ ἐξ Ἑλλάδος, πλὴν ἄλλων πολλῶν, καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μνημεῖον, καὶ ἔστησεν αὐτὸ ἐν τῇ ἀχανεῖ τοῦ ἵπποδρομίου πλατεῖα. Τὸ μνημεῖον ἦτο ἔκτοτε κολοβόν, διότι οἱ Φωκεῖς εἶχον πρὸ καιροῦ συλῆσει τὸν χρυσοῦν τρίποδα, ὥστε δὲν μετεφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰμὴ ἡ βάσις τοῦ τρίποδος, ἡ χαλκὴ ὀφιοειδὴς τρι-

κάρηνος στήλη. Οὕτω δ' ἔχουσα ἐσώζετο ἡ στήλη μέχρι τῆς ἀλώσεως. Ἐπὶ τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας ὑπέστη νέους ἀκρωτηριασμούς, διότι ἐκ διαλειμμάτων ἀφῆρέθησαν αἱ τρεῖς τοῦ ὄψεως κεφαλαί. Πλὴν δὲ τούτου κατεχώσθη κατὰ τὸ πλεῖστον μέχρι οὗ τῷ 1856, δι' ἀνασκαφῆς φιλαρχαίων Ἀγγλων ἀξιοματικῶν, ἀνεφάνη ὁλόκληρος, ἔχουσα ἤδη 15 περίπου γεωγραφικῶν ποδῶν ὕψος. Ὅσῳ ὅμως καὶ ἂν ἐκολλοβώθη, τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶναι ἐν τῶν πολυτίμων κειμηλίων τῆς ἑλληνικῆς ἐθνότητος, ἐπ' αἰσίοις ἰστάμενον ἐκεῖ ὅπου ἄχρι τοῦδε ἵσταται καὶ ὅπου αἱ παροῦσαι τῶν Ἑλλήνων γενεαὶ εὐλαβῶς προσερχόμεναι δύνανται εἰσέτι ν' ἀναγνώσωσιν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πολυσπείρου ὄψεως τὰ ὀνόματα τῶν προμάχων τοῦ πρώτου ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἡμῶν ἀγῶνος. Τὰ γράμματα τῶν ὀνομάτων τούτων ἔχουσιν ἐνὸς δακτύλου ὕψος, ὅθεν δύο ἢ τρία ὀνόματα εὐρίσκονται ἐπὶ ἐκάστης σπείρας· καὶ πρῶτον μὲν εἶναι ἀναγεγραμμένοι οἱ Λακεδαιμόνιοι, κατόπιν δὲ ἔρχονται οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Κορίνθιοι, οἱ Σικυῶνιοι, οἱ Αἰγινῆται, οἱ Μεγαρεῖς, οἱ Ἐπιδαύριοι, οἱ Τεγεᾶται καὶ οἱ ἄλλοι.

Πλὴν τῆς δεκάτης, τῆς ἀφιερωθείσης εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς θεὸν, ἀνετίθη μερὶς τῶν λαφύρων πλουσίᾳ καὶ τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ θεῷ ἄφ' ἧς κατεσκευάσθη αὐτόθι δεκάπηχυς χαλκοῦς Ζεὺς, καὶ ἄλλη μερὶς τῷ ἐν Ἰσθμῷ θεῷ, ἄφ' ἧς ἐποιήθη ἐκεῖ ἐπτάπηχυς χαλκοῦς Ποσειδῶν. Ἐπειτα ἀπεδόθη καὶ τῷ Παυσανίᾳ, ὡς ἡγεμόνι τοῦ ὅλου στρατοῦ, δεκάτῃ τῶν λαφύρων, ἡ δὲ λοιπὴ λεία διενεμήθη μεταξὺ τῶν πόλεων, «κατὰ τὸν τῶν στρατιωτῶν ἀριθμὸν,» ὡς βεβαίῳ Διόδωρος, ἐνῶ ὁ Ἡρόδοτος λέγει ἀπλῶς «ἔλαβον ἕκαστοι τῶν ἄξιοι ἦσαν.» Ὡς λάφυρα διενεμήθησαν καὶ αἱ παλλακαὶ τῶν στρατηγῶν τοῦ περσικοῦ στρατοῦ. Πολλαὶ ὅμως ἐξ αὐτῶν, καθὸ ἑλληνίδες, ἀπεδόθησαν εἰς τοὺς οἰκείους· ἰδίως δὲ μία, συλληφθεῖσα, ἐνῶ πολυτελῶς κεκοσμημένη καὶ ἐν συνοδίᾳ πολλῶν ἀμφιπόλων ἔφευγεν ἐπὶ ἀρμαμαχῆς κατόπιν τῶν Περσῶν, ἔπescen εἰς τοὺς πόδας τοῦ Παυσανίου ζητοῦσα τὴν προστασίαν αὐτοῦ. Ὁ δὲ, μαθὼν ὅτι ἦτο θυγάτηρ τοῦ φίλου αὐτοῦ Ἠγητορίδου τοῦ Κῶου, ἣν εἶχεν ἀπαγάγει ὁ Πέρσης Φαρανδάτης, ἔσπευσε νὰ σώσῃ αὐτὴν καὶ ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν ἀποδώσῃ εἰς τὸν πατέρα της.

Περὶ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα διέπρεψαν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ δέκα ὅλας ἡμέρας, μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην· ἡ δὲ θεία τῶν ἀπείρων ἐκείνων θησαυρῶν, ὧν οὐδεμίαν εἶχον πρότερον ἔννοιαν, ἦτο βεβαίως ἐπιτηδαιοτάτη νὰ καταδείξῃ εἰς αὐτοὺς τὴν διαφορὰν τοῦ περσικοῦ βίου πρὸς τὴν

τότε μάλιστα ἀφελεστάτην ἑλληνικὴν δίαιταν. Ἄλλ' ὁ Πausanίας ἠθέλησε νὰ συγκεφαλαιώσῃ οὕτως εἰπεῖν τὴν ἀντίθεσιν ταύτην, καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τούτων, διέταξε τοὺς ὀφιοποιούς τοῦ Μαρδονίου νὰ παρασκευάσωσιν αὐτῷ δεῖπνον οἷον ἦτο τὸ συνήθως διὰ τὸν στρατηγὸν τοῦτον ἐτοιμαζόμενον· οἱ δὲ ἔστρωσαν ἀμέσως τραπέζας χρυσᾶς καὶ ἀργυρᾶς, καὶ ἐκόμισαν πολλὰ καὶ ποικίλα φαγητά. Τούτων δὲ γενομένων, παρήγγειλεν ὁ Πausanίας τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ νὰ παρασκευάσωσιν ἐκεῖ που πλησίον δεῖπνον Λακωνικόν· καὶ τότε, προσκαλέσας τοὺς Ἑλληνας στρατηγούς καὶ γελᾶσας ἐνῷ ἐπεδείκνυνεν ἐκάτερον τῶν δεῖπνων «Ἰὼς σᾶς φαίνεται, φίλοι μου,» εἶπε, «δὲν ἦτο ἄφρων ὁ Μῆδος αὐτός, ὅστις ἔχων τοιαύτην δίαιταν ἐκίνησε νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου διὰ νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ τὸν μέλανα ζωμὸν μας;»

Ἀλλὰ καιρὸς ἦτο ἤδη νὰ ἐπιστήσωσιν οἱ Ἑλληνες τὸν νοῦν εἰς τελευταῖόν τινα πολέμιον, ἔτι ἀκέραιον ὑφιστάμενον, τὴν παρακειμένην πόλιν τῶν Θηβῶν· ὅθεν τῇ ἐνδεκάτῃ ἡμέρᾳ προσελθόντες πρὸς τὴν πόλιν ταύτην, ἀπήτησαν τὴν παράδοσιν τῶν μηδισάντων αὐτῆς προὔχόντων, ἰδίως τοῦ Τιμηγενίδου καὶ τοῦ Ἀτταγίνου· ἐπειδὴ δὲ οἱ Θηβαῖοι ἀπεποιήθησαν τὴν παράδοσιν, οἱ Ἑλληνες ἐπεχείρησαν τὴν τε πολιορκίαν αὐτῶν καὶ τὴν τῆς χώρας δῆωσιν. Οἱ Θηβαῖοι ἀντέστησαν ἐπὶ 20 ἡμέρας· τότε προέτειναν εἰς τὸν Πausanίαν χρήματα ἀντὶ ἀνδρῶν· ἄλλ' ὁ Πausanίας δὲν ἐδέχθη τὰ χρήματα, ὥστε ἐπὶ τέλους παρέδωκεν τοὺς ἄνδρας, πλὴν τοῦ Ἀτταγίνου, κατορθώσαντος νὰ διαφύγῃ. Καὶ ἠθέλησαν μὲν νὰ παραδώσωσιν ἀντὶ τούτου τοὺς παῖδας αὐτοῦ, ὁ Πausanίας ὁμῶς ἀπέλυσεν αὐτούς, εἰπὼν εὐγενῶς, ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ παῖδες διὰ τὸν μηδισμόν τοῦ πατρὸς, ἀναδειχθεὶς δ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀνώτερος τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες πρό τινων μηνῶν εἶχον θανατώσει οὐ μόνον τὸν Λυκίδην, ἀλλὰ καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ. Τὸν δὲ Τιμηγενίδην καὶ τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους, ἀπήγαγεν ὁ Πausanίας εἰς Κόρινθον, ὅπου ἀπέκτεινεν ἅπαντας, ἄνευ δίκης, φοβηθεὶς μήπως, ἂν ὑποβάλῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστήριον, οἱ πλούσιοι ἐκεῖνοι ἄνδρες ἐπιτύχωσι, διὰ δωροδοκίας, τὴν ἀπόλυσίν των.

Ὁ Ἡρόδοτος δὲν λέγει ἂν ἐγένετο ψευδοφορία τις περὶ τῶν ἀριστευσάντων κατὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην· ἄδηλον δὲ μέχρι τίνος ἀληθεύει τὸ παρὰ τοῦ Πλουτάρχου ἱστορούμενον, ὅτι, ἐρίζόντων περὶ τούτου

τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, τὸ βραβεῖον, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἀριστείδου, θέλοντος νὰ παύσῃ ἡ ἔρις αὕτη, ἀπεδόθη εἰς τοὺς Πλαταιεῖς. Βέβαιον φαίνεται ὅτι ἡ κοινὴ τῆς Ἑλλάδος γνώμη ἀνεκήρυξεν ὡς ἐξαίρετως ἐπ' ἀνδρείᾳ διαπρέψαντας κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τὸν Πausanias, καθὼς κατατροπώσαντας τοὺς ἀρίστους τῶν πολεμίων καὶ φονεύσαντας τὸν στρατηγόν· αὐτοὶ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι διέκρινον, ὡς εἶδομεν, ἄνδρας τέσσαρας, τὸν Ποσειδώνιον, τὸν Ἀγομφάρετον, τὸν Φιλοκύωνα καὶ τὸν Καλλικράτην. Ὑπῆρξε μὲν αὐτόθι ἀνὴρ τις ἅπαντας ὑπερβαλὼν διὰ τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ· καὶ ἦν ὁ ἀνὴρ οὗτος ὁ Ἀριστόδημος ἐκεῖνος, ὅστις, λειποτακτήςσας ἐν Θερμοπύλαις, τοσοῦτον περιεφρονήθη, ὥστε ἠθέλησεν ἡδὴ διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν εὐνοίαν τῶν συμπολιτῶν. Οἱ Σπαρτιᾶται ὁμῶς δὲν ἐθεώρησαν αὐτὸν ἀνώτερον τῶν λοιπῶν ἀριστέων, διότι, θέλων προφανῶς νὰ ἀποθάνῃ, καὶ λυσσῶν καὶ ἐκλιπὼν τὴν τάξιν, ἔπραξεν ἔργα μεγάλα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, ἐκπληροῦντες τὸ καθήκον, ἀνεδείχθησαν ἄνδρες ἀγαθοί.

Ἄλλ' ἐὰν δὲν φαίνεται πιθανὸν ὅτι διὰ κοινῆς ψηφοφορίας ἀπεδόθη εἰς τοὺς Πλαταιεῖς τὸ ἀριστεῖον τῆς κατὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην ἀνδρείας, εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἐτιμήθησαν καὶ εὐηργετήθησαν ἀφειδῶς ὡς κύριοι τῆς χώρας, ἐφ' ἧς ἀγωνισάμενοι οἱ Ἕλληνες διέσωσαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος. Παρεκτὸς τῆς ἀναλογούσης αὐτοῖς μερίδος τῶν λαφύρων, ἀπενεμήθη εἰς τοὺς Πλαταιεῖς ἑκτακτος ἀμοιβῆ 80 ταλάντων, ἥτοι 500,000 περίπου δραχμῶν. Ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐτελέσθη ἡ πανηγυρικὴ εὐχαριστήριος θυσία ἣν ὁ Πausanias, μετὰ τὴν μάχην, προσήνεγκε τῷ ἐλευθερίῳ Διὶ, ἐπ' ὀνόματι καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλων τῶν συμμάχων. Εἰς τοὺς Πλαταιεῖς ἐπετράπη νὰ τελῶσι καθ' ἑκάστον ἐνιαυτὸν θρησκευτικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων καὶ κειμένων αὐτόθι Ἑλλήνων, κατὰ τὸ ὅποιον, ἐπὶ πολλὰς ἑκτοτε ἑκατονταετηρίδας τακτικῶς ἐπαναλαμβάνόμενον, ὁ ἄρχων τῶν Πλαταιῶν, ἐνδεδυμένος χιτῶνα φοινικοῦν, μετὰ διαφόρους ἱερουργίας καὶ εὐχάς, κεράσας κρατῆρα οἶνου καὶ χεάμενος, ἀνέκραζε· «Προπίνω τοῖς ἀνδράσι τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ἀποθανοῦσι.» Εἰς Πλαταιᾶς ἐνεκρίθη νὰ πανηγυρίζηται ἀγὼν πενταετηρικός, γυμνικός, στεφανίτης, προσαγορευόμενος Ἑλευθερία. Ὁ Πausanias καὶ οἱ σύμμαχοι ὠρκίσθησαν ὅτι ἐγγυῶνται ἐσαεὶ τὴν αὐτονομίαν τῶν Πλαταιῶν καὶ τὴν τῆς χώρας αὐτῶν ἀσυλίαν· καὶ ἐπειδὴ ἀπεφασίσθη ὅτι ἡ κατὰ τῶν

Περσῶν ἐκείνη συμμαχία θέλει ἐξακολουθήσει, καὶ ὅτι ἐπὶ τούτῳ θέλει συντηρεῖται διαρκῶς κοινὴ ἑλληνικὴ δύναμις 10,000 ὁπλιτῶν, καὶ 1000 ἱππέων, καὶ 100 τριήρων, ὠρίσθη συγχρόνως ὅτι εἰς Πλαταιαῖς θέλουσι συνέρχονται, καθ' ἕκαστον ἑναυτὸν, οἱ πρόβουλοι τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν ἐπιμέλειαν τῆς συμμαχίας.

Οὕτω πανηγυρικῶς ἐώρτασαν οἱ Ἕλληνες τὴν ὁλοσχερῇ αὐτῶν νίκην. Ἄλλ' ἡ χαρὰ αὐτῶν ἤθελεν εἶναι ἔτι μεγαλητέρα, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῶσιν ὅτι κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπιπτε μὲν ἐν Πλαταιαῖς ὁ Μαρδόний, ἐτρέποντο δὲ εἰς φυγὴν οἱ Πέρσαι καὶ ἐκυρίευσον οἱ περὶ τὸν Παυσανίαν τὸ ὠχυρωμένον αὐτῶν στρατόπεδον, ὅτι κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ ναυτικὴ δύναμις τῶν Ἑλλήνων κατετρόπου κατὰ κράτος τοὺς πολεμίους ἐν Μυκάλῃ τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Εἴπομεν ὅτι ὁ ἑλληνικὸς στόλος, εἰς 110 τριήρεις συμποσούμενος καὶ ὑπὸ τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδην τεταγμένος, εἶχε μείνει ἄπρακτος ἐν Δήλῳ ἕως εἰς τὰ τέλη τοῦ αὐγούστου μηνός, καίτοι θερμῶς παρακαλούμενος ὑπὸ πολλῶν Ἰώνων νὰ προχωρήσῃ μέχρι τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Μόλις δ' ἐν ἀρχῇ τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ Λεωτυχίδης, ἐνδίδων εἰς τὰς αἰτήσεις ταύτας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιπλεύσῃ εἰς Σάμον, ὅπου ἤξευρε συγκεντρωμένον ὄντα τὸν περσικὸν στόλον. Ὁ στόλος οὗτος, ἀφοῦ διεπέρασε τὸν Ξερέην καὶ τὸν περὶ αὐτὸν στρατὸν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν, διεχείμασεν ἐν μέρει εἰς Κύμην καὶ ἐν μέρει εἰς Σάμον, ἔπειτα δὲ συνηνώθη ἅπας εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην νῆσον, συγκείμενος ἐκ 300 πλοίων, πλὴν τῶν Φοινίκων, τοὺς ὁποίους οἱ Πέρσαι στρατηγοὶ ἀπέπεμψαν εἰς τὰ ἴδια, διότι δὲν ἐπίστευον ὅτι οἱ Ἕλληνες θέλουσιν ἔλθει νὰ ναυμαχήσωσιν εἰς τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ δὲν ἐναυλόχουν ἐν Σάμῳ εἰμὴ ἵνα ἐπιτηρῶσι τοὺς Ἴωνας καὶ προλάβωσι πᾶσαν αὐτῶν ἀποστασίαν. Ὅθεν ἅμα ἤκουσαν ἐπερχόμενον τὸν ἑλληνικὸν στόλον, ὑπεχώρησαν ἀμέσως ἐκ Σάμου εἰς τὴν ἀντικρὺ στερεάν, πρὸς τὸ παρὰ τὴν Μίλητον ὄρος τῆς Μυκάλης, ὅπου ἐστρατοπέδευον 60,000 Περσῶν, ὑπὸ Τιγράνην, εἰς ὃν ὁ Ξερέξης ἀνέθηκε τὴν ὑπὲρ τῆς Ἰωνίας ἄμυναν. Ἐνταῦθα λοιπὸν ἀνείλκυσαν καὶ τὰς νῆας, ὠχυρώθησαν διὰ περιτειχίσματος τὸ ὅποιον προχείρως κατεσκεύασαν ἐκ λίθων καὶ ξύλων, καὶ ἐνόμισαν ὅτι δύνανται νὰ ἀποκρούσωσι πᾶσαν ἀπὸ θαλάσσης ἔφοδον, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ, πρὸς πλείονα ἀσφάλειαν, ἐπειδὴ ἤρχισαν νὰ ὑποπτεύωσι τοὺς Ἴωνας, τοὺς μὲν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρετοῦντας Σαμίους

ἀφώπλισαν, τοὺς δὲ Μιλησίους ἔταξαν εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ στρατοῦ, ἵνα φυλάξωσι τὰς εἰς τὰς κορυφὰς τῆς Μυκάλης φερούσας διόδους.

Οἱ δὲ Ἕλληνες, φθάσαντες εἰς Σάμον καὶ πληροφορηθέντες τὴν ὑποχώρησιν τῶν Περσῶν, ἐπῆλθον κατόπιν αὐτῶν εἰς τὴν παραλίαν τῆς Μυκάλης καὶ ἀπέβησαν εἰς τὴν στερεὰν ἵνα ἐπιτεθῶσι κατὰ τῆς ἡνωμένης ἐκείνης πεζικῆς καὶ ναυτικῆς δυνάμεως. Οἱ Ἕλληνες οὗτοι δὲν ὑπερέβαινον τὰς 25,000 ἀνδρῶν, ἐνῶ οἱ Πέρσαι συνεποσοῦντο τοῦλάχιστον εἰς 120,000, καὶ ἦσαν ὠχυρωμένοι. Πρὸς τοῦτοις, οἱ Ἕλληνες ἠδύναντο νὰ ἀθυμῶσιν ὁπωςοῦν, ἀναλογιζόμενοι ὅτι στρατὸς ἕτερος πολεμίων εἶχεν εἰσβάλει εἰς τὴν μακρὰν κειμένην Ἑλλάδα καὶ ἴσως εἶχεν ἀναδειχθῆ νικηφόρος. Ἀλλ' ἦτο αὕτη ἡ μεγάλη τῆς ἐν Πλαταιαῖς νίκης ἡμέρα, καὶ αἴφνης, ὡς λέγει ὁ Ἡρόδοτος, φήμη τις διεδόθη εἰς ἅπαν τὸ στρατόπεδον, ὅτι τὴν ὥραν ἐκείνην οἱ Ἕλληνες κατετρόπουν ἐν Βοιωτίᾳ τὸν Μαρδόνιον, οἱ δ' ἐν Μυκάλῃ μαχεται, θαρρήσαντες ἐκ τούτου, ἐξώρμησαν ἀκατάσχετοι ἐπὶ τοὺς ἀντιπάλους.

Οἱ ἐν τῇ δεξιᾷ ἰστάμενοι Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ παρ' αὐτοῖς ἀμέσως τεταγμένοι ἄνδρες εἶχον νὰ διέλθωσιν ὁδὸν δύσκολον, λόφους καὶ χαράδρας, διὰ δὲ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι, ὧν προίστατο ὁ Ξάνθιππος, οἱ Κορίνθιοι, οἱ Σικυνῶνιοι, οἱ Τροιζήνιοι καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστερόθεν βαδίζοντες παρὰ τὴν ὀμαλωτέραν παραλίαν, συνεπλάκησαν πολὺ πρότερον πρὸς τοὺς πολεμίους. Οἱ Πέρσαι ἔπραξαν ἐνταῦθα ὅ,τι καὶ ἐν Πλαταιαῖς· δηλαδὴ ἐξελθόντες τοῦ ὠχυρωμένου στρατοπέδου καὶ ἐμπήξαντες τὰ γέρρα εἰς τὴν γῆν, ἔβαλλον τὰ τόξα ὀπίσθεν τοῦ δευτέρου τούτου προτειχίσματος· ἀλλ' ὁ προμαχὼν οὗτος, εἰ καὶ ἠγωνίσθησαν γενναίως καὶ ἐπιμόνως ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀνετράπη ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ἐλαύνοντες ἤδη πρὸς τὰ πρόσω συνεισήλθον συγχρόνως σχεδὸν μετὰ τῶν ὑποχωρούντων ἐχθρῶν εἰς τὸ ὠχυρωμένον τούτων στρατόπεδον. Καὶ ἐνταῦθα ὁμως οἱ γνήσιοι Πέρσαι ἀντέστησαν καρτερικώτατα, οὐδ' ἐνέδωκαν εἰμῇ ὅτε κατέφθασαν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ἄλλοι τῆς δεξιᾶς ἐλληνικῆς πτέρυγος ἄνδρες. Τὴν δὲ ἥτταν συνεπλήρωσεν ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἰώνων, ὧν πρῶτοι οἱ Σάμιοι, ἔπειτα ἄλλοι Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς, ἐπὶ πᾶσι δὲ οἱ Μιλήσιοι ἐπετέθησαν κατὰ τῶν ἀρχαίων αὐτῶν κυριάρχων. Ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ ἔπεσον πλεῖστοι Πέρσαι, ἐν οἷς καὶ οἱ στρατηγοὶ Τιγράνης καὶ Μαρδόντης· οἱ ναύαρχοι Ἀρταύντης καὶ Ἰθαμίτρης ἐσώθησαν μὲν, ἀλλ' ὁ στρατὸς διελύθη, τὰ δὲ πλοῖα ἅπαντα ἐπυρπολήθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ἔπαθον ὁμως καὶ οὗτοι ζημίαν οὐ μικράν,

μάλιστα ἐν τῇ ἀριστερᾷ πτέρυγι, ὅπου ἐφρονεύθησαν πολλοί, ἰδίως Σικυώνιοι καὶ ὁ τούτων στρατηγὸς Περίλαος. Τὸ κατόρθωμα ὠφείλετο κυρίως εἰς τὴν ἀριστερὰν ταύτην πτέρυγα, καὶ ἡρίστευσαν ἐνταῦθα πρὸ πάντων οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων ὁ περιφέρμος παγκρατιστὴς Ἑρμόλυκος ὁ Εὐθύνου, ἔπειτα οἱ Κορίνθιοι, οἱ Σικυώνιοι, οἱ Τροιζήνιοι· οἱ Λακεδαιμόνιοι συνετέλεσαν ὀλιγώτερον εἰς τὴν νίκην. Συνεκροτήθη δὲ ἡ μάχη εἰς τὴν ἀντικρὺ τῆς Σάμου παραλίαν, παρὰ τὸν πορθμὸν τὸν μεταξὺ τῆς νήσου ταύτης καὶ τῆς Ἀσίας, εἰς τὸν ὁποῖον, κατὰ αὐγούστον τοῦ 1824, ὁ τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων στόλος, ὑπὸ Γεώργιον Σαχτούρην τεταγμένος, ἔμελλε διὰ τριῶν ναυμαχιῶν νὰ κατατροπώσῃ ἕτερον βαρβαρικὸν στόλον καὶ νὰ διακωλύσῃ τὴν εἰς Σάμον διάβασιν τοῦ πολυαρίθμου τῶν Τούρκων στρατοῦ, ὅστις ἴστατο ἐπὶ αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ χώρου, ὅπου καὶ ὁ τοῦ Τιγράνου στρατὸς, ὃν ἔτρεψαν οἱ περὶ Ἐάνθιππον καὶ Λεωτυχίδην προπάτορες ἡμῶν.

Τὰ λείψανα τοῦ περσικοῦ στόλου κατέφυγον εἰς Σάρδεϊς, ὅπου διέτριβεν ἔτι, ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπιστροφῆς αὐτοῦ, ὁ Ξερξῆς, ὅστις ὁμως, παραμυθούμενος δι' ἀνόμων ἐρώτων ἕνεκα τῆς ἀποτυχίας ἣν ἔπαθεν, ὅχι μόνον στόλον πλέον δὲν εἶχε πρόχειρον, ἀλλ' οὐδὲ στρατὸν ἐφρόντισε νὰ ἔχῃ ἑτοιμον ἄλλον πρὸς τὴν ὑπὲρ τῆς Ἰωνίας ἄμυναν. Ἐντεῦθεν οἱ νικηφόροι ἡγεμόνες τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου, παρέλαβον ἀμέσως ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῶν καὶ ὡς συμμάχους ἀνεγνώρισαν τοὺς Χίους, τοὺς Σαμίους, τοὺς Λεσβίους καὶ τοὺς ἄλλους νησιώτας, τοὺς πρότερον ὑπηκόους ὄντας τῶν Περσῶν. Ὡς πρὸς δὲ τὰς ἐπὶ τῆς στερεᾶς πόλεις, ἐδιχονόησαν· οἱ Πελοποννήσιοι ἐδίσταζον νὰ ἐγγυηθῶσι τὴν αὐτονομίαν τῶν πόλεων τούτων, ὅπως ἔπραξαν ὡς πρὸς τὰς νήσους, διότι προέβλεπον ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἤθελον ἀναγκασθῇ νὰ διατηρῶσιν ἀδιακόπως πεζικὴν δύναμιν ἱκανὴν νὰ ἀποκρούῃ τοὺς Πέρσας· ὅθεν προέτειναν νὰ μεταφέρωσι τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων ἐκείνων εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἐγκαταστήσωσιν αὐτοὺς εἰς τὰς παραλίαις πόλεις τῶν ἐνταῦθα μηδισάντων Ἑλλήνων, ἀφαιροῦντες αὐτὰς ἀπὸ τούτων. Οἱ Ἀθηναῖοι ὁμως ἀπέκρουσαν τὴν πρότασιν ταύτην, τῆς ὁποίας ἡ ἐκτέλεσις ἦτο τφώντι ὅλως ἄλλοτρία εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἥθη. Δὲν ἐγένετο λοιπὸν δεκτὴ ἡ πρότασις τῶν Πελοποννησίων· συγχρόνως ὁμως ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄλυτον τὸ ζήτημα μέχρι τίνος οἱ ἐνταῦθα Ἕλληνες θέλουσιν ἀναλάβει τὴν προστασίαν τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν ἐπὶ τῆς ἀσιανῆς ἡπείρου ὁμογενῶν.

Ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἐπλευσεν ἔπειτα, ἀπὸ τῶν παραλίῳν τῆς Ἰωνίας, πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον, κυρίως ἵνα χαλάσῃ τὰς γεφύρας τοῦ Ξέρξου, διότι τόσον δύσκολος καὶ ἀτελής ἦτο τότε ἡ συγκοινωνία, ὥστε οἱ Ἕλληνες δὲν ἤξευρον ἔτι ὅτι αἱ γεφυραὶ αὗται εἶχον πρὸ καιροῦ, ἦτοι πρὸ 10 μηνῶν καὶ ἐπέκεινα, διαλυθῇ. Ἀφοῦ δὲ φθάσαντες εἰς Ἄβυδον ἐβεβαιώθησαν περὶ τούτου, ὁ μὲν Λεωτυχίδης καὶ οἱ Πελοποννήσιοι ἐπανῆλθον ἀμέσως οἰκαδε, ὁ δὲ Ξάνθιππος καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσισαν νὰ μείνωσιν αὐτόθι ἵνα ἐκβάλωσι τοὺς Πέρσας ἀπὸ τῆς θρακικῆς χερσονήσου. Ἡ χερσονήσος αὕτη εἶχε καταληφθῇ ἡ πλείστη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ 40 περίπου ἔτη, ἦτοι ἀπὸ τῆς πρώτης ἐν αὐτῇ ιδρύσεως τοῦ πρεσβυτέρου Μιλτιάδου μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς ἰωνικῆς ἐπαναστάσεως, εἰ καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἐτέλει ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ φόρον εἰς τοὺς Πέρσας· ἀπὸ τῆς φυγῆς ὅμως τοῦ δευτέρου Μιλτιάδου μέχρι τῆς ἐξώσεως τοῦ Ξέρξου ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 493 μέχρι τοῦ 480 πρ. Χρ., οὐδεὶς Ἀθηναῖος πολίτης ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐνταῦθα. Ὅθεν οἱ νικηφόροι ἤδη Ἀθηναῖοι ἦτο φυσικώτατον νὰ ζητήσωσι νὰ ἀνορθώσωσι τὴν ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης κυριαρχίαν αὐτῶν καὶ νὰ ἀναλάβωσι τὰς ἐν αὐτῇ ἰδιοκτησίας, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ ἡ χερσονήσος οὐ μόνον καθ' ἑαυτὴν παρῆγεν ἱκανὰ σιτηρὰ, ἀλλὰ καὶ ἐξησφάλιζε τὸ μεταξὺ τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐμπόριον. Τοῦτου ἕνεκα λοιπὸν οἱ περὶ τὸν Ξάνθιππον ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσωσι, καὶ ἄνευ τῶν Πελοποννησίων, τὴν πολιορκίαν τῆς Σηστοῦ, ἣτις ἦτο τὸ ὀχυρώτατον τῆς χερσονήσου φρούριον, τὸ ὅποῖον ἐδέσποζε τοῦ πορθμοῦ καὶ εἰς τὸ ὅποῖον ἠθροίσθησαν πᾶσαι αἱ περίξ περσικαὶ φρουραὶ ὑπὸ Οἰόβαζον καὶ Ἀρταύκην. Ἀπαντες οἱ Ἕλληνες τῆς χερσονήσου κάτοικοι, οἵτινες ἐμίσουν τοὺς Πέρσας διότι πολλὰς εἶχον πάθει παρ' αὐτῶν λεηλασίας καὶ ἱεροσυλίας, συνέπραξαν προθύμως μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐπειδὴ οἱ Πέρσαι δὲν εἶχον προφθάσει νὰ μετακομίσωσιν εἰς τὸ φρούριον ἀρκετὰς τροφάς, τὸ φρούριον τοῦτο περιῆλθε μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀμηχανίαν καὶ ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ. Οἱ δύο στρατηγοὶ μετὰ τινων περὶ αὐτοὺς ἀνδρῶν κατώρθωσαν κατ' ἀρχὰς νὰ διαφύγωσιν, ἀλλὰ συνελήφθησαν μετ' ὀλίγον ἀμφοτέρω καὶ ἐφονεύθησαν, ὁ μὲν Οἰόβαζος ἐν Θράκῃ ὑπὸ τῶν Θρακῶν, ὁ δὲ Ἀρταύκτης ἐν αὐτῇ τῇ χερσονήσῳ, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Σηστοῦ ἐπανῆλθον οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰ ἴδια, περὶ τὰ τέλη τοῦ 479 ἔτους, μὴ λησμονήσαντες νὰ παραλάβωσι μεθ'

ἐαυτῶν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοὺς κολοσσιαίους κάλους οἵτινες ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν τοῦ Ξέρξου γεφυρῶν καὶ τοὺς ὁποίους ἀνέθηκαν, ὡς τρόπαιον, εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Ὁ Πλούταρχος, εἰς τε τὸν βίον τοῦ Ἀριστείδου καὶ εἰς τὸν τοῦ Θεμιστοκλέους βεβαιῶν ὅτι, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ξέρξου, διαχειμάζοντος τοῦ στόλου τῶν Ἑλλήνων εἰς Παγασὰς τῆς Θεσσαλίας, ὁ Θεμιστοκλῆς εἶπεν εἰς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων, ὅτι ἔχει νῦν προτείνει τι ὠφέλιμον καὶ σωτήριον, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν συμφέρει νῦν ἐκτελεθῆ ἡ δημοσίᾳ· ὁ δὲ δῆμος προσεκάλεσεν αὐτὸν νῦν τὸ διακοινῶσαι εἰς τὸν Ἀριστείδην, καὶ ἂν ὁ Ἀριστείδης τὸ ἐγκρίνη, νῦν ἐκτελεσθῇ. Τότε ὁ Θεμιστοκλῆς προέτεινεν εἰς τὸν Ἀριστείδην νῦν ἐμπρήσωσι τὰ ἄλλα ἑλληνικὰ πλοῖα, ἵνα τοῦ λοιποῦ ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων μόνη θαλασσοκρατῇ. Καὶ ὁ Ἀριστείδης προσελθὼν εἰς μέσον εἶπεν, ὅτι « τῆς πράξεως ἣν διανοεῖται πράττειν ὁ Θεμιστοκλῆς, μηδεμίαν εἶναι μήτε λυσιτελεστέραν, μήτε ἀδικωτέραν » μεθ' ὃ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέκρουσαν τὴν πρότασιν. Ἀλλὰ τὸ διήγημα τοῦτο, καὶ τοι πολλάκις ἐπαναλαμβάνομενον, δὲν φαίνεται νῦν ἔχει ἱστορικὴν ὑπόστασιν, καὶ θεωρεῖται ἤδη μᾶλλον ὡς βραδύτερον ἐπινοηθὲν, ὅπως πολλὰ ἄλλα. Τφόντι ὁ Ἡρόδοτος ὅχι μόνον δὲν ἀναφέρει τοιοῦτό τι, ἀλλ' οὔτε λέγει ἢ ὑποδεικνύει ὅτι ὁ ἑλληνικὸς στόλος, εἴτε κατὰ τὸ 480 εἴτε κατὰ τὸ 479, συνῆλθέ ποτε εἰς Παγασὰς. Καὶ ἔπειτα ὅπως εἶχον ἐτι τότε τὰ πράγματα, ὁ ἀπὸ τῶν Περσῶν κίνδυνος ἦτο τηλικούτος, ὥστε ὁ ἐμπρησμὸς τοῦ στόλου τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν πόλεων δὲν ἦδύνατο νῦν λογισθῇ ὠφέλιμος, οὐδὲ ἤθελεν ὁ Ἀριστείδης ἀποκαλέσει τὴν πρότασιν λυσιτελεστάτην, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ὑπέβαλεν αὐτῷ τοιαύτην πρότασιν.

Ἐνῷ δὲ οἱ ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι Ἕλληνες ἀπέκρουον αὕτω τὴν μεγάλην τοῦ Ξέρξου ἐπιδρομὴν, οἱ ἐν Σικελίᾳ ὁμογενεῖς περιεπλάκησαν πρὸς πολέμιον ἕτερον, οὐδὲν ἦττον σχεδὸν ἰσχυρόν, καὶ ἴσως ἐκ συνεννοήσεως πρὸς τοὺς Πέρσας ἐμβαλόντα εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκείνην χώραν.

Εἶδομεν ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ (σελ. 307 καὶ ἐπομ.) ὑπὸ τίνων καὶ πότε ἐκτίσθησαν αἱ πολυαριθμοὶ ἐν Σικελίᾳ ἑλληνικαὶ ἀποικίαι. Οἱ Ἕλληνες κατεῖχον ὅλην τὴν ἀνατολικὴν τῆς νήσου περαλίαν, τὸ πλεῖστον τῆς μεσημβρινῆς καὶ ἀξιόλογον μέρος τῆς βορείου, θαμάσαντες εὐχερῶς τοὺς ἐγχωρίους Σικελοὺς καὶ Σικανοὺς καὶ ἀνναγκάσαντες αὐ-

τούς νὰ περισταλῶσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας· εἰς τὸ δυτικώτατον τῆς Σικελίας κατῴκουν οἱ Ἑλυμοι, φυλὴ πιθανώτατα μὲν προκύψασα ἐκ τῆς κράσεως τῶν δύο ἄλλων ἰθαγενῶν φυλῶν, ἔχουσα δὲ τὰς πόλεις Ἑρυκα καὶ Ἑγεστᾶν καὶ ἐκεῖ, εἰς τὴν δυτικωτάτην καὶ τὴν δυτικοβόρειον παραλίαν ἔκειτο ἡ Μοτύη, ὁ Πάνορμος καὶ ὁ Σολόεις, ἐμπορεῖα κτισθέντα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες, ἅποικοι ὄντες τῶν Φοινίκων κατὰ τὴν βόρειον Ἀφρικὴν, εἶχον πολλὰς μετὰ τῆς Σικελίας σχέσεις.

Ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἀποικιῶν ἀξιολογώταται μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος ἦσαν ἡ Γέλα καὶ ὁ Ἀκράγας αἱ Συρακοῦσαι ἢ, ὡς ἄλλοι γράφουσι, Συράκουσαι δὲν ἀπέθυσαν ὅλων ἰσχυρόταται εἰμὴ ἄφ' οὗ, περὶ τὸ 484 πρ. Χρ., κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ Γέλωνος. Εἰς ὅλας δὲ τὰς πόλεις ταύτας κατ' ἀρχὰς ἐπεκράτησαν, ὡς φαίνεται, ὀλιγαρχικὰ πολιτεύματα· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος προέκυψαν καὶ αὐτοὶ, ὅπως ἐνταῦθα, τύραννοι ἢ δεσπόται, δι' ὧν μάλιστα ἤκμασαν αἱ ἐν Σικελίᾳ πόλεις, ἐνῶ αἱ τῆς κυρίως Ἑλλάδος δὲν ἐφθασαν εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς δόξης εἰμὴ δι' ἀριστοκρατικῶν ἢ δημοκρατικῶν πολιτευμάτων. Ἀρχαιοτάτος τῆς Σικελίας τύραννος ἀναφέρεται ὁ διαβόητος ἐπὶ τῇ ἀγριότητι αὐτοῦ δεσπότης Ἀκράγαντος Φάλαρις, ὅστις κατέλαβε τὴν ἀρχὴν περὶ τὸ 570 ἔτος πρ. Χρ. καὶ διετήρησεν αὐτὴν ἐπὶ 16 ἔτη. Ἀλλὰ περὶ τὸ 500 ἔτος εὐρίσκομεν πλείστους ἐν τῇ νήσῳ τυράννους, ἐν Ῥηγίῳ τὸν Ἀναξίλαον, ἐν Ζάγκλῃ τὸν Σκύθην, ἐν Ἰμέρᾳ τὸν Τήριλλον, ἐν Σελινούντι τὸν Πειθαγόραν, ἐν Γέλᾳ τὸν Κλέανδρον καὶ ἐν Λεοντίοις τὸν Παναίτιον. Ἐκ τῶν τυράννων τούτων ὁ Κλέανδρος συγκροτήσας μέγαν μισθοφορικὸν στρατὸν ἐν μέρει ἐξ ἐγχωρίων Σικελῶν συγκείμενον, εἶχεν ἀρχίσει νὰ κατισχύῃ τῶν ἄλλων ἑλληνίδων τῆς νήσου πόλεων, αἵτινες μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης διετέλεσαν ἂν ὅχι ὅλως ἴσαι, τοῦλάχιστον ὅλως ἀνεξάρτητοι. Καὶ ἐφρονεύθη μὲν μετ' οὐ πολὺ ὁ Κλέανδρος ὑπὸ τινος τῶν συμπολιτῶν, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ διεδέξατο ὁ ἀδελφός του Ἰπποκράτης, ὅστις ἐκυριαρχήσας τοῦ ἡμίσεος σχεδὸν τῆς Σικελίας. Ἐπιφανέστατος δὲ τοῦ μισθοφορικοῦ ἐκείνου στρατοῦ ἀξιωματικὸς, ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ συνέσει, ἦτο ὁ Ἰέλων, ὅστις, ἀποθανόντος ἢ δολοφονηθέντος περὶ τὸ 491 ἔτος τοῦ Ἰπποκράτους, κατέλαβε τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀρχὴν, ἣν ἔτι μείζονα ἀνέδειξε. Διότι περὶ τὸ 484, ὠφελούμενος ἀπὸ τῶν διενέξεων αἵτινες ἐπεκράτουν μεταξὺ τῶν ὀλιγαρχικῶν καὶ τοῦ δήμου

εἰς Συρακούσας, ἐγένετο κύριος αὐτῶν, μετέφερεν ἐκεῖ τὴν ἔδραν τοῦ κράτους του, ἐπεξέτεινε καὶ ὠχύρωσε τὴν πόλιν ταύτην, καὶ μετοικίσας εἰς αὐτὴν ἅπαντας μὲν τοὺς κατοίκους τῆς Καμαρίνης, ἣν κατηδάφισε, καὶ τὸ ἥμισυ τῶν κατοίκων τῆς Γέλας, ἣτις ἔκτοτε ἀπέβη πολὺ ὀλιγωτέρου λόγου ἄξια, κατέστησεν οὕτω τὰς Συρακούσας πρῶτην ἀπάσῃ τῆς Σικελίας πόλιν. Τότε ὁ Γέλων ἐπεχείρησε νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τῆς νήσου τοὺς Καρχηδονίους καὶ τοὺς Ἑγεσταίους, καὶ εἶχεν ἤδη ἀρχίσει ἐπιτιθέμενος κατ' αὐτῶν, ὅτε, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 481 ἔτους οἱ ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου συνηγμένοι Ἕλληνες ἔστειλαν πρὸς αὐτὸν πρέσβεις, αἰτοῦντες τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἀπειλοῦντος τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος Ξέρξου. Ὁ Γέλων ὑπέσχετο τὴν συνδρομὴν, καὶ, ἂν πιστεύωμεν τὸν Ἡρόδοτον, εἶπεν ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐκπέμψῃ εἰς βοήθειαν τῶν κινδυνεύοντων ὁμογενῶν δύναμιν ὑπέρογκον, ἥτοι 200 τριήρεις, 20,000 ὀπλίτας, 2000 ἵππεῖς, 2000 τοξότας, 2000 σφενδονήτας καὶ 2000 ἵπποδρόμους ψιλούς· πρὸς δὲ τούτοις, νὰ ἀναλάβῃ τὴν διατροφὴν ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου· ἀλλὰ ταῦτα πάντα ὑπὸ ἑνα ὅρου, ὅτι θέλει ἀναγορευθῇ στρατηγὸς καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ προκειμένῳ ἁγῶνι. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε οἱ Λακεδαιμόνιοι, οὔτε οἱ Ἀθηναῖοι ἐνέδωκαν εἰς τὴν ἀξίωσιν ταύτην, ὁ Γέλων ἀπέπεμψεν ἀπράκτους τοὺς πρέσβεις.

Ἀλλὰ καὶ ἂν προηρεῖτο νὰ στείλῃ ἐπικουρίαν τινὰ, δὲν ἤθελε δυνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν τοῦτον, διότι κατ' αὐτὸ ἐκείνο τὸ ἔαρ τοῦ 480 ἔτους, καθ' ὃ ὁ Ξέρξης ἐνέβαλλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ Ἑλληςπόντου, οἱ Καρχηδόνιοι, ἐκ συνεννόσεως πρὸς τινὰς δυσηρεστῆμένους Ἕλληνας τῆς Σικελίας καὶ ἰδίως πρὸς Ἀναξίλαον τὸν δυνάστην τῆς Μεσσήνης, πρὸς Τήριλλον τὸν δυνάστην τῆς Ἱμέρας τὸν ἐκβλήθέντα ἐξ αὐτῆς πρὸ μικροῦ, καὶ πρὸς τοὺς Σελινουντίους, ἀφ' ἑτέρου δὲ πιθανώτατα καὶ πρὸς τοὺς Πέρσας αὐτοὺς, ἐξέπεμψαν φοβερὰν κατὰ τοῦ Γέλωνος στρατιὴν ὑπὸ τὸν Ἀμίλκαν. 3000 πολεμικὰ πλοῖα, συνοδευόμενα ὑπὸ πολὺ πλειοτέρων φορτηγῶν ἔφθασαν εἰς Πάνορμον καὶ ἀπεβίβασαν αὐτόθι 300,000 ἀνδρῶν, οἵτινες βαδίσαντες ἀμέσως ἐπὶ τὴν Ἱμέραν ἐπεχείρησαν τὴν πολιορκίαν αὐτῆς. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατέφθασεν αὐτόθι ὁ Γέλων ἄγων 50,000 πεζῶν καὶ 5000 ἵππεων· καὶ γενομένης μάχης ἐκ παρατάξεως, ἣτις διήρκεσεν ἀπὸ πρωῒας μέχρις

ἐσπερας, ἔπεσε μὲν ὁ Ἀμίλκας, ἔπαθον δὲ οἱ Καρχηδόνιοι ἥτταν ὅλο-
 σχερῇ. Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι εἰς τὸν Γέλωνα Ἑλληνες τῆς Σικελίας
 ἠναγκάσθησαν ἤδη νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ. Ἡ δευτέρα
 κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δύναμιν πόλις τῆς Σικελίας, ὁ Ἀκράγας,
 συνέπραττε πρὶ καίρου μετὰ τοῦ Γέλωνος, διότι ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ τοῦ
 φίλου καὶ συγγενοῦς αὐτοῦ Θήρωνος. Αὐτοὶ οἱ Καρχηδόνιοι ἔπεμ-
 ψαν πρέσβεις ἐξαίτουμένοι εἰρήνην, ἣτις ἐπετράπη αὐτοῖς ἰδίως κατ'
 αἵτησιν τῆς συζύγου τοῦ Γέλωνος Δαμαρέτης, ἐπὶ τῷ ὄρφι τοῦ νὰ κατα-
 βῶσι τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, ἥτοι τάλαντα διςχίλια, καὶ νὰ οἰκο-
 δομήσωσι δύο ναοὺς εἰς οὓς ἔμελλον νὰ τηρῶνται ἐσαεὶ αἱ ὁμολογηθεῖσαι
 συνθήκαι. Οἱ δ' ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνες οὐ μόνον τοῦ ἔξωθεν ἐκείνου κιν-
 δύνου ἀπηλλάγησαν οὕτω, ἀλλὰ καὶ πλεῖστα προσεκτήσαντο λάφυρα·
 ὅθεν πολυτελῆ ἀναθήματα ἀφιερωθέντα εἰς τὰ ἐν Ἱμέρᾳ, καὶ ἐν Συρα-
 κούσαις, καὶ ἐν Δελφοῖς ἱερὰ, ἐδήλωσαν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐγνωμο-
 σύνην αὐτῶν· καὶ ἐπίγραμμα ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου ποιηθὲν καὶ ἀναγρα-
 φὴν ἐπὶ τοῦ τρίποδος τοῦ πεμφθέντος εἰς Δελφούς, ἀνεκήρυττε τὸν Γέλ-
 ωνα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Ἰέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον, ὡς
 κατατροπώσαντας τοὺς βαρβάρους καὶ συντελέσαντας τὰ μέγιστα εἰς
 τὴν κοινὴν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερίαν·

Φημί Γέλων', Ἰέρων, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
 παῖδας Δεινομένους, τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
 ἔξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
 Δαμαρετίου χρυσοῦ, τᾶς δεκάτας δεκάταν,
 βάμβαχα νικήσαντες ἔθνη· πολλὴν δὲ παρασχεῖν
 σύμμαχον Ἑλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην.

(*) Δαμαρέτιος χρυσὸς περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν τῷ ἐπιγράμματι
 τούτῳ, εἶναι νόμισμα χρυσοῦν, κοπὲν μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τῶν Καρ-
 χηδονίων, καὶ ὀνομασθὲν ἀπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ Γέλωνος. Εἶχε δὲ ἀτ-
 τικὰς δραχμὰς δέκα.

Ἐντχῦθα ἀπολήγει ἡ διήγησις ἡμῶν περὶ τῶν μεγάλων ἀγώνων,
 τοὺς ὁποίους ἠγωνίσθη τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς πέμ-
 πτης πρὸ Χριστοῦ ἐκχτονταετηρίδος, ἐν τε τῇ κυρίως Ἑλλάδι καὶ ἐν
 Σικελίᾳ. Ἐκ τῶν πολέμων τούτων, ὁ μᾶλλον λόγου ἄξιος ὡς πρὸς τὴν
 τύχην τοῦ τε ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος, ὑπῆρξε
 βεβαίως ὁ ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι διεξαχθεὶς· διότι ἂν ὁ ἑλληνισμὸς κα-

τεβάλλετο μὲν ἐν Σικελίᾳ, κατίσχυε δὲ ἐν τῇ μητροπόλει, ἤθελον ἀποκοπῇ καὶ μαρανθῇ κλάδοι μόνον τινὲς τοῦ ἑλληνικοῦ δένδρου, ἀλλὰ ὁ περισῳθὲς κορμὸς ἤθελε παραγάγει ἅπαντας τοὺς περικαλλεῖς αὐτοῦ καρπούς· ἐνῷ ἂν ἐξεναντίας ὁ ἑλληνισμὸς κατίσχυε μὲν ἐν Σικελίᾳ, κατεβάλλετο δὲ ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι, ἤθελε κερκυνωθῇ καὶ νεκρωθῇ αὐτὸς αὐτοῦ ὁ κορμὸς. Τοῦτου ἕνεκα εἰς τοὺς ἐνταῦθα γενομένους ἀγῶνας ἐπεστήσαμεν ἰδίως ἄχρι τοῦδε καὶ θέλομεν ἔτι ἐπιστήσῃ ἐπ' ὀλίγον τὸν νοῦν.

Ὅταν ἐνθυμηθῶμεν τὴν ἀναρίθμητον κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ὁ Ξέρξης ἐπήγαγε κατὰ τῆς Ἑλλάδος· τὴν ἐνότητά τῆς θελήσεως ἥτις ἐκίνει τὴν μεγάλην ταύτην στρατιάν· τὴν ἐξαίρετον γενναιότητα ἣν ἐδειξαν οἱ ἄνδρες τοῦ στρατοῦ τούτου, καὶ μάλιστα οἱ ἰδίως Πέρσαι· τοὺς πολλοὺς Ἕλληνας τοὺς μετὰ τῶν πολεμίων συνταχθέντας καὶ ἐξ ὧν τινες εἶχον ἴδιον συμφέρον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκστρατείας· τοὺς πολλοὺς Ἕλληνας, οἵτινες ἔμειναν ὅλως ἀμέτοχοι τοῦ ἀγῶνος· τελευταῖον, τὴν ἐπανειλημμένην ἀλλόκοτον ἀδράνειαν καὶ διχόνοιαν τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων ὅσοι συνωμολόγησαν τὴν περὶ τὸν ἰσθμὸν συμμαχίαν ἵνα ἀντιταχῶσιν εἰς τοὺς βαρβάρους, δικαιούμεθα τῇ ἀληθείᾳ νὰ θέσωμεν ἐνταῦθα αὖθις τὸ ζήτημα· πῶς ἐπὶ τέλους ἐνίκησαν οἱ Ἕλληνες; καὶ αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ συγκεφαλαιώσωμεν τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας τοῦ ἀποτελέσματος τούτου αἰτίας, ἃς ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν ἐκ διαλειμμάτων ἐν τῇ συνεχείᾳ τοῦ λόγου ἡμῶν. Πρωτίστη καὶ κυριωτάτῃ αἰτία τῆς ἡττης τῶν Περσῶν ἦτο ἡ εὐήθεια, ἡ δειλία καὶ καθόλου εἰπεῖν ἡ οἰκτρὰ ἀνικανότης τοῦ Ξέρξου, ἥτις ἀπέβη τόσῳ μᾶλλον ὀλεθρία ὅσῳ ἡ θέλησις αὐτοῦ ἦτο παντοδύναμος· ἂν ἐπεχίρει τὸ ἔργον ἀνὴρ οἷος ὁ Κύρος, δυσκόλως δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἔκβασις αὐτοῦ ἦθελεν ἀποβῆ ὁμοία. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐν ἔτει 479, ἡ ἐπιχείρησις ἐπετράπη εἰς τὸν Μαρδόνιον. Ἀλλὰ παρεκτὸς ὅτι καὶ ὁ Μαρδόνιος αὐτὸς ἔπραξεν, ὡς εἶδομεν, πολλὰ σφάλματα, εἶχε πρὸς τούτοις τὸ μειονέκτημα ὅτι δὲν ὑπεστηρίζετο πλέον ὑπὸ ναυτικῆς τινος δυνάμεως. Καὶ ἐνῷ ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ κυρίας αὐτῶν ἐκστρατείας, τῆς ἐν ἔτει 480 γενομένης, οἱ Πέρσαι εἶχον τὸ δυστύχημα νὰ ἄγωνται ὑπὸ ἡγεμόνος ἀσθενεστάτου, οἱ Ἕλληνες ἀνέδειξαν ἐξεναντίας τότε ἓνα τῶν μᾶλλον μεγαλεπήβολων καὶ πολυμηχάνων ἀνδρῶν ἐξ ὧν ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ὅστις κατῴρθωτε, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἀγῶνος στιγμὴν, νὰ καταναγκάσῃ εἰς ἔνῳσιν ὅλας τὰς διαφωνού-

σας θελήσεις καὶ νὰ ὑπαγάγῃ αὐτὰς ὑπὸ τὴν ὑπερτάτην ἑαυτοῦ ἀρχήν. Ἀλλὰ πλὴν τῆς ἀθλίας τοῦ περσικοῦ στρατοῦ ἡγεμονίας, τοσαύτη ἦτο ἐν γένει ἡ ἡθικὴ αὐτοῦ ἀδυναμία, ὥστε μετὰ τὸ ἐν Σαλαμῖνι ἀτύχημα, ἀκεραίου ἔτι ὄντος τοῦ περσικοῦ στρατοῦ, ὅλοι ἐφάνησαν πρόθυμοι νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν περὶ ὑποχωρήσεως διάθεσιν τοῦ Ξέρξου, ἐν Πλαταιαῖς δὲ τὸ πλεῖστον τοῦ στρατοῦ ἔφυγεν ἀμαχητὶ, ἅμα ἔπεσεν ὁ Μαρδόνιος· ἐνῷ τοσαύτη ἦτο ἡ ἡθικὴ δύναμις τῶν Ἑλλήνων, μάλιστα τῶν Ἀθηναίων, ὥστε καὶ μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις συμφορὰν, καὶ μετὰ τὴν ἐπανειλημμένην ἄλωσιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ μετὰ τὰς λαμπρὰς προτάσεις τοῦ Μαρδονίου περὶ συμμαχίας, ἐδειξαν ἐθελουσίαν καὶ καρτερίαν, ἥτις καὶ μόνῃ ἤθελεν ἴσως ἀρκέσει ἵνα ὑπερσχύσωσιν ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ ὅπλισμός καὶ ὁ τρόπος τοῦ πολεμεῖν τῶν Περσῶν, κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, μάλιστα δὲ κατὰ γῆν, ἦτο ἀσυγκρίτῳ ὑποδεέστερος τοῦ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες πρῶϊμῶτα ἐνέησαν, ὅτι ὅπλα τελειότερα, σύντονος ἄσκησις, εὐρυθμος παράταξις καὶ κίνησις, εἶναι πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ οὐδ' ἡ μεγίστη ἀνδρεία. Ἐνὶ λόγῳ, οἱ Ἕλληνες, καὶ τοὶ ἀπεστερημένοι κοινῆς τιнос ἀρχῆς καὶ διευθύνσεως, καὶ τοὶ εὐάριθμοι μείναντες, ὑπερίσχυσαν διὰ τὴν ἡθικὴν αὐτῶν δύναμιν, ἧς ἐνεκα παρήγαγον ἡγεμόνα ἐξοχον, ἐθυσίασαν προθύμως ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τὴν ἐστίαν αὐτῶν καὶ τὴν περιουσίαν καὶ διωργάνωσαν τὴν πρώτην τακτικὴν στρατιωτικὴν δύναμιν, ἧς μνημονεύει ἡ ἱστορία· ἐνῷ οἱ Πέρσαι ἐρεϊδόμενοι εἰς μόνην τὴν ὕλικήν, τὴν κτηνώδη δύναμιν, ἐφάνησαν ὅπως λέγει ὁ Ἡρόδοτος «ἀνεπιστήμονες καὶ οὐκ ὁμοῖοι τοῖσι ἐναντίοις σοφίην» καὶ ἅμα βλέποντες τὴν ὕλικήν ἐκείνην δύναμιν παθοῦσαν ἡττὰν τινα, ὑπελάμβανον ἀμέσως ὡς βεβαίαν τὴν ὅλην αὐτῶν ἀπώλειαν· καὶ οὐ μόνον δὲν ἔφερον εἰς μέσον ἄνδρας μεγαλοφυεῖς, ἀλλ' οὐδ' ὑπῆρξαν τοῦλάχιστον ἱκανοὶ νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν σύνεσιν τῶν συμβουλευτῶν ὅσας ἔδωκαν αὐτοῖς οἱ παρ' αὐτοῖς Ἕλληνες, ὁ Δημάρατος καὶ ἡ Ἀρτεμισία.

Ἀλλ' ἵνα κάτανοήσωμεν ἔτι εὐκρινέστερον καὶ σταθμίσωμεν ἔτι διακρίτερον τὰ μεγάλα γεγονότα περὶ αὐτῶν διατρίβομεν, ἀνάγκη νὰ προσεπιφέρωμεν δύο τινα· πρῶτον, ὅτι τὰ κυριώτατα τῶν προτερημάτων δι' ὧν ὑπερίσχυσαν οἱ Ἕλληνες, τὴν μεγαλοφυΐαν, τὴν ἐθελουσίαν, τὴν καρτερίαν, τὰ ἀνέδειξαν ἰδίως οἱ Ἀθηναῖοι, ὧν ἄνευ, ὡς ὀρθότατα παρετήρησεν ὁ Ἡρόδοτος, οἱ Ἕλληνες δὲν ἤθελον ἴσως διαφύγει τὴν μηδικὴν κυριαρχίαν· δεύτερον, ὅτι οἱ μηδικοὶ πόλεμοι, καίτοι λαβόντες

οἶαν ἔλαβον σωτήριον ἔκβασιν, δὲν ἤθελον ἀποβῆ τοσοῦτω λόγου ἄξιοι ὡς πρὸς τὴν ὅλην ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, οὐδὲ περιποιήσῃ τηλικούτον ἀξίωμα εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, ἐὰν οἱ Ἀθηναῖοι πάλιν, ἀντὶ νὰ ἐξαντλήσωσι τὰς δυνάμεις αὐτῶν ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ, στομώσαντες ἐξ ἐναντίας αὐτὰς καὶ ἀναπτύξαντες, δὲν ἐπεχείρουν ἀμέσως ἔπειτα τὴν ἵδρυσιν τοῦ μεγάλου ἐκείνου κράτους τὸ ὁποῖον εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀθηναίων ἡγεμονίας, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου παρήχθησαν κυρίως τὰ πολιτικὰ, τὰ διανοητικὰ, τὰ τεχνικὰ ἀριστουργήματα, ἐν οἷς ἀποκορυφῶνται ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς πολιτισμός. Δὲν ἀρκεῖ τῶνόντι ἐν ἔθνος νὰ ἀνακτήσῃ ἢ νὰ διασώσῃ τὴν ἐλευθερίαν, ἵνα φημισθῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὅσον οἱ προπάτορες ἡμῶν. Πολλὰ καὶ ἄλλα ἔθνη ἡγωνίσθησαν περιφανῶς ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῶν, διὰ τοῦτο ὅμως ἅπαντα δὲν ἡξιώθησαν τοιαύτης τιμῆς. Μία λ. χ. μοῖρα τοῦ καθ' ἡμᾶς ἑλληνισμοῦ ἀνέκτησε τὴν αὐτονομίαν διὰ κατορθωμάτων, ὧν πολλὰ ὑπῆρξαν ἐνάμιλλα τῶν πρὸ μικροῦ ἱστορηθέντων· ἀλλ' ἐὰν ἡ αὐτονομία τοῦ νεωτέρου ἑλληνισμοῦ περιορισθῇ εἰς τὴν ἄχρι τοῦδε ἀπελευθερωθεῖσαν μικρὰν τῆς γῆς γωνίαν, ἐὰν ὁ ἑλληνισμὸς οὗτος δὲν συμπληρώσῃ τὴν ἐντολὴν τὴν προσδοκᾷ παρ' αὐτοῦ ὁ κόσμος, ἐὰν δὲν ἀναλάβῃ τὴν ἡγεμονίαν τῆς ἀναμορφώσεως τῆς ἀνατολῆς ὁ ἀγὼν αὐτοῦ δὲν θέλει βεβαίως τιμηθῇ ὅσον ὁ ἀρχαῖος, οὐδ' ὅσον ὁ ἀγὼν τῶν ὁμοσπονδῶν πολιτειῶν τῆς ἀρκτώσεως Ἀμερικῆς. Ἡ νεωτέρα Ἑλλάς, ἐὰν δὲν συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἤρχισε πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν, θέλει μᾶλλον ἐξομοιωθῇ πρὸς τὰς πολιτείας τῆς νοτίου Ἀμερικῆς· χεῖναι ἀπέβαλον μὲν τὴν ἰσπανικὴν κυριαρχίαν, ἀλλ' οὐδεμίαν, ἄχρι τοῦδε τοῦλάχιστον, ἐποίησαντο γενναίαν τῆς ἐλευθερίας χρῆσιν. Ὑποθέσατε λοιπὸν ὅτι τοιοῦτό τι συνέβαινε καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι· ὑποθέσατε ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐμιμοῦντο τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν ἐξαιρέτως ἀριστεύσαντας ἄλλους Ἑλληνας, τοὺς Σπαρτιάτας, τοὺς Αἰγινήτας, τοὺς Τεγεάτας, καὶ μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τῶν πολέμιων περιωρίζοντο εἰς τὰ μικρὰ συμφέροντα καὶ πράγματα τῆς ἐνταῦθα Ἑλλάδος· ὑποθέσατε ἐνὶ λόγῳ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐζώρων ἐπὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ὅλης ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ δὲν ἐδημιούργουν τὸ μέγα αὐτῶν κράτος· εἶναι πρόδηλον ὅτι οἱ μηδικοὶ πόλεμοι δὲν ἤθελον τιμηθῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὅσον ἐτιμήθησαν. Διότι μὴ ἀπατώμεθα· οἱ μηδικοὶ πόλεμοι δὲν ἐθαυμάσθησαν καὶ δὲν ἐθρυλήθησαν τοσοῦτω εἰμὴ ὡς δόντες ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐξαισίαν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος ἐπίδοσιν, τὴν ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν γενομένην. Ἀλλ' ἡ

ἐπίδοσις αὕτη ἥτο ἄρα γε δυνατόν νὰ γίνη ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς μι-
κρᾶς Ἀττικῆς; Ἄνευ τῶν λαφύρων τοῦ Κίμωνος καὶ τῶν φόρων τῶν
συμμαχίδων πόλεων, ἤθελον ἄρα γε ποτὲ ἐγερθῇ τὰ ἀριστοτεχνήματα
τοῦ Φειδίου; Ἄνευ τῶν μεγάλων καὶ ποικίλων πολιτικῶν καὶ κοινω-
νικῶν συμφερόντων ὧν πρωτεύουσα ἐγένοντο αἱ Ἀθῆναι, ἤθελε ποτὲ
λάβει στάδιον ἀνάλογον ἐνεργείας ὁ Ὀλύμπιος τοῦ Περικλέους νοῦς; Τὰ
ἀκροθίνια ταῦτα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἵνα εἰς ταῦτα μόνον περιο-
ρισθῶμεν, δὲν ἦτο πιθανόν νὰ παραχθῶσιν ἄνευ τῆς τῶν Ἀθηναίων ἡγε-
μονίας, ἧς πρόκειται ἤδη νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν ἐξιστόρησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἐπιθετικὸς πόλεμος. Ἡγεμονία τῶν Ἀθηναίων.

Κατὰ δυστυχίαν ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, δὲν θέλομεν ἔχει πλέον
ὁδηγὸν τὸν ἀφελῆ Ἡρόδοτον, ὅστις δύναται νὰ θεωρηθῇ σχεδὸν ὡς σύγ-
χρονος τῶν μεγάλων πολέμων τοὺς ὁποίους κυρίως προέθετο νὰ ἱστο-
ρήσῃ. Διότι ὁ Ἡρόδοτος ἐγεννήθη εἰς Ἀλικαρνασσόν, μεταξὺ τοῦ πρῶ-
του καὶ τοῦ δευτέρου περσικοῦ πολέμου, ἦται μεταξὺ τοῦ 490 καὶ τοῦ
480 ἔτους πρὸ Χριστοῦ. Ἀναχωρήσας νέος ἐκ τῆς πατρίδος, περιηγήθη
ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν Ἑλλάδα, τὴν Μακεδονίαν, τὴν Θράκην, τὴν Συ-
ρίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰς περὶ αὐτὴν χώρας, προελθὼν ἀφ' ἐνὸς μέχρι
τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένου, ἀφ' ἑτέρου ἕως πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βα-
βυλωνος. Ἀφοῦ ἐπανῆλθεν ἀπὸ τῶν περιοδειῶν τούτων, κατεστάθη κατ'
ἀρχὰς εἰς Σάμον, καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ γράφῃ τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, ἐν ᾗ
κυρίως μὲν, ὡς εἵπομεν, προέθετο νὰ διηγηθῇ τοὺς πολέμους τῶν Ἑλ-
λῆνων κατὰ τῶν Ἀσιανῶν, καὶ ἰδίως τὸν μέγαν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας
κατὰ τῶν Περσῶν ἀγῶνα, ἐν παρόδῳ δὲ περιέλαβε πολλὰς καὶ ποι-
κίλας χωρῶν καὶ ἔθνων τῆς ἀνατολῆς περιγραφάς. Τῷ 444, ὁ Ἡρόδο-
τος συναπῆλθεν εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν,
οἵτινες ἀνυποχώρησαν τότε ἐκεῖ ἀντὶ τῆς καταστραφείσης Σιθάριδος,
νέαν πόλιν, τοὺς Θουρίους, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἱστορικὸς φαίνεται διαγα-
γῶν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου μέχρι τοῦ τέλους περίπου τῆς 5 ἑκατον-
ταετηρίδος. Ὁ Ἡρόδοτος εἶναι ὁ δημιουργὸς τῆς ἀληθοῦς ἱστορικῆς

τέχνης, διότι οἱ καλούμενοι λογογράφοι, οἱ πρὸ αὐτοῦ ἐπιχειρήσαντες νὰ ἀπομνημονεύσωσι τὰ παρελθόντα γεγονότα, περιωρίσθησαν ἢ εἰς μυθικὰ διηγήματα, ἢ εἰς ξηρὰς χρονολογικὰς καὶ γενεαλογικὰς εἰδήσεις, ὁ δὲ Ἡρόδοτος πρῶτος ἐνόησεν ὅτι ἡ ἱστορία δὲν εἶναι ἀπλοῦς πραγμάτων κατάλογος, ἀλλὰ καὶ ἡ τεχνικὴ τῶν πραγμάτων τούτων συναρμολογία καὶ ἡ ἐξήγησις τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν· διὸ δικαίως ἐπεκλήθη πατὴρ τῆς ἱστορίας. Ἡ ἐπικρατοῦσα ἰδέα τῆς τοῦ Ἡροδότου συγγραφῆς εἶναι ἡ ἀντίθεσις τοῦ ἑλληνικοῦ βίου πρὸς τὸν ἀνατολικόν· καὶ περὶ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἀντιθέσεως ταύτης ἐπέτυχε θαυμασίως. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Ἡρόδοτος δὲν ἔχει οὔτε τὴν φιλοσοφικὴν κρίσιν, οὔτε τὴν πρακτικὴν ἐμπειρίαν, οὔτε τὴν πολιτικὴν ἐμβρίθειαν τοῦ Θουκυδίδου. Ἀλλ' ὁ μὲν Ἡρόδοτος ἔγραψε περὶ τὰ μέτα τῆς 5 ἑκατονταετηρίδος, ὁ δὲ Θουκυδίδης περὶ τὰ τέλη αὐτῆς, ἐν τῷ διαστήματι δὲ τούτῳ, ὅσον βραχὺ καὶ ἂν ᾗτο, τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐν γένει παραδόξως ὠρίμασε· πλὴν τούτου, ὁ Θουκυδίδης ὑπῆρξεν ἀνώτερος καὶ αὐτῶν τῶν χρόνων καθ' οὓς ἔζη, ἐνῷ ὁ Ἡρόδοτος πιστῶς ἀπεικόνισε τοὺς καθ' ἑαυτὴν χρόνους. Ἀλλὰ κατὰ τοῦτο τὸ ἔργον τοῦ Ἡροδότου εἶναι ἴσως πολυτιμότερον τοῦ Θουκυδιδείου ἔργου, διότι ἐν τῷ τελευταίῳ θαυμάζομεν ἰδίως τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ ἱστορικοῦ, ἐνῷ ἐν τῷ πρώτῳ θαυμάζομεν πρὸ πάντων τὴν εἰκόνα τοῦ ἱστορουμένου ἔθνους. Ὁ Ἡρόδοτος λ. χ. περιέλαβεν εἰς τὴν ἱστορίαν του πολλοὺς μύθους· ἀλλὰ τοῦτο διότι οἱ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπίστευον ἔτι τότε εἰς τοὺς μύθους αὐτούς· περιέλαβε πολλὰς ἀνεξελέγκτους παραδόσεις· ἀλλὰ τοῦτο διότι ἡ ἐξέλεγκξις αὐτῶν ᾗτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀδύνατος· οὐδέποτε ὅμως ψεύδεται ἐκ προαιρέσεως, καὶ πολλάκις ὑποδεικνύει τοὺς δισταγμούς αὐτοῦ, ἐπιφέρων, ὡς λέγεται, ὡς ἤκουσα κ. τ. τ. Ὅσάκις δὲ ὁμιλεῖ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ἀπεδείχθη ζείποτε ἀληθεύων, καὶ ὁσάκις κρίνει περὶ τῶν συγχρόνων, περὶ τῶν θετικῶν πραγμάτων, ἢ κρίσις του εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσφαλὴς καὶ ἀπαθής. Οἱ μεταγενέστεροι Ἕλληνες συγγραφεῖς, καὶ ἰδίως ὁ Πλούταρχος, ἢ ὅστις δῆποτε εἶναι ὁ γράψας τὴν περὶ κακοηθείας Ἡροδότου πραγματείαν ἣν ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν (ὑπάρχουσι τῶντι οἱ πρεσβεύοντες ὅτι δὲν συνεγράφη ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου,) κατηγόρησαν τὸν Ἡρόδοτον διότι δὲν ἐθεοποίησε τοὺς Μαραθωνομάχους καὶ τοὺς Σαλαμινομάχους, ἀλλὰ κατέδειξε μὲν τὰς ἀρετὰς αὐτῶν, κατέδειξε δὲ καὶ τὰ ἁμαρτήματα. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι τούτου ἕνεκα μάλιστα τιμῶμεν τὸν Ἡρόδοτον καὶ

λυπούμεθα διότι ἐπέστη ἡ ὥρα νὰ ἀποχαιρετίσωμεν τὸν ἄνδρα, κα-
ταπαύοντα τὸν λόγον μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀνάκτησιν τῆς
θρακικῆς χερσονήσου. Ἡ δὲ στέρησις τοῦ ὁδηγοῦ τούτου εἶναι τόσῳ
μᾶλλον λυπηρὰ ὅσῳ περὶ τῆς ἐπερχομένης λαμπροτάτης ἐποχῆς τοῦ
ἐλληνικοῦ ἔθνους, οὐδένα ἔχομεν ἄλλον σύγχρονον συγγραφέα. Ἡ λε-
πτομερὲς ἀφήγησις τοῦ Θουκυδίδου δὲν ἄρχεται εἰμὴ ἀπὸ τῶν παρα-
μονῶν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, περὶ δὲ τῶν χρόνων καθ' οὓς
συνεκροτήθη καὶ ἀνεπτύχθη ἡ τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονία δὲν ἔχομεν
εἰμὴ τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βραχεῖαν δυστυχῶς εἰσαγωγικὴν αὐτοῦ ἔκθε-
σιν καὶ τὰ ἱστορήματα τοῦ Πλουτάρχου, τοῦ Διοδώρου τοῦ Σικελιώ-
του, καὶ τῶν ἄλλων βραδύτερον περὶ ταῦτα ἐνδιατριψάντων συγγρα-
φέων, οἵτινες, ὡς εἶδομεν πρὸ μικροῦ, δὲν εἶχον ὑγιεῖς περὶ τῆς μεγάλης
ἱστορικῆς τέχνης ιδέας. Ἀλλ' ὅπωςδ' ἦποτε, ἔχοντες κυρίως πρὸ ὀφθαλμῶν
τοὺς φανούς οὓς ἔστησεν ἐν τῷ δυσπλευστῷ τούτῳ πελάγει τῆς ἐλληνικῆς
ἱστορίας ὁ δαιμόνιος τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου δραματουργός, καὶ
ἀναπληροῦντες τὰ ἐν τῷ μεταξὺ διὰ τῶν μεταγενεστέρων εἰδήσεων,
καὶ προστρέχοντες εἰς τὰς περὶ τῶν εἰδήσεων τούτων κριτικὰς μελέτας
τῶν νεωτέρων ἐρευνητῶν, ἐπιχειροῦμεν ἤδη νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα τὰ
κατὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίαν.

Μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην, οἱ Ἀθηναῖοι ἐπανελθόντες εἰς τὰ ἴδια, εὗρον τὴν μὲν χώραν αὐτῶν πολλὰ παθοῦσαν, τὴν δὲ πόλιν ἐν-
τελῶς σχεδὸν καταστραφεῖσαν. Ἀμα δὲ ἐπήρκεσαν ἐκ τοῦ προχείρου
εἰς τὰς πρώτας χρείας τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν, ἐπεχείρησαν ἀμέ-
σως τὴν ὀχύρωσιν τῆς πόλεως. Ἄλλ' ἔμελλον ὡς πρὸς τοῦτο νὰ ἀπαν-
τήσωσιν ἀπροσδοκῆτους τινὰς δυσκολίας. Οἱ σύμμαχοι καὶ ἰδίως οἱ
Σπαρτιᾶται, οὔτινες ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ γνωρίσωσιν ἐπὶ τῶν τελευταίων
πολέμων τὴν τόλμην αὐτῶν, ὑπέλαβον εὐλόγως τὴν ὀχύρωσιν τῆς πόλεως
ὡς ἀρχὴν ἄλλων μεγαλητέρων βουλευμάτων, τὰ ὅποια δὲν τοὺς συνέφερον
παντάπασι. Ἐζήτησαν λοιπὸν νὰ ἐμποδίσωσι τὸ ἔργον διὰ πρεσβείας,
ἥτις δὲν ἐδήλωσε τὰς ἀληθεῖς αὐτῶν ἀνησυχίας, ἀλλ' εἶπεν ὅτι, ἐν
περιπτώσει νέας Περσῶν ἐπιδρομῆς, δὲν συμφέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ
ὑπάρχωσιν, ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου, ὀχυραὶ πόλεις, αἵτινες, κυριευ-
μενὰς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἠδύναντο νὰ ἀποβάσωσιν ἐπικίνδυνα αὐτῶν ὀρ-
μητήρια, ἅπως ἐσχάτως αἱ Θῆβαι· προσέθηκεν δὲ ὅτι τὰ ὀχυρώματα
ταῦτα εἴνεκεν καὶ περιττά, διότι ὅλοι οἱ Ἕλληνες δύνανται νὰ εὗρωσιν

εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀσφαλὲς καταφύγιον. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐνόησαν τί σημαίνουναι τὰ διπλωματικά ταῦτα ἐπιχειρήματα, δὲν ἐνόμισαν ὅμως φρόνιμον νὰ ἀποκρούσωσιν ἀμέσως τὴν ἀπαίτησιν, φοβούμενοι μήπως οἱ σύμμαχοι, ἐπελθόντες, ἐπιβάλωσι διὰ τῆς βίας τὴν θέλησιν των. Ὅθεν, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Θεμιστοκλέους, ἀπεκρίθησαν εἰς τοὺς πρέσβεις, ὅτι θέλουσιν ἀνταποστείλει πρέσβεις ἰδίους εἰς Λακεδαιμόνα, ἵνα συζητηθῇ ἐκεῖ ἡ ὑπόθεσις. Καὶ τῶντι διώρισαν ἀμέσως τρεῖς ἄνδρας, τὸν Θεμιστοκλέα, τὸν Ἀριστείδην καὶ τὸν Ἀβρώνυχον· ἀλλὰ, πάντοτε κατὰ συμβουλήν τοῦ πονηροῦ Θεμιστοκλέους, δὲν ἔστειλαν κατ' ἀρχὰς εἰμὴ μόνον αὐτὸν, ἐν τῷ μεταξύ δὲ ἐτείχιζον πανδημεῖ τὴν πόλιν, ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδες. Ὁ Θεμιστοκλῆς, ἔλθων εἰς Σπάρτην, δὲν παρουσιάσθη εἰς τοὺς ἐφόρους, προφασίζόμενος ὅτι περιμένει τοὺς συμπρέσβεις, οὔτινες ἔμειναν ὀπίσω ἕνεκεν ἀσχολίας τινός· ἐβεβαίουν ὅμως ὅτι θέλουσι φθάσει ἐν τάχει, καὶ ὅτι θαυμάζει μάλιστα πῶς δὲν ἔφθασαν. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπέιθοντο εἰς τοὺς λόγους του, διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν φιλίαν· ἀλλ' ἐν τούτοις ἤρχοντο εἰδήσεις ὅτι ἡ πόλις ὀχυροῦται καὶ τὸ τεῖχος λαμβάνει ὕψος. Εἰς ταῦτα ὁ Θεμιστοκλῆς ἀπεκρίθη, ὅτι ἂν δὲν τὸν πιστεύωσιν, ἅς στείλωσι πιστοὺς τινας ἀνθρώπους ἵνα μάθωσι τὴν ἀλήθειαν· καὶ συγχρόνως διεμήνυσε κρυφίως εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ κρατήσωσι τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ὅσον εἴμποροῦν πλειότερον. Τελευταῖον ἔφθασαν ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Ἀβρώνυχος καὶ ἀνήγγειλαν ὅτι τὸ ἔργον προέβη τοσοῦτον, ὥστε εἶναι ἱκανὸν ν' ἀνθῆξῃ εἰς πᾶσαν ἐνδεχομένην προσβολήν. Τότε ὁ Θεμιστοκλῆς, ἀποβαλὼν τὸ προσωπεῖον, προσῆλθε πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Σπάρτης καὶ εἶπεν, ὅτι ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων τετείχισται ἤδη, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἔχουσι νὰ συμβουλευθῶσι κανένα περὶ τοῦ τί συμφέρει εἰς αὐτοὺς καὶ τί δὲν συμφέρει, καὶ ὅτι ὅτε πρὸ ὀλίγου ἀπεφάσισαν νὰ θυσιάσωσι τὴν πατρίδα των καὶ νὰ ἐπιβῶσιν εἰς τὰς ναῦς, δὲν ἔλαβον περὶ τούτου προηγουμένως τὴν γνώμην τῶν Λακεδαιμονίων. Οἱ δὲ, βλέποντες ὅτι δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ ἀντιπράξωσιν, ἐσιώπησαν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐσυγχώρησαν εἰς τὸν Θεμιστοκλέα τὸν τρόπον καθ' ὃν διεπαιδαγωγήθησαν ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ εἶχον δίκαιον τῇ ἀληθείᾳ νὰ ἀγανακτῶσι, διότι αὕτη τῶν Ἀθηναίων ἡ ὀχύρωσις ὑπῆρξεν ὁ θεμέλιος λίθος ἅπαντος τοῦ μετέπειτα αὐτῶν μεγαλείου· ὅποιαν δὲ προαίσθησιν εἶχον ἕκτοτε οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ μεγαλείου τούτου, μαρτυρεῖ ἡ περίμετρος τοῦ νέου τεύχους, ἧτις ἦτο πολὺ ἐκτενέστερα τῆς τοῦ προτέρου, τοῦ ὑπὸ τῶν Περσῶν καταστραφέντος. Ἡ περι-

μετρος αὕτη ἦτο 60 σταδίων, εἶχεν ἐν τῷ μέσῳ τὴν ἀκρόπολιν καὶ περιέλαβε τοὺς τρεῖς λόφους τοῦ Ἀρείου πάγου, τῆς Πνυκὸς καὶ τοῦ Μουσείου, πρὸς μεσημβρίαν δὲ καὶ αὐτὴν τὴν κρήνην τῆς Καλιφρόνης. Ὁ εὐρύς οὗτος χώρος οὐδέποτε, ὡς φαίνεται, ἐπληρώθη ὀλόκληρος οἰκοδομημάτων, ἀλλὰ τὰ μείναντα ἐν αὐτῷ κενὰ διαστήματα ἦσαν χρησιμώτατα, διότι ὅσakis ἠπειλεῖτο ἡ ἔξω χώρα, οἱ κάτοικοι αὐτῆς ζητούντες ἄσυλον ἐντὸς τῆς πόλεως μετὰ τῆς ἀκινήτου αὐτῶν περιουσίας, εὕρισκον τόπον ἱκανὸν πρὸς κατασκήνωσιν.

Δεύτερον δὲ μέγα ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἀμέσως τότε, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ πρώτου, ἐπεχείρησαν, ἦτο ἡ ὀχύρωσις τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς Μουνυχίας. Εἶδομεν ὅτι καὶ πρὸ τῶν μηδικῶν πολέμων (σελ. 399) εἶχον, ἐπὶ τῇ συμβουλῇ τοῦ Θεμιστοκλέους, ἀποφασίσει νὰ μεταφέρωσιν εἰς τοὺς ἀσφαλεστέρους τούτους λιμένας τὸν πρότερον ἐν Φαλήρῳ ὄντα ναύσταθμον, καὶ εἶχον ἀρχίσει μάλιστα νὰ ὀχυρώσι τὸν Πειραιᾶ. Τὰ προκαταρκτικὰ ὅμως ταῦτα ὀχυρώματα εἶχον καταστραφῇ ὑπὸ τῶν Περσῶν, καὶ ἤδη ὁ Θεμιστοκλῆς ἐβουλεύθη νὰ καταστήσῃ τοὺς λιμένας ἐκείνους καθ' ὅλα ἀξίους τῆς μεγάλης τύχης ἣν εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι θέλει λάβει ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ τεῖχος τὸ ὁποῖον περιέλαβε τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν Μουνυχίαν εἶχε περίμετρον 60 σταδίων καὶ, κατὰ τὸ σχέδιόν του, ἐμελλε νὰ ἔχῃ τοσοῦτον ὕψος καὶ πάχος ὥστε, ἀνεφίκτου οὔσης πάσης κατ' αὐτοῦ προσβολῆς, ὅλοι οἱ ἄνδρες νὰ δύνανται νὰ ἐπιβαίνωσιν εἰς τὰ πλοῖα, νὰ μὴ μένωσι δὲ ὡς φρουρὰ εἰμὴ γέροντες καὶ παῖδες. Καὶ ὡς πρὸς τὸ ὕψος μὲν οὐδέποτε ἐξετελέσθη τὸ σχέδιον τοῦτο, διότι πραγματικῶς τὸ ἥμισυ μόνον τοῦ ὕψους ἐκείνου ἐνομίσθη ἀρκετόν. Τὸ πάχος ὅμως τοῦ τείχους ἐγένετο οἶον ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν αὐτὸ ὁ Θεμιστοκλῆς. «Δύο γὰρ ἄμαξαι, λέγει ὁ Θουκυδίδης, ἐναντία ἀλλήλαις, τοὺς λίθους ἐπῆγον» διὸ τὸ πλάτος τοῦ τείχους ἦτο ὅσον ἀπηττεῖτο ἵνα διέλθωσιν ἐν ἀνέσει δύο ἄμαξαι, ἥτοι πιθανῶς ὅχι ὀλιγώτερον τῶν 14 ἢ 15 ποδῶν. «Ἐντὸς δὲ, ἐξακολουθεῖ ὁ ἱστορικός, οὔτε χάλιξ, οὔτε πηλὸς ἦν, ἀλλὰ ξυνοικοδομημένοι μεγάλοι λίθοι, καὶ ἐν τομῇ ἐγγώνιοι, σιδήρῳ πρὸς ἀλλήλους τὰ ἐξωθεν καὶ μολύβδῳ δεδεμένοι.» Τὸ κολοσσιαῖον τοῦτο τεῖχος κατέστη λοιπὸν τῶντι ἀπόρρητον, ὁ δὲ Πειραιεὺς ἀπέβη ἔνεκα αὐτοῦ οὐ μόνον ναύσταθμος πολεμικός ὀχυρώματος, ἀλλὰ καὶ ἐμπορεῖον ἀσφαλίστατον, εἰς ὃ ἤλθον νὰ ἀποκατασταθῶσιν ἅπειροι ξένοι, οἱ καλούμενοι μέτοικοι, οἵτινες διὰ τῆς ἐμ-

πορία· καὶ τῆς βιομηχανίας αὐτῶν συνετέλεσαν οὐκ ὀλίγον εἰς τὸν θαυμάσιον τῆς ὅλης χώρας πλουτισμόν.

Ἐνῷ δὲ ἐπραττον τὰ μεγάλα ταῦτα ἔργα, οἱ Ἀθηναῖοι μετεῖχον συγχρόνως τῆς ἐκστρατείας ἣν ἐπεχείρησαν κατὰ τῶν Περσῶν οἱ Ἑλληνες τῷ 478, ὑπὸ τὸν Σπαρτιάτην Παυσανίαν· καὶ ἐνῷ ὅλη ἡ Πελοπόννησος δὲν ἔδωκε τότε εἰμὴ 20 τριῆρεις, οἱ Ἀθηναῖοι μόνοι ἔστειλαν 30 ὑπὸ τὸν Ἀριστείδην καὶ τὸν Κίμωνα. Ἀναλογίζόμενοι δὲ ὅτι ἡ ἐκστρατεία αὕτῃ ἐγένετο ἐν μόλις ἔτος μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην καὶ μετὰ διετῇ ἐρήμωσιν τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἐνῷ οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἀνὰ χεῖρας τὴν ὀχύρωσιν τῆς πόλεως καὶ τοῦ λιμένος, πῶς νὰ μὴ θαυμάσωμεν τὴν ἀνεξάντλητον τῆς φυλῆς ἐκείνης δραστηριότητα καὶ νὰ μὴ θεωρήσωμεν αὐτὴν ἀξίαν τῆς τύχης ἣτις τὴν περιέμενε; Ὁ ὑπὸ τὸν Παυσανίαν στόλος, μεθ' οὗ συνετάχθησαν καὶ ἄλλαι τινὲς νησιωτικαὶ καὶ ἰωνικαὶ τριῆρεις, πρῶτον μὲν ἐπλευσεν εἰς Κύπρον καὶ ἀπήλλαξε τὰς πλείστας αὐτῆς ἑλληνικὰς πόλεις ἀπὸ τῆς περσικῆς κυριαρχίας, ἔπειτα δὲ ἀνέκτησεν ἀπὸ τῶν Περσῶν τὸ Βυζάντιον, τὸ ὁποῖον ἐπέχει ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ἣν θέσιν ἡ Σηστός ἐπὶ τοῦ Ἑλληςπόντου· ὥστε ἤδη ἡ ἐμπορικὴ καὶ ναυτικὴ κοινωνία μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπηλλάγη παντὸς ἐν τῷ μέσῳ κωλύματος.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Βυζαντίου ἐπῆλθε γεγονὸς σπουδαιότατον, κατὰ τοῦτο μάλιστα ὅτι ἀπέβη ἡ ἄμεσος ἀφορμὴ τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Παυσανίας ὅστις, ἅμα μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην ἔδειξεν ὁπόσον ἦτο κενόδοξος, κατήντησεν ἕκτοτε ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀλλότριος τοῦ σπαρτιατικοῦ καὶ ἐν γένει τοῦ ἑλληνικοῦ βίου, διὰ τὸν πλοῦτον τὸν ὁποῖον ἀπὸ τῶν λαφύρων ἐκτήσατο· ὥστε ἐπὶ τέλους, μὴ ἀνεχόμενος νὰ ὑποτάσσεται εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ἄρξῃ αὐτῆς ὡς δεσπότης, τῇ συνδρομῇ τοῦ μεγάλου βασιλέως. Μετὰ τὴν ἄλωσιν λοιπὸν τοῦ Βυζαντίου, πέμπει πρὸς τὸν Ξέρξην τινὰς τῶν ἐπισήμων αἰχμαλώτων, τῶν αὐτόθι ληφθέντων, καὶ ἐπιστολὴν, ἣτις διασωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου διελάμβανε τὰ ἐξῆς· «Παυσανίας ὁ ἡγεμὼν τῆς Σπάρτης, τοὺς δε τέ σοι χαρίζεσθαι βουλόμενος ἀποπέμπει, δορὶ ἑλὼν· καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ, θυγατέρα τε τὴν σὴν γῆμαι, καὶ σοὶ Σπάρτην τε καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ὑποχείριον ποιῆσαι· δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πράξαι, μετὰ σοῦ βου-

λευόμενος. Εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλασσαν, δι' οὗ τολοιπὸν τοὺς λόγους ποιησόμεθα.» Ὁ Ξέρξης εὐχαριστηθεὶς διὰ τὴν πρότασιν, καὶ πέμψας διοικητὴν τῆς ἀντικρὺ τοῦ Βυζαντίου Ἀσιανῆς παραλίας τὸν Ἀρτάβαζον, τὸν γνωστὸν τοῦ Μαρδονίου ὑποστράτηγον, ἀπέστειλε δι' αὐτοῦ εἰς τὸν Πausaniān τὰ ἀκόλουθα, ὁμοίως ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου περιωθέντα εἰς ἡμᾶς. «Ὡδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Pausaniā. Καὶ τῶν ἀνδρῶν οὓς μοι πέραν θαλάσσης ἐκ Βυζαντίου διέψωσας, κείσεται σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐς αἰὶ ἀνάγραπτος, καὶ τοῖς λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι. Καὶ σε μήτε νύξ μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὧν ἐμοὶ ὑπὲρ σπῆναι μὴδὲ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου δαπάνη κεκωλύσθω, μὴδὲ στρατιᾶς πληθῇ, εἴ ποι δεῖ παραγίγνεσθαι· ἀλλὰ μετ' Ἀρταβάζου, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ὃν σοι ἔπεμψα, πρᾶσσε θαρσῶν καὶ τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σὰ, ὅπη κάλλιστα καὶ ἄριστα ἔξει ἀμφοτέροις.»

Κατ' εὐτυχίαν τῆς Ἑλλάδος, ὁ Pausaniās δὲν εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκτελέσῃ ὅσα ὑπέσχετο· καὶ ἀντὶ νὰ φροντίσῃ πρὸ πάντων νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν ἀρχὴν του, αὐτὸς φανταζόμενος ὅτι ἐπέτυχεν ἤδη τοῦ σκοποῦ, ἤρχισεν ἀμέσως νὰ διαιτᾶται ὡς πέρης σπαρτιάτης, νὰ διάγῃ βίον ἄσωτον καὶ ἀκόλαστον καὶ νὰ καταπιέζῃ καὶ ὑβρίζῃ τοὺς συμμάχους, ὥστε, ἂν καὶ ἡ προπαρατεθεῖσα ἀλληλογραφία ἦτο ἔτι τότε ἄγνωστος, οἱ Σπαρτιάται μαθόντες πῶς ἐπολιτεύετο καὶ ὑποπτεύσαντες τί ἐβουλεύετο, ἐνόμισαν πρέπον νὰ τὸν ἀνακαλέσωσι. Καὶ τότε μὲν ἀπέλυσαν αὐτὸν τῆς περὶ προδοσίας κατηγορίας, ἐξαπέστειλαν ὅμως ἀντ' αὐτοῦ ἕτερον στρατηγόν, τὸν Δόρκιν. Ἀλλ' οἱ σύμμαχοι, καὶ μάλιστα οἱ Ἴωνες, δὲν ἠθέλησαν ἤδη νὰ ὑποταχῶσιν εἰς τὸν νέον τοῦτον στρατηγόν· διότι ἅμα ἀναχωρήσαντος τοῦ Pausaniā εἶχον ἀναγνωρίσει ὡς ἡγεμόνας τοὺς στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων, Ἀριστείδην καὶ Κίμωνα, ὧν ἡ σύνεσις καὶ ἡ μετριοπάθεια ἦτο ἔτι μᾶλλον ἐπιτηδεῖα νὰ καταστήσῃ ἀφόρητον τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν τυραννίαν τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σπάρτης. Ὅθεν ὁ Δόρκις, ὅστις πρὸς τοῖς ἄλλοις εἶχε καὶ ὀλίγιστα σπαρτιατικὰ πλοῖα, μὴ βλέπων πῶς ἡδύνατο νὰ κατισχύσῃ, ἠναγκάσθη νὰ ἐπανεῖλθῃ μετὰ τῶν πλοίων τούτων ἄπρακτος εἰς τὰ ἴδια.

Τοιοιουτρόπως περιῆλθεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἡ ἡγεμονία τῆς ναυτικῆς τῶν Ἑλλήνων δυνάμεως. Οἱ δὲ Σπαρτιάται, καίτοι προσεβλήθη ἡ φιλοτιμία αὐτῶν, δὲν ἐπεχείρησαν νὰ ἀναλάβωσι διὰ τῆς βίας τὸ πάλαι ἄξιωμα, ἕνεκα πολλῶν λόγων. Ἐν πρώτοις δὲν εἶχον πρὸς τοῦτο

ἀποχρῶσαν ναυτικὴν δύναμιν· καὶ ἔπειτα οὐδεμίαν εἶχον διαθέσιν νὰ ἐπιχειρήσῃσι μακρὸν ἐξωτερικὸν πόλεμον, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ ἔβλεπον ὅτι οἱ στρατηγοὶ αὐτῶν, πλουτήσαντες ἐν τῷ τοιούτῳ πολέμῳ, ἡδύναντο νὰ ἐπιβουλεύσωσι τὸ πάτριον πολίτευμα. Ποῦ ἔτιεν ὁ Πausanias ἥτο πρόδηλον καὶ ὁ βασιλεὺς δὲ Λεωτυχίδης, περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, στρατεύσας εἰς Θεσσαλίαν ἵνα τιμωρήσῃ τοὺς Ἀλευάδας καὶ τοὺς ἄλλους Θεσσαλοὺς τοὺς μετὰ Ξέρξου καὶ Μαρδονίου συνταχθέντας, ἐδώροδοκῆθη καὶ ἐξελεγχθεὶς ἐξωρίσθη. Ἀλλ' ἥτο βέβαιον ὅτι οἱ ἔφοροι θέλουσι πάντοτε προλάβει τοὺς τοιούτους κινδύνους; Ἡ Σπάρτη λοιπὸν, ἂν ὅχι εὐχαρίστως, τοῦλάχιστον ὅχι καὶ ἄνευ λόγων τινῶν δυναμένων νὰ παραμυθῶσιν αὐτήν, περιωρίσθη ἕκτοτε εἰς τὰ ἴδια· μετ' αὐτῆς δὲ συνυπεχώρησαν καὶ οἱ ἄλλοι Πελοποννήσιοι, ἐξηκολούθησαν δὲ τὸν πόλεμον μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τῶν νησιωτῶν καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τῆς εὐρωπαϊκῆς καὶ Ἀσιανῆς παραλίας τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὅσοι ἤθελον νὰ ἀσφαλίσωσι τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν ἀπὸ τῶν Περσῶν.

Περὶ τὸν διοργανισμὸν τῆς νέας ταύτης συμμαχίας, ἔδειξαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν συνήθη αὐτῶν ἐπιτηδειότητα. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμων τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Θεμιστοκλέους· ἀλλ' ἤξευρον ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχεν ἐλαττώματά τινα, βίαν, φιλοχρηματίαν, τὰ ὅποια ἡδύναντο νὰ ψυχράνωσι τοὺς συμμάχους. Ὅθεν ἀνέθηκαν τὴν ἡγεμονίαν τοῦ στόλου, ὅχι εἰς τὸν Θεμιστοκλέα, ἀλλ' εἰς τὸν ἐπιεικέστερον καὶ ἀκέραιον Ἀριστείδην· ὁ δὲ συνεκρότησεν ἀμέσως κοινὴν τῶν πόλεων σύνοδον, ἣτις, συνερχομένη ἐκ διαλειμμάτων, ἐν τῇ ἱερᾷ διὰ τοὺς νησιώτας καὶ τοὺς Ἴωνας νήσῳ Δήλῳ, ἔμελλε νὰ διέπῃ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν Ἀθηναίων, τὰ τῆς συμμαχίας. Τότε δὲ κυρίως εἰπεῖν οἱ Ἀθηναῖοι παρέστησαν κατὰ πρῶτον ὡς πρωτοστάται τοῦ λεγομένου Ἰωνικοῦ φύλου. Ἡ ἐν Δήλῳ σύνοδος ἔταξεν, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἀριστείδου, τὰς εἰσφορὰς ὅσας ὤφειλε νὰ παρέχῃ ἐκάστη πόλις τοσούτῳ δικαίως, ὥστε οὐδεμία κατὰ τοῦ ἀνδρὸς ἠκούσθη μεμψιμοιρία. Δὲν γνωρίζομεν ὅσας τὰς πόλεις ὅσαι ἐκ πρώτης ἀφετηρίας, τῷ 477 καὶ 476, μετέσχον τῆς συμμαχίας· ὀνομαστὶ δὲν ἀναφέρονται εἰμὴ αἱ νῆσοι Σάμος, Χίος, Λέσβος, Τένεδος, Ῥόδος, Κῶς, ἡ Μίλητος, τὸ Βυζάντιον καὶ αἱ ἐπὶ τῆς χαλκιδικῆς χερσονήσου ἢ περὶ αὐτὴν πόλεις Ἀργίλος, Ἀκανθος, Σικῶλος, Σπάρτῳλος. Ἦσαν ὅμως βεβαίως πολὺ πλείοτεραι. Τοῦτο συνάγεται οὐ μόνον ἐκ τῆς ἀξιολόγου ἐτησίας εἰσφορᾶς, ἥς τὸ ποσὸν εὐθύς

ἔξ ἀρχῆς ἦτο κατ' ἔτος 460 τάλαντα, ἥτοι δραχ. ἄπτικαὶ 2,760,000· ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ποικίλων συμφερόντων τὰ ὅποια εἶχον ὅλαι αἱ ναυτικαὶ πόλεις νὰ κοινωνήσωσι τῆς συμμαχίας. Τῶντι σκοπὸς αὐτῆς ἦτο ἡ καταδίωξις τῆς πειρατείας, ἡ διατήρησις τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐμπορικῆς ὁδοῦ μεταξύ Εὐξείνου καὶ Αἰγαίου, καὶ ἰδίως ἡ ἀπαλλαγὴ ὅλων τῶν νήσων καὶ ὅλων τῶν παραλίων ἀπὸ τῆς περσικῆς κυριαρχίας. Οἱ Πέρσαι, καίτοι τοσαύτας παθόντες ἤττας, ἦσαν πάντοτε ἐπιφοβώτατοι· διότι, οὐ μόνον κατεῖχον ἔτι τὸν γνωστὸν Δορίσκον, καὶ τὴν ἐπὶ Στρυμόνι Ἡϊόνα καὶ ἄλλα πολλὰ τῆς Θράκης ὄχυρά χωρία, ἀλλὰ, τὸ δεινότερον πάντων, ἦσαν συνεννοημένοι μετὰ Ἑλλήνων ἐπιφανεστάτων ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ὑποδουλώσεως τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Πausανίας, ἅμα ἀπολυθεὶς τῆς πρώτης κατ' αὐτοῦ κατηγορίας ἔνεκα μηδισμοῦ ἦτοι ἔνεκ συνεννόσεως πρὸς τοὺς Πέρσας ἐπὶ προδοσίᾳ, ἐπανῆλθεν ὡς ἰδιώτης εἰς Βυζάντιον, καὶ ἐπανάλαβε τὰς πρὸς τὸν Ἀρτάβαζον διαπραγματεύσεις. Διωχθεὶς ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, κατεστάθη εἰς Κολωνὰς τῆς Τρωάδος καὶ ἐνταῦθα ἐπεχείρησεν ἐπιτηδειότερον ὅπως οὖν ἢ πρότερον τὴν ἐκτέλεσιν τῶν βουλευμάτων του, πέμπων ἰδίως ἄφθονα περσικὰ χρήματα εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλ' οἱ ἔφοροι, μαθόντες ταῦτα, ἀνεκάλεσαν αὐτὸν αὐθις εἰς Σπάρτην, ἀπειλοῦντες, ὅτι, ἐν μὴ ἔλθῃ, θέλουσι τὸν θεωρήσει ὡς πολέμιον. Ὁ Πausanίας, βλέπων ὅτι ἂν παρακούσῃ δὲν θέλει δυνηθῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐνεργείας του, ὑπήκουσε· καὶ ἅμα φθάσας εἰς Σπάρτην, ἐφυλακίσθη. Διὰ τῆς μεσολαβήσεως ὅμως τῶν φίλων καὶ ὁπαδῶν του, ἀπελύθη πάλιν· καὶ τότε ἤρχισε συνεννοούμενος μετὰ τῶν εἰλώτων, καὶ κινῶν αὐτοὺς εἰς στάσιν, καὶ ὑποσχόμενος ἐλευθερίαν καὶ πολιτικὰ δικαιώματα, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἄρξῃ δι' αὐτῶν τῆς Σπάρτης καὶ ἔπειτα, τῇ συνδρομῇ τῶν Περσῶν, νὰ δεσπόσῃ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης. Οἱ ἔφοροι ἔμαθον τὴν συνωμοσίαν διὰ τινων εἰλώτων μετ' οὐ πολὺ δὲ κατέσχον καὶ τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἐπιστολάς πρὸς τὸν Ἀρτάβαζον. Τοσοῦτον ὅμως ἦτο τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος τοῦ ἀνδρὸς ὥστε οἱ ἔφοροι ἠθέλησαν νὰ λάβωσιν ἔτι σαφεστέρας ἀποδείξεις, καὶ μόνον ἀφροῦ ἐπέτυχον νὰ ἀκούσωσιν αὐτὸν τοῦτον τὸν Πausanίαν συνδιαλεγόμενον πρὸς τινα τῶν δούλων του περὶ τῆς προδοσίας ἀπεφάσισαν νὰ τὸν συλλάβωσιν. Ὁ δὲ, προλαβὼν, κατέφυγε μὲν ὡς ἰκέτης εἰς τὸν ναὸν τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς, ἀλλ' ἐνταῦθα ἀπέθανε διὰ λιμοῦ, ἐνικοδομηθείσης

τῆς εἰσόδου· καὶ λέγεται ὅτι ἡ ἰδίᾳ αὐτοῦ μήτηρ πρώτη προσελθοῦσα ἤρχισε νὰ φράττῃ τὴν πύλην τοῦ ἱεροῦ.

Τοιοῦτον οἰκτρὸν τέλος ἔλαβε, περὶ τὸ 465 ἔτος, ὁ Ἕλλην οὗτος, ὅστις εἶχε προαχθῇ εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης, ὅχι διὰ τὴν ἱκανότητα αὐτοῦ, ἀλλὰ διότι συνέπεσε νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Σπάρτης γένος· τὸ δὲ θλιβερώτερον εἶναι, ὅτι συμπαρέσυρεν εἰς τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ ἄνδρα ἕτερον, ὅστις ἦτο ἄξιος βεβαίως καλῆτέρας τύχης.

Ἐπὶ τινὰ χρόνον μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην, οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἔπαυσαν τιμῶντες τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν ἔπαυσε συντελῶν εἰς τὸ προαγόμενον μεγαλεῖον τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Εἰς αὐτὸν κυρίως ὠφείλετο ἡ ὀχύρωσις τῆς πόλεως, ἡ ὀχύρωσις τοῦ Πειραιῶς· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἤρχισε νὰ κλίνη πρὸς τὴν δύσιν ὁ ἀστὴρ αὐτοῦ. Εἶδομεν ὅτι ἔμεινεν ὅλως ἀμέτοχος τοῦ τελευταίου μεγάλου ἔργου τῶν Ἀθηναίων, ἥτοι τῆς ἰδρυθείσης ὑπ' αὐτῶν νέας συμμαχίας· καὶ τοῦτο διότι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐνόμισαν συμφέρον νὰ ἀναθέσωσιν εἰς αὐτὸν, ἀπότομον ὄντα καὶ πλεονέκτην, τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἥτις ἀπῆτει πλείστην ὅσῃν εὐλάβειαν πρὸς τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων πόλεων. Καὶ ἐνῶ τοιοιυτρόπως ἡλαττοῦτο τὸ ἀξίωμα τοῦ Θεμιστοκλέους, ἠῤῥαζεν ἐξεναντίας ἡ πρὸς τὸν Ἀριστείδην κοινὴ εὐνοία, οὐ μόνον διὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν χρηστότητα ἣν ἔδειξε περὶ τὸν ὀργανισμόν τῆς συμμαχίας, ἀλλὰ καὶ διότι, μικρὸν μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην, ἐπὶ τῇ προτάσει αὐτοῦ, τὸ πολίτευμα τοῦ Κλεισθέους ὑπέστη τροπολογίαν οὐσιώδη καὶ ἐπιτηδειοτάτην νὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς πολλούς. Κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦτο, ὡς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης, ἐκλέξιμοι εἰς τὰς ἀρχὰς δὲν ἦσαν εἰμὴ οἱ εὐπορώτεροι τῶν πολιτῶν· οἱ δὲ λεγόμενοι θῆτες, οἱ ἔχοντες δηλαδὴ ἐτήσιον ἔγγειον εἰσόδημα κατώτερον τῶν 200 δραχμῶν ἢ καὶ παντάπασι μὴ ἔχοντες ἔγγειόν τι εἰσόδημα, οὐδεμίαν ἀρχὴν ἐδικαιοῦντο νὰ λάβωσι, μετέχοντες μόνον τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου. Καὶ ἐνόσφ μὲν ἡ πόλις ἐστηρίζετο κυρίως ἐπὶ τῆς πεζικῆς δυνάμεως, ὁ ἀποκλεισμός οὗτος τῶν θητῶν ἀπὸ τῶν ἀξιωματῶν τῆς πολιτείας ἡδύνατο μέχρι τινὸς νὰ ἦναι εὐλογος. Τὸ κράτιστον τῆς πεζικῆς ταύτης δυνάμεως ἀπετέλουν οἱ ὀπλίται, ὅ ἐστιν οἱ εὐπορώτεροι τῶν πολιτῶν· αὐτοὶ ἡγωνίζοντο πρὸ πάντων ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καὶ αὐτοὶ ἔσωζον αὐτήν· οἱ ἀπορώτεροι, οἱ φιλοὶ, ὀλίγον συνετέλουν εἰς τοῦτο· ὅθεν οἱ ἔχοντες τὰ πλείοτερα βάρη, ἡδύνατο νὰ ἀπαι-

τῷσι καὶ τὰ πλείοτερα δίκαια. Ἀλλ' ἂφ' ἧς ἐποχῆς ἡ πόλις ἀπέβη ναυτική, οἱ θῆτες ἤρχισαν παρέχοντες εἰς τὴν πολιτείαν ὑπηρεσίας ἀνωτέρας τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν εὐπωρτέρων τάξεων· διότι αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐρέται, αὐτοὶ οἱ ναῦται, αὐτοὶ οἱ τοξόται τῶν τριήρων, αἵτινες περὶ μὲν τὸ Ἀρτέμισιον ἀνεχαίτισαν, ἐν Σαλαμῖνι δὲ κατετρόπωσαν τὸν ἀπειράριθμον τῶν πολεμίων στόλον· οἱ ὀπλῖται ἤδη ὀλίγον συνετέλεσαν εἰς τοῦτο. Ἐν τίνι λόγῳ λοιπὸν ἤθελον ἐξακολουθεῖ διατηροῦντες τὴν προέχουσαν αὐτῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ θέσιν, καὶ ἐν τίνι λόγῳ οἱ ἐν Σαλαμῖνι νικηταὶ ἤθελον ἐξακολουθεῖ ἀποκλειόμενοι τῆς κυβερνήσεως τοῦ κράτους, ὅπερ αὐτοὶ πρὸ πάντων ἔσωσαν; Καὶ ἔπειτα τὸ δικαίωμα τῶν προνομιοῦχων τάξεων ἐστηρίζετο ἄχρι τοῦδε ἐπὶ τῆς ἐγγείου προσόδου, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἔτη 480 καὶ 479, διὰ τὴν ἐπανειλημμένην τῆς Ἀττικῆς δῆωσιν, πᾶσα ἐγγείος πρόσδοδος ἐξέλιπεν· οἱ ἀπορώτεροι ἐξωμοιώθησαν καὶ κατὰ τοῦτο πρὸς τοὺς εὐπωρτέρους· ὥστε ἐξίσωσις τῶν ὑπηρεσιῶν συνδυαζομένη μὲ τὴν ἔστω καὶ στιγμιαίαν ἐξίσωσιν τῶν περιουσιῶν, ἦτο φυσικώτατον νὰ ἐπαγάγῃ κατὰ τὰ κρίσιμα ταῦτα ἔτη τὴν ἐξίσωσιν τῶν δικαιωμάτων. Ὁ Ἀριστείδης ἐνόησε τὴν ἀνάγκην ταύτην, διότι τοῦ ἀνδρὸς τούτου τὸ πνεῦμα ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων τὴν ιδιότητα δυνάμεθα μέχρι τινὸς νὰ παραβάλωμεν πρὸς τὴν μυωπικὴν τῶν ὀφθαλμῶν δύναμιν· μακρὰν πολὺ δὲν ἔβλεπεν, ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὅμως διέκρινεν ἀκριβέστατα τὰ πράγματα. Ὁ Ἀριστείδης δὲν προεῖδε πόρρωθεν τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ γίνῃ ναυτικὴ ἡ πόλις, καὶ ὅχι μόνον δὲν προεῖδε τὴν ἀνάγκην ταύτην, ἀλλὰ κραυγάζοντος τοῦ Θεμιστοκλέους περὶ αὐτῆς, αὐτὸς ἐπολέμησε πάσῃ δυνάμει τὴν σοφὴν τοῦ ἀντιπάλου του πρόνοιαν· ἅπαξ ὅμως γενομένης τῆς μεταβολῆς, ἐξετίμησεν ἀποχρώντως τὰ πρὸ ποδῶν ἀποτελέσματα αὐτῆς, πρὸς τὰ ὁποῖα τότε ὁ Θεμιστοκλῆς φαίνεται ἐντελῶς ἀδιαφορήσας. Διότι ὁ Θεμιστοκλῆς ἤθελε πρὸ πάντων νὰ νικήσῃ τοὺς Πέρσας, καὶ ἐζήτησε τὴν αὐξήσιν τῆς ναυτικῆς δυνάμεως, πεποιθὼς ὅτι δι' αὐτῆς καὶ μόνῃς ἦτο πιθανὸν νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ ἐκείνου. Τοῦ δὲ σκοποῦ ἐπιτυχόντος, ὀλίγον ἐφρόντισε περὶ τοῦ ἀπὸ τῆς νέας τῶν πραγμάτων καταστάσεως παραχθέντος δικαιώματος τῶν πολλῶν, καθὼς ἐν γένει πολὺ ὀλίγον σεβόμενος τὰ τῶν ἄλλων δικαιώματα. Μηδεὶς δὲ ἀπορήσῃ πῶς ὁ Ἀριστείδης, ὅστις ἀντέστη ἄλλοτε εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ναυτικοῦ, ἰδίως διότι ἐφοβεῖτο τὴν ριζικὴν μεταβολὴν ἣν ἡ ἀνάπτυξις αὕτη ἐμελλε νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὸν ἀρχαῖον τῶν Ἀθηναίων βίον, ἔπειτα ἦλθε πρῶτος νὰ κυρώσῃ διὰ

νόμου τὴν τοιαύτην ριζικὴν μεταβολήν. Εἰς τὰς κοινοβουλευτικὰς πολιτείας, πολλάκις οἱ συντηρητικώτατοι ἀνδρῶν ἀποβαίνουνσι νεωτεριστικώτατοι, ὅταν πεισθῶσιν ὅτι ὁ νεωτερισμὸς δὲν δύναται νὰ ἀναβληθῇ ἄνευ κινδύνου τῆς πολιτείας. Οὐδεὶς ποτε ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπολέμησε τὴν ἰσοπολιτείαν τῶν καθολικῶν, ἐντονώτερον τοῦ Σὶρ Ῥόβερτ Πήλ, καὶ ὅμως αὐτὸς πάλιν πρῶτος προέτεινεν αὐτήν, ὅτε ἐπέστη ὅτι εἶναι ἀναπόδραστος. Ὅμοίως ἐπολιτεύθη καὶ ὁ Ἀριστείδης. Ἄμα εἶδεν ὅτι ἡ ἰσοπολιτεία τῶν πενεστέρων ἀπέβη ἄφρευκτος, δὲν ἐδίστασε νὰ προτείνῃ ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου, ἁμέσως ἐγκριθέντος, ἐπετράπη εἰς πάντας τοὺς Ἀθηναίους πολίτας ἀδιακρίτως τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι εἰς τὰς ἀρχάς. Τὸ δὲ πολίτευμα αὐτοῦ τοῦτο καὶ ἡ παρὰ τοῖς συμμάχοις εὐδοκίμησις κατέστησαν τὸν ἄνδρα τοσοῦτον ἀγαπητὸν ἐν Ἀθήναις, ὥστε ἤρχισεν ἐντεῦθεν νὰ ἐπισκιάζεται ὁπωςοῦν τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ὄνομα. Προήγοντο δὲ ἤδη εἰς τὰ πράγματα καὶ νέοι ἄνδρες, πρὸ πάντων ὁ Κίμων ὁ υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, ὅστις ἐμελλε μετ' οὐ πολὺ νὰ θαυμάσῃ τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ. Ὅθεν ὁ Θεμιστοκλῆς παρημελεῖτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, καὶ τοῦτο τόσῳ πλειότερον, ὅσῳ κύριον τῆς ἐνεργείας στάδιον ἀπέβη ἕκτοτε ἡ στρατηγία τῶν συμμάχων, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπέφευγον νὰ ἐπιτρέπωσιν αὐτῷ τὴν στρατηγίαν ταύτην.

Ἄλλ' ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν ἦτο ἄνθρωπος νὰ ἀνεχθῇ ἐν σιωπῇ τὴν τοσαύτην ἀπραξίαν καὶ ταπείνωσιν· ἐμεμφιμοῖρει λοιπὸν καὶ πολλάκις ἐμνημόνευεν ἐν τῷ δήμῳ τῶν προτέρων ὑπηρεσιῶν, καὶ ἤλεγχεν ἐπὶ ἀγνωμοσύνη, καὶ ἐμυκτήριζεν ἐπὶ ἀπειρίᾳ τοὺς νεωστὶ ἀναφανέντας ἄνδρας· οὐδὲ περιωρίζετο εἰς λόγους, ἀλλὰ κατεσκεύασε παρὰ τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἣν προσηγόρευσε νὰ Ἀριστοβούλῃν, ὡς τῇ πόλει καὶ τοῖς Ἑλλησιν ἄριστα βουλευσάμενος, ἵνα ὑπάρχῃ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ μνημεῖον ἀνακηρῦττον διαρκῶς ὅτι αὐτὸς ὁ νῦν περιφρονούμενος καὶ λησμονούμενος, αὐτὸς πρὸ πάντων ἔσωσε τὴν πατρίδα διὰ τῆς συνέσεως αὐτοῦ. Ἀράγε συνεννοήθη ἕκτοτε μετὰ τοῦ Πausανίου; Περὶ τούτου τότε τοῦλάχιστον, οὐδεμία ὑπῆρχεν ἔτι ἀπόδειξις, ἀλλ' ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ ἀνὴρ ἠγάπα τὰ χρήματα, ὅτι εὐχερῶς ἐδώροδοκεῖτο καὶ ὅτι οἱ Πέρσαι ἐσπειραν διὰ τοῦ Πausανίου πολλὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα χρήματα· οἱ Σπαρτιᾶται, οἵτινες ἐμίσουν ἤδη τὸν Θεμιστοκλῆα καὶ ἀφ' ἧς ὑπώπτευν τὸν Πausανίαν ἐφοβοῦντο μήπως οὗτοι

συμπράξωσιν, ὑπεστήριζον τὰς ἐν Ἀθήναις διαδοθείσας περὶ τούτου ὑπονοίας, οἱ δὲ νέοι τῆς πόλεως ἄνδρες, ὁ Κίμων, ὁ Ἀλκμαίων καὶ ἄλλοι, ἡγανάκτουν κατὰ τοῦ Θεμιστοκλέους, διότι κατεφρόνει αὐτούς, ἀκαταπαύστως περιαυτολογῶν. Ὅθεν προχείρως ὠφελήθησαν ἐκ τῶν τεκμηρίων τούτων, εἰ καὶ ἀσθενῶν, ἵνα κατηγορήσῃσι τὸν ἄνδρα, περὶ τὸ 471, ἐπὶ μηδισμῶ. Καὶ τῆς μὲν κατηγορίας ταύτης ἀπελύθη, διὰ τε τὴν ἔλλειψιν ἀποδείξεων, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην τοῦ δήμου, καὶ τὴν μεγαλόφρονα μετριοπάθειαν τοῦ Ἀριστείδου· ἀλλ' ἡ κατηγορία αὕτη καὶ ἡ ἀθώωσις παρῶζυναν εἰς ὑπερβολὴν τὴν μεταξὺ τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τῶν νέων πολιτικῶν ἀνδρῶν ἔριν, ἡ δὲ πόλις περιέστη ἐκ τούτου εἰς τοσαύτην ταραχὴν, ὥστε ἐδέησε νὰ ἐφαρμοσθῇ πάλιν ἡ περὶ ὁστρακισμοῦ θεσμοθεσία, καὶ γενομένης ψηφοφορίας, ἐξωρίσθη ὁ Θεμιστοκλῆς, διὰ τὸν λόγον ὅτι, προκειμένου νὰ ἀφαιρεθῇ ἐκ μέσου εἰς τῶν πραττόντων τὰ δημόσια, ὁ δῆμος προετίμησε νὰ ἀποπέμψῃ ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον δὲν μετεχειρίζετο πλέον εἰς τὰ πράγματα αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν ἐξορίαν του, ὁ Θεμιστοκλῆς ἀπῆλθεν εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου συναπήγαγε μὲν ἀξιόλογον τῆς περιουσίας αὐτοῦ μέρος, διέτριψε δὲ περὶ τὰ ἔξ ἔτη, ἐπισκεπτόμενος ἐκ διαλειμμάτων καὶ ἄλλας τῆς Πελοποννήσου πόλεις. Εἶναι εὐκολον νὰ εἰκάσωμεν ὅποια ἦσαν τὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην αἰσθήματα αὐτοῦ. Ἐνεργὸς καὶ φίλαρχος, ἦτο ἀδύνατον νὰ λησμονήσῃ ὅτι αὐτὸς ὁ ἤδη ἐξόριστος, ἐκράτῃσε ποτε εἰς τὴν παλάμην του τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος· αἰείποτε δὲ ἐπιδιώξας τὴν ἐξουσίαν διὰ παντὸς τρόπου, εἴτε ἀγαθοῦ εἴτε πονηροῦ, δὲν ἐδίστασεν ἤδη νὰ συμπράξῃ μετὰ τοῦ Πausανίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἴσως καὶ πρότερον ἦτο συνεννοημένος. Καὶ ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον ἔμεινε μυστικὴ ἡ συνωμοσία· ὅτε ὅμως ἐθανατώθη ὁ Πausανίας καὶ ἀνεκαλύφθησαν ὅλα αὐτοῦ τὰ ἔγγραφα, κατέστη ἀρίδης ἡ ἐνοχὴ τοῦ Θεμιστοκλέους, οἱ δὲ ἀμείλιχοι Λακεδαιμόνιοι ἔσπευσαν νὰ κατηγορήσωσιν αὐτὸν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ. Ἀλλ' ὁ Θεμιστοκλῆς, μαθὼν ὅτι ἐστάλησαν ἄνδρες ἵνα τὸν συλλάβωσιν, ἔφυγεν ἀμέσως ἐξ Ἀργους εἰς Κέρκυραν· ζητηθεὶς δὲ καὶ ἐκεῖθεν, ἀπῆλθε πρὸς Ἀδμητον τὸν Μολοσσῶν βασιλεῖα, ἐν Ἡπείρῳ· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐνταῦθα κατεδιώχθη, ἀνεχώρησεν εἰς Πύδναν, τὴν παρὰ τὸν θερμαϊκὸν κόλπον, ὅθεν διεπέρασε, μετὰ πολλοὺς κινδύνους, εἰς Ἐφεσον τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Τότε κατεδικάσθη ἐν Ἀθήναις ἐρήμην ὡς προδότης καὶ ἐδημεύθη ἡ περιουσία του· ἀλλ' οἱ φίλοι του κατώρθωσαν νὰ κρύ-

ψωσι καὶ νὰ διαβιβάσωσιν εἰς αὐτὸν οὐ μικρὸν μέρος τῆς περιουσίας ταύτης. Ὅσον δὲ αὐτῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπεξαίρεθῇ καὶ πραγματικῶς ἐδημεύθη, συνεποσοῦτο ἔτι εἰς 100 περίπου τάλαντα, ἥτοι 600,000 δραχμῶν· ἐξ οὗ εἰμπορεῖ τις νὰ εἰκάσῃ τὸ μέγεθος τῶν χρηματικῶν αὐτοῦ καταχρήσεων, διότι ἤρχισε τὸ στάδιόν του μὴ ἔχων εἰμὴ 3 τάλαντα.

Ἀπὸ τῆς παραλίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀνέβη ὁ Θεμιστοκλῆς, ἐν συνουδίᾳ Περσῶν τινων, εἰς Σοῦσα πρὸς Ἀρταξέρξην τὸν ἐπιλεγόμενον μακρόχειρα, ὅστις, υἱὸς ὦν τοῦ Ξέρξου, εἶχε διαδεχθῇ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, πρὸ μικροῦ τότε ἀποθανόντος. Εἰς Σοῦσα δὲ φθάσας, ἔγραψε πρὸς τὸν Ἀρταξέρξην ἐπιστολὴν ἀγέρωχον, οἶαν οὐδεὶς βεβαίως τῶν σημερινῶν τῆς Εὐρώπης βασιλέων ἤθελε δεχθῇ καὶ ἥς ἡ μνήμη ἐπέπρωτο νὰ ἀνανεωθῇ ἐν τῇ παρούσῃ ἑκατονταετηρίδι, κατὰ τινα ἀξιομνημόνευτον περίστασιν· διότι τῷ 1815, ὁ Ναπολέων ὁ Α', ἀναγκασθεὶς νὰ ζητήσῃ ἄσυλον παρὰ τῷ φοβερωτάτῳ τῶν πολεμίων του, ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἦν ἐπὶ τούτῳ ἔγραψε τῷ κυβερνήτῃ τῆς Ἀγγλίας, παρωμοίασεν ἑαυτὸν πρὸς τὸν περιώνυμον τῶν Ἀθηνῶν φυγάδα. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Θεμιστοκλέους, διασωθεῖσα εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου, εἶχεν ὡς ἐξῆς· «Θεμιστοκλῆς ἦκω παρὰ σέ, ὅς κακὰ μὲν πλείστα Ἑλλήνων εἴργασμαι τὸν ὑμέτερον οἶκον, ὅσον χρόνον τὸν σὸν πατέρα ἐπιόντα ἐμοὶ ἀνάγκη ἡμυνόμην· πολὺ δ' ἔτι πλείω ἀγαθὰ, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο. Καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται, καὶ νῦν ἔχων σε μεγάλα ἀγαθὰ δρᾶσαι, πάρεμι, διωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν σὴν φιλίαν. Βούλομαι δ' ἐνιαυτὸν ἐπισχῶν, αὐτός σοι περὶ ὧν ἦκω δηλῶσαι. » Ὁ βασιλεὺς Ἀρταξέρξης ἐθαύμασεν, ὡς λέγεται, τὴν διάνοιαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐπέτρεψεν αὐτῷ τὴν ζητηθεῖσαν ἐνιαύσιον προθεσμίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξέμαθε τὴν τε περσικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἦθη τὰ περσικὰ ἱκανῶς ὥστε νὰ ἔλθῃ εἰς ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸν βασιλέα. Καὶ ἴσχυσε παρ' αὐτῷ ὡς οὐδεὶς ἄλλος Ἕλλην, ἰδίως διὰ τῶν περὶ ὑποδουλώσεως τῆς Ἑλλάδος σχεδίων του, τὰ ὁποῖα ἴσως ὁ Θεμιστοκλῆς αὐτὸς οὐδέποτε ὑπέλαβεν ὡς σπουδαῖα. Ὅπως δὴποτε ὁ Ἀρταξέρξης τοσοῦτον ἐδεδεάσθη ὑπὸ τῆς μεγαλοφυΐας ἐκείνης, ὥστε ἔδωκεν αὐτῷ περσίδα γυναῖκα, καὶ δῶρα πολλὰ, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς περὶ Μαγνησίαν τὴν Ἀσιανὴν χώρας. Ἐνταῦθα διὰ μὲν τὸν ἄρτον αὐτοῦ, κατὰ τὸν ἀνατολικὸν τρόπον τῆς ἐκφράσεως, τῷ ἐπετράπη ἡ Μαγνησία· διὰ δὲ τὸν οἶνον, ἡ Λάμψακος,

διὰ δὲ τὰ προσφάγια, ὁ Μυοῦς. Καὶ τῶν μὲν δύο τελευταίων πόλεων ἡ πρόσδοσις δὲν ἀναφέρεται εἰς χρήματα, ἐπειδὴ ὅμως ὁ Θουκυδίδης ὀρίζει τὸ ἔτησιον μόνης τῆς πρώτης εἰσόδου εἰς τάλαντα πεντήκοντα ἤτοι 300,000 δραχμῶν, εἰμποροῦμεν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἂν ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν ἐπόθει εἰμὴ χρήματα, δὲν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ δυσχερευθῇ διὰ τὴν εἰς Περσίαν φυγὴν του.

Εἰς Μαγνησίαν ἔφερον ἐξ Ἀθηνῶν τὴν οἰκογένειάν του, καὶ διέτριψεν ἐκεῖ ἄδελγον πόσον, ἱκανὸν ὅμως, ὡς φαίνεται, χρόνον. Νοσήσας δὲ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑτῶν 65, μηδὲν μηδέποτε διαπράξας πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν πολυθρυλήτων περὶ κατακτήσεως τῆς Ἑλλάδος σχεδίων, τὰ ὅποια εἶχεν ὑποβάλλει εἰς τὸν Ἀρταξέρξην. Ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Μαγνησίας ἠγέρθη αὐτῷ μνημεῖον πολυτελές, ὃ δὲ ἔσχατος γνωστὸς ἀπόγονος αὐτοῦ ἦτο ὁ Ἀθηναῖος Θεμιστοκλῆς, ὅστις μετὰ πεντακόσια καὶ ἐπέκεινα ἔτη διέτελεσε συμφοιτητὴς καὶ φίλος τοῦ Πλουτάρχου παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Ἀμμωνίῳ ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐξηκολούθει ἔτι ἀπολαμβάνων ὠφελήματά τινα ἐν Μαγνησίᾳ. Ἀλλ' ἡ κοινὴ τῆς Ἑλλάδος γνώμη, γενναιοφρόνως λησμονήσασα τὰ τελευταῖα τοῦ ἀνδρὸς ἁμαρτήματα, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ἰδέαν ὅτι ἠθέλησέ ποτε οὗτος νὰ προσδώσῃ σπουδαίως τὴν πατρίδα, τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ ὅστ' αὐτοῦ σωτῆρος τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας κεῖνται μακρὰν τῆς γενεθλίου ἐστίας, ἐπὶ χώρας ἀνηκούσης εἰς δεσπότης ἀσιανούς· ὅθεν ἐπὶ Θουκυδίδου ἡδὴ ἐπίστευσε τὴν διαδοθεῖσαν φήμην, ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἀπέθανε, φαρμακεύσας ἑαυτὸν, διότι δὲν ἀνείχετο νὰ ἐκτελέσῃ τὰς πρὸς τὸν Ἀρταξέρξην ὑποσχέσεις, ὅτι τὰ ὅστ' αὐτοῦ ἀνεκομίσθησαν κρυφίως, κατὰ παραγγελίαν του, εἰς Ἀθήνας καὶ ὅτι ἐτάφησαν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐκεῖνον οὐ αὐτὸς ἐδημιούργησε τὰ τείχη καὶ τὰ νεώρια. Ἐκεῖ λοιπὸν, δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὸν λιμένα, λέγεται ἀναπαύομενος ὁ ἀνὴρ, δυνάμει τῆς ἐθνικῆς καὶ μακραίωνος ἀμνηστίας ἣν ἀπένευμεν αὐτῷ ἢ εὐγνώμων πεποίθησις τῶν μεταγενεστέρων ἑλληνικῶν γενεῶν· ἐκεῖ ὅπου μετὰ διςχιλίων καὶ τριακοσίων ἑτῶν παρέλευσιν, ἦλθε, τῷ 1835, νὰ εὕρῃ τὴν σκιάν αὐτοῦ ναυμάχος περιβόητος ἕτερος, ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης, ὅστις, ἂν δὲν εἶχε τὴν ποικίλην μεγαλοφυΐαν τοῦ δαιμονίου Ἀθηναίου, ἐπὶ ἐξ ὅμως ἔτη περιαγαγὼν νικηφόρον τὴν σημαίαν τοῦ σταυροῦ, ἀπὸ Τενέδου μέχρι Μεθώνης, καὶ ἀπὸ Μεσολογγίου μέχρι Σάμου, δὲν ἦτο βεβαίως ἀνάξιος ν' ἀναπαυθῇ πλησίον τοῦ μεγάλου τῆς Σαλαμῖνος νικητοῦ.

Ὁ Ἀριστείδης ἀπέθανε τρία ἢ τέσσαρα ἔτη μετὰ τὸν ἐξοστρακισμόν τοῦ Θεμιστοκλέους, ἥτοι περὶ τὸ 468 ἔτος, κατ' ἄλλους ἐν Ἀθήναις, κατ' ἄλλους ἐνῷ ἐξετέλει ἐξωτερικὴν τινα εἰς τὸν Εὐξεινον πόντον ὑπηρεσίαν. Βέβαιον δὲ εἶναι ὅτι ἀπέθανε πενέστατος, μηδὲ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ταφὴν αὐτοῦ ἐξοδα καταλιπών. Ἡ εὐγνώμων πόλις ἤγειρεν αὐτῷ δημοσίᾳ δαπάνῃ μνημεῖον ἐν Φαλήρῳ, ἐπροίκισε τὰς δύο θυγατέρας του καὶ ἀπένευμε καλὸν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Λυσιμάχῳ δῶρον. Ἀλλ' ὅλοι αὐτοῦ οἱ ἀπόγονοι ὡς πένητες ἀναφέρονται, ἡ δὲ πόλις ἐπὶ ἑκατὸν πεντήκοντα περίπου ἔτη ἐφρόντιζεν ἀκόμη, εἴτε περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως, εἴτε περὶ τῆς συντηρήσεως αὐτῶν.

Μεταξὺ λοιπὸν τοῦ 471 καὶ τοῦ 468 ἔτους, ἐξέλιπον καὶ οἱ δύο τελευταῖοι τῶν ἐπὶ τῶν μηδικῶν πολέμων τεσσάρων πρωταγωνιστῶν τῆς τῶν Ἀθηνῶν πόλεως οἵτινες, ὡς εἶδομεν, ἦσαν, ὁ Μιλτιάδης, ὁ Ξανθίππος, ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστείδης. Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον φθάσει τότε εἰς τὴν εὐτυχῇ ἐκείνῃ πολιτικῇ, ἠθικῇ καὶ κοινωνικῇ ἀκμῇ, καθ' ἣν τὰ ἔθνη δὲν χηρεύουσι ποτὲ ἀνδρῶν ἐξόχων, καθ' ἣν τοὺς ἐκλείποντας τῶν δημοσίων πραγμάτων ἀθλητὰς, διαδέχονται ἄμεσως ἄλλοι νέοι· καὶ οὐ μόνον διαδέχονται ἄλλοι νέοι, ἀλλ' οἱ νέοι οὗτοι ἄνδρες εἶναι τελειότεροι τῶν προκατόχων καὶ ἐπιτηδειότεροι πρὸς τὰς νέας τῆς πολιτείας χρείας. Τοιοῦτό τι συνέβη τότε εἰς Ἀθήνας. Ἐπὶ ἀπὸ τῶν τελευταίων ἐνιαυτῶν τῆς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἐνεργείας τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Ἀριστείδου, προῆλθον εἰς μέσον οἱ κληρονόμοι τῶν προτερημάτων αὐτῶν, ἐν οἷς ἐπρώτευσον ὁ Κίμων καὶ ὁ Περικλῆς.

Ὁ Κίμων ἦτο υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, ὅστις, ἀνάγων εἰς τοὺς Αἰακίδας τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ ἐπὶ Πεισιστράτου κατακτήσαντος τὴν θρακικὴν χερσόνησον· καὶ αὐτὸς δὲ βραδύτερον ἡσφάλισε τὴν κατάκτησιν ταύτην, καθυπέταξεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὰς νήσους Λῆμον καὶ Ἰμβρον καὶ ἐπέστεψε τὸ στάδιον αὐτοῦ διὰ τοῦ περιφανοῦς ἐν Μαραθῶνι κατορθώματος. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Κίμων, συζευχθεὶς Ἰσοδίκην τὴν διζέγγονον Ἴπποκράτους, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κλεισθένους, συνεδέθη διὰ κηδεστίας μετὰ τοῦ ἔτι περιφανεστέρου οἴκου τῶν Ἀλμκαιωνιδῶν. Ὁ δὲ Περικλῆς ἦτο υἱὸς τοῦ Ξανθίππου, τοῦ ἐν Μυκάλη στρατηγήσαντος τῶν Ἀθηναίων, καὶ Ἀγαρίστης, τῆς θυγατρὸς μὲν τοῦ προειρημένου Ἴπποκράτους, ἀδελφῆς δὲ τοῦ Μεγακλείους, τοῦ πάππου τῆς Ἰσοδίκης. Ὡστε ἀμφότεροι οἱ ἄνδρες, ἀνῆκον εἰς τὰ

πρῶτα τῆς πόλεως γένη, ὄντες μάλιστα καὶ συγγενεῖς ἐκ κηδεστίας. Ἀλλὰ τοῦτο καὶ μόνον εἶχον πρὸς ἀλλήλους κοινόν. Καθὼς οἱ δύο τῆς Βοιωτίας ποταμοί, ἡ Ὠερόη καὶ ὁ Ἀσωπὸς, ἀμφοτέροι ἀπὸ τοῦ Κιθαίρωνος οὐ μακρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου πηγάζοντες, ἔπειτα τρέπονται ὁ μὲν πρὸς δυσμὰς, ἐκβάλλων εἰς τὸν κορινθιακὸν κόλπον, ὁ δὲ πρὸς ἀνατολάς, ἐκρέων εἰς τὴν Εὐβοϊκὴν θάλασσαν· οὕτω καὶ ὁ Κίμων καὶ ὁ Περικλῆς, ἀμφοτέροι ἐκ περιφανῶν γονέων ἔλκοντες τὸ γένος καὶ μέχρι τινὸς συγγενεῖς ὄντες, ἔπειτα ἐστράφησαν εἰς ὅλως ἀντίθετα στάδια, ὁ μὲν ἐν πολέμοις ἰδίως διαπρέψας, ὁ δὲ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς πολιτείας πράγματα, καὶ ὁ μὲν συντηρητικὸς ἀναδειχθεὶς, ὁ δὲ νεωτεριστικώτατος.

Ὁ Κίμων ἐστερήθη μεράκιον ἔτι ὦν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ἔχων δὲ φύσιν ὀξεῖαν, καὶ ὄνομα μέγα, καὶ εὐπορίαν ἱκανήν, παρεδόθη κατὰ τὰ δέκα ἔτη τῆς πρώτης αὐτοῦ νεότητος, τὰ διελθόντα μεταξὺ τῆς ἐν Μαραθῶνι καὶ τῆς ἐν Σαλαμῖνι μάχης, εἰς πλείστην ὄσσην ἀκολασίαν καὶ κατηγορεῖτο τότε ὡς ἄτακτος, καὶ πολυπότης, καὶ φιλογύναικος, καὶ θαυμαστός μὲν ἵππευς, ἀθλητὴς δὲ ἄριστος, ἀλλ' οὔτε μουσικὴν, οὔτε ῥητορικὴν, οὔτε ἄλλο τι ἐλευθέριον μάθημα ἐκδιδαχθεὶς. Ἐντὸς ὅμως τῆς ψυχῆς ταύτης ἔκοιμῶντο τρία προτερήματα, τόλμη, νοῦς, φιλοτιμία, τὰ ὅποια δὲν ἐζήτουν εἰμὴ ἰσχυράν τινα ἀφορμὴν ἵνα ἐξεγερθῶσι καὶ ἐξευγενίσωσι τὸν ἄσκοπον καὶ ἀγενῆ ἐκείνον βίον. Ὅθεν ἅμα ἐπελθόντων τῶν κινδύνων τοῦ 480 ἔτους, ὁ Κίμων κατῆλθεν ἐκ τῶν πρώτων ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἠγωνίσθη περιφανῶς ἐν Σαλαμῖνι· χειραγωγούμενος δὲ ἤδη ὑπὸ τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ Ἀριστείδου, ὅστις ἐνόησε τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ νέου, προήχθη τάχιστα εἰς τὰ ὕψατα τῶν ἀξιωματῶν καὶ μετ' οὐ πολὺ διεδέχθη τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς τὸ δυσχερὲς ἔργον τῆς στρατηγίας τοῦ συμμαχικοῦ στόλου. Ἀλλ' ἡ φύσις τροπολογεῖται μὲν πολλακίς, ὁλοσχερῶς ὅμως δὲν μεταβάλλεται σχεδὸν ποτέ. Ὁ Κίμων καὶ ἀφοῦ ἐνίκησε τὰς λαμπροτάτας αὐτοῦ νίκας, καὶ ἀφοῦ ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τῆς ποιήσεως ἀνὴρ θεῖος καὶ τῶν Πανελλήνων ὁ ἄριστος, διέσωζεν ἔτι τὰς ὁρμὰς τῆς νεότητος, καὶ πολλάκις ἐλησμόνει τὴν δόξαν αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας τῆς καλλονῆς καὶ τῆς χάριτος· τὸ δὲ μέγα αὐτοῦ ἀνάστημα, καὶ τὸ εὐεϊδὲς πρόσωπον, καὶ ἡ οὐλὴ καὶ πυκνὴ κόμη ἣτις ἐστόλιζε τὴν δαφνηφόρον ἐκείνην κεφαλὴν, ἦσαν προτερήματα εἰς τὰ ὅποια δυσκόλως ἠδύναντο νὰ ἀνθέξωσι καὶ αὐταὶ αἱ μεγαλοφρονέστεραι τῆς Ἑλλάδος κόραι. Δὲν ἠξέυρομεν μέχρι τίνος ἀληθεύει τὸ παρὰ

τοῦ Πλουτάρχου λεγόμενον, ὅτι προοιμίασεν ἀγαπήσας τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν Ἑλπινίκην, τὴν μετέπειτα κομψὴν φίλην τοῦ περιωνύμου Πολυγνώτου, ὅστις, ζωγραφήσας ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τὰς Τρωάδας, ἐποίησε τὸ τῆς Λαοδίκης πρόσωπον ἐν εἰκόνι τῆς Ἑλπινίκης. Ἄλλ' ὁ σύγχρονος τοῦ Κίμωνος ποιητῆς Μελάνθιος διέσωσεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὰ ὀνόματα δύο ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ἐρωμένων, τῆς Σαλαμινίας Ἀστερίας καὶ ἄλλης τινὸς νέας, Μνήστρας καλουμένης· πρὸς δὲ τὴν νόμιμον σύζυγον Ἰσοδίκην τοσοῦτον ἐμπαθῶς διετέθη ὁ Κίμων, καὶ ἀποθανούσης αὐτῆς τοσοῦτον ἐδυσφόρησεν ὥστε ποιητῆς ἕτερος, ὁ Ἀρχέλαος, ὡς εἰκάζεται, ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἐλεγείας ἐπὶ παρηγορίᾳ τοῦ πένθους. Ἡγάπα δὲ καὶ τὰ δεῖπνα τὰ πολυτελεῖ καὶ ὑψοφαίνετο, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πότου καὶ τῶν ᾠμάτων, νὰ διηγῇται τὰς ποικίλας περιστάσεις τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ πολεμικοῦ σταδίου, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἴων, ὁ Χίος ποιητῆς, ὅστις ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας καὶ ἀξιωθεὶς τῆς φιλίας τοῦ μεγάλου ἀνδρός, ἠτύχησε πολλάκις νὰ συνδειπνήσῃ μετ' αὐτοῦ. Καὶ ἐνῷ δι' ἅπαντος τοῦ βίου διετέλεσεν ἀδέκαστος καὶ ἀδωροδόκητος, ἦτο ἀφειδῆς περὶ τὰς ἀμοιβὰς τῶν συναγωνιστῶν καὶ σχεδὸν ἄσπτος περὶ τὴν διαχείρισιν τῆς ἰδίας περιουσίας, ἣν, ὑπεραυξήσας διὰ τῶν νομίμων λαφύρων, κατέστησεν, ἐν τῇ ὄντως ἡγεμονικῇ αὐτοῦ μεγαλοφροσύνῃ, κοινὴν οὕτως εἰπεῖν ἁπάντων τῶν πολιτῶν κτῆσιν. Διότι διέταξε νὰ ἀφαιρεθῶσιν οἱ φραγμοὶ τῶν ἁγρῶν του, ἵνα πάντες ὠφελῶνται ἐλευθέρως ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν καὶ κατ' οἶκον παρήγγειλε νὰ παρασκευάζεται καθ' ἐκάστην δεῖπνον λιτὸν μὲν, ἀρκοῦν ὅμως εἰς τοὺς πολλοὺς, ἵνα ὁ βουλόμενος τῶν πενήτων εἰσέρχεται καὶ ἔχῃ πρόχειρον τὴν διατροφὴν. Ἐξερχόμενος δὲ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, παρηκολουθεῖτο ὑπὸ δούλων νεανίσκων πολλῶν, οἵτινες, φέροντες ἱμάτια καλὰ καὶ ἀργύρια ἄφθονα, διένεμον αὐτὰ εἰς τοὺς ἐνδεῶς ἡμφιεσμένους γέροντας ὅσους συνέπιπτε νὰ ἀπαντήσωσι καθ' ὁδόν. Καὶ ἐν γένει ὁ υἱὸς τοῦ Μιλιτιάδου, ὁ ἀπόγονος τῶν Αἰακιδῶν, ὡμοίαζεν εἰς πολλὰ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ εὐεργετικούς, τοὺς φιλέρωτας καὶ ἀρειμανίους ἐκείνους· Γάλλους μεγιστᾶνας τῆς παρελθούσης καὶ τῆς προπαραελθούσης ἑκατονταετηρίδος, οἵτινες ἡγείροντο ἀπὸ πολυτελῶν συμποσίων ἵνα ῥιφθῶσι φαιδροὶ εἰς φοβεροὺς πολεμικοὺς κινδύνους· καὶ ἐπανήρχοντο ἀπὸ φονικῶν μαχῶν, ἵνα παραδοθῶσιν οὐδὲν ἥττον φαιδροὶ εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ τρυφηλοτάτου τῶν βίων. Πρὸς δὲ τοὺς προηγηθέντας μεγάλους τῶν Ἀθηναίων ἀνδρας ἀντιπαραβαλλόμενος, φαίνεται μετέχων τῆς φύσεως τοῦ Μιλιτιά-

δου καὶ τοῦ Ξανθίππου μάλλον ἢ τῆς τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Ἀριστείδου· ἀλλ' ἦτο φιλονομώτερος μὲν τοῦ πατρός, στρατηγικώτερος δὲ τοῦ ἐν Μυκάλῃ νικητοῦ.

Ὁ Περικλῆς ἤρχισε τὸ στάδιον αὐτοῦ πολὺ μετὰ τὸν Κίμωνα, περὶ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἐξωρίσθη μὲν ὁ Θεμιστοκλῆς, ἀπεβίωσε δὲ ὁ Ἀριστείδης· καὶ διετέλεσε πράττων τὰ δημόσια, ἐπὶ μακρότατον, περὶ τὰ 40 ἔτη, ἀπὸ τοῦ 467 περίπου μέχρι τοῦ 428 π. Χ. Ἐπλάσθη δὲ ὑπὸ τῆς φύσεως παντελῶς ἄλλοιός τοῦ μεγάλου αὐτοῦ συναγωνιστοῦ· μέτριος τὰ πάθη, σοβαρὸς τὸ φρόνημα, εὐλαβὴς περὶ τοὺς λόγους, φειδωλὸς περὶ τὰ ἴδια χρήματα, καὶ γενναῖος μὲν ἀλλὰ ἥκιστα φιλοπόλεμος. Οἱ κωμικοὶ ποιηταὶ οἵτινες μετήρχοντο τότε εἰς τὰς Ἀθήνας μέχρι τινὸς τὸ ἔργον τῆς σημερινῆς δημοσιογραφίας, φέγοντες μὲν τὰ ψόγου ἄξια, πολλάκις ὅμως καθαπτόμενοι ἀδίκως καὶ τῶν καλῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἐσυκοφάντησαν τὸν Περικλέα, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ ὡς ἀσελγῇ περὶ τοὺς ἔρωτας. Βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι διετέλεσε σωφρονέστατος, καὶ ὅτι δὲν ἠγάπησε περιπαθῶς εἰμὴ τὴν ἐκ Μιλήτου Ἀσπασίαν, τὴν πολυθρύλητον διὰ τε τὸ κάλλος καὶ τὰς περὶ τοὺς λόγους χαρίτας, μεθ' ἧς καὶ συνέζησεν ἀφοῦ διεζεύχθη, ἐξ ἀμοιβαίας συναινέσεως, ἀπὸ τῆς νομίμου γυναικός. Ἀπέφευγε δὲ τὰ συμπόσια, καὶ τὰς φιλοφροσύνας, καὶ πᾶσαν πρὸς πάντα οἰκειότητα, ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε λέγεται πρὸς μηδένα τῶν φίλων ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν. Ἀπαξ δὲ μόνον, τελούντος τοὺς γάμους αὐτοῦ τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ Εὐρυπτολέμου, τοῦ πατρός τῆς Ἰσοδίκης, προσῆλθε μὲν ὁ Περικλῆς, καὶ παρέμεινε μέχρι τῶν σπονδῶν, ἀλλὰ τότε εὐθὺς ἐξανέστη καὶ ἀπῆλθε. Δεινότατος ἀναδειχθεὶς τῶν καθ' αὐτὸν ῥητόρων, διὰ τε τὴν εὐροίαν τοῦ λόγου καὶ τῶν διανοημάτων τὴν ἐμβρίθειαν, σπανίως ἠγόρευεν ἐπ' ἐκκλησίας τοῦ δήμου, καὶ μόνον εἰς τὰς κυριωτάτας περιστάσεις, ἔπραττε δὲ συνήθως διὰ τῶν φίλων καὶ ὁπαδῶν. Χρημάτων ἀδωρότατος διατελέσας ἀείποτε, διεχειρίζετο μετ' αὐστηροτάτης οἰκονομίας τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, διὰ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ Εὐαγγέλου, πωλῶν ὅλους τοὺς καρπούς τῶν κτημάτων του καὶ προμηθευόμενος ἐκ τῆς ἀγορᾶς πᾶν ὅ,τι ἦτο ἀναγκαῖον πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκίας του. Τοιοῦτος δὲ ὢν φύσει ὁ ἀνὴρ, ἐγκρατὴς, φειδωλός, περιεσκεμμένος, καὶ περὶ τὰς σχέσεις αὐτοῦ ψυχρὸς καὶ ἀγέρωχος, ἔλαβεν ἐκ πρώτης νεότητος τὴν τελειοτάτην ἀνατροφὴν ἣν ἠδύνατό τις κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου νὰ λάβῃ ἐν Ἀθήναις. Ἐδιδάχθη τὰ μουσικὰ

καὶ ἐπιστημονικὰ καὶ ῥητορικὰ μαθήματα, παρὰ τοῖς μάλιστα ὀνομαστοῖς τῶν τότε διδασκάλων, παρὰ τῷ Πυθοκλείδῃ καὶ τῷ Δάμῳ. Ὑπῆρξε φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ περιφήμου Κλαζομενίου φιλοσόφου Ἀναξαγόρου, ὃν οἱ τότε ἄνθρωποι Νοῦν προσηγόρευον, διὰ τε τὴν σύνεσιν καὶ τὴν περὶ τὴν φυσιολογίαν ἐμπειρίαν, καὶ διότι ὑπερτάτην τοῦ κόσμου τούτου δύναμιν καὶ ἀρχὴν ἐπρέσβευεν οὖσαν ὅχι τὴν τύχην, οὐδὲ τὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ τὸν ἄκρατον καὶ καθαρὸν νοῦν. Διὰ τῆς πρὸς τὸν Ἀναξαγόραν προσομιλίας ἀπηλλάγη ὁ Περικλῆς οὐκ ὀλίγων προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν, αἵτινες ἐπεκράτουν παρὰ τοῖς πολλοῖς τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ, πρὸς οὓς καὶ διὰ τοῦτο ἤδη, δὲν ἡδύνατο νὰ ἔχῃ συνεχῇ οἰκειότητα ὥστε ἐπανερχόμενος ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, διῆγε τὸν κατ' ἰδίαν βίον ἐν μέσῳ εὐαρίθμων τινῶν διακεκριμένων φίλων, τοῦ Πρωταγόρου, τοῦ Ζήνωνος καὶ τῶν προαναφερθέντων διδασκάλων, ὧν ἀπάντων προήδρευεν ἢ ἐπαφρόδιτος καὶ μεμουσωμένη Ἀσπασία. Καὶ ἐν γένει ὁ Περικλῆς, λόγῳ παιδείας, χαρακτῆρος καὶ βίου ἐνθυμίζει εἰς πολλὰ τοὺς πολιτικούς ἐκείνους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγγλίας ἄνδρας, οἵτινες μεταβαίνουνσιν ἀπὸ τῶν περὶ τῶν δημοσίων πραγμάτων μεριμνῶν εἰς τὰς νηφαλίους ἡδονὰς τῆς θεωρητικῆς μελέτης, καὶ ἀπὸ τῆς μελέτης ταύτης ἀντλοῦσι νέας δυνάμεις πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν πρακτικωτέρων βουλευμάτων. Πρὸς δὲ τοὺς προηγηθέντας τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως πρωταγωνιστὰς ἀντιπραβαλλόμενος, φαίνεται μετέχων τῆς φύσεως οὐχὶ τοῦ Μιλτιάδου ἢ τοῦ Ξανθίππου, ἀλλὰ μᾶλλον τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους, ὧν ὅμως ἀσυγκρίτως μεγαλοφύεστερος τοῦ πρώτου, καὶ ἀσυγκρίτως χρηστότερος τοῦ δευτέρου.

Ἐκ πρώτης λοιπὸν ὕψεως ἤθελεν ὑποθέσει τις, ὅτι ὁ Κίμων ἦτο ἀνὴρ δημαγωγικός, ὁ δὲ Περικλῆς συντηρητικός μᾶλλον καὶ ἀριστοκρατικός. Καὶ ὅμως ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα. Ὁ Πλούταρχος, ὁμιλῶν περὶ τῆς ἐξωτερικῆς τοῦ Περικλέους μορφῆς, λέγει, ὅτι κατὰ μὲν τὰ ἄλλα τὸ σῶμα αὐτοῦ ἦτο ἄμεμπτον, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ ἦτο προμήκης καὶ ἀσύμμετρος· διὰ δὲ τοῦτο οἱ τεχνῖται ἐφρόντιζον σχεδὸν πάντοτε νὰ παριστῶσιν αὐτὸν φέροντα περικεφαλαίαν, ἵνα καλύπτωσι τὸ ἀληθές τοῦ κρανίου σχῆμα. Ἡ εἰκὼν αὕτη παρέχει ἡμῖν ἔννοιάν τινα τῆς ὅλης τοῦ Περικλέους πολιτείας. Ἡ ἐμβρίθεια καὶ ἡ περίσκεψις τοῦ ἀνδρὸς, ἐκάλυπτον, ὡς ἡ περικεφαλαία ἐκείνη, τὰ ἀληθῆ τῆς διανοίας αὐτοῦ βουλευμάτων, τὰ ὅποια κατ' ὀλίγον ὀλίγον ἀναπτυσσόμενα καὶ ἐφαρμοζόμενα, ἐμελλον ἐπὶ τέλους νὰ προσελκύσωσιν εἰς αὐτὸν ἐξ ἀνάγκης τὴν

εὖνοιαν τοῦ δήμου, πολὺ μᾶλλον ἢ ἅπασα ἡ θορυβώδης ἐλευθεριότης τοῦ Κίμωνος. Τῷοντι, διὰ τοῦ ψηφίσματος τοῦ ὁποῖου εἰσηγητῆς ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστείδης, ἅπαντες οἱ πολῖται τῶν Ἀθηνῶν ἔλαβον μὲν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι εἰς ὅλα τὰ ἀξιώματα, ἀλλ' εἶναι πρόδηλον, ὅτι οἱ πενέστεροι, ἀπησχολημένοι ὄντες εἰς τὰ ἴδια ἔργα ἵνα ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν συντήρησιν αὐτῶν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐνασκήσωσι τὸ ἐπιτραπὲν αὐτοῖς δικαίωμα. Αὕτῃ ἡ κλήρωσις τῶν ἀρχῶν ἣτις φαίνεται εἰσαχθεῖσα περὶ τοὺς χρόνους τούτους (σελ. 286 καὶ ἐπ.) δὲν ὠφέλησε πολὺ τοὺς πένητας· διότι πλεῖστοι ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐκληροῦντο, καθὼ ἀπόντες εἰς ναυτικὰς καὶ ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις· καὶ διότι τὰ κυριώτατα τῆς πολιτείας ἀξιώματα, ἰδίως τὸ στρατηγικόν, ἐδίδοντο καὶ ἤδη, ὡς ἄλλοτε, διὰ χειροτονίας εἰς τοὺς ἰκανωτέρους, οἳοι δὲν ἦσαν φυσικῶ τῷ λόγῳ συνήθως οἱ ἀπορώτεροι. Οὐδὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου καὶ εἰς τὰ δικαστήρια τῶν ἡλιαστῶν παρευρίσκοντο οὗτοι τακτικῶς· καὶ οὐ μόνον οἱ ἀπόντες ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ παρόντες, καθὼ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐγκαταλείπωσιν ἐπὶ τούτῳ τὰς βιοποριστικὰς αὐτῶν ἐργασίας. Ὡστε καὶ εἰς τὰ συνέδρια ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο κτῆμα ἀναπαλλοτριώτων τῶν πολλῶν, ἐξηκολοῦθουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπικρατοῦντες οἱ ὀλίγοι. Ὁ Περικλῆς δὲν ἐθεώρει καλῶς ἔχουσιν τὴν τοιαύτην τῶν πραγμάτων κατάστασιν. Ὁ Περικλῆς ἐπρέσβευεν ὅτι ἡ πόλις τότε μάλιστα θέλει φθάσει εἰς τὸ ἑπακρον τῆς ἠθικῆς, διανοητικῆς καὶ ὑλικῆς αὐτῆς δυνάμεως, ὅτε ἅπαντες αὐτῆς οἱ πολῖται, πλούσιοι καὶ πένητες, κύριον μέλημα καὶ ἐνασχόλημα θέλουσιν ἔχει τὴν τῶν δημοσίων πραγμάτων διεξαγωγὴν· καὶ ἐπεχείρησε λοιπὸν, διὰ μεγαλοπρεπῶν καὶ πολυτελῶν δημοσίων ἔργων καὶ διὰ τακτικῶν ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου μισθοδοσιῶν, νὰ παράσχη εἰς τοὺς πένητας πόρους τοσούτους ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἐξασκῶσιν ἀδιαλείπτως τὰ δικαίωματα αὐτῶν. Ὁ Κίμων εἶχεν ἄλλην γνώμην. Ὁ Κίμων ἐπρέσβευεν ὅτι ἡ πολιτεία, ἐπιτρέψασα εἰς ἅπαντας τοὺς πολῖτας ἴσα δικαίωματα, ἐφθασεν εἰς τὸ ἔσχατον ὄριον τῶν ὅσα ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὑπὲρ αὐτῶν· ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω, καὶ ὅτι ἔργον ἤδη ἐκάστου πολίτου ἦτο νὰ εὐπορήσῃ διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἰκανότητος αὐτοῦ, διὰ νὰ δύνανται νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν νομίμων δικαιωμάτων του. Ἐντεῦθεν δὲ προέκυψε σφοδρὰ μετὰξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν ἔρις, καθ' ἣν ἀναγκαίως τὸ πλῆθος συνετάχθη μετὰ τοῦ Περικλέους μᾶλλον ἢ μετὰ τοῦ Κίμωνος. Τίς ἐν τούτοις ἐκ τῶν δύο ἐβουλεύετο συνετώτερον καὶ ὀρθότερον;

Ὅσον μέγα καὶ ἂν ἦναι τὸ ὄνομα τοῦ Περικλέους, ὅσον στενῶς καὶ ἂν συνδέηται μετὰ τῆς ἀκμῆς τῶν Ἀθηνῶν, τὸ καθ' ἡμᾶς δὲν διστάζομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Κίμων ἦτο προνοητικώτερος αὐτοῦ. Τοῦ δημοσίου ταμείου ἔργον δὲν εἶναι ποτὲ νὰ τρέφῃ τοὺς πολίτας· ὅσακις δὲ καθ' ἓνα ἢ κατ' ἄλλον τρόπον τὰ κοινὰ χρήματα ἐδαπανήθησαν ἐπὶ τοιούτῳ σκοπῷ, τὸ πολίτευμα τοῦτο ὑπέθρεψε τὴν ἀργίαν καὶ τὴν πενίαν, κατέστρεψεν ἀπάσας τὰς ἀρετὰς ὅσας παράγει ἡ φιλοπονία καὶ ἡ συνειδήσις ὅτι ἡ τύχη ἐκάστου ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐνεργείας, καὶ παρέδωκεν ἐπὶ τέλους τὸ κράτος εἰς τὴν διάκρισιν δημαγωγῶν ἢ τυράννων. Δὲν λέγομεν ὅτι ὁ Περικλῆς προεκάλεσε τὴν ἐπιψήφισιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν, τῶν δικαστικῶν, τῶν στρατιωτικῶν μισθῶν καὶ ἄλλων χορηγιῶν, οἰστροηλατούμενος ὑπὸ τοῦ ἀγενοῦς τῆς δημαγωγίας πάθους· ἅπαγε! Ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ ἐξεταζόμενον τὸ πολιτικὸν τοῦ Περικλέους σύστημα, εἶχεν ἐξεναντίας γενναῖόν τι καὶ μεγαλόφρον, διότι ἡ προαίρεσις αὐτοῦ ἦτο νὰ ἐνισχύσῃ ὅσον ἔνεστι τὴν πόλιν διὰ τῆς περὶ αὐτὴν συμπυκνώσεως ὅλων αὐτῆς τῶν δυνάμεων· καὶ ἂν ὁ Περικλῆς ἐπέδιῳκε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου διὰ τῆς ὅσον ἔνεστι μεγαλητέρας ἀναπτύξεως τῆς ὕλικῆς εὐπορίας καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς προκοπῆς, τὸ βούλευμα αὐτοῦ ἦθελεν εἶναι σωτήριο. Δὲν ἀπέβη δὲ ὀλέθριον εἰμὴ διότι ὁ Περικλῆς ἐνόμισεν ὅτι δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἀπὸ τῆς ἐργασίας ἐνὸς ἐκάστου προκύπτουσαν εὐπορίαν καὶ χρηστότητα, διὰ τῶν ἀπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου χορηγιῶν. Τοῦτο ἐφθειρε τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Βεβαίως ἐνόσφ ὁ Περικλῆς διεῖπε τὰ πράγματα, ἡ πόλις ἐφθασεν εἰς τὸ ἔπακρον τῆς δόξης αὐτῆς καὶ τῆς ἰσχύος. Ἀλλὰ τὰ πλημμελῆ ἀποτελέσματα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ εἰσαχθέντος νέου πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ ἀνεφάνησαν ἅμα μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, διότι ἔκτοτε ἡ τύχη τῆς πόλεως περιῆλθεν εἰς χεῖρας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀβούλους καὶ κακοήθεις. Καὶ ζῶντος δὲ αὐτοῦ ἔτι, ἤρχισε νὰ ὑποφαίνηται ἡ ἠθικὴ ἀλλοίωσις ἣν ἐπαθεν ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος. Διότι τί λέγει περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου; ἐν τῷ θαυμαστῷ ἐγκωμίῳ ὃ ἐπλεξεν εἰς αὐτὸν ὁ Θουκυδίδης; «Κατεῖχε, λέγει, τὸ πλῆθος ἐλευθέρως, καὶ οὐκ ἤγετο μᾶλλον ὑπ' αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς ἤγε... Ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν, δημοκρατία, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχή.» Ἐν ἄλλαις λέξεσι, τὸ πολίτευμα, ἀντὶ νὰ ἦναι δημοκρατικόν, ἀπέβη μοναρχικόν, ὃ δὲ δῆμος, ἀντὶ νὰ χειραγωγῇ τὸν προϊστάμενον ἄνδρα, ὅπως ἐπραττεν ὡς πρὸς τὸν

Μιλτιάδην, ὡς πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα, ἐχειραγωγεῖτο ὑπ' αὐτοῦ. Καλὸν τοῦτο, ἐνόσφ ὁ προϊστάμενος εἶναι Περικλῆς· ἀλλ' ὅταν προκύψωσιν εἰς μέσον οἱ Κλέωνες, οἱ Ὑπέρβολοι, οἱ Θηραμέναι, οἱ Κριτίαι; Τούτου ἔνεκα εἶπομεν ἄλλοτε ὅτι ἡ πολιτεία τότε μάλιστα ἀκμάζει ἠθικῶς καὶ πολιτικῶς ὅτε δὲν ἄγεται καὶ φέρεται τυφλῶς ὑπὸ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς, ἀλλ' ἐπιβλέπουσα καὶ κρίνουσα τὴν διαγωγὴν αὐτῶν, εἶναι πάντοτε ἐτοιμὴ νὰ ἀναστείλῃ πᾶσαν παρεκτροπὴν. Ἐν τοιαύτῃ δὲ ἀκμῇ ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὰ πρῶτα πεντήκοντα ἔτη τῆς πέμπτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἴσως ἤθελον ἐξακολουθήσει ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον σωφρονοῦντες, ἂν εἰσηκούετο ἡ φωνὴ τοῦ Κίμωνος, ἂν δὲν ἐπῆρχοντο οἱ νεωτερισμοὶ τοῦ Περικλέους. Ἀλλὰ τοὺς μὲν νεωτερισμοὺς τούτους ἡσπάζετο προθυμότατα τὸ πλῆθος, ὁ δὲ Κίμων, στρατηγῶν ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, ἔμενεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρὰν τῆς πόλεως, ὥστε ὁ Περικλῆς ἠδυνήθη, ἄνευ σπουδαίων κωλυμάτων, νὰ ἐκτελέσῃ τὰ βουλευμάτων αὐτοῦ. Πρὶν ὅμως ἐκθέσωμεν ἐν κεφαλαίῳ τὰς ἐντεῦθεν ἐπιγενομένας ἐν Ἀθήναις μεταβολὰς, θέλομεν διαγράψαι τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῶν κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἱστορίαν, τῆς ὁποίας πρωταγωνιστὴς ὑπῆρξεν ὁ Κίμων, ἀπαραλλάκτως καθὼς τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων πρωταγωνιστὴς ἀνεδείχθη ὁ Περικλῆς.

Εἶδομεν ἄνωτέρω (σελ. 486) πῶς ἐν ἔτει 477 πρὸ Χριστοῦ ἡ ἡγεμονία τοῦ συμμαχικοῦ τῶν Ἑλλήνων στόλου μετεβίβάσθη ἀπὸ τῆς Σπάρτης εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ πῶς ἡ Σπάρτη καὶ ἐν γένει οἱ Πελοποννήσιοι παρητήθησαν ἐντελῶς τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ κατὰ Περσῶν πολέμου. Ἡ ἐποχὴ αὕτη εἶναι κρισιμωτάτη ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Μέχρι τῶν μηδικῶν, τὸ ἔθνος ἦτο διηρημένον εἰς πολυαρίθμους αὐτοτελεῖς πολιτείας, μὴ συνδεομένας διὰ κοινοῦ τινος πολιτικοῦ δεσμοῦ. Ἡ Σπάρτη ἀναφαίνεται μὲν στρατηγοῦσα τῶν πλείστων Πελοποννησίων, ἀλλ' ἡ πρώτη πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς στρατηγίας ταύτης δὲν γίνεται εἰμὴ περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος (σελ. 292—294), καὶ πρὸς τούτοις ἡ στρατηγία αὕτη ἀποδείκνυται χαλαρωτάτη. Ἐπὶ τῶν μηδικῶν τελευταίων οἱ Ἕλληνες ἅπαντες, ἢ μᾶλλον αἱ ἑλληνικαὶ πολιτεαὶ αἱ ἀναλαβοῦσαι τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, τάσσονται ὑπὸ τὴν κοινὴν τῆς Σπάρτης στρατηγίαν. Ἀλλ' ἡ ἔνωσις αὕτη δὲν διαρκεῖ εἰμὴ τρία ἔτη, ἀπὸ τοῦ 480 μέχρι τοῦ 477. Τότε ὁ κοινὸς οὗτος δεσμὸς διαλύεται· τότε ὅμως τὸ ἔθνος δὲν ἐπανερχεται πλεόν

εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, καθ' ἣν διετέλει μεμερισμένον εἰς πλείστας ὅσας ἐντελῶς ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτους πολιτείας. Τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος διχοτομεῖται ἤδη εἰς δύο μεγάλα τμήματα, ὧν τοῦ ἐνὸς προΐσταται ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ἐρειδομένη κυρίως ἐπὶ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως, τοῦ δὲ ἐτέρου προΐσταται ἡ Σπάρτη, ἐρειδομένη κυρίως ἐπὶ τῆς πεζικῆς δυνάμεως. Ἐκ τῶν δύο τούτων τμημάτων ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἐπὶ 30 περίπου ἔτη, δὲν ἀναφαίνεται ἐνεργοῦν, προαγόμενον καὶ ἀκμάζον εἰμὴ τὸ ἐν ἐκείνῳ τοῦ ὁποίου προΐσταται ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Σπάρτη ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ἢ ἀπρακτεῖ ἢ τὸ πολὺ προσπαθεῖ νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔμμεσά τινα κωλύματα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἰσχύουσι νὰ ἀναχαιτίσωσι τὴν θριαμβευτικὴν τῆς πόλεως ταύτης πορείαν. Αἱ χεῖρες τῆς Σπάρτης εἶναι δεδεμέναι, οὕτως εἰπεῖν, κατ' ἀρχὰς ἕνεκα τῶν προδοτικῶν βουλευμάτων τοῦ Παυσανίου, καὶ ἔπειτα ἕνεκα μεγάλης τινὸς στάσεως τῶν εἰλώτων· οὐδ' ἤρχισεν ἡ πρωτεύουσα τῆς Πελοποννήσου νὰ ἐνεργῇ ἐντόνως εἰμὴ ἀφοῦ ἀπηλλάγη τῶν ἐσωτερικῶν τούτων περισπασμῶν. Τότε ὠφεληθεῖσα ἐκ τῆς ἀντιζηλίας ἣν παρήγαγεν εἰς πολλὰς πόλεις ἡ μεγάλη τῶν Ἀθηνῶν ἐπίδοσις, ἐκ τῆς ἰσχύος ἣν πάντοτε εἶχεν ὡς προστάτις τῶν ἀριστοκρατικῶν μερίδων, τῶν ἀπανταχοῦ ἀντιφερομένων κατὰ τῶν δημοκρατικῶν, ὧν τὴν προστασίαν ἀνέλαβεν ἡ τῶν Ἀθηνῶν πόλις, παρεσκεύασε τὰ ποικίλα στοιχεῖα ῥήξεως φοβεράς, ἥτις γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, προσέλαβεν ἤδη καὶ τὸ πρόσχημα τῆς ἀντιθέσεως δύο φύλων, τοῦ Δωρικοῦ καὶ τοῦ Ἰωνικοῦ. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα συνέβησαν βραδύτερον. Κατὰ τοὺς χρόνους εἰς οὓς εὐρισκόμεθα, ἡ Σπάρτη, ὡς προείπομεν, εἶναι ὅλως σχεδὸν ἀφανής, πρωτεύουσι δ' ἐν τῷ ἐλληνικῷ κόσμῳ αἱ Ἀθῆναι, ἐπιτυχοῦσαι τότε πρὸ πάντων διὰ τῆς μεγάλης καὶ ἰσχυρᾶς αὐτῶν ἡγεμονίας τὴν πολιτικὴν ἐκείνην, καὶ στρατιωτικὴν, καὶ διανοητικὴν, καὶ τεχνικὴν ἀκμὴν, δι' ἣν κυρίως ἐτιμήθη καὶ ἐκλείσθη τὸ ἐλληνικὸν ὄνομα.

Δὲν γνωρίζομεν κατὰ δυστυχίαν ἀκριβῶς πῶς ὠργανώθη κατὰ πρῶτον ἡ συμμαχία τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου· ἂν ἐξ ἀρχῆς ὅλαι αἱ πόλεις ἐδίδον καὶ χρήματα καὶ πλοῖα· τίς ἐγένετο τότε χρῆσις τοῦ κατ' ἔτος εἰσπραττομένου φόρου, οὐδὲ τίνες ἦσαν αἱ συζητήσεις, αἱ ἀποφάσεις καὶ αἱ ἐνέργειαι τῶν ἐν Δῆλῳ συνερχομένων ἀντιπροσώπων τῶν πόλεων. Ἡξέυρομεν μόνον ἐν γένει ὅτι ὁ ἐτήσιος φόρος, ὅστις τῷ 477 ἔτει ὠρίσθη εἰς 460 τάλαντα, συνεποσώθη βραδύτερον, μικρὸν

πρὸ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, εἰς τάλαντα 600, ὅτι ἐπὶ τινὰ ἔτη ἅπαντα τὰ μέλη τῆς συμμαχίας διετήρησαν τὴν αὐτονομίαν αὐτῶν, ὅτι ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ τὰ μὲν πράγματα τῆς συμμαχίας διεξήγοντο ὑπὸ τῆς ἐν Δήλῳ συνερχομένης κοινῆς συνόδου, ἡ δὲ πόλις τῶν Ἀθηνῶν εἶχεν ἀπλῶς τὴν προεδρείαν, τὴν στρατηγίαν τῆς συμμαχίας, ὅτι ὅμως κατὰ μικρὸν ἡ προεδρεία αὕτη, ἡ στρατηγία, μετεβλήθη εἰς δεσποτείαν ἢ κυριαρχίαν, αἱ πλείσται τῶν συμμαχίδων πόλεων ἀπέβαλον τὴν αὐτονομίαν, ἡ κοινὴ σύνοδος ἔπαυσε τοῦ νὰ συνέρχηται, τὸ ταμεῖον ἀπὸ τῆς Δήλου μετεφέρθη εἰς Ἀθήνας, ἡ δὲ πόλις αὕτη ἀπέβη ἀπόλυτος δέσποινα τῶν πλείστων ἐκ τῶν πόλεων ἐκείνων, ὧν κατ' ἀρχὰς ἀπλῶς προΐστατο. Ἡ μεταβολὴ αὕτη ἦτο φυσικώτατον νὰ ἐπέλθῃ. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου περὶ τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς ἐκάστην πόλιν ὑποχρεώσεων, ἔπρεπε νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τινὰ, καὶ ἐπετράπη εὐλόγως εἰς τοὺς προεδρεύοντας καὶ στρατηγοῦντας Ἀθηναίους. Οἱ Ἀθηναῖοι λοιπὸν ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἀνέλαβον τὴν εἰσπραξιν τοῦ φόρου ἐκάστης πόλεως, ἀναθέντες τὸ ἔργον τοῦτο εἰς ὑπαλλήλους, ὀνομασθέντας ἑλληνοταμίας, καὶ προσέτι ἐφρόντιζον ὥστε ἐκάστη πόλις νὰ παρέχῃ τακτικῶς τὴν ἐπιβάλλουσαν αὐτῇ μερίδα πλοίων καὶ ἀνδρῶν. Ἐπειδὴ δὲ πιθάνωτατα οὔτε τὰ χρήματα, οὔτε τὰ πλοῖα καὶ οἱ ἄνδρες ἐγκαίρως παρείχοντο, οἱ Ἀθηναῖοι ἠναγκάζοντο νὰ ἐκδιάζωσι τὴν παροχὴν· πρώτη αὕτη ἀφορμὴ ἐπεμβάσεως εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῶν καθυστερουσῶν πόλεων πράγματα. Μετ' ὀλίγον πολλαὶ πόλεις, διὰ τὸ ἐπίπονον καὶ βαρὺ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν νὰ μὴ δίδωσι πλοῖα καὶ πληρώματα, ἀλλ' ἂντ' αὐτῶν νὰ καταβάλλωσιν ἀνάλογον χρηματικὸν ποσόν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχθησαν προθύμως τὴν ἀνταλλαγὴν καὶ ἀνεπλήρωσαν δι' ἰδίων πλοίων καὶ πληρωμάτων τὰ ἐλλείποντα· ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἠῤῥῆσεν ἔτι μᾶλλον ἡ ὑλικὴ καὶ ἡθικὴ αὐτῶν ἐν τῇ συμμαχίᾳ ὑπεροχὴ, ἰδίως δὲ αἱ πόλεις αἱ μὴ παρέχουσai εἰμὴ χρήματα δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ ἔχωσιν ἴσα δίκαια καὶ ἴσην ψῆφον πρὸς αὐτούς. Ἰσως ἔπεμπον ἔτι ἀντιπροσώπους εἰς Δῆλον· ἀλλ' ἐπὶ τῆς ψηφοφορίας οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἀθηνῶν ἠδύναντο νὰ εἴπωσιν εἰς αὐτούς ὅτι εἰπέ ποτε ὁ Ἀμομφάρετος εἰς τὸν Πausaniān (σελ. 459), ὅτι ὑπάρχει ψῆφος καὶ ψῆφος· καὶ ὅτι ὁ βράχος ὃν αἱ ἀθλητικαὶ αὐτοῦ χεῖρες ἐκύλισαν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ στρατηγοῦ εἶχε βᾶρος πλείοτερον ὅλων τῶν πετραδίων δι' ὧν ἐψῆφισαν οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοί. Τελευταῖον πολλαὶ πόλεις, εἴτε οἰκοθεν, εἴτε ὑπὸ τῆς Σπάρτης

ὑποκινούμεναι, ἠθέλησαν ἔντελῶς νὰ χωρισθῶσιν ἀπὸ τῆς συμμαχίας, ἀπαλλαττόμεναι πάσης εἰς αὐτὴν συνεισφορᾶς εἴτε χρημάτων, εἴτε πλοίων καὶ ἀνδρῶν. Ἀλλὰ τότε οἱ Ἀθηναῖοι, πάντοτε πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Δῆλῳ συνόδου, ἐπεχείρησαν νὰ δαμάσωσι τοὺς ἀποστάτας τούτους, καὶ καθυπέταξαν αὐτοὺς, καὶ ἀφύπλισαν, καὶ ἀντὶ συμμάχων κατέστησαν ὑπηκόους· ὥστε αἱ τοιαῦται πόλεις ἔπαυσαν νὰ ἔχωσι ψῆφον εἰς τὸ ἐν Δῆλῳ συνέδριον. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐκείνων τῶν πόλεων ὅσαι δὲν ἔδιδον εἰμὴ χρήματα, ἢ ψῆφος ἀπέβη ὅλως ἀσήμαντος, ἢ σύνοδος κατήντησε βαθμηδὸν νὰ διαλυθῇ, ἢ δὲ πόλις τῶν Ἀθηνῶν μετεχειρίσθη ὅλους σχεδὸν τοὺς προτέρους συμμαχοὺς ὡς ὑπηκόους, καὶ τὰς εἰσφορὰς αὐτῶν ὡς ἴδια αὐτῆς εἰσοδήματα.

Τὴν προεισγαγωγικὴν ταύτην ἔχθεσιν ἐνομίσαμεν ἀπαραίτητον, ἵνα ὁ ἀναγνώστης δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃ τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ἱστορήσωμεν. Ὁ πρῶτιστος τῆς συμμαχίας σκοπὸς ἦτο, ὡς γνωστὸν, ἡ ἐξώσις τῶν Περσῶν ἀφ' ὅλων τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν· ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἅμα ἀναλαβόντες τὴν ἡγεμονίαν τοῦ στόλου, ἐπεχείρησαν, στρατηγοῦντος τοῦ Κίμωνος, καὶ κατώρθωσαν τὴν ἄλωσιν τῆς ἐπὶ Στρυμόνι Ἡϊόνος, μετὰ τὴν γενναίαν ἀντίστασιν τοῦ αὐτόθι στρατηγοῦ τῶν Περσῶν Βόγου. Μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο κατόρθωμα τοῦ Κίμωνος, ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἀνέθηκεν αὐτῷ τοὺς λιθίνους Ἑρμᾶς, ἥτοι τὰς τετραγώνους στήλας, αἵτινες ἀπολήγουσαι εἰς κεφαλὴν ἕσταντο εἰς τὰς διαφόρους δημοσίας πλατείας καὶ πρὸ τῶν οἰκιῶν τῆς πόλεως. Ἐπέγραψε δὲ ἐπ' αὐτῶν ποικίλα ἐπιγράμματα, ἅπαντα δηλωτικὰ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα εὐγνωμοσύνης, ὧν ἐν ἐπροοιμιάζεν ὡς ἐξῆς·

Ἡγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τάδ' ἔδωκαν

Ἄντ' εὐεργεσίης καὶ μεγάλων ἀγαθῶν.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ Κίμων ἐμελλε νὰ λάβῃ νέα δικαιώματα εἰς τὴν εὐνοίαν τῶν συμπολιτῶν. Ὁ στρατηγὸς οὗτος ἤρχισεν ἕκτοτε ὠφελούμενος ἐκ πάσης περιστάσεως ἵνα αὐξήσῃ τὸ τῆς ἰδίας πατρίδος κράτος. Ἐπειδὴ λοιπὸν Σκύριοι τινες ἐλήστευσαν Θεσσαλοὺς ἐμπόρους, καὶ τὸ ἄμφικτυονικὸν συνέδριον κατεδίκησε τὴν νῆσον εἰς ἀποζημιώσεις, οἱ μὲν κάτοικοι τῆς νήσου ἐπέρριψαν τὸ βάρος τῆς ἀποζημιώσεως, ὡς εἰκός, εἰς τοὺς ἐνόχους, οἱ δ' ἐνόχοι κατέφυγον πρὸς τὸν Κίμωνα, ὁ δὲ Κίμων, ἐπιλαβόμενος τῆς προφάσεως, ἐκυρίευσε περὶ τὸ 470 τὴν Σκύρον, ἐξηνδραπόδισεν ἅπαντας τοὺς προτέρους κατοίκους, Δόλοπας ὄντας, καὶ κα-

τόκισε δι' Ἀθηναίων ἐποίκων τὴν νῆσον, ἄγονον μὲν οὖσαν, ἀλλ' ἔχουσιν λιμένα καλὸν καὶ συνδέουσιν, διὰ τῆς ἐπιτηδείας αὐτῆς θέσεως, τὴν πόλιν μετὰ ἐτέρου αὐτῆς κτήματος, τῆς νήσου Λήμνου. Ἀπὸ ταύτης τῆς ἐκστρατείας ἐπανερχόμενος ὁ Κίμων ἠξιώθη ἐν Ἀθήναις ἐξαιρέτου τιμῆς καὶ ὅλως προσηκούσης τῇ πόλει ἐκείνῃ, ἥτις τοσοῦτον θαυμασιῶς τότε συνεδύαζε τὸν πνευματικὸν βίον μετὰ τοῦ πολιτικοῦ. Διότι συνέπεσε κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου νὰ τελεῖται δραματικὸς ἀγὼν μετὰ τοῦ γηραιοῦ ἤδη Αἰσχύλου καὶ τοῦ νέου Σοφοκλέους, ὅστις, γεννηθεὶς τῷ 495, δὲν ἦτο ἐτι οὐδὲ τριακοντούτης· φιλονεικούντων δὲ τῶν θεατῶν καὶ διηρημένων ὄντων, ὁ ἄρχων Ἀφεψίων δὲν ἐκλήρωσε κριτὰς, ἀλλ' ἰδὼν εἰσελθόντα τὸν Κίμωνα μετὰ τῶν συστρατῆγων εἰς τὸ θέατρον καὶ ποιήσαντα τῷ θεῷ τὰς νενομισμένας σπονδὰς, δὲν ἀφῆκεν αὐτοὺς ν' ἀπέλθωσιν, ὀρκώσας δὲ ὑπεχρέωσε νὰ κρίνωσι τὸν ἀγῶνα, ὅστις ἀπέβη ἀξιόμνημόνευτος διὰ τε τὸ τῶν κριτῶν ἀξίωμα, καὶ διότι, νικήσαντος τοῦ Σοφοκλέους, ὁ Αἰσχύλος, περιπαθῆς γενόμενος καὶ βαρέως φέρων τὴν ἥτταν, ἀπεδήμησεν εἰς Σικελίαν, ὅπου καὶ ἐτελεύτησε τῷ 456 εἰς Γέλαν.

Καθ' οὓς χρόνους ἐκυριεύθη καὶ δι' ἀποίκων κατελήφθη ἡ Σκῦρος, ἥτοι περὶ τὸ 470, οἱ Ἀθηναῖοι πολεμήσαντες καὶ πρὸς τοὺς Καρυστίους, ἄδηλον διατί, συνεβιβάσθη· ἂν ἐπὶ τέλους πρὸς αὐτοὺς διὰ συνθηκῶν. Δύο δὲ περίπου μετὰ τὰ γεγονότα ἔτη, συνέβη ἡ πρώτη ἐν τῇ συμμαχίᾳ ῥῆξις, διότι ἀπέστησαν τότε οἱ Νάξιοι· ἀλλὰ πολιορκηθέντες ἀμέσως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ συμμαχικοῦ στόλου, ἠναγκάσθησαν νὰ παραδοθῶσι καὶ νὰ καταβιβασθῶσιν εἰς τὴν τάξιν ἁπλῶν ὑπηκόων. Ἐν τούτοις ἡ συμμαχία δὲν παρημέλει τὸν κύριον αὐτῆς σκοπὸν· ἂν καὶ ἄχρι τοῦδε δὲν ἀνεφέρομεν εἰμὴ τὴν τῆς Ἡϊόνης ἀπὸ τῶν Περσῶν ἀνάκτησιν, διότι ταύτης μόνον μνημονεύουσιν οἱ σωζόμενοι ἱστορικοὶ, εἶναι πιθανώτατον ὅτι ἐγένοντο καὶ ἄλλαι κατὰ τῶν πολεμίων τούτων ἐπιχειρήσεις. Κατὰ δὲ τὰ ἔτη 466 καὶ 465 ἐπεχείρησαν οἱ σύμμαχοι μεγάλην εἰς τὰ δυτικομεσημβρινὰ καὶ τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐκστρατεῖαν. Ὁ Κίμων, ἄγων 200 τριήρεις Ἀθηναίων καὶ 100 συμμαχικάς, ἐξέβαλε τὰς φρουράς τῶν πολεμίων ἀπὸ διαφόρων ἑλληνικῶν ἐν Καρίᾳ καὶ ἐν Λυκίᾳ ἰδρυμάτων καὶ ἐκυρίευσεν πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν ἀξιόλογον ἐμπορικὴν πόλιν τῶν Φασηλιτῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ ἐπιχειρήσεις αὗται ἐνησχόλησαν αὐτὸν ἐπὶ μακρὸν, ἔλαβον ἐκ τούτου καιρὸν οἱ Πέρσαι νὰ συλλέξωσι, περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ἐν Παμφυλίᾳ πο-

ταμοῦ Εὐρυμέδοντος, δύναμιν ἰσχυράν, πεζικὴν τε καὶ ναυτικὴν, ὑπὸ τοὺς στρατηγοὺς Τιθραύστην καὶ Φερενδάτην, ἀμφοτέρους συγγενεῖς τοῦ βασιλικοῦ οἴκου. Ὁ στόλος, τὸ πλεῖστον ἐκ Φοινίκων συγκεῖμενος, συνεποσοῦτο, ὡς φαίνεται, εἰς 200 τριήρεις· ἀλλὰ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν περιεμένοντο ἕτερα 80 φοινικικὰ πλοῖα, πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν ὁποίων οἱ στρατηγοὶ δὲν ἤθελον νὰ συνάψωσι μάχην. Ὁ δὲ Κίμων, ἔχων τὸ ἀντίθετον συμφέρον, ἔσπευσε νὰ ἐπιτεθῇ, ἔτρεψεν αὐτοὺς εἰς φυγὴν καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὴν ξηρὰν, τοσοῦτον ταχέως καὶ τόσον ὀλίγην παθὼν αὐτὸς ζημίαν, ὥστε ἠδυνήθη νὰ ἀποβιβάσῃ ἀμέσως ἔπειτα τοὺς ἄνδρας αὐτοῦ καὶ νὰ ἐφορμήσῃ, ἄνευ πλείονος ἀναβολῆς, κατὰ τῆς πεζικῆς δυνάμεως, ἣτις ἦτο παρατεταγμένη ἐπὶ τῆς παραλίης, ὡς ἐπικουρος τοῦ στόλου. Ἡ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς μάχη ὑπῆρξε πεισματώδης καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀμφίροπος. Ἐπὶ τέλους ὁμῶς ὁ Κίμων κατετρόπωσε τοὺς πολεμίους, διέλυσε τὸν στρατὸν αὐτῶν, ἔλαβε πολλοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἐκυρίευσεν ἢ κατέστρεψεν ὅλον τὸν στόλον. Ἀμα δὲ ἀσφαλίσας τὴν νίκην καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, ἔπλευσε πρὸς τὴν Κύπρον, ἵνα προκαταλάβῃ καθ' ὁδὸν ἐπερχομένην τὴν τῶν 80 πλοίων φοινικικὴν ἐπικουρίαν, καὶ εὐτυχήσας τῶνόντι νὰ ἀπαντήσῃ τὰ πλοῖα ταῦτα, ἐνῷ οὐδεμίαν εἶχον ἔτι εἶδῃσιν τῆς περὶ τὸν Εὐρυμέδοντα ποταμὸν συμφορᾶς, πρέεβαλεν αὐτὰ καὶ κατέστρεψεν ἅπαντα, ἂν καὶ τὰ πλεῖστα τῶν πληρωμάτων κατῴρθωσαν, ὡς φαίνεται, νὰ διασωθῶσιν εἰς τὰ παράλια τῆς Κύπρου. Ἡ τριπλῇ αὕτῃ τοῦ Κίμωνος νίκη, μία κατὰ θάλασσαν, μία κατὰ ξηρὰν, μία πάλιν κατὰ θάλασσαν, τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ στόλου γενομένη, ἐθεωρήθη εὐλόγως ὡς τὸ λαμπρότατον τῶν ἡρωϊκῶν τῆς Ἑλλάδος ἔργων κατὰ τῶν Περσῶν, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὅσω καὶ ἡ πληθὺς τῶν αἰχμαλώτων καὶ ἡ λεία ἦσαν ὑπέρογκοι. Ὅθεν ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ τοῦ ἀναθήματος ὅπερ κατεσκεύασεν ἐκ τῆς δεκάτης τῶν λαφύρων τῷ Ἀπόλλωνι, ἐπέγραψε τὸ ἀκόλουθον θριαμβικὸν ἐπίγραμμα, ποιητὴν, ὡς λέγεται, καὶ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου.

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμεν,
καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδενὶ πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἡπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.
Οἶδε γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγει
ἀνδρῶν πληθούσας, μέγα δ' ἔστανεν Ἀσίς ὑπ' αὐτῶν
πληγεῖσ' ἀμφοτέροις χερσὶ, κράτει πολέμου.

Ἡ δὲ ὁσημέραι οὕτω προαγομένη δόξα καὶ ὑπεροχὴ τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ νὰ κορέσῃ, ἡρέθιζεν ἐξ ἐναντίας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν ἐπιχειρηματικὴν αὐτῶν ὁρμὴν. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς ἐπὶ Στρυμόνι Ἡϊόνος, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπεχείρησαν νὰ καταλάβωσι τὰ περὶ τὴν χώραν ταύτην πλούσια μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀπαρallάκτως ὅπως ἔπραξαν εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους οἱ Ἀμερικανοὶ εἰς τὴν Καλλιφορνίαν· ἀλλὰ περιῆλθον ὡς ἐκ τούτου εἰς διένεξιν πρὸς τοὺς Θασίους, οἵτινες κατεῖχον πρὸ καιροῦ ἀξιόλογον τῆς χώρας ταύτης μέρος καὶ πολλὰς εἶχον ὑποτελεῖς ἐπὶ τῆς θρακικῆς ἡπείρου πόλεις. Ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι πολιορκοῦσιν ἄμέσως τὴν Θάσον καὶ μετὰ διετῆ αὐτῆς ἀποκλεισμόν, 464 καὶ 463, ἀναγκάζουσιν αὐτὴν νὰ καθαίρῃ τὸ τεῖχος αὐτῆς, νὰ παραδώσῃ τὰ πολεμικὰ πλοῖα, 33 τὸν ἀριθμὸν, νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰ ἐπὶ τῆς ἡπείρου κτήματα καὶ μεταλλεῖα, νὰ καταβάλλῃ ἄμέσως μεγάλην ἀποζημίωσιν καὶ νὰ πληρώνῃ τακτικῶς τοῦ λοιποῦ ἐτήσιον φόρον. Ὡστε καὶ αὕτη ἡ νῆσος, ἡ πρότερον ἐπὶ ἴσοις δικαίοις μετέχουσα τῆς ἐν Δήλῳ συμμαχίας, κατέστη ὑπήκοος τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ δὲ ἄλωσις αὕτη τῆς Θάσου συνδέεται καὶ μετὰ ἐτέρου τινὸς γεγονότος, κατὰ τοῦτο λόγου ἀξίου, ὅτι δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προανάκρουσμα σπουδαίων πραγμάτων, βραδύτερον ἐπελθόντων. Οἱ Θάσιοι, πολιορκούμενοι, εἶχον ζητήσῃ κρυφίως τὴν ἐπικουρίαν τῶν Λακεδαιμονίων, οἵτινες ὑπέσχοντο τῶντι νὰ ἐμβάλωσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἵνα περισπάσωσι τὴν προσοχὴν καὶ τὰς δυνάμεις τῶν Ἀθηναίων. Καὶ δὲν ἡδυνήθησαν μὲν νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὑπόσχεσιν, ἀλλὰ ἡ συνεννόησις αὐτῶν αὕτη ὑποδεικνύει ὅτι δὲν ἡδιαφόρουν πρὸς τὴν προαγομένην ἐπίδοσιν τῆς πόλεως ἐκείνης. Τοῦτο δὲ καταφαίνεται καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν μετ' οὐ πολὺ ἐπελθόντων γεγονότων, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία τῆς Σπάρτης καὶ τῆς ἄλλης ἐνταῦθα Ἑλλάδος, ἡ πρὸ δεκαπενταετίας ὅλης σχεδὸν ἄσχετος διατελέσασα πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν, συνυφαίνεται αὖθις μετ' αὐτῆς.

Τί συνέβη εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἑλλάδα ἐπὶ τῶν 15 τούτων ἐτῶν, ἥτοι ἀπὸ τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης καὶ ἐφεξῆς, δὲν τὸ γνωρίζομεν εἰμὴ ἀτελέστατα. Τὸ ψήφισμα δι' οὗ ἡ ἐν Κορίνθῳ σύνοδος εἶχεν ἀπειλήσῃ ὅτι θέλει δεκατεῦσαι τοὺς Ἕλληνας ὅσοι, μὴ ἀναγκασθέντες, συνετάχθησαν μετὰ τοῦ Πέρσου (σελ. 405), δὲν ἐξετελέσθη, ὡς φαίνεται. Ἀλλ' αἱ ταπεινωθεῖσαι Θῆβαι ἀπέβαλον ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον τὴν ἐπὶ τῆς ἄλλης Βοιωτίας ἡγεμονίαν αὐτῶν· αἱ Πλαταιαὶ, ἀνοικοδομηθεῖσαι, ἐξηκολού-

θησαν συμμαχοῦσαι μετὰ τῶν Ἀθηναίων τῇ συνεργείᾳ τῶν Ἀθηναίων ὁμοίως ἀνωκίσθησαν καὶ αἱ Θεσπιαί. Ἡ δὲ Σπάρτη περιορίζετο εἰς μικρά τινα πράγματα, πρὸς τοὺς γείτονας Ἀρκάδας, καὶ Τριφυλίου, καὶ Ἀχαιοὺς, ὅτε αἰφνης, τῷ 464, ἔπαθε σεισμὸν φοβερόν, ἐξ οὗ κατεστράφη μέγα τῆς πόλεως μέρος καὶ ἐθανατώθησαν πλεῖστοι ἄνθρωποι, ἐν οἷς οὐκ ὀλίγοι Σπαρτιάται πολῖται. Ἐντεῦθεν ὦφελούμενοι οἱ εἰλωτες, οἱ πρὸ καιροῦ ὑπὸ τοῦ Πausανίου ῥαδιουργηθέντες, ὥρμησαν ἐπὶ τὰ ὄπλα, προσλαβόντες δὲ συμμάχους καὶ τινες περιόικους καὶ στρατεύσαντες ἐπὶ τὴν Σπάρτην, μικροῦ ἐδέησε νὰ γίνωσι κύριοι αὐτῆς. Καὶ ἐντεῦθεν μὲν ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τοῦ νέου καὶ ἀνδρείου βασιλέως Ἀρχιδάμου, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν καθυπετάχθησαν. Ἐπὶ τινα χρόνον ἐπέμενον ἐκ τοῦ συστάδην πρὸς τοὺς δεσπότας αὐτῶν ἀνταγωνιζόμενοι· τελευταῖον ἐνίκηθησαν, ἀλλὰ τότε καταλαβόντες τὴν Ἰθώμην, τὸ ἀρχαῖον τῶν Μεσσηνίων αὐτῶν προπατόρων φρούριον, ὠχύρωσαν αὐτὴν καὶ ἐξηκολούθησαν αὐτόθι ἀμυνόμενοι τοσοῦτον καρτερικῶς, ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι, μετὰ παρέλευσιν 2 ἢ 3 ἐτῶν, ἀπελπισθέντες νὰ δαμάσωσιν αὐτοὺς διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων, ἐζήτησαν τὴν ἐπικουρίαν τῶν συμμάχων αὐτῶν, καὶ ἰδίως τῶν Αἰγινήτων, τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Πλαταιέων, διότι, ἂν καὶ ἡ Σπάρτη παρητήθη τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ κατὰ Περσῶν πολέμου, ἂν καὶ αἱ Ἀθῆναι συνεκρότησαν ἰδίαν ἐπὶ τούτῳ συμμαχίαν, ἡ ἀρχαία συμμαχία ἡ ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ξέρου συνομολογηθεῖσα, δὲν ἐλογίζετο ἐτι διαλελυμένη.

Ὅτε ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων αὕτη ἡ περὶ ἐπικουρίας αἵτησις τῶν Λακεδαιμονίων, ἤκμαζεν ἐνταῦθα ἡ μεταξὺ Κίμωνος καὶ Περικλέους ἔρις, ἥς ἐμνημονεύσαμεν ἤδη ἀνωτέρω. Καὶ ὁ μὲν Περικλῆς ἐξώρκισε τοὺς συμπολίτας νὰ μὴ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀνόρθωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ φοβερωτάτου αὐτῶν ἀντιπάλου, ὁ δὲ Κίμων ἐξεναντίας ὑπεστήριζε παντὶ σθένει τὴν αἵτησιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἥτο ἄτοπον νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἐν τῇ ἀμυχανίᾳ αὐτῆς ἡ πόλις ἐκείνη ἥτις πλεῖστον μετὰ τὰς Ἀθῆνας συνετέλεσεν εἰς τὴν διάσωσιν τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἔθνους. Ὁ Κίμων δὲν ἦτο ῥήτωρ μέγας, ὦν κατὰ τοῦτο πολὺ τοῦ Περικλέους ὑποδεέστερος· ἀλλὰ ὡς πᾶς ἄνθρωπος ἔχων σφοδρὰ πάθη καὶ ἰσχυρὰς πεποιθήσεις, ἠδύνατο εἰς τινὰς στιγμὰς νὰ μετεωρισθῇ μέχρι τῆς ἀληθοῦς εὐγλωττίας· καὶ μάρτυρες σύγχρονοι βεβαιοῦσιν ὅτι ἐπὶ τῆς προκειμένης συζητήσεως ἀνεδείχθη λαμπρὸς,

προσκαλέσας τοὺς Ἀθηναίους, « μήτε τὴν Ἑλλάδα χωλὴν, μήτε τὴν πόλιν ἑτερόζυγα περιῖδεν γεγεννημένην. » Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἂν τὸ φρόνημα τοῦ Κίμωνος ἦτο γενναιότερον, ἢ γνώμη τοῦ Περικλέους ἦτο πολιτικώτερα· διότι ἂν ἐπὶ τέλους αἱ Ἀθῆναι ἤθελον νὰ αὐξήσωσι καὶ νὰ παγιώσωσι τὴν ἡγεμονίαν αὐτῶν, ἐν ἄλλαις λέξεσι, νὰ ἐνώσωσιν ἅπαν τὸ ἑλληνικὸν εἰς ἓν κράτος, τὸ συμφέρον αὐτῶν ἦτο νὰ μὴ τείνωσι χεῖρα βοηθείας πρὸς τὴν μόνην πόλιν, ἣτις ἡδύνατο νὰ ἀντιπράξῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μεγάλου τούτου βουλευμάτος. Κατὰ δυστυχίαν τὸ ζήτημα περιεπλέκετο ὑπὸ συμφερόντων τινῶν, τὰ ὅποια ἀφανῶς συνετέλουν εἰς τὸ νὰ μὴ δύνανται νὰ συμφωνήσωσιν ἐνταῦθα οἱ δύο ἐκεῖνοι πολιτικοὶ ἄνδρες. Εἶδομεν ὅτι ὁ Περικλῆς ἐπέδωκε τὴν ὅσον ἔνεστι πραγματικώτεραν ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐνάσκησιν τῶν πολιτικῶν αὐτῶν δικαιωμάτων, ὁ δὲ Κίμων ἤθελε τὴν διατήρησιν τῶν καθεστώτων, καθ' ἃ εἶχον μὲν πάντες ἴσα δικαιώματα, ἀλλὰ πραγματικῶς ἡ ἐξουσία ἦτο εἰς χεῖρας τῶν εὐπορωτέρων, τῶν ἀρίστων πολιτῶν· διὸ ὁ μὲν Περικλῆς ἐλέγετο δημοκρατικός, ὁ δὲ Κίμων ἀριστοκρατικός· καὶ ὁ μὲν Περικλῆς ἀπεστρέφετο τὴν Σπάρτην, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὡς πολεμιοτάτην πάσης δημοκρατικῆς ἀνκπτύξεως, ὁ δὲ Κίμων εἶχε φιλικῶς πρὸς αὐτὴν, ὡς τύπον καὶ ὑπογραμμὸν τῆς τῶν ἀρίστων πολιτείας. Ὅχι ὅτι ὁ Κίμων ἐπόθησε ποτὲ, ὡς πολλάκις κατηγορήθη, νὰ ἐνισχύσῃ τὴν μερίδα του διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Σπάρτης. Μετ' ὀλίγον ἐδόθη περίστασις καθ' ἣν τρανῶς ἀπέδειξεν ὅτι ὁσηδῆποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ πρὸς τὴν πόλιν ταύτην φιλία του, οὐδέποτε ἐθυσίασεν εἰς αὐτὴν τὰ πολιτικὰ τῆς ἰδίας πατρίδος συμφέροντα. Ἀλλ' ὁ Κίμων δὲν ἦτο μόνος· εἶχεν ὁπαδοὺς, ὧν τινες, ὡς πολλάκις συμβαίνει, προχωροῦντες πολὺ περισσότερον τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν, καὶ ὄντες ἰδιοτελέστεροι περὶ τὴν πολιτικὴν αὐτῶν διαγωγὴν, ἤλπιζον διὰ τῆς συνδρομῆς τῆς Σπάρτης νὰ πολεμήσωσι τὰ νεωτεριστικὰ βουλευμάτα τοῦ Περικλέους· διὰ δὲ τοῦτο ἤθελον πρὸ πάντων νὰ ὑποστηρίξωσι παντὶ σθένει τὴν πόλιν ταύτην κατὰ τὴν παροῦσαν αὐτῆς ἀμνηχανίαν. Δι' ἄλλους λοιπὸν λόγους ἦτο φιλόλακων ὁ Κίμων, καὶ δι' ἄλλους τινὲς τῶν τῆς μερίδος αὐτοῦ, ἀλλὰ, ὡς πολλάκις ἐπίσης συμβαίνει, αἱ προαιρέσεις τῶν ὁπαδῶν ἐταυτίζοντο μὲ τὰς τοῦ ἀρχηγοῦ προαιρέσεις, ἢ δὲ ἀντίθετος μερὶς διὰ τοῦτο μάλιστα δὲν ἤθελε νὰ δοθῇ ἐπικουρία εἰς τὴν Σπάρτην. Οὐδὲν ἤττον, ὁ Κίμων, εἰς ὃν πολλὰ καὶ λαμπρὰ πολεμικὰ κατορθώματα περιεποιούν πλείστην ἔτι ἐν Ἀθήναις δύναμιν, ὑπερίσχυσε, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ στρα-

τεύσει αὐτὸς οὗτος μετὰ 4000 ἀνδρῶν εἰς βοήθειαν τῶν Λακεδαιμονίων. Ἀλλὰ τοσαύτη ἦτο τότε ἡ ἀτέλεια τῆς πολιορκητικῆς τῶν Ἑλλήνων τέχνης, ὥστε οὐδὲ ἡ συνδρομὴ αὕτη τῶν Ἀθηναίων ἐπήγαγεν ἀμέσως τὴν ἄλωσιν τῆς Ἰθώμης. Καὶ ἐν τούτοις ἤρχισαν νὰ παράγωνται ἐριδες μεταξὺ τῶν ἐπικούρων τούτων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων, οὔτινες δὲν ἠδύναντο νὰ λησμονήσωσι τὴν πρὸς ἐκείνους ἀντιπάθειαν αὐτῶν καὶ κατήντησαν ἐπὶ τέλους νὰ ὑποπεύσωσιν αὐτοὺς ὡς δυναμένους νὰ συνεννοηθῶσι μετὰ τῶν ἀποστατῶν· διὸ, μετ' οὐ πολὺ ἀπέπειμψαν τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὰ ἴδια, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι δὲν ἔχουσι χρεῖαν αὐτῶν, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι σύμμαχοι παρέμεινεν, ἡ δὲ πολιορκία ἐξηκολούθησεν ὡς πρότερον.

Ἡ τοιαύτη ἔκδοσις τῆς ἀποσταλείσης πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπικουρίας ἐξελήφθη ἐν Ἀθήναις, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ὡς δεινὴ πρὸς τὴν πόλιν ταύτην ὕβρις, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐξασθενήσῃ μὲν τοὺς περὶ Κίμωνα, τοὺς προκαλέσαντας τὸ ἐπιχείρημα, νὰ ἐνισχύσῃ δὲ τοὺς περὶ Περικλέα, οὔτινες εἶχον ἀντισταθῇ εἰς αὐτό. Ὅθεν ὁ Περικλῆς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἄνδρες, ὧν ἐπιφανέστατος ἦτο τότε ὁ Ἐφιάλτης, ὠφελοῦμενοι ἐπιτηδείως ἐκ τῆς ἐντεῦθεν ἐπελθούσης μεταβολῆς εἰς τὰς πρὸς τὴν ἀντίπαλον μερίδα διαθέσεις τῶν πολλῶν, ἐπιχείρησαν ἐν τῷ ἄμα, περὶ τε τὰ ἐσωτερικὰ πράγματα καὶ περὶ τὰς ἐξωτερικὰς τῆς πολιτείας σχέσεις, διαφόρους νεωτερισμοὺς, δι' ὧν κατεφέρετο πληγὴ καὶ ρία συγχρόνως κατὰ τε τῆς μερίδος ἐκείνης καὶ κατὰ τῆς Σπάρτης αὐτῆς. Ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων, δὲν θέλομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀναφέρει εἰμὴ τὸν ὀστρακισμὸν τοῦ Κίμωνος. Ἐνεκα τῆς κορυφωθείσης τότε μεταξὺ τῶν δύο κομμάτων ἐριδος, κατέστη ἀναγκαία αὐτῆς ἡ ἐφαρμογὴ τῆς πολυθρυλήτου ταύτης θεσμοθεσίας· καὶ ἐπειδὴ τὸ πλῆθος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσηλοῦτο εἰς τοὺς περὶ τὸν Περικλέα, κατῴρθωσεν οὗτος νὰ ἀπαρτίσῃ τὰς 6000 ψήφους ὅσαι ἦσαν ἀπαραίτητοι ἵνα ἀπομακρυνθῇ τῆς πόλεως ὁ μέγας αὐτοῦ ἀνταγωνιστής. Ἐν ταύτῳ δὲ, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Περικλέους, οἱ Ἀθηναῖοι, διέλυσαν μὲν ἤδη ἐπισήμως τὴν ἀρχαίαν συμμαχίαν ἣν εἶχον συνολογήσει πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπὶ τῆς τοῦ Ξέρξου ἐπιδρομῆς, συνωμολόγησαν δὲ συμμαχίας νέας, ὅλως πολεμίας πρὸς τὴν Σπάρτην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ἀκμὴ τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων. Μοναρχία Περικλέους.

Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τὸ Ἄργος εἶχεν ἀναλάβει ἀπὸ τῆς συμφορᾶς ἣν ὑπέστη ἄλλοτε, ὅτε κατετροπώθη ὁλοσχερῶς ὑπὸ τοῦ Κλεμόνους (σελ. 350 καὶ 223)· καί, ὡς ἔκτοτε ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ εἴπωμεν, καθυπέταξεν ἤδη τοὺς περὶ αὐτὸ Τιρυνθίους, Μυκηναίους, Κλεωναίους· ἔσωζε δὲ πάντοτε τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης φθόνον· ὅθεν προθυμότατα ἐδέχθη τὰς περὶ συμμαχίας προτάσεις τῶν Ἀθηναίων. Οἱ Θεσσαλοὶ πάλιν ἐμνησικακούν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἕνεκα τῆς εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐπιδρομῆς τοῦ Λεωτυχίδου (σελ. 486). Ἐπείπυσαν λοιπὸν καὶ οὗτοι νὰ ταχθῶσιν εἰς τὴν νέαν ταύτην συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων. Τελευταῖον τὰ Μέγαρα ἦσαν εἰς συνεχεῖς διενέξεις περὶ γῆς ὄρων πρὸς τοὺς γείτονας αὐτῶν Κορινθίους, καὶ μὴ ἐλπίζοντα παρὰ Λακεδαιμονίων προστασίαν τινὰ, διέλυσαν τὰς πρὸς τούτους ὁμολογίας καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων· ὥστε ἡ ἡγεμονία τούτων, ἡ πρὸ καιροῦ ἰσχυροτάτη κατὰ θάλασσαν, ἐξηπλώθη ἤδη καὶ εἰς μέγα μέρος τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξηκολούθουν πολιορκούντες τὴν Ἰθώμην, μὴδὲν δυνάμενοι νὰ πράξωσιν ἕνα ἀναχαιτίσωσι τὴν ἀκατάσχετον πρὸς τὰ πρόσω ὀρμὴν τῶν ἀντιζήλων αὐτῶν.

Ἄλλ' ἐὰν οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶχον δεδεμένας τὰς χεῖρας, οἱ Κορίνθιοι δὲν ἠπράκτησαν· καὶ περὶ τὸ 460 ἔτος ἀπεφάσισαν νὰ ἀντιταχθῶσιν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, τῇ συνδρομῇ τῶν Ἐπιδαυρίων καὶ τῶν Αἰγινητῶν. Οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ Ἐπιδαυριοὶ ἐβλεπον ἑαυτοὺς περιζωσθέντας ὑπὸ ἐπιθετικῶν καὶ ἰσχυρῶν πολεμίων, πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ τῶν Ἀργείων, πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τῶν Μεγαρέων καὶ τῶν Ἀθηναίων. Οἱ δὲ Αἰγινῆται, πρὸ καιροῦ ἀνησυχοῦντες διὰ τὴν ὑπερπλεονάσασαν ναυτικὴν ὑπεροχὴν τῶν Ἀθηναίων, ἀφορμὴν μόνον ἐζήτουν νὰ προλάβωσι τὸν ἀπὸ τῶν γειτόνων τούτων ἀπειλοῦντα αὐτοὺς κίνδυνον. Μήπως ὁ Περικλῆς δὲν συνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ὤφειλον νὰ ἀφαιρέσωσιν ἐκ μέσου τὴν Αἰγίναν ὡς λήμην τοῦ Πειραιῶς; καὶ μήπως οἱ Αἰγινῆται, οἱ ἄλλοτε θαλασσοκράτορες Αἰγινῆται, δὲν ἠδύναντο νὰ θεωρῶσι πολὺ δικαιότερον τὸν νεωστὶ ἀκμάσαντα Πειραιᾶ ὡς λήμην

τῆς Αἰγίνης; Οἷονδήποτε ὅπως καὶ ἂν ἔτρεφον κατὰ τῶν Ἀθηναίων πάθος αἱ πόλεις αὗται, δὲν ἤθελον ἴσως τολμήσει νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν παντοδυνάμων ἐκείνων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν δὲν ἔβλεπον αὐτοὺς ἀπασχολήσαντας τὸ πλεῖστον τῶν δυνάμεων εἰς ποικίλας καὶ ἀπωτάτας ἐκστρατείας. Τφόντι, τῷ 460 ἔτει, οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπιδιώκοντες δραστηρίως τὸν κατὰ Περσῶν πόλεμον, εἶχον ἐκπέμψει διακοσίας τριήρεις εἰς Κύπρον, εἰς τὰ παράλια τῆς Φοινίκης, καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Μέμφιδος, εἰς βοήθειαν. τοῦ Λίβυος Ἰνάρω, τοῦ ἀποστάντος αὐτόθι κατὰ τοῦ Ἀρταξέρσου. Ὁ τρόμος τοῦ μεγάλου βασιλέως ὑπῆρξε τοσοῦτος, ὥστε ἔστειλεν εἰς Σπάρτην τὸν Πέρσην Μεγάβαζον μετὰ χρημάτων πολλῶν, ἵνα καταπέσῃ τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους, νὰ ἐμβάλωσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν. Καὶ ὁ μὲν Μεγάβαζος βλέπων τοὺς Λακεδαιμονίους μὴδὲν δυναμένους νὰ πράξωσιν, ἐπανῆλθεν ἄπρακτος εἰς τὴν Ἀσίαν· οἱ δὲ Κορίνθιοι, οἱ Αἰγινῆται καὶ οἱ Ἐπιδαῦριοι ἤλπισαν οὐδὲν ἦττον ὅτι θέλουσι καὶ μόνοι ἐπιτύχει, εὐρίσκοντες τὰς Ἀθήνας ἐρήμους προμάχων. Ἀλλ' ἠπατήθησαν, διότι μετὰ τινος μικροτέρου λόγου ἀξίας καὶ ἀμφιρρόπου συμπλοκᾶς, κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, συγκροτηθείσης περὶ Αἴγινα ναυμαχίας μεγάλης, τὸ ναυτικὸν τῆς νήσου ταύτης ἔπαθε καταστροφὴν ἀνεπανόρθωτον. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκυρίευσαν 70 τριήρεις καὶ ἀποβιβάσαντες ἐπὶ τῆς νήσου ἰσχυρὰν πεζικὴν δύναμιν, ἐπεχείρησαν τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως, στρατηγοῦντος Λεωκράτους τοῦ Στρούβου. Ἐν ταύτῃ δὲ, ἐπειδὴ οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ Ἐπιδαῦριοι, πέμψαντες ἅφ' ἐνὸς πρὸς τοὺς πολιορκουμένους Αἰγινήτας ἐπικουρίαν 300 ὀπλιτῶν, ἐπεχείρησαν ἅφ' ἐτέρου νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν Μεγάρων, οἱ Ἀθηναῖοι συγκροτήσαντες ἐκ τοῦ προχείρου στρατιᾶν ἀπὸ τῶν πρεσβυτάτων καὶ τῶν νεωτάτων πολιτῶν συγκεκλιμένην, οἵτινες καὶ μόνοι ἔμενον τότε ἐν τῇ πόλει, κατέφερον, στρατηγοῦντος τοῦ Μυρωνίδου, καὶ κατὰ ξηρὰν πληγὴν καιρίαν εἰς τοὺς ἀντιπάλους αὐτῶν, ὧν οἱ περισωθέντες ἐπανῆλθον κακῶς ἔχοντες εἰς τὰ ἴδια.

Καὶ οὐδ' εἰς ταῦτα ἡρκέσθη ἡ θαυμαστὴ ἐκείνη διὰ τὴν ἀνεξάντλητον δραστηριότητά της πόλις· ἀλλ' ἐπεχείρησε συγχρόνως, ἐπὶ τῇ συμβουλῇ τοῦ Περικλέους, ἔργον κολοσσιαῖον, τοῦ ὁποίου τὸ μέγεθος ἐνθυμίζει μέχρι τινὸς τὴν πρὸ ἑτῶν πεντήκοντα γενομένην μεγάλην ὀχύρωσιν τῶν Περσίων. Ἡ σωτηρία τῆς πρωτεύουσας παντὸς κράτους πρέπει

νὰ ἦναι ἐκ τῶν πρωτίστων αὐτοῦ μελημάτων, διότι ἐνταῦθα ὑπάρχουσι συμπεπικνωμένοιαι αἱ κύριαί ἡθικαὶ καὶ ὕλिकाὶ δυνάμεις αἱ διέπουσαι τὴν τύχην τοῦ ἔθνους· τούτο δὲ ἦτο μάλιστα ἀληθές ὡς πρὸς τὸ κράτος τῶν Ἀθηναίων, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ὅπως ἔχουσι τὰ σημερινὰ κράτη. Τὴν σήμερον οἱ κάτοικοι τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Ῥωσίας εἶναι πολῖται μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πολιτείας, ἥς ἡ πρωτεύουσα εἶναι μὲν μέρος σπουδαιότατον, ἀλλὰ δὲν ἀποτελεῖ ὁλόκληρον τὴν πολιτείαν ὥστε ἡ ἄλωσις τῆς πρωτευούσης εἶναι μὲν πάντοτε συμφορὰ βαρεῖα, ἀλλὰ δὲν συνεπάγεται ἀπραϊτήτως τὴν καταστροφὴν τοῦ ὅλου ἔθνους, τὸ ὁποῖον δύναται, ἀλλαχοῦ συγκεντρούμενον, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὑπὲρ τῆς αὐτονομίας ἄμυναν. Ἀλλὰ τὰ διάφορα τμήματα τοῦ τῶν Ἀθηναίων κράτους δὲν ἐπετέλουν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πολιτείαν. Αἱ πόλεις ὧν προΐσταντο αἱ Ἀθῆναι ἔσωζον τὴν αὐτοτελῆ αὐτῶν ὑπαρξιν, περιωρισμένην μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν ἡγεμόνες τῶν πόλεων ἐκείνων. Ἐν ἄλλαις λέξεσι, τὸ κράτος τῶν Ἀθηναίων συνέκειτο ἐκ μιᾶς πολιτείας ἐπιβεβλημένης εἰς πολλὰς ἄλλας· ὅθεν ἅμα αἱ Ἀθῆναι ἤθελον περιπέσει εἰς χεῖρας τῶν πολεμίων, ἅμα δηλαδὴ ἡ ἐπιβεβλημένη πολιτεία ἤθελε λείπει ἐκ μέσου, αἱ λοιπαὶ ἤθελον ἀναλάβει ἀμέσως ὁλόκληρον τὴν αὐτοτελῆ αὐτῶν ὑπαρξιν, ὃ ἐστὶ τὸ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κατασκευασθὲν οἰκοδόμημα ἔμελλε διὰ μιᾶς νὰ καταρρέυσῃ. Ὁ Περικλῆς ἐνόησε τὴν σπουδαιοτάτην ταύτην ἀλήθειαν. Ναὶ μὲν ἡ πόλις εἶχεν ὀχυρωθῆ ἔτι ἐπὶ Θεμιστοκλέους, καὶ ὁ Πειραιεὺς ὡς αὐτός. Ἀλλὰ τὸ μεσόγειον τῶν Ἀθηνῶν φρούριον ἡδύνατο νὰ κυκλωθῇ διὰ μεγάλης πεζικῆς τῶν Πελοποννησίων στρατιᾶς, καὶ, ἐπὶ μακρὸν ἀποκλεισθέν, νὰ περιέλθῃ ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παραδοθῇ ἡ κατὰ ξηρὰν δύναμις τῶν Ἀθηναίων δὲν ἦτο ἐνάμιλλος ὁλοκλήρου τῆς πελοποννησιακῆς δυνάμεως. Ὁ Πειραιεὺς ἦτο βεβαίως ἀπώρητος, διότι θαλασσοκρατούντων τῶν Ἀθηναίων, οἱ πολέμιοι δὲν εἶχον πῶς νὰ τὸν ἀποκλείσωσιν, ἐξ ἐφόδου δὲ ἢ διὰ πολιορκητικῶν μηχανῶν ἡ ἄλωσις τοῦ ἦτο ὅλως ἀπίθανος, ἀφοῦ οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲν κατάρθουν νὰ κυριεύσωσι τὴν Ἰθάμην. Ἀλλὰ καὶ μόνου τοῦ ἄστεος ἡ ἀπώλεια ἤθελεν ἐπιφέρει ζημίαν ἀνεπανόρθωτον εἰς τοὺς Ἀθηναίους, διότι ἐν αὐτῷ κατῴκουν τὰ ἐπισημότερα αὐτῶν γένη, ἐν αὐτῷ εὕρισκοντο τὰ σεβαστότερα ἱερὰ, ἐν αὐτῷ ἡγείροντο τὰ λαμπρότερα μνημεῖα. Τούτου ἕνεκα ὁ Περικλῆς ἐξέφρασε πολλάκις τὴν λύπην του, διότι ἡ Ἀττικὴ δὲν ἦτο νῆσος, ὡς ἂν προαισθανόμενος τὸ σημερινὸν Ἀγγλικὸν κράτος καὶ ἐν

τῷ περιφρήμῳ λόγῳ ὃν ἐξεφώνησεν εἰς τὰς παρχμονὰς τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ ὃν διέσωσεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θουκυδίδης, ἀφοῦ ἀντιπαρέθεσε τὰς δυνάμεις τῶν Πελοποννησίων καὶ τῶν Ἀθηνίων καὶ παρέστησε τούτους ἰσχυροτέρους, καθὼς θαλασσοκράτορας, « μέγα γὰρ τὸ τῆς θαλάσσης κράτος, » ἀνέκραζε· « Σκέψασθε δὲ, εἰ γὰρ ἡμεν νησιῶται, τίνες ἂν ἀληπτότεροι ἦσαν; » Ἐπειδὴ ὅμως ἐπὶ τέλους δὲν ἦσαν νησιῶται, ὁ Περικλῆς ἐσκέφθη πῶς ἡδύνατο νὰ ἀναπληρώσῃ μέχρι τινὸς τὴν φυσικὴν ταύτην ἑλλειψιν καὶ ἐπενόησε νὰ ἀπονησώσῃ τοῦλάχιστον τὴν πρωτεύουσαν, δηλαδή νὰ ἐνώσῃ τὰς Ἀθήνας μὲ τὴν θάλασσαν τοιοῦτοτρόπως ὥστε ὅσῳ ἀπίθανος ἦτο τῶν λιμένων ἢ ἄλλωσις, τόσῳ ἀπίθανος νὰ ἦναι καὶ ἡ ἄλωσις τοῦ ἄστεος. Ἐπὶ τούτῳ δὲ κατεσκεύασε τὰ λεγόμενα μακρὰ τεῖχη, ὃ ἐστὶν ἐν τεῖχος ἔχον μὲν μῆκος 40 σταδίων, συνδέον δὲ τὸ φρούριον τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὸ τοῦ Πειραιῶς φρούριον, καὶ ἐν ἑτέρῳ τεῖχος, ἔχον μὲν μῆκος 35 σταδίων, συνδέον δὲ τὰς Ἀθήνας μὲ τὸ Φάληρον. Τὰ μακρὰ ταῦτα τεῖχη εἶχον πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸ πλεονέκτημα νὰ ἐξασφαλίζωσιν εὐρύτατον μεταξὺ τῆς πόλεως καὶ τῆς θαλάσσης χώρον, εἰς ὃν οἱ κάτοικοι τῆς ἄλλης Ἀττικῆς, ἐν περιπτώσει ἐπιδρομῆς τῶν πολεμίων, ἡδύναντο νὰ εὐρίσκωσιν ἀνέτως ἄσυλον, οὐ μόνον δι' ἑαυτοὺς, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλην τὴν κινητὴν αὐτῶν περαιοσίαν. Τὸ γιγάντειον τοῦτο ἐπινόημα τοῦ Περικλέους, ἀντιπαρβαλλόμενον πρὸς τὰ μεγάλᾳ πολεμικὰ τοῦ Κίμωνος κατορθώματα, συντελεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς τὸ νὰ κχταδείξῃ τὴν διαφορὰν τοῦ χαρρακτῆρος τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν. Ὁ Κίμων ἠθέλησε νὰ ἀσφαλίσῃ τὸ κράτος τῶν Ἀθηνῶν πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐπιθέσεως, ὁ δὲ Περικλῆς, πρὸ πάντων διὰ τῆς ἀμύνης.

Ὅτε οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔμχθον τὸ νέον τοῦτο ἐπιχείρημα τῶν Ἀθηνίων, ἐξύπνησαν τελευταῖον ἀπὸ τοῦ ληθάργου αὐτῶν. Ἄν καὶ δὲν εἶχον ἔτι καθυποτάξει τοὺς ἐν Ἰθώμῃ εἰλωτας, ἐνόμισαν ὅμως ἀπαραίτητον νὰ δώσωσιν ἡδὴ σημεῖον ζωῆς· καὶ συγκροτήσαντες στρατὸν 1500 ἰδίων ὀπλιτῶν καὶ μυρίων συμμάχων, ἐξῆλθον, περὶ τὸ 456 ἔτος, τῆς Πελοποννήσου, ἡγουμένου τοῦ Νικομήδους, τοῦ ἐπιτροπεύοντος τὸν ἀνήλικον βασιλεῖα Πλειστοάνακτα. Πρόφασις τῆς ἐξόδου ἦτο νὰ βοηθήσωσι τοὺς κατοίκους τῆς μικρᾶς χώρας Δωρίδος, καθ' ὧν εἶχον ἐπιτεθῇ πρὸ μικροῦ οἱ Φωκεῖς· ὑποχωρησάντων δὲ ἀμέσως τῶν Φωκέων, ὁ στρατὸς τῶν Πελοπ. νησιῶν ἐτράπη εἰς ἔργον ἕτερον, ἐπὶ τῷ

προδήλω σκοπῶ τοῦ νὰ κατασκευάσῃ ἰσχυρόν τινα ἀντίπαλον τῶν Ἀθηναίων, ἐν αὐτῇ αὐτῶν τῇ γειτονίᾳ. Εἶδομεν ὅτι αἱ Θῆβαι, ἕνεκα τοῦ μηδισμού αὐτῶν, εἶχον σφόδρα ταπεινωθῇ καὶ ἀποβάλοι τὴν ἀρχαίαν ἐπὶ τῆς Βοιωτίας ἡγεμονίαν. Ἀλλ' ἤδη ὁ στρατὸς τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων, ἀφείς κατὰ μέρος τὰς δυσἀρέστους ταύτας ἀναμνήσεις, ἡσχολήθη εἰς τὸ νὰ αὐξήσῃ καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τὰ ὀχυρώματα τῶν Θηβῶν, καὶ εἰς τὸ νὰ καθυποτάξῃ εἰς αὐτὰς τὰς ἄλλας βοιωτικὰς πόλεις, παραδίδων τὰς κυβερνήσεις τῶν πόλεων τούτων εἰς τοὺς ὀλιγαρχικούς, καὶ ἴσως ἐξορίζων τοὺς ἀντιπολιτευομένους. Αἱ Θῆβαι, ἀναλαβούσαι οὕτω τὴν ἀρχαίαν δύναμιν, ἔμελλον νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς προμαχῶν κατὰ πάσης περαιτέρω πρὸς τὴν ἡπειρονέξαπλώσεως τοῦ τῶν Ἀθηναίων κράτους. Οἱ δὲ Σπαρτιαῖται ἤλπισαν καὶ ἄλλο τι. Ἐλάβομεν ἄφορμὴν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι τινὲς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀριστοκρατικῶν, δηλαδὴ τῶν δυσανασχετούντων κατὰ τῶν δημοκρατικῶν νεωτερισμῶν τοῦ Περικλέους, ἦσαν εὐδιάθετοι νὰ ζητήσωσι καὶ αὐτὴν τὴν συνδρομὴν τῆς Σπάρτης, πρὸς περιστολὴν τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν. Ὅθεν οἱ τοιοῦτοι ἔσπευσαν νὰ συνεννοηθῶσι κρυφίως μετὰ τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Πελοποννησίων, προσκαλοῦντες αὐτοὺς νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἵνα καθαιρέσωσι τὸν δῆμον καὶ τὰ οἰκοδομούμενα μακρὰ τείχη. Ὁ ἐντεῦθεν προκύψας κίνδυνος ὑπῆρξε τόσῳ δεινότερος, ὅσῳ ὑπόνοια ἐπεκράτει μήπως ὁ ἐξωστραχισμένος Κίμων συμπράξῃ μετὰ τῶν συνωμοτῶν καὶ τῶν Πελοποννησίων. Ὅθεν οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀθηναίων, θέλοντες νὰ προλάβωσι τὸ πρᾶγμα, παραλαμβάνουσι τὴν στρατιὰν τὴν ὑπὸ τὸν Μυρωνίδην ἐν Μεγάροις κατὰ τῶν Κορινθίων πολεμήσασαν, ἔτι δέ τινας συμμάχους, Ἀργεῖους, Θεσσαλοὺς καὶ ἄλλους, καὶ ἐξέρχονται εἰς Βοιωτίαν, πρὸς τὰ περὶ Τάναγραν μέρη. Ἀμα δὲ ἐξῆλθον τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς, συνέβη γεγονὸς τὸ ὁποῖον λαμπρῶς ἀπέδειξε τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων τοῦ Κίμωνος. Ὁ ἐξόριστος ἐκεῖνος, ὁ τοσάκις στρατηγῆσας καὶ νικηφορήσας, προσελθὼν ἐζήτησεν ὡς χάριν νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ ἀγωνισθῇ ὡς ἀπλοῦς ὁπλίτης εἰς τὰς τάξεις τῆς φυλῆς αὐτοῦ, τῆς Οἰνηΐδος. Ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ κατώρθωσαν νὰ μὴ εἰσακουσθῇ ἡ δέησίς του. Τότε οὗτος ἀπερχόμενος προέτρπε τοὺς φίλους του, Εὐθιππον τὸν Ἀναφλύστιον καὶ τοὺς ἄλλους, ὅπως δι' ἔργων ἐν τῷ προκειμένῳ ἀγῶνι ἀποδείξωσιν ὅποσον ἀνυπόστατος ἦτο ἡ περὶ αὐτῶν καὶ αὐτοῦ ἐπικρατήσασα ὑπόνοια. Τῶνόντι, συγκροτηθείσης περὶ Τάναγραν μάχης φονικῆς, οἱ φίλοι τοῦ Κίμωνος, οἵτι-

νες ἐκράτησαν τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ καὶ ἔθεσαν αὐτὴν ἐν τῇ τάξει ἣν ἐμελλεν ἐκεῖνος νὰ καταλάβῃ, τοσοῦτον ἐκθύμως ἀντεπεξῆλθον κατὰ τῶν πολεμίων, ὥστε ἔπεσον ἐξ αὐτῶν ἑκατόν. Ἀφειδῶς δ' ἐξέθηκεν αὐτόνεις τοὺς ἐσχάτους τῶν κινδύνων καὶ ὁ Περικλῆς, μετὰ τῶν ὀπλιτῶν τῆς φυλῆς αὐτοῦ, τῆς Ἀκαμαντίδος. Καὶ ἐνίκηθησαν μὲν οἱ Ἀθηναῖοι, ἰδίως διὰ τὴν ἀπιστίαν τῶν Θεσσαλῶν ἱππέων, οἵτινες, ἀκμάζοντας τοῦ ἀγῶνος, ἠτύπολόγησαν πρὸς τοὺς Πελοποννησίους· οὐδὲν ἤττον, οὗτοι πεισθέντες ἤδη ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι μετ' ὧν εἶχον συνεννοηθῇ οὔτε πολλοὶ ἦσαν, οὔτε ἰσχυροὶ, δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐμβάλωσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἀλλ' ἐξεναντίας ὑπεχώρησαν διὰ τῆς Μεγαρίδος εἰς τὰ ἴδια. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπέδειξαν ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἐταπεινώθησαν ὑπὸ τῆς ἥττης, ἀλλ' ἦντλησαν ἐν αὐτῇ νέας ἀφορμὰς δυνάμεων. Πρὸ πάντων ἔκλινον ἤδη τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῆς ἀπαραμίλλου ἀρετῆς τοῦ Κίμωνος καὶ ἔσπευσαν νὰ καταργήσωσι τὸ περὶ ὀστρακισμοῦ αὐτοῦ ψήφισμα, τοῦ Περικλέους ὑποβαλόντος τὴν περὶ τούτου πρότασιν. «Οὕτω τότε πολιτικαὶ μὲν ἦσαν αἱ διαφοραὶ, μέτριοι δ' οἱ θυμοί, καὶ πρὸς τὸ κοινὸν εὐανάκλητοι συμφέρον· ἡ δὲ φιλοτιμία πάντων ἐπικρατοῦσα τῶν παθῶν, τοῖς τῆς πατρίδος ὑπεχώρει καιροῖς,» λέγει κάλλιπτα ὁ Πλούταρχος, διηγούμενος ἐν βίῳ Κίμωνος τὰ περὶ τῆς ἀνακλήσεως αὐτοῦ ταύτης ἐκ τῆς ἐξορίας. Διὰ δὲ τῆς τοιαύτης διαλλαγῆς τῶν δύο ἐπιφανεστάτων αὐτῶν ἀνδρῶν, παραδόξως ἐπιρρωσθέντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνέβαλον αὐθις εἰς Βοιωτίαν, Μυρωνίδου στρατηγούντος, ἐξήκοντα καὶ δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐν Τανάγρα μύχην. Οἱ Πελοποννήσιοι εἶχον ἤδη ἀπέλθει, ἡ δ' ἀντεπεξεληθοῦσα δύναμις τῶν Θηβαίων καὶ τῶν Βοιωτῶν ἐνίκηθη κατὰ κράτος ἐν Οἰνοφύτοις· ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι κατέστησαν κύριοι τῶν τε Θηβῶν καὶ τῶν ἄλλων βοιωτικῶν πόλεων, ἀνέτρεψαν τὰ προενεργηθέντα ὑπὸ τῆς Σπάρτης, ἐσύστησαν ἀπανταχοῦ δημοκρατικὰ πολιτεύματα καὶ ἐξώρισαν τοὺς φίλους τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῆς τῶν Θηβαίων ἡγεμονίας ἀριστοκρατικούς. Καὶ δὲν προσεκτῆσαντο τότε τὴν Βοιωτίαν μόνην, ἀλλὰ καὶ ἡ Φωκίς καὶ ἡ Λοκρὶς ἀλληλοδιαδόχως κατετάχθησαν εἰς τὸν κατάλογον τῶν συμμάχων αὐτῶν.

Τὰς κατακτήσεις ταύτας ἐπέσπεφε κατὰ τὸ ἀκόλουθον ἔτος 455 ἡ τε συμπλήρωσις τῶν μακρῶν τειχῶν καὶ ἡ τῆς Αἰγίνης κατατρόπῳσις. Ἡ νῆσος αὕτη ἠναγκάσθη νὰ καταλύσῃ τὰ τεῖχη αὐτῆς, νὰ παραδώσῃ εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὰς ναῦς καὶ νὰ συνομολογήσῃ τὴν εἰς αὐτοὺς πλη-

ρωμὴν τακτικοῦ ἐτησίου φόρου. Μετ' οὐ πολὺ δ' ὁ ναύαρχος αὐτῶν Τολμίδης ὁ Τολμαῖου, περιπλεύσας τὴν Πελοπόννησον, ἐνέπρησε τοὺς λιμένας τῶν Λακεδαιμονίων Μεθώνην καὶ Γύθειον, ἐκυρίευσε τὴν Χαλκίδα, Κορινθίων πόλιν, ἐκυρίευσε τὴν Ναύπακτον, τὴν εἰς Λοκροὺς τοὺς Ὀζόλας ἀνήκουσαν, καὶ προσέλαβεν εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων συμμαχίαν, οὐ μόνον τὴν Ζάκυνθον καὶ τὴν Κεφαλληνίαν, ἀλλὰ καὶ τινὰς ἀχαϊκὰς πόλεις. Τὴν ἀδιέκοπτον ταύτην τῶν θριάμβων σειρὰν, διέκοπτον ἐνίοτε ἀτυχήματα τινά. Κατὰ τὸ 454 ἔτος ὁ Περικλῆς, ὅστις σπανίως ἠυδοκίμει περὶ τὰ πολεμικὰ ἔργα, οὔτε τὴν Ἀκαρνανίαν ἡδυνήθη νὰ καθυποτάξῃ, οὔτε τοὺς ἀποστάντας Θεσσαλοὺς νὰ ἀνακτήσῃ· καὶ περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ ἐξαετεῖς ἐν Αἰγύπτῳ ἀγῶνας κατὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως, ἀπὸ τοῦ 460—455, ὑπέστησαν αὐτόθι φθοράν ὀλοσχερῇ, ἀπέβχλον ἓνα τῶν μεγίστων στόλων ἐξ ὧν συνεκρότησαν ποτὲ καὶ εἶδον τὴν χώραν ἐκείνην περιπεσοῦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον αὖθις ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Περσῶν. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὁ Κίμων ἐξεδίκησε τὴν συμφορὰν ταύτην. Ἄγων τριήρεις διακοσίας Ἀθηναίων καὶ συμμάχων, ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὅστις ἡδύνατο νὰ ὀνομασθῇ φίλτατον τῆς νίκης τέκνον, ἔπλευσεν ἐπὶ Κύπρον καὶ πολιορκήσας τὸ Κίτιον, ἐξέπεμψεν 60 τριήρεις πάλιν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐξηκολούθει ἔτι ἀνθίστάμενος, ἐν τοῖς ἔλεσιν, εἰς τοὺς Πέρσας, ἐπιχώριός τις ἡγεμῶν, ὀνόματι Ἀμυρταῖος. Ναὶ μὲν ἐπὶ τῆς πολιορκίας ταύτης τοῦ Κιτίου ἀπεβίωσεν ὁ Κίμων, περὶ τὸ 449 ἔτος· ἀλλὰ τοιοῦτον ἦτο τὸ πνεῦμα τῆς φιλοτιμίας, τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς μεγαλοφροσύνης τὸ ὅποιον εἶχεν ἐμπνεύσει εἰς τὸν ὑπ' αὐτὸν τεταγμένον στρατὸν, ὥστε καὶ ἀποθανόντος αὐτοῦ ὁ στόλος ἐκεῖνος, ἐκπλεύσας ἀπὸ Κιτίου καὶ ἀπαντήσας περὶ Σαλαμῖνα τὴν ἐν Κύπρῳ τὸν στόλον τῶν Φοινίκων καὶ τῶν Κιλικίων, πρῶτον μὲν κατεναυμάχησεν αὐτοὺς, ἔπειτα δὲ καταδιώξας τοὺς εἰς τὴν νῆσον καταφυγόντας, καὶ πεζομαχήσας, ἐνίκησε πάλιν περιφανῶς. Μεθ' ὃ οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀθηναίων, ἀνακαλέσαντες τὰς εἰς Αἴγυπτον ἐκπεμφθείσας 60 τριήρεις, ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

Ἀπὸ τῶν χρόνων τούτων, οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ σύμμαχοι αὐτῶν κατέπαυσαν πᾶσαν κατὰ τῶν Περσῶν ἐχθροπραξίαν. Φαίνεται μάλιστα ὅτι καὶ συνθήκη εἰρήνης συνωμολογήθη μεταξὺ τῶν διαμαχομένων, εἰς Σοῦσα, διὰ πρέσβειων Ἀθηναίων, ἐπὶ τούτῳ μεταβάντων εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ μεγάλου βασιλέως καὶ ὧν ἡγεῖτο Καλλίας ὁ Ἴππονίκου,

ἀνὴρ ἐπιφανέστατος. Κατὰ τὴν συνθήκην ταύτην, ὁ μὲν Ἀρταξέρξης
 ὑπέσχετο δύο τινά· πρῶτον, νὰ ἀρήσῃ αὐτονόμους, ἀνενοχλήτους καὶ
 ἀφορολογήτους τοὺς κατὰ τὴν παραλίαν τῆς μικρᾶς Ἀσίας οἰκοῦντας
 Ἕλληνας, μὴ ἐκπέμπων ποτὲ στρατεύματα ἐπὶ τὴν παραλίαν ταύτην,
 ἐντὸς ὠρισμένης ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀποστάσεως· δεύτερον, νὰ μὴ ἐκ-
 πέμπῃ νῆας μακρὰς ἤτοι πολεμικὰ πλοῖα, οὔτε πρὸς δυσμὰς τῆς ἐν τῷ
 παμφυλιακῷ κόλπῳ Φασήλιδος ἢ, κατ' ἄλλους, τῶν δυτικωτέρων τι
 ταύτης, ἐκεῖ που παρακειμένων, τριῶν νησιδίων, τῶν καλουμένων Χε-
 λιδονίων, οὔτε ἐντὸς τῶν Κυανέων πετρῶν ἢ νήσων, τῶν καὶ Συμπλη-
 γάδων (σελ. 35) καλουμένων, κειμένων δὲ εἰς τὰς πρὸς τὸν Εὐξείνιον
 πόντον ἐκβολὰς τοῦ θρακικοῦ βοςπόρου. Ἀντὶ δὲ τούτων, οἱ Ἀθηναῖοι
 ἐπέτρεψαν εἰς τὸν Ἀρταξέρξην τὴν ἀδιακώλυτον κατοχὴν τῆς Κύπρου
 καὶ τῆς Αἰγύπτου. Ἐκεῖ κατήντησεν ὁ μέγας βασιλεὺς, ὁ πρὸ τριάκοντα
 ἐνιαυτῶν ἐξαποστείλας κήρυκας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἵνα ἀπαιτήσῃ γῆν
 καὶ ὕδωρ, παρ' ὅλων αὐτῆς τῶν πόλεων. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἀρχαῖοι καὶ
 νεώτεροι, μάλιστα δὲ νεώτεροι πολλοὶ ἠμφισβήτησαν τὴν ὑπαρξίν τῆς
 συνθήκης ταύτης. Τὸ ἰσχυρότερον καὶ τὸ μᾶλλον ἀναμφισβήτητον τῶν
 ἐπιχειρημάτων αὐτῶν εἶναι, ὅτι ὁ Θουκυδίδης δὲν ἀναφέρει αὐτὴν, μνη-
 μονευομένην μόνον ὑπὸ μεταγενεστέρων συγγραφέων· καὶ τούτων εἰς
 πολλὰ περὶ αὐτῆς ἀντιφασκόντων. Ἀλλ' ἕτεροι παρατηροῦσιν ὀρθῶς,
 ὅτι ἂν ὁ Θουκυδίδης δὲν ἀναφέρῃ τὴν συνθήκην, δὲν λέγει ὅμως καὶ τι
 τὸ δυνάμενον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀναιροῦν τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς. Ἐξεναντίας
 ἐκ τοῦ Θουκυδίδου συνάγεται ἃ. ὅτι μετὰ τὰς προμνημονευθείσας περὶ
 Κύπρον νίκας ἔπαυσαν πᾶσαι αἱ ἄμεσοι ἐχθροπραξίαι μεταξύ Περσῶν
 καὶ Ἀθηναίων, οὔτινες οὔτε τὴν νῆσον ἐκείνην φαίνονται ἀπαιτοῦντες,
 οὔτε πρὸς τὸν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀμυρταῖον πέμποντες ἐπικουρίαν τινά· β'.
 ὅτι μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν, ἡττηθέντων τῶν Ἀθηναίων ἐν Συρα-
 κούσαις, ἀνεμίχθησαν πάλιν οἱ Πέρσαι εἰς τὰ ἑλληνικὰ πράγματα, ἥτοι
 μέχρι τοῦ 412 π. Χ., οἱ κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν Πέρσαι σατράπαι
 οὐδένα φόρον εἰσέπραττον παρὰ τῶν ἐν τῇ παραλίᾳ ἑλληνίδων πόλεων,
 οὐδὲ φαίνονται περσικὰ πλοῖα ἐντὸς τοῦ Αἰγαίου. Ὡστε εἰμπορεῖ μὲν
 νὰ ἀμφισβητῇται ἂν ἐγένετο ἢ δὲν ἐγένετο ρητὴ συνθήκη, ὅτι ὅμως τὰ
 πράγματα εἶχον ὅπως λέγονται διὰ τῆς συνθήκης διατυπωθέντα, εἶναι
 ἀναμφίβολον. Καὶ ἀναμφίβολον ὁμοίως εἶναι ὅτι τὸ θριαμβικὸν τοῦτο
 ἀποτέλεσμα ὠφέλιμο κυρίως εἰς τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ἡρωϊκῶν κα-
 τορθωμάτων τοῦ Κίμωνος. Διὸ, καὶ τοι ἀποθανόντος αὐτοῦ πρὸ τῆς τε-

λευταίας περὶ Κύπρον νίκης, μεθ' ἣν ἐπῆλθεν ἡ εἰρήνη, ἡ ἱστορία προσ-
 ηγόρευσε αὐτὴν ἀνέκαθεν Κιμῶνιον, ὡς ἂν διεπράχθη ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου
 τοῦ μεγάλου ἀνδρός.

Ἀλλὰ περὶ τοὺς χρόνους τούτους, ἥτοι περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης
 π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, οἱ Ἀθηναῖοι δὲν κατηνάγκασαν μόνον τοὺς
 Πέρσας νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν ὅλων τῶν ἑλληνικῶν χω-
 ρῶν· ἐπέτυχον τότε καὶ ἕτερόν τι, θαυμαστότερόν τι ἴσως, ἀπήρτισαν
 ἐντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου κράτος μέγα, κινούμενον καὶ καθοδηγού-
 μενον ὑπὸ θελήσεως μιᾶς, ἐκ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐκπορευομένης·
 κράτος τοῦ ὁποίου οὐδεμίαν ἔννοιαν παρέσχεν ἡμῖν ἡ προηγουμένη ἑλ-
 ληνικὴ ἱστορία, καθ' ἣν ἐβλέπομεν τὸ ἔθνος διαμεμερισμένον εἰς ἀπει-
 ραρίθμους αὐτοκεφάλους πολιτείας. Τότε τῶντι πᾶσαι αἱ χῶραι, αἵ-
 τινες πρὸ τριακόντα ἔτων εἶχον σχηματίσει τὴν ἐν Δήλῳ ναυτικὴν συμ-
 μαχίαν, ὑπέκυψαν, διὰ τῶν βαθμιαίων τῆς τύχης αὐτῶν μεταβολῶν,
 ὥς ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ προεκθέσωμεν, εἰς τὴν ἐντελῇ κυριαρχίαν τῶν
 Ἀθηναίων· μόναι αἱ νῆσοι Χίος, Λέσβος καὶ Σάμος παρέμειναν σύμ-
 μαχοι αὐτῶν οἵαι ἦσαν ἐξ ἀρχῆς· ἀλλὰ τὸ ταμεῖον μετετέθη εἰς Ἀθή-
 νας, καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἀπεφάσιζε μόνη τοῦ
 λοιποῦ περὶ τῆς χρήσεως τῶν συμμαχικῶν χρημάτων καὶ δυνάμεων.
 Πρὸς τούτοις, τὸ ναυτικὸν ἐκεῖνο κράτος ἐξηπλώθη καὶ ἐπὶ μέγα μέρος
 τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος, περιλαβὼν ἐσχάτως τὰ Μέγαρα, τὴν Βοιω-
 τίαν, τὴν Φωκίδα καὶ τὴν Λοκρίδα. Αὕτῃ ἡ Σπάρτη, καίτοι τελευ-
 ταῖον καταβαλοῦσα περὶ τὸ 455 τοὺς ἐν Ἰθώμῃ εἰλωτας ἢ Μεσσηνίους,
 οὐδὲν ἐπεχειρεῖ κατὰ τῆς παντοδυνάμου καὶ εὐτυχοῦς αὐτῆς ἀντιζήλου·
 καὶ περὶ τὸ 450 ἔτος συνωμολόγησε μάλιστα πρὸς αὐτὴν ἐπίσημον
 συνθήκην εἰρήνης. Αὕτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἡ τῶν Ἀθηναίων
 ἡγεμονία ἐφθασεν εἰς τὸ μεσουράνημα αὐτῆς.

Ἀλλὰ τῆς ἀκμῆς ταύτης ἠθέλομεν λάβει ἀτελῆ ἔννοιαν, ἔάν, περιο-
 ρισθέντες εἰς τὴν ἄχρι τοῦδε διαγραφεῖσαν ἐξωτερικὴν τῆς ἡγεμονίας
 τῶν Ἀθηναίων διαμόρφωσιν, δὲν ἐρρίπτομεν ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὴν
 ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἐνταῦθα θέλομεν
 εὔρει πρωταγωνιστοῦντα τὸν Περικλέα, ὅπως εἶδομεν διέποντα τὰ ἐξω-
 τερικὰ πράγματα τὸν Κίμωνα. Ὅχι ὅτι ὁ Περικλῆς ἔπραττε τὰ πάντα
 μόνος· ἐξεναντίας εἶχε συνεργοὺς πολλοὺς, ὧν ἐπιφανέστατος ὑπῆρξεν

Ἐφιάλτης ὁ Σοφωνίδου, ὅστις, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ σταδίου τοῦ Περικλέους, ἦτοι μέχρι τοῦ 457 ἔτους, φαίνεται ἰσχύσας, ὡς ἀρχηγὸς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος, καὶ αὐτοῦ τοῦ Περικλέους πλειότερον. Τότε, δολοφονηθέντος τοῦ Ἐφιάλτου ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν, ἔμεινεν ὁ Περικλῆς πρωτεύων σύμβουλος τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, ἡ, ὡς ἠθέλομεν εἰπεῖ σήμερον, πρωθυπουργός. Ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν, δὲν εἶναι βέβαιον ἂν πάντα ὅσα ἐγένοντο πρὸς τὴν ἐπὶ τὸ δημοκρατικώτερον ρύθμισιν τοῦ πολιτεύματος τῶν Ἀθηναίων, ἐγένοντο ἐπὶ τῇ προτάσει ἢ καὶ ἀπλῶς τῇ συναινέσει τοῦ Περικλέους· ἴσως περὶ τινὰ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ προέβαινον περαιτέρω τοῦ σημείου εἰς ὃ ἤθελε νὰ σταθῇ ὁ ἀρχηγὸς των, ἀπεδόθησαν δὲ τὰ πάντα εἰς αὐτὸν ὡς εἰς πρωτεύοντα τῆς πόλεως ἄνδρα. Καὶ ἥδη ἐκθέτομεν ἐν κεφαλαίῳ τοὺς γενομένους περὶ τοὺς χρόνους τούτους νεωτερισμούς.

Τότε πρῶτον, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, εἰσῆχθη ἡ διὰ κληρώσεως ἐκλογὴ, ἀντὶ τῆς πρότερον ἐπικρατούσης χειροτονίας, τῶν ἀρχόντων καὶ ἄλλων δημοσίων λειτουργῶν, πλὴν τῶν στρατηγῶν, οἵτινες ἐξηκολούθησαν πάντοτε διὰ χειροτονίας προχειριζόμενοι. Σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἐξηγήσωμεν (σελ. 286 καὶ ἐπ.), ἦτο νὰ ἔχῃ πᾶς πολίτης ἐπιζητῶν τὴν ἀρχὴν ἴσῃν πιθανότητα ἐπιτυχίας, εἴτε πλούσιος ἦτο, εἴτε πένης. Τότε βεβαίως ἀφῆρέθη ἀπὸ τε τοὺς ἄρχοντας καὶ ἀπὸ τὸν ἄρειον πάγον, πᾶσα ἡ δικαστικὴ ἀρμοδιότης ἦν πρότερον εἶχον, πλὴν τῆς ἐξουσίας τοῦ νὰ ἐπιβάλλωσι μικρὰς τινας χρηματικὰς ποινάς· ἀπεδόθη δὲ ἡ διαδικασία ἐκείνη, ἡ τε ἀστικὴ καὶ ἡ ποινικὴ, εἰς τὰ πολυαριθμὰ δικαστηρία τῶν ἐνόρκων, τῶν καλουμένων ἡλιαστῶν, ἀπὸ τοῦ ἁλῖα, ἁλίζομαι, συνάθροισις, ἀγορὰ, συναθροίζομαι· ὁ δικαστικὸς οὗτος σύλλογος ἐλέγετο ἡλιαία καὶ συνεκροτεῖτο ὡς ἐξῆς. Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν πολιτῶν ἐκληροῦντο κατ' ἔτος 6000 ἀνδρῶν, οἵτινες, ὀρκισθέντες, διηροῦντο εἰς 10 δικαστήρια, ὧν ἕκαστον συνέκειτο ἐκ 500 δικαστῶν· οἱ δὲ λοιποὶ 1000 ἐχρησίμευον πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν χρεουουσῶν θέσεων. Ἐκτοτε λοιπὸν ὁ ἄρχων ἀντὶ νὰ ἀποφασίζῃ αὐτὸς, ὡς ἄλλοτε, περὶ τῆς ἐνοχῆς καὶ τῆς ποινῆς, ἦτο ὑπόχρεως νὰ συγκαλῇ τὸ ὀρκωτικὸν δικαστήριον, ὃ ἐστι νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου τῶν προαναφερθέντων πολυαριθμῶν δικαστηρίων, πᾶσαν κατηγορίαν συνεπαγομένην ποινὴν μεγαλητέραν τοῦ μικροῦ προστίμου, τὸ ὅποῖον καὶ μόνον ἡδύνατο οἰκοθεῖν νὰ ἐπιψηφίζῃ. Εἰς ποῖον ἐκ τῶν 10 δικαστηρίων ἔμελλε νὰ ὑποβληθῇ ἡ κατηγορία,

ἀπεφασίζετο διὰ κλήρου, ὥστε οὐδείς ἤξευρεν ἐκ προοιμίου ποῖον δικαστήριον ἐμελλε νὰ δικάσῃ τὴν δίκην. Ὁ ἄρχων προέδρευε τοῦ δικαστηρίου καὶ ὑπέβαλλεν εἰς αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς γενομένης ὑπ' αὐτοῦ προανακρίσεως, ἔτι δὲ τὸ ζήτημα περὶ οὗ προέκειτο νὰ ἀποφασισθῇ· μεθ' ὃ ἤκούοντο ὁ κατηγορὸς καὶ ὁ κατηγορούμενος καὶ προσήγοντο οἱ μάρτυρες. Ὅμοίως καὶ αἱ ἀστικάι, αἱ περὶ ἰδιωτικῶν συμφερόντων διενέξεις, αἵτινες πρότερον ἐκρίνοντο ὑπὸ τῶν ἀρχόντων, ἀφηρέθησαν ἤδη ἀπὸ αὐτῶν καὶ ἀπεδόθησαν εἰς τὰ δικαστήρια τῶν ἡλιαστῶν, τὰ ἀπλῶς προεδρευόμενα ὑπὸ ἐνὸς τῶν ἀρχόντων.

Τελευταῖον τὰ δικαστήρια ταῦτα ἔλαβον καὶ ἄλλην τινὰ σπουδαιότητα ἀρμοδιότητα. Πᾶσαι αἱ μεταξὺ τῶν ὑπηκόων πόλεων διενέξεις, πᾶσαι αἱ διενέξεις ὅσας πολῖται μιᾶς τῶν πόλεων τούτων εἶχον καθ' ἑτέρας πόλεως, καὶ αἱ κυριώταται δίκαια αἱ μεταξὺ τῶν πολιτῶν τοιούτων πόλεων, ἰδίως δὲ πᾶσαι αἱ συνεπαγόμεναι ποινὴν θανάτου, ἐκρίνοντο ἤδη ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις πολυμελῶν δικαστηρίων. Τὴν δικαιοδοσίαν ταύτην ἐνήργει κατ' ἀρχὰς ἡ ἐν Δῆλῳ σύνοδος· ἀλλ' ἀφ' ἧς ἐποχῆς, κατηγορήθη μὲν ἡ σύνοδος ἐκείνη, ἅπασα δὲ ἡ κυριαρχικὴ αὐτῆς ἐξουσία μετεβιβάσθη εἰς τὰς Ἀθήνας, καθυπεβλήθησαν καὶ αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος δίκαια εἰς τὴν ἡλιαίαν· ὥστε ἡ ἡλιαία, ὃ ἐστὶν ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, ἀπεφάσιζεν ἑκτοτε ἀπολύτως ὅχι μόνον περὶ τῶν κοινῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν συμφερόντων τῶν ὑπηκόων.

Ἡ ἡλιαία ὑπῆρχε μὲν καὶ πρὸ τοῦ Περικλέους, δικάζουσα τοὺς ὑπευθύνους ἄρχοντας καὶ ἄλλας δημοσίας κατηγορίας· ἴσως δ' ἐκληροῦντο καὶ πρότερον ἐξ αὐτῆς εἰδικὰ τμήματα ἐπιτετραμμένα ἰδίας τινὰς κρίσεις. Ἀλλ' ἡ συστηματικὴ εἰς τμήματα διαίρεσις καὶ ἡ διαρκὴς ἐνέργεια τῶν πολυαριθμῶν τούτων δικαστηρίων, δὲν ἤρχισεν εἰμὴ ἀπὸ τῶν χρόνων τούτων, ὅτε ὠρίσθη καὶ ὁ λεγόμενος δικαστικός μισθός, ὃ ἐστὶν ὠρίσθη ὅτι ἕκαστος πολίτης, δι' ἐκάστην ἡμέραν καθ' ἣν ἐξεπλήρου, τὰ δικαστικά αὐτοῦ καθήκοντα ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ ἀντιμισθίαν τριῶν ὀβολῶν ἥτοι ἡμισείας δραχμῆς. Τινὲς εἶπον ὅτι κατ' ἀρχὰς ἡ ἀντιμισθία αὕτη ἦτο ἐνὸς ὀβολοῦ καὶ ὅτι βραδύτερον ἐτριπλασιάσθη· ἀλλὰ πιθανωτέρα φαίνεται ἡ γνώμη ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐτάχθη εἰς τρεῖς ὀβολούς. Περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους εἰσῆχθη καὶ ὁ ἐκκλησιαστικός μισθός, ἥτοι ὁ ἡμερήσιος μισθός ὃν ἐλάμβανεν ἕκαστος πολίτης ἅμα εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου· ὁ μισθός οὗτος, ὃν ἠδύναντο νὰ λαμβάνωσι καθ' ἐκάστην συνεδρίαν τῆς ἐκκλησίας, 6 ἕως 8000 ἐκκλησιασταί,

ἦτο τῶντι κατ' ἀρχὰς ἐνὸς ὀβολοῦ καὶ δὲν ἐτριπλασιάσθη εἰμὴ μετέπειτα. Τότε ὁμοίως ἀπεφασίσθη ὅτι ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ μισθοδοτῇ καὶ νὰ διατρέφῃ τοὺς στρατιωτικῶς ὑπηρετοῦντας πολίτας, οἵτινες πρότερον ἐξεπλήρουν ἀμισθὶ τὸ καθήκον τοῦτο. Ὁ ὀπλίτης ἐλάμβανε μισθὸν ἡμερήσιον δύο ὀβολῶν, καὶ ἄλλα τόσα διὰ τὴν διατροφήν αὐτοῦ· ὁ ἄξιωματικὸς διπλάσια τούτων, καὶ ὁ ἱππεὺς, τριπλάσια. Τελευταῖον ἀναφέρεται καὶ βουλευτικὸς μισθός, ὃ ἐστὶν ὁ εἰς τοὺς βουλευτὰς διδόμενος, ὅστις συνεποσοῦτο εἰς δραχμὴν μίαν καθ' ἐκάστην ἡμέραν.

Ἡ πολιτεία ἠδύνατο ἤδη νὰ ἐπαρκῇ εἰς ὅλας ταύτας τὰς μισθοδοσίας, διότι ἂν καὶ τὸ σύνολον τῶν ἐτησίων εἰσοδημάτων τοῦ τῶν Ἀθηναίων κράτους δὲν εἶναι γνωστὸν, ἡξέυρομεν ὅμως ὅτι μόνος ὁ συμμαχικὸς φόρος ὅστις συνεποσοῦτο κατ' ἀρχὰς εἰς 460 τάλαντα κατ' ἔτος, ἀνεβιβάσθη βραδύτερον εἰς 600 καὶ ἐπὶ τέλους ἀπετέλεσεν, ὡς λέγεται, 1000 τάλαντα, ἂν ὅχι πλείοτερα. Ἐκ πρώτης ὄψεως τὰ 1000 τάλαντα, ἥτοι δραχμαὶ 6,000,000, δὲν φαίνονται πολλὰ· ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκτιμῶμεν τὴν ἀληθῆ ἀξίαν τοῦ ποσοῦ τούτου πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀρχαιότητι τὸ ποσὸν τοῦ κυκλοφοροῦντος χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἦτο πολὺ ὀλιγώτερον ἢ σήμερον, ἡ σχετικὴ τοῦ νομίσματος ἀξία ἦτο πολὺ μεγαλητέρα καὶ ὀρίζεται εἰς τὸ ἐξαπλάσιον ἢ καὶ ὀκταπλάσιον τῆς σημερινῆς· ὃ ἐστὶ τότε ἠδύνατό τις νὰ ἀγοράσῃ διὰ μιᾶς δραχμῆς, ὅ,τι σήμερον ἀγοράζει διὰ 6 ἢ 8· ὥστε τὰ 6 ἐκεῖνα ἑκατομμύρια δραχμῶν ἰσοδυναμοῦν πρὸς 36 ἢ καὶ 48,000,000 περίπου σημερινῶν. Καὶ ἀπόδειξις τρανωτάτη τοῦ πόσον μέγα ἦτο τὸ ποσὸν τῶν εἰσοδημάτων τοῦ τῶν Ἀθηναίων κράτους, εἶναι, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀφοῦ ἐπῆρκεσαν εἰς ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς πολιτείας, καὶ, τὸ σπουδαιότερον, εἰς τὴν κατασκευὴν πολλῶν λαμπρῶν οἰκοδομημάτων, δι' ὧν ἐκόσμησαν τὴν πόλιν αὐτῶν, ἠδυνήθησαν ν' ἀποταμειύσωσιν ἐπὶ Περικλέους, ἐντὸς ὀλίγων ἐταυτῶν, 8000 τάλαντα, ἥτοι 48,000,000 ἀρχαίων δραχμῶν, τῶν ὁποίων ἡ σχετικὴ ἀξία δὲν εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σήμερον κατωτέρα τῶν 300,000,000.

Ἐψηφίσθησαν δὲ αἱ προαναφερθεῖσαι διατάξεις ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ δύνανται, καθ' ἃ προείπομεν, ἅπαντες οἱ πολῖται, καὶ αὐτοὶ οἱ πένεστεροι, νὰ μετέχωσι τῆς πολιτείας. Ὡς πρὸς τὰς Ἀθήνας τοῦτο ἦτο ἀπαραίτητον, μᾶλλον ἀπαραίτητον ἢ ὡς πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἀρχαίαν

ἡ σημερινὴν πολιτείαν. Αἱ μὲν ἄλλαι ἑλληνικαὶ πολιτεῖαι, πλὴν τῆς Σπάρτης, ἦσαν τόσον μικραὶ, ὥστε καὶ δι' εὐαρίθμων πολιτῶν ἠδύναντο εὐχερῶς νὰ διοικηθῶσι καὶ νὰ συντηρηθῶσιν· αἱ δὲ νεώτεραι πάλιν εἰσὶ συνήθως τόσον μεγάλαι, ὥστε καὶ ἂν πολλοὶ τῶν πολιτῶν αὐτῶν μείνωσιν ἀμέτοχοι τῶν κοινῶν πραγμάτων, οἱ λοιποὶ ἐξαρκοῦσιν εἰς πλήρωσιν τῶν δημοσίων ἀναγκῶν. Τὸ δὲ κράτος τῶν Ἀθηναίων περιελάμβανε μὲν τὸ ἥμισυ περίπου τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ἥτοι, ὡς εἰκάζεται, ὀκτὼ ἕως δέκα ἑκατομύρια ψυχῶν, ἀλλ' ἅπαν τὸ πλῆθος τοῦτο δὲν συνετέλει ἐξίσου εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας καὶ εἰς τὴν ὑπὲρ αὐτῆς ἀμυναν. Ἐν πρώτοις εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἐν γένει τὸ ἥμισυ περίπου τῶν κατοίκων ἦσαν δοῦλοι, δηλαδὴ ἄνθρωποι ἐστερηνέοι παντός δικαιώματος καὶ πάσης εἰς τὰ κοινὰ μετοχῆς. Ὑπῆρχον μάλιστα χωραὶ τινες εἰς τὰς ὁποίας οἱ δοῦλοι ἦσαν πολλαπλάσιοι τῶν ἐλευθέρων, καθὼς λ. χ. ἐν τῇ κυρίως Ἀττικῇ, ὅπου ἐπὶ πεντακοσίων χιλιάδων ψυχῶν, λέγεται ὅτι τετρακόσια χιλιάδες ἦσαν δοῦλοι. Ἐν γένει ὅμως κατὰ μέσον ὅρον ὑπολογίζεται ὅτι οἱ δοῦλοι ἀπετέλουν τὸ ἥμισυ τῶν κατοίκων. Τοῦτο λοιπὸν συνέβαινε καὶ εἰς τὸ κράτος τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ περιλιπόμενοι ἐλεύθεροι δὲν ἦσαν ἅπαντες πολῖται μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πολιτείας. Οἱ ἐλεύθεροι κάτοικοι τῶν πολυαρίθμων ὑπηκόων καὶ συμμάχων πόλεων ἦσαν πολῖται ἕκαστος τῆς ἰδίας πόλεως, ὅχι πολῖται τοῦ ὅλου κράτους τῶν Ἀθηναίων· καὶ οὐ μόνον οὐδὲν εἶχον συμφέρον εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ κράτους τούτου, ἀλλ' οἱ πλεῖστοι κατήντησαν καὶ δυσμενῶς πρὸς αὐτὸ νὰ διάκηνται. Ἡ ὑπαρξίς λοιπὸν τοῦ τῶν Ἀθηναίων κράτους ἐξηρτᾶτο κυρίως ἀπὸ μόνων τῶν Ἀθηναίων, ἥτοι ἀπὸ 120 ἢ 130,000 ψυχῶν, ἀνδρῶν δὲ τὸ πολὺ 30,000· διὸ ἂν καὶ ἐκ τῶν εὐαρίθμων τούτων ἀνδρῶν πολλοί, ἀπασχολούμενοι εἰς ἴδια ἔργα, παρημέλουν τὰ κοινὰ, ἢ συντήρησις τοῦ κράτους ἥτις μετὰ κόπου κατωρθοῦτο καὶ δι' αὐτῆς τῆς κοινῆς καὶ ἀδιαλείπτου ἐνεργείας ἀπάντων τῶν πολιτῶν, ἤθελεν ἀποβῆ ἀδύνατος. Ἐν Σπάρτῃ, ἥτις ἦτο μετὰ τὰς Ἀθήνας τὸ μεγαλύτερον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος κράτος, ἡ κοινὴ ἐνέργεια ἐπετυγχάνετο διὰ τούτου, ὥς ἐκ τῶν νόμων καὶ τῆς ἀνατροφῆς αὐτῶν, οἱ Σπαρτιαῖται οὐδὲν μετῴχοντο ἴδιον ἐπάγγελμα, ἀρκούμενοι δὲ εἰς λιτοτάτην διαίταν, διῆγον ἅπαντα τὸν βίον ὡς τακτικοὶ τῆς πολιτείας στρατιῶται. Ἀλλ' εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ ἀνατροφή καὶ οἱ νόμοι δὲν ἀπηγόρευον τὴν ἐμπορίαν, τὴν ναυτιλίαν, τὴν βιομηχανίαν, τὴν τέχνην, τὴν παιδείαν· ἐξεναντίας παρώτρυνον τοὺς πολίτας πάσῃ

δυνάμει πρὸς τὴν ὅσον ἔνεστι μεγαλητέραν ἀτομικὴν ἐνέργειαν, ὥς ἐκ τῆς ὁποίας οὗτοι, μάλιστα οἱ πενέστεροι αὐτῶν, ἀπετρέποντο φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀπὸ τῶν κοινῶν πραγμάτων. Ἐπρεπεν ἄρα νὰ εὔρεθῇ τρόπος ἐπιτήδειος νὰ συμπυκνώσῃ τὰς δυνάμεις αὐτῶν περὶ τὴν πολιτείαν· καὶ τοῦτο ἦτο τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησε νὰ λύσῃ ὁ Περικλῆς. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ λύσις τοῦ ζητήματος ἦτο δυσχερεστάτη, καὶ ἴσως ἐντελῶς ἀδύνατος. Ὅπωςδὴποτε τινὰ τῶν ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἐνεργηθέντων ἦσαν μὲν, ὥς θέλομεν μετ' ὀλίγον ἶδει, σοφώτατα ἐπινενοημένα, ἀλλὰ αἱ ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου μισθοδοσίαι περὶ ὧν ἰδίως ἐνταῦθα ὁ λόγος, ἐπήγαγον ἀποτελέσματα ὀλέθρια.

Τῷόντι αἱ μισθοδοσίαι αὗται ἦσαν μὲν μικραί, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπήρουν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον εἰς τὴν διατροφὴν τοῦ μισθοδοτούμενου. Εἰς τὰς Ἀθήνας τότε λέγεται ὅτι μία οἰκογένεια ἠδύνατο νὰ οἰκονομηθῇ διὰ 500—600 δραχμῶν κατ' ἔτος· ὥστε ὁ ἱππεὺς, ὁ μισθοδοτούμενος δύο δραχμὰς τὴν ἡμέραν, ἐλάμβανε μόνος αὐτὸς πλείονερα παρ' ὅσα ἀπητοῦντο εἰς ὁλόκληρον οἰκογένειαν. Οἱ ἄλλοι μισθοὶ ἦσαν μικρότεροι, ἀλλὰ πάντοτε ὅπωςοῦν ἱκανοί· καὶ ἔπειτα πολλοὶ ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἠδύνατο νὰ ἦναι ἄλλος βουλευτής, ἄλλος ἡλιαστής, ἄλλος στρατιωτικὸς, λαμβάνοντες οὕτω διαφόρους μισθοὺς. Ἐντεῦθεν ἅπαντες οἱ πένητες ὤρμησαν ἐπὶ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ὁ δὲ σκοπὸς τοῦ Περικλέους ἐφάνη ἐπιτυγχάνομενος, τοσοῦτ' μᾶλλον ὅσῳ ὁ πολιτικὸς οὗτος ἀνὴρ ἐπεχείρησε νὰ θεραπεύσῃ, διὰ τοῦ δημοσίου ταμείου, καὶ ἄλλην τινὰ τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν ἀνάγκην.

Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἤκμασε θαυμασίως ἐν Ἀθήναις ἡ δραματικὴ ποίησις, ἥ τε τραγικὴ καὶ ἡ κωμικὴ, μάλιστα δὲ ἡ πρώτη, διότι ὁ ἐπιφανέστατος τῶν ἀρχαίων κωμικῶν, ὁ Ἀριστοφάνης, ἀνῆκει εἰς τὴν ἀκόλουθον περίοδον τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας· τὸ δὲ τραγικὸν δράμα ἤρξατο παράγον τὰ κάλλιστα ἀριστοτεχνήματα ἅμα μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἔξωσιν τοῦ Ξέρξου, διαδεξάμενον τὰ ἄνθη τῆς λυρικῆς ποιήσεως, δι' ὧν ἰδίως εἶχε κοσμηθῇ ἡ προηγουμένη περίοδος, καθὼς πάλιν ἡ λυρικὴ ποίησις διεδέξατο τὴν ἐπικὴν, τὴν ἀπαθανατίσασαν τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους. Ὁ Αἰσχύλος, ὁ δημιουργὸς τοῦ τραγικοῦ δράματος, ἡ τοῦλάχιστον ὁ πρῶτος ποιητὴς δι' οὗ τὸ δράμα τοῦτο ἀπέβη ἐνδοξον, ἡγωνίσθη, ὥς εἶδομεν, καὶ ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμῖνι· ἐκ δὲ τῶν δύο ἀειμνήστων αὐτοῦ διαδόχων, ὁ μὲν Σοφοκλῆς ἐνίκησε κατὰ πρῶτον

τὸν Αἰσχύλον περὶ τὸ 470 π. Χ., ὁ δὲ Εὐριπίδης παρέστησε τὸ πρῶτον αὐτοῦ δράμα ἐν ἔτει 455. Ἐκ τῶν πολυαρίθμων ἔργων τῶν ποιητῶν τούτων δὲν περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς εἰμὴ ὀλίγα, ἀρκοῦντα ὅμως ἵνα δώσωσιν ἡμῖν ἔννοιαν ἀποχρῶσαν τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ δράματος. Οἱ δὲ δραματοῦργοι οὗτοι δὲν ἦσαν οἱ μόνοι τότε διαπρέψαντες· πολλοὺς καὶ ἄλλους ἔσχον συναγωνιστὰς, ὧν τὰ ὀνόματα, κατὰ δυστυχίαν τὰ ὀνόματα μόνα, διεσώθησαν, καὶ οὔτινες ἐνίοτε ἀνεδείχθησαν ἀνώτεροι ἐκείνων. Ὁ Φιλοκλῆς λ. χ., ἀνταγωνισθεὶς πρὸς τὸν «Οιδίπουν τύραννον» τοῦ Σοφοκλέους, ἔλαβεν αὐτὸς τὸ ἀριστεῖον· καὶ τὸν Εὐριπίδην δ' ἐνίκησαν Εὐφορίων, ὁ υἱὸς τοῦ Αἰσχύλου, καὶ ὁ Ξενοκλῆς, καὶ ὁ Νικόμαχος· ἔτι δὲ ἀναφέρονται ὁ Νεόφρων, ὁ Ἀχαιοῖς, ὁ Ἴων, ὁ Ἀγάθων, πλεῖστοι ἄλλοι. Ἐκ τούτου καθίσταται πρόδηλον ὅχι μόνον εἰς ποίαν ἀκμὴν εἶχε φθάσει τὸ ἑλληνικὸν δράμα, ἀλλὰ καὶ πόσῃν ζωηρᾷ ἀνάγκῃν τοῦ κοινοῦ ἐθεράπευσε· διότι ἄλλως ἤθελεν εἶναι ἀνεξήγητος ἡ τοσαύτη συναγωνιστῶν συρροή. Κατ' ἀρχὰς ἡ εἰσοδος εἰς τὸ θέατρον ἐπετρέπετο δωρεάν· ἀφ' ἧς ὅμως ἡ ὑπερβολικὴ εἰς αὐτὸ ἀνθρώπων ἐπισώρευσις ἐπέφερε πολλήν στενοχωρίαν καὶ ἀταξίαν, ἀπητήθη πληρωμὴ, ἐπειδὴ δὲ οἱ πενέστεροι, μὴ δυνάμενοι νὰ πληρώσωσι τὴν τιμὴν ταύτην, ἐστεροῦντο τῆς ἀπαραιτήτου ἐκείνης εἰς πάντα Ἀθηναῖον εὐχαριστήσεως, ὁ Περικλῆς προεκάλεσε τὴν ἐπιψήφισιν νόμου περὶ τῶν λεγομένων θεωρικῶν χρημάτων· δηλαδὴ νόμου δυνάμει τοῦ ὁποίου τὸ δημόσιον ἐπλήρωνεν εἰς ἕκαστον πολίτην τὸ εἰσιτήριον αὐτοῦ. Τὰ χρήματα ταῦτα ἐλαμβάνοντο ὑπὸ τῶν ἐργολάβων εἰς οὓς ἦτο ἀνατεθειμένη ἡ τῶν θεάτρων συντήρησις, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου αὕτη χορηγία δὲν περιωρίσθη εἰς μόνα τὰ θεάτρα, ἐξετάθη καὶ εἰς ἄλλας δημοσίας πανηγύρεις, ὥστε ἐπὶ τέλους ἐχορηγοῦντο εἰς τοὺς πένητας χρήματα ἵνα μετέχωσιν ὅλων τῶν ἑορτῶν, καὶ παρείχετο οὕτω εἰς αὐτοὺς ὁ τρόπος τοῦ ἄγειν τὸν βίον εὐδαιμόνως.

Ταῦτα ὅμως πάντα δὲν ἠδύναντο εἰμὴ νὰ ἐπιφέρωσι, τοῦ καιροῦ προϊόντος, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νὰ ὑποθάλψωσι τὴν ἀργίαν τοῦ πλήθους, καὶ νὰ συνειθίσωσιν αὐτὸ νὰ ζῇ, οὐχὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων κόπων, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου. Ἐντεῦθεν κατεστράφησαν κατὰ μικρὸν πᾶσαι αἱ ἀρεταὶ αἱ παραγόμεναι ὑπὸ τῆς φιλοπονίας, καὶ ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας ἣν ἔχει ὁ ἐργαζόμενος ἄνθρωπος νὰ βελτιώσῃ τὴν τύχην αὐτοῦ· ἐπῆλθον δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἕτερα οὐδὲν ἤττον δεινὰ ἐπακόλουθα. Ναι μὲν αἱ μισθοδοσίαι τοῦ δημοσίου ταμείου ἐπήρουν

κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον εἰς τὴν διατροφήν τῶν πενήτων· ἄλλ' ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔμενον πάντοτε πένητες, ἐνῶ οἱ εὐπορώτεροι τῶν Ἀθηναίων κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἡύξησαν πολὺ τὰς περιουσίας αὐτῶν, διὰ τῆς θαυμασίως προαχθείσης ἐμπορίας καὶ βιομηχανίας τῆς πόλεως. Ἐπὶ Σόλωνος περιουσία ἐπτά ταλάντων, ἦτοι 42,000 ἀρχαίων δραχμῶν, ὧν ἡ σημερινὴ ἀξία ἦθελεν ἰσοδυναμεῖ πρὸς 250,000 τοῦλάχιστον, ἐθεωρεῖτο ὡς μία τῶν μεγίστων ἐν Ἀθήναις, ἐνῶ ἤδη ὑπῆρχον ἐνταῦθα ἄνθρωποι, οἳ οὐ Νικίας, ὁ Καλλίας, ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ ἄλλοι, οἵτινες ἐκτῆσαντο ἢ ἐκληρονόμησαν 100 καὶ πλείοτερα τάλαντα, ἰσοδυναμοῦντα πρὸς τέσσαρα περίπου ἑκατομμύρια σημερινῶν δραχμῶν· διὸ μεγίστη προέκυψεν ἀνισότης περιουσιῶν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας οἱ πενέστεροι ἀπέβαινον πολλὰς οἰκίας τυφλὰ τῶν πλουσιωτέρων. Ἀφ' ἐτέρου ἅμα τὸ τῶν Ἀθηνῶν κράτος ἤρχισε περὶ τὰ τέλη τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος καταλύμενον, ἅμα ἔπαυσαν νὰ συρρέωσιν εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ συμμαχικοὶ φόροι, ἅμα ἐνὶ λόγῳ ἡλαττώθησαν οἱ πόροι τοῦ δημοσίου ταμείου, ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ νὰ ἐπαρκῇ πρὸ πάντων εἰς τὴν συντήρησιν τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ἐφρόντιζε πρὸ πάντων νὰ πληρόνηται τὰς μισθοδοσίας αὐτοῦ καὶ τὰ θεωρικὰ χρήματα. Οὕτω δὲ βαθμηδὸν ἀχρειωθεῖς, καὶ ἐν τούτοις ὦν παντοδύναμος, ἐξετράπη εἰς πᾶσαν ἀφροσύνην, ἀγόμενος καὶ φερόμενος ὑπὸ δημαγωγῶν πλουσιῶν ἢ μὴ πλουσιῶν. Ἐκ δὲ τῆς συρροῆς ὅλων τούτων τῶν ἀτοπημάτων ἀναγκασίως ἐπεταχύνθη ἡ τοῦ κράτους καταστροφή.

Τούτου ἕνεκα εἶπομεν ὅτι αἱ μισθοδοτικαὶ τοῦ Περικλέους διατάξεις ὑπῆρξαν μία τῶν κυριωτάτων αἰτιῶν τῆς παρακμῆς τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλὰ περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπιστῇ ἡ παρακμὴ αὕτη, ὁ δὲ Περικλῆς ἐνήργησε, πλὴν τῶν προειρημένων, καὶ ἕτερα τινὰ συνετώτερα καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ὃν προέθετο ἐπιτηδειώτερα, τὰ ὁποῖα οὐ μόνον συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ διασώσωσιν ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον τὴν δύναμιν τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ ἀπαράμιλλον περιεποίησαν αὐτῇ κλέος.

Ἐτι πρὸ τοῦ Περικλέους, Ἀθηναῖοι πολῖται εἶχον ἀρχίσει νὰ ἐγκαθίστανται εἰς χώρας κατακτηθείσας ὑπὸ τῆς πόλεως, λαμβάνοντες κλήρους ἐκ τῶν κτημάτων ὅσα ἀφηρεθήσαν ἀπὸ τῶν προτέρων τῶν χωρῶν τούτων κατοίκων. Οἱ τοιοῦτοι ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς Ἀθηναῖοι κτηματῖαι ὠνομάζοντο κληροῦχοι καὶ διέφερον οὐσιωδῶς τῶν ἀποίκων· διότι

αὶ ἀποικίαι, καθὼς εἶδομεν (σελ. 317), ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπέβαινον πόλεις αὐτοτελεῖς καὶ αὐτόνομοι, αἱ δὲ κληρουχίαι ἐξεναντίας ἐλογίζοντο ἀποτελοῦσαι μέρος ἀναπόσπαστον τῆς Ἀττικῆς· οἱ κληροῦχοι ἐξηκολούθουν ὄντες πολῖται Ἀθηνῶν, ὑπαγόμενοι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων, καὶ δυνάμενοι νὰ ἐνασκήσωσιν αὐτόθι ἅπαντα τὰ πολιτικὰ αὐτῶν δικαιώματα. Τοιαῦται κληρουχίαι ἰδρύθησαν οὐκ ὀλίγαι, ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς προηγουμένης ἔκτης ἑκατονταετηρίδος, εἰς τὴν θρακικὴν χειρσόνησον, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας Χαλκίδα, καὶ εἰς τὰς νήσους Λῆμον, Ἰμβρον καὶ Σκυρον, αἵτινες καθ' ὅλοκληρίαν κατελήφθησαν ὑπὸ Ἀθηναίων κληρούχων. Ἀλλ' ὁ Περικλῆς ἐποπλασάσασε συστηματικῶς τὰς ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς ταύτας ἀποκαταστάσεις· ἔπειψε 500 πολίτας εἰς Νάξον, 250 εἰς Ἄνδρον, 1000 εἰς τὴν ἐν τῇ Θράκῃ χώραν τῶν Βισαλτῶν, 1000 εἰς τὴν θρακικὴν χειρσόνησον, 2000 εἰς κατάληψιν τῆς χώρας τῶν ὅλως ἐξωσθέντων Ἰστιαίων τῆς Εὐβοίας, 600 εἰς Σινώπην· βραδύτερον δὲ καὶ ἄλλους εἰς ἄλλας χώρας καὶ νήσους. Ὁ σκοπὸς τῆς τοιαύτης τῶν κληρουχιῶν ἀναπτύξεως ἦτο διπλοῦς· πρῶτον παρείχετο δι' αὐτῶν πόρος ζωῆς εἰς τοὺς πενεστέρους τῶν πολιτῶν, καὶ δεύτερον οἱ κληροῦχοι ἐχρησίμευον ὡς φρουραὶ ἔτοιμα νὰ περιστείλωσι τοὺς στασιάζοντας τυχόν ὑπηκόους καὶ συμμάχους· ὥστε αἱ κληρουχίαι συνετέλουν εἰς τὸ νὰ καταστήσωσι τοὺς πένητας χρησίμους εἰς συντήρησιν τῆς τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίας, μηδὲν ἔχουσαι τῶν ἀτοπημάτων τῆς ἀπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου μισθοδοσίας αὐτῶν.

Τὸ δὲ ἕτερον τοῦ Περικλέους ἔργον, τὸ εἰς αὐτὸν καὶ μόνον κυρίως ὀφειλόμενον, εἶναι ὅτι ἐπεχείρησε νὰ συμπληρώσῃ τοὺς πόρους τῶν πενήτων διὰ τῆς ἐνασχολήσεως αὐτῶν εἰς πολλὰ καὶ μεγαλοπρεπῇ δημόσια κατασκευάσματα· διότι τότε, διὰ τῆς ὑπερτάτης τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ἐπιμελείας, καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐφορείαν τοῦ δαιμονίου αὐτοῦ φίλου, τοῦ Φειδίου, ᾠκοδομήθησαν, ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τοῦ Ἰκτίνου, τοῦ Καλλικράτους, τοῦ Κοροΐβου, τοῦ Μνησικλέους καὶ ἄλλων, τὰ πλεῖστα τῶν λαμπρῶν ἀριστοτεχνημάτων, ὧν τὰ περιωθέντα λείψανα κινουσιν ἔτι τὸν θαυμασμὸν ἅπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ναοὶ, στοαί, ἀγοραὶ, θέατρα, γυμνάσια, κρῆναι, λουτρά. Ναὶ μὲν τὰ πλείοτερα τῶν κτιρίων τούτων δὲν ἀπετελέσθησαν εἰμὴ κατὰ τοὺς πρώτους ἐνιαυτούς τῆς ἀκολούθου ἱστορικῆς περιόδου, ἀλλ' ἅπαντα ὑπῆρξαν ἄμεσον προϊόν τῆς ἀκμῆς τῶν χρόνων εἰς οὓς ἡδὴ εὐρίσκόμεθα καὶ τούτου ἕνεκα

ἐπιφέρομεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ περὶ αὐτῶν. Τὸ νέον θέατρον τὸ καλούμενον μὲν Ὁδεῖον, προωρισμένον δὲ εἰς τὰς μουσικὰς καὶ θυμελικὰς θεὰς τῆς μεγάλης τῶν Παναθηναίων πανηγύρεως· καὶ ὁ ἀμίμητος ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ καλούμενος Παρθενῶν, ὃν ἐκάλλυνον τὰ γλαφυρώτατα τῶν καλλιτεχνημάτων τῆς ἀγαλματοποιίας καὶ τῆς γλυπτικῆς, ἡγέρθησαν μετὰ τοῦ 445 καὶ 437 πρὸ Χριστοῦ· τὰ δὲ μεγαλοπρεπῆ τῆς ἀκροπόλεως προπύλαια, μετὰ τοῦ 437 καὶ 431 πρὸ Χριστοῦ. Τότε ἐξηκολούθησεν ἡ ἀνόρθωσις τοῦ Ἐρεχθείου, τὸ ὅποῖον εἶχε πυρποληθῆ ἐπὶ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Ξέρξου. Τότε ἤρξατο ἡ κατασκευὴ τοῦ μεγάλου ναοῦ τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσίνι πρὸς τέλεσιν τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σουνίῳ, τοῦ ναοῦ τῆς Νεμέσεως ἐν Ῥαμνοῦντι. Τρία δὲ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὰ τρία ἔργα τῆς ὄντως θεοπνεύστου χειρὸς τοῦ Φειδίου, ἐκόσμησαν τὴν ἀκρόπολιν· ἐν μέγα ἐξ ἐλέφαντος ἐν τῷ Παρθενῶνι· ἐν ἑτερον ἐκ χαλκοῦ, τῆς Λημνίας Ἀθηνᾶς προσαγροεούμενον, καθὼς ὑπὸ τῶν λημνίων Ἀθηναίων ἀνατεθὲν, τὸ ὅποῖον ὁ Πausanias λέγει « τῶν ἔργων τοῦ Φειδίου θεὰς μάλιστα ἄξιον » καὶ τρίτον, τὸ πάντων μέγιστον, τὸ ὅποῖον ἐκ χαλκοῦ ἐπίσης κατασκευασμένον καὶ ὀνομαζόμενον τῆς προμάχου Ἀθηνᾶς, ἵστατο μετὰ τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ Παρθενῶνος· ἦτο δὲ τοσοῦτον κολοσσιαῖον ὥστε βεβαίουσιν ὅτι ἡ τοῦ δόρατος αἰχμὴ καὶ ὁ λόφος τοῦ κράνους τῆς Ἀθηνᾶς αὐτῆς ἦσαν ὁρατὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ναυτίλους τοὺς ἀπὸ τοῦ πελάγους πρὸς τὸν Πειραιᾶ πλησιάζοντας. Δὲν ἐννοῦμεν βεβαίως νὰ σφετερισθῶμεν ὑπὲρ τοῦ Περικλέους ἅπασαν τὴν ὀφειλομένην εἰς τοὺς ἀειμνήστους ἐκείνους τεχνίτας δόξαν· ἀλλ' εἶναι πρόδηλον ὅτι ἄνευ τῆς προστασίας καὶ ἐνεργείας αὐτοῦ, δυσκόλως οὗτοι ἤθελον δυνηθῆ νὰ παραγάγῃσι τὰ ἔργα αὐτῶν. Τα ἔργα ταῦτα ἀπῆ-
τησαν, κατὰ τοὺς μετριοτέρους ὑπολογισμοὺς, δαπάνην τοῦλάχιστον 3,000· ταλάντων, ἥτοι 18,000,000 ἀρχαίων δραχμῶν. Ὁ Περικλῆς δὲ εἶναι ὁ διενεργήσας τὴν ἐπιψήφισιν τῆς δαπάνης ταύτης. Τὸ δημόσιον ταμεῖον νῦν πόρει, ἔνεκα τῶν συμμαχικῶν φόρων· ὁ πρὸς τοὺς Πέρσας πόλεμος εἶχε καταπαύσει, ὥστε ὁ Περικλῆς ἐνόμισε πολυειδῶς ὠφέλιμον εἰς τὴν πόλιν νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς διακόσμησιν αὐτῆς τινὰ τοῦλάχιστον τῶν περισσευμάτων ἐκείνων. Καὶ ἀποδείξει ὅτι ὁ Περικλῆς ἐλογίζετο ὡς κύριος τῶν κατασκευασμάτων τούτων δημιουργός, εἶναι ἡ γενομένη κατ' αὐτοῦ κατηγορία ὡς καταχρυσούντος καὶ καλλωπίζοντος τὰς Ἀθήνας διὰ τῶν χρημάτων τὰ ὅποια οἱ σύμμαχοι κατέβαλλον

πρὸς τὸν πόλεμον. Ἡ δὲ ἀπάντησις ἦν ἔδωκε, κατὰ Πλούταρχον, εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην, ἐξηγεῖ θαυμασίως ἅπαντα τὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ ἀποτελέσματα πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ὁποίων ἐπεχείρησεν ὁ μέγας ἀνὴρ τὴν κατασκευὴν τῶν ποικίλων τούτων δημοσίων κτιρίων. «Ἐδίδασκεν οὖν ὁ Περικλῆς τὸν δῆμον, λέγει ὁ Πλούταρχος, ὅτι χρημάτων μὲν οὐκ ὀφείλουσι τοῖς συμμάχοις λόγον, προπολεμοῦντες αὐτῶν, καὶ τοὺς βαρβάρους ἀνείργοντες, οὐχ ἵππον, οὐ ναῦν, οὐχ ὀπίλιτην, ἀλλὰ χρήματα μόνον τελούντων· ἃ τῶν διδόντων οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τῶν λαμβανόντων, ἂν παρέχωσιν, ἀνθ' ὧν λαμβάνουσι. Δεῖ δὲ, τῆς πόλεως κατασκευασμένης ἱκανῶς τοῖς ἀναγκαίοις πρὸς τὸν πόλεμον, εἰς ταῦτα τὴν εὐπορίαν τρέπειν αὐτῆς, ἀφ' ὧν δόξα μὲν γενομένων αἰδίου, εὐπορία δὲ γινομένων ἐτοιμία παρέσται, παντοδαπῆς ἐργασίας φανείσης, καὶ ποικίλων χρειῶν, αἱ πᾶσαν μὲν τέχνην ἐγείρουσαι, πᾶσαν δὲ χεῖρα κινουῖσαι, σχεδὸν ὅλην ποιοῦσιν ἔμμισθον τὴν πόλιν, ἐξ αὐτῆς ἅμα κοσμουμένην καὶ τρεφομένην. Τοῖς μὲν γὰρ ἡλικίαν ἔχουσι καὶ ῥώμην αἰ στρατεῖται τὰς ἀπὸ τῶν κοινῶν εὐπορίας παρεῖχον· τὸν δ' ἀσύντακτον καὶ βάνausson ὄχλον, οὗτ' ἄμοιρον εἶναι λημμάτων βουλόμενος, οὔτε λαμβάνειν ἄργον καὶ σχολάζοντα, μεγάλας κατασκευασμάτων ἐπιβολὰς, καὶ πολυτέχνους ὑποθέσεις ἔργων διατριβὴν ἐχόντων, ἐνέβαλε φέρων εἰς τὸν δῆμον, ἵνα μηδὲν ἦττον τῶν πλεόντων, καὶ φρουρούντων, καὶ στρατευομένων, τὸ οἰκουροῦν ἔχη πρόφασιν ἀπὸ τῶν δημοσίων ὠφελεῖσθαι καὶ μεταλαμβάνειν. Ὅπου γὰρ ὕλη μὲν ἦν λίθος, χαλκός, ἐλέφας, χρυσός, ἔβενος, κυπάρισσος, αἱ δὲ ταύτην ἐκπονοῦσαι καὶ κατεργαζόμεναι τέχναι, τέκτονες, πλάσται, χαλκοτύποι, λιθουργοί, βαφεῖς, χρυσοῦ μαλακτῆρες, ἐλέφαντος ζωγράφοι, ποικιλταί, τορευταί· πομποὶ δὲ τούτων καὶ κομιστῆρες, ἔμποροι, καὶ ναῦται, καὶ κυβερνήται κατὰ θάλατταν· οἱ δὲ κατὰ γῆν, ἁμαξοπηγοί, καὶ ζευγοτρόφοι, καὶ ἡνίοχοι, καὶ καλωστροφῶν, καὶ λινουργοί, καὶ σκυτοτόμοι, καὶ ὁδοποιοί, καὶ μεταλλεῖς· ἐκάστη δὲ τέχνη καθάπερ στρατηγός, ἴδιον στράτευμα τὸν θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτην συντεταγμένον εἶχεν, ὄργανον καὶ σῶμα τῆς ὑπηρεσίας γινόμενον· εἰς πᾶσαν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἡλικίαν καὶ φύσιν αἱ χρεῖαι διένεμον καὶ διέσπειρον τὴν εὐπορίαν.»

Ὁ Περικλῆς λοιπὸν ῥητῶς ἔλεγεν, ὅτι ἐπεχείρησε τὰ δημόσια ταῦτα ἔργα κυρίως ἵνα ἀσχολήσῃ τὸν ἄργον ὄχλον καὶ δώσῃ εἰς αὐτὸν πόρον ζωῆς· καὶ ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ βούλευμα αὐτοῦ τοῦτο ἦτο

ἄριστα νενοημένον, διότι ἐνῷ συνετέλει εἰς τὸν πολυτελεῖ τῆς πόλεως καλλωπισμὸν, ἐνῷ ἐνεψύχου πᾶσαν τέχνην καὶ πᾶσαν βιομηχανίαν, ἐνῷ ἔτρεφε τὸ πλῆθος καὶ ἐκράτει αὐτὸ συμπετυκνωμένον περὶ τὴν πόλιν, οὐδὲν εἶχε τῶν ἀτοπημάτων τῆς ἀπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου μισθοδοσίας. Ὡστε τοῦτο τοῦ Περικλέους τὸ ἐπινόημα ἦτο ἴσως τὸ κάλλιστον τῶν ὅσα διεπράξατο, ἂν καὶ ἀφ' ἑτέρου μὴ λησμονήσωμεν ὅτι τὸ ἐπινόημα δὲν ἐξετελέσθη εἰμὴ διὰ τὴν εὐπορίαν τοῦ δημοσίου ταμείου, τὸ δὲ δημόσιον ταμεῖον δὲν ἠϋπόρει, εἰμὴ ἔνεκα τῆς τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίας, τῆς δὲ ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων ἄλλοι ὑπῆρξαν οἱ δημιουργοί. Διό, ἵνα ἀπονεύωμεν δικαίως τὴν προσήκουσαν ἐκάστω τιμὴν, ἐπιφέρομεν ἐν κεφαλῇ, ὅτι εἰς τὴν ἐξαίρετον ταύτην ἀκμὴν, εἰς ἣν προήχθησαν οἱ Ἀθηναῖοι περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, συνέπραξαν ἐξ ἴσου σχεδὸν τέσσαρες ἀλληλοδιαδόχως ἄνδρες· ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅστις, κατασκευάσας τὸν πρῶτον στόλον, προητοίμασε τὴν ὕλην τοῦ μεγάλου οἰκοδομήματος τῆς τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίας· ὁ Ἀριστείδης, ὅστις, ὀργανώσας τὴν πρώτην ναυτικὴν συμμαχίαν, ἔβαλε τὸν ἀκρογωνιαίον τοῦ οἰκοδομήματος τούτου λίθον· ὁ Κίμων, ὅστις, διὰ τῶν λαμπρῶν αὐτοῦ κατὰ τε τῶν Περσῶν καὶ τῶν ἀποστατῶν κατορθωμάτων, συνεπλήρωσε τὸ οἰκοδόμημα, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὁ Περικλῆς, ὅστις, διὰ τῶν ποικίλων ἐκείνων ἐσωτερικῶν διατάξεων, ἐρρύθμισεν αὐτὸ καὶ κατεκόσμησε.

Δὲν ἐρρύθμισε δὲ μόνον, δὲν κατεκόσμησε μόνον τὸ κράτος τῶν Ἀθηναίων ὁ Περικλῆς, ἀλλὰ καὶ λαμπρὰν αὐτοῦ εἰκόνα κατέλιπεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, εἰκόνα τῆς ὁποίας τοσοῦτον εἶναι τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος, τοσαύτη δὲ ἡ ζωηρότης, ὥστε δικαίως ὁ ἀνὴρ δύναται νὰ ἐπικληθῇ Φειδίας τοῦ λόγου, ἀπαράλλάκτως καθὼς ὁ Φειδίας πάλιν ἐπαξίως ἠδύνατο νὰ προσαγορευθῇ Περικλῆς τῆς τέχνης. Ἴδου τῶνόντι πῶς περιέγραψε τὴν ἠθικὴν, τὴν πολιτικὴν, τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, ἐν τῷ περιβοήτῳ ἐπιταφίῳ λόγῳ ὃν ἐξεφώνησεν εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ ὃν διέσωσεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θουκυδίδης. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν παραθέτομεν ἐνταῦθα εἰμὴ ἀσθενέστατον ἀντίγραφον τοῦ ἀριστουργήματος ἐκείνου.

Τὸ πολίτευμα ἡμῶν, ἔλεγεν, εἶναι τοιοῦτον, ὥστε δὲν ἔχομεν νὰ ζηλεύσωμεν τοὺς γείτονας ἡμῶν ἔνεκα τῶν νόμων αὐτῶν· οὐδὲ μιμούμεθα αὐτούς, ἀλλ' αὐτοὶ μάλλον εἴμεθα παράδειγμα τῶν ἄλλων. Ὀνομάζεται δημοκρατία, διότι διαρκῶς ἀφορᾷ εἰς τὴν τῶν πολλῶν εὐδαιμονίαν,

ὅχι εἰς τὴν τῶν ὀλίγων· καὶ εἰς μὲν τὰς κατ' ἰδίαν διαφορὰς τῶν πολιτῶν, οἱ νόμοι εἶναι ἴσοι δι' ὅλους, εἰς δὲ τὰ δημόσια ἀξιώματα προ-
 ἄγεται ἕκαστος, οὐχὶ διὰ τῆς εὐνοίας τῆς μερίδος εἰς ἣν ἀνήκει, ἀλλὰ
 διὰ τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ ἱκανότητος· καὶ οὐδὲ πενίας ἕνεκα ἢ εὐτελοῦς
 καταγωγῆς κωλύεται τις παρ' ἡμῖν τοῦ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πολιτείαν,
 εἴαν ἦναι πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειος. Πολιτευόμεθα δὲ εἰλικρινῶς περὶ τε τὴν
 διαχείρισιν τῶν δημοσίων πραγμάτων καὶ εἰς τὰς καθημερινὰς ἡμῶν σχέ-
 σεις· δὲν ὀργιζόμεθα κατὰ τοῦ γείτονος τοῦ πράττοντός τι πρὸς ἰδίαν
 ἡδονήν, οὐδ' ἔχομεν ἐν γένει τὴν πικρίαν ἐκείνην, ἣτις, ἂν καὶ δὲν προ-
 ξενῇ πραγματικὴν ζημίαν, εἶναι ὅμως πάντοτε λυπηρά. Ἐνῶ δὲ οὕτω
 ἐπεικῶς φερόμεθα εἰς τὸν κατ' ἰδίαν βίον, δὲν παρανομοῦμεν, διὰ τὸν
 φόβον τὸν ἀπὸ τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν νόμων, μάλιστα τῶν νόμων ὅσοι
 κεῖνται ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀδικουμένων, καὶ ὅσοι μὲν εἶναι ἄγραφοι, κυ-
 ροῦνται ὅμως διὰ τοῦ κοινοῦ ὀνειδούς εἰς ὃ ὑποπίπτουσιν οἱ παραβαί-
 νοντες αὐτούς. Πλὴν τούτου, ἐφροντίσαμεν νὰ παρὰσχωμεν εἰς τὸ πνεῦμα
 ἡμῶν πλείστας τῶν κόπων ἀναψυχὰς, διὰ τε τῶν καθ' ὅλον τὸ ἔτος
 τελουμένων παρ' ἡμῖν ἐορτῶν καὶ ἀγώνων καὶ διὰ τῆς εὐπρεπείας τῶν
 ιδιωτικῶν ἡμῶν κατοικιῶν, ὧν ἡ καθημερινὴ τέρψις διασκεδάζει τὴν
 ἀθυρίαν. Συρρέουσι δὲ εἰς ἡμᾶς, διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, ἐκ πάσης
 γῆς τὰ πάντα, ὥστε καρπούμεθα τὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἀγαθὰ οὐδὲν
 ἥττον ἢ τὰ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι παραγόμενα. Ὡς πρὸς τὰς πολεμι-
 κὰς ἀσκήσεις διαφέρομεν τῶν Λακεδαιμονίων ἐξαιρέτως κατὰ τοῦτο, ὅτι
 ἔχομεν τὴν πόλιν ἡμῶν ἀνοικτὴν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, οὐδένα διὰ τῆς
 ξενηλασίας ἀποκλείοντες ἢ μαθήματος, ἢ θεάματος, ἐπὶ τῷ φόβῳ, ὅτι
 δύναται ἀνὴρ πολέμιος νὰ ἴδῃ τοῦτο, μὴ κρυφθὲν, καὶ νὰ ὠφελῇ ἐξ
 αὐτοῦ· διότι ἐν πολέμῳ πεποιθήμεν οὐχὶ εἰς παρασκευὰς τινὰς καὶ ἀπά-
 τας, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὴν ἔμφυτον ἡμῶν εὐψυχίαν. Καὶ ἡ ἀνατροφή
 ἡμῶν εἶναι τοιαύτη ὥστε, ἂν καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐθύς ἐκ πρώτης νεό-
 τητος ἀγωνίζωνται, δι' ἐπιπόνου ἀσκήσεως, ν' ἀποκτήσωσιν ἀνδρείαν,
 ἡμεῖς, καὶ τοὶ ἀνειμένως διαιτῶμενοι, οὐδὲν ἥττον εἴμεθα πάντοτε ἐτοι-
 μοι νὰ ὁρμήσωμεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους.

Ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις ἢ πόλεις ἡμῶν εἶναι ἀξία θαυμασμοῦ ὅσον καὶ
 ἐν τούτοις. Διότι φιλοκαλοῦμεν μετ' ἀφελείας καὶ φιλοσοφοῦμεν ἄνευ
 μαλθακότητος· ἐπαρκοῦμεν δὲ εἰς ἐκάστην χρεῖαν δι' ἔργων μᾶλλον ἢ
 διὰ κόμπου λόγων, καὶ δὲν θεωροῦμεν αἰσχρὸν τὸ ὁμολογεῖν τὴν πενίαν,
 ἀλλὰ τὸ μὴ διαφεύγειν αὐτὴν διὰ τῆς ἐργασίας. Παρ' ἡμῖν οἱ αὐτοὶ

ἄνθρωποι ἐπιμελοῦνται καὶ τῶν οἰκείων καὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων, οἱ δὲ πρὸς τὰ ἴδια ἔργα τετραμμένοι γινώσκουσιν ἀποχρώντως καὶ τὰ πολιτικά· διότι μόνοι ἡμεῖς νομίζομεν τὸν μηδόλως τῶν κοινῶν μετέχοντα, οὐχὶ ὡς ἀπράγμονα, ἀλλ' ὡς ἄχρηστον ἄνθρωπον.

Ὅρθῳς δὲ καὶ κρίνομεν τὰ ὑποβαλλόμενα ἡμῖν ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων ἡμῶν πράγματα καὶ οἰκοθεν περὶ αὐτῶν σκεπτόμεθα, μὴ νομίζοντες τὸν λόγον ἐπιβλαβῆ εἰς τὰ ἔργα, ἀλλὰ μᾶλλον ἄτοπον ὑπολαμβάνοντες τὸ νὰ μὴ προεξηγηθῇ ἡμῖν διὰ τοῦ λόγου τὸ πρακτέον, πρὶν ἢ ἔλθωμεν ἐπὶ τὸ ἔργον. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ θαυμασίως συνδυάζομεν τὰς δύο ταύτας ιδιότητας, τὸ μεγάλως τολμᾶν καὶ τὸ ὠρίμως σκέπτεσθαι, πρὶν ἐπιχειρήσωμεν τι· ἐνῷ εἰς ἄλλα ἔθνη μόνῃ ἡ ἀμάθεια παράγει τὸ θάρρος, ὃ δὲ λογισμὸς ἐπιφέρει τὸν δισταγμόν. Δικαίως δὲ κρίνονται κράτιστοι τὴν ψυχὴν ἐκεῖνοι οἵτινες γινώσκοντες σαφέστατα τὰ τε δεινὰ τοῦ πολέμου καὶ τὰς ἡδονὰς τῆς εἰρήνης, οὐδὲν ἤττον προθύμως ἐπὶ τοὺς κινδύνους ὁρμῶσι.

Συγκεφαλαιῶν λοιπὸν λέγω, ὅτι ἡ πόλις αὕτη εἶναι ἐν γένει τῆς Ἑλλάδος διδάσκαλος· διότι ἕκαστος ἡμῶν ἰδίᾳ δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ποικίλα ὅσα πράγματα μετὰ πλείστης χάριτος καὶ δεξιότητος. Καὶ ὅτι ταῦτα δὲν εἶναι κόμπος λόγων, ἀλλὰ αὕτῃ ἡ ἀλήθεια, μαρτυρεῖ ἡ δύναμις αὕτη τῆς πόλεως ἣν διὰ τῶν τρόπων τούτων ἐκτησάμεθα. Ἐξ ὅλων τῶν πόλεων μόνῃ αὕτῃ ἀποδείκνυται διὰ τῶν ἔργων καθυπερτέρα τῆς φήμης αὐτῆς· οὔτε ὁ ἐπελθὼν πολέμιος ἀγανακτεῖ ὑπ' αὐτῆς κατοπαθῶν, οὔτε τὸ ὑπήκοον μέμφεται αὐτῇ, ὅτι οὐχὶ ὑπὸ ἀξίων ἄρχεται. Τοιαύτην δ' ἔχοντες τὴν δύναμιν, οὐχὶ βεβησίως ἀμάρτυρον, ἀλλὰ διὰ μεγάλων σημείων ἐπιβεβαιουμένην, θέλομεν θαυμασθῇ ὑπὸ τε τῶν νῦν καὶ τῶν μετέπειτα. Καὶ οὐδὲ ἔχομεν χρεῖαν οὔτε Ὀμήρου ἐπαινέτου οὔτε ἄλλου τινὸς τέρποντος μὲν πρὸς στιγμὴν διὰ τῶν ἐπῶν αὐτοῦ, ἀναιρουμένου δὲ ἅμα γνωστῇ ἡ ἀλήθεια· διότι πᾶσαν μὲν θάλασσαν καὶ γῆν κατηναγκάσαμεν νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἡμετέραν τόλμην, πανταχοῦ δὲ ἰδρύσαμεν μνημεῖα αἰδία τῶν τε εὐεργεσιῶν ἡμῶν καὶ τῶν τιμωριῶν.

Τοιαύτη ἦτο ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος. Τοιαύτη δὲ οὖσα ἡ πόλις αὕτη, εἶχε κατορθώσει τότε νὰ ὑπαγάγῃ ὑφ' ἑαυτὴν μέγα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους μέρος. Ὅποια ἦτο ἡ ἔκτασις τοῦ κράτους τούτου, ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν. Ὁ Ἀριστοφάνης εἰς μίαν τῶν ἑνδεκα σωζομένων αὐτοῦ κωμωδιῶν, τὴν ἐπιγεγραμμένην *Σφήκες*, λέγει ἀορίστως·

Εἰσὶν γε πόλεις χίλιαι, αἱ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσιν.

Ἀλλὰ φόρον δὲν ἐπλήρωνον εἰμὴ αἱ πόλεις, αἵτινες συνηνώθησαν, διὰ τῆς ἐν Δήλῳ συμμαχίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ κατὰ Περσῶν πολέμου· τὸ δὲ κράτος τῶν Ἀθηναίων ἐξηπλώθη βραδύτερον, ὡς εἶδομεν, καὶ εἰς πολλὰς ἡπειρωτικὰς χώρας, αἵτινες δὲν ἐπλήρωνον φόρον, καὶ ἀπλῶς ὑπέκειντο εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως. Ὅπωςδὴποτε, κατὰ τοὺς χρόνους εἰς οὓς εὕρισκόμεθα, τὸ κράτος τοῦτο περιελάμβανεν ἐν γένει τὴν Μεγαρίδα, τὴν Βοιωτίαν, τὴν Φωκίδα, τὴν Λοκρίδα, τὴν Εὐβοίαν, τὴν Αἰγίνα, τὰς Κυκλάδας ὅλας, ἐξαιρέσει τῆς Μήλου καὶ τῆς Θήρας, τὰς παρὰ τὴν μεσημβρινὴν παραλίαν τῆς Θράκης νήσους καὶ πόλεις, τὰς παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, παρὰ τὴν Προποντίδα, παρὰ τὸν θρακικὸν βόσπορον πόλεις, πολλὰς πόλεις τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τὰς νήσους καὶ σχεδὸν πάσας τὰς πόλεις τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἱκανὰς πόλεις τῆς Λυκίας, καὶ ἐν τῷ χρυσσαίῳ κόλπῳ, τὴν Ναύπακτον, καὶ ἐν τῷ ἰονίῳ πελάγει τὴν Κεφαλληνίαν καὶ τὴν Ζάκυνθον. Εὐλόγως ἄρα δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι τὸ ἡμῖς περίπου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους εἶχεν ἐνωθῇ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κράτος. Ὁ δὲ Περικλῆς διενεοῖτο ἥδη νὰ συγκαλέσῃ εἰς Ἀθήνας κοινὴν τῶν Ἑλλήνων σύνοδον, προπαρασκευάζων οὕτω τὴν συμπλήρωσιν τῆς τοῦ ἔθνους ἐνώσεως, εἰς ἣν αἱ λοιπαὶ πόλεις, αἵτινες ἦσαν διηρημέναι ὡς ἄλλοτε, καὶ ἐξ ὧν οὐδεμία, οὐδ' αὐτὴ ἡ Σπάρτη, εἶχε τὴν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων, δὲν ἐφαίνοντο ἱκαναὶ ν' ἀντισταθῶσιν. Ὡστε κατὰ τὴν ἀείμνηστον ταύτην στιγμήν τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἐνόμιζέ τις ὅτι οἱ προπάτορες ἡμῶν ἔμελλον νὰ ἐκπληρώσωσι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ ταύτην τὴν ἀπαραίτητον παντὸς μεγάλου ἔθνους ἀνάγκην, τὴν ὑπὸ μίαν ἀρχὴν ἔνωσιν. Οὐ μόνον δὲ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐπρώτευσεν τὸ τῶν Ἀθηναίων κράτος, ἀλλὰ καὶ σύμπαντος τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Πρὸς ἀνατολὰς οἱ Πέρσαι ἦσαν τεταπεινωμένοι, πρὸς δυσμὰς οἱ Καρχηδόνιοι εἶχον κατατροπωθῇ, ἡ δὲ ἀκατονόμαστος ἔτι Ῥώμη περιωρίζετο εἰς τὴν μέσσην Ἰταλίαν. Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἐπρώτευσεν τῆς οἰκουμένης, καὶ, ἐν τῇ εὐλόγῳ συνειδήσει τῆς ὑπεροχῆς αὐτοῦ, ὑπελάμβανε καὶ ἀπεκάλει πάντα τὰ λοιπὰ ἔθνη βάρβαρα. Βεβαίως ἡ πολιτικὴ αὕτη ἀκμὴ δὲν διετηρήθη πολὺ· ἀλλ' ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν διετηρήθη, ἤρκεσεν ἵνα παραγάγῃ μνημεῖα λόγου καὶ τέχνης, τὰ ὅποια κατέστησαν αἰώνιον τὸ ἠθικὸν κράτος τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Προοίμια τοῦ ἐμφυλίου ἀγῶνος.

Τὸ κράτος τῶν Ἀθηναίων δὲν ἐπέπρωτο νὰ συμπληρωθῇ διὰ τῆς εἰς αὐτὸ ἐνώσεως ὀλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἐξ ἐναντίας μετ' ὀλίγον ἀπέβαλε τὰς ἐπὶ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος χώρας, ὅσας ἐσχάτως εἶχε προσλάβει, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐντελῶς κατελύθη. Δὲν ἡδυνήθη δὲ νὰ συμπληρωθῇ, διότι δὲν ἠθέλησεν ἢ δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι κράτος μέγα ἄνευ ἰσοπολιτείας δυσκόλως δύναται νὰ συντηρηθῇ· ὅτι 130,000 ψυχαὶ δὲν δύνανται νὰ κυριαρχήσωσιν ἐπὶ μακρὸν πολλῶν ἑκατομμυρίων, καὶ ὅτι μία πόλις δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλῃ διὰ παντὸς τὴν θέλησιν αὐτῆς εἰς πολλὰς πόλεων ἑκατοντάδας. Ἐκ τούτου δὲν ἔπεται, ὡς πολλάκις ἐρρέθη ἐσφαλμένως, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἦτο φύσει ἀνεπιτήδειον εἰς συγκρότησιν κράτους μεγάλου· ἔπεται μόνον ὅτι δὲν ἐκτῆσατο ποτὲ τὴν πρὸς συγκρότησιν τοιούτου κράτους ἀπαιτουμένην πολιτικὴν ἐμπειρίαν. Ἄλλ' ἢ τῶν κατὰ μέρος γεγονότων ἐξιστόρησις θέλει ἐξηγήσῃ τὰς ἀληθείας ταύτας πολὺ εὐκρινέστερον ἢ αἱ γενικαὶ αὗται θεωρίαι καὶ παρατηρήσεις.

Εἶδομεν, ὅτι ἐν ἔτει 456 τὸ κράτος τῶν Ἀθηναίων, παρεκτὸς τῶν ναυτικῶν πόλεων τῶν ὁποίων ἐκυριάρχει, προσέλαβε καὶ ἄπασαν τὴν ἀνατολικὴν στερεάν Ἑλλάδα, τὴν Βοιωτίαν, τὴν Φωκίδα, τὴν Λοκρίδα· κατὰ δὲ τὸ 451, αὕτῃ ἡ Σπάρτη ἀνεγνώρισε διὰ πενταετῶν σπονδῶν, τὴν νέαν ταύτην τῶν πραγμάτων κατάστασιν. Ἄλλ' ὅτι ἔπραξε τοῦτο ἀκουσίως, ἀπεδείχθη μετ' ὀλίγον, διότι, ἐπὶ τῶν πενταετῶν τούτων σπονδῶν, ἐπεχείρησε τὸν δεύτερον ἱερὸν καλούμενον πόλεμον, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ περιορίσῃ ἐμμέσως τὴν ὁσμῆραι προαγομένην ἰσχὺν

τῶν Ἀθηναίων. Ἐλάβομεν ἄλλοτε ἀφορμὴν νὰ εἴπωμεν (σελ. 151), ὅτι μετὰ τὸν πρῶτον ἱερὸν πόλεμον, τὸν ἐπὶ Σόλωνος γενόμενον, οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν διεῖπον κυριαρχικῶς τὰ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ μαντείου, ἀλλ' ὅτι οἱ Φωκεῖς ἠμφισβήτησαν τὸ δικαίωμα τοῦτο καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἐσφετερίζοντο τὴν διοίκησιν τοῦ ἱεροῦ. Ἦδη δὲ ἡ τοιαύτη τῶν Φωκῶν ἀξίωσις κατ' οὐδένα λόγον δὲν συνέφερεν εἰς τὴν Σπάρτην, διότι, κυριαρχούντων τῶν Ἀθηναίων ἐν Φωκίδι, ἦτο πρόδηλον ὅτι οὗτοι, διὰ τῶν Φωκῶν, θέλουσιν ἄρχει καὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, τοῦ ὁποίου τὸ ἡθικὸν κράτος ἦτο μέγα καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ὅθεν οἱ Σπαρτιᾶται ἔπεμψαν εἰς Δελφοὺς στρατὸν, ἐξέβαλον ἐκεῖθεν τοὺς σφετερισθέντας τὴν διοίκησιν τοῦ ναοῦ Φωκεῖς καὶ ἀπέδωκαν τὴν διοίκησιν ταύτην εἰς τοὺς ἐγγχωρίους τῶν Δελφῶν κατοίκους. Ἀμα ὁμως ὑπεχώρησαν οἱ Σπαρτιᾶται, ἐστράτευσαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ παρέδωκαν πάλιν εἰς τοὺς Φωκεῖς τὸ ἱερὸν.

Περὶ τὰ μέσα λοιπὸν τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, ἡ ἡγεμονία τῶν Ἀθηναίων ἐφαίνετο ἀδιαλείπτως προαγομένη· ἀλλ' ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτῆς ταύτῃ, ἡκρωτηριάσθη αἰφνης κατὰ πρῶτον τῷ 447. Τὰς ναυτικὰς πόλεις συνεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι κυρίως διὰ τοῦ στόλου αὐτῶν, τοῦ ὁποίου μοῖραί τινες δὲν ἔπαυσαν περιπλέουσαι τὴν ἐλληνικὴν θάλασσαν· πρὸς δὲ καὶ διότι αἱ πόλεις αὗται, τὸ πλεῖστον νῆσοι, ἢ παραλῖαι ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμέναι, οὔτε νὰ συνασπισθῶσιν εὐκόλως ἠδύναντο κατὰ τῆς κυριάρχου πόλεως, οὔτε νὰ ἐλπίσωσι πρόχειρον ἀπὸ τῆς Σπάρτης βοήθειαν. Ἄλλως εἶχεν ἡ ἡγεμονία τῶν Ἀθηναίων ὡς πρὸς τὰς ἐπὶ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος πόλεις. Τούτων, πλὴν τῶν Μεγάρων, ὅπου εἶχον μόνιμον φρουρὰν, ἤρχον οὐχὶ διὰ μόνιμου κατοχῆς, ἀλλὰ παραδόντες αὐτὰς εἰς χεῖρας τῶν ἐγγχωρίων ὅσοι ἦσαν ἢ ἐλέγοντο δημοκρατικοὶ καὶ διετέλουν ἀφωσιωμένοι εἰς τοὺς Ἀθηναίους, διότι διὰ τῆς προστασίας αὐτῶν ὑπερίσχυον καὶ κατέστρεφον τοὺς ἀντιπάλους, ἐξορίζοντες τοὺς κυριωτέρους ἐξ αὐτῶν, ὄντας ἢ λεγομένους ὀλιγαρχικούς. Οἱ ἐξόριστοι οὗτοι ἠγωνίζοντο φυσικῶς τῷ λόγῳ ἀδιακόπως νὰ ἀνακτήσωσι τὰς πατρίδας, καὶ ἤδη πολλοὶ φυγάδες Βοιωτοί, ὠφελούμενοι, ὡς λέγεται, ἐκ τῆς κακῆς τῶν δημοκρατικῶν διωικήσεως, ἐλπίζοντες δὲ εὐλόγως εἰς τὴν προστασίαν τῆς Σπάρτης, καὶ προσλαβόντες ἐπικούρους πολλοὺς φυγάδας Φωκεῖς, Λοκροὺς, Εὐβοεῖς, Αἰγινήτας καὶ ἄλλους, κατέλαβον αἰφνης τὸν Ὀρχομενὸν, τὴν Χαιρώνειαν καὶ τινὰς μικροτέρας τῆς Βοιω-

τίας πόλεις. Ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Τολμίδης ἐστράτευσε μὲν ἀμέσως ἐπ' αὐτοὺς, ἔχων 1000 Ἀθηναίους ὀπλίτας καὶ ἱκανοὺς τινας συμμάχους· ἀλλὰ τὸ ἐπιχείρημα ἐγένετο, ὡς φαίνεται, παρὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ Περικλέους, ὅχι μετ' ἀποχώρης δυνάμεως καὶ περισκέψεως· ὥστε ὁ Τολμίδης, προβληθεὶς περὶ Κορώνειαν, ἔπαθεν ἥτταν ὀλεθρίαν, καθ' ἣν ἔπεσον μὲν αὐτὸς τε ὁ στρατηγὸς καὶ πολλοὶ ὀπλίται, πολλοὶ δὲ καὶ ἡχμαλωτεύθησαν. Τούτους δὲ, ἀνήκοντας εἰς τὰ πρῶτα τῆς πόλεως γένη θέλοντες οἱ Ἀθηναῖοι νὰ λυτρώσωσιν, ἠναγκάστησαν, διὰ συνομολογίας, νὰ ἐκχωρήσωσιν ἐκ τῆς Βοιωτίας, τῆς ὁποίας ἅπασαι αἱ πόλεις κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν καὶ κατέστησαν ἀπὸ συμμάχων, ἔχθισται τῶν Ἀθηναίων, πλὴν τῶν Πλαταιέων, οἵτινες παρέμειναν στενωῶς, ὡς ἄλλοτε, μετὰ τούτων συνδεδεμένοι. Οἱ δ' ἐν Βοιωτίᾳ εὖτω θριαμβεύσαντες φυγάδες, ἐπέτυχον παρομοίως καὶ ἐν Φωκίᾳ καὶ ἐν Λοκρίδι· καὶ μῆτε εἰς ταῦτα ἀρκούμενοι, ἐπέξτειναν τὴν ἐπανάστασιν μέχρι τῆς Εὐβοίας. Εἰς τὴν μεγάλην ταύτην νῆσον οἱ Ἀθηναῖοι ἐξέπεμψαν αὐτὸν τὸν Περικλέα μετὰ δυνάμεως ἰσχυρᾶς· πρὶν ὅμως οὗτος συμπληρώσῃ τὴν χείρωσιν τῶν εὐβοϊκῶν πόλεων, μανθάνει ὅτι ἀπίστησαν καὶ οἱ Μεγαρεῖς, καὶ ὅτι ἀποβαλόντες τοὺς Ἀθηναίους ἐκ τῆς πόλεως, περιώρισαν αὐτοὺς εἰς τοὺς δύο λιμένας, τὴν Νίσαιαν καὶ τὰς Πηγάς· ὅθεν ἐσπευτε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἀττικὴν, τόσον μᾶλλον ὅσῳ μετ' ὀλίγον ἐνέβαλεν εἰς αὐτὴν, διὰ τῆς Μεγαρίδος, αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Πλειστονόαξ, εἴτε παρελθούσης τῆς πενταετοῦς ἐκεχειρίας, εἴτε περὶ τὰ τέλη ἀπλῶς οὔσης. Κατ' εὐτυχίαν, οἱ Σπαρτιαταὶ καὶ οἱ σύμμαχοι αὐτῶν Πελοποννήσιοι δὲν προεχώρησαν ἐπέκειναι τῆς Ἐλευσίως καὶ τοῦ Θριασίου πεδίου, δωροδοκηθέντες, ὡς βεβαιοῦται, ὑπὸ τοῦ Περικλέους, καὶ διότι πιθανῶς δὲν εἶχον ἱκανὴν δύναμιν. Ἄμα δ' ὑπεχώρησαν, ὁ Περικλῆς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Εὐβοίαν καὶ κατεπύεταξεν αὐτὴν ὁλοσχερῶς, Ἀλλ' οὐδὲν ἤττον ἐνόμισεν ὅτι εἶναι μάταιον νὰ ἐξακολουθήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἀγῶνα ἵνα ἀναλάβωσι τὰς ἐπὶ τῆς στερεᾶς κτήσεις καὶ ὅτι ἡ φρόνησις ἀπῆται νὰ παραχωρήσωσι καὶ ὅσας τοιαύτας ἔσωζον ἐτι ἐν Πελοποννήσῳ τε καὶ περὶ αὐτὴν, ἀρκούμενοι εἰς τὰς νήσους καὶ τὰς μακρὰν τῆς ἰδίας Ἑλλάδος παραλίας. Ὅθεν ἐν ἀρχῇ τοῦ 445 ἔτους, ἐπὶ τῇ συμβουλῇ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, συνωμολόγησαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας καὶ τοὺς συμμάχους τούτων τριακονταετῆς σπονδὰς, δυνάμει τῶν ὁποίων ἀπέδωκαν τὴν Νίσαιαν, τὰς Πηγάς, τὴν Τροιζῆνα, τὴν Ἀχαιάν, καὶ συνῆνε-

ταν ὥστε οἱ Μεγαρεῖς νὰ συνταχθῶσι μεταξὺ τῶν συμμάχων τῆς Σπάρτης.

Ὁ Περικλῆς ἤλπισεν, ὅτι διὰ τῆς θυσίας ταύτης τῶν ἡπειρωτικῶν κτήσεων θέλει ἐξασφαλισθῇ τὸ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν κτήσεων κράτος τῶν Ἀθηναίων, διότι οὗτοι, θαλασσοκρατοῦντες, εὐχερῶς συνεῖχον τὰς τελευταίας, ἐνῶ τὰς πρώτας δυσκόλως ἠδύναντο νὰ ἀποκτήσωσι, διατηρήσωσιν ἢ ἀνακτήσωσι, μὴ ὄντες κατὰ ξηρὰν ἐνάμιλλοι τῶν Πελοποννησίων. Καὶ εἶχε δίκαιον ὅσον ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη δίκαιον, διὰ τὴν πλημμελῆ βάσιν τοῦ κράτους τῶν Ἀθηναίων. Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐπέτρεπον, ὡς γνωστὸν, εἰς τοὺς πολίτας τῶν πόλεων ὅσαι ἐτάσσοντο ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν αὐτῶν τὰ κυριαρχικὰ τοῦ πολίτου τοῦ ὅλου κράτους δικαιώματα· οἱ πολῖται οὗτοι ἐξηκολούθουν μὲν ὄντες κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἐλεύθεροι τῶν ἰδίων πόλεων πολῖται, ἀλλὰ τὸ κράτος ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ μόνων τῶν τριςμυρίων Ἀθηναίων ἀνδρῶν· ἐντεῦθεν οὐδεμία ὑπῆρχε ταυτότης, ἐνότης, ἰσότης δικαιωμάτων καὶ συμφερόντων μεταξὺ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ὑποτελῶν πόλεων. Ἐξεναντίας αἱ τελευταῖαι αὗται ἐθεώρουν ἑαυτὰς ὡς δεδουλωμένας εἰς τὴν πρώτην, ἀφ' οὗ μάλιστα χρόνου, παύσαντος τοῦ πρὸς τοὺς Πέρσας πολέμου, ἐξέλιπεν ὅλως ἡ εὐγενὴς ἀφορμὴ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἀθηναίων ἐνώσεως· ὥστε ἀπίθανον ἦτο ὅτι καὶ τὸ ἄλλο ἐλληνικὸν ἔθνος θέλει ἀποφασίσει νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν τύχην τῶν πόλεων τούτων. Ζήτημα δὲ ὑπῆρχεν ἂν καὶ αὗται θέλουσιν ἐπὶ μακρὸν ἀνεχθῇ τὴν ἀπόλυτον ἐκείνην δεσποτείαν τῶν ὀλίγων Ἀθηναίων. Βέβαιον ὅμως ἦτο ὅτι ἡ δεσποτεία αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ χρόνον τινά, εἰμὴ ἐπὶ τῷ ὄρῳ ὃν προέτεινεν ὁ Περικλῆς, ἐπὶ τῷ ὄρῳ δηλαδὴ τοῦ νὰ παραιτηθῇ πάσης ἡπειρωτικῆς κτήσεως. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέισθησαν νὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὴν ὀρθὴν ταύτην κρίσιν, ὅσῳ προςβλητικὴ καὶ ἂν ἦτο τῆς φιλοτιμίας των, διὰ τοῦτο τὰ πράγματα αὐτῶν καλῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐβάδισαν, ἡ δὲ περίοδος αὕτη, ἡ μεταξὺ τῶν τριακονταετῶν σπονδῶν καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἡ διαρκέσασα 15 περίπου ἔτη, δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον τῆς προτέρας λαμπρᾶ, καί τοι παθούσης τότε τῆς ἡγεμονίας αὐτῶν τὸν προεκτεθέντα ἀκρωτηριασμόν.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἴσχυσεν εἴπερ ποτὲ ἄλλοτε ὁ Περικλῆς ἐν Ἀθήναις, καὶ οὕτως εἰπεῖν ἐμονάρχησε τῆς πόλεως. Μέχρι τοῦ 457

ἔτους, ἦτοι μέχρι τῆς δολοφονίας τοῦ Ἐφιάλτου, ὁ Περικλῆς οὐδὲ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πολιτικῆς μερίδος ἐπρώτευσεν, διότι ὁ Ἐφιάλτης φαίνεται διατελέσας ἰσχυρότερος αὐτοῦ. Ἐπειτα ἐνόσω ἔζη ὁ Κίμων, δηλαδή μέχρι τοῦ 449 ἔτους, ἡ ἀπαράμιλλος αὐτοῦ στρατιωτικὴ δόξα ἐπεσκίαζεν ὅπως οὖν τὸ πολιτικὸν τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ ἀξίωμα. Καὶ μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Κίμωνος, ἡ ἀριστοκρατικὴ μερίς ἐπέτυχεν ἀρχηγὸν ὅστις δὲν ἦτο μὲν λαμπρὸς ὅσον ὁ ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ νικητῆς, ἔχων ὅμως προτερήματα καὶ χαρακτῆρα ἀναλογώτερα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν προτερημάτων τοῦ Περικλέους, κατέστη ἐπὶ τινα χρόνον ἐπικινδυνότερος τούτου ἀνταγωνιστῆς. Ὁ νέος ἀρχηγὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος ἦτο συγγενὴς στενὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ὠνομάζετο Θουκυδίδης Μελησίου, ἐκ τοῦ δήμου τῆς Ἀλωπεκῆς· ἄλλος παρὰ τὸν ἱστορικὸν Θουκυδίδην Ὀλῶρου τὸν Ἀλιμούσιον. Ἦτο δὲ πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ ῥήτωρ μᾶλλον ἢ στρατηγός, εἰ καὶ πρὸς ἑκατέραν τὴν ὑπηρεσίαν ἱκανός, ὅπως ἅπαντες οἱ τότε προϋστάμενοι τῶν πραγμάτων ἄνδρες. Ὁ Θουκυδίδης διωργάνωσε τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ μερίδα ἐπιτηδειότατα πρὸς τὴν κατὰ τῶν πολλῶν πάλην, πείσας τοὺς ὁπαδοὺς του νὰ φοιτῶσι τακτικῶς εἰς τὰς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, νὰ κατέχωσιν ἐνταῦθα ἰδίαν τινα θέσιν, νὰ ὀρίζωσιν ἐκ προοιμίου τοὺς μέλλοντας ἐκάστοτε νὰ ἡγορεύσωσιν ἄνδρας, νὰ ὑποστηρίζωσιν αὐτοὺς διὰ τῶν ἐπιδοκιμασιῶν, καὶ ἐνὶ λόγῳ καθυπέβαλε τοὺς περὶ αὐτὸν εἰς πειθαρχίαν καὶ τάξιν τοσαύτην, ὥστε, εἰ καὶ εὐαριθμότεροι τῶν ὑπεναντίων, ἀπέβησαν ὅμως πολὺ πρὸς τούτους ἐπιφοβώτεροι ἢ ἄλλοτε. Ἦτο δὲ ὁ Θουκυδίδης καὶ ῥήτωρ ἐξαίρετος, μόνου τοῦ Περικλέους κατὰ τοῦτο ὑποδεέστερος, καὶ ἴσως ἐνᾷμιλλος μέχρι τινὸς αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ οὗτος ὁ Θουκυδίδης κατέλειπεν ἡμῖν εἰκόνα θαυμαστὴν τῶν περὶ τοὺς λόγους ἀγώνων αὐτοῦ πρὸς Περικλέα· διότι λέγεται, ὅτι ἐρωτηθεὶς ποτε ὑπὸ Ἀρχιδάμου, τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως, ἐὰν αὐτὸς ἢ ὁ Περικλῆς παλαιῇ βέλτιον, «ὅταν, ἀπεκρίθη, ἐγὼ καταβαλὼ παλαιῶν, ἐκείνος ἀντιλέγων ὡς οὐ πέπτωκε, νικᾷ, καὶ μεταπέθει τοὺς ὀρώντας.»

Ἡ πάλῃ αὕτη δὲν περιστρέφετο, καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν ὀλίγων σωζομένων εἰδήσεων, περὶ τοὺς ποικίλους πολιτικούς καὶ κοινωνικούς νεωτερισμοὺς ὅσοι ἐγίνοντο κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐν Ἀθήναις. Βεβαίως οἱ περὶ τὸν Θουκυδίδην δὲν ἐβλεπον εὐχαρίστως τοὺς νεωτερισμοὺς τούτους· ἀλλ' ὁ συνετὸς αὐτῶν ἀρχηγὸς ἐνόει ὅτι

πάντα ἀντίπραξις εἰς τὰ πολυειδῆ πλεονεκτήματα τὰ ἐπιδαφιευθέντα τότε εἰς τοὺς πολλοὺς, ἤθελεν εἶναι ματαία. Ὅθεν ἐξελέξατο ἄλλο συζητήσεως στάδιον. Ὁ Περικλῆς, καθὼς εἶδομεν, ἤθελε, διὰ κοινῆς εἰρήνης πρὸς τε τοὺς Ἕλληνας καὶ πρὸς τοὺς Πέρσας, νὰ παγιώσῃ τὸ κράτος τῶν Ἀθηναίων καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς φόρους τοῖς ὁποίοις δὲν ἔπαυον καταβάλλοντες οἱ ὑποτελεῖς σύμμαχοι, τοῦλάχιστον τοὺς πλείστους τῶν φόρων τούτων, εἰς διακόσμησιν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, ἐπειδὴ ἡ πόλις αὕτη ἐξασφαλίζει τοὺς συμμαχοὺς ἀπὸ πικρῶς ἐξωτερικοῦ κινδύνου, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δαπανήσῃ τὰ παρ' αὐτῶν τελούμενα χρήματα κατὰ τὸ αὐτῇ δοκοῦν. Κατὰ τοῦ τοιούτου πολιτεύματος ἐξανίστατο ὁ Θουκυδίδης, κραυγάζων, ὅτι ὁ δῆμος ἀδοξεῖ καὶ κατηγορεῖται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μεταχειριζόμενος τὰ κοινὰ αὐτῶν χρήματα εἰς ἰδίαν χρεῖαν, καὶ ὅχι πρὸς ἐξακολούησιν τοῦ κατὰ βαρβάρων πολέμου. Περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν δύο τούτων δοξασίων, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν τὴν πλημμυελὴ τῆς κυριαρχίας τῶν Ἀθηναίων βάσιν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἀμφότεραι περιστρέφοντο εἰς πλημμυελὴ τινὰ κύκλον. Ὑφόντι ἡ συμμαχία συνέστη ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς κατὰ Περσῶν ἀμύνης καὶ ἐπὶ τούτῳ κατεβάλλοντο οἱ φόροι τῶν πόλεων ἄλλ' ἀφ' ἧς οἱ Πέρσαι, εἴτε διὰ ῥητῆς συνθήκης, εἴτε καὶ ἄνευ συνθήκης, ὑπεχώρησαν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς θαλάσσης καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς παραλίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἡ ἐξακολούησις τοῦ πρὸς αὐτοὺς πολέμου ἀπέβη ἄσκοπος· πάλιν δὲ, ἐπειδὴ οὕτω ἔπαυσεν ἡ ἀρχικὴ ἀφορμὴ τῆς συμμαχίας, ἡ ἐξακολούησις τῆς φορολογίας τῶν πόλεων, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ αὐθαίρετος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων χρῆσις τῶν φόρων τούτων, ἦτο ἄδικος. Ἡ μόνη σκόπιμος καὶ δικαία λύσις τοῦ ζητήματος τούτου ἤθελεν εἶναι νὰ ὁμολογήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτι μετὰ τὴν ὑποχώρησιν τῶν Περσῶν ἔπαυσεν ἡ ἀρχικὴ ἀφορμὴ τῆς συστάσεως τῆς συμμαχίας, ὅτι ὅμως τὸ συμφέρον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπῆτει ὅχι μόνον νὰ μὴ διαλυθῇ τὸ ἐντεῦθεν παραχθὲν κράτος, ἀλλὰ, εἰ δυνατόν, νὰ περιλαβῇ ἀπάσας τὰς ἑλληνίδας πόλεις· νὰ ἀνακηρύξωσι δὲ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι οὐχὶ αὐτογνωμόνως, ἀλλὰ συγκαλοῦντες κοινὴν τῶν συμμάχων σύνοδον, ἣτις νὰ ὀρίσῃ τὸν νέον τοῦ κράτους τούτου σκοπὸν, καὶ νὰ θεσπίσῃ τὴν τακτικὴν συγκρότησιν βουλῆς ἀντιπροσωπευούσης μὲν ἀπάσας τὰς πόλεις, κανονίζούσης δὲ ἐκάστης τοὺς πληρωτέους φόρους, τὴν χρῆσιν αὐτῶν, τὴν κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν δύναμιν, τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις τῶν πόλεων κ. τ. τ. ἐνὶ λόγῳ νὰ ἀπαρτίσῃ, ἀντὶ τοῦ

προτέρου ἄττικοῦ κράτους, τοῦ ὁποίου ἐδέσποζον ἀπολύτως καὶ αὐτογωμόνως οἱ Ἀθηναῖοι, κράτος ἐλληνικόν, τοῦ ὁποίου νὰ μετέχωσι πάντες οἱ Ἕλληνες ἐπὶ ἴσοις δικαίοις καὶ ἐπὶ ἴσαις ὑποχρεώσεις. Κατὰ δυστυχίαν μέχρι τῆς περιωπῆς ταιαύτης ἰσπολιτείας δὲν φαίνονται ἀνυψωθέντες οὔτε ὁ Θουκυδίδης οὔτε ὁ Περικλῆς, καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν σωζομένων περὶ αὐτῶν ἀτελῶν εἰδήσεων· ἀμφοτέρωι μᾶλλον ἐπέδωκον τὴν διακτῆρσιν τῆς κυριαρχίας τῆς πόλεως αὐτῶν καὶ διεφώνουν μόνον περὶ τὰς προφάσεις δι' ὧν ἐζήτουν νὰ δικαιολογήσωσι τὴν κυριαρχίαν ταύτην. Ἀνάγκη ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αἱ προφάσεις τοῦ Περικλέους ἦσαν τοῦλάχιστον πρακτικώτεραι τῶν τοῦ Θουκυδίδου προφάσεων. Ὁ τελευταῖος οὗτος, ἀπαιτῶν τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου, πολέμου οὐχὶ πλέον ἀμυντικοῦ, ἀλλὰ ἐπιθετικοῦ, ἀπῆτει τὴν ἐναρξιν ἀγῶνος τοῦ ὁποίου τέλος δὲν ἠδύνατο νὰ ᾔῃαι εἰμὴ ἢ κατάλυσις τοῦ περσικοῦ κράτους, ἢ δὲ διεξαγωγὴ ὑπερέβαινε τὰς δυνάμεις καὶ τοὺς πόρους τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων· ἐνῶ ὁ Περικλῆς ἀπῆτει ἀπλῶς τὴν διακτῆρσιν τῶν καθεστώτων. Καὶ ἐπειδὴ λοιπὸν τοῦ Περικλέους τὸ σύστημα ἦτο ὀλιγώτερον ἐπισφαλές καὶ μᾶλλον εὐπρόσδεκτον, διὰ τοῦτο ὁ ἀνὴρ οὗτος ὑπερίσχυεν ἐπὶ τέλους, καὶ μετὰ ἐξαετείς ἀγῶνας ἐπέτυχε, περὶ τὸ 443—442 ἔτος, τὸν ἐξοστρακισμόν τοῦ Θουκυδίδου καὶ τὴν διάλυσιν τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ μερίδος, ἥ, ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, ἐταιρεία, κυβερνήσας ἕκτοτε μόνος τὰ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν πράγματα, μέχρι σχεδὸν τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Ὁ Περικλῆς ἐπεχείρησεν ἤδη τὴν ἀδιακώλυτον συμπλήρωσιν τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ συστήματος· καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἀπηρτίθησάν τινες τῶν μισθοδοτικῶν καὶ αἱ πλείσται τῶν κληρουχικῶν καὶ τῶν οἰκοδομικῶν διατάξεων, ὅσαι συνδέονται μετὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Περὶ τῶν διατάξεων τούτων ὠμιλήσαμεν ἀνωτέρω ἐν ἐκτάσει ὅπως οὖν (σελ. 522 — 523). ὅθεν ἐνταῦθα δὲν θέλομεν ἐπιφέρει ὀλίγα τινὰ ἔτι εἰμὴ περὶ τῶν τότε γενομένων οἰκοδομῶν, οὐ μόνον διότι αὐτὸς ὁ πανθαυμάτωρ χρόνος, σεβασθεὶς ἐπὶ χιλιάδας ἔτων τὰ λείψανα τῶν ἔργων τούτων, ἐμαρτύρησεν οὕτως εἰπεῖν τὸ μεγαλεπήβολον τοῦ διαπράξαντος αὐτὰ ἀνδρός, ἀλλὰ καὶ διότι διὰ τῶν οἰκοδομῶν ἐκείνων ἐπέτυχεν ὁ Περικλῆς τὴν λυσιτελεστέραν καὶ ὀλοσχερεστέραν τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ συστήματος ἐφχρησίην. Βεβαίως αἱ μισθοδοσίαι ἔτρεπον πολλοὺς τῶν πολιτῶν καὶ ἐνίσχυνον τὴν πολιτείαν, διατηροῦσαι αὐτοὺς οὕτω συμπεπυκνωμένους περὶ αὐτήν. Ἐπίσης καὶ αἱ κληρουχίαι πα-

ρεῖχον πόρον ζωῆς εἰς τοὺς πενεστέρους, ἐνταύτῳ δὲ ἀπέβαινον πολλαχού τοῦ κράτους φρουραὶ ἔτοιμαὶ νὰ καταβάλλωσι τοὺς στασιάζοντας ὑποτελεῖς· ὥστε ἀμφοτέραι αἱ διατάξεις αὗται συνετέλουν εἰς τὴν συντήρησιν πολλῶν πολιτῶν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὅλης κυριαρχίας. Ἀλλὰ τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα κατασκευάσματα, τὰ τότε γεγόμενα, δὲν συνετέλουν μόνον εἰς τὴν συντήρησιν πολλῶν πολιτῶν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὅλης κυριαρχίας· διὰ τῶν ἔργων τούτων ἔλαβον πρὸς τοῦτοις πλείστην ὄσσην ἐπίδοσιν ἡ τέχνη, ἡ ἐμπορία, ἡ βιομηχανία, ἡ δὲ πόλις τῶν Ἀθηναίων προσεκτήσατο ἠθικὴν τινα ὑπεροχὴν, ἐπιτηδειοτάτην νὰ δικαιώσῃ τὰς κυριαρχικὰς αὐτῆς ἀξιώσεις. Ὁ Πλούταρχος ἐν τῇ περικοπῇ τοῦ βίου τοῦ Περικλέους, ἣν παρεθέσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον βιβλίον (σελ. 530), ἐξήγησεν ἄριστα πῶς τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἔργα ἅμα μὲν ἔτρεφον τὸν ἀργὸν καὶ ἀσύντακτον ὄχλον, ἅμα δὲ συνέτρεχον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς τέχνης, τῆς ἐμπορίας, τῆς βιομηχανίας· ἀλλ' ὁ μέγας ἀνὴρ προέθετο νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῶν ἔργων τούτων καὶ ἐτέρους σκοποὺς, δηλαδή, ἀφ' ἐνὸς τὴν ὀχύρωσιν τῆς πόλεως, ἵνα κρατύνῃ οὕτω τὴν ἀρχὴν αὐτῆς, ἀφ' ἐτέρου τὴν διακόσμησιν τῆς πόλεως, ἵνα καταστήσῃ οὕτω αὐτὴν ἀνταξίαν τῆς ἀρχῆς. Ἐπὶ ζῶντος τοῦ Κίμωνος, τὸ ἄστυ εἶχε συνδεθῆ διὰ δύο μακρῶν τειχῶν μετὰ τοῦ Φαλήρου καὶ μετὰ τοῦ Πειραιῶς (σελ. 513—514)· ἤδη δὲ ἐκτίσθη τρίτον, διάμεσον τείχος, παράλληλον τοῦ πρὸς τὸν Πειραιᾶ φέροντος καὶ μὴ ἀπέχον ἀπὸ τούτου εἰμὴ κατὰ 550 περίπου πόδας, ὥστε ὁ σύνδεσμος τοῦ ἄστεος μετὰ τοῦ Πειραιῶς ἀπέβη ἀσφαλέστερος, οὐδὲ ἦτο δυνατόν νὰ διακοπῇ καὶ ἂν τυχὸν ὁ ἐχθρὸς ἤθελεν ἐμβάλει ἐντὸς τοῦ φαληρικοῦ τείχους. Καὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς περίπου χρόνους κατεσκευάσθησαν τὰ λαμπρὰ τοῦ Πειραιῶς νεώρια, εἰς ἃ, κατὰ τὸν Ἰσοκράτην, Ἀθηναῖον ῥήτορα ἀκμάσαντα ἐν τῇ ἀκολούθῳ τετάρτῃ ἑκατονταετηρίδι, ἐδαπανήθησαν ὅχι ὀλιγώτερα τῶν 1000 ταλάντων. Ἐνῶ δὲ διὰ τῶν τοιούτων ἔργων ἐκραταιοῦτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἡ πόλις, ὁ ἐκατόμπεδος Παρθενὼν, τὰ Προπύλαια, τὸ Ὁδεῖον, τὸ ἐν Ἐλευσίνι τελεστήριον καὶ τὰ ἀναρίθμητα ἄλλα καλλιτεχνήματα ὅσα ἐκόσμησαν τὴν ἀκρόπολιν, τὴν πόλιν καὶ ἅπασαν τὴν Ἀττικὴν, περιεποιοῦν αὐτῇ λαμπρότητα καθυπερτέραν πάσης ἑλληνικῆς χώρας, μάλιστα ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι μετὰ τῆς ὑλικῆς ταύτης ἀκμῆς συνεδύαζετο ἐξαιρετός τις ἠθικὴ καὶ διανοητικὴ ἀνάπτυξις. Μὴ λησμονήσωμεν ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἔφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης ὁ Σοφοκλῆς, καὶ ἤρχιζε τὸ

ὁ Εὐρυπίδης, καὶ ἀντήχει ἡ πολιτικὴ εὐγλωττία τοῦ Περικλέους τοῦ Μελησίου, καὶ ὑπελόγιζεν ὁ ἀστρο-
τὴν ἀκριβεστέραν τοῦ χρόνου καταμέτρησιν διὰ τοῦ φε-
ῦ κύκλου καὶ ἔτους· καὶ παρεσκευάζοντο νὰ γράψωσι τὰ
αὐτῶν ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Θουκυδίδης ὁ ἱστορικός·
τὰ κατὰ τῶν σοφιστῶν ἐπιχειρήματα αὐτοῦ ὁ Σωκράτης.
ταῦτα πάντα ἵνα δώσωσιν ἡμῖν ἔννοιάν τινα, τοῦ τί ἦσαν
αὐτὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην. Οἱ ἄνδρες οὓς ἄχρι τοῦδε ἀνεφέ-
οι Ἀθηναῖοι τὸ γένος· ἀλλ' οἱ θαυμαστοὶ οὗτοι θησαυροὶ οὓς
ἰόλις αὕτη, καθάπερ ἀκαταμάχητός τις μαγνήτης, εἴλκυον
πανταχόθεν τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, πάντα τεχνίτην, πάντα φι-
λάντα ἱστορικόν, πάντα λόγιον, ὡς εἰς ἱεράν τινα τῶν Μουσῶν
ν ἡ καὶ μόνῃ ἠδύναντο νὰ τελειωθῶσι, νὰ ἐκτιμηθῶσι, νὰ βρα-
μι προσηκόντως τὰ ἔργα αὐτῶν. Διότι τότε ἔδραμεν ἐκ Σάμου εἰς
ἡνας ὁ Ἀλικαρνασσεὺς Ἡρόδοτος, καὶ διέτριψεν ἐνταῦθα ἐπὶ τινα
καιρῶν, καὶ ἀπεθαύμασε τὸν Περικλέα, περὶ οὗ λέγει που ἐν ταῖς ἱστορίαις,
καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀγαρίστη «ἐγκυος ἐοῦσα, εἶδε ὄψιν ἐν τῷ ὕπνῳ·
ἐδόκεε δὲ λέοντα τεκεῖν· καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τίκτει Περικλέα Ἐαν-
θήπῳ.» Ἐνώπιον δὲ τοῦ δήμου ἐκείνου ὃν τοσοῦτον ἡγάπησε καὶ περι-
φανῶς ἐχαρκτήρισεν, ἀπαγγείλας ὁ Ἡρόδοτος τινὰς τῶν ἱστοριῶν, ἐν
τῇ μεγάλῃ πανηγύρει τῶν Παναθηναίων τοῦ 446 ἔτους, ἐβραβεύθη
ὑπὸ τῆς πόλεως, ὅπως σπανίως οἱ μεγαλοπρεπέστεροι τῶν μοναρχῶν
ἐβραβεύσαντο. οὓς ἀρίστους τῶν λόγων, λαβὼν 10 τάλαντα, ἥτοι 60,000
ἀρχαίων δραχμῶν ἰσοδυναμοῦσας πρὸς 400,000 καὶ ἐπέκεινα σημε-
ρινῶν. Τότε συνέβησαν ἐπίσης εἰς Ἀθήνας ὁ Κλαζομένιος Ἀναξαγό-
ρας, ὁ Ἐλεάτης Ζήνων, ὁ Ἀβδηρίτης Πρωταγόρας, ἅπαντες φίλοι τοῦ
Περικλέους διατελέσαντες, ἅπαντες πολλάκις πρὸς αὐτὸν συζητήσαν-
τες περὶ τῶν ὑψηλῶν τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς περὶ τοὺς λόγους τέχνης
ζητημάτων. Τότε προσελθὼν ὁ Μιλήσιος Ἰππόδαμος, φυσικὸς ὀνομαστός
καὶ ἀρχιτεκτων ἔτι ὀνομαστότερος, ἐπεστάτησε τὴν κατασκευὴν τῆς
πόλεως τοῦ Πειραιῶς καὶ ἐσχέδιασεν ὀρθογωνίους τὰς ὁδοὺς αὐτῆς,
ἐνῷ πρότερον πᾶσαι αἱ πόλεις, καὶ ἰδίως αἱ Ἀθῆναι, ἦσαν κατεσκευα-
σμέναι ἄνευ συμμετρίας πλάτους ἢ μήκους τῶν ὁδῶν, οἱ δὲ εὐγνώμονες
Ἀθηναῖοι ἀπέδωκαν τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Πει-
ραιῶς, καλέσαντες αὐτὴν Ἰπποδάμειον ἀγορὰν. Τότε ὁ Θάσιος Πολύ-
γνωτος ὁ πρὸ καιροῦ εἰς Ἀθήνας μετοικήσας, καὶ φίλος διατελέσας τοῦ

Κίμωνος καὶ τὸ τοῦ πολίτου δικαίωμα ἐνταῦθα λαβὼν, καὶ εἰς μοιβὴν τοῦ ἀξιώματος τούτου δωρεὰν ζωγραφήσας τὸ Θησεῖον καὶ Πινακοθήκην καὶ πλεῖστα ἄλλα λαμπρὰ τῆς πόλεως ἔργα, ἐς οὗς σχολὴν ζωγραφικῆς, ἣτις ἀνεδείχθη πρωτίστη τῆς Ἑλλάδος καὶ ρήγαγε μαθητὰς περιωνύμους, τοὺς Ἀθηναίους Μίκωνα καὶ Πικτοῦ τὸν Κολοφώνιον Διονύσιον καὶ ἄλλους. Ὡστε ἂν αἱ Ἀθῆναι ἀρχοῦν τῆς ὅλης Ἑλλάδος, ἂν καὶ τοῦ μέρους αὐτῆς οὐκ ἐν δέσποζον διὰ κοινῆς τῶν πόλεων συνομολογίας, ἀναμφισβήτητος ὁμῶς εἶχον ἀποβῇ ἡ πνευματικὴ πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ἐκ δὲ τούτου ὠφελούμενος ὁ Περικλῆς, ἔφερεν εἰς μέσον, ὀλίγον μετὰ τὴν ἐνταρξιν τῶν τριακονταετῶν σπονδῶν, βούλευμά τι, τὸ ὁποῖον ἐκ πρώτης ὀψεως ἐφαίνετο μέλλον ἐπὶ τέλους νὰ πραγματοποιησῇ τὸ ὄνειρον τὸ τοσάκις ἐπὶ ματαίῳ ἐπιδιωχθέν ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, κατὰ τὴν πρώτην τῆς ἱστορίας αὐτοῦ περίοδον, τὸ ὄνειρον τῆς ὁλοσχεροῦς αὐτοῦ ἐνώσεως. Διότι, ἐπὶ τῇ προτάσει αὐτοῦ, ἐγράφη τότε ψήφισμα δι' οὗ πάντες οἱ Ἕλληνες οἱ ὁποῦδήποτε κατοικοῦντες Εὐρώπης, ἢ τῆς Ἀσίας, παρεκαλοῦντο νὰ πέμψωσιν εἰς Ἀθῆνας ἀντιπροσώπους, ἐπιτετραμμένους νὰ βουλευθῶσι. 1^{ον} περὶ τῆς ἀνοικοδομήσεως τῶν ἱερῶν ἃ κατέπερυσαν οἱ βάρβαροι. 2^{ον} περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν εὐχῶν, αἰτινες, ἐπὶ τῆς περσικῆς ἐπιδρομῆς, ἐγένοντο πρὸς τοὺς θεοὺς, καὶ 3^{ον} ὅπως πάντες ἀδελφεῶς πλέωσι τὴν θάλασσαν καὶ τὴν εἰρήνην ἄγῳσιν. «Ἐπὶ ταῦτα, λέγει ὁ ἱστορῶν τοῦτο Πλούταρχος, ἐπὶ ταῦτα δ' ἄνδρες εἰκοσι τῶν ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότων ἐπέμψθησαν, ὧν πέντε μὲν, Ἰωνας καὶ Δωριεῖς τοὺς ἐν Ἀσίᾳ καὶ νησιώτας ἄχρι Λέσβου καὶ Ρόδου παρεκάλουν· πέντε δὲ τοὺς ἐν Ἑλληςπόντῳ καὶ Θράκῃ μέχρι Βυζαντίου τόπους ἐπήγεσαν, καὶ πέντε ἐπὶ τούτοις εἰς Βοιωτίαν καὶ Φωκίδα καὶ Πελοπόννησον, ἐκ δὲ ταύτης, διὰ Λοκρῶν ἐπὶ τὴν πρὸς οἰκον Ἡπειρον ἕως Ἀκαρναντίας καὶ Ἀμβρακίας ἀπεστάλησαν· οἱ δὲ λοιποὶ δι' Ἑυβοίας ἐπ' Οἰταίους, καὶ τὸν Μαλιέα κόλπον, καὶ Φθιώτας, καὶ Ἀχαιοὺς, καὶ Θεσσαλοὺς ἐπορεύοντο, συμπείθοντες ἵνα καὶ μετέχῃν τῶν βουλευμάτων, ἐπ' εἰρήνῃ καὶ κοινοπραγίᾳ τῆς Ἑλλάδος.»

Τί προετίθετο νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τοῦ ψήφισματος τούτου, ὁ Περικλῆς; Προηρεῖτο ἄρα γε, διὰ τῆς κοινῆς ταύτης συνόδου, νὰ ἐνώσῃ σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰσπολιτείας ἣτις καὶ μόνῃ ἡδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τὴν συμπλήρωσιν καὶ τὴν παγίωσιν τοῦ ταιούτου κρά-

τους; Ἐπειδὴ τὸ τελευταῖον τῶν τριῶν ἀντικειμένων, περὶ ὧν ἐμελλε νὰ βουλευθῇ ἡ σύνοδος αὕτη, ἦτοι ἡ ὑπὲρ πάντων ἐξασφάλις τῆς θαλασσοπυρίας, ἦτο εἰς τῶν κυρίων σκοπῶν δι' οὓς εἶχε, πρὸ 45 περίπου ἐτῶν συγκροτηθῇ ἡ ἐν Δήλῳ σύνοδος, ἡδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ὁ Περικλῆς, θυσιάζων τὴν ἐν τῷ μεταξὺ ἐπελθοῦσαν κυριαρχικὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἀθηναίων ὡς πρὸς μίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους μοῖραν, ἤθελε νὰ ἐπανάλθῃ ὡς πρὸς τὸ ὅλον ἔθνος, εἰς τὸ σημεῖον ἀφ' οὗ ὠρμήθη ἡ πρώτη ἐκείνη σύνοδος. Τούτου ὅμως τεθέντος, διατὶ θεωρῶν μετ' ὀλίγον ἀποτυχοῦσαν τὴν πρότασιν αὐτοῦ ἐνεκα τῆς δυσπιστίας τῶν Πελοποννησίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἵτινες ἠξίουσαν ὅτι ἡ νέα συνέλευσις οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ μηχανήμα, δι' οὗ προέκειτο νὰ δουλωθῇ σύμπαν τὸ Ἑλληνικόν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔστειλαν παντάπασιν ἀντιπροσώπους εἰς Ἀθήνας, διατὶ ὁ Περικλῆς δὲν ἐπεχείρησε νὰ καταστήσῃ ἀναμφισβήτητον τὴν εἰλικρίνειαν τῶν Ἀθηναίων, συγκαλῶν μερικὴν συνέλευσιν μόνων τῶν ὑποτελῶν πόλεων, καὶ ἐπιτρέπων αὐτῇ τὴν ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἰσοπολιτείας μεταρρύθμισιν τοῦ κράτους; Ἄν οὕτως ἐπολιτεύετο, ἤθελεν ἐμπράκτως ἀποδείξει τὴν μεταβολὴν τοῦ πολιτικοῦ τῶν Ἀθηναίων συστήματος, ἤθελεν ἀφαιρέσει ἐκ μέσου τὰ παράπονα τῶν ὑποτελῶν πόλεων, ἤθελεν ἀποστομῶσαι τοὺς Πελοποννησίους καὶ ἰδίως τοὺς Σπαρτιάτας καὶ ἤθελε πιθανῶς ἐπιτύχει τὴν ἑνωσιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν τοιοῦτον ἔπραξεν, ἀνάγκη νὰ συμπεράνωμεν, ἡ ὅτι οὐδέποτε ἔβαλε κατὰ νοῦν τὴν ἐπάνοδον εἰς ἀρχὰς ἰσοδικαίους, ἡ ὅτι, καὶ ἐὰν ἐμελέτησε τοιοῦτό τι, δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ ἐκτελέσῃ, διότι ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων δὲν ἐπείθετο νὰ παραιτηθῇ τοῦ κυριαρχικοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος.

Ὅπως δὴποτε τὸ σχέδιον τοῦ Περικλέους δὲν ἐξετελέσθη ὅσῳ λαμπρὰ καὶ ἂν ἀπέβαινεν ὁσημέραι ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων, ὅσῳ ὁμολογουμένη καὶ ἂν καθίστατο ἡ ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ αὐτῆς ὑπεροχὴ, ἡ ὑπεροχὴ αὕτη, ἐπιβαλλομένη διὰ τῆς βίας εἰς μέγα μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου καὶ διὰ τῆς βίας πάλιν ἀξιοῦσα νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸ ἐπίλοιπον Ἑλληνικόν, συνεπήγετο ἀναγκαιῶς τοῦτο, ὅτι αἱ μὲν ὑποτελεῖς ἤδη γενόμεναι πόλεις ἠγχνάκτουν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας, αἱ δὲ ἐτι ἐλευθεραὶ ἐφοβοῦντο μήπως πάθωσι τὰ αὐτά. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐστήριζον τὸ κράτος αὐτῶν ἐπὶ μόνῃς τῆς βίας· ἂν δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς ὑποτελεῖς τὴν ἰσοπολιτείαν, ἐπεχείρησαν νὰ παγιδεύσωσιν αὐτοὺς δι' ἐτέρου ἠθικοῦ δελεάσματος, τούτου, ὅτι ὑπεστήριζον ἂν ὄχι

παντοῦ καὶ πάντοτε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμῶς, εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως, τοὺς δημοκρατικούς· διὸ συνήθως αἱ ἀποστασίαι διενηργοῦντο ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν, ὁ δὲ δῆμος, ὁ διὰ τῶν Ἀθηναίων ἔχων τὰ πράγματα, ἦτο πολλάκις εὖνους καὶ πιστὸς εἰς αὐτούς. Ἄλλ' εἶναι ὁμοίως ἀληθές, ὅτι δημοκρατικοὶ καὶ ὀλιγαρχικοὶ κατεπιέζοντο ἐξίσου 1ον διὰ τῆς πληρωμῆς τοῦ ἐπιβεβλημένου φόρου· 2ον διὰ τῆς υποχρεώσεως τοῦ νὰ υποβάλλωσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις δικαστήρια τὰς πλείστας τῶν δικῶν αὐτῶν, καὶ 3ον διὰ τῶν ἀπειρῶν καταχρήσεων εἰς ἃς ἐξώκελλον οἱ Ἀθηναῖοι κληροῦχοι, στρατηγοὶ, τριήραρχοι, ναῦται, ἐπιστάται, φρουροὶ ἢ καὶ ἀπλῶς ἰδιῶται, οὔτινες ἅπαντες ὠφελοῦμενοι ἀπὸ τῆς κυριαρχικῆς αὐτῶν θέσεως, κατέθλιβον πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως τοὺς ὑπηκόους. Ἐντεῦθεν ἐνῶ μία μερίς, ἡ ὀλιγαρχικὴ, ἦτο ἀείποτε πολεμὶα εἰς τὴν δεσποτείαν ταύτην, ἡ ἑτέρα, ἡ δημοκρατικὴ, ἐξηγόραζε τὴν κατοχὴν τῶν πραγμάτων διὰ τοσούτων θυσιῶν, ὥστε ἐπὶ τέλους τὸ αἶσθημα τῆς αὐτονομίας ἀπέβαινεν ἐπικρατέστατον, καὶ, καθὼς λέγει που ὁ Θουκυδίδης, αἱ πόλεις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προτιμήσωσι τὴν δουλείαν, τῆς ἐλευθερίας, ὑφ' ὁποιονδήποτε πολίτευμα, εἴτε δηλαδὴ δημοκρατοῦμεν, εἴτε ὀλιγαρχοῦμεν· «οὐ γὰρ βουλήσεσθαι αὐτοὺς μετ' ὀλιγαρχίας ἢ δημοκρατίας δουλεῖν μᾶλλον, ἢ, μεθ' ὁποτέρου ἂν τύχωσι τούτων, ἐλευθέρους εἶναι.» Τὸ μέγα λοιπὸν καὶ λαμπρὸν ἐκεῖνο κράτος τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς ἄμμου ἐρείδετο· τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα καὶ ποικίλα ἄνθη τῆς ποιήσεως, τῆς καλλιτεχνίας, τῆς ῥητορικῆς, τῆς φιλοσοφίας ἐπὶ κρατῆρος ἐφύοντο· ὁ δὲ κρατὴρ οὗτος, ὃν εἶδομεν ἤδη πολλάκις ἐκραγέντα διὰ τῶν ἐπαναστάσεων τῆς Νάξου, τῆς Θάσου, τῆς Βοιωτίας, τῆς Φωκίδος, τῆς Λοκρίδος, τῆς Εὐβοίας, τῶν Μεγάρων, ἐμελλε καὶ μετὰ τὰς τριακονταετίς σπονδὰς καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων παραχώρησιν πάσης ἡπειρωτικῆς κτήσεως, νὰ σείσῃ ἐκ θεμελίων τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν καὶ νὰ ἀποδείξῃ αὐθις ὅτι οὐδ' αὕτη αὐτῶν ἡ θαλσσοκρατία ἦτο ἀσφαλής.

Ἡ Σάμος, ἡ Χίος καὶ ἡ Λέσβος ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην αἱ μόναι τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων πόλεις, αἱ διασώσασαι τὰ ἀρχικὰ δικαιώματα τῆς ἐν Δήλῳ γενομένης ὁμοσπονδίας· διότι παρέμενον αὐτόνομοι, εἶχον τὰ ὀχυρώματα, τὰ πλοῖα καὶ τὴν ἐνοπλον αὐτῶν δύναμιν, καὶ ὥφειλον μὲν νὰ παρέχωσι, ζητούμεναι, ἐπικουρίαν κατὰ τὴν γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, ἀλλ' οὐδένα φόρον ἐπλήρωνον. Τῶν τριῶν τού-

των νήσων ἰσχυροτάτῃ ἦτο, ὡς φαίνεται, ἡ Σάμος, ἣτις ἐν ἔτει ἔκτω τῶν τριακονταετῶν σπονδῶν, 440-439 πρὸ Χριστοῦ, περιελθοῦσα εἰς διενέξεις πρὸς τοὺς Μιλησίους, κτετρόπωσεν αὐτούς· οἱ δὲ ὄντες σύμμαχοι ὑποτελεῖς τῶν Ἀθηναίων, ἐζήτησαν τὴν προστασίαν τούτων, τὴν δ' αἵτησιν ταύτην ὑπεστήριξαν καὶ αὐτῶν τῶν Σαμίων τινές, ἀντιπολιτευόμενοι εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ πράγματα ὀλιγαρχικούς· ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι ἐκκλεσαν ἀμρότερα τὰ διαμαχόμενα μέρη νὰ ὑποβάλωσιν εἰς αὐτούς τὴν ἔριν καὶ νὰ περιμείνωσι τὴν ἀπόφασίν των. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Σάμιοι δὲν ὑπήκουσαν, ἀπεσταλησαν ἀμέσως ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὴν νῆσον 40 πλοῖα, τὰ ὅποια κατέστησαν αὐτόθι δημοκρατίαν, κατέλιπον φρουρὰν καὶ ἔλαβον ὁμήρους 50 μὲν παῖδας, ἴσους δὲ ἄνδρας, ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων ὀλιγαρχικῶν οἰκογενειῶν, τοὺς ὁποῖου κατέθεντο εἰς Λῆμνον. Ἀλλὰ τινὲς τῶν ὀλιγαρχικῶν τούτων ἔφυγον τότε εἰς τὴν Ἀσιανὴν ἥπειρον, καὶ συνεννοηθέντες πρὸς τὸν σατράπην τῶν Σάρδεων, Πισσοῦθνην, καὶ λαβόντες παρ' αὐτοῦ 700 ἐπικούρους, ἐπέρασαν διὰ νυκτὸς εἰς τὴν νῆσον, κατίσχυσαν τῶν Ἀθηναίων φρουρῶν οὓς ἔπεμψαν πρὸς τὸν Πισσοῦθνην, ὡς αἰχμαλώτους, καθήρεσαν τὴν δημοκρατίαν, ἐπέτυχον νὰ ἐκκλέψωσιν ἐκ Λήμνου τοὺς ὁμήρους καὶ ἀπέστησαν ἤδη ἀναφανδὸν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων· συναπέστησαν δὲ μετ' αὐτῶν καὶ οἱ Βυζάντιοι.

Οἱ Ἀθηναῖοι, ἅμα λαβόντες τὴν δεινὴν ταύτην ἀγγελίαν, ἔπλευσαν ἀμέσως ἐπὶ Σάμον μετὰ πλοίων ἐξήκοντα, ὑπὸ τοὺς δέκα τοῦ ἔτους στρατηγούς, ἐν οἷς ἦσαν καὶ ὁ Περικλῆς αὐτὸς καὶ ὁ Σοφοκλῆς. Ἐκ τῶν πλοίων τούτων, ἑπτακαίδεκα ἐχωρίσθησαν ἀπὸ τοῦ στόλου καὶ ἐξεπέμφθησαν τὰ μὲν εἰς Χίον, καὶ εἰς Λέσβον, ἵνα προσλάβωσι τὰς παρὰ τούτων δοτέας ἐπικουρίας, τὰ δὲ ἐπὶ Καρίν ὡς πρόσκοποι τοῦ φοινικικοῦ στόλου, ὅςτις ἐπῆρχετο, ὡς ἐλέγετο, εἰς βοήθειαν τῶν Σαμίων. Μεταξὺ δὲ τῶν εἰς Χίον καὶ Λέσβον ἀπελθόντων ἦτο καὶ ὁ Σοφοκλῆς, ὦν τότε ἐν ἀκμῇ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας τοῦ δήμου, διὰ τὴν κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τῆς Ἀντιγόνης, μιᾶς τῶν ἐπτὰ τραγωιδῶν, τῶν καθ' ὁλοκληρίαν εἰς ἡμᾶς περιωθεισῶν, ἐκ τῶν 100 καὶ ἐπέκεινα ὅσαι, ὡς βεβαιουῦνται, ἐποιήθησαν ὑπ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι, κατὰ τὸν Χίον ποιητὴν Ἴωνα, ὅςτις ἀπῆντησε καὶ συνανεστράφη τὸν Σοφοκλέα, ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας ταύτης, ὁ περιφανὴς τραγικός ἦτο μὲν χαριέστατος φίλος καὶ ὁμιλητής, οὐχὶ ὁμως καὶ πρακτικὸς ἀνὴρ διακεκριμένος. Ὁ δὲ Περικλῆς, καὶ τοι μὴ ἔχων ἤδη εἰμὴ 44 πλοῖα, δὲν ἐδίστασε νὰ ναυμαχήσῃ περὶ τὴν νῆσον Τρα-

γίαν, πρὸς τὸν ἐκ Μιλήτου ἐπανερχόμενον στόλον τῶν Σαμίων, τὸν ἐξ ἐβδομήκοντα πλοίων συγκείμενον· καὶ κατετρόπωσεν αὐτόν. Ἐπειτα δὲ προσλαβὼν, ἐκ μὲν τῶν Ἀθηνῶν ναῦς 40, Χίων δὲ καὶ Λεσβίων 25, ἀπέβη εἰς τὴν νῆσον, περιέφραξε τὴν πόλιν αὐτῆς διὰ τριῶν τειχῶν καὶ σύναμα ἐπολιόρησεν ἀπὸ θαλάσσης. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Σάμιοι ἐξέπεμψαν τὸν Στησαγόραν μετὰ πλοίων πέντε ἵνα ἐπιταχύνη τὴν ἄφιξιν τοῦ φοινικικοῦ στόλου, ἡ δὲ φήμη ὅτι ὁ στόλος οὗτος πλησιάζει τοσοῦτον ἐπεκράτησεν, ὥστε ὁ Περικλῆς ἠναγκάσθη, παραλαβὼν ἐκ τῶν 125 αὐτοῦ τριήρων, 60, νὰ ἐκπλεύσῃ πρὶς τὴν ἐπὶ Καρίας Καῦνον. Καὶ ὁ μὲν φοινικικὸς στόλος οὐδαμοῦ ἐφάνη, διότι οἱ Πέρσαι δὲν ἐτόλμησαν, ὡς φαίνεται, νὰ προσβάλλωσι τοσοῦτον ἀναφανδὸν τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰρήνην· ἀλλὰ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Περικλέους, ἡ παραμείνασα εἰς τὴν νῆσον μοῖρα τοῦ ἁττικοῦ στόλου ἐξησθένησε πολὺ· ὅθεν οἱ Σάμιοι ἐξώρμησαν αἴφνης τοῦ λιμένος, κχτέστρεψαν τὰς προφυλακίδας ναῦς, ἐνίκησαν τὰς ἐπιλοίπους, καὶ διαλύσαντες οὕτω τὸν ἀποκλεισμόν, ἐκράτησαν τῆς θαλάσσης ἐπὶ 14 ἡμέρας, εἰσάγοντες καὶ ἐξάγοντες, ὅτι ᾔθελον. Τὸ μάλιστα ἀξιοσημεῖωτον ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι, ὅτι, κατὰ τὴν θριαμβικὴν ταύτην ἐξοδὸν τῶν Σαμίων ἐστρατήγει αὐτῶν Μέλισσος ὁ Ἰθαγένης, ὅστις, ὦν ὁπαδὸς ἔγκριτος τῆς ἐλεατικῆς αἱρέσεως, ἔγραψε «περὶ φύσεως καὶ τοῦ ὄντος.» ὥστε, ἐνῶ ἄφ' ἐνὸς προΐστατο τῶν Ἀθηναίων ὁ μέγιστος τοῦ αἵωνος δραματογράφος, ἄφ' ἐτέρου ὠδήγει τοὺς Σαμίους ἐπὶ τὴν νίκην εἰς τῶν ὀνομαστοτάτων φιλοσόφων· γεγονὸς τοῦτο, πρὸς ἄλλοις πολλοῖς, χαρακτηριστικώτατον τῶν χρόνων ἐκείνων καθ' οὓς τοσοῦτον θαυμασίως συνεδυάζετο ὁ θεωρητικὸς μετὰ τοῦ πρακτικοῦ βίου. Τελευταῖον, ἐπανελθόντος τοῦ Περικλέους ἐκ τῆς ἰσιανῆς παραλίας, συνεκλείσθησαν πάλιν οἱ Σάμιοι· καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι προσέλαβον πολλὰς νέας ἐπικουρίας, ἐξ Ἀθηνῶν μὲν ναῦς 60, ἐκ Χίου δὲ καὶ ἐκ Λέσβου ναῦς 30, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ὅλη αὐτῶν δύναμις συνεποσάθη εἰς 200 περίπου τριήρεις, οἱ Σάμιοι καὶ ὁ Μέλισσος ἀντέσχον μὲν ἔτι ἐπὶ μῆνας ἐννέα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐξεπολιορκήθησαν καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ καθαιρέσωσι τὸ τεῖχος, νὰ δώσωσιν ὁμήρους, νὰ παραδώσωσι τὰ πολεμικὰ αὐτῶν πλοῖα καὶ νὰ ἀποδώσωσιν, εἰς ὠρισμένας προθεσμίας, τὴν δαπάνην τοῦ πολέμου τούτου συμποσωθείσαν, ὡς λέγεται, εἰς τάλαντα 1000. Συγχρόνως δὲ συνεφώνησαν καὶ οἱ Βυζάντιοι «ὥς περ καὶ πρότερον ὑπήκοοι εἶναι.»

Ἡ ἐπανάστασις τῆς Σάμου ἀπέδειξεν ἐκ νέου πόσον ἐπισφαλὴς ἦτο

ἡ βάσις τοῦ κράτους τῶν Ἀθηναίων· διότι ἐδαμάσθη μὲν τὸ κίνημα τοῦτο, οὐδεμία δὲ ἄλλη πόλις μετέσχεν αὐτοῦ πλήν Βυζαντίου, ὅπερ καὶ τοῦτο ὑπετάχθη, ὡς φαίνεται, ἄνευ πολέμου, ἅμα κατατροπωθέντων τῶν Σαμίων διὰ τὴν κατὰ τρωπικὴν ὁμῶς οὗτοι, ἐδέχθησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν μεταχειρισθῶσιν ἅπασαν αὐτῶν τὴν δύναμιν, τριήρεις 200, οὐχὶ δηλαδὴ ὀλιγωτέρας τῶν ὅσας πρὸ δεκαετίας ἔλαβεν ὁ Κίμων ἵνα καταφέρῃ πληγὴν καιρίαν κατὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως. Καὶ ἴσως οὐδ' αὐταὶ ἤθελον ἀρκέσει, ἂν οἱ Πελοποννήσιοι, ὧν οἱ Σάμιοι ἐζήτησαν τὴν ἐπικουρίαν, ἐπέιθοντο νὰ ἔλθωσιν εἰς βοήθειαν αὐτῶν. Ἀλλ' οἱ Πελοποννήσιοι, εἴτε μὴ νομίσαντες ἐτι ἐπιτήδειον τὸν καιρὸν, εἴτε ὅλως μὴ σκοποῦντες νὰ προσβῇ τοὺς Ἀθηναίους, ἐν ὅσῳ οὗτοι δὲν ἤθελον ὑπερβάλλει ὀρίαν τινα, ὅχι μόνον ἀπεποιήθησαν νὰ δώσωσι τὴν ζητηθεῖσαν συνδρομὴν, ἀλλὰ, ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν Κορινθίων, καὶ ῥητῶς ἀνεκήρυξαν, ὅτι πᾶσα δημοσπονδία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κολάζῃ τοὺς ἀφηνιάζοντας συμμάχους· ὥστε ἄφησαν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐλεύθερον τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ὁ δὲ Περικλῆς ἐπνεελθὼν εἰς τὴν πόλιν, ἠδυνήθη νὰ πανηγυρίσῃ κομπωδῶς τὸ νέον αὐτοῦ κατόρθωμα διὰ λαμπροῦ ἐπιταφίου λόγου.

Τὸ ἔθος τῶν ἐπιταφίων λόγων εἰσῆχθη, ὡς φαίνεται, μικρὸν μετὰ τοὺς περσικοὺς πολέμους, καὶ ἦτο τῶντι συντελεστικόν εἰς τὸ νὰ ὑποτρέφῃ τὴν φιλοπατρίαν τῶν πολιτῶν, μάλιστα ὅταν ὁ ῥήτωρ εἶχε τὸ προσωπικὸν ἀξίωμα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου τοῦ Περικλέους. Δις δὲ, αἰρεθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου, ἠγόρευσε ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐπὶ δημοσίων ταφῶν τὸ πρῶτον, κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν, τὸ δεύτερον, ἐν ἔτει πρώτῳ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὁ μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς Σάμου ἐκφωνηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ λόγος δὲν περιεπώθη εἰς ἡμᾶς· τὸν δεύτερον, τοῦλάχιστον κατὰ τὸ κύριον μέρος, ἀπεμνημόνευσε κατ' εὐτυχίαν ὁ Θουκυδίδης, ὅστις περιέγραψε διὰ βραχείων καὶ τὴν ἐπικήδειον τελετὴν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τελετὴ αὕτη ἦτο πιθανώτατα πάντοτε ἡ αὕτη, ὑποθέτομεν αὐτὴν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τηρηθεῖσαν. Τρεῖς λοιπὸν ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκφορᾶς προετέθησαν ἐν σκηνῇ τὰ ὅσῃ τῶν πεσόντων μαχητῶν, ἵνα ἕκαστος ἐπιφέρῃ οἰκονομήσαντα ἤθελον ἀνάθημα εἰς τὸν συγγενῇ αὐτοῦ νεκρόν. Ἐπειτα ἐτέθησαν εἰς λάρνακας κυπαρισσίας καὶ ἐκομίσθησαν ἐπὶ ἀμαξῶν εἰς τὸν ὠριζόμενον πρὸς τὴν δημοσίαν ταφὴν τόπον, ὅστις ἦν ἐν τῷ καλλίστῳ προαστείῳ τῆς πόλεως, τῷ καλουμένῳ

Κεραμεικός· μία δὲ ὑπῆρχε λάρναξ διὰ τοὺς νεκροὺς ἐκάστης φυλῆς, καὶ πρὸς τούτοις μία κλίνη κενή τῶν ἀφανῶν, δηλαδὴ ἐκείνων τῶν ὁποίων δὲν ἀνευρέθησαν τὰ ὄστᾶ. Αἱ γυναῖκες αἱ συγγενεῖς τῶν πεσόντων παρηκολούθουν τὰς ἀμάξας ὀλοφυρόμεναι καὶ κατόπιν ἐπήρχετο πολυάριθμος σειρὰ πολιτῶν καὶ ξένων. Ἀφοῦ δὲ ἀπετέθησαν αἱ λάρνακες εἰς τὸ δημόσιον σῆμα καὶ ἐκαλύφθησαν ὑπὸ τῆς γῆς, ὁ ἡρήμενος ὑπὸ τῆς πόλεως Περικλῆς, προελθὼν εἰς βῆμα ὑψηλόν, ἀπήγγειλεν ἐπ' αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα. Ὁ λόγος αὐτοῦ ὑπῆρξεν, ὡς βεβαιουῦται, θαυμαστός· καὶ φαίνεται μὲν ὅτι ὁ Περικλῆς, μεγαλοφρονήσας ἐπὶ τῷ κατορθώματι, ἐλησμόνησεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου πρὸς στιγμὴν τὴν συνήθη αὐτοῦ μετριοπάθειαν, διότι, ἂν πιστεύσωμεν τὸν Χῖον ποιητὴν Ἰωνα, ἐξετράπη μέχρι τοῦ νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ μὲν Ἀγαμέμνων ἐχρειάσθη δέκα ἔτη ἵνα κυριεύσῃ πόλιν βάρβαρον, αὐτὸς δὲ εἰς μῆνας ἑννέα· κατέβηκε τοὺς πρῶτους καὶ δυνατωτάτους τῶν Ἰώνων· ἀλλὰ τοσοῦτον ἦτο τὸ ἐν τῇ πόλει κράτος αὐτοῦ, ἢ τοσαύτη ἡ ἐπιτηδειότης μεθ' ἧς ἀπέδωκεν εἰς τοὺς συμπολίτας μᾶλλον ἢ εἰς ἑαυτὸν τὴν τιμὴν τοῦ ἔργου, ὥστε οὐδ' αὐτὴ ἡ ἄκαιρος ἐκείνη παραβολὴ ἀπεδοκιμάσθη· ἀπενκντίας, καταβάνοντι ἀπὸ τοῦ βήματος, ὅλαι αἱ γυναῖκες, αἱ σύζυγοι, αἱ μητέρες, αἱ θυγατέρες τῶν πεσόντων, ἐδεξιώθησαν τὸν ἄνδρα, καὶ στεφάνοις καὶ ταινίαις περιέβαλον, ὥς περ ἄθλητὴν νικηφόρον. Μία μόνη ἠκούσθη φωνὴ μεμψιμοιρίας, ἡ τῆς Ἑλπινίκης, ἣτις πλησιάσασα τὸν ῥήτορα, εἶπεν εἰρωνευμένη· «Θαυμαστὰ τῶντι ταῦτα, Περικλείς, καὶ ἄξια στεφάνων, ὅσα διέπραξας σὺ, ὅστις πολλοὺς ἡμῖν καὶ ἀγαθοὺς ἀπώλεσας πολίτας, πολεμῶν ὅχι πρὸς Φοίνικας, οὐδὲ πρὸς Μήδους, ὅπως ἐ ἐμὸς ἀδελφός Κίμων, ἀλλὰ σύμμαχον καὶ συγγενὴ πόλιν καταστρεφόμενος.» Κεὶ κατὰ μὲν τὸν Πλούταρχον ὁ Περικλῆς, εἰς ἀπάντησιν, ἐξῆβρισε τὴν γυναῖκα ἐκείνην, εἰπὼν τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου·

Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦς ἡλείφεο.

Ἄλλ' οὐδὲν ἦττον ἡ φωνὴ τῆς Ἑλπινίκης ἦτο ἢ τῆς ἀληθείας φωνή· διότι τῇ ἀληθείᾳ πικρότατον ἦτο νὰ ἀναλίσκωνται αἱ ἑλληνικαὶ δυνάμεις εἰς ἀγῶνας ἐμφυλίου, πικρότατον νὰ μὴ εὑρεθῇ τρόπος ἄλλος πολιτικῆς τοῦ ἔθνους ἐνώσεως εἰμὴ ὁ τῆς βίας καὶ τῆς καταθλίψεως, καὶ πικρότατον πᾶς νέος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων θρίαμβος νὰ μὴ συντελῇ εἰς ἄλλο εἰμὴ εἰς τὸ νὰ ἐξάπτῃ τὴν κοινὴν κατ' αὐτῆς ἀγανάκτησιν.

Τῶντι ἡ κατατρόπωσις τῶν Σαμίων δὲν εἶχεν οὐδ' αὐτὸ τοῦλάχισ-

στον τὸ ἀποτέλεσμα, τοῦ νὰ πτοήσῃ τὰς ἄλλας πόλεις ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ ὑποκύψωσιν, ἔστω καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἰς τὴν τύχην αὐτῶν. Ὅλιγον ἔπειτα οἱ Λέσβιοι ἐζήτησαν κρυφίως τὴν συνδρομὴν τῆς Σπάρτης ἵνα ἀποστατήσωσι. Κατ' εὐτυχίαν τῶν Ἀθηναίων ἢ τῶν Λεσβίων αἰτήσεις δὲν εἰσηκούσθη· οἱ Πελοποννήσιοι καὶ ἰδίως οἱ Σπαρτιᾶται, δὲν ἐφαίνοντο διατεθειμένοι νὰ παραβιάσωσι τὰς τριακονταετεῖς σπονδὰς· ὥστε ἂν αἱ πόλεις ἐστασίαζον, αἱ στάσεις ὁμῶς αὐταὶ δὲν ὑπεστηρίζοντο ὑπὸ ἐξωτερικοῦ πολεμίου. Καὶ εἶναι πρόδηλον ὅτι αἱ Ἀθηναῖοι εἶχον μέγιστον συμφέρον νὰ διατηρήσωσιν ὅσον ἔνεστι τὴν τοιαύτην εἰρηνικὴν τῶν Πελοποννησίων διάθεσιν. Ἀλλὰ περὶ τοὺς χρόνους τούτους συνέβη σπινυδαῖα περὶ τὴν πολιτικὴν τῶν Ἀθηναίων μεταβολή. Ἐνῷ ἐπὶ τῶν τριακονταετῶν σπονδῶν ἐξηγόρασαν, καλῶς ποιῶντες, διὰ πολλῆς θυσίας τὴν εἰρήνην ἐνῷ ἡ φρόνησις ἀπῆται καὶ ἤδη νὰ ἀποφύγῃσι πᾶσαν ἀφορμὴν ῥήξεως, αἴφνης βλέπομεν αὐτοὺς προκαλοῦντας οἰκισθὲν τὸν πόλεμον. Πρὶν ἀναρέρωμεν τὰς πιθανωτέρας τῆς τοιαύτης μεταβολῆς αἰτίας, ἐκθέτομεν τὰ πιστοποιοῦντα αὐτὴν γεγονότα.

Μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τῆς Σάμου, ἂν καὶ ἄδηλον ἀκριβῶς πότε, ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις, κατὰ πρότασιν τοῦ Περικλέους, ψήφισμα, δι' οὗ οἱ Μεγαρεῖς ἀπεκλείοντο, ἐπὶ ποινῇ θανάτου, ἅπ' ὅλων τῶν λιμένων τοῦ κράτους τῶν Ἀθηναίων καὶ ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς τῆς Ἀττικῆς. Τὸ ψήφισμα τοῦτο κατέστρεφε τοὺς Μεγαρεῖς, διότι μὴ δυνάμενοι νὰ ἀγοράσωσι καὶ νὰ πωλήσωσιν οὔτε ἐν Ἀθήναις, οὔτε εἰς λιμένα τινὰ τοῦ τῶν Ἀθηναίων κράτους, κατεδικάζοντο τοιοιουτοτρόπως εἰς ἐντελῆ σχεδὸν ἐμπορικὴν ἀπραξίαν. Πρόφασις τῆς καταδικῆς ταύτης ἦτο ὅτι οἱ Μεγαρεῖς ὑπεδέχοντο δῆθεν φυγάδας ἐξ Ἀθηνῶν δούλους καὶ ὅτι ἐκαλλιέργουν γῆν τινα ἐν μέρει ἱερᾷ, ἐν μέρει ἀμφισβητουμένην μεταξὺ τῶν δύο πολιτειῶν. Πράγματι ὁμῶς οἱ Ἀθηναῖοι ἠθέλησαν νὰ τιμωρήσωσι τὰ Μέγαρα, διότι οὐδεμία ἄλλη ἀποστασίς ἔβλαψεν αὐτοὺς ὅσον ἡ τῆς γείτονος ἐκείνης πόλεως· ἐνόσφῃ ἦσαν κύριοι τῆς Μεγαρίδος, ἦσαν ἀσφαλεῖς ἀπὸ πᾶσης κατὰ ξηρὰν ἐπιδρομῆς τῶν Πελοποννησίων, ἐνῷ ἤδη οἱ Πελοποννήσιοι ἐκράτουν τὰς κλεῖς τῶν μεγάλων τούτων τῆς Ἀττικῆς πυλῶν. Τὸ ζήτημα ὁμῶς ἦτο ἂν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀφοῦ ἄπαξ ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς Πελοποννησίους τὰ Μέγαρα, διὰ τῶν τριακονταετῶν σπονδῶν, εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδικῶνται τὴν πόλιν ταύτην βάλλοντες τὴν μάχαιραν εἰς τὸν λαιμόν της. Ὁ Περικλῆς ἰσχυρίζετο

ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς οὐδὲν ὑπῆρχε τὸ κωλύον τὴν ἔκδοσιν τοιοῦτου ψήφισματος· ἀλλὰ τὸ ἐπιχείρημά του ἦτο σοφιστικόν. Συνήθως αἱ σπονδαὶ δὲν ρυθμίζουσιν εἰμὴ τὰ καθ' ὠρισμένην τινὰ περίστασιν ἀμφισβητούμενα μεταξὺ δύο πολιτειῶν ἀντικείμενα· ἐὰν δὲ ἐκάστη τῶν πολιτειῶν ἐπεχειρεῖ ὡς πρὸς τὴν ἑτέραν πᾶν ὅ,τι ῥητῶς ἐν τῇ συνθήκῃ δὲν ἀπαγορεύεται, πρόδηλον ὅτι εὐθὺς ὑπὸ τῆς ἐπιούσης ἤθελον ἀρχίζει αἱ μεταξὺ αὐτῶν ἐχθροπραξίαι. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐν Σπάρτῃ δὲν ἐπετρέπετο συνήθως ἢ εἰς ξένους διατριβή· διὸ ὁ Περικλῆς ἔλεγεν ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ καταργήσῃ τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, ἅμα καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι καταργήσωσι τὸν περὶ ξενηλασίας θεσμόν. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ σύγκρισις ἦτο βεβιασμένη. Ὁ θεσμός οὗτος ἐπεκράτει ἐν Σπάρτῃ ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ ἦτο ἅπ' αἰῶνος ἀνεγνωρισμένος σιωπηρῶς ὑπὸ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Πλὴν τούτου ὁ θεσμός οὗτος καθιερώθη ἵνα προλάβῃ πᾶσαν τῶν Λακεδαιμονίων εἰς ἀλλότρια ἤθη ἐκτροπὴν, ὡς ἐκ τῆς μετὰ ξένων ἐπιμιξίας, ὅχι ἵνα βλάβῃ τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων Ἑλλήνων καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι οὐδενὸς τὰ συμφέροντα ἐβλάπτε, διότι οὐδεὶς ἐζημιούτο μὴ ἔχων σχέσιν πρὸς πόλιν ἀπεστερημένην πάσης ἐμπορίας καὶ βιομηχανίας. Κατ' οὐδένα λοιπὸν τρόπον φαίνεται δικαιολογούμενον τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα καὶ ἂν ὅχι ἄλλο, δὲν δύναται ἀναμφιβόλως νὰ θεωρηθῇ ὡς πρᾶξις πολιτικοῦ ἀνδρὸς ἐπιμελῶς ἀποφεύγοντος πᾶσιν αἰτίαν ἔριδος πρὸς τοὺς Πελοποννησίους συμμάχους.

Ἀλλὰ περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους καὶ ἴσως πρὸ τοῦ Μεγαρικοῦ ψήφισματος, συνέβησαν ἕτεραι ἀφορμαὶ διενέξεων. Τῷ 435 π. Χ. ἐξερράγη μεταξὺ τῶν Κορινθίων καὶ τῶν ἀποίκων αὐτῶν Κερκυραίων πόλεμος, διότι παραχθείσης ἔριδος μεταξὺ τῶν ὀλιγαρχικῶν καὶ τοῦ δήμου τῆς κοινῆς αὐτῶν ἀποικίας Ἐπιδάμνου, τοῦ μετέπειτα Δυσραχίου (σελ 307), οἱ μὲν ὀλιγαρχικοὶ ἐζήτησαν καὶ ἔλαβον τὴν συνδρομὴν τῶν Κερκυραίων, ὁ δὲ δῆμος ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἐπικουρίαν τῶν Κορινθίων. Οἱ Κορίνθιοι δὲν ὑπέβαλον τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰς τὴν πελοποννησιακὴν συμμαχίαν, ἀλλ' ἀνέλαβον τὸν ἀγῶνα ὡς ἴδιον, ἔχοντες βοηθοὺς τοὺς ἀποίκους αὐτῶν Λευκαδίους καὶ Ἀμβρακιώτας, πρὸς δὲ καὶ οὐκ ὀλίγας πελοποννησιακὰς καὶ ἄλλας πόλεις, αὐθορμήτως παρασχούσας τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν, ἥτοι τοὺς Ἑρμιονεῖς, τοὺς Τροιζηνίους, τοὺς Φλιασίους, τοὺς Ἡλείους, τοὺς Μεγαρεῖς, τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς ἐν Κεφαλληνίᾳ Παλεῖς. Οὐδὲν ἥττον οἱ Κορίνθιοι ἠττήθησαν,

διότι ἡ Κέρκυρα ἦτο τότε μετὰ τὰς Ἀθήνας, ἡ ἰσχυροτάτη ναυτικὴ τῆς Ἑλλάδος πόλις, ἔχουσα δύναμιν 120 τριήρων. Ἀλλ' οἱ Κορίνθιοι δὲν ἠνέσχοντο τὴν ἥτταν, καὶ ἐπὶ δύο ὅλα ἔτη παρασκευασθέντες, συνεκρότησαν μετὰ τῶν συμμάχων στόλον 150 πλοίων, ὥστε οἱ Κερκυραῖοι, φοβούμενοι ἤδη ὅτι δὲν θέλουσι δυνηθῆναι ἀνθεξωσιν, ἠναγκάσθησαν νὰ ζητήσωσι καὶ αὐτοὶ συμμάχους, καὶ ἐπεμψαν ἐπὶ τούτῳ πρέσβεις εἰς Ἀθήνας.

Κατὰ τὰς σήμερον ἰσχυροῦσας κυβερνητικὰς δοξασίας, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ συνταγματικῶς πολιτευόμενα κράτη, τὸ ἔργον τοῦ κηρύττειν πόλεμον, τοῦ ποιεῖν εἰρήνην καὶ τοῦ συνομολογεῖν συμμαχίας, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας κατὰ τὰς ἰδέας ὁμῶς τῶν ἀρχαίων, ταῦτα ἦσαν μάλιστα τὰ κυριώτατα ἀντικείμενα τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τὴν συζήτησιν καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μὴ ὀλοσχερῶς δημοκρατουμένας πόλεις, πολὺ δὲ μᾶλλον εἰς τὰς Ἀθήνας. Οἱ πρέσβεις λοιπὸν τῶν Κερκυραίων, ἅμα φθάσαντες ἐνταῦθα, διεκρίνωσαν μὲν εἰς τοὺς στρατηγοὺς τὰ τῆς ἀποστολῆς κῦτῶν, ἀλλ' οἱ στρατηγοὶ μηδὲν οἰκοθεν ἀποφασίσαντες, ὥρισαν ἀμέσως ἡμέραν καθ' ἣν αὐτὴ τοῦ δήμου ἡ ἐκκλησία ἐμελλε νὰ ἀκροασθῇ τῶν πρέσβεων. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐντολὴ τῶν ἦτο πρὸ καιροῦ γνωστὴ, παρέστησαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ καὶ τῶν Κορινθίων πρέσβεις, ἵνα ἀντείποισιν εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεως. Ὁ Θουκυδίδης ἀναφέρει, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἱστοριῶν αὐτοῦ βιβλίῳ, τοὺς λόγους ἐκατέρων τῶν ἀπεσταλμένων, λόγους δηλαδὴ τοὺς ὁποίους αὐτὸς συνέταξε, περιέχοντας ὁμῶς καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας τὰ κυριώτατα τῶν ὅσα ἐρρέθησαν καὶ ὅσα ἴσως αὐτὸς οὗτος ἤκουσε λεγόμενα. Καὶ τοὶ δὲ φέρουσι τὸν ἰδιάζοντα τοῦ ὕψους χαρακτῆρα καὶ τὴν συνήθη τραχύτητα τῆς γραμματικῆς κατασκευῆς τοῦ ἱστορικοῦ, οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι ὁμῶς ἐκ τῶν ἀπλυστάτων καὶ πρακτικωτάτων τῆς ὅλης συγγραφῆς, καὶ παριστῶσιν ἀκριβῶς τὴν τότε τῶν πραγμάτων κατάστασιν.

Εἰς τὰς τριακονταετῆς σπονδὰς διελαμβάνετο ῥητῶς: « τῶν ἐλλήνων πόλεων ἥτις μηδαμοῦ ξυμμαχεῖ, ἐξεῖναι παρ' ὁποτέρους ἂν ἀρέσκηται ἐλθεῖν » καὶ ἐπειδὴ οἱ Κερκυραῖοι οὔτε τῶν Ἀθηναίων, οὔτε τῶν Πελοποννησίων ἦσαν πρότερον σύμμαχοι, ἐκ πρώτης ὀψεως ἐφαίνοντο δικαιούμενοι νὰ καταταχθῶσιν, ἂν ᾔθελον, εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων συμμαχίαν. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις περιεπλέκετο ἔνεκεν ἄλλων τινῶν περιστάσεων. Ἡ Κέρκυρα ἦτο ἀποικία τῶν Κορινθίων καὶ εἶναι μὲν

ἀληθὲς ὅτι πράγματι αἱ πλεῖσται τῶν ἀποικιῶν οὐδεμίαν διετήρουν σχέσιν πολιτικῆς ὑπακοῆς εἰς τὰς μητροπόλεις καὶ ὅτι μάλιστα πολ-
λαὶ πελοποννησιακαὶ ἀποικίαι ἦσαν πρὸ καιροῦ ὑποτελεῖς τῶν Ἀθη-
ναίων· δικαίῳ ὅμως, αἱ μητροπόλεις ἤξιουν ὅτι ἐκτιζον τὰς ἀποικίας
«ἐπὶ τῷ ἡγεμόνες εἶναι» αὐτῶν. Τοῦτο δὲν ἐλέγετο ὑπὸ μόνων τῶν
Κορινθίων, ἀλλὰ καὶ ὁ ἱστορικὸς αὐτὸς οἰκοθεν ὁμιλῶν, ὑποδεικνύει
μέχρι τινὸς τὰ τοιαῦτα ἡγεμονικὰ δίκαια, διότι βεβαίῳ ὅτι οἱ Κερκυ-
ραῖοι, ἄποικοι ὄντες Κορινθίων, «παρημέλουν αὐτῶν οὔτε γὰρ ἐν πα-
νηγύρεσι ταῖς κοιναῖς διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα, οὔτε Κορινθίῳ ἀν-
δρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν, ὥσπερ αἱ ἄλλαι ἀποικίαι.» Ὡστε ναὶ
μὲν οἱ Κερκυραῖοι δὲν ἦσαν κατατεταγμένοι εἰς τὸν κατάλογον τῶν
Πελοποννησίων συμμάχων, ἀλλ' ὅμως συνεδέοντο μεθ' ἐνὸς τῶν συμμά-
χων τούτων διὰ θεσμῶν τινων, τοὺς ὁποίους οἱ Ἀθηναῖοι, ἐν τῷ νῦν
ἀπέφευγον πᾶσιν ἄφορμῃν διενέξεως πρὸς τοὺς Πελοποννησίους, ὥφει-
λον νὰ σεβασθῶσι τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ πρόκειται περὶ τῶν Κορινθίων,
οἵτινες κυρίως ἀπέτρεψαν τοὺς Πελοποννησίους νὰ δώσωσι προσφάτως
βοήθειαν εἰς τὴν στασιάσασαν Σάμον καὶ ἀνικήρυσαν τὴν ἀρχὴν τῆς
μὴ ἐπεμβάσεως. Πλὴν τούτου, μεταξὺ Κερκυραίων καὶ Κορινθίων ὑφί-
στατο ἤδη πόλεμος· οἱ δ' Ἀθηναῖοι, παραδεχόμενοι τὴν περὶ συνδρομῆς
αἰτήσιν τῶν Κερκυραίων, ἐξ ἀνάγκης περιήρχοντο ἀμέσως εἰς πόλεμον
οὐ μόνον πρὸς τοὺς Κορινθίους, ἀλλὰ πιθανῶς καὶ πρὸς ὅλην τὴν πελο-
ποννησιακὴν συμμαχίαν, ἐν ᾗ οἱ Κορίνθιοι ἐπέιχον προέχουσαν τάξιν· διὸ
καὶ ὀρθῶς ἔλεγον οὗτοι «οὐ γὰρ τοῖςδε μόνον ἐπίκουροι ἂν γένοισθε,
ἀλλὰ καὶ ἡμῖν, ἀντὶ ἐνσπόνδων πολέμιοι.»

Τοιαῦτα ἦσαν ἐν κεφαλαίῳ τὰ ἐπιχειρήματα τὰ ἐκτεθέντα ὑπὸ τῶν
Κορινθίων καὶ τῶν Κερκυραίων, κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην, ἥτις διήρ-
κεσεν ἐπὶ δύο ὅλας ἡμέρας. Κατὰ δυστυχίαν ὁ Θουκυδίδης δὲν ἀπε-
μνημόνευσε τοὺς λόγους τῶν Ἀθηναίων ῥητόρων· ἐπιφέρει μόνον, ὅτι,
εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης συνεδριάσεως, ἡ πλειονότης ἀπεδέχετο μᾶλ-
λον τὰ τῶν Κορινθίων, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν μετέβαλε γνώμην· καὶ δὲν
ἠσπάσθη μὲν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν τῶν Κερκυραίων αἴτησιν, δὲν ἐποίησε
δηλαδὴ συμμαχίαν πρὸς αὐτοὺς, ὥστε νὰ ἔχωσι τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς
καὶ φίλους, ἐπιμαχίαν δὲ μόνον, ἵνα βοηθῶσιν ἀλλήλους, ἐάν τις προ-
βάλλῃ τὴν Κέρκυραν, ἢ τὰς Ἀθήνας, ἢ τοὺς τούτων συμμάχους· ἐν ἄλ-
λαις λέξεσι, συνωμολόγησαν συμμαχίαν ὅχι ἐπιθετικὴν ἀμα καὶ ἀμυν-
τικὴν, ἀλλὰ μόνον ἀμυντικὴν. Ὁ ἱστορικὸς ἐξηγεῖ κάλλιστα καὶ πόθεν

προέκυψεν ἡ μεταβολὴ αὕτη τῆς γνώμης τῆς πλειονοψηφίας. Οἱ Ἀθηναῖοι, λέγει, ἐνόμιζον ἄφρευκτον τὸν πρὸς τοὺς Πελοποννησίους πόλεμον, καὶ τούτου ἕνεκα δὲν ᾔθελον νὰ ἐγκαταλίπωσιν εἰς τοὺς Κορινθίους τὴν Κέρκυραν, ναυτικὸν ἔχουσιν τοσοῦτον, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπεθύμουν νὰ ὑποτρέψωσι ταύτην τὴν πρὸς ἀλλήλους ἐκείνων σύγκρουσιν, ἵνα εὕρωσιν αὐτοὺς ἄσθενεστέρους βραδύτερον. Ὁ κύριος λοιπὸν λόγος δι' ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἔπραξαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅ,τι ἔπραξαν, ἦτο ὅτι ὑπελάμβανον τὸν πόλεμον ἀναπόδραστον· ἀλλὰ ἐνῶ οἱ Πελοποννήσιοι πρὸ ὀλίγου ἔτι ἀπέφυγον δύο ἐπιτηδειατάτας περιστάσεις τοῦ νὰ προσβάλωσι τοὺς Ἀθηναίους, τὸ νὰ νομίζωσιν οὗτοι οὐδὲν ἤττον, ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι ἀναπόδραστος καὶ τούτου ἕνεκα νὰ πολιτεύωνται παρὰ τὸ δίκαιον πρὸς τοὺς Πελοποννησίους, ἦτο τὸ αὐτὸ καὶ νὰ προκαλῶσι τὸν πόλεμον. Ὅτι δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ Μεγαρέων ψηφίσματος, παρὰ τὸ δίκαιον ἐπολιτεύθησαν, πρόδηλον. Ποῖον ἦτο τὸ κείμενον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου προέκειτο νὰ ἀποφασισθῇ τὸ ἀνὰ χεῖρας ζήτημα; Αἱ τριακονταετῆς σπονδαί, ἐν αἷς ἐλέγετο, ὡς εἶδομεν, «ἐξεῖναι παρ' ὁποτέρους τις τῶν ἀγράφων πόλεων βούλεται ἐλθεῖν.» Ἄν λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίστευον εἰλικρινῶς ὅτι ἐδικαιοῦντο, κατὰ τὸ κείμενον τοῦτο, νὰ δεχθῶσιν εἰς τὴν συμμαχίαν αὐτῶν τοὺς Κερκυραίους, διατὶ δὲν τοὺς ἐδέχθησαν; Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπίστευον· ὁ Θουκυδίδης τὸ λέγει ῥητῶς. Παραδεχόμενοι, λέγει, αὐτοὺς εἰς τὴν συμμαχίαν των, ᾔθελον ἀναγκασθῇ νὰ συμπλεύσωσι μετὰ τούτων ἐπὶ Κόρινθον. Ἐὰν δὲ συνέπλεον μετὰ τῶν Κερκυραίων ἐπὶ Κόρινθον, «ἐλύοντ' ἂν αὐτοῖς αἱ πρὸς Πελοποννησίους σπονδαί.» Οἱ Ἀθηναῖοι ἄρα ὠμολόγουν ὅτι δὲν ἐδικαιοῦντο νὰ δεχθῶσιν εἰς τὴν συμμαχίαν των τοὺς Κερκυραίους, εἰμὴ παραβαίνοντες τὰς σπονδάς. Μήπως ὅμως περιοριζόμενοι εἰς ἀπλὴν ἐπιμαχίαν, δὲν ᾔθελον καταντήσει εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα; Ἰνα πιστεύσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἢ ὅτι ἡδύναντο ἔτι νὰ μὴ ἔλθωσιν εἰς σύγκρουσιν πρὸς τοὺς Κορινθίους, ἢ ὅτι ἡ σύγκρουσις αὕτη, καὶ ἄνευ τοῦ ἐπὶ Κόρινθον πλοῦ, δὲν ἰσοδυνάμει μὲ τὴν λύσιν τῶν σπονδῶν, πρέπει νὰ ὑποθίσωμεν, ὅτι ἦσαν οἱ ὀλιγώτερον προνοητικοὶ καὶ πρακτικοὶ τῶν ἀνθρώπων.

Τῷόντι, συνομολογηθείσης τῆς ἐπιμαχίας, 433—432, οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν εἰς βοήθειαν τῶν Κερκυραίων μικράν τινα ναυτικὴν μοῖραν δέκα τριήρων, ὑπὸ Λακεδαιμόνιον, τὸν τοῦ Κίμωνος υἱόν, παραγγείλαντες

αὐτῷ «μὴ ναυμαχεῖν Κορινθίοις, ἣν μὴ ἐπὶ Κέρκυραν πλέωσι, καὶ μέλ-
λωσιν ἀποβαίνειν, ἢ ἐς τῶν ἐκείνων τι χωρίον· οὕτω δὲ, κωλύειν κατὰ
δύναμιν.» Ἀλλὰ συγκροτεῖται ἤδη ναυμαχία μεγάλη Κορινθίων καὶ
Κερκυραίων ἐν τῷ μεταξύ Κερκύρας καὶ Ἡπείρου πελάγει, «ἐν ἧ αἱ
ἄττικαι νῆες, παραγιγνόμεναι τοῖς Κερκυραίοις, εἶπη πιέζονται, φόβον
μὲν παρεῖχον τοῖς ἐναντίοις, μάχης δὲ οὐκ ἦρχον, δεδιότες οἱ στρατηγοὶ
τὴν πρόρρησιν τῶν Ἀθηναίων.» Μετ' ὀλίγον ὁμως ἡττᾶται κατὰ κρά-
τος τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Κερκυραίων, καὶ τότε οἱ Ἀθηναῖοι ὀρώντες
τοὺς Κερκυραίους πιεζομένους, μᾶλλον ἤδη ἀπροφασίστως ἐπεκούρουν,
τὸ μὲν πρῶτον ἀπεχόμενοι, ὥστε μὴ ἐμβάλλειν τινί· ἐπειδὴ δὲ ἡ τροπὴ
ἐγίνετο λαμπρῶς, καὶ ἐνέκειντο οἱ Κορίνθιοι, τότε δὴ ἔργου πᾶς εἶχετο
ἡδὴ, καὶ διεκέκριτο οὐδὲν ἔτι, ἀλλὰ ζυνέπεσον ἐς τοῦτο ἀνάγκης, ὥστε
ἐπιχειρῆσαι ἀλλήλοις τοὺς Κορινθίους καὶ Ἀθηναίους.» Τὸ τέχνασμα
λοιπὸν ἐκεῖνο τῆς ἐπιμαχίας δὲν προέλαβε τὴν μεταξύ Ἀθηναίων καὶ
Κορινθίων σύγκρουσιν· οἱ δὲ Κορίνθιοι, ἀναγκασθέντες ὥς ἐκ τούτου νὰ
παύσωσι τὸν πρὸς Κερκυραίους πόλεμον, μετέβηλιν φυσικῶ τῷ λόγῳ
διάθεσιν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· καὶ ἐνῶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀποτρέψαντες
ἐσχάτως τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους ἀπὸ πάσης ἐχθροπραξίας κατὰ
τῶν Ἀθηναίων, καὶ οἱ ἀνακηρύξαντες τὴν ἀρχὴν τῆς μὴ ἐπεμβάσεως,
ἡδὴ ἐζήτησαν ἀναφανδὸν νὰ περιπλέξωσι τὰ μεταξύ τῶν δύο συμμαχιῶν
πράγματα καὶ νὰ ἐπιταχύνωσι τὴν ὀλοσχερῇ ῥῆξιν. Οὐδ' ἐβράδυνε νὰ
ἐπέλθῃ ἡ πρὸς τοῦτο ἐπιτηδεῖα περίστασις.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Περδίκκας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου
ἐκείνου ὃν πολλάκις ἀνεφέρομεν ἐπὶ τῶν μηδικῶν, διετέλει πρότερον φίλος
καὶ σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων. Ἐπειδὴ ὁμως οὗτοι ἐποίησαντο συμμα-
χίαν καὶ πρὸς δύο ἐτέρους ἡγεμόνας τῆς Μακεδονίας, ἐναντιομένους εἰς
τὸν Περδίκκαν, ἦτοι πρὸς τὸν τούτου ἀδελφὸν Φίλιππον καὶ πρὸς τὸν
Δέρδαν, ὁ βασιλεὺς ἤρχισε νὰ ὑποκινῇ εἰς στάσιν τὰς κατὰ τὰ μακε-
δονικὰ παράλια συμμάχους τῶν Ἀθηναίων πόλεις. Μεταξὺ δὲ τῶν πό-
λεων τούτων ἦτο καὶ ἡ Ποτίδαια, ἥτις, ἀποικία οὖσα τῶν Κορινθίων,
διετῆρει, καὶ περ ὑποτελὲς τῶν Ἀθηναίων, σχέσεις τινὰς πρὸς τὴν μη-
τρόπολιν, δεχομένη ἰδίως παρ' αὐτῆς κατ' ἔτος τοὺς καλουμένους ἐπι-
δημιουργοὺς, ἐτησίους ἄρχοντας ἐπιτελοῦντας μὲν αὐτόθι ἐπισήμους τινὰς
θυσίας, ἔχοντας δὲ καὶ ἐπιρροὴν τινα εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων.
Ὦθεν ὁ Περδίκκας, γινώσκων τὴν νέαν ἐχθρικὴν διάθεσιν τῶν Κοριν-

θίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἔπεμψε πρέσβεις οὐ μόνον εἰς Κόρινθον, ἵνα διὰ τῆς πόλεως ταύτης κινήσῃ εἰς ἐπανάστασιν τὴν Ποτιδαίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς Σπάρτην, ἵνα προκαλέσῃ κήρυγμα πολέμου τῆς ὅλης πελοποννησιακῆς ὁμοσπονδίας. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, μαθόντες τὰ ἐνεργούμενα, διέταξαν τοὺς Ποτιδαιάτας νὰ καθαιρέσωσι τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν μέρος τοῦ τείχους αὐτῶν, νὰ δώσωσιν ὁμήρους, νὰ ἀποπέμψωσι τοὺς ἐπιδημιουργοὺς καὶ νὰ μὴ δέχωνται τοῦ λοιποῦ αὐτοὺς. Τότε οἱ Ποτιδαιᾶται, ἀφοῦ εἰς μάτην ἐπροςπάθησαν νὰ ἐπιτύχωσι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὴν ἀνάκλησιν τῶν διαταγῶν τούτων, ἔπεμψαν πρέσβεις εἰς Λακεδαιμόνα μετὰ Κορινθίων· καὶ ἐπειδὴ τὰ τέλη, δηλαδὴ οἱ ἄρχοντες τῶν Λακεδαιμονίων, ὑπέσχοντο ὅτι ἂν οἱ Ἀθηναῖοι στρατεύσωσιν ἐπὶ Ποτιδαίαν, οἱ Λακεδαιμόνιοι θέλουσιν εἰσβάλει εἰς τὴν Ἀττικὴν, οἱ Ποτιδαιᾶται ἀπέστησαν ἤδη ἀναφανδόν. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, πέμψαντες ἐν τῷ μεταξύ στρατὸν εἰς τὰ μακεδονικὰ παράλια, ἔτρεψαν τοὺς τε Ποτιδαιάτας καὶ τοὺς εἰς βοήθειαν αὐτῶν ἐλθόντας Κορινθίους καὶ ἐπολιόρχησαν τὴν Ποτιδαίαν.

Ταῦτα ἐγίνοντο κατὰ τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ 432 ἔτους. Αἱ ἀφορμαὶ τῶν διενέξεων ἐπολλαπλασιάζοντο, καὶ τὰ πάθη παρωξύνοντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Οἱ Μεγαρεῖς δὲν ἔπαυον κραυγάζοντες κατὰ τοῦ ψηφίσματος. Οἱ Κορίνθιοι ἠξίουσαν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔλυσαν τὰς σπονδὰς, πολεμήσαντες πρὸς αὐτοὺς περὶ Κέρκυραν, καὶ, ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ὑπονοίᾳ ὅτι οἱ Ποτιδαιᾶται μελετοῦν νὰ στασιάζωσιν, ἀνατρέψαντες τὰ πρὸς τούτους δίκαια καὶ προνόμια τῆς μητροπόλεως. Καὶ ἄλλοι δὲ, ὡς φαίνεται, σύμμαχοι τῶν Πελοποννησίων ἔλεγον ὅτι ἀδικοῦνται· καὶ πολλοὶ ὑποτελεῖς τῶν Ἀθηναίων, ἰδίως οἱ Αἰγινῆται, παρεπονοῦντο κρυφίως εἰς τὴν Σπάρτην ἕνεκα τῶν καταπιέσεων τὰς ὁποίας ἔπασχον· τὸ δὲ σπουδαιότερον, κοινὸς ἐπεκράτει φόβος ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι πράττοντες ταῦτα πάντα διανοοῦνται νὰ δουλώσωσι καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα. Ὡς τε οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ τοι ὡς πάντοτε νωθοὶ ὄντες, καὶ τοι ὡς πάντοτε διστάζοντες νὰ ἀναλάβωσιν ἀγῶνα μέγαν, καὶ τοι ὡς πάντοτε εὐκολώτερον ὑποσχόμενοι ἐπικουρίας ἢ παρέχοντες αὐτάς, καταναγκαζόμενοι ὁμως ἤδη ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης, ἐνόμισαν ἀπαραίτητον νὰ ἀποφασίσωσιν ὀριστικόν τι ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἡ Σπάρτη συνείθιζε νὰ κρίνῃ πρὸ πάντων κατ' ἰδίαν, χωρὶς τῶν συμμάχων, ἂν ὑπάρχῃ ἀφορμὴ πολέμου ἢ ὄχι· καὶ

ἂν ἔκρινεν ὅτι ὄχι, τὸ πρᾶγμα παντάπασιν δὲν ὑπεβάλλετο πλέον εἰς τοὺς συμμάχους· οὗτοι δὲν προσεκαλοῦντο νὰ ψηφοφορήσωσιν εἰμὴ ἐὰν ἡ ἀπόφασις τῆς Σπάρτης ἦτο ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ πολέμου. Τότε εἰ μὲν ἡ πλειονοψηφία συνετάσσετο μετὰ τῆς γνώμης τῆς Σπάρτης, ἅπασα ἡ ὁμοσπονδία ἦτο ὑπόχρεως νὰ ἐκτελέσῃ τὰ δόξαντα· εἰ δὲ ἡ πλειονοψηφία διεφώνει, ἡ Σπάρτη ἐξετέλει οὐδὲν ἥττον τὰ αὐτῇ δόξαντα μόνῃ ἢ μετὰ τῶν τυχόν συμφωνούντων συμμάχων. Καὶ εἶχε μὲν ἐκάστη πόλις, μικρὰ ἢ μεγάλη, ἴσον δικαίωμα ψήφου, ἀλλ' ὥς ἐκ τῶν προειρημένων συνάγεται, ἡ Σπάρτη προεἶχεν οὐσιωδῶς ὅλων τῶν συμμάχων, αὐτῇ κυρίως ἀποφασίζουσα περὶ τοῦ πρακτέου, τῶν δὲ λοιπῶν καλουμένων μόνον νὰ ψηφοφορήσωσιν ἂν θέλωσι νὰ συμπράξωσιν ἢ οὐ. Τοιούτοτρόπως λοιπὸν ἐπολιτεύθη καὶ ἐνταῦθα. Οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ ἄλλοι σύμμαχοι ὅσοι ἤξιουν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔλυσαν τὰς σπονδὰς, ἢ ἄλλως ἠδίκησαν τὴν Πελοπόννησον, ὑπέβαλον τὰ παράπονα αὐτῶν εἰς τὸν σύλλογον τῶν πολιτῶν τῆς Σπάρτης· διότι, καὶ τοὶ ὀλιγαρχουμένης τῆς πόλεως ταύτης, τὸ ζήτημα ὁμῶς ἦτο τόσῳ σπουδαῖον, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποφασισθῇ εἰμὴ ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τῶν Σπαρτιατῶν, ὅ ἐστι τῶν πολιτῶν, οἵτινες ὥς ἐκ τῆς ἡλικίας, τῆς τακτικῆς εἰς τὰ συσσίτια εἰσφορᾶς καὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τῶν περὶ πειθαρχίας νόμων, εἶχον δικαίωμα ψήφου. Ἐκτεθείσης δὲ ἐνώπιον αὐτῶν τῆς κατηγορίας, ἀπεπέμφθησαν ὅλοι οἱ ξένοι, καὶ ὁ σύλλογος ἐσυζήτησε καὶ ἀπεφάσισε κατ' ἰδίαν.

Ὁ μέγας τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου ἱστορικὸς ἐξέθηκεν ἡμῖν ἐν ἐκτάσει τὰ κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην, ἐν ἣ προσέκειτο νὰ ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἀπεμνημόνευσε μὲν ὅλους τῶν κατηγορῶν τοὺς λόγους, ἀλλὰ παρέθεσε τὸν λόγον τῶν Κορινθίων, τῶν τελευταίων ἀγορευσάντων, ὅςτις ἦτο ἀναγκαίως ὁ πάντων σπουδαιότερος· ἔπειτα τὸν λόγον Ἀθηναίων τινῶν πρέσβειων, οἵτινες παρευρεθέντες κατὰ τύχην ἐν Σπάρτῃ ἔνεκα ἐτέρων ὑποθέσεων, ἔλαβον τὴν ἄδειαν νὰ ἀπαντήσωσιν ἐκ τοῦ προχείρου εἰς τοὺς κατηγοροὺς· μετὰ ταῦτα, δηλαδὴ μετὰ τὴν ὑποχώρησιν τῶν ξένων, ὁ Θουκυδίδης παρατίθει τὸν λόγον τοῦ βασιλέως Ἀρχιδάμου, καὶ τελευταῖον τὴν βραχεῖαν ἀλλὰ χαρακτηριστικωτάτην προσφώνησιν τοῦ Ἐφόρου Σθενελαίδου, δι' ἧς ἐκρίθη ὁ ἀνὰ χεῖρας ἀγών. Οἱ λόγοι οὗτοι, ὥς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι συνετάχθησαν ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου αὐτοῦ· ἀπεικονίζουσιν ὁμῶς πιστῶς τὰ αἰσθήματα τῶν πολιτικῶν μερίδων εἰς ἃς ἀποδίδονται. Ἀπόδειξις τούτου ἔστω πρὸς

τοῖς ἄλλοις ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶναι, κυρίως εἰπεῖν, ἀπόκρισις εἰς τὸν προρρηθέντα, ἀλλὰ ἕκαστος παρίστησι τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων ὑπὸ τὴν ἰδίαν τοῦ ἀγορεύοντος ἔποψιν.

Ὁ ῥήτωρ τῶν Κορινθίων δὲν διέτριψε περὶ τὰς κατὰ μέρος ἀδικίας τῶν Ἀθηναίων, περὶ ὧν ὠμίλησαν οἱ Μεγαρεῖς καὶ οἱ ἄλλοι προαγορεύσαντες σύμμαχοι· ἐν παρόδῳ δὲ ἤγγισε καὶ αὐτὴν τὴν περὶ Κερκύρας καὶ Ποτιδαίας ὑπόθεσιν, εἰς ἣν ἰδίως ἐνείχοντο οἱ ἐντολεῖς αὐτοῦ· καὶ ἀμέσως ἀνήγαγε τὸ ζήτημα εἰς ὑψηλοτέραν τινὰ περιωπὴν, ἰσχυρισθεὶς ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ἔχοντες ἤδη δεδουλωμένους πλείστους τῶν Ἑλλήνων, ἐπιβουλεύουσι καὶ ὅλους τοὺς λοιπούς, ἐπὶ τούτῳ πρὸ καιροῦ παρσκαεζόμενοι. Ἴνα ἐλέγξῃ δὲ τὴν ἀδράνειαν τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ παροξύνῃ τὴν φιλοτιμίαν αὐτῶν, περιέπλεξε μὲν τὸν ἑλεγχον δι' ἐγκαυμάτων ὄχι ὀλίγων, ἀλλὰ σαφῶς ἀνεκήρυξεν αὐτοὺς αἰτίους τοῦ κακῶς, ὡς ἐπιτρέψαντας εἰς τοὺς Ἀθηναίους, πρῶτον, νὰ ὀχυρώσωσι τὴν πόλιν μετὰ τὰ Μηδικὰ, ὕστερον νὰ στήσωσι τὰ μακρὰ τεῖχη, καὶ τελευταῖον, ἀφοῦ ἀπεστέρησαν τῆς ἐλευθερίας τοσοῦτους Ἕλληνας, νὰ ἀπειλῶσι καὶ αὐτοὺς τῶν Λακεδαιμονίων τοὺς συμμάχους. Καὶ ἐνταῦθα ἐπέφερεν ἀμίμητόν τινα εἰκόνα τοῦ ἀντιθέτου χαρακτῆρος τῶν δύο φυλῶν, εἰκόνα τῆς ὁποίας ὁ τελικὸς σκοπὸς ἦτο νὰ καταστήσῃ ἀναμφισβήτητον, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς ὅσα ἔχουσι καὶ ἀδύνατον νὰ ἀφῇσωσι ποτὲ ἥσυχον τὴν ἄλλην Ἑλλάδα. «Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, εἶπεν, εἶναι φύσει νεωτεροποιοί, καὶ ὅζεις εἰς τὸ νὰ ἐπινοῶσι καὶ νὰ ἐκτελῶσιν ὅ,τι ἂν ἀποφασίσωσιν· ἐνῶ ὑμεῖς, δὲν φροντίζετε εἰμὴ πῶς νὰ διατηρήσῃτε τὰ ὑπάρχοντα, καὶ οὐ μόνον μηδὲν πλέον τούτου ἐπινοεῖτε, ἀλλ' ἀληθῶς εἶπεν οὐδὲ τἀναγκαῖα πρὸς τοῦτο πράττετε. Αὐθις δὲ, αὐτοὶ μὲν εἶναι καὶ παρὰ τὴν δύναμιν αὐτῶν τολμηταί, καὶ ὑπὲρ ὅ,τι νομίζουσι κατορθωτὸν κινδυνευταί, καὶ ἐν ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς πάντοτε εὐέλπιδες· ὑμέτερον δὲ ἰδίωμα εἶναι τὸ πράττειν ὀλιγώτερον τοῦ ὅ,τι δύνασθε, τὸ μὴ πιστεύειν μηδὲ εἰς τὰ βεβαιότερα πράγματα καὶ τὸ νομίζειν ὅτι μηδέποτε θέλετε ἀπαλλαγῇ τῶν συμφορῶν. Αὐτοὶ μὲν εἶναι ἄοκνοι, ὑμεῖς δὲ περὶ πάντα βραδεῖς· αὐτοὶ πρόθυμοι ν' ἀποδημήσωσιν, ὑμεῖς δὲ προσηλωμένοι εἰς τὰς ἐστίας σας, διότι οἱ μὲν, κινούμενοι νομίζουσιν ὅτι δύνανται νὰ ἀποκτήσωσι τι, ὑμεῖς δὲ φρονεῖτε ὅτι οὕτω δύνασθε ἐξεναντίας νὰ βλάψῃτε καὶ ὅ,τι ἔχετε. Οἱ Ἀθηναῖοι, νικῶντες τοὺς ἐχθρούς, ὠφελοῦνται ὅσον ἔνεστι πλείότερον ἐκ τῆς νίκης, καὶ νικώμενοι, ὅσον ἐνδέχεται ὀλιγώτερον ὑπενδίδουσιν. Ἐτι δὲ, τὰ

μὲν σώματα μεταχειρίζονται ὑπὲρ τῆς πόλεως, παντάπασι πρὸς ταῦτα ἀδιαφοροῦντες, ὥς ἂν ἦσαν ἄλλων σώματα, τοῦ δὲ πνεύματος διατελοῦσιν ἐντελῶς κύριοι, ἀγωνιζόμενοι νὰ πράξωσι τι ὑπὲρ αὐτῆς. Καὶ εἰ μὲν δὲν δυνήθωσι νὰ ἐκτελέσωσιν ὅ,τι ἐπενόησαν, νομίζουνσιν ὅτι ἐστερήθησαν πράγματος ἀνήκοντος εἰς αὐτούς· τὰ δὲ κτηθέντα ἀπαξ, θεωροῦσιν ὀλίγα πρὸς ὅσα μέλλουσι νὰ κατορθώσωσι διὰ τῶν πράξεων αὐτῶν. Ἐὰν δὲ καὶ πραγματικῶς ἀποτύχωσι που, ἀναπληροῦσι τὴν ἔλλειψιν ταύτην, ἀντελπίσαντες ἀμέσως ἄλλα· διότι μόνοι αὐτοὶ ἔχουσι σχεδὸν συγχρόνως καὶ ἐλπίζουσιν ὅ,τι ἂν ἐπινοήσωσι, ταχεῖαν ποιοῦντες τὴν ἐπιχείρησιν τῶν ἀποφασισθέντων. Καὶ ταῦτα πάντα ἀγωνίζονται δι' ὅλου τοῦ αἰῶνος μετὰ πόνων καὶ κινδύνων, ἀπολαύοντες ἐλάχιστα τῶν ὑπαρχόντων, διὰ τὸν πόθον τοῦ νὰ προσαποκτώσιν αἰετοτε ἕτερα, καὶ ἐορτὴν νομίζοντες οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ τὰ δέοντα πράττειν, συμφορὰν δὲ τὴν ἀπράγμονα ἡσυχίαν μᾶλλον ἢ τὴν ἐπίπονον ἀσχολίαν. "Ὡς τε ἐν ὀλίγοις ὀρθῶς δύναται νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ἐγεννήθησαν ἵνα μῆτε αὐτοὶ ἔχωσιν ἡσυχίαν, μῆτε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἀφήσωσι νὰ ἡσυχάσωσι ποτέ.» Τὸ συμπέρασμα τῶν προτάσεων τούτων ἦτο πρόδηλον. Ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι, τοιοῦτοι ὄντες, ἠπέιλουν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν αὐτονομίαν συμπάσης τῆς Ἑλλάδος, καιρὸς ἦτο ἤδη οἱ Λακεδαιμόνιοι ν' ἀφήσωσι κατὰ μέρος τὴν βραδύτητα αὐτῶν, νὰ εἰσακούσωσι τὰς δεήσεις τῶν συμμάχων καὶ τῶν Ποτιδαιατῶν καὶ νὰ βοηθήσωσιν αὐτοὺς, εἰσβάλλοντες κατὰ τάχος εἰς τὴν Ἀττικὴν.

Οἱ πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες, ὥς προείπομεν, κατὰ τύχην παρευρίσκοντο ἐν Σπάρτῃ ἕνεκα ἐτέρων ὑποθέσεων, ἥδη δ' ἐζήτησαν καὶ ἔλαβον τὴν ἄδειαν νὰ ἀπολογηθῶσιν ὑπὲρ τῆς πόλεως αὐτῶν, κυρίως εἰπεῖν δὲν ἀπεκρίθησαν εἰς τοὺς προαγορεύσαντας, διότι οὔτε περὶ τῶν ἀποδιδομένων αὐτοῖς ἀδικημάτων ὠμίλησαν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ Σπάρτη δὲν ἦτο κριτὴς ἀρμόδιος τῶν μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ἐρίδων, οὔτε περὶ τὸ γενικὸν ζήτημα, ὅπως ὑπὸ τῶν Κορινθίων ἐτέθη, ἥτοι περὶ τὰ ἀποδιδόμενα εἰς τοὺς Ἀθηναίους βουλευμάτων, διέτριψαν· ἀλλ' ἠγωνίσθησαν μόνον νὰ δικαιολογήσωσι τὴν ἡγεμονίαν τῆς πατρίδος αὐτῶν. "Ὅθεν, ἀφοῦ ὑπέμνησαν ὅσα οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπὶ τῶν μηδικῶν, ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἐμεγαλουργήσαν· ἀφοῦ προσέθηκαν, ὅτι δὲν ἔλαβον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν βιασάμενοί τινα, ἀλλὰ διότι οἱ μὲν Σπαρτιάται δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν πρὸς τὸν βάρβαρον πόλεμον, οἱ δὲ σύμμαχοι παρεκάλεσαν τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἀναλάβωσι τὴν

ἡγεμονίαν· ἀφοῦ ἐξήγησαν πῶς διὰ τὴν μετέπειτα δυστροπίαν τινῶν ἐκ τῶν συμμάχων τούτων, ἡναγκάσθησαν νὰ καθυποτάξωσιν αὐτούς· ἀφοῦ ἰσχυρίσθησαν ὅτι οὐδεμίαν κατάχρησιν ἐποίησαν τῆς ἀρχῆς, ἐπήνεγκον τελευταῖον, ὅτι τὰ παράπονα τῶν ὑπηκόων εἶναι ἄτοπα, ὅτι ὑπὸ τοῦ Μῆδου δεινότερα πάσχοντες, ἐσιώπων· ὅτι ἂν ἡ ἀρχὴ τῶν Ἀθηναίων φαίνεται χαλεπὴ, φαίνεται τοιαύτη διότι τὸ παρὸν ἀεὶ βαρὺ τοῖς ὑπηκόοις· ὅτι ἂν οἱ Σπαρτιῖται, καθαιρέσαντες τοὺς Ἀθηναίους, ἄρξωσιν αὐτοί, θέλουσιν ἐκτεθῆ εἰς ὁμοίας αἰτιάσεις· καὶ ὅτι ἐπομένως, ἡ εὐβουλία ἀπαιτεῖ νὰ μὴ λύσῃσι κατεσπευσμένως τὰς σπονδὰς, μηδὲ νὰ παρχθῶσι τοὺς ὅρκους, ἀλλὰ νὰ διαλύσῃσι, κατὰ τὴν συνθήκην, διὰ δίκης τὰς τυχὸν ὑφισταμένας διαφοράς. Τοιαῦτα εἶπον οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἄλλ' εἶναι πρόδηλον ὅτι ἡγόρευσαν ἔξω τοῦ προκειμένου. Τὸ ζήτημα δὲν ἦτο κυρίως πῶς οὗτοι ἐπολιτεύοντο πρὸς τοὺς ὑπηκόους· οἱ Πελοποννήσιοι δι' ἐπανεληλυμένων συνθηκῶν ἀνεγνώρισαν τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἀθηναίων, ὅποια εἶχεν ἀποβῆ ἰσχύως, καὶ προσκληθέντες νὰ βοηθήσωσι τοὺς Σαμίους καὶ τοὺς Λεσβίους, ἀπεποιήθησαν, καθιερώσαντες τὴν ἀρχὴν τῆς μὴ ἐπεμβάσεως. Τὸ ζήτημα ἦτο λοιπὸν, ἂν οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τοῦ πρὸς τοὺς Μεγαρεῖς, πρὸς τοὺς Κορινθίους καὶ πρὸς ἄλλους συμμάχους τῆς Πελοποννήσου πολιτεύματος, δὲν ἀπεδείκνυνον, ἡ τοῦλάχιστον δὲν ἐδίδον εὐλογοφανῆ ἀφορμὴν νὰ λέγεται, ὅτι μελετῶσι νὰ παραβιάσωσι τὰ ἀναγνωρισθέντα αὐτοῖς ὅρια, ἐπιβουλευόντες τὴν αὐτονομίαν καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος. Περὶ τούτου οἱ Ἀθηναῖοι οὐδὲν εἶπον.

Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, ἀφοῦ ἤκουσαν τὰς ἐγκλήσεις τῶν συμμάχων, καὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἀπολογίαν, παρακαλέσαντες πάντας νὰ ἀποχωρήσωσιν, ἐβουλεύθησαν κατ' ἰδίαν περὶ τοῦ πρακτέου. «Καὶ τῶν μὲν πλεόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἰ γινῶμαι ἔφερον, ἀδικεῖν τε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη, καὶ πολεμητέα εἶναι ἐν τάχει.» Ἀλλὰ ἡγέρθη καὶ μία φωνὴ ἐναντία τῆς γνώμης ταύτης, ἡ φωνὴ τοῦ γηραιοῦ καὶ συνετοῦ βασιλέως Ἀρχιδάμου. Ὁ Ἀρχίδαμος δὲν ἐξέτασεν οὔτε τὰς μερικὰς κατὰ τῶν Ἀθηναίων αἰτιάσεις, οὔτε τὴν γενικὴν κατηγορίαν, ὅτι ἐπιβουλεύουσι τὴν ὅλην ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, οὔτε τὸν τρόπον καθ' ὃν πρὸς τοὺς ἰδίους ὑποτελεῖς πολιτεύονται. Ὁ βασιλεὺς, θεωρῶν ἀπλῶς ὅτι πρόκειται περὶ κηρύξεως πολέμου, ἐπραγματεύθη τὸ ζήτημα τοῦτο διὰ μακρῶν μὲν ὁπωσοῦν, ἀλλὰ ὑπὸ μόνην τὴν ἔποψιν τοῦ στρατιωτικοῦ συμφέροντος τῆς Σπάρτης. Τὸ συμπέρασμα τοῦ ἦτο, ὅτι δὲν συμφέρει νὰ κηρύξωσιν ἀμέσως πόλεμον κατὰ τῶν Ἀθηναίων, διότι δὲν ἔχουσι τὰ πρὸς τοῦτο

ἀναγκαῖα, ναῦς, χρήματα, ἵππους, ἐνῷ οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουσι πάντα ταῦτα πρὸ καιροῦ ἐν ἀθροίνῃ, ἐν ἄλλας λέξεσι δὲν συμφέρει νὰ πολεμήσωσιν ἀπαράσκειοι πρὸς παρεσκευασμένους. Δὲν ἀξιώ, προσέθηκεν, ὅτι πρέπει διὰ τοῦτο νὰ μείνωμεν ἀναίσθητοι πρὸς τὰ παθήματα τῶν συμμάχων ἡμῶν· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἀνάγκη πρὸ πάντων νὰ ἐπιχειρήσωμεν διαπραγματεύσεις μετριοπαθεῖς ἅμα καὶ ἀξιοπρεπεῖς, πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ἀδικημάτων, συγχρόνως δὲ νὰ ἐτοιμασθῶμεν διὰ παραγωγῆς μὲν συμμάχων, καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, διὰ συλλογῆς δὲ ναυτικοῦ καὶ χρημάτων. Καὶ εἰ μὲν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπακούσωσιν ἡμῶν πρεσβευομένων, τόσῳ καλῆτερον· εἰ δὲ μὴ, διελθόντων ἐτῶν δύο καὶ τριῶν, θέλομεν δυνηθῇ νὰ ἐπέλθωμεν ἐπ' αὐτοὺς μετὰ πλείστης ἐλπίδος ἐπιτυχίας.

Τοιαῦτα ἐν κεφαλαίῳ εἶπεν ὁ Ἀρχίδαμος. Τελευταῖος δὲ ἡγόρευσεν ὁ Σθενελαίδας, εἰς τῶν ἐφόρων τότε ὢν· διότι ἔθος, ὡς φαίνεται, ἦτο, περαιωθείσης τῆς συζητήσεως, εἰς τῶν ἐφόρων νὰ συγκεφαλαιῶσι αὐτὴν καὶ νὰ ὑποβάλῃ τὸ ζήτημα εἰς ἀπόφαισιν. Ὁ λόγος τοῦ ἐφόρου διέφερον οὐσιωδῶς τοῦ βασιλικοῦ λόγου. Ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἀντεῖπον εἰς τὰ ἀποδοθέντα αὐτοῖς ἀδικήματα, ὁ Σθενελαίδας ὑπέλαβε τὰ ἀδικήματα ταῦτα ὡς ὁμολογούμενα· τεθέντος δὲ ὅτι ἦσαν ὁμολογούμενα, ἐπέφερον ὅτι ἡ Σπάρτη ὠφείλει ἀμέσως, ἄνευ σκέψεων καὶ ἀναβολῶν, νὰ προπολεμήσῃ ὑπὲρ τῶν συμμάχων καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ τοὺς ἀντιπάλους αὐτῆς νὰ γείνωσιν ἔτι ἰσχυρότεροι παρ' ὅ,τι ἤδη ἐγένοντο. Ἐξέθεσε δὲ ταῦτα δι' ὀλίγων λέξεων, ἐπιτηδεῖων νὰ προξενήσωσιν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀφελῆ ὄμιλον πρὸς ὃν ἀπευθύνετο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐκ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῶν ἀξιώσεων, δὲν ἡγάπων τὰς μακρὰς ἀγορεύσεις, καὶ δὲν ἐφκντάζοντο ὅτι ὑπῆρχεν ἐν Ἑλλάδι πόλις ἱκανὴ ν' ἀντισταθῇ εἰς αὐτοὺς· ἐνῷ παρὰ τῷ Ἀρχιδάμῳ, ὁ τοιοῦτος σπαρτιατικὸς χαρακτήρ ἐτροπολογεῖτο ὑπὸ τε τῆς ἀκριβεστεράς γνώσεως ἣν εἶχε τῶν ποικίλων ἀναγκῶν τοῦ προκειμένου πολέμου, καὶ ὑπὸ τῆς εὐθύνης ἣν συνησθάνετο ὡς ἡγεμῶν.

«Τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων, εἶπεν ὁ Σθενελαίδας, δὲν καταλαμβάνω. Διότι ἐπαινέσαντες πολλὰ ἑαυτοὺς, οὐδαμοῦ ἀντεῖπον ὅτι δὲν ἀδικοῦσι τοὺς συμμάχους ἡμῶν καὶ τὴν Πελοπόννησον. Ἐν τούτοις, ἐὰν ἀνεδείχθησαν ἄλλοτε ἀγαθοὶ πρὸς τοὺς Μήδους· νῦν δὲ κακοὶ πρὸς ἡμᾶς, εἶναι ἄξιοι διπλασίας ζημίας, διότι ἀντὶ ἀγαθῶν ἐγένοντο κακοί. Ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοτε καὶ νῦν εἴμεθα ὅμοιοι, καὶ ἂν σωφρονῶμεν, δὲν θέλομεν παραβλέπει τοὺς συμμάχους ἀδικουμένους,

οὐδὲ θέλομεν ἀναβάλλει νὰ βοηθήσωμεν αὐτοὺς, ἐνῷ τὰ παθήματα αὐτῶν δὲν ἀναβάλλονται. Ἄς ἔχωσιν ἄλλοι χρήματα πολλὰ, καὶ ναῦς, καὶ ἵππους· ἡμεῖς ἔχομεν συμμάχους ἀγαθοὺς, τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει νὰ παραδῶσωμεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, οὐδὲ πρέπει νὰ ἐπιτρέψωμεν τὴν προκειμένην διαφορὰν εἰς δίκας καὶ λόγους, διότι οἱ σύμμαχοι ἡμῶν δὲν βλάπτονται διὰ λόγων· ὥστε ἀνάγκη νὰ βοηθήσωμεν αὐτοὺς ἐν τάχει, καὶ παντὶ σθένει. Καὶ μηδεὶς διδάσκη ἡμᾶς ὅτι ἀδικούμενοι πρέπει νὰ βουλευώμεθα· πολὺν χρόνον πρέπει νὰ βουλευώμεθα μᾶλλον οἱ μέλλοντες ἀδικεῖν. Ψηφίσατε λοιπὸν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἀξίως τῆς Σπάρτης, τὸν πόλεμον, καὶ μῆτε τοὺς Ἀθηναίους ἀφήσατε νὰ γίνωσιν ἰσχυρότεροι, μῆτε τοὺς συμμάχους καταπροδῶσωμεν, ἀλλὰ ἐπέλθωμεν σὺν τοῖς θεοῖς ἐπὶ τοὺς πολεμίους.» Ταῦτα δὲ εἰπὼν ὁ ἑφορος, ὑπέβαλε τὸ ζήτημα εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐκκλησίας. Παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἡ ἐκκλησία ἀπεφάσισεν ὅχι διὰ ψήφων, ἀλλὰ διὰ κραυγῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ ὑπὲρ τοῦ πολέμου κραυγὴ αὐτῶν ὑπῆρξεν ὁμολογουμένως ἰσχυροτέρα. Οὐδὲν ἦττον, ὁ Σθενελαΐδας, θέλων νὰ ἀναδείξῃ τὴν γνώμην φανερωτέραν, ἵνα παρορμήσῃ αὐτοὺς ἔτι μᾶλλον πρὸς τὸν πόλεμον, ἐπροσποιήθη ὅτι δὲν διακρίνει σαφῶς τὴν βοήν. Εἰς τοιαύτην δὲ περιστασιν ἐγένετο διάστασις, δηλαδὴ διαχωρισμὸς τῆς ἐκκλησίας, ἀπαρἀλάκτως καθὼς συμβαίνει ἐν τῇ ἀγγλικῇ βουλῇ ὅσάκις εἰς τῶν βουλευτῶν ἐκφράση ἀμφιβολίαν ἂν ἔχῃ ὀρθῶς ἢ διὰ γνώσεως τοῦ προέδρου περὶ τῶν Ναὶ καὶ τῶν Ὅχι. Ὅθεν ὁ Σθενελαΐδας ἀνέκραξεν «Ὅτω μὲν ὑμῶν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, δοκοῦσι λελύσθαι αἱ σπονδαί, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀδικεῖν, ἀναστήτω ἐς ἐκεῖνο τὸ χωρίον (δείξας τι χωρίον αὐτοῖς)· ὅτω δὲ μὴ δοκοῦσιν, εἰς τὰ ἐπὶ θάτερα.» Ἀναστάντες δὲ διέστησαν· καὶ οἱ φρονοῦντες ὅτι αἱ σπονδαί ἐλύθησαν, ἐγένοντο πολλῶ τῶν ἄλλων πλείονες. Τότε οἱ Λακεδαιμόνιοι, προσκαλέσαντες πάλιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοὺς πρότερον ὑποχωρήσαντας συμμάχους, εἶπον, ὅτι αὐτοὶ μὲν νομίζουσι τοὺς Ἀθηναίους ἀδικήσαντας, ὅτι δὲ θέλουσιν ἤδη παρακαλέσει τοὺς πάντας συμμάχους νὰ συνέλθωσι καὶ ψηφοφορήσωσιν, ὅπως διὰ κοινῆς βουλῆς ἐπιχειρήσωσι τὸν πόλεμον, ἐν ἐγκριτῇ. Καὶ οὕτω διελύθη ἡ συνεδρίασις.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἤδη ἠρώτησαν πρὸ πάντων τὸν ἐν Δελφοῖς θεόν «εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται.» Ὁ δὲ ἀπεκρίθη, ὡς λέγεται, κατὰ Θουκυδίδην, «ὅτι κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσσεσθαι, πρὸς δὲ ὅτι θέλει βοηθήσει αὐτοὺς καὶ παρακαλούμενος καὶ ἄκλητος.» Μετ' οὐ πολὺ δὲ,

συνελθούσης ἐν Σπάρτῃ τῆς κοινῆς τῶν συμμάχων συνόδου, οἱ Κορίνθιοι, ὧν μόνων ὁ ἱστορικὸς διέσωσεν ἡμῖν τὸν λόγον, τελευταῖοι, ὡς πρότερον, ἀγορεύσαντες, παρώτρυνον ἐκ παντὸς τρόπου πρὸς τὸν κατὰ τῶν Ἀθηνῶν πόλεμον, παρέστησαν τὸν πόλεμον τοῦτον καὶ ὡς δίκαιον, καὶ ὡς συμφέροντα, καὶ συμπεραίνοντες ἀνέκραξαν· «Πεισθῆτε λοιπὸν ὅτι ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ πάντας ὁμοίως κατέστησεν ἑαυτὴν ἐν Ἑλλάδι τύραννον, τῶν μὲν ἤδη ἄρχουσα, τῶν δὲ διανοουμένη νὰ ἄρξῃ· ὥστε ἀνάγκη, ἐπελθόντες, νὰ καταβάλωμεν αὐτὴν, ἵνα καὶ αὐτοῖτε ἀκινδύνως τὸ λοιπὸν οἰκῶμεν, καὶ τοὺς νῦν δεδουλωμένους Ἑλλήνας ἐλευθερώσωμεν.» Μεθ' ὃ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπέβαλον τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν, καὶ οἱ πλείονες σύμμαχοι ἐψηφίσαντο πολεμεῖν. Τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγένετο περὶ τὰ τέλη τοῦ 432 ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ 431 ἔτους πρὸ Χριστοῦ, δύο περίπου μῆνας μετὰ τὴν προηγουμένην ἰδίαν τῶν Σπαρτιατῶν ἐκκλησίαν, τὴν συγχροτηθεῖσαν, ὡς εἰκάζεται, κατὰ ὀκτώβριον ἢ νοέμβριον τοῦ 432 ἔτους.

Τοιοιουτοτρόπως ἀπεφασίσθη ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος, ὅστις ἔμελλεν, ἐπὶ μίαν σχεδὸν ἀνθρώπων γενεάν, νὰ διαίρῃσῃ ὅλην τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν εἰς δύο ἀντίθετα στρατόπεδα, νὰ σείσῃ ἐκ θεμελίων ὅλην τὴν Ἑλλάδα, νὰ παροξύνῃ ὅλα τὰ πάθη, τὰ εὐγενέστατα καὶ τὰ ἀγριώτατα, νὰ ἀντιπαρατάξῃ ὅλας τὰς ἀρχάς, τὰς χρηστοτάτας καὶ πονηροτάτας, νὰ ἀναδείξῃ μεγάλας ἀρετὰς καὶ ἔτι μείζονας κακίας, καὶ ἐπὶ τέλους, διὰ τῆς ἐξαντλήσεως τῶν ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν τοῦ ἔθνους πόρων, νὰ προπαρασκευάσῃ τὴν παρακμὴν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ. Στιγμὴ φοβερά καὶ κρίσιμος τῆς πατρίου ἡμῶν ἱστορίας! Στιγμὴ καθ' ἣν, εἰ καὶ ὑπεδείξαμεν ἤδη προλαβόντως τίς, καθ' ἡμᾶς, προεκάλεσε τὴν ῥῆξιν, αἰσθανόμεθα ὅμως τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπανέλθωμεν αὐθις καὶ ὀριστικώτερον εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, διότι ἀπὸ τῆς ὀρθῆς αὐτοῦ λύσεως ἐξαρτᾶται ἡ ὀρθὴ ἐκτίμησις τοῦ κυριωτάτου ἐκείνου γεγονότος. Τοσούτω δὲ μᾶλλον νομίζομεν καλὸν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅσω εἶναι ἐν τῶν μᾶλλον ἀμφισβητηθέντων, πολλοὶ δὲ καὶ ἐπισημότατοι τῶν νεωτέρων ἱστορικῶν ἠγωνίσθησαν νὰ ἀπαλλάξωσι τὸν Περικλέα καὶ τοὺς Ἀθηναίους πάσης ὡς πρὸς τὸν πόλεμον τοῦτον εὐθύνης. Οἱ ἱστορικοὶ οὗτοι στηρίζονται πρὸ πάντων εἰς τοῦτο, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, διὰ τοῦ κατὰ Μεγαρέων ψηφίσματος καὶ τῆς πρὸς Κερκυραίους ἐπιμαχίας, δὲν προέβαλον τὰς ῥητὰς διατάξεις τῶν τριακονταετῶν σπονδῶν. Ἐστω· ἀλλὰ τὸ σπουδαῖον δὲν ἦτο μέχρι τίνος οἱ Ἀθηναῖοι παρεβίασαν τὸ

ρητὸν τῶν συνθηκῶν γράμμα ἢ ὅχι· τὸ σπουδαῖον ἦτο ἂν οἱ Ἀθηναῖοι, διὰ τῶν πράξεων ἐκείνων, δὲν ἔβλαψαν κακίως τοὺς Μεγαρεῖς, δὲν περιῆλθον εἰς κατὰστασιν πολέμου πρὸς τοὺς Κορινθίους, δὲν ἀνέτρεψαν ἐν γένει τὰς εἰρηνικὰς πρὸς τοὺς συμμάχους τῶν Πελοποννησίων σχέσεις καὶ ἐπὶ πᾶσι δὲν ἐδικαιολόγησαν τὴν διαδοθεῖσαν φήμην ὅτι, μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰ ἐπιτραπέντα αὐτοῖς ὑπὸ τῶν τριακονταετῶν σπονδῶν ὅρια, μελετῶσι νὰ καταστήσωσιν ὑποχείριον καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα. Ἵνα ἀπαντήσωμεν δὲ εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα, δὲν θέλομεν ἀκούσει τοὺς κωμικοὺς ποιητάς, οἵτινες κατηγοροῦσαν τὸν Περικλέα, ὅτι διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν περὶ τῆς χρηματικῆς διαχειρίσεώς του λογοδοσίαν,

ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος
ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον ὥστε τῷ καπνῷ
πάντας Ἑλλήνας δακρυῦσαι

Δὲν θέλομεν ἀσπασθῇ οὐδὲ τὴν ἡπιωτέραν κρίσιν ἣν ἐκφέρει ὁ ἱστορικὸς Ἐφορος παρὰ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ, ἔχουσιν ὡς ἐξῆς· «Ὁ δὲ Περικλῆς, εἰδὼς τὸν δῆμον ἐν μὲν τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις θαυμάζοντα τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας διὰ τὰς κατεπειγούσας χρείας, κατὰ δὲ τὴν εἰρήνην τοὺς αὐτοὺς συκοφαντοῦντα διὰ τὴν σχολὴν καὶ φθόνον, ἔκρινε συμφέρειν αὐτῷ, τὴν πόλιν ἐμβαλεῖν εἰς μέγαν πόλεμον, ὅπως χρεῖαν ἔχουσα τῆς Περικλέους ἀρετῆς καὶ στρατηγίας, μὴ προσδέχεται τὰς κατ' αὐτοῦ διαβολάς . . . » Αἱ κρίσεις αὗται δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἀξίαν τινὰ ἐνώπιον τῆς κρίσεως τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου. Τοῦτον λοιπὸν ὀφείλομεν πρὸ πάντων νὰ συμβουλευθῶμεν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θουκυδίδης ἀποφαίνεται τοὺς Ἀθηναίους πρωταίτιους τοῦ κακοῦ· τὴν γνώμην ταύτην κατ' ἀρχὰς μὲν ὑποδεικνύει ἀορίστως, ἔπειτα ἐκφέρει ῥητότερον, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνακηρύττει ὡς φρόνημα, ὅχι μόνον ἴδιον, ἀλλὰ ὡς φρόνημα τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης. Τφόντι ἐν παραγράφῳ γγ' τοῦ πρώτου βιβλίου λέγει· «Τὴν μὲν γὰρ ἀληθεστάτην πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ, τοὺς Ἀθηναίους ἡγοῦμαι, μεγάλους γιγνομένους καὶ φόβον παρέχοντας τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀναγκάσαι εἰς τὸ πολεμεῖν.» Καὶ ἐν παραγράφῳ πη' «Ἐψηφίσαντο δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰς σπονδὰς λελύσθαι, καὶ πολεμητέα εἶναι, οὐ τοσοῦτον τῶν ξυμμάχων πεισθέντες τοῖς λόγοις, ὅσον φοβούμενοι τοὺς Ἀθηναίους, μὴ ἐπὶ μεῖζον δυνηθῶσιν, ὀρῶντες αὐτοῖς τὰ πολλὰ τῆς Ἑλλάδος ὑποχείρια ἦδη ὄντα.» Μέχρι τούτου ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ μὲν ὁ Θουκυδίδης λέγει τοὺς Λακεδαιμονίους κηρύξαντας τὸν πόλεμον,

πρὸ πάντων διότι ἐφοβοῦντο μήπως οἱ Ἀθηναῖοι γίνωσιν ἰσχυρότεροι· ἀλλὰ δὲν ἐπιφέρει καὶ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔδωκαν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους εὐλογόν τινα πολέμου ἀφορμὴν· ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἵτινες ἐπανειλημμένως ἀνεγνώρισαν τὸ κράτος τῶν Ἀθηναίων, οὐδὲν εἶχον δικαίωμα νὰ ἔρχωνται ἤδη νὰ κηρύττῃσι τὸν πόλεμον εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι φοβοῦνται μήπως γίνωσιν οὗτοι ἔτι ἰσχυρότεροι. Ἄλλ' ὁ Θουκυδίδης, ὅστις φαίνεται ὡς ἂν διστάζων νὰ ἐπιρρίψῃ εἰς τὴν πάτριον πόλιν τὴν ὅλην εὐθύνην τοῦ κακοῦ, ἀποκαλύπτει οὐδὲν ἥττον κατὰ μικρὸν τὴν ἀλήθειαν καθ' ὅσον προχωρεῖ εἰς τὴν ἀφήγησιν αὐτοῦ. Οὕτως, ἐν παραγράφῳ ρη' τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, ἐξηγῶν τὴν ἀπραξίαν τῶν Λακεδαιμονίων ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ξέρξου μέχρι τῶν χρόνων εἰς οὓς εὕρισκόμεθα, ἐν τῷ διαστήματι δηλαδὴ καθ' ὃ οἱ Ἀθηναῖοι ἱδρυσαν καὶ ἡσφάλισαν τὴν ἀρχὴν αὐτῶν καὶ ἐπὶ μέγα προέβησαν δυνάμεως, λέγει· «οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι αἰσθόμενοι, οὔτε ἐκώλυνον, εἰ μὴ ἐπὶ βραχὺ, ἡσύχαζόν τε τὸ πλεόν τοῦ χρόνου, ὄντες μὲν καὶ προτοῦ μὴ ταχεῖς ἵεναι ἐς τοὺς πολέμους, εἰ μὴ ἀναγκάζοντο, τὸ δέ τι καὶ πολέμοις οἰκείοις ἐξειργόμενοι· πρὶν δὲ ἡ δύναμις τῶν Ἀθηναίων σαφῶς ἤρετο, καὶ τῆς ξυμμαχίας αὐτῶν ἤπτοτο. Τότε δὲ οὐκέτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο, ἀλλ' ἐπιχειρητέα ἐδόκει εἶναι πάσῃ προθυμίᾳ, καὶ καθαιρετέα ἡ ἰσχὺς, ἣν δύνωνται, ἀραμένοις τὸν δὲ τὸν πόλεμον.» Ἐνταῦθα λοιπὸν ὁ Θουκυδίδης ῥητῶς ἤδη ὁμολογεῖ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι προσέβαλον τοὺς συμμάχους τῶν Λακεδαιμονίων. Καὶ οὐδ' εἰς τοῦτο ἀρκοῦμενος, ἐπιφέρει ἐπὶ τέλους, ἐν παραγράφῳ η' τοῦ δευτέρου βιβλίου· «ἡ δὲ εὐνοια παραπολὺ ἐπῆει τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἄλλως τε καὶ προειπόντων ὅτι τὴν Ἑλλάδα ἐλευθεροῦσιν. Ἐρρωτό τε πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, εἴτι δύναιτο καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς. . . . Οὕτως ὀργῇ εἶχον οἱ πλείους τῶν Ἀθηναίων, οἱ μὲν, τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι βουλόμενοι, οἱ δὲ, μὴ ἀρχθῶσι φοβούμενοι.» Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ Θουκυδίδης μαρτυρεῖ, ὅτι οὐ μόνον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀλλὰ ἅπαντες σχεδὸν οἱ Ἕλληνες ἐνόμιζον τοὺς Ἀθηναίους ἐπιβουλεύοντας τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἔθνους.

Ἐνῷ λοιπὸν ταῦτα ἰσχυρίζεται αὐτόπτης τῶν πραγμάτων μάρτυς, καὶ μάρτυς οἷος ὁ Θουκυδίδης, ἔτοπον τῇ ἀληθείᾳ φρονοῦμεν νὰ ἐρχώμεθα σήμερον ἡμεῖς νὰ ἀξιῶμεν ὅτι ὅχι, οἱ Ἀθηναῖοι δὲν προσέβαλον τὴν συμμαχίαν τῶν Πελοποννησίων· οἱ Ἀθηναῖοι οὐδὲν ἐπραξαν ἵνα προκαλέσωσι τὸν πόλεμον· ἡ Ἑλλὰς ὅλη ἠπατᾶτο νομίζουσα ὅτι οἱ

Ἰθνηναῖοι ἐπιβουλεύουσι τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς. Καὶ ν' ἀξιῶμεν τοῦτο, στηριζόμενοι οὐχὶ εἰς μάρτυράς τινας ἑτέρους, ἱκανοὺς ν' ἀντιταχθῶσιν εἰς τὸν Θουκυδίδην, ἀλλὰ εἰς μόνην τὴν οἰκείαν ἡμῶν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν. Δὲν θέλομεν ἀποσιωπῆσαι ὅτι ὑψώθη ἐν τῇ ἀρχαιότητι φωνή τις ἡδέεστος ἀνθρώπου ἀγνώστου, ὅστις, ὁμιλήσας περὶ τῆς ἐν ἔτει ὀγδόῳ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐξορίας τοῦ ἱστορικοῦ ἐξ Ἀθηνῶν, ἐπιφέρει· «Καὶ διὰ τοῦτο δοκεῖ πολλὰ χαρίζεσθαι μὲν Λακεδαιμονίοις, κατηγορεῖν δὲ Ἀθηναίων τὴν τυραννίδα καὶ πλεονεξίαν. Οὐ γὰρ καιρὸς αὐτῷ κατεπιεῖν Ἀθηναίων ἐγένετο, Κορινθίων κατηγορούντων, ἢ Λακεδαιμονίων μεμφομένων, ἢ Μιτυληναίων αἰτιωμένων, πολὺς ἐν τοῖς ἐγκλήμασι τοῖς Ἀττικοῖς ἔρρῳ· καὶ τὰς μὲν νίκας τὰς λακωνικάς ἐξῆρε τῷ λόγῳ, τὰς δὲ ξυμφορὰς ἠύξησε τὰς ἀττικάς, ὅπου καὶ τὰς ἐν Σικελίᾳ.» Ἄλλ' ἀντὶ τῆς μιᾶς ταύτης ἀκατονομάστου συκοφαντίας ἢ καὶ εἴ τινας ἄλλης ὁμοίας, ὅποσοι καὶ ὅποιοι ἕτεροι μάρτυρες τῆς ἀκριβείας καὶ ἀπαθείας τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ! «Μαρτυρεῖται δὲ τῷ ἀνδρὶ τάχα μὲν ὑπὸ πάντων φιλοσόφων τε καὶ ῥητόρων, εἰ δὲ μὴ, τῶν γε πλείστων, ὅτι καὶ τῆς ἀληθείας, ἥς ἱερὰν εἶναι τὴν ἱστορίαν βουλόμεθα, πλείστην ἐποίησας πρόνοιαν,» ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ περὶ τοῦ Θουκυδίδου ὁ Διονύσιος Ἀλικαρνασεὺς, ἀκμάσας μὲν περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, διατελέσας δὲ τὸ καθ' ἑαυτὸν πικρότατος τοῦ Θουκυδίδου ἐλεγκτής. Καὶ ὁ Μαρχελλῖνος ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ ἀνδρὸς, ἥτις προτάσσεται συνήθως εἰς ὅλας τὰς ἐκδόσεις τοῦ ἱστορικοῦ, λέγει· «Ἐγράφε δὲ οὐδ' οὕτω μνησικακῶν τοῖς Ἀθηναίοις, ἀλλὰ φιλαλήθης ὢν καὶ τὰ ἥθη μέτριος· εἶγε οὔτε Κλέων παρ' αὐτῷ, οὔτε Βρασιδᾶς, ὁ τῆς συμφορᾶς αἴτιος, ἀπέλαυσε λοιδορίας, ὡς ἂν τοῦ συγγραφέως ὀργιζομένου. Καίτοι οἱ πολλοὶ τοῖς ἰδίῳι πάθει συνέθεσαν τὰς ἱστορίας, ἥκιστα μελήσαν αὐτοῖς τῆς ἀληθείας. . . . ὁ δὲ, μέτριος καὶ ἐπεικὴς, τῆς ἀληθείας ἠττων.» Ὁ ἐστὶ τῆς ἀληθείας δοῦλος. Ἀλλὰ τίνα χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων ἄλλων; Μήπως δὲν πρόκειται ἡμῖν αὐτὸ τοῦ ἀνδρὸς τὸ ἀριστοῦργημα; Μήπως ἂν ἐμέμφθη τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὰ μομφῆς ἄξια, δὲν ὑπερεγκωμίασε πολλάκις αὐτοὺς καὶ δὲν ὕψωσε τὴν πόλιν αὐτῶν ὑπεράνω πάσης ἄλλης, ἰδίως διὰ τοῦ ἐπιταφίου λόγου ὃν παρεθέσαμεν ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου ἡμῶν βιβλίου; Μήπως ἂν ὑπέδειξεν ὅτι ἡ πολιτικὴ τοῦ Περικλέους προεκάλεσε τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον, δὲν μετεχειρίσθη τὰ λαμπρότερα τῆς γραφίδος αὐτοῦ χρώματα ἵνα παραστήσῃ τὸν υἱὸν τοῦ Ξανθίππου ὡς τὸν δαι-

μονιώτατον τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν οὓς παρήγαγεν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς: Μήπως ἂν περιέγραφε τοσοῦτον εὐσυνειδήτως τὴν ἐν Σικελίᾳ συμφορὰν τῶν Ἀθηναίων, δὲν ἐζωγράφησεν ἐπίσης ἀκριβῶς τὸ περὶ Σφακτηρίαν τραῦμα τῶν Λακεδαιμονίων; Καὶ τίνα ἄρα γνώμην ἐκφέρουσι περὶ αὐτοῦ οἱ δύο ἀντιδοξοῦντες νεώτατοι ἱστορικοί; «Ἄλλ' ἐνῶ, λέγει ὁ εἰς, δὲν ἐπέπρωτο νὰ συμπράξῃ ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν βουλευμάτων τοῦ Περικλέους, διετέλεσεν ὁμως πιστὸς μάρτυς τῆς ἐνεργείας τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ἀνδρὸς καὶ ὑπὲρ πάντας τοὺς συγχρόνους τελειότερον κατενόησε καὶ παρέστησε τὰ βαθυτάτα αὐτοῦ διανοήματα.» Ὁ δὲ, ἀντὶ νὰ ὑπαινιχθῇ ὅτι ἡ ἐξορία κατέστησε τὸν Θουκυδίδην ὀλιγώτερον ἀξιοπίστον, ἐξεναντίας βεβαιοῖ ὅτι «αἱ ἀφορμαὶ τὰς ὁποίας οὗτος, ὡς ἐξόριστος, ἔλαβε νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ σύνεργου καὶ νὰ συμβουλευθῇ οὐδετέρους τε καὶ πολεμίους, συνετέλεσαν πολὺ εἰς τὸ νὰ διαμορφώσῃ τὸ ἀμερόληπτον, καὶ περιληπτικόν, καὶ πανελλήνιον ἐκεῖνο πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ ἐν γένει καθ' ὅλον τὸ ἀθάνατον αὐτοῦ ἔργον.» Ἀλλὰ τεθέντος ὅτι ὁ Θουκυδίδης εἶναι ὁ ἀψευδέστατος μάρτυς τῶν βαθυτέρων τοῦ Περικλέους διανοημάτων, καὶ ἐν ταύτῃ τὸ μᾶλλον πανελλήνιον τῶν χρόνων ἐκείνων πνεῦμα, ὡς εἶναι δυνατόν ν' ἀμφισβητῶμεν τὴν θεμελιώδη καὶ κεφαλαιώδη τῆς ἱστορίας αὐτοῦ κρίσιν; Ὁ Θουκυδίδης κατὰ τοῦτο μόνον διαφωνεῖ πρὸς τοὺς κωμικοὺς καὶ πρὸς τὸν Ἑφορον, ὅτι δὲν κατηγορεῖ τὸν Περικλέα, ὡς προκαλέσαντα τὸν πόλεμον ἕνεκα ἰδίου συμφέροντος. Ἐξεναντίας ὁμιλῶν περὶ τῆς πρὸς Κερκυραίους ἐπιμαχίας, λέγει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπολιτεύθησαν τότε οὕτω, διότι ὡπαδῆποτε ἐνόμιζον τὸν πόλεμον ἀναπόδραστον. «Ἐδόκει γὰρ ὁ πρὸς Πελοποννησίους πόλεμος, καὶ ὡς ἐσεσθαι αὐτοῖς.» Ἰσως ὁ πόλεμος ἦτο τῷ ὄντι ἀναπόφευκτος· καὶ εἶναι μάλιστα πιθανώτατον ὅτι οἱ Σπαρτιάται, καίτοι ἀποποιηθέντες ἐσχάτως νὰ προσβάλωσι τοὺς Ἀθηναίους, ἐπειδὴ ὁμως ἀνέκαθεν ἐφθόνησαν τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν, ἤθελον ὠφελῆθαι ἐπὶ τέλους ἀπὸ εὐκαιρίας τινός ἵνα ἐπιτεθῶσι κατὰ τῆς ἀντιζήλου ἐκείνης πόλεως. Ἀλλὰ καὶ τούτου ὑποτιθεμένου, πάλιν ἡ φρόνησις καὶ τὸ ἀληθές τῶν Ἀθηναίων συμφέρον ἀπῆτει νὰ μὴ δώσωσιν οὗτοι τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν πρὸς τὴν σύγκρουσιν, ἵνα αὕτη, ἂν ὅχι ἄλλο, τούλάχιστον ὅσον ἐνδέχεται ἀναβληθῇ.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐντούτοις, εἰ καὶ «ἐψηφίσαντο πολεμεῖν,» δὲν ἐπέχειρσαν ἀμέσως τὰς ἐχθροπραξίας. Τὸ μὲν ἵνα δώσωσι καιρὸν τινα

προπαρασκευῆς εἰς τοὺς συμμάχους, τὸ δὲ ἵνα ὅσον ἐνδέχεται δικαιο-
 λογήσωσι τὸν πόλεμον, ὑπέβαλον πρὸ πάντων, δι' ἐπανειλημμένων
 τριῶν πρεσβειῶν, εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἀπαιτήσεις τινὰς, ἐκ τῆς παρα-
 δοχῆς τῶν ὁποίων ἔλεγον ὅτι ἐξαρθᾶται ἡ διατήρησις τῆς εἰρήνης. Καὶ
 διὰ μὲν τῆς πρώτης πρεσβείας «ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους, τὸ ἄγος
 ἐλαύνειν τῆς θεοῦ,» ὃ ἐστὶν ἀπήτησαν τὴν ἐξορίαν τῶν Ἀλχμαιωνιδῶν,
 οἵτινες, ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Κύλωνος (σελ. 245), ἐλογίζοντο ὡς ἱερό-
 συλοι. Ἀπήτησαν δὲ τοῦτο κυρίως ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀπομακρύνω-
 σιν ἐξ Ἀθηνῶν τὸν Περικλέα, Ἀλχμαιωνιδὴν ὄντα ἐκ μητρὸς, διότι
 ἐνόσφ οὗτος διεῖπε τὰ πράγματα, δὲν ἤλπιζον ποτὲ νὰ συμβιβασθῶσι
 πρὸς τοὺς ἀντιπάλους· «ὦν γὰρ δυνατώτατος τῶν καθ' ἑαυτὸν, καὶ
 ἄγων τὴν πολιτείαν, ἠναντιοῦτο πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ οὐκ
 εἶα ὑπέικειν, ἀλλ' ἐς τὸν πόλεμον ὥρμα τοὺς Ἀθηναίους.» Οἱ λόγοι
 οὗτοι τοῦ ἱστορικοῦ καὶ μάλιστα ἡ τῶν Λακεδαιμονίων ἀπαίτησις, κα-
 ταδεικνύουσιν ὅποσον μέγα εἶχεν ἀποβῆ ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν τὸ
 ἄξιωμα τοῦ Περικλέους, κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος τοῦ πολιτι-
 κοῦ αὐτοῦ σταδίου. Ἀλλ' ὅμως μὴ νομίσωμεν πάλιν ὅτι ἐκοιμᾶτο ἐπὶ
 ῥόδων. Καὶ μετὰ τὴν ἐξορίαν Θουκυδίδου τοῦ Μελησίου, καὶ μετὰ
 τὴν κατάρυσιν τῆς τούτου ἑταιρείας, πολλοὺς εἶχε τοὺς ἀντιπράττοντας
 καὶ πολεμίους. Ὅλοι οἱ γαιοκτῆται τῆς Ἀττικῆς ἀντεπολιτεύοντο, διότι
 προέβλεπον ὅτι, ἐπελθόντος τοῦ πολέμου, ἡ πόλις δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ
 ὑπερασπίσῃ τὰ κτήματα αὐτῶν κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Πελοπον-
 νησίων. Καὶ μεταξύ αὐτοῦ τοῦ πλήθους, τοῦ ἰδίως ἀφωσιωμένου εἰς
 τὸν μέγαν ἄνδρα, ὑπῆρχόν τινες οἱ μὴ ἀνεχόμενοι τὸ ὑπέρογκον αὐτοῦ
 κράτος. Τὰ δὲ συμφέροντα ταῦτα καὶ τὰ πάθη, ἂν δὲν ἠδύναντο πάν-
 τοτε νὰ ἀντιταχθῶσιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, εὗρισκον ὅμως τὸν
 τρόπον τοῦ νὰ κεντῶσι καὶ νὰ πληγώνωσιν αὐτὸν διὰ τῆς κατ' ἰδίαν
 συκοφαντίας, διὰ σατυρικῶν ἄσμάτων καὶ μάλιστα διὰ τῆς δημοσιογρα-
 φίας τῶν χρόνων ἐκείνων ἥτοι διὰ τῆς κωμικῆς ποιήσεως. Ὡστε ἐνῷ ἡ
 πολιτεία ἀπένεμε τῷ ἄνδρι τιμὰς ἐξαιρέτους, κοσμοῦσα τὴν κεφαλὴν
 αὐτοῦ διὰ στεφάνου ἐλαίας, οἱ ἐχθροὶ δὲν ἔπαυον μυκτηρίζοντες αὐτὸν
 καὶ λοιδοροῦντες. Οἱ φίλοι τοῦ τὸν προσηγόρευσαν Ὀλύμπιον, διὰ τὸ
 μέγεθος τῶν πολιτικῶν καὶ στρατηγικῶν πράξεων, οἱ δὲ κωμικοὶ, χλευ-
 ᾶζοντες καὶ αὐτὴν τὴν ἀμίμητον αὐτοῦ εὐγλωττίαν καὶ γελοίαν τινα
 δίδοντες τῆς προσωνομίας ἐξήγησιν, ἐβεβαίουν ὅτι τῶνόντι βροντᾷ μὲν
 καὶ ἀστράπτει, ὅταν δημηγορῇ, δεινὸν δὲ φέρει ἐν γλώσσῃ κεραυνόν.

Ὅλοι αὐτοῦ αἱ πράξεις, καὶ αὐταὶ αἱ ἀθωότεραι, παρεξηγοῦντο καὶ εἰς ἐγκλήματα μετεβάλλοντο. Εἶδομεν ὅτι, ἀποφασισθείσης τῆς πρὸς τοὺς Κερκυραίους ἐπιμαχίας, ὁ Περικλῆς ἐπεμψεν εἰς ἐπικουρίαν αὐτῶν 10 τριήρεις ὑπὸ Λακεδαιμόνιον τὸν Κίμωνος· ἡ ἐπικουρία αὕτη ἦτο μικρά, ἵνα καταστῇ πρόδηλον ὅτι δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ προσβάλῃ τοὺς Πελοποννησίους, ἀλλὰ μόνον νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Κέρκυραν· καὶ ἡ στρατηγία ἀνετέθη εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Κίμωνος, ἵνα ἔτι πλείοτέρα δοθῇ ἐγγύησις εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἔχοντας πολλὴν τὴν εὐνοίαν καὶ φιλίαν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Κίμωνος. Ἄλλ' ἡ συκοφαντία εὔρε τρόπον νὰ διαστρέψῃ τὰ πάντα· καὶ ἔλεγε λοιπὸν ὅτι ὁ Περικλῆς, θέλων νὰ ἐξυθρίσῃ τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐπέτρεψεν εἰς φίλον αὐτῶν τὴν τοσοῦτῃ δυσάρεστον εἰς αὐτοὺς ταύτην ἀποστολὴν· καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐξεπίτηδες δὲν ἔδωκεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Κίμωνος εἰμὴ δέκα πλοῖα ἵνα μὴ δυνηθῇ νὰ πράξῃ μέγα τι καὶ ἵνα, ἀποτυχὼν, διαβληθῇ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ λακωνισμῷ. Ἰδίως δ' ἐνεπαίζετο ἐνεκα τῶν φίλων ὅσους μετεχειρίζετο εἰς τὰ δημόσια ὑπουργήματα. Εἰς τούτων ἦτο ὁ ῥήτωρ καὶ ἀρχιτέκτων Μητίοχος, ὅστις, διατελέσας συστράτηγος τοῦ Περικλέους, ἐπετράπη ὑπ' αὐτοῦ συγχρόνως καὶ πλείστας ἄλλας μικροτέρας, ἀλλὰ ἐπικερδεῖς ὑπηρεσίας. Ὅθεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν ἀντήχει ἄσμη σκωπτικόν, διαλαμβάνον ὅτι «Μητίοχος μὲν στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς, Μητίοχος δὲ ἄρτους ἐποπτᾷ, Μητίοχος δὲ τὰ ἄλφιστα, Μητίοχος δὲ πάντα ποιεῖται, Μητίοχος δ' οἰμώζεται.» Ἄλλος τοῦ Περικλέους φίλος καὶ συστράτηγος ὑπῆρξεν ὁ Μένιππος· ὅθεν ἐθρυλεῖτο ὅτι ὥφειλε τὴν προαγωγὴν εἰς τὴν πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ εὐνοίαν τοῦ προστάτου. Ἄλλος πάλιν φίλος ἦτο ὁ διαβόητος διὰ τὰς ὀρνιθοτροφίας του Πυριλάμπης, περὶ οὗ ἐφημίζετο ὅτι ἐπρομήθευεν εἰς τὸν Περικλέα τοὺς τότε σπανιωτάτους ἔτι ἐν Ἑλλάδι ταῶνας, οὓς οὗτος ἔδιδεν εἰς τὰς φίλας αὐτοῦ. Ἀπαντες δὲ οἱ περὶ αὐτὸν «σάτυροι» ἐπελέγοντο, ὃ ἐστὶν ἄνθρωποι κατατρίβοντες τὸν βίον εἰς κτηνώδη ἀκολασίαν, καὶ αὐτὸς δὲ «Βασιλεὺς Σατύρων» ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἑρμίππου προσηγορεύθη. Καὶ προσέτι «νέους Πεισι-στρατίδας» ἐκῆλεσαν τοὺς περὶ αὐτὸν, ὡς βουλευομένους δῆθεν νὰ ἐνιδρύσῃσι νέαν ἐν τῇ πόλει τυραννίδα. Ἄλλ' ὡς ἐπὶ παραδείγματος ἀνεφέρονται τὰ ὀλίγα ταῦτα ἐκ τῶν πολλῶν βελῶν ὅσα ὁ φθόνος καὶ τὰ πολιτικὰ συμφέροντα κατετόξευον κατὰ τοῦ ἀνδρός. Οὐδὲ ἤρκοῦντο εἰς τὰς πόρρωθεν ταύτας προσβολάς· καὶ μὴ τολμῶντες ἔτι νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτοῦ τοῦ Περικλέους, ἐπεχείρησαν ἐν ἔτει 433 ἢ 432, δικαστικὴν

τινα καταδίωξιν κατὰ δύο ἀνδρῶν οὓς μάλιστα οὗτος ἠγάπα καὶ ἐτίμα, κατὰ τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ τοῦ Φειδίου, καὶ παρεκτός τούτων, κατὰ τῆς περιποθήτου αὐτῷ Ἀσπασίας.

Ἀσπασία, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀξιόχου, ἐγεννήθη εἰς Μίλητον καὶ διέπρεπεν ἐπὶ κάλλει, παιδείᾳ καὶ ὑψηλοφροσύνῃ. Ἵνα ἐκτιμήσωμεν δεόντως τὸν χαρακτήρα τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις ἀποκατεστάθη εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἥς τὸ ὄνομα δὲν ἀνακαλεῖ μὲν συνήθως ἰδέας σωφροσύνης καὶ ἀρετῆς, ἀντανανκλᾷ ὅμως ἐν τῇ ἱστορίᾳ τινὰς τῶν ἀκτίνων τῆς ἀπαρμιλλοῦ δόξης τοῦ Περικλέους, ἀνάγκη νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι παρεκτός τῆς Σπάρτης, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, καὶ ἰδίως ἐν Ἀθήναις, αἱ γυναῖκες τῶν ἐντίμων οἰκογενειῶν, αἵ τε ἔγγαμοι καὶ αἱ ἄγαμοι, διῆγον τὸν βίον κεκλεισμένοι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ μᾶλλον ἐν τῷ γυναικωνίτῃ, ἀπαραλλάκτως σχεδὸν καθὼς ἄχρι τοῦδε αἱ γυναῖκες τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν. Πάντα τὰ συμφέροντα αὐτῶν καὶ τὰ δίκαια ὠρίζοντο καὶ διωκοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρρένων συγγενῶν, αὐταὶ δὲ οὐδεμίαν, ὡς φαίνεται, ἐλάμβανον πνευματικὴν μόρφωσιν, οὐδ' εἶχε θέλημα τὸν τι ἡ συναναστροφή αὐτῶν. Ἐν τούτοις οἱ προπάτορες ἡμῶν, οἵτινες ἦσαν οἱ εὐγενέστατοι τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἦτο φυσικὸν νὰ στερηθῶσι διὰ παντὸς τῆς εὐλογίας ἣν μόνῃ δύναται νὰ ἐπιχύσῃ εἰς τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων ἡ χάρις, ἡ κομψότης, ἡ εὐαισθησία τῆς γυναικὸς· ὥστε ἐξ ἀνάγκης ἐμορφώθη ἰδίᾳ τις γυναικῶν τάξις, αἵτινες καλοῦμεναι «ἐταῖραι,» διῆγον βίον ἐλεύθερον, ἀντρέφοντο πολλὰκις λαμπρῶς καὶ διὰ τοῦ ἐπαγωγοῦ αὐτῶν ἡθους, παραδόξως ἐνίοτε ἴσχυσαν εἰς τὴν ἀρχαίαν κοινωνίαν. Βεβαίως αἱ πλεῖσται τῶν γυναικῶν τούτων ἐξώκειλαν, καὶ ἴσως οὐδ' ἠδύναντο νὰ μὴ ἐξοκείλωσιν εἰς ἀκολασίαν· διὸ καὶ τὸ ὄνομα «ἐταῖρα,» τὸ ὅποιον κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε τὴν σύντροφον, τὴν φίλην, τάχιστα ἐξετράπη εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐρωμένης, κατ' ἀντίθεσιν τῆς νομίμου συζύγου, καὶ μετ' ὀλίγον εἰς ἄλλας ἔτι πονηροτέρας καὶ ἐξωλεστέρας ἐννοίας. Ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι πᾶσαι αἱ ἐταῖραι ἀπέβησαν τοιαῦται, καὶ ὅτι οὐδεμία ἠδυνήθη νὰ συμβιβάζῃ τὸν ἐλεύθερον αὐτῆς βίον μετὰ τῆς σεμνότητος καὶ τῆς χρηστότητος. Ἵνα δὲ περιορισθῶμεν εἰς μόνην τὴν Ἀσπασίαν, ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀνέκαθεν διεδόθησαν περὶ αὐτῆς τὰ αἰσχυρὰ· ἀλλὰ ἵπως εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσωμεν τὰ τοιαῦτα περὶ γυναικὸς, τῆς ὁποίας, κατὰ μαρτυρίας ἀναμφισβητήτους, τοιαύτη ἦτο ὄχι μόνον ἡ φυσικὴ καλλονὴ καὶ ἡ χαριτωμένη ὁμιλία, ἀλλὰ καὶ ἡ

ῥητορικὴ καὶ κριτικὴ δεινότης, ὥστε οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν Ἀθηναίων πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, σὺν τοῖς ἄλλοις δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπεσκέπτοντο αὐτὴν, συνεπαγόμενοι καὶ τὰς συζύγους ἵνα ἀκροασθῶσιν αὐτῆς; Ἡ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ μέγιστος καὶ κατὰ τὸν χαρακτῆρα εὐγενέστατος πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς τότε Ἑλλάδος, παρέδωκε τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ζωὴν ὁλόκληρον εἰς γυναῖκα ἀποβαλοῦσαν πᾶν αἶσθημα αἰδοῦς καὶ κατακυλιόμενῃ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀσέλγειαν; Καὶ δὲν εἶναι πιθανώτερον νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ Ἀσπασία ἐγένετο θῦμα πρῶτον μὲν τῆς κακῆς ὑπολήψεως ἣν ἀπελάμβανεν ἐν γένει ἡ τάξις τῶν γυναικῶν εἰς ἣν ἀνῆκεν, ἔπειτα δὲ, καὶ κυριώτερον, τῆς φοβερᾶς συκοφαντίας, ἣτις ἀνηλεῶς καταδιώκουσα τὸν Περικλέα, δὲν ἐσέβετο οὐδ' αὐτὰ τὰ ἱερώτατα τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ;

Ὁ Περικλῆς εἶχε κατ' ἀρχὰς συζευχθῆ, κατὰ τὸ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπικρατοῦν ἔθος, μίαν τῶν στενοτάτων αὐτοῦ συγγενῶν, ἐξ ἧς ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Ξάνθιππον καὶ τὸν Πάραλον. Ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχῆς, καὶ διελύθη βραδύτερον ἐξ ἀμοιβαίας συναισέσεως, διότι ὁ ἀττικὸς νόμος ἐπέτρεπε πολλὴν ὡς πρὸς τὰ διαζύγια ἐλευθερίαν· ὁ δὲ Περικλῆς, ἀφοῦ ἐξέδωκε τὴν πρώτην ἐκείνην γυναῖκα εἰς ἕτερον σύζυγον, τῇ συνευδοκίᾳ τῶν ἀρρένων συγγενῶν τῆς, οἵτινες ἦσαν οἱ νόμιμοι αὐτῆς κηδεμόνες, συνώκησεν ἔπειτα μετὰ τῆς Ἀσπασίας, ἀφ' ἧς ἐγέννησεν υἱὸν ὁμώνυμον, καὶ πρὸς ἣν διετέλεσε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς τρυφερώτατα προσηλωμένος, εὐρίσκων παρ' αὐτῇ ἡθικὰς καὶ κοινωνικὰς παραμυθίας, σπανιωτάτας ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἐνταῦθα, παρὰ τῇ Ἀσπασίᾳ, καὶ οὕτως εἰπεῖν προεδρευούσης αὐτῆς, συνήρχοντο περὶ τὸν Περικλέα οἱ ἐπισημότατοι ἔνεκα τῆς παιδείας αὐτῶν καὶ τῆς μεγαλοφυΐας ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Φειδίας, ὁ Πυθοκλείδης, ὁ Δάμων, ὁ Πρωταγόρας, ὁ Ζήνων· καὶ, ἀφέντες κατὰ μέρος τὰ παράλογα μυθολογήματα τοῦ ἐπικρατοῦντος θρησκευματος, ἀνεζήτησαν τολμηρότατα τὴν ἀρχὴν τοῦ παντός καὶ τοὺς φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς νόμους τοὺς ῥυθμίζοντας καὶ συνέχοντας τὸ μέγα τοῦ κόσμου δημιουργημα. Κατὰ δυστυχίαν οὐ μόνον πλεῖστοι ἄλλοι πολέμιοι κατεμυκτῆρίζον τὰς φιλοσοφικὰς καὶ φιλογικὰς ταύτας διαλέξεις, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ μοχθηρὸς υἱὸς τοῦ Περικλέους Ξάνθιππος, μισῶν τὸν πατέρα διότι δὲν παρεῖχεν αὐτῷ τοὺς τρόπους τοῦ νὰ εὐχαριστῇ τὴν κακοήθειάν του, συνετέλει εἰς τὴν καταφορὰν ἐκείνην, τερατολογῶν περὶ τῶν ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ λεγομένων καὶ γι-

νομένων· οἱ δὲ κωμικοὶ ποιηταί, ἐξογκοῦντες τὰς φήμας ταύτας, διέ-
 συρον ἀναφανδὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ ὀνόματα τοῦ Περικλέους καὶ τῆς
 Ἀσπασίας, νῦν μὲν ἀποκαλοῦντες αὐτὴν Ἥραν τοῦ νέου τούτου τῶν
 Ἀθηνῶν Διὸς, νῦν δὲ Δηϊάνειραν καὶ Ὀμφάλην τοῦ νέου τούτου Ἡρα-
 κλέους· καὶ ἐπὶ τέλους, μὴ ἀρκοῦμενοι εἰς τὰ θεατρικὰ ταῦτα κωμωδή-
 ματα, εἰσέγαγον εἰς δίκην τὴν τε Ἀσπασίαν καὶ τὸν Ἀναξαγόραν, ἐπὶ
 ἀσεβείᾳ.

Ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐν γένει οἱ προπάτορες ἡμῶν ἦσαν
 ταμᾶλιστα ἀφωσιωμένοι εἰς τὸ θρήσκειμα αὐτῶν· οὐδὲ τολμῶμεν νὰ
 κατακρίνωμεν αὐτοὺς διὰ τοῦτο. Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι τὸ θρήσκειμα ἐκεῖνο
 ἦτο πολυειδῶς ἄτοπον, καὶ ὅτι οἱ σπουδαιότερον ὁπώσουν μελετῶντες
 τὰ περὶ τῆς φύσεως τῆς θεότητος καὶ τῶν νόμων τοῦ παντός, δὲν ἠδύ-
 ναντο εἰμὴ μετὰ περιφρονήσεως νὰ προσβλέψωσιν εἰς τὰ οἰκτρὰ τῆς
 πολυθείας μυθεύματα καὶ μετὰ ζήλου εὐλόγου ν' ἀνερυνήσωσι, δι' ἐτέ-
 ρων θεωρημάτων, τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλ' ἐκ τούτου προέκυψε δεινὴ μεταξὺ
 τοῦ θετικοῦ θρησκειώματος καὶ τῆς φιλοσοφίας σύγκρουσις, ἐπαγαγοῦσα
 τὴν ἡθικὴν ἀναρχίαν, δι' ἧς κατεστράφη ὁ ἀρχαῖος κόσμος. Ἐν δὲ τῇ
 συγκρούσει ταύτῃ, τὸ καθ' ἡμᾶς ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπο-
 δώσωμεν πάντοτε ἀπολύτως δίκαιον εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Ἡ ἱστορία
 διδάσκει ὅτι ἐν τῶν συντηρητικωτάτων στοιχείων τῆς ἐθνικῆς εὐημερίας
 καὶ μεγαλουργίας ὑπῆρξαν αἱ ἱερὰς πεποιθήσεις, ἔστω
 τὸ θρήσκειμα οἰονδήποτε· τὰ δύο ἐπὶ πλεῖστον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ
 ἀκμάσαντα κράτη, τὸ Ῥωμαϊκὸν καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς Ἀγγλικόν, εἶναι
 μάρτυρες τῆς ἀληθείας ταύτης ἀψευδέστατοι. Ἀφ' ἑτέρου, ἀναμφισβή-
 τητον ἐπίσης εἶναι ὅτι ἡ φιλοσοφία πολλὰ μὲν κατέλυσε θρησκεύματα,
 οὐδὲν ὅμως ἠδυνήθη ποτὲ νὰ δημιουργήσῃ· ἰδίως δὲ ἡ ἀρχαία φιλοσο-
 φία ὑπέσκαψε μὲν τὰ θεμέλια τοῦ ἐπικρατοῦντος θρησκειώματος, δὲν
 ἔφερεν ὅμως εἰς μέσον ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ. Τὸ μέγα τοῦτο εὐεργέτημα
 ἐπεφύλαττεν ἡ θεία Πρόνοια εἰς ἐαυτὴν, διὰ τῆς μετὰ τινας αἰῶνας
 ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡστε
 ἐν τῇ πάλῃ τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας πρὸς τὸ ἀρχαῖον θρήσκειμα, ἐπι-
 τρέπεται μὲν νὰ συμπαθῶμεν πρὸς τὰ γενναῖα καὶ τολμηρὰ πνεύματα,
 ἅτινα, ἀποβαλόντα τὰ δεσμὰ τῶν θετικῶν δογμάτων, ἀνεζήτησαν ἐλευ-
 θέρως τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ συγχρόνως, ἀναλογιζόμενοι ὅτι εἰς τὰ ὕψη
 ἐκεῖνα ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ἐγκαταλιμπανόμενος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀσθένειαν,
 δὲν δύναται εἰμὴ νὰ πληννηθῇ, ἐπιτρέπεται νὰ μὴ κατακρίνωμεν

τοὺς πρακτικωτέρους ἀνθρώπους, οἵτινες ἐνέμενον πιστοὶ εἰς τὰς πα-
 τήρους παραδόσεις. Ἐξαιρέτως δὲ δὲν θεωροῦμεν δίκαιον νὰ καταδικά-
 σωμεν τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἕνεκα τῆς ἀποδοκιμασίας ἣν πάντοτε
 ἔδειξε πρὸς πᾶσαν περὶ τὰ θεῖα καινοτομίαν. Μεμφόμεθα ἀναμφιβόλως
 τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες, ὠφελοῦμενοι ἀπὸ τὸ θρησκευτικὸν τοῦ λαοῦ
 αἴσθημα, μετεχειρίζοντο αὐτὸ ὡς ὄργανον πολιτικῶν διωγμῶν καὶ ἐκδι-
 κήσεων, ἀλλὰ τὸ αἴσθημα τοῦ λαοῦ δὲν εἰμποροῦμεν εἰμὴ νὰ τὸ σεβα-
 σθῶμεν, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς προκειμένης ἐπὶ ἀσεβείᾳ κατηγορίας ἐννοοῦ-
 μεν κάλλιστα τὸν θόρυβον τὸν ἐν Ἀθήναις προκύψαντα καὶ τὸν κίνδυνον
 ὃν ἔτρεξαν ἡ Ἀσπασία καὶ ὁ Ἀναξαγόρας. Ὁ κίνδυνος ὑπῆρξε τοσοῦ-
 τος, ὥστε ὁ Περικλῆς ἐνόμισεν, ὡς λέγεται, φρόνιμον νὰ συμβουλευσῇ
 τὸν Ἀναξαγόραν νὰ ἀποφύγῃ τὴν δίκην, ἀναχωρῶν ἐγκαίρως ἐξ Ἀθη-
 νῶν· τὴν δὲ Ἀσπασίαν, καθ' ἣς, πλὴν τῆς ἀσεβείας, ἐγένετο καὶ ἡ
 αἰσχρὰ κατηγορία, ὅτι δῆθεν ὑπεδέχετο γυναικας ἐλευθέρας ἵνα εὐκολύνῃ
 τοὺς ἔρωτας τοῦ Περικλέους, δὲν ἠδυνήθη οὗτος νὰ σώσῃ, εἰμὴ αὐτὸς
 ἐπὶ δικαστηρίου ἀγορεύσας· καὶ βεβαιούσιν, ὅτι ὁ πολιτικὸς ἐκείνος ἀνὴρ,
 ὁ ἀγέρωχος καὶ ἀτάραχος, ὅστις οὐδέποτε, οὐδ' αὐτὸς κατηγορούμενος.
 ἐταπεινώθη ἐνώπιον τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' αἰετοῦ ἐλάλησε
 πρὸς αὐτὸν εὐπρεπῶς, καὶ ὑπερηφάνως, καὶ σχεδὸν ἀλαζονικῶς, ἐνταῦθα
 εἰς τοσοῦτον συνεκινήθη, ὥστε κατήντησε καὶ εἰς δεήσεις πρὸς τοὺς ἐνόρ-
 κους, καὶ εἰς δάκρυα, ἵνα ἐπιτύχῃ ἀθωωτικὴν ὑπὲρ τῆς φίλης αὐτοῦ
 ἐτυμολογίαν.

Περὶ τὸν αὐτὸν δὲ ὡς φαίνεται χρόνον, κατηγορήθη καὶ ὁ Φειδίας
 ὅτι δῆθεν ὑπεξήρесе μέρος τοῦ χρυσίου τὸ ὅποιον εἶχε δοθῇ εἰς αὐτὸν
 πρὸς κατασκευὴν τῆς περιβολῆς τοῦ ἐν τῷ Παρθενῶνι ἐλεφαντίνου ἀγάλ-
 ματος τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ Φειδίας εἶχε τελειώσει τὸ ἀριστούργημα τοῦτο
 ἐν ἔτει 437· τότε μετέβη εἰς Ὀλυμπίαν ὅπου κατεσκεύασε τὸ τελευταῖον
 τῆς τέχνης αὐτοῦ θαῦμα, τὸ κολοσσαῖον τοῦ Διὸς ἄγαλμα (σελ. 192).
 Συμπληρώσας δὲ καὶ τοῦτο τὸ ἔργον, ἐπανῆλθε περὶ τὸ 433 ἢ 432
 εἰς τὴν πατρίον πόλιν, εὐελπὶς ὅτι θέλει διανύσει ἐν ἀνέσει καὶ τιμῇ τὸ
 ὑπόλοιπον τοῦ βίου, ὅτε αἰφνης ἤκουσεν ἑαυτὸν διαβαλλόμενον ὡς κα-
 ταχραστήν. Ὅτι ἡ κατηγορία αὕτη ἦτο ἀπλῆ διαβολὴ ἀπεδείχθη εὐ-
 κόλως, διότι ἡ χρυσὴ τῆς Ἀθηνᾶς περιβολὴ ἦτο ἐξ ἐπιτήδους τοιοῦτο-
 τρόπως κατεσκευασμένη ὥστε ἡδύνατο νὰ ἀφαιρεθῇ· καὶ ἀφαιρεθεῖσα
 λοιπὸν καὶ ζυγισθεῖσα, ἀπεδείχθη, ἔχουσα τὸ ἐξ ἀρχῆς ὀρισθὲν βῆρος.

Ἄλλ' ἀμέσως ἐπενοήθη ἄλλο ἔγκλημα· εἰς τὴν πρὸς Ἀμαζόνας μάχην, ἣν ἐποίησεν ὁ Φειδίας ἐν τῇ ἀσπίδι τῆς Ἀθηνᾶς, ἀνεκαλύφθησαν δύο μορφαί, φέρουσαι προδῆλως τοὺς χαρακτῆρας ἡ μὲν τοῦ τεχνίτου αὐτοῦ, πρεσβύτου φαλακροῦ, πέτρον ἐπηρμένου δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ἡ δὲ τοῦ Περικλέους, ἀνδρὸς παγκάλου πρὸς Ἀμαζόνα μαχομένου. Ὅθεν κατηγορήθη ἤδη ὁ Φειδίας ἐπὶ ἀσεβείᾳ, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν ὡς κακοῦργος, καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ φυλακῇ ὑπὸ γήρατος καὶ θλίψεως, πρὶν ἔτι συμπληρωθῇ ἡ ἀνάκρισις· τὸ δὲ φοβερώτερον, οἱ ἐχθροὶ τοῦ Περικλέους, μὴ σεβόμενοι οὐδὲ τὴν θλίψιν αὐτοῦ διὰ τὸν θάνατον τοῦ φίλου του, δὲν ἡσχύνθησαν νὰ διαδώσωσιν ὅτι αὐτὸς ἔβαλε νὰ φαρμακεύσῃ τὸν Φειδίαν, ἵνα προλάβῃ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἀνακρίσεως καὶ τὰς δεινὰς ὁμολογίας τὰς ὁποίας ἔμελλε δῆθεν νὰ φέρῃ εἰς μέσον ὁ κατηγορούμενος. Ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου διαγωγὴ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, ὑπῆρξε τὸ προανάκρουσμα τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων πολιτικῶν ἁμαρτημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα θέλομεν ἰδεῖ αὐτὸν μετ' ὀλίγον παρεκτρέπομενον· διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι αἱ δύο μορφαί τῆς ἀσπίδος εἰκονίζον τὸν τεχνίτην καὶ τὸν φίλον αὐτοῦ, τὸ γεγονός τοῦτο κατ' οὐδένα λόγον δὲν ἠδύνατο νὰ λογισθῇ ὡς προσβολὴ κατὰ τῶν δογμάτων τοῦ θετικοῦ θρησκευματος, ἱκανὴ νὰ προκαλέσῃ σπουδαίαν ἐπὶ ἀσεβείᾳ κατηγορίαν. Ἄλλ' ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, ἀνάγκη νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, δὲν ἦτο πλέον ὁ δῆμος ἐκεῖνος, ὅστις ἄλλοτε ὄχι μόνον ὑπὸ ἀφανῶν δημοκόπων δὲν ἤγετο καὶ ἐφέρετο, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐπιφανεστάτους πολιτικούς ἄνδρας, καὶ αὐτοὺς τοὺς σωτῆρας τῆς πόλεως συνετῶς ἐχειραγῶγει· ἐπὶ Μιλτιάδου καὶ Ξανθίππου, ἐπὶ Θεμιστοκλέους καὶ Ἀριστείδου, ἐπὶ Κίμωνος αὐτοῦ μέχρι τινὸς, ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου συνέκειτο κυρίως ἐκ τῶν οἰκοκυραίων τῆς πόλεως, παρ' οἷς εἰσηκούοντο ἂν δὲν ἐπλειονοψήφουν οἱ ἄριστοι, οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ τῶν πολιτῶν. Ἀλλὰ μετὰ τοὺς νεωτερισμοὺς καὶ τὰς μισθοδοσίας τοῦ Περικλέους, συνέρρευσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁ ὄχλος· οἱ ἄριστοι οὐ μόνον ἐμειονοψήφησαν, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς παρηγκωνίσθησαν, διὰ τῆς ἐξορίας τοῦ Θουκυδίδου καὶ τῆς διαλύσεως τῆς ἐταιρείας αὐτοῦ· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἔλαβε τὴν τάξιν καὶ τὴν δύναμιν τῶν ἀρίστων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὁ Περικλῆς· ἅμα ὅμως προέκυψαν δημοκόποι χαριζόμενοι πλειότερον αὐτοῦ εἰς τὸ πλῆθος, οἱ δημοκόποι οὗτοι κατίσχυσαν τοῦ Περικλέους καὶ κατὰ μικρὸν ἐγένοντο κύριοι τῶν πραγμάτων, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ ἔνεκα τοῦ ἐπικειμένου πολέμου καὶ τῶν ἐπικρεμασμένων δεινῶν ζημιῶν εἰς ὅλους

τοὺς ἰδιοκτῆτας τῆς Ἀττικῆς, καὶ αὐτοὶ οἱ οἰκοκυράιοι ἠναγκάζοντο νὰ συμμαχῶσιν ἤδη μετὰ τῶν δημοκόπων.

Βεβαιοῦσι μάλιστα ὅτι οἱ ἀντίπαλοι οὗτοι τοῦ μεγάλου ἀνδρός, μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰς προαναφερθείσας πλαγίας προσβολάς, ἐπετέθησαν ἔκτοτε ἀμέσως κατ' αὐτοῦ καὶ ἐπέτυχον, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Δρακοντίδου, τὴν ἔκδοσιν ψήφισματος, δι' οὗ ὁ Περικλῆς ὑπεχρεοῦτο νὰ δώσῃ λόγον τῶν χρημάτων ὅσα διεχειρίσθη. Ἄλλοι ὅμως διστάζουσιν ἂν ἐγένετό ποτε τοιαύτη κατηγορία. Ὅπωςδὴποτε ἀναμφίβολον εἶναι ὅτι εἰς τὰς παραμονάς τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁ Περικλῆς, ἂν καὶ δυνατώτατος ἔτι ἐν Ἀθήναις, εἶχεν ὅμως πολλοὺς καὶ ὄχι ἀνισχύρους ἤδη τοὺς ἀντιπράττοντας, ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι οἱ διὰ τῆς πρώτης πρεσβείας ἀπαιτήσαντες πλαγίως τὴν ἐξορίαν του, ἠδύναντο νὰ ἐλπίζωσιν, ὅτι ἡ ἀπαιτήσις των θέλει ὑποστηριχθῇ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου ὑπὸ τῶν πολεμίων τοῦ ἀνδρός καὶ ἴσως ἦσαν συνεννοημένοι μετ' αὐτῶν. Ἀπέτυχον ὅμως· ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, ἀποποιηθεὶς νὰ ἐνδώσῃ, ἀπέδειξεν ὅτι δὲν εἶχεν ἔτι ἀποβάλει καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἀρχαίαν σύνεσιν καὶ ἀξιοπρέπειαν· διότι τῶνόντι ἡ ἀπαιτήσις ἐκείνη ἦτο ἄμεσος ἐπέμβασις εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ κράτους πράγματα, τὸ ὅποιον ἤθελεν ἐξευτελισθῇ ἂν παρεδέχετο αὐτήν.

Ὑστερον δὲ προσῆλθεν εἰς Ἀθήνας δευτέρα πρεσβεία δι' ἧς οἱ Λακεδαιμόνιοι «Ποτιδαίας τε ἀπανίστασθαι ἐκέλευον, καὶ Αἰγιναν αὐτόνομον ἀφιέναι· καὶ μάλιστα γὰρ πάντων καὶ ἐνδηλότατα προὔλεγον, τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα καθελοῦσι, μὴ ἂν γενέσθαι πόλεμον.» Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέκρουσαν καὶ ταύτας τὰς προτάσεις· ἐνταῦθα δὲ διακριτέον. Βεβαίως οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἠδύναντο ἐπὶ τῇ ἀπαιτήσει ξένων, οὔτε ἀπὸ τῆς Ποτιδαίας νὰ ὑποχωρήσωσιν, οὔτε τὴν Αἰγιναν νὰ ἀφήσωσιν ἔλευθέραν. Ἀμφότεραι αἱ πόλεις αὗται ἦσαν ὑποτελεῖς αὐτῶν καὶ ὡς τοιαῦται εἶχον ἀναγνωρισθῇ διὰ τῶν τριακονταετῶν σπονδῶν ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων, οἵτινες οὐδὲν εἶχον δικαίωμα νὰ ἐγγίρωσι τὸ ὅλως ἐσωτερικὸν τοῦ κράτους τῶν Ἀθηναίων τοῦτο ζήτημα. Ἄλλ' οἱ Πελοποννήσιοι ἔλεγον ὅτι ἔρκει νὰ καταργηθῇ τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα, ἵνα παραιτηθῶσι πάσης ἄλλης ἀπαιτήσεως καὶ διατηρήσῳσι τὴν εἰρήνην. Τὸ δὲ ψήφισμα τοῦτο δὲν ἦτο πρᾶξις τῆς ἐσωτερικῆς κυβερνήσεως· τὸ ψήφισμα τοῦτο, καθὰ προσβάλλον ἓνα τῶν συμμαχῶν τῆς Σπάρτης, προσέβαλλε σχέσεις διεθνεῖς, καὶ ἠδύνατο, ὥφειλε μάλιστα νὰ γίνῃ ἀν-

τικείμενον συνθήκης, καὶ διὰ συνθήκης νὰ καλονισθῇ. Τοῦτου ἕνεκα νομίζομεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔσφαλον ἀπορρίψαντες καθ' ὁλοκληρίαν καὶ τῆς δευτέρας ταύτης πρεσβείας τὰς ἀπαιτήσεις.

Τότε ἐπῆλθε τρίτη καὶ τελευταία πρεσβεία ἀνδρῶν τριῶν, Ῥαμφίου τε καὶ Μελησίππου καὶ Ἀγησάνδρου, οἵτινες εἶπον «ἄλλο μὲν οὐδὲν ὦν πρότερον εἰώθεσαν, αὐτὰ τε τάδε, ὅτι Λακεδαιμόνιοι βούλονται τὴν εἰρήνην εἶναι, εἴη δ' ἂν, εἰ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους ἀφεῖτε.» Οἱ Λακεδαιμόνιοι λοιπὸν οἵτινες κατ' ἄρχας ἤρκοῦντο εἰς μόνην τὴν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπομάκρυνσιν τοῦ Περικλέους, οἵτινες ἔπειτα, καὶ τοι ἐπιτείναντες τὴν ἀπαιτήσιν, περιωρίζοντο οὐδὲν ἤττον ἔτι κυρίως εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ περὶ Μεγαρέων ψηφίσματος, ἥδη, προσελθόντες εἰς τὸ ἔπακρον τῶν ἀξιώσεων, ἐζήτουν τὴν ἀνατροπὴν ὅλων τῶν σχέσεων τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὰς ὑποτελεῖς πόλεις. «Ὡστε ἐκ πρώτης ὄψεως, ἡ τελευταία αὕτη ἀπαιτήσις ἐφαίνετο ἀνεπίδεκτος σπουδαίας συζητήσεως, ἀφοῦ μάλιστα αἱ προηγουμέναι, καὶ τοι πολὺ ἐπιεικέστεραι, εἶχον προχέειρας ἀπορριφθῇ. Ἀλλὰ συγκροτηθείσης ἐκκλησίας, συνέβη πάλῃ ἐναγώνιος· καὶ πολλοὶ μὲν ἔλεγον ὅτι ἀνάγκη νὰ πολεμήσωσι, πολλοὶ ὁμῶς ἀντίλεγον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ διαλύσωσι τὴν εἰρήνην, πεπεισμένοι δὲ ὅτι καὶ εἰς τὴν ἀκμὴν εἰς ἣν ἔφθασαν τὰ πράγματα, οἱ Λακεδαιμόνιοι ἡδύναντο ἔτι νὰ ὑποχωρήσωσιν, ἥρκει νὰ καταργηθῇ τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, ἐπέμενον εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ ψηφίσματος. Ἐκ τούτων συνάγεται ὅχι μόνον ὅτι ὑπῆρχεν ἐν Ἀθήναις ἰσχυρὰ μερίς μὴ θέλουσα τὸν πόλεμον, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ μερίς αὕτη δὲν ἐπίστευεν ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔχουσιν ἀμετάθετον ἀποφασιν νὰ πολεμήσωσι, μᾶλλον δὲ ἐπίστευεν ὅτι ἦσαν εὐδιάθετοι πάντοτε νὰ τηρήσωσι τὴν εἰρήνην, ἐπὶ τῇ εὐλόγῳ καταργήσει τοῦ κατὰ Μεγαρέων ψηφίσματος. Δὲν ἦτο ἄρα ἀδύνατον ἔτι νὰ συμβιβασθῶσι τὰ πράγματα· ἀλλ' ὁ Περικλῆς, ὅστις ἢ ἤθελε τὴν ῥῆξιν, ἢ ἐθεώρει αὐτὴν ἀναπόδραστον, ἔρριψεν ὅλον τὸ βάρος τῆς ἀκαταγωνίστου αὐτοῦ γνώμης εἰς τὴν τοῦ πολέμου πλάστιγγα, διὰ λόγου, τὸν ὅποιον καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς θεωρεῖ ἕνα τῶν ἀρίστων τῆς ὅλης τοῦ Θουκυδίδου ἱστορίας.

«Ἡ γνώμη μου, εἶπεν, ὦ Ἀθηναῖοι, εἶναι πάντοτε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐνδώσωμεν εἰς τοὺς Πελοποννησίους, ἂν καὶ ἡζεύρω ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἄλλως διατίθενται ὅτε πρόκειται νὰ αποφασίσωσι τὸν πόλεμον, καὶ ἄλλως ὅτε ἐν πολέμῳ διατελοῦσι, διότι τότε αἱ γνώμαι αὐτῶν τρέπον-

ται κατὰ τὰ συμβεβηκότα. Ὅθεν θεωρῶ ἀναγκασίον νὰ σᾶς συμβουλευίσω καὶ νῦν, ὅπως καὶ ἄλλοτε, ὅτι δέον νὰ ἐπιμείνητε εἰς τὰ κοινῇ δόξαντα, καὶ ἂν ἤθελεν ἡ ἔκθασις κατὰ τι ἀποτύχη, νὰ μὴ καυχήθητε· δὲ ἐπὶ συνέσει ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας· διότι αἱ περιπέτεται τῶν πραγμάτων εἶναι οὐδὲν ἥττον παράλογοι ἢ αἱ διάνοιαι τῶν ἀνθρώπων, καὶ διὰ τοῦτο συνειθίζομεν νὰ ἀποδίδωμεν εἰς τὴν τύχην ὅ,τι συμβῇ ἀπροδόκητον. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι καὶ πρότερον προδήλως ἐπεβουλεύοντο ἡμᾶς, καὶ νῦν ὅχι ὀλιγώτερον. Διότι ἐνῶ ὑπάρχει εἰρημένον ἐν ταῖς σπονδαῖς, ὅτι ὀφείλομεν διὰ δικῶν νὰ διαλύωμεν τὰς ἀμοιβαίας διαφορὰς, καὶ νὰ διατηρῶμεν ἐκάτεροι ὅσα κατέχομεν, οὔτε αὐτοὶ δίκας προέτειναν, οὔτε ἡμῶν προτεινόντων δέχονται· θέλουσι δὲ νὰ διαλύσωσι τὰς διενέξεις διὰ πολέμου μᾶλλον ἢ διὰ λόγου, καὶ παρίστανται διατάσσοντες ἤδη καὶ οὐχὶ πλέον αἰτιώμενοι· διότι ἀπαιτοῦσι καὶ ἀπὸ τῆς Πρωτιδαίας νὰ ὑποχωρήσωμεν, καὶ τὴν Αἰγιναν ν' ἀφήσωμεν αὐτόνομον. καὶ τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα νὰ καθαιρέσωμεν, οἱ δὲ τελευταῖοι ἐνταῦθα ἐλθόντες ἐκήρυξαν ἡμῖν, ὅτι ὀφείλομεν καὶ τοὺς Ἑλληνας ν' ἀφήσωμεν αὐτονόμους. Ἐντούτοις μηδεὶς ὑμῶν νομίσῃ, ὅτι ἕνεκα εὐτελοῦς πράγματος θέλομεν ἐπιχειρήσει τὸν πόλεμον, μὴ καταργοῦντες τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα, ὅπερ μάλιστα προφασίζονται οἱ Λακεδαιμόνιοι, προτείνοντες ὅτι ἂν τοῦτο καθαιρεθῇ, δὲν θέλει γέινει ὁ πόλεμος· μηδ' ἐν ὑμῖν αὐτοῖς ὑπολειφθῇ ὁ ἔλεγχος, ὅτι διὰ μικρὸν ἐπολεμήσατε. Διότι τὸ μικρὸν τοῦτο περιέχει πᾶσαν τὴν βεβαίωσιν καὶ πείραν τῆς καρτερίας ὑμῶν. Ἐὰν ἐνδώσῃτε εἰς τοῦτο, θέλει εὐθὺς ἐπιταχθῇ εἰς ὑμᾶς καὶ ἄλλο τι μεγαλῆτερον, ὥς ὑπακούοντας καὶ εἰς τοῦτο διὰ τὸν φόβον, ἐνῶ ἀποποιούμενοι ἐπιμόνως, θέλετε καταστήσει σαφές εἰς αὐτοὺς ὅτι ὀφείλουσιν ἀπὸ τοῦ ἔσου μᾶλλον νὰ προσφέρωνται πρὸς ὑμᾶς.»

Καὶ ἐνταῦθα ὁ Περικλῆς ἐξετίμησε τὴν ἀμοιβαίαν δύναμιν τῶν ἀντιπάλων καὶ τὴν πιθανὴν ἔκθασιν τοῦ πολέμου. Οἱ Πελοποννήσιοι, εἶπεν, ἔχοντες ὀλίγους δούλους, ἀναγκάζονται νὰ ἐργάζωνται αὐτοὶ, καὶ οὔτε ἰδία, οὔτε κοινὴ παρ' αὐτοῖς ὑπάρχει περιουσία. Ἐπειτα εἶναι ἄπειροι μακροχρονίων καὶ διαποντίων πολέμων· καὶ ἔτοιμοι μὲν νὰ προκινδυνεύωσι τὰ σώματα αὐτῶν, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ καταβάλωσι τὰ ὀλίγα αὐτῶν χρήματα· ἐντεῦθεν πολεμοῦντες πρὸς γείτονας ἢ ἐντὸς ὠρισμένης χώρας, ἤθελον εἶναι ἀνίκητοι, πρὸς διεξαγωγὴν ὅμως συστηματικοῦ πολέμου κατὰ δυνάμειν οἷα ἡ τῶν Ἀθηναίων, οὔτε τοὺς ἐπιτηδεῖους ἡγεμόνας ἔχουσιν, οὔτε τὴν ἀπαιτουμένην ἐνότητα τῆς διευθύνσεως καὶ ἀκριβείαν

τῆς ἐκτελέσεως, πρὸ πάντων δὲ δὲν ἔχουσι πρόχειρα τὰ ἀναγκαῖα χρήματα, ἵνα, δοθείσης εὐκαιρίας, ὠφεληθῶσιν ἀμέσως ἀπὸ αὐτῆς, αἱ δὲ εὐκαιρίαι τοῦ πολέμου δὲν ἐπιδέχονται ἀναβολήν. Οἱ Πελοποννήσιοι εἰμφοροῦν ἴσως νὰ καταλῶσιν ὁχυρὰν τινα ἐν τῇ Ἀττικῇ θέσιν, ἀλλ' ἡ ἐντεῦθεν ζημία δὲν θέλει εἶναι μεγάλη, ἐνῶ κατὰ θάλασσαν εἶναι παντάπασιν ὑποδεέστεροι καὶ ἀσθενεῖς, ὁ δὲ ἀκαταγώνιστος ἀττικὸς στόλος δὲν θέλει ἐπιτρέψει εἰς αὐτοὺς ποτὲ νὰ βελτιωθῶσι κατὰ τοῦτο ἀσχοῦμενοι. Καὶ οὐδὲ δύνανται νὰ ἐλπίσωσιν, ὅτι σφετερισθέντες τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἢ ἐν Δελφοῖς χρήματα, θέλουσι, διὰ μισθῶν μεγαλητέρων, προσελκύσει τοὺς ξένους τῶν ἡμετέρων πλοίων ναύτας· διότι, παρεκτὸς ὅτι οἱ ναῦται τῶν ὑποτελῶν νήσων θέλουσι φοβηθῇ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐκδικησιν, αἱ Ἀθηναῖοι δύνανται, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ ἐξοπλίσωσι τὸν στόλον αὐτῶν καὶ διὰ μόνων τῶν ἰδίων πολιτῶν καὶ μετοίκων· καὶ, ὅπερ κράτιστον, κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας καὶ τὴν ἄλλην ὑπηρεσίαν, πλείους καὶ ἀμείνους ἢ ἅπανα ἢ ἄλλη Ἑλλάς. Καθ' ἑν μόνον αἱ Ἀθηναῖοι εἶναι τρωταί· ὅτι ἡ Ἀττικὴ δυστυχῶς δὲν εἶναι νῆσος, ὅτι εἶναι ἐκτεθειμένη εἰς ἐπιδρομὴν καὶ δῆωσιν. Εἰς τοῦτο ἀνάγκη οἱ Ἀθηναῖοι νὰ ὑποκύψωσι, μὴ περιπίπτοντες εἰς τὸ λάθος τοῦ νὰ πολεμήσωσι κατὰ ξηρὰν πρὸς τοὺς Πελοποννησίους. Διότι ἔχουσιν, ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς, γῆν πολλήν καὶ ἐν νήσοις, καὶ κατ' ἡπειρον, ἱκανὴν νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ἀπάσας αὐτῶν τὰς χρείας, καὶ ἀφ' ἑτέρου δύνανται νὰ λεηλατήσωσι, διὰ τοῦ στόλου τῶν, τὴν χώραν τῶν Πελοποννησίων, οἵτινες δὲν ἔχουσι ποῦ νὰ καταφύγωσι.

« Μὴ ὀλοφύρεσθε λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ ῥήτωρ, διὰ τὴν ἐπιχειρήμενην τῶν κτημάτων ὑμῶν στέρησιν, ἀλλὰ μᾶλλον περὶ τῆς σωτηρίας τῶν σωμάτων ὑμῶν φροντίσατε· διότι οὐχὶ ταῦτα τοὺς ἄνδρας, ἀλλ' οἱ ἄνδρες ταῦτα κτῶνται. Καὶ ἂν ἐνόμιζον ὅτι θέλω σᾶς πείσει, ἤθελον σᾶς προτρέψει, ὑμεῖς αὐτοὶ ἐξεληθόντες, νὰ δηλώσητε αὐτὰ καὶ νὰ δεῖξητε εἰς τοὺς Πελοποννησίους, ὅτι τούτων ἕνεκα δὲν θέλετε ὑπακούσει. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἔχω δι' ἃ ἐλπίζω ὅτι θέλετε ὑπερισχύσει, ἂν αποφασίσητε νὰ μὴ ἐπιζητήσητε αὖξιν ἀρχῆς ἐνῶ πολεμεῖτε, καὶ νὰ μὴ προσθέσητε εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον αὐθαίρετους κινδύνους· διότι μᾶλλον φοβοῦμαι τὰς οἰκείας ἡμῶν ἀμαρτίας ἢ τὰς τῶν ἐναντιῶν διανοίας. Ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν καὶ εἰς ἄλλον λόγον δύνανται νὰ δηλωθῶσιν, ἅμα ἔλθωμεν ἐπὶ τὰ ἔργα· νῦν δὲ ἀποπέμψωμεν τοὺς πρέσβεις τούτους ἀποκρινόμενοι, ὅτι εἰς μὲν τοὺς Μεγαρεῖς θέλωμεν ἐπιτρέψει τὴν χρῆσιν τῆς ἀγορᾶς καὶ

τῶν λιμένων ἡμῶν, ἐὰν καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι παύσωσι παρεμποδίζοντες, διὰ ξηνηλασίας, τὴν ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν διατριβὴν ἡμῶν τε καὶ τῶν ἡμετέρων συμμάχων, διότι οὔτε ἐκεῖνο ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν σπονδῶν, οὔτε τοῦτο· ὅτι θέλομεν ἀφήσει τὰς πόλεις αὐτονόμους, ἐὰν καὶ αὐτονόμους εἶχομεν, ὅτε συνωμολογήσαμεν τὰς σπονδὰς, καὶ πρὸς τοῦτοις ὅταν καὶ ἐκεῖνοι ἐπιτρέψωσιν εἰς τὰς συμμάχους αὐτῶν πόλεις νὰ αὐτονομῶνται ὅχι ὅπως συμφέρει εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἀλλ' ὅπως ἐκάστη αὐτῶν θέλει· ὅτι εἴμεθα πρόθυμοι νὰ ὑποβάλωμεν τὰς διαφορὰς ἡμῶν εἰς δίκην, κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὅτι δὲν θέλομεν ἀρχίσει τὸν πόλεμον, ἀρχίσαντας δὲ αὐτοὺς, θέλομεν τοὺς ἀποκρούσει. Ταῦτα εἶναι τὰ δίκαια καὶ πρέποντα ἅμα εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὅσα ἔχομεν ν' ἀποκριθῶμεν. Μάθετε ὅμως ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι ἀναπόφευκτος· ὅσῳ δὲ θαρραλεώτερον ἀναδεχθῶμεν αὐτὸν, τόσῳ ὀλιγώτερον ὀξέως ἐπιτιθεμένους θέλομεν ἔχει τοὺς ἐναντίους· καὶ ὅσῳ μεγαλύτεροι εἶναι οἱ κίνδυνοι, τόσῳ μεγαλύτεραι εἶναι αἱ τιμαὶ αἱ περιγινόμεναι καὶ εἰς πόλιν καὶ εἰς ιδιώτην. Μὴ λησμονῇτε ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν, ὅτε ἀνέλαβον τὸν κατὰ Μήδων ἀγῶνα, καὶ τοὶ μὴ ἔχοντες τοὺς σημερινούς ἡμῶν πόρους, ἀναγκασθέντες δὲ καὶ ὅσα εἶχον νὰ ἐγκαταλείψωσιν, οὐδὲν ἥττον τὸν τε βάρβαρον ἀπέκρουσαν καὶ εἰς τὴν παρούσαν ἀκμὴν προήγαγον τὰ πράγματα, διὰ συνέσεως πλείονος ἢ τύχης, καὶ διὰ τόλμης μείζονος ἢ δυνάμεως. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ μὴ φανῶμεν ἐκείνων ὑποδεέστεροι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐχθροὺς παντὶ τρόπῳ ν' ἀποκρούσωμεν, καὶ τὴν ἀρχὴν ἡμῶν μὴ ἐλάσσονα εἰς τοὺς μεταγενεστέρους παραδώσωμεν.»

Ὁ μὲν Περικλῆς τοιαῦτα εἶπεν· οἱ δ' Ἀθηναῖοι, νομίσαντες, λέγει ὁ Θουκυδίδης, ὅτι παραινεῖ αὐτοὺς ἄριστα, ἀπεφάσισαν νὰ ἀπαντήσωσιν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους κατὰ τὰ παρ' αὐτοῦ προταθέντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι νὰ εἰπωσιν, ὅτι οὐδὲν θέλουσι πράξει προσταττόμενοι, εἶναι ὅμως ἔτοιμοι νὰ διαλύσωσι διὰ δίκης, κατὰ τὰς συνθήκας, τὰς ὑφισταμένας διενέξεις· ὥστε οἱ πρέσβεις τῶν Λακεδαιμονίων ἀπῆλθον ἄπρακτοι, καὶ οὐδεμία ἄλλη ἐξεπέμφθη πλέον εἰς Ἀθήνας πρεσβεία. Ἄλλ' ὅσον λαμπρὸς, ὅσον ἐπιτήδειος καὶ ἂν ἦτο ὁ λόγος τοῦ Περικλέους, ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐκ πρώτης ὥψεως δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πῶς οἱ Ἀθηναῖοι ἐνόμισαν αὐτὸν ἄριστα παραινούντα καὶ ἀπεδέχθησαν ἅπαντα αὐτοῦ τὰ συμπεράσματα· πῶς οἱ γαιοκτῆται τῆς Ἀττικῆς οἱ διὰ τῶν κεφαλαίων καὶ τῆς ἐργασίας αὐτῶν μεταβαλόντες εἰς κῆπον τὴν χώραν ταύτην, ἐπείσθησαν ὅτι συμφέρει μᾶλλον νὰ ἴδωσι πάντα ταῦτα τὰ ἀγαθὰ κα-

ταστρεφόμενα ἢ νὰ καταργήσωσι τὸ παράλογον κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα· πῶς οἱ συνετώτεροι τῶν Ἀθηναίων δὲν κατείδον ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι εἶχον εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ὄπλον ἰσχυρότερον τοῦ στόλου, ἰσχυρότερον τῶν χρημάτων, ἰσχυρότερον τῶν μακρῶν τειχῶν, τὸ ὄπλον τῆς ἐλευθερίας, καὶ ὅτι, προκαλοῦντες εἰς ἐπανάστασιν τὰς ὑποτελεῖς πόλεις, ἠδύναντο νὰ καταφέρωσι πληγὴν καιρίαν εἰς τὴν ἀγέρωχον αὐτῶν δέσποιναν· πῶς οἱ νοημονέστεροι τῶν Ἀθηναίων, ἐνθυμούμενοι ὅτι τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος πόλεμον ἐπέφερε πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ πρὸς Κερκυραίους ἐπιμαχία, ἥδη δὲ ἀκούοντες τὸν Περικλέα συμβουλευόντα νὰ μὴ ἐπιζητήσωσιν αὕξησιν τῆς ἀρχῆς, ἀναλαμβάνοντες τὸν προκείμενον ἀγῶνα, δὲν παρετήρησαν, ὅτι τὸ ἀπλούστερον ἴσως ἦτο νὰ μὴ ἀναλάβωσι τὸν προκείμενον ἀγῶνα, ἐπιζητοῦντες αὕξησιν τῆς ἀρχῆς· πῶς οἱ δικαιοτέροι τῶν Ἀθηναίων, ἀκούοντες τὸν Περικλέα ἀγανακτοῦντα διὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Λακεδαιμονίων καὶ προτείνοντα τὴν διὰ δίκης διάλυσιν τῶν διαφορῶν, δὲν ἀντεῖπον ὅτι ἡ διὰ δίκης διάλυσις τῶν διαφορῶν προϋποτίθησιν εἰρηνικὴν κατὰστασιν πραγμάτων, ὅτι ἡ κατὰστασις αὕτη εἶχεν ἤδη παύσει, καὶ εἶχε παύσει, διότι οἱ Ἀθηναῖοι πρῶτοι ἠδίκησαν τοὺς Μεγαρεῖς καὶ προσέβαλον τοὺς Κορινθίους περὶ Κέρκυραν· ὥστε εἶναι ἄδικον οἱ μὲν Ἀθηναῖοι δι' ἔργων νὰ προσβάλωσι, τοὺς δὲ προσβληθέντας νὰ παραπέμπωσιν εἰς λόγους καὶ δίκας. Ἀλλὰ καθὼς καὶ προηγουμένως ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσωμεν, οἱ γαιοκτῆται τῆς Ἀττικῆς καὶ οἱ συνετώτεροι, οἱ νοημονέστεροι, οἱ δικαιοτέροι τῶν Ἀθηναίων δὲν ὑπερίσχουν πλέον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου· ἀπὸ τῶν μισθοδοτικῶν τοῦ Περικλέους διατάξεων, ἐπλειονοψήφησεν ἐν αὐτῇ ὁ πολυαριθμότερος καὶ ἄπορος ναυτικὸς ὄχλος, ὅστις ὅχι μόνον ἠδιαφόρει πρὸς τὴν ἐπικειμένην καταστροφὴν τῶν κτημάτων, ἀλλ' ἴσως καὶ ἐπόθει αὐτὴν, διὰ τὸν φυσικὸν φθόνον τοῦ πένητος πρὸς τὸν πλούσιον· κατὰ δὲ τὰ ἄλλα τοσοῦτω προθυμότερον ὑπήκουεν εἰς τὸν Περικλέα, ὅσω, διὰ τὰς προαγγελλόμενας τῶν παραλίῶν τῆς Πελοποννήσου δηώσεις, ἥλιπιζε μεγέλα ἀπὸ τοῦ πολέμου ὠφελήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Ὁ ἐμφύλιος μέχρι τῆς Νικιέου εἰρήνης ἀγών.

Πᾶσαι λοιπὸν αἱ ἀπόπειραι αἱ γενόμεναι ἵνα συμβιβασθῶσι τὰ πράγματα δι' ἁμοιβαίων τινῶν παραχωρήσεων, ἀπέβησαν μάταιαι· ἀλλ' οὐδὲ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν πρέσβειων ἤρχισαν ἁμέσως αἱ ἐχθροπραξίαι. Ὁ προκείμενος πόλεμος ἐθεωρεῖτο ἐκ προοιμίου τεσσούτῳ φοβερός, ὥστε οὐδέτερος τῶν ἀντιπάλων ἐφαίνετο πρόθυμος νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ. Εἰς τὴν ἀκμὴν ὅμως εἰς ἣν εἶχον φθάσει τὰ πάθη, ὁ ἐλάχιστος σπινθὴρ ἤρκει ἵνα ἀνάψῃ τὴν πυρκαϊάν, καὶ τὸν σπινθῆρα τοῦτον ἔρριψαν οἱ Θηβαῖοι. Οἱ Θηβαῖοι, βλέποντες ὅτι ὁ πόλεμος ἐπικεῖται καὶ θέλοντες ἐγκαίρως νὰ προκαταλάβωσι τὰς συμμάχους τῶν Ἀθηναίων Πλαταιᾶς, συνεννοήθησαν μετὰ τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὀλιγαρχικῶν καὶ ἐν ἀρχῇ ἀπριλίου τοῦ 431 ἔτους, εἰσαγαγόντες διὰ νυκτὸς εἰς αὐτὴν περὶ τοὺς 300 ἄνδρας, προσεκάλεσαν διὰ κήρυκος τοὺς Πλαταιεῖς νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν τῶν Βοιωτῶν συμμαχίαν. Ἀλλ' οἱ Πλαταιεῖς, νοήσαντες ὅτι οἱ εἰσελθόντες ἦσαν ὀλίγοι, ἐπέπεσον κατ' αὐτῶν, καὶ τοὺς μὲν ἐξέβαλον, τοὺς δὲ ἐφόνευσαν, τοὺς δὲ, εἰς 180 συμποσομένους, συνέλαβον ζῶντας, ἀλλ' ἐθανάτωσαν καὶ τούτους μετ' ὀλίγον, ἂν καὶ ὁ ἐπελθὼν εἰς τὴν πλαταιίδα γῆν ὀλόκληρος στρατὸς τῶν Θηβαίων, δὲν ὑπεχώρησεν εἰμὴ ἐπὶ τῷ ὄρῳ, ὡς ἔλεγον οὗτοι, ὅτι θέλουσιν ἀποδοθῇ αὐτοῖς οἱ αἰχμάλωτοι. Οἱ Πλαταιεῖς ἠρνοῦντο ὅτι ὑπεσχέθησαν τοιοῦτό τι· ὅπωςδὴποτε ὅμως, φονεύσαντες τοὺς ἄνδρας, ἔπραξαν ἔργον ἀπάνθρωπον ἅμα καὶ ἀσύνητον· διότι διὰ τῶν αἰχμάλωτων τούτων, ἠδύναντο νὰ ἀναγκάσωσι τοὺς Θηβαίους εἰς πολλὰς θυσίας. Ἀλλ' ἐπέπρωτο ἐκ πρώτης ἀφετηρίας νὰ προαγγελθῇ ἡ ἀγριότης τῶν παθῶν δι' ἣν μάλιστα διεκρίθη ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος. Ἐπειδὴ δὲ γενομένου τούτου τοῦ ἐν Πλαταιαῖς ἔργου, ἐλύθησαν λαμπρῶς αἱ σπονδαί, ἐπεχείρησαν ἡδὴ καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι, καὶ οἱ σύμμαχοι αὐτῶν τὰς πρὸς ἄμεισον ἑναρξιν τῶν ἐχθροπραξιῶν παρασκευάζας.

Τὸ κράτος τῶν Ἀθηναίων συνέκειτο ἐκ τῶν ἐλευθέρων συμμάχων, καὶ ἐκ τῶν ὑποτελῶν φόρου πόλεων. Ἐλεύθεροι σύμμαχοι, ἐν ἀρχῇ

τοῦ πολέμου, ἦσαν οἱ Χῖοι, οἱ Λέσβιοι, οἱ Κερκυραῖοι, οἱ Ζακύνθιοι, οἱ Κεφαλλῆνες, οἱ ἐν Ναυπάκτῳ Μεσσήνιοι, ἤτοι οἱ Μεσσήνιοι ἐκεῖνοι, οἵτινες, ἐπὶ μακρὸν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Ἰθώμῃ ἀντιστάντες (σελ. 509 καὶ σελ. 520), εἶχον ἀναγκασθῆ ἐπὶ τέλους, περὶ τὸ 455, νὰ παραδοθῶσιν, ἐπὶ τῷ ὄρω ὅτι θέλουσιν ἐκχωρήσει τῆς Πελοποννήσου· ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες προσφάτως τότε εἶχον γίνεαι κύριοι τῆς Ναυπάκτου, παρεχώρησαν αὐτὴν εἰς τοὺς φυγάδας τούτους, μείναντας ἔκτοτε πιστοὺς αὐτῶν συμμάχους. Οἱ δ' Ἀκαρνᾶνες πρὸ μικροῦ κατετάχθησαν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, διότι οὗτοι ἐβοήθησαν αὐτοὺς νὰ γίνωσιν αὖθις κύριοι τοῦ ἀμφιλοχικοῦ Ἀργους, τὸ ὅποιον εἶχον σφετερισθῇ οἱ Ἀμβρακιῶται. Οἱ Ἀθηναῖοι λοιπὸν ἔσπευσαν νὰ βεβαιώσωσι τὴν πρὸς πάντας τοὺς συμμάχους τούτους φιλίαν καὶ ιδίως πρὸς τοὺς περὶ τὴν Πελοπόννησον κειμένους, Κέρκυραν, Κεφαλληνίαν, Ἀκαρνᾶνας, Ζάκυνθον, δι' ὧν μάλιστα ἤλπιζον νὰ καπαπολεμήσωσι τὴν χερσόνησον.

Αἱ δ' ὑποτελεῖς φόρου πόλεις ἦσαν ὅσαι ἄλλοτε ἐδηλώθησαν (σελ. 534 καὶ 520), τῇ προσθήκῃ τῆς ἐσχάτως εἰς τὴν τάξιν ταύτην καταβληθείσης Σάμου. Αἱ πόλεις αὗται ἐτέλουν τοὺς φόρους καὶ τοὺς ναύτας, τοὺς ὁποίους εὐλόγως οἱ Ἀθηναῖοι ὑπελάμβανον ὡς ἐν τῶν κυρίων τῆς δυνάμεως αὐτῶν κεφαλαίων· ὅθεν ἐπετήρησαν ἤδη αὐτοὺς ἐπιμελέστερον τοῦ συνήθους. Ἀλλὰ τὸ κυριώτατον τοῦ κράτους προπύργιον ἦτο αὐτὴ τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις, ὅχι μόνον διότι ἐνταῦθα συνεπυκνοῦντο οἱ φόροι ἐκεῖνοι καὶ οἱ ναῦται, ἀλλὰ καὶ διότι οἶκοθεν ἡ πρωτεύουσα περιεῖχε μεγάλως ἐν ἑαυτῇ δυνάμεις. Κατὰ τὴν γενομένην τότε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἔκθεσιν, ἡ πόλις ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τριήρεις πλωίμους 300, ἵππεῖς δὲ καὶ ἵπποτοξότας 1200, πεζοὺς δὲ τοξότας 1600, καὶ ὀπλίτας 29,000, τὸ πλεῖστον πολίτας, ἀλλὰ καὶ μετοίκους ἐν μέρει. Ἐκ τοῦ πολλοῦ τούτου πλήθους τῶν ὀπλιτῶν, λογάδες μὲν ἄνδρες, ἤτοι πρὸς τοὺς ἐκ παρατάξεως ἀγῶνας ἐπιτήδαιοι, διὰ τε τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας καὶ τὴν ἐντέλειαν τῆς παρασκευῆς, ἦσαν 13,000· οἱ δὲ λοιποὶ 16,000, οἱ συγκείμενοι ἐκ τῶν νεωτάτων καὶ τῶν πρεσβυτάτων πολιτῶν τε καὶ μετοίκων, ἐχρησίμευον εἰς τὸ νὰ φυλάττωσι τὸ τεῖχος τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, τὰ μακρὰ τεῖχη, τὰ ὅποια συνέδεον τὴν πόλιν μετὰ τῶν λιμένων, καὶ τὰ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς φρούρια. Εἰς τὴν ἰσχυρὰν ταύτην ναυτικὴν καὶ πεζικὴν δύναμιν, προσθετέον τὸ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀποθεματικὸν ταμεῖον, τὸ ὅποιον περι-

εἶχεν εἰς νόμισμα ἀργυρίου, τάλαντα 6000, ἤτοι 36,000,000 ἀρχαίων δραχμῶν, ὧν ἡ σχετικὴ ἀξία δὲν δύναται σήμερον νὰ λογισθῇ κατωτέρα τῶν 250,000,000 περίπου. Τὸ ἀποταμίευμα τοῦτο ἀπηρετίσθη ἐκ τοῦ περισσεύματος τῶν τε φόρων οὓς κατέβαλλον αἱ ὑποτελεῖς πόλεις καὶ τῶν ἄλλων εἰσοδημάτων· εἶχε δὲ συμποσωθῇ εἰς τάλαντα 9700 ἤτοι 58,200,000 ἀρχαίων δραχμῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν δαπάνην ἣν ἀπῆλθον τὰ κοσμήσαντα τὴν πόλιν οἰκοδομήματα, ἔτι δὲ καὶ ἡ τῆς Ποτιδαίας πολιορκία, ἡλαττώθη εἰς 6000. Παρεκτὸς τούτων, εἰς τοὺς ναοὺς τῆς ἀκροπόλεως καὶ τῆς πόλεως ὑπῆρχον ἀναθήματα ἴδια καὶ δημόσια, καὶ ἱερὰ σκεύη χρήσιμα περὶ τε τὰς πομπὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ λάφυρα Μηδικὰ, καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα ἀξίας ὅχι μικροτέρας 500 τάλαντων ἤτοι 3,000,000 ἀρχαίων δραχμῶν· ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ Φειδίου ἐξ ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ κατασκευασθεῖσα Ἀθηνᾶ, ἡ ἐν τῷ Παρθενῶνι, περιεῖχε χρυσοῦ τάλαντα 40 (ἰσοδυναμοῦντα πρὸς 400 ἀργυρᾶ). ὅστις ἦτο τοιουτοτρόπως προσηρτημένος εἰς τὸ ἄγαλμα, ὥστε ἡδύνατο νὰ ἀφαιρεθῇ. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Περικλῆς δὲν ὑπεδείκνυνεν ὡς ἐνδεχομένην τὴν χρῆσιν τῶν ἱερῶν τούτων πραγμάτων, εἰμὴ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ καὶ ἐπὶ τῷ ὄρω τῆς μετέπειτα ἀποκαταστάσεως αὐτῶν, ἀπαραλλάκτως καθὼς καὶ οἱ Πελοποννήσιοι ἐλάλουν περὶ τῆς χρήσεως τῶν ἐν Δελφοῖς καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ χρημάτων. Ἐπὶ πᾶσιν, οἱ Ἀθηναῖοι, πλὴν τῶν θησαυρῶν τούτων, τοὺς ὁποίους εἶχον ἤδη εἰς χεῖρας αὐτῶν, ἐλάβανον κατ' ἕτος μέγιστα εἰσοδήματα, ἀπὸ τε τῶν ὑποτελῶν πόλεων, εἰς 600 τάλαντα λογιζόμενα, καὶ ἀπὸ ἄλλων εἰσπράξεων, δι' ὧν τὸ σύνολον τοῦ ἐτησίου εἰσοδήματος συνεποσοῦτο εἰς 1000 τοῦλάχιστον τάλαντα.

Ἀπέναντι τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τούτου κράτους τῶν Ἀθηναίων ἀντεπεξῆρχετο ἡ οὐδὲν ἥττον ἰσχυρὰ καὶ μεγάλη συμμαχία τῶν Πελοποννησίων, εἰ καὶ συγκειμένη ἐκ διαφορετικῶν στοιχείων. Ἡ συμμαχία αὕτη δὲν εἶχε πόλεις ὑποτελεῖς φόρου, ἀλλὰ μόνον συμμάχους ἐλευθέρους. Καὶ πρῶτον περιελάμβανεν ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον, πλὴν τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες ἀμφοτέρω κατ' ἀρχὰς μετὰ οὐδετέρων συνετάσσοντο· ἐκ τῶν ἀχαιῶν ὅμως πόλεων ἡ Πελλήνη ἐκ πρώτης ἀφετηρίας συνέπραξε μετὰ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων, ὕστερον δὲ καὶ αἱ λοιπαί. Ἀλλ' ἡ συμμαχία τῶν Πελοποννησίων εἶχε καὶ ἐκτὸς τῆς χερσονήσου πολλοὺς τοὺς συμπράκτορας· Μεγαρεῖς, Βοιωτοὺς, Φωκεῖς, Ὀπουντίους, Λοκροὺς, Ἀμβρακιώτας, Λευκαδίους καὶ Ἀνακτο-

ρίους. Ἐκ τούτων ναυτικὸν παρείχοντο Κορίνθιοι, Μεγαρεῖς, Σικυώνιοι, Πελλήνηες, Ἡλείοι, Ἀμβρακιῶται, Λευκάδιοι· ἱππεῖς δὲ Βοιωτοὶ, Φωκεῖς, Λοκροί· πολλὰ τῶν πόλεων ὅσαι ἐδίδον ἱππικὸν καὶ ναυτικὸν, ἐδίδον ἐνταῦτ' καὶ ὀπλίτας· ἄλλ' οἱ λοιποὶ σύμμαχοι δὲν παρείχοντο εἰμὴ μόνον ὀπλίτας. Ἡ συμμαχία αὕτη δὲν εἶχε κοινὸν ταμεῖον καὶ ἔτι ὀλιγώτερον χρηματικὸν ἀποταμίευμα· δὲν εἶχε τὴν κυβερνητικὴν τῆς τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίας ἐνότητά, ἥτις ἐν πολέμῳ μάλιστα ἦτο ἀνεκτίμητος· δὲν εἶχε δύναμιν ναυτικὴν ἱκανὴν ν' ἀντιπαραταχθῇ εἰς τοὺς Ἀθηναίους· ὥστε καθ' ὅλα ταῦτα ἦτο ἀσυγκρίτῳ λόγῳ ὑποδεεστέρα τῶν ἀντιπάλων αὐτῆς. Ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου κατὰ ξηρὰν ἢ ὑπεροχὴ αὐτῆς ἦτο ἀναμφισβήτητος. Μετ' ὀλίγον ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων Ἀρχίδαμος εἰσέλασεν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγων 60,000, κατ' ἄλλους 100,000 ὀπλιτῶν, καὶ οὗτοι δὲ δὲν ἀπετέλουν εἰμὴ τὰ $\frac{1}{3}$ τῆς ὅλης τῶν συμμάχων πεζικῆς δυνάμεως, εἰς ἣν οἱ Ἀθηναῖοι δὲν εἶχον ν' ἀντιτάξωσιν εἰμὴ 13,000 ὀπλιτῶν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Πελοποννήσιοι ἠδύναντο ἀκωλύτως νὰ ἐμβάλωσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, δὲν ἐπίστευον ποτὲ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι θέλουσιν ἀνθέξει πλείότερον τοῦ ἐνός, ἢ δύο ἢ τὸ πολὺ τριῶν ἐτῶν, βλέποντες τὴν χώραν αὐτῶν θεωρούμενην καὶ τὰ λαμπρὰ κτήματα καταστρεφόμενα. Οὐδὲν ἤττον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐνόμισαν φρόνιμον νὰ αὐξήσωσι καὶ τὴν ναυτικὴν τῆς συμμαχίας αὐτῶν δύναμιν εἰς 500 τριήρεις ἐν ὅλοις, ἐλπίζοντες ἰδίως ὡς πρὸς τοῦτο εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν φιλικῶς πρὸς αὐτοὺς διακειμένων δωρικῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας, μεθ' ὧν καὶ ἔσπευσαν νὰ συνεννοηθῶσι. Τὸ δὲ πάντων σπουδαιότερον, οἱ Πελοποννήσιοι ἐκήρυττον ὅτι μάχονται ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας, καὶ ἔμελλον διὰ τοῦτο νὰ ἔχωσι φυσικοὺς συμμάχους ὅλας τὰς ὑποτελεῖς πόλεις, ὅσαι ἀπετέλουν τὸ κύριον σῶμα τοῦ τῶν Ἀθηναίων κράτους. Ὡς τε ἐνεκα τῶν πλεονεκτημάτων τούτων, ἂν οἱ Πελοποννήσιοι δὲν ἦσαν ἰσχυρότεροι τῶν Ἀθηναίων, ἀπέβαινον ὅμως ἰσόρροποι αὐτῶν.

Οὕτω δὲ ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἡ ἔκθασις τοῦ ἀγῶνος ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς ἐπιτηδαιότερας χρήσεως, ἣν ἕκαστος τῶν διαμαχομένων ἤθελε κάμει τοῦ ἰδιόζοντος αὐτῷ προτερήματος. Ἄν οἱ Πελοποννήσιοι κατάρθουν νὰ κινήσωσιν εἰς ἐπανάστασιν τὰς ὑποτελεῖς πόλεις καὶ νὰ βοηθήσωσιν αὐτάς, οἱ Ἀθηναῖοι ἤθελον ἀναγκασθῇ νὰ παραδώσωσι τὰ ὄπλα. Οἱ Ἀθηναῖοι πάλιν δὲν ἠδύναντο μὲν νὰ ἐπιχειρήσωσι τοιοῦτό τι, δὲν

ἡδύναντο δὲ οὐδ' ἐκ παρατάξεως νὰ ἐπιφέρωσι κρίσιν τινὰ, διότι κατὰ ξηρὰν μὲν ἀπέφευγον αὐτοὶ ν' ἀντιταχθῶσιν εἰς τοὺς Πελοποννησίους, κατὰ θάλασσαν δὲ ἀπέφευγον οἱ Πελοποννήσιοι ν' ἀντιταχθῶσιν εἰς αὐτούς. Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἡδύναντο καὶ ὤφειλον νὰ πράξωσιν ὅ,τι ὁ Δημάρατος εἶχε ποτὲ συμβουλεύσει εἰς τὸν Ξέρξην (σελ. 419): ἡδύναντο καὶ ὤφειλον νὰ καταλάβωσιν ἐπικαιρόν τι παράλιον χωρίον τῆς Λακωνικῆς ἢ τῆς Μεσσηνίας, καὶ ἐκεῖθεν δροῦντες τὴν χώραν, κινουντες εἰς ἐπανάστασιν τοὺς Εἰλωτας καὶ τοὺς Μεσσηνίους καὶ ἀπειλοῦντες ἀδιακόπως αὐτὴν τὴν Σπάρτην, νὰ οὐδετερώσωσιν οὕτω πᾶσαν τὴν ἐνέργειαν τῆς ἡγεμόνος τῶν ἀντιπάλων πόλεως. Τὸ ἀξιοσημείωτον ὅμως εἶναι, ὅτι, ἐπὶ πολὺν χρόνον, οὐδέτερος τῶν διαμαχομένων μετεχειρίσθη ἐπιτηδεῖως τὸ προτέρημα αὐτοῦ. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τοὺς Πελοποννησίους, ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα, ἐν μέρει διότι δὲν ἡδύναντο νὰ βοηθήσωσι τὰς πλείστας ὑποτελεῖς πόλεις εἰμὴ διὰ θαλάσσης, κατὰ θάλασσαν δὲ ἡττῶντο ἢ διεκωλύοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· ἐν μέρει διότι καταστρέφοντες ἀνηλεῶς τὴν Ἀττικὴν ἤλπιζον ὅπωςοῦν εὐλόγως καὶ διὰ τούτου μόνου νὰ ἀναγκάσωσι τοὺς πολεμίους εἰς εἰρήνην. Ἀλλὰ διατὶ ὁ Περικλῆς δὲν ἐπεχείρησεν ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ὅ,τι μετὰ τινὰ ἔτη κατῴρθωσεν ὁ στρατηγὸς Δημοσθένης, διὰ τῆς καταλήψεως τῆς Πύλου, εἶναι τῇ ἀληθείᾳ δύσκολον νὰ ἐξηγηθῇ. Τὸ καθαρῶς ἀμυντικὸν τοῦ Περικλέους σύστημα ἀπεδείχθη ὑπὸ τῆς πείρας ὅχι πρόσφορον· τὸ σύστημα τοῦτο ἐπήγετο τὴν παράτασιν τοῦ πολέμου, ὅσῳ δὲ παρετεινετο ὁ πόλεμος, τόσῳ πιθανώτερον ἦτο ὅτι θέλουσι στασιάζει οἱ ὑποτελεῖς καὶ αἱ δῆώσεις τῶν λαμπρῶν καὶ πλουσίων κτημάτων τῆς Ἀττικῆς δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον ἐπαισθηταὶ εἰς τοὺς Ἀθηναίους παρ' ὅ,τι ἦσαν ἐπαισθηταὶ εἰς τὸ σύνολον τῆς πελοποννησιακῆς συμμαχίας αἱ δῆώσεις παραλίων τινῶν τῆς χερσονήσου, ἐνῶ, ἅμα βραδύτερον κατελήφθη ἡ Πύλος ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους, ἠναγκάσθησαν οἱ Σπαρτιᾶται νὰ υποβάλωσι προτάσεις περὶ εἰρήνης.

Ἐπὶ πολλὰ λοιπὸν ἔτη, 500 περίπου τριῆρεις καὶ 500 χιλιάδες τοῦλάχιστον ὀπλιτῶν, ψιλῶν, ἱππέων, ναυτῶν, κατέτριψαν τὰς ἐν ἀκμῇ τότε εὐρισκομένας ἑλληνικὰς δυνάμεις, εἰς λεηλασίας καὶ καταστροφάς. Οὕτως ἤρξατο ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος, περὶ οὗ ὁ μέγας ἱστορικός εἶπε· κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο. Προϊόντος τοῦ χρόνου ὁ ἀγὼν ἀπέβη σπουδαιότερος. Ἀλλ' ὅποια πάντοτε διαφορὰ πρὸς τὴν πρὸ πεντήκοντα ἐνιαυτῶν γενομένην κίνησιν τοῦ Μηδικοῦ πο-

λέμου! Τότε ὁ ἱερός σκοπὸς τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας ἠυλόγησε τοὺς ἁγῶνας τῶν προπατόρων ἡμῶν, οἵτινες, ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀπαλλαγέντες παντὸς ἐξωτερικοῦ κινδύνου, συνέλεξαν ἀφθόνους τοὺς καρποὺς τῆς ὕλικῆς καὶ ἡθικῆς εὐημερίας, οὓς αἰείποτε φέρει τὸ ἀγλᾶν τῆς ἐθνικῆς ὁμοφροσύνης δένδρον· νῦν δὲ τὸ δηλητήριο τῆς διχοστασίας ἐμελλε νὰ μαράνη ἅπαντα ταῦτα τάγαθὰ καὶ νὰ προπαρασκευάσῃ τὴν ἀπώλειαν τῆς αὐτονομίας. Τὸ εὐγενέστατον ὅμως τῶν ἐπὶ γῆς ἐθνῶν, καὶ ἐν αὐταῖς αὐτοῦ ταῖς ὀλεθρίαις ἀμαρτίαις καὶ παραφοραῖς, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποβάλλῃ διὰ μιᾶς ἅπασαν αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὐφυΐαν· διότι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, οὐδ' αἱ σκοτεινότεραι τοῦ χειμῶνος ἡμέραι παρέρχονται ποτὲ χωρὶς νὰ διασχίσῃ ὁ ἥλιος τὰ καλύπτοντα αὐτὸν νέφη καὶ νὰ χρυσώσῃ διὰ τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ, ἔστω ἐπ' ὀλίγον, τὰς πεδιάδας ἡμῶν καὶ τὰ ὄρη. Ἄν οἱ Ἀθηναῖοι ἐμάχοντο ὑπὲρ τῆς κυριαρχίας αὐτῶν, ἐμάχοντο ὅμως καὶ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος· ἂν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπὶ τέλους ἀνεδείχθησαν δεσπόται πικρότεροι τῶν ἀντιπάλων, διὰ μακροῦ ὅμως χρόνου ἀνεδείχθησαν πρότερον κήρυκες καὶ πρόμαχοι τῆς κοινῆς ἐλευθερίας. Ἐντεῦθεν δὲ προέκυψε τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο μίγμα τῶν πονηρῶν καὶ ἀγαθῶν ἄρχῶν, παθῶν, πράξεων οὗ ἔνεκα ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος ἐπέπρωτο ν' ἀποβῇ τὸ φοβερώτατον τῶν θεαμάτων, καὶ τῶν μαθημάτων τὸ διδακτικώτατον ὅλων τῶν αἰώνων καὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ ἰουνίου μηνὸς τοῦ 431 ἔτους π. Χρ. ὁ βασιλεὺς Ἀρχίδαμος, συγκροτήσας ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τὸν μέγιστον τῶν πεζικῶν στρατῶν ὅσους συνεκρότησέ ποτε ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, ἐξεκίνησε, διὰ τῆς Μεγαρίδος, πρὸς τὴν Ἀττικὴν, βραδέως ὅπως οὖν πορευόμενος· διότι ἤλπιζεν εἶτι ὁ καλὸς κἀγαθὸς ἀνὴρ εἰς τὴν συνδιαλλαγὴν, ὅθεν καὶ προέπεμψεν εἰς Ἀθήνας τὸν Σπαρτιάτην Μελήσιππον τὸν Δικαρίτου, κομίζοντα τελευταίας τινὰς προτάσεις. Οἱ Ἀθηναῖοι· ὅμως, κατ' ἐπίμονον τοῦ Περικλέους γνώμην, οὐδὲ προσεδέξαντο τὸν ἀπεσταλμένον εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἀπέπεμψαν αὐτὸν πρὶν τὸν ἀκούσῃ καὶ διέταξαν νὰ ἀπέλθῃ αὐτῆμερὸν ἐκτὸς τῶν ὁρίων, ἀποστείλαντες ἄνδρας ἐπιτετραμμένους νὰ τὸν συνοδεύσωσι καὶ νὰ διακωλύσωσι πᾶσαν αὐτοῦ μετ' ἄλλων κοινωνίαν· ὁ δὲ, ἐνῷ φθάσας εἰς τὰ σύνορα ἐμελλε νὰ ἀποχωρισθῇ τῶν συνοδοιπόρων, ἐστράφη πρὸς αὐτοὺς, εἰπὼν τόσον μόνον· « ὅτι ἡ δεῖ ἡμέρα τοῖς Ἑλλήσι μεγάλων κακῶν ἄρξει, » καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πρὸς τὸ στρατόπεδον πορείαν. Τότε ὁ Ἀρχίδαμος εἰσῆλθεν εἰς τὴν

Ἀττικὴν, βαδίσας πρὸς τὴν Οἰνὸν (τὸ σημερινὸν Γυφτόκαστρον), φρούριον κείμενον περὶ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐν μεθορίοις τῆς Ἀττικῆς καὶ Εὐβοίας· καὶ ἐνταῦθα ἐχρονотρίβησε πάλιν ἡμέρας τινάς, λόγῳ μὲν παρασκευαζόμενος εἰς ἐκπολιόρκεσιν τοῦ χωρίου, ἀληθῶς δὲ διότι ἤθελε πάντοτε νὰ δώσῃ καιρὸν μετανοίας εἰς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς γαιοκτῆτας Ἀθηναίους, οἵτινες, βλέποντες ἤδη τὰς πρὸ καιροῦ ἐπικρεμαμένας ἀπειλάς ἐτοίμους νὰ ἐκραγῶσιν ἐπ' αὐτοὺς, ἠδύναντο ἴσως νὰ ἐπιφέρωσι μεταβολὴν τινα εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς πολιτείας. Ἀλλ' οἷα δὴποτε καὶ ἂν ἦσαν τὰ αἰσθήματα τῶν γαιοκτητῶν τούτων, οὗτοι, ὑπακούοντες εἰς τὴν πλειονοψηφίαν, εἶχον πρὸ ἡμερῶν ἀρχίσει νὰ ἀσφαλίζωνται ὅσον ἦτο δυνατόν, πέμποντες μὲν εἰς τὴν Εὐβοίαν καὶ τὰς παρακειμένους νήσους, τὰ πρόβατα καὶ τὰ ὑποζύγια, αὐτοὶ δὲ, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Περικλέους, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀντιταχθῶσι κατὰ ξηρὰν εἰς τοὺς Πελοποννησίους, εἰσερχόμενοι μετὰ τῶν οἰκογενειῶν καὶ τῆς ἄλλης κινητῆς περιουσίας, ἐντὸς τῆς πόλεως, τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ ἐν τῷ μεταξύ μακροῦ τείχους. Ὅθεν ὁ Ἀρχίδαμος, μετὰ ἐπταήμερον περὶ Οἰνὸν διατριβὴν, μανθάνων ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπλῶς ἐξακολουθοῦσι τὴν τῆς χώρας ἐκκένωσιν, καὶ ἄφ' ἐτέρου ἀκούων τοὺς περὶ αὐτὸν ἀγανακτοῦντας διὰ τὴν ἀναβολὴν, κατῆλθεν εἰς τὴν Ἐλευσίνα καὶ τὸ Θριάσιον πεδῖον, ἐλεηλάτησε τὴν ἐνταῦθα χώραν, ἔτρεψεν ἵππεις τινὰς ἀντεπεξελθόντας περὶ τοὺς καλουμένους Ρεῖτους, τὰς γυναιστας ἐπὶ τῆς πρὸς Ἐλευσίνα ὁδοῦ λίμνας, καὶ ἔπειτα, ἀντὶ νὰ βαδίσῃ κατ' εὐθείαν διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης πρὸς τὰς Ἀθήνας, ἐστράφη πρὸς ἀνατολάς, ἔχων δεξιὰ τὸ Αἰγάλεων ὄρος, καὶ διὰ Κεκροπίας, ἀνὰ μέσον τοῦ ὄρους, ἔφθασεν εἰς Ἀχαρνάς, τὸν μέγιστον τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς δῆμον, κείμενον περὶ τὸ σημερινὸν Μενίδι, ἔχοντα τότε 12,000 ἐλευθέρων ψυχῶν, παρέχοντα εἰς τὸν ἐθνικὸν στρατὸν 3,000 ὀπλίτας καὶ πολλὴν νεμόμενον εὐπορίαν ἀπὸ σίτου, ἀμπέλων, ἐλαιῶνων καὶ τῆς ἀνθρακείας αὐτοῦ. Ἐνταῦθα δὲ στρατοπεδεύσας ὁ βασιλεὺς ἤρχισε τὴν δῆλωσιν.

Ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπεκράτησε τότε θόρυβος μέγας. Καθὼς ὁ Ἀρχίδαμος, μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς διέσωζεν ἀμυδράν τινα ἐλπίδα ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι θέλουσιν ἐνδῶσει, οὕτω καὶ οἱ Ἀθηναῖοι διέσωζον μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἀμυδράν τινα ἐλπίδα ὅτι ὁ Ἀρχίδαμος δὲν θέλει ἐμβάλει εἰς τὴν κυρίως Ἀττικὴν, καὶ ὅτι, ὅπως πρὸ τινων ἑτῶν ὁ Πλειστοχάναξ, θέλει ὑποχωρήσει ἀπὸ τοῦ Θριασίου.

Ὅτε ὁμως εἶδον ἀπὸ τοῦ τείχους ὅτι οἱ πολέμιοι δὲν ἔπαιζον, ἀλλ' ἐπεχείρησαν τῶντι τὴν κατὰστροφὴν τῶν κτιρίων, τῶν καρποφόρων δένδρων, τῶν συγκομιδῶν, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἀναχαιτίσωσι τὴν θλίψιν αὐτῶν καὶ τὴν ὀργήν· μάλιστα δὲ οἱ γαιοκτῆται καὶ ἰδίως οἱ Ἀχαρνεῖς ἐνόμιζον ἀφόρητον νὰ βλέπωσι μακρόθεν τὰ κτήματα αὐτῶν τεμνόμενα καὶ πυρπολούμενα, μὴδὲν πρὸς ἄμυναν πράττοντες, καὶ κατεκράνυαζον κατὰ τοῦ συμβουλευσάντος τὸ τοιοῦτο Περικλέους τὴν δ' εὐλογον ταύτην ἔκρηξιν τῆς δυσχερεσίας ὑπέθαλπον οἱ πολυάριθμοι τούτου πολιτικοὶ ἐχθροὶ, καὶ ἐξαιρέτως ὁ ἀπὸ τινος χρόνου προκύψας εἰς μέσον δημαγωγὸς Κλέων. Ἀλλ' ἂν καὶ φρονοῦμεν ὅτι ὁ Περικλῆς ἔσφαλε προκαλέσας τὸν πόλεμον, ἔσφαλε καὶ περὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν διεξήγαγεν αὐτόν, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ θαυμάσωμεν τὴν καρτερίαν καὶ τὴν μεγαλοψυχίαν μεθ' ὧν ἐνέμεινεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὅσα ἐνόμισεν ἅπαξ ἀπαραίτητα πρὸς σωτηρίαν τῆς πόλεως. Ὁ ἀφηνιάσας δῆμος ἐπλήρου τὴν πόλιν κραυγῶν περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ συνέλθῃ ἐκκλησία ἵνα ἀποφασίσῃ τὴν ἐξοδὸν· ἀλλὰ, κατὰ τὸ πολίτευμα, ἐκκλησία δὲν ἡδύνατο νὰ συγκροτηθῇ εἰμὴ τῇ ἀδείᾳ τῶν δέκα στρατηγῶν· ὁ δὲ Περικλῆς, εἰς ὧν τῶν στρατηγῶν τούτων, οὓς κατὰ τὸ δοκοῦν ἦγε καὶ ἔφερε, καὶ θεωρῶν ὅτι, ἐν τῇ ἀκμῇ ἐκείνῃ τῶν παθῶν, συγκροτουμένης ἐκκλησίας, ἡδύνατο τὸ πλῆθος νὰ παρεκτραπῇ εἰς ὀλέθρια βουλεύματα, δὲν ἐνέδωκε· τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ εὐλάβεια ἣν ἔσωζεν ἔτι ὁ δῆμος οὗτος πρὸς τοὺς νόμους, ὥστε, εἰ καὶ ὑπὸ οὐδενὸς στρατοῦ συνεχόμενος, εἰ καὶ αὐτὸς μόνος ἔχων τὰ ὅπλα, αὐτὸς μόνος τὴν ὅλην δύναμιν, εἰ καὶ μεθύων ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς θλίψεως, δὲν κατέφυγεν ὁμως εἰς βίαν τινὰ, ἀλλ' ἐσεβάσθη ἐπὶ τέλους τὴν φωνὴν τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ καὶ ὑπέκυψεν. Ὁ Περικλῆς περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ ἐκπέμψῃ τινὰς ἱππεῖς, ἵνα περιστείλωσι τὰς ἐπιδρομὰς τοῦ ἐλαφροῦ τῶν πολέμιων στρατοῦ καὶ προφυλάξωσι τὰ περὶ τὴν πόλιν κείμενα κτήματα· ἐνταύτῳ δὲ παρεσκεύασε στόλον ἰσχυρόν, τὸν ὁποῖον, ἔτι ὄντων τῶν Πελοποννησίων ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐξέπεμψεν ἐπὶ δρώσει τῶν παραλίων τῆς χερσονήσου.

Καὶ ὁ μὲν Ἀρχίδαμος, ἀφοῦ ἐλεηλάτησε τὴν περὶ Ἀχαρνὰς χώραν, καὶ ἔπειτα τοὺς μεταξὺ Πάριον καὶ Βριλησσοῦ δήμους, ἀπῆλθε, περὶ τὰ τέλη ἰουλίου, διὰ τοῦ Ὠρωποῦ, εἰς Βοιωτίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Πελοπόννησον, διατρίψας εἰς Ἀττικὴν ἐν ὅλοις 30 ἢ 40 ἡμέρας. Ὁ δὲ στόλος τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ἑκατὸν πλοίων συγκεῖμενος, μεθ' ὧν ἡνώ-

θησαν 50 νῆες Κερκυραίων καὶ ἄλλαι τινὲς τῶν περὶ τὴν χερσόνησον συμμάχων, περιέπλευσε τὴν χερσόνησον ταύτην, προσεγγίζων ἐκ διαλειμμάτων εἰς διάφορα χωρία καὶ πράττων ὅ,τι οἱ Πελοποννήσιοι ἐπραζαν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἰδίως κατὰ τὰ εὖφορα τῆς Ἥλιδος παράλια· τρεῖς δὲ περίπου μῆνας περὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτα διατρίψας, ἐπανῆλθε κατὰ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου εἰς Ἀθήνας. Ἐτέρα δὲ ναυτικὴ μοῖρα πλοίων 30 ἐλεηλάτησε τὸ κατέναντι τῆς Εὐβοίας λοκρικὸν παράλιον. Πρὸς τούτοις οἱ Ἀθηναῖοι, ἡξεύροντες τοὺς Αἰγινήτας ἔχθιστα διακειμένους καὶ μὴ νομίζοντες φρόνιμον νὰ τοὺς ἀφήσῃσι κατέχοντας τὴν νῆσον ταύτην, τὴν τοσοῦτον πλησίον τῆς Πελοποννήσου κειμένην, ἐξέβαλον αὐτοὺς ἐκεῖθεν καὶ μετεκόμισαν σὺν γυναξὶ καὶ τέκνοις εἰς Πελοπόννησον. Καὶ οἱ μὲν τῶν ἀτυχῶν τούτων ἀνθρώπων κατόκησαν εἰς Θυρέαν, παραχωρηθεῖσαν αὐτοῖς ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, οἱ δὲ ἐσπάρησαν κατὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα· τὴν δὲ Αἰγίναν κατέλαβον Ἀθηναῖοι κληροῦχοι. Ἐπὶ πᾶσι, περὶ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ Περικλῆς αὐτὸς, ἄγων ἅπασαν τὴν πεζικὴν δύναμιν, ἐνέβαλεν εἰς τὴν Μεγαρίδα· ἐνταῦθα προσῆλθον μετ' οὐ πολὺ καὶ τὰ ἐκ τοῦ περίπλου τῆς Πελοποννήσου ἐπιστρέψαντα τότε πλοῖα, ἅπαντες ὃ ἡμοῦ ἐπεχείρησαν ἐφ' ἱκανὸν δεινὴν τῆς χώρας λεηλασίαν. Καὶ οὕτως ἐτελείωσε τὸ πρῶτον τοῦ πολέμου ἔτος.

Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ ἔτους τούτου, ὁ Περικλῆς, ἀγορεύσας ἐπὶ τῆς δημοσίας ταφῆς τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πρῶτον ἀποθανόντων, περιέλαβεν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ αὐτοῦ λόγῳ τὴν ἀμίμητον ἐκείνην εἰκόνα τῆς πολιτικῆς, καὶ κοινωνικῆς, καὶ ἠθικῆς καταστάσεως τῶν Ἀθηναίων, ἣν ἀντεγράψαμεν εἰς τὸ τέλος τοῦ τρίτου βιβλίου (σελ. 531—533). Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι, καθ' ἣν στιγμήν ἐλάλει ὁ Περικλῆς, ἡ δύναμις τῶν Ἀθηναίων οὐδεμίαν ἔτι εἶχε πάθει μείωσιν, ἀλλ' ὁμως ἴσως τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο θέαμα τῆς ἀνέτως φιλοσοφοῦσης καὶ φιλοκαλοῦσης ἰσχύος καὶ τῶν μετὰ τῶν ἡδονῶν τῆς εἰρήνης συνδυαζομένων πολεμικῶν κατορθωμάτων, ἤρμοζε μᾶλλον εἰς τὴν πρὸ εἰκοσαετίας ἐποχὴν, ὅτε οἱ στρατοὶ τῆς πόλεως ἀνεδείκνυντο τροπαιοῦχοι ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Ἀφρικῇ, ἢ εἰς τὸ ἔτος τοῦτο κατὰ τὸ ὅποιον οἱ Ἀθηναῖοι εἶδον τὴν Ἀττικὴν αὐτὴν ὑπὸ τῶν πολεμίων καταπατηθεῖσαν. Τούτου ἕνεκα ἐνομίσαμεν προσφορώτερον νὰ παραθέσωμεν αὐτὴν περὶ τοὺς χρόνους τῆς Κιμωνίου συνθήκης. Καὶ ἔπειτα ὁμολογητέον ὅτι αὕτη τῆς ἀκμῆς ἡ εἰκὼν

εἶχε τι ἀπαίσιον περιλαμβανομένη ἐντὸς νεκρωσίου τελετῆς, καὶ ἐπὶ-
πρωτο τῶντι ὁ ἐπιτάφιος οὗτος νὰ ἀποβῇ αὐτῆς τῆς ἀκμῆς τῶν Ἀθη-
ναίων ὁ ἐπιτάφιος, οἵτινες μετ' οὐ πολὺ ἔπαθον τὴν πρῶτην καιρίαν
αὐτῶν πληγὴν.

Περὶ τὰ τέλη μαρτίου ἢ τὰς ἀρχὰς ἀπριλίου τοῦ 430 ἔτους, ἅπανα
τῶν Πελοποννησίων ἡ πεζικὴ δύναμις ἐνέβαλε πάλιν εἰς τὴν Ἀττικὴν
καὶ ἐπεχείρησεν ἡδὴ, ἐν διαστήματι ἡμερῶν 40, τὴν ὀλοσχερεστέραν
δῆωσιν, ὅχι μόνον τοῦ Θριασίου καὶ τοῦ περὶ τὴν πόλιν πεδίου, ἀλλὰ
καὶ αὐτῶν τῶν μεσημβρινωτέρων δῆμων, μέχρι τῶν μεταλλείων τοῦ
Λαυρίου. Ἡ χώρα ἦτο ἔρημος· οἱ κάτοικοι εἶχον καταφύγει, ὡς πρό-
τερον, εἰς τὴν πόλιν καὶ ἔβλεπον ἐκεῖθεν ἀγανακτοῦντες τὴν ἐπανάλη-
ψιν καὶ τὴν αὐξήσιν τοῦ κακοῦ, ὅτε αἰφνης κατέπληξεν αὐτοὺς κακὸν
ἕτερον φοβερώτερον.

Πρὸ καιροῦ ἐφημίζετο ὅτι νόσος ἐπιδημική, ἀπὸ Αἰθιοπίας ἀρξαμένη,
ἐμάστιζε τὴν Αἴγυπτον, τὴν Λιβύην καὶ τὰς ἐν Ἀσίᾳ χώρας τοῦ με-
γάλου βασιλείως. Πρὸ 16 ἐτῶν ὁμοίαν τινα συμφορὰν εἶχον πάθει ἡ τε
Ῥώμη καὶ πολλὰ τῆς Ἰταλίας μέρη, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τὸ νόσημα ἀνε-
φάνη εἰς Λῆμνον καὶ εἰς ἄλλας τινὰς τοῦ Αἰγαίου νήσους, ἀλλ' ὅχι
μετὰ τοσαύτης ὀξύτητος ὥστε νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν ὅλου τοῦ ἐλ-
ληνικοῦ κόσμου. Τελευταῖον, ἐν ἔαρι τοῦ 430, ἐνέσκηψεν εἰς τὸν Πει-
ραιᾶ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου εὗρε τὰ πάντα προπαρεσκευασμένα εἰς
δεινοτάτην αὐτοῦ ἀνάπτυσιν. Ὅλοι τῆς χώρας οἱ κάτοικοι εἶχον κατα-
φύγει πρὸ μικροῦ ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως. Τὸ δὲ μέγα τοῦτο
πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἡ συνεσωρεύθη εἰς φίλων οἰκίας, ἢ κατῶκει εἰς
καλύβας πνιγηρὰς, ἀπεστερημένον πάσης βίου ἀνέσεως· διετέλει δὲ καὶ
ἡθικῶς καταβεβλημένον, ὥστε ἦτο καθ' ὅλα δεκτικώτατον νὰ προσβληθῇ.
Καὶ τῶντι ἡ ἐπιδημία διεδόθη ἐν ἀκαρεῖ πρῶτον εἰς τὸν Πειραιᾶ, μετ'
ὀλίγον εἰς τὴν ἄνω πόλιν, καὶ ἔπαθον πάντες ὑπ' αὐτῆς, ἄνευ διακρί-
σεως τάξεως, φύλου ἢ ἡλικίας. Ὁ Θουκυδίδης, αὐτὸς τε νοσήσας καὶ
αὐτὸς ἰδὼν ἄλλους πάσχοντας, περιέγραψε τὸ νόσημα μετ' ἀκριβοείας ἣν
ἐθαύμασεν ἡ νεωτέρα ἱατρικὴ ἐπιστήμη. Ἦτο δὲ, ὡς φαίνεται, τυφώ-
δης πυρετός, ὁμοιότατος τῶν πυρετῶν οὓς συνήθως παράγουσιν εἰς τὰ
στρατόπεδα καὶ εἰς τὰς πόλεις αἱ τοῦ πολέμου ταλαιπωρίαί. Ἡ νόσος
κατελάμβανε τὸν ἄνθρωπον ἐξαίφνης, ὑγιᾶ ὄντα· καὶ πρῶτα μὲν αὐτῆς
σημεῖα ἦσαν θερμαί τῆς κεφαλῆς ἰσχυραί, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθ-

ματα καὶ φλόγωσις. Ἐπειτα προσεβάλλοντο τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα· ἡ φάρυγξ καὶ ἡ γλῶσσα ἐρίνοντο αἱματώδεις, ἐπῆρχετο δὲ βῆξ δυνατός, καὶ ἀποκαθάρσεις χολῆς, ἥ καὶ ἀπλῶς λυγξ κενή, προξενούσα σπασμὸν ἰσχυρόν. Τὸ δέριμα ἀπέβαιναν ὑπέρυθρον, πελιδνὸν καὶ ἐκαλύπτετο ἀπὸ φλυκταΐνας μικρὰς καὶ ἕλκη. Καὶ ἐξωτερικῶς μὲν τὸ σῶμα δὲν ἦτο πολὺ θερμόν· ἀλλ' ἡ ἐσωτερικὴ καυσίς ἦτο τοσαύτη, ὥστε οἱ πάσχοντες δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποφέρωσι τὸ ἐλαφρότερον ἱμάτιον, καὶ πολλοὶ, ὡς μαινόμενοι, ἔρριπτον ἑαυτοὺς εἰς ὕδωρ ψυχρόν. Ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτοῦ καύματος κατεβάλλοντο οἱ πλεῖστοι τὴν 7 ἢ τὴν 9 ἡμέραν, ἄνευ ἐξωτερικῆς τιнос τοῦ σώματος ἀλλοιώσεως. Ἄλλοι, δυνηθέντες ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὸ πρῶτον τοῦτο τῆς νόσου στάδιον, ἀπέθνησκον ἔπειτα ἐκ διαρροΐας καὶ ἀτονίας. Ἄλλοι τέλος ἐπέζων μὲν, ἀλλ' ἡ ἀποβαλόντες τὴν χρῆσιν μελῶν τινων τοῦ σώματος, ὀφθαλμῶν, χειρῶν, ποδῶν, ἢ περιπεσόντες εἰς ἀλλόκοτόν τινα πάντων λήθην, ὥστε δὲν ἐγνώριζον πλέον οὔτε ἑαυτοὺς, οὔτε τοὺς φίλους αὐτῶν. Ἀξιοσημείωτον δὲ ὅτι τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν ἄνοσον ὡς πρὸς τὰς ἄλλας ἀσθενείας, εἰ δέ τις ἔπασχε τυχὸν ἀπὸ ἄλλο τι, τὸ πάθημα αὐτοῦ κατέληγεν εἰς τὸ ἐπικρατοῦν νόσημα. Καὶ τὸ μίasma μετεδόθη μὲν ἐντεῦθεν εἰς τινας τῶν πολυανθρωποτέρων νήσων, ἀλλὰ παντάπασιν δὲν προσέβαλε τὴν Πελοπόννησον.

Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη δὲν ἔμεινεν ἀργή· ὁ περὶ τοὺς χρόνους τούτους ἀκμάσας Ἱπποκράτης ὁ Κῶος, ὁ τῆς ἐπιστήμης ταύτης δημιουργός, ἐμελέτησεν αὐτὸς τὸ νόσημα, καὶ, τοῦλάχιστον βραδύτερον, ἐδοθήθησε τοὺς Ἀθηναίους, συμβουλεύσας τὴν διὰ πυρὸς κάθαρσιν τῆς ἀτμοσφαίρας, εἰς ὃ προῆλθεν ἐκ τῆς παρατηρήσεως, ὅτι οἱ σιδηρουργοὶ σπανιώτατα ἐκρούοντο. Ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς πάντα τὰ θεραπευτικὰ μέσα ὅσα οἱ ἄνθρωποι ἐζήτησαν παρὰ ἱερέων καὶ ἱατρῶν ἀπέβησαν μάταια, ὅθεν ἐπεκράτησεν ἀκαταμάχητος καθ' ὅλην τὴν πόλιν ἀπελπισία. Φίλοι καὶ συγγενεῖς κατήντησαν νὰ ἐγκαταλείπωσι τοὺς ἀσθενεῖς αὐτῶν ἐρήμους πάσης ἐπιμελείας καὶ παραμυθίας· οἱ περὶ τὰς ταφὰς νόμοι δὲν ἐτηροῦντο· καὶ οὐ μόνον ἔθαπτον ὅπως ἐκαστος ἠδύνατο, ἀλλὰ καὶ ἀτάφων νεκρῶν σωροὶ ἔκειντο τῇδε κάκεισε· ἡμιθνήτες ἐκυλίωντο εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ περὶ τὰς κρήνας ἀπάσας, διὰ τὴν τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίαν· καὶ αὐτὰ τὰ ἱερὰ ἐν οἷς διετέλουν ἐσκηνωμένοι πολλοὶ ἄνθρωποι, ἦσαν νεκρῶν πλήρη. Εἰς δὲ τὸ τραγικὸν τοῦτο θέαμα τῶν φυσικῶν παθημάτων, προσετέθη καὶ τὸ ἔτι φοβερώτερον ἴσως δεινὸν τῆς ἠθικῆς παραλυσίας.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς ἦτο βέβαιος ἂν ζήσῃ αὐριον, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ἔβλεπον τοὺς μὲν πλουσίους αἰφνιδίως ἀποθνήσκοντας, τοὺς δ' οὐδὲν πρότερον κεκτημένους, εὐθὺς τὰ ἐκείνων ἔχοντας, ἐπειδὴ ἐνὶ λόγῳ ἐφῆμερα ἤδη ἐλογίζοντο τὰ τε σώματα καὶ τὰ χρήματα, πάντες ἔσπευδον νὰ εὐχαριστήσωσι τὰς ὁρέξεις αὐτῶν καὶ ἐξετραχηλίζοντο εἰς τὴν ἐσχάτην ἁσωτείαν καὶ ἀκολασίαν. Οὐδεὶς ἦτο πρόθυμος νὰ ἐργασθῇ, διότι δὲν ἤξευρεν ἂν προφθῇ, πρὶν ἀποθάνῃ, νὰ δρέψῃ τὸν καρπὸν τῆς ἐργασίας του· ὅθεν μόνον τὸ ἡδὺ καὶ μόνον τὸ ἁμέσως κερδαλέον, κατέστη καλὸν καὶ χρήσιμον. Θεῶν δὲ φόβος ἡ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπέτρεπεν ἀπὸ τῆς ἀνομίας· τὸ μὲν διότι ἴσον ἔκρινον καὶ εὐσέβειαν καὶ ἀσέβειαν, ἐξ ἴσου βλέποντες πάντας ἀπολλυμένους, τὸ δὲ διότι οὐδεὶς τῶν παρανομούντων ἡλπιζε νὰ ζήσῃ μέχρι τῆς δίκης, δι' ἧς ἡδύνατο νὰ τιμωρηθῇ· καὶ ἔπειτα πολὺ μείζονα θεωροῦντες τὴν τιμωρίαν, τὴν ἤδη κατεψηφισμένην καὶ ἐπικρεμασμένην, εὐλογον ἐνόμιζον, πρὶν αὕτη ἐπιπέσῃ, ν' ἀπολαύσῳσι τι τοῦ βίου.

Μηδεὶς δὲ δυσπιστήσῃ πρὸς ταύτην τὴν ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου διαγραφομένην εἰκόνα, μηδὲ ἀπορήσῃ πῶς οἱ Ἀθηναῖοι ἐξώκειλαν, ἔνεκα τῆς ἐπιδημίας, εἰς τοιαύτην ἠθικὴν παραλυσίαν, ἐνῶ, ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, ἐπιδημία οὐδὲν ἤττον φοβερά, ἡ ἄσιαν ῥολέρα, ἐνσκήψασα εἰς τὴν Εὐρώπην, οὔτε εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οὔτε εἰς τὴν Γαλλίαν ἢ τὴν Γερμανίαν ἢ τὴν Ἑλλάδα. οὔτε εἰς τὴν Ῥωσίαν αὐτὴν ἐπήνεγκε τοσοῦτον ἀπαίσιον ἀποτελέσματα. Ἡ κυριωτάτη αἰτία τῆς περὶ τοῦτο διαφοράς, ὡς καὶ περὶ πολλὰ ἄλλα, μετὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν πολιτειῶν καὶ τοῦ νεωτέρου κόσμου, ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι αἱ ἀρχαῖαι ἡμῶν πολιτεῖαι συνεκροτοῦντο ἐκ μιᾶς πόλεως, ἐνῶ αἱ νεώτεραι συγκροτοῦνται ἐξ ὁλοκλήρων ἔθνων. Ἐντεῦθεν ὁσάκις σήμερον ἐπιδημία ἐνσκήψῃ εἰς μίαν ἢ καὶ πλείονας πόλεις ἐπικρατείας τινός, δὲν νοσεῖ φυσικῶς καὶ ἠθικῶς ὁλόκληρος ἡ ἐπικράτεια, ἀλλὰ μέρος τι αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐλάχιστον, τὸ δὲ λοιπὸν οὐ μόνον καθ' ἑαυτὸ ὑγειαίνει, ἀλλὰ καὶ ἐπεργόμενον εἰς βοήθειαν καὶ παραμυθίαν τῆς πασχούσης μοίρας, προλαμβάνει ἢ περιστέλλει τὴν ἠθικὴν ἐκλυσιν. Ἐνῶ, ἐπειδὴ αἱ Ἀθηναὶ ἀπετέλουν, κυρίως εἰπεῖν, τὸ ὅλον τῶν Ἀθηναίων κράτος, ἡ ἐπιδημία, εἰςβαλοῦσα εἰς αὐτάς, δὲν ἐμᾶστιζεν ἀπλῶς μίαν μόνον πόλιν, ἀλλὰ ὁλόκληρον τὸ κράτος τῶν Ἀθηναίων ἐνόσησε λοιπὸν ὁλόκληρον τὸ κράτος τοῦτο, φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς, καὶ περιέπεσεν εἰς δεινοτάτην ἀμνηχανίαν καὶ παραλυσίαν, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ οὐδαμῶθεν εἶχε νὰ ἐλπίσῃ βοήθειαν

ἢ νὰ φοβηθῇ περιστολήν. Ἵνα δὲ κατανοήσωμεν ἔτι καλλίτερον τὴν κατὰ τοῦτο διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ νεωτέρου κόσμου ἐξ ἀναλογίας τινὸς, ἀντιπαραβάλλωμεν τὰ ὑλικά ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια ἐπήνεγκεν ἡ ἐπιδημία εἰς τὸ κράτος τῶν Ἀθηναίων, πρὸς τὰ ὑλικά ἀποτελέσματα τὰ ὅποια ἐπήνεγκεν ἡ ἀσιανὴ χολέρα εἰς οἰανδήποτε νεωτέραν Εὐρωπαϊκὴν ἐπιχράτειαν. Ἡ νόσος παρέμεινεν ἐν Ἀθήναις καθ' ὅλον τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ πολέμου· ἔπειτα, ἐν διαστήματι ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους, συνέβη ἐλάττωσις αὐτῆς, μετ' ὃ ἐπῆλθε δεύτερος παροξυσμὸς, διαρκέσας ἐπὶ ἕν ἄλλιν ἔτος, μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς τὸ πρῶτον ὁρμῆς. Ἀπέθανον δὲ ἐν ὅλοις ἱππεῖς 300, ὀπλιταὶ 4400, καὶ τῶν πενεστέρων πολιτῶν τοσοῦτον πλῆθος ὥστε ἡ ἐξαριθμησις αὐτῶν ἀπέβη ἀδύνατος. Ἐν ἄλλαις λέξεσι, τὸ κράτος ἔπαθεν ἐκ τῆς νόσου πληγὴν καιριωτάτην, διότι ἀπέβαλε τὸ πέμπτον, ἂν ὅχι τὸ τέταρτον, τῆς ὅλης στρατιωτικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ἐνῶ ἡ χολέρα, ἐν Γαλλίᾳ λ. χ. ἐπροξένησε τὸν θάνατον πολλῶν χιλιάδων ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἠδύνατο, ὃ μὴ γένοιτο, νὰ ἀρπάσῃ καὶ πολλὰς ἐκατοντάδας χιλιάδων, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ ἐπέλθῃ ἐπαισθητὴ τῆς δυνάμεως τοῦ κράτους ἐλάττωσις. Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ γεγονότα τοῦ πολέμου.

Ὁ στρατὸς τῶν Λακεδαιμονίων, φοβηθεὶς μήπως προσβληθῇ ὑπὸ τοῦ νοσήματος, δὲν ἔμεινεν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὅσον κατ' ἀρχὰς ἐμελέτα. Ἐτι δὲ ὄντος αὐτοῦ ἐνταῦθα, καὶ πρὶν λάβωσιν οἱ Ἀθηναῖοι ὀλόκληρον τὴν πείραν τῆς φοβερᾶς ἐπιδημίας, ὁ Περικλῆς ἀπῆλθε μετὰ 150 τριήρων ἀττικῶν καὶ συμμαχικῶν, καὶ ἱκανῶν ὀπλιτῶν καὶ ἱππέων, ἐπὶ τὴν δῆωσιν τῆς Πελοποννήσου, ἀφ' ἧς ἐπιστρέψας ἐξαπέστειλε τὴν δύναμιν ταύτην, ὑπὸ ἑτέρους στρατηγοὺς, εἰς Μακεδονίαν, ἵνα ἐπιταχύνῃ τὴν ἄλωσιν τῆς Ποτιδαίας. Ὁ στόλος ὅμως οὗτος οὐ μόνον οὐδὲν κατάρθρωσεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐκεῖ στρατόπεδον μετέδωκε τὴν νόσον, καὶ αὐτὸς ἔπαθε φθορὰν μεγάλην ἐξ αὐτῆς, ὥστε ἐπανῆλθεν ἄπρακτος καὶ ἀθλίως ἔχων εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων καὶ τῶν πνευμάτων ἀπέβη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον οἰκτρά. Εἰς τὰς ἐκ τῆς νόσου συμφορὰς προσετέθη θλίψις βαρυτάτη διὰ τὰς ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων πρὸ μικροῦ προξενηθείσας πολὺ μείζονας ἢ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος ζημίας· ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι, παντᾶσιν ἤδη ἀθυμῶσαντες, ἔπεμψαν εἰς Σπάρτην πρέσβεις περὶ εἰρήνης. Ἀλλ' οἱ Σπαρτιάται ἐκώφευσαν εἰς τὰς προτάσεις ταύτας, καὶ τότε γενικὴ ἠγέρθη ἐν

Ἀθήναις κραυγῇ, καὶ πλουσίων καὶ πενήτων (διότι πάντες ἔπασχον), κατὰ τοῦ Περικλέους, ὡς πρωταιτίου τῶν ποικίλων ἐκείνων κακῶν. Ἀλλὰ τότε μάλιστα ἀνεδείχθη λαμπρότατος ὁ ἀδιάσειστος ἐκείνος καὶ ὄντως ὀλύμπιος χαρακτήρ τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Συγκαλέσας ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν ὡς ἡγεμὼν μᾶλλον ἢ ὡς πολίτης, καὶ ὡς πατήρ μᾶλλον τῆς πατρίδος ἢ ὡς λειτουργὸς αὐτῆς.

« Τὴν κατ' ἐμοῦ ὀργὴν ὑμῶν, εἶπε, τὴν περιέμενον· ἀλλὰ θέλω σᾶς ἀποδείξει ὅτι μὴ ὀρθῶς ἀγανακτεῖτε κατ' ἐμοῦ καὶ ὑποκύπτετε εἰς τὰς συμφοράς. Τὸ κατ' ἐμὲ πέπεισμαι, ὅτι τῆς πολιτείας καλῶς ἐχούσης, αἱ ἰδιωτικαὶ ἀτυχίαι εἶναι τοῦλάχιστον ἀνεκταί· ἐνῷ οὐδεμία οἰαδῆποτε ἰδιωτικὴ εὐπραγία δύναται νὰ ᾔηται ὠφέλιμος ὁσάκις ἀθρόα ἡ πόλις ἔχει κακῶς. Ἐκπεπληγμένοι ἤδη διὰ τὰς κατ' οἶκον κακοπραγίας, ἐλέγχετε ἐμέ τε τὸν παραινέσωντα πολεμεῖν, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς τοὺς εἰς τοῦτο συγκατανεύσαντας. Ἐντούτοις ὑμεῖς μὲν ἠκούσατε τότε τὴν συμβουλὴν μου, διότι μ' ἐνομίσατε μᾶλλον ἐτέρων ἐπιτήδειον καὶ εἰς τὸ νὰ κρίνω τὰ δέοντα καὶ εἰς τὸ νὰ ἐρμηνεύω ταῦτα, ἅμα δὲ φιλόπολιν καὶ χρημάτων κρείσσον· ἐγὼ δὲ οὐδὲ νῦν δίκαιον εἶναι νὰ θεωρηθῶ ἀξιοκατάκριτος, ὡς δοὺς ὑμῖν τὴν συμβουλὴν ἐκείνην, διότι ὁ πόλεμος ἦτο ἀναγκαιὸς καὶ ἡθέλομεν μᾶλλον κινδυνεύσει ἀποφεύγοντες αὐτὸν ἢ ἐπιχειροῦντες. Ὡστε ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ δὲν μεταβάλλομαι· ὑμεῖς δὲ, κακοπραθήσαντες ἤδη, δὲν ἐμμένετε εἰς ὅ,τι, ἀκέραιοι ὄντες, εἶχετε ἀποφασίσει ὡς ὀρθόν. Μέγα καὶ ἀπροσδόκητον εἶναι βεβαίως τὸ ἐπισυμβᾶν ἡμῖν δεινόν· ὅμως δὲ πόλιν μεγάλην οἰκοῦντες, καὶ ὅπως προσήκει αὐτῇ τετραμμένοι, ἀνάγκη καὶ εἰς τὰς μεγίστας συμφοράς ν' ἀντιταχθῶμεν καὶ τὸ ἀξίωμα ἡμῶν νὰ μὴ ἀφανίσωμεν. Πολλάκις ἀπέδειξα, ὅτι παραλόγως διστάζετε περὶ τῆς πιθανῆς τοῦ πολέμου ἐπιτυχίας, ἀλλ' ἤδη θέλω δηλώσει σαφέστερον, καὶ, ἐπειδὴ μάλιστα θεωρῶ ὑμᾶς παρὰ τὸ εἰκὸς καταπεπληγμένους, κομπωδέστερον οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ἕνεκα τῆς ναυτικῆς ὑμῶν δυνάμεως οὐ μόνον τῶν συμμάχων ἄρχετε, ἀλλ' ἀπάσης τῆς θαλάσσης, ὃ ἐστίν, ὅτι ἐκ τῶν δύο τοῦ κόσμου τούτου στοιχείων, γῆς καὶ θαλάσσης, τοῦ ἐτέρου εἰσθε ἀπόλυτοι κύριοι. Πρὸς τὴν ἀχανῆ ταύτην δύναμιν ἀντιπραβαλλομένη ἡ πρόσκαιρος χρῆσις τῶν οἰκιῶν ὑμῶν καὶ τῆς γῆς, εἶναι πρᾶγμα ἐλάχιστον, καὶ τοῦ πλούτου ὑμῶν ἀπλοῦν ἐγκαλλώπισμα, τοσούτῳ ὀλιγώτερον μνείας ἄξιον, ὅσα, ἅμα διασώσαντες τὴν ἐλευθερίαν, εὐκόλως θέλομεν καὶ τοῦτο ἀναλάβει. Οἱ πατέρες ὑμῶν ἵδρυσαν τὴν ἀρχὴν ταύτην, μηδὲν ἔχοντες τῶν πλεονεκτημάτων

των ὅσα ὑμεῖς νῦν νέμεσθε· μὴ ἀτιμασθῆτε λοιπὸν ἀποβάλλοντες ὅσα ἐκεῖνοι ἐκτῆσαντο, ἀλλ' ὁρμήσατ' ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς οὐ μόνον διὰ φρονήματος πολλοῦ, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματος. Ἐπειδὴ ἅπαντες ἀγάλλεσθε διὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς πόλεως, μὴ φεύγετε τοὺς πόνους δι' ὧν καὶ μόνων δύναται νὰ διατηρηθῇ ἡ τιμὴ αὕτη· μηδὲ νομίσητε ὅτι περὶ ἐνὸς μόνου, δουλείας ἀντ' ἐλευθερίας, ἀγωνίζεσθε, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀρχῆς στερήσεως καὶ περὶ ὅλων τῶν κινδύνων οὓς παρήγαγεν ὁ κατὰ τῆς ἀρχῆς ταύτης φθόνος. Δὲν εἶναι τωόντι εὐκολον μηδὲ θέλοντες νὰ παραιτήσητε τὴν ἀρχὴν ὑμῶν, διότι ὡς τυραννίδα ἤδη ἔχετε αὐτὴν, ἣν λαβεῖν μὲν ἴσως ἦτο ἐξ ἀρχῆς ἄδικον, ἀφεῖναι δὲ σήμερον, εἶναι βεβαίως ἐπικίνδυνον. Ὅθεν μὴ ὀργίζεσθε κατ' ἐμοῦ τοῦ συμβουλευσαντος τὸν πόλεμον, διότι ἐπελθόντες οἱ ἐναντίοι ἔπραξαν ὅ,τι ἦτο φυσικὸν νὰ πράξωσι, καὶ ἔτι ὀλιγώτερον διότι προσεπῆλθεν ἡ ἀπρόοπτος αὕτη νόσος. Ἡξέυρω ὅτι δι' αὐτὴν ἰδίως μισοῦμαι σήμερον, ἀλλ' ὅμως ὅχι δικαίως, ἐκτὸς ἐὰν, ἐπισυμβάντος ἀπροσδοκῆτου τινὸς εὐτυχήματος, θελήσῃτε καὶ τοῦτο εἰς ἐμὲ νὰ ἀποδώσητε. Ἡ πόλις ἡμῶν, διὰ τοῦτο μάλιστα ἔχει μέγιστον ὄνομα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὅτι παραμένει ἀκατάπληκτος ἐν ταῖς συμφοραῖς· ἡ δύναμις αὐτῆς, καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῆς, καὶ ἡ εὐπορία αὐτῆς εἶναι τοσαύτη οἷα ἄλλη οὐδέποτε ἄλλοτε ὑπῆρξεν ἐν Ἑλλάδι· καὶ ἂν θέλωμεν νὰ σώσωμεν τὸ ἐπίφθονον ἡμῶν μεγαλεῖον, ἀνάγκη νὰ ὑπομείνωμεν τὸ πρόσκαιρον τοῦτο μῖσος, ὅπερ εἶναι τὸ ἀπαραίτητον παρακολούθημα πάσης ἀειμνήστου δόξης. Πολιτευθῆτε λοιπὸν εἰς τρόπον ἀντάξιον τῆς δόξης ταύτης, καὶ δεῖξατε τὸ θάρρος ἐκεῖνο δι' οὗ καὶ μόνου δύνασθε νὰ ἀποφύγητε μὲν ἐν τῷ παρόντι τὸ ὄνειδος, νὰ ἀσφαλίσῃτε δὲ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν τιμὴν ὑμῶν· καὶ μῆτε πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκεύεσθε, μῆτε ἄλλως πως δηλώσατε ὅτι ὑπὸ τῶν παρόντων πόνων κατεβλήθητε.»

Ὁ Θουκυδίδης διέσωσεν εἰς ἡμᾶς τὰ ἐπιτήδεια ἐπιχειρήματα καὶ τὸ ἀγέρωχον καὶ πάντολμον ὕψος τοῦ λόγου τούτου, τοῦ ὁποίου δὲν παρεθέσαμεν ἐνταῦθα εἰμὴ ἄχρουν ἱχνογράφημα· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ παραστήσῃ τὴν φωνὴν, τὴν πεποιθήσιν, τὸ σχῆμα τοῦ ῥήτορος καὶ τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἡ συνδρομὴ τοσούτων ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν προτερημάτων ἐπροξένησαν εἰς τὸ αἰετοπερὶ εὐαίσθητον, τότε δὲ, ἐνεκα τῶν πολλῶν αὐτοῦ τραυμάτων, ἐξαιρέτως εὐπαθὲς ἐκεῖνο ἀκροατήριον. Ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρξεν, ὡς φαίνεται, ἀκαταμάχητος, διότι οἱ ἄνθρωποι αὐ-

τοῖ, καὶ τοι ὑπὸ τῆς νόσου ἀνηλεῶς δεκατευόμενοι, ἐπείσθησαν οὐδὲν ἥττον αὐθις εἰς τοὺς λόγους τοῦ Περικλέους καὶ ἀπεφάσισαν, μὴ πέμποντες τοῦ λοιποῦ προτάσεις εἰρήνης πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, νὰ ἐξακολουθήσωσι δραστηρίως τὸν πόλεμον. Οὐδεμία ὁμως δύναμις τοῦ λόγου εἰμπρεῖ νὰ κατισχύσῃ ἐπὶ πολὺ τῆς τῶν πραγμάτων δυνάμεως· καὶ μετ' ὀλίγον οἱ Ἀθηναῖοι, πιεζόμενοι ὑπὸ τῶν ταλαιπωριῶν αὐτῶν, ἐπέπεσον αὐθις κατὰ τοῦ Περικλέους· «ὁ μὲν δῆμος, ὅτι ἀπ' ἐλασσόνων ὁρμώμενος, ἐστέρητο καὶ τούτων· οἱ δὲ δυνατοί, καλὰ κτήματα κατὰ τὴν χώραν οἰκοδομίαις τε καὶ πολυτελεσίς κατασκευαῖς ἀπολωλεκότες· τὸ δὲ μέγιστον, πόλεμον ἀντ' εἰρήνης ἔχοντες.» Ἐντεῦθεν ὠφελοῦμενοι οἱ πολιτικοὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐχθροὶ, ὁ Κλέων, ὁ Σιμμίας, ὁ Λακκρατίδας εἰσ-ῆγαγον κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν ἐπὶ καταχρῆσει τῶν δημοσίων, καὶ ἐπέ-τυχον τὴν καταδίκην του εἰς χρηματικὴν ποινὴν κατ' ἄλλους 15, κατ' ἄλλους 50, καὶ κατ' ἄλλους 80 ταλάντων, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἤλπισαν ὅτι θέλουσιν ἀποκλείσει αὐτὸν τοῦ λοιποῦ πάσης ἀρχῆς. Καὶ ἐνῶ ὡς πολίτης καὶ ὡς δημόσιος λειτουργὸς ὑφίστατο τὴν δεινὴν ταύτην προσβολὴν, ὑπέκυπτε συγχρόνως καὶ ὡς ἄνθρωπος εἰς τὰ οἰκτροτάτα τῶν παθημάτων. Ἡ ἀμείλιχος νόσος, ἣτις οὐδενὸς ἐφείδετο, οὔτε μικρῶν, οὔτε μεγάλων, εἶχεν ἀρπάσει τοὺς ἀρίστους τῶν φίλων του, πολλοὺς συγγενεῖς, αὐτὴν τὴν ἀδελφὴν του, αὐτοὺς τοὺς δύο υἱοὺς του, τὸν Ξάνθιππον καὶ τὸν Πάραλον. Ὁ δὲ, τσάκισ παρὰ τῶν συμπολιτῶν ἀπαι-τήσας κερτερίαν καὶ μεγαλοψυχίαν, δὲν ἐφάνη τῷ ὄντι ἐπὶ πολὺν χρό-νον ἀνάξιος τῶν λόγων καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀντέσχε γενναίως εἰς τὰς ἄλλε-παλλήλους ἰδίας συμφοράς· ἄλλ' ὅτε εἶδεν ἐπὶ τέλους τὸν ἀγαπητὸν Πάραλον νεκρὸν καὶ ἐπλησίασεν ἵνα ἐπιθέσῃ εἰς τὴν προσφιλεῖ ἐκείνην κεφαλὴν στέφανον, δὲν ἡδυνήθη ὁ δυστυχὴς νὰ κρατηθῇ καὶ, καταβλη-θεὶς ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἐκλαυσε πικρῶς.

Ὁ δῆμος ὅστις εἶδεν ὅποσον οἱ διάδοχοί του ἦσαν κατώτεροι αὐτοῦ, δὲν ἐβράδυνε μὲν νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ διὰ τὴν γενομένην καταδίκην· καὶ κατὰ τὸν αὐγουστον ἢ σεπτέμβριον τοῦ 430 ἔτους ἐχειροτόνησεν αὐτὸν στρατηγόν. ἐπιτρέψας αὐτῷ αὐθις πάντα τὰ πράγματα. Ἀλλ' ὁ μακρὸς καὶ ἐνδοξος ἐκεῖνος βίος, ὅστις εἶχε τότε ὑπερβάλει πολὺ τὸ 60 τῆς ἡλικίας ἔτος, δαπανηθεὶς ὁλόκληρος εἰς τὴν τῆς πατρίδος ὑπηρεσίαν, ἐπλησίαζεν ἤδη εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ. Ὁ Περικλῆς ἐπέζησεν ἔτι ἐνιαυτὸν, δὲν φαίνεται ὁμως πράξας τι λόγου ἄξιον εἰς τὸ διάστημα τοῦτο· τὸ δὲ φθινόπωρον τοῦ 429 ἀπέθανεν οὐχὶ ὑπὸ ὀξέος κρούσματος

τῆς ἐπιδημικῆς νόσου, ἀλλὰ ὑπὸ πυρετοῦ κρυφοῦ, ὅστις κατὰ μικρὸν ἠγάλωσεν ἀπάσας αὐτοῦ δυνάμεις. Ἦ ἀσθένεια αὕτη καὶ τὰ πολλὰ ἠθικὰ παθήματα ὅσα ἀπὸ τινος ὑπέστη, παντάπασιν, ὡς φαίνεται, κατέβαλον καὶ τὸ φρόνημα τοῦ ἀνδρός· οἱ δὲ φίλοι του, προσερχόμενοι νὰ ἐρωτήσωσι πῶς ἔχει, ἀπορῶντες ἔβλεπον αὐτὸν, τὸν ἄλλοτε τοσοῦτον ἀνώτερον πάσης προλήψεως, δεικνύοντα περιάπτον ὑπὸ τῶν γυναικῶν εἰς τὸν τράχηλόν του περιηρημένον. Οὐδὲ τότε ὅμως ὁ ἀστὴρ ἐκεῖνος εἶχε σβύσει ἐντελῶς, ἀλλ' ἤκτινσθόλει ἔτι ἐκ διχλειμμάτων ἢ ψυχικῆ τοῦ ἀνδρὸς δύναμις· διότι λέγεται ὅτι, κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς, ἐνῷ οἱ ἄριστοι τῶν πολιτῶν καὶ οἱ σωζόμενοι τῶν φίλων, περικαθήμενοι περὶ τὴν κλίνην του, ἐλάλουν περὶ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ, καὶ τῶν πράξεων, καὶ τῶν τροπαίων, νομίζοντες ὅτι δὲν ἀκούει πλέον, οὐδ' αἰσθάνεται, αὐτὸς ἐγερθεὶς αἴφνης καὶ στραφεὶς πρὸς αὐτούς· «Θαυμάζω, εἶπεν, ὅτι ἐπαινεῖτε καὶ μνημονεύετε πράγματα, τὰ ὑποῖα, ὄντα ἐν μέρει τύχης ἔργα, κατωρλώθησαν καὶ ὑπὸ ἄλλων πολλῶν στρατηγῶν· τὸ δὲ μέγιστον καὶ κάλλιστον λησμονεῖτε, τοῦτο, ὅτι ἐξ αἰτίας μου οὐδεὶς ποτε τῶν Ἀθηναίων μέλαν ἱμάτιον περιεβάλετο.»

Τὸ πολιτικὸν τοῦ Περικλέους στάδιον συμπίπτει μὲ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἀκμῆς τοῦ κράτους τῶν Ἀθηναίων, καὶ μὲ τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς παρακμῆς αὐτοῦ. Διὰ δὲ τοῦτο, καὶ διότι ὁ Θουκυδίδης ὀλίγον διέτριψε περὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν Ἀθηναίων πολιτεύματος, εἶναι δυσκολώτατον νὰ προσδιορισθῇ, ἂν καὶ μέχρι τίνος ὁ Περικλῆς συνετέλεσεν ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν συμπλήρωσιν, ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν κατάλυσιν τοῦ ἔργου τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Κίμωνος. Ἐντεῦθεν δὲ πάλιν, ποικίλαι καὶ ἀντιφατικώταται ἐπεκράτησαν ἀνέκαθεν γνώμαι περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν πράξεων τοῦ ἀνδρός. Τὸ καθ' ἡμᾶς ἐπορραπθῆσαμεν νὰ ἐκθέσωμεν ὅσον ἐνδέχεται ἀκριβῶς τὰ πράγματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται βεβαίως ὅτι αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Ἑλλάς σύμπασα ὀφείλουσι πλεῖστα ὅσα εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν αὐτοῦ, ἐξάγεται ὅμως ἐν ταύτῳ, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ὅτι οὗτος δὲν ὑπῆρξεν ἀναίτιος τῶν μετ' οὐ πολὺ ἐπελθευσῶν συμφορῶν. Ἡ ἐξαχρείωσις τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἰς τὰς μισθοδοτικὰς τοῦ Περικλέους διατάξεις, τὴν δὲ κατάλυσιν τῆς ἡγεμονίας ἐπέφερον ὁ ὑπὸ τοῦ Περικλέους πάλιν προκληθεὶς πελοποννησιακὸς πόλεμος. Ὅτι μόνον δύναται νὰ εἴπη τις εἰναι, ὅτι ἴσως καὶ αἱ μισθοδοσίαι, καθάπερ ἄλλοτε διὰ μακρῶν ἐξηγήσαμεν

(σελ. 523—527), ἦσαν ἀπαραίτητοι, καὶ ὁ πόλεμος, καθάπερ πρὸ μικροῦ εἵπομεν, ὅπως δὴ ποτε ἀναπόφευκτος. Ζήτημα ὅμως θέλει πάντοτε μένει ἂν ἡ μὲν συμπύκνωσις τοῦ δήμου περὶ τὴν πολιτείαν, δὲν ἡδύνατο νὰ κατορθωθῇ καὶ ἄνευ τῶν μισθοδοσιῶν, ἥτοι διὰ μόνων τῶν κληρουχιῶν καὶ τῶν δημοσίων ἐργῶν· ὁ δὲ πόλεμος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποτραπῇ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἀναβληθῇ ἐπὶ μακρόν, μάλιστα ἀφοῦ οἱ Ἀθηναῖοι, διὰ τῶν τριακονταετῶν σπονδῶν, παρεχώρησαν εἰς τὴν Σπαρτην πᾶσαν τὴν ἡπειρωτικὴν ἡγεμονίαν. Ἀλλ' ἐὰν κατ' ἀμφοτέρα ταῦτα, τὸ πολίτευμα τοῦ Περικλέους εἶναι ἐπιδεκτικὸν κατακρίσεως, οὐδὲν ἦττον τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλει αἰέποτε ἀναμιμνήσκει τὴν ἐνδοξοτάτην ἐποχὴν τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς ἱστορίας. Ὁ Περικλῆς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ ἰδεώδης τύπος τοῦ τελείου δημοσίου ἀνδρὸς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ὁ Θεμιστοκλῆς διετέλεσεν ἴσως μεγαλύτερος πολιτικός· ὁ Κίμων βεβαίως μεγαλύτερος στρατηγός· ὁ Δημοσθένης μεγαλύτερος ῥήτωρ· ἀλλὰ μόνος ὁ Περικλῆς ὑπῆρξεν ἐνταύτῳ καὶ πολιτικός καὶ στρατηγός καὶ ῥήτωρ μέγας. Καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἅπαντα σύναμα ταῦτα τὰ προτερήματα, διὰ τοῦτο κατάρθωσε νὰ ἀθλήσῃ εἰς τὸ δημόσιον τῆς πατρίδος αὐτοῦ στάδιον ἐπὶ 40 ὅλα ἔτη, καὶ ἐκ τούτων ἐπὶ 15 νὰ μοναρχήσῃ τῆς πόλεως· ἐνῷ ἀπὸ Μιλτιάδου μέχρι Φωκίωνος, ὅλων τῶν ἄλλων ἐν Ἀθήναις πρωταγωνιστῶν τὸ στάδιον διεκόπη οὕτως ἢ ἄλλως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βιαίως. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Περικλῆς δὲν διετηρήθη οὕτω χαριζόμενος εἰς τοὺς πολλοὺς, καὶ κολακεύων, καὶ δημοκοπῶν· διετηρήθη καθυποβαλὼν αὐτοὺς εἰς πειθαρχίαν, τοσοῦτω μᾶλλον θαυμαστὴν ὅσῳ ἐνταῦθα συνεδυάζετο ἔτι μετὰ τῆς ἀληθεστάτης ἐλευθερίας. Ἀλλὰ τί ἔπραξε τοιοῦτος ὢν καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἄρξας; Εἶνε ἀληθές ὅτι δὲν ἐδημιούργησε πολιτείαν νέαν, ὡς ὁ Σόλων· ὅτι δὲν ἐδημιούργησε πόλιν νέαν, ὡς ὁ Θεμιστοκλῆς· ὅτι δὲν ἐδημιούργησεν ἡγεμονίαν νέαν, ὡς ὁ Κίμων. Ἐπραξέ τι ὅμως οὐδὲν ἦττον τῆς δημιουργίας μέγα καὶ ἀξιάγαστον· ἐρρύθμισε πολυειδῶς καὶ ἐπὶ μακρόν συνετήρησε τὴν ὑφιστάμενην πολιτείαν, καὶ ἡγεμονίαν, ὅσον ἦτο δυνατόν ἴσως νὰ ρυθμισθῶσι καὶ νὰ συντηρηθῶσι τὴν δὲ πόλιν κατεκόσμησε διὰ τῶν ἀριστοτεχνημάτων ἐκείνων, τὰ ὅποια καὶ μόνα ἤθελον ἀρκέσει ἵνα καταστήσωσιν ἀθλῆνατον τὸ ἐλληνικὸν ὄνομα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἀπὸ τοῦ τρίτου ἔτους τοῦ πολέμου μέχρι τοῦ ἐβδόμου, παρεκτὸς τῶν ἀμοιβαίων δηλώσεων, συνέβησαν καὶ τινεῖς γεγονότα μᾶλλον λόγου ἄξια,

ἀλλ' ὅχι ἐπιτήδεια νὰ φέρωσι τὴν κρίσιν τοῦ ἀγῶνος. Κατὰ ἰανουάριον τοῦ 429, οἱ Ἀθηναῖοι ἐγένοντο κύριοι τῆς Ποτιδαίας· ἀφ' ἐτέρου. οἱ Πελοποννήσιοι, οἵτινες ἀπὸ τοῦ μαρτίου τοῦ 429, εἶχον πολιορκήσει τὰς Πλαταιάς, ἠνάγκασαν αὐτὰς νὰ παραδοῶσι κατὰ τὸ θέρος τοῦ 427. Ἐν τῷ μεταξύ, ἦτοι τῷ 428, ἀπέστη ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἡ νῆσος Λέσβος, ἣτις ὅμως, καί τοι ἐπῆλθεν εἰς βοήθειαν αὐτῆς στόλος πελοποννησιακός, ὑπετάχθη κατὰ τὸ ἀκόλουθον ἔτος. Κατ' αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ ἔτος, ἀλλὰ πρὶν παραδοῶσιν οἱ Πλαταιεῖς, καὶ πρὶν ὑποταχθῇ ἡ Λέσβος, οἱ ἀριστοκρατικοὶ τῆς Κερκύρας ἤλπισαν, τῇ συνδρομῇ τῶν Πελοποννησίων, νὰ καταβάλλωσι τοὺς ἀντιπάλους δημοκρατικούς· καὶ ἐπεκράτησαν μὲν ἐπὶ μικρὸν, καὶ ἀφοῦ δὲ, προσελθόντος ἰσχυροῦ ἀττικοῦ στόλου εἰς Κέρκυραν, ἐνίκηθησαν, ἀντέστησαν οὐδὲν ἥττον ἔτι ἐπὶ δύο ἐνιαυτοὺς καταλαβόντες ἰσχυρὸν τῆς νήσου χωρίον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους κχτετροπώθησαν τῷ 425. Ἐκ πρώτης λοιπὸν ὀψείως, οἱ Ἀθηναῖοι ἐφαίνοντο θριαμβεύοντες, ἀλλ' ἀκριβέστερον ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος, τὰ κατ' αὐτοὺς δὲν εἶχον ὅσον ἤλπισεν ὁ Περικλῆς καλῶς. Ἡ μὲν ἄλωσις τῶν Πλαταιῶν ἀντεστάμιζε βεβαίως τὴν ἀνάκτησιν τῆς Ποτιδαίας, αἱ δ' ἐπανελημμέναι στάσεις τῆς Λέσβου καὶ τῆς Κερκύρας κατεδείκνυν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸ ἐπισφαλές τῆς ἀττικῆς ἡγεμονίας. Ναὶ μὲν αἱ στάσεις αὗται κατεβλήθησαν, ἀλλ' ἐὰν ἤθελον πολλαπλασιασθῇ, ἦτο ἄρᾳ γε πιθανὸν ὅτι θέλουσι πάντοτε καταβάλλονται; Καὶ ἔπειτα ἤδη ἐν ἔτει τετάρτῳ τοῦ πολέμου, ἐκ τοῦ ἀποθεματικοῦ τῶν 6000 ταλάντων, εἶχον ἀναλωθῇ 5000, οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἵνα ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Μιτυλήνης, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιβάλλωσιν εἰς ἑαυτοὺς ἑκτακτον εἰσφορὰν ταλάντων 200, καὶ τὸ χειρότερον, ἐπεμψαν μοῖραν στόλου αὐτῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀσίας ἵνα δι' ἀρπαγῆς πορισθῶσι χρήματα. Τὸ δὲ ἔτι δεινότερον, οἱ Πελοποννήσιοι, τῶν ὁποίων ἡ κατὰ ξηρὰν ὑπεροχὴ ἦτο ἀναμφισβήτητος, οὐδὲ κατὰ θάλασσαν ἔμμενον ἀργοί, οὐ μόνον πέμψαντες ἐπικουρίας καὶ εἰς Λέσβον καὶ εἰς Κέρκυραν, ἀλλὰ καὶ ἐκ πρκατάξεως τολμήσαντες νὰ ναυμαχήσωσι, περὶ Ναύπακτον, ἐν ἔτει τρίτῳ τοῦ πολέμου, πρὸς Φορμίωνα, τὸν ἐπιτηδεϊότατον τῶν τότε ναυάρχων τῆς τῶν Ἀθηνῶν πόλεως. Εἶναι ἀληθές ὅτι καθ' ὅλκας ταύτας τὰς περιστάσεις, οἱ Πελοποννήσιοι οὐδὲν κατώρθωσαν· ἀλλὰ νικῶμενοι ἐγυμνάζοντο, γυμναζόμενοι δὲ ἠδύναντο ἐπὶ τέλους νὰ ἀποδῶσιν ἐνάμιλλοι τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐπὶ αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ στοιχείου τὸ ὁποῖον οὗτοι ἐθεώρουν ἀποκλειστικὸν αὐτῶν κτῆμα.

Τὸ μέγιστον ὅμως τῶν δυστυχημάτων ἦτο. ὅτι ὁ πόλεμος οὗτος ἔλαβεν ἐκ πρώτης ἀφετηρίας τοσούτῳ ἄγριον καὶ καταστρεπτικὸν χαρακτῆρα, ὥστε Ἀθηναῖοι τε καὶ Πελοποννήσιοι ἐμελλον νὰ ἀναλώσωσιν ἐν αὐτῷ ἀπάσας τὰς ὑλικὰς ἅμα καὶ ἠθικὰς αὐτῶν δυνάμεις. Εἶδομεν ὅτι αἱ Πλαταιεῖς ἐθανάτωσαν τοὺς ὑπ' αὐτῶν ζωγρηθέντας 180 Θηβάζιους. Οἱ Πελοποννήσιοι πάλιν, γενόμενοι κύριοι τῆς πόλεως ταύτης, ἐθανάτωσαν μὲν ὅλους τοὺς παραδοθέντας ὑπερμάχους αὐτῆς, 200 Πλαταιεῖς καὶ 25 Ἀθηναίους, ἠνδραπόδισαν δὲ τὰς γυναῖκας, τὴν δὲ πόλιν παρέδωκαν εἰς τοὺς ἀμειλίχους Θηβάζιους, οἵτινες αὐτὴν μὲν κατέβαλον εἰς ἔδαφος, τὴν δὲ γῆν αὐτῆς ἀπεμίσθωσαν. Ἀφ' ἑτέρου οἱ Ἀθηναῖοι, κατατροπώσαντες τοὺς Μιτυληναίους, ἀπεφάσισαν νὰ θανατώσωσι μὲν ἅπαντας τοὺς ἄνδρας τῆς ἀνακτηθείσης πόλεως, νὰ ἠνδραποδίσωσι δὲ τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας. Καὶ ἐτροπολόγησαν μὲν τὴν ἐπιούσαν κατὰ τι τὴν φοβερὰν ταύτην ἀπόφασιν, περιορίσαντες τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου εἰς μόνους τοὺς πρωταιτίους, ἀλλ' οἱ φονευθέντες ὡς πρωταῖτιοι συνεποσώθησαν εἰς 1000 περίπου ἄνδρας. Ὅμοιως εἰς τὰς ἐν Κερκύρᾳ στάσεις, οἱ ἀριστοκρατικοὶ καὶ δημοκρατικοὶ ἐξετραχλήλίσθησαν εἰς ἀνηλεεῖς καὶ ἀναριθμήτους ἀμοιβαίως σφαγὰς· ἐπὶ πᾶσι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ ἀρκοῦμενοι εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν ἔξωσιν τῶν Αἰγινητῶν ἀπὸ τῆς πατρίδος, ἀπεβιβάσθησαν τῷ 424 εἰς Θυρέαν, καὶ ἐκπορθήσαντες καὶ κατακαύσαντες τὸ νέον τοῦτο ἄσυλον τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, ἀπήγαγον ἔπειτα εἰς Ἀθήνας τοὺς περισωθέντας Αἰνῆτας, καὶ ἅπαντας ἐνταῦθα ἀπέκτειναν.

Ὁ πόλεμος λοιπὸν οὗτος ἀπέβαινεν ὁσημέραι φονικώτερος, ἐπαγόμενος τὸν θάνατον ὄχι μόνον τῶν εἰς μάχας καὶ πολιορκίας πιπτόντων, ἀλλὰ συνήθως, καὶ ὅλων σχεδὸν τῶν νικωμένων. Ἀναλογιζόμενοι δὲ ὅτι αἱ ἀρχαῖαι ἐλληνικαὶ πολιτεῖαι συνέκιντο ἐξ ὀλίγων τινῶν χιλιάδων πολιτῶν, εὐκόλως δυνάμεθα νὰ συμπερνωμεν ὑπόσιν ὑλικὴν ζημίαν ἔπασχον ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ πολέμου διεξαγωγῆς· ἥδη ἐπὶ τῶν πρώτων τούτων ἐνιαυτῶν, οἱ ἀρχαῖοι Πλαταιεῖς καὶ Αἰγινῆται, οἱ κατὰ Περσῶν περιφανῶς ἀγωνισθέντες, σχεδὸν ἐξωντώθησαν· οἱ δὲ Κερκυραῖοι καὶ οἱ Μιτυληναῖοι κατὰ τὸ ἥμισυ ἴσως ἀπωλέσθησαν.

Ἀλλ' ἡ ὑλικὴ αὕτη ζημία, ὅση μεγάλη καὶ ἂν θεωρηθῇ, ἦτο μικρὰ παραβαλλομένη πρὸς τὴν φοβερὰν ἠθικὴν ἀλλοίωσιν ἣν ἔπαθε τότε τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος. Ἐπειδὴ εἰς πᾶσαν πόλιν ὑπῆρχον ἀνέκαθεν δύο πολιτικάι μερίδες, οἱ ἀριστοκρατικοὶ καὶ οἱ δημοκρατικοί, ἥδη δὲ τοὺς μὲν

ἄριστοκρατικούς ὑπεστήριξαν δι' ὅπλων οἱ Λακεδαιμόνιοι, τοὺς δὲ δημοκρατικούς δι' ὅπλων ὁμοίως οἱ Ἀθηναῖοι, αἱ δύο αὐταὶ μερίδες, ἕνεκα τῆς ἀδιαλείπτου ἐπικειμένης ἐνόπλου ἐξωτερικῆς ἐπεμβάσεως, ἀπέβαλον ἐντελῶς τὸν χαρακτῆρα ἐσωτερικῶν πολιτικῶν διενέξεων, διεξαγομένων διὰ τῶν νομίμων συνταγματικῶν τρόπων, καὶ κατήντησαν ἀληθῆ στρατόπεδα διὰ πᾶσης βίας καὶ παρανομίας ἀνταγωνιζόμενα. Ἐντεῦθεν δύο εἰδῶν ἐμφύλιοι πόλεμοι ἐπεκράτησαν τότε εἰς τὴν Ἑλλάδα· εἰς γενικός, μεταξύ Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν ἄφ' ἑνὸς καὶ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν ἄφ' ἑτέρου, καὶ εἰς μερικός, ἢ μᾶλλον ἄπειροι μερικοὶ, καθ' ἑκάστην σχεδὸν Ἑλληνίδα πόλιν, μεταξύ τῶν ἀριστοκρατικῶν καὶ τῶν δημοκρατικῶν αὐτῆς· ἐντεῦθεν ἡ πολιτικὴ, ἡ ἔννομος κοινωνία, ἡ διὰ τοσοῦτων αἰώνων καὶ ἡγώνων μορφωθείσα, παρ' ὀλίγον ἐξέλιπεν, ἡ δ' Ἑλλὰς ἐκινδύνευε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς κατὰστασιν χείρονα τῆς ἀρρῦθμου καὶ ἀθέσμου ἐκείνης κοινωνίας, ἣν εἶδομεν ἐπικρατήσασαν ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων. Διότι νόμος δὲν ἴσχυε πλέον, νόμος κατέστη τὸ κράτος τοῦ δυνατωτέρου καὶ τοῦ πονηροτέρου· αὐταὶ αἱ ἰδιωτικαὶ συναλλαγαὶ ἀναφανδὸν παρεβιάζοντο, αὐτοὶ οἱ φιλικοὶ καὶ συγγενικοὶ δεσμοὶ ἐξελύθησαν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀνοσιουργία προέβη μέχρι καὶ τοῦ νὰ θέλῃ νὰ αἰτιολογῇ καὶ δικαιολογῇ τὴν τοιαύτην ἀνατροπὴν ὅλων τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων, αὐταὶ αἱ λέξεις μετέβαλον τὰς συνήθεις αὐτῶν σημασίας, καὶ ἡ ῥητορικὴ τέχνη ἡγωνίσθη ἤδη, διὰ πάσης σοφιστείας, νὰ παρυστήσῃ τὸ δίκαιον ὡς ἄδικον, καὶ τὸ ἄδικον ὡς δίκαιον· τὰ δ' ὀνόματα τῶν ἀριστοκρατικῶν καὶ τῶν δημοκρατικῶν ἀπέβησαν ἐπὶ τέλους ἀπλᾶι προφάσεις ἀμοιβαίας ἐχθροπραξίας καὶ ἀρπαγῆς, ὥστε ὁ ἀνέρος ἐκεῖνος πόλεμος, οὐ μόνον ἐνόθευσε τὸν χαρακτῆρα τῶν πολιτικῶν μερίδων, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς κατέστρεψε τὰ ὄργανα τῶν, διὰ τῆς ἐννόμου ἐνεργείας τῶν ὁποίων διατηρεῖται καὶ ἀναπτύσσεται ἡ ζωὴ πάσης ἐλευθέρας πολιτείας. Ὁ Θουκυδίδης περιέγραψε τὰ συμπτώματα τῆς ἠθικῆς ταύτης νόσου, ἣτις ἐπέπρωτο νὰ καταφέρῃ πληγὴν καιρίαν εἰς τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ἔθνος, μετ' ὅσης ἀκριβείας εἶχε περιγράψει τὴν λοιμικὴν νόσον τὴν μαστίξασαν πρὸ ὀλίγου τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ἣν καὶ ἡ περὶ τῆς ἠθικῆς ἐκείνης ἀναρχίας ἐκθεσίς του εἶναι, κατὰ δυστυχίαν, ἐν τῶν ἀσαφεστάτων μερῶν τῆς ἐπὶ σαφηνείᾳ ἐν γένει μὴ διακρινόμενης συγγραφῆς του. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ ἀναρχία αὕτη δὲν ἐμίανεν ἐξίσου ἀπάσας τὰς ἑλληνικὰς πόλεις· ποῦ ἀπέβη ὀλεθριωτέρα, ποῦ ὀλιγώτερον ὀλεθρία· ποῦ

ἀνεφάνη πρωϊμώτερον, τοῦ βραδύτερον· ἀλλὰ τὸ γενικὸν τοῦ ἱστορικοῦ σκιαγράφημα προδήλως προέθετο νὰ παραστήσῃ ἐν κεφαλαίῳ τὴν ὅλην τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας κατὰ τοὺς χρόνους τούτους κατάστασιν. Μὴ νομίζωμεν δὲ πάλιν ὅτι τοιαῦτά τινα δὲν συνέβησαν καὶ εἰς ἄλλα ἔθνη. Αὐτὸς ὁ Θουκυδίδης, τοῦ ὁποῖου ἡ ἱστορικὴ καὶ προφητικὴ μεγαλοφυΐα ἤξευρε τὰ τε παρόντα νὰ κρίνῃ ἀκριβῶς καὶ τὰ μέλλοντα ἀσφαλῶς νὰ διακρίνῃ, λέγει, ἐν προοιμίῳ τῆς ἀπαισίας αὐτοῦ εἰκόνος, ταῦτα πάντα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον «γινόμενα, καὶ αἰεὶ ἐσόμενα, ἕως ἂν ἡ αὐτὴ φύσις ἀνθρώπων ᾖ.» Καὶ τῶντι παντοῦ σχεδὸν καὶ πάντοτε αἱ ἐμφύλιοι διενέξεις ἐπήγαγον ὅμοια ἢ ἀνάλογα ἀποτελέσματα· ἀπόδειξις, ἵνα μὴ ἀνατρέξωμεν μέχρι τοῦ μέσου αἰῶνος, αἱ τραγικαὶ σκηναὶ αἵτινες συνέβησαν, κατὰ τὴν 16 καὶ τὴν 17 ἑκατονταετηρίδα μ. Χρ., ἕνεκα θρησκευτικῶν διενέξεων, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰσπανίαν· ἀπόδειξις αἱ ἐτι τραγικώτεραι ἴσως σκηναὶ τῆς Γαλλικῆς μεταπολιτεύσεως, περὶ αὐτὰ τὰ τέλη τῆς 18 ἑκατονταετηρίδος. Καὶ ἂν, διὰ τῆς εὐεργετικῆς τοῦ χριστιανισμοῦ ἐνεργείας, ἡ νεωτέρα εὐρωπαϊκὴ κοινωνία φαίνεται μετριάζουσα τὰ πάθη αὐτῆς καὶ λαμβάνουσα ἔξεις φιλανθρωποτέρας· καὶ ἡπιωτέρας, ἔθνη ὅμως σύγχρονα τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ, καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὀνομαστότατα, ἀνεδείχθησαν, εἰς παρὰ πλεονεξίαν περιστάσεις, πολὺ ἀγριώτερα τῶν προπατόρων ἡμῶν· διότι οἱ Καρχηδόνιοι λ. γ. καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ἐν ταῖς πολιτικαῖς αὐτῶν παραφοραῖς, δὲν ἤρκοῦντο εἰς διχώσεις, δημεύσεις καὶ σφαγὰς, ἀλλὰ ἐπετηδεύοντο νὰ αὐξήσωσι τὰς συμφορὰς τῶν θυμάτων δι' ἀκρωτηριασμῶν, διὰ σταυρώσεων καὶ ἄλλων τοιούτων βασανιστηρίων.

Τελευταῖον ἐν ἔτει 425 ἐπῆλθε γεγονός τὸ ὁποῖον προπαρεσκεύασε τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν. Τὸ ἔαρ τοῦ ἔτους τούτου οἱ Πελοποννήσιοι ἐνέβαλον, κατὰ τὸ σῦνθηες, εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὑπὸ τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Ἀγιν τὸν Ἀρχιδάμου. Λέγομεν κατὰ τὸ σῦνθηες, διότι· ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου σχεδὸν κατ' ἔτος ἐπανελάμβανον τὴν ἐπιδρομὴν ταύτην· μόνον κατὰ τὸ τρίτον καὶ τὸ ἕκτον ἔτος παρέλιπον αὐτήν· κατὰ μὲν τὸ τρίτον, διότι ἐφοβήθησαν τὸν λοιμὸν καὶ διότι ἔσπευδον νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν πολιορκίαν τῶν Πλαταιῶν· κατὰ δὲ τὸ ἕκτον, διότι, ὄντος ἤδη τοῦ στρατοῦ ἐν τῷ ἰσθμῷ, ἐγένοντο πολλοὶ σεισμοί, οἵτινες ὑπελήφθησαν ὡς κακὸς οἶωνος καὶ ἀπέτρεψαν τοὺς

Πελοποννησίους τότε ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἑβδομον τοῦτο ἔτος ἡ ἐπιδρομὴ δὲν διήρκεσε πολὺ, μόλις δεκαπέντε ἡμέρας, ἐν μέρει διότι ἐγένετο πρωϊμώτατα, ὥστε, τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος, ἐστερήθη τὸ στρατευμα τροφῶν, καὶ πρὸς τούτοις ἐπίεσεν αὐτὸ χειμῶν ἐπισυμβὰς ἑκτακτος· ἐν μέρει διότι οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἅγις ὁ βασιλεὺς ἔλαβον ἐν τῷ μεταξὺ εἰδησιν σπουδαιοτάτην ἐμβαλοῦσαν αὐτοὺς εἰς πολλὴν ἀνησυχίαν, καὶ ἀναγκάσασαν νὰ ἐπιταχύνωσι τὴν εἰς τὰ οἰκεῖα ἐπάνοδον.

Τῷόντι συγχρόνως σχεδὸν μετὰ τῆς εἰσβολῆς τῶν Λακεδαιμονίων εἶχον ἐκπλεῦσει ἐκ Πειραιῶς τεσσαράκοντα νῆες ὑπὸ Εὐρυμέδοντα καὶ Σοφικλέα, εἰς ἐπικουρίαν τῶν ἐν Σικελίᾳ ὀπαδῶν τῶν Ἀθηναίων. Ἡ ναυτικὴ αὕτη μοῖρα εἶχε διαταχθῇ πρὸς τούτοις, διερχομένη διὰ Κερκύρας, νὰ βοηθήσῃ τοὺς αὐτόθι δημοκρατικούς, οἵτινες τότε δὲν εἶχον εἰς ἐτι καταβάλλει ὀλοσχερῶς τοὺς ἀντιπάλους αὐτῶν ἀριστοκρατικούς. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ δύο κύριοι σκοποὶ, δι' οὓς ἐξέπλευσεν ἡ ναυτικὴ αὕτη μοῖρα, ἔλαβεν ὅμως καὶ τρίτην τινὰ παραγγελίαν ἐν παρόδῳ μὲν δοθεῖσαν, ἀλλὰ ἀναδειχθεῖσαν σπουδαιοτάτην.

Ὑπῆρχε τότε ἐν Ἀθήναις στρατιωτικὸς ἀνὴρ, ὁ Δημοσθένης, ὅστις ἦτο ὁμολογουμένως, κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, ὁ ἐπιτηδεϊότατος καὶ μεγαλεπηβολώτατος τῶν στρατηγῶν τῆς πόλεως, ὅπως ὁ Φορμίων ἦτο ὁ τῶν ναυάρχων αὐτῆς ἐπιφανέστατος. Ὁ Δημοσθένης εἶχε κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος ἀριστεύσει λαμπρῶς εἰς τὴν δυτικὴν Ἑλλάδα. Ἐκεῖ σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων ἦσαν, ὡς προείπομεν, οἱ ἐν Ναυπάκτῳ Μεσσήνιοι καὶ οἱ Ἀκαρνανεῖς· ἀντίπαλοι δὲ τῶν Ἀθηναίων οἱ Αἰτωλοὶ καὶ οἱ Ἀμβρακιῶται. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Δημοσθένης, τολμηρότερον τοῦ δέοντος ἐμβαλὼν εἰς τὴν δυσπρόσοδον τῶν Αἰτωλῶν χώραν, ἔπαθεν ἥτταν δεινὴν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θαυμασίως ἠνώρθωσε τὸ πρῶτον ἀμάρτημα οὐ μόνον διασώσας τὴν Ναυπάκτον ἀπὸ τῆς κοινῆς ἐπιθέσεως τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῶν Πελοποννησίων, ἀλλὰ δραμὼν μετὰ τῶν Ἀκαρνανῶν καὶ εἰς βοήθειαν τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἀργούς, καθ' οὗ ὥρμησαν ἤδη οἱ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ Ἀμβρακιῶται· ἐκεῖ δὲ, περὶ Ὀλπας, αἵτινες ἀπέειχον τοῦ Ἀργούς πέντε καὶ εἴκοσι σταδίους, τοσοῦτον ὀλοσχερῶς κατετρόπωσε τοὺς ἀντιπάλους, ὥστε οἱ μὲν Πελοποννήσιοι ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπανεέλθωσι τεταπεινωμένοι εἰς τὰ ἴδια, οἱ δὲ Ἀμβρακιῶται νὰ συνομολογήσωσι συνθήκας ἐπωφελεστάτας εἰς τοὺς Ἀκαρνανεῖς. Ἐντεῦθεν μέγα ἀπέβη τοῦ Δημοσθένους τὸ ἀξίωμα ἐν Ἀθήναις· ἐντεῦ-

θεν δὲ καὶ μέγα τι βούλευμα συνέλαβεν ὁ στρατηγὸς οὗτος ἐκ συνεννοήσεως, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, πρὸς τοὺς ἐν Ναυπάκτῳ Μεσσηνίους. Τὸ δὲ βούλευμα ἦτο νὰ καταλάβωσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίκαιρόν τι κατὰ τὴν Μεσσηνίαν χωρίον, ἵνα ἐκείθεν, τῇ συμπράξει τῶν ἐν Ναυπάκτῳ Μεσσηνίων καὶ τῶν Μεσσηνίων ὅσοι, ὡς δοῦλοι τῆς Σπάρτης μένοντες ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν, ἐπεζήτουν πᾶσαν ἀφορμὴν στάσεως, πείσωσι τοὺς Λακεδαιμονίους ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν χώρᾳ καὶ παραλύσωσιν οὕτω πᾶσαν ἐξωτερικὴν αὐτῶν ἐνέργειαν. Ἀλλὰ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ἐπιφέρῃ τοσοῦτ' αὐτοδραῖα ἀποτελέσματα καὶ τὸ ὁποῖον ἄπορον εἶναι, ὡς πολλάκις παρετηρήσαμεν, πῶς οὔτε εἰς τὸν νοῦν τοῦ Περικλέους εἶχεν ἐπέλθει, οὔτε ὑπὸ ἄλλου τινὸς μέχρι τοῦ ἐβδόμου τούτου ἔτους ἐμελετήθη ἐν Ἀθήναις, οὔδ' ἐπὶ τότε φαίνεται τυχὸν ἐξαιρέτου τινὸς ἐπιδοκιμασίας καὶ προσοχῆς ἐν τῇ πολει ταύτῃ· διότι ὅν ἀπεστᾶλη εἰδική τις ἐπὶ τούτῳ στρατεία, ἀλλ' ἄπλως ἐπετράπη εἰς τὸν Δημοσθένην, ἐπιβάντα ὡς ἰδιώτην εἰς τὴν ναυτικὴν μοῖραν ἣτις κυρίως ἐξέπέμπετο εἰς Κέρκυραν καὶ Σικελίαν, νὰ μεταχειρισθῇ, ἂν θέλῃ, τὰ πλοῖα ταῦτα καθ' ὁδόν, εἰς τινα περὶ τὴν Πελοπόννησον ἐπιχειρήσιν.

Ὅτε λοιπὸν ἡ ὑπὸ τὸν Εὐρυμέδοντα καὶ τὸν Σοφοκλέα μοῖρα ἔφθασεν εἰς τὴν δυτικομεσημβριωτέραν παραλίαν τῆς Λακωνικῆς, κατέναντι τῆς Πύλου, ὁ Δημοσθένης προέτεινε νὰ ἀποβῶσιν αὐτόθι, νὰ ὀχυρωθῶσι καὶ ἔπειτα νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν πλοῦν· ἀλλ' οἱ δύο στρατηγοὶ ἀπεποιήθησαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προτάσεως ταύτης καὶ ἠθέλησαν νὰ προχωρήσωσιν, ὅτε, κατ' εὐτυχίαν, τρικυμία ἐπισυμβᾶσα ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ καταφύγωσιν εἰς Πύλον. ἹΤίς τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων δὲν γνωρίζει τὴν θέσιν τοῦ εὐρυχώρου ἐκείνου λιμένος. ἐν ᾧ, τῇ 8 ὁκτωβρίου τοῦ 1827 ἔτους, οἱ στόλοι τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ῥωσίας, κατατροπώσαντες τὴν ἠνωμένην Τουρκο-αιγυπτιακὴν ναυτικὴν δύναμιν, καθηγίασαν, διὰ τοῦ αἵματος τῶν κρατίστων τῆς γῆς ἐθνῶν, τὴν αὐτονομίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος; Τὸν ἐν εἶδει ἡμισελήνου σχηματιζόμενον τοῦτον λιμένα ἀσφαλίζει ἀπὸ τῆς δυτικῆς θαλάσσης ἡ ἐκ τοῦ ἐνὸς αὐτοῦ κέρατος μέχρι τοῦ ἄλλου ἀπλουμένη ἐπιμήκης νῆσος Σφακτηρία, ἣτις καὶ αὐτὴ ἀπέβη ὀνομαστὴ εἰς τὴν νεωτέραν ἡμῶν ἱστορίαν· διότι ἐκεῖ, κατὰ μῆνα ἀπρίλιον τοῦ 1825 ἔτους, ἔδραμον πολλοὶ καὶ γενναῖοι ἄνδρες, Ἕλληνες καὶ φιλέλληνες, ἡπειρώται καὶ νηυτικοὶ, στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοί, ἵνα ἀντιταχθῶσιν εἰς τὰς πρώτας τῶν αἰγυπτιακῶν στρατευμάτων ἐφόδους· καὶ ἐκεῖ τότε

ἔπεσον ἐνδόξως ὁ Ἀναγνωσταρᾶς καὶ ὁ Σταῦρος Σαχίνης· ἐκεῖ ὁ Σαντα-Ρόζας· ἐκεῖ ὁ Τσαμαδός· ἐκεῖθεν δὲ ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος ἐπὶ τοῦ πλοίου «ἡ Ἀθηνᾶ,» τοῦ διασχίσαντος· ἔπειτα ἐν θριάμβῳ ὑλόκληρον τὸν ὀθωμανικὸν στόλον. Ἕνεκα τῆς προκειμένης Σφακτηρίας, ὁ λιμὴν τῆς Πύλου ἔχει δύο στόμια, τὸ μὲν βόρειον, τὸ δὲ μεσημβρινόν, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀμφοτέρω παθόν, ὡς φαίνεται, διὰ τοῦ χρόνου οὐσιώδη τινὰ ἀλλοίωσιν. Διότι σήμερον ἡ μεσημβρινὴ εἰσοδος ἔχει πλάτος 1,200 περίπου μέτρων καὶ βάθος ὕδατος παραλλάττον μετὰ 5, 7, 28 καὶ 33 ὀργυῶν, ἐνῶ, κατὰ Θουκυδίδην, τὸ πλάτος αὐτῆς ἦτο τοσοῦτον μόνον ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ εἰέλθωσι δι' αὐτῆς ἐκ παραλλήλου εἰμὴ 8 ἢ 9 τριήρεις· τὸ δὲ τῆς βορείου εἰσοδου πλάτος εἶναι σήμερον 130 περίπου μέτρων, καὶ τὸ βάθος τοῦ ὕδατος δὲν ὑπερβαίνει τοὺς 48 δακτύλους· διότι ἡ εἰσοδος αὕτη φράσσεται ἤδη ὑπὸ σφρεως, ἐνῶ τὸ πάλαι, κατὰ Θουκυδίδην, ἠδύναντο νὰ διέλθωσιν ἐντεῦθεν δύο τριήρεις, ὅπερ προϋποτίθησι πολὺ μεγαλύτερον βάθος ὕδατος. Ἡ δὲ ἐπὶ τῆς κατέναντι Πελοποννήσου παραλία, ἡ ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων τοσοῦτον λαμπρὰ διὰ τὴν ἀκμάζουσιν τότε αὐτόθι Πύλον, ἦτο ἤδη ἔρημος καὶ ἀκαλλιέργητος, ἔνεκα τῆς τυραννίας τῶν Λακεδαιμονίων ἡτις εἶχε φυγαδεύσει τοὺς κατοίκους καὶ ἐξαφανίσει πᾶν ἔχνος βιομηχανίας καὶ γεωργίας.

Οὕτως εἶχε τὸ χωρίον τοῦτο ὅτε κατέφυγον εἰς αὐτὸ, διὰ τὴν ἐπισυμβῆσαν τρικυμίαν, αἱ ἄττικαὶ νῆες. Τότε ὁ Δημοσθένης ἐπανελάβε τὴν περὶ ἀποβάσεως πρότασίν του· ἀλλ' οἱ στρατηγοὶ καὶ πάλιν ἀπέκρουσαν αὐτήν, λέγοντες, ὅτι ἡ Πελοπόννησος ἔχει πολλὰς ἐρήμους ἄκρας, τὰς ὁποίας δύναται οὗτος νὰ καταλάβῃ, ἐὰν θέλῃ νὰ καταδapaνῇ τῆς πόλεως τὰ χρήματα. Κατ' εὐτυχίαν ὅμως πάλιν ἐπειδὴ ἐπεμενεν ἡ τρικυμία καὶ παρετείνετο οὕτως ἡ ἐν τῷ λιμένι διατριβὴ τῶν πλοίων, αὐτοὶ οἱ στρατιῶται τελευταῖον βαρυνθέντες τὴν ἀργίαν, ἐπεχείρησαν νὰ ἐκτελέσωσι τὸ βούλευμα τοῦ Δημοσθένους· καὶ οὕτως ἀνηγέρθη ἐκ τοῦ προχείρου μικρὸν ὀχύρωμα ἐπὶ τῆς πελοποννησιακῆς παραλίας, παρὰ τὸ βόρειον ἦτοι τὸ στενότερον τοῦ λιμένος στόμιον, εἰς θέσιν καλουμένην ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων Κορυφάσιον. θεωρηθεῖσαν δὲ ἐπιτηδειοτάτην ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους διὰ τε τὸ φύσει ὀχυρὸν αὐτῆς καὶ διότι ὑπῆρχεν ἐνταῦθα κρήνη καλοῦ ὕδατος. Ἀπετελέσθη δὲ τὸ ἔργον ἐν ἡμέραις ἑξ, καὶ τότε ὁ Εὐρυμέδων, κατχλιπὼν αὐτόθι τὸν Δημοσθένην μετὰ πέντε πλοίων, ἀπέπλευσε μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπὶ Κέρκυραν.

Τὸ δ' ὀχύρωμα τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτέλεισις μετὰ τῶσαύτης μὲν ὀλιγωρίας ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, μετὰ τῶσαύτης δὲ δυστροπίας διεξήχθη ἐν Πύλῳ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν, ἔμελλεν ἐκ πρώτης ἀφειτηρίας νὰ προκαλέσῃ σωτήρια διὰ τοὺς Ἀθηναίους ἀποτελέσματα. Εἶδομεν ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἄγις, ὅστις εἶχεν ἐμβάλει εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ μεθ' ἅπαντος τοῦ πελοποννησιακοῦ στρατοῦ εἰς τὰ ἴδια, ἅμα πληροφορηθεὶς τὸ τολμηρὸν τῆς καταλήψεως τῆς Πύλου ἔργον· ἐνταῦτ' αὖ καὶ ὁ στόλος τῶν Πελοποννησίων ὅστις εἶχε σταλῆ εἰς Κέρκυραν, ἵνα ὑποστηρίξῃ τοὺς ἀνθισταμένους ἔτι αὐτόθι ἀριστοκρατικούς, διετάχθη νὰ ἀνακάμψῃ ὅτι τάχιστα εἰς Πύλον, ὥστε οἷ τε Ἀθηναῖοι καὶ οἱ σύμμαχοι αὐτῶν ἐν τῷ ἅμα ἀνεκουφίσθησαν ἐκ τῶν τοῦ πολεμίου δεινῶν. Ἀλλ' ἐνταῦτ' αὖ κατὰ τὸν Δημοσθένην ἀπέβησαν δεινότατα· διότι μὴ ἔχων εἰμὴ πέντε τριήρεις καὶ τινες προσελθόντας Μεσσηνίους ἐθελοντάς, εἶδεν ἀπὸ τῆς ἐρήμου αὐτοῦ ἕκρας 43 τριήρεις τῶν πολέμιων εἰσερχομένας εἰς τὸν λιμένα, ἅπασαν δὲ τὴν παραλίαν καλυφθεῖσαν ὑπὸ μαχητῶν, τοὺς ὁποίους ἡ κατὰ πρῶτον ἐκπλαγεῖσα διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦ ἀκούσματος Σπάρτη, ἔσπευσε μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐκπέμψῃ κατὰ τῶν εὐαρίθμων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐτόλμησαν νὰ κατapaτῆσωσι τὸ ἱερὸν αὐτῆς ἑδάφους. Δὲν ἀπέβηκεν ὅμως τὸ θάρρος ὁ Δημοσθένης, ἀλλὰ ἐκθύμως καὶ συνετῶς παρεσκεύασε τὰ πάντα πρὸς ἀμυναν. Ἀφοῦ ἐξέπεμψε δύο τῶν πλοίων αὐτοῦ πρὸς τὸν Εὐρυμέδοντα, ἐπικαλούμενος τὴν ταχίστην ἐπικουρίαν τῆς ἀττικῆς μοίρας, ἐπέστησεν ἰδίως τὴν προσοχὴν εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ πελάγους ἐπικειμένην ἐφοδὸν τῶν πολεμίων· διότι, ὡς φαίνεται, εἶχεν ὀχυρώσει το πρὸς τὴν ξηρὰν καὶ πρὸς τὸν λιμένα μέρος ἀσφαλέστερον. Ἰφύοντι οἱ Πελοποννήσιοι, καταλαμβάνοντες πρῶτον τὴν Σφακτηρίαν διὰ 420 Σφακτιῶν, ἵνα τοιοῦτοτρόπως ὥςτις πανταχόθεν κύριοι τοῦ λιμένος, ὥρμησαν διὰ πλείστου θάρρους ἐπὶ τὴν πρὸς τὸ πέλαγος νεύουσαν παραλίαν, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ὑψοῦτο τὸ ὀχύρωμα καὶ παρ' ἣν εἶδον τεταγμένους 60 ὀπλίτας Ἀθηναίους καὶ ὀλίγους τοξότας, ἐλπίσαντες τούτους μὲν τάχιστα νὰ καταβάλωσι, ἔπειτα δὲ νὰ εἰσπηδήσωσιν ἀμέσως εἰς τὸ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος μηδὲν ἢ ἀσθενῶς ἀσφαλισθὲν ὀχύρωμα. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἀπήντησαν δυσχερείας ἄλλας ἀπροσδοκῆτους· ὁ αἰγιαλὸς ἐκαλύπτετο ὑπὸ βράχων ἀπρσίτων, οὐδὲ ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ εἰμὴ ἐν καὶ μόνον μέρος, καὶ τοῦτο στενύτατον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδύναντο νὰ πλησιάσωσιν αἱ νῆες. Ἐπειδὴ δὲ τούτου ἕνεκα ὀλίγα διὰ μιᾶς ἐπετίθεντο, καὶ ἀφ' ἐτέρου ὁ

Δημοσθένης εἰς τοῦτο δὴ τὸ σημεῖον συνεκέντρωσεν ἅπασαν αὐτοῦ τὴν μικρὰν δύναμιν, ἥ πάλη ἀπέβη ὀλιγώτερον ἄνισος ἢ ὅ,τι ἐκ πρώτης ὄψεως ἐφαίνετο. Αἱ πελοποννησιακαὶ τριήρεις διὰ πάσης μὲν προθυμίας ἄμοιβαίου παρακελευσμοῦ ἡγωνίζοντο νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἀπόβασιν, ἀλλ' ἀπεκρούοντο ἐπιμόνως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Εἰς μάτην ἐπανεέλαβον πολυλκις τὴν ἔφοδον· εἰς μάτην ὁ Βρασίδης αὐτὸς, ὃν μετ' ὀλίγον θέλομεν ἶδει διαπρέποντα εἰς μεγαλήτερον στάδιον, εἰς μάτην ὁ φιλότιμος οὗτος ἀνὴρ, τριηραρχῶν ἐνταῦθα, ἀνέκραξεν, ἵνα ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἄλλους κυβερνήτας καὶ τριηράρχους, ὅτι εἶναι αἰσχρὸν φειδόμενοι ξύλων νὰ περιίδωσι τοὺς πολεμίους πεποιημένους τεῖχη ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν χώρᾳ, καὶ διετάξεν αὐτοὺς νὰ συντρίψωσιν, εἰάν ᾦναι ἀνάγκη, τὰς ναῦς αὐτῶν, ἀλλὰ νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἀπόβασιν· τοὺς δὲ λόγους δι' ἔργων ἐπικυρῶν, καὶ ἀναγκάσας τὸν κυβερνήτην αὐτοῦ νὰ ἐξωθήσῃ τὴν ναῦν πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὥρμησεν ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν· εἰς μάτην διότι, καθ' ἣν στιγμήν ἤτοιμαζετο ν' ἀποβῇ, ἐτραυματίσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ λειποθυμήσας ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πλοίου· ἡ δ' ἀσπίς αὐτοῦ ἐξολισθήσασα εἰς τὴν θάλασσαν ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ἐθεώρησαν αὐτὴν ὕστερον, δικίως, ὡς ἐν τῶν καλλίστων τοῦ ἔργου τούτου τροπαίων. Οἱ ἄλλοι Πελοποννήσιοι ἠλέλησαν νὰ ἐκδικηθῶσι τὴν πτῶσιν τοῦ Βρασίδα, ἀλλὰ, διὰ τὸ ἀπόκρημνον τοῦ χωρίου καὶ τὴν ἀκαταγώνιστον τῶν Ἀθηναίων ἄμυναν, οὐδὲν κατώρθουν· καὶ ὁ περιγράφων τὸν ἀγῶνα τοῦτον μέγας ἱστορικός, δὲν λησμονεῖ νὰ παρατηρήσῃ ὁπόσον πρὸς τοῖς ἄλλοις ὁ ἀγὼν οὗτος ἦτο ἀλλόκοτος. « Ἐς τοῦτό τε περιέστη ἡ τύχη, » λέγει, ὥστε Ἀθηναίους μὲν ἐκ γῆς τε, καὶ ταύτης Λακωνικῆς, ἀμύνεσθαι ἐκείνους ἐπιπλέοντας, Λακεδαιμονίους δὲ ἐκ νεῶν τε καὶ ἐς τὴν ἑαυτῶν, πολεμίαν οὖσαν, ἐπ' Ἀθηναίους ἀποβαίνειν. Ἐπὶ πολὺ γὰρ ἐπῆει τῆς δόξης ἐν τῷ τότε, τοῖς μὲν, ἡπειρώταις μάλιστα εἶναι καὶ τὰ περὶ κρατίστοις, τοῖς δὲ, θαλασσίοις τε καὶ ναυσὶ πλείστον προέχειν. »

Μετὰ δύο ἡμερῶν ἀτελεσφόρους ἐφόδους, οἱ Πελοποννήσιοι κατέπκυσαν τὸν πόλεμον, καὶ ἐζήτησαν, τὴν τρίτην ἡμέραν, ἐκ τῆς Ἀσίνης ξύλα πρὸς κατασκευὴν πολιορκητικῶν μηχανῶν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐνεργήσωσιν ἤδη ἀπόβασιν ἀπὸ τοῦ λιμένος, ὅπου εὐκολώτερον μὲν ἡδύναντο νὰ πλησιάσωσιν, ὅπου ὅμως τὸ τεῖχος τοῦ ὀχυρώματος, ἔχον ὕψος ἰκανόν, ἀπῆτε· τακτικὴν πολιορκίαν. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ καταφθάνουσιν ἐκ Ζακύνθου αἱ τῶν Ἀθηναίων νῆες ὑπὸ Εὐρυμέδοντα, συμποσούμεναι εἰς πεντήκοντα, διότι ἀπὸ τῆς ἐκ Πύλου ἀναχωρήσεώς των προσέλαβον

τέσσαρας ἔτι Χίας καὶ τινὰς τῶν πρό καιροῦ εἰς Ναύπακτον φρουρουσῶν τριήρων. Οἱ Ἀθηναῖοι κατ' ἀρχὰς προέτειναν εἰς τοὺς ἀντιπάλους τὸν ἄγων ἔν ἀναπεπταμένῳ τῷ πελάγει· ἰδόντες δ' ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι δὲν ἐξέρχονται ἐπὶ τούτῳ, εἰσῆλσαν εἰς τὸν λιμένα δι' ἀμφοτέρων τῶν στομιῶν, καὶ ὁρμήσαντες ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἐξώθησαν αὐτοὺς εἰς τὴν παραλίαν. Τότε οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀναλογιζόμενοι ὅτι οἱ ἐν Σφακτηρίᾳ συμπολῖται αὐτῶν μένουσιν οὕτω εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Ἀθηναίων, ἐπεχείρησαν αὐθις ν' ἀντεπεξέλθωσι· καὶ φοβερός ἐξερράγη ἐντὸς τοῦ λιμένος ἄγων, καθ' ὃν ὅμως ἐπὶ τέλους ὑπερίσχυσαν οἱ Ἀθηναῖοι, κύριοι γενόμενοι τοῦ λιμένος καὶ πανταχόθεν ἀποκλείσαντες τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ ἄνδρας.

Ὅτε ἀνηγγέλθησαν εἰς Σπάρτην τὰ πράγματα ταῦτα, τοσοῦτω πλείωτερος ἐπεκράτησεν αὐτόθι θόρυβος, ὅσῳ πολλοὶ τῶν ἀποκλεισθέντων ἐν Σφακτηρίᾳ ὀπλιτῶν ἀνῆκον εἰς τὰ πρῶτα τῆς πόλεως γένη· ὅθιν ἀπεφασίσθη ἀμέσως νὰ καταβῶσιν εἰς τὸ στρατόπεδον τὰ τέλη ἥτοι αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ, ἵνα, ἰδοῦσαι ἐκ τοῦ συνεγγυς τὰ συμβαίνοντα, ἀποφασίσωσι περὶ τοῦ πρὸς κτεῦ· καὶ γενομένου τούτου, ἐπειδὴ τὰ τέλη ἐπέστησαν ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχε τρόπος τοῦ νὰ βοηθήσωσι τοὺς ἀποκλεισθέντας, ἐζήτησαν παρὰ τῶν στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων, διὰ κήρυκος ἀνακωχὴν ἵνα πέμψωσιν ἐν τῷ μεταξὺ πρέσβεις εἰς Ἀθήνας καὶ διαπραγματευσθῶσι περὶ εἰρήνης.

Ὁ Εὐρυμέδων καὶ ὁ Δημοσθένης ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν καὶ συνωμολόγησαν ἀνακωχὴν, ἀλλὰ ἐπὶ ὅροις ἐπαχθεστάτοις διὰ τοὺς Πελοποννησίους. Πᾶσαι αἱ τριήρεις, οὐ μόνον αἱ εἰς τὸν λιμένα τῆς Πύλου εὐρισκόμεναι, ἀλλὰ καὶ αἱ εἰς ὅλους τοὺς λοιποὺς λιμένας τῆς Λακωνικῆς, συμποσοῦμεναι δὲ εἰς 60, παρεδόθησαν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἵνα ἔχωσιν αὐτάς μέχρις οὗ ἐπιστρέψωσιν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν οἱ πρέσβεις· οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἀντὶ τούτου ὑπέσχοντο νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς τοὺς Λακεδαιμόνιους τὴν εἰς τὴν νῆσον εἰσαγωγὴν ὠρισμένου τινὸς ποσοῦ τροφίμων καθ' ἐκάστην.

Εἰμποροῦμεν νὰ φαντασθῶμεν ὁποῖα κίνησις ἐπεκράτησεν ἐν Ἀθήναις, ὅτε ἔφθασεν αἴφνης εἰς Πειραιᾶ τὸ πλοῖον τὸ κομίσαν ἅμα μὲν τὴν ἀγγελίαν τῶν ἐν Πύλῳ συμβάντων, ἅμα δὲ τοὺς πρέσβεις τῶν Λακεδαιμόνιων τοὺς ἐλθόντας ἵνα καθυποβάλωσι προτάσεις περὶ εἰρήνης. Ἡ τύχη ἐν τῷ παρόντι πολέμῳ δὲν εἶχε συνειθίσει τοὺς Ἀθηναίους εἰς τοιαῦτα

εὐνοίας δείγματα. Ἡ δὴ ῥωσις τῶν λαμπρῶν κτημάτων τῆς Ἀττικῆς, ὁ λοιμὸς ὁ δεκατεύσας τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἡ ταπείνωσις εἰς ἣν περιήλθον καθυποβαλόντες ἱκεσίας περὶ εἰρήνης, εἰς ἧς οἱ Σπαρτιᾶται οὐδεμίαν εἶχον δώσει ἀκρόασιν, ἡ καταστροφή τοῦ ἀρχαιοτάτου καὶ πιστοτατοῦ αὐτῶν συμμάχου ἦτοι τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν, ἡ ἀνάλωσις τοῦ ἀπαιθεματικοῦ ταμείου, ἡ ἐπανάστασις τῆς Λέσβου, ἐνὸς τῶν ἰσχυροτάτων συμμάχων αὐτῶν, ὅλα ταῦτα ἦσαν συμφοραὶ αἵτινες οὐ μόνον τοὺς συνετοὺς, ἀλλὰ καὶ ἅπαντας ἐν γένει τοὺς πολίτας ἠδύναντο νὰ ἐμβάλωσιν εἰς δικαίας ἀνησυχίας περὶ τῆς ἐκβάσεως τοῦ ὀλεθρίου τούτου ἀγῶνος, ὅτε διὰ μιᾶς, ὡς ἐκ θαύματος, ἡ μᾶλλον διὰ τῆς συνέσεως καὶ τῆς τόλμης ἀνδρὸς ἐνὸς, εἶδον τὰ πράγματα μεταβαλόντα ὄψιν, καὶ τοὺς ἀγερώχους Λακεδαιμονίους προσπίπτοντας εἰς τοὺς πόδας αὐτῶν. Ἐπιτηδειότερα περίστασις ἵνα οὐ μόνον ἐντίμως ἀπαλλαγῶσι τοσοῦτων δεινῶν, ἀλλὰ καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς πλείονος θυσίας ἀνακτήσωσι τὴν προτέραν εἰρήνην, εὐημερίαν καὶ ἰσχύϊν, δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ δοθῇ· καὶ ὅμως οἱ Ἀθηναῖοι ἀπελάκτισαν τὴν περίστασιν ταύτην, καὶ δὲν ἐπείσθησαν νὰ ὠφεληθῶσιν ἐξ αὐτῆς, εἰμὴ ἀφοῦ ὑπέκλυψαν εἰς νέας μεγάλας συμφοράς. Ἵνα ἐννοήσωμεν τὴν ἀφροσύνην τὴν ὑπαγορεύσασαν τὴν τοιαύτην τῶν Ἀθηναίων διαγωγὴν, ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσωμεν δι' ὀλίγων τὴν βαθμὴδὸν ἐπελθούσαν ἀλλοίωσιν περὶ τὴν διοίκησιν τῶν ἐσωτερικῶν τῆς πόλεως πραγμάτων.

Εἶδομεν ὅτι ἀπὸ τῶν τελευταίων ἐνιαυτῶν τῆς ζωῆς τοῦ Περικλέους, ἡ ἰσχὺς τῶν εὐπορωτέρων καὶ συνετωτέρων πολιτῶν ἡλαττώθη πολὺ, ἐπεκράτησε δ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου ὁ ὄχλος. Ὁ ὄχλος οὗτος, ἐνόσω μὲν ἔζη ὁ Περικλῆς, ἐχειραγωγεῖτο ὑπὸ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς, ἂν ὅχι πάντοτε, τοῦλάχιστον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου ἤρχισε νὰ ἄγεται καὶ νὰ φέρεται ὑπὸ ἀνδρῶν, οἵτινες οὐ μόνον οὐδεμίαν εἶχον τῶν ἐξαιρέτων αὐτοῦ ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλως διάφορον κοινωνικὴν τάξιν ἀνήκον. Διότι εὐθύς ἔκτοτε ἐπῆλθε καὶ ἑτέρα τις μεταβολὴ περὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν κυβερνητῶν τῆς πόλεως. Μέχρι τῶν χρόνων τούτων, διεύθυνον τὰ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου οἱ στρατηγοί, αὐτοὶ καθυποβάλλοντες καὶ συζητοῦντες τὰς κυριωτάτας μάλιστα ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις, καὶ αὐτοὶ μετέπειτα ἀναλαμβάνοντες τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐπὶ τῇ προτάσει των ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀποφασισθέντων. Ἀλλ' ἀπὸ τῶν χρόνων τούτων, ἡ τοιαύτη τῶν σπουδαιοτέρων πραγμά-

τῶν τῆς πολιτείας διεξαγωγῇ ἐτροποποιήθη κατὰ μικρόν. Τὸ μὲν διότι ἡ ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξις τῶν συζητήσεων τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου ἀπήτησεν εἰδικήν τινα περὶ ταῦτα ἐνσχόλησιν καὶ γύμνασιν, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃσι πάντοτε οἱ ἕνεκα πολεμικῶν ἰδίως προτερημάτων προχειριζόμενοι εἰς τὸ στρατηγικὸν ἀξίωμα· τὸ δὲ, διότι αἱ ποικίλαι τοῦ πολέμου χρεῖαι προεκάλουν τὴν συνεχῆ σχεδὸν τῶν στρατηγῶν ἀποδημίαν· τὸ δὲ, διότι οἱ στρατηγοί, ἄνδρες ἔγκριτοι καὶ εἰς τὰ πρῶτα τῆς πολιτείας γένῃ συνήθως ἀνήκοντες, ἀηδίασαν ἐπὶ τέλους τὸ συνέδριον ἐκεῖνο τῶν ὀχλικῶν καὶ βαναύσων ἀνδρῶν, ἡ διεξαγωγὴ τῶν συζητήσεων τῆς ἐκκλησίας περιῆλθε, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, εἰς χεῖρας τῶν λεγομένων δημαγωγῶν, ἥτοι ἀνθρώπων εὐτελοῦς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καταγωγῆς, παρασκευαζομένων δ' ἐπὶ τούτῳ διὰ τινος ἀσκήσεως περὶ τὸν λόγον καὶ πρὸ πάντων διὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος καὶ προθυμίας περὶ τὴν χρῆσιν τῶν ποικίλων μηχανημάτων δι' ὧν κολακεύεται καὶ ἐξαπατᾶται τὸ πλῆθος· οἱ δὲ στρατηγοί περιωρίσθησαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς ἀπλὴν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφασισθέντων. Ἐντεῦθεν ὑπερῆλθον τὰ ἀτεπλήματα τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηναίων. Ἀφ' ἐνός οἱ δημαγωγοί, ὁμιλοῦντες περὶ πραγμάτων ἄλλοτρίων αὐτοῖς, παρέσυρον πολλάκις τὴν ἐκκλησίαν εἰς ψηφίσματα ἄσυνετα· ἀφ' ἐτέρου οἱ στρατηγοί ἦσαν πολλάκις ἠναγκασμένοι νὰ ὑπακούωσιν εἰς ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἀπεδοκίμαζον. Ἐκ τούτου οὐ μόνον τὰ δόγματα τῆς ἐκκλησίας ἀπέβησαν ἐπισφαλέστερα, καὶ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν πλημμελεστέρα, ἀλλὰ καὶ διαφωνία προέκυψαν μεταξὺ τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀνδρῶν τῆς πολιτείας, διαφωνία ὑποτρεφόμεναι ὑπὸ ἀμοιβαίων παθῶν καὶ προσωπικῶν συμφερόντων, ἐξαιρέτως δὲ ὑπὸ τοῦ φθόνου τῶν δημαγωγῶν πρὸς τὴν πολεμικὴν τῶν στρατηγῶν δόξαν καὶ ὑπὸ τῆς περιφρονήσεως τῶν στρατηγῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους· οἵτινες, μακρὰν παντὸς κινδύνου καὶ πάσης σπουδαίας εὐθύνης, ἠξίουσαν νὰ διέπωσι, διὰ λόγων καὶ ῥαδιουργιῶν, τὴν τύχην τῆς πολιτείας. Δὲν λέγομεν ὅτι ὁ χωρισμὸς καὶ ἀνταγωνισμὸς οὗτος τῆς βουλῆς καὶ τῆς ἐκτελέσεως, τῆς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἐνεργείας, ὑπῆρξεν ἔκτοτε ὀριστικὸς καὶ διαρκὴς ἐν Ἀθήναις. Τινὲς τῶν στρατηγῶν παρίσταντο ἔτι ἐκ διαλειμάτων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου. Ἐὰν ὁ περιφανὴς Φορμίων, ἐὰν ὁ μεγαλεπήβολος Δημοσθένης, ἐὰν καὶ ἄλλοι πολλοὶ πολεμικοὶ ἄνδρες δὲν ἀναφέρονται πλέον ἀγορεύοντες ἐνώπιον τοῦ πλῆθους, ὁ καλὸς κάγαθος Νικίας ἐξηκολούθει συνδυάζων ἔτι ἀμφοτέρω

τὰ καθήκοντα, καὶ νῦν μὲν βουλευόμενος ἐν τῇ πόλει, νῦν δὲ προκινδυνεύων ἐν τοῖς πεδίοις τῆς μάχης. Ἀλλ' ὅποσον ὀλίγη ἦτο ἡδὴ ἡ ἐπιρροή τῶν στρατηγῶν ἐν τῷ ὑπάτῳ τῆς πολιτείας συνεδρίῳ, μαρτυρεῖ αὐτὸ τοῦτο τοῦ Νικίου τὸ παράδειγμα. Νικίας ὁ Νικηράτου ἦτο τότε ὁ πλουσιώτατος τῶν Ἀθηνῶν ἄνθρωπος, ἔχων μεγάλας κτήσεις ἐν τοῖς ἀργυρεῖσι τοῦ Λαυρίου καὶ 1000 δούλους ἐργαζομένους αὐτόθι διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ. Ἦτο δὲ καὶ περὶ τὴν πολιτικὴν ἐπιστήμην ἔμπειρος, καὶ στρατηγὸς γενναῖος, καὶ πολίτης χρηστότατος, ὥστε ἐφαίνετο καθ' ὅλα προωρισμένος νὰ ἄρξῃ τῆς πόλεως ἐπ' ἀγαθῷ αὐτῆς· καὶ ὅμως μικρὸν ἐν αὐτῇ ἴσχυσε. Βεβαίως αἷτιον τούτου ὑπῆρξεν ἐν μέρει καὶ ὁ προςωπικὸς χαρακτήρ τοῦ ἀνδρός· διότι δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑποστηρίξῃ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν γνώμην αὐτοῦ, δὲν εἶχε τὴν γενναιότητα νὰ καταβάλλῃ τοὺς ἀντιπάλους, δὲν εἶχε τὴν φιλοδοξίαν τοῦ νὰ αὐξήσῃ, τοῦ νὰ ἐμψυχώσῃ, τοῦ νὰ ἀποδείξῃ ἐπὶ τέλους νικηφόρον τὴν μερίδα τῶν συνετῶν πολιτῶν, τῆς ὁποίας ἦτο ὁ φυσικὸς προστάτης, καὶ ἦτις μόνῃ ἡδύνατο τότε νὰ σώσῃ τὰς Ἀθήνας. Ἀλλ' εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι εἰς τὴν οὐδετέρωσιν τῆς ἐνεργείας του συνετέλεσε πολὺ καὶ ἡ κακὴ τῶν ἐκκλησιῶν σύνθεσις καὶ ἡ ἔτι χείρων αὐτῶν διεύθυνσις. Ὅθεν ἔλεγε μὲν οὗτος πάντοτε ὅτι ἐνόμιζεν ὀρθόν, ἀλλὰ σπανίως ὑπερίσχυον οἱ λόγοι αὐτοῦ· ἐξεπλήρου μὲν πάντοτε πιστῶς τὸ πρὸς τὴν πατρίδα χρέος, προσενεγκὼν ἐπὶ τέλους εἰς αὐτὴν θυσίαν πρόθυμον καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του, ἀλλ' ἐξεπλήρου τὸ χρέος του παθητικῶς μᾶλλον ἢ ἐνεργητικῶς, οὐχὶ ἐπιτελῶν ὅσα αὐτὸς ἐνόμιζε συμφέροντα καὶ πρέποντα, ὅπως ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅπως ὁ Κίμων, ὅπως ὁ Περικλῆς, ἀλλ' ὅσα ἄλλοι ἐπέβαλλον αὐτῷ, ὧν πολλὰ πολλὰκις ὑπελάμβανεν ὀλεθριώτατα· διότι ἄληθῶς εἰπεῖν οἱ δημαγωγοὶ ἀπέβησαν ἔκτοτε ἀπόλυτοι τῶν πραγμάτων τῆς πολιτείας κύριοι.

Οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν δημαγωγῶν κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ὑπῆρξαν ὁ νευρορράφος Εὐκράτης, ὁ προβατοπώλης Λυσικλῆς, ὁ λυχνοπώλης Ὑπέρβολος, καὶ ὁ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους μᾶλλον διαβόητος γενόμενος βурсοπώλης Κλέων. Ὁ Θουκυδίδης λέγει αὐτὸν «βιαιότατον τῶν πολιτῶν» λέγει αὐτὸν προτιμῶντα ἀείποτε τὸν πόλεμον τῆς εἰρήνης, διότι, γενομένης ἡσυχίας, ἤθελεν εἶναι «καταφανέστερος κακουργῶν καὶ ἀπιστότερος διαβόλων» συγχρόνως ὅμως ὁ ἱστορικὸς ἐπιφέρει, κατὰ δυστυχίαν ἐπανειλημμένως, ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος, τοιοῦτος ὢν, ἦτο τότε «πιθανώτατος ἐν τῷ δήμῳ, πιθανώτατος ἐν τῷ πλήθει,» ὃ ἐστὶ τὰ μά-

λιστα παρ' αὐτῷ εἰσηκούετο. Ὁ δὲ τότε ἀκμάσας Ἀριστοφάνης, ὅς τις μετ' ἀμιμῆτου εὐφυΐας καὶ μετὰ γενναιότητος ἔτι μάλλον ἀξιοθαυμάστου, ἐνέπαιζεν, ἐστιγμάτιζε καὶ ἐκ παντὸς τρόπου ἐμάστιζε τοὺς ὀλετῆρας τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας, κατὰ τοῦ ἀγενοῦς Κλέωνος ἰδίως ἐξεκένωσεν ἅπασαν τὴν φαρέτραν τῶν πικροτέρων αὐτοῦ βελῶν διότι ὀνομάσας αὐτὸν κεκράκτην, δηλαδὴ φωνκκλᾶν, ἐπιφέρει ὅτι ἐξεφόβιζε τοὺς ἀντιπάλους διὰ τῆς ὀξύτητος τῶν κατηγοριῶν αὐτοῦ, διὰ τῆς τραχύτητος τῆς φωνῆς, διὰ τῆς ἀναιδεΐας τῶν σχημάτων, καὶ ὅτι ἀναισχύντως ἐμπορεύετο τὴν ἰσχὺν ἣν ἐκτήσατο, ἀπειλῶν συκοφαντίας ἵνα λάβῃ χρήματα, ληστεύων τὸ δημόσιον ταμεῖον, καταδιώκων πᾶσαν ἀρετὴν καὶ πᾶσαν ἀξίαν, καὶ διὰ τῶν ἐξωλεστέρων καὶ ἀναιδεστέρων κολακειῶν προσεταιριζόμενος τὴν εὐνοίαν τοῦ πλήθους. Καὶ ἴσως μὲν ἔχεται ὑπερβολῆς τινος ἡ εἰκὼν αὕτη τοῦ μεγάλου κωμικοῦ· ἀλλ' ὅμως, ἀναλογιζόμενοι τὸν ἐντιμον τοῦ Ἀριστοφάνους χαρακτῆρα, τὸ εὐγενές τῆς φιλοπατρίας αἴσθημα τὸ διαλάμπον καθ' ἅπαντα αὐτοῦ τὰ ἔργα, καὶ πρὸ πάντων ἀντιπαραθέτοντες τοὺς λόγους αὐτοῦ πρὸς τὰς γνωστοτέρους τοῦ Κλέωνος πράξεις, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ κυριώτατοι τοιῦλάχιστον τῶν χρακτῆρων ἐκείνων ἦσαν ἀκριβεῖς, καὶ ὅτι τοιοῦτος ἐν γένει ἦτο ὁ ἀνὴρ ὅς τις διεῖπε τὰ τῶν Ἀθηναίων πράγματα, ὅτε ἔφθασαν ἐνταῦθα ἐκ Πύλου οἱ τῶν Λακεδαιμονίων πρέσβεις.

Αἱ προτάσεις τὰς ὁποίας οἱ πρέσβεις οὗτοι καθυπέβαλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου ἦσαν ἀπλούσταται καὶ δύνανται νὰ συγκεφαλαιωθῶσιν εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις· «ἀπόδοτε ἡμῖν τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ ἄνδρας καὶ ἀντὶ τῆς χάριτος ταύτης δέχθητε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν συμμαχίαν τῆς Σπάρτης.» Αἱ προτάσεις αὗται ἠδύναντο νὰ μὴ ᾔναι πολὺ ἐντιμοὶ διὰ τοὺς Λακεδαιμονίους, οἵτινες, ἵνα σώσωσιν ὀλίγους τινὰς τῶν συμπολιτῶν, ἐθυσίαζον προχείρως τὸν κύριον σκοπὸν δι' ὃν ἀνέλαβον τὸν ἀγῶνα, καὶ ἰδίως ἐλησμόνουν ὅτι ἀνέλαβον τὸν ἀγῶνα τοῦτον μετὰ συμμάχων πολλῶν, τοὺς ὁποίους ἐγκατέλειπον ἤδη εἰς τὴν τύχην αὐτῶν, μηδὲν περὶ αὐτῶν προτείνοντες ἢ συνθηκολογοῦντες. Ἀλλ' ὅσῳ ὀλιγώτερον ἐντιμοὶ διὰ τοὺς Λακεδαιμονίους ἦσαν αἱ προτάσεις αὗται, τόσῳ μάλλον συνέφερον εἰς τοὺς Ἀθηναίους· διότι, παραιτηθείσης τῆς Σπάρτης ὅλων τῶν ἀξιώσεων ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐκινήθη ὁ πόλεμος, οἱ Ἀθηναῖοι ἐξήρχοντο ἀπὸ αὐτοῦ παρὰ προδοκίαν νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι· ἐγκαταλειπούσης δὲ αὐτῆς ὅλους τοὺς συμμάχους, ἢ

ἤθελον καὶ οὗτοι ἀναγκασθῇ νὰ εἰρηνεύσωσιν, ἢ, καὶ ἂν ἐπέμενον τινές, εὐχερῶς ἠδύναντο νὰ καταβληθῶσιν· ὅ,τι λοιπὸν εὐλογώτερον καὶ συνειτώτερον εἶχον νὰ πράξωσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἦτο νὰ παραδεχθῶσιν ἀμέσως τὰς προτάσεις τῶν πρέσβειων. Ἀλλὰ, γενομένης συζητήσεως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Λακεδαιμονίων, ὁ Κλέων ἰσχυρίσθη, ὅτι, ἔχοντες τοὺς ἄνδρας ἐν τῇ νήσῳ, εἶναι κύριοι νὰ συνομολογήσωσιν ὁπότεν θέλωσι τὰς προτεινομένας σπονδὰς, καὶ ὅτι ἐν τούτοις εἶναι καλὸν νὰ ὤφελιθῶσιν ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης ἵνα ἐπιτύχῃσι πλειότερά τινα πλεονεκτήματα· καὶ ἔπεισε τοὺς Ἀθηναίους ν' ἀποκριθῶσιν, ὅτι πρέπει πρὸ πάντων οἱ ἐν τῇ νήσῳ, παραδόντες τὰ ὄπλα καὶ ἑαυτοὺς, νὰ μετακομισθῶσιν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἀφοῦ δὲ ἔλθωσιν οὗτοι, καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀποδώσωσιν εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων τὴν Νίσαιαν, τὰς Πηγὰς, τὴν Τροιζῆνα καὶ τὴν Ἀχαΐαν, τότε θέλουσιν ἀποδοθῇ εἰς αὐτοὺς οἱ ἄνδρες καὶ θέλουσι συνομολογηθῇ σπονδαί, ἐφ' ὅσον δῆποτε ἤθελε κριθῇ εὐλογον χρόνον.

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη ἦτο προδήλως ἀσύνητος. Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἐνθυμῶνται πότε καὶ διὰ τίνας λόγους, οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέδωκαν εἰς τοὺς Πελοποννησίους τὴν Νίσαιαν, τὰς Πηγὰς, τὴν Τροιζῆνα καὶ τὴν Ἀχαΐαν (σελ. 537). Ἡ παράδοσις αὕτη ἐγένετο πολὺ πρὸ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, διὰ τῶν τριακονταετῶν σποδῶν· καὶ ἐγένετο διότι, κατὰ τὴν ὀρθὴν τοῦ Περικλέους γνώμην, οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διατηρήσωσι τὰς ἡπειρωτικὰς αὐτῶν κτήσεις, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ περιορισθῶσιν εἰς μόνην τὴν ναυτικὴν ἡγεμονίαν. Πῶς λοιπὸν ἦδη, μετὰ τοσαύτας τοῦ πολέμου συμφορὰς, ἀπῆλθον χώρας τὰς ὁποίας πρὸ εἰκοσαετίας, ἐν ἀκμῇ τῆς δυνάμεως ὄντες, εἶχον πεισθῇ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διατηρήσωσι; Ἡ δὲ ἀπάντησις αὐτοῦ τοῦ Κλέωνος ἦτο ἡ ἀπάντησις αὕτη· Πῶς ἦδη, διότι ἐπέλαμψεν ἐπ' αὐτοὺς μία εὐτυχίας ἀκτίς, ἔφερον διὰ μιᾶς εἰς μέσον ἀξιώσεις αἵτινες ἐδικαιολόγουν ὅλας τὰς περὶ τῆς μελετωμένης ἐπεκτάσεως τῆς ἡγεμονίας αὐτῶν κατηγορίας, ὧν ἕνεκα ἐκινήθη ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος; Καὶ ἔπειτα οἱ Ἀθηναῖοι ἐζήτησαν παρὰ τῶν Σπαρτιατῶν πράγματα ἀδύνατα· διότι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος πόλεις δὲν ἀνήκον εἰς τοὺς Αἰγείους, ἀλλὰ εἰς τοὺς συμμάχους αὐτῶν· ὥστε ἡ ἀπόκρισις τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου ἰσοδυνάμει πρὸς ἐντελῆ ἀπόρριψιν τῶν περὶ εἰρήνης προτάσεων. Ἐντεῦθεν οἱ πρέσβεις τῶν Λακεδαιμονίων, θεωροῦντες ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσωσιν αἱ διαπραγματεύσεις, καὶ

ἄφ' ἐτέρου ἐλπίζοντες ὅτι εἰμποροῦν ἴσως νὰ ἐπιτύχωσι τοῦ ποθουμένου ἐὰν συζητήσωσιν οὐχὶ πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Κλέωνος παρασυρόμενον ὄχλον, ἀλλὰ πρὸς ὀλίγους τινὰς ἐγκρίτους πολίτας, προέτειναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ διορίσῃ συνέδρους ἢ, ὡς ἡθέλομεν εἶπει σήμερον, ἐπιτρόπους μεθ' ὧν νὰ ἔλθωσι καθ' ἡσυχίαν εἰς λόγους περὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν. Τότε ὅμως ὁ Κλέων ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ, μετὰ πολλῆς ἀγριότητος, ὅτι ἐγίνωσκε μὲν καὶ πρότερον τοὺς πρέσβεις οὐδὲν ἔχοντας ἐν νῶ δίκαιον, νῦν δὲ οὗτοι ἀπεκάλυψαν οἴκοθεν τὴν ἐπίβουλον αὐτῶν προαίρεσιν, μὴ θέλοντες νὰ ὁμιλήσωσι πρὸς τὸ πλῆθος, ἀλλὰ πρὸς ὀλίγους τινὰς ἄνδρας· καὶ προσεκάλεσεν αὐτοὺς, ἐὰν διανοῶνται τι ὑγιές, νὰ τὸ ἐκθέσωσι παρρησίᾳ ἐνώπιον πάντων. Ὅθεν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἠναγκάσθησαν ν' ἀναχωρήσωσιν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἄπρακτοι.

Τότε, μετὰ εἰκοσάῃμερον ἀνακωχὴν, ἤρχισαν πάλιν περὶ Πύλον αἱ ἐχθροπραξίαι, οἱ δὲ στρατηγοὶ τῶν Ἀθηναίων ἀπεποιήθησαν πρὸ πάντων τὴν κατὰ τὰ συμφωνηθέντα ἀπόδοσιν τῶν πλοίων εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι οὗτοι εἶχον παραβῆ ἐν τῷ μεταξὺ τὰς σπονδάς. Ἀλλὰ καὶ τοι διὰ τοῦ βιαιοπραγήματος τούτου οἱ Πελοποννήσιοι ἐστερήθησαν ἐπὶ τοῦ παρόντος πάσης ναυτικῆς δυνάμεως, ἡ ἐπιτυχία τῶν Ἀθηναίων δὲν ἀπέβη τόσῳ εὐκολος ὅσῳ εἶχεν ἐξ ἀρχῆς φανῇ. Ἡ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν προσδοκωμένη παράδοσις τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ ἀποκεκλεισμένων Σπαρτιατῶν, δὲν ἐγένετο. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶχον φαίνεται οἰκονομήσει τὰς ἐπὶ τῶν σπονδῶν εἰσαχθείσας τροφάς, τολμηροὶ δὲ εἴλωτες, ὑπὸ γενναίων ἀμοιβῶν ἐνθαρρυνόμενοι, κατῴρθουν καὶ ἤδη ἐκ διαλειμμάτων νὰ φέρωσιν εἰς τὴν νῆσον τροφὰς νέας. Ἀπὸ ἐτέρου οἱ Ἀθηναῖοι ἔπασχον ἀπορίαν σίτου καὶ ὕδατος· καὶ ἡ φυλακὴ τῆς νήσου ἀπέβη ἐπίπονος· ἐφοβοῦντο δὲ πρὸς τούτοις μὴ καταλάβῃ αὐτοὺς ὁ χειμὼν, ὥστε διετέλουν ἀθυμοῦντες, εἰς δὲ τὰς Ἀθήνας, ἀντὶ τῶν ἐλπιζομένων τροπαίων καὶ λαφύρων, ἔφθασαν αἱ περὶ τῶν ἀνωτέρω δυσχερειῶν ἀγγελίαι καὶ αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς ἐπικουριῶν. Ἐκ τούτου πολὺς προέκυψεν ἐν τῇ πόλει θόρυβος καὶ μεταμέλεια διότι δὲν εἶχον δεχθῇ τὰς σπονδάς. Ὁ δὲ Κλέων, ἀκούων ἤδη ἅπαντας ἀγανακτοῦντας κατ' αὐτοῦ καθὼς διακωλύσαντος τὴν σύμβασιν, πρῶτον μὲν ἰσχυρίσθη, ὅτι οἱ ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἀπεσταλμένοι παρέστησαν ψευδῶς τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων· οὗτοι ὅμως εἶπον ὅτι ἂν δὲν τοὺς πιστεύωσι, δὲν ἔχουσιν εἰμὴ νὰ πέμψωσιν ἐπὶ τοῦ τόπου πληρεξουσίου

ἐφόρους ἵνα βεβαιώσωσι τὰ γεγονότα· καὶ ἡ ἐκκλησία ἀμέσως ἐξελέξατο ὡς τοιοῦτους αὐτόν τε τὸν Κλέωνα καὶ τὸν Θεογέννη. Ἄλλ' ἡ ἀποστολὴ αὕτη δὲν συνέφερε παντάπασιν εἰς τὸν Κλέωνα, ὅστις ἤξευρε κάλλιστα ὅτι τὰ πράγματα ἔχουσιν ὅπως ἐλέγοντο· διὸ, μεταβαλὼν ἀμέσως τρόπον, «ἐὰν πιστεύητε, εἶπεν, εἰς τὰς δοθείσας ὑμῖν πληροφορίας, μὴ χάνετε καιρὸν πέμποντες ἐφόρους, ἀλλὰ πλεύσατε ἀμέσως ἐπὶ Πύλον, ἵνα γίνητε κύριοι τῆς Σφακτηρίας.» Καὶ ἐνταῦθα, ἐπιχειρῶν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἀναιδεΐας ἀπὸ ἐνόχου νὰ γίνῃ κατήγορος καὶ ἀναφανδὸν μεμφόμενος τὸν Νικίαν, στρατηγὸν ὄντα, προσέθηκεν, ὅτι «ἐὰν οἱ στρατηγοὶ ἡμῶν ἦσαν ἄνδρες, εὐχερέστατον ἦτο, πλεύσαντες μετὰ μικρᾶς τιнос δυνάμεως, νὰ αἰχμαλωτεύσωσι τοὺς ἐν τῇ νήσῳ. Τοῦλάχιστον τοῦτο ἤθελον πράξει ἐγὼ, ἐὰν ἦμην στρατηγός.» Οἱ λόγοι οὗτοι προεκάλεσαν πολλὴν τὴν κατὰ τοῦ Κλέωνος δυσἀρέσκειαν· «καὶ διατί λοιπὸν, ἀνέκραζαν πανταχόθεν, δὲν ἐκπλέεις ἀμέσως, ἐὰν ὑπολαμβάνῃς τὸ πρᾶγμα τοσοῦτον εὐχολον;» Ὁ δὲ Νικίας, ὠφελούμενος ἐκ τούτου ἵνα ἔτι μᾶλλον ταπεινώσῃ τὸν ἀντίπαλον, ἐβεβαίωσεν ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ στρατηγοὶ εἶναι πρόθυμοι νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς τὸν ῥήτορα οἷαν δὴ ποτε θέλῃ δύναμιν ἵνα ἐπιχειρήσῃ τὸ ἔργον. Ὁ Κλέων, κατ' ἀρχὰς νομίζων ὅτι ἡ πρότασις αὕτη γίνεται ὅχι σπουδαίως, ἀλλ' ὡς ἀπλοῦν περὶ τὰς συζητήσεις στρατήγημα, εἶπεν ὅτι εἶναι ἔτοιμος· ἅμα ὅμως εἶδεν ὅτι τὰ λεγόμενα ἐρρέθησαν ἵνα τῷ ὄντι ἐκτελεσθῶσιν, ἤρχισε νὰ ὀπισθοδρομῇ καὶ νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Νικίαν· «σὸν ἔργον εἶναι νὰ πλεύσῃς, ὅχι ἐμὸν· διότι σὺ εἶσαι ὁ στρατηγός, ὅχι ἐγώ.» Ἄλλ' ὁ Νικίας ἀπεκρίθη ἐπιμένων εἰς τὴν πρότασίν του, καὶ ἀποποιούμενος ῥητῶς τὴν ἐπὶ Πύλον στρατηγίαν, καὶ προσκαλὼν τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἐνθυμηθῶσι τί εἶπεν ὁ Κλέων καὶ νὰ ἐπιβάλωσιν αὐτῷ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν λόγων του. Ὅσῳ δὲ ὁ Κλέων ἀπέφευγε τὸν πλοῦν καὶ ἀνεκάλει τὰ εἰρημένα, τόσῳ ὁ ὄχλος τὸν μὲν Νικίαν προέτρεπε νὰ παρὰδῶσῃ ἀληθῶς τὴν ἀρχήν, πρὸς δὲ τὸν Κλέωνα ἐπεθόα, ὅτι ὀφείλει νὰ πλεύσῃ· ὥστε οὗτος βλέπων ἐπὶ τέλους ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ἀνέλαβε τὸ ἐπιχειρήμα, καὶ παρελθὼν, καὶ τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενος, «μὴ νομίστητε, ἀνέκραζεν, ὅτι φοβοῦμαι τοὺς Λακεδαιμονίους· ἰδοὺ ἀνιχωρῶ προθύμως, οὐδένα λαμβάνων μετ' ἐμοῦ τῶν τακτικῶν τῆς πόλεως ὁπλιτῶν, ἀλλὰ μόνον τοὺς ἐκ τῶν κληρούχων τῆς Δήμου καὶ Ἰμβρου ὁπλίτας, ὅσοι εἶναι παρόντες, καὶ τινὰς ἐκ τῆς Αἴνου πελταστᾶς, καὶ τοξότας 400. Τούτους δ' ἔχων

καὶ τοὺς ἐν Πύλῳ εὐρισκομένους ἤδη στρατιώτας, ἀναλαμβάνων ἐνώπιον ὑμῶν τὴν ὑποχρέωσιν, ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, ἣ νὰ φέρω ἐνταῦθα αἶχμαλώτους τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ Λακεδαιμονίους, ἣ ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς νήσου, νὰ φονεύσω αὐτούς. » Ἡ ἐκκλησία ἐγέλασεν ἀκούσασα τὴν κουφολογίαν ταύτην τοῦ ἀνθρώπου ἄλλ' οἱ σωφρονέστεροι τῶν πολιτῶν ἤκουσαν αὐτὴν εὐχαρίστως, ἀναλογιζόμενοι ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἐκ τῶν δύο ἀγαθῶν θέλουσιν ἐπιτύχει τοῦ ἐτέρου· ἢ ἀπαλλαττόμενοι τοῦ Κλέωνος, ὅπερ ἐφαίνετο πθανώτερον, ἢ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει γινόμενοι κύριοι τῶν Λακεδαιμονίων. Ὅθεν ἐψηφίσθη ἀμέσως ἡ ἀναχώρησις τοῦ Κλέωνος, προεχειρίσθη δὲ συστράτης αὐτοῦ καὶ ὁ Δημοσθένης, καὶ ἐξεπέμφθη ἐν τῷ ἅμα εἰς Πύλον ἡ ἀγγελίη ὅτι ἐπέρχονται αἱ ζητηθεῖσαι ἐπικουρίαι.

Ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ ἄλωσις τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ ἀνδρῶν δὲν ἦτο τοσούτῳ δυσκατόρθωτος ὅσῳ ἐσχάτως ὑπελήφθη. Ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπραξάν κατ' ἀρχὰς τὸ λᾶθος τοῦ νὰ ὑπολάβωσι τὸ πρᾶγμα ὡς τετελεσμένον, ἔπειτα δὲ ἐπῆλθον δυσχέρειαι τινες καὶ ἀναβολαί, διὰ τοῦτο κατήντησαν ἀμέσως εἰς τὴν ἄλλην ὑπερβολὴν, καὶ ἤρχισαν νὰ ἀπελπίζωνται περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Ἀληθῶς ὅμως ἡ ἐπιτυχία ἦτο ἀσφαλὴς, μάλιστα μετὰ τὰς νεωστὶ ἐξ Ἀθηνῶν ἐλθούσας ἐπικουρίας. Τῆς θαλάσσης οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν ἀπόλυτοι κύριοι· οἱ ἄνδρες τοὺς ὑποίους ἠδύναντο ν' ἀποβιβάσωσιν εἰς τὴν Σφακτηρίαν, ἦσαν, καὶ πρὶν καταφθάσωσι τὰ νέα βοηθήματα, ἀσυγκρίτῳ πολυπληθέστεροι τῶν ἐν τῇ νήσῳ Σπαρτιατῶν· ὁ χειμὼν εἰσέτι ἀπέιχε πολὺ· οἱ δὲ θαλασσοκρατοῦντες Ἀθηναῖοι ἠδύναντο νὰ πορίζωνται καὶ τροφὰς καὶ ὕδωρ ἀπὸ τε τῶν ἄλλων παραλίῶν τῆς Πελοποννήσου καὶ ἀπὸ τῶν παρακειμένων νήσων. Καὶ ἔπειτα ὁ Δημοσθένης εἶχε πρὸ ἡμερῶν παρασκευάσει πάντα τὰ πρὸς τὴν ἔφοδον ἀπαιτούμενα· ἅμα δὲ λαβὼν τὰς διὰ τοῦ Κλέωνος σταλείσας ἐπικουρίας, ἐπεχείρησε τὸ ἔργον τότε προθυμότερον, ὅσῳ συνέβη κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας νὰ κατὰ τὸ δάσος τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὴν νήσον, καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ ὑπέρμαχοι αὐτῆς ἀπέβαλλον ἐν τῶν κυρίων αὐτῶν πλεονεκτημάτων· διότι τῶντι ἐνόςῳ ἡ Σφακτηρία ἦτο κατάφυτος, οἱ ἐν αὐτῇ ἠδύναντο ν' ἀντισταθῶσι πολὺ ἀσφαλέστερον. Ἡδὴ δὲ, ἐπελθόντων τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Μεσσηνίων, ἀντέστησαν μὲν οἱ Λακεδαιμόνιοι γενναίως καὶ πεισματωδῶς δι' ὅλης σχεδὸν μιᾶς ἡμέρας, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἀφ' οὗ ἔπесον πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, οἱ περιλιπόμενοι κυκλωθέντες πικταχόθεν, ἠναγκάσθησαν νὰ πα-

ραδοθῶσι καὶ ἀπήχθησαν εἰς Ἀθήνας, ἐντὸς τῶν 20 ἡμερῶν τὰς ὁποίας εἶχεν ὀρίσει ὁ Κλέων. Ἦσαν δὲ οἱ παραδοθέντες τὸν ἀριθμὸν 292, ἐξ ὧν 120 Σπαρτιάται, καὶ εἶχον μείνει ἀποκεκλεισμένοι ἐν τῇ νήσῳ ἡμέρας 72.

Ὁ Κλέων, ὡς ἐκ τῶν προειρημένων συνάγεται, μικρόν, μᾶλλον δὲ κατ' οὐδὲν συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος τούτου, τοῦ ὁποίου ἡ σοφὴ ἐπίνοια καὶ ἡ ἐπιτηδεῖα ἐκτέλεις ὠφέλιοντο ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς μόνον τὸν Δημοσθένην. Καὶ ὅμως ἐπειδὴ ὁ Δημοσθένης ἐσιώπα, ὁ δὲ Κλέων ἐφώναζε, διὰ τοῦτο ἡ τιμὴ τοῦ κατορθώματος ἀπεδύθη εἰς τὸν δημαγωγὸν αὐτὸν, ὅστις κατήντησεν ἐντεῦθεν παντοδύναμος, ἤρχισε νὰ φαντάζεται ὅτι εἶναι καὶ στρατηγὸς μέγας, καὶ δὲν ἔπαυε προτρέπων τὸν δῆμον εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου. Εἰς μάτην οἱ Λακεδαιμόνιοι, δεινῶς ἀπὸ Πύλου καὶ Σφακτηρίας παρενοχλούμενοι, καὶ πρὸς τούτοις θέλοντες ν' ἀνακτήσωσι τοὺς ἀνδρας αὐτῶν, καθυπέβαλον ἐπανειλημμένας περὶ εἰρήνης προτάσεις· ὁ Κλέων κατώρθωσε ν' ἀπορριφθῶσιν αἱ προτάσεις αὗται. Καὶ ἐπὶ τινα μὲν χρόνον ὑπῆρξαν οἱ Ἀθηναῖοι εὐτυχεῖς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτῶν· κατέλαβον καὶ ὠχύρωσαν τὴν χερσόνησον τῆς Μεθώνης, μεταξύ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος, ἀφῆρεσαν ἀπὸ τῶν Μεγαρέων τὸν λιμένα αὐτῶν, τὴν Νίσαιαν, καὶ, τὸ πάντων σπουδαιότερον, γενόμενοι κύριοι τῶν πρὸ τῆς Λακωνικῆς Κυθήρων, περιέζωσαν οὕτω τὴν παραλίαν τῶν Λακεδαιμονίων δι' ὀρητηρίων, ἀφ' ὧν, ἔχοντες συνεργούς καὶ τοὺς Μεσσηνίους, δὲν ἔπαυον δηρῶντες τὴν χώραν, ἀπάγοντες τοὺς ἐλῶτας, καὶ νέον τινὰ ἀπειλοῦντες Μεσσηνιακὸν πόλεμον. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ τὰ πράγματα ἔμελλον νὰ μεταβάλωσιν ὅψιν.

Ἐπὶ τῶν περὶ τὴν Πύλον ἐχθροπραξιῶν ἐλάβομεν ἀφορμὴν ν' ἀναξέσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Βρασίδου. Ὁ νέος οὗτος Σπαρτιάτης εἶχε πολλάκις ἀριστεύσει ἀπ' ἀρχῆς τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου. Καὶ τὴν μὲν ἀνδρείαν καὶ τὴν περὶ τὰ ὄπλα καὶ τὴν τακτικὴν ἐπιστήμην ἀσκησιν εἶχε κοινὰς πρὸς ἅπαντας σχεδὸν τοὺς συμπολίτας, οἵτινες, ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς ἦν ἐλάβανον καὶ τοῦ βίου ὃν διῆγον, ἐξηκολούθουν ἐτι δικαπρέποντες ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ ταῖς πολεμικαῖς ἐκείναις ἀρεταῖς. Ἀλλ' ἡδὴ ὁ Βρασίδας ἀπεκάλυψεν αἴφνης προτερήματά τινα, τὰ ὅποια δὲν παρῆγε συνήθως καὶ οὐδὲ προωρισμένη ἦτο νὰ παράγῃ ἡ τῆς Σπάρτης ἀνατροφή καὶ πολιτικὴ. Ὁ Βρασίδας ἀνεδείχθη μεγαλεπήβολος, ἐνῶ ἡ Σπάρτη οὕτε

ἀνεδείκνυνεν οὔτε ἤθελε ν' ἀναδείξῃ μεγαλεπηθόλους ἄνδρας. Τὰ πράγματα αὐτῆς διείποντο ὑπὸ ὁμάδος ὀλιγαρχικῆς, ἣτις ἐν κοινῷ ἠδύνατο ἐνίοτε νὰ βουλευθῇ καὶ νὰ πράξῃ τι μέγα, ἀλλ' εἰς οὐδένα τῶν συμπολιτῶν ἐπέτρεπεν ἰδίᾳ τοιοῦτό τι, διότι ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἐνὸς ἤθελεν ἀποβῆ ἑπικίνδυνος εἰς τὴν τῶν ὀλίγων ἀρχήν. Ὁ Βρασίδης ἀνεδείχθη χρηστός καὶ εἰλικρινὴς πρὸς τοὺς συμμάχους, κηδόμενος περὶ τοῦ συμφέροντος αὐτῶν οὐδὲν ἤττον ἢ περὶ τοῦ τῆς ἰδίας πατρίδος συμφέροντος, καὶ ἀγωνιζόμενος νὰ συνδυάσῃ ὅσον ἔνεστι τὰ δύο ταῦτα τῆς πολιτικῆς στοιχεῖα, ἐνῷ ἡ Σπάρτη δὲν ἀπέβλεπεν εἰμὴ εἰς τὸ ἴδιον αὐτῆς συμφέρον, ἐγκαταλείπουσα καὶ θυσιάζουσα ἐν πάσῃ περιπτώσει τοὺς συμμάχους, ἄνευ τῆς παραμικρᾶς τύψεως συνειδότης. Ὁ Βρασίδης ἀνεδείχθη ἐπὶ πᾶσιν ἀνὴρ πανελλήνιος, ἐνῷ ἡ ἰδέα τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὅ ἐστι τῆς ἑλληνικῆς ἐθνότητος, οὐδέποτε ἐπεκράτησεν ἐν Σπάρτῃ. Ἐνὶ λόγῳ ὁ Βρασίδης ἐφαίνετο μᾶλλον προῖὸν τῆς ὅλης Ἑλλάδος ἢ τῆς πόλεως ἧς ὑπῆρξε γέννημα καὶ θρέμμα· καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἐν Ἑλλάδι πόλις εἰς ἣν, διὰ τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ τὴν εὐγλωττίαν του, ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἀνήκων, ἡ πόλις αὕτη ἦτο αἱ Ἀθῆναι, ὅχι ἡ Σπάρτη. Πῶς δὲ ἀπὸ τῆς ἀνατροφῆς ἦν καθίεραι τὸ πολίτευμα ἐκεῖνο, καὶ ἣτις ἐκ συστήματος περιέστελλε καὶ ἐταπείνωνε πᾶν μέγα φρόνημα καὶ διανόημα, παρήχθη ὁ μεγαλεπηθώτερος τῶν Ἑλλήνων τῆς περιόδου ταύτης; Ὅπως ἐν Ἀθήναις, αἵτινες ἐγέννησαν τὸν Ἀριστείδην, τὸν Κίμωνα, τὸν Περικλέα, παρήχθη ἤδη ὁ Κλέων, ὁ ἐξωλέστατος τῶν τότε Ἑλλήνων. Διότι ὑπάρχουσιν ἀρχαὶ καὶ δοξασίαι ἐξευγενίζουσαι τὰ μᾶλλον ἀχρεῖα τῶν πολιτευμάτων, καθὼς ὑπάρχουσιν ἀρχαὶ καὶ δοξασίαι ἐξαχρειοῦσαι τὰ τῶν πολιτευμάτων εὐγενέστατα. Αἱ Ἀθῆναι, ἕνεκα τῆς πλημμελοῦς αὐτῶν ἡγεμονίας, κατήντησαν νὰ θεωρηθῶσι καὶ νὰ γίνωσι μέχρι τινὸς τύραννοι τῆς Ἑλλάδος· ὅθεν ἐξ ἀνάγκης παρήγαγον καὶ τὸν πιστότερον τῆς τυραννίδος ταύτης λειτουργόν, τὸν αἰμοδόρον καὶ ἄφρονα Κλέωνα. Ἡ Σπάρτη πάλιν, ἕνεκα τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, κατήντησε νὰ θεωρηθῇ καὶ νὰ γίνῃ μέχρι τινὸς πρόμαχος τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας· ὅθεν ἐξ ἀνάγκης παρήγαγε τὸν ἐξοχώτερον τῆς ἐλευθερίας ταύτης προασπιστήν. Ἀλλ' ἡ Σπάρτη προσήνχθη οὐδὲν ἤττον αἰέποτε ὡς μητρικὰ πρὸς τὸ ἀλλοτριοφεῖς ἐκεῖνο αὐτῆς τέκνον· καὶ ἂν δὲν περιήρχετο εἰς τὴν προεκτεθεῖσαν ἐσχάτην ἀμνηχανίαν, οὐδέποτε ἕως ἡθελεν ἐπιτρέψει αὐτῷ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν μεγάλων αὐτοῦ διανοημάτων.

Τῶντι ὁ Βρασίδης ἔπραξε, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 424 ἔτους, ὑπὲρ τῆς Σπάρτης, ὅ,τι, ἐν ἀρχῇ τοῦ προηγούμενου ἔτους, εἶχε πράξει ὁ Δημοσθένης ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων. Καθὼς ὁ Δημοσθένης εἶχε νοήσει ὅτι ἡ κυριωτέρα πληγὴ ἦν ἡδύνατο νὰ καταφέρῃ κατὰ τῆς Σπάρτης ἢ το νὰ καταλάβῃ τὰ παράλια τῆς Λακωνικῆς, οὕτως ὁ Βρασίδης ἐνόησεν ὅτι ἡ κυριωτέρα πληγὴ ἦν ἡδύνατο νὰ καταφέρῃ κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἢ το νὰ ὑποκινήσῃ εἰς στάσιν τοὺς συμμαχοὺς αὐτῶν, καὶ νὰ βοηθήσῃ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν στάσιν ταύτην. Καὶ ἐπειδὴ, δι' ἑλλειψιν ἀποχρώσεως ναυτικῆς δυνάμεως, δὲν εἰμύρει νὰ ἐνεργήσῃ εἰς τὰς νῆσους, ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρῃ τολμηρότατα διὰ ξηρᾶς τὸ στάδιον τοῦ πολέμου εἰς τὰς περὶ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας συμμαχίδας τῶν Ἀθηναίων πόλεις, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ συνέβη τότε ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Περδίκκας, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Χαλκιδικῆς, καὶ αὐτῶν τῶν αὐτόθι ὑποτεταγμένων εἰς τὰς Ἀθήνας πόλεων τινές, νὰ ζητήσωσι τὴν ἐπικουρίαν τῆς Σπάρτης. Ἀπαντες δὲ οὗτοι προέτειναν ἰδίως τὸν Βρασίδαν ὡς ἀρχηγὸν τοῦ ἐπιχειρήματος, ἐξ οὗ ὑποφαίνεται ἀρκούντως ὅτι ὑπῆρχε προηγούμενη συνεννόησις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ αὐτῶν. Ὅπως δὲ ποτε ἡ Σπάρτη ἐπέτρεψεν ἤδη τὴν ἀποστολὴν τοῦ Βρασίδου, ἀλλὰ τόσον ὀλίγον προηρέθη νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ σπουδαίως, ὥστε δὲν παρέσχεον αὐτῷ εἰμὴ 700 εἰλωτας ὀπλίτας, καὶ ὅσους ἄλλους ἡδύνατο οὗτος νὰ στρατολογήσῃ κατὰ τὴν ἄλλην Πελοπόννησον διὰ τῶν ἀπὸ τῆς Χαλκιδικῆς σταλέντων χρημάτων, οἵτινες δὲν ὑπερέβησαν τοὺς χιλίους.

Ταύτην λοιπὸν ἔχων τὴν μικρὰν δύναμιν τῶν 1700 ὀπλιτῶν ὁ Βρασίδης ἀνεχώρησεν, ἐν θέρει τοῦ 424 ἔτους, ἵνα μεταβῇ, διὰ τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Θεσσαλίας, εἰς Μακεδονίαν· κατάρθρωσε δὲ τὴν διάβασιν αὐτοῦ διὰ πλείστης τόλμης καὶ συνέσεως, ἀφοῦ καθ' ὁδὸν ἔσωσε καὶ τὰ Μέγαρα, κινδυνεύσαντα τότε τὸν ἔσχατον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων κίνδυνον. Εἰς τὴν Μακεδονίαν φθάσας ὁ Βρασίδης καὶ ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ βασιλέως Περδίκκου, ἀπέσπασεν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων πλείστας πόλεις, ἐπαγγελλόμενος μὲν τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν ἀπὸ τῆς τυραννίας ἣν ἔπασχον, καὶ τὴν ἐν τῇ συμμαχίᾳ τῶν Πελοποννησίων ἐπὶ ἴσοις δικαίαις κατὰταξιν, κυρῶν δὲ τὰς ἐπαγγελίας διὰ πολεμικῆς ἐμπειρίας ἐξικρίτου, διὰ μειλιχίων τρόπων, διὰ πολιτεύματος χρηστοτάτου. Ἰδίως, ἐν ἀρχῇ δεκεμβρίου τοῦ 424, ἐγένετο κύριος τῆς κυριωτάτης τῶν αὐτόθι κτήσεων τῶν Ἀθηναίων, τῆς Ἀμφιπόλεως· καὶ κατὰ

τὴν περίστασιν ταύτην ὁ ἱστορικὸς Θουκυδίδης, ὅστις, στρατηγῶν τότε περὶ Θάσον, ἔδραμε μὲν εἰς βοήθειαν τῆς κινδυνεύουσας Ἀμφιπόλεως, δὲν προέλαβε δὲ τὴν ἄλσιν αὐτῆς, κατηγορήθη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ παραβάσει τοῦ καθήκοντος καὶ ἐξωρίσθη, διαμείνεις μακρὰν τῆς πατρίδος ἐπὶ εἴκοσιν ὅλα ἔτη, ἐν τῷ διαστήματι τῶν ὁποίων συνέταξε τὸ ἀθάνατον αὐτοῦ ἔργον. Ἐλάθωμεν δὲ ἀνωτέρω ἤδη (σελ. 566 καὶ ἐπ.) ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἐξορίας ταύτης, ὁ ἱστορικὸς δὲν ἐμνησικαχῆσε κατὰ τῆς πατρίδος καὶ ὅτι ἐξ ἐναντίας, κατὰ τὸν Γρότε, ἡ ἐξορία συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἀναδείξῃ ἔτι μᾶλλον πανελλήνιον καὶ ἀμερόληπτον τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνδρός. Ἐντούτοις ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Γρότε θεωρεῖ τὸν Θουκυδίδην παρεκτραπέντα τῆς συνήθους αὐτοῦ εὐθύτητος, ὡς πρὸς τὰς περὶ Κλέωνος καὶ Νικίου κρίσεις. Τοῦτο δὲ διότι ὁ Ἀγγλος συνέλαβε τὴν αὐτογνώμονα ὑπὸ τὴν ἰδέαν νὰ ἀνρθώσῃ μὲν τὴν ὑπόληψιν τοῦ Κλέωνος, νὰ ἐξευτελίσῃ δὲ, πρὸς χάριν αὐτοῦ, ὅσον ἔνεστι τὸν Νικίαν. Ἀλλὰ τὸ καθ' ἡμᾶς νομίζομεν ὅτι ὅλαί αἱ γνωσταὶ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν πράξεις ἀποδεικνύουσιν ὁπόσον δίκαιον εἶχε καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Θουκυδίδης· καὶ ἔπειτα! μήπως πολὺ πρὸ τοῦ Θουκυδίδου, τὴν αὐτὴν γνώμην δὲν ἐξέφερε πανδημῶς ὁ Ἀριστοράνης, γνώμην κυρωθεῖσαν ὑπὸ ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑπὸ ὅλων τῶν αἰώνων;

Ἡ πρόθυμος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ συμμαχίδων πόλεων ἐπανάστασις, ὡς ἀρχὴ μάλιστα κακοῦ δυναμένου ν' ἀποβῇ ἔτι δεινότερου, κατέπληξε τοὺς Ἀθηναίους, οἵτινες συγχρόνως σχεδὸν ὑπέστησαν καὶ ἐτίρας συμφοράς. Διότι ὑπενδίδοντες ἀκαταπαύστως εἰς τὰ βουλευόμενα τοῦ Κλέωνος, ἀντὶ νὰ ἐπιστήσωσιν ἅπασαν τὴν προσηχὴν εἰς τὴν κινδυνεύουσαν Χαλκιδικήν, ἀπεφάσισαν περὶ τὰ μέσα τοῦ 424 ἔτους, ν' ἀνακτήσωσι καὶ αὐτὴν τὴν Βοιωτίαν, στηριζόμενοι, κατὰ τὸ σῶμα, εἰς τινὰς δυσηρεστημένους τῶν βοιωτικῶν πόλεων, οἵτινες ἤλπισαν διὰ συνδρομῆς τῶν Ἀθηναίων νὰ καταβάλωσι τὰ ὀλιγαρχικὰ πολιτεύματα καὶ νὰ ἄρξωσιν αὐτοὶ ἐπ' ὀνόματι τῆς δημοκρατίας. Ἀλλὰ τὸ ἐπιχειρημα ἀπέτυχεν οἰκτρῶς. Στρατὸς Ἀθηναίων πολυάριθμος, συγκεείμενος ἐξ 7000 ὁπλιτῶν, καὶ πολλῶν ἑκατοντάδων ἵππῶν, καὶ 25000 φιλῶν καὶ σκευεφόρων κατέλαβεν, ὑπὸ τὸν Ἱπποκράτην, τὸ Δήλιον, λιμένα τῆς Τανχαρικής, πλησιέστατα εἰς τὰ Ἀττικὰ σύνορα κείμενον. Πρὶν ὅμως ὁ στρατὸς οὗτος προηράσῃ νὰ ὀχυρωθῇ ἀποχρώντως ἐν τῷ χωρίῳ

τούτῳ, καὶ πρὶν οἱ δημοκρατικοὶ φέρωσιν εἰς πέρας τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν εἰς τὰς βουλευτικὰς πόλεις κίνημα, οἱ ἄρχοντες τῶν πόλεων τούτων ὀλιγαρχικοὶ, ἄγοντες 7,000 ὀπλιτῶν, 1000 ἵππεις, 500 πελταστές καὶ 10000 ψιλοὺς, ἐξώρμησαν κατὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ, συγκροτηθείσης περὶ Δήλιον μάχης πεισματωδεστάτης καὶ φονικῆς, οἱ Ἀθηναῖοι ἡττήθησαν κατὰ κράτος καὶ ἀπέβηλον πολλὰς χιλιάδας ἀνδρῶν.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐν ἔτει 424 ἐπελθοῦσα τροπὴ τῶν πραγμάτων. Κατὰ τὸ προηγουμένον ἔτος οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἀνταρχειθῆ ἀπανταχοῦ ν.κηφόροι καὶ ἡδύνατο νὰ τελειώσωσι τὸν πόλεμον εἰς τρόπον συμφωρώτατον δι' αὐτούς. Δὲν τὸ ἐπραξαν, καὶ ἤδη διετέλουν ἀπανταχοῖ νικημένοι, τὸ δὲ χειρίστον ἔδλεπον τὸ πῦρ τῆς ἐπαναστάσεως διαδιδόμενον εἰς τὰς συμμαχίδας πόλεις. Ἐντεῦθεν ἡ μερίς τῶν συνετωτέρων ἀνδρῶν, ἡ προΐστατο ὁ Νικίας, ἔπεισεν ἐπὶ τέλους τὸν δῆμον, ὅτι ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ εἰς λόγους περὶ εἰρήνης ἐνόσω τὰ πράγματα ἦσαν εἰς ἐπὶ ἀμφίροπα. Τῶντι, ἂν οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον πάθει τὴν δεινὴν περὶ Δήλιον ἦσαν, ἂν ἀπέβηλον τὴν Ἀμφίπολιν καὶ ἄλλας ἐν Μακεδονίᾳ πόλεις. ἦσαν ὅμως ἐπὶ ἀφ' ἐτέρου κύριοι τῆς Πύλου, τῶν Κυθήρων, τῆς Μεθώνης, τῆς Νισαίας, καὶ πρὸ πάντων ἦσαν κύριοι τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ αἰχμαλωτευθέντων Σπαρτιατῶν, ὥστε ὑπῆρχεν ἐπὶ ἰσότητος πλεονεκτημάτων καὶ ζημιῶν καὶ πρὸς τοῦτοις οἱ Λακεδαιμόνιοι ἦσαν πάντοτε πρόθυμοι νὰ καταθέσωσι τὰ ὅπλα ἵνα ἀνκητήσωσι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν, ἡ δ' ὀλιγαρχία τῆς Σπάρτης, φθονοῦσα τὸν Βρασιῖδαν, δὲν ἔδλεπεν εὐχαρίστως τὰ λαμπρὰ αὐτοῦ κατορθώματα, καὶ ἐσχάτως ἀπεποιήθη νὰ πέμψῃ αὐτῷ οἰανδήποτε ἐπικουρίαν. Ἡ περίστασις λοιπὸν ἦτο ἐπὶ ἐπιτηδεῖα πρὸς συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης· ἐνῷ ἂν ὁ πόλεμος ἐξηκολούθει, ἂν ἡ Σπάρτη ἀπελπισθεῖσα ἔτεινε τελευταῖον χεῖρα βοηθείας εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Βρασιῖδου, ἂν ἡ ἐπανάστασις τῶν συμμαχίδων πόλεων ἀπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης μετεδίδοτο εἰς τὰς παρακειμένους νήσους, ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα τοῦ κράτους τῶν Ἀθηναίων ἡδύνατο νὰ κινδυνεύσῃ, ἡ δὲ πόλις αὕτη ν' ἀναγκασθῇ νὰ ὑποκύψῃ εἰς συνήκας ἐπιζημιωτάτας. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ λόγοι, δι' οὓς ὁ Νικίας καὶ οἱ περὶ αὐτὸν κατίσχυσαν τελευταῖον τοῦ Κλέωνος, καὶ συνωμολόγησαν, ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους 423, ἀνακωχὴν ἐνός ἔτους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἤλπισαν ὅτι θέλουσι δυνηθῆ νὰ καταλύσωσι τὸν ὀλέθριον τοῦτον πόλεμον, δι' εἰρήνης ὀριστικῆς.

Κατὰ δυστυχίαν ἡ ἀνακωχὴ αὕτη δὲν εἰμπόρεσε παντάπασιν νὰ ἐκτελεσθῇ εἰς τὴν Χαλκιδικὴν αἱ πόλεις ἐξηκολούθουν αὐτόθι ἀφιστάμεναι ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων· ὁ Βρασίδης δὲν ἐπέθετο νὰ καταλίπη, αὐτὰς ἀπροστατεύτους ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ, ὃν ἀνέλαβον ἐπὶ ταῖς προηγουμέναις αὐτοῦ ἐπαγγελίαις· ἡ δ' ἐν Ἀθήναις φιλοπόλεμος μερίς, ὡφελουμένη ἐκ τούτου, ἐπέτυχε νὰ μὴ γίνωσι σπουδαῖα περὶ εἰρήνης διαπραγματεύσεις. Ἀφ' ἐτέρου οἱ Λακεδαιμόνιοι, θεωροῦντες, ὅτι ὁ πόλεμος ἐξακολουθεῖ ἐν τῷ κυριωτάτῳ ἐκείνῳ σταδίῳ, ἀπεφάσισαν τελευταῖον νὰ πέμψωσιν ἀξιόλογον ἐπικουρίαν εἰς τὸν Βρασίδαν. Καὶ ἡ μὲν ἐπικουρία αὕτη δὲν ἡδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς Μακεδονίαν, διότι ὁ βασιλεὺς Περδίκκας, διχονοήσας ἐν τῷ μεταξύ πρὸς τὸν Βρασίδαν καὶ ἀσπασθεῖς τὴν τῶν Ἀθηναίων μερίδα, ἐνήργησεν ὥστε οἱ Θεσσαλοὶ νὰ παρεμπιδίσωσι τὴν διάβασιν τοῦ στρατοῦ τῶν Λακεδαιμονίων. Ἀλλ' ὅμως τὸ ἔτος τῆς ἀνακωχῆς παρῆλθεν οὐδὲν ἦττον ἄπρακτον· καὶ τότε ὁ Κλέων ἤρχισεν εἴπερ ποτὲ ἐντονώτερον κρυγάζων κατὰ τῆς ἀνικανότητος τῶν στρατηγῶν, τῶν μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐπιτραπέντων τὰ τῆς Χαλκιδικῆς πράγματα, καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ σταλῇ αὐτόθι στρατηγὸς ἕτερος μετὰ δυνάμειος ἀποχρώσεως, ἵνα καταβῇ ὀριστικῶς τὸν Βρασίδαν. Στρατηγὸν δὲ ἕτερον ἐνόει· ἑαυτόν· διότι ἀπὸ τοῦ ἐν Πύλῳ παραλόγου εὐτυχήματος εἶχε πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν ἀρυσὴν νὰ φαντάζεται ὅτι κατίστη καὶ πολεμικὸς ἀνὴρ ἐμπειρότατος. Τὸ δὲ χεῖριστον, εἰ Ἀθηναῖοι, ἀποφασίσαντες τὴν ἀποστολὴν νέας δυνάμειος, εἰς αὐτὸν δὴ τοῦτον τὸν Κλέωνα ἐπέτρεψαν ὁμοθυμαδὸν τὴν στρατηγίαν· ἴσως δι' οὓς λόγους καὶ ἐπὶ τῆς κατὰ τῆς Σφακτηρίας ἐκστρατείας, ὃ ἐστὶν οἱ μὲν συνετώτεροι ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ ν' ἀπαλλαγῶσι τοῦ ἀνδρός, ὃ δὲ πολὺς ὄχλος ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ὅτι θέλει ἀληθῶς θριαμβεύσει δι' αὐτοῦ.

Κατὰ μῆνα λοιπὸν αὐγούστου τοῦ 422 ἔτους, ἐξέπλευσεν ὁ Κλέων ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, ἄγων 1200 Ἀθηναῖους, Λημνίους καὶ Ἰμβρίους ὀπλίτας καὶ 300 ἵππεις, ἅπαντας λογάδας ἀνδρας, ἔτι δὲ συμμάχους ἰκανοὺς καὶ τριάκοντα τριήρεις. Ἀλλ' οὐ πολὺ μετὰ τὴν εἰς Χαλκιδικὴν ἀφίξιν του, ἀντιπαραταχθεὶς πρὸς Βρασίδαν περὶ Ἀμφίπολιν, ἔπαθεν ἦτταν ἐπονείδιστον, καθ' ἣν καὶ αὐτὸς ἐφονεύθη ἐνῷ ἔφευγεν αἰσχυρῶς. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ μάχῃ, ἐτελείωσε καὶ ὁ Βρασίδης τὸ βραχὺ καὶ ἔνδοξον αὐτοῦ στάδιον. Ἀλλ' ὁ Βρασίδης ἀπέθανε θάνατον ἡρώϊ-

κόν, ἐνῷ προκινδυνεύων ἀπεφάσιζε τὴν νίκην· ὁ δὲ τρόπος καθ' ὃν ἐτιμήθη ἡ μνήμη αὐτοῦ, μαρτυρεῖ παντὸς ἐγκωμίου βέλτιον, ὅποσον βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησαν εἰς τὸν ἑλληνικὸν κόσμον αἱ δημόσιαι καὶ ἰδιωτικαὶ, αἱ πολιτικαὶ καὶ ἀστικάι αὐτοῦ ἀρεταί. Οἱ σύμμαχοι πάντες σὺν ὅπλοις παρὰπέμποντες τὸν νεκρὸν αὐτοῦ ἔθαψαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Ἀμφιπόλεως, οἱ δ' Ἀμφιπολιταὶ περιφράξαντες τὸ μνημεῖον, ἐτίμησκαν αὐτὸν ἕκτοτε ὡς ἥρωα, δι' ἀγώνων καὶ θυσιῶν ἐτησίων, καὶ σωτῆρα καὶ οἰκιστὴν τῆς πόλεως ἀνηγόρευσαν, ἀφανίσαντες πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ ἀνχμυμνήσκη τὸν Ἀθηναῖον τῆς ἀποικίας ταύτης κτίτορα.

Οὕτως ἐξέλιπον ἐκ μέσου οἱ δύο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην πρωταγωνισταὶ τοῦ πολέμου, ὅτε ἀγαθὸς αὐτοῦ δαίμων, ὁ Βρασίδας, καὶ ὁ πονηρὸς αὐτοῦ δαίμων, ὁ Κλέων· καὶ τότε τελευταῖον ὑπερίσχυεν ὀριστικῶς ἐν Ἀθήναις ἡ περὶ τὸν Νικίαν μερίς, ὁ δ' ἀνὴρ οὗτος ἐπέχειρῃσεν, ἀμέσως μετὰ τὴν περὶ Ἀμφίπολιν μάχην, πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Πλειστοάνακτα, φίλον ἐπίσης τῆς εἰρήνης ὄντα, διαπραγματεύσεις, αἵτινες ἐξηκολούθησαν δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος, καὶ ἐπῆγαγον, ἐν ἔαρι τοῦ ἔτους 421, τὴν συνομολόγησιν σπονδῶν πεντηκονταετῶν. Αἱ κυριώτεραι διατάξεις τῶν σπονδῶν τούτων, αἵτινες φέρουσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὸ ὄνομα τῆς «Νικιείου εἰρήνης» ἦσαν, 1) ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ σύμμαχοι θέλουσιν ἀποδώσει εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν Ἀμφίπολιν, καὶ πρὸς τοῦτοις θέλουσι παραδώσει εἰς αὐτοὺς τὰς πόλεις Ἀργίλον, Στάγειρον, Ἀκανθον, Σκῶλον, Ὀλυνθον καὶ Σπάρτωλον. Ἀλλ' αἱ ἐξ τελευταῖαι αὗται πόλεις θέλουσι μένει αὐτόνομοι, ὑπὸ μόνον τὸν ὅρον τοῦ νὰ πληρώνωσιν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν ἐπ' Ἀριστείδου ταχθέντα φόρον· εἰς τὸν βουλούμενον τῶν πολιτῶν αὐτῶν ἐπετρέπετο νὰ ἐγκαταλίπη, αὐτὰς, συνεπαγόμενος καὶ τὴν περιουσίαν του· τοῦ λοιποῦ δὲ αἱ πόλεις αὗται μῆτε Λακεδαιμονίων μῆτε Ἀθηναίων ἐμελλον νὰ ᾖναι σύμμαχοι, παρεκτός ἂν οἱ Ἀθηναῖοι ᾔθελον πείσει αὐτὰς μετ' αὐτῶν οἰκειοθελῶς νὰ συνταχῶσιν. Οἱ δὲ Μηκυβερναῖοι, καὶ Σαναῖοι, καὶ Σιγγαῖοι, ἐμελλον νὰ οἰκῶσι τὰς πόλεις αὐτῶν ὡς αὐτόνομοι καὶ ὑπὸ τῶν γειτόνων Ὀλυνθίων καὶ Ἀκκνθίων μὴ παρενοχλούμενοι. Ἐπὶ πᾶσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ σύμμαχοι ὤφειλον νὰ ἀποδώσωσιν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὸ Πάννακτον, κείμενον εἰς τὰ μεθόρια τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, βορειοανατολικῶς τῶν Ἐλευθερῶν, καὶ προσέτι ἅπαντας τοὺς αἰχμαλώτους. Ἀφ' ἐτέρου 2) οἱ Ἀθηναῖοι ὤφειλον ν' ἀποδώσωσιν εἰς

τοὺς Λακεδαιμονίους τὸ Κορυφάσιον, τὰ Κύθηρα, τὴν Μεθώνην, τὸ Πτελεόν καὶ τὴν Ἀταλάντην, ἔτι δὲ ἅπαντας τοὺς αἰχμαλώτους. 3) Οἱ Ἀθηναῖοι ἔμενον ἐλεύθεροι νὰ πολιτευθῶσι κατὰ τὸ δοκοῦν πρὸς τὰς ἄλλας ὑποτεταγμένας αὐτοῖς πόλεις.—Ὅτε αἱ διατάξεις τῆς εἰρήνης ταύτης ὑπεβλήθησαν, ἐν Σπάρτῃ, εἰς τὴν σύνοδον τῶν συμμάχων αὐτῆς πόλεων, ἡ πλειονοψηφία τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν παρεδέχθη αὐτάς καὶ ὤμοσε τὴν τήρησίν των, ἀλλὰ μόνον ἡ πλειονοψηφία. Οἱ Βοιωτοί, οἱ Μεγαρεῖς, οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ Ἑλεῖοι ἀπεποιήθησαν ῥητῶς τὴν συναίνεσιν αὐτῶν· οἱ μὲν Κορίνθιοι, διότι δὲν ἀνελάμβανον τὸ Σόλλιον καὶ τὸ Ἀνακτόριον, οἱ δὲ Μεγαρεῖς διότι δὲν ἀπεδίδεδτο εἰς αὐτοὺς ἡ Νίσαια, οἱ δὲ Βοιωτοί, διότι ὑπεχρεοῦντο ν' ἀποδώσωσι τὸ Πάνακτον. οἱ δὲ Ἑλεῖοι, ἄδηλον διατί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὁ ἐμφύλιος ἀγὼν μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων.

Τοιοιουτρόπως ἐτελείωσεν ἡ μᾶλλον ἐφάνη ὅτι ἐτελείωσεν ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος, ἀκριβῶς δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ. Ἀμφότεροι οἱ διαμαχόμενοι ἐξῆλθον ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τούτου δεινῶς τετραυματισμένοι. Ἡ μὲν Σπάρτη ὄχι μόνον δὲν ἐπέτυχε τὸν σκοπὸν ὃν ἐξ ἀρχῆς προεκήρυξεν, ὃ ἐστὶ τὴν ἐλευθέρωσιν τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς τῶν Ἀθηναίων τυραννίδος, ἀλλὰ καὶ ἐπισήμως ἀνεγνώρισε τὴν τυραννίδα ταύτην, συνομολογήσασα ὅτι αἱ Ἀθῆναι δικαιοῦνται νὰ πολιτευθῶσι κατὰ τὸ δοκοῦν πρὸς τὰς ὑποτεταγμένας πόλεις. Πρὸς τούτοις ἡ Σπάρτη δεινῶς ἐδυσχημίσθη καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ διότι ἐγκατέλιπε τοὺς ἐν Χαλκιδικῇ Ἑλληνας, τοὺς κατὰ προτροπὴν αὐτῆς ἀποστάντας· καὶ διότι ἐθυσίασε τὰ συμφέροντα τῶν κυριωτέρων αὐτῆς συμμάχων· καὶ διότι ἐταπεινώθη ἐπὶ τοσοῦτον μόνον ἢ νὰ λυτρώσῃ τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ αἰχμαλωτευθέντας ἄνδρας, ἀποβαλοῦσα οὕτω τὴν ὑπόληψιν ἣν ἔσωζε τότε ἔτι ὅτι παρ' αὐτῇ οὐδέποτε ἡ πόλις καθυποτάσσεται εἰς τὸ συμφέρον τῶν κατ' ἰδίαν πολιτῶν, ἀλλὰ μᾶλλον οἱ κατ' ἰδίαν πολῖται καθυποτάσσονται εἰς τὸ τῆς πόλεως συμφέρον. Αἱ δ' Ἀθῆναι πάλιν διετήρησαν μὲν ἀκεραίαν τὴν ἡγεμονίαν αὐτῶν ἥς ἕνεκα ἀνέλαβον τὸν

ἀνὰ χεῖρας ἀγῶνα, ἀλλ' ἐξηγόρασαν τὸ πλεονέκτημα τοῦτο διὰ τῆς ἐρημώσεως τῆς Ἀττικῆς, διὰ τῆς ἀπωλείας πολλοῦ πολιτῶν πλήθους, διὰ τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ δημοσίου ταμείου, καὶ διὰ τῆς αὐξήσεως τοῦ πρὸς αὐτοὺς κοινοῦ μίσους, ἕνεκα τῶν ἀγρίων σφαγῶν εἰς τὰς ὁπλίας πολλακίς ἐξετραχλίσθησαν.

Καὶ ἔπειτα, μήπως ἡ εἰρήνη αὕτη ἐστηρίχθη ἐπὶ βάσεων ὥπως οὖν ἀσφαλῶν; Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔσπευσαν μὲν ν' ἀποδώσωσιν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τοὺς αἰχμαλώτους αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πείσωσι τὰς πόλεις ὅσαι ἀπέστησαν ἐν τῇ Χαλκιδικῇ, καὶ ἰδίως τὴν Ἀμφίπολιν, νὰ ὑποκύψωσιν ἐκ νέου εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἀθηναίων. οὐδ' ἀνέλαβον τὸν ἀγῶνα νὰ καταναγκάσωσιν αὐτὰς εἰς τοῦτο, περιορισθέντες ν' ἀνακαλέσωσι τὰ ἐκεῖ στρατεύματα των, ὥστε εἰς ἓν τῶν κυριωτάτων τοῦ πολέμου σταδίων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν οἱ ὅροι τῆς εἰρήνης. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐπέιθοντο οὔτε τὴν Πύλον ν' ἀποδώσωσιν, οὔτε τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ αἰχμαλωτευθέντας ἄνδρας. Ἀφ' ἐτέρου εἶδομεν ὅτι οἱ ἰσχυρότατοι τῶν συμμάχων τῆς Σπάρτης, καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις οἱ Βοιωτοὶ, δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν εἰρήνην ἐπειδὴ δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἦσαν κύριοι τοῦ Πανάκτου τὸ ὅποιον δὲν ἤθελον ν' ἀποδώσωσιν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἔμεινε καὶ οὗτος ὁ τῶν σπονδῶν ὅρος ἀνεκτίλεστος. Τότε οἱ Σπαρτιῆται, θεωροῦντες ὅτι διὰ τῆς καταπάσεως τοῦ πολέμου, οὐδὲν ἄλλο ἐπετυχον εἰμὴ τὴν κραυγὴν τῶν συμμάχων, ἠθέλησαν, διὰ νέας τινὲς θυσίας, ν' ἀνακτήσωσι τοῦλάχιστον τοὺς ἄνδρας αὐτῶν καὶ συνωμολόγησαν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἰδίαν συνθήκην συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας, οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἐπιτυχόντες τὸ νέον τοῦτο πλεονέκτημα, ἀπέδωκαν τελευταῖον εἰς τοὺς Λακεδαιμόνιους τοὺς ἄνδρας. Ἀλλὰ οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ τοὶ καθ' ἑκάστην ὑποσχόμενοι νὰ ἐκτελέσωσι τὴν νέαν ταύτην συνθήκην, ἀναγκάζοντες ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Ἀθηναίων τοὺς συμμάχους εἰς ἐκτέλεσιν τῶν πεντηκονταετῶν σπονδῶν, δὲν ἐξεπλήρουν τὴν ὑποσχέσιν, διό καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐξεπλήρουν τὰς ἄλλας ὑποχρεώσεις ἃς ἀνέλαβον διὰ τῶν σπονδῶν, καὶ ἰδίως δὲν ἀπέδιδον τὴν Πύλον. Ἐν τούτοις οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅτι μᾶλλον ἐπεθύμουν μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῶν ἀνδρῶν, ἢ το ἢ ἀπὸ τῆς Πύλου ἀναχώρησις τῶν Ἀθηναίων, καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦτο ἐπροςπᾶθησαν νὰ καταπείσωσι τοὺς Βοιωτοὺς ν' ἀποδώσωσιν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τοὺς αἰχμαλώτους, προσέτι δὲ καὶ τὸ Πανάκτον· οἱ δὲ Βοιωτοὶ ἐπροςποιήθησαν ὅτι δέχονται τὴν πρότασιν, ἀλλὰ

ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ νὰ συνμολογηθῇ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Σπάρτης συνθήκη συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας, συνθήκη δι' ἧς ἤθελον νὰ οὐδετερώσωσι τὴν προσφάτως γενομένην στενὴν συμμαχίαν μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων. Οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲν ἠδύναντο νὰ δεχθῶσι τὴν πρότασιν ταύτην τῶν Βοιωτῶν εἰμὴ παραβιάζοντες τὰ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους συνμολογηθέντα· ἀλλὰ τοσαύτη ἦτο ἡ ἐπιθυμία αὐτῶν ν' ἀνακτήσωσι τὴν Πύλον ὥστε ἐνέδωκαν εἰς τὴν πρότασιν τῶν Βοιωτῶν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ πρὸς τοὺτους συνθήκη, μυστικῶς γινομένη, δὲν θέλει γνωσθῇ ἐν Ἀθήναις. Συνμολογήθη λοιπὸν ἡ πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς συνθήκη, ὅτινες ὅμως, μὴ θέλοντες πάλιν νὰ παρὰδώσωσιν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὸ Πάνακτον, ὡς φρούριον, ἔσπευσαν νὰ καταβάλωσιν αὐτὸ εἰς ἔδαφος· καὶ ὅτε ἤλθον εἰς Βοιωτίαν οἱ πρέσβεις τῶν Λακεδαιμονίων ἵνα παρὰλάβωσι τοὺς αἰχμκλώτους Ἀθηναίους καὶ τὸ Πάνακτον, εὗρον τὸ φρούριον τοῦτο κατεστραμμένον. Οὐδὲν ἤττον οἱ πρέσβεις μετέβησαν εἰς Ἀθήνας καὶ εἶπον, ὅτι ἰδοὺ οἱ παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς εὕρισκόμενοι αἰχμκλωτοὶ Ἀθηναῖοι, ἰδοὺ καὶ ὁ χῶρος τοῦ Πανάκτου· οὕτω δὲ ἐκτελοῦμένου καὶ τοῦ ὅρου τούτου τῶν πεντηκονταετῶν σπονδῶν, ζητοῦσι καὶ αὐτοὶ τελευταῖον τὴν ἀποδοσιν τῆς Πύλου. Ἀλλὰ εὗρον ἐν Ἀθήναις μεγάλην πνευμάτων ἀλλοίωσιν.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἔμαθον τότε κατὰ πρῶτον πιθανώτατα τὴν χωριστὴν συμμαχίαν, ἣν οἱ Λακεδαιμόνιοι συνμολόγησαν πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς· ἔμαθον ὅτι δὲν πρόκειται ν' ἀποδοθῇ εἰς αὐτοὺς τὸ φρούριον τοῦ Πανάκτου, ἀλλὰ μόνον ὁ ψιλὸς τοῦ Πανάκτου χῶρος· ὑπέλαβον τοῦτο εὐλόγως ὥς ἐμπαιγμὸν, καὶ τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ εἶχον τὴν συνείδησιν, ὅτι αὐτοὶ μὲν τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἐθεράπευσαν ἐν τῶν κυρίων συμφερόντων τῆς Σπάρτης, ἀποδόντες αὐτῇ τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ αἰχμκλωτευθέντας ἄνδρας, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι οὐδένα τῶν κυριωτάτων ὄρων τῆς εἰρήνης ἐξεπλήρωσαν. Ὅθεν ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου ἦτο ἐλάχιστα διατεθειμένη νὰ παραδεχθῇ τὰς περὶ τὰς πρὸς τῶν πρέσβεων τὴν δὲ τοιαύτην αὐτῆς διάθεσιν ἐνίσχυσεν ἐκ παντὸς τρόπου ἡνὴρ ὅστις κατὰ πρῶτον ἤδη ἀναφαίνεται εἰς τὸ πολιτικὸν τῆς πατρίδος αὐτοῦ στάδιον, καὶ ἔμελλε μὲν μετ' ὀλίγον νὰ ἐπειεργήσῃ πολυειδῶς εἰς τὴν τύχην αὐτῆς, ἔμελλε δὲ νὰ ἀναδειχθῇ ὁ μᾶλλον ποικιλότροπος βεβαίως τῶν τοσούτῳ ποικιλοτρόπων χαρκατήρων, οὓς παρίστησιν ἡ ἀρχαία πάτριος ἡμῶν ἱστορία. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ Ἀλκιβιάδης.

Ὁ Ἀλκιβιάδης εἶλκε τὸ γένος ἀπὸ τῶν Αἰακιδῶν ἄλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ιστορικωτέρων χρόνων ἀνῆκε, πατρώθεν τε καὶ μητρῶθεν, εἰς τοὺς πρώτους τῶν Ἀθηνῶν οἴκους. Ὁ μὲν πάππος αὐτοῦ Ἀλκιβιάδης, φίλος διατελέσας τοῦ Κλεισθένους, εἶχε συμπράξει οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, περὶ τὰ τέλη τῆς προηγουμένης ἑκατονταετηρίδος, διενεργηθεῖσαν πολιτικὴν μεταβολήν· ὁ δὲ πατήρ, ὁ Κλεινίας, ἀφοῦ ἰδιοστόλῳ τριήρει περὶ Ἀρτεμίσιον ἐνδόξως ἐναυμάχησεν, ἔπεσεν ὕστερον εἰς τὴν ὀλεθρίαν περὶ Κορώνειαν πρὸς τοὺς Βειωτοὺς μάχην (σελ. 537). Ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς Δεινομάχης τῆς Μεγακλέους, ἦτο ὁ Ἀλκιβιάδης ἀπόγονος τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις συγγενῆς τοῦ Περικλέους· ἔπειτα δὲ συζευχθεὶς Ἰππαρέτην τὴν θυγατέρα τοῦ ἐπὶ πλοῦτῳ καὶ γένει οὐδὲν ἥττον ὀνομαστοῦ Ἰππονίκου, ὅστις ἔπεσε μαχόμενος περὶ Δήλιον, ὁ Ἀλκιβιάδης προσέθηκεν εἰς τὴν ἀξιόλογον αὐτοῦ περιουσίαν καὶ τὴν οὐ μικρὰν προῖκα δέκα ταλάντων. Ἡ φύσις, ὡσεὶ ἀντιφιλοτιμουμένη πρὸς τὴν τύχην, ἐπεδαψίλευσεν εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὰ κάλλιστα τῶν σωματικῶν καὶ ἠθικῶν προτερημάτων. Τὸ κάλλος αὐτοῦ ὑπῆρξε πολυθρύλητον καὶ ἂν πιστεύσωμεν μάρτυρα σύγχρονον καὶ σπουδαῖον, τὸν Ξενοφῶντα, αὐταὶ αἱ σεμνότεραι τῶν γυναικῶν δὲν ἠδύναντο ν' ἀνθέξωσιν εἰς αὐτό. Τὸ ἀθλητικὸν αὐτοῦ σῶμα ἦτο ἐνταῦθα παραδόξως εὐτράπελον· διὸ καὶ παρεβάλλετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πρὸς τὸν χαμαιλέοντα, παρεκτός μόνον, ὅτι ἐκείνος μὲν πρὸς ἓν τοῦλάχιστον, ὡς ἐλέγετο, χρῶμα, τὸ λευκόν, ἐξηδυνάσκει νὰ ἀφομοιώσῃ ἑαυτὸν, οὐδεμία δὲ ὑπῆρχεν ἐν τῷ κόσμῳ δίαιτα, ἣν ὁ Ἀλκιβιάδης δὲν ἐφάνη ἐπιτήδειος νὰ μιμηθῇ καὶ νὰ μετέλθῃ. Διότι ἐν Σπχρτῇ μὲν ἀνεδείχθη γυμναστικός, εὐτελής, σκυθρωπός, ἐν Ἰωνίᾳ δὲ ἀκόλαστος, φιλήδονος, ῥάθυμος, ἐν Θράκῃ μεθυστικός, ἐν Θηεσσαλίᾳ ἰππαστικός, συζήσας δὲ καὶ μετὰ τοῦ σατράπου Τιτσαφέρνους, ὑπερέβαλεν ὅγκῳ καὶ πολυτελείᾳ τὴν περσικὴν μεγαλοπρέπειαν. Ἐντὸς δὲ τοῦ καλλίστου τούτου σκεύους, κατετέθησαν τὰ σπέρματα σπανίων διανοητικῶν καὶ ψυχικῶν ἀρετῶν. Τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ ἔδωκεν ἐκ πρώτης νεότητος λαμπρὰ δείγματα· ἐν ἔτει μὲν 432, μόλις ὢν εἰκοσαετής, προεκινδύνευσεν ὡς οὐδεὶς ἄλλος περὶ Ποτίδαιαν, καὶ βαρεῖαν ἔλαβε πληγὴν, οὐδὲ διέσωσε τὴν ζωὴν εἰμὴ χάρις εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, ὅστις καὶ αὐτὸς ὡς ὀπλίτης μετ' ἐκείνου συνυπηρέτει· ὁκτώ δὲ ἔτη μετέπειτα θιέπρεψεν ὡς ἰππεὺς ἐν τῇ περὶ Δήλιον πανωλεθρίᾳ, καὶ ἐκεῖ ἔλαβεν ἀφορμὴν ν' ἀνταποδώσῃ εἰς τὸν Σωκράτην τὴν ὀφει-

λήν, ὑπερασπισθεὶς αὐτὸν κατὰ τῶν βαρέως ἐπικειμένων Βοιωτῶν. Τὸ πολυμήχανον αὐτοῦ πνεῦμα καὶ ἡ περὶ τοὺς λόγους εὐφυΐα ἀνεκάλει εἰς πολλὰ τὸν μέγαν Θεμιστοκλέα. Περὶ δὲ τῆς εὐγλωττίας αὐτοῦ διεφώνουν μὲν οἱ ἀρχαῖοι· διότι ὁ Θεόφραστος, ὅστις ὅμως δὲν ἤκουσεν αὐτοῦ, καθὼ ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ἐπομένης ἑκατονταετηρίδος, βεβαιῶι ὅτι «εὐρεῖν μὲν τὰ δέοντα καὶ νοῆσαι πάντων ἰκανώτατος» ὑπῆρξεν ὁ Ἀλκιβιάδης, περὶ δὲ τὴν ἐκθεσιν τῶν διανοημάτων πολλάκις, μετὰξὺ λέγων, ἀπεσιώπα, διαφυγούσης αὐτὸν τῆς λέξεως· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου κωμικὸς Εὐπολις, ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ εἶπε·

Δαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν,

ἐννοῶν διὰ τοῦτου, ὅτι ἦτο ἐπιτηδείοτερος περὶ τὰς κατ' ἰδίαν ἐντεύξεις, ἢ κατὰ τοὺς ἐνώπιον τοῦ δήμου ἀγωνίας. Ἀλλὰ ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἀλκιβιάδου τῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Θουκυδίδου παρατεθειμένων, δὲν θέλομεν ἴσως ἔτι παρὰδεχθῆ τὴν γνώμην τοῦ Δημοσθένους, ὅστις εἶπεν αὐτὸν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινότατον περὶ τὸ λέγειν, ἀνάγκη ὅμως νὰ ὑποθίσωμεν, ὅτι ὁ Ἀλκιβιάδης, ἂν ὅχι ἄλλο, ἠδύνατο τοῦλάχιστον καὶ ἐνώπιον τοῦ δήμου νὰ ὑποστηρίξῃ ἐπιτυχῶς τὰ βουλευμάτων αὐτοῦ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἠτύχησε νὰ λάβῃ διδασκάλους καὶ ὁδηγοὺς· οἷους οὐδεὶς ἄλλος τῶν προακμασάντων ἐν τῇ πόλει ἀνδρῶν· διότι, ἔνθα εἰς τοὺς κυριωτάτους περιορισθῶμεν, ὁ μὲν Πρόδικος, τοῦ ὁποίου φέρεται εἰς τ' ἀπομνημονεύματα τοῦ Ξενοφώντος ὁ θαυμάσιος περὶ Ἡρακλέους μῦθος, ἀνέλαβε νὰ παραστήσῃ εἰς αὐτὸν τὰς ὑγειεστέρας περὶ ἀρετῆς ἀρχάς· ὁ δὲ Σωκράτης, ὁ σοφώτατος, ὁ χρηστότατος, ὁ θετικώτατος τῶν φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος, μετὰ πατρικῆς στοργῆς ἐνησχολήθη νὰ μεταδῶσῃ εἰς αὐτὸν τὰ ἀσφαλέστατα διδάγματα τῆς πρακτικῆς αὐτοῦ συνέσεως καὶ ἐμπειρίας· ὁ δὲ Περικλῆς αὐτὸς, ὁ Ὀλύμπιος Περικλῆς ἐπεχείρησε νὰ διακοσμήσῃ αὐτὸν διὰ τῶν ὑφίστων πολιτικῶν καὶ θεωρητικῶν μελετημάτων.

Ἀλλ' ἅπασαι αὐταὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς τύχης αἱ εὐλογίαι εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀπέληξαν εἰμὴ εἰς τὸ νὰ διαμορφώσωσιν ἄνδρα αὐθαδέστατον μὲν τῶν νόμων βιαστήν, ἀσεβέστατον δὲ τῆς πατρίδος προδότην. Καθὼς οἱ πολλοὶ καὶ μεγάλοι ποταμοὶ οἱ ἀκαταπαύστως εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον καταρρέοντες δὲν ἰσχύουσι νὰ γλυκάνωσι τὰ ὕδατα τῆς θαλασσίας ἐκείνης λεκάνης, οὕτω πολλοὶ καὶ χρηστοὶ διδάσκαλοι δὲν ἴσχυσαν νὰ ἐξημερώσωσι τὸ ἦθος καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀλκιβιάδου. Ὁ Θουκυδίδης ἐπανελημμένως στηλιτεύει τὸ «μέγεθος τῆς ἐς τὴν δίκαιαν παρὰ-

νυμίας αὐτοῦ,» καὶ «τὴν ἄλλην αὐτοῦ εἰς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν.» Οὐδέποτε τῶντι Ἀθηναῖος κατεπάτησε τοσοῦτον ἀνχιδῶς τοὺς κεκμένους τῆς πατρίδος νόμους. Εἰσελθὼν ποτε εἰς γραμματοδιδασκαλὸν τινα ῥαπίζει αὐτὸν, διότι συνέπεσε νὰ μὴ ἔχη οὗτος παρ' αὐτῷ τὸν Ὅμηρον· ῥαπίζει δὲ δημοσίᾳ, εἰς τὸ θέατρον, καὶ τὸν χορηγὸν Ταυρέαν, μόνον καὶ μόνον διότι ἦτο ἀντίζηλος αὐτοῦ· ῥαπίζει ἑμοῖως τὸν Ἰππόνικον, τὸν μετέπειτα πενθερὸν αὐτοῦ γενόμενον, ὅχι ὑπ' ὀργῆς ἢ ἔνεκα διενέξεώς τινος, ἀλλ' ἐπὶ γέλῳτι, συμφωνήσας τοῦτο πρὸς τοὺς φίλους· ἀνχλαμβάνει τὴν προστασίαν τοῦ Θασίου ποιητοῦ Ἥγεμόνος καὶ ἐξοβελίζει ἰδίᾳ χειρὶ ἀπὸ τοῦ μητροῦς τὴν κατὰ τοῦ ποιητοῦ τούτου ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος· εἰσχυθεῖσαν ἐπίσημον κατηγορίαν, προκαλῶν τὴν δικαιοσύνην νὰ ἐξακολουθήτῃ, ἂν τολμᾷ, τὴν ἀνάκρισιν τῆς ὑποθέσεως· καὶ ὅτε ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ἰππκρέτη, μὴ ἀνεχομένη ἐπὶ πλέον τὴν ἀκολασίαν αὐτοῦ καὶ ἀπιστίαν, ἐζήτησε τὴν κατὰ τὸν νόμον διάζευξιν, παρελθὼν ὁ Ἀλκιβιάδης, διεκώλυσε αὐτὴν αὐτογνωμόνως νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ εὐεργετήματος τοῦ νόμου, καὶ ἀρπάσας αὐτὴν διὰ τῆς βίας, ἐνώπιον ὄλων τῶν ἀρχόντων, ἀπήγαγεν, ἀνὰ μέσον τῆς πληθοῦσας ἀγορᾶς, εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἀλλ' αἱ ἀναφερόμεναι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων βιαιοπραγίαι αὐτοῦ κατὰ πλείστων ἰδίᾳ πολιτῶν, εἶναι δυσαρίθμητοι. Ἰς δὲ δὲν γνωρίζει πῶς ἐπολιτεύθη καὶ πρὸς τὴν ὅλην πατρίδα; Ἀφοῦ ἐξώθησεν αὐτὴν εἰς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ πολέμου, ἀφοῦ προεκάλεσε τὴν ἀσύνητον ἐπὶ τὴν Σικελίαν στρατεῖαν, ἔπειτα, ἐπειδὴ προσεκλήθη νὰ δώσῃ τελευταῖον ἅπαξ λόγον ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ, λειποτακτεῖ πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας καὶ καθοδηγεῖ αὐτοὺς πῶς νὰ καταφέρωσι κατὰ τῶν Ἀθηναίων πληγὰς καιριωτάτας.

Ἰόθεν προῆλθεν ἡ τοιαύτη ἐξαχρείωσις τῆς φύσεως ἐκείνης ἥτις οἰκοθεν ἐφαίνετο ἔχουσα, καὶ εἶχε τῶντι, ἀγαθωτάτα· ἀφορμάς; Τὰ πικρὰ αὐτοῦ, εἶπον, ὑπῆρξαν πολλὰ καὶ μεγάλα, μάλιστα δὲ ἰσχυρότατον τὸ φιλόνεικον καὶ τὸ φιλόπρωτον· ἀλλὰ τὰ πάθη ταῦτα εἶχε κοινὰ πρὸς πλείστους τῶν Ἑλλήνων, καὶ εἰμποροῦμεν νὰ προθέσωμεν, ὅτι ἡ φιλαρχία καὶ ἡ φιλοδοξία εἶναι συνήθως· ἐκ τῶν κρατίστων τῆς μεγαλουργίας· ἐλατηρίων. Ἡ πρώτη αὐτοῦ ἀνατροφὴ, εἶπον, παρημελήθη, διότι, πενταετῆς ὢν, ἔμεινε ὀρφανὸς πατρός· ἄλλὰ· μήπως ἡ πρώτη ἀνατροφὴ τοῦ Θεμιστοκλέους, μήπως ἡ πρώτη τοῦ Κίμωνος ἀνατροφὴ ὑπῆρξαν μᾶλλον ἐπιμεμελημέναι; Ὁ Ἀλκιβιάδης, εἶπον, νεώτερος τοῦ δέοντος προῆλθεν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον. Αὕτη ἦτο, ὡς φαίνεται, ἡ

γνώμη τοῦ Θουκυδίδου καὶ τοῦ Πλάτωνος, ὅστις ἐπιφέρει, ὅτι ὁ νέος ἐκείνος ἤθελεν ἀποβῆ ἄλλος Περικλῆς ἐάν ὠριμώτερος περιήρχετο εἰς τὰ δημόσια πράγματα. Ἄλλ' ὁ Ἀλκιβιάδης ἦτο ἤδη 31 ἢ 32 ἐτῶν, νῦν εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἶδομεν βουλευτὰς διαπρέψαντας μὲν περὶ τὸ 20 ἔτος τῆς ἡλικίας, κυβερνήσαντας δὲ τὸ κράτος πρὶν ἢ συμπληρώσωσι τὸ 25. Καὶ ὅμως εἰς τὰ βόρεια κλίματα ὁ ἄνθρωπος ὠριμάζει βραδύτερον ἢ εἰς τὰ μεσημβρινά. Ἡ ἀλήθεια, νομίζομεν, εἶναι ὅτι ὁ Ἀλκιβιάδης ἀπέβη οἷος ἀπέβη, ἔνεκα τῆς μεμολυσμένης ἀτμοσφαιρας ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐζήσε καὶ ἐπολιτεύθη. Ἡ ἠθικὴ παραλυσία, ἣν παρήγαγεν ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος, ἔφερεν εἰς μέσον τοσαύτην ἰδεῶν σύγχυσιν, ὥστε δὲν εἶναι ἄπορον ὅτι ἡ φιλαρχία ἐθεώρησε, πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῆς, πάντα τρόπον θεμιτὸν, μὴδ' αὐτῆς τῆς προδοσίας ἐξαιρουμένης. :Τίς δὲ ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἤθελεν ἀναχαιτίσει, σωφρονίσει, χειραγωγήσει τὸν Ἀλκιβιάδην; Τὸ ἀκόλαστον πλῆθος ὅπερ ἐπεκράτει ἤδη τοῦ πολιτεύματος, καὶ πρὸ μικροῦ εἶχε καταντήτει νὰ παραδῶσῃ ἑαυτὸ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Κλέωνα, πρεσύρθη ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου νεανίου τοσούτῳ εὐκολώτερον ὅσῳ ὁ Ἀλκιβιάδης εἶχεν ἀναμφισβήτητά τινα προτερήματα, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν στρατηγικὴν δεξιότητα, ἣτις ἐφαίνετο ἐν Ἀθήναις τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν καλῶν καγαθῶν οἰκῶν εἰς οὓς οὕτος ἀνήγε τὸ γένος. Ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ὅτι ὁ Ἀλκιβιάδης ἦτο ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἀνώτερος ὅλων τῶν ἄλλων ὀχλικῶν δημαγωγῶν, δι' αὐτὸ τοῦτο ὁ δῆμος κατήντησε τυφλὸς αὐτοῦ λάτρης καὶ δοῦλος, συγχωρῶν ἅπαντα αὐτοῦ τὰ ἐλαττώματα, ἀποθαυμάζων ἅπαντα τὰ τολμήματα καὶ ἐμψυχῶν οὕτω μᾶλλον ἢ περιστεύων ἅπασαν αὐτοῦ τὴν παρανομίαν. Τοσαύτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἀδυναμία τῆς πόλεως, ὥστε καὶ ἀφοῦ οὕτος ἀναφανδὸν αὐτὴν ἐπρόδωκε, καὶ ἀφοῦ ἐγένετο παραίτιος τῶν μεγάλητέρων αὐτῆς συμφορῶν, πάλιν, ἅμα ἠθέλησε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτὴν, ἡνέωξεν εἰς αὐτὸν τὰς ἀγκάλας τῆς. Τὸ δὲ τοιοῦτο τοῦ δήμου πρὸς αὐτὸν πάθος, κάλλιστα ἐξήγησεν ὁ Ἀριστοφάνης εἰπὼν,

Ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν.

Ὅτι δὲ ἐξαιρέτως εἰκονίζει τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὸ πολίτευμα ἀλλοίωσιν εἶναι τὸ παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀριστοφάνους περὶ τοῦ αὐτοῦ Ἀλκιβιάδου αἰνιττόμενον τοῦτο·

Μάλιστα μὲν λέοντα μὴ ἐν πόλει τρέφειν·

Ἦν δ' ἐκτρέφῃ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

Ἀλλὰ λέοντας τοιούτους ἄλλοτε ἢ πόλις ἐξέθρεψε πολλοὺς, μὴ ὑπηρετήσασα τοῖς τρόποις αὐτῶν, ἀλλ' ἀναγκάσασα αὐτοὺς τοῖς τρόποις αὐτῆς νὰ ὑπηρετήσωσι. Τότε ὅμως ἤρχον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου τῶν πολιτῶν οἱ ἄριστοι, ἥδη δὲ ἐπλειονοψήφει ὁ ὄχλος· ὁ ὄχλος ὅστις ἀκούων τὸν Ἀλκιβιάδην ἀναγκάσαντα τὸν ζωγράφον Ἀγάθαρχον, διὰ τῆς βίας, νὰ ζωγραφῇ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ἐχειροκρότει τὸ κατόρθωμα ὁ ὄχλος ὅστις μὲν ὅτι ὁ Ἀριστοφῶν εἰκόνισε Νεμέαν ἔχουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς κατήμενον Ἀλκιβιάδην, συνέτρεχεν ἐπιχαίρων ἵνα θεωρήσῃ τὸ ἀριστοτέχνημα· ὁ ὄχλος ὅστις ὅτε ὁ Τίμων ἰδὼν προπεμπόμενον ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τὸν νέον ἐπιφανῶς, « εὖ, ἔφη, ποιεῖς αὐξόμενος, ὦ παῖ· μέγα γὰρ αὖξή κακὸν ἅπασι τούτοις, » ἐγέλα, πιίζων μὲ τὰ πολυτιμότερα τῆς πατρίδος συμφέροντα. Τίς λοιπὸν, τῆς πόλεως σχεδὸν ἀπάσης ἐπινευούσης εἰς τὰς παραφορὰς ἐκείνας, ἡδύνατο νὰ χαλινώσῃ τὸν ἀτίθασσον νεανίαν; Ὁ Περικλῆς οὔτε καὶ οὐκ εἶχε βεβαίως νὰ ἐπιτηρῇ αὐτὸν ἀδιακόπως, οὔτε ἡδύνατο, εἰς ὧν, ἀπάντων νὰ κατισχύσῃ· ὅθεν πρωῒμωτατα ἔλαβεν ἀποδείξιν τῆς διυστροφῆς τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ, ὅστις προσελθὼν ποτε πρὸς τὸν κηδεμόνα καὶ ἀκούσας ὅτι δὲν εὐκαιρεῖ νὰ τὸν δεχθῇ διότι σκέπτεται πῶς νὰ ἀποδώσῃ λόγον εἰς τοὺς Ἀθηναίους· « καὶ δὲν εἶναι καλῆτερον, ἀπήντησεν ἀπερχόμενος, νὰ σκεφθῇ ὁ Περικλῆς πῶς νὰ μὴ ἀποδώσῃ λόγον; » Μόνος ὁ Σωκράτης φαίνεται ἰσχύσας μέχρι τινὸς εἰς τὴν τρικυμιώδη ἐκείνην ψυχὴν, ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε, ἂν πιστεύσωμεν τὸν Πλάτωνα, ὁ Ἀλκιβιάδης εἰπέ ποτε· « Πέπονθα δὲ πρὸς τοῦτον μόνον ἀνθρώπων, ὃ οὐκ ἂν τις οἶοιτο ἐν ἐμοὶ εἶναι, τὸ αἰσχύνεσθαι ὑντινοῦν. » Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐξωλίσθη καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Σωκράτους ὁ ἀληθὴς οὗτος Πρωτεύς, ἀπὸ δὲ τῆς προσομιλίας αὐτοῦ καὶ οἰκειότητος πρὸς τὸν χρηστότατον καὶ σοφώτατον τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν ἄλλο παρέμεινεν ἐν αὐτῷ εἰμὴ ἀποχρῶσά τις περὶ τὰ μυστήρια τῆς δικλεκτικῆς τέχνης ἐνάσκησις.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ ἀνὴρ ὁ κατὰ πρῶτον παρελθὼν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον, ὅτε, ὡς πρὸ μικροῦ εἵπομεν, οἱ πρέσβεις τῶν Λακεδαιμονίων ἤλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἵνα ζητήσωσι τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς Πύλου πρὸς τὸν χῶρον τοῦ Πανάκτου καὶ τοὺς παρὰ ταῖς Βοιωτοῖς Ἀθηναίους αἰχμαλώτους. Ὁ Ἀλκιβιάδης εἶχε κατ' ἀρχὰς πολιτευθῇ φιλικῶς πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας, ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτοι, περιφρονήσαντες τὴν νεότητά αὐτοῦ, εἶχον περιποιηθῇ πολὺ μᾶλλον τὸν Νικίαν καὶ τοὺς περὶ τὸν Νι-

κίαν, ὃ Ἀλκιβιάδης, ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο, ἔλαθε καὶ προσωπικὴν ἀφορμὴν ἵνα καταπολεμήσῃ αὐτοὺς ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ παραβάσει τῶν συντεθειμένων. Δὲν ἤρκεϊτο δὲ ἤδη εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῶν προτάσεων τῆς Σπάρτης, ἀλλ' ἐμελέτησε καὶ τὴν συγκρότησιν μεγάλης τινὸς κατ' αὐτῶν συμμαχίας· ὅθεν ἐνῶ ἀπέκρουε παντὶ σθένει πάντα πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους συμβιβασμὸν, διεμήνυσε συγχρόνως κρύφα πρὸς τοὺς Ἀργεῖους, νὰ πέμψωσι πρέσβεις εἰς Ἀθήνας ἐπιτετραμμένους τὴν συνομολόγησιν συνθήκης. Τὸ Ἄργος εἶχε μείνει οὐδέτερον κατὰ τὴν πρώτην τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου περίοδον, καὶ ἐπειδὴ ὡς ἐκ τούτου εἶχεν ἀναλάβει τὰς ἄλλοτε ἐξαντληθείσας δυνάμεις, ἔσπευδε νῦν, ὠφελούμενον ἐκ τῆς ἐπικρατοῦσης κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδίως κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἀνωμαλίας, νὰ ἀνακτήσῃ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, καὶ εἶχεν ἐσχάτως ἐπιχειρήσει ἐπὶ τούτῳ διαφόρους διαπραγματεύσεις, καὶ συνομολογήσει διαφόρους συνθήκας, ὧν ἡ ἀσφαλεστέρα ἦτο ἡ πρὸς τοὺς Μαντινεῖς καὶ τοὺς Ἡλείους· ὅθεν ἤκουσεν εὐχαρίστως τὰς εἰσηγήσεις τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ ἐξαπέστειλεν ἀμέσως τὴν ζητηθεῖσαν πρεσβείαν. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, μαθόντες τὰ ἐνεργούμενα, ἐπεμψαν ὁμοίως κατὰ τάχος νέους εἰς Ἀθήνας, πρέσβεις, ἔχοντας πληρεξουσιότητα νὰ διαλύτῳσιν ἀπάσας τὰς ἀμφισβητήσεις. Ἐνταῦθα ἡ κοινὴ γνώμη διέκειτο, ὡς εἰπομεν, δυσμενῶς πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους· τοῦτο ὅμως ὅχι διότι ἤθελον ἐξάπαντος τὴν ἐπανάληψιν τοῦ πολέμου, ἀλλὰ διότι ἔβλεπε τοὺς Λακεδαιμονίους μὴ πειθομένους νὰ πράξωσι τὰ δέοντα πρὸς τὴν ὀριστικὴν αὐτοῦ καταπαυσιν. Ὅτε λοιπὸν οἱ νέοι πρέσβεις εἶπον ἐνώπιον τῆς βουλῆς, εἰς ἣν κατὰ πρῶτον παρουσιάσθησαν, διότι κατὰ τὸ πολιτικόν, ἡ βουλὴ προπαρασκεύαζε τὰ περὶ τῆς ἀκροάσεως τῶν πρέσβεων ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου· ὅτε, λέγομεν, εἶπον οὗτοι εἰς τὴν βουλὴν ὅτι ἔχουσι πᾶσαν πληρεξουσιότητα πρὸς διάλυσιν τῶν διενέξεων, ἢ, καθὼς λέγει ὁ Θουκυδίδης, «αὐτοκράτορες ἤκουσι περὶ πάντων ξυμβῆναι τῶν διαφόρων,» ἡ ἀγγελία αὕτη ἔτυχεν ἀρίστης δεξιότητος ὃ δ' Ἀλκιβιάδης ἤρχισε νὰ φοβῆται μήπως τῳόντι οἱ Σπαρτιῶται, δι' εὐλόγων παρὰχωρήσεων, ἀσφαλίσωσι τὴν εἰρήνην, ὅπερ παντάπασιν δὲν συνέφερεν εἰς αὐτὸν, ὅστις διὰ τοῦ πολέμου μόνον ἠλπίζε νὰ κορέσῃ τὴν φιλοδοξίαν του. Ὅθεν ἰδοὺ τί ἐμνηχανεύθη ἵνα ἀνατρέψῃ τὴν ἐνέργειαν τῶν πρέσβεων. Προελθὼν πρὸς αὐτοὺς ἰδίᾳ εἶπεν, ὅτι, ἐὰν ἐπαναλάβωσιν ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου τὴν διαβεβαίωσιν, ἣν ἔδωκαν εἰς τὴν βουλὴν ὅτι ἔχουσιν ἀπεριόριστον πληρεξουσιότητα, ὃ δῆμος θέλει

ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτῶν τὰ ἀδύνατα· ἐνῶ ἂν εἴπωσιν ὅτι οὐδεμίαν ἔχουσι πληρεξουσίουτητα πρὸς συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης, ἀλλ' ἀπλῶς ἦλθον νὰ καθυποβάλωσι τὰς προτάσεις, νὰ συζητήσωσιν αὐτάς, καὶ ν' ἀναφέρωσι, θέλουσιν ἐπιτύχει πολὺ μετριωτέρους ὅρους, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ καὶ αὐτὸς θέλει ὑποστηρίξει αὐτοὺς παντὶ σθένει. Οἱ πρέσβεις ἐνέπεσον εἰς τὴν παγίδα ταύτην, καὶ, παρελθόντες τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸν δῆμον, ἀπεφάνησαν, ὅτι δὲν ἦλθον ἔχοντες ἀπόλυτον πληρεξουσίουτητα· ἀλλὰ τότε ἐγεγρεῖς ὁ Ἀλκιβιάδης· «βλέπετε, ἀνέκραξε, τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴν παλιμβουλίαν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν; χθὲς εἶπον ἄλλα εἰς τὴν βουλήν, καὶ σήμερον ἄλλα λέγουσιν εἰς τὸν δῆμον· πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ συνθηκολογήσωμεν πρὸς κυβέρνησιν ἔχουσιν τοιοῦτους ἀντιπροσώπους;» Οἱ πρέσβεις ἔμειναν ὡς ἐμβρόντητοι, ὁ δὲ δῆμος ἐνίσχυθεις, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἐκ τούτου, εἰς τὰς προτέρας αὐτοῦ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους διαθήσεις, ἀπέπεμψε τοὺς πρέσβεις τούτων ἀπράκτους, καὶ ἐποίησεν, ἐπὶ τῇ συμβουλῇ μὲν τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐναντίον δὲ τῶν ἐπιμόνων προσπαθειῶν τοῦ Νικίου καὶ τῶν περὶ αὐτὸν, σπονδὰς καὶ συμμαχίαν πρὸς τοὺς Ἀργεῖους καὶ τοὺς τούτων συμμάχους, κατὰ μῆνα μάϊον τοῦ 420 ἔτους.

Διὰ τοιαύτης αἰσχροῦς ἀπάτης ἐπροοιμιάσεν ὁ Ἀλκιβιάδης εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον. Τῆς συμμαχίας ταύτης μεταξύ Ἀργεῶν καὶ Ἀθηναίων ἀποτέλεσμα ὑπῆρξαν πολυετεῖς μὲν μεταξύ Σπαρτιατῶν καὶ Ἀργεῶν ἐχθροπραξίαι, ὧν μετέσχον καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὡς σύμμαχοι τῶν τελευταίων, ποικίλαι δὲ ἐμφύλιοι ἐν Ἀργεὶ διενέξεις καὶ πολιτικαὶ μεταβολαί, ἀποληύσασαι εἰς τοῦτο, τῷ 416, ὅτι τριακόσιοι Ἀργεῖοι ἀπήχθησαν διὰ τῆς βίας ἐπὶ 20 ἄττικῶν πλοίων εἰς διαφόρους νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Κατ' αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ ἔτος, τὸ 416, συνέβη καὶ ἕτερον πολὺ τραγικώτερον γεγονός. Οἱ Μήλιοι, οἵτινες μέχρι τῶν χρόνων τούτων εἶχον μείνει οὐδέτεροι, προσεκλήθησαν ἤδη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς αὐτούς· ἀποποιηθέντες δὲ, ἀντέστησαν μὲν γενναίως, ἀλλ' ἐπὶ τέλος ἠναγκασθησαν νὰ παρδωθῶσιν εἰς τὴν διακρίσιν τῶν ἀμεελίων αὐτῶν ἀντιπάλων, οἵτινες τοὺς μὲν ἀνδρας ἅπαντας κατέσφαξαν, τὰς δὲ γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας ἠνδραπόδισαν, τὰ δὲ κτήμματα τῆς νήσου ἐπέτρεψαν εἰς 500 Ἀθηναίους κληρούχους. Πρὸ πενταετίας ὅμοια εἶχον πράξει πρὸς τοὺς ἐν Χαλκιδικῇ Σκιωναίους, τοὺς ἐν ἔτει 423, διὰ προτροπῶν τοῦ Βρασίδου, ἀποστατήσαντας· διότι ὀλίγον μετὰ τὴν Νικίειον εἰρήνην, οἱ Ἀθηναῖοι, μετὰ μακρὰν πολιορκίαν ἀνακτήσαντες

τὴν πόλιν ἐκείνην, τοὺς μὲν ἠθῶντας ἀπέκτειναν, ἠνδραπόδισαν δὲ τὰς γυναικας καὶ τοὺς παῖδας, τὴν δὲ χώραν παρέδωκαν εἰς τοὺς περιλιπομένους Πλαταιεῖς. Καὶ ἐνῷ ἐξωτερικῶς ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἐξηκολούθει ἀναδεικνυομένη τοσοῦτον ἀγρία πρὸς ὁμογενεῖς, ὁμογλώσσους, ὁμοῤῥήσκους, ἐσωτερικῶς τὸ πολίτευμα αὐτῆς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξηχρειοῦτο.

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν. ὑπίσπον σπουδαῖος καὶ σωτήριος διὰ τὴν πολιτείαν ὑπῆρξεν ὁ τοῦ ὀστρακισμοῦ θεσμός (σελ. 289 καὶ ἐπόμεν.) καὶ ὅποσον συνετὴ αὐτοῦ χρῆσις ἐγένετο ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους εἰς οὓς εὐρισκόμεθα, μεταξὺ τοῦ 420 καὶ 416, ἐνεπαίχθη οἰκτρῶς πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ κατὰ τοῦτο τὸ πολίτευμα, διότι, ἔνεκα τῆς μεταξὺ Νικίου καὶ Ἀλκιβιαδου ἀμαζούσης τότε ἔριδος, ἐνομήσθη εὐλογον ν' ἀποφασίσῃ ὁ δῆμος τίς ἐκ τῶν δύο πρέπει ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς πόλεως· ἀλλ' αἴφνης οἱ ἀρχηγοὶ ἑκατέρων τῶν μερίδων μεταβάλλουσι γνώμην, καὶ ἀντὶ νὰ ψηφοφορήσωσι περὶ ἐνὸς τῶν δύο σπουδαίων ἀντιπάλων, ἐνώνονται καὶ ἐξοστρακίζουσι, διὰ τὸν τύπον μόνον, τὸν δημαγωγὸν Ὑπέρβολον, ἄνθρωπον περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Θουκυδίδης, λαβὼν βραδύτερον ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσῃ, λέγει «Ὑπέρβολόν τέ τινα τῶν Ἀθηναίων, μοχθηρὸν ἄνθρωπον, ὥστρακισμένον οὐ διὰ δυνάμειος καὶ ἀξιώματος φόβον, ἀλλὰ διὰ πονηρίαν καὶ αἰσχύνην τῆς πόλεως.» Ἐκ τούτου δὲ ὁ θεσμός οὗτος τοσοῦτω ἐξηυτελίσθη καὶ τοσοῦτω ἀπέβη καταγέλαστος, ὥστε τοῦ λοιποῦ οὐδέποτε πλέον ἐγένετο αὐτοῦ χρῆσις.

Ἡ δὲ μεταξὺ Σπαρτιατῶν καὶ Ἀθηναίων εἰρήνη, καὶ τοι γενομένων ἐν τῷ μεταξὺ, ὡς προείρηται, πολλῶν ἐμμέσων ἐχθροπραξιῶν, δὲν ἐλογίζετο ἔτι διαλυθεῖσα μέχρι τοῦ 416, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ ὀριστικὴ αὐτῆς ῥῆξις ἔνεκα τῶν ἐν Σικελίᾳ πραγμάτων. Ἐν Σικελίᾳ, μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τῶν Καρχηδονίων (σελ. 475—476), ἐξηκολούθησαν μὲν πρωτεύουσαι τῶν ἄλλων ἐλληνίδων πόλεων αἱ Συρακούσαι, ἐξηκολούθησε δὲ ἄρχουσα τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ἡ τοῦ Γέλωνος δυναστεία, μέχρις οὗ, περὶ τὸ 466, ἐξώσθη ὁ τελευταῖος τοῦ Γέλωνος ἀδελφός, ὁ Θρασύβουλος, οἱ δὲ Συρακούσιοι κατέστησαν ἤδη παρ' αὐτοῖς δημοκρατίαν, καὶ ἐπεχείρησαν νὰ εἰσγάγῃσι τὸ πολίτευμα τοῦτο εἰς ὅλας τὰς σικελικὰς πόλεις. Δὲν ἔπαυσαν δὲ καὶ ὑπὸ τὸ νέον τοῦτο πο-

λίτευμα προαγόμενοι καὶ, περὶ τὰ μέσα τῆς ἑκατονταετηρίδος, ἐθαλασσοκράτησαν μὲν περὶ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν, κατέβαλον δὲ γενικὴν τινα τῶν ἐγγωρίων Σικελῶν ἐπανάστασιν, ἐταπείνωσαν δὲ τὴν δευτέραν τῆς νήσου πόλιν, τὸν Ἀκράγαντα, καὶ τότε συνέλαβον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἅπασαν τὴν Σικελίαν. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ βουλευμᾶτος τούτου ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Λεοντίνων, προϊσταμενοὶ ἤδη τῆς δωρικῆς κατὰ τὴν Σικελίαν συμμαχίας, ἔχοντες δὲ σχέσεις καὶ πρὸς τὴν πελοποννησιακὴν ὁμοσπονδίαν· οἱ δὲ Λεοντῖνοι, ἄποικοι ὄντες τῆς ἐν Σικελίᾳ Νάξου, τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Θεοκλέους πάλαι ποτὲ ἰδρυθείσης, ἐζήτησαν τὴν βοήθειαν τῶν Ἀθηναίων τῷ 427, ὥστε ἕκτοτε οὗτοι ἤρχισαν περιπλεκόμενοι εἰς τὰ σικελικὰ πράγματα. Ἀλλὰ, ἐν ἔτει 424, ἐπίεισεν ἀπάσας τὰς ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνίδας πόλεις νὰ εἰρηνεύσωσι πρὸς ἀλλήλας, ὁ Συρακούσιος Ἑρμοκράτης ὁ Ἑρμῶνος, ἀνὴρ ἐνάμιλλος τῶν ἐπιφανεστάτων Ἀθηναίων διὰ τε τὴν πολιτικὴν ἐμπειρίαν, καὶ τὴν περὶ τὸν λόγον δεινότητα, καὶ τὴν χρηστότητα τῶν προαιρέσεων. Μετὰ ὅκτῳ ὅμως ἔτη ἐξεργάγησαν πάλιν ἐχθροπραξίαι μεταξὺ Ἑγεσταίων, καὶ Σελινουντίων, καὶ οἱ μὲν τελευταῖοι ἔλαβον τὴν τῶν Συρακουσίων συνδρομὴν, οἱ δὲ πρῶτοι ἐζήτησαν τὴν τῶν Ἀθηναίων βοήθειαν ἐν ἔτει 415.

Οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον πέμψει εἰς Σικελίαν καὶ ἐπὶ τῆς πρώτης τοῦ πολέμου περιόδου ναυτικὰς τινὰς μοίρας. Ἀλλ' ἤδη ὅτε ἦλθεν αὕτη ἡ περὶ βοηθείας αἴτησις, δὲν ἐγένετο λόγος περὶ μικρᾶς ἐκστρατείας. Ὁ Ἀλκιβιάδης, ἀρπάσας τὸν καιρὸν, προέτεινε ν' ἀποσταλῇ δύναμις ἱκανὴ νὰ κυριεύσῃ τὰς Συρακούσας, νὰ κυριαρχήσῃ ἀπάσης τῆς Σικελίας, νὰ ἄρξῃ ἀπάσης τῆς δύσεως. Οἱ συνετώτατοι τῶν Ἀθηναίων, καὶ πρὸ πάντων ὁ Νικίας, ἐνόμιζον ἀτοπώτατον νὰ γυμνωθῇ ἡ πόλις τῆς κρατίστης μοίρας τῶν πολιτῶν αὐτῆς καὶ τῶν πλοίων, ἐνῶ, ὡς ἐκ τῶν πρὸς τοὺς Πελοποννησίους καὶ ἰδίως πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους σχέσεων, ἐπικειμένη ἐφαίνετο ἡ τῶν πεντηκονταετῶν σπονδῶν διάλυσις. Ἀλλὰ τίς ἠδύνατο ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην ὅστις ἔβλεπεν ἐν τῷ ἐπιχειρήματι τούτῳ τὴν πλήρωσιν τῶν θερμότερων αὐτοῦ εὐχῶν; «βουλόμενος, λέγει ὁ ἱστορικὸς, τῷ τε Νικίᾳ ἐναντιοῦσθαι... καὶ μάλιστα στρατηγήσαι τε ἐπιθυμῶν, καὶ ἐλπίζων Σικελίαν τε δι' αὐτοῦ καὶ Κερχιδόνα λήψεσθαι, καὶ τὰ ἴδια ἅμα εὐτυχήσας χρήμασί τε καὶ δόξῃ ὠφελήσειν. Ὡν γὰρ ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν ἀστῶν, ταῖς ἐπιθυμίαις μείζουσιν ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν ἐχρῆτο ἕς τε τὰς ἵπποτροφίας καὶ

τὰς ἄλλας δαπάνας· ὅπερ καὶ καθιῴλεν ὕστερον τὴν τῶν Ἀθηναίων πόλιν οὐχ ἥκιστα.» Ὁ Νικίας, ὅστις ὡς εἰ ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς περυστάσεως πλείοτερον τοῦ συνήθους συνεκινήθη, παρέστησε, δι' ἐπανειλημμένων καὶ σπουδαιοτάτων λόγων, τὰς τε δυσχερείας τοῦ ἔργου καὶ ἰδίως τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τὰ ὑποία ἢ ἀποτυχία ἡδύναντο νὰ ἐπιφέρῃ, διότι, εἶπε, « σφαλέντων δέ που (ἡμῶν) ἀξιοχρεῶ δυνάμει, ταχεῖαν τὴν ἐπιχείρησιν ἡμῖν οἱ ἐχθροὶ ποιήσονται, οἷς πρῶτον μὲν διὰ συμφορῶν ἢ ζυμβασίς, καὶ ἐκ τοῦ αἰσχύονος ἢ ἡμῖν, κατ' ἀνάγκην ἐγένετο· ἔπειτα ἐν αὐτῇ ταύτῃ πολλὰ τὰ ἀμφισβητούμενα ἔχομεν. » Ἀλλ' εἰς μάτην ὡς προφήτης ἐλάλησεν· εἰς μάτην τὴν αὐτὴν ἐξέφερον γνώμην οἱ σοφώτεροι τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἰδίως ὁ φιλόσοφος Σωκράτης καὶ ὁ ἀστρονόμος Μέτων· ὁ Ἀλκιβιάδης, διὰ τοσοῦτω ζωηρῶν χρημάτων εἰκόνησε τὴν λαμπρότητα τοῦ μελετωμένου ἔργου, διὰ τοσοῦτω εὐπροσώπων ψευδολογιῶν ἐκάλυψεν ἅπαντα τὰ κωλύματα, ὥστε παρέσυρε τοὺς πολλοὺς, οἵτινες, ὡς λέγει ὁ Θουκυδίδης, οὔτε τὸ μέγεθος τῆς νήσου ἐγνώριζον, οὔτε τὸ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. Καὶ ὅμως τοσοῦτον ὄντες ἀμαθεῖς τῶν πραγμάτων, αὐτοὶ ἀπεφάσιζον ἤδη περὶ τῆς τύχης τῆς πόλεως! Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ρίψωσιν αὐτὴν εἰς τὸ βάραθρον ὅπου μετ' ὀλίγον τὴν ἔρριψαν. Ἡ ἐπὶ τὴν Σικελίαν στρατεία, λόγῳ τῆς ἀφροσύνης αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ εἰ μὴ πρὸς τὴν ῥωσικὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ναπολέοντος, τὴν γενομένην ἐνῷ οὗτος εἶχεν εἰς τὰ πλευρά του τὴν βαρυτάτην πληγὴν τοῦ ἀγγλοῖσπανικοῦ πολέμου, ἐχωρίζετο δὲ ἀπὸ τῆς χώρας καθ' ἣς ἐστράτευσεν, διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν δυσμενῶς διακειμένης Γερμανίας. Τὸ βούλευμα μάλιστα τῶν Ἀθηναίων δύναται νὰ λογισθῇ ἔτι ἀσυνετώτερον· διότι προέκειτο περὶ διαποντίου ἐπιχειρήσεως, εἰς χώραν ἥτις, διὰ τὴν τότε κατάστασιν τῆς ναυτικῆς τέχνης, ἀπεῖχεν ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν τοῦλάχιστον ὅσον ἡ Ἀμερικὴ ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας, πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀτμοῦ.

Ἀποφασισθείσης δὲ τῆς ἐκστρατείας κατὰ μῆνα ἀπρίλιον τοῦ 415, ἐγένοντο παρασκευαὶ μεγάλαι, καὶ, τοῦ θέρους μεσοῦντος ἤδη, ἐξέκλυσε τοῦ Πειραιῶς ἡ λαμπροτάτη καὶ τελειοτάτη δύναμις, ἣν πόλις Ἑλληνίς ποτὲ παρεσκεύασεν. Ὁ στόλος, ἀφοῦ συνεπληρώθη καθ' ὃδὸν εἰς Κέρκυραν, συνέκειτο ἐκ τριήρων 134, ἔφερεν ὀπλίτας μὲν 5100, ἐν οἷς 1500 γνησίους Ἀθηναίους πολίτας, ψιλοὺς δὲ 1300, καὶ διετεῖλει ὑπὸ στρατηγούς τρεῖς, τὸν Ἀλκιβιάδην, τὸν Λάμαχον καὶ τὸν Νικίαν

αὐτὸν, ὅστις ἔδωκε νέον θαυμαστῆς ἐθελοθυσίας δεῖγμα. ἀναλκῶν, ἵνα μὴ παρακούσῃ εἰς τὸν νόμον, τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τὸ ὁποῖον τοσοῦτω ἀπεδοκίμαζεν. Ἡ ἔξοδος τοῦ στόλου ἐγένετο ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, ἣν ἐφιλοτιμήθη νὰ περιγράψῃ πανηγυρικώτατα ὁ μέγας ἱστορικός, καὶ ἣν δὲν βλέπομεν ἀναφερομένην ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέρχοντο ἵνα στήσωσι τὰ περὶ Εὐρυμέδοντα καὶ περὶ Κύπρον τρόπαια· ὡς ἂν ἡ πόλις, ἔχουσα τὴν προαίσθησιν ὅτι δὲν θέλει ἰδεῖ πλέον τοσοῦτω ἡγεραίαις τὰς δυνάμεις αὐτῆς, ἠθέλησεν ἐπισημότερον τοῦ συνήθους νὰ χαιρετίσῃ αὐτὰς κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην. Ὁ στόλος διελθὼν διὰ Κερκύρας, ἐπεραιώθη ἐκεῖθεν εἰς τὸ Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, καὶ ἔπειτα κατῆλθεν εἰς Κατάνην τῆς Σικελίας, ὅτε αἰῶνης κατέφθασεν ἐξ Ἀθηνῶν δικταγὴ προκαλοῦσα τὸν Ἀλκιβιάδην νὰ ἐπιστρέψῃ ἐνταῦθα ἵνα ἀπολογηθῇ περὶ σπουδαίας κατηγορίας.

(Ὁ) Ἀλκιβιάδης κατίσχυε μὲν τοῦ Νικίου καὶ τῶν περὶ αὐτὸν συνελθόντων ἀνδρῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι ἦτο παντοδύναμος. Ἐξ ἐναντίας εἶχε πολλοὺς τοὺς ἀντιπράττοντας δημαγωγούς, οἵτινες ἐφθόνουν τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν, καὶ ἦσαν τοσοῦτω μᾶλλον ἐπικίνδunami, ὅσῳ μετ' αὐτῶν συνετάσσοντο ἅπαντες οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες, ὅσοι ἐθεώρουν ὀλεθρίαν τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν διαίταν τοῦ Ἀλκιβιάδου. Ἐτι δὲ πρὶν ἐκπλεύσῃ ὁ στόλος, εὐρέθησαν αἰῶνης, πρωΐαν τινὰ τοῦ μαΐου μηνός, ἔχοντες περικεκομμένα τὰ πρόσωπα, οἱ πλεῖστοι Ἑρμαῖ τῆς πόλεως, ἦτοι οἱ μικροὶ τετράγωνοι κίονες οἱ φέροντες μὲν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐγκεκολλημένην κεφαλὴν, ἰστάμενοι δὲ εἰς τὰς δημοσίας πλατείας, πρὸ τῶν ναῶν καὶ τῶν οἰκιῶν, ὡς κοσμήματα ἅμα ἱερὰ καὶ ὡς προφυλακτῆριοι λίθοι. Ἰ. Ἀρὰ γε παρεσκεύασαν τοῦτο οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου; Τὸ πρᾶγμα ἔμεινεν ἄδηλον· ἀλλ' οὗτοι ὠφελήθησαν ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τούτου, ἵνα ἀποδώσωσιν εἰς αὐτὸν τὸ ἀσέβημα, ἀναφέροντες καὶ ἄλλας αὐτοῦ εἰς τὸ θρησκευτικὸν ὕβρεις, καὶ πρὸς τούτοις κατηγοροῦντες αὐτοῦ ὅτι μελετᾷ τὴν μεταβολὴν τοῦ πολιτεύματος. Ὁ Ἀλκιβιάδης εἶχεν ἐπιμένει νὰ δικασθῇ πρὸ τῆς ἔξοδου τοῦ στόλου, ἀλλὰ τοῦτο δὲν συνέφερεν εἰς τοὺς ἀντιπάλους του, διότι οἱ μέλλοντες νὰ ἐκπλεύσωσι πολῖται ὄντες εἰς αὐτὸν ἀφωσιωμένοι, ἠθελον ἐπιτύχει τὴν ἀθώωσίν του. Ὅθεν οἱ κατηγοροὶ διενήργησαν ν' ἀπορρασισθῇ ὅτι ὁ μὲν στόλος θέλει ἐκπλεύσει, ἡ δὲ κατηγορία ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀναβλήθῃ. Ἀμα ὁμως ἀναχωρήσαντος τοῦ Ἀλκιβιάδου, οἱ

ἐχθροὶ αὐτοῦ, ὧν προίστατο ὁ δημαγωγὸς Ἀνδροκλῆς, καὶ Θεσσαλὸς ὁ υἱὸς τοῦ Κίμωνος, ἐξηκολούθησαν τὴν ἀνέγκρισιν, προεκέλευσαν ποικίλας κατ' αὐτοῦ μαρτυρίας καὶ ἐπέτυχον νὰ προσκληθῇ εἰς Ἀθήνας ἵνα δώσῃ λόγον. Ἀλλ' ὁ Ἀλκιβιάδης δὲν ὑπήκουσε, καταφυγὼν πρῶτον μὲν εἰς Ἄργος, ἔπειτα δὲ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην αὐτὴν, ὅπου, μετὰ πλείστης ὀσσης ἀνχιδεΐας ὁ αἰσχιστος οὗτος προδότης ἐπέμεινε ν' ἀποσταλῇ μὲν εἰς τοὺς Συρακουσίους βοήθεια, νὰ ἐπαναληφθῇ δὲ καὶ ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι ὁ πόλεμος διὰ τρόπων ὀλεθριωτάτων εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐπειδὴ ὁ Λάμαχος εἶχε φονευθῇ, ἐξηκολούθησεν ὁ Νικίας μόνος τὸν ἐν Σικελίᾳ πόλεμον μετὰ τινος μὲν νωθρότητος καὶ υπερβολικῆς περιστάψεως, οἷαν ἐκ φύσεως εἶχεν ὁ ἀνὴρ, ἀλλ' ὅμως ἐπιτυχῶς ὁπωςοῦν κατ' ἀρχάς, διότι, πολιορκήσας τὰς Συρακούσας, ἔφε-
 ρεν αὐτὰς εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Κατὰ τὸ ἀκόλουθον ὅμως ἔτος. ἐπελθόντων εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων 3000 μαχητῶν ὑπὸ τὸν Σπαρτιάτην Γύλιππον, ἀνδρα οὐδὲν ἤττον τοῦ Νικίου ἔμπειρον, πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτοῦ δραστήριον καὶ πολυμήχανον, τὰ πρᾶγματα μετέβα-
 λον ὅψιν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν μὲν εἰς τὸν Νικίαν, ἐν ἀρχῇ τοῦ 413. ἐπικουρίαν ὑπὸ τὸν Δημοσθένην ἐβδομήκοντα τριήρων καὶ πεντακισχιλίων ὀπλιτῶν, ἐν οἷς ἦσαν 1200 γνήσιοι Ἀθηναῖοι ἐκ τῶν ἀρίστων πολιτῶν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ κατὰ τῶν Συρακουσῶν ἐπίθεσις ἀπέτυχεν· ὁ στόλος τῶν Ἀθηναίων κατεστράφη εἰς τέσσαρς ἀτυχεῖς ναυμαχίας, ὁ δὲ κατὰ
 ξηρὰν στρατὸς ἐδιίσθη νὰ ὀπισθοδρομήσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου. καὶ ἐνταῦθα ἐν μέρει μὲν ἐξωλοθρεύθη, ἐν μέρει δὲ ἡχμαλωτεύθη κατὰ μῆνα σεπτέμβριον τοῦ 413 ἔτους. Μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων ἦσαν καὶ οἱ δύο στρατηγοί, τοὺς ὁποίους ὁ μὲν Γύλιππος ἐπρὸς πᾶντι σθένει νὰ διασώσῃ ἵνα κοσμήσῃ δι' αὐτῶν τὴν θριαμβικὴν εἰς τὴν Σπάρτην ἐπάνοδόν του, ἀλλ' οἱ ἀμείλιχοι Συρακούσιοι κατεδίκασαν εἰς θά-
 νατον. Ὁ καλὸς κῆγχῆς Ἐρμοκράτης ἀντέστη ὁμοίως ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν, καὶ ὅτε ἐπίσθη ὅτι ματαίως ἀγωνίζεται, πα-
 ρέσχε τοῦλάχιστον εἰς τοὺς δύο ἀτυχεῖς ἐκείνους ἡγεμόνας τὸν τρόπον τοῦ νὰ θανατώσωσιν αὐτοὶ ἑαυτούς. Τῶν δὲ ἄλλων αἰχμαλώτων, εἰς 7,000 συμποσυνόμενων, ἡ τύχη ἀπέβη ἔτι οἰκτροτέρα· διότι ἐμὰνδρεύ-
 θησαν εἰς τὰ λατομεῖα ὅπου μόνον κακοῦργοι συνήθως εἰργάζοντο, καὶ ἐνταῦθα πάσχοντες τὰ πένθεινα, ἀπὸ τοῦ καύσωνος τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τοῦ ψύχους τῆς νυκτὸς, ἀπὸ δίψης, ἀπὸ πείνης καὶ ἀπὸ μυρίων ἄλλων

ἀνεκδιηγῆτων κακουχιῶν, ἀπέθνησκον οἱ ταλαίπωροι ἐκεῖνοι σωρηδόν, μέχρις οὐ μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν ἐβδομήκοντα, οἱ ἐπιζήσαντες, πλὴν τῶν ἰδίως Ἀθηναίων καὶ τῶν ὀλίγων ἐκ Σικελίας καὶ ἐξ Ἰταλίας Ἑλλήνων, ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα. Τί δ' ἀπέγιναν οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Ἰταλιῶται καὶ οἱ Σικελιῶται, δὲν λέγεται· γνωστὸν εἶναι μόνον ὅτι τινὲς τῶν πρώτων, ἀλλ' εὐαριθμότατοι, κατώρθωσαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα των.

Ἡ πόλις αὕτη ἀπώλεσεν οὕτω τοὺς δύο ἀρίστους αὐτῆς στρατηγοὺς, πολλὰς χιλιάδας ὀπλιτῶν, ἐν οἷς γνήσιοι Ἀθηναῖοι ἦσαν περὶ τοὺς τρις-χιλίους, ὑπὲρ τὰς 200 τριῆρεις, ἅπαν τὸ μετὰ τὴν Νικίειον εἰρήνην ἄπαρτισθὲν ἐκ νέου ἀποταμίευμα τὸ συμποσθὲν εἰς 3000 τάλαντα, ἥτοι 18,000,000, ἀρχαίων δραχμῶν, καὶ, τὸ πάντων ἴσως κυριώτατον, ἀπέβαλε τὴν δόξαν ἣν πρότερον εἶχεν ὅτι εἶναι κατὰ θάλασσαν ἀκαταγώνιστος· διότι, ὡς εἵπομεν, οἱ Ἀθηναῖοι πολλάκις ὑπὸ τῶν Συρακουσίων κατεναυμαχῆθησαν. Ναὶ μὲν κατεναυμαχῆθησαν διότι ἡναγκάσθησαν ν' ἀνταγωνισθῶσιν ἐντὸς τοῦ λιμένος, ὅπου δὲν ἡδύναντο νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν περὶ τὰς ναυτικὰς κινήσεις δεξιότητα αὐτῶν· οὐδὲν ἥττον ὅμως κατετροπώθησαν καὶ ἐτραυματίστησαν ὑλικῶς καὶ ἥθικῶς καιριώτατα· «κατὰ πάντα γὰρ πάντως νικηθέντες, καὶ οὐδὲν ὀλίγον ἐς οὐδὲν κακοπαθήσαντες, πανωλεθρία δὴ, τὸ λεγόμενον, καὶ περὶ καὶ νῆες καὶ οὐδὲν ὅ,τι οὐκ ἀπώλετο,» λέγει ὁ Θουκυδίδης ἐν τῷ τέλει τῆς ἀμμήτου εἰκόνης, ἣν ἔγραψε τῆς συμφορᾶς ταύτης εἰς τὸ ἔκτον καὶ τὸ ἐβδομον τῶν ἱστοριῶν αὐτοῦ βιβλίον. Οὐδέποτε τῶντι ἐποιήθη τι δραματικώτερον, κατανυκτικώτερον καὶ φοβερώτερον τῶν σελίδων αὐτῶν τοῦ ἀριστοτεχνήματος ἐκείνου. Ἡ ἐν Ῥωσίᾳ τῷ 1812 πανωλεθρία τῶν Γάλλων προεκάλεσεν ἀφηγήσεις βεβαίως καταπληκτικὰς, ἀλλ' οὐδεμία ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐνάμειλος τῆς τοῦ Ἑλλήνος τεχνίτου περιγραφῆς· καὶ ὅστις ἀναγνώσῃ τὸν ἐπιφανέστατον τῶν ἱστορικῶν τῆς τῶν νεωτέρων χρόνων συμφορᾶς, τὸν Γάλλον Θιέρσιον· θέλει ἀναγκασθῇ νὰ ὁμολογήσῃ τοῦ δαιμονίου Ἀθηναίου τὴν ὑπεροχὴν.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἔτι ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 413 ἔτους, ὁ πόλεμος ἀπέβη γενικὸς, διότι αἱ ἐχθροπραξίαι ἐπανελήφθησαν καὶ ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι· ἰδίως δὲ ἐνέβαλε πάλιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅπως κατὰ τὴν πρώτην τοῦ πολέμου περίοδον, ὁ πελοποννησιακὸς στρατὸς ὑπὸ τὸν βασιλέα Ἀγιν τὸν Ἀρχιδάμου. Ἀλλ' ἡ εἰσβολὴ αὕτη δὲν ὠμοιάζει τὰς

προηγούμενας, αἵτινες περιωρίζοντο εἰς ὀλιγοήμερον κατὰληψιν καὶ δῆλῳσιν τῆς χώρας. Ἐπὶ τῇ συμβουλῇ τοῦ Ἀλκιβιάδου οἱ Πελοποννήσιοι, ὀχυρώσαντες νῦν τὴν Δεκέλειαν, κατέλιπον ἐν αὐτῇ φρουρὰν διαρκῆ, ἥτις παρέμεινεν ἐνταῦθα ἐπὶ ἐννέα ὅλα ἔτη, δηλαδὴ μέχρι τῆς ἐντελοῦς τοῦ πολέμου καταλύσεως, λεηλατοῦσα ἀδιαλείπτως τὴν Ἀττικὴν, ἀπάγουσα μυριάδας δούλων, διακόπτουσα τὴν διὰ ξηρᾶς συγκοινωνίαν τῶν Ἀθηναίων μετὰ τῆς Εὐβοίας καὶ ἀποκλείσασα διαρκῶς οὕτως εἰπεῖν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ ξηρᾶς. Καὶ ἐν τούτοις, ἐνῷ οἱ Ἀθηναῖοι ἔβλεπον τὴν Δεκέλειαν ὀχυρουμένην καὶ καταλαμβανομένην, ἐνῷ ἤκουον τὴν Ἑλλάδα ἅπασαν συγκινομένην ἵνα ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν, ἀντὶ ν' ἀνακαλέσωσι τὸν Νικίαν, ἐξέπεμπον ἐξ ἐναντίας εἰς Σικελίαν, πρὸς κοινὴν τοῦ κόσμου ἑκπληξιν, τὸν ὑπὸ τὸν Δημοσθένην ναυτικὸν καὶ πεζικὸν στρατὸν, στεροῦντες οὕτω ἑαυτοὺς τῶν ὑφισταμένων ἔτι προχειροτέρων τῆς ἀμύνης πόρων. Ἀλλ' ἔμελλον νὰ τιμωρηθῶσι πικρῶς διὰ τὴν ἐπανειλημμένην ταύτην ἀφροσύνην. Ἀπὸ τοῦ ὀκτωβρίου μηνὸς, ἤρχισαν νὰ διαδίδωνται ἐν Ἀθήναις αἱ πρῶται περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ πανωλεθρίας ἀγγελίαι· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἠθέλησαν νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸ ἀπαίσιον ἄκουσμα, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἠναγκάσθησαν νὰ πεισθῶσι· τὸ μὲν διότι φυγάδες τινές, διασωθέντες εἰς τὴν πατρίδα, ἐπεβεβαίωσαν τὰ γεγονότα, τὸ δὲ διότι ἀπὸ Σπάρτης καὶ τῶν συμμάχων αὐτῆς ἐπῆρχοντο καθ' ἑκάστην ἐπικυρωτικαὶ τοῦ πράγματος εἰδήσεις, τὸ δὲ ἐπὶ τέλους διότι ἤκουον πανταχόθεν πάντας τοὺς Ἕλληνας, τοὺς τε συμμάχους τῆς Σπάρτης καὶ τοὺς ἰδίους αὐτῶν ὑποτελεῖς, ἐτοιμαζομένους νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης, ἵνα συμπληρώσωσι τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως. Τῶνόντι, ἡ μὲν πελοποννησιακὴ ὁμοσπονδία, μὴ ἀρκουμένη εἰς τὴν ἀπὸ Δεκελείας δεινοτάτην πίεσιν τῶν Ἀθηναίων, παρεσκεύαζε στόλον 100 τριήρων, μηδὲν ἤδη ἔχουσα δισταγμὸν, μετὰ τὰ ἐν Σικελίᾳ γενόμενα, ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐπὶ τοῦ στοιχείου ἐκείνου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε οὗτοι ἐνομιζόντο ἀκαταγώνιστοι. Ἀφ' ἐτέρου πολλοὶ τῶν κυριωτάτων συμμάχων τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως, ἡ Εὐβοία, ἡ Λέσθος, ἡ Χίος, αἱ Ἐρυθραὶ, ἐπεχείρησαν διαπραγματεύσεις πρὸς τοὺς Σπαρτιατάς, λέγοντες ἑαυτοὺς ἐτοιμοὺς ν' ἀποστατήσωσιν, ἅμα ἐμφανισθῇ εἰς τὸ Αἰγαῖον ὁ πελοποννησιακὸς στόλος. Τὸ δὲ πάντων σπουδαιότατον, ὁ βασιλεύων τῆς Περσίας, ἀπὸ τοῦ 423, Δαρεῖος Β' ὁ τοῦ Ἀρταξέρξου Α' υἱὸς, θεωρήσας ἐπιτηδαιοτάτην τὴν εὐ-

καιρίαν τοῦ νὰ καθυποβάλῃ αὐτῆς ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ τοὺς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἕλληνας, ἔπεμψεν εἰς Σπάρτην πρέσβεις ἵνα ἀναμειχθῇ εἰς τὸν προκείμενον μέγαν ἀγῶνα. Ἔτι ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ πολέμου περιόδου, οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲν εἶχον διστᾶσαι νὰ ἐπιζητήσωσι τὴν συμμαχίαν τοῦ Ἀρταξέρξου. Ἀλλ' αἱ διαπραγματεύσεις αὗται δὲν ἐτελεσφόρησαν, διὰ τὸν ἐν τῷ μετὰξὺ ἐπελθόντα θάνατον τοῦ βασιλέως ἐκείνου καὶ τὴν μετ' οὐ πολὺ γενομένην Νικίειον εἰρήνην. Ἦδη δὲ ἔσπευσαν νὰ παραδεχθῶσι τὰς προτάσεις τοῦ Δαρείου, καὶ συνωμολογήσαν, ἐν ἔτει 412, πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ, τὸν σατράπην Ἰωνίας καὶ Καρίας Τισσαφέρνην, δύο ἐπανειλημμένας συνθήκας, δι' ὧν αὐτοὶ μὲν ἀνεγνώρισαν τὴν ἐπὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἐλληνίδων πόλεων περσικὴν κυριαρχίαν, ὁ δὲ Τισσαφέρνης ὑπεχρεώθη νὰ καταβάλῃ τὸν μισθὸν τῶν πληρωμάτων τοῦ πελοποννησιακοῦ στόλου. Αἱ συνθήκαι αὗται, προσῶνισμα ἀπαίσιον τοῦ πῶς ἐνόει τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος ἡ Σπάρτη. ἦτις ἐκήρυττεν ὅτι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ταύτης δῆθεν ἀγωνίζεται. αἱ συνθήκαι αὗται οὐ μόνον λαμπρῶς ἐπικυροῦσιν ὅσα πολλάκις ἐλάττομεν ἀφορμὴν νὰ εἰπωμεν περὶ τοῦ ἰδιοτελοῦς καὶ ἀνθελληνικοῦ χαρκατηγῆρος τῆς τῶν Λακεδαιμονίων πολιτικῆς, ἀλλ' ἐν ταύτῃ ἀποδεικνύουσι καὶ τὴν ὀλίγην τῆς πολιτικῆς ταύτης ἐπιτηδειότητα· διότι ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἀμνηχανίαν εἰς ἣν περιῆλθεν ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις, οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα κατατροπώσωσιν αὐτὴν, οὐδεμίαν εἶχον ἀνάγκην διὰ τοσαύτης θυσίας νὰ ἐξαγοράσωσι τὴν ἐπικουρίαν τοῦ μεγάλου βασιλέως. Ὅτι μόνον ἠδύναντο νὰ φοβηθῶσιν ἦτο, μήπως ὁ βασιλεὺς, ἀποτυχὼν ἐν Σπάρτῃ, προσφέρῃ τὰ χρήματα αὐτοῦ εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ὅροις· ἀλλὰ παρεκτὸς ὅτι ἦτο σφόδρα ἀπίθανον νὰ παραδεχθῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι τοιαύτας συνθήκας, τὴν προδοσίαν οὐδέποτε δύναται νὰ δικαιώσῃ ἡ τοῦ ἀντιπάλου ἐνδεχομένη προδοσία. Αἱ συνθήκαι ἄρα ἐκεῖναι ἦσαν ὅπως δῆποτε αἰσχυραί, ἀλλ' οὐδὲν ἦττον προσέθετον νεὰς πληγὰς εἰς τοὺς Ἀθηναίους, τῶν ὁποίων αἱ δυσχέρειαι ἠῤῥξανον προσέτι καὶ διὰ τὴν ἀπὸ Σικελίας προσδοκωμένην ναυτικὴν ἐπικουρίαν, καὶ διὰ τὴν ἀκοίμητον κακίαν τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις, μεταβάς εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, προεχάλεσε τὰς πρώτας κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπαναστάσεις τῶν συμμάχων αὐτῶν. Ἦσαν δὲ οἱ πρῶτοι ἀποστάντες, οἱ Χῖοι καὶ οἱ Ἐρυθραῖοι· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐμιμήθησαν αὐτοὺς καὶ οἱ Κλαζομένιοι, μετ' οὐ πολὺ δὲ ἠνώθησαν μετὰ τῶν Πελοποννησίων καὶ οἱ Τήϊοι, καὶ οἱ Μιλήσιοι, καὶ οἱ Ρόδιοι.

Ἐν ἀρχῇ λοιπὸν τοῦ 412 ἔτους π. Χ. ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ἀποβαλοῦσα τὸ κράτιστον τῆς δυνάμεως, στερηθεῖσα ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν ἰδίαν αὐτῆς χώραν καὶ βλέπουσα, τοὺς μὲν ὑποτελεῖς στασιάζοντας ἢ ἐτοιμοὺς νὰ στασιάζωσι, τὴν δὲ λοιπὴν Ἑλλάδα παρασκευαζομένην νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῆς, τῇ συμπράξει τοῦ μεγάλου βασιλέως, οὐδεμίαν ἐφαίνετο ἔχουσα ἐλπίδα σωτηρίας. Καὶ ὁμως ἀντέστη ἔτι ἐπὶ ὀκτῶ ὅλους ἐνιαυτοὺς, καὶ ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ πολλάκις ἀνεδείχθη νικηφόρος. Ἰ Πῶς ἀπέτρεψεν ἐπὶ τοσοῦτον τὸν ἔσχατον κίνδυνον, καὶ πῶς, μετὰ τοσαύτας συμφορὰς, κατώρθωσεν, ὅ,τι πρὸ τῶν συμφορῶν δὲν εἶχεν ἐπιτύχει. Πολλοὶ φρονοῦσιν ὅτι τὸ εἶδος τοῦ πολιτεύματος οὐδεμίαν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν τύχην τῆς πολιτείας· καὶ εἶναι ἀληθές, ὅτι, κατὰ τὰς διαφόρους ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς τῶν ἐθνῶν περιστάσεις, ὑπῆρξαν ἔθνη ἀκμάσαντα καὶ ὑπὸ ἀπόλυτον μοναρχίαν, καὶ ὑπὸ συνταγματικὴν μοναρχίαν, καὶ ὑπὸ δημοκρατίαν. Ἀλλ' ἕκαστον εἶδος τῶν πολιτευμάτων τούτων εἶναι ἐπιδεκτικὸν ἐξαχρειώσεως ἀποκλειούσης πᾶσαν ἐπίδοσιν καὶ ἐπιτυχίαν· τοῦτο δὲ ἰδίως συνέβη εἰς τὸ δημοκρατικὸν τῶν Ἀθηναίων πολίτευμα ἀπὸ τῶν μέσων τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος μέχρι τῶν χρόνων εἰς οὓς εὕρισκόμεθα. Ἀφ' ἧς ἐπεκράτησε τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου ὁ ὄχλος, ἡ πολιτεία, ἐπειδὴ παρεδόθη εἰς τὴν ἀβουλίαν καὶ εἰς τὴν ἀμάθειαν τῶν πολλῶν, δὲν ἦτο δυνατόν εἰμὴ νὰ καταντήσῃ ἐκεῖ ὅπου κατήντησεν· ἀποφασίσασα ἄνευ λόγου τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον, οὗ ἕνεκα κατεστράφη ἡ Ἀττικὴ καὶ ἐδρακευθήσαν οἱ πολῖται αὐτῆς· ἀπορρίψασα ἄνευ λόγου τὰς περὶ εἰρήνης προτάσεις τῶν Λακεδαιμονίων μετὰ τὸ ἐν Σφακτηρίᾳ πάθημα αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο παθοῦσα τὰ τε περὶ Δῆλιον καὶ τὰ ἐν Χαλκιδικῇ δυστυχήματα· τελευταῖον ἀποφασίσασα οὐδὲν ἦττον παραλόγως τὴν ὀλέθριον ἐκστρατείαν τῆς Σικελίας ἐν ἣ, «οὐδὲν ὅ,τι οὐκ ἀπώλετο.» Ἀλλὰ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων εἶχε μὲν ἀποπλανηθῇ, δὲν εἶχεν ὁμως ἔτι ἐξαχρειωθῇ τοσοῦτον ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ λάβῃ τὴν συνείδησιν τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοῦ, καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὰ πρὸς ἐπανόρθωσιν αὐτῶν ἀπαιτούμενα. Ἡ ἀκμὴ τῆς συμφορᾶς ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶδε τοὺς σκοπέλους εἰς οὓς ἐφέρετο, καὶ ἐνόησε τί πρέπει νὰ πράξῃ ἵνα σωθῇ· ὅθεν, συνελθὼν ὁπωσοῦν ἀπὸ τῆς ταραχῆς εἰς ἣν φυσικώτατα ἐνέπεσεν ἕνεκα τῶν περιστοιχισάντων αὐτὸν δεινῶν, ὕψωσε πρῶτον φραγμὸν τινα εἰς τὴν ἀπό τινος χρόνου ὅλως ἀνέξελεγκτον οὖσαν ἀφροσύνην αὐτοῦ καὶ ἀνεπιτηδεύτητα. Συνεκρότησε

δηλαδή ἐπιτροπὴν ἀνδρῶν δώδεκα ἐγκρίτων ἐπὶ συνέσει καὶ ἐμπειρίᾳ, οἵτινες, καλούμενοι πρόβουλοι, ἔλαβον μόνοι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ δοκιμάζωσι προηγουμένως πᾶσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου ὑποβλητέαν πρότασιν, ὥστε ἡ ἐκκλησία δὲν ἠδύνατο ἤδη νὰ συζητήσῃ εἰμὴ μόνον ὅ,τι προηγουμένως ἤθελεν ὑπὸ τῶν προβούλων ἐγκριθῇ· ἐξαιρέτως δὲ εἰς τοὺς προβούλους ἐπετράπη νὰ προτείνωσι πάντα τὰ πρὸς κοινὴν σωτηρίαν ἀπαιτούμενα. Ὅθεν, τῇ ἐπιμελείᾳ αὐτῶν, περιεστᾶλησαν ἀμέσως πάντα τὰ διὰ τὰς τελετάς, τὰς θυσίας, τοὺς ἀγῶνας ἔξοδα· ἐνηργήθησαν τὰ δέοντα πρὸς τὴν ἄμεσον κατασκευὴν νέου στόλου· ὡχυρώθη τὸ Σούνιον ἵνα ἐξασφαλισθῇ τοῦλάχιστον ἡ διὰ θαλάσσης μετὰ τῆς Εὐβοίας κοινωνία, ἣτις εἶχε διακοπῇ, ὡς εἶδομεν, διὰ ξηρᾶς· ἀνεκλήθησαν πᾶσαι αἱ ἐξωτερικαὶ φρουραὶ, πλὴν τῆς ἐν Πύλῳ, διότι οἱ Ἀθηναῖοι ἐξηκολούθησαν κατέχοντες τὸ ἀξιόλογον τοῦτο χωρίον· ἐξεδόθη ἀμνηστεία τοῦ ἐγκλήματος τῶν ἐρροκοπιδῶν, καὶ ἀποκατεστάθησαν εἰς τὰ πολιτικὰ δικαιώματα αὐτῶν πάντες οἱ ἕνεκα τούτου ἐξορισθέντες, ὅσοι δὲν συνετάχθησαν ἀναφανδὸν μετὰ τῶν πολέμιων· ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἐπειδὴ διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων κατάληψιν τῆς Ἀττικῆς καὶ τὴν γενομένην ἢ ἐπικειμένην ἐπανάστασιν πολλῶν συμμαχῶν, οἱ δημόσιοι πόροι ἡλαττώθησαν καὶ δυσχερῶς εἰσепράττοντο, ἐλήφθη τὸ ἀκόλουθον ἔκτακτον οἰκονομικὸν μέτρον. Ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, εἶχεν, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Περικλέους, ἀποφασισθῇ, ὅτι ἐκ τοῦ τότε ὑπάρχοντος ἀποταμιεύματος τῶν 6,000 ταλάντων, 1000 τάλαντα θέλουσι χωρισθῇ καὶ μείνει ἄθικτα, παρεικτὸς τῆς μόνης περιστάσεως, καθ' ἣν στόλος πολέμιων ἤθελεν ἀπειλήσει τὸν Πειραιᾶ· ποινὴ δὲ θανάτου εἶχε ψηφισθῇ κατὰ παντὸς τοῦ τυχόν προτείναντος νὰ μεταχειρισθῶσι τὰ χρήματα ταῦτα πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν· καὶ τφόντι, οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐπέβαλον χεῖρα εἰς τὸ κερφαλαῖον τοῦτο καθ' ὅλα τὰ ἔκτοτε διεληθόντα εἴκοσιν ἔτη. Ἦδη ὁμως, εἰ καὶ δὲν ἡπειλείτο ἔτι ὁ Πειραιεὺς, τὰ πράγματα εἶχον οὐδὲν ἥττον τοσοῦτον δεινωθῇ, ὥστε ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου ὁμοθυμαδὸν κατήργησε μὲν τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, τὴν ὑφισταμένην κατὰ πάσης περὶ χρήσεως τῶν χρημάτων τούτων προτάσεως, ἐψήφισε δὲ νὰ δαπανηθῶσι τὰ χρήματα εἰς τὴν προκειμένην κατεπείγουσαν χρεῖαν.

Αἱ συνεταὶ αὗται διατάξεις παρήγαγον ἀποτελέσματα σωτήρια, καταπλήξαντα τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἣτις ἐνόμιζεν ὅτι ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν δὲν θέλει ἀνακύψει ἀπὸ τοῦ βαράθρου εἰς ὃ ἐνέπεσεν. Ἐντὸς τοῦ 412

ἔτους 128 τριήρεις ἐξαπεστάλησαν ἐκ διαλειμμάτων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν· ἡ ἐπιχειρήσασα ν' ἀποστατήσῃ Λέσβος, ἀνεκτήθη· ἡττήθησαν δὲ περὶ Μίλητον οἱ πολέμιοι. Ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τῶν προβούλων, ἡ συσταθεῖσα περὶ τὰ τέλη τοῦ 413, δὲν φαίνεται ἀνανεωθεῖσα ἐν ἔτει 412· οὐ μόνον διότι ἦτο φύσει ἔκτακτος καὶ πρὸς τὸ ἐπικρατοῦν πολιτεύμα δυσσυμβίβαστος, ἀλλὰ καὶ διότι οἱ πολλοὶ, οἵτινες ἐν ἀκμῇ τῆς ἀμνηχανίας, ἔτοιμοι ἦσαν εὐτακτεῖν, ὡς λέγει ὁ Θουκυδίδης, ἅμα εἶδον τὰ πράγματα διορθωθέντα ὁπῶσυν, δὲν ἠθέλησαν φαίνεται νὰ ἐξακολουθήσωσι φέροντες τὸν χαλινὸν τῶν προβούλων. Ἐν τούτοις, ἡ πόλις ἡδυνήθη μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος ν' ἀνθέξῃ, ἀλλὰ δὲν ἦτο πιθανὸν ὅτι θέλει ἀνθέξει ἐπὶ μακρόν, μάλιστα διὰ τὴν ἐλλειψιν χρηματικῶν πόρων. Τὸ τελευταῖον ἀποταμίευμα τῶν χιλίων ταλάντων εἶχεν ἐξαντληθῇ, οἱ δὲ νέοι φόροι δυσχερῶς εἰσεπράττοντο, ἐνῶ οἱ Πελοποννήσιοι, κατὰ τὰς πρὸς Τισσαφέρην συνθήκας, εἶχον εἰς τὴν διέχθεσιν των τὸ ἀνεξάντλητον ταμεῖον τοῦ μεγάλου βασιλέως· ὅθεν οἱ ἐπισημότατοι καὶ οἱ εὐπορώτατοι τῶν Ἀθηναίων, ἤρχισαν νὰ σκέπτονται σπουδαίως περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ δοθῇ τέλος τι εἰς τὸν πόλεμον, καὶ πρὸ πάντων περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐπέλθῃ ὀριστικὴ τις τοῦ πολιτεύματος τροπολογία· ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἐνόςφῃ ἐπεκράτουν οἱ δημαγωγοὶ καὶ ὁ ὄχλος, τὰ μὲν δημόσια χρήματα κατεδαπανῶντο εἰς δικαστικούς καὶ ἐκκλησιαστικούς μισθοὺς, εὐλογοὶ δὲ διαπραγματεύσεις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνωσι πρὸς τοὺς πολεμίους, οὐδὲ ὁ πόλεμος νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐν ἀνάγκῃ συνετῶς διεξαγόμενος. Ταῦτα δὲ ἰδίως διανοοῦντο οἱ τε τριήραρχοι καὶ οἱ ἄλλοι ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ στόλου, ὅςτις κύριον ὀρμητήριον εἶχε κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα τὴν νῆσον Σάμον· διότι οἱ ἄνδρες οὗτοι οὐ μόνον προεκινδύνουν, ἀλλὰ, διὰ τὴν ἐνδειαν καὶ τὴν κακὴν διαχείρισιν τῶν χρηματικῶν πόρων, κατέβαλλον ἐξ ἰδίων καὶ τὴν πλείστην δαπάνην, ὥστε ἔφερον ὅλον σχεδὸν τὸ βάρος τοῦ πολέμου. Ἀλλ' ἴσως τὰ βουλευματα ταῦτα δὲν ἠθελον ἐκτελεσθῇ ἢ ἠθελον ἀναβληθῇ ἐὰν δὲν συνέπιπτε, περὶ τὰ τέλη τοῦ 412, ν' ἀναγκασθῇ ὁ Ἀλκιβιάδης νὰ προπαρασκευάσῃ τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδόν του.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, τοῦ ὁποίου ἡ πρακτικὴ μεγαλοφυΐα ἦτο ἀναμφισβήτητος, ἐπέπρωτο, ἔνεκα τῆς ποικίλης κακοηθείας τοῦ χαρακτῆρός του, ν' ἀποβάλῃ τὴν πίστιν ὅλων τῶν πολιτικῶν συμφερόντων τὰ ὁποῖα ἀλληλοδιαδόχως ὑπηρέτησεν. Ὁ βασιλεὺς Ἅγις εἶχε μισήσει αὐτὸν διότι

ἀπεπλάνησε τὴν γυναῖκα του Τιμαίαν· ὠφελοῦμενος δὲ ἐκ τῆς εὐλόγου ὑπονοίας τὴν ὁποίαν καὶ οἱ ἄλλοι Σπαρτιαῖται εἶχον πρὸς τὴν προδοτικὴν φύσιν τοῦ ἀνδρός, ὑπονοίας ἥτις ἠΐξησε μετὰ τὴν περὶ Μίλητον ἥτταν, κατῴρθωσε νὰ ἐκδοθῇ διαταγὴ πρὸς τὸν κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν ναύαρχον τῶν Λακεδαιμονίων Ἀστύοχον νὰ θανατώσῃ τὸν Ἀλκιβιάδην. Ὁ δὲ, εἰδοποιηθεὶς ἐγκαίρως, κατέφυγε πρὸς τὸν Τισσαφέρην καὶ τοῦτον μὲν κατέστησε ψυχρότερον πρὸς τὴν μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν συμμαχίαν, ἐξηγήσας ὅτι ἡ ἐντελής τῶν Ἀθηνῶν ταπείνωσις, καὶ ἡ ἀπόλυτος τῆς Σπάρτης ὑπεροχὴ, δὲν συνέφερον εἰς τὸ περσικὸν κράτος, τὸ ὅποῖον ὠφελεε μᾶλλον νὰ διατηρῇ εἰς ἰσορροπίαν καὶ διηνεκῇ ἔρην τὰς δύο ἐκείνας πρωτευούσας τῆς Ἑλλάδος πολιτείας· εἰς δὲ τοὺς ἀρχηγούς τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων ὑπεσχέθη ὅτι δύναται ὅλως νὰ ἀποσπάσῃ τὸν Τισσαφέρην ἀπὸ τῆς τῶν Σπαρτιατῶν συμμαχίας, ἐὰν ἐγκριθῇ ἡ χάθοδος αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ προσέθετεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας εἰμὴ ἐὰν μεταρρυθμισθῇ τὸ πολιτεύμα εἰς τρόπον ὥστε νὰ οὐδετερωθῇ ἡ ἐνέργεια τῶν δημαγωγῶν οἵτινες εἶχον προκαλέσει τὴν φυγὴν αὐτοῦ. Αἱ προτάσεις αὗται εὔρον, ὡς προείπομεν, τοὺς ἐν Σάμῳ τριηράρχους καὶ ἀξιωματικούς πρὸ κειροῦ καὶ οἰκοθεν εἰς τὴν παραδοχὴν αὐτῶν διατεθειμένους· διότι οὗτοι ἐπόθουν μὲν τὴν κατάργησιν τῆς ἀκολάστου δημοκρατίας, ἐνόμιζον δὲ ἰδίως ἀπαραίτητον νὰ στερηθῇ ἡ Σπάρτη τῆς τοῦ Τισσαφέρους συμμαχίας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἰς τὴν φυγὴν τοῦ Ἀλκιβιάδου εἶχον συντελέσει οὐ μόνον οἱ κοινοὶ δημαγωγοί, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ἀρίστων πολιτῶν· παρεκτός ὅμως ὅτι ἐν τῇ παρουσίᾳ τῶν πραγμάτων ἀμνηχανία ἢ πολεμικὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐπιτηδειότης ἡδύνατο ν' ἀποβῇ χρήσιμος, οἱ προνοητικώτεροι τῶν ἀξιωματικῶν ἔλεγον καθ' ἑαυτοὺς ὅτι οὗτος ἡδύνατο καὶ αὐθις ν' ἀπομακρυνθῇ, ἅμα ἐκπληρωθέντων τῶν ἄλλων σπουδαίων τῆς πόλεως συμφερόντων. Ὅθεν ἐν ἀρχῇ τοῦ 411, ἐπεμψαν εἰς Ἀθήνας τὸν Πείσανδρον καὶ ἄλλους πρέσβεις, ἵνα ἐπιτύχωσι τὴν μελετηθεῖσαν μεταβολήν· καὶ ὁ δῆμος θεωρῶν ὅτι ἐλπίς ἄλλη σωτηρίας δὲν ὑπάρχει, ἐνέδωκε, ψηφίσας ὅτι ὁ Πείσανδρος, μετὰ δέκα ἄλλων πολιτῶν, θέλουσιν ἐκπλεύσει ἵνα πράξωσι τὰ δέοντα μετὰ Ἀλκιβιάδου καὶ Τισσαφέρους. Ὅτε ὅμως ὁ Πείσανδρος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν στόλον, δὲν εὔρε τὰ πράγματα ἔχοντα, ὅπως ἐνόμιζεν αὐτὰ ὅτε ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας. Ὁ Ἀλκιβιάδης δὲν ἤγε καὶ ἔφερεν ὅπως ἤθελε τὸν Τισσαφέρην, ὥςτις, ὑπολαβὼν προτιμότερον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πρὸς τοὺς Πελοποννη-

σίους συνδρομὴν, εἰς μὲν τοὺς πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων προέτεινεν ἀξιώσεις τὰς ὁποίας οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ παραδεχθῶσι. πρὸς δὲ τοὺς Σπαρτιάτας συνωμολόγησε τρίτην συνθήκην, δι' ἧς ἐπεκύρωσε τὰς προηγουμένας. Τότε ὁ Πείσανδρος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀπεφάσισαν μὴ φροντίζοντες ἤδη περὶ Ἀλκιβιάδου, νὰ φέρωσιν οὐδὲν ἥττον εἰς πέρας τὸ περὶ μεταβολῆς τοῦ πολιτεύματος βούλευμα· ἐπὶ δὲ τῷ σκοπῷ τούτῳ, ὁ μὲν Πείσανδρος καὶ πέντε ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου προχειρισθέντων πρέσβεων, ἀπῆλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ δὲ πέντε ἄλλοι ἀνέλαβον τὴν ἐντὸς τῶν συμμαχίδων πόλεων εἰσαγωγὴν τοῦ νέου πολιτικοῦ συστήματος. Ἡ μεταβολὴ τοῦ πολιτεύματος ἐπέτυχεν ἐν Ἀθήναις ἅμα μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Πείσανδρου, ὃ ἐστὶ κατὰ μῆνα μάρτιον τοῦ 411· διότι οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ εἶχον ἐν τῷ μεταξὺ παρασκευάσει τὰ πάντα πρὸς τοῦτο, ἡ δὲ ὀχλοκρατία ἀπέβαινεν ὅσημέραι ἀτυχεστέρα· ὁ μὲν Σπαρτιάτης Δερκυλλίδας εἶχεν ἀποσπάσει μικρὸν πρότερον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων τὴν Ἀβυδὸν καὶ τὴν Λάμψακον· τὸ δὲ δεινότερον, ἀπέστησαν καὶ αἱ κατὰ τὴν Εὐβοίαν πόλεις.

Κατὰ δυστυχίαν ἡ πολιτικὴ αὕτη μεταβολὴ δὲν ἐγένετο συνετῶς καὶ μετριοπαθῶς, ὅπως ἐνόουν αὐτὴν οἱ ἐγκριτοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐν Σάμῳ στόλου. Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἐπεθύμουν ἀπλῶς νὰ ἐπανέλθωσι τὰ πρᾶγματα εἰς ἣν ἦσαν κατὰστασιν πρὸ τῶν μισθοδοτικῶν διατάξεων τοῦ Περικλέους· δηλαδὴ νὰ διατηρηθῇ ὁ δημοκρατικὸς χαρακτὴρ τοῦ πολιτεύματος, μὴ ἀφαιρουμένου ἀπὸ οὐδέν· Ἀθηναῖον τοῦ δικαίωματος τοῦ μετέχειν τῶν δημοσίων πραγμάτων, ἀλλὰ νὰ καταργηθῶσιν αἱ μισθοδοτικαὶ διατάξεις, ὥστε ἡ πραγματικὴ τοῦ δικαίωματος χρῆσις νὰ μὴ γίνηται εἰμὴ ὑπ' ἐκείνων οἵτινες ἐκ τῆς οἰκείας περιουσίας εἶχον τὸν πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενον καιρὸν. ἠδύναντο δὲ νὰ θεωρηθῶσι διὰ τοῦτο καὶ ὡς παρσκευασμένοι ὕψωσιν πρὸς τὴν λυσιτελεῖ ἐκπλήρωσιν τοῦ σπουδαίου αὐτῶν λειτουργήματος. Ἀλλὰ, καθὼς συμβαίνει συνήθως, ἡ προηγουμένη τῆς ὀχλοκρατίας κατὰχρησις προεχλέσεν ἄλλην ἀντίθετον κατὰχρησιν τῆς ἀντιπάλου μερίδος, τῆς τῶν ὀλιγαρχικῶν. Ὅθεν ἡ τε βουλὴ καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου κατελύθησαν καὶ ἀντικατεστάθη μὲν, ἀντὶ τῆς πρώτης, βουλὴ νέα ἀνδρῶν 400, ἀλλ' ἡ ἐκλογὴ αὐτῆς ἐκανονίσθη εἰς τρόπον μηδεμίαν παρέχοντα εἰς τὸ κοινὸν συμφέρον ἐγγύησιν. Ὁ δῆμος προεχειρίσατο πέντε μόνον ἄνδρας, κληθέντας προέδρους, οἵτινες ἔπειτα ἐξελέξαντο αὐτογνωμόνως ἑτέρους 95·

ὥστε οὕτως ἀπηρτίσθησαν ἑκατόν· ἐκ δὲ τῶν ἑκατόν τούτων, ἕκαστος ἐξελέξατο πάλιν τρεῖς, ὥστε οὕτως ἀπηρτίσθησαν οἱ τετρακόσιοι ἄνδρες. Ἡ δὲ νέα αὕτη βουλὴ, περιστοιχισθεῖσα ὑπὸ δορυφόρων, ἀνέλαθεν ἅπασαν τὴν κυβέρνησιν τῆς πολιτείας· καὶ ὤφειλε μὲν νὰ συμβουλευῇται ἐνίοτε τοῦλάχιστον ἐκκλησίαν τινὰ, συγκατεμένην ἐκ πεντακισχιλίων πολιτῶν, τῶν εὐπορωτέρων, δὲν συνεκάλεσεν ὅμως αὐτὴν οὐδ' ἅπαζ, ἐπεμψε πρέσβεις περὶ εἰρήνης πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας καὶ ἐν γένει ἐπολιτεύθη κατὰ τὸ δοκοῦν.

Ὅτε ἔφθασαν κατὰ μῆνα ἀπρίλιον εἰς τὸν ἐν Σάμῳ στόλον αἱ περὶ τῆς τοιαύτης τοῦ πολιτεύματος μεταβολῆς ἀγγελίαι, τὰ γενόμενα ἀπεδοκιμάσθησαν ὡς ἄτοπα καὶ ἄσύνετα, οἱ δ' ἄξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ, ὁδηγούμενοι ἤδη ὑπὸ δύο νέων ἀνδρῶν χρηστῶν, γενναίων καὶ φιλοτίμων, τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Θρασύλλου, ἀπεποιήθησαν ν' ἀναγνωρίσωσι τὰ διενεργηθέντα, μετεκλήσαντο τὸν Ἀλκιβιάδην καὶ διεμήνυσαν εἰς τοὺς ἐν τῇ πρωτευούσῃ, ὅτι ἀπαιτοῦσι τὴν παραίτησιν τῶν τετρακοσίων, τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἀρχαίας τῶν πεντακοσίων βουλῆς καὶ τὴν κατάργησιν μὲν πάσης πολιτικῆς μισθοδοσίας, ἀλλ' οὐδὲν ἥττον τὴν συγκρότησιν πραγματικῆς ἐκκλησίης συγκατεμένης ἀφ' ὅλων τῶν πολιτῶν, ὅσοι ἠδύναντο ἐξ ἰδίων νὰ παράσχωσι τὴν πανοπλίαν αὐτῶν, καὶ οἵτινες ὑπελογίζοντο, κατὰ προσεγγισμὸν ἐννοεῖται, οὐχὶ δὲ ἀκριβῶς, εἰς πεντακισχιλίου· ἐπὶ πᾶσι δὲ παρήγγειλαν νὰ παύσωσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος πᾶσαι αἱ πρὸς τοὺς Πειλοποννησίους διαπραγματεύσεις. Οἱ ὀλιγαρχικοὶ εἶχον ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ διαιρεθῇ πρὸς ἀλλήλους καὶ περιέλθει εἰς ἐμφύλιον πόλεμον· οἱ δὲ ἐχθροὶ ὠφελοῦμενοι ἐκ τούτου ἐγένοντο κύριοι τοῦ πλείστου τῆς Εὐβοίας, ἀφ' ἧς οἱ Ἀθηναῖοι κυρίως ἐπυρίζοντο τὰ πρὸς διατροπὴν ἐπιτήδεια· προσέτι πολλαὶ τῶν ὀλιγαρχικῶν κυβερνήσεων, ἃς οἱ περὶ τὸν Πείσανδρον ἐπεχείρησαν νὰ εἰσαγάγωσιν, ὡς εἶδομεν, καὶ εἰς τὰς συμμαχίδας πόλεις, ἔσπευσαν νὰ συνταχθῶσι μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἐφάνετο ἀσφαλεστέρα ἢ ὑπὸ τοὺς Ἀθηναίους ἢ διατῆρησις τῆς ὀλιγαρχίας· ὥστε, διὰ τὴν συνδρομὴν τοσοῦτων συμφορῶν, καὶ τὴν συνείδησιν ἣν εἶχον ὅτι ἐστερήθησαν ἀδίκως τῶν πολυτιμοτέρων δικιωμάτων, οἱ πολῖται ἀγανακτήσαντες, κατέβαλον προθύμως, περὶ τὰ τέλη τοῦ ἰουνίου τοῦ 411, τὸ τερατῶδες οἰκοδόμημα τῶν ὀλιγαρχικῶν, ἐρύθμισαν τὸ πολίτευμα κατὰ τὰς φρονίμους τοῦ στρατοῦ ἀπαιτήσεις, καὶ ἐφήφισαν τὴν καθοδὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Ὁ Θουκυδίδης, ὁμιλῶν περὶ τῆς τοιαύτης τοῦ πολιτεύματος ρυθμίσεως, βεβαίῳ, ὅτι τότε μαλιστα, καὶ ἰδίως κατ' ἀρχάς, ἅμα γενομένης τῆς μεταβολῆς, ἐπολιτεύθησαν ἄριστα οἱ Ἀθηναῖοι « μετρία γὰρ ἦ τε ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς· ξυγκρασις ἐγένετο· καὶ ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων, τοῦτο πρῶτον ἀνένεγκε τὴν πόλιν. » Πρὸ πάντων ἄξιον σημειώσεως εἶναι, ὅτι οὐδεμία ἐκτακτος ἐπῆλθε κατὰ τῶν ὀλιγαρχικῶν ἀντιδράσεις· τινὲς μὲν ἐξ αὐτῶν κατεδικασθήσαν· καὶ ἵπως ἦτο δυνατόν νὰ μὴ καταδικασθῶσιν ὁ Πείσανδρος, ὁ Ἀρίσταρχος, ὁ Ὀνομακλῆς καὶ ἄλλοι ἀφοῦ νῦτομολησαν πρὸς τοὺς πολεμίους; Ὁ μόνος ἠλιθερός θάνατος ὁ τότε καταψηρισθείς ὑπῆρξεν ὁ τοῦ γηραιοῦ καὶ ἐπιφανοῦς Ἀντιφῶντος, ὅστις, μὴ καταδεχθείς νὰ σώσῃ διὰ φυγῆς τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἀπελογήθη μὲν λαμπρῶς, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ διαφύγῃ τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν. Ἀλλὰ· τί εἶναι αἱ ὀλίγαι αὗται δικαστικαὶ καταδίκες ἀντιπαρὰβλλόμεναι πρὸς τὰς φοβεράς σφαγὰς, εἰς ἃς ἐξέτραχηλίσθησαν πολλακις, κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, αἱ θριαμβεύουσαι πολιτικαὶ μερίδες εἰς διαφόρους ἄλλας ἑλληνικὰς πόλεις καὶ μάλιστα εἰς Κέρκυραν; Οὐ μόνον δὲ ἐσωτερικῶς τὸ νέον πολίτευμα ἀνεδείχθη μετριοπαθές, ἀλλὰ καὶ τὰ πολεμικὰ πράγματα θαυμασίως ἠνέωρθε. Διὰ τῆς ἀποκατασταθείσης μεταξὺ τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἐν Σάρμῳ στρατοῦ ὁμοφροσύνης, διὰ τῆς ἀνακλήσεως τοῦ Ἀλκιβιάδου, καὶ ἰδίως διὰ τῆς δικαίας ἐμπιστοσύνης ἣν ἡ πολιτεία ἐπεδείξατο πρὸς τοὺς δύο νέους ἡγεμόνας, τὸν Θράσυλλον καὶ τὸν Θρασύβουλον, ὁ στόλος τῶν Ἀθηναίων ἀνεδείχθη ἐπανελημμένως νικηφόρος· καὶ κατὰ μὲν ἰούλιον μῆνα τοῦ 411 κατεναυμάχησε τοὺς Πελοποννησίους περὶ Κυνίς σῆμα, πλησίον τῆς Σηστοῦ, κατὰ δὲ Σεπτέμβριον κατετρόπωσεν αὐτοὺς περὶ Ἀβυδὸν.

Ἐκ τῶν δύο τούτων μαχῶν, ἡ μὲν πρώτη εἶναι τὸ τελευταῖον λόγου ἄξιον γεγονός· τὸ ὑπὸ τῆς ἱστορίας τοῦ Θουκυδίδου ἀναφερόμενον, ἡ δὲ τελευταία, τὸ πρῶτον λόγου ἄξιον γεγονός, τὸ ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν τοῦ Ξενοφῶντος ἱστορούμενον. Ὁ Θουκυδίδης, μετὰ τὴν προαναφερθεῖσαν ἀπὸ τῆς πατρίδος ἐξορίαν αὐτοῦ, ἡσχολήθη, διατρέδων κυρίως ἐν Θράκῃ, περὶ τὰ 20 ἔτη εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἀθανάτου αὐτοῦ ἔργου. Καὶ ἐπέστρεψε μὲν εἰς Ἀθήνας μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, ἀλλ' εἶναι ἔδηλον πότε ἀκριβῶς ἀπέθανεν. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ὁμοίως Ξενοφῶν, ὁ γεννηθεὶς τῷ 445 π. Χ. καὶ διατελέσας εἰς τῶν ἐπιφανεστάτων μαθητῶν τοῦ Σωκράτους, εἶναι ὁ Ἑλλ.ν. ὅστις, ἐὰν ἐξαίρεσωμεν τὸν

Σόλωνα, ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ἴσως πλείοτερον συνεδύασε τὸν πρακτικὸν μετὰ τοῦ θεωρητικοῦ βίου· διότι ἀνεδείχθη σύναμα καὶ στρατηγὸς μέγας, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, καὶ συγγραφεὺς ποικιλώτατος. Βεβαίως ἡ Ἑλληνικὴ αὐτοῦ ἱστορία, τὰ λεγόμενα « Ξενοφώντος Ἑλληνικά » τὰ περιέχοντα ἐν βιβλίοις ἐπὶ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ Θουκυδίδου ἔργου μέχρι τῆς ἐν Μαντινείᾳ μάχης, δὲν δύναται οὔτε ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν ὃν οὗτος προέθετο, οὔτε ὡς πρὸς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐξέτελεσε τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ, νὰ συγκριθῇ πρὸς τὰς ἱστορίας τοῦ Ἡρόδοτου καὶ τοῦ Θουκυδίδου. Ὁ Ἡρόδοτος ἐπιχείρησε νὰ ἐξιστορήσῃ τὴν μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς πάλην, τὴν ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ ὑπεροχὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ τὴν ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ ὑπεροχὴν τῶν Ἀθηναίων· ἐξέπληρωσε δὲ τὴν προαίρεσιν, μετὰ ἐξαιρέτου εἰλικρινείας καὶ εὐθυδικίας. Ὁ Θουκυδίδης ἱστορήσῃ τὴν πάλην τὴν μεταξὺ Ἀθησῶν καὶ Σπάρτης, μεταξὺ ἀριστοκρατίας καὶ δημοκρατίας, μεταξὺ ἰωνικοῦ καὶ δωρικοῦ φύλου· καὶ ἐξεικόνισε τὰ ποικίλα πολιτικά, κοινωνικά καὶ ἀτομικά πάθη τὰ ἐν τῷ ἄγωνι τούτῳ προκύψαντα καὶ ἀκμάσαντα μετὰ τέχνης ἀξίας τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Σεξπέρου, ἅμα δὲ μετὰ θυμαστικῆς πρακτικῆς ἐμπειρίας καὶ ἀμεροληψίας ὑπερβαινούσης τῇ ἀληθείᾳ τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν. Ὁ δὲ Ξενοφὼν πρέθετο νὰ ἱστορήσῃ μὲν τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης, νὰ καταδείξῃ δὲ τὴν τοῦ σπαρτιατικοῦ πολιτεύματος ὑπεροχὴν, διότι ἡ ἀκολασία εἰς ἣν εἶχεν ἐκτραπῇ ὁ ὄχλος ἐν Ἀθήναις καὶ τὰ ὀλέθρια αὐτῆς ἀποτελέσματα παρέσυρον τὸν ἄνδρα, ὡς καὶ πολλοὺς ἄλλους Ἀθηναίους καὶ Ἕλληνας τῶν χρόνων τούτων, εἰς τὸ νὰ προτιμήσωσι τὸ σπαρτιατικὸν πολίτευμα, τοσούτῳ μᾶλλον ὥσθι τότε ἡ Σπάρτη περιῆλθεν εἰς τὴν ὑπατον αὐτῆς ἀκμὴν. Ἡ γνώμη αὕτη ἐν τούτοις ἦτο ἐσφαλμένη, ὅχι ὡς πρὸς τὴν κατὰ τῆς ὀχλοκρατίας δικαίαν καταφορὰν, ἀλλὰ ὡς πρὸς τὴν ἐξαίρετον προτίμησιν τῆς σπαρτιατικῆς ὀλιγαρχίας. Ὅ,τι ἄριστον παρήγαγε λόγῳ πολιτεύματος ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς ἦτο ἡ τῶν Ἀθηναίων δημοκρατία μέχρι τῶν μέσων τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος· εἰς αὐτὴν κυρίως ὀφείλονται ἅπαν τὸ μεγαλεῖον καὶ ἅπανα ἡ χάρις τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, ἐνῶ ἡ σπαρτιατικὴ ὀλιγαρχία οὐ μόνον πολιτικὰς ἀρετὰς ἀνέδειξε πολὺ μετριοτερας, οὐ μόνον περὶ τὸν λόγον, τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν τέχνην ἐφάνη παντελῶς στεῖρα, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν χρῆσιν τῆς ἡγεμονίας αὐτῆς, ἀνεδείχθη, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, πολὺ τῶν Ἀθηναίων ὑποδεεστέρα. Ἡ ἐπικρατοῦσα λαϊκὸν ἐν τῷ ἱστο-

ρικῶ τοῦ Ξενοφῶντος ἔργῳ ἰδέα εἶναι ἡμαρτημένη, καὶ τούτου ἕνεκα τὸ ἔργον αὐτοῦ εἶναι κατ' οὐσίαν πλημμελές· εἶναι δὲ πρὸς τούτους καὶ περὶ τὴν ἔκθεσιν αὐτῶν τῶν δραματικωτέρων, αὐτῶν τῶν περιεργωτέρων γεγονότων, ξηρὸν ὅπως οὖν καὶ βραχὺ, ὥστε ἐνίοτε νομίζει τις ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἐφιλοτιμήθη νὰ μιμηθῇ τὴν περὶ τὸν λόγον ἐγκράτειαν, ἣν ἐδίδασκεν ἡ ἀνατροφή τῆς θυμασθείσης ὑπ' αὐτοῦ πολιτείας. Καὶ ὅμως εὐτύχημα μέγα εἶναι ὅτι περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς τὰ Ἑλληνικά, διὰ τε τὴν ἑλλειψιν ἄλλων συγχρόνων ἱστοριῶν καὶ διὰ τὴν πρακτικὴν ἐμπειρίαν καὶ τὴν ἀτομικὴν τοῦ συγγραφέως χρηστότητα. Ἀλλ' ἀκολουθήσωμεν ἤδη τὸν νέον τοῦτον ἡμῶν ὁδηγόν.

Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἔπαυσαν ἐπὶ τινα ἔτι χρόνον εὐτυχοῦντες· ἰδίως δὲ, κατὰ ἀπρίλιον τοῦ 410, ἐνίκησαν, περὶ Κύζικον, νίκην λαμπροτάτην καθ' ἣν ἀπεδείχθη εἴπερ ποτὲ ἡ στρατηγικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Ἀχιβιάδου, κατεστράφησαν δὲ ἡ ἡγχαλωτεύθησαν ἅπαντα τῶν Πελοποννησίων τὰ πλοῖα καὶ ἔπεσε γενναίως μαχόμενος αὐτὸς ὁ τῶν Λακεδαιμονίων ναύαρχος Μίνδαρος. Τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς ἡμαρτύρησεν ἡ περὶ τούτου ἐπιστολὴ τοῦ γραμματέως τοῦ Μινδάρου, τοῦ Ἰπποκράτους, πρὸς τὰς ἐν Λακεδαίμονι ἀρχάς, ἣν συνέλαβον οἱ Ἀθηναῖοι καθ' ὁδὸν πεμπομένην, καὶ ἥτις εἶχεν ὥς ἐξῆς. «Ἐρρεῖ τὰ καλὰ· Μίνδαρος ἀπεσσύα· πεινῶντι τῶνδρες· ἀπορίομες τί χρὴ δρᾶν·» ὃ ἐστὶν «ἀπεβάλομεν ἅπαντα ἡμῶν τὰ πλεονεκτήματα· ὁ Μίνδαρος ἐφονεύθη· οἱ ἄνδρες τοῦ στρατοῦ πεινῶσιν· ἀποροῦμεν δὲ τί ἔχομεν νὰ πράξωμεν.» Ἡ δ' ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν ἐπροξένησε τὸ δυστύχημα τοῦτο εἰς τὴν Σπάρτην ὑπῆρξε τοσαύτη, ὥστε οἱ ἔφοροι δὲν ἐδίστασαν νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τοὺς Ἀθηναίους προτάσεις περὶ εἰρήνης. Τῶν προτάσεων τούτων δὲν μνημονεύει ὁ Ξενοφῶν· ἀναφέρει ὅμως αὐτάς ὁ Διόδωρος, ὅστις, παρὰ Θεοπόμπου πιθανώτατα παραλαβὼν τὸ γεγονός, νομίζεται ἀξιόπιστος. Ἦσαν δὲ αἱ προτάσεις τοιαῦται· ἐκάτεροι θέλουσιν ἔχει ὅσα κρατοῦσιν· αἱ ἀμοιβαῖαι φρουραὶ θέλουσιν ἀνακληθῆ, ἡ τε δηλαδὴ ἐν Δεκελείᾳ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ ἡ ἐν Πύλῳ τῶν Ἀθηναίων· θέλει δὲ γίνεαι καὶ τῶν αἰχμαλώτων λύτρωσις, ἀποδομένου ἐνός Ἀθηναίου ἀνθ' ἐνός Λάκωνος. Ἐπὶ τοῖς ὅροις τούτοις συνομολογουμένη εἰρήνην ἤθελε βεβαίως κολοβῶσαι πολὺ τὸ ἀρχαῖον τῶν Ἀθηναίων κράτος, οἵτινες ἔχοντες ἤδη μόνον ὅσα ἐκράτουν, ἤθελον ἀποβάλλει πάντας τοὺς οὐκ ὀλίγους ἀποστατήσαντας συμμάχους. Ἀλλ' ὅμως ἡ φρόνησις ἀπῆτει τὴν ἀποδοχὴν

τῶν προτάσεων· διότι οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐκόλως ἠδύναντο νὰ κατασκευάσωσι νέον στόλον, διὰ τῶν χρημάτων τοῦ μεγάλου βασιλέως, ἐνῶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐὰν τυχὸν ἐνικῶντο, δὲν εἶχον πῶς νὰ πορισθῶσι νέα πλοῖα. Ἡ ἐλπίς τοῦ ν' ἀνορθώσωσιν ὀλόκληρον τὸ ἀρχαῖον κράτος αὐτῶν, ἦτο παντάπασιν ἀπίθανος· ὅ,τι μόνον ἠδύναντο εὐλόγως τότε νὰ ἐπιθυμήσωσιν ἦτο νὰ κολοβωθῇ ὅσον ἔνεστιν ὀλιγώτερον τὸ κράτος τοῦτο· τὸ δὲ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπιτύχωσιν εἰμὴ μετὰ νίκην, καὶ ὄχι βεβαίως μετὰ συμφορὰν. Τούτου ἕνεκα ὁ Διοδώρος λέγει, ὅτι οἱ ἐπεικείστανται τῶν Ἀθηναίων ἔρρεπον ταῖς γνώμας πρὸς τὴν εἰρήνην. Ἀλλ' οἱ ἐπεικείστανται τῶν Ἀθηναίων δὲν ἴσχυον πλέον ἐν Ἀθήναις. Τὸ κατὰ μῆνα ἰούνιον τοῦ 411 ψηφισθὲν πολίτευμα, ἐτροπολογήθη ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ διὰ τῆς ἐκ νέου εἰσβολῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου ἀπάντων τῶν Ἀθηναίων, καὶ αὐτῶν τῶν πενεστάτων, οἵτινες ἐνισχύθησαν περὶ τὴν πραγμάτωσιν τῆς ἀξιώσεως αὐτῶν ταύτης, διὰ τῶν νέων κατορθωμάτων τῆς πόλεως, διὰ τῶν ἐκδουλεύσεων τὰς ὁποίας προσήνεγκον ὑπηρετοῦντες ὡς ἐρέται καὶ ναῦται ἐπὶ τοῦ στόλου, καὶ πρὸ πάντων ὡς ἐκ τοῦ δικαιώματος ὅπερ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἶχον λάβει τοῦ μετέχειν τῶν δημοσίων πραγμάτων. Ἐντεῦθεν ἐπλειονοψήφησε πάλιν ὁ ὄχλος ἐν τῷ ὑπάτῳ τῆς πολιτείας συνεδρίῳ· ἐντεῦθεν δὲ ἐφύτρωσαν πάλιν ἐν αὐτῷ οἱ δημαγωγοί, ἐν οἷς διέπρεπεν ὁ οὐδὲν ἦτον τοῦ Κλέωνος διαβόητος Κλεοφῶν, ὅστις, ὑπὸ τῶν αὐτῶν τοῦ προκατόχου ἐκείνου ἀρχῶν οἰστρηλατούμενος, κατέπεισε τὸ πλῆθος ν' ἀπορρίψῃ τὰς περὶ εἰρήνης προτάσεις.

Ἐξηκολούθησε λοιπὸν ὁ πόλεμος· καὶ κατ' ἀρχὰς ἡ τύχη δὲν ἐγκατέλιπε τοὺς Ἀθηναίους. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 410 ὁ Ἀλκιβιάδης καταλαβὼν τὴν Χρυσόπολιν, τὸ σημερινὸν ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου Σκουτάρι, ἐγένετο κύριος τοῦ Βοσπόρου, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐξώσθησαν καὶ ἐκ Θάσου. Ναὶ μὲν κατὰ τὸ ἀκόλουθον ἔτος οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέβαλον τὴν τε Πύλον καὶ τὴν Νίσαιαν. Κατὰ τὸ ἔτος ὁμῶς 408 ὁ Ἀλκιβιάδης ἀνέκτησε τὴν Χαλκηδόνα καὶ τὸ Βυζάντιον, ὥστε ἐνθαρρυνθεὶς ἤδη ὑπὸ τῶν ἐπανειλημμένων τούτων εὐτυχημάτων, ἀπεφάσισε περὶ τὰ μέσα τοῦ 407 νὰ ἐμφανισθῇ τελευταῖον καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου δὲν εἶχεν ἔτι ἐπανέλθει, καὶ τοι πρὸ ἐτῶν ἀνακληθείσης τῆς ἐξορίας αὐτοῦ, καὶ ὅπου ἠξιώθη λαμπρᾶς δεξιώσεως, ἀναγορευθεὶς ἡγεμὼν αὐτοκράτωρ ἀπάντων, καὶ λαβὼν πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἀγῶνος ναῦς μὲν 100. ὀπλίτας δὲ 1500.

Ἄλλα δὲν ἐπέπρωτο οὔτε ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων νὰ σωθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἄλλοτε ἐπρόδωκεν αὐτήν, οὔτε τὰ ὑπὲρ πατρίδος κατορθώματα τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅσον μεγάλα καὶ ἂν ἦσαν, νὰ ἐξευμενίσωσι τὴν εἰσαρμένην. ἤτις δὲν ἀφίνει ἐπὶ τέλους ἀτιμώρητον οὕτως ἢ ἄλλως τὴν πολιτικὴν κακοήθειαν. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης, εἰς τὸ δεύτερον τοῦτο μέρος τοῦ πολέμου, ἡ Σπάρτη οὐδένα ἔτι εἶχεν ἀναδείξει ἐξαίρετον ἡγεμόνα παρεκτός τοῦ Γυλίππου, τὸν ὅποιον ὁμως δὲν βλέπομεν ἐκπεμφθέντα εἰς τοὺς περὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας διεξαχθέντας ἀγῶνας· ἴσως διότι ἂν ὁ Γυλίππος κατῴρθου ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὅτι εἶχε κατορθώσει ἐν Σικελίᾳ, τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἤθελεν ἀποβῆναι μεγαλύτερον παρ' ὅ,τι συνέφερον εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν τῆς πατρίδος του.

Κατὰ δεκέμβριον ὁμως τοῦ 408 ἡ ἰανουάριον τοῦ 407 ἔφθασεν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀσίας νέος τῶν Λακεδαιμονίων ναύαρχος, ὁ Λύσανδρος. Ὁ Λύσανδρος ἐγεννήθη ἐκ γονέων πενήτων καὶ ἀνῆκεν εἰς τὴν εἰς τῶν λεγομένων μοθᾶκων ἢ μοθόνων, ἤτοι τῶν νέων ἐκείνων οἵτινες, διὰ μόνης τῆς συνδρομῆς πλουσίων ἀνθρώπων, ἠδύναντο νὰ συντελῶσιν εἰς τὰ συσσίτια καὶ νὰ μετέχωσι τῆς κοινῆς στρατιωτικῆς ἀνατροφῆς. Ἄλλ' ὁμως ὁ οἶκος αὐτοῦ, καὶ τοι πένης, ἦτο ἐκ τῶν ἐντιμοτάτων τῆς Σπάρτης· βεβαιούσι μάλιστα ὅτι ἀνῆγε τὸ γένος εἰς τοὺς Ἡρακλείδας, εἰ καὶ μὴ ὦν στενὸς τῶν βασιλέων συγγενῆς. Πρὸ πάντων ὁμως ἔλαβεν ὁ ἀνὴρ ἐξαίρετα παρὰ τῆς φύσεως προτερήματα, ἀναδειχθεὶς οὐ μόνον στρατηγὸς ἔμπειρος, ἀλλὰ καὶ ἐπιτηδεύτατος περὶ πᾶσαν πολιτικὴν μηχανὴν καὶ ἰδίως περὶ τὴν συγκρότησιν καὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν πολιτικῶν μερίδων. Πρὸς δὲ τούτοις ἦτο χρημάτων καὶ πάσης ὑλικῆς ἡδονῆς κρείττων, ἀρκούμενος εἰς τὴν πενίαν ἐν ἣ ἐγεννήθη, ὅπερ εἶναι τοσούτῳ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον ὅσῳ ἔλαβε πλειοτέρας ἴσως παντός ἄλλου Ἑλλήνος εὐκαιρίας τοῦ νὰ πλουτήσῃ. Δυστυχῶς δὲν ἦτο κατὰ τοῦτο μόνον γνήσιος Σπαρτιάτης, ἀλλὰ καὶ διότι οὐδένα τρόπον ἐθεώρει ἄτοπον πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν βουλευμάτων, ὅσα ἠδύναντο νὰ ὑπηρετήσωσιν εἴτε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φιλοτιμίαν εἴτε τὴν τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἰδιοτέλειαν· ἀφειδῶς καὶ ἀδυσωπῆτως ἐπὶ τούτῳ μεταχειριζόμενος παντός εἶδους κακοουργήματα, τὰ τε ἀγριώτερα καὶ τὰ πονηρότερα, τὴν τε σφαγὴν καὶ τὸν φόνον, τὴν τε ἀπάτην καὶ τὴν ἐπιτορκίαν. Ἡ δὲ περὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα εἰς αὐτοῦ ἦτο τοιαύτη, ὥστε βεβαιούσιν, ὅτι καὶ εἰς χξίωμα αὐτὴν ἀνήγαγεν, εἰπὼν ὅτι δέον τοὺς μὲν παῖδας ἀστρα-

γάλοις, τοὺς δὲ ἄνδρας ὄρκοις ἐξαπατᾶν· οὐδὲ θέλομεν σφάλει περὶ τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ ἐπιφέροντες ὅτι καθ' ὅλα σχεδὸν ἦτο τὸ ἀντιθετὸν τοῦ Βρασιδίου. Ὁ Βρασίδης μετεχειρίζετο τὴν ἰδίαν μεγαλοφυίαν εἰς ὑπηρεσίαν τῆς Σπάρτης, καὶ τὴν δύναμιν τῆς Σπάρτης εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ κοινοῦ ἑλληνικοῦ συμφέροντος· τούτου ἕνεκα εἶπομεν ὅτι ὁ Βρασίδης ἦτο ἀνὴρ πανελλήνιος. Ὁ Λύσανδρος ἐξεναντίας μετεχειρίζετο τὴν δύναμιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ ἰδιοτελοῦς συμφέροντος τῆς Σπάρτης· τούτου ἕνεκα εἶπομεν ὅτι ὁ Λύσανδρος ἦτο γνήσιον τῆς Σπάρτης τέκνον, παρεκτός ὅτι ἔπειτα ἤθελε νὰ ὑποβάλῃ τὴν δύναμιν ταύτην τῆς Σπάρτης εἰς ὑπηρεσίαν τῆς ἰδίας μεγαλοφυίας. Καὶ ἡ φιλοδοξία αὕτη ἦτο τοσοῦτω μᾶλλον φοβερά, ὅσῳ συνεδύαζετο μετὰ παραδόξου περὶ τὴν διαίταν ὀλιγαρκείας. Οὐδὲν τῶντι ὑπάρχει ἐπικινδυνότερον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τῆς φιλάρχου σωφροσύνης. Ὁ φιλοχρήματος καὶ φιλήδονος ἄνθρωπος, ὅσῳ μέγας καὶ ἂν ἀναδειχθῇ, ἔχει πάντοτέ τι κοινὸν πρὸς τὸν πολὺν ὄχλον, ταύτην τὴν τοσοῦτω συνήθη εἰς πάντα ἄνθρωπον ῥοπὴν πρὸς ἀπόλαυσιν· διὸ οὐσιωδῶς πολυλάχως ἐλαττοῦται ἡ δύναμις τῆς ἐνεργείας του· ἐνῷ αἱ ἄτρωτοι φύσεις οἷα ἦτο ἡ τοῦ Λυσάνδρου, καθὼ περιβάλλουσαι τὴν μεγαλοφυίαν αὐτῶν δι' ὑπερανθρώπου τινὸς ιδιότητος, ἀποβαίνουσι πολὺ ἐκείνων καταπληκτικώτεροι. Διὰ τοῦτο ὁ Λύσανδρος, καίτοι μὴ ὢν μεγαλοφυέστερος τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἴσχυσεν ὅμως πολὺ τούτου πλειότερον καὶ παρ' Ἀσιανοῖς καὶ παρ' Ἑλλήσιν· ἡ δὲ δύναμις αὐτοῦ δὲν ὑπεχώρησεν εἰμὴ εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν τῆς πατρίδος του, ἥτις ἀφοῦ ὠφελήθη ἀπὸ τῶν προτερημάτων τοῦ ἀνδρός, εἰς τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις εἰς ἃς περιήλθε κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη, εὗρεν ἐπὶ τέλους τὸν τρόπον νὰ οὐδετερώσῃ τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ ἀνὴρ πρὸς ὃν εἶχον ἤδη ν' ἀνταγωνισθῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, ἀνὴρ ὅλως διάφορος τοῦ Ἀστυόχου, καὶ τοῦ Μινδάρου, καὶ τοῦ Πασιππίδου, καὶ τοῦ Κρατησιππίδου, καὶ τῶν ἄλλων μέχρι τῆς ἐποχῆς, ταύτης προχειρισθέντων ναυάρχων. Προέκυψε δ' ἐνταῦθα τότε καὶ ἕτερος δεινὸς ἀντίπαλος, διότι περὶ τοὺς χρόνους τούτους Πέρσης ἡγεμῶν τῶν δυτικῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας χωρῶν προεχειρίσθη ὁ νεώτερος τοῦ Δαρείου υἱὸς Κῦρος, ὅστις, μελετῶν ν' ἀρπάσῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν ἀπὸ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ Ἀρταξέρξου καὶ ἔχων πρὸς τοῦτο χρεῖαν Ἑλλήνων μισθοφόρων, δὲν ἐμιμήθη τὴν ἐκ διαλειμμάτων παλιμβουλον πολιτικὴν τοῦ Τισσα-

φέρνοντας, ἀλλ' ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ ὑποστηρίξῃ πάσῃ δυνάμει τοὺς Σπαρτιάτας· ὁ δὲ Λύσανδρος, ὅστις ἅμα διορισθεὶς ἦλθεν εἰς Ἐφεσον καὶ ἐκείθεν ἀνέβη εἰς Σάρδεις πρὸς τὸν νέον ἡγεμόνα, ἐνίσχυσεν ἔτι μᾶλλον τὴν διάθεσιν αὐτοῦ ἐκείνην διὰ πολιτεύματος ἐπιτηδαιοτάτου· διότι, παρακαθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Κύρου, ὅτε οὗτος μετὰ τὸ δεῖπνον προπίνων αὐτῷ ἠρώτησε, τί ἀρεστότερον δύναται νὰ πράξῃ δι' αὐτόν, ὁ Λύσανδρος ἀπεκρίθη, νὰ αὐξήσῃ τὸν ἡμερήσιον μισθὸν τῶν ναυτῶν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων ἀπὸ 3 ὀβολῶν εἰς 4· ὥστε ὁ Κύρος, ὅστις κρίνων τὸν ἄνδρα ἀπὸ τοὺς προηγηθέντας ναυάρχους, τοὺς πολλάκις δωροδοκηθέντας, περιέμενεν ὅτι θέλει καὶ οὗτος ζητήσῃ αὐτομικὴν τινα χάριν, ἐθαύμασε τὴν ἀφιλοκέρδειαν τοῦ Λυσάνδρου καὶ ἐπέτρεψε τὴν αἴτησιν, διὸ ἀμέσως πλείστοι τῶν Ἀθηναίων ναῦται, οἵτινες δὲν ἐλάμβανον εἰμὴ 3 ὀβολοὺς, ἐλειποτάκτησαν πρὸς τοὺς πλειοδοτοῦντας πολεμίους. Ὁ Ἀλκιβιάδης περιῆλθεν ἐκ τούτου εἰς πολλὴν ἀμνηχανίαν. Ὁ μὲν στόλος αὐτοῦ εἶχε πλείοτερα τοῦ σπαρτιατικοῦ πλοῖα, ἀλλ' ὁ Λύσανδρος, ὅστις ἤξευρε καλῶς ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι θέλουσι καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ περσικοῦ χρυσίου, ἀπέφευγεν ἐπιμελῶς πᾶσαν ναυμαχίαν. Τοῦτο βλέπων ὁ Ἀλκιβιάδης, ἔχων δὲ καὶ χρεῖαν χρημάτων καὶ θέλων νὰ ἀργυρολογήσῃ ἐπὶ τῆς ἐχθρικῆς παραλίας, ἅμα δὲ καὶ νὰ συμβουλευθῇ μετὰ τοῦ Θρασυβούλου, ὅστις εἶχεν ἀπέλθει ἐκ τοῦ Ἑλληνισπόντου εἰς Φώκαιαν, ἐνόμισεν ὅτι δύναται νὰ καταλίπῃ ἐπὶ μικρὸν τὸν στόλον καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν προσωρινὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν κυβερνήτην Ἀντίοχον, ἀφοῦ ὁμως παρήγγειλεν εἰς αὐτόν νὰ μὴ ἐπιπλεύσῃ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του, κατὰ τῶν πολέμιων. Ἀλλ' ὁ Ἀντίοχος παρακούσας ἐναυμάχησε περὶ τὴν Ἐφεσον πρὸς τὸν Λύσανδρον, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 407, ἐνίκηθη, ἀπέβαλε πεντεκαίδεκα πλοῖα καὶ ἔπεσεν αὐτὸς ἐν τῇ μάχῃ.

Ἡ ἥττα αὕτη, καὶ τοι καθ' ἑαυτὴν μικρὰ, ἐγένετο παραίτιος πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων. Ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ ὅλη τοῦ Ἀλκιβιάδου διαγωγὴ παρεῖχον τοσοῦτ' εὐλογον εἰς πάντας δυσπιστίαν, ὥστε καὶ αἱ μᾶλλον δεδικοιολογημέναι αὐτοῦ πράξεις, ἅμα ἐπέφερον τὴν ἐλαχίστην ἀποτυχίαν, ἥτο φυσικώτατον νὰ παρεξηγηθῶσι· τοιαύτη εἶναι τοῦ προδότου ἡ τύχη καὶ ἡ καταδίκη. Οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνόσω ἐβλεπον αὐτὸν εὐδοκιμοῦντα, εἶχον λησμονήσει τα πάντα, καὶ τὴν Δεκέλειαν, καὶ τὴν Σικελίαν, καὶ τὴν Χίον, καὶ εἶχον παραδώσει εἰς αὐτόν ἅπασαν

τῆς πόλεως τὴν δύναμιν· ἅμα ὅμως ἤκουσαν τὴν περὶ Ἐφεσον ἦταν καὶ ἔμαθον μάλιστα ὅτι ὁ Ἀλκιβιάδης εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸν στόλον, ἐνεθυμήθησαν ἀμέσως τὰ πάντα, ὑπώπτευσαν ὅτι ὁ Ἀλκιβιάδης προδίδει πάλιν, καὶ ἀποχειροτονήσαντες αὐτὸν ἐξελέξαντο στρατηγούς δέκα, ἐν οἷς καὶ τὸν Κόνωνα καὶ τὸν Θράσυλλον. Ὁ δ' Ἀλκιβιάδης δὲν ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀλλ' ὑπεχώρησεν εἰς τὰ ἐν τῇ Θρακικῇ χερσονήσῳ κτήματα αὐτοῦ, ὅπου ἐσχάτως εἶχε κατασκευάσει ὀχύρωμά τι πρὸς ἰδίαν ἀσφάλειαν.

Ταῦτα ἐγένοντο περὶ τὰ τέλη τοῦ 407, ἥτοι περὶ τὸν αὐτὸν σχεδὸν χρόνον καθ' ὃν, λήξαντος τοῦ ἔτους τῆς ναυαρχίας τοῦ Λυσάνδρου, ἕτερος ἐξαπεστάλη ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ναύαρχος, ὁ Καλλικρατίδας. Ὁ Καλλικρατίδας τοσούτῳ διέφερε τοῦ Λυσάνδρου κατὰ τὸν χαρακτήρα, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἡ εἰμαρμένη ἐπαίξε μὲ τὴν τύχην τοῦ μεγάλου τούτου πολέμου, μὲ τὴν τύχην τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, παραδίδουσα ἀλληλοδιαδόχως αὐτὴν εἰς διαθέσεις ὅλως ἀντιθέτους. Ἐνῷ ὁ Λυσάνδρος ἐνίσχυεν ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰς τὰ ἑλληνικὰ πράγματα ἐπέμβασιν τῶν Περσῶν ἵνα δι' αὐτῆς ἐξοντώσῃ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἐρεσιῶν ταύτης ἀνεγείρῃ ἐν Ἑλλάδι τὴν τῆς Σπάρτης δεσποτείαν, ὁ Καλλικρατίδας ἐξεναντίας ἀπετροπιάζετο πᾶσαν πρὸς τοὺς βαρβάρους ἐκείνους σχέσιν, καὶ ἠγανάκτει διὰ τὸν παρατεινόμενον ἐμφύλιον τοῦ ἔθνους ἀγῶνα, καὶ ἐπόθει τὴν ἀνόρθωσιν τῆς κοινῆς ἐν Ἑλλάδι εἰρήνης ἐπὶ ἴσοις δικαίοις. Ὁ Καλλικρατίδας, ὡς καὶ ὁ Βρασίδας, ἄνδρες πανελλήνιοι, ἐπεδίωκον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀρχικῶν ἐπαγγελιῶν τὰς ὁποίας προκηρύξασα ἡ Σπάρτη ἐπεχείρησε τὸν ἀνά χειρας πόλεμον, ἐπεδίωκον τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἰσονομίας καὶ ἐλευθερίας τῶν ἑλληνίδων πόλεων. Ὁ Λυσάνδρος καὶ τὰ ἄλλα τοῦ σπαρτιατικοῦ πολιτεύματος τέκνα, ἠξίουσαν, ὅτι ἡ πόλις αὕτη πρέπει ν' ἀνταμειβθῇ ἕνεκα τῶν ἀγῶνων τοὺς ὁποίους ἐπὶ εἰκροσι καὶ ἐπέκεινα ἔτη ἤδη κατέβαλλε, κληρονομοῦσα τὴν κυριαρχικὴν τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίαν. Ὅθεν αἱ δύο αὗται διαθέσεις παρῆγον ἀλληλοδιαδόχως τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν, ἐξ ὧν. ὡς μὴ ὤφειλεν, ἐπέπρωτο μετ' οὐ πᾶν τοῖς τελευταίοις νὰ θριαμβεύσωσιν ὀριστικῶς.

Ὁ Καλλικρατίδας ἠὺδοκίμησε κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ στρατηγίᾳ, εἰ καὶ πολυειδῶς καταρραχδιουργηθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου. Οἱ ἡγεμόνες τοῦ στόλου, ὑπενδίδοντες εἰς τὰς εἰρηγήσεις τοῦ πονηροῦ τούτου ἀνδρός,

ἀντέπραξαν μὲν εἰς τὸν διάδοχον αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ἠναγκάσθησαν μετ' ὀλίγον νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν ἐξαίρετον αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ φιλοτιμίαν. Ἐπειτα δὲ ὁ Καλλικρατίδας, ἐλθὼν ἐξ ἀνάγκης εἰς Σάρδεις πρὸς τὸν Κῦρον, ἵνα ζητήσῃ τὴν μισθοδοσίαν τῶν ναυτῶν, μὴ γενόμενος ἀμέσως δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Πέρσου ἡγεμόνος, ὑπέικοντος καὶ τούτου εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Λυσάνδρου, ἀπῆλθεν «ὀργισθεὶς καὶ εἰπὼν ἀθλιωτάτους εἶναι τοὺς Ἕλληνας ὅτι βαρβάρους κολακεύουσιν ἕνεκα ἀργυρίου, φάσκων τε ἦν σωθῇ οἴκαδε, κατὰ γε τῷ αὐτῷ δυνατόν, διαλλάξαι Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους.» Καὶ γράψας μὲν εἰς Σπάρτην ἵνα ζητήσῃ χρήματα, πορισθεὶς δ' ἐκ τοῦ προχείρου παρὰ Μιλησίων καὶ Χίων ἱκανὰς τινὰς εἰσφοράς, πρῶτον μὲν ἐγένετο κύριος τῆς ἐπὶ τῆς Λεσβοῦ Μηθύμνης τῆς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κατεχομένης. Ἐνταῦθα δ' ἔδωκεν ἀμέσως λαμπρὰν ἀπόδειξιν τῶν πανελληνίων αὐτοῦ αἰσθημάτων, διότι ἀπαιτούντων τῶν συμμάχων νὰ ἐκποιηθῶσιν ὡς ἀνδράποδα οἱ αὐτόθι αἰχμαλωτευθέντες Μηθυμναῖοι, δὲν ἐπέτρεψε τὸ πρῆγμα. ἀλλ' ἀφῆσας αὐτοὺς ἐλευθέρους, «οὐκ, ἔφη, ἑαυτοῦ γε ἄρχοντος οὐδένα Ἑλλήνων εἰς τὸ ἐκείνου δυνατόν ἀνδραποδισθῆναι.» Ὅποια διαφορὰ πρὸς τὰς ἀγρίας σφαγὰς εἰς τὰς ὁποίας ἐξετραχηλίσθησαν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ πολέμου ἑκάτεροι τῶν διαμαχομένων! Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Μηθύμνης ὁ Καλλικρατίδας, καταδιώξας τὸν ἐπελθόντα εἰς βοήθειαν αὐτῆς Ἀθηναῖον Κόνωνα μέχρι Μιτυλήνης, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ναυμαχήσῃ ἐντὸς τοῦ λιμένος τούτου, ἐκυρίευσεν τριάνοντα ἐκ τῶν ἐβδομηκοντα αὐτοῦ τριήρων καὶ ἀπέκλεισεν αὐτὸν ἐν τῷ λιμένι· ὅτε δὲ ἕτερος ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, ὁ Διομέδων, προσῆλθε μετὰ πλοίων δώδεκα εἰς βοήθειαν τοῦ Κόνωνος, ὁ Καλλικρατίδας κατετρόπωσε καὶ τοῦτον ὁλοσχερῶς, κυριεύσας δέκα πλοῖα αὐτοῦ.

Οἱ Ἀθηναῖοι, μαθόντες τὴν δεινὴν τοῦ Κόνωνος ἀμνηχανίαν, κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα σώσωσιν αὐτόν· καὶ μετ' ἐκπλήξεως μανθάνομεν ὅτι, ἐντὸς τριάνοντα ἡμερῶν, στόλος νέος ἑκατὸν καὶ τριάνοντα τριήρων παρεσκευάσθη, ἐξωπλίσθη καὶ ἐξαπεστᾶλη εἰς τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας· τοσοῦτω ἀνεξάντλητοι ἦσαν τῆς θαυμαστῆς ἐκείνης πόλεως οἱ πόροι. Ὁ νέος οὗτος στόλος, ἐνωθεὶς μετὰ τῶν πλοίων τῶν Σαμίων καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων, συνεποσώθη εἰς ἑκατὸν πεντήκοντα τριήρεις, καὶ ἀντιπαρετάχθη, κατὰ ἰούλιον τοῦ 406, πρὸς τοὺς πολεμίους, περὶ τὰς λεγομένας Ἀργινοῦσας νήσους, μεταξὺ Λέσβου καὶ τῆς

μικρὰς Ἀσίας. Ὁ δὲ Καλλικρατίδας ἀπεδέξατο τὸν ἀγῶνα. Ὁ κυβερνήτης τῆς ναυαρχικῆς αὐτοῦ τριήρους, Ἑρμῶν ὁ Μεγαρεὺς, προέ-
 τρεπεν αὐτὸν νὰ ὑποχωρήσῃ, διότι αἱ τριῆρεις τῶν Ἀθηναίων ἦσαν
 πολὺ πλείότεραι, ἀλλ' αὐτὸς ἔδωκε τὸ σημεῖον τοῦ ἀγῶνος εἰπὼν, «ὅ-
 τι ἡ Σπάρτη οὐδὲν μὴ χάκιον οἰκιεῖται αὐτοῦ ἀποθανόντος, φεύγειν δὲ
 αἰσχρὸν εἶναι ἔφη.» Ὅθεν συνεκροτήθη ναυμαχία μεγάλη, καθ' ἣν οἱ
 Ἀθηναῖοι, ἔχοντες ὀκτὼ ἐκ τῶν δέκα αὐτῶν στρατηγῶν παρόντας, καὶ
 ἐπιτηδείως διευθυνόμενοι, ἐνίκησαν νίκην λαμπροτάτην· «ἀπώλοντο δὲ
 τῶν μὲν Ἀθηναίων νῆες πέντε καὶ εἴκοσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν, ἐκτὸς ὀλί-
 γων τῶν πρὸς τὴν γῆν προσενεχθέντων, τῶν δὲ Πελοποννησίων Λακω-
 νικαὶ μὲν ἑννέα, πασῶν οὐσῶν δέκα, τῶν δὲ ἄλλων ξυμμάχων πλείους
 ἢ ἐξήκοντα.» Καὶ ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ ἡρωικῶς μαχόμενος ὁ Καλλι-
 κρατίδας αὐτὸς, ἐκπληρῶν τὴν πρὸς τὸν κυβερνήτην πρόρρησιν.

Οἱ Ἀθηναῖοι λοιπὸν, διὰ τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς δεξιότητος
 αὐτῶν, ἠδυνήθησαν νὰ ἐξευμενίσωσιν αὐθις τὴν τύχην. Ἀλλ' εἶχον ἀνά-
 γε τὴν σύνεσιν καὶ νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τοῦ νέου τούτου εὐτυχήματος·
 Λέγεται ὅτι οἱ Σπαρτιᾶται ὑπέβαλον προτάσεις περὶ εἰρήνης καὶ ὅτι αἱ
 προτάσεις αὗται ἀπερρίφθησαν, ὡς πρό τινων ἐτῶν, διὰ τῆς ἐνεργείας
 τοῦ δημαγωγοῦ Κλεοφῶντος. Τοῦτο ὁμῶς, στηριζόμενον εἰς μόνην τὴν
 μαρτυρίαν τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ταύτην ὑπὸ τοῦ σχολιαστοῦ τοῦ
 Ἀριστοφάνους παρατιθεμένην, φαίνεται ὅλως ἀπίθανον· διότι ὅχι μόνον
 ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος δὲν ἀναφέρεται, ἀλλ' οὔτε ὑπὸ τοῦ Διοδώρου· δι-
 ὅ ὁ Γρότε νομίζει, εὐλόγως καθ' ἡμᾶς, ὅτι ὁ σχολιαστὴς ἐσύγχυσε, περὶ
 τὴν παράθεσιν τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ πράγματα, μεταθέσας εἰς τὴν
 περὶ Ἀργινοῦσας νίκην, τὰς προτάσεις τὰς γενομένας μετὰ τὴν περὶ
 Κύζικον. Ἡ δὲ γνώμη αὕτη ἀποβαίνει τόσῃ πιθανωτέρα ὅσῃ αἱ ἡδὴ
 ἀναφερόμεναι προτάσεις εἶναι ἀπαράλλακτοι πρὸς τὰς γενομένας μετὰ
 τὴν περὶ Κύζικον μάχην. Ὡστε τὰ πάντα συντρέχουσι νὰ μᾶς πείσω-
 σιν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ πράξωσι πάλιν τὸ λάθος
 τοῦ ν' ἀπολακτίσωσι τὴν εἰρήνην. Κατὰ δυστυχίαν ὁμῶς ἔπραξαν ἀμάρ-
 τημα ἔτερον, πολὺ ἴσως τούτου δεινότερον.

Οἱ νικηφόροι αὐτῶν στρατηγοὶ εἶχον βουλευθῇ μετὰ τὴν μάχην, ἐάν
 ἔπρεπε νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῆς νίκης ἵνα δράμωσιν εἰς ἀπολύτρωσιν
 τοῦ Κόνωνος, τοῦ ἔτι πολιορκουμένου ὑπὸ 50 τριήρων ὧν ἤρχεν ὁ
 Ἐτεόνικος, ἢ μᾶλλον νὰ ἀσχοληθῶσι περὶ τὴν διάσωσιν τῶν ἐν τῷ πε-

λάγρῃ ἐπιπλεόντων νεκρῶν αὐτῶν καὶ ναυαγῶν. Ἐπὶ τέλους δὲ συνεφώνησαν νὰ πράξωσι τὸ πρῶτον, καταλείποντες ὅμως ἐνταῦτῳ 46 τριήρεις ὑπὸ τοὺς τριηράρχους Θρασύβουλον καὶ Θηραμένην, ἵνα συλλέξωσιν οὗτοι τοὺς νεκροὺς καὶ σώσωσι τοὺς ναυαγούς. Ἐπελθόντος ὅμως ἀνέμου καὶ χειμῶνος ἰσχυροῦ, οὐδέτερον τῶν ἀποφασισθέντων ἡδυνήθησαν νὰ ἐκτελέσωσι. Καὶ ἐπειδὴ οἱ οὕτω ἀπολεσθέντες ναυαγοὶ καὶ οἱ νεκροὶ, οἱ μὴ κηδευσθέντες προσηκόντως, ἦσαν οὐκ ὀλίγοι, οἱ δημαγωγοὶ Ἀρχέδαμος, Κλεοφῶν, Κλειγένης καὶ ἄλλοι, διὰ τὸν συνήθη αὐτῶν κατὰ τῶν πολεμικῶν ἀνδρῶν φθόνον, ὑπεκίνησαν πολὺν παρὰ τοῖς πολίταις θόρυβον, προεκάλεσαν ἀμέσως τὴν καθαίρεσιν τῶν ὀκτῶ στρατηγῶν, καθὼ παραμελησάντων καθήκον ἱερὸν, καὶ διεμήνυσαν εἰς αὐτοὺς νὰ ἔλθωσι νὰ ἀπολογηθῶσιν. Ἐκ τῶν ὀκτῶ στρατηγῶν, ὁ μὲν Πρωτόμαχος καὶ ὁ Ἀριστογένης, προβέποντες τὴν τύχην ἥτις περιέμενεν αὐτοὺς, δὲν προσῆλθον· οἱ δὲ ἔξ ἄλλοι, ὁ Περικλῆς, ἦτοι ὁ ἀπὸ τῆς Ἀσπασίας υἱὸς τοῦ μεγάλου ἀνδρός, καὶ ὁ Διομέδων, καὶ ὁ Λυσίας, καὶ ὁ Ἀριστοκράτης, καὶ ὁ Θράσυλλος, καὶ ὁ Ἐρασινίδης, ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσωσιν. Ἀμα δὲ καταπλεύσαντες κατηγορήθησαν ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου ἐπὶ παραβιάσει τοῦ καθήκοντος, οὐ μόνον ὑπὸ τῶν προειρημένων δημαγωγῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ τριηράρχου Θηραμένους, ἀνδρὸς ὅστις δὲν ἐστρεῖτο μὲν πολιτικῆς καὶ πολεμικῆς ἀξίας, ἀλλὰ τὰ πάντα ἐθεώρει θεμιτὰ ἵνα κορέσῃ τὴν ἄπληστον αὐτοῦ φιλαρχίαν. Ὁ Θηραμένης εἶχε συμπράξει ὡς οὐδεὶς ἄλλος μετὰ τῶν τετρακοσίων· ἅμα ὅμως εἶδε τὴν ἀντίθετον μερίδα μέλλουσαν νὰ ὑπερισχύσῃ, ἐγκατέλιπεν αὐτοὺς καὶ συνετάχθη μετὰ τοῦ ἑτέρου πολιτικοῦ συστήματος. Νῦν δὲ, ἂν ὑπῆρχέ τις ὑπεύθυνος, ἦτο αὐτὸς ὁ ἐπιτραπεὶς τὴν τῶν ναυαγῶν διάσωσιν· ἅμα ὅμως εἶδε κινδυνεύοντας τοὺς στρατηγούς, προθύμως συνετέλεσεν εἰς τὸν ὀλεθρον αὐτῶν, ἵνα αὐτὸς, ὡς ἄλλος τις ναυαγός, ἐπιπλεύσῃ. Οἱ στρατηγοὶ ἐξέθηκαν διὰ βραχείων τὰ πράγματα καὶ ἐπέμενον εἰς τοῦτο, ὅτι εἶχον ἐπιτρέψει τὴν διάσωσιν τῶν ναυαγῶν καὶ τῶν νεκρῶν εἰς αὐτὸν δὴ τοῦτον τὸν Θηραμένην, ὁ ὅποιος ἤδη παρίσταται κατήγορος αὐτῶν, ὅτι ὅμως δὲν θέλουσιν ἀντεκδικούμενοι νὰ ἐπιρρίψωσιν αὐτῷ εὐθύνην τινὰ ἀμελείας, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἐπελθόντος χειμῶνος ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου ἀπέβη ἀδύνατος. Ταῦτα δὲ λέγοντες ἔπειθον τὸν δῆμον· ἀλλ' οἱ δημαγωγοί, εἰς οὓς τοῦτο δὲν συνέφερεν, ἐπέτυχον τὴν ἀναβολὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλην ἐκκλησίαν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἦτο ἤδη ἐξώρας καὶ ἡ χειροτονία

δὲν ἡδύνατο νὰ διακριθῇ· προσέθηκαν δὲ δολίως, καὶ ἡ ἐκκλησία παρε-
δέχθη, ὅτι ἡ βουλὴ θέλει ὑποβάλλει προβούλευμα περὶ τοῦ τρόπου
καθ' ὃν θέλουσι κριθῇ οἱ ἄνδρες.

Ἀφοῦ δὲ ἐν τῷ μεταξὺ ἡρέθισαν πολυειδῶς τὰ πνεύματα, καὶ τοὺς
συγγενεῖς τῶν ναυαγῶν καὶ τῶν νεκρῶν, ἐπέτυχον ἔπειτα ὥστε ἡ πλειο-
νοψηφία τῆς βουλῆς νὰ παραδεχθῇ τὸ ἀκόλουθον σχέδιον προβου-
λεύματος, τὸ ὑπὸ τοῦ Καλλιζένου, ἐνὸς τῶν φίλων αὐτῶν προταθέν.
« Ἐπειδὴ τῶν τε κατηγορούντων κατὰ τῶν στρατηγῶν καὶ ἐκείνων
απολογουμένων ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκκλησίᾳ ἀκηκόασι, διαψηφίσασθαι Ἀθη-
ναίους πάντας κατὰ φυλάς· θεῖναι δὲ εἰς τὴν φυλὴν ἐκάστην δύο ὑδρίας·
ἐφ' ἐκάστη δὲ τῇ φυλῇ κήρυκα κηρύττειν, ὅτῳ δοκοῦσιν ἀδικεῖν οἱ
στρατηγοὶ οὐκ ἀνελόμενοι τοὺς νικήσαντας ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, εἰς τὴν
προτέραν ψηφίσασθαι, ὅτῳ δὲ μὴ, εἰς τὴν ὑστέραν· ἂν δὲ δόξωσιν ἀδι-
κεῖν, θανάτῳ ζημιῶσαι καὶ τοῖς ἑνδεκα παραδοῦναι καὶ τὰ χρήματα
δημοσιεῦσαι, τὸ δ' ἐπιδέκατον τῆς θεοῦ εἶναι. »

Τὸ προβούλευμα τοῦτο παρεβίαζε σκανδαλωδῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν
καὶ ὅλους τοὺς κειμένους νόμους. Τὸ προβούλευμα ἤξιον ὅτι ἡ διαδι-
κασία ὅλη συνεπληρώθη ἐν τῇ προηγουμένῃ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, καὶ
ὅτι δὲν ὑπελείπετο νὰ ἐπέλθῃ εἰμὴ ἡ ἀπόφασις, ἐνῶ ἐν τῇ προηγουμένῃ
ἐκκλησίᾳ ἐγένετο ἀπλὴ προεισαγωγικὴ τις συζήτησις, οὐδεμίᾳ δὲ, οὔτε
ἀνάκρισις τῆς ὑποθέσεως διεξήχθη, οὔτε προθεσμία εὐλογος ἐπετράπη
εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἵνα παρασκευάσωσι τὴν ἀπολογίαν αὐτῶν.
Πρὸς τούτοις, τὸ προβούλευμα ἤθελε ν' ἀποσπᾷ τοὺς κατηγορουμέ-
νους ἀπὸ τῶν φυσικῶν αὐτῶν δικαστῶν ἥτοι τῶν ἐνόρκων, καὶ νὰ πα-
ραπέμψῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ μηδεμίαν παρέχοντος ἐγγύησιν
τάξεως καὶ ἀπαθείας ὅχλου. Ἐπὶ πᾶσι, τὸ προβούλευμα παρεβίαζε τὸ
λεγόμενον « ψήφισμα τοῦ Καννώνου, » οὕτω μὲν ὀνομασθέν ἀπὸ τοῦ
προτείναντος αὐτὸ ποτὲ, ἄδηλον πότε, πολίτου, κανονίζον δὲ ὅτι ἐν
πάσῃ περιπτώσει περὶ ἐκάστου κατηγορουμένου ἰδίᾳ πρέπει νὰ γίνῃ
ψηφοφορία, ἐνῶ κατὰ τὸ προβούλευμα διὰ μιᾶς καὶ μόνης ψηφοφορίας
ἔμελλε ν' ἀποφασισθῇ ἡ ἐνοχὴ ἢ ἡ ἀθωότης τῶν ὀκτῶ στρατηγῶν
σύνμα. Ὅποσον δὲ σπουδαία ἦτο ἡ ὑπὸ τοῦ ψηφίσματος τοῦ Καννώ-
νου ἐπιβαλλομένη διαίρεσις τῆς κατηγορίας καὶ ὅποσον ὀλεθρία ἢ ἥδη
προταθεῖσα σύγχυσις, ἀνεφάνη ἐν τῷ ἅμα ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθότι
ἀναμφισβήτητον ἦτο ὅτι, ἐν τῷ στρατιωτικῷ συμβουλίῳ τῷ γενομένῳ
μετὰ τὴν νίκην, εἰς τῶν στρατηγῶν, ὁ Διομέδων, εἶχεν ἐπιτεμίνει, ἀφέν-

τες πάντα ἄλλα κατὰ μέρος, ν' ἀσχοληθῶσι περὶ τὴν διάσωσιν τῶν ναυαγίων καὶ τῶν ναυαγῶν, ὥστε καὶ ὑποτιθεμένου ὅτι οἱ λοιποὶ ἦσαν ἔνοχοι, αὐτὸς τοῦλάχιστον ἦτο ἄθῳς. Πρὸς τούτοις, ἐπίσης ἀναμφισβήτητον ἦτο ὅτι ἕτερος τῶν στρατηγῶν, ὁ Λυσίας, μετὰ πολλοῦ κόπου ἐσώθη αὐτὸς ἐπὶ καταδύσεως νεώς. Καὶ ὅμως κατὰ τὸ προβούλευμα, ἡ ἐκκλησία ἔμελλε διὰ μιᾶς ψηφοφορίας ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῶν τε καὶ περὶ τῶν ἄλλων.

Ἐν τούτοις ἀναγνώσθεντος τοῦ προβουλεύματος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, τινὲς μὲν τῶν χρηστοτέρων πολιτῶν ἐπεχείρησαν νὰ καταπολεμήσωσιν αὐτὸ, ἀλλὰ τὸ πλῆθος, ὑπὸ τῶν δημοκόπων παραφερόμενον, ἐβόα « δεινὸν εἶναι εἰ μὴ τις ἑάσει τὸν δῆμον πράττειν, ὃ ἂν βούληται » καὶ εἰς τῶν δημοκόπων, ὁ Λυκίσκος, προέβη ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἠπέιλησε τοὺς ἀντιλέγοντας, ὅτι ἂν δὲν σιωπήσωσι θέλουσι συμπεριληφθῇ εἰς τὴν κατὰ τῶν στρατηγῶν κατηγορίαν. Εἰς μάτην τότε οἱ Πρυτάνεις, δηλαδή οἱ ἐπίτροποι τῆς βουλῆς οἱ κατὰ νόμον προεδρεύοντες τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, ἀπειποιήθησαν νὰ ὑποβάλωσιν εἰς αὐτὴν τὸ παράνομον καὶ ἀντισυνταγματικὸν ἐκεῖνο ζήτημα. Ἀπειληθέντες καὶ οὗτοι τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ἀπειλὴν, ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύψωσι, παρεκτὸς ἐνὸς καὶ μόνου πρυτάνεως, ὅστις μέχρι τέλους ἐπέμεινεν ἐντίμως διαμαρτυρούμενος· ὁ δὲ εἰς καὶ μόνος γενναῖος οὗτος τοῦ νόμου ὑπέρμαχος ἦτο ὁ γέγων φιλόσοφος Σωκράτης. Ὑπεβλήθη λοιπὸν τὸ ζήτημα καὶ κατεδικάσθησαν ἅπαντες εἰς θάνατον, μὴ ἐξαίρουμένου μηδ' αὐτοῦ τοῦ Διομέδοντος, μηδ' αὐτοῦ τοῦ ναυαγοῦ Λυσίου· καὶ ἀπέθανον οἱ ἔξ παρόντες διὰ τοῦ συνήθους τρόπου τοῦ θανάτου, ἦτοι πίνοντες τὸ κώνειον· καὶ ἐδημεύθη ἡ περιουσία αὐτῶν.

Εἶναι περιττὸν βεβαίως ν' ἀναπτύξωμεν ἐνταῦθα διὰ μακρῶν τὴν ἀφροσύνην καὶ τὴν ἀδικίαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης. Ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ νὰ ἐκφράσῃ χάριτας πρὸς τοὺς θεοὺς πρῶτον καὶ ἔπειτα πρὸς τοὺς νικηφόρους στρατηγοὺς διὰ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο κατόρθωμα, ἀπεναντίας, ὡς ὑπὸ μανίας τινὸς καταληφθεὶς, καταδικάζει αὐτοὺς εἰς θάνατον καὶ στερεῖται οὕτω, ἐν τῷ μέσῳ δεινοτάτων κινδύνων, τῶν ἱκανωτέρων αὐτοῦ ἡγεμόνων. ἸΤίνος δ' ἕνεκα πράττει ταῦτα πάντα; Καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι οἱ στρατηγοὶ εἶχον ἀμελήσει τὴν διάσωσιν τῶν ναυαγῶν, ὁ πόλεμος κατὰ δυστυχίαν συνεπιφέρει πολλάκις τοιαῦτα ἐπακόλουθα, τῶν ὁποίων τὸ ἀτόπημα ἐξαφανίζεται, ἐνώπιον τοῦ μεγάλου συμφέροντος· τῆς κοινῆς σωτηρίας. Ἀλλὰ δὲν παρημέλησαν οὐδέ

τοῦτο τὸ καθήκον οἱ στρατηγοί, ἡ δὲ ἐκτέλεσις αὐτοῦ δὲν διεκωλύθη εἰμὴ ἔνεκα τοῦ ἐπεληόντος χειμῶνος· τοῦτο ἦτο ἀναμειβήτητον, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἀποδεδειγμένον, ὥστε αὐτὸς ὁ δῆμος καταρχὰς ἐπέισθη καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἀθωώσῃ τοὺς κατηγορουμένους, ὅτε ἡ τῶν δημοκόπων κακοθύμια ἐπίτυχε, δι' ἀνηκούστου διαστροφῆς τῶν πραγμάτων, τὴν κατὰ δίκην τὴν ὁποίαν ἐπέδωκε καὶ τὴν ὁποίαν δὲν δυνάμεθα ἄλλως νὰ χαρακτηρίσωμεν εἰμὴ ὡς ἄληθῆ τῆς πόλεως αὐτοκτονίαν. Εἰς μάτην μετ' ὀλίγον ὁ δῆμος μετανόησας παρέπεμψεν εἰς δίκην ἐκείνους οἵτινες ἐξηπκῆσαν αὐτὸν κατὰ τὴν ὁλεθρίαν ταύτην περίστασιν, καὶ ἰδίως τὸν Καλλίξενον. Τὸ κακὸν εἶχε γίνεαι καὶ ἐπήγαγεν ἐν τῷ μεταξύ τὰ ἀπαραίτητα αὐτοῦ ὁλέθρια ἀποτελέσματα. Οὐδέποτε τῶντι ἀμάρτημα πολιτικὸν ἐτιμωρήθη μετὰ τοσαύτης ταχύτητος καὶ αὐστηρότητος ὅσον τὸ ἀμάρτημα τοῦτο τῶν Ἀθηναίων. Ἡ πρόνοια ἡ τοσαύτη κατὰ τὸν πύλεμον τοῦτον, καὶ μάλιστα κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτοῦ ἔτη, διασώσασα τὴν πολιτείαν ταύτην ἀπὸ κινδύνων ἐσχάτων, ἥδη, ὡς εἰ ἀπελπισθεῖσα μετὰ τὸ τελευταῖον ἐκεῖνο ἀνοσιούργημα τοῦ νὰ ἴδῃ αὐτὴν σωφρονούσαν, ἐγκατέλιπε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὴν πεπρωμένην αὐτῶν καταστροφὴν.

Οἱ Χίοι καὶ ἄλλοι τῆς Σπάρτης σύμμαχοι συνῆλθον ἁμέσως μετὰ τὴν περὶ Ἀργινούσας συμφορὰν, ἐν συμβουλίῳ, εἰς Ἐφεσον καὶ ἀπεφασισαν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Κύρου νὰ ζητήσωσι παρὰ τῶν ἐφόρων τὸν διορισμὸν καὶ πάλιν τοῦ Λυσάνδρου ὡς ναυάρχου. Τοῦτο ἀντέβαινεν εἰς τὸ ἐπικρατοῦν ἔθος, κατὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐπετρέπετο δις τὸν αὐτὸν ναυαρχεῖν. Οὐδὲν ἤττον οἱ ἔφοροι ἀπεδέχθησαν κατ' οὐσίαν τὴν αἵτησιν, διορίσαντες ναυάρχον μὲν ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι Ἀρακὸν τινα, τὸν δὲ Λύσανδρον ἐπιστολέα αὐτοῦ ἦτοι ἀρχηγὸν τῶν ἐπιτελῶν, πράγματι δὲ κύριον πάντων. Ὁ Λύσανδρος φθάσας εἰς Ἐφεσον ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους 405, ἀνεζωπύρησεν ἁμέσως ἀπανταχοῦ τὸ θάρος τῶν ὁπαδῶν τῆς Σπάρτης, τοὺς ὁποίους ἔτι ἀπὸ τῆς προηγουμένης ναυαρχίας εἶχεν ὀργανίσει εἰς ἑταιρείας πειθαρχούσας εἰς τὰ νεύματα αὐτοῦ· ἔπειτα ἔσπευτεν εἰς Σάρδεις πρὸς τὸν Κύρον, δόντα αὐτῷ προθυμότατα ἄφθονα χρήματα, καὶ οὕτω, κατασκευάσας καὶ καλῶς ὁπλίσας νέας τριήρεις, ὠφελούμενος δὲ καὶ ἀπὸ τὴν ἀδράνειαν τῶν νέων στρατηγῶν τοὺς ὁποίους οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον διορίσει ἀντὶ τῶν θανατωθέντων, ἔθαλασσοκράτησεν οὐ μόνον κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ

τὰ πρόθυρα τοῦ Πειραιῶς· ἐπὶ τέλους δὲ εἰσελθὼν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπεχείρησε τὴν πολιορκίαν τῆς Λαμφάκου, ἥτις κεῖται ἐπὶ τῆς Ἀσιανῆς περαλίας τοῦ πορθμοῦ. Τότε μάλιστα ἐξύπνησαν οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀθηναίων, καὶ εἰσῆλθον ὁμοίως εἰς τὸν πορθμὸν μετὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῶν στόλου, τοῦ ἐξ 180 τριήρων συγκειμένου· ἀλλ' ἔμαθον ὅτι ὁ Λύσανδρος εἶχεν ἤδη γίνεαι κύριος τῆς Λαμφάκου. Ὅθεν, παραλέγοντες τὴν εὐρωπαϊκὴν τοῦ Ἑλλήσποντου περαλίαν, ἀνῆλθον μέχρι χωρίου τινὸς καλουμένου Αἰγὸς ποταμοί, ἵνα προκαλέσωσι τὸν Λύσανδρον εἰς μάχην. Ὡνόντι οἱ Αἰγὸς ποταμοὶ ἔκειντο καταντικρὺ τῆς Λαμφάκου, ἀπέχοντες ἀπὸ αὐτῆς ἕως 1 ἀγγλικὸν μίλιον καὶ $\frac{3}{4}$. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο τὸ μόνον τῆς θέσεως ταύτης προτέρημα, ἥτις οὔτε λιμένα ἀσφαλῆ εἶχεν, οὔτε οἰκίας ἢ κατοίκους ἢ τρόφιμα, ὥστε ὁ μέγας ἐκεῖνος στρατὸς ἠναγκάζετο νὰ προμηθεύηται τὰ πάντα ἀπὸ τῆς $\frac{3}{4}$ τῆς ὥρας ἀπεχούσης Σηστοῦ· ἐπειδὴ δὲ τὸ πάλαι οὐδεμία ὑπῆρχεν εἰς τοὺς στρατοὺς εἰδικὴ οἰκονομικὴ ὑπηρεσία ἐπιτετραμμένη τὴν προμήθειαν τῶν τροφίμων, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ναῦται περὶ τοῦτου ἐφρόντιζον, ἔπεται ὅτι τὰ πλοῖα ἐγκατελείποντο ἐπὶ πολὺ ἀφύλακτα, καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐκλογὴ τῆς θέσεως ἐκείνης ἦτο ἀμάρτημα ἀσύγγνωστον. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων, ὅστις ἦτο ἠγκυροβολημένος εἰς Λάμφακον ἐν λιμένι καλῷ, καὶ εἶχεν ὀπισθεν αὐτοῦ πόλιν βρίθουσαν ἀπάντων τῶν ἀναγκαίων, καὶ στρατὸν πεζικὸν ἑτοιμον νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, δὲν ἦτο δυνάτουν εἰμὴ νὰ ὠφελθῇ ἐκ τοῦ ἀμαρτήματος ἐκείνου. Καὶ ὠφελήθη παραδόξως. Τὴν ἐπιούσαν πρωτὶ, οἱ Ἀθηναῖοι, διαπλεύσαντες τὸν πορθμὸν, ἐπλησίασαν εἰς τὴν Λάμφακον καὶ εὗρον μὲν αὐτὸν κατὰ πάντα περσκευασμένον εἰς μάχην, ἀλλὰ περιμένοντα τὴν προσβολήν· μὴ νομίσαντες δὲ φρόνιμον νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτοῦ οὕτως ἀσφαλῶς ἔχοντος, καὶ μὴ κατορθώσαντες δι' ὅλης τῆς ἡμέρας νὰ παρασύρῳσιν αὐτὸν ἐκτὸς τοῦ λιμένος, ἠναγκάσθησαν τὸ ἐσπέρας νὰ ἐπανεέλθωσιν ἔπρακτοι εἰς Αἰγὸς ποταμούς. Τοῦτο ἐπανελήφθη τέσσαρας ἡμέρας κατὰ συνέχiam, ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι ἔλαβον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλείστην εἰς τὴν ὑπεροχὴν αὐτῶν πεποιθήσιν καὶ ὀλεθρίαν πρὸς τὸν ἀδρανῆ φαινόμενον ἀντίπαλον περιφρόνησιν. Εἰς μάτην δ' Ἀλκιβιάδης, ὅστις, ὡς εἵπομεν, κατῴκει ἐκεῖ που πλησίον καὶ ἔβλεπε τὰ γινόμενα, προσελθὼν παρετήρησεν εἰς τοὺς στρατηγοὺς, ὅτι κακῶς ἔχουσιν, ὅτι τὰ πλοῖα μένουσιν ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἔρημα ἀνδρῶν διὰ τὴν ἀνάγκην εἰς ἣν οὗτοι εὕρισκονται νὰ προμηθεύωνται μακρόθεν τὰ ἐπιτήδεια, καὶ ὅτι δεόν νὰ μεθορ-

μισθῶσιν εἰς Σηστὸν, ὅπου ὄντες, θέλουσιν εἶναι ἐπίσης ἀσφαλεῖς, ὅσον ὁ Λύσανδρος ἐν Λαμψάκῳ, καὶ δύνανται νὰ νκυμαχήσωσιν ὅταν βούλωνται. Οἱ στρατηγοὶ τὸν ἀπῆντησαν νὰ ὑπάγῃ ἀπ' ὅπου ἦλθε, διότι αὐτοὶ νῦν στρατηγοῦσι καὶ ὄχι ἐκεῖνος· καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ προκαλῶσι καθ' ἑκάστην τὸν Λύσανδρον, ἔπειτα δὲ, ἅμα μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν των εἰς Αἰγὸς ποταμούς, νὰ βλέπωσιν ἀδιαφόρως τὰ πληρώματα αὐτῶν ἀνὰ τὴν παραλίαν τῇδε κἀκεῖσε δισκεδαζόμενα. Τελευταῖον τὴν πέμπτην ἡμέραν ὁ Λύσανδρος, ὅστις καὶ προηγουμένως ἔπεμπε κατόπιν τῶν ὑποχωρούντων Ἀθηναίων ταχείας τινὰς ναῦς ἐπιτετραμμένας τὴν ἐπιτήρησιν τῶν γινομένων, διέταξεν ἤδη τὰς ναῦς ταύτας, ἅμα ἰδῶσι τοὺς Ἀθηναίους ἀποθάνοντας, νὰ δηλώσωσι τὸ γεγονός, αἰρῶσαι ἀσπίδα λαμπράν. Ἰδὼν δὲ τὸ σημεῖον, ἐξώρμησεν ἀμέσως ἀπὸ Λαμψάκου, καὶ ἐπιπεσὼν κατὰ τῶν ἀττικῶν τριήρων εὗρεν ἄλλας μὲν κενὰς, ἄλλας δὲ ἐχούσας μίαν μόνον ἢ τὸ πολὺ δύο ἐκ τῶν τριῶν σειρῶν τῶν ἐρετῶν αὐτῶν· ὅθεν ἐγένετο ἀκόπως καὶ ἀκινδύνως κύριος 170 τριήρων καὶ τοῦ πλείστου τῶν ἐν τῇ παραλίᾳ δισκεδασμένων πληρωμάτων. Μὴνῃ ἡ μοῖρα τοῦ Κόνωνος, ἐκ δώδεκα τριήρων συγκεκλιμένη, ἐπέτυχεν νὰ διαφύγῃ εἰς Σαλαμῖνα τὴν ἐν Κύπρῳ. Ὁ δὲ Λύσανδρος, ἀπαγαγὼν εἰς Λάμψακον τὰς τε ἐπιλοίπους ναῦς καὶ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τᾶλλα πάντα, ἀπέσφαξεν ἀμέσως ἅπαντας τοὺς αἰχμαλώτους ὅσοι ἦσαν Ἀθηναῖοι. συμποσομένους δὲ εἰς 3 ἢ 4 χιλιάδας, ἀποδείξας καὶ κατὰ τοῦτο ὅπόσον διέφερε τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ Καλλικρατίδου.

Διὰ τὴν ὀλοσχερῇ ταύτῃ καταστροφῇ τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων, ἡ πόλις αὐτῶν ἔμεινεν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ νικητοῦ· ἀλλ' ὁ Λύσανδρος ἐπεχείρησε πρὸ πάντων τὴν κατάλυσιν τῶν ἔτι σωζομένων τοῦ ἀττικοῦ κράτους μερῶν, ἰδίως ἵνα ἀναγκασθῇ πλείστους ὅσους ἀνθρώπους νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ καταστήσῃ οὕτω εὐχερεστέραν τὴν ἄλωσιν αὐτῆς, δι' ἑλλειψιν τροφῶν· τοῦτου ἕνεκα εἰς τὰς συνθηκολογούσας φρουρὰς ἐπέτρεπε νὰ ἀπέλθωσιν εἰς Ἀθήνας, οὐχὶ δὲ ἀλλαχοῦ. Καὶ πρῶτον μὲν ἐγένετο κύριος τῆς Χαλκηδόνος καὶ τοῦ Βυζαντίου, ὅπου ἐγκατέστησε φρουράν καὶ ἀρμολύην, τὸν Λακεδαιμόνιον Σθενέλαον. Ἐπειτα δὲ ἐπέλθων εἰς Λέσβον καὶ εἰς ἄλλας πόλεις, ἔδρυσεν ἅπανταχοῦ ὀλιγαρχίας, αἵτινες συγκεκλιμένοι ἐκ δέκα τῶν θρασυτάτων καὶ κακοηθεστάτων αὐτοῦ ὁπαδῶν καὶ ὀνομαζόμεναι δεκαρχίαι ἢ δεκαδαρχίαι, ἀνέλαβον τὴν κυβέρνησιν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ Λακεδαι-

μονίῳ ἀρμοστοῦ. Ὁ Ἐτεόνικος ἐξαπεσταλὴ εἰς τὰς ἔτι ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἐξηρτημένας θρακικὰς πόλεις, ἵνα πρᾶξῃ ἐκεῖ τὰ αὐτά· πολλαχοῦ δὲ οἱ ἀττικίζοντες ἢ ἐσφάζοντο ἢ ἐφυγαδεύοντο καὶ οὐδαμοῦ σπουδαίως ἀντέστησαν εἰς τοὺς νέους κυριάρχας, παρεκτός τῆς Σαμου, ἧς τούτου ἕνεκα ἀνέβηκεν ὁ Λύσανδρος ἐπὶ τοῦ παρόντος· τὴν δούλωσιν. Ἐξαιρέσει λοιπὸν ταύτης μόνης τῆς νήσου, ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τῶν Ἀθηναίων κράτος, τὸ ἄλλοτε τοσούτῳ μέγα καὶ λαμπρὸν, εἶχεν ἤδη καταπέσει· εἰς ἔδαφος, ὅτε, κατὰ νοέμβριον τοῦ 405, ὁ Λύσανδρος προσῆλθε τελευταῖον εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον μετὰ στόλου ἰσχυροῦ διακοσίων τριήρων, καὶ ἐπεχείρησε τὴν πολιορκίαν τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν βασιλέων Ἀγιδος καὶ Πausaniou, οἵτινες ἤγον ἅπασιν τὴν πεζικὴν τῆς σπαρτιατικῆς συμμαχίας δύναμιν. Ἡ πανταχόθεν οὕτως ἀποκλεισθεῖσα πόλις οὐδεμίαν ἠλπίζεν ἔξωθεν οὔτε πολεμικὴν ἐπικουρίαν, οὔτε τροφῶν ἀποστολὴν· καὶ ἐν τούτοις οἱ κάτριοι αὐτῆς ὑπερηύξησαν, διότι ὁ Λύσανδρος εἶχε λάβει τὴν πρόνοιαν νὰ ἐξαποστείλῃ ἐνταῦθα ὅλους τοὺς κληρούχους καὶ ὅλους τοὺς ἀττικιστὰς ὅσους εὗρεν εἰς τὰς συμμαχίδας πόλεις· ὥστε πᾶσα ἀναβολὴ τῆς παραδόσεως ἐφρίνετο ἀδύνατος.

Οὐδὲν ἤττον οἱ Ἀθηναῖοι ἀντέστησαν ἐπὶ ἱκανοὺς μῆνας, ἀναδείξαντες κατὰ τὴν σοφειὰν ταύτην περίστασιν καρτερίαν ἀξίαν τοῦ παλαί ποτὲ μεγαλείου καὶ τῶν παρελθόντων εὐτυχημάτων. Ναὶ μὲν ἀφοῦ ἤρχισαν ἤδη πολῖται τινεῖς ν' ἀποθνήσκωσιν ἐκ πείνης, οἱ Ἀθηναῖοι ὑπέβαλον προτάσεις περὶ διαλλαγῆς, ἀλλὰ προτάσεις ἐντίμους, «βουλόμενοι· ζύμμαχοι εἶναι Λακεδαιμονίοις, ἔχοντες τὰ τεῖχη καὶ τὸν Πειραιᾶ.» Οἱ Σπαρτιῖται ὁμῶς ἀπέρριψαν τοὺς ὅρους τούτους, ἀπαιτήσαντες πρὸ παντὸς τὴν κατάλυσιν τῶν μακρῶν τειχῶν. Τότε οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τοὶ τὰ πάνθεινα πάσχοντες, ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἄμυναν. Ἀλλ' ὁ λιμὸς ἠϋζάνε, καὶ ἔπειτα πολλοὶ τῶν ὀλιγαρχικῶν ἐπόθουν τὸν θρίαμβον τῶν Λακεδαιμονίων, ἐλπίζοντες νὰ ἄρξωσι δι' αὐτῶν. Ὅθεν εἰς τούτων, ὁ Θηραμένης, αὐτὸς ἐκεῖνος ὅστις ἐγένετο παραίτιος τοῦ θανάτου τῶν ἐν Ἀργινούσαις στρατηγῶν, προτείνει ν' ἀποσταλῇ πρὸς τὸν Λύσανδρον, ἵνα, ὡς ἔλεγε, πληροπορηθῇ τί κυρίως ζητοῦσιν οἱ Σπαρτιᾶται, ἀληθῶς δὲ ἵνα παρατείνῃ τὰ πράγματα ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ γίνῃ ἡ παράδοσις ἄνευ ὅρου. Καὶ δεξαμένης τῆς ἀμυχνοῦσης πόλεως τὴν πρότασιν, ἀπῆλθεν ὁ Θηραμένης πρὸς τὸν Λύσανδρον, διέτρυψε παρ' αὐτῷ ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας, καὶ εἶπεν ἐπαελθὼν, ὅτι ὁ Λύσανδρος ἀφοῦ ἐκράτησεν αὐτὸν τοσούτον χρόνον, ἀπεφῆ-

νατο ὅτι ἡ διαπραγματεύσις πρέπει νὰ γίνη μετὰ τῶν ἐφόρων. Ἐν τῷ μεταξύ διὰ τὰ ἀφόρητα δεινὰ τῆς πόλεως, ἡ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης γνώμη ὑπερίσχυσε ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ὅλοι οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἀντιστάσεως κατεδιώκοντο καὶ κατεδικάζοντο εἰς θάνατον. Τότε πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐθανατώθη καὶ ὁ Κλεοφῶν, ὅστις καὶ τοι ῥητορεύων, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραδοθῶσιν, οὐδὲν ἐξεπλήρου τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων. Ἡ πρότασις λοιπὸν τοῦ Θηραμένους ἐγένετο προθύμως δεκτὴ καὶ ἐξελέχθη πρεσβεία, ἣτις, ἔχουσα προϊστάμενον αὐτὸν ἐκείνον τὸν προδότην καὶ πᾶσαν πληρεξουσιότητα, ἀπῆλθεν εἰς Σπάρτην. Ἐκεῖ συνελεύσθη συνόδου τῶν Πελοποννησίων, οὐκ ὀλίγοι τῶν συμμάχων καὶ ἰδίως οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ Θηβαῖοι ἀπήτουν νὰ μὴ ἐπιτραπῇ οὐδεμία συνθήκη εἰς τὸν ρισητὸν ἐκείνον πολέμιον· ἀλλὰ τὸ μὲν ὄνομα τῶν Ἀθηναίων νὰ ἐξαφανισθῇ, οἱ δὲ κάτοικοι νὰ ἐκπαιθῶσιν ὡς δοῦλοι. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ὁμῶς « οὐκ ἔφασαν πόλιν Ἑλληνίδα ἀνδραποδεῖν μέγα ἀγαθὸν εἰργασμένην ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις γενομένοις τῇ Ἑλλάδι. » Καὶ ἐπειδὴ ἡ πλειονοψηφία ἀπεδέξατο τὴν γνώμην ταύτην, συνωμολογήθη τελευταῖον συνθήκη, ἣτις, εἰ καὶ βαρυτάτη, ἐν τῷ ἅμα ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῶν παντάπασιν ἀπηλπισμένων Ἀθηναίων. Ἡ πόλις παρεδόθη περὶ τὰ μέσα ἢ τὰ τέλη τοῦ μαρτίου μηνὸς τοῦ 404, ἥτοι 27 ἀκριβῶς ἔτη ἀφ' ἧς οἱ Θηβαῖοι ἐπεχειρήσαν τὴν πρώτην κατὰ τῶν Πλαταιῶν ἔφοδον δι' ἧς ἤρξατο ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος. Οἱ Ἀθηναῖοι ὑπεχρεώθησαν νὰ καταβάλῃσι τὰ μακρὰ τείχη καὶ τὰ τοῦ Πειραιῶς, νὰ παραδώσωσι τὰς ναῦς, πλὴν δώδεκα, ν' ἀνακαλέσωσι τοὺς φυγάδας, νὰ ἔχῃσι τοὺς αὐτοὺς καὶ φίλους καὶ ἐχθροὺς μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ νὰ ἔπωνται αὐτοῖς κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, ὅπουδὴποτε οὗτοι καὶ ἂν πολεμῶσι· τὸ δὲ πάντων ἴσως δεινότερον, κατελύθη τὸ πάτριον πολίτευμα καὶ κατεστάθη ἀντ' αὐτοῦ ὀλιγαρχία ἀνδρῶν τριάκοντα. Τὰ τείχη κατεσκάφησαν πανηγυρικῶς, ἐργαζομένων τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν αὐλόν· ἰδίως οἱ σύμμαχοι πολλὴν πρὸς τοῦτο ἔδειξαν προθυμίαν « νομίζοντες ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῇ Ἑλλάδι ἄρχειν τῆς ἐλευθερίας. » Ὁ δὲ Λύσανδρος, ἀφ' οὗ ἐπεμελήθη ἐπὶ τινα χρόνον τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφασισθέντων, ἀπῆλθεν εἰς Σάμον, τὴν ὑποίαν καθυπέταξεν ὡς αὐτῶς ἐντὸς ὀλίγου.

Τοιοῦτον ἀπέβη τὸ τέλος τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὁ πόλεμος αὗτος ἦτο ἄρα γε δυνατόν νὰ μὴ συμβῇ; Ἐὰν οἱ Ἀθηναῖοι ἐστήριζον

τὴν ἡγεμονίαν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἰσοπολιτείας, ὅαν πολλάκις προεξηγήσαμεν αὐτὴν (σελ. 535, 540, 545), εἶναι τῶντι πιθανὸν ὅτι ὁ πόλεμος δὲν ἤθελε συμβῆ, ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἤθελε λάβει τοσούτῳ γενικὸν καὶ ὀλέθριον χαρακτῆρα· διότι καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι ἐπεχείρουν ἐπὶ τέλους αὐτὸν, δὲν ἤθελον ἔχει τὸ κυριώτατον ὄπλον δι' οὗ κατέστησαν τὸν πόλεμον ἐθνικόν, καὶ δι' οὗ κυρίως ἐνίκησαν. τοῦτο, ὅτι ἐφαίνοντο μαχόμενοι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ κυριαρχία, ἡ δεσποτεία τῶν Ἀθηναίων εἶναι ἡ κυριωτάτη αἰτία δι' ἣν ὁ πόλεμος οὗτος κατήντησεν ἀναποδραστος, ὥπως ἐθεώρησεν αὐτὸν ὁ Θουκυδίδης. Ἀλλ' ὅ,τι ἔτι μᾶλλον κατέστησεν αὐτὸν ἄφρευκτον, εἶναι ἡ ἀλλοίωσις ἡ ἐπελθοῦσα εἰς τὸ πολίτευμα τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῶν μέσων τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐφεξῆς. Ὅσονδῆποτε πλημμελής καὶ ἂν ἦτο ἡ ἡγεμονία αὐτῶν, ἴσως δὲν ἐγίνετο ὁ πόλεμος ἢ τοῦλάχιστον ἴσως κατέπαυεν ἐγκαίρως, ἐὰν ὁ ὄχλος, ὁ ἐπικρατήσας τότε ἐν Ἀθήναις, δὲν προεκάλει, δὲν ὑπέτρεφε, δὲν ἀνενέωγεν αὐτὸν ἀκαταπαύστως. Οἱ συνετοὶ πολῖται, οἵτινες ἄλλοτε ἐκυβέρνηον τὰ πράγματα τῆς πόλεως, ὅτε ἡ πόλις ἐθριάμβευε κατὰ Περσῶν καὶ ἴδρυε τὸ πρῶτον μέγα Ἑλληνικὸν κράτος, ἐὰν ἐξηκολούθουν ἔτι πλειονοψηφοῦντες, ἤθελον προτιμῆσαι βεβαίως ν' ἀνακαλέσωσι τὸ ἄδικον περὶ Μεγαρέων ψήφισμα μᾶλλον ἢ νὰ ἀναλάβωσι τὸν φοβερόν ἐκεῖνον ἀγῶνα· καὶ ἂν δὲ τυχὸν ἀνελάμβανον αὐτὸν, ἤθελον σπεύσει νὰ ὤφελθῶσιν ἀπὸ τοῦ ἐν Σφακτηρίᾳ ἀτυχήματος τῶν ἀντιπάλων, ἵνα ἀνορθώσωσι τὴν εἰρήνην· ἤθελον ἀποφύγει τὸ ὀλέθριον ἐπὶ τὴν Σικελίαν ἐπιχείρημα· ἤθελον παραδεχθῆ τὰς εὐλόγους συμβάσεις τὰς προταθείσας μετὰ τὴν περὶ Κύζικον νίκην, καὶ ἤθελον ἐνὶ λόγῳ διασώσει ἐν μέρει ἂν ὅχι ὀλόκληρον τὴν ἡγεμονίαν τῆς πατρίδος αὐτῶν. Ὅ,τι λοιπὸν προεκάλεσε καὶ ἐπὶ 27 ἔτη ἀνερρίπισεν ἀδιακόπως τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὑπῆρξε κυρίως τὸ πλημμελὲς ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν τῶν Ἀθηναίων πολίτευμα· ἐν ἄλλαις λέξεσι τοῦτο, ὅτι οἱ προπάτορες ἡμῶν, δὲν εἶχον γνωρίσει τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς ἐπὶ τῶν ὑποίων δύναται νὰ στηριχθῇ ἀσφαλῶς ἡ ἐνότης τοῦ ἔθνους καὶ ἡ ἐσωτερικὴ τῶν πραγμάτων αὐτοῦ ῥύθμισις· ἐνεκα δὲ τούτου ἐματαιώθη ἡδὴ ἡ πρώτη σπουδαία ἀπέπειρα τῆς συγκροτήσεως μεγάλου Ἑλληνικοῦ κράτους.

Ἀλλὰ τοῦτο ὑπῆρξε τὸ κυριώτατον, οὐχὶ τὸ μόνον ἀποτέλεσμα τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὁ μακρὸς καὶ πεισματώδης οὗτος ἀγὼν κατέφερεν εἰς τὴν ὕλικήν καὶ τὴν ἠθικὴν τοῦ ἔθνους κατὰστασιν πληγὰς

οὐδέποτε ἔκτοτε θεραπευθείσας. Πολλῶν Ἑλληνίδων πόλεων οἱ κάτοικοι ἐντελῶς ἢ σχεδὸν ἐντελῶς ἐξωντώθησαν, ἡ δὲ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ἀληθὴς ἐκείνη τοῦ ἔθνους πρωτεύουσα, οὐ μόνον τὴν ἡγεμονίαν ἀπέβαλεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς πλείστους καὶ ἀρίστους τῶν πολιτῶν, καὶ τὰ τεῖχη, καὶ τὰ νεώρια καὶ τὸν στόλον, καὶ τὰ χρηματικὰ ἀποταμιεύματα, καὶ τὰ λαμπρὰ τῆς ὑπαιθρίου χώρας κτήματα. Τὸ δὲ πάντων χερίστον, ἡ μακρὰ τοῦ ὄχλου ἀκολασία προεκάλεσεν ἥδη δεινὴν ἀκολασίαν τῶν ὀλίγων, οἵτινες, στήριζόμενοι εἰς φρουρὰν σπαρτιατικὴν, ἐξετραχηλίσθησαν εἰς ἔτι φοβερώτερα ἀνοσιουργήματα, διὰ δὲ τὴν ἀλληλουχίαν ταύτην τῆς νίκης καὶ τῆς ἥττης τῶν πολιτικῶν μερίδων καὶ τὴν ἀλληλουχίαν τῶν ἀμοιβαίων ἐκδικήσεων, ἐπεκράτησεν ἡ ἠθικὴ ἐκείνη ἀστασία καὶ ἀναρχία, ἡ ἐκ τῆς πολιτικῆς ἀστασίας καὶ ἀναρχίας ἐκπηγάζουσα καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα δεινὰ μαραίνουσα καὶ φθείρουσα τὰς πολιτείας.

Ἐὰν δὲ τοιαῦτα ἔπαθον οἱ νικηθέντες ἢ μήπως τῶν νικητῶν ἡ τύχη ἀπέβη καλητέρα; Αἱ πόλεις ὅσαι, πιστεύσασαι εἰς τὰς ἐπαγγελίας τῆς Σπάρτης καὶ ἀποσπασθεῖσαι ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, συνετέλεσαν εἰς τὸν θρίαμβον αὐτῆς, ὑπέκυψαν εἰς τυραννίαν πολὺ τῆς προηγουμένης βαρυτέραν. Αἱ Συράκουσαι εἰς τοσαύτην περιήλθον ἔκλυσιν, ὥστε ἀφ' ἐνὸς εἶδον ἀπὸ τοῦ 410 ἕως τοῦ 405 τοὺς Καρχηδονίους ἐπανειλημμένως ἐμβαλόντας εἰς Σικελίαν καὶ λεηλατήσαντας τὴν Ἰμέραν, τὴν Σελινοῦντα, τὸν Ἀκράχαντα, τὴν Γέλαν καὶ τὴν Καμάριναν, ἀφ' ἑτέρου παρέδωκαν τὴν ἰδίαν ἐλευθερίαν εἰς τὴν διέκρισιν τοῦ τυράννου Διονυσίου. Οἱ δ' ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι σύμμαχοι τῶν Λακεδαιμονίων, ἀφοῦ τοσαύτας κατέβαλον ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγῶνος θυσίας, οὐδὲν ἐπὶ τέλους ἐπορίσαντο ἐξ αὐτῶν πλεονέκτημα, οὐδὲ αὐτὸ τὸ ἠθικὸν πλεονέκτημα τοῦ νὰ ἴδωσιν ἀσφαλισθεῖσαν τὴν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἐλευθερίαν καὶ αὐτονομίαν, ὑπὲρ ἧς ἐπολέμησαν. Μόνη ἡ Σπάρτη ἐφαίνετο θριαμβεύουσα καὶ ἡγεμὼν ἥδη ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, ἀνηγορεύθη ἄλλα καὶ αὕτη ἐπιφάνειαν μόνον ἰσχύος προσέλαβε καὶ βραχυχρόνιον μόνον ἐκτήσατο ἡγεμονίαν.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ἡγεμονία τῆς Σπάρτης.

Ὁ Λύσανδρος, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Σάμου κατέλυσεν ὁλοσχερῶς τὸν πόλεμον, ἐπανήλθεν ἐν θριάμβῳ εἰς Σπάρτην, συνεπαγόμενος ἀπάσας τὰς τριήρεις ὅσας εὔρεν ἔτι ἐν Πειραιεῖ, πλὴν τῶν 12 τὰς ὁποίας εἰς τοὺς Ἀθηναίους κατέλιπε, ἅπαντα τὰ ἀκρωτήρια τῶν νεῶν τὰ ὅποια ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς καὶ ἀλλαχοῦ ἐκυρίευσεν, καὶ ἀργυρίου τετρακόσια καὶ ἑβδομήκοντα τάλαντα, ὅσα ὑπελείποντο ἐκ τῶν θησαυρῶν τῶν δοθέντων αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Κύρου πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου. Οὐδέποτε Ἕλληνα ἀνὴρ, οὔτε πρὸ αὐτοῦ οὔτε μετ' αὐτὸν, ἠξιώθη τοσούτῳ λαμπρᾶς ἐν τῇ πατρίδι δεξιώσεως καὶ τηλικούτων παρὰ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης τιμῶν. Διότι οὐ μόνον χρυσοῦς στεφάνους ἐψήφισαν αὐτῷ αἱ πόλεις, ἀλλὰ καὶ βωμοὺς ἱδρυσαν, καὶ παιᾶνας καὶ ὕμνους εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐποίησαν. Ἰδίως δὲ οἱ μὲν Ἐφέσιοι ἔστησαν τὸν ἀνδριάντα τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῷ ναῷ τῆς θεᾶς αὐτῶν Ἀρτέμιδος, οἱ δὲ Σάμιοι οὐ μόνον ἀνδριάντα ἤγειραν αὐτῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡραῖα, τὴν κυριωτάτην αὐτῶν πανήγυριν, Λυσάνδρεια μετωνόμασαν· πλεῖστοι δὲ σύγχρονοι ποιηταί, ὁ Ἀντίλοχος, ὁ Χοιρίλος, ὁ Νικήρατος, ὁ Ἀντίμαχος, ἐξύμνησαν τὸ κλέος αὐτοῦ, πολυτελῶς παρ' αὐτοῦ βραβευθέντες.

Ἄλλ' ἐν οὐδεὶς ἄλλος Ἕλληνα ἴσχυσε τοσοῦτον ἐν Ἑλλάδι ὅσον ὁ Λύσανδρος ἐν ἔτει 404, οὐδεμίᾳ ὁμοίως πόλιν ἑλληνίδι ἐκτῆσατο τηλικούτον ἐν Ἑλλάδι ἀξίωμα ὅσον ἡ Σπάρτη τότε διὰ τῶν τοῦ Λυσάνδρου κατορθωμάτων. Αἱ περὶ ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος ἐπαγγελίαι, δι' ὧν ἤρχισε τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον, αἱ ἐπαγγελίαι ἐκεῖναι τὰς ὁποίας εἶδομεν ἐκ διαλειμμάτων ἐπαναλαμβανομένας διὰ τοῦ Βρασιδου, διὰ τοῦ Καλλικρατίδου καὶ τὰς ὁποίας οἱ σύμμαχοι, ὅτε κατέστρεφον τὰ

μακρὰ τῶν Ἀθηνῶν τείχη καὶ τὰ νεώρια, ἐνόμιζον ἔτι ὡς βεβαίαις καὶ ἀσφαλεῖς, αἱ ἐπαγγελίαι ἐκείναι διελύθησαν ὡς ὄνειρον, ἡ δὲ Σπάρτη ἀνέλαβεν ἀπροκαλύπτως τὴν ἡγεμονίαν συμπάσης τῆς Ἑλλάδος, ἀρχὴν πολὺ μεγαλητέραν τῆς τῶν Ἀθηναίων, καὶ συγχρόνως πολὺ βαρυτέραν, καὶ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὰ μάλιστα ἐπονειδιστον. Ἡ ἡγεμονία τῶν Ἀθηναίων εἶχε συγχροτηθῆ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς κατὰ τῶν Περσῶν ἀμύνης καὶ ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ τούτου ἀναγκάσασα τοὺς βαρβάρους ν' ἀναγνώρισωσι τὴν αὐτονομίαν οὐ μόνον τῶν νήσων, ἀλλὰ καὶ ὧν τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐλληνίδων πόλεων. Ἡ δ' ἡγεμονία τῆς Σπάρτης ἐπροοιμίασε διὰ τῆς παραχωρήσεως εἰς τὴν περσικὴν κυριαρχίαν, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν πρὸς τὸν Τισσαφέρην συνθηκῶν, ὧν σχεδὸν τῶν κατὰ τὰ παράλια τῆς Ἰωνίας, τῆς Αἰολίδος καὶ τοῦ Ἑλλεσπόντου ἐλληνίδων πόλεων· οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲν διετήρησαν ἐνταῦθα, ὡς φαίνεται, εἰμὴ τὴν ἐπίκαιρον τῆς Ἀβύδου θέσιν. Καὶ αἱ οὕτω κολοβωθεῖσαι πρὸς τοῦτο τὸ μέρος κτήσεις τῆς νέας ἡγεμονίας, ἥτοι αἱ νῆσοι καὶ αἱ παραλίας τοῦ Αἰγαίου, ὑπέκυψαν εἰς τὰς ὀλιγαρχικὰς δεκαρχίας (ἐξαιρέσει τῶν Ἀθηνῶν ὅπου τριάκοντα ἰδρύθησαν τύραννοι), τὰς ὁποίας καθ' ἑκάστην πόλιν συνεκρότησεν ὁ Λύσανδρος ἐκ τῶν ἀγριωτέρων αὐτοῦ ὀπαδῶν· εἰς ἑκάστην τῶν πόλεων τούτων διωρίσθη πρὸς τούτοις Λακεδαιμόνιος διοικητής, καλούμενος ἄρμοστής· εἰς πολλὰς ἐγκατεστάθη φρουρὰ λακωνική· καὶ πᾶσαι ἐπλήρωνον εἰς τὴν Σπάρτην φόρον πολὺ μεγαλῆτερον τοῦ ἄλλοτε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους στελλομένου, συμποσωθέντα ἀμέσως εἰς τάλαντα 1000 κατ' ἔτος. Ἐὰν δὲ εἰς τὴν ναυτικὴν ταύτην ἡγεμονίαν ἦν διὰ τοῦ πολέμου προσέλαβεν ἡ Σπάρτη, προσθέσωμεν τὴν ἡπειρωτικὴν ἡγεμονίαν ἣν ἀνέκαθεν εἶχεν, ἐπὶ δὲ τοῦ πολέμου τούτου ἀνέπτυξε καὶ ἡσφάλισε, θέλομεν ἐννοῆσαι ὅποσον τὸ ἥδη ἰδρυθὲν σπαρτιατικὸν κράτος ἀπέβη εὐρύτερον τοῦ ἄττικοῦ. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν ἡπειρωτικῶν πόλεων ἡγεμονία τῆς Σπάρτης δὲν εἶχε τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀπολύτου κυριαρχίας, ἣν ἐξήσκει εἰς ἀπάσας τὰς νήσους καὶ παραλίας, ὅσαι ἄλλοτε ἀπετέλουν τὴν τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίαν. Ἐνταῦθα, κατὰ τὴν ἐπανειλημμένην τοῦ Ξενοφῶντος μαρτυρίαν, οὐ μόνον ἡ κυβέρνησις τῆς Σπάρτης, ἀλλὰ καὶ εἰς ἕκαστος Λακεδαιμόνιος κατ' ἰδίαν ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ ὅ,τι ἤθελε, πᾶσαι δὲ αἱ πόλεις ἐπείθοντο εἰς ὅ,τι καὶ ἂν ἐπέταττε Λακεδαιμόνιος ἀνὴρ. Εἰς τὰς ἡπειρωτικὰς πόλεις ἡ ἡγεμονία τῆς Σπάρτης ἔσωζε μᾶλλον τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς σχῆμα· αἱ πόλεις αὗται οὔτε φόρον ἐτέλουν, οὔτε ἄρμοστὰς ἢ φρουροὺς

ἐδέχοντο, πλὴν ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, καὶ κυρίως δὲ ἦσαν ὑπόχρεοι εἰμὴ νὰ στρατεύωσιν ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τῶν Λακεδαιμονίων, ὅσῳ καὶ ἡ κοινὴ τῶν συμμάχων σύνοδος ἤθελεν ἀποφασίσαι τοιοῦτό τι. Ἄλλ' οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶχον συνήθως τὴν πλειονοψηφίαν ἐν τῇ κοινῇ συνόδῳ· καὶ πλὴν τούτου, διὰ τὴν μακράν, ἐπὶ τοῦ τελευταίου πολέμου, ἐνάσκησιν τῆς στρατηγίας, καὶ τὸν κυριαρχικὸν τοῦ Λυσάνδρου χαρακτῆρα, ἤρχισαν νὰ μεταχειρίζωνται καὶ αὐτοὺς τοὺς ἡπειρωτικούς συμμάχους πολὺ μᾶλλον ἀποτόμως ἢ ἄλλοτε, ἐκδίδοντες αὐτογνωμόνως ψήφισμα-τα, ὧν ἀπήτουν τὴν ἐκτέλεσιν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα· ἀποδείξας τὸ ψήφισμα δι' οὗ μετ' ὀλίγον ἀπεφάναντο «τοὺς Ἀθηναίων φυγάδας ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀγωγίμους τοῖς τριάκοντα εἶναι, τὸν δὲ κωλύσαντα, πέντε ταλάντοις ἔνοχον εἶναι.» Ὡστε, ἐν γένει εἰπεῖν, ἡ Σπάρτη, μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐπέβαλε τὸν νόμον καὶ τὴν θέλησιν αὐτῆς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐφάνη ἐκπληρώσασα τὸ ὄνειρον τὸ ὑπὸ τῶν προπατόρων ἡμῶν πολλάκις ἐπιδιωχθὲν τῆς συγκροτήσεως ἐνὸς μόνου ἑλληνικοῦ κράτους.

Ἄλλ' ἦτο ὄνειρον τῇ ἀληθείᾳ τὸ κατασκευάσμα ἐκεῖνο· ἡ δὲ πολὺ-κροτος αὕτη ἡγεμονία οὔτε δεκαετίαν ὅλην διήρκεσε. Καὶ ἵδιαι εἵλετο διαρκέσει, ἐνῶ εἶχεν ὅλα τὰ ἀτοπήματα τῆς προηγουμένης ἀττικῆς, καὶ προσέτι ἦτο πολὺ ταύτης ἐπαχθεστέρα· ἐνῶ δηλαδὴ οὐδ' αὕτη ἐπὶ τῆς ἰσοπολιτείας ἐστηρίζετο, πολλοῦ γε δεῖ, καὶ ἐνταύτῳ ἐνήσκει τὰς κυριαρχικὰς αὐτῆς ἀξιώσεις διὰ πολὺ πλειοτέρας βίας καὶ καταθλίψεως; Ναι μὲν ἡ Σπάρτη εἶχε τὸ πλεονέκτημα ὅτι κατέναντι αὐτῆς δὲν ὑπῆρχεν, ὅπως συνέβη εἰς τοὺς Ἀθηναίους, πόλις μεγάλη καὶ ἰσχυρά, προϊσταμένη ὁμοσπονδίας κραταιᾶς καὶ ἐτοίμῃ νὰ ἀναλάβῃ τὴν προστασίαν τῶν δεσποζομένων. Ἄλλ' ἡ Σπάρτη περιεῖχεν ἐν ἑαυτῇ, πολὺ μᾶλλον ἢ αἱ Ἀθῆναι, τὰ σπέρματα τῆς καταλύσεως τοῦ κράτους αὐτῆς, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξ ἀρχῆς ἐπιτηδεῖως ὠφελήθησαν οἱ ἰσχυρότεροι τῶν ἡπειρωτικῶν αὐτῆς συμμάχων.

Οἱ σύμμαχοι οὗτοι, καὶ ἐξαιρέτως οἱ Θηβαῖοι καὶ οἱ Κορίνθιοι, ἡγανάκησαν ἐκ πρώτης ἀφετηρίας διότι ἀπαιτήσαντες εὐλόγως μερίδα τῶν διὰ κοινῶν ἀγώνων κτηθέντων λαφύρων, εἶδον τὴν ἀπαίτησιν αὐτῶν ὑβριστικῶς ἀποκρουσθεῖσαν. Ἀφ' ἐτέρου αὕτη τῆς Σπάρτης ἡ ὀλιγαρχία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνεχθῇ ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸ ὑπέρογκον ἀξίωμα καὶ κράτος τὸ ὁποῖον προσεκτήσατο κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ὁ Λύσανδρος. Ἡ ὀλιγαρχία ἐκείνη ἥτις ἐφθόνησε τὸν καλὸν κάγαθὸν Βρασί-

δαν, ἵπῳς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποφέρῃ μέχρι τέλους τὸν πολὺ ἰσχυρότερον καὶ πονηρότερον ἄνδρα, ὅστις, καταλύσας τὸν πόλεμον καὶ ῥυθμίσας κατὰ τὸ δοκοῦν τὰ πράγματα ὅλης σχεδὸν τῆς ναυτικῆς Ἑλλάδος, κατήντησε ν' ἀξιωθῇ ἐν αὐτῇ τιμῶν ὑπερανθρώπων: "Ὅθεν ἐν αὐτῇ τῇ Σπάρτῃ προέκυψε μετ' οὐ πολὺ διχόνοια ἥτις ἀφορμὴν μόνον ἐζήτει ἵνα ἐκραγῇ· ἀφορμαὶ δὲ ἦτο φυσικώτατον νὰ δοθῶσι πολλαί, ἐνῷ ἄλλαι μὲν τῶν πόλεων ἐτυραννοῦντο ἀπηνῶς, ἄλλαι δὲ εἶχον ἐτέρας δυσχερεσκειῶν αἰτίας.

Εἶδομεν ὅτι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηναίων, ὁ Λύσανδρος παρέδωκε τὴν πόλιν ταύτην εἰς τὴν διάκρισιν τριάκοντα ἀνδρῶν. Οἱ τριάκοντα ἰδρύθησαν κυρίως ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ νὰ συντάξωσι νέους νόμους καὶ νέον πολίτευμα· ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἀνέλαβον τὴν αὐτογνώμονα κυβερνήσιν τοῦ κράτους, διορίσαντες ὅσας καὶ οἷας ᾗθελον ἀρχὰς καὶ προσέτι βουλὴν, ἥτις ὅμως, συγκεκλιμένη ἐκ τῶν ἐπανελθόντων φυγάδων καὶ ἐν γένει ἐκ τῶν ἐμπαθεστέρων ὀλιγαρχικῶν, ἀπέβη τυφλὸν ὄργανον τῶν νέων κυβερνητῶν· ἐννοεῖται ὅτι πᾶν ἔχνος ἐκκλησίας τοῦ δήμου καὶ ἡλιαστικῶν δικαστηρίων ἐξέλιπεν. Οἱ τριάκοντα, γενόμενοι οὕτω κύριοι τῆς πόλεως, ἐξετραχηλίσθησαν εἰς τυραννίαν φοβερὰν, ἥτις δύναται νὰ δώσῃ ἡμῖν ἔννοιαν τοῦ τί συνέβαινε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εἰς ὅλας τὰς πόλεις, ὅσων τὰ πράγματα παρεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου εἰς τοὺς ὀλιγαρχικοὺς. Προέβησαν δὲ εἰς τὴν τυραννίαν μετὰ περιέργου τινὸς βαθμολογίας, ἣν κατὰ δυστυχίαν ἀπαντῶμεν εἰς ὅλας τὰς στάσεις τῶν πολιτειῶν, καὶ εἶδομεν ἀπαρallάκτως σχεδὸν ἐπαναληφθεῖσαν ἐπὶ τῆς διαβολῆς τρομοκρατίας τῆς μεγάλης Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Κατ' ἀρχὰς οἱ τριάκοντα ἐπεχείρησαν τὴν τιμωρίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες, διὰ τὴν ἐπὶ τῆς προηγουμένης δημοκρατίας αἰσχρὰν αὐτῶν διαγωγὴν, ἦσαν τφόντι ἄξιοι καταδίκης: «πρῶτον μὲν, λέγει ὁ Ξενοφῶν, οὓς πάντες ἤδεσαν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ἀπὸ συκοφαντίας ζῶντας καὶ τοῖς καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς βαρεῖς ὄντας, συλλαμβάνοντες, ὑπῆγον θανάτου.» Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπεφασίσαν νὰ θανατώσωσιν ἅπαντας τοὺς ἐπισημοτέρους ἄνδρας τῆς δημοκρατικῆς μερίδος καὶ ἐπειδὴ προέβλεπον ὅτι τοῦτο δύναται νὰ προκαλέσῃ δεινὴν ἐν τῇ πόλει ἀντίστασιν, ἔστειλαν εἰς Σπάρτην καὶ ἐζήτησαν παρὰ τοῦ Λυσάνδρου φρουρὰν, ὑπὸ ἄρμοστὴν Λακεδαιμόνιον, ὑποσχόμενοι νὰ ἀναλάβωσιν αὐτοὶ τὴν συντήρησιν τῆς ἐπικουρίας ταύτης. Ἐλθόντος δὲ τοῦ ἄρμιστοῦ

Καλλιβίου μετὰ τῆς φρουρᾶς καὶ καταλαβόντος τὴν ἀκρόπολιν, ἐπε-
χειρήσαν ἡδὴ σφαγὴν τῶν δημοκρατικῶν ἀνηλεῆ, δημεύοντες τὴν πε-
ριουσίαν ὅλων ὅσοι διὰ τῆς φυγῆς ἐπετύγχανον νὰ σώσωσι τὴν ζωὴν,
ὅπως ἔπραξεν ὁ Θρασύβουλος καὶ ἄλλοι· καὶ πρὸς τοῦτοις καταδικάζον-
τες τοὺς τοιούτους εἰς ἐξορίαν, ὅτε καὶ κατὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐξέδωκαν
ἐξορίας ψήφισμα. Οὐδὲ ἠρκέσθησαν εἰς μόνους τοὺς ἐπιφανεῖς δημοκρα-
τικούς, ἀλλὰ ἐπέβαλον ἡδὴ χεῖρα ἐπὶ πάντας τοὺς ἐπὶ φρονήματι, καὶ
πλούτῳ, καὶ ἀξιώματι διακεκριμένους ἄνδρας πάσης πολιτικῆς μερίδος,
μὴ ἐξαίρουμένων μηδὲ πολλῶν �λιγαρχικῶν· διότι κατήντησαν νὰ θά-
νατώσωσι καὶ αὐτὸν τὸν ἀδελφὸν τοῦ Νικίου Εὐκράτην, καὶ αὐτὸν τὸν
υἱὸν τοῦ Νικίου Νικήρατον, ὅστις οὐ μόνον τὴν μεγάλην τοῦ πατρὸς
περιουσίαν εἶχε κληρονομήσει, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐγνωσμένην πρὸς τὴν δη-
μοκρατικὴν πολιτείαν δυσμένειαν

Ἐν τοῦτοις ὡς πρὸς τοὺς πολλοὺς τούτους φόνους δὲν ἦσαν σύμφω-
νοι ὅλοι οἱ τριάκοντα. Ὁ Θηραμένης, εἰς ὧν τῶν τριάκοντα, ἐνόμιζεν
ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἤρκει ἡ καταδικὴ τῶν πονηροτέρων δημοκρατικῶν, ὅτι
δι' αὐτῆς ἐξησφαλίσθη ἡ ὀλιγαρχικὴ κυβέρνησις καὶ ὅτι πλείοτέρα αἰ-
ματος χύσις ἀπέβαινε μᾶλλον ἐπικίνδυνος, καθὼ ταράττουσα τὰ πνεύ-
ματα, αὐξάνουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν πολεμίων, καὶ ἀποξενοῦσα φίλους
καὶ οὐδετέρους. Ταῦτα δὲ ἐπρέσβευον καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν τριάκοντα,
καὶ τῶν νέων βουλευτῶν οἱ μετριοπαθέστεροι. Ἄλλα ὅμως ἐφρόνει ὁ
βιαιότερος Κριτίας, ὅστις εἰς ὧν ὁμοίως τῶν τριάκοντα, παρέσυρεν, ὡς
συνήθως συμβαίνει, διὰ τοῦ θράσους αὐτοῦ, τοὺς δειλοτέρους τῶν νέων
κυβερνητῶν. Ὁ Κριτίας ἀνῆκεν εἰς τὰ πρῶτα τῆς πόλεως γένη, ἣτο
πλουσιώτατος, καὶ εἶχεν ἐξαίρετον παιδείαν καὶ εὐφυΐαν· ἀλλ' οἰστρο-
λατούμενος ὑπὸ ἀχαλινώτου φιλαρχίας, περιῆλθεν εἰς τὸ συμπέρασμα,
ὅτι καὶ φόνος καὶ ληστεία καὶ πᾶν ἄλλο ἀνοσιούργημα εἶναι θεμιτὰ τοῦ
πολιτικοῦ βίου ὄργανα. Ὅτε ὁ Θηραμένης, βλέπων πολλοὺς θανατου-
μένους, ὅχι διότι ἐκακοποίησαν κατὰ τι τοὺς καλοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλὰ
μόνον διότι ἐτιμῆθησαν ποτὲ ὑπὸ τοῦ δήμου, παρετῆρει πρὸς τὸν Κρι-
τίαν, ὅτι τὸ τοιοῦτο δὲν ἦτο εὐλογον, «ἐπεὶ καὶ ἐγὼ,» προσθέτων
«καὶ σὺ πολλὰ δὴ τοῦ ἀρέσκειν ἔνεκα τῇ πόλει καὶ εἵπομεν καὶ ἐπρά-
ξαμεν.» ὁ Κριτίας ἀντέλεγε, μετὰ τῆς ἀναιδοῦς εἰλικρινείας ἣν ἔχει
πολλάκις ἡ φιλαρχία, «ὅτι ὁ θέλων νὰ ἄρξῃ ὀφείλει νὰ ποιῇ ἐκπο-
δῶν πάντα ὅστις εἶναι ἱκανὸς νὰ παρεμβάλῃ κωλύματα εἰς τὴν ἐπιτυ-

χίαν τοῦ ποθουμένου· ὁ δὲ φρονῶν ὅτι, ἐπειδὴ εἵμεθα τριάκοντα καὶ ὄχι εἰς, δὲν πρέπει διὰ τοῦτο νὰ ἐπιμελώμεθα τῆς ἀρχῆς ἡμῶν ὡς τυραννίδος, εἶναι εὐήθης.» Καὶ ἐξηκολούθησε λοιπὸν ἡ σφαγὴ καὶ ἡ δήμευσις. Τότε ὁ Θηραμένης, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον φοβούμενος τὴν αὐξουσιν ἀγανάκτησιν τοῦ κοινοῦ, προέτεινε νὰ κληθῶσι μέτοχοι τῆς ἀρχῆς πάντες οἱ ἐξ ἰδίων δυνάμενοι νὰ ὑπηρετήσωσι στρατιωτικῶς τὴν πολιτείαν· ὁ δὲ Κριτίας τοῦτο μὲν δὲν ἐδέχθη, συνήνεσε δὲ ἀπλῶς νὰ συνταχθῇ κατάλογος 3000 ἀνδρῶν, καὶ νὰ ἐπιτραπῶσιν εἰς τοὺτους τὰ πολιτικὰ δίκαια· φροντίσας ὅμως συγχρόνως νὰ μὴ περιλάβῃ εἰς αὐτὸν εἰμὴ τοὺς πιστοτέρους αὐτοῦ ὁπαδοὺς, καὶ εἰς ἐκείνους πάλιν νὰ δώσῃ, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἐν μόνον δικαίωμα, τοῦτο, ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ θανατωθῶσιν εἰμὴ διὰ τῆς ψήφου τῆς βουλῆς, ἐνῶ ὅλων τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἡ ζωὴ ἐξηρετᾶτο ἀπὸ μόνης τῆς θελήσεως τῶν τριάκοντα. Ἐν τῷ πολιτικῷ ἐκείνῳ παροξυσμῷ, καθ' ὃν δὲν προέκειτο εἰμὴ περὶ ζωῆς ἢ θανάτου, μόνον πολῦτιμον δικαίωμα ἐθεωρεῖτο, ὡς φαίνεται, πῶς νὰ σώσῃ τις τὴν ζωὴν αὐτοῦ. ἡ τοῦλάχιστον πῶς νὰ ἀποτρέψῃ ὅσον ἔνεστι πλειότερον τὸν θάνατον.

Συγκροτηθέντος τοῦ καταλόγου τῶν τριςχιλίων, ὁ Κριτίας καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀφώπλισαν πρὸ πάντων, διὰ τῶν ὁπαδῶν ἐκείνων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων φρουρῶν, ἅπαντας τοὺς ἄλλους Ἀθηναίους ὀπλίτας· καὶ ἔπειτα θεωρήσαντες ὅτι ἤδη δύνανται νὰ πράξωσιν ὅ,τι θέλωσι, «πολλοὺς μὲν ἔχθρας ἔνεκα ἀπέκτεινον, πολλοὺς δὲ χρημάτων. Ἐδοξε δ' αὐτοῖς ὅπως ἔχοιεν καὶ τοῖς φρουροῖς χρήματα διδόναι, καὶ τῶν μετοίκων ἓνα ἕκαστον λαβεῖν, καὶ αὐτοὺς μὲν ἀποκτείνειν, τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ἀποσημῆναι.» Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Κριτίας, βλέπων ὅτι ὁ Θηραμένης δὲν ἔπαυεν ἀντιλέγων εἰς τὰ γινόμενα, ἀπεφάσισε νὰ ἀπαλλαγῇ καὶ τούτου. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Θηραμένης, εἰς ὧν τῶν τριςχιλίων, δὲν ἠδύναντο νὰ καταδικασθῇ εἰμὴ ὑπὸ τῆς βουλῆς, ἡ δὲ βουλὴ, ἀκούσασα αὐτὸν ἀπολογούμενον, ἐφάνη εὐμενῶς πρὸς αὐτὸν διακειμένη, ὁ Κριτίας ἐξήλειψεν αὐτὸν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν 3000 καὶ κατεδίκασεν εἰς θάνατον διὰ τῶν τριάκοντα. Ὁ Θηραμένης ἀπέθανε γενναίως, καὶ λέγουσιν, ὅτι, ἀφοῦ ἔπιδε τὸ κώνειον, ἔχυσε κατὰ γῆς τὰς τελευταίας αὐτοῦ σταγόνας εἰπὼν, «Κριτίξ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ.» ὑποδεικνύων οὕτω τὴν τύχην ἧς ἦτο ἄξιος ὁ βίαιος αὐτοῦ ἀντίπαλος. Ἄλλ' οὐδὲν ἦττον ἀξιοκατάκριτος ὑπῆρξεν ἡ ὅλη τοῦ ἀνδρὸς παλίμβουλος καὶ ἰδιοτελὴς πολιτεία· ὅθεν καὶ ἀπεκκληῖτο «κόθορονς,» διότι

τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ὑποδήματος, φορούμενον ὑπὸ γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν, καὶ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἀρμόζον, ἐθεωρεῖτο ὅτι ἐξεικονίζει ἀποκρώντως τὸν ἄστατον καὶ κατὰ τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου ἐκάστοτε στρεφόμενον ἄνθρωπον.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ τυραννία τῶν τριάκοντα ἀπὸ τοῦ ἀπριλίου μέχρι τοῦ δεκεμβρίου 404, καὶ ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ἔπεσον ἐν Ἀθήναις, ἐὰν πιστεύσωμεν τοὺς μεταγενεστέρους ῥήτορας, θύματα αὐτῆς περὶ τὰ 1500. Ἀλλ' ἤδη ἤρχισαν νὰ ἐπισωρεύωνται εἰς τὸν ὀρίζοντα νέφη τινὰ, τὰ ὅποια ἐκραγέντα μετ' οὐ πολὺ ἔμελλον νὰ ἀπαλλάξωσι τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἐκ τῆς ἐσχάτης ταύτης συμφορᾶς. Εἶδομεν ὅτι πολλοὶ ἐπίσημοι Ἀθηναῖοι εἶχον σώσει τὴν ζωὴν αὐτῶν διὰ τῆς φυγῆς. Οἱ φυγάδες οὗτοι, ὧν ἐπιστημότατος ἦτο ὁ πολλὰκις ἤδη παρ' ἡμῶν μνημονευθεὶς Θρασύβουλος, εὗρον ἄσυλον καὶ εἰς Θήβας καὶ εἰς Μέγαρχα· διότι αἱ πόλεις αὗται, δυσαρεστηθεῖσαι διὰ τὴν ἀγέρωχον καὶ ἄδικον καὶ τυραννικὴν πολιτείαν τοῦ Λυσάνδρου καὶ τῆς Σπάρτης, παρήκουσαν εἰς τὸ ψήφισμα κατὰ τὸ ὅποῖον οἱ φυγάδες ἔπρεπε νὰ παραδίδωνται ἀμέσως εἰς τοὺς τριάκοντα, ὁ δὲ κωλύσας ἐτιμωρεῖτο διὰ χρηματικῆς ποινῆς πέντε ταλάντων. Ὁ Θρασύβουλος λοιπὸν καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, ὠφελοῦμενοι ἐκ τῆς προστασίας ἧς ἔτυχον εἰς τὰς γείτονας ἐκείνας πόλεις καὶ μάλιστα ἐν Θήβαις, καταλαμβάνουσιν αἰφνης τὴν Φυλὴν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ περὶ τὸν Θρασύβουλον δὲν ἦσαν κατ' ἀρχὰς εἰμῇ ἐβδόμηκοντα, οἱ τύραννοι, ὀλιγωρήσαντες τὸ πρῶτον, δὲν ἔσπευσαν ν' ἀποκρούσωσιν αὐτοὺς δραστηρίως. Ὅθεν ὁ Θρασύβουλος ἐνισχύεται, τρέπει τὸν ὕστερον σταλέντα στρατὸν καὶ γίνεται μετ' οὐ πολὺ κύριος τοῦ Πειραιῶς. Τότε συγκροτηθείσης μάχης μεταξὺ τῶν δύο μερῶν, πίπτει ὁ Κριτίας, καὶ οἱ τριάκοντα ἀποβάλλουσιν ἤδη ἅπαν τὸ θάρρος αὐτῶν. Τῇ ὑστεραίᾳ ἤλθον ταπεινοὶ καὶ ἔρημοι εἰς τὸ συνέδριον, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ καὶ οἱ τρισχίλιοι ἦσαν διηρημένοι πρὸς ἀλλήλους. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, μὴ μετασχόντες τῶν γενομένων ἀδικημάτων, ἐπεθύμουν τὴν ἔξωσιν τῶν τυράννων καὶ τὴν τῶν φυγάδων κάθοδον, καὶ ἐπὶ τέλους, περὶ μέσου τινὸς ὁροῦ συμφωνήσαντες, ἔπαυσαν μὲν τοὺς τριάκοντα, ἀπελθόντας εἰς Ἐλευσίνα. διώρισαν δὲ ἅντ' αὐτῶν δέκα ἄλλους, ἕνα ἀφ' ἐκάστης φυλῆς. Ταῦτα ἐγένοντο ἐν ἔαρι τοῦ 403. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν δέκα ἐξηκολούθησαν αἱ πρὸς τοὺς ἐν Πειραιεὶ ἐχθροπραξίαι· δὲν ἔπαυσαν δὲ οὐδ' οἱ ἐν Ἐλευσίνι τριάκοντα ἐλπίζοντες τὴν ἀνάκτη-

σιν τῆς ἀρχῆς. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Θρασύβουλος ἐνισχύετο ὁσημέραι ἐν Πειραιεῖ, οἱ τε δέκα καὶ οἱ τριάκοντα ἔπεμψαν πρέσβεις εἰς Σπάρτην, ζητοῦντες βοήθειαν· οἱ δὲ Σπαρτιαῖται ἐδάνεισαν μὲν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὀλιγαρχικοὺς ἑκατὸν τάλαντα, ἀπεφάσισαν δὲ συγχρόνως νὰ πολιορκήσωσι τὸν Πειραιᾶ κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, καὶ ἔστειλαν ἐπὶ τούτῳ τὸν μὲν Λύσανδρον ὡς ἄρμοστήν μετὰ στρατοῦ, τὸν δὲ ἀδελφὸν αὐτοῦ Λύβιν, ὡς ναύαρχον τοῦ στόλου. Ἐντεῦθεν ἡ καταστροφὴ τῶν ἐν Πειραιεῖ Ἀθηναίων ἐφαίνετο ἀναπόδραστος· τότε ὅμως ἀνεφάνη ἀριδῆλως ἡ ἀνεπιτηδειότης τῆς Σπάρτης περὶ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἡγεμονίας. Οἱ Βοιωτοὶ καὶ οἱ Κορίνθιοι εἶχον ἤδη ἀποποιηθῆ ν' ἀκολουθήσωσι τὸν Λύσανδρον ἐπερχόμενον μετὰ τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι κατ' οὐδὲν παρεβίασαν τὰς συνθήκας. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐν αὐτῇ τῇ Σπάρτῃ παρήχθη διχόνοια· ἡ ὀλιγαρχία τῆς πόλεως ταύτης, φοβούμενη πρὸ καιροῦ τὴν προαγομένην δύναμιν τοῦ Λυσάνδρου καὶ μὴ θέλουσα νὰ προσλάβῃ οὗτος νέαν τιμὴν καὶ δόξαν διὰ δευτέρας τῶν Ἀθηνῶν κατακτῆσεως, ἔπεμψε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἓνα τῶν βασιλέων, τὸν Πausaniān, μετὰ στρατοῦ εἰς τὴν Ἀττικὴν. Ὁ δὲ, ἔσπευσε νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῶν ἀντιπάλων τῆς μερίδος, ἣν ὑπεστήριζεν ὁ Λύσανδρος, καὶ ἐπήγαγε τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης κατὰ σεπτέμβριον τοῦ 403. Ἐκχωρησάντων δὲ ἔπειτα τῶν Λακεδαιμονίων ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἠνωρθώθη ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τῶν περὶ αὐτὸν τὸ ἀρχαῖον δημοκρατικὸν πολίτευμα, ἀνεκτήθη ἡ Ἐλευσίς καὶ ἐψηφίσθη ἀμνηστειὰ τῆς ὁποίας δὲν ἐξηρέθησαν εἰμὴ οἱ τριάκοντα ἄνδρες καὶ ὅσοι ἐγένοντο τυφλὰ αὐτῶν ὄργανα.

Τοιοιτοτρόπως κατελύθη ἡ διαβόητος ἐκείνη τυραννία. Μὴ λησμονήσωμεν δὲ ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ἡ τυραννία αὕτη δὲν ἠρκέσθη εἰς τὸ νὰ καταδιώξῃ τοὺς πολιτικούς αὐτῆς ἀντιπάλους, ἀλλὰ ἀνεδείχθη δυσμενεστάτη καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς λογίους, διὰ ῥητῶν διατάξεων ἀπαγορεύσασα πᾶσιν ἀνωτέραν παιδευσιν ἐν Ἀθήναις. Ὁ μόνος κατὰ τοῦτο ἐπίσημος ἄνθρωπος, ὁ διαφυγὼν τοὺς ὄνυχας αὐτῆς, ὑπῆρξεν ὁ Σωκράτης, ὅστις, καίτοι μὴ ἀναχωρήσας ἐκ τῆς πόλεως, καίτοι μὴ παύσας ἀναφανδὸν καταδικάζων τὰς πράξεις τῶν κρατούντων, καίτοι ἀπειληθεὶς ὑπ' αὐτῶν, οὐδὲν ὅμως ἔπαθεν. Ἰσχύει γὰρ διότι ὁ Κριτίας, τοῦ ὁποίου διετέλεσε διδάσκαλος, ἔσωζε συμπάθειάν τινα πρὸς τὸν ἄνδρα: Ἰσχύει γὰρ διότι ἀνεβλήθη ἁπλῶς ἡ τιμωρία του: Βέβαιον εἶναι

ὅτι διεσώθη καὶ ἔτι μᾶλλον ἀξιοσημείωτον, ὅτι, ἐνῷ διέφυγε τὸν κίνδυνον ἐπὶ τῶν τριάκοντα, ἐθανατώθη ὑπὸ τῆς ἀνορθωθείσης δημοκρατίας.

Ὁ Σωκράτης, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ πρακτικώτατος τῶν φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος, ἐγεννήθη ἐν ἔτει 469. Δὲν ἡσχολήθη δὲ, ὡς οἱ προκάτοχοι καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ, περὶ τὰ μεταφυσικὰ ζητήματα τῆς ἀρχῆς τοῦ παντός· ἐξεναντίας ἐπρέσβευεν ὅτι οἱ θεοὶ δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν περὶ τοῦτο εὔρεσιν τῆς ἀληθείας καὶ ὅτι ἡ μόνη λόγου ἀξία φιλοσοφία συνίσταται εἰς τὴν ἔρευναν, τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἐξακριβώσιν τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων καὶ δικαίων. "Οθεν δὲν ἔπαυεν, ὡς λέγει εἰς τὰ ἀπομνημονεύματα αὐτοῦ εἰς τῶν χρηστοτέρων μαθητῶν του, ὁ Ξενοφῶν, διαλεγόμενος περὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ ἐξετάζων τί ἐστὶν εὐσεβής, τί ἀσεβής· τί καλόν, τί αἰσχρόν· τί δίκαιον, τί ἄδικον· τί σωφροσύνη, τί μανία· τί ἀνδρεία, τί δειλία· τί πόλις, τίς ὁ τῷ πολίτῃ προσήκων χαρακτήρ· τί ἀρχὴ ἀνθρώπων, τίς ὁ πρὸς ἐξάσκησιν τοιαύτης ἀρχῆς ἀπαιτούμενος χαρακτήρ, καὶ ἄλλα παρόμοια ζητήματα. Περιήρχετο δὲ, διὰ τῆς θαυμαστῆς διαλεκτικῆς αὐτοῦ τέχνης, εἰς τὰ σωφρονέστατα καὶ χρηστότατα περὶ πάντα ταῦτα συμπεράσματα, καὶ διετέλεσε, δι' ἅπαντος τοῦ βίου, τηρῶν ἀπαρασαλεύτως τὰς ἀρχὰς τὰς ὁποίας ἔθετο, ἀναδειχθεὶς ἐγκρατέστατος, ὑπηρετήσας πολλάκις ὡς ὀπλίτης γενναίως, κινδυνεύσας ὑπὲρ τοῦ νόμου ἐπὶ τῆς δίκης τῶν ἐν Ἀργινούσαις στρατηγῶν, καὶ κινδυνεύσας πάλιν διὰ τῆς κατὰ τῶν τριάκοντα ἀντιπολιτεύσεως. Τί λοιπὸν ἐκίνησε τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τῆς ἀνορθωθείσης δημοκρατίας; Κατηγορήθη ὅτι δὲν σέβεται τοὺς θεοὺς τῆς πόλεως· ἀλλ' ἐν τούτοις εἶναι βέβαιον ὅτι ἐξεπλήρου ἀκριβέστερον παντὸς ἄλλου τὰ θρησκευτικὰ αὐτοῦ καθήκοντα. Κατηγορήθη ὅτι παρειαίνει νέους θεοὺς· καὶ εἶναι ἀληθές ὅτι ἔλεγεν ἑαυτὸν παροτρυνόμενον καὶ χειραγωγούμενον ὑπὸ θείας τινὸς φωνῆς, ἣν ἐκάλει δαιμόνιον αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ θεία αὕτη φωνή, ἥτις οὐδὲν ἄλλο ἢτο εἰμὴ ἡ τῆς μεγαλοφύας αὐτοῦ ἔμπνευσις, δὲν ἠδύνατο σπουδαίως νὰ ὑποληφθῇ ὡς καινὴ τις θεότης. Κατηγορήθη ὅτι φθείρει τοὺς νέους, καὶ εἰς ἀπόδειξιν ἀνεφέροντο οἱ δύο κακοτροπώτεροι τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ ὁ Κριτίας· ἀλλ' οὐδεὶς ποτε διδάσκαλος κατεδικάσθη διότι δὲν ἀνέδειξε χρηστοὺς καὶ ἐναρέτους ἅπαντας τοὺς μαθητάς. Ὁ φθόνος τῶν ἄλλων σοφιστῶν, οἵτινες ἐκολάκειον, ἀντὶ νὰ πολεμῶσιν ὡς ὁ Σωκράτης, τὰ πάθη τῶν ἀκροατῶν· ἡ κοινὴ πεποίθησις ὅτι ὁ Σωκράτης δὲν ἦτο φίλος τῆς ἀπολύτου δημοκρατίας, συνετέλεσαν βε-

θαίως εἰς τὴν καταδίκην αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ κυριωτάτη αὐτῆς αἰτία ὑπῆρξεν, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ὅτι τὸ διαλεκτικὸν καὶ ἐρευνητικὸν τοῦ Σωκράτους σύστημα, καὶ τοι περιοριζόμενον ὑπ' αὐτοῦ εἰς μόνα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, δὲν ἠδύνατο ἐπὶ τελους νὰ μὴ ἐφαρμοσθῇ ὑπὸ τῶν ἀκροωμένων εἰς τὰ ὑψηλότατα περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ παντὸς ζητήματα, καὶ νὰ μὴ ὑποσχάψῃ τὰ θεμέλια τοῦ ἐπικρατοῦντος θρησκευματος. Τὸ δὲ δυστύχημα τῆς ἀρχαίας κοινωνίας, καὶ ἰδίως τῶν προπατόρων ἡμῶν. ἦτο, ὅτι τὸ θρησκευμα αὐτῶν ἦτο ἀνεπίδεκτον πάσης φιλοσοφικῆς καὶ ἀπλῶς ἠθικῆς ζητήσεως, ὥστε εὐρίσκοντο μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἐπίσης ὀλεθρίων σκοπέλων· ἢ ν' ἀφήσωσι τὴν φιλοσοφίαν νὰ καταστρέψῃ τὸ θρησκευμα, ἢ, ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τοῦ θρησκευματος, νὰ περιορίσωσιν ὅσον ἐνδέχεται πᾶσαν ἀδιακώλυτον φιλοσοφικὴν ἐρευναν. Ἐκ τούτου βλέπομεν τὴν εὐφρεστέραν καὶ τὴν μᾶλλον φιλελεύθερον τῶν ἐλληνικῶν φυλῶν ἐπανειλημμένως καταδιώξασαν, λόγῳ θρησκευτικῷ, τοὺς ἐπισημοτάτους τῶν φιλοσόφων· καὶ ἐκ τούτου ἰδίως ἐπῆλθεν ἡ καταδίκη τοῦ Σωκράτους. Ἡ καταδίκη αὕτη ἐγένετο ἐν ἔτει 399· ὁ γέρων φιλόσοφος ἀπέθανε γενναίως καὶ ἀτάραχος, μηδεμίαν ἀπαρνηθεὶς τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ καὶ θεωρηθεὶς εὐλόγως ὑπὸ ὅλων τῶν αἰώνων ὡς εἰς τῶν μεγίστων τῆς ἀληθείας μαρτύρων· διότι ἐπὶ τέλους ὁ Σωκράτης δὲν ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀθλιότητα τοῦ ἀρχαίου θρησκευματος, ἀνεὺ δὲ τῶν φιλοσοφικῶν ἀγώνων αὐτοῦ τε καὶ τινων τῶν διαδόχων αὐτοῦ, τὰ πνεύματα δὲν ἤθελον παρασκευασθῇ εἰς τὴν κατάληψιν καὶ παραδοχὴν τῶν ἀληθειῶν τὰς ὁποίας αὕτη ἡ θεία πρόνοια μετὰ τινας ἑκατονταετηρίδας ἠυδόκησε ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ οὕτως ἠδύνατο νὰ σκέπτονται οἱ μεταγενέστεροι, ὅχι ὅμως καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες δὲν εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ τοιοῦτο μέλλον τῆς φιλοσοφίας, καὶ ὥφειλον πρὸ πάντων νὰ ὑποστηρίξωσι τὸ πολίτευμα καὶ τὴν κοινωνίαν αὐτῶν. Ὡς τε ἡ ἱστορία δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κατακρίνῃ αὐτοὺς ἀπολύτως διὰ τὴν ἀυστηρότητα μεθ' ἧς ἐπολέμησαν πᾶσαν, ἔστω καὶ πλαγίαν, κατὰ τοῦ θρησκευματος αὐτῶν προσβολήν. Καὶ ἤδη ἐπανερχόμεθα εἰς τὰ πολιτικὰ γεγονότα.

Δεκαοκτὼ λοιπὸν μῆνες μόλις εἶχον παρέλθει (ἀπὸ τοῦ ἀπριλίου 404 μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου 403) ἅφ' ἧς ἡ Σπάρτη ἐπέβαλε θριαμβικῶς τὴν ἡγεμονίαν αὐτῆς εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἤδη ἡ ἡγεμονία αὕτη ἔπαθε δύο δεινὰ τραύματα· οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ Θηβαῖοι, οἱ ἰσχυρότεροι τῶν ἀρχαίων συμμάχων, εἶχον ἀποποιηθῇ νὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὸν Λύ-

σανδρον, ἡ δὲ μεγίστη τῶν προσκτηθεισῶν νέων πόλεων, ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις, ἀπηλλάγη, ἕνεκα τῶν διχονοιῶν τῆς Σπάρτης αὐτῆς, τοῦ ὀλιγαρχικοῦ πολιτεύματος, τὸ ὁποῖον ὁ Λύσανδρος εἶχε νομίσει ἀπαραίτητον ἵνα ἐξασφαλισθῇ ἡ τῶν Ἀθηναίων ὑποταγή. Ναὶ μὲν καὶ μετὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς δημοκρατίας αἱ Ἀθηναῖαι δὲν ἔπαυσαν διατελοῦσαι ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης· ἀλλ' ἦτο πρόδηλον ὅτι ἡ πίστις αὐτῶν ἀπέβη ἤδη ἀμφίβολος καὶ ὅτι ἡ κυριαρχία τῶν Λακεδαιμονίων δυσκόλως ἠδύνατο νὰ συμβιβασθῇ ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον μετὰ τῆς παραχθείσης ἐνταῦθα νέαςπραγμάτων καταστάσεως.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἡ ἡγεμονία τῆς Σπάρτης ὑπέστη καὶ τρίτον τραῦμα, ἔτι καιριώτερον. Εἶπομεν ὅτι ἐν τῶν οὐσιωδεστέρων αὐτῆς πλεονεκτημάτων ἦτο ὅτι δὲν εἶχε κατέναντι αὐτῆς ἀντίπαλον ἐπιτήδειον νὰ συμπυκνώσῃ περὶ ἑαυτὸν τοὺς δυσηρεστημένους. Ἀλλὰ περὶ τοὺς χρόνους τούτους, ἡ πόλις αὕτη περιῆλθεν εἰς πολειμίας πρὸς τοὺς Πέρσας σχέσεις, οἱ δὲ Πέρσαι, ὠφελοῦμενοι ἀπὸ τὴν αὐξάνουσαν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ἀγανάκτησιν κατὰ τῆς καταθλιπτικῆς τῶν Λακεδαιμονίων κυριαρχίας, ἐπήγαγον ἐπὶ τέλους τὴν κατὰ τὴν αὐτῆς.

Ἐν ἔτει 404 ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας Δαρεῖος Β'. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ Παρύσατις, γυνὴ τὰ μάλιστα ἐπιτηδεῖα καὶ ῥαδιοῦργος, ἠγάπα οὐχὶ τὸν πρωτότοκον υἱὸν Ἀρταξέρξην, ἀλλὰ τὸν νεώτερον Κύρον, ὃν εἶδομεν διορισθέντα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἡγεμόνα τῶν δυτικῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας παραλίων, καὶ διὰ τῆς πιστῆς αὐτοῦ πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας συμμαχίας, συντελέσαντα οὐκ ὀλίγον εἰς τὸν ὀριστικὸν αὐτῶν θρίαμβον. Εἰς τοῦτον τὸν Κύρον ἤθελεν ἡ Παρύσατις νὰ μεταβιβάσῃ τὴν βασιλείαν· ἀλλ' ὁ Δαρεῖος Β' ἀπέθανε πρὶν ἢ διορίσῃ αὐτὸν διάδοχον, ὥστε κατέλαβε τὴν ἀρχὴν ὁ Ἀρταξέρξης Β' ὁ ἐπικληθεὶς Μνήμων. Διὰ τοῦτο ὅμως ὁ Κύρος δὲν παρήτησε τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ. Πρὸ πάντων ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ἐνίστε παρὰ τοῖς Πέρσαις ἰσχυρᾶς ἀρχῆς, ἐφ' ἧς ἰδίως εἶχε στηριχθῇ καὶ ὁ Ξερόξης ἄλλοτε, ὅτι ὁ γεννηθεὶς βασιλεύοντος τοῦ πατρὸς προτιμᾶται τοῦ προηγουμένως γεννηθέντος. Ἐπειτα εἶχε βοηθὸν τὴν μητέρα Παρύσατιν, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἠλπιζεν εἰς τὴν ἐπικουρίαν τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ συμμαχων, τῶν Λακεδαιμονίων. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ δὲ ἀσφαλέστερον, δὲν ἀπεκάλυψε τὰς ἀξιώσεις εἰμὴ ἀφοῦ συνεκρότησεν ἐν τῇ σατραπείᾳ αὐτοῦ ἀποχρῶσαν δύναμιν. Ἀλλὰ τὰ βουλευμάτων αὐτοῦ δὲν διέφυγον ἐξ

ἀρχῆς τὴν ὀξυδέρκειαν τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις, ἀπὸ τῆς ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς νίκης, μὴ ὦν ἀσφαλὴς ἐν τῇ θρακικῇ χερσονήσῳ, εἶχε καταφύγει εἰς Φρυγίαν, παρὰ τῷ Φαρναβάζῳ, καί, ἐκεῖθεν παρατηρῶν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ γινόμενα καὶ ἐννοήσας ἄριστα τί βουλεύεται ὁ Κύρος, διεκοίνωσε τὰς ὑπονοίας του εἰς τὸν Φαρναβάζον καὶ ἠθέλησε μάλιστα νὰ μεταβῇ εἰς Σοῦσα παρὰ τῷ Ἀρταξέρξει ἵνα ἀναμιχθῇ πάλιν εἰς τὰ πράγματα. Ἀλλὰ δὲν προέφθασε νὰ πράξῃ τοῦτο, διότι ἡ Σπάρτη, πληροφορηθεῖσα τοὺς νέους αὐτοῦ σκοποὺς, ἀπήτησε παρὰ τοῦ Φαρναβάζου τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός, ὁ δὲ, καί τοι: διὰ τοῦ δεσμοῦ τῆς φιλοξενίας πρὸς τοῦτον συνδεόμενος, ἀλλὰ φοβηθεὶς νὰ παρακούσῃ εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, παντοδυνάμους τότε ὄντας, ἔπεμψε δολοφόνους οἵτινες, περικυκλώσαντες τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐφόνευσαν αὐτόν· ὥστε ὁ Ἀλκιβιάδης ἀπέθανεν ἐπαξίως τῆς ζωῆς ἣν ἔζησε, διότι τοσαύτας πράξας ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ προδοσίας, κατέλυσε τὸν βίον διὰ προδοσίας τοῦ τελευταίου αὐτοῦ προστάτου. Ὁ Κύρος ἐν τούτοις συνεπλήρωσε τὰς προπαρασκευάς. Ἰδίως προσελθὼν εἰς αὐτὸν Κλέαρχος, ὁ ἄρμωστής τοῦ Βυζαντίου, συνέδραμε περὶ τὴν ὅσον οἶόν τε ἄδηλον συλλογὴν τοῦ στρατοῦ, οὗσαν εὐχερεστάτην, διότι ἡ μὲν ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι ἀποκατάστασις τῆς εἰρήνης ἀρῆκεν ἀργοὺς πολλοὺς φιλοκινδύνους ἀνδρας, ὁ δὲ Κύρος ἡγύρει χρημάτων, αἱ δὲ πολλαὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν πόλεων ἀνωμαλίας παρεῖχον εὐλογοφανεῖς αἰτίας τοῦ ἀθροίζειν πανταχοῦ στρατεύματα. Ὅθεν προφασιζόμενος ὅτι στρατεύει ἐπὶ τοὺς Πεισιδάς πειρατὰς, συνέλεξεν ἅπαντα ταῦτα τὰ στρατεύματα εἰς Σάρδεις, καί, ὀρμήσας ἐκεῖθεν ἐν ἀρχῇ τοῦ 401, προήλασεν εἰς Ἰκόνιον, εἰς Ταρσὸν καὶ εἰς Ἰσσοῦν, ὅπου εὔρε τὸν ναύαρχον Πυθαγόραν σταλέντα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, οἵτινες ἀπεφάσισαν τῷντι νὰ ὑποστηρίξωσι τὸ ἐπιχειρήμα τοῦ Κύρου, ἐλπίζοντες, ὅτι ἂν ὑπερισχύσῃ θέλει περιποιήσῃ εἰς αὐτοὺς ὠφελήματα ἔτι πλείονα τῶν προτέρων. Ὁ ἑλληνικὸς οὗτος στόλος καὶ ἕτερος αἰγυπτιακὸς, ὡσαύτως εἰς βοήθειαν τοῦ Κύρου ἐλθὼν, παρεμπόδισαν, ὁ μὲν τὸν σατράπην τῆς Κιλικίης, ὁ δὲ τὸν τῆς Συρίας σατράπην ἀπὸ τοῦ νὰ ἀντισταθῶσιν ἐκ πρώτης ἀφετηρίας εἰς τὴν ἐκστρατείαν, 700 δὲ Λακεδαιμόνιοι ὀπλῖται ὑπὸ τὸν Χειρίσοφον προσετέθησαν εἰς τὸν πεζικὸν στρατὸν τοῦ Κύρου, ὅστις ἐφθασεν ἀκωλύτως μέχρι τοῦ Εὐφράτου, διέβη εἰς τὴν ἀριστερὰν τούτου ὄχθην καὶ ἦλθεν εἰς πεδῖον καλούμενον Κούναξα, ὅπου περιέμενεν αὐτὸν ὁ Ἀρταξέρξης. Ὁ βασιλεὺς οὗτος, μαθὼν ἐγκαίρως τὸν ἐπερχόμενον κίνδυνον, εἶχε

παρασκευάσει στρατὸν, ὅστις, ἐν δὲν ἔχωσιν ὑπερβολὴν τινα τὰ λεγόμενα, ὑπερέβαινε τὰς ἑκατὸν μυριάδας ἀνδρῶν. Ὁ Κύρος δὲν εἶχε ν' ἀντιτάξῃ εἰς τὸ μέγα τοῦτο πλῆθος εἰμὴ 10,400 ὀπλίτας καὶ 2500 πελταστας, ἐν ὅλοις 12,900 Ἑλλήνας παντοδαπούς, Λάκωνας, Ἀρκάδας, Ἀθηναίους, Θεσσαλοὺς καὶ ἄλλους, Ἀσιανοὺς δὲ 100,000· καὶ συγκροτηθείσης, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 401, περὶ Κούναζα μάχης, ἔπαισε μὲν ὁ Κύρος, ἐτράπησαν δὲ εἰς φυγὴν τὰ Ἀσιανὰ αὐτοῦ στρατεύματα. Μόνοι οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν ἐν ἣ ἐτάχθησαν θέσει· καὶ ἔπειτα, ἀποκρούσαντες τὴν περὶ παραδόσεως τῶν ὅπλων ἀπαιτήσιν τοῦ μεγάλου βασιλέως, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ἴδια, συντεταγμένοι ὅπως εἶχον καὶ σώζοντες τὰ ὅπλα καὶ τὴν τιμὴν. Αὕτη δὲ εἶναι ἡ ἀείμνηστος ἀθροδοὺς τῶν μυρίων, τὴν ὁποίαν περιέγραψεν ὁ στρατηγὴς αὐτῆς Ξενοφῶν ἐν τῇ συγγραφῇ αὐτοῦ, τῇ ἐπιγεγραμμένῃ «Κύρου ἀνάβασις.»

Οἱ Ἕλληνες οὗτοι δὲν ἐπανῆλθον διὰ τῆς ὁδοῦ ἣν ἠκολούθησαν ἀναβαίνοντες μετὰ τοῦ Κύρου, ἀλλ' ἐπορεύθησαν διὰ τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Μηδίας, τῆς Ἀρμενίας, πρὸς τὰ μεσημβρινὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἵνα ἐκείθεν μεταβῶσιν εἰς τὴν Θράκην. Οἱ Πέρσαι, μὴ τολμώντες νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτῶν, προσεποιήθησαν κατ' ἀρχάς, ὅτι εἶναι πρόθυμοι νὰ διευκολύνωσι τὴν ἐπιστροφὴν των, μέχρις οὐ προσελκύσαντες δι' ἀπάτης τὸν τε Κλέαρχον καὶ ἅπαντας σχεδὸν τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτῶν, συνέλαβον καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐθανάτωσαν. Ἦλπισαν δὲ ὅτι ὁ στρατὸς, στερηθεὶς τοιουτοτρόπως τῶν ἡγεμόνων αὐτοῦ, ἤθελεν ἀπελπισθῆ καὶ παραδῶσει τὰ ὅπλα ἢ τοῦλάχιστον διαλυθῆ. Ἀλλὰ δὲν ἤξευρον ἐκ τίνων εὐγενῶν στοιχείων συνέκειντο συνήθως τὰ ἑλληνικὰ τάγματα καὶ ὑπὸ τίνος θαυμαστῆς πειθαρχίας διείποντο. Οἱ μύριοι, πρὸς στιγμὴν μόνον ἐκπλαγέντες, μετ' οὐ πολὺ δὲ συνελθόντες, ἐξελέξαντο νέους στρατηγοὺς, ὧν εἰς ἥτο καὶ ὁ Ξενοφῶν, ὅστις ἕως τότε παρακολουθήσας τὸν στρατὸν ὡς ἀπλοῦς ἐθελοντῆς, ἀνέλαβεν ἤδη τὴν πραγματικὴν τῆς καθόδου ἡγεμονίαν, ἥς τὸ ὄνομα μόνον ἔφερεν ὁ Σπαρτιάτης Χειρίσοφος. Καὶ κατῴρθωσι τῶντι, δι' ἐξαιρέτου καρτερίας καὶ διὰ τακτικῆς ἐπιτηδειότατα μεθρημοσμένης πρὸς τὰς ἐκάστοτε περιστάσεις καὶ χώρας, νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς Ἕλληνας ἐκείνους, ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν, εἰς Τραπεζοῦντα ἐν τῷ μέσῳ δριμυτάτου χειμῶνος, ἐν τῷ μέσῳ τόπων ἀγρίων, ἀγνώστων καὶ χιονοσκεπῶν, ἐν τῷ μέσῳ λαῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολεμίων, ἐν τῷ μέσῳ ἀδιαικόπων ἐπιβουλῶν καὶ προδοσιῶν τῶν ἐπιτρόπων τῆς περσικῆς κυ-

θερνήσεως, ἄνευ χάρτου γεωγραφικοῦ, ἄνευ μηχανικῶν πρὸς κατασκευὴν γεφυρῶν, ἄνευ οὐδενὸς ἐνὶ λόγῳ βοηθήματος, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ἔχουσιν οἱ νεώτεροι στρατοί. Ἄξιον ἰδίως σημειώσεως εἶναι τὸ βαθύ θρησκευτικὸν αἶσθημα ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐνεπνέοντο τὰ ἑλληνικὰ ταῦτα τέγματα· τὸ αἶσθημα τοῦτο, εὐλαβῶς ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος ἐκδηλούμενον, ὑπῆρξεν ἐν τῶν κυριωτάτων στηριγμάτων τοῦ στρατοῦ ἐκείνου ἐν ταῖς ποικίλαις καὶ μακραῖς δοκιμασίαις δι' ὧν διήλθε. Διότι ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα ἐδέησε νὰ πορευθῇ πάλιν, διὰ τῆς Βιθυνίας, εἰς Θράκην, ὅπου δὲν ἔφθασεν, εἰμὴ ἐντὸς ἐτέρων τεσσάρων μηνῶν. Τὸ δὲ πάντων θαυμαχστότερον, καθ' ὅλην τὴν δωδεκάμηνον ταύτην πορεῖν ἀπὸ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας εἰς Κούναξα, καὶ ἀπὸ Κούναξα εἰς Τραπεζοῦντα, καὶ ἀπὸ Τραπεζοῦντα εἰς Θράκην, ὁ στρατὸς οὗτος δὲν ἀπέβαλεν εἰμὴ τὸ ἥμισυ τῆς ἀρχικῆς δυνάμεως.

Ὁ Ξενοφῶν, ὅστις ἐπανῆλθε μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ παρηκολούθησε μετὰ τινα ἔτη τὸν φίλον αὐτοῦ βασιλέα τῆς Σπάρτης Ἀγησίλαον εἰς τὴν ἐκστρατείαν, ἣν οὗτος ἐπεχείρησε κατὰ τῶν Περσῶν, ἐξωρίσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, φίλων τότε γενομένων τοῦ μεγάλου βασιλέως. Ὅθεν ἀποκατεστάθη μετέπειτα εἰς κτῆμά τι οὐ μακρὰν τῆς Ὀλυμπίας, τὸ ὅποion εἴτε ἡγόρασεν, εἴτε παρὰ τῶν Σπαρτιατῶν ὡς δῶρον ἔλαβε· καὶ ἐνταῦθά τε καὶ ἐν Κορίνθῳ ὅπου βραδύτερον ἔζησε καὶ ὅπου ἀπέθανεν ἐννενηκοντούτης τῷ 355, συνέταξε τὰς πλείστας τῶν συγγραφῶν αὐτοῦ. Ἄλλ' ὅ,τι ἐξαιρέτως κατέστησεν ἀθάνατον τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός, εἶναι ἡ ἡγεμονία ἐκείνη τῆς τῶν μυρίων καθόδου· καθόδου ἐνιαίας ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς πολεμικῆς τέχνης. Εὐάριθμος ἀνθρώπων ὄμιλος, εἰς τὰ βέθη τῆς Ἀσίας ὑπὸ ἑκατὸν μυριάδων βαρβάρων περιεστοιχισμένος, καὶ μηδεμίαν ἔχων παρ' οὐδενὸς νὰ ἐλπίσῃ βοήθειαν, καὶ εὐρεθεὶς αἴφνης ἄνευ ἡγεμόνων, καὶ οὐδὲν ἤττον κατορθώσας, ἐπὶ ὀκτῶ μῆνας ἀδιακόπως σχεδὸν πορευόμενος καὶ μαχόμενος, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας· ὅποion καταπληκτικὸν θέαμα! Τί δὲ εἶναι πρὸς τὸ κατόρθωμα τοῦτο ἀντιπαραβαλλομένη, ἡ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις τοσοῦτον θρυληθεῖσα χάθοδος τοῦ Μορώ ἀνὰ μέσον τῆς Γερμανίας; ἢ τί καὶ αὐτὴ ἡ ἀπὸ τῆς Ῥωσίας ἐπιστροφὴ τῶν Γάλλων, ἡ ἐπὶ τέλους εἰς παραλυσίαν καὶ πανωλεθρίαν καταντήσασα; Καὶ τί λοιπὸν ἔλειπεν ἀπὸ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, τὸ ὅποion εἶχε τοιούτους στρατιώτας, τοιούτους στρατηγούς, τοιαύτην πειθαρχίαν,

τοιαύτην ἡθικὴν ὑπεροχὴν, ἵνα κυριαρχήσῃ καὶ ὕλικῶς τοῦ κόσμου τοῦ ὁποίου ἐπὶ τοσοῦτον ἡθικῶς ἐκυριάρχησεν ; Ἄ ! τί ἔλειπεν ; Ἐλείπεν ὅ,τι οὕτω πως ἐξέφρασεν ὁ Ἀριστοτέλης : « τὸ τῶν Ἑλλήνων γένος... ἐλευθρόν τε διατελεῖ καὶ βέλτιστα πολιτευόμενον, καὶ *δυναμέον* *ἄρχειν πάντων μιᾶς τυγχάνον πολιτείας*. » Ἐλείπεν ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἡ πολιτικὴ ἐνότης, ἥς ἄνευ, ἐν τῷ πολιτικῷ τῶν ἐθνῶν βίῳ, ματαιοῦνται τὰ θαυμαστότερα τῶν προτερημάτων· ἡ πολιτικὴ ἐνότης ἦν δὲν ἔπαυσαν ἐπιδιώκοντες οἱ προπάτορες ἡμῶν, ἀλλὰ δὲν ἐπέπρωτο ποτὲ νὰ ἐπιτύχωσι κατὰ τὴν πρώτην ταύτην τῆς ἱστορίας αὐτῶν περιοδον, οὔτε διὰ τῆς ἡγεμονίας τῆς Σπάρτης, οὔτε διὰ τῆς τῶν Θηβαίων ἡγεμονίας.

Ἄλλ' ἐπανελθωμεν εἰς τὰ τῆς ἡγεμονίας τῆς Σπάρτης. Ἡ ἡγεμονία αὕτη ὀλίγον μετὰ τὴν ἰδρυσιν αὐτῆς ἤρχισεν, ὡς προείπομεν, νὰ ἀκρωτηριάζεται διὰ τῆς παρακοῆς τῶν Κορινθίων, τῶν Μεγαρέων καὶ τῶν Θηβαίων, καὶ διὰ τῆς καταλύσεως τῆς ἐν Ἀθήναις ὀλιγαρχίας· μετ' οὐ πολὺ δὲ, ἕνεκα τῆς συνδρομῆς ἣν παρέσχεν εἰς τὸν Κῦρον καὶ τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἐπιχειρήματος αὐτοῦ, προεκάλεσε καθ' ἑαυτῆς ἔτι μᾶλλον ἐπικίνδυνον πολέμιον. Ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἦσαν αἱ μόναι ἀφορμαὶ τῆς προσεχοῦς αὐτῆς ἀνατροπῆς. Ναὶ μὲν περὶ τὸ 400 ἔτος ἡ ἡγεμονία αὕτη ἐφαίνετο σῶζουσα ἔτι σχεδὸν ἀκεραίαν τὴν δύναμιν αὐτῆς. Ἀπασαὶ αἱ νῆσοι καὶ πλεῖσται παραλίας τοῦ Αἰγαίου, ἐτέλουν φόρον εἰς αὐτὴν καὶ κατεῖχοντο ὑπὸ φρουρῶν καὶ ἄρμοστῶν. Ἀρμοστὴς Λακεδαιμόνιος κατεῖχεν ὁμοίως τὴν περὶ Τραχίνα παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον Ἡράκλειαν, κρατῶν εἰς εὐπείθειαν, διὰ τῆς περὶ αὐτὸν φρουρᾶς, ἅπαντα τὰ μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Βοιωτίας ἔθνη. Καὶ ἔτι βορειότερον, ἐν Φαρσάλοις, ἔδρευεν ἄρμοστής, συνέχων τοὺς Θεσσαλοὺς. Ὡς πρὸς δὲ τὴν Πελοπόννησον, ἡ Σπάρτη ἐπολιτεύετο κυριαρχικώτερον παρὰ ποτε, διότι ἐνταῦθα, ἐξαίρεσει μόνου τοῦ Ἀργούς, τὸ ὅποιον διετέλει, ὡς ἄλλοτε, οὐδέτερον, πᾶσαι αἱ ἄλλαι πόλεις ὑπήκουον ἀπροφασίστως εἰς αὐτήν. Ἰδίως κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπέβαλε τὴν θέλησίν της, ὡς ἀπόλυτός τις δέσποινα, εἰς τοὺς Ἡλείους. Οἱ Ἡλείοι ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου εἶχον πολλὰκις ἀντιπολιτευθῆ εἰς τὴν Σπάρτην· ἤδη δὲ αὕτη, ἵνα τιμωρήσῃ αὐτοὺς, ἀπήτησεν ἅμα μὲν νὰ πληρώσωσι τὴν ἐπιβάλλουσαν αὐτοῖς μερίδα τῆς δαπάνης τοῦ κατὰ τῶν Ἀθηναίων πολέμου, ἥς καθυστέρουν τὴν καταβολὴν, ἅμα δὲ νὰ ἀφήσω-

σιν αὐτονόμους τὰς περιοίκους αὐτῶν πόλεις. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἕλεῖοι ἀπεποιήθησαν νὰ ὑπακούσωσιν, ὁ βασιλεὺς Ἅγις, ἐμβαλὼν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν καὶ ἀνηλεῶς αὐτὴν δηώσας ἐπὶ μακρὸν, κατηνάρκασεν αὐτοὺς νὰ καθαιρέσωσι τὰ τείχη, νὰ παραδώσωσι τὰ πολεμικὰ πλοῖα καὶ νὰ παραιτηθῶσι πάσης κυριαρχικῆς ἀξιώσεως ἐπὶ τῶν τριφυλιακῶν πόλεων (σελ. 215). Ὠφελουμένη δὲ ἐκ τοῦ θριαμβικοῦ τούτου ἀξιώματος, ὅπερ ἐκτήσατο κατὰ τὴν Πελοπόννησον, ἡ Σπάρτη ἐβίασε τότε καὶ τοὺς περιλιπομένους τῶν ἀρχαίων αὐτῆς πολεμίων, τῶν Μεσσηνίων, οἵτινες διὰ τῆς τῶν Ἀθηναίων προστασίας εἶχον ἄλλοτε εὖρει ἄσυλον εἰς Ναύπακτον καὶ εἰς Κεφαλληνίαν, νὰ ἀπέλθωσιν ἀπὸ τῶν γειτόνων τούτων τῆς χερσονήσου χωρῶν καὶ νὰ καταφύγωσιν οἱ μὲν εἰς Σικελίαν, οἱ δὲ εἰς Κυρήνην.

Ἄλλ' ἐνῷ ἐξωτερικῶς ἐφαίνετο παντοδύναμος, ἡ Σπάρτη κατεβιβρώσκετο ἐσωτερικῶς ὑπὸ σκώληκος, ὅστις ἐμελλεν ἐπὶ τέλους νὰ μαράνη καὶ νὰ φθείρῃ τὸ ἄλλοτε τοσοῦτ' ἰσχυρὸν ἐκεῖνο σῶμα. Ἡ μεγάλη ἡγεμονία ἣν κατεσκεύασεν ἦτο ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς πλῖτευμα. Ἰνα κατανοήσωμεν τοῦτο ἀρκεῖ ν' ἀντιπαρβάλωμεν τὴν κατάστασιν τῆς πόλεως ταύτης ἐν ἀρχῇ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, πρὸς τὴν μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου τούτου κατάστασιν. Κατὰ τὴν πρώτην ἐκ τῶν δύο τούτων ἐποχῶν, ἡ Σπάρτη οὐδένα εἶχεν ὑποτελῆ φόρου ὑπήκοον, καὶ οὔτε τακτικούς ὑπὸ τῶν πολιτῶν αὐτῆς πληρωτέους φόρους, ἐνῷ κατὰ τὴν δευτέραν ὅχι μόνον ὁ Λύσανδρος παρέδωκεν εἰς αὐτὴν μέγα χρηματικὸν ποσὸν χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ὅσον εἶχε περισσεύσει ἀπὸ τῶν δοθέντων ὑπὸ τοῦ Κύρου κεφαλαίων πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ κατ' ἔτος εἰσέπραττεν ἡ Σπάρτη μεγάλα εἰσοδήματα ἀπὸ τῶν φόρων τῶν ὑποτελῶν πόλεων. Ἐν ἔτει 432 ἦτο βραδεῖα, νωθρὰ μάλιστα, περὶ τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς, καὶ ἰδίως ἀπετροπιζέτο πᾶσαν μακρὰν τῆς πατρίδος ἐπιχείρησιν· ἐν ἔτει δὲ 404 καὶ ἐφεξῆς ἀπέβη ἐπιθετικὴ καὶ πρόθυμος οὐ μόνον τοὺς γείτονας νὰ καταβάλῃ, ἀλλὰ καὶ πρὸς πολεμίους πορρωτάτω κειμένους ν' ἀναλαμβάνῃ κατακτητικούς ἀγῶνας. Ἐν ἔτει 432 ἔσωζε τὰ πάτρια ἥθη, ἀποφεύγουσα ἐπιμελῶς πᾶσαν οὐ μόνον πρὸς ἄλλοδαπούς ἀλλὰ καὶ πρὸς Ἕλληνας ἐπιμιξίαν· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ πολέμου, αἱ ἐξωτερικαὶ αὐτῆς σχέσεις ἔλαβον τοσαύτην ἀνάπτυξιν, ὥστε ἀπέβησαν τὸ κύριον ἐνασχόλημα τῶν διεπόντων τὰ πράγματα αὐτῆς ἀνδρῶν. Ἐντεῦθεν ἡ συρροὴ

ξένων εἰς τὴν Σπάρτην καὶ ἡ ἀποδημία Σπαρτιατῶν εἰς ἄλλας χώρας, κατέστη διαρκὴς καὶ ἀναπόφευκτος· ἐντεῦθεν ὅμως παρημελήθη ἡ αὐστηρὰ τήρησις τῆς Λυκουργείου πειθαρχίας, καὶ ἐξέλιπεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἡ ἀρχαία ὁμαλότης τῶν περιουσιῶν (διότι ἡ φημιζομένη ἰσότης οὐδέποτε, ὡς εἶπομεν ἄλλατε, ὑπῆρξεν). Οἱ μὲν ἐπιφανέστατοι τῶν Σπαρτιατῶν, οἱ στρατηγοί, οἱ ναύαρχοι, οἱ ἄρμους, ἐκτήσαντο διὰ καταπίεσεων, δι' ἀρπαγῶν, διὰ θωροδοκιῶν, θησαυροὺς μεγάλους, καὶ προσέλαβον διὰ τῶν πολεμικῶν αὐτῶν κατορθωμάτων καὶ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πολιτικῶν ἀξιοματίων ἰσχύν καὶ φιλαρχίαν ὑπέρογκον· οἱ δὲ μικρότεροι πολῖται κατήντησαν νὰ μὴ δύνανται νὰ καταβάλωσιν οὐδὲ τὴν ὠρισμένην εἰς τὰ συσσίτια εἰσφοράν, καὶ οὕτω ἀπέβαλον τὴν ἀπὸ τῆς εἰσφορᾶς ταύτης ἐξηρητημένην ἐνάσκησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Αὕτη δὲ ἡ ῥιζικὴ τῶν πρaxyμάτων ἀλλοίωσις παρήγαγεν ἐξ ἀνάγκης ποικίλα ἀτοπήματα· ἔφερεν εἰς μέσον ἄνδρας τῶν ὁποίων ἡ φιλαρχία καὶ ἡ δύναμις ἦτο ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ πάτριον ὀλιγαρχικὸν πολίτευμα· περιώρισεν εἰς ὀλιγίστους τὴν χρῆσιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ ἐγέννησεν οὕτω παρὰ τοῖς πολλοῖς δυσαρесκείας, τόσῳ μᾶλλον δεινότερας, ὅσῳ ἐπιφθονωτέρα ἦτο ἡδὴ ἡ ἐνάσκησις τῶν ἀρχῶν· ἐπὶ τέλους δὲ ἔφθειρε τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον τῆς σπαρτιατικῆς ἰσχύος, τὴν Λυκούργειον πειθαρχίαν. Τὸ τελευταῖον τῶν ἀτοπημάτων τούτων δὲν παρήγαγε, φυσικῶ τῷ λόγῳ, τοὺς ὀλεθρίους αὐτοῦ καρποὺς εἰμὴ προϊόντος τοῦ χρόνου, ἀλλὰ τὰ δύο πρῶτα ἀνεφάνησαν ἀμέσως.

Ὁ ἐπιτηδειότερος καὶ ἰσχυρότερος ἀνὴρ ὃν ἀνέδειξεν ἡ ἡγεμονία τῆς Σπάρτης, ὁ Λύσανδρος, εἶχε μὲν περισταλῇ ἐπ' ἐσχάτων ὑπὸ τῶν ἐφόρων καὶ τῶν βασιλέων περὶ τὰς κυριαρχικὰς αὐτοῦ ἀξιώσεις, ἀλλὰ δὲν ἀπέβαλε διὰ τοῦτο τὰς ἀξιώσεις ταύτας, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ἀπανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος ἠκούοντο φωναὶ παροτρύνουσαι αὐτὸν εἰς τὸ νὰ λάβῃ ὑπερέχουσαν ἐν τῇ πατρίδι τάξιν. Ἐνῶ ἐν Σάμῳ ἐψάλλοντο παιᾶνες εἰς τιμὴν τοῦ ἀνδρός· ἐνῶ ὁ Χοιρίλος καὶ ὁ Ἀντίλοχος, ἐποιοῦν ἐγκώμια αὐτοῦ· ἐνῶ ποιητὴς ἕτερος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐξαίρετως τιμηθεὶς, ὁ Ἀντίγονος, συνέτασσε τὰ Λυσάνδρεια, ὁ ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς Κλέων ὁ Ἀλικαρνασεὺς ἔγραφε λόγον δι' οὗ ἀπεδείκνυνεν, ὅτι ὁ Λύσανδρος ἀπέβη ἄξιος τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς, ὅτι ἡ μεγαλοφύια πρέπει νὰ προτιμᾶται τῆς νομίμου καταγωγῆς καὶ ὅτι τὸ στέμμα ἔδει νὰ προσενεχθῇ εἰς τὸν ἰκνύωτατον τῶν Ἡρακλειδῶν. Ὅθεν ὁ Λύσανδρος ἐμελέ-

τησε τῶντι κατὰ τοὺς χρόνους τούτους νὰ καταλάβῃ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα. Ὅχι διότι τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἶχεν ἐν Σπάρτῃ ἀπόλυτόν τινα ἐξουσίαν· τὰ πράγματα αὐτῆς διείποντο κυρίως ὑπὸ τῶν ἐφόρων, ἤτοι ὑπὸ τῶν ἐνιαυσιαίων ἐπιτρόπων τοῦ πράγματι κυριαρχούντος ὀλιγαρχικοῦ συλλόγου. Ἀλλ' ὁ Λύσανδρος ἤλπισεν εὐλόγως ὅτι, ἔχων ὡς βασιλεὺς αὐτοδικαίως τὸ τῆς στρατηγίας δικαίωμα, ἡδύνατο ν' αὐξήσῃ, νὰ ὁχυρώσῃ καὶ ἀπρόσβλητον νὰ καταστήσῃ τὴν δύναμιν αὐτοῦ. Τούτου ἕνεκα ἠγωνίσθη νὰ φέρῃ ἐκ Δελφῶν, ἐκ Δωδώνης καὶ ἐκ τοῦ ἐν Λιβύῃ μαντείου τοῦ Διὸς Ἀμμωνος, χρησμούς ἐπιτηδεύουσιν νὰ ἐνισχύσωσι τὰ βουλευμάτων αὐτοῦ. Οὐδὲν ὅμως τῶν μαντείων τούτων ἐπέστη νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν καταργοῦσαν τοὺς ὑφισταμένους ἐν Σπάρτῃ περὶ τῆς βασιλικῆς διαδοχῆς νόμους· καὶ τότε ὁ Λύσανδρος, ἐμνηχανεύθη νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ δι' ἑτέρου τινὸς πλαγίου τρόπου.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, οἱ δύο τῆς Σπάρτης βασιλεῖς ἦσαν, Ἀγίς ὁ Ἀρχιδάμου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 426 μέχρι τοῦ 399, καὶ Πausανίας ὁ Πλειστοάνακτος, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 408 μέχρι τοῦ 394. Ἐκ τούτων ὁ Ἀγίς ἀπέθανεν ἐν περίπου ἔτος μετὰ τὴν κατὰ τῆς Ἡλίδος ἐκστρατείας του, καταλιπὼν ἀπὸ Τιμαίης υἱόν, τὸν Λεωτυχίδην, περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ὁποίου πολλοὶ ὑπῆρχον ἀμφιβολαί. Ὅθεν ὁ Λύσανδρος συνέλαβε τὸν σκοπὸν νὰ διαβιβάσῃ τὴν βασιλείαν εἰς τὸν νεώτερον τοῦ Ἀγίδος ἀδελφόν Ἀγηςίλαον, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι θέλει ἄγῃ καὶ φέρεῖ αὐτὸν κατὰ τὸ δοκοῦν. Ὁ Ἀγηςίλαος ἦτο τότε τεσσαρακοντούτης περίπου· καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἀνατραφῇ μηδεμίαν ἔχων προσδοκίαν τοῦ νὰ βασιλεύσῃ ποτὲ, ἐνησκήθη ἀκριβέστατα περὶ τὴν σπαρτιατικὴν διαίταν καὶ πειθαρχίαν. Ἦτο δὲ ἀφελὴς τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἥθη, προσηνὴς πρὸς τοὺς συμπολίτας, εὐπειθὴς εἰς τὰς ἀρχάς καὶ πρὸς τούτοις οὐ μόνον μικρὸς τὸ ἀνίστημα, ἀλλὰ καὶ ἰσχνὸς, καὶ χλωρὸς τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν. Πάντα ταῦτα ἔφερον τὸν Λύσανδρον νὰ ὑποθήσῃ, ὅτι, ἂν ἐπιτύχῃ νὰ περιποιήσῃ εἰς αὐτὸν τὴν βασιλείαν, θέλει κυβερνήσῃ αὐτὸς ἀντ' αὐτοῦ καὶ δυνηθῇ οὕτω νὰ κορέσῃ τελευταῖον τὴν ἀνεξάντλητον φιλαρχίαν του. Ἀλλ' ἠπατήθη παραδόξως· διότι ὁ Ἀγηςίλαος, ἅμα, διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Λυσάνδρου, ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς, ἀνεδείχθη εἰς τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος· στρατηγὸς ἔξοχος, χρημάτων κρείσσων, φιλότιμος καὶ φιλόδοξος ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Ὁ Ἀγηςίλαος εἶχε βεβαίως τὰ ἐλαττώματά του,

ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα ἦσαν εὐγενῇ. Εἰς τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους πολίτας σχέσεις λ. χ. διετέλεσεν ἐχθρὸς ἀμεμπτότερος ἢ φίλος· διότι τοὺς μὲν ἐχθροὺς ἀδίκως δὲν ἔβλαπτε, χάριν δὲ τῶν φίλων ἔπραττε καὶ τὰ μὴ δίκαια· καὶ τοὺς μὲν ἐχθροὺς ἡσχύνετο μὴ τιμῶν κατορθοῦντας, τοὺς δὲ φίλους δὲν εἶχε τὴν γενναιότητα νὰ φέξῃ ἀμαρτάνοντας, ἀλλὰ καὶ συνεξημέρτανε μετ' αὐτῶν, ἐνῷ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἦτο χρηστότατος. "Ο,τι ὁμως ἐξαιρέτως θαυμάζομεν εἰς τὸν Ἀγησίλαον εἶναι τὸ πανελλήνιον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀνέδειξε κατὰ τὸ πρῶτον τῆς βασιλείας αὐτοῦ μέρος· καὶ θαυμάζομεν αὐτὸ τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ, καθάπερ πολ-
λὰκις εἵπομεν, ἡ τῆς Σπάρτης ἀνατροφή ἦτο ἐλάχιστα ἐπιτηδεῖν νὰ παραγῇ καὶ νὰ ὑποθρέψῃ τοιοῦτο πνεῦμα. Ἰνα δὲ ἐν ὀλίγοις χαρα-
κτηρίσωμεν τὸν ἄνδρα ἐπιφέρομεν, ὅτι εἶχεν ἅπαντα τὰ προτερήματα τοῦ Λυσάνδρου, μηδεμίαν δὲ τῶν κακιῶν αὐτοῦ, καὶ ἅπαντα τὰ προ-
τερήματα τοῦ Καλλικρατίδου, ὧν πολὺ τούτου μεγαλοφύεστερος. Ὁ πόλεμος εἰς ὃν ἡ Σπάρτη εἶχεν ἤδη περιπλακῇ πρὸς τοὺς Πέρσας, ἠνέω-
ξεν αὐτῷ στάδιον ἐνεργείας λαμπρόν· καὶ ἐνταῦθα ἰδίως ἥλπισεν ὁ Λύ-
σανδρος νὰ ἀποβῇ παντοδύναμος, ἀλλὰ ἐνταῦθα μάλιστα ἀπέτυχε. Πρὸ τούτων ὁμως ὁμιλήσωμεν περὶ ἐσωτερικῆς τινος στάσεως ἀφ' ἧς ἐκινδύνευσε τότε ἡ Σπάρτη.

Δὲν εἶχεν εἰσέτι παρέλθει ἐνιαυτὸς ἀφ' ἧς ἐβασίλευσεν ὁ Ἀγησίλαος, ὅτε προσελθὼν τις πρὸς τοὺς ἐφόρους κατήγγειλεν ἐπιβουλὴν φοβεράν κατὰ τοῦ πολιτεύματος τεκταινομένην, καὶ ἀρχηγὸν τοῦ πράγματος τὸν Κινάδωνα. Ὁ Σπαρτιάτης Κινάδων ἦτο νεανίσκος εὖρωστος τὴν ψυ-
χὴν, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ὁμοίων (σελ. 202)· καὶ ἐνήσκει μὲν τὰ πολι-
τικὰ αὐτοῦ δικαιώματα χάρις εἰς τὴν συνδρομὴν πλουσίου τινὸς ἀνδρὸς, ἦτο μάλιστα, ἔνεκα τῆς ἐξαιρέτου αὐτοῦ στρατιωτικῆς γυμνάσεως, κα-
τατεταγμένος ὑπὸ τῶν ἐφόρων εἰς τοὺς λογάδας ἐκείνους νέους, οἵτινες ἦσαν ἐπιτετραμμένοι τὴν ἐσωτερικὴν ἐν τῇ Λακωνικῇ ἀστυνομίαν, ἀλλὰ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματῶν καὶ τιμῶν ἦτο ἀποκεκλεισμένοι, διότι, ὡς προείπομεν, τὰς μεγάλας καὶ εὐπροσόδους ταύτας ὑπηρεσίας ἐλάμβανον ἀποκλειστικῶς ἐν Σπάρτῃ οἱ εὐάριθμοι ἄνδρες, οἵτινες συνεκρότουσαν τὴν στενὴν αὐτῆς ὀλιγαρχίαν. Ὁ Κινάδων λοιπὸν, ὡς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι Σπαρτιάται ὅσοι ἐστεροῦντο τῶν προνομίων τούτων, δυσανασχετοῦντες ἀπεφάσισαν διὰ συνωμοσίας νὰ μεταβάλωσι τὴν τοιαύτην τῶν πραγμά-
των κατὰστασιν. «Ὁ Κινάδων, εἶπεν ὁ καταμνηνυτῆς αὐτοῦ πρὸς τοὺς

ἐφόρους, ὁ Κινάδων μὲ ἔφερεν εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον τῆς ἀγορᾶς. εἰπὼν νὰ ἀριθμῶσω, πόσοι εἶναι οἱ αὐτόθι εὐρισκόμενοι Σπαρτιαῖται· καὶ ἐγὼ ἀριθμήσας βασιλέα τε καὶ ἐφόρους καὶ γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τεσσαράκοντα, ἠρώτησα διατί μὲ εἶπες, ὦ Κινάδων, ν' ἀριθμῶσω αὐτούς; Ὁ δὲ ἀπεκρίθη, διότι τούτους πρέπει νὰ νομίζης ὡς πολεμίους· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ, πλείονες ἢ τετρακισχίλιοι, εἶναι φίλοι καὶ σύμμαχοι. Καὶ καθ' ὁδὸν διερχομένων ἡμῶν, μὲ ἐπεδείκνυε ποῦ ἓνα ποῦ δύο γέροντας ἢ καὶ τινὰς ἰδιοκτῆτας τῶν κτημάτων τῆς χώρας, ὡς μόνους ἡμῶν πολεμίους, τοὺς δὲ ἄλλους ἅπαντας ἔλεγε συμμάχους.» Τότε οἱ ἔφοροι ἠρώτησαν, πόσους νομίζεις τοὺς γινώσκοντας τὴν μελετωμένην πρᾶξιν. «Ὀλίγους, ἀπήντησεν ὁ καταμνηνυτής, ἀλλ' ἀρκοῦντας, διότι ἔλεγον ὅτι πάντες οἱ ἄλλοι, καὶ εἴλωτες, καὶ νεοδαμῶδεις, καὶ ὑπομεινόνες, καὶ περίοικοι, θέλουσι συμπράξει, καθὼ μὴ δυνάμενοι νὰ κρύψωσι τὸ μῖσος αὐτῶν, ἅμα γινομένου λόγου περὶ Σπαρτιατῶν, ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἐβεβαίουν ὅτι καὶ ὤμους ἤθελον φάγει αὐτούς.»

«Ἀλλὰ πότεν, ἐξηκολούθησαν οἱ ἔφοροι, ἤλπιζεν ὁ Κινάδων ὅτι θέλει προμηθευθῇ ὄπλα.» «Ὁ Κινάδων ἔλεγεν, ἀπεκρίθη ὁ καταμνηνυτής, ὅτι οἱ μὲν ἐξ ἡμῶν ἐν τῇ ἐνεργητικῇ ὑπηρεσίᾳ ὄντες, ἔχομεν ὄπλα· πολλὰ δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπάρχουσι ξίφη, μάχαιραι, ὀβελίσκοι, πελέκεις, ἀξίναι, δρέπανα, χρησιμώτατα εἰς τὸν ἐπαναστάντα ὄχλον. Παρεκτὸς τούτου, πᾶς ὁ ἐργαζόμενος γῆν καὶ ξύλα καὶ λίθους ἔχει παρ' ἑαυτῷ ἐργαλεῖα δυνάμενα νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ὄπλα, μάλιστα πρὸς πολεμίους ἀόπλους.» Ἐρωτηθεὶς ὁ μάρτυς, πότε ὠρίσθη ἡ ἐκτέλεσις τῶν βουλευομένων, ἀπεκρίθη ὅτι δὲν γνωρίζει καὶ ὅτι παρηγγέλθη μόνον νὰ ἦναι παρὼν καὶ ἑτοιμος.

Ὁ καταμνηνυτής δὲν ἀνέφερεν, ὡς φαίνεται, καὶ ἄλλα συνωμοτῶν ὀνόματα. Οἱ δὲ ἔφοροι ἐνήργησαν μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῖς δραστηριότητος καὶ ἀμειλίχου αὐστηρότητος· συνέλαβον ἀμέσως τὸν Κινάδωνα, καὶ, βασανίσαντες, ἔμαθον ἀπὸ τοῦ στόματός του τὰ ὀνόματα τῶν συνενόχων, ἐν οἷς ἦτο καὶ ὁ μάντις Τισαμενός· φυλακίσαντες δὲ πάραυτα καὶ τούτους, ἐβεβαίωσαν ἔτι μᾶλλον τὰ μελετώμενα δι' ἀντιπαραστάσεως πρὸς τὸν Κινάδωνα. Ἠρώτησαν πρὸς τοῖς ἄλλοις τοῦτον, τί βουλόμενος ταῦτα ἐμελέτα, ὁ δὲ ἀπεκρίνατο «μηδενὸς ἦττων εἶναι ἐν Λακεδαιμόνι.» Τότε δέσαντες τὰς δύο αὐτοῦ χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ, περὶγάγον οὕτως εἰς τὴν πόλιν, μαστιγούμενον καὶ κεντούμενον. Τὰ αὐτὰ δὲ ἔπραξαν καὶ ὡς πρὸς τοὺς συνενόχους, καὶ ἔπειτα ἀπέκτειναν ἅπαντας.

Τοιοιουτρόπως ἀπηλλάγη ἡ Σπάρτη καὶ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τούτου κινδύνου. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ὀλιγαρχία αὐτῆς ἐπιτύγχανεν οὕτω τὴν κατατρόπωσιν τῶν ἀντιπάλων, ὅσοι εἴτε ἄνωθεν εἴτε κάτωθεν ἠπειλοῦν αὐτήν, δὲν ἡδυνήθη ν' ἀποφύγῃ τὰς συνεπειὰς τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων καὶ ἰδίως τῆς παραμελήσεως τῶν Λυκουργείων θεσμῶν καὶ τῆς περιπλοκῆς εἰς τὸν πρὸς τοὺς Πέρτας πόλεμον, τοῦ ὁποίου ἐρχόμεθα ἤδη νὰ ἱστορήσωμεν ἐν περιλήψει τὰς περιπετείας.

Μετὰ τὴν περὶ Κούναξαν νίκην καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ὁ Ἀρταξέρξης, βραβεύων τὸν πιστὸν ἀναδειχθέντα Τισσαφέρνην, ἐπέτρεψεν αὐτῷ τὰς χώρας τῶν ὁποίων ἤρχε πρότερον ὁ Κύρος, ὁ δὲ σατράπης οὗτος παρεσκευάσθη ἤδη νὰ τιμωρήσῃ τὰς κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν Ἑλληνίδας πόλεις, δι' ἣν εἶχον προαποδεῖξει πρὸς τὸν Κύρον εὐνοίαν. Τότε αἱ ἑλληνίδες πόλεις ἐζήτησαν τὴν προστασίαν τῆς Σπάρτης, οἱ δ' ἔφοροι ἐξαπέστειλαν ἀμέσως, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 400 ἔτους, εἰς βοήθειαν αὐτῶν τὸν Θίμβρωναν, ἄγοντα ὀπίστας 2000 νεαδομάδεις (ἥτοι εἰλωτας ἀπελευθερωθέντας) καὶ 4000 ἄλλους Πελοποννησίους, ἔτι δὲ 300 ἱππεῖς Ἀθηναίους. Ἡ Σπάρτη ἀνέλαβε τὸν ἄγωνά τοῦτον, ὅχι τόσο κηδομένη περὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἑλλήνων, ὅσον διότι, ἐπειδὴ ἔρρηξε τὴν πρὸς τὸν μέγαν βασιλέα εἰρήνην, διὰ τῆς πρὸς τὸν Κύρον συνδρομῆς, ἐφοβεῖτο μήπως ὁ Τισσαφέρνης δὲν ἀρκεσθῇ νὰ ἀσφαλίσῃ τὸ κατὰ τὴν ἡπειρον τῆς μικρᾶς Ἀσίας κράτος αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπιτεθῇ ἔπειτα καὶ κατὰ τῶν νήσων καὶ τῶν ἄλλων παραλίῶν τῶν εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης ὑπαγομένων. Καὶ ἔπειτα ἡ πολυθρύλητος τῶν μυρίων ἀθροδος παρήγαγε καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα πολλὴν πρὸς τὴν περσικὴν δύναμιν περιφρόνησιν καὶ ἔπειθε πάντας ἤδη ὅτι δὲν εἶναι δύσκολος ἡ κατάλυσις αὐτῆς. Εἶχε δὲ τότε ἐπανεέλθῃ εἰς Θράκην καὶ ὁ τῶν Κυρείων στρατὸς (ὅπως ἐλέγοντο οἱ μετὰ τοῦ Κύρου ἀναβάντες Ἕλληνες) καὶ ἠνώθη μετὰ τοῦ Θίμβρωνος, ὅστις εὐρέθη οὕτως ἄρχων δυνάμειος ἀξιολόγου. Οὐδὲν ὅμως ἐπραξεν ἀντάξιον τῶν κοινῶν προσδοκιῶν· οὐ μόνον τῆς Λαρίσης δὲν ἡδυνήθη νὰ γίνῃ κύριος, ἀλλὰ καὶ οὐδεμίαν πειθαρχίαν ἐτήρησεν εἰς τὰ τάγματα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἀδιακρίτως ἐλήστευον καὶ φίλους καὶ ἐχθροὺς. Διὰ τοῦτο ἀνεκλήθη ὁ Θίμβρων καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ 399 ἐξαπεστάλη ἕτερος ἀντ' αὐτοῦ στρατηγός, ὁ Δερκυλλίδας. Ὁ Δερκυλλίδας ἦτο ἄνθρωπος τοσούτῳ πολυμήχανος καὶ πανοῦργος, ὥστε ἐπεκαλεῖτο Σίσυφος, ἀπὸ τοῦ

μυθολογουμένου ἐκείνου βασιλέως τῆς Κορίνθου περὶ οὗ ὁ Ὅμηρος λέγει ἐν τῇ Ἰλιάδι

..... ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν.

Ὁ Δερκυλλίδας εἶχε διατελέσει ἀρμοστής ἐν Ἀβύδῳ ἐπὶ Λυσάνδρου ναυαρχοῦντος, καὶ διαβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου κατεδικάσθη τότε ὑπὸ τοῦ ναύαρχου εἰς τὴν πειθαρχικὴν ποινὴν τοῦ νὰ σταθῇ δημοσίως «τὴν ἀσπίδα ἔχων, ὃ δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς σπουδαίοις Λακεδαιμονίων ἀταξίας γὰρ ζημίωμα ἐστίν.» Ὅθεν ἔχων τὴν ἀρχαίαν ταύτην προσωπικὴν ἀφορμὴν δυσαρεσκείας κατὰ τοῦ Φαρναβάζου, ὠφελήθη ἤδη ἐκ διενέξεώς τινος μεταξὺ τοῦ σατράπου τούτου καὶ τοῦ Τισσαφέρνους, συνωμολόγησε πρὸς τὸν τελευταῖον ἀνακωχὴν καὶ ἐπέπεσε μεθ' ὅλου τοῦ στρατοῦ, εἰς 8,000 ἄνδρας συμποσούμενου, εἰς τὴν χώραν τοῦ πρώτου, ἣτοι τὴν καλουμένην Αἰολίδα. Ἐνταῦθα δὲ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατὰ τὸ θέρος τοῦ 398, ἐγένετο κύριος τῆς τε Λαρίσης καὶ ὀκτὼ ἄλλων πόλεων, ἐπιτρέψας εἰς αὐτάς πᾶσαν αὐτονομίαν, καὶ περιορισθεὶς εἰς μόνην τὴν ἀπὸ τοῦ Φαρναβάζου ἐξασφάλισιν αὐτῶν. Οἱ ἔμποροι εὐχαριστηθέντες διὰ τὰ κατορθώματα ταῦτα, παρέτειναν ἐπὶ ἓν ἕτερον ἔτος τὴν στρατηγίαν αὐτοῦ· καὶ ἐπειδὴ μετ' οὐ πολὺ ἔληξεν ἡ πρὸς τὸν Τισσαφέρνην ἀνακωχὴ, αἱ δὲ ὑπ' αὐτὸν τελοῦσαι Ἑλληνίδες πόλεις δὲν ἔπαυον ἐπικαλούμεναι τὴν βοήθειαν τῆς Σπάρτης, ὁ Δερκυλλίδας διετάχθη ἤδη νὰ στρατεύσῃ κατὰ τοῦ ἑτέρου ἐκείνου τῶν σατραπῶν, ἐπὶ τὴν Καρίαν. Τότε ὁ Φαρναβάζος ἐνοῦται μετὰ τοῦ Τισσαφέρνους καὶ ἐλθόντες ἀμφοτέρω μετὰ στρατοῦ ἰσχυροῦ εἰς τὸ Μαιάνδρου πεδίον, εὕρισκousι τὸν Δερκυλλίδαν τοσοῦτω ἀπαράσκευον πρὸς μάχην ὥστε ἂν ἐπέπιπτον κατ' αὐτοῦ ἤθελον πιθανώτατα νικήσει. Ἄλλ' ὁ Τισσαφέρνης πτοηθεὶς πρὸ πάντων τοὺς Κυρεῖους, τῶν ὁποίων ἐνθυμεῖτο τὸ μεγαλουργημα, καὶ ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῆς ἐπιτηδειότητος μεθ' ἧς ὁ Δερκυλλίδας κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐκάλυψε τὴν ἀταξίαν τοῦ ἰδίου στρατοῦ, ἀπέφυγε μὲν τὸν ἀγῶνα, συνήνεσε δὲ νὰ ἔλθῃ εἰς λόγους περὶ σπονδῶν. Καὶ εἰρήνη μὲν δὲν συνωμολογήθη, διότι ἐνῷ ὁ Δερκυλλίδας ἀπῆτει τὴν ἐντελῆ αὐτονομίαν τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἑλληνίδων πόλεων, ὁ Τισσαφέρνης καὶ ὁ Φαρναβάζος ἐπέμενον τάναντι εἰς τὴν ἐξ Ἀσίας ὑποχώρησιν τοῦ στρατοῦ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων ἀρμοστῶν ἀφ' ὅλων τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἑλληνίδων πόλεων. Συνεφωνήθη ὁμοῦς ἀνακωχὴ ἵνα δοθῇ καιρὸς νὰ ἀναφερθῶσι ταῦτα πάντα εἰς Σπάρτην· καὶ οὕτως εἶχον τὰ κατὰ τὸν πό-

λεμον τοῦτον περὶ τὰ τέλη τοῦ 394, ἥτοι τριετίαν καὶ ἐπέκεινα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ.

Τότε βουλευομένων τῶν Σπαρτιατῶν περὶ τοῦ πρακτέου μετὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις, εἶπεν ὁ Ἀγησίλαος ἑαυτὸν πρόθυμον, ἐπὶ τῇ προτροπῇ τοῦ Λυσάνδρου, ν' ἀναλάβῃ τὴν στρατηγίαν τοῦ κατὰ Περσῶν ἀγῶνος, μὴ ζητήσας νὰ δοθῶσιν αὐτῷ ἐπὶ τούτῳ εἰμὴ μόνον τριάκοντα Σπαρτιαταὶ ἐκ τῶν ὁμοίων, ὡς σύμβουλοι, 2,000 νεοδαμῶδεις καὶ 6,000 ὀπλίται ἐκ τῶν συμμάχων. Ὡστε ἀπεφασίσθη τὸ ἐπιχειρήμα, ὃ δὲ Λύσανδρος, ὅστις ἦτο εἰς τῶν τριάκοντα ἐκείνων ἀνδρῶν, καὶ πρόεδρος αὐτῶν, ἤλπισεν ἤδη ὅτι, ὡς τοιοῦτος καὶ ἔνεκα τῆς ἐπιρροῆς τὴν ὁποίαν ἐφαντάζετο ὅτι ἔχει ἐπὶ τοῦ Ἀγησιλάου, θέλει ἄρξει αὐτὸς τοῦ ὅλου ἀγῶνος, καὶ ἀσφαλίσει τελευταῖον διὰ τῶν ἐν αὐτῷ κατορθωμάτων τὴν ἐκτέλεσιν τῶν φιλόχρων σκοπῶν οὓς πρὸ τοσούτου χρόνου ἐπεδίωκεν.

Ἡ ἐκστρατεία τοῦ Ἀγησιλάου, καὶ τοι οὕσα κατὰ τὸ φαινόμενον οὐδὲν ἄλλο ἢ συνέχεια τῶν δύο πρώτων ἐκστρατειῶν, τοῦ Θίμβρωνος καὶ τοῦ Δερκυλλίδου, ἔλαβεν ὅμως ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἄλλοιον ὅλως χαρακτῆρα, ὡς ἐκ τοῦ ἀξιώματος τοῦ ἀνδρὸς ὅστις ἐπετρέπη ἤδη τὴν ἡγεμονίαν, καὶ ἔτι μᾶλλον ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἡ Σπάρτη ἐπεχείρησε τὸν ἀγῶνα ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ ν' ἀπαλλάξῃ τῆς περσικῆς κυριαρχίας τὰς κατὰ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἑλληνίδας πόλεις· ἀλλ' ὁ Ἀγησίλαος ἐμελέτησεν ἤδη βούλευμα πολὺ μεγαλύτερον, ἐμελέτησε τὴν ὁλοσχερῇ τοῦ περσικοῦ κράτους κατάλυσιν, δυνάμενος νὰ θεωρηθῇ κατὰ τοῦτο ὡς ὁ ἀληθὴς πρόδρομος τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐὰ πάντα δὲ ἐφαίνοντο συντρέχοντα εἰς τὸ νὰ ἐμπνεύσωσιν αὐτῷ τὴν μεγαλεπήβολον ταύτην προαίρεσιν. Οἱ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης, ὅσῃς ἐξεπλήρουν τὸ ἔργον τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος, ἠξίουσαν ὅτι εἶναι κληρονόμοι τῶν σκήπτρων τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Ὀρέστου, ὥστε ὁ Ἀγησίλαος εὐλόγως ἐξωμοίωσε τὸ ἐπιχειρήμα αὐτοῦ πρὸς νέον τινὰ Τρωϊκὸν πόλεμον, καὶ παρέστησεν αὐτὸ ὡς κοινὸν τῆς ὅλης Ἑλλάδος ἀγῶνα, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς διηνεκεῖς ἐκείνους ἀσιανοὺς πολεμίους τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος. Διὰ τοῦτο ἐφιλοτιμήθη καὶ ἀπὸ τῆς Αὐλίδος τῆς βοιωτικῆς νὰ ἐκπλεύσῃ ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, ὅπως πάλαι ποτὲ οἱ ἐπὶ τὴν Τροίαν στρατεύσαντες ἥρωες (σελ. 44). Συνετέλει δὲ εἰς τὴν τοιαύτην τοῦ πράγματος ἔποψιν καὶ ἡ ἐξαιρετος αὐτοῦ φιλοτιμία, καὶ τοῦ Λυσάνδρου ἡ ἀκοίμητος φιλαρχία, καὶ ἡ κοινὴ πε-

ποιήσεις, ἢ μετὰ τὴν χάθοδον τῶν μυρίων παραχθεῖσα, ὅτι τὸ περσικὸν κράτος ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνθέξῃ εἰς ἑλληνικά τινα τάγματα, ἔστω καὶ εὐάριθμα, ἀρκεῖ νὰ στρατηγῶνται ὑπὸ ἀνδρὸς ἐπιτηδείου. Εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ καταθλιπτικὸν τῆς Σπάρτης πολίτευμα δὲν ἦτο ἐπιτῆδειον νὰ παραγάγῃ ἐν Ἑλλάδι τὴν ὁμόνοιαν ἐκείνην, ἥτις ἦτο ἀπαραίτητος ἵνα ἐπιτύχῃ τοσοῦτω μέγα ἔργον καὶ ὅτι ἡ διχοστασία ἀπεκαλύφθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἀποπονηθέντων τῶν Ἀθηναίων, τῶν Κορινθίων καὶ τῶν Θηβαίων νὰ κοινωνήσωσι τοῦ ἐπιχειρήματος, ἐξ ὧν οἱ τελευταῖοι καὶ δι' ἐνόπλου δυνάμεως διέκοψαν τὴν θύσαν, ἣν ὁ Ἀγησίλαος ἐτέλει, πρὶν ἐκπλεύσῃ, ἐν τῇ κατὰ τὴν χώραν αὐτῶν κειμένην Αὐλίδι. Ἡ δὲ Σπάρτη ἔλαβε μικρὸν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ βασιλέως, καὶ ἐτέραν τινα δεινὴν ἀγγελίαν. Ὁ Ἀθηναῖος ναύαρχος Κόνων, ὃν εἶδομεν διασωθέντα ἐκ τῆς ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς πανωλεθρίας εἰς Σαλαμῖνα τὴν ἐν Κύπρῳ, δὲν ἔπαυε τρέφων τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ φανῇ καὶ ἐντεῦθεν χρήσιμος τῇ ἰδίᾳ πατρίδι. Τῶνόντι δὲ, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος Εὐαγόρου, ἔτι δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ περσικῇ αὐλῇ μέγα ἰσχύοντος Ἑλληνος ἱατροῦ Κτησίου, εἶχεν ἐπιτύχει περὶ τὸ 397 νὰ δοθῶσιν ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως διαταγαὶ καὶ χρήματα πρὸς κατασκευὴν πολυαρίθμου στόλου ἐν Φοινίκῃ καὶ ἐν Κιλικίᾳ, στόλου τοῦ ὁποῦ ἡ διεύθυνσις ἔμελλε ν' ἀνατεθῇ εἰς αὐτόν, τὸν Κόνωνα. Καὶ ἐν τῷ μεταξῷ, παραλαβὼν ὅσας εὗρεν ἐτοίμους τριήρεις, τεσσαράκοντα περίπου, ἔπλευσε παρὰ τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀπὸ Κιλικίας μέχρι Καύνου, παρασκευάζων αὐτόθι τὰ πρὸς πόλεμον. Ἀλλ' ὁ Ἀγησίλαος ἐλπίζων ὥσως διὰ τῶν ἐν Ἀσίᾳ κατορθωμάτων νὰ προλάβῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πολεμίων τούτων στοιχείων τὰ ὅποια ὀπισθεν αὐτοῦ κατέλειπε, δὲν ἀνέστειλεν ὡς ἐξ αὐτῶν τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς Ἐφεσον κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 396. Φθάσας δὲ αὐτόθι ἐνῶ διήρουν ἔτι αἱ μεταξὺ Τισσαφέρνης καὶ Δερκυλλίδου σπονδαὶ καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ σατράπου, τίνος ἕνεκα ἦλθεν, ἐπανελάβε τὴν προηγουμένην τοῦ Δερκυλλίδου ἀπαίτησιν περὶ τῆς αὐτονομίας τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἑλλήνων. Εἰς ταῦτα ὁ Τισσαφέρνης ἀπήντησε προτείνων νὰ παραταθῇ ἡ ἀνακωχὴ μέχρις οὗ δυνηθῇ νὰ ὑποβάλῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν περσικὴν αὐλὴν, προσθεὶς ὅτι ἐλπίζει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν αἰσίαν αὐτῆς ἐκβασιν. Ὅθεν συνωμολογήθη νέα τρίμηνος ἀνακωχή.

Ἐνῶ δὲ ὁ στρατὸς διετέλει οὕτως ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπρακτῶν ἐν

Ἐφ' ἑσῶ, ἤρχισεν ὁ Λύσανδρος τὰς ῥαδιοουργίας αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ πολλὴ ἦτο ἡ εὐλάβεια ἣν, ἀπὸ τῶν προηγουμένων στρατειῶν, εἶχον πρὸς αὐτὸν ἅπαντες οἱ Ἀσianoὶ Ἕλληνες, πολλὴ δὲ ἡ πεποιθήσις ὅτι, αὐτὸς περιποίησας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν Ἀγησίλαον, τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἐτι ἐγνώριζε τὸν χαρακτῆρα, ἐξ ἀνάγκης ἔμελλε νὰ ἄγῃ καὶ νὰ φέρῃ τὸν ἄνδρα, ἅπαντες κατήντησαν νὰ θεωρῶσι τὸν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἐκείνον νικητὴν ὡς τὸν πραγματικὸν ἄρχηγόν καὶ τοῦ ἀνὰ χεῖρας ἐπιχειρήματος. Ὅθεν πολυχρίθμοι ἄρχαῖοι αὐτοῦ ὁπαδοὶ συνέρρουσαν εἰς Ἐφεσον ἵνα χαιρέτισωσι τὴν ἄφιξιν αὐτοῦ καὶ ὑποβάλωσι ποικίλας αἰτήσεις· ἀδιακόπως δὲ παμπληθὴς ὄχλος ἠκολούθει αὐτὸν θεραπεύων, «ὥστε ὁ μὲν Ἀγησίλαος ἰδιώτης ἐφαίνετο, ὁ δὲ Λύσανδρος βασιλεὺς.» Τοῦτο παρώργισε τοὺς τριάκοντα συμβούλους, τοὺς ὁποίους ὁ προῖστάμενος αὐτῶν αὐτογνώμων Λύσανδρος, οὐδέποτε συνεβουλευέτο· παρώργισε δὲ καὶ τὸν Ἀγησίλαον αὐτὸν, ὅςτις ἀπεκάλυψεν αἴφνης δύναμιν βουλῆσεως κυριαρχικὴν, ἣν οὐδεὶς πώποτε ὑπώπτευε πρότερον παρ' αὐτῷ, καὶ ἤρχισε συστηματικῶς ν' ἀπορρίπτῃ πάσας τὰς διὰ τοῦ Λυσάνδρου ὑποβαλλομένας αἰτήσεις. Ἐντεῦθεν ὁ τελευταῖος οὗτος, ἰδὼν ψευσθείσας ἀπάσας αὐτοῦ τὰς προζδοκίας, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τοὺς φίλους του, ὅτι πρέπει ν' ἀποτείνωνται κατ' εὐθεΐαν εἰς τὸν βασιλέα Ἀγησίλαον καὶ ὅτι ἡ μεσολάβησις του μᾶλλον βλάπτει αὐτοὺς ἢ ὠφελεῖ. Τὸ δὲ κατ' ἐαυτὸν περιωρίσθη εἰς παράπονα καὶ προσελθὼν πρὸς τὸν βασιλέα «ὦ Ἀγησίλαε, εἶπε, μειοῦν μὲν ἄρα σύ γε τοὺς φίλους ἡπίστω.» «Ναί, μὰ Δία, ἀπεκρίθη ὁ Ἀγησίλαος, τοὺς γε βουλομένους ἐμοῦ μείζους φαίνεσθαι· τοὺς δέ γε αὖξοντας εἰ μὴ ἐπισταίμην ἀντιτιμᾶν, αἰσχυνοίμην ἄν.» Καὶ ὁ Λύσανδρος, ὁμολογήσας τὴν ὀρθότητα τῆς ἀποκρίσεως καὶ ἐπιθυμῶν ἐνταύτῳ ν' ἀποφύγῃ τὴν ταπεινώσιν εἰς ἣν περιῆλθε, παρέκάλεσε τὸν βασιλέα νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ ἄλλαχού ἀποστολὴν τινα. Ὁ δὲ Ἀγησίλαος ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, ὅπου ὁ Λύσανδρος προσήνεγκεν ἀξιόλογον ὑπηρεσίαν, ἀποσπᾶσας ἀπὸ τοῦ Φαρναβάζου Πέρσῃν τινὰ μεγιστᾶνα, ὀνόματι Σπιθριδάτην, ἀναδειχθέντα χρησιμώτατον εἰς τὸν Ἀγησίλαον, ἰδίως ἕνεκα τοῦ ἵππικοῦ σώματος, τὸ ὅποιον προσέφερεν εἰς αὐτόν.

Ἐν τούτοις ὁ Τισσαφέρνης, λαβὼν πολλὰς ἐπικουρίας, ἀπήτησε παρὰ τοῦ Ἀγησίλαου καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν τριμηνιαίων σπονδῶν νὰ ἐκχωρήσῃ ἀμέσως ἐκ τῆς Ἀσίας, ἐπὶ πολέμῳ. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἰς ἀπάντησιν ἐξέδωκεν ἀμέσως παραγγελίας ἵνα κινήθῃ ἅπας ὁ στρατὸς πρὸς

μεσημβρίαν, καὶ ἄλλα πολλὰ διέταξε τὰ ἐκδηλοῦντα ὅτι ἐμελέτα νὰ διαβῇ τὸν Μαϊάνδρον καὶ νὰ προσβάλῃ τὸν Τισσαφέρνην ἐν Καρίᾳ ὅπου συνήθως ἔδρευεν. Ἐνῷ ὁμως ὁ Τισσαφέρνης, ἐκλαμβάνων κατὰ γράμμα τὰς ἀγγελίας ταύτας, ἔσπευδε νὰ συγκεντρώσῃ ἅπαν τὸ πολυάριθμον αὐτοῦ ἵππικὸν εἰς τὰ περὶ Μαϊάνδρον πεδία, ὁ Ἀγησίλαος τρέπεται αἰφνης πρὸς βορρᾶν κατὰ τοῦ Φαρναβάζου, καὶ ἐμβαλὼν εἰς τὴν Φρυγίαν, κυριεύει πολλὰς ἐνταῦθα πόλεις καὶ κώμας, καὶ ἀθροίζει ἀφθόους τροφὰς καὶ πολλοὺς δούλους καὶ πλείστην ἄλλην λείαν. Τότε δὲ κατὰ πρῶτον ἔδειξε καὶ τὴν ὑπερβολικὴν πρὸς τοὺς φίλους ἐπιείκειαν· διότι, ἐνῷ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἦτο ὅλως πρὸς κτῆσιν χρημάτων ἀδιάφορος, ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν νὰ θησαυρίσωσιν ἐκ παντὸς τρόπου, ἐνίοτε καὶ διὰ πάσης ἀδικίας. Πολλῶς ὁμως ἀφ' ἑτέρου ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐπιδείξῃ καὶ τὴν ἐξαίρετον αὐτοῦ φιλάνθρωπίαν· ἰδίως παραγγείλας τοὺς στρατιώτας νὰ μὴ μεταχειρίζωνται τοὺς αἰχμαλώτους ὡς κακούργους, «ἀλλ' ὡς ἀνθρώπους ὄντας φυλάσσειν.»

Διαχειμάσας δὲ μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο ἐπιχείρημα εἰς Ἐφεσον, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ 396 καὶ τοὺς πρῶτους τοῦ 395, ἐνησχολήθη μετὰ θαυμαστῆς δραστηριότητος εἰς τὴν ἄσκησιν τοῦ στρατοῦ, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς τὴν συγκρότησιν ἵππικοῦ σώματος ἀξιολόγου, τοῦ ὁποίου ἔβλεπε τὴν ἀπαραίτητον ἀνάγκην ἵνα ἀντιταχθῇ εἰς τὸ ἄριστον ἵππικὸν τῶν Περσῶν. Ἡ κατὰ τὸν χειμῶνα ἐκείνον πολεμικὴ ἐν Ἐφέσῳ κίνησις περιγράφεται λαμπρῶς ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος, ὅστις καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας ἦτο αὐτόπτης τῶν γεγονότων μάρτυς καὶ τοῦ Ἀγησίλαου συνεργός. «Ἐκ τούτου δὲ παρῆν ὁρᾶν τὰ μὲν γυμνάσια πάντα μεστὰ ἀνδρῶν τῶν γυμναζομένων, τὸν δ' ἵππόδρομον τῶν ἵππαζομένων, τοὺς δ' ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς τοξότας μελετῶντας. Ἀξίαν δὲ καὶ ὅλην τὴν πόλιν ἐν ἣ ἦν θεὰς ἐποίησεν· ἥ τε γὰρ ἀγορὰ ἦν μεστὴ παντοδαπῶν καὶ ἵππων καὶ ὀπλῶν ὠνίων, οἳ τε χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες καὶ οἱ χαλκαῖς καὶ οἱ σκυτοτόμοι καὶ οἱ ζωγράφοι πάντες πολεμικὰ ὅπλα κατεσκευάζον, ὥστε τὴν πόλιν ὄντως οἶσθαι πολέμου ἐργαστήριον εἶναι. Ἐπερρώσθη δ' ἂν τις καὶ ἐκεῖνο ἰδὼν, Ἀγησίλαον μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους στρατιώτας ἐστεφανωμένους ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἀπιόντας καὶ ἀνατιθέντας τοὺς στεφάνους τῇ Ἀρτέμιδι. Ὅπου γὰρ ἄνδρες θεοὺς μὲν σέβοιντο, τὰ δὲ πολεμικὰ ἀσκοῖεν, πειθαρχεῖν δὲ μελετῶεν, πῶς οὐκ εἰχὸς ἐνταῦθα πάντα μεστὰ ἐλπίδων ἀγαθῶν εἶναι; »

Ἐν τούτοις πρὶν ὁ Ἀγησίλαος δυνηθῇ νὰ ἀρχίσῃ, ἐν ἔαρι τοῦ 395, τὰ κινήματα αὐτοῦ, εἶχε παρέλθει τὸ πρῶτον τῆς στρατηγίας αὐτοῦ ἔτος, καὶ ἔφθασαν εἰς Ἐφεσον τριάκοντα νέοι σύμβουλοι, οἱ περὶ Ἡριπίδαν, οἱ δὲ παλαιοὶ περὶ Λύσανδρον ἐπέστρεψαν ἀμέσως εἰς Σπάρτην. Ὁ στρατὸς ἦτο ἤδη οὐ μόνον πολυαριθμότερος, ἀλλὰ καὶ βέλτιον γεγυμνασμένος καὶ συντεταγμένος ἢ ἐν τῇ προηγουμένῃ στρατείᾳ. Ὁ δ' Ἀγησίλαος ἐπέτρεψε τὴν ἡγεμονίαν τῶν διαφόρων αὐτοῦ μοιρῶν εἰς τοὺς ἐμπειροτάτους ἐκ τῶν νέων τριάκοντα, καὶ ἰδίως ἔταξε τὸν μὲν Ξενοκλέα ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς, τὸν δὲ Σκύθην ἐπὶ τοὺς νεοδαμῶδεις ὀπλίτας, τὸν δὲ Ἡριπίδαν ἐπὶ τοὺς Κυρείους, τὸν δὲ Μίγδωνα ἐπὶ τοὺς ἀπὸ τῶν Ἀσιανῶν πόλεων στρατιώτας. Καὶ γενομένων τούτων, προανήγγειλεν ὅτι μελετᾷ νὰ βαδίσῃ κατ' εὐθείαν ἐπὶ Σάρδεις. Ὁ Τισσαφέρνης, ὅστις ἐν τῇ προτέρᾳ στρατείᾳ ἠπατήθη, πιστεύσας τὰ παρὰ τοῦ βασιλέως ἀναγγελθέντα, ἐνόμισεν ὅτι δὲν πρέπει καὶ νῦν νὰ πιστεύσῃ τὸ κήρυγμα ἐκεῖνο, ὅτι, ὡς ἄλλοτε, ὁ βασιλεὺς ἄλλα βουλευέται καὶ ἄλλα λέγει καὶ ὅτι ἡ ἀληθὴς αὐτοῦ προαίρεσις εἶναι νὰ ὀρμήσῃ ἐπὶ τὴν Καρίαν· ὅθεν ὁ σατράπης ἔπεμψε μὲν ἅπαν αὐτοῦ τὸ ἱππικὸν εἰς τὰ περὶ Μαϊάνδρον πεδία, συνεκέντρωσε δὲ τὸ πεζικὸν ἔτι μεσημβρινώτερον ἐντὸς τῆς Καρίας αὐτῆς. Ἀλλ' ἦτο πεπρωμένον, καὶ πιστεύων καὶ μὴ πιστεύων εἰς τὰ κηρύγματα τοῦ Ἀγησίλαου, πάντοτε ν' ἀπατάται· διότι ταύτην τὴν φορὰν ὁ βασιλεὺς ὤρμησε τῶντι ὅπως προεῖπε κατ' εὐθείαν ἐπὶ Σάρδεις, καὶ εὐρὼν τὴν χώραν ἔρημον προμάχων, ἐπὶ τρεῖς μὲν ἡμέρας ἐληλάτησεν αὐτὴν ἀκωλύτως, τὴν δὲ τετάρτην, ἐπελθόντος τελευταῖον τοῦ ἱππικοῦ τῶν Περσῶν, συγκροτεῖται μάχη, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς, δι' ἐπιτηδείου συνδυασμοῦ τοῦ ἱππικοῦ καὶ τοῦ ἀκαταμαχῆτου πεζικοῦ, ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τοὺς πολεμίους, ὧν πολλοὶ ἐπνίγησαν εἰς τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν. Ἐλήφθη δὲ καὶ ἅπαν τὸ στρατόπεδον αὐτῶν καὶ λεῖα πλουσιωτάτῃ ἐν αὐτῷ. Τότε ὁ μέγας βασιλεὺς, μαθὼν ὅτι ὁ Τισσαφέρνης ἀνεδείχθη τοσοῦτῳ ἀδέξιος περὶ τὴν χρῆσιν τῆς ἐπιτραπίσης αὐτῷ δυνάμειος, ἐξέπεμψε διαταγὴν καθαιρέσεως καὶ θανάτου κατ' αὐτοῦ, ὁ δὲ κομιστὴς τῆς διαταγῆς Τιθραύστης, ἐκτελέσας αὐτὴν, ἀνέλαβεν ἤδη τὴν κατὰ τὰς χώρας ταύτας περσικὴν ἡγεμονίαν.

Ὁ Τιθραύστης ἐπολιτεύθη πολὺ ἐπιτηδειότερον τοῦ προκατόχου του· διότι ἐνῶ ἄφ' ἐνὸς ἐπεχείρησε νὰ ὑποθρέψῃ διὰ χρημάτων τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον αὐξάνουσαν δυσμένειαν τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων κατὰ τῆς Σπάρτης, ἄφ' ἑτέρου διεμήνυσεν εἰς τὸν Ἀγησίλαον ὅτι παραιτίος

τοῦ πολέμου ὑπῆρξεν ὁ ἄπιστος Τισσαφέρνης ὅστις διὰ τοῦτο καὶ ἐτιμωρήθη ὑπὸ τοῦ κυριάρχου, ὅτι ὁ μέγας βασιλεὺς εἶναι πρόθυμος ν' ἀναγνώριση τὴν αὐτονομίαν τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ἑλληνίδων πόλεων ἐπὶ μόνῃ τῇ πληρωμῇ τοῦ δασμοῦ τὸν ὅποιον ἀνέκαθεν ἐπλήρωνον καὶ ὅτι ἐπομένως προσκαλεῖ τὸν Ἀγησίλαον νὰ ἐκχωρήσῃ ἐκ τῆς Ἀσίας. Ὁ δὲ ἀπήντησεν, ὅτι μὴ δυνάμενος ν' ἀποφασίσῃ περὶ τούτου οἴκοθεν. θέλει ἐρωτήσῃ τὰς ἐν Σπάρτῃ ἀρχάς. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ἐπέτυχεν παρ' αὐτοῦ ὁ Τιθραύστης ἐξαμηνιαίας ἀναχωχάς, καὶ κατέπεισεν αὐτὸν, ἐκχωρήσας ἀπὸ τῆς σατραπείας του, νὰ ἐπιπέσῃ εἰς τὴν τοῦ Φαρναβάζου, προσεπιδούς καὶ 30 τάλαντα ἵνα χρησιμεύσωσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς συντήρησιν τοῦ στρατοῦ. Ἐκ τούτων πρὸς τοῖς ἄλλοις γίνεται κατὰδῆλος ἡ ἐσχάτη παραλυσία εἰς ἣν εὕρισκετο τὸ περσικὸν κράτος, τοῦ ὁποίου οἱ γενικοὶ διοικηταὶ ἐπολιτεύοντο συνήθως ὡς ἂν ἦσαν πολέμιοι πρὸς ἀλλήλους καὶ οὐχὶ λειτουργοὶ τοῦ αὐτοῦ πολιτικοῦ συμφέροντος καὶ τοῦ αὐτοῦ κυριάρχου.

Ὁ Ἀγησίλαος λοιπὸν ἐξελθὼν ἀπὸ τὰς χώρας τοῦ Τιθραύστου ἐνέβαλε, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 395, εἰς τὴν ὑπὸ τὸν Φαρναβάζον τελοῦσαν Φρυγίαν, καὶ ἐνταῦθα ἐπόρθησε μὲν τὴν χώραν, κατέλαβε δὲ πόλεις πολλὰς, τὰς μὲν βίβη, τὰς δὲ ἐκούσας. Ἐπειτα, ἐπὶ τῇ συμβουλῇ τοῦ Σπιθριδάτου, ἐπορεύθη καὶ εἰς Παφλαγονίαν, προσέλαβε σύμμαχον τὸν βασιλεῖα τῶν Παφλαγόνων Ὅτυν, καὶ ἐνισχυθεὶς ὑπὸ τῶν στρατευμάτων αὐτοῦ, ἐξηκολούθησε τὸν κατὰ τῆς σατραπείας τοῦ Φαρναβάζου πόλεμον, γενόμενος ἰδίως κύριος τῆς περὶ Δασκύλειον πλουσιωτάτης χώρας, ὅπου ἦσαν καὶ τὰ τοῦ Φαρναβάζου βασίλεια καὶ ὅπου μετ' ὀλίγον συνέλαβεν ἅπαν τοῦ σατράπου τούτου τὸ στρατόπεδον, μετὰ πλουσιωτάτης λείας.

Τότε, ἐν ἀρχῇ τοῦ 394, παρὰκχλούμενος ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου ὁ Ἀγησίλαος ἐγκατέλιπε τὴν σατραπείαν αὐτοῦ, καὶ, στρατοπεδεύσας περὶ τὸ ἱερόν τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος, ἐν τῇ λεγομένῃ Αἰολίδι, ἡσυχολήθη ἐνταῦθα περὶ τὴν αὕξιν τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν ῥύθμισιν τῶν κατὰ τὰς ἑλληνίδας πόλειςπραγμάτων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐμβάλῃ κατὰ τὸ προσεχές θέρος εἰς τὰ ἐνδότεα τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Εἶχε δὲ ἤδη προπαρασκευάσει τὰ πάντα πρὸς τοῦτο, ὅτε αἰφνης προσεκληθὲν ὑπὸ τῆς Σπάρτης ν' ἀνακἀμψῃ εἰς τὰ ἴδια, διότι μεγάλη καὶ ἐπικίνδυνος εἶχεν ἐκραγῇ ἐν Ἑλλάδι ἐπανάστασις κατὰ τῆς κυριάρχου ἐκείνης πόλεως.

Ὁ Τιθράυστης, ἅμα ὡς συνωμολόγησε πρὸς τὸν Ἀγησίλαον τὰς ἐξαμηνιαίας ἀναχωγὰς, ἔπεμψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν Ῥόδιον Τιμοκράτην, ἵνα ὑποθρέψῃ τὴν κατὰ τῆς Σπάρτης ὑφισταμένην δυσμένειαν καὶ προκαλέσῃ ῥῆξιν τινα κατ' αὐτῆς, δοὺς αὐτῷ ἐπὶ τούτῳ καὶ πεντήκοντα τάλαντα ἀργυρίου. Ὁ Τιμοκράτης δὲν ἀπήντησε πολλὰς δυσκολίας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς ταύτης, διότι, ὡς πολλὰκις εἶπομεν. ἡ ἀγέρωχος καὶ καταθλιπτικὴ διαγωγή τῆς πόλεως ἐκείνης εἶχε πρὸ καιροῦ προκαλέσει πολλὴν πολλachoῦ ἀγανάκτησιν. Ἡ Κόρινθος καὶ αἱ Θηβαὶ δὲν εἶχον ἀγωνισθῆ κατὰ τῆς κυριαρχίας τῶν Ἀθηναίων, ἵνα ἐπὶ τέλους ὑποκύψωσιν εἰς τὴν σπαρτιατικὴν κυριαρχίαν. Τὸ Ἄργος δὲν ἤρκειτο εἰς τὴν οὐδετερότητα αὐτοῦ, ἀλλὰ ἐδυσφόρει πάντοτε κατὰ τοῦ ἡγεμονικοῦ ἀξιώματος τῆς Σπάρτης. Αἱ Ἀθηναί, καταβληθεῖσαι κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀνακτήσασαι τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα, ἤρχισαν νὰ μὴ ὑποτάσσωνται τυφλῶς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νέας ἡγεμονίας καὶ νὰ ἐλπίζωσι μάλιστα βελτιώσιν τινα τῆς τύχης αὐτῶν ἀπὸ τῶν φημιζομένων παρασκευῶν τοῦ Κόνωνος, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐπιτύχει τὴν ἀποστασίαν τῶν Ῥοδίων ἀπὸ τῆς Σπάρτης. Πρὸ πάντων ὁμως οἱ Θηβαῖοι παρέσχον ἑαυτοὺς προθύμους εἰς τὴν κατ' αὐτῆς συμμάχίαν καὶ ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὴν ῥῆξιν, πείσαντες τοὺς Ὀποντίους Λοκροὺς νὰ ἐπιστρατεύσωσι κατὰ τινος χώρας κατεχομένης μὲν ὑπὸ τῶν Φωκέων, ἀμφισβητουμένης δὲ ὑπὸ τῶν Λοκρῶν· διότι ἀντεμβαλόντων τῶν Φωκέων εἰς τὴν Λοκρίδα, οἱ μὲν Βοιωτοὶ βοηθοῦσιν ἤδη ἀναφανδὸν τοὺς Λοκροὺς, οἱ δὲ Φωκεῖς ζητοῦσι τὴν ἐπικουρίαν τῆς Σπάρτης καὶ ἄρχεται οὕτω ἔτι ἀπὸ τοῦ 395 νέος ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος πόλεμος, ὅστις μέχρι τινὸς καλεῖται ἐν τῇ ἱστορίᾳ « Βοιωτικὸς πόλεμος. »

Οἱ Σπαρτιᾶται, εὐχαρίστως ἐπιλαβόμενοι τῆς ἀφορμῆς ταύτης, ἵνα ταπεινώσωσιν ἐντελῶς τοὺς Θηβαίους, ἔσπευσαν νὰ πέμψωσιν εἰς τοὺς Φωκεῖς τὸν Λύσανδρον. Οἱ δὲ Θηβαῖοι ἐζήτησαν τὴν βοήθειαν τῶν Ἀθηναίων· καὶ οἱ Ἀθηναῖοι λησμονήσαντες τὴν ἀρχαίαν μεταξὺ τῶν δύο πόλεων ἀντιπάθειαν, καὶ ἐνθυμούμενοι μόνον τὴν εὐεργεσίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τῶν Θηβαίων ἐπὶ Θρασυβούλου, παμπηφεὶ ἀπεφάσισαν νὰ δώσωσι τὴν ζητούμενην βοήθειαν. Ἡ βοήθεια αὕτη καὶ ἡ ὑπερβολικὴ τοῦ Λυσάνδρου εἰς ἑαυτὸν πεποίησις, ἔσωσαν τότε τοὺς Θηβαίους. Τῷντι ὁ Λύσανδρος, συναγαγὼν τάχιστα στρατὸν ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν στερεάν Ἑλλάδα φίλων τῆς Σπάρτης ἐθνῶν, ἔπραξε τὸ λᾶθος νὰ μὴ

ἀναμείνῃ τὴν ἄφιξιν τοῦ ἐπερχομένου εἰς Ἀλιάρτον μετὰ πελοποννησιακοῦ στρατοῦ βασιλέως Πausανίου, ἀλλ' ἐπετέθη μόνος εἰς τὸ τεῖχος τῶν Ἀλιαρτίων· οὐ μόνον δὲ ἀπεκρούσθη, ἀλλὰ τὸ δεινότερον διὰ τὴν Σπάρτην, καὶ ἔπесεν ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ· μεθ' ὃ διεσκεδάσθη ὁ στρατός αὐτοῦ, πρὶν ἢ φθάσῃ ὁ Πausανίας, ὅστις ἤδη δὲν ἐτόλμησε νὰ προσβάλῃ τοὺς Θηβαίους μετὰ τῶν ὁποίων εἶχον ἐνωθῇ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ συνωμολόγησεν ἀπλῶς ἀναχωρῆν διὰ νὰ κηδεύσῃ τοὺς νεκρούς, καὶ ἔπειτα, ἀναχωρήσας ἀμέσως ἐκ τῆς Βοιωτίας, ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ἴδια. Ἐνταῦθα κατηγορήθη διὰ τὴν ἀνάνδρον αὐτοῦ διαγωγὴν, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ ἔφυγεν εἰς Τεγέαν τῆς Ἀρκαδίας, διεδέξατο δὲ αὐτὸν ὁ υἱὸς Ἀγισίπολις, ἐπιτροπευόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀριστοδήμου.

Αἱ πρῶται αὗται τῆς Σπάρτης ἀποτυχίαι ἐνεθάρρυνον παραδόξως ἅπαντας τοὺς πολεμίους αὐτῆς· καὶ ἤδη αἱ Θῆβαι, αἱ Ἀθηναί, ἡ Κόρινθος καὶ τὸ Ἄργος συνομολογοῦσιν ἐπίσημον κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων συμμαχίαν, καὶ ἀποφασίζουσι τὴν συγκρότησιν ἐν Κορίνθῳ κοινῆς συνόδου· ὥστε ὁ πόλεμος ὅστις ἤρχισε καλούμενος «Βοιωτικὸς,» ἔλαβε τοῦντεῦθεν τὸ μεγαλειότερον ἐπώνυμον τοῦ «Κορινθιακοῦ πολέμου» μέχρι τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης. Τῆς δὲ συμμαχίας συμμετέσχον ἀμέσως οἱ Εὐβοεῖς, οἱ Ἀκαρνανεῖς, οἱ Ὀζόλαι Λοκροὶ, οἱ Ἀμβρακῖῶται, οἱ Λευκάδιοι, καὶ οἱ τῆς Θράκης Χαλκιδαῖς. Ἀλλ' οἱ Θηβαῖοι ὑπῆρξαν καὶ διετέλεσαν οἱ πρωτοουργοὶ καὶ οὕτως εἰπεῖν ἡγεμόνες τῆς μεγάλης ταύτης κατὰ τῆς Σπάρτης διαμαρτυρήσεως, τότε κατὰ πρῶτον προκύψαντες ἀπὸ τῆς δευτερευούσης τάξεως ἦν πρότερον ἐπεῖχον ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ καὶ ἀρχίσαντες νὰ προπαρασκευάζωσι τὴν λαμπρὰν ἐκείνην ἡγεμονίαν ἣν θέλομεν μετ' ὀλίγον ἶδει διαπραχθεῖσαν δι' Ἐπαμεινώνδου καὶ Πελοπίδου. Περὶ τοὺς χρόνους ὅμως τούτους δὲν ἀναφέρονται ἔτι οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, ψυχὴ δὲ τῆς πόλεως καὶ τοῦ ὅλου ἀντισπαραγματοῦ φρονήματος ἀναφαίνεται ὁ Ἰσμηνίας, Θηβαῖος πλούσιος ὅστις πρὸ ὀκταετίας μὲν εἶχε συμπράξει μετὰ Θρασυβούλου, ὠνομάσθη δὲ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ ἀντιπάλων, ὅτε οὗτοι ἐθανάτωσαν αὐτὸν μετὰ 14 ἔτη «μεγαλοπράγμων καὶ κακοπράγμων,» τιμηθεὶς οὕτω διὰ δύο ἐπιθέτων, τὰ ὁποῖα φαίνονται μὲν δυσσυμβίβαστα, πολλάκις ὅμως εἰς δεινούς ἀντιπάλους ἀπεδόθησαν καὶ ἰδίως ἐξεσφενδονήθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα, ὑπὸ τοῦ μοναρχικοῦ Κλάρενδων κατὰ τοῦ δαιμονίου Ὀλιβιέρου Κρόμβελ. Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰσμη-

νίας εἶναι, ὅστις, συνεπαγόμενος Βοιωτοὺς τινας καὶ Ἀργεῖους, κατέβαλε τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης εἰς τὰς πρὸς βορρᾶν τῆς Βοιωτίας χώρας, ἐκβαλὼν τοὺς Λακεδαιμονίους ἄρμυστάς ἐκ Φαρσάλου, ἐξ Ἡρακλείας, ἐκ Φωκίδος καὶ προσαγαγὼν εἰς τὴν νέαν συμμαχίαν πλείστους μὲν Θεσσαλοὺς, ἅπαντας δὲ τοὺς Μαλιεῖς, τοὺς Αἰνιᾶνας, καὶ τοὺς Ἀθαμᾶνας.

Τούτων δὲ γενομένων κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 395 πρὸς τὸ 394, συνήλθον οἱ σύμμαχοι κατὰ τὸ ἔαρ εἰς Κόρινθον καὶ ἀπεφάσισαν νὰ συγκροτήσωσι στρατὸν μέγαν, ἵνα καθαιρέσωσιν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης. Καὶ τότε ἡ Σπάρτη, θεωροῦσα ἑαυτὴν δεινῶς κινδυνεύουσαν, ἔπεμψε πρὸς τὸν Ἀγησίλαον διαταγὴν νὰ δράμῃ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς βοήθειαν αὐτῆς ἀπὸ τῆς Ἀσίας. Πρὶν ὅμως οὗτος ἔτι ἐπανεέλθῃ, συνεκροτήθη περὶ Κόρινθον, κατὰ τὸν ἰούλιον τοῦ 394, μάχη μεγάλῃ, καθ' ἣν ὁ Ἀριστόδημος, ἄγων 13,500 ὀπλίτας Λακεδαιμονίους καὶ ἄλλους Πελοποννησίους, 600 ἱππεῖς καὶ 700 τοξότας καὶ σφειδονήτας, καὶ ἀντιπαραταχθεὶς πρὸς 24,000 ὀπλίτας Ἀθηναίους, Ἀργεῖους, Βοιωτοὺς, Κορινθίους καὶ Εὐβοεῖς καὶ 1550 ἱππεῖς, ἀνεδείχθη μὲν ἐπὶ τέλους νικηφόρος, καὶ ἐξησυχώσεν οὕτω τὴν κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἀρχὴν τῆς Σπάρτης, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε νίκην τοσοῦτω κρίσιμον, ὥστε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀμέσως γενναῖόν τι καὶ ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου.

Ἡ περὶ τὴν Κόρινθον αὕτη μάχη ἐγένετο καθ' ὃν περίπου χρόνον ὁ Ἀγησίλαος, λαβὼν τὴν διαταγὴν τοῦ νὰ ἐπανεέλθῃ ἐκ τῆς Ἀσίας, ἐνῶ ἦτο ἤδη ἕτοιμος νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὰ ἐνδότερα αὐτῆς, ἡναγκάζετο νὰ ὑπακούσῃ καὶ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ λαμπρὸν τῆς καταλύσεως τοῦ περσικοῦ βασιλείου ὄνειρον.

Ἡ περιπέτεια αὕτη τῆς τοῦ Ἀγησίλαου ζωῆς εἶναι βεβαίως μία τῶν θλιβερωτέρων στιγμῶν τῆς ἱστορίας τῶν προπατόρων ἡμῶν· θλιβερὰ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε καὶ σήμερον, μετὰ παρέλευσιν εἰκοσιν αἰώνων, εἶναι ἀδύνατον ἐκ πρώτης ἀφετηρίας νὰ μὴ συμμερισθῶμεν τὴν ὀργὴν ἣν ἡσθάνθη ὁ μέγας ἐκεῖνος βασιλεὺς, ἰδὼν οὕτως ἀνατρεπόμενον ὑπὸ ἐμφυλίων διενέξεων τὸ δαιμόνιον αὐτοῦ βούλευμα. Ἀλλ' ἀπαθέστερον ἐξετάζοντες τὰ πράγματα, δυσκόλως θέλομεν ἀποδώσει τὴν εὐθύνην τοῦ κακοῦ εἰς τοὺς κατὰ τῆς Σπάρτης στασιάζσαντας Ἕλληνας· ἀληθὲς αὐτοῦ παρὰίτιος ὑπῆρξε μᾶλλον ἡ πλημμελὲς βᾶσις τῆς σπαρτιατικῆς ἡγεμονίας, ἀπαρallάχτως καθὼς ἡ πλημμελὲς βᾶσις τῆς τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίας ὑπῆρξεν ἡ ἀληθὲς αἰτία τοῦ τε πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ τῶν ὀλι-

θρίων αὐτοῦ ἀποτελεσμάτων. Πρὶν ἐπιχειρήσῃ νέας κατακτήσεις, ὁ ἐλληνικὸς κόσμος ἤθελε νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν αὐτονομίαν αὐτοῦ. εἶναι ἀληθές ὅτι ἐπιδιώκων τὴν αὐτονομίαν τῶν κατ' ἰδίαν πόλεων, ἀνέτρεπε πᾶσαν περὶ ἐνώσεως αὐτῶν ἀπόπειραν. Τοῦτο ὅμως ὄχι διότι τὰ δύο ταῦτα ἦσαν ἀσυμβίβαστα, ἀλλὰ διότι, ὡς πολλάκις προείπομεν, οἱ προπάτορες ἡμῶν δὲν εἶχον φθάσει εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, ὅτι ἡ ἐνωσις τοῦ ὅλου καὶ ἡ τῶν κατ' ἰδίαν πόλεων αὐτονομία, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμβιβασθῶσιν εἰμὴ διὰ τῆς ἰσοπολιτείας. Ὡστε ἄξιοκινῆται δὲν ἦσαν οὔτε ὅσοι ἐπεζήτουν τὴν ἐνωσιν, ἥτοι αἱ Ἀθηναῖοι, ἡ Σπάρτη, αἱ Θῆβαι, οὔτε ὅσοι ἐπεζήτουν τὴν αὐτονομίαν, ἥτοι ἅπασαι ἀλληλοδιαδόχως αἱ ἑλληνίδες πόλεις· ἀλλὰ πάντες εἶχον ἄδικον κατὰ τοῦτο ὅτι δὲν ἐγνώρισαν τὸν τρόπον δι' οὗ καὶ μόνον ἠδύναντο νὰ συνδυασθῶσιν ἀμφοτέρω τ' ἀγαθῇ ταῦτα.

Ὁ Ἀγχισίλαος, ἅμα λαβὼν τὴν περὶ ἀνακλήσεως διαταγὴν καὶ πληροφρηθεὶς τοὺς σπουδαίους λόγους τοὺς προκαλέσαντας αὐτὴν, ἐνόμιζεν ἀπαραίτητον, εἰ καὶ μὲ λύπην του, νὰ ὑπακούσῃ. Ὅθεν ἀφοῦ παρεμύθησε τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν πόλεις διὰ τῆς ὑποσχέσεως ὅτι θέλει ἐπανελθεῖ μετὰ τὴν ρύθμισιν τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγμάτων, καὶ ἀφοῦ κατέλιπε, πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν, μοῖραν τοῦ στρατοῦ συγκειμένην ἐκ τεσσάρων χιλιάδων ἀνδρῶν, παραλαβὼν αὐτὸς τοὺς ἐκ τῶν Ἀσιανῶν πόλεων ὀπλίτας, καὶ τοὺς νεοδαμῶδεις, καὶ τοὺς Κυρεῖους, καὶ τοὺς πελταστὰς, καὶ τοὺς ἵππεῖς, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ ἴδια, βαδίσας διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἣν πρὸ μιᾶς περιῖπου ἑκατονταετηρίδος εἶχεν ἀκολουθήσει ὁ Ξέρξης ἐπερχόμενος κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὴν ὁδὸν ταύτην δὲν ἀπῆντησε δυσκολίας εἰμὴ ἐν Θεσσαλίᾳ· ἀλλὰ εὐχερῶς ἐνταῦθα διαλύσας τοὺς θελήσαντας ν' ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν πορείαν αὐτοῦ Θεσσαλοὺς, διῆλθε διὰ τῶν Θερμοπυλῶν, παρέλαβεν ἐπικούρους τοὺς Φωκεῖς καὶ τοὺς Ὀρχομενίους, οἵτινες διὰ τὸν ἀρχαῖον κατὰ τῶν Θηβῶν φθόνον εἶχον μείνει πιστοὶ εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν Κορώνειαν.

Οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ, γινώσκοντες αὐτὸν ἐπερχόμενον, ἀφοῦ κατέλιπον δυνάμιν τινα ἀποχωρῶσαν πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ περὶ Κόρινθον στρατοπέδου, εἶχον ἐξέλθει ἐγκαίρως εἰς τὴν στερεάν μετὰ τοῦ ὑπολοίπου στρατοῦ καὶ καταλάβει τὰ περὶ τὸν Ἐλικῶνα ὑψώματα. Ἐνταῦθα δὲ εἰς τὰ περὶ Κορώνειαν πεδία, τοῦ μὲν Ἀγχισίλου ἐπεξεληθόντος ἀπὸ

Κηφισσοῦ, τῶν δὲ Θηβαίων, Ἀργείων, Ἀθηναίων καὶ ἄλλων συμμάχων καταβάντων ἀπὸ τοῦ Ἑλικῶνος, ἐγένετο κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ αὐγούστου μηνὸς τοῦ 394 μάχη «οἷα οὐκ ἄλλη τῶν γ' ἐφ' ἡμῶν,» λέγει ὁ αὐτόπτης καὶ εἰδήμων περὶ τὰ τοιαῦτα ἰδίως Ξενοφῶν. Ὁ Ἀγησίλαος καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι κατεῖχον τὴν δεξιὰν πτέρυγα, οἱ Ὀρχομενῖοι τὴν ἀριστεράν, ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἵσταντο οἱ Κύραιοι καὶ οἱ Ἄσιανοι ὀπλιῖται. Ἀντικρὺ τῶν Ὀρχομενίων, εἰς τὸ ἀντίπαλον στρατόπεδον, ἐτάσσοντο οἱ Θηβαῖοι, εἰς δὲ τὴν ἀριστεράν οἱ Ἀργεῖοι, ἐν τῷ μέσῳ δὲ οἱ λοιποὶ σύμμαχοι. Οἱ δύο στρατοὶ ἐπλησίασαν τηρήσαντες βαθυτάτην σιγὴν, ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς σταδίου ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν, πρῶτοι οἱ Θηβαῖοι ἀλαλάξαντες ἐξώρμησαν δρομαῖοι· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀντεξέδραμον καὶ οἱ περὶ τὸν Ἀγησίλαον, καὶ οἱ Κύραιοι, καὶ οἱ λοιποὶ τοῦ κέντρου αὐτοῦ. Οἱ Ἀργεῖοι δὲν ἀντίστησαν παντάπασιν καὶ ἔφυγον ἀμέσως πρὸς τὸν Ἑλικῶνα· ὑπενέδωκαν δὲ καὶ οἱ ἐν τῷ κέντρῳ ἰστάμενοι σύμμαχοι, ὥστε οἱ περὶ τὸν Ἀγησίλαον ἐστεφάνουν ἤδη αὐτὸν ὡς νικητὴν, ὅτε ἀνηγγέλθη ὅτι οἱ Θηβαῖοι, διακλύσαντες τοὺς Ὀρχομενίους, ἔφθασαν μέχρι τῶν σκευῶν, εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ στρατοῦ. Τότε ὁ βασιλεὺς, ἐξελίξας τὴν φάλαγγα, προήλασεν ἐπ' αὐτούς, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτοι, ἰδόντες τοὺς συμμάχους αὐτῶν φυγόντας πρὸς τὸν Ἑλικῶνα καὶ συσπειραθέντες, ἐξώρμησαν ἵνα συνενωθῶσι μετ' αὐτῶν. Ἐνταῦθα ἐγένετο σύρραξις φοβερά μετὰ τῶν Θηβαίων καὶ τῶν περὶ τὸν Ἀγησίλαον ὀπλιτῶν. «Καὶ συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον. Καὶ κραυγὴ μὲν οὐδεμία παρῆν, οὐμὴν οὐδὲ σιγὴ· φωνὴ δὲ τις ἦν τοιαύτη, οἷαν ὀργή τε καὶ μάχη παράσχοι δ' ἂν.» Αὐτὸς ὁ Ἀγησίλαος, καὶ τοὶ ἀσθενεῖς τὸ σῶμα καὶ χλωροὶ τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν, ἀλλ' ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀκαταμάχητον ἐκείνην ἡθικὴν δύναμιν, ἥτις εἶναι καθυπερτέρα πάσης ὑλικῆς ῥώμης, ἠγωνίζετο ἐν τοῖς πρώτοις λαμπρότατα· καὶ λαβὼν πολλὰ διὰ παντοίων ὀπλῶν τραύματα καὶ καταπατηθεῖς, δὲν ἐσώθη εἰμὴ χάρις εἰς τὴν αὐταπάρνησιν μετ' ἧς προεκινδύνευσαν ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ πεντήκοντα λογάδες περὶ αὐτὸν Σπαρτιᾶται δορυφόροι. Τελευταῖον οἱ Θηβαῖοι κατῴρωσαν νὰ διελάσωσιν, εἰ καὶ μετὰ ἱκανῆς ζημίας, καὶ νὰ προσέλθωσι πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἑλικῶνα Ἀργεῖους καὶ λοιπούς, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἔμειναν κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ὁ βασιλεὺς, ἀφοῦ ἐδέθησεν αἱ πληγαὶ αὐτοῦ, ἀνεκομίσθη ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν στρατιωτῶν πρὸς τὴν φάλαγγα, ἵνα δώσῃ τὰς τελευταίας

ἐσπερινὰς διαταγὰς, διότι ἐπλησίασεν ἤδη ἡ νύξ. Τὴν στιγμὴν ταύτην, προσελάσαντες τινες τῶν ἱππέων, ἀνήγγειλον ὅτι ὡς ὀγδοήκοντα Θηβαῖοι σὺν ὅπλοις, ἀποσπασθέντες ἀπὸ τῶν ἄλλων συναγωνιστῶν, εἶχον καταφύγει εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς· καὶ ἀναγγείλαντες τὸ γεγονός τοῦτο, οἱ ἱππεῖς ἠρώτησαν, τί προστάσσει ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν προσφύγων τούτων· ὁ δὲ, καὶ τοὶ βασιανίζόμενος ὑπὸ τραυμάτων πολλῶν, δὲν ἀπέβαλε τὴν συνήθη μεγαλοφροσύνην, ἀλλὰ εἶπε νὰ σεβασθῶσιν οἱ στρατιῶται τὸ θεῖον, ἀφίνοντες τοὺς φυγὰδας νὰ ἀπέλθωσιν ὅπου θέλωσι· καὶ ἔπειτα διέταξε νὰ τὸν περιαγάγῃσι καθ' ὅλον τοῦ ἀγῶνος τὸ θέατρον, καὶ παρήγγειλε τὰ περὶ τοῦ δειπνοῦ καὶ περὶ νυκτερινῶν φυλακῶν. Ἡ ὄψις τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἦτο φοβερά. « Ἐπεὶ γε μὴν ἔληξεν ἡ μάχη, λέγει ὁ Ξενοφῶν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πραγματείαν, τὴν ἐπιγεγραμμένην « Λόγος εἰς Ἀγησίλαον » (ἥς ὁμως ἡ γνησιότης ἀμφισβητεῖται), ἐπεὶ γε μὴν ἔληξεν ἡ μάχη, παρῇν δὴ θεάσασθαι ἔνθα συνέπεσον ἀλλήλοις, τὴν μὲν γῆν αἵματι πεφυρμένην, νεκροὺς δὲ κειμένους φίλους καὶ πολεμίους μετ' ἀλλήλων, ἀσπίδας δὲ διατεθυρμένους, δόρατα συντεθραυσμένα, ἐγχειρίδια γυμνὰ κουλεῶν, τὰ μὲν χαμαὶ, τὰ δ' ἐν σώμασι, τὰ δ' ἔτι μετὰ χειρός. » Καὶ ἂν εἰς τὸ θέαμα τοῦτο προσθέσωμεν τὸν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ ἀνακομιζόμενον βασιλέα, ὅστις, καὶ τοὶ βαρέως τετραυματισμένοι, ἐπρονόει ἔτι περὶ τῆς τάξεως, περὶ τῆς ασφαλείας, περὶ τῆς ἀναπαύσεως τοῦ στρατοῦ, ἔχοντες εἰκόνα πλήρη καὶ δραματικωτάτην ἐνὸς τῶν πεισματωδεστάτων ἀγῶνων, τῶν τελειοτάτων στρατῶν καὶ τῶν μεγίστων στρατηγῶν τῆς ἀρχαίας ἡμῶν ἱστορίας. Ἀλλ' ὁμως ὁ Ἀγησίλαος, ἔνεκα τῶν πληγῶν αὐτοῦ, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τοῦ κατορθώματος. Τὴν ἐπιούσαν πρωί, διέταξε τὸν πολέμαρχον Γύλιν « παρατάξαι τε τὸ στράτευμα καὶ τρόπαιον ἵστασθαι, καὶ στεφανοῦσθαι πάντας τῷ θεῷ, καὶ τοὺς αὐλητὰς πάντας αὐλεῖν. » Μεθ' ὃ ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Θηβαίους, κατ' αἵτησίν των, σπονδὰς, ἵνα θάψωσι τοὺς νεκροὺς αὐτῶν, αὐτοὺς δὲ ἀνεκομίσθη εἰς Δελφοὺς, ὅπου ἐτελοῦντο τότε τὰ Πύθια. Ἐνταῦθα ἀφίερωσεν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὴν δεκάτην, ἥτοι τέλαντα ἑκατὸν, τῆς λείας τὴν ὁποίαν ἐκτίησας ἐπὶ τῆς διетуῖς κατὰ τὴν Ἀσίαν στρατείας, καὶ ἔπειτα, ἀπολύσας τοὺς ἄλλους συμμάχους, ἐπανῆλθε μετὰ τῶν Πελοποννησίων, διὰ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, εἰς τὰ ἴδια, τυχὼν ἐν Σπάρτῃ εὐγνώμονος καὶ ἐντίμου δεξιώσεως.

Δύο λοιπὸν μεγάλαι μάχαι συνεκροτήθησαν περὶ τὰ μέσα τοῦ 394

ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ἥ μὲν περὶ Κόρινθον, ἥ δὲ περὶ Κορώνειαν· καὶ κατ' ἀμφοτέρας μὲν ἐνίκησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, δι' οὐδετέρας δὲ ἐπέτυχον τὸν κύριον αὐτῶν σκοπὸν, ἥτοι τὴν ὀλοσχερῇ τῶν ἀντιπάλων κατατρόπῳσιν καὶ τὴν τῆς ὅλης ἡγεμονίας ἀνάκτησιν. Ἐνίκησαν ἐν Κορίνθῳ, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἐξέλθωσι τῆς Πελοποννήσου, καὶ τὸ πολὺ ἐξησφάλισαν τότε τὴν ἐν τῇ χερσονήσῳ ταύτῃ ἀρχήν· ἐνίκησαν πάλιν ἐν Κορωνείᾳ, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθησαν νὰ συμπληρώσωσιν οὐδ' ἐνταῦθα τὸ ἔργον αὐτῶν, ἐμβάλλοντες εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Ἀττικὴν· ἐξεναντίας ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ἴδια, ἐγκαταλείποντες τὴν στερεὰν Ἑλλάδα εἰς τὴν διέκρισιν τῶν ἀντιπάλων. Τὸ δὲ δεινότερον, ἐν τῷ μεταξύ τῶν δύο ἐκείνων μαχῶν, περὶ τὰς ἀρχὰς αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, τρίτος συνεκροτήθη ἀγὼν, περὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀγὼν ναυτικός καθ' ὃν ἐντελῶς κατεστράφη ὁ τῶν Λακεδαιμονίων στόλος.

Εἶδομεν τὰς ναυτικὰς παρασκευὰς τὰς ὁποίας ἐπεχείρησεν ὁ Κόνων διὰ χρημάτων τοῦ μεγάλου βασιλέως, καὶ ἀνεφέρομεν τὴν περὶ τὰ μέσα τοῦ 395 διαπραχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου ἐκείνου ἀποστασίαν τῶν Ῥοδίων ἀπὸ τῆς σπαρτιατικῆς ἡγεμονίας. Ὁ Κόνων ἀπήντησεν ἔκτοτε πολλὰς δυσκολίας, διὰ τὴν ἀντιζηλίαν, τὴν ἰδιοτέλειαν καὶ τὴν ἀνικανότητα τῶν σατραπῶν καὶ τῶν ἄλλων ἄξιωματικῶν τοῦ μεγάλου βασιλέως, ἀπὸ τῆς συμπράξεως τῶν ὁποίων ἐξηρτάτο ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἀγησίλαος, ὢν ἔτι ἐν Ἀσίᾳ, ἐφρόντισε περὶ τῆς κατασκευῆς πολλῶν νέων τριήρων, ὥστε ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐπομένου ἔτους εὐρέθη ἔχων στόλον ἰσχυρὸν ἑκατὸν εἴκοσι πλοίων, τοῦ ὁποίου ναύαρχον κατέστησε τὸν ἀδελφὸν τῆς γυναικὸς του Πείσανδρον. Τελουταῖον ὅμως ὁ Κόνων, προσελθὼν αὐτοπροσώπως πρὸς τὸν μέγαν βασιλέα, ἐξωμάλυνεν ἅπαντα τὰ κωλύματα, καὶ ἐπέτυχε νὰ διορισθῇ ὡς συνάρχων αὐτοῦ ὁ Φαρνάβαζος, ὅστις ἦτο προθυμότερος νὰ συμπράξῃ· οὕτω δὲ γενόμενος κύριος τοῦ στόλου, ἀπῆλθεν ὁ Κόνων μετὰ ἐννεήκοντα τριήρων εἰς Κνίδον, ὅπου ἀντεπεξῆλθε κατ' αὐτοῦ ὁ τῶν Λακεδαιμονίων στόλος ὑπὸ Πείσανδρον. Ὁ Ξενοφῶν, ὁμιλῶν περὶ τοῦ νέου τούτου, λέγει αὐτὸν « φιλότιμον μὲν καὶ ἐρρωμένον τὴν ψυχὴν, ἀπειρότερον δὲ τοῦ παρασκευάζεσθαι ὡς δεῖ »· πλὴν τούτου, ἡ δύναμις ἥς ἐστρατῆγει ἦτο φαίνεται πολὺ μικροτέρα τῆς ἀντιπάλου, καὶ ἐπὶ πᾶσιν, εὐθύς ἀρχομένης τῆς μάχης, ἐγκατέλιπον αὐτὸν οἱ Ἀσιανοὶ σύμμαχοι.

Ὡστε ἐπολέμησε μὲν γενναίως ὁ Πείσανδρος, ἀλλ' ἐνίκηθη κατὰ κράτος, μὴ δυνήθεις νὰ πρᾶξῃ ἄλλο τι εἰ μὴ νὰ τιμῇσῃ τὴν ἥτταν, πίπτων ἐν τῷ ἀγῶνι ἡρώϊκῶς, ὅπως προσῆκεν εἰς ἄνδρα Σπαρτιάτην καὶ μάλιστα εἰς Σπαρτιάτην ἡγεμόνα.

Ἡ ἀξιομνημόνευτος αὕτη περὶ Κνίδον νίκη ἢ κατορθωθείσα ὑπὸ τοῦ Κόνωνος ἐκείνου, ὃν εἶδομεν πρὸ ἑνδεκα ἐτῶν μετὰ κόπου διασωθέντα εἰς Κύπρον ἀπὸ τῆς ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς πανωλεθρίας, ἐπήγαγε σπουδαιότατα ἀποτελέσματα καὶ ἰδίως τὴν παντελῆ κατάλυσιν τῆς ναυτικῆς τῶν Λακεδαιμονίων ἡγεμονίας. Ὁ Φαρνάβαζος καὶ ὁ Κόνων ἐπλευσαν ἁμέσως, μετὰ τοῦ νικηφόρου στόλου, ἀπὸ νήσου εἰς νῆσον, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθαλασσιδίους πόλεις, ἵνα ἐκβάλωσι τοὺς λακωνικοὺς ἄρμους καὶ καταλύσωσι τὴν ἀρχὴν τῆς Σπάρτης. Διὰ δὲ τὸ κοινὸν κατὰ τῆς πόλεως ταύτης μῖσος, τὸ ἔργον αὐτῶν ἀπέβη εὐχερὲς, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἐπὶ τῇ ἐπιμόνῳ ἀπαιτήσῃ τοῦ Κόνωνος ὁ Φαρνάβαζος ἐπεισθὴ νὰ ἐπιτρέψωσιν οὗτοι καὶ ἐγγυηθῶσι τὴν αὐτονομίαν τῶν πόλεων, μῆτε στρατὸν ξένον, μῆτε ξένον διοικητὴν εἰς οὐδεμίαν αὐτῶν ἐπιβάλλοντες. Ἐντεῦθεν πᾶσαι ἐν τῷ ἅμα ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, πλὴν μόνης τῆς Ἀβύδου, ἣν ἐπέτυχε νὰ διατηρήσῃ ὁ γνωστός ἡμῖν Δερκυλλίδας, ὅστις συνέπεσε νὰ ἦναι τότε ἄρμостὴς αὐτῆς καὶ εἰς ἣν κατέφυγον ἅπαντες οἱ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀσιανῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν πόλεων ἐξωσθέντες ἄρμους.

Κατὰ δὲ τὸ ἀκόλουθον ἔαρ, ὁ Φαρνάβαζος καὶ ὁ Κόνων ἐπῆλθον μετὰ στόλου ἰσχυροῦ εἰς τὰς διαφόρους Κυκλάδας ἡῆσους, κατέλαβον καὶ αὐτὰ τὰ Κύθηρα, ἐλεηλάνθησαν τὰ παράλια τῆς Λακωνικῆς καὶ τῆς Μεσσηνίας καὶ μετὰ ταῦτα ἐπλευσαν, διὰ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, πρὸς τὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου. Ἐνταῦθα εὗρον τοὺς συμμάχους, Κορινθίους, Βοιωτοὺς, Ἀθηναίους καὶ ἄλλους, ἐξακολουθοῦντας τὸν λεγόμενον Κορινθιακὸν πόλεμον, κατ' ὃν αὐτοὶ μὲν ὀρμητήριον εἶχον τὴν Κόρινθον, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι τὴν Σικυῶνα. Ἡ ἐντὸς τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου παρουσία Πέρσου σατράπου καὶ στόλου περσικοῦ δεσπόζοντος τῆς περὶ Πελοπόννησον θαλάσσης, ἦτο βεβαίως γεγονὸς θλιβερώτατον καὶ παντάπασιν ἀπρὸςδόκητον μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι νίκην, μετὰ τὰ περὶ Εὐρυμέδοντα καὶ περὶ Κύπρον κατορθώματα, μετὰ τὴν Κιμῶνιον εἰρήνην. Ἄλλ' ἢ δυστυχὴς ἀμνηχανία εἰς ἣν περιέστη ὁ ἑλληνικὸς κόσμος, μὴ δυνάμενος νὰ συμβιβάσῃ τὴν αὐτονομίαν καὶ τὴν ἑνωσιν, ἔμελλε νὰ ἐξωθήσῃ αὐτὸν εἰς πολὺ μεγαλητέρας ἔτι ταπεινώσεις καὶ συμφοράς.

Ὁ Φαρνάβαζος ἦλθεν εἰς φιλικούς λόγους πρὸς τοὺς συμμάχους, ὑπέσχετο πᾶσαν παρὰ βασιλείως συνδρομὴν καὶ κατέλιπεν εἰς αὐτοὺς ἱκανὰ χρήματα· μεθ' ὃ ἀπεφάσισε νὰ ἀποπλεύσῃ εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλὰ τότε ὁ Κόνων παρέστησεν αὐτῷ ὅτι, ἐὰν θέλῃ νὰ καταφέρῃ πληγὴν καιρίαν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, δέον νὰ ἐπιτρέψῃ ἤδη τὴν ἀνόρθωσιν τῶν τειχῶν τῶν Ἀθηναίων· ὁ δὲ, ὅστις πρὸ πάντων ἐμίσει τοὺς Λακεδαιμονίους δι' ὅσας εἶχε πάθει παρὰ Ἀγησιλάου συμφοράς, συνήνεσε προθύμως καὶ εἰς τοῦτο, καὶ ἀναχωρήσας οὐ μόνον τὸν στόλον κατέλιπεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Κόνωνος, ἀλλὰ καὶ ἀξιόλογον χρηματικὸν ποσὸν αὐτῷ παρέσχε, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν μελετωμένων. Ὅθεν ἐν ἔτει 393 κατέπλευσεν ὁ Κόνων εἰς Πειραιᾶ καὶ ἠτύχησε ν' ἀνορθώσῃ τὸ ἔργον τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Κίμωνος, τοῦ Περικλέους, καὶ νὰ ἴδῃ ἀνυψούμενα αὖθις τὰ τεῖχη ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐν ἔτει 404 τοσοῦτῳ πανηγυρικῶς εἶχον κατεδαφισθῇ ὑπὸ τῶν ἀμειλίχων τῆς πόλεως πολεμίων. Τὸ δὲ παραδοξότερον, αὐτοὶ οἱ Βοιωτοὶ καὶ οἱ ἄλλοι γείτονες οἱ τότε ἐν χοροῖς καὶ αὐλοῖς συμμετασχόντες τῆς καταλύσεως τῶν τειχῶν, ἤδη μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγαλλιάσεως συνεπελάθοντο τῆς τῶν αὐτῶν τειχῶν ἀνοικοδομήσεως· τοσοῦτον ὀλοσχερὴς αἰσθημάτων ἀλλοίωσις ἐπῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς ὀλίγων ἐνιαυτῶν. Καὶ δὲν ἠνωρθώθησαν μὲν τότε εἰμὴ τὰ δύο μακρὰ σκέλη τὰ ὅποια κατ' εὐθείαν συνέδεον τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Πειραιῶς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ τρίτον τεῖχος, τὸ λεγόμενον Φαληρικόν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο ἀπαραίτητον εἰς ἀσφάλειαν τῆς πόλεως καὶ τοῦ λιμένος, ὥστε ὁ Κόνων εὐλόγως ὑπέλαβε τὸ συντελεσθὲν τοῦ ἔργου μέρος ὡς ἀποχρῶν καὶ εὐλόγως ἐπανηγύρισε τὸ κατόρθωμα διὰ πολυτελοῦς θυσίας καὶ ἐορτῆς. Ἀνέθηκε δὲ εἰς μνήμην τῆς μεγάλης αὐτοῦ περὶ Κνίδον νίκης, ἐν τῇ ἀκροπόλει, στέφανον χρυσοῦν, καὶ κατεσκεύασεν ἐν Πειραιεὶ ναὸν τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης, ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀθηναίων οὐ μόνον ἐπὶ στήλης ἀνέγραψε ψήφισμα διαιωνίζον τὰ μεγαλουργήματα τοῦ Κόνωνος, ἀλλὰ καὶ ἀνδριάντα εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἤγειρε.

Τούτων γενομένων, ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἐφαίνετο ἀναλαβοῦσα τὴν ἀρχαίαν ὄψιν· ἐν ἔτει μὲν 403, ἀνεκτίσαστο, διὰ Θρασυβούλου, τὸ πάτριον πολίτευμα, ἥδη δὲ, διὰ Κόνωνος, ἀνφοδομήσῃ τὰ μακρὰ τεῖχη. Ἀλλὰ τὴν ἰσχὺν τῶν πολιτειῶν δὲν ἀποτελοῦσι τύποι τῶν πολιτευμάτων, ἡ ὀχυρώματα. Αἱ πολιτεῖαι ἀκμάζουσι πρὸ πάντων διὰ τῆς ἠθικῆς τῶν πολιτῶν δυνάμεως, ἡ δὲ ἠθικὴ δύναμις τῶν Ἀθη-

ναίων, ἐξασθενήσασα ἀφ' ἧς τὸ πολίτευμα ἡχρειώθη, ἀπὸ τῶν μέσων τῆς προηγουμένης ἑκατονταετηρίδος, δὲν ἔπαυσεν ἔκτοτε μαραινομένη. διὰ τε τῆς μακρᾶς ἀπολαύσεως τῶν κοινωνικῶν ἀγαθῶν, καὶ διὰ τῶν ἀδιαλείπτων στάσεων, καὶ διὰ τῶν ἀδιακόπων πολέμων. Ἀπόδειξις τῆς παρακμῆς ταύτης καταφανὴς εἶναι ὅτι εἰς τὰς δύο περὶ Κόρινθον καὶ περὶ Κορώνειαν μάχας, οἱ ὀπλῖται τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἐπεδειξάντο τὴν προτέραν δεξιότητα καὶ καρτερίαν, ἡ δὲ τιμὴ τῶν συμμάχων, κατ' ἀμφοτέρους τοὺς ἀγῶνας τούτους, διεσώθη κυρίως ὑπὸ τῶν Θηβαίων ὀπλιτῶν. Ὡστε ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἡδυνήθη μὲν ν' ἀνορθώσῃ τὸ πολίτευμα, ν' ἀνορθώσῃ τὰ τείχη αὐτῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον ταῖς ἡθικαῖς προσόντα δι' ὧν ἤκμασέ ποτε, δὲν ἦτο πεπρωμένον ν' ἀνακτῇ καὶ τὴν ἀρχαίαν ἀξίαν καὶ ἡγεμονίαν. Καὶ ἐνταῦθα ἴσως ἐρωτήσῃ ὁ ἀναγνώστης, διατί νεώτεραι πολιτεῖαι, παθοῦσαι ἡθικὰς ἀλλοιώσεις καὶ ὑλικὰς συμφορὰς ἀναλόγους τῶν ὅσας ἔπαθεν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ἡδυνήθησαν νὰ ἀνακύψωσι καὶ ἐνίοτε ἔτι μείζονες ἢ πρότερον ν' ἀναδειχθῶσιν, αἱ δ' Ἀθῆναι τοῦ Θερμιστοκλέους καὶ τοῦ Κίμωνος οὐδέποτε πλέον ἀνεβίωσαν. Τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν ἀπαντᾷται εἰς μόνας τὰς Ἀθῆνας, ἀλλὰ εἰς ὅλας τὰς ἀρχαίας πολιτείας, ἕνεκα τῆς δουλείας ἣτις ἐπεκράτει εἰς αὐτάς. Τῷόντι, αἱ ἀρχαῖαι πολιτεῖαι συνέκειντο ἐξ ἐλευθέρων καὶ δούλων. Οἱ ἐλεύθεροι ἀπετέλουν τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν μερίδα καὶ ἀντεστοίχουν πρὸς τὰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τοῦ νεωτέρου κόσμου τάξεις, οἱ δὲ δούλοι, οἱ παντὸς πολιτικοῦ δικαιώματος ἐσχατοὶ ἀπεστερημένοι, ἐπέιχον τὸν τόπον τοῦ σημερινοῦ μεγάλου τῶν ἐθνῶν πλήθους. Ἀλλ' αἱ νεώτεραι κοινωνικαὶ τάξεις, παντοῦ καὶ πάντοτε. διὰ τῆς μακροχρονίου ἀπολαύσεως ὅλων τῶν προσηρητημένων εἰς αὐτάς ἀγαθῶν, φύσει ῥέπουσι πρὸς τὴν ἀπώλειαν τῶν ἡθικῶν ἀρετῶν δι' ὧν ποτε προήχθησαν ὑπὲρ τὸν κοινὸν ὄμιλον. Καὶ ὅσάκις τοῦτο συμβῇ, ἡ πολιτεία μαραίνεται. Ἀλλὰ εἰς τὸν νεώτερον κόσμον ὁ μαρasmus δύναται νὰ μὴ ᾖ διηνεκής, διότι αἱ κατώτεραι τάξεις, οὔσαι ἐλεύθεραι. ἔρχονται εἰς ἀναπλήρωσιν τῆς ἡθικῆς ἐκλύσεως τῶν ἀνωτέρων, καὶ πολλάκις δίδουσι νέαν καὶ πλείονα ζωὴν εἰς τὴν πολιτείαν· ὅπως συνέβη ἰδίως εἰς τὴν Γαλλίαν περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος. Εἰς τὸν ἀρχαῖον ὅμως κόσμον, τὸ ἀναπληρωτικὸν τοῦτο κεφάλαιον δὲν ὑπῆρχε, διότι, ὡς προείπομεν, οἱ δούλοι δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντικαταστήσωσι ποτὲ τοὺς ἐλευθέρους. Ἀμα λοιπὸν οἱ ἐλεύθεροι ἀπέβαλλον τὰς ἀρετὰς δι' ὧν ἤκμασαν, ἡ πολιτεία διὰ παντὸς ἐφθείρετο· καὶ τοῦτο

τόσφ' εὐχερέστερον ὄσφ', ἐπειδὴ αἱ πολιτεῖαι ἦσαν μικραὶ καὶ συνέκειντο ἐξ εὐαριθμῶν πολιτῶν, οἱ δὲ πόλεμοι διηνεκεῖς, οἱ εὐαριθμοὶ ἐκεῖνοι πολῖται καὶ ὕλικῶς ἐμειοῦντο ὡς ἐκ τῶν συνεχῶν πολέμων. Μήπως ἡ Σπάρτη ἥτις, ἐν ἀρχῇ τῆς 5 ἑκατονταετηρίδος, εἶχεν 8000 πολιτῶν, δὲν κατήντησε περὶ τὰ τέλη τῆς 4, νὰ μὴ ἔχῃ εἰμὴ 1000, καὶ ἐν τῇ τρίτῃ, εἰμὴ 700, ἐξ ὧν 100 μόνον ἦσαν οἱ γῆν κεκτημένοι; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ πολιτεία συγκειμένη ἐξ 100 ἢ καὶ 700 πολιτῶν; Ἄν δὲ τῶν Ἀθηναίων τὸ πλῆθος οὐδέποτε τοσοῦτον ἡλαττώθῃ, τοῦτο συνέβη διότι, ἔνεκα τῆς εὐκολίας ἥτις ἐπεκράτει ἐνταῦθα περὶ τὴν μετά-θασιν ἀπὸ τῆς τοῦ μετοίκου καταστάσεως εἰς τὴν τοῦ ἰσοτελοῦς καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ ἰσοτελοῦς εἰς τὴν τοῦ πολίτου, οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν ἐπανειλημμένως ἀνεπληρώθησαν ὑπὸ ξένων, ὑπὸ μιγάδων, οἵτινες ὅμως πᾶν ἄλλο ἦσαν ἢ Ἀθηναῖοι.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἐπέπρωτο ν' ἀνυψωθῇ αὐθις μέχρι τοῦ σημείου τῆς δόξης καὶ δυνάμεως εἰς ὃ ἄλλοτε εἶχε προαχθῇ, ἡ ἀνοικοδόμησις τῶν τειχῶν αὐτῆς, συνδυαζομένη μάλιστα μεθ' ὅλων τῶν ἄλλων περιστάσεων τοῦ ἀνὰ χεῖρας πολέμου, ἦτο γεγονός ἐπιτήδειον νὰ καταπλήξῃ τὴν Σπάρτην. Ἡ ναυτικὴ αὐτῆς ἡγεμονία εἶχε καταλυθῇ διὰ τῆς περὶ Κνίδον πανωλεθρίας· διὰ δὲ τῆς συμμαχίας τοῦ Κόνωνος μετὰ τῶν Περσῶν, ὁ πρῶτος ἠδύνατο νὰ διατηρῇ στόλον ὅστις οὐ μόνον ἀπὸ τῶν παραλίων τῆς Ἀσίας καὶ τοῦ Αἰγαίου ἐξέβαλε τοὺς Λακεδαιμονίους, ἀλλὰ καὶ περὶ αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον ἐκυριάρχει. Ναὶ μὲν κατὰ ξηρὰν οἱ Σπαρτιαῖται ἀνεδείχθησαν νικηφόροι καὶ ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν Κορωνεῖα· οὐ μόνον ὅμως αἱ δύο αὗται νίκαι ἀπέβησαν ἀτελεσφόρητοι, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον οἱ Σπαρτιαῖται ἔπαθον καὶ κατὰ ξηρὰν ἦτταν ἀξιομνημόνευτον.

Εἶδομεν ὅτι ὁ πόλεμος ἐξηκολούθει περὶ Κόρινθον καὶ Σικυῶνα διεξαγόμενος. Ἐνταῦθα ἤρξατο τὸ στάδιον αὐτοῦ ὁ Ἀθηναῖος Ίφικράτης, ὅστις ἐμελλε ν' ἀναδειχθῇ εἰς τῶν ὀνομαστῶν στρατηγῶν τῆς ἀρχαιοτήτος, ἂν καὶ κατὰ δυστυχίαν, ὅχι ἄρχων τῶν ἰδίων συμπολιτῶν. Μέχρι τῶν χρόνων τούτων τὸ κράτιστον τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως ἀπετέλουν οἱ ὀπλίται τῆς πόλεως, ἥτοι οἱ ἔγκριτοι αὐτῆς πολῖται, οἱ δι' ἀποχρώσεως ἀσκήσεως ἐπὶ τούτῳ ἐκ νεότητος παρασκευαζόμενοι καὶ διὰ πολλῆς προθυμίας ἐν τῇ ὠρίμῳ ἡλικίᾳ ἐπιτελοῦντες τὰ στρατιωτικὰ αὐτῶν καθήκοντα· ἀλλ' ἤδη, διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὸν βίον, εἰς τὰς ἑξεῖς, εἰς τὰ φρονήματα ἠθικὴν ἀλλοίωσιν, ἤρχισε νὰ παραμελῇται ἡ

ἐκπλήρωσις τῶν σπουδαίων ἐκείνων καθηκόντων. Οἱ μὲν νέοι διέτριβον μετὰ αὐλητρίδων καὶ ἑταιρῶν, οἱ δὲ μικρὸν ἐκείνων πρεσβύτεροι διημέρευον εἰς κύβους καὶ ἄλλας τοιαύτας ἀσωτείας, ἐν γένει δὲ ὁ δῆμος πλείοτερον ἐνησχολεῖτο εἰς τὰς κοινὰς ἐστιάσεις καὶ κρεανομίας ἢ περὶ τὴν διάσωσιν τῆς τιμῆς καὶ τῶν συμφερόντων τῆς πόλεως. Καὶ ἐπειδὴ ὥς ἐκ τούτου ἅπαντες οἱ πολῖται ἢ ἀπέφευγον τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἢ καὶ ἂν ὑπηρετούν, δὲν εἶχον ὅμως πλέον τὰ ἀρχαῖα προτερήματα τῆς ἀσκήσεως, τῆς πειθαρχίας, τῆς ἀνδρείας, τῆς φιλοτιμίας, ἡναγκάσθη ἡ πόλις νὰ συντηρῇ, παρεκτὸς τῶν ὀπλιτῶν, καὶ πολλοὺς μισθοφόρους, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐνεστώτος πολέμου οἱ μισθοφόροι ἀπετέλεσαν τὸ ἅριστον τῆς δυνάμεως αὐτῆς μέρος, μάλιστα ἀφ' ἧς ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Ίφικράτους καθυπέβαλεν αὐτοὺς εἰς αὐστηρὰν πειθαρχίαν καὶ ἐτελειοποίησεν ἐπιτηδεῖας τὸν τε ὀπλισμὸν καὶ τὸν ἱματισμὸν, καὶ τὰς κινήσεις αὐτῶν. Ἐλάβομεν ἤδη ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς πελταστάς. Ἡ πέλτη ἦτο ἀσπίς μικρὰ καὶ ἐλαφρὰ τὴν ὁποίαν ἔφερον κατ' ἀρχὰς οἱ Θρᾶκες, παρέλαβον δὲ παρ' αὐτῶν μετέπειτα καὶ οἱ Ἕλληνες, ὀνομάσαντες πελταστάς τοὺς φέροντας τὸ ὄπλον τοῦτο στρατιώτας. Οἱ πελτασταὶ οὗτοι, καὶ τοὶ ἦσαν ὀπλισμένοι πλείοτερον τῶν φιλῶν μαχητῶν, δὲν εἶχον ὅμως ἀποβῆ πολὺ χρήσιμοι εἰς τὴν πολεμικὴν ὑπηρεσίαν, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ πέλτη δυσκόλως ἠδύνατο ν' ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὴν βαρεῖαν ἑλληνικὴν ἀσπίδα. Ἀλλ' ἐὰν ἡ πέλτη ἦτο πέρα τοῦ δέοντος ἐλαφρὰ, ἡ ἑλληνικὴ ἀσπίς ἦτο τοσοῦτον ὀγκώδης ὥστε ἡ δι' αὐτῆς ὀπλισμένη φάλαγξ ἀπέβαινεν ἀναγκαιῶς σφόδρα δυσκίνητος. Τοῦτο παρατηρήσας ὁ Ίφικράτης ἀπεφάσισε νὰ ὀπλίσῃ τοὺς στρατιώτας αὐτοῦ διὰ τῆς θρακικῆς πέλτης, ἀλλὰ ν' ἀναπληρώσῃ τὰ ἐλαττώματα αὐτῆς δι' ἑτέρων τινῶν πλεονεκτημάτων. Ἐπὶ τούτῳ δὲ κατέστησε κατὰ τὸ ἥμισυ μακρότερα τὰ τε ἐλαφρὰ δόρατα καὶ τὰ βραχεὰ ξίφη τὰ ὅποια ἔφερον οἱ πελτασταί· καὶ ἐνταύτῳ ἐπενόησεν ὑποδήματά τινα τῶν στρατιωτῶν εὐλута καὶ κοῦφα, τὰ ἀπ' ἐκείνου «Ίφικρατίδας ὑποδέσεις» ὀνομασθέντα· καταστήσας οὕτω τοὺς πελταστάς αὐτοῦ ἐπιτηδαιοτέρους ἢ ἄλλοτε καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἐκ τοῦ συστάδην ἀγῶνα, διὰ τῶν νέων ἀκοντίων καὶ τῶν ξιφῶν· ἐπειδὴ δὲ ἀνέκαθεν ἦσαν τὰ μάλιστα εὐκίνητοι, καὶ ἤδη ηὔξησε τὸ προτέρημα αὐτῶν τοῦτο διὰ τῶν νέων ὑποδέσεων, προδήλως ἀπέβησαν πολὺ τῶν ὀπλιτῶν δεξιώτεροι εἰς τινὰς εἰδικὰς περιστάσεις. Διότι ἂν οἱ ὀπλίται διετήρησαν τὴν ὑπεροχὴν εἰς τοὺς ἐν πεδίοις ὁμαλοῖς ἐκ παρατάξεως ἀγῶνας, οἱ πελτασταὶ τοῦ

Ἴφικράτους κατίσχυον αὐτῶν ὁσάκις προέκειτο νὰ ἐπιπέσωσιν αἰφνιδίως κατὰ τοῦ πολεμίου, ἢ νὰ κυκλώσωσιν αὐτὸν ἢ νὰ συμπληρώσωσι τὴν ἥτταν, ἰδίως ἐν χωρίοις ἀνωμάλοις. Ἐντεῦθεν ὁ Ἴφικράτης πολλάκις ἤδη ἔτρεψε περὶ Σικυῶνα τοὺς τῶν Λακεδαιμονίων συμμάχους καὶ ἠὺδοκίμησεν εἰς διαφόρους κατὰ τὴν Ἀρχαδίαν ἐπιδρομάς· δὲν εἶχεν ὅμως ἔτι ἀγωνισθῆ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους αὐτοὺς, οἵτινες τούτου ἕνεκα γαυριῶντες ἐνέπαιζον τοὺς συμμάχους, λέγοντες ὅτι φοβοῦνται τοὺς πελταστὰς «ὥσπερ μορμῶνας παιδάρια.» Ἀλλ' ἔμελλον μετ' ὀλίγον νὰ τιμωρηθῶσι πικρῶς διὰ τὸν σαρκασμὸν τοῦτον.

Τὴν ἡγεμονίαν τοῦ περὶ Κόρινθον ἀγῶνος εἶχεν ἀναλάβει αὐτῆς ὁ Ἀγηςίλαος, ὅστις, ὢν κύριος τοῦ Λεχαίου, τοῦ Κρομμυῶνος καὶ τοῦ Σιδουήντος, ἐπέτυχε, κατὰ μῆνα ἀπρίλιον ἢ μάιον τοῦ 392, νὰ καταλάβῃ καὶ τὸ Πείραιον καὶ τὴν Οἰνόνην, οὐ μόνον πλείστην πορισθεὶς λείαν καὶ πλείστους λαβὼν αἰχμαλώτους ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ πανταχόθεν ἤδη ἀποκλείσας τὴν Κόρινθον καὶ διακόψας τὴν μετὰ τῆς Βοιωτίας συγκοινωνίαν τῆς. Τοσοῦτον δὲ ἐκ τούτου ἐξεπλάγησαν οἱ σύμμαχοι, ὥστε ἔπεμψαν ἅπαντες, καὶ ἰδίως οἱ Θηβαῖοι, πρέσβεις πρὸς αὐτὸν περὶ εἰρήνης. Ὁ δὲ, πνέων ὑπέρμετρον μῖσος ἐξαιρέτως κατὰ τῶν Θηβαίων, ἐφιλοτιμήθη νὰ ταπεινώσῃ αὐτοὺς, καὶ, προσελθόντας, ἐπροσποιήθη ὅτι δὲν τοὺς βλέπει, ἐνῶ εἶχον ἤδη πλησιάσει πολύ. Οὕτω δὲ μεγαλοφρονῶν καὶ εὐχαριστούμενος περὶ τὴν ταπεινώσιν τῶν νενικημένων ἀντιπάλων, ἐκάθητο ὁ Ἀγηςίλαος ἐντός τινος περὶ τὸν λιμένα κυκλοτεροῦς οἰκοδομήματος, ἔχων ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν αἰχμαλώτων τοὺς ὁποίους, ἐν συνοδίᾳ τῶν Λακεδαιμονίων ὀπλιτῶν διερχομένους, ἐθεώρει μετ' ἀπορίας καὶ τὸ ἐνταῦθα συρρεῦσαν πλῆθος, ὅτε αἴφνης προσήλασεν ἱππεὺς, τοῦ ὁποίου ὁ ἵππος ἦτο ἰδρωτὶ περιρρυτός. Ὑπὸ πολλῶν ἐρωτῶμενος τίνα φέρει ἀγγελίαν, οὐδενὶ ἀπεκρίνατο, ἀλλὰ σπεύσας πρὸς τὸν Ἀγηςίλαον καὶ ρίψας ἑαυτὸν κάτω ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ προσδραμίων ἐλθήσῃ σκυθρωπός. Ὁ βασιλεὺς ἄμα ἀκούσας, ἀνέπηδήσεν εὐθύς ἐκ τῆς ἑδρας, καὶ ἔλαβε τὸ δόρυ, καὶ διέταξε τὸν κήρυκα νὰ καλέσῃ τοὺς πολεμάρχους, τοὺς πεντηκοντῆρας καὶ τοὺς ξεναγούς. Συνδραμόντων δ' αὐτῶν, τοὺς διέταξε νὰ τὸν παρακολουθήσωσιν ἄνευ ἀναβολῆς, μετὰ τῶν περὶ αὐτοὺς φρουρῶν, καὶ παρήγγειλεν ὅλα τὰ λοιπὰ τάγματα, τὰ ὅποια ἔτι δὲν εἶχον γευματίσει, νὰ φάγωσι τάχιστα ὅ,τι ἡδύναντο καὶ νὰ τρέξωσιν ὁμοίως κατόπιν αὐτοῦ. Μεθ' ὃ ἀνε-

χώρησεν ὡς ἄστραπή. Ἀλλὰ μόλις εἶχε προχωρήσει ὀλίγον καὶ τρεῖς ἕτεροι πάλιν ἱππεῖς προσελάσαντες ἀνήγγειλαν ὅτι τὰ πάντα εἶχον τελειώσει. Τότε διέταξε νὰ θέσῃσι τὰ ὄπλα, καὶ ἀναπαύσας ὀλίγον χρόνον τὸν στρατὸν, ἀπήγαγεν αὐτὸν ὀπίσω τεθλιμμένος.

Θλιβερά τῶντι ἦτο ἡ εἶδησις, ἥτις ὡς ἀμείλιχός τις νέμεσις διέκοψε τοὺς θριαμβικούς διαλογισμούς τοῦ Ἀγησιλάου· οἱ πελτασταὶ τοῦ Ἴφικράτους εἶχον νικήσει καὶ ἐξολοθρεύσει ὁλόκληρον Λακεδαιμονίων μόραν. Οἱ ἀμυκλαῖοι ὀπλίται εἶχον ἀναχωρήσει ἐκ Λεχαίου ἵνα ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια καὶ τελέσωσι τὴν μεγάλην αὐτῶν πανήγυριν, τὰ Ὑακίνθια. Ἡ ὁδὸς ἦν ἔμελλον ν' ἀκολουθήσωσι, βαδίζοντες ἀπὸ Λεχαίου εἰς Σικυῶνα, διήρχετο ἀμέσως ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Κορίνθου, ὥστε ὁ ἐν Λεχαίῳ πολέμαρχος ἐθεώρησε φρόνιμον νὰ συνοδεύσῃ αὐτοὺς μέχρι τινὸς μετὰ τῆς ὑπ' αὐτὸν τεταγμένης μόρας ἑξακοσίων ὀπλιτῶν, ἔτι δὲ καὶ μετὰ μόρας ἱππικοῦ ἄδηλον ἐκ πόσων ἀνδρῶν συγκειμένης. Ἀφοῦ δὲ διήλθον ἔμπροσθεν τῆς Κορίνθου καὶ ἔφθασαν εἰς χῶρόν τινα ἀπέχοντα εἰκοσιν ἢ τριάκοντα στάδια ἀπὸ Σικυῶνος, ὁ πολέμαρχος ἐνόμισεν ὅτι παρῆλθε πᾶς κίνδυνος καὶ ἀφήσας αὐτοὺς, ἤρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ μετὰ τῆς μόρας τῶν ὀπλιτῶν εἰς Λέχαιον, διατάξας ὅμως τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἱππικοῦ ἡ, καθὼς ἔλεγον οἱ Λακεδαιμόνιοι, τὸν ἱππαρμοστήν, νὰ ἐξακολουθήσῃ προπέμπων τοὺς Ἀμυκλαίους ἕως οὔτου οὔτοι ἤθελον ἐπιθυμήσει τοῦτο, καὶ ἔπειτα, στρέψας πρὸς τὰ ὀπίσω, νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτόν.

Ὁ πολέμαρχος ὅστις ἐφοβήθη μήπως οἱ Ἀμυκλαῖοι προσβληθῶσι κατὰ τὴν πλησίον τῆς Κορίνθου διάβασιν αὐτῶν, καὶ τούτου ἕνεκα εἶχε συνοδεύσει αὐτοὺς, δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι ἡδύνατο νὰ τρέξῃ τοιοῦτον τινα κίνδυνον ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἀγομένη μόρα 600 ὀπλιτῶν. Ἐντούτοις ὁ Ἴφικράτης ἀφῆκε μὲν ὁλόκληρον τὸ σῶμα νὰ περάσῃ ἀπρὸς βλητον, ἀλλ' ἤδη, θεωρῶν ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς Κορίνθου τοὺς 600 ὀπλίτας ἐπιστρέφοντας ἄνευ ἱππικοῦ καὶ ψιλῶν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτῶν. Ἐν Κορίνθῳ ὑπῆρχον καὶ ὀπλίται Ἀθηναῖοι, ὧν ἐστρατήγει Καλλίας ὁ Ἴππονίκου, καὶ τὸ φυσικώτερον ἦτο ὀπλίται κατὰ ὀπλιτῶν ν' ἀντιπαραταχθῶσιν· ἀλλ' ὁ Ἴφικράτης προετίμησε νὰ διαπράξῃ τὸ τόλμημα διὰ τῶν πελταστῶν αὐτοῦ. Ὅθεν ὁ μὲν Καλλίας παρέταξε τοὺς ὀπλίτας οὐ μακρὰν τῆς πόλεως, ὁ δὲ Ἴφικράτης, λαβὼν τοὺς πελταστας, ἐπετίθη κατὰ τῆς μόρας ἐκ πλαγίου καὶ ὀπισθεν. Πλησιάζας μέχρι βολῆς ἀκοντίου, ἔρριψεν ἐπ' αὐτοὺς βροχὴν ἀκοντίων καὶ βελῶν, δι' ὧν ἐπληγώθησαν καὶ ἐφονεύθησαν πολλοί, μάλιστα ἀπὸ τοῦ

μέρους τὸ ὁποῖον δὲν προεφυλάττετο ὑπὸ τῶν ἀσπίδων, ἤτοι ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μέρους. Τότε ὁ πολέμαρχος διέταξε νὰ σταθῶσι, καὶ ἀποπέμψας εἰς Λέχαιον τοὺς τραυματίας, παρήγγειλε «τὰ δέκα ἀφ' ἥβης» ν' ἀποδιώξωσι τοὺς ἐπιτιθεμένους. Τὰ «δέκα ἀφ' ἥβης» ἦσαν οἱ νεώτεροι ὀπλίται, οἱ ἀπὸ 18 μέχρις 28 ἐτῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ νεώτεροι οὗτοι ὀπλῖται φορτωμένοι βαρείας ἀσπίδας, δὲν ἠδύναντο νὰ φθάσωσι τοὺς ἐλαφροτέρους πολεμίους, ἐπιτηδαιοτάτους ὄντας πρὸς ὑποχώρησιν. Ἀμα δὲ μετὰ τὴν ματαίαν ἐκείνην δίωξιν ἠθέλησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς τάξεις αὐτῶν, στρέψαντες καὶ οἱ πελτασταὶ ἐπανέλαβον τὴν ἐπίθεσιν καὶ ἐφόνευσαν 9 ἕως 10 ὀπλίτας. Τότε ὁ πολέμαρχος διέταξε νὰ βεδίσωσιν ἐμπρός· ἀλλὰ τότε ἐπανέλαβον οἱ πελτασταὶ τὴν προσβολὴν καὶ ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ σταθῇ καὶ πάλιν· παρήγγειλε δὲ ἡδὴ οὗτος «τὰ πεντεκαίδεκα ἀφ' ἥβης,» ὅ ἐστι τοὺς ἀπὸ 18 μέχρι 33 ἐτῶν ὀπλίτας, νὰ ἐξορμήσωσιν, ἵνα ἀποκρούσωσι τοὺς πελταστὰς. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ὑπῆρξεν ὅμοιον τοῦ προτέρου· διώκοντες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ φθάσωσι τοὺς διωκομένους, καὶ ἅμα ἠθέλησαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς τάξεις, ἀπέβαλον τοὺς γενναιοτέρους τῶν ὀπλιτῶν. Τοιουτοτρόπως ἐξηκολούθησεν ἡ παράδοξος αὕτη μάχη, καθ' ἣν οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἔπιπτον καὶ ἠθύνουν, οἱ δὲ πελτασταὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐνθαρρυνόμενοι ὀξύτερον ἐπετίθεντο. Τὸ ἤδη καταφθάσαν ἱππικὸν παρέσχευεν ἀναψυχὴν τινα εἰς τὴν κακῶς πάσχουσιν μόραν. Ἀλλὰ τὸ Λακωνικὸν ἱππικὸν δὲν εἶχε ποτὲ πολλὴν ἀξίαν, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ πλειότερον τῶν νεωτέρων ὀπλιτῶν, ὥστε δὲν ἀνεχαίτισε τὴν δίωξιν. Τελευταῖον, ἀφοῦ ἐφρονεύθησαν καὶ ἐπληγώθησαν πολλοί, οἱ δὲ περιλιπόμενοι περιῆλθον εἰς τὴν ἐσχάτην ἀμνηχανίαν, κατώρθωσεν ὁ πολέμαρχος νὰ φθάσῃ εἰς ὕψωμα τι ἀπέχον τῆς μὲν θαλάσσης ὡς δύο στάδια, τοῦ δὲ Λεχαιοῦ ὡς δεκαεῖς ἢ δεκαεπτὰ. Ἐνταῦθα ὅμως οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐ μόνον ἐξηκολούθησαν ὑπὸ τῶν πελταστῶν προσβαλλόμενοι, ἀλλὰ εἶδον καὶ τοὺς ὀπλίτας τοῦ Καλλίου ἐπερχομένους· ὅθεν ἀπελπισθέντες ἡδὴ ἐτράπησαν τῇδε κἀκεῖσε εἰς φυγὴν, οἱ μὲν πρὸς τὸ Λέχαιον, ὅπου ἐφθασαν ὀλίγοι τινὲς μετὰ τῶν ἱππέων, οἱ δὲ πρὸς τὴν πλησιεστέραν παραλίαν, ὅπου προσῆλθον ἐκ Λεχαιοῦ ἀκάτιά τινα εἰς διάσωσιν αὐτῶν. Ἀλλ' οἱ ἀκαταπόνητοι πελτασταὶ δὲν ἔπαυσαν διώκοντες τοὺς ἐσπαρμένους ὀπλίτας καὶ ἐπὶ τοσοῦτον συνεπλήρωσαν τὴν καταστροφὴν τῆς δυστυχοῦς μόρας, ὥστε ἐκ τῶν ἐξακοσίων αὐτῆς ἀνδρῶν εὐάριθμοι ἐπέζησαν.

Αὕτη ἦτο ἡ συμφορὰ, τῆς ὁποίας τὰς διαφορὰς περιπετειᾶς ἐκόμισαν οἱ ἀλληλοδιαδόχως ἐκπεμφθέντες πρὸς τὸν βασιλέα ἱππεῖς, καὶ ἤτις ἐπήγαγε τοσοῦτον παράδοξον ἀλλοίωσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν πρῶιαν ἐκείνην θριαμβικὸν ἔτι τοῦ Ἀγησίλαου ἀξίωμα. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ σύμμαχοι οὐδένα ἐποίησαν πλέον περὶ εἰρήνης λόγον· καὶ ἔδειξάν μὲν ἔτι οἱ Σπαρτιάται κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν φρόνημα, διότι, κατὰ τὸν Ξενοφῶντα, οἱ υἱοὶ, οἱ πατέρες, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῶν πεσόντων, « ὥσπερ νικηφόροι, λαμπροὶ καὶ ἀγαλλόμενοι τῷ οἰκείῳ πάθει περιήρουν » ἀλλ' ὅμως εἶναι βέβαιον ὅτι ἔκτοτε οὐ μόνον οὐδὲν γενναῖον περὶ Κόρινθον διέπραξαν, ἀλλὰ ὁ μὲν Ἀγησίλαος ἐπανῆλθεν οἰκοὶ, ὁ δ' Ἰφικράτης ἀνέλαβε τὰ πλεῖστα τῶν περὶ Κόρινθον ἐπικαίρων χωρίων.

Ἡ Σπάρτη λοιπὸν, ἣτις εἶχεν ἀποβάλλει τὴν κατὰ θάλασσαν ἡγεμονίαν, ἣτις εἶχεν ἐξωσθῇ καὶ ἀπὸ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, κατήντησεν ἤδη νὰ φοβῇται μήπως ἐπὶ τέλους δὲν δυνηθῇ νὰ διατηρήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν τῆς Πελοποννήσου ἀρχήν. Τοῦλάχιστον ἐπείσθη ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνακτῇ, δι' οἰκείων δυνάμεων, τὴν μεγάλην αὐτῆς ἡγεμονίαν, μάχιστα ἐνόσω οἱ ἀντίπαλοι εἶχον σύμμαχον τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Καὶ ἔπειτα ἡ παράτασις τοῦ πολέμου τούτου, ὡς καὶ παντὸς ἄλλου πολέμου, δὲν συνέφερε κατ' οὐδένα λόγον εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν τῆς Σπάρτης, « ὡς τὸν Ἀγησίλαον αὖξοντος καὶ ποιούντος ἐνδοξότατον καὶ μέγιστον, » λέγει ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως ἐκείνου. Ὅθεν ἐν ἔτει 392, ἥτοι κατ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἔτος καθ' ὃ συνέβη ἡ περὶ Κόρινθον συμφορὰ, ἀπεφάσισε ν' ἀποσπᾷ ἐκ παντὸς τρόπου τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν ἀπὸ τῆς συμμαχίας μετὰ τῶν Ἀθηναίων, Θηβαίων καὶ τῶν ἄλλων πολεμίων, καὶ παρεκτὸς τούτου νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἴδιον αὐτῆς σύμμαχον. Ἐπὶ δὲ τούτῳ ἐπεμψεν εἰς τὴν Ἀσίαν τὸν Σπαρτιάτην Ἀνταλκίδα, ἄνδρα φημιζόμενον μὲν ἐπὶ πανουργίᾳ. ὅστις ὅμως δὲν εἶχε τῇ ἀληθείᾳ ἀνάγκην πολλῆς τέχνης ἵνα ἐπιτύχῃ, ὅ,τι ἐπέτυχεν, εἰς ἀνταλλαγὴν τῶν θυσιῶν τὰς ὁποίας ἡ Σπάρτη ἐφάνη πρόθυμος νὰ κάμῃ. Πρὸ πάντων ὁ Ἀνταλκίδας προέτεινεν, ἐννοεῖται, τὴν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας παράδοσιν ὅλων τῶν κατὰ τὴν ἀσιανὴν ἡπειρον Ἑλλήνων. Ἡ Σπάρτη εἶχε πράξει τοῦτο καὶ ἄλλοτε, εἰς πολὺ εὐτυχεστέρας περιστάσεις, ὥστε οὐδεμίαν εἶχε τύψιν συνειδότος. νῦν, ὅτε ἐκινδύνευεν αὐτὴ, νὰ θυσιάσῃ πάλιν τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους

Ἕλληνας. Ἄλλ' ἡ θυσία αὕτη ἤρκει ἵνα ἀποσπᾷσῃ τὸν μέγαν βασιλέα ἀπὸ τῆς συμμαχίας τῶν ἀντιπάλων, δὲν ἤρκει ὅμως καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν σύμμαχον αὐτῆς, ἐνόσφῃ ἡ Σπάρτη ἐπέζητει τὴν ἀνόρθωσιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡγεμονίας· διότι ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐνθυμεῖτο ὅτι ἡ πρώτη τῆς ἡγεμονίας ταύτης πρᾶξις ὑπῆρξεν ἡ ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατεία, καὶ δὲν ἦτο πιθανὸν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπ' ἀνόρθωσιν καταστάσεως πραγμάτων, δυναμένης νὰ ἐπιφέρῃ νέους ὁμοίους κατὰ τοῦ κράτους αὐτοῦ κινδύνους. Τοῦτο ἐνόησαν ἐκ προοιμίου οἱ Σπαρτιῆται, καὶ διὰ τοῦτο παρήγγειλαν τὸν Ἀνταλκίδαν νὰ προτείνῃ, δεύτερον, ὅχι τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἡγεμονίας αὐτῆς, ἀλλὰ ὅτι ὅλαι αἱ ἄλλαι ἑλληνίδες πόλεις, καὶ μικραὶ καὶ μεγάλαι, θέλουσιν ἀφεθῆ ἀυτόνομοι. Ἡ τοιαύτη τῆς παρουσίας κρίσεως λύσις συνέφερε τὰ μέγιστα καὶ εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν καὶ εἰς τὴν Σπάρτην. Συνέφερεν εἰς τὸν βασιλέα διότι ἡ ἀπολυτοῦς αὐτονομία ἐκάστης ἑλληνίδος πόλεως ἐσήμεινε τὴν ἑλλειψιν πάσης πολιτικῆς ἐνότητος, ὃ ἐστὶ τὴν ἐξασθένησιν τῆς ὅλης Ἑλλάδος. Συνέφερε δὲ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην, διότι ἐπανερχομένης οὕτω τῆς Ἑλλάδος εἰς ἣν ἦτο πρὸ τῶν Μηδικῶν κατὰστασιν, δηλαδὴ περιοριζομένων τῶν Ἀθηναίων εἰς μόνην τὴν Ἀττικὴν, τῶν Θηβαίων εἰς μόνας τὰς Θήβας καὶ οὕτω καθεξῆς, οἱ Λακεδαιμόνιοι, καθὼς ἄρχοντες τῆς Λακωνικῆς καὶ τῆς Μεσσηνίας, χωρὼν τὰς ὁποίας ἔμελλον νὰ διατηρήσωσι διότι ἀνέκαθεν εἶχον, καθὼς ἄρχοντες ἐν ἄλλαις λέξεσι τῶν δύο πέμπτων τῆς Πελοποννήσου, ἔμελλον νὰ ἦναι τὸ ἰσχυρότερον τῆς Ἑλλάδος κράτος. Ἄλλ' ἐννοεῖται ὅτι ἡ δευτέρα αὕτη πρότασις τῶν Σπαρτιατῶν πρὸς τοὺς Πέρσας συνεπήγετο ἀπαραιτήτως καὶ τρίτην, τὴν πρότασιν τῆς μεταξὺ αὐτῶν συμμαχίας, ἵνα ἐκτελεσθῶσιν οἱ ὅροι τῆς δευτέρας προτάσεως· διότι δὲν ἦτο φυσικὸν οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Θηβαῖοι, οἱ Κορίνθιοι καὶ ἄλλαι μεγάλαι τῆς Ἑλλάδος πόλεις, νὰ ὑποκύψωσιν οἰκιοθελῶς εἰς τοὺς ὅρους αὐτούς· οἱ Ἀθηναῖοι λ. χ. ἤλπιζον ἥδη τὴν ἀνάκτησιν ἂν ὅχι τῆς προτέρας αὐτῶν ἡγεμονίας, τοῦλάχιστον μέρους αὐτῆς· οἱ Θηβαῖοι ἤξιουν νὰ διατηρήσωσι τὴν ἡγεμονίαν τῆς Βοιωτίας, καὶ ἄλλοι ἄλλα. Ἐπρεπεν ἄρα νὰ καταναγκασθῶσιν εἰς τὸ νὰ παραιτήσωσι τὰς τοιαύτας ἀξιώσεις· καὶ ἐπειδὴ ἡ πεῖρα τῶν τριῶν τελευταίων ἐτῶν, 394, 393, 392, ἀπέδειξεν ὅτι ἡ Σπάρτη δὲν ἠδύνατο νὰ κατισχύσῃ ἀπάντων, ἐδέχθη νὰ προτείνῃ εἰς τὸν βασιλέα νὰ συμπράξῃ μετ' αὐτῆς ἐπὶ τούτῳ.

Αὗται ἦσαν αἱ περιβόητοι τοῦ Ἀνταλκίδου προτάσεις, προτάσεις

ὅσον ἐνδέχεται συμφέρουσαι εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν· δι' αὐτῶν οὗτος ἀνελάμβανε διὰ μιᾶς τὴν κυριαρχίαν ὅλων τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων, ἔβλεπε τὴν Ἑλλάδα καθιεροῦσαν τὴν ὀλεθρίαν ἀρχήν, ὅτι δὲν θέλει ποτὲ πλέον νὰ ἐνωθῇ εἰς ἓν κράτος, καί, τὸ πάντων λαμπρότερον, ἀπεδίδeto εἰς αὐτὸν ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀρχῆς ταύτης, ὃ ἐστὶν ἀνεγνωρίζeto οὗτος διαιτητής, μᾶλλον δὲ εἶπεν ἀπόλυτος κύριος τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων. Καὶ ὅμως τοσαύτη ἦτο ἡ ἀποστροφή τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, ὥστε ἐδέησε νὰ παρῇλθωσι πέντε περίπου ἔτη πρὶν πεισθῇ νὰ παραδεχθῇ τοὺς ὅρους ἐκείνους. Ὁ Ἀνταλκίδης, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν, εὔρε σατράπην τῆς Ἰωνίας οὐχὶ πλέον τὸν Τιθράυστην, ἀλλὰ τὸν Τιρίβαζον, ὅστις τὸ καθ' ἑαυτὸν οὔτε πάθος τι εἶχε κατὰ τῆς Σπάρτης, οὔτε ὑποχρεώσεις πρὸς τοὺς ἀντιπάλους αὐτῆς, ὅπως ὁ προκάτοχος. Ἐξηκολούθει ὅμως ἄρχων τῆς γείτονος σατραπείας Δασκυλείου, ὁ Φαρνάβαζος ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ ὅσα παρὰ Σπαρτιατῶν ἔπαθε· κατέφθασαν δὲ καὶ πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων, τῶν Θηβαίων, τῶν Κορινθίων καὶ τῶν Ἀργείων, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀθηναῖος Κόνων, οἵτινες ἐνίσχυσαν τὴν κατὰ τῆς Σπάρτης διάθεσιν τοῦ Φαρναβάζου· καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρταξέρξης ἀπετροπιζέτο, ὡς προείπομεν, πᾶσαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους σχέσιν· ὅθεν ὁ Τιρίβαζος, καὶ τοι ἦτο προθυμότατος νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς προτάσεις τοῦ Ἀνταλκίδου, δὲν ἠδυνήθη κατ' ἀρχὰς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν παραδοχὴν αὐτῶν. Τὰ δὲ ἐπελθόντα γεγονότα μαρτυροῦσιν αὐθις τὴν ἀλλόκοτον παραλυσίαν ἣτις ἐπεκράτει εἰς τὸ περσικὸν βασίλειον. Ἐνῶ ἡ αὐλὴ ἀπέκρουε τὸν Ἀνταλκίδα, ὁ Τιρίβαζος ὑπεστήριζεν αὐτὸν κρυφίως διὰ χρημάτων καὶ ἐβλάψε καίριως τοὺς Ἀθηναίους φυλακίσας τὸν Κόνωνα, ὃ,τις περὶ τοὺς χρόνους τούτους ἀπέθανεν εἴτε ἐν τῇ φυλακῇ, εἴτε, κατ' ἄλλους, ἐν Κύπρῳ, ὅπου ἠδυνήθη νὰ διασωθῇ. Ἀφ' ἐτέρου ἀναχωρήσαντος καὶ τοῦ Τιριβάζου πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ προσωρινὸς αὐτοῦ ἀναπληρωτὴς Στρούθας, φίλος ὢν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν, ἐξηκολούθησε δραστηρίως τὰς κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐχθροπραξίας καὶ κατετρόπωσεν ὅλοσχερῶς τὸν στρατὸν αὐτῶν τὸν ἐξ Ἐφέσου κατ' αὐτοῦ ὀρμήσαντα, καθ' ἣν περίπτωσιν ἔπεσε καὶ ὁ ἡγεμὼν τοῦ στρατοῦ τούτου Θίμβρων. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι δὲν ἔπαυσαν θαλασσοκρατοῦντες, διὰ Θρασυβούλου· καὶ ἐδολοφονήθη μὲν κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 389 ὁ καλὸς κάγαθός οὗτος ἀνὴρ ἐνῶ εἰσέπραττεν εἰσφοράς τινας εἰς τὰ παράλια τῆς Παμφυλίας, ἀλλ' ὁ σταλεὶς ἀντ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων Ἰφικράτης, διὰ λαμπρῶν κατορ-

θωμάτων, ἡσφάλισε τὴν περὶ τὸν Βόσπυρον καὶ τὸν Ἑλλήσποντον κυριαρχίαν αὐτῶν.

Τελευταῖον ἐκπέμπεται ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐν ἔτει 388 καὶ πάλιν εἰς τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὁ Ἀνταλκίδας, ὀνόματι μὲν ὡς ναύαρχος, πράγματι δὲ ἵνα ἐπαναλάβῃ τὰς πρὸς τοὺς Πέρσας διαπραγματεύσεις· καὶ μεταθὰς μετὰ τοῦ Τιριθάζου εἰς Σούσα παρὰ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, κατέπεισεν ἤδη αὐτὸν, διὰ τῆς συντόνου τοῦ σατράπου ἐκείνου ἐνεργείας, νὰ εὐαρεσθηῇ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν τῆς Ἑλλάδος ταπείνωσιν καὶ δούλωσιν. Ἵνα δὲ ἀσφαλισθῇ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ μεγάλου βασιλέως, ἀνεκάλεσεν οὗτος εἰς τὴν αὐλὴν τὸν Φαρνάβαζον, δούς μὲν αὐτῷ σύζυγον τὴν ἰδίαν θυγατέρα, διορίσας δὲ σατράπην Δασκυλείου τὸν Ἀριοβαρζάνην, φίλον ὄντα καὶ ξένον τοῦ Ἀνταλκίδου. Ἐν ἔαρι λοιπὸν τοῦ 387 ἐπανῆλθον ὁ Ἀνταλκίδας καὶ ὁ Τιριθάζος ἀπὸ Σούσων εἰς τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας φέροντες μετ' ἑαυτῶν οὐ μόνον τὸ ἐπίσημον τοῦ μεγάλου βασιλέως δόγμα περὶ τῆς εἰρήνης, διὰ τῆς σφραγίδος αὐτοῦ κεκυρωμένον, ἀλλὰ καὶ ἄφθονα χρήματα, δι' ὧν ἀμέσως ὁ Ἀνταλκίδας συνεκρότησε στόλον ἰσχυρότατον, πρὸς τὸν ὅποιον οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀντιταχθῶσι, πρὸ πάντων διὰ τὴν ἔλλειψιν χρηματικῶν πόρων. Καὶ ἔπειτα ὁ Ἀνταλκίδας, ἐννοῶν ὅτι ἅμα ἐνδώσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι, οὐδεὶς θέλει εἰμφορέσει νὰ ἐπιμείνῃ, ἐφρόντισε νὰ δελεάσῃ αὐτοὺς, ποιήσας ἐξαιρέσιν τινα, πρὸς χάριν αὐτῶν καὶ μόνων, τῆς γενικῆς περὶ τῆς αὐτονομίας ὅλων τῶν ἐλληνίδων πόλεων ἀρχῆς καὶ ἐπιτρέψας εἰς αὐτοὺς τὰς νήσους Λῆμον, Ἰμβρον καὶ Σκυρον. Ἐπόθουν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τὴν εἰρήνην, διότι πολλὰ ἔπαθον δεινὰ ἀπὸ τῶν ἐπανειλημμένων εἰσβολῶν τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. Ὡστε τὰ πάντα ἦσαν ἤδη ὥριμα πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν βουλευμάτων τῆς Σπάρτης, ὅτε ὁ Τιριθάζος ἐκάλεσεν εἰς Σάρδεις τοὺς πρέσβεις ὅλων τῶν πόλεων ἵνα ἀκούσωσι τοὺς ὅρους τῶν συνθηκῶν τὰς ὁποίας πρὸ μικροῦ ἐκόμισεν ἐκ Σούσων.

Ὁ Τιριθάζος προσήγαγε τὸ πρωτότυπον τοῦ βασιλικοῦ δόγματος καὶ ἐπιδείξας τὰ βασιλέως σημεῖα, ἀνέγνωσε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ τὰ γεγραμμένα, ἔχοντα ὡς ἐξῆς· « Ἀρταξέρξης βασιλεὺς νομίζει δίκαιον, τὰς μὲν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις ἑαυτοῦ εἶναι, καὶ τῶν νήσων Κλαζομενάς καὶ Κύπρον, τὰς δὲ ἄλλας ἐλληνίδας πόλεις, καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας, αὐτονομίους ἀφεῖναι, πλὴν Λήμνου, καὶ Ἰμβρου, καὶ Σκύρου· ταύτας δὲ,

ὥσπερ τὸ ἀρχαῖον, εἶναι Ἀθηναίων. Ὅπότεροι δὲ ταύτην τὴν εἰρήνην μὴ δέχονται, τούτους πολεμήσω μετὰ τῶν ταῦτα βουλομένων, καὶ πεζῇ καὶ κατὰ θάλατταν, καὶ ναυσὶ καὶ χρήμασι.» Γενομένης δὲ τῆς ἀναγνώσεως, προσεκλήθησαν οἱ πρέσβεις νὰ φέρωσιν εἰς γνῶσιν τῶν πόλεων αὐτῶν τὸ δόγμα καὶ νὰ συνέλθωσιν ἔπειτα εἰς Σπάρτην, ὅπου ἔμελλεν ν' ἀποφασισθῇ ἡ παραδοχὴ ἢ ἡ ἀπόρριψις αὐτοῦ. Καὶ συνῆλθον τῶντι βραδύτερον εἰς Σπάρτην, ὅπου πολλαὶ μὲν πόλεις ἠγανάκτησαν διὰ τὰ ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων διαπραχθέντα, ἀλλὰ πᾶσαι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύψωσιν, ἐνδίδουσαι εἰς τὴν ἀνωτέραν βίαν. Μόνοι οἱ Θηβαῖοι ἠθέλησαν ν' ἀποφύγωσι τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ὄρων τοῦ δόγματος· ἰδόντες ὅμως ὅτι ὁ Ἀγησίλαος ἐπέρχεται κατ' αὐτῶν μετὰ στρατοῦ μεγάλου, πρὸς ὃν δὲν ἦσαν ἀξιόμαχοι, ἔσπευσαν καὶ οὗτοι νὰ κυρώσωσιν ἐνόρκως τὴν αὐτονομίαν τῶν ἄλλων βοιωτικῶν πόλεων.

Εἰς ταύτην τὴν ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνην, εἰς ταύτας τὰς ἐπ' Ἀνταλκίδου συνθήκας, διότι καὶ οὕτω καὶ οὕτως ὀνομαζοῦσιν οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς τὸ προαναφερθὲν τοῦ μεγάλου βασιλέως δόγμα, ἀπέληξεν ἡ ἡγεμονία τῆς Σπάρτης. Ἀλλ' εἶναι πρόδηλον ὅτι οὔτε εἰρήνη συνωμολογήθη, οὔτε συνθῆκαι ἐγένοντο, ἀπλῶς δὲ πρόσταγμα ἐξεδόθη παρὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὡς ἀποκαλεῖ τὸ ἔγγραφον τοῦτο ὁ μετ' ὀλίγον ἀκμάσας Ἀθηναῖος ῥήτωρ Ἰσοκράτης, ἐν τῷ «πανηγυρικῷ» αὐτοῦ λόγῳ· πρόσταγμα τοῦ ὁποίου τὴν ἐκτέλεσιν ἀνέλαβον οἱ Σπαρτιαῖται, τῇ συνδρομῇ τοῦ Ἀρταξέρξου. Δὲν ἠξέυρομεν ἂν ἦναι ἀληθές, ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀγησίλαος, ἀκούσας τινὰ λέγοντα εἰς τὴν περίστασιν ταύτην «φεῦ! τῆς Ἑλλάδος, ὅπου μὴδίζουσιν ἡμῖν οἱ Λάκωνες» «μᾶλλον, ἀπεκρίθη, οἱ Μῆδοι λακωνίζουσιν.» Ἀλλὰ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὸ λόγιον τοῦτο ἀπεικονίζει ἀκριβῶς ἀμφοτέρας τὰς ἐπόψεις ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐθεώρησεν ὁ ἑλληνικὸς κόσμος τὰ γενόμενα. Κατὰ τὸ ῥητὸν τοῦ δόγματος γράμμα καὶ τὸν αὐθάδη τρόπον μὲ τὸν ὅποιον τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐξαπεστάλη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἵνα ἐπικυρωθῇ ἄνευ συζητήσεως, εἶναι πρόδηλον ὅτι οἱ προκαλέσαντες αὐτὸ Λάκωνες ἐμῆδισαν. Ναὶ μὲν, διὰ τὴν ἀθλίαν τοῦ περσικοῦ κράτους κατάστασιν, ὁ βασιλεὺς Ἀρταξέρξης δὲν ὠφελήθη ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης ὅσον ἤθελον ὠφελῆθαι ὁ Κύρος, ἢ ὁ Δαρεῖος, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Ξέρξης, ἐπὶ τῶν ὁποίων τοιαύτη πράξις ἤθελε συνεπαγάγει ὁμολογουμένως τὴν δούλωσιν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἀρταξέρξης περιωρίσθη εἰς τὸ ν' ἀσφαλίσῃ τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ

ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἑλλήνων, ἀφήσας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐλευθέρους νὰ ἐκτελῶσιν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὸ δοκοῦν, τὰ ἀποφασισθέντα· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, ἕνεκα τῆς μονώσεως τῶν πόλεων καὶ τῆς ἀδιαλείπτως ἐπαπειλουμένης συνδρομῆς τῶν Περσῶν, ἐπέτυχον ἐπὶ τινα ἔτη, ἂν ὅχι τὴν ἀνάκτησιν τῆς προτέρας ἡγεμονίας, τυραννικὴν ὅμως τινα ὑπεροχὴν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἠδύναντο ἐπὶ τέλους νὰ λέγωσιν, ὅτι, ὅπως ἔστρεψαν τὰ πράγματα, οἱ Μῆδοι ἐλακύνισαν. Ἀλλ' ὁ ἐπίλοιπος ἑλληνικὸς κόσμος οὐδέποτε ἠπατήθη εἰς τὴν τῆς πράξεως ταύτης κρίσιν αὐτοῦ. Διὰ τοῦ δόγματος ἐκείνου μία μεγάλη τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους μερίς παρεδόθη εἰς τοὺς βαρβάρους· διὰ τοῦ δόγματος ἐκείνου ἡ Ἑλλάς ὑπέγραψεν ἰδίᾳ χειρὶ τὴν πολιτικὴν αὐτῆς καταδίκην, λέγουσα ὅτι οὐδέποτε θέλει πλέον ἐνωθῇ εἰς κράτος ἐν· τελευταῖον διὰ τοῦ δόγματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ἠναγκάσθησαν ν' ἀναγράψωσιν ἐπὶ λιθίνων στηλῶν ἐν τοῖς κοινοῖς αὐτῶν ἱεροῖς, ἀνεκηρύχθη πανδήμως ἡ τῆς Ἑλλάδος ἀτίμωσις καὶ δούλωσις, ὥστε ἂν οἱ Λάχωνες δὲν ἐμήδισαν, βεβαίως ὅμως οὔτε ἐλλήνισαν κατὰ τὴν ἀποφράδα ταύτην τῆς ἱστορίας ἡμῶν περίοδον.

Οἰκτροτάτη πρὸ πάντων ὑπῆρξεν ἡ τύχη τῶν προδοθέντων κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἑλλήνων. Οἱ σατράπαι ἔσπευσαν νὰ ἀσφαλίσωσι τὴν ἐπ' αὐτῶν κυριαρχίαν· εἰς τὰς κυριωτάτας τῶν πόλεων ἔκτισαν ἀκροπόλεις καὶ ἐνέβαλον φρουράς, τινὰς δὲ καὶ ὅλως κατέσκαψαν, μεταχειρισθέντες τοὺς κατοίκους ὡς δούλους, καὶ εὐνουχίζοντες μὲν τοὺς καλλίστους τῶν παίδων, εἰσάγοντες δὲ εἰς τοὺς γυναικωνίτας αὐτῶν τὰς καλλίστας παρθένους. Αὐταὶ αἱ περὶ τὰ παράλια τῆς Ἀσίας νῆσοι, Χίος, Σάμος, Ρόδος καὶ ἄλλαι, ἐξετέθησαν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἰσχυρῶν αὐτῶν γειτόνων, διότι καθ' ἑαυτὰς μὲν δὲν ἦσαν πρὸς ἐκείνους ἐνάμιλλοι, ἐν δὲ τῇ ἐνταῦθα Ἑλλάδι οὐδεὶς ὑπῆρχε στόλος ἱκανὸς νὰ προστατεύσῃ αὐτάς. Μόνος ὁ γενναῖος Εὐαγόρας ὁ Κύπριος, τοῦ ὁποίου τὴν χρηστότητα δικαίως ἐπήνεσεν ὁ προαναφερθεὶς Ἰσοκράτης, διὰ τοῦ λόγου τοῦ ἐπιγεγραμμένου « Εὐαγόρου ἐγκώμιον, » μόνος αὐτὸς ἠγωνίσθη τότε περιφανῶς κατὰ τῆς περσικῆς κυριαρχίας· ἀλλ' ἠναγκάσθη καὶ οὗτος νὰ καταστῇ ὑποτελὴς τοῦ μεγάλου βασιλέως, καὶ μετ' ὀλίγον, περὶ τὸ 380 ἢ 379, ἐδολοφονήθη ὑπὸ εὐνούχου τινός, αὐτὸς τε καὶ ὁ ἄριστος τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ὁ Πνυταγόρας· τὴν δ' ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου ἀρχὴν διεδέξατο, πάντοτε ὡς ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, ἕτερος τῶν υἱῶν

αὐτοῦ, ὁ Νικοκλῆς, πρὸς ὃν ὁ αὐτὸς Ἰσοκράτης ἔγραψε τὴν τε γνωστὴν αὐτοῦ ἐπιστολὴν « περὶ τοῦ βασιλεύειν ἢ περὶ βασιλείας » καὶ ἕτερον λόγον « συμβουλευτικόν. »

Ἐνῷ δὲ οἱ ἐν Ἀσίᾳ καὶ οἱ περὶ τὴν Ἀσίαν Ἕλληνες διετέλουν οὕτω ἐγκαταλελειμμένοι εἰς τὴν αὐτογνώμονα δεσποτείαν τῶν σατραπῶν τοῦ μεγάλου βασιλέως, αἱ ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι πόλεις ἔπασχον τὰ πάνδεινα ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. Ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ νὰ ἀσφαλίσωσι τὴν καθιερωθεῖσαν νέαν ἀρχὴν τῆς αὐτονομίας τῶν πόλεων τούτων, οὗτοι ἐξετραχηλίσθησαν εἰς τυραννίαν φοβερὰν. Πρὸ πάντων διέσπασαν τὸν σύνδεσμον τὸν ἐπὶ τοῦ κορινθιακοῦ πολέμου γερόμενον μεταξὺ Κορίνθου καὶ Ἀργους, καὶ τὴν μὲν Κόρινθον προσέλαβον αὐθις σύμμαχον, τοὺς δὲ Ἀργεῖους αὐθις ἀπεμόνωσαν. Ἐπειτα ἐπεχείρησαν νὰ προλάβωσιν ἐκ παντὸς τρόπου τὴν ἀνανέωσιν τῆς τῶν Θηβαίων ἡγεμονίας ἐν Βοιωτίᾳ· καὶ ἐπὶ τούτῳ διωργάνωσαν, εἰς ὅλας τὰς βοιωτικὰς πόλεις, ὀλιγαρχίας πολεμίας εἰς τοὺς Θηβαίους, καὶ εἰς πολλὰς ἐξ αὐτῶν ἐγκατέστησαν φρουρὰς καὶ ἀρμοστὰς Λακεδαιμονίους, ἰδίως δὲ εἰς Ὀρχομενὸν καὶ εἰς Θεσπιάς, διότι αἱ δύο αὗται πόλεις, καθὼς τὰ μάλιστα εἰς αὐτοὺς προσηλωμένοι, ἀπετέλεσαν τὸ κύριον ἔρεισμα τῆς κατὰ τὴν Βοιωτίαν ἐνεργείας των. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀνφοδοῶντες τὴν ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου τοσοῦτον οἰκτρῶς κατεδαφισθεῖσαν πόλιν τῶν Πλαταιῶν καὶ συνώκησαν ἐνταῦθα τοὺς σωζομένους ἀπογόνους τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ἀνθρώπων· τοῦτο ὅμως ὅχι ἵνα ἀποδώσωσιν εἰς αὐτοὺς τὴν αὐτονομίαν, ἀλλ' ἵνα μεταχειρισθῶσιν αὐτοὺς ὡς ὄργανα τῶν ἰδίων παθῶν καὶ συμφερόντων· διότι ἐμβαλόντες εἰς τὴν νέαν πόλιν φρουράν καὶ ἀρμοστὴν Λακεδαιμόνιον, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐχώρισαν οὕτω τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν Θηβῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἠϋξήσαν τοὺς προμαχῶνας δι' ὧν περιέζωσαν τὴν τῶν Θηβῶν πόλιν.

Τὸ περιέργον εἶναι ὅτι οἱ Σπαρτιᾶται, μὴ ἀρκοῦμενοι εἰς τὴν ἀπομόνωσιν τῶν πόλεων, ἤθελον, εἰ δυνατόν, καὶ αὐτὴν τὴν διάλυσιν αὐτῶν καὶ διέπραξαν τοῦτο ὡς πρὸς τὴν Μαντίνειαν. Ἡ πόλις αὕτη εἶχεν ἄλλοτε συνοικισθῆ ἀπὸ πέντε κωμῶν· καὶ ἐπειδὴ εἶχε συμπαθείας πρὸς τοὺς Ἀργεῖους (σελ. 222), οἱ Σπαρτιᾶται, ἐπιλαβόμενοι ἤδη προφάσεώς τινος, ἐπολιόρχησαν αὐτὴν, τὴν ἡνάγκασαν νὰ παραδοθῇ καὶ τὴν διώκησαν, ὡς ἔλεγον οἱ Ἕλληνες, δηλαδὴ ἡνάγκασαν τοὺς κατοίκους ὅσοι ἄλλοτε συνῆλθον εἰς Μαντίνειαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς κώμας

αὐτῶν, ὥστε ἔμεινεν ἔκτοτε καὶ ἡ Μαντίνεια αὐτῇ ἀπλῇ κώμῃ. Περὶ τοιαῦτα δὲ κατορθώματα διατρίψαντες κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης, ἐπεχείρησαν μετὰ τινα χρόνον ἔργον πολὺ μεγαλῆτερον καὶ ὀλεθριώτερον.

Ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Περδίκκας Β', ἵνα ἀπομακρύνῃ τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τῶν παραλιῶν τῆς χώρας αὐτοῦ, εἶχε συνδράμει τοὺς κατὰ τῶν κυριάρχων ἐκείνων ἀγῶνας τῶν ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ἐλληνικῶν ἀποικιῶν καὶ εἶχε προτρέψει αὐτὰς νὰ ὀχυρώσωσι τὴν Ὀλυνθον καὶ νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν κοινὸν ὀρμητήριον. Ἡ Χαλκιδική, ὥς γνωστὸν, ἀπολήγει εἰς τρεῖς γλώσσας, ὧν ἡ μὲν μεσημβρινοδυτικὴ ὀνομάζεται Παλλήνη (Κασσάνδρα), ἡ δὲ ἀνατολικοβορείος, Ἀκτὴ (Ἁγίον Ὕρος), ἡ δὲ ἐν τῷ μέσῳ, Σιθωνία (Λόγγος). Ἡ Ὀλυνθος δὲν ἔκειτο ἐντὸς τῶν γλωσσῶν τούτων, ἀλλὰ πλησιέστατα εἰς αὐτάς, μετὰξὺ Παλλήνης καὶ Σιθωνίας, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ διαχωρίζοντος τὰς γλώσσας ταύτας Τορωνικοῦ κόλπου (σελ. 315, 448). ἡ δὲ προτροπὴ τοῦ βασιλέως Περδίκκου Β' ἐκαρποφόρησε λαμπρῶς. Ἡ Ὀλυνθος, ὠφελουμένη τὸ μὲν ἀπὸ τὰς ἑρίδας ὅσαι συνέβησαν ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως ἐκείνου, τὸ δὲ ἀπὸ τοὺς περισπασμοὺς εἰς οὓς εὐρίσκετο ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὰ τέλη τῆς πέμπτης καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος, εἶχε κατορθώσει νὰ συγκροτήσῃ ὁμοσπονδίαν ἰσχυράν, τῆς ὁποίας ἐκοινώνησαν οὐ μόνον πολλαὶ τῶν κατὰ τὰ παράλια ἐκεῖνα ἐλληνίδων πόλεων, ἀλλὰ καὶ πολλαὶ μακεδονικαὶ πόλεις καὶ χῶραι. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους καθ' οὓς εὐρίσκομεθα, καὶ ὅτε ἐβασίλευε τῆς Μακεδονίας ὁ Ἀμύντας Β', αὐτὴ ἡ πρωτεύουσα αὐτοῦ Πέλλα εἶχε συνταχθῇ μετὰ τῶν Ὀλυνθίων.

Ἡ Ὀλυνθιακὴ αὕτη ὁμοσπονδία, περὶ ἧς ὁμῶς δυστυχῶς δὲν ἔχομεν ἀκριβεῖς εἰδήσεις, εἶναι γεγονὸς ἀξιοσημεῖωτον τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας, κατὰ τοῦτο ὅτι ἐνταῦθα βλέπομεν τὸ πρῶτον ἐφαρμοζομένην μέχρι τινὸς τοῦλάχιστον τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσοπολιτείας. Τῷόντι ἡ Ὀλυνθος ἦτο μὲν πρωτεύουσα τοῦ κράτους τούτου πόλις, ὃχι ὁμῶς πρωτεύουσα κυρίαρχος, ὅπως διετέλεισαν αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Σπάρτη εἰς τὰ παρ' αὐτῶν κατασκευασθέντα κράτη. Οἱ πολῖται αὐτῆς δηλαδὴ, δὲν ἦσαν οἱ μόνοι ἐνεργοὶ πολῖται τῆς πολιτείας, ἔχοντες ἀπλοῦς ὑπηκόους τοὺς κατοικοὺς τῶν ἄλλων πόλεων· ἀλλ' οἱ πολῖται ἐκάστης τῶν πόλεων τούτων ἦσαν ἐνταύτῳ πολῖται τῆς ὅλης πολιτείας, ὅπως καὶ οἱ Ὀλύνθιοι εἶχον

καθ' ὅλην τὴν πολιτείαν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ συνάπτωσι γάμους, νὰ μετέρχωνται τὴν ἐμπορίαν, νὰ κτῶνται κτήματα· οἱ αὐτοὶ δὲ νόμοι ἐπεκράτουν καθ' ὅλην τὴν πολιτείαν, εἰ καὶ ἄδηλον ἂν αἱ κοιναὶ τῆς συμπολιτείας ὑποθέσεις διεξήγοντο διὰ κοινοῦ συνεδρίου, καὶ πῶς τοῦτο συνεκροτεῖτο. Ὅπωςδὴποτε αἱ προεκτεθεῖσαι ἀρχαὶ ἐξηγοῦσι τὴν προθυμίαν μεθ' ἧς πλείσται πόλεις συνετάχθησαν μετὰ τῶν Ὀλυνθίων καὶ ὑποδεικνύουσιν ὁποίαν ἔκτασιν καὶ δύναμιν ἡδύνατο νὰ προσλάβῃ τὸ νέον ἐκεῖνο κράτος, ἔαν κακὸς δαίμων δὲν προεκάλει τὴν ἐπέμβασιν τῶν Σπαρτιατῶν, πρὶν ἢ τοῦτο προφθῇ νὰ παγιωθῇ ἀποχρώντως.

Εἰπομεν ὅτι πλείσται τῆς Χαλκιδικῆς πόλεις συνετάχθησαν προθύμως μετὰ τῶν Ὀλυνθίων· ἀλλὰ ὑπῆρχον καὶ τινες αἱ προτιμῶσαι τὴν τοπικὴν αὐτονομίαν, τῆς κοινῆς αὐτονομίας, καὶ λέγουσαι « βουλόμεθα τοῖς πατρίοις χρῆσθαι καὶ αὐτοπολιταί εἶναι. » Τοιαῦται δὲ ἦσαν ἰδίως, ἡ Ἀκανθος καὶ ἡ Ἀπολλωνία, αἵτινες, κατ' οὐδένα λόγον μὴ πειθόμεναι νὰ θυσιάσωσι μέρος τῶν πατρίων νόμων χάριν τῶν κοινῶν νόμων τῆς πολιτείας, καὶ ὑπολαμβάνουσαι τὸ στενὸν δικαίωμα τοῦ πολίτου τῆς ἰδίας πόλεως, πολυτιμότερον τοῦ γενικωτέρου δικαιώματος τῆς συμπολιτεύσεως, ἀντέστησαν εἰς τοὺς Ὀλυνθίους καὶ ἐζήτησαν ἐν ἔτει 382 τὴν ἐπικουρίαν τῆς Σπάρτης. Ἐζήτησεν ὡσαύτως τὴν ἐπικουρίαν ταύτην καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Ἀμύντας Β', ὅστις ἔβλεπεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κολοβούμενον τὸ κράτος αὐτοῦ καὶ κινδυνεῦον ὅλως νὰ καταπατηθῇ ὑπὸ τῶν Ὀλυνθίων. Ἡ δὲ Σπάρτη ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ στείλῃ εἰς Χαλκιδικὴν τὸν Εὐδαμίδαν μετὰ διεχιλίων ἀνδρῶν, καὶ διέταξε τὸν ἀδελφὸν τοῦ Εὐδαμίδου, Φοιβίδαν, νὰ συγχροτήσῃ στρατὸν δεύτερον καὶ νὰ στρατεύσῃ κατόπιν τοῦ πρώτου ἐπὶ Μακεδονίαν, ἵνα ἐπαγῇ τὴν διάλυσιν τῆς Ὀλυνθιακῆς ὁμοσπονδίας.

Ἐπέρρωτο δὲ ἡ ἐκστρατεία αὕτη, ἡ καθ' ἑαυτὴν τοσούτω ἀσύνητος, νὰ συνεπιφέρῃ καὶ ἄλλας σπουδαιοτέρας περιπλοκάς. Ὁ Φοιβίδας, διερχόμενος διὰ τῆς Βοιωτίας ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν Χαλκιδικὴν, προσελήθη ὑπὸ τοῦ Λεοντιάδου, ἐνὸς τῶν πολεμάρχων τῶν Θηβῶν, φίλου ὄντος τῶν Σπαρτιατῶν, νὰ καταλάβῃ τὴν ἀκρόπολιν, τὴν λεγομένην Καδμείαν, ἵνα οὕτως ἀσφαλισθῇ τὸ ἐν Βοιωτίᾳ κράτος τῆς Σπάρτης, ἀσφαλισθῇ δὲ καὶ ἡ ἐν Θήβαις ἀρχὴ τοῦ Λεοντιάδου, διὰ τῆς κατατροπώσεως τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ πολεμάρχου Ἰσμηνίου, αὐτοῦ ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἄλλοτε εἶδομεν πρωταγωνιστήσαντα εἰς τὸ κατὰ τῆς σπαρτιατικῆς ἡγεμονίας κίνημα.

Ὁ Φοιβίδας λοιπὸν, καὶ τοι μὴ ἔχων τοιαύτας διαταγὰς, ἀλλὰ πειθόμενος ὅτι πράττει ἔργον μέγα καὶ ὠφέλιμον τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, καταλαμβάνει τὴν Καδμείαν, τῇ συμπράξει τοῦ Λεοντιάδου, καὶ ἀναγγέλλει τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν Σπάρτην, δι' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀνδρός, ἐπὶ τούτῳ ἐκεῖ μεταβάντος. Ἡ δὲ, κατ' ἀρχὰς ἐφάνη δυσареστηθεῖσα διὰ τὸ παρασπόνδημα τοῦτο, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ἐπὶ τῇ προτροπῇ τοῦ Ἀγησιλάου, ἐπεκύρωσε τὴν πρᾶξιν τοῦ Φοιβίδου καὶ διέταξε τὴν καταδίκην τοῦ Ἰσμηνίου, ὅστις ἔθανατώθη τότε· καὶ δὲν ἤθελε θανατωθῆ βεβαίως μόνος, ἂν οἱ περὶ αὐτὸν τριακόσιοι περίπου ὁμόφρονες δὲν προελάβανον νὰ φύγωσιν εἰς Ἀθήνας ἀμέσως μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Καδμείας. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Σπάρτη ἐγένετο κυρία τῶν Θηβῶν ἐν ἔτει 382, δοῦσα νέον δεῖγμα τῆς ὀλίγης αὐτῆς εὐλαθείας πρὸς τὴν αὐτονομίαν τῶν ἄλλων πόλεων· διότι λέγεται μὲν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων συγγραφέων, ὅτι ἐπέβαλεν εἰς τὸν Φοιβίδαν δέκα μυριάδων δραχμῶν ζημίαν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος τοῦτο δὲν ἀναφέρεται· καὶ ἂν ὑποτεθῇ δὲ ἀληθές, κατ' οὐδὲν μετριάζει τὴν ἀτοπίαν τοῦ πράγματος, αὐξάνει μάλιστα αὐτὴν, καθ' ὅσον τὸν μὲν πρᾶξαντα ἐκόλασαν, τὴν δὲ πρᾶξιν ἐπεδοκίμασαν.

Ἐν τούτοις ἡ Σπάρτη ἔσπευσε νὰ ἀποστείλῃ εἰς Μακεδονίαν ἕτερον στρατὸν ἀνδρῶν μυρίων, ὑπὸ Τελευτίαν τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀγησιλάου. Καὶ ἀντέστησαν μὲν οἱ Ὀλυνθιοὶ μετὰ πλείστης γενναιότητος καὶ δεξιότητος· κατετρόπωσαν μάλιστα ὁλοσχερῶς τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς μάχην κρίσιμον, καθ' ἣν ἔπεσε καὶ αὐτὸς ὁ Τελευτίας. Ἀλλὰ οἱ Λακεδαιμόνιοι, παντοδύναμοι τότε ὄντες, ἐξέπεμψαν ἄλλον πάλιν στρατὸν ὑπὸ αὐτὸν τὸν ἕτερον τῶν βασιλέων Ἀγησίπολιν, ἡ δὲ δύναμις αὕτη, πολυαριθμοτέρα οὐσα τῆς προτέρας, ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ, εἰ καὶ ἀπέβαλε μετ' οὐ πολὺ τὸν ἡγεμόνα αὐτῆς Ἀγησίπολιν, ἀποθανόντα ἐκ νόσου. Ὁ μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἀναλαβὼν τὴν ἀρχηγίαν Πολυβιάδης κατηνάγκασε τελευταῖον, ἐν ἔτει 379, τοὺς Ὀλυνθίους νὰ ζητήσωσιν εἰρήνην, νὰ διαλύσωσι τὴν ὁμοσπονδίαν καὶ νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὴν τῶν Σπαρτιατῶν συμμαχίαν. Ὁμοίως εἰς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων ἡγεμονίαν κατελέχθησαν καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι ἑλληνικαὶ πόλεις ὅσαι εἶχον ἀποτελέσει μέρος τῆς Ὀλυνθιακῆς συμπολιτείας, αἱ δὲ πόλεις αἱ ἄλλοτε εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀνήκουσαι ἐπανῆλθον αὐτῆς εἰς τὸ τοῦ Ἀμύντου κράτος. Συγχρόνως δὲ σχεδὸν ἡ Σπάρτη κατηνάγκαζε, δι' Ἀγησιλάου, τοὺς Φλιασίους νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν διάκρισιν αὐτῆς,

καὶ κατελάβανε τὴν πόλιν αὐτῶν δι' ἰδίων φρουρῶν, καὶ ἐπέβαλεν εἰς αὐτὴν οὓς ἠθελε κυβερνήτας.

Ἐν ἔτει λοιπὸν 379 ἡ Σπάρτη ἐφαίνετο κατορθώσασα διὰ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἡρμήνευσε καὶ ἐξετέλεσε τὰς ἐπ' Ἀνταλκίδου συνθήκας ὅ,τι δὲν εἶχεν ἐπιτύχει διὰ τῶν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου μεγάλουργημάτων. Ἀληθῶς ὅμως διὰ τῶν συνθηκῶν ἐκείνων δὲν ἀνέκτησε τὴν ἡγεμονίαν, ἣν εἶχε κατασκευάσει διὰ τῆς ἀλώσεως τῶν Ἀθηναίων καὶ συμπληρώσει διὰ τῶν ἐν Ἀσίᾳ θριάμβων τοῦ Ἀγησιλάου· πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ἐν ἔτει 379 ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἕλληνες διετέλουν δεσποζόμενοι ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως· αἱ περὶ τὴν Ἀσίαν μεγάλαι ἑλληνικαὶ νῆσοι ἦσαν μὲν αὐτόνομοι, ἀλλ' ὑπέκυπτον εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ αὐτοῦ τῆς ἀνατολῆς δυνάστου. Ἐκ τῶν πλησιεστέρων εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἑλλάδα ἅμα δὲ μικροτέρων νήσων, πολλαὶ οἷον ἡ Νάξος, ἡ Ἄνδρος, ἡ Τήνος, ἡ Σίφνος, ἡ Σέριφος καὶ ἄλλαι, εἶχον συνταχθῆ εἰς τὴν νέαν ναυτικὴν ἀμφικτυνονίαν, ἣν περὶ τοὺς χρόνους τούτους ἤρχισε νὰ σχηματίζῃ ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις, ὠφελουμένη ἀπὸ τὴν ἐμπορίαν αὐτῆς, τὴν ἀνόρθωσιν τῶν τειχῶν τῆς καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ναυτικὴν δεξιότητα τῶν κατοίκων τῆς, δι' ἧς δὲν ἔφθασε μὲν πλέον ποτὲ εἰς τὴν προτέραν θαλασσοκρατίαν, ὑπερεῖχεν ὅμως πάντοτε τῆς Σπάρτης, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆκουον εἰμὴ ὀλίγαι τινὲς νῆσοι. Ἡ Σπάρτη δὲν ἐδέσποζε κυρίως εἰμὴ τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα τὸ Ἄργος, ἡ Ἀττικὴ, αἱ ἰσχυρότεραι τῆς Θεσσαλίας πόλεις διέφευγον τὴν κυριαρχίαν αὐτῆς, τοσοῦτον δὲ φοβερά ἀγανάκτησις ἐπεκράτει κατ' αὐτῆς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς λεγομένοις συμμάχοις, ὥστε ἦτο πρόδηλον ὅτι ὁ ἐλάχιστος σπινθὴρ ἤρκει νὰ καταπυρπολήσῃ τὸ τε αὐτῶδες ἐκεῖνο κατασκευάσμα. Καὶ ἐνῶ μίᾳ μὲν μεγάλῃ τοῦ ἑλληνισμοῦ μοῖρα διετέλει παραδεδομένη εἰς τὴν διάκρισιν τῶν βαρβάρων, ἄλλη δὲ εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Μακεδόνων, ἄλλη δὲ ἔσπαιρεν ὑπὸ τὴν τυραννικὴν κυριαρχίαν τῶν Λακεδαιμονίων. ἐνῶ ἐνὶ λόγῳ ὁ ἐνταῦθα ἑλληνικὸς κόσμος διετέλει δεδουλωμένος, διεσπασμένος, τεταπεινωμένος, ὁ δυτικὸς ἑλληνισμὸς, ὁ ἄλλοτε τοσοῦτον ἰσχύσας διὰ τῆς λαμπρᾶς τῶν Συρακουσιῶν ἐπιδόσεως, ἔπασχεν ἤδη τὰ πάνδεινα ἀπὸ τοῦ τυράννου τῆς πόλεως ταύτης Διονυσίου τοῦ πρεσθυτέρου (σελ. 668). Ὁ τύραννος οὗτος ἄφ' ἐνὸς μὲν ἐδούλωσε καὶ κατέστρεψε πλείστας ἑλληνικὰς ἐν Σικελίᾳ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ πόλεις, ἄφ' ἑτέρου δὲ ἠναγκάσθη πολλάκις νὰ ταπεινωθῇ ἐνώπιον τῶν Καραχρηδονίων, εἰς οὓς παρε-

χώρησεν ἀξιόλογον τῆς Σικελίας μέρος, καὶ ἐνταυτῷ ἐφημιζέτο ὅτι διαπραγματεύεται μετὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως ἵνα ἀπὸ κοινοῦ προσβάλωσι τὴν ἐνταῦθα Ἑλλάδα καὶ διανείμωσιν αὐτὴν μεταξὺ των. Τοιοῦτος δὲ ὢν διετέλει σύμμαχος τῆς Σπάρτης, ἥτις ἐλογίζετο οὕτω πανταχόθεν προδίδουσα τὰ συμφέροντα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ ὅμως τὰ τῆς Σπάρτης πράγματα ἐκυβερνῶντο τότε ὑπὸ τοῦ Ἀγησιλάου, ὅστις ὑπῆρξεν ὁμολογουμένως οὐ μόνον εἰς τῶν μεγίστων στρατηγῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ εἰς τῶν μᾶλλον πανελληνίων αὐτῆς ἀνδρῶν. Ἄλλ' ἀλλοίμονον εἰς τοὺς πολιτικούς ἀνδρας τοὺς καταδεδικασμένους νὰ ὑπηρετῶσι πολιτικὸν σύστημα ἀπὸ ρίζης νοσηρὸν καὶ πλημμελές! Ὅσῳ μεγαλοφυεῖς, ὅσῳ χρηστοὶ καὶ ἂν ᾖσιν, ἀδύνατον ἐπὶ τέλους νὰ μὴ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαίρας ἣν ἀναπνέουσι, καὶ νὰ μὴ ἴδωσι διαστρεφόμενα τὰ βουλευόμενα αὐτῶν. Ὁ Ἀγησίλαος ἐνόμισεν, ἐν ἔτει 396, ὅτι δύναται νὰ ὠφελήθῃ ἐκ τῆς ὑπὸ τὸ κράτος τῆς Σπάρτης ἐνώσεως τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, ἵνα οὐ μόνον ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἀδελφῶν, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς καταλύσῃ τοὺς προαιωνίους ἀσιανούς τοῦ ἐλληνισμοῦ πολεμίους. Κατὰ δυστυχίαν ἡ πολιτικὴ ἐκείνη ἐνότης τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους ἐστηρίζετο οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἰσοπολιτείας καὶ ἰσονομίας, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς τυραννικῆς μιᾶς πόλεως κυριαρχίας. Ἐντεῦθεν ἡ διαμαρτύρησις τῶν τυραννουμένων, ὁ βοιωτικὸς πόλεμος καὶ ἡ ἐκ τῆς Ἀσίας ἀνάκλησις τοῦ Ἀγησιλάου, ὅστις ἠναγκάσθη ἔκτοτε νὰ κατατρίψῃ τὸν βίον ἀγωνιζόμενος, οὐχὶ ὡς κληρονόμος τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀρχῆς κατὰ τῶν βαρβάρων τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ καθ' ὁμοφύλων καὶ ὁμογενῶν, ὡς μικρὸς τῆς Σπάρτης κυβερνήτης, ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς ἀξιώματος καὶ ἐπὶ τέλους, ὡς θέλομεν ἶδει, ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἀτοπήματα ἔχουσιν, ὡς πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τὴν λογικὴν αὐτῶν, ὁ Ἀγησίλαος, περιπλακεὶς ἅπαξ εἰς τὸν ἐμφύλιον τοῦτον ἀγῶνα, ἠναγκάσθη, ὑπὸ τῶν περιπετειῶν αὐτοῦ παρασυρόμενος, νὰ συναινέσῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μετὰ τῶν βαρβάρων συμμαχίαν, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν θυσίαν τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἄλλοτε τοσοῦτον γενναιοφρόνως εἶχεν ἐλευθερώσει ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ ἀσιανοῦ δεσπότη. Ἢ μήπως ἀνάλογά τινα δὲν ἔπαθον οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος; Μήπως τοῦ Περικλέους, τοῦ Ἐπαμεινώνδου, τοῦ Δημοσθένους καὶ τοσοῦτων ἄλλων ὁ βίος δὲν κατηναλώθη ἐπὶ ματαίῳ περὶ τὴν ζήτησιν τῆς ἐλληνικῆς ἐνότητος, ἥτις ἦτο τότε

ἀκατόρθωτος, διότι ἡ ἐθνικὴ συνείδησις δὲν εἶχεν ἔτι κατανοήσει τὴν μόνην ἀσφαλῆ ἀρχὴν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡδύνατο νὰ ἐδραιωθῇ καὶ νὰ ἀνεγερθῇ τὸ ἔργον; Μήπως ὅλοι αὐτοὶ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἀφοῦ κατεδαπάνησαν θησαυροὺς πολιτικῆς δεξιότητος καὶ στρατηγικῆς ἐμπειρίας, καὶ περὶ τὸν λόγον δεινότητος, ἐπιδιώκοντες τὰ μᾶλλον πανελλήνια τῶν βουλευμάτων, ἐπὶ τέλους, ἕνεκα τῆς ἡμαρτημένης ἀρχῆς ἀφ' ἧς ἅπαντες ὠρμῶντο, δὲν κατήντησαν ἅπαντες νὰ ἀναδειχθῶσιν ἅπλᾳ ὄργανα ἐμφυλίων διενέξεων καὶ σπαραγμῶν; Τοιοῦτό τι ἔπαθε καὶ ὁ Ἀγσιλάος, ὅστις, ἀρχίσας τὸ στάδιον αὐτοῦ ὡς πανελλήνιος βασιλεὺς καὶ στρατηγὸς εἰς τὰ πεδία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐπέπρωτο νὰ διέλθῃ τὸ πλεῖστον τοῦ ἐπιλοιποῦ βίου ὡς βασιλεὺς καὶ στρατηγὸς τῆς Σπάρτης, πρὸς Ἑλληνας ἀνταγωνιζόμενος καὶ προκαλὼν τὰς ἀρὰς καὶ τὰς βλασφημίας τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου κατὰ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ καὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ.

Οὐδέποτε τφόντι ἡ κατὰ τῆς Σπάρτης ἀγανάκτησις τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐξερράγη τοσοῦτον ἐπιστήμως ὅσον κατὰ τοὺς χρόνους περὶ οὓς ἤδη εὐρισκόμεθα· διεδηλώθη δὲ τὸ αἶσθημα τοῦτο ὑπὸ δύο κατοίκων τῆς πόλεως ἐκείνης ἦτις, καὶ ἀφοῦ ἔπαυσε πρωταγωνιστοῦσα πολιτικῶς τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον ἐξηκολούθησε προεδρεύουσα τοῦ λόγου αὐτῆς, ὑπὸ δύο κατοίκων τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τοῦ Λυσίου καὶ τοῦ Ἰσοκράτους. Ἐκ τῶν δύο τούτων ῥητόρων ὁ πρῶτος συνέταξε λόγον ἀπαγγεληθέντα δημοσίᾳ εἰς Ὀλυμπίαν κατὰ τὴν 99 Ὀλυμπιάδα ἣτοι ἐν ἔτει 384 π. Χ., 3 ἔτη μετὰ τὴν ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνην. Ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ (τοῦ ὁποίου δυστυχῶς ἀπόσπασμα μόνον διεσώθη εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασείως), ὁ Λυσίας κατέδειξεν ἐντόνως τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους ἔτρεχεν ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τε τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ἀπὸ τε τοῦ τῶν Συρακουσίων τυράννου Διονυσίου. Ἀναγνώριζων δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ὡς ἡγεμόνας τῶν Ἑλλήνων, θαυμάζει ἰδίως « τίνι ποτὲ γνώμῃ χρώμενοι, τὴν Ἑλλάδα καιομένην περιορῶσι » καὶ προτρέπει αὐτοὺς ν' ἀντεπεξέλθωσι κατὰ τῶν δύο ἐκείνων πολεμίων πρὶν ἢ οὗτοι, ἐνώσαντες τὰς δυνάμεις αὐτῶν, ἐπιβάλωσι χεῖρα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐνταῦθα Ἑλλάδα, καὶ εἰς αὐτὴν τῆς Σπάρτης τὴν αὐτονομίαν.

Ἴνα νοήσωμεν τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ὁ Ὀλυμπιακὸς οὗτος τοῦ Λυσίου λόγος, ἀνάγκη νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ἡ πανήγυρις τοῦ 384 ἔτους, ἐν ἣ ἐξεφωνήθη, ἦτο ἡ πρώτη πανήγυρις ἡ συγκροτηθεῖσα

μετὰ τὴν ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνην· ὅτι ἐπομένως εἶχον συρρεῦσαι εἰς αὐτὴν ἄπειροι Ἕλληνες, οἵτινες, ἕνεκα τοῦ βοιωτικοῦ καὶ τοῦ κορινθιακοῦ πολέμου, δὲν εἶχον δυνηθῆ παντάπασι νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰς δύο προηγουμένας πανηγύρεις, τοῦ 388 καὶ 392, Ἀθηναῖοι, Βοιωτοί, Κορινθιοὶ καὶ Ἀργεῖοι· ὅτι παρῆσαν ἐνταῦθα αἱ θεωρίαι ἥτοι πρεσβεῖαι τῶν Ἀσιανῶν Ἑλλήνων, οἵτινες πρὸ μικροῦ εἶχον παραδοθῆ ὑπὸ τῆς Σπάρτης εἰς τοὺς Πέρσας· ὅτι παρόντες ἦσαν πρὸς τούτοις πολυάριθμοι Ἰταλιῶται καὶ Σικελιώται Ἕλληνες, οἵτινες ἐπασχον τὰ πάνδεινα ἀπὸ τῆς τυραννίας τοῦ Διονυσίου, ὅτι ἐνὶ λόγῳ οὐ μόνον ἡ πανηγυρίς ἦτο πολυαριθμοτέρα ἢ ἄλλοτε, ἀλλὰ καὶ τὰ πνεύματα τῶν ἐν αὐτῇ συνελθόντων ἀνθρώπων ἦσαν σφοδρὰ ἐξημμένα, τῶν μὲν διὰ τὴν δουλείαν εἰς ἣν ὑπέκυψαν, τῶν δὲ διὰ τὴν ἀτιμίαν ἣν ὑπέστη τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, καὶ τοὺς κινδύνους τοὺς ἀπειλοῦντας τὴν αὐτόνομον ἐπὶ περιλιπομένην μερίδα τοῦ ἔθνους. Ἀλλὰ τὸ πάντων δεινότερον ἦτο, ὅτι παρευρίσκετο εἰς Ὀλυμπίαν θεωρία λαμπροτάτη καὶ αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου, τῆς ὁποίας ἐπιμελητὴς συνεξεπέμφθη ὑπὸ τοῦ τυράννου ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Θεαρίδης. Ἡ θεωρία αὕτη ἦτο ἡ μεγαλοπρεπεστέρα ἴσως τῶν ὅσαι ποτὲ εἰς Ὀλυμπίαν παρευρέθησαν, ἔχουσα μὲν σκηνὰς διαχρύσους καὶ ὑπὸ πολυτελῶν καὶ ποικίλων ἱματίων κεκοσμημένας, πολλὰ δὲ τέθριππα διακρινόμενα τῶν ἄλλων διὰ τὸ τάχος αὐτῶν. Ἐπεμψε δὲ ὁ Διονύσιος καὶ ῥαψωδοὺς τοὺς ἀρίστους, ἵνα ἀπαγγείλωσιν ἐν τῇ πανηγύρει τὰ ποιήματα αὐτοῦ· διότι ὁ τυράννος ἐκεῖνος εἶχεν ὄρεζιν καὶ εὗρισκε καιρὸν νὰ συντάσῃ καὶ ποιήματα, πολλὴν ἀποδίδων ἀξίαν εἰς τὴν δυναμένην νὰ προσγίγῃ αὐτῷ ἀπὸ τούτων δόξαν. Ἀλλ' ὅσον πολυτελεῖς, ὅσον ἐπιδεικτικὴ ἦτο ἡ θεωρία αὕτη, τόσον φυσικώτερον ἦτο νὰ παροξύνῃ τὰ πνεύματα τῶν θεατῶν, ἀναλογιζομένων ὅτι ὅλοι οὗτοι οἱ θησαυροὶ ἦσαν προῖον καταπίσεως καὶ λεηλασίας πόλεων ἑλληνίδων. Ἡὔξησε δὲ τὴν ὀργὴν καὶ ὁ τοῦ Λυσίου λόγος, ὥστε πρῶτον μὲν ἤρχισαν νὰ ἐμπαίζωσι τὰ ποιήματα τοῦ τυράννου, μετ' οὐ πολὺ δὲ τινες ἐτράπησαν καὶ ἐπὶ τὴν διαρπαγὴν τῶν σκηνῶν, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ὁ Λυσίας, ὡς φαίνεται, «προετρέπετο τὰ πλήθη μὴ προσδέχεσθαι τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι τοὺς ἐξ ἀσεβειστάτης τυραννίδος ἀπεσταλμένους θεωροὺς.»

Ἀλλὰ τὸ μάθημα τοῦτο, εἰ καὶ διδασκτικώτατον, οὐδεμίαν ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, οἵτινες μικρὸν μετέπειτα, ὡς εἶδομεν, ἐπεχείρησαν καὶ τὸν παράλογον κατ' Ὀλυνθίων πόλεμον καὶ τὸ ἄδικον κατὰ τῶν Θηβῶν τόλμημα. Ὅθεν ἐξηκολογήθη ἡ κοινὴ

κατ' αὐτῶν ἀγανάκτησις, ἥτις ἐξεδηλώθη αὐθις κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην Ὀλυμπιακὴν πανήγυριν τοῦ 380, διὰ τοῦ Ἰσοκράτους, τοῦ ἀπαγγείλαντος ἐν αὐτῇ τὸν περίφημον αὐτοῦ « πανηγυρικὸν » λόγον. Ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ, ὁ Ἰσοκράτης κατηγόρησεν ἤδη ἀναφανδὸν τοὺς Λακεδαιμόνιους, ὡς προδότας τῆς ἀσφαλείας καὶ ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἀνθρώπους ὑποστηρίζοντας ξένους βασιλεῖς καὶ Ἑλλήνας δεσπότες, περὶ τὴν καταπάτησιν αὐτονόμων ἐλληνίδων πόλεων, καὶ ταῦτα πάντα πράττοντας ἵνα εὐχαριστήσωσι τὴν ἀκόρεστον αὐτῶν ἰδιοτέλειαν. Ὡστε δὲν εἶναι ἄπορον, ἀνέχραξεν, ὅτι ὁ ἐλεύθερος καὶ αὐτόνομος ἐλληνικὸς κόσμος περιεστέλλεται ὅσημέραι εἰς στενότερα ὅρια, ἀφοῦ ἡ Σπάρτη, ἡ προῖσταμένη αὐτοῦ, νῦν μὲν βοηθεῖ τὸν Ἀρταξέρξην, τὸν Ἀμύνταν καὶ τὸν Διονύσιον ν' ἀκρωτηριάζωσιν αὐτὸν, νῦν δὲ ἐπιτίθεται ἡ ἰδία ἀδίκως κατὰ Θηβῶν, κατὰ Ὀλύνθου, κατὰ Φλιοῦντος, κατὰ Μαντινείας.

Τὰ αἰσθήματα ταῦτα τῆς κοινῆς ἀποδοκιμασίας ἔμελλον μετ' ὀλίγον νὰ προκαλέσωσι κατὰ τῆς Σπάρτης πληγὴν καιρίαν. Μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τῶν Ὀλυνθίων, μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τῶν Φλιασίων, ἡ δύναμις αὐτῆς ἐφαίνετο ἀκαταμάχητος· καὶ ὅμως μετ' ὀλίγους μῆνας ἔπαθεν ἐν Θήβαις προσβολὴν ἣν ἔμελλον νὰ ἐπακολουθήσωσι πολλαὶ καὶ ἄλλεπάλληλοι συμφοραὶ, κρημνίσασαι αὐτὴν ἀπὸ τοῦ θριαμβικοῦ ἐκείνου ὕψους εἰς τὴν ἐσχάτην ταπεινώσιν. Ὁ Ξενοφῶν εἰκονίζει κάλλιστα τὴν αἰφνιδίαν ταύτην τῆς τύχης μεταβολὴν, ἀποδίδων αὐτὴν εἰς τὴν θεῖαν δίκην. « Πολλὰ μὲν οὖν ἄν τις ἔχοι καὶ ἄλλα λέγειν, καὶ ἐλληνικὰ καὶ » βαρβαρικά, ὡς θεοὶ οὔτε τῶν ἀσεβούντων οὔτε τῶν ἀνόσια ποιούντων » ἀμελοῦσι· νῦν γε μὴν λέξω τὰ προκείμενα. Λακεδαιμόνιοί τε γὰρ οἱ » ὁμόσαντες αὐτονόμους ἔασειν τὰς πόλεις, τὴν ἐν Θήβαις ἀκρόπολιν » κατασχόντες, ὑπ' αὐτῶν μόνον τῶν ἀδικηθέντων ἐκολάσθησαν, πρῶτον » οὐδ' ὑφ' ἐνὸς τῶν πώποτε ἀνθρώπων κρατηθέντες· τοὺς τε τῶν πολι- » τῶν εἰσαγαγόντας εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτοὺς, καὶ βουλευθέντας Λακε- » δαιμόνιοις τὴν πόλιν δουλεύειν, ὥστε αὐτοὶ τυραννεῖν, τὴν τούτων » ἀρχὴν ἐπὶ μόνον τῶν φυγόντων ἤρκεσαν καταλῦσαι. » Ὅποσον ἰσχυρὸν ἦτο τὸ μῖσος τὸ ὅποῖον προεκάλεσε παρ' ἅπασιν τοῖς Ἑλλήσιν ἡ ἀδικία τῶν Λακεδαιμονίων πρὸς τοὺς Θηβαίους διαγωγὴ, ἀποδείκνυται πρὸ πάντων ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Ξενοφῶν αὐτὸς, ὅστις τοσαύτας εἶχε πρὸς τοὺς πρῶτους συμπαθείας, καὶ τοσαύτην πρὸς τοὺς δευτέρους ἀποστροφὴν, ἠναγκάσθη νὰ στηλιτεύσῃ ἐντόνως τὸ ἀδίκημα. Ἄλλ' ἤδη ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας.

Ἐπὶ τριετίαν ὅλην αἱ Θῆβαι ἔπασχον τὰ πάνδεινα ἐκ τῆς τυραννίας τοῦ Λεοντιάδου καὶ τῶν ὀλιγαρχικῶν αὐτοῦ ὀπαδῶν, ὑπηρετουμένης προθύμως ὑπὸ τῆς ἐν Καδμεΐᾳ σπαρτιατικῆς φρουρᾶς. Οἱ τύραννοι, μὴ ἀρκούμενοι νὰ καταπιέζωσι τοὺς ἐν Θήβαις συμπολίτας, ἐπεχείρησαν ἐπανειλημμένως νὰ καταστρέψωσι καὶ τοὺς ἐν Ἀθήναις καταφυγόντας ἀντιπάλους αὐτῶν. Καὶ πρῶτον μὲν ἀπεπειράθησαν νὰ δολοφονήσωσι τοὺς ἐπιφανεστάτους ἐξ αὐτῶν· ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἀπέτυχε, διότι εἰς καὶ μόνος ἐφονεύθη, ὁ Ἀνδροκλείδας, ἀπήτησαν ἔπειτα παρὰ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἔξωσιν τῶν φυγάδων. Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέκρουσαν τὴν ἀπαίτησιν ταύτην, οἱ δὲ φυγάδες οἵτινες ἀνέκαθεν ἐμελέτων τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος, βλέποντες ἑαυτοὺς ἐκτεθειμένους εἰς ἀδιαιέπτους κινδύνους, ἐπέσπευσαν τὸ ἐπιχείρημα. Εἶχον δὲ πολλοὺς ἐν Θήβαις φίλους καὶ διετήρουν μυστικὰς πρὸς τούτους σχέσεις. Εἰς τῶν φίλων τούτων ἦτο καὶ ὁ Φυλλίδας, ὅστις τοσοῦτον ἐπιτηδεῖως ἔκρυψεν ἀπὸ τῶν τυράννων τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ αἶσθημα, ὥστε ὅχι μόνον ἠξιώθη τῆς πίστεως τῶν πολεμάρχων, ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀθήνας ἀπεστάλη ἕνεκα δημοσίων πραγμάτων. Συνδιαλεχθέντος δὲ αὐτοῦ ἰδίως μετὰ τοῦ φυγάδος Μέλλωνος, ἀπεφασίσθησαν ὅσα ἔμελλον νὰ ἐνεργηθῶσι πρὸς κατάλυσιν τῆς τυραννίας. Ὅθεν κατὰ δεκέμβριον τοῦ 379, οἱ μᾶλλον ἐπιφανεῖς τῶν φυγάδων, κατ' ἄλλους ἑπτὰ, κατ' ἄλλους δώδεκα, ὧν ἐπισημότατοι ἦσαν ὁ Πελοπίδας καὶ ὁ Μέλλων, εἰσέρχονται, ἀρχομένης τῆς νυκτός, εἰς Θήβας καὶ, ἐνεδρεύσαντες ἐπὶ μικρὸν, σφάζουσι, διὰ συνδρομῆς τῶν ἐν τῇ πόλει ὁμοφρόνων, τοὺς δύο πολεμάρχους, Ἀρχίαν καὶ Φίλιππον, ἐν συμποσίῳ διατελοῦντας, φονεύουσι καὶ τὸν Λεοντιάδην ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ἀπολύουσι τοὺς φυλακισμένους καὶ ἀνακηρύττουσι τὴν ἐλευθερίαν. Ἐν Θήβαις συνέπραξε τότε εἰς τὸ ἐπιχείρημα καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας, τοῦ ὁποίου κατὰ πρῶτον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἀναφέρεται τὸ ὄνομα ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατέφθασαν ἐξ Ἀθηναίων καὶ οἱ ἄλλοι πολυάριθμοι φυγάδες, ἔτι δὲ οὐκ ὀλίγοι Ἀθηναῖοι ἐθελονταί, μετὰ δύο ἐκ τῶν στρατηγῶν τῆς πόλεως, ὥστε πολυεὶδῶς ἐνισχύθησαν οἱ περὶ τὸν Πελοπίδαν· καὶ προεχειρίσθησαν μὲν ἀμελλητί Βοιωτάρχαι αὐτὸς οὗτος ὁ Πελοπίδας, καὶ ὁ Μέλλων, καὶ ὁ Χάρων, ἀπεκλείσθη δὲ ἡ ἀκρόπολις, ἥτις, μὴ ἔχουσα ἱκανὴν τροφὴν προμήθειαν, παρεδόθη κατὰ ἰανουάριον τοῦ 378.

Ἡ πολιτικὴ αὕτη μεταβολὴ συνεκίνησεν ἐκ βάρβρων ἅπαντα τὸν ἑλληνικὸν κόσμον. Τὴν σήμερον ἡ δολοφονία τῶν περὶ Λεοντιάδην, ἡ

ἐνεργηθεῖσα ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν, ἣ ἐν συμποσίῳ διατριβόντων, προξενεῖ ἡμῖν ἀηδῖαν τινὰ καὶ ἀποστροφὴν, μάλιστα ὅταν ἀναλογισθῶμεν, ὅτι ὁ φόνος διεπράχθη ἰδίαις χερσὶν ὑπὸ ἀνδρῶν ἀνηκόντων εἰς τὰς ἀνωτάτας τῆς κοινωνίας τάξεις, ὑπὸ τοῦ Πελοπίδου, τοῦ Μέλλωνος, καὶ τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ τὸ πάλαι, τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἤθη τῶν προπατόρων ἡμῶν, καὶ τοιαῦται αἱ πολιτικαὶ αὐτῶν δοξασίαι, ὥστε πάντες ἐπεδοκίμασαν τὴν λαμπρὰν ἐκείνην ἐκδίκησιν τὴν ἐπιγενομένην διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Καδμείας καὶ τὸν τοῦ Ἰσμηνίου θάνατον, πάντες δ' ἀπεθαύμασαν τὴν προσωπικὴν τόλμην τῶν εὐαρίθμων ἀνδρῶν οἵτινες κατέβαλον διὰ μιᾶς εἰς ἕδαφος κυβέρνησιν πρὸ ὀλίγου ἔτι ἀδιάσειστον λογιζομένην. Ἵνα δὲ κατανοήσωμεν πῶς ἄνδρες ἐπιφανέστατοι καὶ πλουσιώτατοι δὲν ἐδίστασαν νὰ ρίψωσιν ἑαυτοὺς εἰς τηλικούτον κίνδυνον, μὴ λησμονήσωμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ὁμηρικῦ Ὀδυσσεῶς καὶ Ἀχιλλέως μέχρι τοῦ Ἀράτου καὶ τοῦ Φιλοποίμενος, ὁ πλούσιος Ἕλλην δὲν ἔπαυσεν ἀποδιδόμενος ἐπὶ τὴν παλαίστραν, καὶ ὡς ἀπλοῦς ὀπλίτης μαχόμενος καὶ φιλοτιμούμενος νὰ ὑπερέχη τῶν πενεστέρων, ὅπως κατὰ τὴν περιουσίαν οὕτω καὶ κατὰ τὴν σωματικὴν ῥώμην.

Ἡ Σπάρτη, εἰ καὶ ἐπικρατοῦντος χειμῶνος, ἔσπευσε νὰ στείλῃ στρατὸν κατὰ τῶν Θηβαίων. Ἀξιοσημείωτον δὲ εἶναι ὅτι ὁ Ἀγησίλαος ἀπεποιήθη τὴν ἡγεμονίαν τοῦ στρατοῦ τούτου, ἐπὶ τῇ προφάσει μὲν ὅτι ὑπερέβη τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος καὶ ὅτι τούτου ἕνεκα δὲν εἶναι πλέον ὑπόχρεως εἰς τὴν ἐν ἀλλοδαπῇ ὑπηρεσίαν, ἀληθῶς δὲ, καθ' ἃ λέγει ὁ Ξενοφῶν, διότι καλῶς ἤξευρεν, ὅτι, ἂν στρατηγήσῃ, οἱ πολῖται ἤθελον πάλιν εἰπεῖ· «ἰδοὺ ὁ Ἀγησίλαος, ὅπως βοηθήσῃ τοὺς τυράννους, παρέχει πράγματα τῇ πόλει.» Ἐξ οὗ συνάγεται ὅτι ὁ βασιλεὺς ἤρχισε νὰ βαρύνηται τὸν μάταιον καὶ ἀδιάλειπτον ἐκείνον ἀγῶνα, εἰς ὃν ὑπὸ τῆς τύχης κατεδικάσθη. Ὄθεν ἀνέλαβε τὴν στρατηγίαν ὁ ἕτερος τῶν βασιλέων, ὁ Κλεόμβροτος, ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχε διαδεχθῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀγησίπολιν. Ὁ Κλεόμβροτος ἦλθεν εἰς Βοιωτίαν, παρέμεινεν ἐνταῦθα ἡμέρας τινὰς καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Πελοπόννησον μηδὲν πράξας. Ἀλλ' ἡ ἐκστρατεία του ἐπέφερε σπουδαῖά τινα ἀποτελέσματα. Ὅτε διήρχετο πλησίον τῶν συνόρων τῆς Ἀττικῆς, ἔστειλεν εἰς Ἀθήνας τρεῖς πρέσβεις ἵνα ζητήσωσιν ἱκανοποιήσιν διὰ τὴν συνδρομὴν τὴν ὁποίαν δύο στρατηγοὶ Ἀθηναῖοι καὶ πολλοὶ ἐθελονταὶ τῆς πόλεως ταύτης ἔδωκαν εἰς τὸ ἐπιχειρήμα τοῦ Πελοπίδου καὶ τῶν περὶ αὐτόν. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι τοσοῦτον ἔτι ἀπέφευγον τοῦ νὰ περιέλθωσιν εἰς ῥῆξιν πρὸς τοὺς

Σπαρτιάτας, ὥστε ἀμέσως τὸν μὲν ἕνα τῶν στρατηγῶν. παρόντα ἀπέκτειναν, τὸν δὲ ἄλλον, δραπετεύσαντα, κατεδίκασαν εἰς ἐξορίαν. Ἄλλ' ἐνῷ οἱ Ἀθηναῖοι οὕτω πως πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπολιτεύοντο, καὶ ἐνῷ οἱ ἐπὶ τούτῳ σταλέντες πρέσβεις τῆς Σπάρτης εὐρίσκοντο ἔτι ἐν Ἀθήναις, ὁ ἄρμωστής Σφοδρίας, ὁ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Κλεομβρότου ἀναλαβὼν τὴν ἡγεμονίαν τοῦ κατὰ Θηβῶν πολέμου, ἐπεχείρησε νὰ πράξῃ ὡς πρὸς τὰς Ἀθήνας, ὅ,τι ὁ Φοιβίδας εἶχε πράξει ὡς πρὸς τὰς Θήβας· ἐπεχείρησε δηλαδή, ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης, νὰ καταλάβῃ αἶφνι δίως τὸν Πειραιᾶ. Καὶ τὸ μὲν παρασπόνδημα τοῦτο ἀπέτυχεν, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Σπαρτιᾶται δὲν ἐτιμώρησαν τὸν Σφοδρίαν, οἱ Ἀθηναῖοι ἀγανακτήσαντες συνομολογοῦσιν ἤδη συμμαχίαν πρὸς τοὺς Θηβαίους, καὶ παρασκευάζονται διὰ παντὸς τρόπου πρὸς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον.

Ἰδίως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἤρχισαν τότε, διὰ τῶν στρατηγῶν Χαβρίου, Τιμοθέου τοῦ Κόνωνος καὶ Καλλιστράτου, νὰ ἐπεκτείνωσι τὴν νέαν ναυτικὴν συμμαχίαν ἣν πρό τινων ἐτῶν ἐπεχείρησαν νὰ συγκροτήσωσιν. Ὁ ἀπὸ τῶν Περσῶν φόβος τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν Ἑλλήνων, τὸ κατὰ τῆς Σπάρτης μῖσος τῶν πλησιεστέρων εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἑλλάδα νήσων, ἡ ἐπιτηδεϊότης τοῦ Τιμοθέου καὶ τοῦ Καλλιστράτου, ἡ σύνεσις μὲ τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς ἐκλονοίσθη μὲν ἡ ἰσοψηφία ὅλων τῶν πόλεων ἐν τῷ κοινῷ συνεδρίῳ, ἀπηγορεύθησαν δὲ πᾶσαι αἱ κληρουχίαι Ἀθηναίων ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς, ὅλα ταῦτα συνετέλεσαν ὥστε ἡ νέα αὕτη συμμαχία νὰ λάβῃ ἐπὶ τινα χρόνον ἱκανὴν ὑπόστασιν καὶ ἀνάπτυξιν. Ὑπέβαλον δὲ ἑαυτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην καὶ εἰς ἄμεσον (ἂν καὶ ἄδηλον ὁπόσῃ) εἰσφοράν, τροπολογήσαντες ἐπὶ τούτῳ κατὰ τι, ἐπὶ ἄρχοντος Ναυσινίκου (378—377 π. Χ.), τὴν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος μέχρι τοῦ ἄρχοντος τούτου ἀναλλοίωτον, ὡς φαίνεται, τοῦλάχιστον κατὰ τὰ πλεῖστα, παραμείνανσαν οἰκονομικὴν τῶν πολιτῶν διαίρεσιν εἰς τέσσαρας τάξεις (σελ. 263 καὶ ἐπ.). Ἄλλ' ὅση καὶ ἂν ἦτο ἡ προθυμία ἣν ἐδειξαν ἤδη οἱ Ἀθηναῖοι, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἐπέχουσι πλέον εἰμὴ δευτερεύουσιν ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ τάξιν. Ἡ νέα αὐτῶν ἡγεμονία, ἥτις ἄλλως τε πολὺ ἀπέιχε τοῦ νὰ φθάσῃ κατὰ τὸ μέγεθος τὴν προτέραν, τάχιστα ὡς ἐκείνη εἰς τυραννίδα μεταβληθεῖσα, προεκάλεσε μετ' οὐ πολὺ στάσεις, ἐπαγαγούσας τὴν διάλυσιν αὐτῆς. Σφοδρα δὲ ἄστατος καὶ παλίμθουλος ἀνεδείχθη ἡ πολιτικὴ αὐτῆς, νῦν μὲν συμμαχοῦσα μετὰ τῶν Θηβαίων, νῦν δὲ ἐγκαταλείπουσα αὐτοὺς, νῦν δὲ καὶ ἀναφανδὸν μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν

συντασσομένη, ὥστε ἡ ἀπὸ τῆς σπαρτιατικῆς δεσποτείας ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος, ὀφείλεται εἰς τὰς Θήβας καὶ εἰς μόνας τὰς Θήβας, εἰς ταύτην δὲ τὴν πόλιν ἐξήστραψαν καὶ τελευταῖαι ἀρεταί, αἱ χρυσώσασαι τὰ νέφη τὰ ὅποια ἤρχισαν νὰ σωρεύονται εἰς τὴν δύσιν τῆς πρώτης τοῦ ἑλληνισμοῦ ἡμέρας· ὅθεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην θέλομεν ἰδίως ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἡγεμονία Θηβαίων.

Περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ βίου τῶν Βοιωτῶν, καὶ ἐξαιρέτως τῶν Θηβαίων, ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσωμεν ἐν ἐκτάσει (σελ. 158 καὶ ἐπόμε.). Οἱ Θηβαῖοι δὲν ἦσαν βεβαίως ἐκ τῶν εὐγενεστέρων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος φυλῶν· δὲν εἶχον οὔτε τὰ προτερήματα τὰ ὅποια οἱ Ἀθηναῖοι ἤντλουν ἀπὸ τῆς δαιμονίου αὐτῶν εὐφυΐας, οὔτε τὰ προτερήματα τὰ ὅποια οἱ Σπαρτιάται προσεκλήσαντο ἀπὸ τῆς θαυμαστῆς αὐτῶν πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς πειθαρχίας. Ἀσθενὲς παρὰ τοῖς Θηβαίοις ὑπῆρξεν ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ αὐτὸ τὸ αἶσθημα τῆς ἑλληνικῆς αὐτονομίας· διότι εἶδομεν αὐτοὺς οἰκτρῶς πολιτευθέντας ἐπὶ τῆς μεγάλῃς τῶν Περσῶν εἰσβολῇ καὶ ἀναφανδὸν μετὰ τοῦ Ξέρξου καὶ τοῦ Μαρδονίου συναγωνισθέντας. Ἀλλ' οἱ Θηβαῖοι εἶχον πλεονέκτημά τι, τὸ ὅποῖον, τυχὸν περιστάσεων καὶ ἡγεμόνων ἐπιτηδείων, πολλὰ δύναται ν' ἀναπληρώσῃ ἐλαττώματα καὶ λαμπρὸν δύναται ν' ἀποδῇ ὄργανον μεγαλουργίας. Οἱ Θηβαῖοι ὑπῆρξαν ἀείποτε στρατιῶται ἀγαθοί, πεζοί τε καὶ ἵππεῖς· ψυχὰν ἂν ὅχι πάντοτε εὐγενεῖς, ἀλλὰ πάντοτε εὐρωστοί, σώματα ἂν ὅχι κομψά, ἀλλ' ἀθλητικὰ, καὶ καλῶς μὲν ἐκ πρώτης νεότητος διὰ τῆς γυμναστικῆς παρασκευαζόμενα, καλῶς δ' ἔπειτα περὶ πᾶσαν πολεμικὴν τέχνην ἀσχοῦμενα. Ἐν τῇ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι, οἱ Θηβαῖοι ἠξιώθησαν ἐπανειλημμένως τῆς τιμῆς τοῦ νὰ τρέψωσι τοὺς τότε ἀκμάζοντας ἔτι Ἀθηναίους ὀπλίτας, κατατροπώσαντες αὐτοὺς καὶ περὶ Κορώνειαν (σελ. 537) καὶ περὶ Δῆλιον (σελ. 622)· πρὸ μικροῦ δὲ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Σπαρτιάτας ἀπέδειξαν, περὶ Κορώνειαν πάλιν (σελ. 701 καὶ ἐπόμε.), ὅτι δὲν εἶναι ἀνάξιοι αὐτῶν ἀνταγωνισταί. Τὸ προ-

τέρημα τοῦτο τῆς πολεμικῆς ἀνδρείας καὶ δεξιότητος δὲν εἶχε χρεῖαν εἰμὴ ἰσχυροῦ τινος ἡθικοῦ ἐλατηρίου ἵνα μεγαλοργήσῃ· τὸ δ' ἡθικὸν τοῦτο ἐλατήριον παρεσκεύασε μὲν ἡ ἐπιβουλὴ καὶ ἡ χαιρεκακία μὲ τὴν ὁποῖαν ἡ Σπάρτη ἐπεχείρησε νὰ ταπεινώσῃ τὰς Θήβας διὰ τῶν ἐπ' Ἀνταλκίδου συνθηκῶν, ἐκορύφωσε δὲ τὸ παρασπόνδημα τοῦ Φοιβίδου καὶ ἡ τυραννία τῶν περὶ τὸν Λεοντιάδην. Ἡ ἀγανάκτησις ἦν παρήγαγεν ἐν Θήβαις ἡ ὀλεθρία ἐκείνη τῆς Σπάρτης πολιτικῆ, ἐξεπροσωπήθη κυρίως ὑπ' ὀλίγων τινῶν ἀνδρῶν· κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Ἴσμηνίου καὶ ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Πελοπίδου, τοῦ Μέλλωνος, τοῦ Χάρωνος, τοῦ Γοργίδου, τοῦ Παμμένους, τοῦ Δαμοκλείδου, τοῦ Θεοπόμπου, τοῦ Φερενίκου καὶ ἄλλων, ἀλλὰ διεχύθη εἰς τὰς φλέβας ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Θηβαίων καὶ ὡς ἱερὸν τι πῦρ ἀνέφλεξεν αὐτοὺς καὶ ἐπιπαρώξυνεν εἰς τὸ ν' ἀναλάβωσι πάντα ἀγῶνα καὶ πᾶσαν θυσίαν πρὸς διατήρησιν τῆς ἀνακτηθείσης αὐτονομίας.

Τοιοιουτοτρόπως δύναται νὰ ἐξηγηθῇ μέχρι τινὸς τὸ αἰφνίδιον ἐκεῖνο ἄκτινοβόλημα τῆς τῶν Θηβῶν πόλεως. Ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τῶν Ἀθηναίων ἐνθυμίζουσι τὰς χώρας, τὰς ὁποίας ἡ θεία πρόνοια ἀναδείκνυσι φύσει καρποφόρους, διὰ πολλῶν καὶ μεγάλων ποταμῶν. Ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τῶν Σπαρτιατῶν ἐνθυμίζει ἐξ ἐναντίας τὰς χώρας εἰς τὰς ὁποίας ἡ τέχνη καὶ ἡ βιομηχανία τοῦ ἀνθρώπου, δι' ἐπιτηδεύσεως τῶν διαρρεόντων αὐτὰς ὀλίγων ὑδάτων καὶ διὰ ποικίλης διωρύγων κατασκευῆς, κατορθοῖ νὰ ἀναδείξῃ γόνιμα καὶ αὐτὰ τῶν πεδίων τὰ ξηρότερα. Τῶν δὲ Θηβαίων ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία διετέλεσαν ἐπὶ πολλὸν χρόνον σχεδὸν ἄγονοι καὶ ἄκαρποι, μέχρις οὗ, διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αἰσθήματος τῆς αὐτονομίας καὶ τῆς φιλοτιμίας τοῦ κεντήσαντος τὰ βαθύτατα σπλάγχνα τῆς κατ' ἐπιφάνειαν ἀναισθήτου ἐκείνης χώρας, ἀνέβλυσεν αἰφνης ἀπὸ τῶν στέρνων αὐτῆς, ὡς ἀρτησιανόν τι φρέαρ, ποταμὸς μεταβαλὼν αὐτὴν εἰς ἓνα τῶν ὠραιότατων παραδείσων, ἐξ ὧων μνημονεύει ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἄγὰ γε τῆς αὐτῆς ἡθικῆς ἐξάρσεως προτὶν ὑπῆρξε καὶ ὁ ἀνὴρ ὁ διὰ τῆς πολεμικῆς αὐτοῦ μεγαλοφυΐας, τῆς πολιτικῆς ἐπιτηδειότητος καὶ τῆς περὶ τὸν λόγον δεινότητος, ἀθάνατον καταστήσας τὴν περίοδον ταύτην τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας; Κατὰ δυστυχίαν ἐὰν δυνάμεθα, μέχρι τινὸς τοῦλάχιστον, νὰ ἀνεύρωμεν τὰς αἰτίας τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς παρακμῆς τῶν πολιτειῶν, τὸ μυστήριον τῆς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἐμφανίσεως ὑπῆρξεν ἄχρι τοῦδε ἀνεξερεύνητον. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου λ. χ.

δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ἀπολύτως ὅτι τὸν Ἑπαμεινώνδαν ἀνέπλασεν ἡ ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ ἐκείνη προαγωγὴ τῆς τῶν Θηβῶν πόλεως· διότι, ἂν τοῦτο ἦτο καθ' ὅλα ἀληθές, ἰδιὰ τί ἡ πόλις αὕτη οὐ μόνον οὐδένα ἕτερον ἐνέχυρον ἐκείνου ἀνέδειξεν ἄνδρα, ἀλλὰ, αὐτοῦ θανόντος, καὶ κατέπεσε διὰ μιᾶς ἀπὸ τῆς ἀκμῆς εἰς ἣν εἶχε προαχθῆ; Ἀφ' ἑτέρου πάλιν δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ ἀκμὴ αὕτη ὑπῆρξε καθ' ὅλοκληρίαν ἔργον τοῦ Ἑπαμεινώνδου· διότι αἱ Θῆβαι ἀπηλλύχλησαν τῆς σπαρτιατικῆς τυραννίας ἄνευ τοῦ Ἑπαμεινώνδου, ἐνίκησαν τὸ πρῶτον τοὺς Σπαρτιάτας ἄνευ τοῦ Ἑπαμεινώνδου, καὶ ἀνέκτησαν τὴν βοιωτικὴν ἡγεμονίαν ἄνευ τοῦ Ἑπαμεινώνδου. Ὁ ἀνὴρ οὗτος δὲν ἀναφαίνεται πρωταγωνιστῶν εἰμὴ ἀπὸ τοῦ ἔτους 371, ἤτοι ἐπτά ἔτη μετὰ τὴν ἀνάγκησιν τῆς αὐτονομίας· καὶ ἐν τούτοις ἐπὶ τῆς ἀνακτήσεως τῆς αὐτονομίας, εἰς ἣν δὲν φαίνεται συντελέσας πλείοτερον πολλῶν ἄλλων πολιτῶν καὶ βεβαίως συνετέλεσε πολὺ ὀλιγώτερον τοῦ Πελοπίδου, τοῦ Μέλλωνος καὶ τῶν λοιπῶν πρωτουργῶν τοῦ κινήματος, ἦτο τεσσαρακοντούτης ἤδη, ὅ ἐστιν ἐν ἀκμῇ τῶν σωματικῶν καὶ τῶν ἠθικῶν δυνάμεων· ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀπολύτως εἰπεῖν, οὔτε ἡ ἐπίδοσις τῆς πόλεως παρήγαγε τὸν μέγαν ἄνδρα, οὔτε ὁ μέγας ἀνὴρ παρήγαγε τὴν ἐπίδοσιν τῆς πόλεως. Ἐκατέρα τῶν δυνάμεων τούτων φαίνεται μᾶλλον ἀνεξαρτήτως τῆς ἑτέρας προκύψασα εἰς μέσον· ἂν καὶ, διὰ μυστηριώδους τινὸς βουλήσεως τῆς προνοίας, συνῆλθον ἐπὶ τὸ ἓν καὶ ὁμολογουμένως ἐπενήργησαν ἀμοιβαίως ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης· διότι ἄνευ τῆς προαγωγῆς τῶν Θηβῶν ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Ἑπαμεινώνδου δὲν ἤθελε λάβει πιθανώτατα ἀφορμὴν καὶ ὄργανα ἐνεργείας, ἄνευ δὲ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Ἑπαμεινώνδου ἡ προαγωγὴ τῶν Θηβῶν δὲν ἤθελεν ἀνυψωθῆ μέχρι τῆς ἡγεμονίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ μᾶλλον ἤθελε περιορισθῆ εἰς τὴν μικρὰν τῆς Βοιωτίας ἡγεμονίαν.

Ἑπαμεινώνδου τοῦ Πολύμνιδος ὁ οἶκος ἀνῆγε μὲν τὴν ἀρχὴν εἰς ἥρωα προπάτορα, ἀλλ' ἦτο ἤδη πένης, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἄσημος ὥστε τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς οὐδέποτε ἐγνώσθη. Ὁ Ἑπαμεινώνδας ἡσκήθη ἐκ νεότητος περὶ πάντα τὰ γυμναστικὰ καὶ πολεμικὰ καθήκοντα, ὅσα ἐπεβύλλοντο εἰς ἕκαστον Θηβαῖον πολίτην· καὶ κατὰ τοῦτο δὲν εἶχε χρεῖαν σχολείου καλῆτέρου τῆς πατρίδος αὐτοῦ, διότι αἱ σωματικαὶ αὐταὶ ἀσκήσεις ἦσαν ἀνέκαθεν ἄρισται ἐν Θήβαις. Ἀλλὰ διεκρίθη ἀπὸ τῶν συμπολιτῶν, καὶ ἰδίως ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κα-

φισίου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀειμνήστου φίλου Πελοπίδου, ἐπιμεληθεὶς συγχρό-
 νως τὴν διανοητικὴν αὐτοῦ παιδευσιν. Ἐπὶ δὲ τούτῳ μετὰ πόθου ἐπε-
 ζήτησε τὴν πρὸς πολλοὺς φιλοσόφους οἰκειότητα, ἐν οἷς ἀναφέρονται
 ὁ τε Θηβαῖος Σιμμίας καὶ ὁ Ταραντῖνος Σπίνθαρος, ἀμφοτέροι διατε-
 λέσαντές ποτε ὁμιλεῖται τοῦ Σωκράτους· διὸ ὁ Ἐπαμεινώνδης δύναται
 νὰ θεωρηθῇ ἐμμέσως ὡς μαθητὴς τοῦ δαιμονίου ἐκείνου Ἀθηναίου.
 Ἐπειδὴ δ' αἱ μεταξὺ Θηβῶν καὶ Ἀθηνῶν σχέσεις ἀπέβησαν ἀπὸ τοῦ
 τέλους τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου φιλικώτεραι, εὐλόγως δυνάμεθα
 νὰ παρὰδεχθῶμεν ὅτι ὠφελήθη ἀπὸ τῶν διδασκάλων ἀμφοτέρων τῶν
 πόλεων. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος εἰς ὃν ἐξαίρετως ἀφωσιώθη καὶ τοῦ ὁποίου
 οὐ μόνον ὡς μαθητὴς ἠκροάσατο ἀλλὰ καὶ ὡς υἱὸς ἐπεμελήθη, ὑπῆρξεν
 ἐξόριστός τις Ταραντῖνος ὀνόματι Λύσις, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, ἄδη-
 λον τίνας ἔνεκα καταφυγὼν εἰς Θήβας καὶ ἐκεῖ μέχρι τοῦ θανάτου ζήσας.
 Πρὸς τοῦτον καὶ πρὸς τοιοῦτους ἄλλους διετέλεσεν ὁ Ἐπαμεινώνδης
 ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη συνδιαλεγόμενος περὶ πάντων τῶν ἀντικειμένων τῆς με-
 λέτης καὶ ἐρεύνης ὅσα ἐνησχόλουν τότε τοὺς σοφωτάτους τῶν ἀνδρῶν,
 οὐ μόνον προσκετησάμενος οὕτω γνώσεις πολλὰς θετικὰς, ἀλλὰ καὶ ἀπαλ-
 λαγείς, ὅπως ὁ Περικλῆς, τῶν προλήψεων ἐκείνων, τὰς ὁποίας εἶχον
 πολλοὶ τῶν ἐπιστήμων προπατόρων ἡμῶν, θεωροῦντες τὰ φυσικὰ φαι-
 νόμενα, ὡς σημεῖά τινα ἔχοντα ἐπιρροὴν εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν καὶ
 τὰς πράξεις. Ἡ ἀνοχὴ αὐτοῦ ὡς ἀκροατοῦ καὶ ἡ ἀδιαφορία πρὸς πάντα
 ἐπιδεικτικὸν λόγον, ἦσαν τοσοῦτον παρὰδοχοί, ὥστε ὁ Ταραντῖνος Σπίν-
 θαρς, οὐκ ὀλίγον αὐτῷ συνδιατρίψας, συνείθιζε νὰ λέγῃ « μηδενὶ που
 τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων ἐντετευχέναι, μήτε πλείονα γινώσκοντι,
 μήτε ἐλάττωνα φηγεγμένῳ. » Μὴ νομίσῃ τις ἐν τούτοις ὅτι ἐλάλει ὀλίγα
 διότι δὲν ἤξευρε νὰ λαλῇ. Ἐξεναντίας ἡ περὶ τὸ λέγειν δεινότης τοῦ
 Ἐπαμεινώνδου ἀνεδείχθη οὐ μόνον παρὰ τοῖς Θηβαίοις ἐξαίρετος, ἀλλὰ
 καὶ τῆς εὐγλωττίας τῶν ἀρίστων Ἀθηναίων ῥητόρων ἐνέμιλλος. Τὸ
 θαυμάσιον ὅμως τοῦ ἀνδρὸς ἦτο ὅτι, μεγαλοφυὲς ὢν καὶ φιλομαθής,
 διετέλει ἐν ταῦτῳ μετριόφρων καὶ ὅλως ἀκενόδοξος· θαυμάσιον τοσοῦτον
 μᾶλλον ὅσῳ οἱ προπάτορες ἡμῶν πολλάκις παρ᾽ ἐσύροντο ὑπὸ παραλόγου
 φιλοτιμίας καὶ εἰς ἑαυτοὺς πεποιθήσεως. Ἦτο δὲ πρὸς τὰ χρήματα
 ἀπαθής, διατελέσας δι' ὅλου τοῦ βίου πένης καὶ μηδὲ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς
 ταφὴν αὐτοῦ ἔξοδα καταλιπὼν, ἐνῶ πολλάκις μὲν ξένοι ὑπέβαλον αὐτῷ
 προτάσεις δωροδοκίας, πολλάκις δὲ φίλοι ἀνεδείχθησαν πρόθυμοι ν' ἀνα-
 κουφίσωσιν, ἐξ ἰδίων, τὴν ἐντιμον αὐτοῦ ἀνέχειαν. Ἐπὶ πᾶσι δὲ, καὶ

τοῦτο σπάνιον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι, διεκρίθη διὰ τὴν πρῶτην τῶν πολιτικῶν παθῶν, διὰ τὴν ἀποστροφὴν πρὸς πᾶσαν κατὰ νενικημένων πολεμίων τραχύτητα, διὰ τὴν ἀποστροφὴν πρὸς πᾶσαν ἐμφυλίαν αἵματος χύσιν. Ἐὰν ὑπῆρξάν ποτε ἄνθρωποι τῶν ὁποίων ἡ διαγωγὴ ἐφαίνετο δικαιολογοῦσα τὴν ἐσχάτην τῶν τιμωριῶν, οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἦσαν βεβαίως ὁ Λεοντιάδης καὶ οἱ περὶ αὐτὸν προδόται. Αὐτοὶ ἤνοιξαν τὰς πύλας τῆς Καδμείας εἰς τὸν Σπαρτιάτην Φοιβίδαν, αὐτοὶ ἐθανάτωσαν τὸν φιλόπατριν Ἰσμηνίαν. Καὶ ὅμως ὁ Ἐπαμεινώνδας ἀπεδοκίμασε τὸ περὶ τοῦ φόνου αὐτῶν βούλευμα τοῦ Πελοπίδου καὶ τῶν ἄλλων ἐξορίστων, ἐν μέρει λόγῳ συνέσεως καὶ ἐν μέρει συνειδήσεως λόγῳ· οἱ δὲ μεταγενέστεροι Ἕλληνες, οἱ θαυμάσαντες τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀγωνισθέντες, εἰ καὶ πόρρωθεν, νὰ πατήσωσι τὰ ἔγχνη αὐτοῦ, ὡμολογουν ὅτι τοῦτο μάλιστα τὸ πρᾶον καὶ φιλόανθρωπον περὶ τὰς πολιτικὰς διαφορὰς ἦτο δυσκολώτατον νὰ μιμηθῶσι.

Τοιοῦτος δὲ ὢν ὁ ἀνὴρ, δὲν ἐπρωταγωνίστησεν, ὡς προείπομεν, εἰς τὸ ἤδη ανοιχθὲν αὐτῷ στάδιον εἰμὴ ἀπὸ τοῦ ἔτους 371. Δύσκολον εἶναι βεβαίως νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡπράκτησε καθ' ὅλον τὸ ἐν τῷ μεταξὺ διάστημα, καὶ θετικῶς γνωρίζομεν ὅτι ἐπὶ τῆς πρώτης τῶν φυγᾶδων εἰσβολῆς, ἅμα μετενεχθέντος τοῦ ἀγῶνος ἀπὸ τῶν οἰκιῶν τοῦ Ἀρχίου καὶ τοῦ Λεοντιάδου, εἰς τὴν ἀγορὰν, συνέπραξε γενναίως εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ πολυμήματος καὶ συνετέλεσεν εἰς πάντα τὰ πρὸς ἄμυναν τῆς πόλεως ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἐνεργηθέντα. Πρὸ πάντων συνειργάσθη εἰς τὴν ἀποτάφρευσιν καὶ ἀποσταύρωσιν τοῦ πρὸς βορρᾶν τῶν Θηβῶν εὐφόρου πεδίου, ἀφ' οὗ οἱ πολῖται συνεκόμιζον τὰ κυριώτατα πρὸς τροφήν ἀναγκαῖα. Συγχρόνως δὲ συνέπραξε μετὰ τοῦ Πελοπίδου εἰς τὴν τότε κατὰ πρῶτον συγκρότησιν τοῦ περιφήμου «ἱεροῦ λόχου,» ὅστις συνέκειτο ἐξ ἀνδρῶν ἐπιλέκτων τριακοσίων, συνδεομένων ἀνὰ δύο διὰ τῶν στενωπῶν τῆς φιλίας δεσμῶν καὶ τούτου ἕνεκα μέχρι θανάτου πρὸς ἀλλήλους ἀφωσιωμένων· δημοσίᾳ δὲ δαπάνῃ ἀδιαλείπτως συντηρούμενος καὶ ἀσκούμενος καὶ ὑπὸ τῶν εὐγενεστῶν αἰσθημάτων ἐμπνεόμενος, διετέλεσεν ἐν τῶν κυριωτάτων ὁργάνων τοῦ μεγαλείου τῶν Θηβῶν καὶ ἐπλήρωσε τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς φήμης τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ, οὐδὲ ἔπεσεν εἰμὴ κατὰ τὴν ἀποφράδα ἡμέραν καθ' ἣν ἔπεσε τῆς Ἑλλάδος ἡ ἀνέξαρτησίαι.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας λοιπὸν ἤρχισεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νὰ ὑπηρετῇ τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Ἀλλὰ κατὰ τὰ πρῶτα ἔπετα ἀπὸ τῆς ἐλευθερώσεως ἔτη,

ὁ Πελοπίδας φαίνεται πολὺ μᾶλλον ἐκείνου πρωταγωνιστῶν ἐν Θήβαις, ὁ Πελοπίδας κατέλυσε τὴν τυραννίδα τοῦ Λεοντιάδου· ὁ Πελοπίδας ἐνίκησε πρῶτος τοὺς Σπαρτιάτας· ὁ Πελοπίδας ἠνώρθωσε τὴν κατὰ τὴν Βοιωτίαν ἡγεμονίαν τῶν Θηβαίων. Πελοπίδας ὁ Ἰππόκλου πολλὰς εἶχε τὰς πρὸς τὸν Ἐπαμεινώνδαν ἀνομοιότητας, περὶ τὰς περιστάσεις καὶ ἐξεις τοῦ βίου. Ἦτο νεώτερος τοῦ Ἐπαμεινώνδου· ἦτο πλούσιος· ὑπῆρξεν εὐτυχὴς πατὴρ οἰκογενείας, ἐνῶ ὁ Ἐπαμεινώνδας διετέλεσεν ἄγαμος· ἠγάπα τὴν σωματικὴν μᾶλλον γύμνασιν, διατρίβων ὁσάκις ἠὲ κζίρει, περὶ παλαιστρας καὶ κυνηγεία, ἐνῶ ὁ Ἐπαμεινώνδας προετίμα μᾶλλον τὴν πνευματικὴν ἄσκησιν, τὴν ὁμιλίαν, τὴν ἀκρόασιν. Καὶ ὅμως οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες συνεδέθησαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς διὰ φιλίας στενοτάτης καὶ σπανίας μεταξὺ τῶν συναρχόντων καὶ συναγωνιστῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. «Εἰ γὰρ τις ἀποβλέψας εἰς τὴν Ἀριστείδου καὶ Θεμιστοκλέους, καὶ Κίμωνος καὶ Περικλέους, καὶ Νικίου καὶ Ἀλκιβιάδου πολιτείαν, ὅσων γέγονε μεστὴ διαφορῶν καὶ φθόνων καὶ ζηλοτυπιῶν πρὸς ἀλλήλους, σκέψαιτο πάλιν τὴν Πελοπίδου πρὸς Ἐπαμεινώνδαν εὐμένειαν καὶ τιμὴν, τούτους ἂν ὀρθῶς προσαγορεύσειε συνάρχοντας, καὶ συστρατήγους, ἢ ἐκείνους, οἱ μᾶλλον ἀλλήλων, ἢ τῶν πολέμιων, ἀγωνιζόμενοι περιεῖναι διετέλεσαν. Αἰτία δ' ἀληθινὴ μὲν ἦν ἡ ἀρετὴ, δι' ἣν οὐ δόξαν, οὐ πλοῦτον ἀπὸ τῶν πράξεων μετιόντες, οἷς ὁ χαλεπὸς καὶ δύσερις ἐμφύεται φθόνος, ἀλλ' ἔρωτα θεῖον ἀπ' ἀρχῆς ἐρασθέντες ἀμφοτέροι τοῦ τὴν πατρίδα λαμπροτάτην καὶ μεγίστην ἐφ' ἑαυτῶν ἰδεῖν γενομένην, ὥςπερ ἰδίους ἐπὶ τοῦτο τοῖς αὐτῶν ἐχρῶντο κατορθώμασι.» Ταῦτα λέγει ὁ Πλούταρχος, ἐν βίῳ Πελοπίδου. Καὶ ἐν γένει τὰ ὀνόματα τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἐκ παρχαλλήλου συνήθως ὑπὸ τῆς ἱστορίας ἀναφέρονται· εἰς δὲ τῶν ἀρίστων ἱστορικῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Πελοποννήσιος Πολύβιος, ὁ ἀκμάσας ἐν τῇ δευτέρᾳ π. Χ. ἑκατονταετηρίδι, κατήντησεν ἐπὶ τοσοῦτον νὰ ταύτιση καὶ νὰ συνῃσώσῃ αὐτοὺς, ὥστε εἶπε· «καὶ γὰρ συνηυξήθη καὶ συνήκμασε καὶ συγκατελύθη τὰ Θηβαίων ἔργα τῷ τοῦ Ἐπαμεινώνδου καὶ τοῦ Πελοπίδου βίῳ προφανῶς.» Ἀλλ' ἡ ἐξίσωσις αὕτη καὶ ἐξομοίωσις τῶν ἀρετῶν καὶ κατορθωμάτων τοῦ Πελοπίδου καὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, δὲν εἶναι εἰμὴ μέχρι τινὸς ἀληθῆς. Ὁ Πελοπίδας ὑπῆρξεν ὁ ἀριστος τῶν Θηβαίων· ὁ δ' Ἐπαμεινώνδας, τῶν Ἑλλήνων ἴσως ὁ ἀριστος. Ὁ Πελοπίδας ἤρchiσε τὸ ἔργον τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ τῆς ἡγεμονίας τῶν Θηβαίων, ἀλλ' εἰς τὸν Ἐπαμεινώνδαν ὀφείλεται ἡ ἐξασφάλισις τοῦ ἔργου τούτου

καὶ τὸ πανελλήνιον ἀξίωμα, ὅπερ ἐκτίσαστο περὶ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἢ πόλις τῶν Θηβῶν. Ἀποθανόντος τοῦ Πελοπίδου, ἐξηκολούθησεν ἡ πόλις ἀκμάζουσα καὶ προαγομένη δι' Ἐπαμεινώνδου· ἀποθανόντος δὲ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, συγκατέπεσε τῶντι διὰ μᾶς, ὡς ἐκ μηχανῆς, καὶ ἅπαν τῆς πόλεως τὸ μεγαλεῖον. Ἐνὶ λόγῳ ἂν ἡ εἰς τὴν πατρίδα ἀφοσίωσις καὶ ἡ τόλμη τοῦ Πελοπίδου ἦσαν καθ' ὅλα ἐνάμιλλοι τῶν περὶ ταῦτα ἀρετῶν τοῦ Ἐπαμεινώνδου, ὁ δαιμόνιος στρατηγὸς ὁ ἐν Λεύκτροις καὶ ἐν Μαντινείᾳ νικηφορήσας, ὁ ἐν τοῖς συνεδρίοις τοῦ ἔθνους λαμπρῶς ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος συνηγορήσας, ὁ ἀνορθωτὴς τῆς Μεσσηνίας, ὁ ἰδρυτὴς τῆς Μεγάλης πόλεως, ἵνα εἰς ταῦτα μόνα τὰ μεγαλουργήματα τοῦ ἀνδρὸς περιορισθῶμεν, ὑπῆρξεν ἀσυγκρίτως ἀνώτερος τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ αὐτοῦ φίλου καὶ ὡς πολεμικὸς ἀνὴρ, καὶ ὡς πολιτικὸς, καὶ ὡς ῥήτωρ.

Μετὰ τὴν ἄπρακτον ἀπὸ τῆς Βοιωτίας ἐπάνοδον τοῦ Κλεομβρότου (σελ. 728), οἱ Σπαρτιᾶται κατέπεισαν τὸν Ἀγησίλαον αὐτὸν ν' ἀναλάβῃ τὴν στρατηγίαν τοῦ κατὰ Θηβῶν πολέμου· ἐπανειλημμένως δὲ ὁ βασιλεὺς οὗτος, ἐν ἔτει 378 καὶ ἐν ἔτει 377, ἐστράτευσεν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν μετὰ δυνάμεως ἰσχυρᾶς, ἀλλὰ οὐδὲν κρίσιμον διέπραξεν. Οἱ Θηβαῖοι, βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ Χαβρίου, ἀντέστησαν ἐπιμόνως εἰς πάσας τὰς ἐπιθέσεις καὶ ἤρχισαν μάλιστα νὰ ἐπεκτείνωσι τὰς ἐνεργείας αὐτῶν καὶ εἰς ἄλλας βοιωτικὰς πόλεις. Ἐπειδὴ δὲ ἐπανερχομένου ἐκ Βοιωτίας τοῦ Ἀγησίλαου τῷ 377, ἐρράγη καθ' ὁδὸν μία τις αὐτοῦ φλέψ, ἐκ δὲ τούτου ἐβλάβη καὶ τὸ ὑγιὲς σκέλος, ὥστε κατέστη ὁ ἀνὴρ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀνεπιτήδεις εἰς ὑπηρεσίαν, περιῆλθεν αὐτῆς ἡ στρατηγία εἰς τὸν ἕτερον τῶν βασιλέων, τὸν Κλεόμβροτον. Καὶ ἐστράτευσε μὲν οὗτος τῷ 376 ἔτει ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν, ἀλλὰ μηδὲ τὸν Κιθαιρῶνα δυνηθεὶς νὰ διαβῇ, κατεχόμενον ἤδη ὑπὸ δυνάμεως ἰκανῆς Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια ἄπρακτος.

Τότε οἱ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀδοξοῦντες καὶ ταπεινούμενοι Σπαρτιᾶται ἀπεφάσισαν νὰ δοκιμάσωσι τὴν τύχην αὐτῶν κατὰ θάλασσαν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ πείσωσιν ἐντεῦθεν τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἀποσπάσωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς τῶν Θηβαίων συμμαχίας. Ἀλλὰ ὁ ναύαρχος αὐτῶν Πόλλις, ἄγων τριῆρεις ἐξήκοντα, ἐντελῶς κατετροπώθη περὶ Νάξον, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 376, ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Χαβρίου, ναυαρχοῦντος τριήρων ὀγδοήκοντα· οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ὠφελοῦμενοι ἀπὸ τοῦ κατρωθήματος τούτου, τότε μάλιστα ἤρχισαν νὰ αὐξάνωσι τὴν νέαν

αὐτῶν ναυτικὴν ἡγεμονίαν, καὶ ἐπεξέτεινε τὰς ἐπὶ τούτῳ ἐνεργείας αὐτῶν μέχρι τοῦ Ἰονίου πελάγους.

Ὅμοιως ἐξηκολούθησαν καὶ οἱ Θηβαῖοι εὐδοκιμοῦντες τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ κατὰ τὰ ἔτη 376 καὶ 375 οὐδεμία ἐγένετο νέα Λακεδαιμονίων ἐπιδρομὴ εἰς τὴν Βοιωτίαν· ἐν ἔτει μὲν 376 διότι, ὡς εἶδομεν, ὁ Κλεόμβροτος δὲν κατῴρθωσε νὰ διαβῇ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐν ἔτει δὲ 375, διότι ἡ προσοχὴ τῆς Σπάρτης ἀπησυχολήθη εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Τιμοθέου κατὰ τὸ Ἰόνιον πέλαιος ἐνεργούμενα. Ἐντεῦθεν οἱ Θηβαῖοι προσελάμβανον ὁσημέραι νέαν ἐν Βοιωτίᾳ δύναμιν, μὴ ἔχοντες νὰ πολεμήσωσιν εἰμὴ πρὸς τοὺς αὐτόθι καταλειφθέντας Λακεδαιμονίους φρουροὺς καὶ ἀρμωστὰς, τοὺς ὁποίους πολλάκις ἠδυνήθησαν νὰ κατατροπώσωσιν. Ἡ δὲ μᾶλλον λόγου ἄξια τῶν νικῶν τούτων ἦτο ἡ εἰς Τεγύρας ὑπὸ τοῦ Πελοπίδου διαπραχθεῖσα.

Ὁ στρατηγὸς οὗτος, μαθὼν ὅτι ὁ Λακεδαιμόνιος ἀρμωστὴς μετὰ τῶν δύο μορῶν αἵτινες ὑπ' αὐτὸν ἐφρούρου ἐν Ὀρχομενῷ, ἐπεχείρησεν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Λοκρικὴν χώραν, ἀπεφάσισε νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς ἀπουσίας τῶν πολεμίων ἵνα καταλάβῃ αἰφνης τὴν δευτερεύουσαν ἐκείνην τῆς Βοιωτίας πόλιν. Ὅθεν ἐξῆλθεν ἐπὶ τούτῳ ἐκ Θηβῶν μετὰ τοῦ ἱεροῦ λόχου καὶ ὀλίγου ἱππικοῦ· ἀλλ' ὅτε ἐπλησίασεν εἰς τὸν Ὀρχομενὸν, ἐβεβαιώθη ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ φρουρά, εἴτε μέρος οὖσα τῆς εἰς Λοκρίδα ἀπελθούσης, εἴτε ἄλλοθεν προσελθοῦσα· ὅθεν λόγος περὶ αἰφνιδίας καταλήψεως τῆς πόλεως δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ γίνῃ, ὁ δὲ Πελοπίδας ἐνόμισε φρόνιμον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Φθάσας ὅμως εἰς Τεγύρας, ἀπῆντησεν ἀπροσδοκῆτως τοὺς δύο Λακεδαιμονίους πολέμαρχους, Γοργολέοντα καὶ Θεόπομπον, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τῆς εἰς Λοκρίδα στρατείας. Καὶ ἐπειδὴ αἱ μόραι τὰς ὁποίας οὗτοι ἦγον ἦσαν διπλάσαι τὸ πλῆθος τῶν ὑπὸ τὸν Πελοπίδαν μαχητῶν, οἱ μὲν πολέμαρχοι ἐχάρησαν διὰ τὴν σύμπτωσιν ταύτην, οἱ δὲ Θηβαῖοι κατ' ἀρχὰς ἠθύμησαν, οὐδ' ἀνέλαβον θάρρος εἰμὴ μετὰ ἐπανειλημμένας καὶ ἐντόνους τοῦ ἡγεμόνος προτροπὰς. Γενομένης δὲ συμπλοκῆς πεισματῶδους, ἐν χώρῳ στενῷ, ἀπεδείχθη ἤδη ὁπόσον ἀκαταγώνιστος ἦτο ἡ ῥώμη, ἡ ἀνδρεία καὶ ὁ συμπεπηγμένος ὠθισμὸς τοῦ ἱεροῦ λόχου. Ἀμφότεροι τῶν Λακεδαιμονίων οἱ πολέμαρχοι ἔπесον ἅμα σχεδὸν ἀρξαμένης τῆς συρράξεως· αἱ μόραι ἦνοιξαν τότε τὰς τάξεις αὐτῶν ἵνα ἀφήσωσι τοὺς Θηβαίους νὰ περάσωσιν ἄκωλύτως· ἀλλ' ὁ Πελοπίδας, περιφρονήσας τὴν τοιαύτην τῆς σωτηρίας

εὐκαιρίαν, ἐνέμεινεν ἀγωνιζόμενος μέχρις οὗ διέλυσε καὶ ἔτρεψεν εἰς φυγὴν ἅπαντας τοὺς πολεμίους. Μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ καταδιώξῃ αὐτοὺς διότι ἐγίνωσκεν ἐγγὺς οὔσαν τὴν ἐν Ὀρχομενῷ δύναμιν, ἔστησεν ὁμῶς τρόπαιον καὶ ἐσκόλευσε τοὺς νεκροὺς πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς Θήβας.

Ἡ μάχη αὕτη καθ' ἣν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὸ πρῶτον ἠττήθησαν ἐν πεδίῳ ὑπαίθρῳ, ὑπὸ δυνάμειος πολὺ μικροτέρας, ἐπροξένησε βαθυτάτην καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐντύπωσιν, καὶ ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας καὶ ἐνίσχυσε τὰς ἐνεργείας τῶν Θηβαίων, οἵτινες, περὶ τὸ 374, ἐκυριάρχησαν ἤδη ἀπασῶν τῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν πόλεων, ἐξαίρεισι τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς ἀπὸ τούτου ἐξηρημένης Χαιρωνείας· ἐπεχείρησαν δὲ νὰ πιέσωσι καὶ τοὺς γείτονας Φωκεῖς, αὐτῶν μὲν πολεμίους ὄντας, συμμάχους δὲ τῆς Σπάρτης. Καὶ ἐντεῦθεν μὲν ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν, ἐπαγαγόντος τοῦ βασιλέως Κλεομβρότου εἰς βοήθειαν τῶν Φωκίων τέσσαρας μόρας καὶ συμμάχους οὐκ ὀλίγους· ἄλλ' οὐδὲν ἤττον τοιοῦτον ἀπέβη ἥδη τὸ τῶν Θηβαίων ἀξίωμα ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι ἤρχισαν νὰ φθονῶσι τὴν νεωστὶ προαγομένην ταύτην δύναμιν καὶ ἔσπευσαν, ἐγκαταλείποντες αὐτὴν εἰς τὴν τύχην της, νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Σπάρτην ἰδίας προτάσεις περὶ εἰρήνης, προτάσεις τῶν ὁποίων δὲν γνωρίζομεν τοὺς ὅρους, τὰς ὁποίας ὁμῶς ἡ Σπάρτη παρεδέχθη ἀμέσως.

Κατ' εὐτυχίαν τῶν Θηβαίων, ἡ εἰρήνη αὕτη δὲν διήρκεσε πολὺ. Ὁ Τιμόθεος, ὅστις εἶχεν ἀποσταλῇ μετὰ στόλου ἰσχυροῦ εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος ἵνα συλλέξῃ αὐτόθι συμμάχους εἰς τὴν νέαν ναυτικὴν τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίαν καὶ εἶχε τῳόντι καταπίσει εἰς τοῦτο τὴν τε Κεφαλληνίαν καὶ τὴν Κέρκυραν, διετάχθη ἥδη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλ' ἐπιστρέφων ἀπεβίβασεν εἰς Ζάκυνθον, ἣτις εἶχε μείνει πιστὴ εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, πρόσφυγὰς τινὰς Ζακυνθίους, συμπράξαντας μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιστρατείαν ταύτην. Ἐπειδὴ δὲ τῶν Ζακυνθίων ἡ κυβέρνησις παρεπονέθη διὰ τοῦτο εἰς τὴν Σπάρτην, ἡ δὲ Σπάρτη, ζητήσασα παρὰ τῶν Ἀθηναίων τὴν διόρθωσιν τοῦ πράγματος, δὲν εἰσηκούσθη, ἐξερράγχησαν αὐθις αἱ ἐχθροπραξίαι. Στόλος Λακεδαιμονίων ἐπολιόρκησε τῷ 373 τὴν Κέρκυραν· ἄλλ' οἱ Κερκυραῖοι, βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀντέστησαν γενναίως καὶ ἠνάγκασαν τοὺς Λακεδαιμονίους νὰ ἀποπλεύσωσιν, ἐγκαταλείποντες τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τὰς προμηθείας αὐτῶν. Ἐπειτα οἱ Ἀθηναῖοι ἐξαποστείλαντες καὶ ἕτερον ἰσχυρὸν στόλον εἰς Κέρκυραν ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην, ἐθαλασσοκράτησαν ἐν τῷ Ἰονίῳ πε-

λάγει· ὥστε οἱ Σπαρτιᾶται ἐν ἔτει 372 διετέλουν πανταχόθεν τεταπεινωμένοι. Τὴν δ' ἀθυρίαν αὐτῶν ἠϋξησαν οἱ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο γενομένοι ἐν Πελοποννησῷ φοβεροὶ σεισμοὶ καὶ κατακλυσμοί, τοὺς ὁποίους ὑπέλαβον ὡς σημεῖα τῆς ὀργῆς τοῦ θεοῦ Ποσειδῶνος. Τῶντι αἱ φυσικαὶ αὐταὶ συμφοραὶ ὑπῆρξαν, ὡς φαίνεται, δεινότεραι πάσης ἄλλης γνωστῆς προηγουμένης τε καὶ ἐπομένης· διότι τότε δύο πόλεις τῆς Ἀχαιᾶς, ἡ Ἐλίκη (ἀπέχουσα ἀπὸ τοῦ Αἰγίου 40 στάδια) καὶ ἡ Βοῦρα, (ἡ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου ὁμοίως, ἀλλὰ 40 στάδια μακρὰν τῆς θαλάσσης, ἐπὶ λόφου κειμένη) ἐντελῶς ἠφανίσθησαν μετὰ τῶν πλείστων κατοίκων· δέκα δὲ Λακεδαιμονίων τριῆρεις, κατὰ τύχην εὑρεθεῖσαι διὰ νυκτὸς ἠγκυροβολημέναι εἰς τὴν παραλίαν ἐκείνην, αὐτανδροὶ κατεποντίσθησαν, μετεωρισθείσης τῆς θαλάσσης ἐπὶ πολὺ.

Ὑπὸ τῶν ποικίλων τούτων ἀτυχημάτων πιεσθέντες οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἔπεμψαν πάλιν, ὡς καὶ πρὸ 15 ἐτῶν, τὸν Ἀνταλκίδαν εἰς τὴν Περσίαν ζητοῦντες χρήματα καὶ νέαν τοῦ μεγάλου βασιλέως εἰς τὰ ἑλληνικὰ πράγματα ἐπέμβασιν· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς περιωρίσθη ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρέσβεις, συστήσαντας εἰς πάντας τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης. Ὅθεν ἡ Σπάρτη ὀλίγον ὠφελήθη ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου τούτου συμμάχου καὶ ἤθελε περιέλθῃ ἔκτοτε εἰς τὴν ἐσχάτην ἀμηχανίαν, ἐὰν αἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἀπεφάσιζον πάλιν νὰ εἰρηνεύσωσιν. Οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐγκατέλιπον πρὸς στιγμὴν τὴν συμμαχίαν τῶν Θηβαίων, εἶχον ἀποβῆ ἔκτοτε ἰσχυρότεροι. Ὁ ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων φόβος δι' ὃν τῷ 378 ἀνέλαβον οἱ Ἀθηναῖοι νὰ συμπολεμήσωσι κατ' αὐτῶν μετὰ τῶν Θηβαίων, εἶχε παντελῶς ἐκλείψει. Οἱ Ἀθηναῖοι, συγκροτήσαντες τὴν νέαν αὐτῶν ναυτικὴν ἡγεμονίαν, οὐδένα πλέον εἶχον λόγον νὰ καταδανωῶνται πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου, διότι ἡ ἡγεμονία αὕτη οὐδένα ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἔτρεχε κίνδυνον. Ἡ παράτασις τῶν ἐχθροπραξιῶν δὲν ἐγένετο εἰμὴ χάριν τῶν Θηβαίων, ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐνόμισαν εὐλόγως περιττὸν νὰ θυσιάζωσι τοὺς πόρους αὐτῶν, χάριν ὅχι πλέον τῆς αὐτονομίας τῶν Θηβῶν, ἀλλὰ χάριν τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ἡγεμονίας αὐτῶν καθ' ὅλην τὴν Βοιωτίαν, ἡγεμονίας τὴν ὁποίαν ἀνέκαθεν ἐθεώρησαν ἐπιζήμιον εἰς ἑαυτούς. Ὅθεν ἐψηφίσθη πρῶτον μὲν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας τῶν ἐν Ἀθήναις συνηγμένων ναυτικῶν αὐτῶν συμμάχων, νὰ γίνωσι προτάσεις εἰρήνης εἰς τὴν Σπάρτην, εὐδιάθετον οὔσαν νὰ καταθέσῃ τὰ ὅπλα.

προσεκλήθησαν δὲ καὶ οἱ Θηβαῖοι νὰ πέμψωσιν, ἐὰν ᾔθελον, αὐτόθι πρέσβεις. Καὶ ἐν ἔαρι τοῦ 371, ἐν ᾧ συνέδρευον ἐν Σπάρτῃ οἱ σύμμαχοι αὐτῆς, προσῆλθον ἐκεῖ καὶ οἱ πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων, τῶν Θηβῶν καὶ τῶν διαφόρων πόλεων ὅσαι ἀπετέλουν τὴν νέαν τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίαν. Ἐπιφανέστατοι τῶν Ἀθηναίων πρέσβειων ἦσαν ὁ Καλλίας καὶ ὁ Αὐτοκλῆς, ἀμφοτέρω ἀνήκοντες εἰς τὰ πρῶτα τῆς πόλεως γένῃ· συναπεστάλη δὲ μετ' αὐτῶν καὶ ὁ δημηγόρος Καλλίστρατος. Ἐκ τῶν Θηβαίων ὁ μόνος λόγου ἄξιος ἀνὴρ ἦτο ὁ Ἐπαμεινώνδας, ὢν εἰς τῶν Βοιωταρχῶν.

Κατὰ δυστυχίαν περὶ τῶν συζητήσεων τῶν γενομένων εἰς τὴν ἀξιόμνημόνευτον ταύτην σύνοδον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἔχομεν ἀτελεστάτας εἰδήσεις, περὶ δὲ τῶν ἰδιαιτέρων διπλωματικῶν διαπραγματεύσεων αἵτινες καὶ τῶν συζητήσεων πλείοτερον ἐπενήργησαν βεβαίως εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς συνόδου, τίποτε δὲν γνωρίζομεν. Ὁ Ξενοφῶν περιωρίσθη εἰς τὸ ν' ἀναφέρῃ τοὺς λόγους τῶν τριῶν Ἀθηναίων πρέσβειων καὶ πλέον οὐ. Ἐκ τούτων ὁ Καλλίας ἐλάλησεν ὡς φίλος ἀπροκάλυπτος τῶν Λακεδαιμονίων. Ὁ Αὐτοκλῆς ἐξ ἐναντίας κατέκρινε πικρῶς τὸ προηγούμενον τῆς Σπάρτης πολίτευμα. Ὁ δὲ τελευταῖος ἀγορεύσας Καλλίστρατος ἐτήρησε μέσον τινα ὅρον, ὡμολόγησεν ἀμφοτέρων τῶν πόλεων τ' ἀμαρτήματα καὶ ἐσυμπεράναν, ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι ἤδη εἰς ἀμφοτέρας ἐπιβλαβής, καὶ ὅτι τὰ καλῶς ἐννοούμενα αὐτῶν συμφέροντα ὑπαγορεύουσιν εἰρήνην. Ἡ Σπάρτη, εἶπεν, ἄρχει ἤδη κατὰ γῆν, αἱ δ' Ἀθηναὶ ἀρχοῦσι κατὰ θάλασσαν, ὥστε πρέπει νὰ εὐχαριστηθῶσιν εἰς τὴν τοιαύτην τῆς δυνάμεως διανομὴν καὶ νὰ μὴ ἐπιμένωσι φιλονεικοῦσαι καὶ ὁμοιάζουσαι τοὺς ἄφρονας ἐκείνους κυβευτάς, οἵτινες, ἐὰν ἐν τι ἐπιτύχωσι, περὶ διπλάσιων κυβεύουσιν. Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ ῥήτορος, ἂν ὅχι ἄλλο ἦσαν τούλάχιστον εἰλικρινεῖς, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐχαριστησῶσι τὰς ἄλλας ἑλληνίδας πόλεις, αἵτινες ἔβλεπον οὕτω ἑαυτάς παραδιδομένας εἰς τὴν διάκρισιν τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Ἀθηναίων. Ὅθεν ἐδέησεν ὁ ῥήτωρ νὰ προσθήσῃ, ὅτι ἡ εἰρήνη θελεῖ συνομολογηθῆ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς αὐτονομίας ὅλων τῶν ἑλληνίδων πόλεων. Ἡ ἀρχὴ ὅμως αὕτη τῆς αὐτονομίας δὲν συνεβιβάζετο πρὸς τὴν ἄλλην ἀρχὴν τὴν ἐκ παραλλήλου θεθεῖσαν, τῆς κυριαρχίας τῶν μὲν Σπαρτιατῶν κατὰ ξηράν, τῶν δὲ Ἀθηναίων κατὰ θάλασσαν· διὸ πρόδηλον ἦτο ὅτι συνομολογουμένης τῆς εἰρήνης ἐπὶ ταύταις ταῖς βάσεσιν, ἡ εἰρήνη ἤθελε χωλαίνει καὶ ἤθελε παραγάγει ἐκ πρώτης ἀφετηρίας νέας διενέξεις.

Τοῦτο τῶντι καὶ συνέβη. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐδέχθησαν τὰς προτάσεις τῶν Ἀθηναίων « ἐφ' ᾧ τοὺς τε ἄρμους ἐκ τῶν πόλεων ἐξάγειν, » τὰ τε στρατόπεδα διαλύειν, καὶ τὰ ναυτικά καὶ τὰ πεζικά, τὰς τε » πόλεις αὐτονόμους ἔαν. Εἰ δέ τις παρὰ ταῦτα ποιήσῃ, τὸν μὲν βου- » λόμενον, βοηθεῖν ταῖς ἀδικουμέναις πόλεσι, τῷ δὲ μὴ βουλομένῳ, μὴ » εἶναι ἔνορκον συμμαχεῖν τοῖς ἀδικουμένοις. » Ἀλλ' ἅμα ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ γίνωσιν οἱ νενομισμένοι ὅρκοι, τὸ ἄτοπον τῶν συνθηκῶν τούτων προέ- κυψε πάραυτα εἰς φῶς. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι περιωρίσθησαν νὰ ὁμόσωσι δι' ἑαυτοὺς, καὶ ἐκάστη τῶν συμμάχων αὐτῶν πόλεων ὥμοσεν ἐπίσης δι' ἑαυτήν. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ὥμοσαν ὑπὲρ ἑαυτῶν τε καὶ ὑπὲρ τῶν συμμάχων· διὰ τί τοῦτο; Κατὰ τὰς συνθήκας ὤφειλον ν' ἀφῃώσωσι τὰς πόλεις ὅλας αὐτονόμους, τῆς δὲ πλήρους, τῆς κυριάρχου αὐτονομίας πρῶτιστον προσὸν εἶναι τὸ δικαίωμα τοῦ κηρύττειν πόλεμον καὶ συνομολογεῖν εἰρήνην· ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὁμόσαντες οὐ μόνον ὑπὲρ ἑαυτῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν συμμάχων, προσέβαλον προφανῶς τὸ πολυτιμότεον δικαίωμα τῆς ἐντελοῦς αὐτονομίας. Ὅτε λοιπὸν ἦλθεν ἡ σειρά τῶν Θηβαίων νὰ ὁμόσωσιν, ὁ πρέσβυς αὐτῶν Ἐπαμεινώνδας ἤξιώσεν, ὅτι αἱ Θῆβαι θέλουσιν ὁμοσεῖ οὐχὶ μόνον ὑπὲρ ἑαυτῶν, ἀλλὰ, καθὼ προεδρεύουσαι τῆς βοιωτικῆς ὁμοσπονδίας, καὶ ὑπὲρ ὅλων τῶν βοιωτικῶν πόλεων. Τότε αἱ ἀρχαὶ τῆς Σπάρτης καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀγησίλαος ἀντέστησαν εἰς τοῦτο ἐντόνως καὶ ἀπήτησαν νὰ ὀρκισθῇ ὁ Ἐπαμεινώνδας ὑπὲρ μόνων τῶν Θηβῶν, ἐκάστη δὲ βοιωτικὴ πόλις ἰδίᾳ ὑπὲρ ἑαυτῆς.

Τὰ πράγματα ἐντεῦθεν περιεπλάκησαν δεινῶς. Ἦδη ἐπὶ τῶν προηγούμενων συζητήσεων, ὁ Ἐπαμεινώνδας εἶχεν ἀντιταχθῇ τολμηρότατα εἰς τὴν κυριαρχικὴν διαγωγὴν τῆς Σπάρτης· ἐνῷ οἱ πλεῖστοι τῶν ἄλλων πρέσβειων διετέλουν κατεπτοημένοι ὑπὸ τῆς ὑπεροχῆς αὐτῆς καὶ ἔκυπτον ἰδίως τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τοῦ ἀγερώχου Ἀγησιλάου, ὁ Ἐπαμεινώνδας ἀπεφάνετο σαφῶς, ὅτι τὸν πόλεμον δὲν ὑπέτρεφον εἰμῇ αἱ ἄδικοι τῶν Λακεδαιμονίων ἀξιώσεις καὶ ὅτι εἰρήνη διαρκὴς δὲν εἰμπορεῖ νὰ συνομολογηθῇ εἰμῇ ὅταν οὗτοι εἰλικρινῶς ἀποφασίσωσι ν' ἀφῃώσωσι κατὰ μέρος τὰς ἀξιώσεις ταύτας. « Οὗτος, ὁρῶν τοὺς ἄλλους ἅπαντας ὑποκατακλινομένους τῷ Ἀγησιλάῳ, μόνος ἐχρήσατο φρονήματι παρρησίαν ἔχοντι, καὶ διεξῆλθε λόγον, οὐχ ὑπὲρ Θηβαίων, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ὁμοῦ κοινόν· τὸν μὲν πόλεμον ἀποδεικνύων αὖξοντα τὴν Σπάρτην, ἐξ ὧν ἅπαντες οἱ λοιποὶ κακῶς πάσχουσι, τὴν δ' εἰρήνην ἰσότητι καὶ τῷ δικαίῳ κτᾶσθαι κελεύων· οὕτω γὰρ ἂν αὐτὴν δια-

μένειν, ἴσων ἀπάντων γενομένων.» Τοιουτοτρόπως συγκεφαλαιοῖ ὁ Πλούταρχος, ἐν βίῳ τοῦ Ἀγησιλάου, τὸν πρῶτον τοῦ Ἑπαμεινώνδου λόγον, περὶ οὗ ὁ Ξενοφῶν οὐδὲ λέξιν ἀναφέρει εἰς τὰ Ἑλληνικά. Ἦδη δέ, συνολογηθείσης τῆς εἰρήνης, ἡ ἰσότης καὶ αὐτονομία τῶν πόλεων περὶ ἧς ἐλάλησεν ἐνταῦθα ὁ Ἑπαμεινώδης, ἐφαίνετο καθιερουμένη ὑπὸ τῶν συνθηκῶν τὰς ὁποίας προέκειτο νὰ ὁμόσωσιν. Ἀλλὰ τούτου τεθέντος, ἰδιαίτη, ἠρώτησεν ὁ τῶν Θηβαίων πρέσβυς, οἱ Λακεδαιμόνιοι προσέβαλλον ἀμέσως τὰς συνθήκας ταύτας, ὁμνύοντες καὶ ὑπὲρ τῶν συμμάχων αὐτῶν; Ἐνόσῳ οὗτοι ἐπέμενον εἰς τοῦτο, ἐδικαιοῦντο προδήλως καὶ οἱ Θηβαῖοι νὰ ἐπιμείνωσιν εἰς τὸ νὰ ὁμόσωσιν οὐ μόνον ὑπὲρ ἑαυτῶν ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν συμμάχων. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχθησαν τὴν ἀξίωσιν ταύτην τῆς Σπάρτης, αὐτοὶ μὴ ὁμόσαντες εἰμὴ ὑπὲρ ἑαυτῶν. Ἀλλ' οἱ Θηβαῖοι δὲν ᾔσαν ὑπόχρεοι νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν παραχώρησιν ταύτην, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἀπεδέχθησαν αὐτὴν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τοὶ ἀντικρυς ἀντιβαίνουσιν εἰς τὸ ῥητὸν τῶν συνθηκῶν γράμματα. Ὁ Ἑπαμεινώδης μάλιστα προέβη ἔτι πλέον καὶ ἐξομοίωσε τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον εἶχον οἱ Θηβαῖοι, ὡς πρὸς τὴν ἄλλην Βοιωτίαν, οὐχὶ πρὸς τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἤξιουν οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅτι ἔχουσιν ὡς πρὸς τὰς συμμάχους αὐτῶν πόλεις, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς κυριαρχίαν τῆς Σπάρτης· ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἶπεν, ὅτι αἱ Θῆβαι εἶναι πρόθυμοι νὰ μὴ ὁμόσωσιν εἰμὴ ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ μόνον, ἀφίνουσαι τὰς ἄλλας βοιωτικὰς πόλεις νὰ ὀρκισθῶσιν ἐκάστη ὑπὲρ ἑαυτῆς, ἀλλὰ τοῦτο τότε μόνον ὅτε καὶ ἡ Σπάρτη δὲν ὀρκισθῇ εἰμὴ ὑπὲρ ἑαυτῆς, ἀφίνουσα οὐχὶ πλέον τὰς συμμάχους, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τῆς Λακωνικῆς τὰς πόλεις νὰ ὁμόσωσι τὴν εἰρήνην ἐκάστη ἐν ἰδίῳ ὀνόματι.

Ἡ σύνοδος τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους διετέλει καταπεπληγμένη ὑπὸ τῆς τολμηρᾶς ταύτης προτάσεως τοῦ πρέσβεως τῶν Θηβῶν αἱ πλεῖσται τῶν πόλεων ἤκουσαν αὐτὴν εὐχαρίστως· ἀλλὰ τῆς συνόδου ἐδέσποζεν ἡ Σπάρτη, τῆς δὲ Σπάρτης ὁ Ἀγησίλαος, τὸν ὁποῖον ἡ ἰδέα μόνον τῆς ἐξομοιώσεως ἐκείνης τῶν Θηβῶν πρὸς τὴν ἡγεμόνα τῆς Ἑλλάδος πόλιν, κατέστησεν ἔξω φρενῶν. Ὄθεν ἀναπηδήσας μετ' ὀργῆς καὶ διακόψας τὴν περαιτέρω ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου συζήτησιν, ἦν ἐθεώρει ὑβριστικὴν διὰ τὴν Σπάρτην, ἠρώτησε τοῦτο μόνον τὸν Ἑπαμεινώνδαν. — «Εἰπέ με σαφῶς· θέλεις ἢ δὲν θέλεις ν' ἀφήσῃς αὐτόνομον τὴν Βοιωτίαν;» — Εἰς ὃ ἐκεῖνος ἀπήντησεν· «εἰπέ με καὶ σὺ σαφῶς· θέλεις ἢ δὲν θέλεις ν' ἀφήσῃς αὐτόνομον τὴν Λακωνικὴν;». Μετὰ δὲ

τὸν βραχὺν τοῦτον διάλογον οὔτε λέξεις πλέον ἀντηλλάγη, ἀλλ' ὁ Ἀγησίλαος ἐξήλειψε τὸ ὄνομα τῶν Θηβαίων ἀπὸ τοῦ καταλόγου καὶ ἀπεφάνητο αὐτοὺς ἀποκεκλεισμένους τῆς εἰρήνης.

Τοιοῦτον ἀπέβη τὸ τέλος τῆς ἀξιομνημονεύτου ταύτης συνόδου τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, τῆς συγκροτηθείσης κατὰ ἰούνιον τοῦ 371. Ἡ Σπάρτη ἐνόμισεν, ὅτι, ὡς ἄλλοτε, αἱ Θῆβαι θέλουσιν ὑποκύψει ἁμαχητὶ εἰς τὴν θέλῃσιν αὐτῆς ἢ ὅτι, καὶ ἂν ἀντισταθῶσιν, εὐχερῶς θέλουσι συντριβῇ· ἀλλὰ πρὶν ἔτι παρέλθῃ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, μᾶλλον δὲ εἰπεῖν πρὶν συμπληρωθῇ μὴν ὀλόκληρος ἀπὸ τῆς διαλύσεως τῆς συνόδου, ἐπέπρωτο ἡ ἀγέρωχος πόλις νὰ ἰδῇ πικρότατα ψευθείσας τὰς προσδοκίας αὐτῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔσπευσαν, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς εἰρήνης, ν' ἀνακαλέσωσιν ἀπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους τὸν Ἰφικράτην, δὲν ἀνεμίχθησαν ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν μεταξὺ Λακεδαιμονίων καὶ Θηβαίων ἔριν. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐφάνησαν ὁμοίως πρόθυμοι ν' ἀνακαλέσωσι τοὺς ἀρμοστὰς καὶ τὰς φρουρὰς αὐτῶν ἀφ' ὅλων τῶν πόλεων τὰς ὁποίας ἔτι κατεῖχον, ἀλλ' ἰδίως ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν εἰς ταχίστην κατατρόπωσιν τῶν Θηβαίων. Καὶ ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς Κλεόμβροτος εὕρισκετο κατὰ σύμπτωσιν μετὰ στρατοῦ Λακεδαιμονίων καὶ συμμάχων ἐν Φωκίδι, εἰς τὰ βορειοδυτικὰ σύνορα τῆς Βοιωτίας, ὁ βασιλεὺς οὗτος διετάχθη νὰ στρατεύσῃ ἀμέσως ἐπὶ τοὺς Θηβαίους ἵνα ἀναγκάσῃ αὐτοὺς νὰ παραιτήσωσι τὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων βοιωτικῶν πόλεων ἡγεμονίαν.

Ἐντούτοις οἱ Θηβαῖοι δὲν ἐφαίνοντο παντάπασι διατεθειμένοι νὰ ἐνδῶσωσιν· ἐξεναντίας ἐπῆνεσαν τὸν Ἑπαμεινώνδαν, ἐπιστρέψαντα, διὰ τὴν σταθερότητα μεθ' ἧς ὑπερήσπισε τὴν βοιωτικὴν ὁμοσπονδίαν, καὶ συνησθάνοντο μὲν τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, ἀλλ' ὅμως ἤλπιζον ἔτι ὅτι οἱ πολέμιοι θέλουσι διακωλυθῇ τοῦ νὰ ἐμβάλωσιν ἀπὸ Φωκίδος εἰς Βοιωτίαν, καὶ ἐπὶ τούτῳ κατέλαβον δι' ἰσχυροῦ σώματος, ὑπὸ τὸν Ἑπαμεινώνδαν, τὴν περὶ τὴν Κορώνειαν στενὴν πύλην, ἣτοι τὸ μεταξὺ Κωπαΐδος λίμνης καὶ Τιλφωσίου ὄρους (σελ. 155) στενὸν, τὸ σήμερον λεγόμενον στενὸν τῆς Πέτρας, ὅπου οἱ καθ' ἡμᾶς Ἕλληνες, ἐν ἔτει 1829, συνεκρότησαν τὸν τελευταῖον τῆς ἐπαναστάσεως πρὸς τοὺς Ὀθωμανοὺς ἀγῶνα, νικῆσαντες τοὺς πολεμίους ὑπὸ τὸν Δημήτριον Ὑψηλάντην. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς Κλεόμβροτος ἔδειξε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἀξιοσημεῖωτον ἐπιτηδειότητα· διότι, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ νὰ ἐκβιάσῃ τὸ στενὸν τοῦτο, ὅπως συνήθως ἔπραττον οἱ ἀπὸ Φωκίδος εἰς

Βοιωτίαν ἐμβάλλοντες, ἐτράπη πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐπορεύθη δι' ὁδοῦ ὀρεινῆς, τὴν ὁποίαν οἱ Θηβαῖοι δὲν ἐνόμιζον πιθανὸν νὰ προσβληθῇ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐφύλαττον εἰμὴ διὰ μικροῦ ἀποσπάσματος ὑπὸ τὸν Χαιρέαν. Ὁ Κλεόμβροτος, εὐχερῶς καταβαλὼν τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο, ἔφθασε διὰ τοῦ Ἑλικῶνος εἰς Κρεῦσιν, βοιωτικὸν παρὰ τὸν Κρισσαῖον κόλπον λιμένα, κατέλαβεν ἐνταῦθα ἀπροςδοκῆτως δώδεκα τριήρεις τῶν Θηβαίων, καὶ καταλιπὼν φρουρὰν πρὸς φύλαξιν τοῦ λιμένος, ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν αὐτοῦ, ἐνέβαλεν εἰς τὴν χώραν τῶν Θεσπιῶν, παρὰ τὴν ἀνατολικὴν τοῦ Ἑλικῶνος πλευρὰν, καὶ ἐστρατοπέδευσε ἐπὶ ὑψώματός τινος, παρὰ τὸ ἀείμνηστον ἕκτοτε γεγόμενον χωρίον τῶν Λεύκτρων. Ἡ ἐπιτηδεῖα αὕτη καὶ τολμηρὰ ἄμα εἰς τὴν Βοιωτίαν εἰσβολή, τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους ἐπλήρωσε χαρᾶς καὶ θάρρους, τοὺς δὲ Θηβαίους κατέπληξεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὁ Ἐπαμεινώνδας καὶ ὁ Πελοπίδας μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθησαν ν' ἀναζωπυρήσωσι τὴν προθυμίαν αὐτῶν. Εἰς τοιαύτας δεινὰς περιστάσεις οἱ προπάτορες ἡμῶν συνείθιζον πρὸς τοῖς ἄλλοις, νὰ δίδωσι κακὰς ἐξηγήσεις εἰς πᾶν οἰονδήποτε φυσικὸν ἢ τυχαῖον σημεῖον· καὶ ταῦτα μάλιστα τὰ προαισθήματα ἡναγκάστη νὰ πολεμήσῃ ὁ Ἐπαμεινώνδας, τότε, ὡς βεβαιούσιν, ἀνακράζας τὸ περίφημον ἐκεῖνο ὁμηρικόν·

Εἰς οἶωνός ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης (σελ. 145).

Τελευταῖον κατάρθωσε νὰ πείσῃ τοὺς Θηβαίους νὰ βαδίσωσιν ἀπὸ Θηβῶν πρὸς τὰ Λεῦκτρα, ὅπου ἐστρατοπέδευσε ἐπὶ λόφου, καταντικρὺ τοῦ σπαρτιατικοῦ κειμένου. Ἐνταῦθα νέοι καὶ ποικίλοι προέκυψαν δισταγμοὶ, ἂν πρέπη ν' ἀγωνισθῶσιν ἐκ παρατάξεως ἢ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Θήβας καὶ νὰ περιμείνωσιν ὀπισθεν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως τοὺς πολεμίους, ἀποπέμποντες τὰς οἰκογενεῖας εἰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ κατίσχυσε πάλιν ἡ τοῦ Ἐπαμεινώνδου γνώμη ὑπὲρ τῆς ἐκ τοῦ συστάδην μάχης, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ἐπῆλθον καὶ αἰσιώτεροί τινες οἶωνοί, οἵτινες ἐνεθάρρουν ὅπως οὖν τὸ πλῆθος τῶν Θηβαίων.

Ἐνθ' ὅμως ἄλλοι ἤλπιζον εἰς ὑπεράνθρωπα προμηνύματα καὶ βοηθήματα, ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐσκέπτετο πῶς δύναται νὰ διατάξῃ τὰ τοῦ ἀνατεθέντος αὐτῷ κρισίμου ἀγῶνος μεθ' ὅσης πλείστης ἀνθρωπίνης συνέσεως καὶ ἐπιτηδειότητος. Τὸ ἔργον ἦτο δυσχερές, διότι, καὶ ἂν δὲν παραδεχθῶμεν τὸ παρὰ μεταγενεστέρων τινῶν λεγόμενον, ὅτι ὁ στρατὸς τοῦ Κλεομβρότου ἦτο διπλάσιος σχεδὸν τοῦ τῶν Θηβαίων στρατοῦ, βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ Θηβαῖοι ἦσαν πολὺ ὀλιγώτεροι τῶν ἀντιπάλων καὶ

ὅτι τινὲς τῶν μετ' αὐτῶν συντασσομένων Βοιωτῶν δὲν ἦσαν πιστοί· ἄλλοι δὲ ἦσαν μετριώτατοι στρατιῶται. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἀνεφάνη ἡ στρατηγικὴ τοῦ Ἑπαμεινώνδου μεγαλοφυΐα. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης οἱ ἑλληνικοὶ στρατοὶ ἀντιπαρετάσσοντο ἐκ παραλλήλου ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον. Ἐντεῦθεν δὲ οἱ πολυαριθμότεροι καὶ οἱ κάλλιον ὠπλισμένοι καὶ ἐξησκημένοι, ἀναγκαίως πάντοτε ὑπερίσχουν. Ἄν λοιπὸν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ Θηβαῖοι ἤθελον ἀντιπαραταχθῇ οὕτω πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐπειδὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἦσαν ἀσυγκρίτως πολυαριθμότεροι καὶ τοῦλάχιστον ἐπίσης καλῶς ὠπλισμένοι καὶ ἡσχημένοι ὅσον οἱ ἀντίπαλοι, τὸ πιθανώτερον ἦτο, ὅτι οἱ Θηβαῖοι, ὅσον γενναίως καὶ ἂν ἀντηγωνίζοντο, ἤθελον ἐπὶ τέλους κατατροπωθῇ· ἠδύναντο ν' ἀποθάνωσιν, ἀλλὰ νὰ νικήσωσι δὲν ἐφαίνετο δυνατόν. Ἀλλ' ὁ Ἑπαμεινώνδας ἐσκέφθη ὅτι διὰ νὰ νικήσῃ τις τὸν ἀντίπαλον, δὲν ἦτο ἀπαραίτητον νὰ νικήσῃ αὐτὸν συγχρόνως καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν παράταξιν, ἀπὸ τῆς μιᾶς πτέρυγος μέχρι τῆς ἄλλης. Ἐὰν, συμπυκνώσας εἰς τὸ κέντρον δύναμιν μεγάλην καὶ καθυπερτέραν τῆς τοῦ ἀντιπάλου κέντρου, διασπᾷ τούτο, φυσικὸν εἶναι αἱ δύο τῶν πολεμίων πτέρυγες, χωρισθεῖσαι ἀπ' ἀλλήλων καὶ καταπτοηθεῖσαι, εὐχερῶς ἤδη νὰ καταβληθῶσιν. Ὁμοίως, ἐὰν συμπυκνώσῃ εἰς μίαν τῶν πτερύγων δύναμιν καθυπερτέραν τῆς ἀντιπάλου πτέρυγος καὶ, τρέψας ταύτην, ἐπέλθῃ εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ κέντρου καὶ τῆς ἐτέρας πτέρυγος, φυσικὸν εἶναι τὸ μέρος τοῦτο τῶν πολεμίων νὰ κατατροπωθῇ. Ταύτην τὴν ἐπίνοιαν ἥτις, καθὼς πᾶσαι αἱ μεγάλαι ἐπίνοιαι, φαίνεται ἀπλουστάτη, συνέλαβε κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ἡμέραν ὁ Ἑπαμεινώνδας καὶ ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ καὶ τοι εὐαριθμύτερου ὄντος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, εἶχε πάντοτε δύναμιν ἀρκετὴν, ὥστε νὰ συμπυκνώσῃ εἰς ἓν τῆς παρατάξεως σημεῖον δύναμιν πολὺ μεγαλητέραν τῆς δυνάμεως τοῦ ἀντιπάλου σημείου, ἐὰν οἱ ἀντίπαλοι, ὡς συνέβη καὶ ἦτο φυσικώτατον νὰ συμβῇ, μὴ νοήσαντες τί σημαίνει ἡ καινοφανὴς αὕτη τοῦ Ἑπαμεινώνδου παράταξις, ἤθελον ἀκολουθήσῃ τὴν πεπατημένην ὁδὸν τῆς κατ' ἴσιν ὡς πρὸς τὸ βᾶθος δύναμιν παρατάξεως. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἑπαμεινώνδας ἀπεφάσισε νὰ συμπυκνώσῃ τὴν δύναμιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, τὸ δὲ κέντρον καὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ πτέρυγα νὰ διαθήσῃ κλιμακῆδόν πρὸς ἐκείνην, ἵνα τὰ δύο ταῦτα μέρη τοῦ στρατοῦ ἀποβῶσιν ἀμυνόμενα μᾶλλον ἢ ἐπιτιθέμενα, μέχρις οὗ ἐπέλθῃ ἡ κρίσις ἐν τῇ ἀριστερᾷ πτέρυγι, ἡ παράταξις αὐτοῦ κατέστη ἐντεῦθεν λοξή· καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα τῆς «λοξῆς

παρατάξεως» (ordre oblique, κατὰ τοὺς Γάλλους), φέρει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πολεμικῆς τέχνης· ἂν καὶ ὁσάκις τὸ ἐπινόημα τοῦ Ἑπαμεινώνδου ἐφηρμόσθη βραδύτερον ὑπ' ἄλλων ὅχι πλέον κατὰ μιᾶς τῶν πτερύγων, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου κέντρου, τὸ σχῆμα τῆς παρατάξεως ἀπέβη ἤδη οὐχὶ λοξόν, ἀλλὰ τριγωνοειδὲς μᾶλλον, ἢ ἄλλο τι διάφορον. Ὅπωςδὴποτε, τοῦτο τοῦ μεγαλοφυοῦς ἀνδρὸς τὸ εὕρημα ὑπῆρξεν ἡ ἀφιετηρία θαυμαστῆς τινος τῆς πολεμικῆς τέχνης μεταρρυθμίσεως, καὶ δι' ἐπιτηδείας αὐτοῦ ἐφαρμογῆς ἐνίκησαν πλεῖστοι ὅσοι στρατηγοὶ τὰς λαμπροτέρας αὐτῶν νίκας, ἰδίως δὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας Φριδερίκος ὁ μέγας καὶ ὁ Ναπολέον ὁ Α'.

Καθ' ἃ προείπομεν, ὁ Ἑπαμεινώνδας ἐνίσχυσε τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ πτέρυγα, τοῦτο δὲ διότι ἤξευρεν, ὅτι εἰς τὴν ἀντίθετον δεξιὰν τῶν πολεμίων θέλουσι ταχθῇ ὁ Κλεόμβροτος αὐτὸς μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, τῶν ὁποίων τραπέντων, ἐπήρχετο ἀπαραιτήτως ἡ κρίσις τοῦ ἀγῶνος. Ἐπὶ δὲ τούτῳ ἐσχημάτισεν ὁ Θηβαῖος στρατηγὸς ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἀρίστων ὀπλιτῶν, φάλαγγα ὀγκωδεστάτην, ἔχουσαν βάθος πετήκοντα ἀνδρῶν, καὶ προέταξεν αὐτῆς τὸν ἱερὸν λόχον ὑπὸ τοῦ Πελοπίδου αὐτοῦ ἀγόμενον. Τὸ κέντρον καὶ ἡ δεξιὰ πτέρυξ παρετάχθησαν οὐχὶ εἰς ἴσιν πρὸς τὴν ἀριστερὰν γραμμὴν, ἀλλὰ κλιμακῶδὸς πρὸς ταύτην, διότι, καθ' ἃ προεξηγήσαμεν, ἔμελλον κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ στρατηγοῦ νὰ διατελέσωσιν ἀμυνόμεναι μᾶλλον ἢ ἐπιτιθέμεναι. Ἰνα δὲ ἀσφαλίσῃ ἔτι πλέον τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ βουλευμάτος αὐτοῦ, προέταξε τῆς ὅλης στρατιᾶς τὸ ἄριστον τῶν Θηβαίων ἱππικόν. Ἡ τοιαύτη τοῦ ἱππικοῦ χρῆσις ἦτο μὲν ἐναντία τῶν κανόνων τῆς τακτικῆς τέχνης, διότι, τραπέντος τυχὸν αὐτοῦ, ἡδύνατο νὰ διαταραχθῇ τοῦ ὑπολοίπου στρατοῦ ἡ τάξις· δὲν ἐλογίσθη ὅμως ὡς σφάλμα τοῦ Ἑπαμεινώνδου κατὰ τοῦτο, ὅτι οὗτος, γινώσκων τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἰδίου ἱππικοῦ καὶ βέβαιος ὢν περὶ τῆς τροπῆς τοῦ τῶν Λακεδαιμονίων, ἠτοίμασε τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐκ προοιμίου διατάραξιν τῆς τῶν πολεμίων παρατάξεως.

Ὁ Κλεόμβροτος, ἰδὼν τοὺς πολεμίους παρασκευασθέντες ὡς ἐπὶ μάχην καὶ ἐπὶ τούτῳ καταβάντας ἀπὸ τοῦ λόφου εἰς τὸ ἐν τῷ μεταξὺ ὀμαλώτερον πεδίον, δὲν ἐνόησε παντάπασι, καὶ φυσικὸν ἦτο νὰ μὴ νοήσῃ, τὸν σκοπὸν τῆς καινοφανοῦς παρατάξεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ πλῆθος καὶ τὴν προθυμίαν τῶν περὶ αὐτὸν ἀνδρῶν, ἔσπευσεν ὁμοίως νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου λόφου στρατοπέδου αὐτοῦ καὶ ν' ἀντιπαρατάξῃ τὸν στρατὸν εἰς τὸ ὀμαλώτερον πεδίον, κατὰ τὰ ἀνέκα-

θεν εἰθισμένα, διαθέσας δηλαδὴ τὸ κέντρον καὶ τὰς δύο πτέρυγας εἰς ἴσην γραμμὴν καὶ κατ' ἴσην δύναμιν, ἥτις εἶχε βάθος δώδεκα ἀσπίδων. Προέταξε δὲ καὶ αὐτὸς τῆς ὅλης παρατάξεως τὸ ἱππικὸν αὐτοῦ. Ἄλλ' ἅμα ἀρξαμένης τῆς μάχης διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν δύο ἱππικῶν, συνέβη ὅ,τι προεῖδεν ὁ Ἑπαμεινώνδας· οἱ Θηβαῖοι, κατατροπώσαντες τὰς πολὺ ὀλιγώτερον ἐπιτηδεῖας λακωνικὰς ἱλας καὶ συνωθήσαντες τοὺς ἱππεῖς τῶν πολεμίων ἐπὶ τοὺς πεζοὺς, ἐπήγαγον οὐ μικρὰν σύγχυσιν εἰς τὸ κύριον τοῦ ἀντιπάλου στρατοῦ σῶμα. Ὁ Κλεόμβροτος, ἵνα ἐπανορθώσῃ τὴν μάχην, διέταξεν ἀμέσως τὸ πεζικὸν νὰ βαδίσῃ ἔμπρὸς, ἄγων αὐτὸς τὴν δεξιὰν πτέρυγα. Τότε, ἐνῶ τὸ νικηφόρον ἱππικὸν τῶν Θηβαίων ἀνεχαιτίζει τὸ κέντρον καὶ τὴν ἀριστερὰν τῶν πολεμίων πτέρυγαν, ὁ Ἑπαμεινώνδας καὶ ὁ Πελοπίδας ἐπέπεσον μετὰ τῆς κολοσσιαίας αὐτῶν φάλαγγος κατὰ τοῦ Κλεομβρότου καὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ πτέρυγος. Ἡ σύρραξις ἐνταῦθα ὑπῆρξε φοβερά· ἀλλ' ὅσῳ γενναίως, ὅσῳ ἐπιτηδεῖως καὶ ἂν ἐπολέμησαν οἱ μαχηταὶ τῆς Σπάρτης ἢ το ἀδύνατον ν' ἀντιταχθῶσιν ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν κεραυνώσαντα αὐτοὺς τετραπλάσιον ὄγκον. Καὶ ἄφ' ὧν ἔπεσεν ἐν τῷ πεισματῶδει τούτῳ ἄγωνι ὁ Κλεόμβροτος αὐτὸς, καὶ ὁ πολέμαρχος Δείνων, καὶ ὁ Σφοδρίας, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κλεώνυμος καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔγκριτοι ἀξιωματικοί, ἐκ δὲ τῶν ὀπλιτῶν πλεῖστοι ὅσοι, ἢ κατατροπωθεῖσα δεξιὰ τῶν Σπαρτιατῶν ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτῆς. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἐν τῷ κέντρῳ καὶ ἐν τῇ ἀριστερᾷ δὲν ἐτόλμησαν ν' ἀνθέξωσι μετὰ τὴν τροπὴν ταύτην καὶ ἔσπευσαν νὰ ζητήσωσι σωτηρίαν ὡσαύτως εἰς τὰ χαρακώματα αὐτῶν, ὅπου οἱ νικηφόροι Θηβαῖοι δὲν ἐπεχείρησαν νὰ τοὺς προσβάλωσιν. Ἐκ τῶν ἐπτακοσίων Σπαρτιατῶν οἵτινες πρὸ μιᾶς ἢ δύο ὥρῶν εἶχον ἐξέλθει τοῦ στρατοπέδου, δὲν ἐπανῆλθον εἰς αὐτὸ εἰμὴ τριακόσιοι· πρὸς τούτοις χίλιοι καὶ ἐπέκεινα Λακεδαιμόνιοι κατέκειντο νεκροὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τὸ δὲ δεινότερον ἔπεσεν, ὡς προείπομεν, καὶ ὁ βασιλεὺς Κλεόμβροτος. Ἀλλὰ παρεκτὸς τούτου, οἱ σύμμαχοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄκοντες στρατευόμενοι, ἢ εἶχον περιέλθει εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθυμίαν ἢ ἔχαιρον ἀναφανδὸν διὰ τὴν συμφορὰν· ὥστε εἰ καὶ γενομένου κατ' ἀρχὰς λόγου τινὸς περὶ ἀνανεώσεως τῆς μάχης, κατέστη μετ' ὀλίγον πρόδηλον ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀδύνατον. Ὅθεν οἱ ἐπιζήσαντες πολέμαρχοι ἐζήτησαν ἀναγκωχὴν ἵνα θάψωσι τοὺς νεκροὺς, ὅπερ ἐπέτρεψαν οἱ Θηβαῖοι, ἀφ' οὗ ἔστησαν τὸ ἴδιον τρόπαιον καὶ ἐκράτησαν τὰ ὄπλα τῶν πεσόντων, ὧν τὰ πολυτιμότερα εἶδεν ἔτι ὁ Πausanias, μετὰ

500 ἐνιαυτοὺς, εἰς Θήβας σωζόμενα. Πόσοι ἔπесον Θηβαῖοι, δὲν λέγει ὁ Ξενοφῶν. Ἐκ τῶν μεταγενεστέρων συγγραφέων ἄλλοι ἀναφέρουσι 47, ἄλλοι 300· ὁ πρῶτος ἀριθμὸς εἶναι γελοῖος· καὶ αὐτὸς ὅμως ὁ τελευταῖος φαίνεται μικρὸς, ἅμα ἐνθυμηθῶμεν τὴν πεισματώδη καρτερίαν μεθ' ἧς ἡγωνίσθησαν οἱ Σπαρτιᾶται.

Ταύτης τῆς νίκης τῶν Θηβαίων καὶ τῆς τῶν Σπαρτιατῶν κατατροπώσεως ἡ ἀγγελία, ὡς κεραυνὸς ἐξέπληξε τὴν Ἑλλάδα ἅπασαν. Ἡ Σπάρτη εἶχε μὲν ἀπολέσει πρὸ μικροῦ τὴν μεγάλην αὐτῆς ἡγεμονίαν, ἀλλ' ἦτο πάντοτε ἡ ἰσχυροτέρα τῶν ἡπειρωτικῶν τῆς Ἑλλάδος πόλεων· κατὰ ξηρὰν ἐθεωρεῖτο καὶ ἦτο πάντοτε ἐκ παρατάξεως ἀήττητος· οἱ ἀρμοσταὶ καὶ αἱ φρουραὶ αὐτῆς κατεῖχον πάντοτε πολλὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις· πρὸ μικροῦ ἔτι προέδρευεν ἀγερῶχος τῆς κοινῆς τοῦ ἔθνους συνελεύσεως· ὁ βασιλεὺς αὐτῆς αὐτογνωμόνως ἀπέκλειε τοὺς Θηβαίους τῆς κοινῆς εἰρήνης· καὶ πολλοὶ μὲν ἔχαιρον διὰ τὴν γενναίαν ἐκείνην τῶν Θηβαίων ἀντίστασιν, ἀλλὰ πάντες ἐφοβοῦντο ἢ προσεδόκων ὅτι ἡ παντοδύναμος Σπάρτη θέλει σωφρονήσει τοὺς αὐθάδεις αὐτῆς ἀντιπάλους. Εἴκοσι δὲ ἡμέραι εἶχον μόλις παρέλθει ἀπὸ τῶν γεγονότων, ἀπὸ τῶν φόβων, ἀπὸ τῶν προσδοκιῶν τούτων, ὅτε αἰφνης ἀνηγγέλθη ὅτι ἐν Λεύκτροις οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐκ παρατάξεως πρὸς τοὺς Θηβαίους ἀγωνισθέντες καὶ ἀσυγκρίτως πολυαριθμότεροι αὐτῶν ὄντες, κατὰ κράτος οὐδὲν ἤττον ἐνίκηθησαν. Καὶ δὲν ἐνίκηθησαν μόνον ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης· ἐν αὐτῇ αὐτῶν τῇ πόλει ἤρχισαν ν' ἀναφαίνωνται σημεῖά τινα μαρτυροῦντα τὴν χαλάρωσιν τῆς ἀρχαίας αὐτῶν ἠθικῆς δυνάμεως. Ἄλλοτε ἡ πόλις ἐκείνη, καὶ αὐταὶ αὐτῆς αἱ μητέρες, καὶ αὐταὶ αἱ σύζυγοι, μεθ' ὑπερανθρώπου τῇ ἀληθείᾳ καρτερίας ἤκουον τὴν ἀγγελίαν τοῦ θανάτου, τῶν τέκνων καὶ τῶν συζύγων αὐτῶν. Κατὰ τοῦτο τότε τὰ πράγματα εἶχον ἐν Σπάρτῃ πάντα ἄλλως ἢ ἐν Ἀθήναις, ὅπου ὅτε ἀνηγγέλθη διὰ νυκτὸς ἡ περὶ Αἰγὸς ποταμοὺς συμφορὰ « ἡ οἰμωγὴ ἐκ τοῦ Πειραιῶς διὰ τῶν μακρῶν τειχῶν εἰς ἄστὺ διῆκεν. ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλων· ὥστ' ἐκείνης τῆς νυκτὸς οὐδεὶς ἐκοιμήθη, οὐ μόνον τοὺς ἀπολωλότας πενθοῦντες, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἔτι αὐτοὶ ἑαυτοὺς. » Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη μετὰ τὴν περὶ Κόρινθον καταστροφὴν τῆς Λακωνικῆς μόρας, οἱ συγγενεῖς τῶν πεσόντων, μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἤκουσαν τὸν θάνατον υἱῶν, πατέρων, ἀδελφῶν. Ἄλλ' ἤδη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ξενοφῶντος, αἱ μὲν ἀρχαὶ ἡγωνίσθησαν νὰ ἐπιδείξωσι τὴν πάτριον καρτερίαν ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τοῦ δυστυχήματος, « προεῖπον δὲ ταῖς γυναῖξιν μὴ ποιεῖν

κραυγὴν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν·» ὃ ἐστὶν ἡναγκάσθησαν νὰ ἐπιβάλλωσι δι' ἐπιτάγματος εἰς τὴν πόλιν τὴν γενναίαν ἐπὶ τῷ παθήματι ὑπομονὴν, τὴν ὁποίαν ἤξευρον, ὡς φαίνεται, ὅτι οἰκοθεν δὲν ἔχει πλεόν. Καὶ ἕτερα δὲ ἐδόθησαν σημεία, μετ' ὀλίγον ἐκτεθησόμενα, τῆς τῶν ἀρχαίων ἡθῶν ἀλλοιώσεως.

Οἱ ἔφοροι ἔσπευσαν νὰ πέμψωσιν ἀμέσως ὑπὸ Ἀρχίδαμον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀγησιλάου, ἄπασαν τὴν περιλιπομένην τῆς Σπάρτης δύναμιν εἰς ἐπικουρίαν τοῦ ἐν Λεύκτροις ἀποκεκλεισμένου αὐτῶν στρατοῦ. Οἱ δὲ Θηβαῖοι, καὶ τοὶ νικῆσαντες ἐκ παρατάξεως, δὲν ἐπεχείρησαν ἐν τῷ μεταξὺ νὰ τὸν προσβάλλωσιν ἐντὸς τῶν χαρακωμάτων αὐτοῦ, ἵνα μὴ διακινδυνεύσῃ τὸ κτηθὲν ἅπαξ πλεονέκτημα. Ἐζήτησαν μὲν ἑξῶθεν ἐπὶ τούτῳ ἐπικουρίαν, καὶ πρῶτον παρ' Ἀθηναίων. Οἱ Ἀθηναῖοι ὁμῶς δὲν εἶδον εὐχαρίστως τὸ νέον τοῦτο τῶν γειτόνων αὐτῶν κατόρθωμα καὶ σχεδὸν ἐχθρικῶς ἀπέπεμψαν τὸν προσελθόντα κήρυκα. Τότε οἱ Θηβαῖοι ἀπετάθησαν πρὸς τὸν δυνάστην τῶν Φερῶν Ἰάσονα, ὅστις πρὸ μικροῦ κατισχύσας ὅλων τῶν ἄλλων τῆς Θεσσαλίας πόλεον καὶ εὐπατριδῶν καὶ ἰδίως τοῦ ἐν Φαρσάλοις καλοῦ κάγαθοῦ Πολυδάμαντος, εἶχεν ἀναγορευθῆ ταγὸς ἀπάσης τῆς χώρας (σελ. 138) καὶ συγχροτῆσει μίαν τῶν μεγίστων δυνάμεων ἐξ ὧν ἀναφέρει ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ἱστορία. Ὁ Ἰάσων ἔδραμεν εἰς βοήθειαν τῶν Θηβαίων, ἀλλ' εἶπεν ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ προσβάλλωσι τὰ χαρακώματα τῶν πολεμίων, συμβουλεύσας μᾶλλον νὰ ἐπιτρέψωσιν αὐτοῖς διὰ συνθηκῶν τὴν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας ἀναχώρησιν. Γενομένων δὲ τῶντι σπονδῶν, ἀπῆλθεν ὁ στρατὸς τῶν Λακεδαιμονίων εἰς Κρεῦσιν, καὶ ἐκείθεν εἰς ΑἰγόσθENA τῆς Μεγαρικῆς. Ἐνταῦθα ἀπῆντησε τὸν ἐπελθόντα εἰς βοήθειαν αὐτοῦ Ἀρχίδαμον, ὅστις, ἐπειδὴ ἐξεπληρώθη οὕτω ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς του, δὲν προεχώρησε περαιτέρω· διαλύσας δὲ τὸν στρατὸν, ἀπέπεμψε τοὺς συμμάχους εἰς τὰ ἴδια, καὶ ἐπέστρεψεν αὐτὸς μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Σπάρτην.

Ἡ εἰς τὰ ἴδια ἐπάνοδος τῶν ἐν Λεύκτροις διασωθέντων Σπαρτιατῶν, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πρᾶξιν τινα μαρτυροῦσαν αὖθις ὅποσον παρήκμασε τὸ ἀρχαῖον τῆς πόλεως ἦθος. Ἐλάβομεν ἄλλοτε ἀφορμὴν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ ἐπιζήσας εἰς ἥτταν τῶν συναγωνιστῶν Σπαρτιάτης, ἀπέβαλλε πάντα τὰ τοῦ πολίτου δίκαια καὶ διετέλει διὰ παντὸς ὑπὸ πάντων περιφρονούμενος (σελ. 208 καὶ ἐπ.). Ἡδὴ ὁμῶς ὡς πρὸς τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ αἰχμαλωτευθέντας Σπαρτιάτας, ἐποίησεν ἡ πόλις ἐξαίρεσιν τοῦ νόμου

ἐκείνου, προσωρινὴν μόνον καὶ ῥῆχι αἰδίδιον ἐπιβαλοῦσα αὐτοῖς ἀτιμίαν, ἥτοι στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Νῦν δὲ χειρότερόν τι ἔπραξεν, ὡς πρὸς τοὺς ἀπὸ Λεύκτρων ἐπιστρέψαντας· διότι, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἀγησιλάου ἐψήφισεν ὅτι· « τοὺς νόμους δεῖ σήμερον ἔσθ' ἐκθεῖν » ὃ ἐστὶ παντάπασιν ἀπήλλαξε πάσης ἐπιτιμῆσεως τοὺς μαχητὰς ἐκείνους· τοῦτο δὲ διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν πολιτῶν εἶχεν ἐλαττωθῆ τοσοῦτον, ὥστε ἡ ὑπὸ τῆς ἰδίας πόλεως νέα αὐτῶν ἐλάττωσις, ἐλογίσθη σφοδρὰ ἐπικίνδυνος καὶ μάλιστα εἰς τὰς παρούσας κρίσιμους περιστάσεις. Ὅθεν ὀρθότατα εἶπεν ὁ Ἀριστοτέλης περὶ τῆς Σπάρτης ὁμιλῶν « μίαν γὰρ πληγὴν οὐχ ὑπῆνεγκεν ἡ πόλις, ἀλλ' ἀπώλετο διὰ τὴν ὀλιγανθρωπίαν. »

Καὶ τῶντοι ἀπώλετο ἡ Σπάρτη μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις συμφορὰν. Ὁ Ἐπαμεινώνδας πρὸ πάντων ἐφρόντισεν ν' ἀσφαλίῃ τὴν κατὰ τὴν Βοιωτίαν ἡγεμονίαν τῶν Θηβῶν, ἀναγκάσας τοὺς Ὀρχομενίους νὰ ἀναγνωρίσωσιν αὐτὴν ὀριστικῶς, ἐξώσας δὲ ἀπὸ τῆς Βοιωτίας τοὺς Θεσπιεῖς καὶ τὴν χώραν αὐτῶν προσαρτήσας εἰς τὴν τῶν Θηβαίων χώραν, διότι οἱ Θεσπιεῖς, μικρὸν πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης, ἐγκατέλιπον τὸ τῶν Θηβαίων στρατόπεδον. Ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐφρόντισεν νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν κυριαρχίαν τῆς πατρίδος αὐτοῦ εἰς τὰ περίξ ἔθνη, καταστήσας ὑπηκόους τοὺς Φωκεῖς καὶ τοὺς Εὐβοεῖς, καὶ ἀμφοτέρους τοὺς Λοκροὺς (τοὺς τε ὀπουντίους καὶ τοὺς ἐπικνημιδίους) καὶ Ἀκαρνανάς, καὶ Ἡρακλεώτας, καὶ Μαλιεῖς. Ὡς τε δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν εἰς τὰ ἐν Πελοποννήσῳ ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ γέγονενα, εἰμὴ κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 370.

Εἰς τὴν χερσόνησον ταύτην μεγάλη ἐξερράγη κατὰ τῆς Σπάρτης ἐπανάστασις ἅμα μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις ἥτταν· οἱ ἄρμостαι αὐτῆς ἔγιναν ἀπανταχοῦ ἄφαντοι καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια· αἱ δ' ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς κυβερνήσασαι ὀλιγαρχίαι ἢ δεκαρχίαι ἐν Φιγαλίᾳ, ἐν Φλιοῦντι, ἐν Κορίνθῳ, ἐν Σικυῶνι, ἐν Μεγάρῳ καὶ ἄλλαχοῦ, κατεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων. Ἄλλ' οὐδαμοῦ τὸ κίνημα τοῦτο ὑπῆρξε σφοδρότερον ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι, ἰδόντες ἅπαξ κατατροπωθέντας τοὺς ἀρχαίους αὐτῶν ἡγεμόνας, ἔσπευσαν ν' ἀπαλλαγῶσι τῆς κυριαρχίας αὐτῶν. Καὶ πρῶτοι οἱ Μαντινεῖς ἠνῶρθωσαν αὐθις τὴν πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ὑπὸ τῆς Σπάρτης τυραννικῶς καταλυθεῖσαν αὐτῶν πόλιν, ὀχυρώσαντες αὐτὴν δι' ἀσφαλεστάτων τειχῶν καὶ πύργων. Μετ' ὀλίγον δὲ,

διὰ τῆς ἐνεργείας ἰδίως τῶν Μαντινέων, ἀπεφασίσθη ἡ συγκρότησις κοινοῦ ἀρκαδικοῦ συνεδρίου, διέποντος τὰ τῆς ὅλης χώρας πράγματα, τοῦ ὁποίου μετέσχον προθύμως ἅπαντα τὰ ἀρκαδικὰ φύλα καὶ ἅπασαι σχεδὸν αἱ πόλεις· αὐτὴ ἡ Τεγέα ἡ ἀείποτε πιστὴ τῶν Λακεδαιμονίων σύμμαχος ἠνώθη ἤδη μετὰ τῆς Μαντινείας καὶ συνετάχθη μετὰ τῆς ὁμοσπονδίας ταύτης, τῆς ὁποίας δὲν ἔμειναν ἐκτὸς εἰμὴ μόνον ὁ Ὀρχομενὸς καὶ ἡ Ἡραία. Συγχρόνως οἱ Ἀρχάδες ἐζήτησαν καὶ ἐξωτερικοὺς συμμάχους· ἐπειδὴ δὲ αἱ Ἀθηναὶ ἀπέκρουσαν τὴν περὶ τούτου αἴτησιν αὐτῶν, ἀπετάθησαν πρὸς τὸν Ἐπαμεινώνδαν. Ὁ δὲ, ὅστις εἶχεν ἤδη ρυθμίσει τὰ ἔξω τῆς Πελοποννήσου πράγματα, εἰσῆλθε προθύμως εἰς τὴν χερσόνησον μετὰ τῶν Θηβαίων καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν, εἰς οὓς ἐν τῷ ἅμα προσετέθησαν καὶ οἱ Ἀργεῖοι καὶ οἱ Ἀρχάδες καὶ οἱ Ἡλεῖοι, ὥστε συνεποσώθη ὁ στρατὸς αὐτοῦ εἰς τετρακισμυρίους ὀπλίτας· στρατὸς λαμπρότατος, μάλιστα ἕνεκα τῶν Θηβαίων, οἵτινες ἐκίνουν τὸν κοινὸν θαυμασμὸν διὰ τὸ ἀρειμάνιον αὐτῶν ἦθος, διὰ τὸ πρόσφατον ἐν Λεύκτροις κατόρθωμα, διὰ τὴν καταφανῆ πεποιθήσιν ἣν εἶχον ὅτι ἔτι μείζονα θέλουσι διαπράξει.

Ἀλλὰ τὸ μέγιστον τοῦ στρατοῦ τούτου πλεονέκτημα ἦτο ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ ἡγεμὼν, ὅστις ἀφοῦ ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο ῥήτωρ δεινὸς καὶ στρατηγὸς ἔξοχος, ἔμελλεν ἤδη νὰ δώσῃ δείγματα καὶ πολιτικῆς συνέσεως ἐξαιρέτου. Διότι ὁ Ἐπαμεινώνδας εἰσῆλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον οὐχὶ ὡς ἀπλοὺς ἐπίκουρος τῶν Ἀρχάδων, ἦλθε διανοούμενος τὴν ἐκτέλεσιν πραγμάτων πολὺ σπουδαιοτέρων. Δὲν ἐμελέτα μὲν νὰ καταστρέψῃ οὔτε ἀπλῶς νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν τῆς Σπάρτης, ὣν ἥκιστα ἐκδικητικὸς ἀνὴρ· ἀλλ' ἤθελε νὰ καθαιρέσῃ διὰ παντὸς τὸ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κράτος αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τούτῳ νὰ περιορίσῃ μὲν αὐτὴν εἰς μόνην τὴν Λακωνικὴν, νὰ ἀνορθώσῃ δὲ τὴν αὐτονομίαν τῶν Μεσσηνίων, νὰ διοργανώσῃ δὲ τοὺς τε Μεσσηνίους καὶ τοὺς Ἀρχάδας εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιζώσωσι τὴν πόλιν ἐκείνην ὡς δύο ἀπόρητοι προμαχώνες. Ἵνα κατορθώσῃ ταῦτα πάντα, δὲν ἐθεώρει ἀναγκαῖον νὰ ἐμβάλῃ εἰς αὐτὴν τὴν Λακωνικὴν, ἠναγκάσθη ὅμως νὰ πράξῃ τοῦτο ἐνδίδων εἰς τὰς ἐπιμόνους αἰτήσεις τῶν Πελοποννησίων αὐτοῦ συμμάχων, οἵτινες ἅπαντες, Ἀρχάδες, Ἡλεῖοι, Ἀργεῖοι, πνέοντες ἐκδίκησιν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ἤθελον νὰ ἐπιβάλωσιν εἰς αὐτοὺς καὶ ταύτην τὴν ἀτίμωσιν. Ὅθεν, καὶ τοι χεμῶνος ὄντος, ἀπεφασίσει τὸ ἐπιχειρημα, καὶ διέπραξεν αὐτὸ μετὰ τῆς

συνήθους αὐτῷ δεξιότητος. Ὁ στρατὸς διηρέθη εἰς τέσσαρας μοῖρας, ὧν ἑκάστη δι' ἄλλης εἰσῆλσε διόδου· οἱ μὲν Ἥλαιοι ἀπὸ δυσμῶν, οἱ δὲ Ἀργεῖοι ἀπὸ ἀνατολῶν, οἱ δὲ Θηβαῖοι αὐτοὶ καὶ οἱ Ἀρκάδες ἐν τῷ μέσῳ. Μόνοι δὲ οἱ Ἀρκάδες ἀπήντησαν σπουδαίαν τινὰ ἀντίστασιν, ἐν τῇ Σκιρίτιδι λεγομένη χώρᾳ, ἥς ὁμως εὐχερῶς κατίσχυσαν· μεθ' ὃ αἱ τέσσαρες τοῦ στρατοῦ μοῖραι ἠνώθησαν εἰς Σελασίαν. Τὴν ἐπιούσαν ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν αὐτῶν καὶ ἔφθασαν εἰς τὰς γεφύρας τοῦ Εὐρώτα, τὰς ὁποίας, φυλαττομένας ὑπὸ ὀπλιτῶν, δὲν ἐπεχείρησεν ὁ Ἐπαμεινώνδας νὰ διαβῇ· ἀλλὰ ἔκαμψε τὴν δυσχέριαν παρακολουθήσας τὴν ἀριστερὰν τοῦ ποταμοῦ ὄχθην μέχρις Ἀμυκλῶν, ὅπου εὖρε πόρον καὶ διεπεραιώθη ἐπὶ τῆς αὐτῆς τοῦ ποταμοῦ πλευρᾶς ἐφ' ἥς εὕρισκετο ἡ Σπάρτη. Ἀπὸ δὲ Ἀμυκλῶν ἐπλησίασεν ἤδη ἀκωλύτως εἰς τὴν πόλιν, βαδίζων ὁμως βραδέως καὶ προσέχων νὰ κρατῇ τοὺς Θηβαίους αὐτοῦ πάντοτε ἐτοιμοὺς πρὸς μάχην, ἐνῷ οἱ σύμμαχοι Ἀρκάδες καὶ ἄλλοι ἡσχολοῦντο περὶ τὴν λεηλασίαν καὶ τὴν δῆψιν τῆς χώρας.

Εἰς Σπάρτην ἐν τούτοις μεγάλη ἐπεκράτησε ταραχή. Ἐπὶ ἐξ ὅλας ἑκατονταετηρίδας, ἀφ' ἥς ἐποχῆς γινώσκομεν ὅπως οὖν τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως ταύτης, οὐδέποτε πολέμιος οὐ μόνον δὲν ἠπέιλησεν αὐτὴν, ἀλλὰ οὐδὲ τὴν χώραν αὐτῆς ἐπάτησεν. Οἱ στρατοὶ τῆς Σπάρτης εἰσέβαλον πολλάκις εἰς τὴν Ἀττικὴν, εἰς τὴν Βοιωτίαν, εἰς τὴν Ἀργεῖαν, ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης οὐδεὶς οὐδέποτε ἀνταπέδωκεν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους τὰς πολλὰς ἐκείνας ἐπισκέψεις· ὥστε καὶ λόγια πολλὰ περιεφέροντο εἰς τὴν Ἑλλάδα καταδεικνύοντα τὸ ἔνεκα τούτου φρόνημα αὐτῶν. Διότι ἐλέγετο ὅτι Ἀθηναῖοι τινὸς ἀμφισβητοῦντός ποτε ὑπὲρ ἀνδρείας πρὸς τὸν Ἀνταλκίδαν, καὶ εἰπόντος· «ἡμεῖς μὲν τοι πολλάκις ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ Κηφισσοῦ ἐδιώξαμεν,» ὁ Ἀνταλκίδας ἀπεκρίθη ἀμέσως· «ἀλλ' ἡμεῖς γ' οὐδέποτε ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ Εὐρώτα.» Παραπλησίως δὲ καὶ πρὸς Ἀργεῖον ἀπεκρίνατο τῶν ἀσημοτέρων τις Σπαρτιατῶν. Διότι ὁ μὲν εἶπε «πολλοὶ ὑμῶν ἐν τῇ Ἀργολίδι κεῖνται·» ὁ δὲ ἀπήντησεν «ὑμῶν δέ γ' οὐδεὶς ἐν τῇ Λακωνικῇ.» Καὶ ὁμως ἤδη στρατὸς πολυάριθμος πολεμίων ἀσπόνδων ἐπεφάνη αἰφνης εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως, ἀνατρέπων τηλικαύτας προαιωνίους ἀξιώσεις καὶ καθαιρῶν τὸ φρόνημα τοῦ φρονηματίου ἐκείνου λαοῦ. Δὲν ἐπίεζε δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους τὸ αἶσθημα μόνον τῆς ταπεινώσεως· ἦτο καὶ ὁ κίνδυνος μέγας. Εἶχον μὲν σπεύσει νὰ ζητήσωσιν ἐπικουρίας ἀπὸ τε τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ διαφόρων πελοποννησιακῶν πόλεων εἰς ὧν ἥλπιζον ἔτι τὴν

ἀφροσίων ἢ ὅπου εἶχον ἔτι ὀπαδούς· ἀλλὰ μόνον Ὀρχομένιοι τινες καὶ Φλιάσιοι προέφθασαν ἐγκαίρως εἰς Σπάρτην, ἥτις διετέλει οὕτω μόνη σχεδὸν ἐκτεθειμένη εἰς τὴν προσβολὴν τοσούτων πολεμίων. Καὶ οὐδὲ τοῦτο ἤρκει. Ἐνῷ οἱ Σπαρτιάται ἡγωνίζοντο ν' ἀσφαλίσωσιν ἐκ τοῦ προχείρου τὴν ἀτείχιστον αὐτῶν πόλιν, πολλοὶ περίοικοι καὶ εἰλωτες συνετάσσοντο ἀναφανδὸν μετὰ τῶν Θηβαίων· καὶ ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν Σπαρτιατῶν οὐκ ὀλίγοι, οἱ λεγόμενοι ὑπομεινες, οἱ ἀπεστηρημένοι τῶν πολιτικῶν αὐτῶν δικαιοματίων, καὶ τούτου ἕνεκα ἀγανακτοῦντες κατὰ τῆς ἐπικρατούσης �λιγαρχίας, ὅπως ὁ Κινάδων καὶ οἱ περὶ τὸν Κινάδωνα πρό τινων ἐνιαυτῶν συνομόσαντες κατὰ τῶν καθεστῶτων, ὑπόπτως ἤδη ἐπολιτεύοντο, ὥστε ἡνάγκασαν τὰς ἀρχάς, ἐν τῷ μέσῳ τῶν κρίσεων ἐκείνων περιστάσεων, νὰ συλλάβωσι πολλοὺς ἐξ αὐτῶν καὶ ἀκρίτως νὰ θανατώσωσιν. Ἐκ πάντων δὲ τούτων εὐκόλως δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν τὰ αἰσθήματα τῆς προσβεβλημένης τιμῆς, τῆς θλίψεως, τῆς ἀνυπακοῆς ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀνεσείετο ἡ πόλις ἐκείνη θεωροῦσα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλησιάζοντα τὸν στρατὸν τῶν πολεμίων. Ἀλλ' ὑπῆρχεν ἐντὸς τῆς Σπάρτης ἄνθρωπος, ὅστις ἰσχυρότερον παντὸς ἄλλου συνησθάνετο τὴν παράδοξον ταύτην τῆς τύχης ἀλλοίωσιν, καὶ διὰ τοῦτο ἦτο παντὸς ἄλλου δυστυχέστερος. : Εἶναι ἄρα γε ἀνάγκη νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ὁ βασιλεὺς Ἀγησίλαος, ὅστις πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἦγε περὶ Σάρδεις τῆς μικρᾶς Ἀσίας τὰ ἐλληνικὰ τάγματα ἐπὶ τὴν κατάργησιν τοῦ περσικοῦ κράτους, καὶ τῶρα ἔβλεπεν ἑαυτὸν ἡναγκασμένον νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ἰδίας πόλεως ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου τῶν κινδύνων; Λέγεται δὲ ὅτι διατάξας τὰ περὶ τούτου, ἐστάθη εἰς χῶρον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο οἱ προσερχόμενοι Θηβαῖοι καὶ ἐπειδὴ τότε τινὲς τῶν περὶ αὐτὸν εἶπον· «ἰδοὺ ὁ Ἐπαμεινώνδας προπορευόμενος τῆς φάλαγγος,» ὁ βασιλεὺς πολὺν χρόνον ἐμβλέψας αὐτῷ καὶ ἐν σιωπῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν παρακολουθήσας, δὲν ἡδυνήθη ἐπὶ τέλους νὰ κρατηθῇ, ἀλλ' ἀνέκραξεν «ὦ τοῦ μεγαλοπράγμονος ἀνθρώπου!» Ὅποῃαι ἄρα μεμψιμοιρίαι καὶ συγκινήσεις προεχάλεσαν τὸν θαυμαστικὸν ἐκείνον ὀλολυγμὸν ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ Ἀγησίλαου! Ἀλλὰ καὶ ὅποσον εὐγενὴς ἦτο ἡ καρδία ἐκείνη, ἥτις, ἐν μέσῳ τοσούτων δεινῶν περιπετειῶν καὶ ἀφορμῶν ἀγανακτήσεως, ἀπέδιδεν ἔτι δικαιοσύνην εἰς τὸν ἀντίπαλον καὶ ἀπεθαύμαζε τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν τύχην τοῦ ἀνδρός!

Ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐν τούτοις δὲν ἐπεχείρησε νὰ ἐκπορθήσῃ τὴν πόλιν· ἀρξέσθεις νὰ ἐκφοβίσῃ αὐτήν, ἐτρέπη πρὸς μεσημβρίαν, προήλασε

μέχρις Ἑλούς καὶ Γυθείου, ἐλεηλάτησε τὴν πέριξ χώραν καὶ ἐπανῆλθεν ἔπειτα πρὸς τὰ σύνορα τῆς Ἀρκαδίας. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεχείρησε τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δύο κυρίων αὐτοῦ βουλευμάτων· καὶ ἐπὶ τούτῳ ἄφ' ἐνὸς μὲν ἐπαγίωσε τὸν Ἀρκαδικὸν δεσμὸν, ἰδρύσας τὴν Μεγάλην πόλιν καὶ διὰ τειχῶν αὐτὴν ὀχυρώσας καὶ μητρόπολιν τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀρκάδων καταστήσας· ἄφ' ἐτέρου δὲ ἀνεκήρυξε τὴν ἐλευθερίαν ὅλων τῶν εἰλώτων καὶ περιοίκων τῆς Μεσσηνίας, προσεσχέλεσεν αὐτόθι ὅλους τοὺς φυγάδας Μεσσηνίους ὅσοι ἀπ' αἰῶνος διετέλουν πλανώμενοι τῇ δε κακείῃ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἡσφάλισε τὴν νέαν ταύτην τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης χώρας αὐτονομίαν διὰ τῆς κατασκευῆς ἐτέρας νέας πόλεως, τῆς Μεσσήνης, ἥς ἡ μὲν ἄκρα ἰδρύθη ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς Ἰθώμης, τὸ δὲ ἄστυ κτισθὲν πολὺ κατωτέρω εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, συνεδέθη ὁμως μετὰ τῆς ἀκροπόλεως διὰ στερεωτάτων μακρῶν τειχῶν. Οὕτω δὲ ἀφαιρέσας ἀπὸ τῆς Σπάρτης ἅπασαν τὴν πλουσιωτάτην δυτικὴν αὐτῆς χώραν καὶ τὰς πρὸς τὴν Ἀρκαδίαν δυσπροσίτους ὀρεινὰς διόδους, καὶ ἀπανταχόθεν ἀκρωτηριάσας, καὶ ἐξετελείσας, καὶ πολιορκήσας οὕτως εἰπεῖν τὴν Λακωνικὴν, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ἵνα ἐπιστρέφῃ εἰς τὰ ἴδια. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ἀθηναῖοι, παρακληθέντες ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ οἰκοθὲν ὀργῶντες νὰ περιστείλωσιν ὅπως οὖν τὴν ὁσημέραι προαγομένην δύναμιν τῶν Θηβαίων, εἶχον πέμψει εἰς Κόρινθον, συμπράττουσαν καὶ αὐτὴν ἔνεκα φθόνου πρὸς τοὺς Θηβαίους, τὸν Ἰφικράτην μετὰ πολυαρίθμων ὀπλιτῶν, ἵνα ἀντιταχθῇ εἰς τὴν διόδον τοῦ Ἐπαμεινώνδου. Ἄλλ' ὁ Ἰφικράτης, ὅστις ἄλλοτε μετὰ τῶν πελταστῶν αὐτοῦ τοσαῦτα ἐν ταῖς χώραις ταύταις ἐτελεσιούργησεν, οὐδὲν ἤδη ἠδυνήθη μετὰ τῶν Ἀθηναίων ὀπλιτῶν νὰ διαπράξῃ γενναῖον, ὁ δ' Ἐπαμεινώνδας, διελθὼν ἀμαχητὶ σχεδὸν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ, ἐπανῆλθε λαμπρὸς καὶ νικηφόρος εἰς Θήβας.

Τοιαύτη ὁλοσχερὴς πραγμάτων μεταβολὴ συνέβη εἰς Πελοπόννησον ἐν τῷ διαστήματι τῶν 18 μηνῶν τῶν διελθόντων ἀπὸ τοῦ ἰουνίου 371, ὅτε οἱ Θηβαῖοι ὑδριστικῶς ἀπεπέμφθησαν τῆς ἐν Σπάρτῃ κοινῆς συνόδου, ἕως εἰς τὴν ἀνοιξιν τοῦ ἔτους 369 ὅτε οἱ αὐτοὶ Θηβαῖοι, μέχρι Σπάρτης καὶ μέχρι Γυθείου νικηφόροι προελάσαντες, θριαμβευτικῶς ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου σπουδαιόταται συνέβησαν ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ μεταβολαί. Εἶδομεν ὅτι αἱ Θῆβαι καὶ πρὶν ἔτι ὁ Ἐπαμεινώνδας εἰσβάλλῃ εἰς Πελοπόννησον εἶχον κυριαρχήσει τῶν πλείστων μέχρι Θεσσαλίας χωρῶν. Τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ κράτος

τοῦ Ἰάσονος τὸ ὅποῖον ἡδύνατο ν' ἀποβῇ ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς Θηβαίους διὰ τὴν φιλοδοξίαν, τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν μεγάλην τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου δύναμιν, δὲν διήρκεσε πολὺ. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐδολοφονήθη τῷ 370 ὑπὸ τῶν δυσανασχετούντων κατὰ τῆς τυραννίας αὐτοῦ εὐπατριδῶν· καὶ διεδέχθησαν μὲν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Πολύδωρος καὶ Πολύφρων τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἀλλ' ὅχι καὶ τὴν ἐπειτηθειότητα. Ὁ Πολύφρων ἀφροῦ ἐδολοφόνησε τὸν Πολύδωρον ἵνα ἄρξῃ μόνος, ἐδολοφονήθη μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ τρίτου ἀδελφοῦ, τοῦ Ἀλέξανδρου, ὅστις διὰ νὰ ἀσφαλισῇ ἑαυτὸν ἐπέχειρσε πολλὰς σφαγὰς καὶ ἐξορίας κατὰ τῶν ἐπισημοτάτων πολιτῶν τῆς Λαρίσης καὶ τῆς Φαρσάλου. Τότε οἱ Λαρισαῖοι ἐξόριστοι, ὧν πολλοὶ ἀνῆκον εἰς τὸν μέγαν οἶκον τῶν Ἀλευαδῶν, κατέφυγον εἰς Μακεδονίαν, ὅπου εἶχε διαδεχθῇ τὸν βασιλεῖα Ἀμύνταν, ἀποθανόντα ἐν ἔτει 370, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος. Ὁ δὲ νέος οὗτος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ἐπελθὼν τφόντι εἰς Θεσσαλίαν ἐπὶ τῇ προτροπῇ τῶν φυγάδων, κατέλαβε τὴν Λάρισαν καὶ τὴν Κρανῶνα. Ἐπειδὴ ὅμως αἱ θεσσαλικαὶ πόλεις ἐζήτησαν συγχρόνως καὶ τῶν Θηβαίων τὴν ἐπικουρίαν, ἐνέβαλεν ἐν ἔτει 369, μικρὸν μετὰ τὴν ἐκ Πελοποννήσου ἐπάνοδον τοῦ Ἐπαμεινώνδου, ὁ Πελοπίδας εἰς Θεσσαλίαν καὶ καθυπέβαλεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς πατρίδος αὐτοῦ τὸ πλεῖστον τῆς χώρας, περιορίσας εἰς ὀλίγας πόλεις τὴν τυραννίδα τοῦ Φεραίου Ἀλέξανδρου, ὅλως δ' ἐκβλῶν τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον, ὅστις ἔχων πολλοὺς καὶ ποικίλους περὶ ἑαυτὸν πολεμίους δὲν ἡδύνατο νὰ διατηρήσῃ ὅσα ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκτήσατο. Ἐδολοφονήθη μάλιστα ἐν ἔτει 368, καὶ τότε προέκυψαν ἐν Μακεδονίᾳ νέοι ἐμφύλιοι πόλεμοι, ἡ δὲ χῆρα τοῦ βασιλέως Ἀμύντου Εὐρυδίκη, ἡ ἐπιτροπεύουσα τοὺς δύο νεωτέρους υἱοὺς αὐτῆς, Περδίκκην καὶ Φίλιππον, ἐζήτησε τὴν προστασίαν τοῦ Ἱφικράτους, τοῦ ἀποσταλέντος μετὰ τὴν ἀπὸ Κορίνθου ἐπάνοδον, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὰ παρὰ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης, ἵνα ὑποστηρίξῃ αὐτόθι καὶ ἀναπτύξῃ τὰ ναυτικὰ αὐτῶν συμφέροντα. Ἡ Εὐρυδίκη ἐνθύμισεν εἰς τὸν Ἱφικράτην ὅτι ὁ Ἀμύντας οὐ μόνον δι' ἅπαντος τοῦ βίου διετέλεσε πιστὸς τῶν Ἀθηναίων σύμμαχος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῦτον τὸν Ἱφικράτην ὡς υἱὸν ἀπεδέξατο καὶ ἀδελφὸν οὕτως εἰπεῖν ἀνέδειξε τῶν δύο κατατρεγμένων ἤδη ἡγεμόνων. Παραδοῦσα δὲ εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὸν πρεσβύτερον Περδίκκην, ἐνῷ ὁ Φίλιππος, ὅστις ἦτο τότε μόλις 13 ἢ 14 ἐτῶν, προσέπεσεν ἱκετικῶς εἰς τὰ γόνατα αὐτοῦ, κατέπεισε τελευταῖον ἢ μῆτηρ τὸν Ἀθηναῖον στρατηγὸν ν' ἀναλάβῃ τὴν προστασίαν αὐτῶν,

νὰ καταβῇ τὸν κύριον ἀντίπαλον, τὸν Πausανίαν, καὶ νὰ παραδώσῃ τὴν βασιλείαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀμύντου, ὑπὸ Πτολεμαῖον τὸν Ἀλωρίτην ὡς ἐπίτροπον τῆς ἀρχῆς. : Τίς ἠδύνατο τότε νὰ προείπῃ εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὅτι ἰδίαις χερσὶ προπαρεσκευάζον τὴν βασιλείαν τοῦ ἀνδρός, ὥστε μετὰ τριάκοντα ἔτη ἔμελλε νὰ νικήσῃ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ νίκην ;

Ἀλλὰ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους οἱ Ἀθηναῖοι φυσικῶ τῷ λόγῳ οὐδ' ὑπόπτεον κίνδυνόν τινα ἀπὸ Μακεδονίας, νομίζοντες πάντοτε, ὅτι ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῶν σχέσεων αὐτῶν πρὸς τὴν Σπάρτην καὶ πρὸς τὰς Θήβας. Καὶ ἐπειδὴ ἀφ' ἧς ἐνισχύθησαν πέραν τοῦ μετρίου οἱ γείτονες Θηβαῖοι, οἱ Ἀθηναῖοι προετίμων τὴν πρὸς τὴν Σπάρτην συμμαχίαν, συνωμολόγησαν ἤδη πρὸς ταύτην συνθήκας ὀριστικάς, ἐν αἷς ὤρισθη, ὅτι θέλουσιν ἀπὸ κοινοῦ πολεμήσει πρὸς τὰς Θήβας, ἡγούμενοι ἑκάτεροι τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ κατὰ πενήτημερον. Πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ τῆς συνθήκης ταύτης κατέλαβον τὴν Κόρινθον καὶ τὸ Ὀνεῖον ὄρος. Ἐκ τούτου ὁμως δὲν διεκωλύθη ὁ Ἑπαμεινώνδας τοῦ νὰ ἐμβῇ αὐθις καὶ ἐπανειλημμένως, διὰ τοῦ ἰσθμοῦ, εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐν ἔτει 368 καὶ ἐν ἔτει 367. Ἀπέδειξε δὲ καὶ πάλιν οὐ μόνον τὰς πολεμικάς, ἀλλὰ καὶ τὰς πολιτικάς αὐτοῦ ἀρετάς. Οἱ Θηβαῖοι συνειθίζον νὰ φονεύσιν ἅπαντας τοὺς Βοιωτοὺς ἐξορίστους, ὅσους τυχὸν συνελάμβανον αἰχμαλώτους. Ὁ δ' Ἑπαμεινώνδας, καταλαβὼν τῷ 368 χωρίον τι τῆς Σικυωνίας καὶ αἰχμαλωτεύσας ἐνταῦθα οὐκ ὀλίγους Βοιωτοὺς ἐξορίστους, ἔσπευσε ν' ἀποπέμψῃ αὐτοὺς ἐπὶ λύτροις. Ἐπειτα, κατὰ τὴν ἐν ἔτει 367 ἐκστρατείαν, κατέστησε μὲν ὑπηκόους τῶν Θηβαίων πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ δὲν ἀπῆτησε τὴν ἰδρυσιν νέων δημοκρατικῶν κυβερνήσεων, καὶ ἔτι ὀλιγώτερον τὴν ἐξορίαν τῶν ἀνδρῶν ὅσοι ἀπετέλουν τὰς ὑφισταμένους ὀλιγαρχικάς κυβερνήσεις, ἀρκεσθεῖς εἰς τὴν ὑπόσχεσιν αὐτῶν ὅτι θέλουσιν ἐκπληρώσει πιστῶς τὰς νέας αὐτῶν πρὸς τοὺς Θηβαίους ὑποχρεώσεις. Ὑποκίμουν δ' ἐνταῦθα οἱ Θηβαῖοι καὶ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος· διότι τῷ 368 ὁ Πελοπίδας ἐμβῶν αὐθις εἰς Θεσσαλίαν, περιέστειλεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἀρχὴν τοῦ Φεραίου Ἀλεξάνδρου· καὶ ἔπειτα, προελάσας μέχρι Μακεδονίας, ὑπεχρέωσε τὸν ἐπίτροπον τῆς ἀρχῆς Πτολεμαῖον νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους συμμαχίαν, μετὰ τῶν Θηβαίων συντασσόμενος· ἵνα δὲ ἀσφαλισθῇ τὴν πίστιν αὐτοῦ, παρέλαβε τριάκοντα ὁμήρους ἐκ τῶν ἐγκριτωτέρων τῆς Μακεδονίας οἰκῶν καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸν νέον Φί-

λιππον, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμύντου, ὅστις διέτριψε τότε ἐπὶ τινα ἔτη εἰς Θήβας ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ Παμμένους.

Περὶ τοὺς χρόνους λοιπὸν τούτους, οἱ Θηβαῖοι ἐφαίνοντο ἄρχοντες ἀπάσης σχεδὸν τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος, διότι ὑπῆκουον εἰς αὐτοὺς ἡ Μακεδονία, ἡ Θεσσαλία, αἱ πλείσται μετὰξὺ Θερμοπυλῶν καὶ ἰσθμοῦ χῶραι καὶ ἡ πλείστη Πελοπόννησος. Ἀλλ' αὕτη τῶν Θηβαίων ἡ ἡγεμονία δὲν ἐπέπρωτο ν' ἀποβῇ εὐτυχεστέρα τῆς τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Σπαρτιατῶν ἡγεμονίας· ἤδη ἀπὸ τοῦ 368, οἱ Ἀρκάδες τοσοῦτον θάρρος ἔλαβον ἕνεκα τῆς μεταβολῆς τῆς τύχης αὐτῶν ὥστε, λημονήσαντες ὅτι ὤφειλον κατὰ μέγα μέρος τὴν ἀνεξαρτησίαν εἰς τοὺς Θηβαίους, ἔφερον εἰς μέσον τὴν ἀξίωσιν τοῦ νὰ συμμερισθῶσι πρὸς τούτους τὴν ἀρχήν, ὅπως ὠρίσθη μετὰξὺ Ἀθηναίων καὶ Σπαρτιατῶν. Ναι μὲν ἐτιμωρήθησαν πικρῶς διὰ τὴν οἴησιν ταύτην· διότι περὶ τὰ τέλη τοῦ 368 ὁ Ἀρχίδαμος, ὠφελούμενος ἀπὸ τῆς ἐκ Πελοποννήσου ἀπουσίας τοῦ Ἐπαμεινώνδου, καὶ ἔχων ἐπικούρους μισθοφόρους τινὰς πεμφθέντας εἰς τὴν Σπάρτην ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου, ἐνέβαλεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὀλοσχερῶς, περὶ Μιδέας, κατετρόπωσε τοὺς αὐθάδεις ἐκείνους ἀντιπάλους, ὥστε λέγονται πεσόντες ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ δεκακισχίλιοι Ἀρκάδες καὶ Ἀργεῖοι, Λακεδαιμόνιος δὲ οὐδὲ εἷς· διὸ ἐπανηγυρίσθη ὁ πόλεμος οὗτος ἐν Σπάρτῃ ὡς «ἄδρακος πολέμος.» Ἀλλ' οὐδὲ μετὰ τὴν συμφορὰν ταύτην ἐσωφρονίσθησαν οἱ Ἀρκάδες· δὲν ἔπαυσαν μὲν ὄντες σύμμαχοι τῶν Θηβαίων, δὲν συνέπραττον ὁμῶς ἕκτοτε μετὰ τῆς προτέρας προθυμίας καὶ εὐπειθείας. Ἀφ' ἐτέρου καὶ ἐν Θήβαις αὐταῖς ὑπῆρχεν, ὡς φαίνεται, μερίς τις ἀντιπολιτευομένη εἰς τὸν Ἐπαμεινώνδαν. Ἐπὶ τῆς πρώτης ἔτι αὐτοῦ ἐκ Πελοποννήσου ἐπανόδου, ἐπειδὴ εἶχεν ἐξ ἀνάγκης παρατείνει ἐπὶ τέσσαρας μῆνας τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ὡς βοιωτάρχου, εἰσέχθη τούτου ἕνεκα εἰς δίκην. Καὶ τότε μὲν λαμπρῶς ἀπολογηθεὶς ἀπηλλάγχη πάσης τιμωρίας, ἀλλ' ἐν ἔτει 367 κατηγορήθη πάλιν, τῇ εἰσηγήσει καὶ τῶν Ἀρκάδων, διὰ τὸ ἐπιεικὲς πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς πολίτευμα· καὶ ἤδη ὑπερίσχυεν ἡ ἀντίπαλος μερίς, ὥστε ἀνετράπη πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου ἐν Ἀχαΐᾳ ἐνεργηθὲν, ὃ ἐστὶ κατελύθησαν αἱ ἀχαῖκαι ὀλιγαρχίαι, καὶ ἰδρύθησαν ἀντ' αὐτῶν δημοκρατικὰ πολιτεύματα, καὶ ἀπεστάλησαν εἰς τὰς πόλεις τῆς Ἀχαΐας Θηβαῖοι ἀρμοσταί, ἀπεκλείσθη δὲ ὁ Ἐπαμεινώνδας τοῦ βοιωταρχικοῦ ἀξιώματος κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε μετ' οὐ

πολὺν, ὅτι οἱ ἐξορισθέντες ὀλιγαρχικοὶ ἐπέστρεψαν εἴπερ ποτὲ ἰσχυροὶ εἰς τὰς ἰδίας πόλεις, ἐξέβαλον τοὺς Θηβαίους ἀρμοστὰς, κατέλαβον τὴν ἀρχὴν καὶ συνεμάχησαν πάλιν μετὰ τῆς Σπάρτης.

Πλὴν τούτων, οἱ Θηβαῖοι ἔμαθον, ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπανάλαβον τὰς πρὸς τὴν περσικὴν αὐλὴν διαπραγματεύσεις, ἵνα ἐπιτύχωσιν, ἂν ὅχι στρατιωτικὴν, τοῦλάχιστον χρηματικὴν παρ' αὐτῆς συνδρομὴν. Ὅθιν ἐθεώρησαν ἀπαραίτητον ν' ἀντιπράξωσιν εἰς τὴν ἐνέργειαν ταύτην· ἐπὶ δὲ τούτῳ ἀπῆλθεν εἰς Σοῦσα, τῷ 366, ὁ Πελοπίδας αὐτός. Καὶ ἐπέτυχε μὲν ὁ ἀνὴρ οὗτος παρὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπίταγμα, δι' οὗ ἀνεγνωρίζετο ἡ αὐτονομία τῆς Μεσσηνίας καὶ ἡ ἀπὸ τῆς Σπάρτης ἀνεξαρτησία αὐτῆς, παρηγγέλλοντο δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ν' ἀνακαλέσωσιν εἰς Πειραιᾶ καὶ ν' ἀφοπλίωσι τὰ πλοῖα αὐτῶν, ἀνεκηρύττοντο δὲ οἱ Θηβαῖοι ἡγεμόνες τῆς Ἑλλάδος, καὶ πᾶσα πόλις ἣτις ἤθελεν ἀποποιηθῆναι ὑπακούσῃ εἰς τὴν ἡγεμονίαν ταύτην ἠπειλεῖτο ὅτι θέλει καταναγκασθῇ εἰς τοῦτο διὰ περσικῶν στρατευμάτων· ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἐπανελήφθη τὸ ἐπ' Ἀνταλκίδου δόγμα, παρεκτὸς μόνον ὅτι ἐγένετο ἤδη ὑπὲρ τῶν Θηβῶν, καὶ ὅχι ὑπὲρ τῆς Σπάρτης. Ἀλλ' ἀναγνωσθέντος ἐπισήμως αὐτοῦ εἰς Θήβας, ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλων τῶν συμμάχων, οὗτοι ἀπειποιήθησαν ἅπαντες τὴν παραδοχὴν, ἰδίως δὲ οἱ Ἀρκάδες ῥητῶς διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῆς ἡγεμονίας τῶν Θηβαίων. Τότε οἱ Θηβαῖοι ἐνόμισαν, ὅτι, πέμποντες τὸ δόγμα εἰς ἐκάστην πόλιν κατ' ἰδίαν θέλουσιν ἐπιτύχει εὐκολώτερον τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπέτυχον· ὁ δ' ἐπὶ τούτῳ σταλὲς εἰς Θεσσαλίαν Πελοπίδας, συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Φεραίου Ἀλεξάνδρου, ἐκρατήθη παρ' αὐτῷ αἰχμάλωτος. Οἱ Θηβαῖοι ἔπεμψαν ἤδη στρατὸν ἵνα ἀπελευθερώσωσι τὸν ἀγαπητὸν αὐτῶν ἡγεμόνα. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως, τοῦ στρατοῦ τούτου δὲν ἦρχεν ὁ Ἑπαμεινώνδας· ὁ πικρῶς ἀδικηθεὶς, ἀλλ' αἰείποτε μετριόφρων οὗτος ἀνὴρ ὑπηρέτει ἐν αὐτῷ ὡς ἀπλοῦς ὀπλίτης. Οἱ δ' ἀνάξιοι αὐτοῦ διέδοχοι τοσοῦτον κακῶς ἐκυβέρνησαν τὰ πράγματα, ὥστε ὁ στρατὸς περιῆλθεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀμηχανίαν· καὶ τότε ἀγανακτήσας καθήρεσε τοὺς ἀθλίους ἐκείνους βοιωτάρχας καὶ μιᾷ ψήφῳ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν Ἑπαμεινώνδαν, ὅστις, ὑποχωρήσας μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ δεξιότητος, ἀπῆλλαξε τοὺς συναγωνιστὰς παντὸς κινδύνου καὶ ἔφερεν αὐτοὺς σῶους εἰς Θήβας. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐγένετο νέα ἐπὶ Θεσσαλίαν στρατεία ὑπὸ τὸν Ἑπαμεινώνδαν αὐτὸν, ἀναγκάσαντα τελευταῖον τὸν τύραννον

ν' ἀπελευθερώσῃ τὸν Πελοπίδαν καὶ νὰ συνομολογήσῃ εἰρήνην καὶ συμμαχίαν πρὸς τοὺς Θηβαίους. Ἀλλ' ἦτο προδηλον ὅτι ἐντεῦθεν ἡλαττώθη τὸ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἀξίωμα τῶν Θηβαίων καὶ ὅτι ἀληθὲς αὐτῆς ἡγεμὼν ἀπέβη αὐτῆς ὁ Φεραῖος Ἀλέξανδρος.

Ἡ ἡγεμονία λοιπὸν τῶν Θηβαίων, μόλις ἰδρυθεῖσα ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ· ἰδίως διότι καὶ αὕτη, ὅπως αἱ προηγούμεναι, ἐστηρίζετο οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἰσοπολιτείας, ἀλλ' ἐπὶ τῆς κυριαρχίας καθ' ἣς κατεξανίστατο ὁ ἑλληνικὸς κόσμος. Ἐμελλόν ὅμως ἔτι οἱ Θηβαῖοι νὰ ἴδωσι λαμπράς τινας ἡμέρας. Κατ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἔτος 366, ὅτε ἡχημαλωτεύθη καὶ ἡλευθερώθη ὁ Πελοπίδας, πολλοὶ Πελοποννήσιοι, οἱ Κορίνθιοι, οἱ Φλιάσιοι, οἱ Ἐπιδαύριοι καὶ ἄλλοι, μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης πιστῶς ἀκολουθήσαντες τὴν Σπάρτην, ἀλλ' ἐπὶ τέλους βαρυνθέντες τὸν πόλεμον, ἀπεσπάρσθησαν ἀπὸ αὐτῆς, συνωμολόγησαν εἰρήνην πρὸς τοὺς Θηβαίους καὶ ἀνεγνώρισαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Μεσσήνης· ὥστε ἐν Πελοποννήσῳ ἐφαίνετο ὅπως οὖν ἀσφαλισθεῖσα ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ πολιτικὴ τῶν Θηβαίων. Ναὶ μὲν παρεκτὸς ὅτι εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὡς εἶδομεν, ὁ Φεραῖος Ἀλέξανδρος ἀπέβη ἰσχυρότερος αὐτῶν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέξέτειναν κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, 365 καὶ 364, παραδόξως τὴν ναυτικὴν αὐτῶν ἡγεμονίαν, ἀνέκτησαν μέρος τῆς θρηκτικῆς χερσονήσου καὶ τὴν Σάμον, καὶ ἐκυρίευσαν πολλὰς πόλεις τῆς Χαλκιδικῆς, τῇ συνδρομῇ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Περδίκκου, ὅστις, δολοφονήσας τὸν ἐπίτροπον τῆς ἀρχῆς Πτολεμαῖον τὸν Ἀλωρίτην, εἶχεν ἀναλάβει αὐτὸς τὴν κυβέρνησιν τῶν πραγμάτων, καὶ, ἀποχωρισθεὶς ἀπὸ τῆς συμμαχίας τῶν Θηβαίων, περιῆλθεν εἰς φιλικὰς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους σχέσεις. Ἀλλ' εἰς ταῦτα τὰ δύο ἀντικείμενα, τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ ἀρχὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὴν ναυτικὴν τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίαν, ἐπέστησαν ἤδη οἱ Θηβαῖοι τὴν προσοχὴν κατὰ τὰ ἔτη 363 καὶ 362· καὶ ὁ μὲν Πελοπίδας ἀνέλαβε νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπιρροὴν τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ὁ δ' Ἐπαμεινώνδας, νὰ καθαιρέσῃ τὴν ναυτικὴν τῶν Ἀθηναίων δύναμιν. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐφάνη ὅπως οὖν παράδοξον, διότι οἱ Θηβαῖοι οὐδέποτε μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀνεδείχθησαν ἄνδρες ναυτικοί, καὶ διὰ τοῦτο προέκυψεν ἐν Θήβαις ἰσχυρὰ κατὰ τοῦ ἐπιχειρήματος ἀντιπολίτευσις. Ἀλλὰ κατίσχυσεν ὁ Ἐπαμεινώνδας ἰσχυρισθεὶς, ὅτι οἱ συμπολίται αὐτοῦ, ἀγαθοὶ ὄντες ἀνέκαθεν πεζοὶ στρατιῶται, εὐχερῶς θέλουσιν ἀναδειχθῆ καὶ κατὰ θάλασσαν ἐξίσου πλεονεκτοῦντες. Καὶ ἔπειτα, τίς ἡδύ-

νατο ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν δικαίαν μεγαλοφροσύνην τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ὅστις, διὰ τῶν φλογερῶν αὐτοῦ λόγων, ἐφαίνετο μετὰ διδῶν εἰς ἅπασαν τὴν πόλιν τὸ πῦρ ἀκατασχέτου φιλοτιμίας. « Ἀνάγκη, ἀνέκραξε, νὰ καθαιρέσωμεν τὸ ἀξίωμα τῶν ὑπερηφάνων ἐκείνων ἀντιπάλων· ἀνάγκη νὰ μεταφέρωμεν εἰς τὴν ἡμετέραν Καδμείαν τὰ περὶ φανῇ προπύλαια τὰ κοσμοῦντα τὴν εἰσοδὸν τῆς τῶν Ἀθηναίων ἀκροπόλεως. » Καὶ ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὁ Μενεκλείδας, κατηγόρησεν αὐτὸν, ὅτι περιπλέκει ἄσυνέτως τὴν πατρίδα εἰς ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις, διὰ νὰ λάβῃ τὴν δόξαν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀποπλέων ἐξ Αὐλίδος τῆς βοιωτικῆς μετὰ στόλου ἰσχυροῦ ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον· « τῇ συμπράξει τῶν Θηβαίων, ἀπήντησεν ὁ Ἐπαμεινώνδας, κατῴρθωσα ἤδη μείζονα τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁ βασιλεὺς οὗτος, ἄγων τοὺς στρατοὺς τῆς Σπάρτης καὶ παρεκτὸς τούτων συμπάσης τῆς Ἑλλάδος, κατηνάλωσε δέκα ἔτη ἵνα γίνῃ κύριος μιᾶς μόνης πόλεως· ἐγὼ δὲ διὰ τοῦ στρατοῦ μόνου τῶν Θηβαίων καὶ ἐν ἡμέρᾳ μόνον μιᾶ κατέβηλα. ἐν Λεύκτροις, εἰς ἔδαφος τὴν δύνημιν τῆς Ἀγαμεινονείου Σπάρτης. » Οἱ λόγοι οὗτοι μαρτυροῦσιν, ὅτι ὁ Ἐπαμεινώνδας, εἰ καὶ μετριόφρων, ἤξευρεν ὅμως νὰ ἐνθυμίζῃ ἐν ἀνάγκῃ εἰς τοὺς συμπολίτας τὰ παρ' αὐτοῦ διαπραχθέντα μεγάλα ἔργα, ἵνα παροτρύνῃ αὐτοὺς εἰς ἔτι μεγαλύτερα. Καὶ τῶνόντι οἱ Θηβαῖοι, ἠλεκτρισθέντες ὑπὸ τῶν λόγων ἐκείνων, ἐπέψηφισαν τὴν κατασκευὴν 100 τριήρων. Ἄμα δὲ παρασκευασθέντος τοῦ στόλου, ἐξέπλευσεν ὁ Ἐπαμεινώνδας, τῷ 363, ἐπὶ τὸ Βυζάντιον καὶ τὰς περὶ τοῦτο ἐτέρας ὑποτελεῖς τῶν Ἀθηναίων πόλεις· καὶ νίκην μὲν οὐδεμίαν φαίνεται νικῆσας, ἀλλ' ὅμως διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ καὶ τῶν ἐνεργειῶν, οὐσιωδῶς προσέβαλε τὸ κατὰ θάλασσαν ἀξίωμα τῶν Ἀθηναίων. Μεθ' ὃ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια, μελετῶν νὰ ἐπαναλάβῃ, κατὰ τὸ ἀκόλουθον 362 ἔτος, τὸ ἐπιχειρημα. ὅτε περιστάσεις ἕτεραι. ὡς θέλομεν ἰδεῖ, εἰς ἕτερον πεδῖον τῆς μάχης ἐκάλεισαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

Ἐνῷ ὁ Ἐπαμεινώνδας ἀπέπλεεν ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὸν Βόσπορον, ὁ φίλος καὶ συναγωνιστὴς αὐτοῦ Πελοπίδας ἀνέλαβε νὰ καθαιρέσῃ τὸν δεσπότην Ἀλέξανδρον, ὅστις ἦτο ἤδη ἐν ἀκμῇ τῆς δυνάμεως, καθυποτάχας τὸ πλεῖστον τῆς Θεσσαλίας, καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς τοὺς Φθιώτας, καὶ τοὺς Μάγνητας, συμμάχους δὲ ἔχων τοὺς Ἀθηναίους. Καὶ κατετρόπως μὲν ὁ Πελοπίδας περὶ Κυνὸς κεφαλᾶς τὸν στρατὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ προκινδυνεύσας παραλόγως ἔπεσεν

αὐτὸς ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ὑπῆρξε βεβαίως τὰ μέγιστα εἰς τὰς Θήβας ἐπιζήμιος· ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως οἱ Θηβαῖοι, ὥς ἐῖ ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ μεγάλου τούτου πολέτου εἰσέτι ἐμπεδόμενοι καὶ ὑφ' ὅλων σχεδὸν τῶν θησαυλικῶν πόλεων βοηθούμενοι, ἐπέτυχον τὸν ἀρχικὸν τοῦ ἐπιχειρήματος σκοπὸν· διότι ὁ Ἀλέξανδρος ἐπανειλημμένως ἡττηθεὶς ἠναγκάσθη νὰ παραιτήσῃ ἀπάσας τὰς παρ' αὐτοῦ πρότερον ἐξηρημένους πόλεις, νὰ περιορισθῇ εἰς τὰς Φερὰς καὶ τὴν περὶ τὸν παγασσητικὸν κόλπον μικρὰν αὐτῶν χώραν, καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς ἡγεμόνας τοὺς Θηβαίους, οἵτινες, καταστήσαντες ὑπηκόους καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς τοὺς Φθιώτας, καὶ τοὺς Μάγνητας, εἴπερ ποτὲ ἴσχυσαν τότε εἰς τὰς ἀρκετικὰς ταύτας τῆς Ἑλλάδος χώρας.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ περιεπλάκησαν δεινῶς τὰ ἐν Πελοποννήσῳ πράγματα. Ἐνταῦθα οὐ μόνον οἱ Ἀχαιοί, ὡς προείπομεν, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἡλεῖοι, ὑπὸ τῶν Ἀρχάδων πιεζόμενοι, εἶχον ἤδη συνταχθῇ μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Τοῦ δὲ χείριστον διηρέθησαν οἱ Ἀρχάδες πρὸς ἀλλήλους· καὶ μία μὲν αὐτῶν μερίς, ἀγομένη ὑπὸ τῶν Μαντινέων, εἰρήνευσε πρὸς τοὺς Ἰλεῖους καὶ συνεμάχησε μετὰ τῆς Σπάρτης, μία δ' ἐτέρα μερίς, ἡ περὶ τοὺς Τεγεάτας, ἐνέμενεν εἰς τὴν πρὸς τοὺς Θηβαίους συμμαχίαν. Ὅθεν περὶ τὰ μέσα τοῦ 392, ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐνόμισεν ἀπαραίτητον νὰ ἐπιστρατεύσῃ αὐθις εἰς τὴν Πελοπόννησον ἵνα ἐνισχύσῃ μὲν τοὺς περιλιπομένους ὁπαδοὺς τῶν Θηβῶν, καθιρέσῃ δὲ τοὺς πολυπλασιασθέντας ἀντιπάλους. Αὕτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ τελευταία καὶ ἡ λαμπροτάτη τῶν στρατείων αὐτοῦ.

Ὁ στρατὸς τὸν ὅποιον ἤγαγε τότε εἰς τὴν χερσόνησον ἦτο πολυάριθμος καὶ φοβερός· διότι περιελάμβανεν ἅπαντας σχεδὸν τοὺς ἐκτὸς τοῦ ἰσθμοῦ Ἕλληνας, Βοιωτοὺς, Εὐβοεῖς, Θεσσαλοὺς, Λοκροὺς, Αἰνείδνας καὶ ἄλλους, μετὰ δὲ τὴν εἰς τὴν χερσόνησον εἰσοδὸν, προσέλαβε καὶ τοὺς Σικυωνίους, καὶ φθάσας εἰς Τεγέαν ἠὔξησεν ἔτι μᾶλλον διὰ τῶν περὶ τὴν πόλιν ταύτην Ἀρχάδων, τῶν Μεσσηνίων καὶ τῶν Ἀργείων. Εἰς τὴν Μαντινείαν ἄφ' ἐτέρου συνεκεντρώθησαν οἱ ἀντίπαλοι ἦτοι οἱ περὶ τοὺς Μαντινεῖς Ἀρχάδες, οἱ Ἀχαιοί, οἱ Ἡλεῖοι· περιεμένοντο δὲ ἐνταῦθα καὶ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Σπαρτιάται, ὑπὸ αὐτὸν τὸν ὀγδοηκοντούτην ἤδη Ἀγησίλαον.

Ἀλλὰ παραστήσωμεν πρὸ πάντων ὅσον ἔνεστιν εὐκρινῶς εἰς τὸν ἀναγνώστην τὸ θέατρον τῶν τελευταίων δαιμονίων συνδυασμῶν ἐνός

τῶν μεγίστων βεβαίως στρατηγικῶν πνευμάτων ἐξ ὧσων ἀναφέρει ἡ ιστορία τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ σημερινὸν ὄροπέδιον τῆς Τριπολιτσᾶς, ὅπου τὸ πάλαι ἔκειντο ἡ Μαντίνεια καὶ ἡ Τεγέα, ὑψοῦται περὶ τοὺς 2000 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ εἶναι ἡ μεγίστη τῶν πολλῶν τῆς μέσης Πελοποννήσου κοιλάδων, ὧν ἐκάστη τοσοῦτον ἐντελῶς φράσσεται ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὴν ὄρεων ὥστε τὰ ὕδατα αὐτῆς οὐδεμίαν ἄλλην ἔχουσι διέξοδον εἰμὴ τὴν διὰ τῶν σπλάχνων αὐτῶν ἐκείνων τῶν ὄρεων (σελ. 169—170). Εἶναι δὲ τὸ ὄροπέδιον ἐπίμηκες, ἐκτείνεται ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν καὶ ὀρίζεται ἀπ' ἀνατολῶν ὑπὸ τοῦ Παρθενίου ὄρους, τοῦ καὶ σήμερον Παρθένι λεγομένου, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρτεμισίου ὄρους, τὸ ὅποιον σήμερον ὀνομάζεται Τουρνίκη· ἀπὸ δυσμῶν δὲ ὀρίζεται τὸ ὄροπέδιον ὑπὸ τοῦ Μαινάλου ὄρους, ἐφ' οὗ σήμερον κεῖνται, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἡ ἐπάνω Χρέπα καὶ τὰ Τρίκορφα, θέσεις ὀνομασταὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἱστορίαν, διότι ἐκεῖ τὴν 24 ἰουνίου 1825 μύριοι Πελοποννήσιοι ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρῶνῃ ἀγόμενοι, ἡγωνίσθησαν ν' ἀναχαιτίσωσι τὰ τακτικὰ τοῦ αἰγυπτίου Ἰβραίμη τάγματα. Τὸ εὐρύτερον τοῦ ὄροπεδίου μέρος ἔχει πλάτος 3 ἀγγλικῶν μιλίων, τὸ δὲ στενότερον, 1 μιλίου. Εἰς τὸ βορειότατον αὐτοῦ ἄκρον ἔκειτο ἡ Μαντίνεια, περὶ τὰ σημερινὰ Τσιπιανά· εἰς τὸ μεσημβρινώτερον, ἡ Τεγέα, τῆς ὁποίας ἡ θέσις λέγεται μεταξὺ ἀγίου Σώστη καὶ παλαιᾶς Ἐπισκοπῆς. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ ὄροπεδίου, ἀλλὰ πλησιέστερον εἰς τὴν Τεγέαν ἢ εἰς τὴν Μαντίνειαν, ἐγείρεται ἡ σημερινὴ Τριπολιτσά. Ἡ ὅλη κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν μεταξὺ Μαντινείας καὶ Τεγέας ἀπόστασις ὑπολογίζεται εἰς 10 περίπου ἀγγλικά μίλια, ὧν τὰ 6 βορειότερα ἀνῆκον εἰς τὴν Μαντίνειαν, τὰ δὲ 4 μεσημβρινώτερα εἰς τὴν Τεγέαν, ὥστε τὸ σύνορον τῶν δύο ἐκείνων πολιτειῶν ἔκειτο οὐ μακρὰν τῆς Τριπολιτσᾶς. Ἡ Τεγέα ἔκειτο ἱκανῶς πλησιέστερον εἰς τὴν Σπάρτην ἢ ἡ Μαντίνεια· διότι ἡ εὐθεῖα μεταξὺ Μαντινείας καὶ Σπάρτης ὁδὸς διήρχετο διὰ τῆς Τεγέας. Ἡδύνατό τις νὰ μεταβῇ ἐκ Σπάρτης εἰς Μαντίνειαν καὶ δι' ἄλλης ὁδοῦ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τραπῇ πρὸς δυσμὰς καὶ νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ Μαινάλου ὄρους, πιθανῶς διὰ τῆς Ἀσείας, ἥτοι τοῦ σημερινοῦ πεδίου τῆς Φραγκόβρυσης, καὶ διὰ τοῦ Παλλαντίου, περὶ τὸ σημερινὸν Βαλτέτσι, τὸ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις τοσοῦτον περίπυστον γενόμενον ἕνεκα τῆς πρώτης μεγάλης νίκης ἣν ἐνίκησαν αὐτόθι οἱ Πελοποννήσιοι ὑπὸ τὸν Κυριακούλῃν Μαυρομι-

χάλην καὶ τὸν Ἰωάννην Μαυρομιχάλην καὶ τὸν Θεόδωρον Κολοκοτρώνην. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ ἐν Σπάρτῃ εὐρισκόμενος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κοινωνήσῃ μετὰ τῆς Μαντινείας διὰ τῆς Τεγέας, ἠναγκάζετο εἰς ἐκανὴν κυκλοτερῇ περιστροφῇ, ἐνῶ ὁ κύριος τῆς Τεγέας κατεῖχε τὴν νευράν, τὴν χορδὴν τοῦ τόξου τούτου.

Ὁ Ἑπαμεινώνδας εὐρισκόμενος, ὡς προείπομεν, εἰς Τεγέαν ἀπεφάσισε τὸ πρῶτον νὰ προκαλέσῃ τοὺς ἐν Μαντινείᾳ εἰς μάχην, πρὶν ἢ φθάσωσιν αὐτόθι οἱ Σπαρτιῆται καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐπὶ τούτῳ προήλασε μέχρι τῆς πόλεως ἐκείνης· ἄλλ' οἱ ἐν Μαντινείᾳ ἀπέφυγον τὸν ἀγῶνα. Τότε ὁ Ἑπαμεινώνδας, ἐπανελθὼν εἰς Τεγέαν, διανοήθη ἕτερόν τι. Ἐπειδὴ ἤξευρεν ὅτι ὁ Ἀγησίλαος εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐκ Σπάρτης, ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν Μαντινείαν, καὶ ἐπορεύετο διὰ πλαγίας πρὸς δυσμὰς ὁδοῦ, ὁ Ἑπαμεινώνδας, ἅμα δειπνήσαντος τοῦ στρατοῦ ἐν Τεγέᾳ, ἀπῆλθε διὰ νυκτός μετὰ τῶν Θηβαίων ἐπὶ τὴν Σπάρτην, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ αὐτὴν ἔρημον προμάχων. Καὶ ἤθελε βεβαίως καταστῆ ἀμαχητὶ κύριος τῆς πόλεως ταύτης καὶ καταφέρει οὕτω ἐκ πρώτης ἀφετηρίας καιρίαν εἰς τοὺς ἀντιπάλους πληγὴν, ἐάν, κατὰ παρόδοξον σύμπτωσιν, ἀνὴρ Κρής, ἰδὼν τὸ κίνημα, δὲν ἔσπευδε νὰ ἀναγκαιῶς αὐτὸ εἰς τὸν καθ' ὁδὸν ἤδη εὐρισκόμενον Ἀγησίλαον, ὅστις, ἐπιστρέψας ἀμέσως μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸν στρατοῦ προέλαθε τὸν Ἑπαμεινώνδην. Τοῦτο λοιπὸν αὐτοῦ τὸ βούλευμα ἐματαιώθη διὰ τῆς ἐγκαίρου ἐπανόδου τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Σπάρτην· ἄλλ' ὁ Θηβαῖος στρατηγὸς εἶχε πολλὰ ἐν τῇ θήκῃ αὐτοῦ βέλη. Ἀφοῦ ἐπεχείρησεν ἀψιμαχίας τινὰς περὶ τὴν πόλιν, ἐθεώρησε περιττὸν νὰ χρονοτριβήσῃ πλείοτερον ἐνταῦθα, καὶ ὥρμησεν ἐπὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἑτέρου στρατηγήματος. Ὁ Ἑπαμεινώνδας ἤξευρεν, ὅτι οἱ ἐν Μαντινείᾳ Ἀρχάδες καὶ ἄλλοι αὐτῶν σύμμαχοι, ἅμα μαθόντες τὸν κίνδυνον τῆς Σπάρτης, ἔμελλον νὰ δράμωσιν εἰς βοήθειαν αὐτῆς· ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῆς Μαντινείας, ἐρήμου ἤδη προμάχων οὔσης· καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι θέλει προλάβει τὴν εἰς αὐτὴν ἐπάνοδον τῶν ἀντιπάλων, διότι καὶ αὐτὸς μὲν καὶ αὐτοὶ ἐκ Σπάρτης προέκειτο νῦν νὰ κινήσωσι πρὸς τὴν Μαντινείαν, ἄλλ' αὐτὸς εἶχε νὰ θαδίσῃ διὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἠναγκάζοντο, ὡς προείπομεν, εἰς μεγάλην πρὸς δυσμὰς περιστροφῇ. Ἀνεχώρησε λοιπὸν ἐκ Σπάρτης μετ' ὅλου τοῦ στρατοῦ· ὅτε ὁμως ἔφθασεν εἰς Τεγέαν, ἐπίσθη ὅτι τὸ πεζικὸν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθή-

ση πορευόμενον. Τῷοντι ἡ φάλαγξ ἐκείνη ἐπὶ 40 περίπου ὥρας ἦτο εἰς ἀκατάπαυστον κίνησιν. Τὴν προπαρελθοῦσαν ἡμέραν εἶχεν ἀπέλθει εἰς Μαντίνειαν, ἵνα προκλήσῃ τοὺς πολεμίους εἰς μάχην· τῆς μάχης μὴ γενομένης, ἐπέστρεψεν εἰς Τεγέαν καὶ ἐκεῖθεν, μόλις δειπνήσασα, ἐβάδι-
σε διὰ νυκτὸς ἐπὶ τὴν Σπάρτην· ἐκεῖ διέτριψε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν περὶ ἀψιμαχίας καὶ τὸ ἐσπέρας, βαδίσασα πάλιν, ἔφθασεν εἰς Τεγέαν· ὥστε ἦτο ἀπαραίτητον ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ τινας ὥρας. Ἐξαπεστάλη δ' ἐν-
τούτοις τὸ ἱππικὸν ἐπὶ τὴν Μαντίνειαν, ὡς ἱκανὸν καὶ μόνον νὰ δια-
πράξῃ τὸ μελετώμενον βούλευμα. Ἄλλ' ἦτο πεπρωμένον νὰ ματαιω-
θῶσιν ὑπὸ τῆς τύχης τὰ ἄριστα τῶν ἐπινοημάτων τοῦ Θηβαίου στρα-
τηγοῦ, κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην αὐτοῦ ἐκστρατεῖαν. Οἱ Ἀρκάδες,
οἱ Σπαρτιᾶται καὶ οἱ ἄλλοι αὐτῶν σύμμαχοι ἦσαν μὲν μακρὰν τῆς Μαν-
τινείας· εἶχεν ὅμως φθάσει εἰς τὴν πόλιν ταύτην πρὸ μιᾶς περιίπου ὥρας
τὸ ἐξ Ἀθηνῶν περιμενόμενον ἱππικόν· καὶ γενομένης συμπλοκῆς, ἐπειδὴ οἱ
Θηβαῖοι καὶ οἱ Θεσσαλοὶ ἱππεῖς ἦσαν ἐκλελυμένοι ὑπὸ δύο ἡμερονυκτίων
ἀκαταπαύστου σχεδὸν πορείας καὶ ὑπὸ πολυῶρου ἀσιτίας, οἱ Ἀθηναῖοι
ἱππεῖς, οἵτινες δὲν εἶχον προηγουμένως βαδίσει μετὰ τοσαύτης βίας καὶ
προσέτι εἶχον λάβει καιρὸν ν' ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον, ἠνάγκασαν τοὺς ἀν-
τιπάλους ἐκείνους νὰ ὀπισθοχωρήσωσιν εἰς Τεγέαν. Ἐν ταύτῃ τῇ ἱππο-
μαχίᾳ ἔπεσεν ὅ,τε ἱππαρχος τῶν Ἀθηναίων Κηφισόδωρος καὶ ὁ υἱὸς
τοῦ Ξενοφῶντος Γρύλλος· ὁ δὲ τότε ἀκμάζων Ἀθηναῖος ζωγράφος Εὐ-
φράνωρ παρέστησεν ἐν εἰκόνι λαμπρᾷ, ἥτις ἐκόσμησε τὴν τῶν Ἀθηνῶν
πόλιν, τὸν τε ἀγῶνα τοῦτον καὶ τὴν ἐν αὐτῷ διαπρέψασαν ἀνδρείαν τοῦ
Γρύλλου, τοῦ ὁποίου τὴν μνήμην καὶ οἱ Μαντινεῖς πολυειδῶς ἐτίμησαν.

Δύο λοιπὸν ἐπιτηδαιότατα νενοημένα βουλευματα τοῦ Ἐπαμεινών-
δου ἀπέτυχον διὰ παραδόξου συνδρομῆς τυχαίων περιστάσεων· καὶ τότε
ὁ στρατηγὸς ἀπεφάσισε ν' ἀγωνισθῇ ἐκ παρκατάξεως πρὸς τοὺς ἀντιπά-
λους αὐτοῦ, οἵτινες συγκεντρωθέντες ἤδη ἄπαντες εἰς Μαντίνειαν, ἐξῆλθον
τῆς πόλεως ταύτης καὶ ἦλθον καὶ ἐστρατοπέδευσαν εἰς τὸ στενότερον
τοῦ ὄροπεδίου μέρος. Μετὰ τὰς ἀναγκαίας προπαρασκευάς, ἐξῆλθε καὶ
ὁ Ἐπαμεινώνδας ἀπὸ τῆς βορείου τῆς Τεγέας πύλης, ἄγων τὸν στρα-
τὸν, ὡς ἐπὶ μάχην συντεταγμένον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπορεύθη κατ'
εὐθείαν ἐπὶ τὴν Μαντίνειαν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐτρέπη πρὸς ἀριστεράν.
ἦτοι πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Μαινάλου τὸ ὁποῖον ὠρίζεν ἀπὸ δυσμῶν τὸ ὄρο-
πέδιον, καὶ φθάσας εἰς τὰς ὑπωρεῖας τοῦ ὄρους περὶ τὸ σημεῖον ὅπου

σήμερον καίται ἡ Τριπολιτσᾶ, ἐστράφη ἐκεῖθεν πάλιν πρὸς βορρᾶν, παρακολουθῶν τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, μέχρις οὗ ἐπλησίασεν εἰς τὴν δεξιὰν τῶν πολεμίων πτέρυγα. Ἐνταῦθα διέταξε τὴν φάλαγγα νὰ θέσῃ τὰ ὄπλα, ὡς ἂν ἐμελέτα νὰ στρατοπεδεύσῃ. Οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ, οἵτινες δὲν ἔπαυσαν νὰ τὸν παρατηρῶσιν ἀφ' ἧς προήλασεν ἐκ Τεγέας, ἐνόμισαν τὸ πρῶτον ὅτι ἐπέρχεται κατ' εὐθεῖαν ἐπ' αὐτούς, καὶ παρεσκευάσθησαν ν' ἀγωνισθῶσιν. Ὅτε ὁμως εἶδον αὐτὸν τραπέντα πρὸς τὸ ὄρος καὶ μεταβαλόντα οὕτω διεύθυνσιν, ὑπέθεσαν ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ δὲν ἦτο νὰ πολεμήσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἐτι δὲ μᾶλλον ἐνισχυθήσαν εἰς τὴν γνώμην ταύτην, ὅτε παύσας τὴν πορείαν, ἔθετο τὰ ὄπλα· διότι συνεπέρανον ἐκ τούτου, ὅτι σκοπεύει ἀληθῶς νὰ στρατοπεδεύσῃ ἐκεῖ. Ἐντεῦθεν οἱ πολέμιοι ἔλυσαν τὰς τάξεις καὶ ἔπαυσαν πᾶσαν πρὸς πόλεμον παρασκευήν. Ἀλλ' ὁ Ἐπαμεινώνδης, ὅστις καὶ ἐν τῇ ὥρῃ ταύτῃ τῆς ἀναπαύσεως διετῆρει τὴν φάλαγγα αὐτοῦ συντεταγμένην, ἀφοῦ ἔφησέ τοὺς ἀντιπάλους τοῦ νὰ πλανηθῶσι καὶ νὰ περιέλθωσιν εἰς ἱκανὴν σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν, αἰφνης παρήγγειλεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ν' ἀναλάβωσι τὰ ὄπλα καὶ νὰ βαδίσωσιν ἐμπρός.

Οἱ πολέμιοι, ἐννοήσαντες τότε τὸν ἀπειλοῦντα αὐτοὺς κίνδυνον, ἔσπευσαν ν' ἀναλάβωσι τὰς τάξεις, ἀλλ' ἦτο πρόδηλον, ὅτι ἡ βεβιασμένη αὕτη παρασκευὴ δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ ᾔναι πλημμελής· καὶ παρεκτὸς τούτου, διὰ τὸ ἀπροσδόκητον, προσέβαλεν οὐσιωδῶς τὴν ἡθικὴν τοῦ στρατοῦ πεποιθήσιν. Κατέλαβον δὲ τὴν μὲν δεξιὰν οἱ Μαντινεῖς (διότι ἡ μάχη προέκαιτο νὰ συγκροτηθῇ ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν) καὶ οἱ ἄλλοι Ἀρκάδες· ἀμέσως μετὰ τούτους ἴσταντο οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐν τῷ μέσῳ οἱ Ἡλείοι καὶ οἱ Ἀχαιοί, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, οἱ Ἀθηναῖοι. Τὸ ἱππικὸν παρετάχθη ὅχι ὅπως ἐν Λεύκτροις, ἔμπροσθεν τοῦ πεζικοῦ, ἀλλὰ παρ' ἐκατέραν τὴν πτέρυγα, τὸ μὲν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὴν ἀριστερὰν, τὸ δὲ τῶν Ἡλείων, παρὰ τὴν δεξιάν. Ἄν ὁ Ἀγησίλαος ἢ ἄλλος τῆς Σπάρτης βασιλεὺς ἦτο παρὼν, εἶναι ἄδηλον. Ὁ δ' Ἐπαμεινώνδης ἐπανελάθεν ἐνταῦθα τὴν λοχὴν παρατάξιν τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης· συνεκρότησε δηλαδὴ εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, ἀφ' ὧν τῶν Βοιωτῶν, κολοσσιαίαν φάλαγγα ἔχουσιν βάθος, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, πεντήκοντα ἀσπίδων, ἵνα δι' αὐτῶν πρὸ πάντων καταβάλῃ τοὺς Μαντινεῖς καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους· οἱ Ἀρκάδες, οἱ Μεσσήνιοι, οἱ Εὐβοεῖς καὶ οἱ Σικυῶνιοι κατεῖχον τὸ μέσον, οἱ δὲ Ἀργεῖοι τὴν δεξιὰν πτέρυγα, ἰστάμενοι κατέναντι τῶν Ἀθηναίων· ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν τῷ κέν-

τρω καὶ οἱ ἐν τῇ δεξιᾷ διετάρχησαν νὰ μὴ προσβάλωσιν ἀμέσως, περιμένοντες τὴν ἔκβασιν τῆς μεγάλης καὶ κυρίας ἐπιθέσεως τοῦ Ἑπαμεινώνδου αὐτοῦ εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα. Ἡ φάλαγξ τῶν πολεμίων εἶχε βάθος, κατὰ τὰ ἀνέκαθεν εἰθισμένα, δώδεκα ὀπλιτῶν· ἡ δὲ ὅλη δύναμις ἑκατέρου τοῦ στρατοῦ προσδιρίζεται μὲν ὑπὸ τοῦ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου εἰς 20,000 πεζοὺς καὶ 2000 ἵππεις, ὡς πρὸς τοὺς περὶ τοὺς Μαντινεῖς, εἰς 30,000 δὲ πεζοὺς καὶ 3000 ἵππεις, ὡς πρὸς τοὺς περὶ τοὺς Θηβαίους, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ξενοφῶν δὲν ἀναφέρει οὔτε τοὺτους οὔτε ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν, εἶναι ἐπιτετραμμένον ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἀκριβοείας τοῦ Διοδώρου· διότι ἂν τῶντι τοιαύτῃ ἦτο ἡ ὑπεροχὴ τοῦ στρατοῦ τὸν ὅποιον ἤγεν ὁ Ἑπαμεινώνδας, ὁ Ξενοφῶν, τοῦ ὁποίου γνωστὴ εἶναι ἡ ὀλίγη πρὸς τὸν Θηβαῖον στρατηγὸν εὐνοια, δὲν ἤθελε λείψει βεβαίως ν' ἀναφέρῃ τὸ γεγονὸς τοῦτο, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐλάττωται κατὰ τι ἡ ἀξία τοῦ ἐπελθόντος κατορθώματος.

Καὶ ἤρξατο λοιπὸν ἡ μάχη διὰ τῆς ἀπ' ἀριστερῶν ἐπιθέσεως τοῦ τε ἱππικοῦ καὶ τοῦ πεζικοῦ τοῦ Ἑπαμεινώνδου. Τὸ κράτιστον αὐτοῦ ἱππικὸν ἔτρεψε μετ' οὐ πολὺ τὰς ἴλας τῶν Ἡλείων, καὶ ἔπειτα, μὴ ἐξακολουθήσαν τὴν διώξιν, ἐτράπη δεξιᾷ ἐπὶ τὴν πεζικὴν φάλαγγα. Ἐνταῦθα ὁ Ἑπαμεινώνδας εἶχεν ἤδη ἐπιπέσει μεθ' ὅλου τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ὄγκου ἐπὶ τὴν πολὺ λεπτοτέραν παράταξιν τῶν Μαντινέων καὶ Λακεδαιμονίων ὀπλιτῶν· καὶ μετὰ πεισματώδη ἀγῶνα ἀσπίδος πρὸς ἀσπίδα, καὶ ἀκοντίου πρὸς ἀκόντιον, καὶ ξίφους πρὸς ξίφος, ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ ὑποχωρήσωσι. Τότε ἐπλησίασαν καὶ οἱ Ἀρκάδες, καὶ οἱ Μεσσηνιοὶ καὶ οἱ ἄλλοι σύμμαχοι τοῦ κέντρου καὶ τῆς δεξιᾶς καὶ εὐχερῶς κατέβαλον τοὺς ἐκπλαγέντας ἤδη διὰ τὴν τροπὴν τῶν Μαντινέων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων, Ἀχαιοὺς, Ἡλείους καὶ ἄλλους ἀντιπάλους. Ἀλλ' ἡ ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος γενομένη περιγραφὴ τῆς μάχης ταύτης, εἰ καὶ βραχεῖα, εἶναι τοσοῦτον ζωγραφικὴ, καὶ μάλιστα ἡ εἰκὼν δι' ἧς παρίστησι τὸν μὲν ὅλον στρατὸν τοῦ Ἑπαμεινώνδου ὥσπερ τριήρη ἐπερχόμενον, τὴν δὲ πεντηκοντάσπινδα τὸ βάθος κεφαλὴν τοῦ στρατοῦ τούτου, ὡς ἔμβολον τῆς τριήρους, ὥστε ἠθέλωμεν ἀδικήσῃ τὸν ἀναγνώστην, ἐὰν δὲν παρεθέτομεν ἐνταῦθα αὐτὰς τοῦ ἱστορικοῦ ἐκείνου καὶ στρατηγοῦ ἐξόχου τὰς λέξεις. «Ὁ δὲ (Ἑπαμεινώνδας) τὸ στράτευμα ἀντίπρωρον ὥσπερ τριήρη προσῆγε, νομίζων, ὅπῃ ἐμβάλων διακόψει, διαφθερεῖν ὅλον τὸ τῶν ἐναντίων στράτευμα· καὶ γὰρ δὴ τῷ μὲν ἰσχυροτάτῳ παρσκευάζετο ἀγωνίζεσθαι, τὸ δὲ ἀσθενέστατον πόρρω ἀπέστησεν, εἰδὼς

ὅτι ἡττηθὲν ἀθυμίαν ἂν παράσχοι τοῖς μεθ' ἐαυτοῦ. ῥώμην δὲ τοῖς πολεμίοις. Καὶ μὴν τοὺς ἱππέας οἱ μὲν πολέμιοι ἀντιπαρετάζαντο ὥς περ ὀπλιτῶν φάλαγγα βάρους ἐφεξῆς, (ἥτοι ἐπὶ δώδεκα τὸ πολὺ) καὶ ἔρημον πεζῶν ἀμίππων, (ἥτοι ψιλῶς ὠπλισμένων καὶ πεζῶν μετὰ τῶν ἱππέων συναγωνιζομένων)· ὁ δ' Ἐπαμεινώνδας αὖ καὶ τοῦ ἱππικοῦ ἔμβολον ἰσχυρὸν ἐποιήσατο καὶ ἀμίππους πεζοὺς συντάξεν αὐτοῖς. νομίζων τὸ ἱππικὸν ἐπεὶ διακόψειεν, ὅλον τὸ ἀντίπαλον νενικηκῶς ἔσεσθαι· μάλα γὰρ χαλεπὸν εὑρεῖν τοὺς ἐθελήσοντας μένειν, ἐπειδὴν τινὰς φεύγοντας τῶν ἐαυτῶν ὀρώσι· καὶ ὅπως μὴ ἐπιβοηθῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ εὐωνύμου κέρατος ἐπὶ τὸ ἐχόμενον, κατέστησεν ἐπὶ γηλόφων τινῶν ἐναντίους αὐτοῖς καὶ ἱππέας καὶ ὀπλίτας, φόβον βουλόμενος καὶ τούτοις παρέχειν ὥς εἰ βοηθήσειεν, ὅπισθεν οὗτοι ἐπικείμενοι αὐτοῖς. Τὴν μὲν δὴ συμβολὴν οὕτως ἐποιήσατο, καὶ οὐκ ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος· κρατήσας γὰρ ἢ προσέβαλεν, ὅλον ἐποίησε φεύγειν τὸ τῶν ἐναντίων.)

Εἶχε λοιπὸν ἤδη τραπῇ εἰς φυγὴν ὁλόκληρος τῶν ἐναντίων ὁ στρατός, καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας, νικήσας κατὰ κράτος τοὺς ἀντιπάλους ἐν τῷ κρίσιμῳ τούτῳ ἁγῶνι, ἐφαίνετο προωρισμένος νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἡγεμονίαν τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ὅτε αἰφνης καιρίαν ἐλαβε πληγὴν εἰς τὸν θώρακα. Οἱ Ἕλληνες στρατηγοὶ διεύθυνον τὰ τῆς μάχης μαχόμενοι πεζοὶ καὶ φέροντες ὅπλα οἷα καὶ οἱ κοινοὶ τῶν στρατιωτῶν· ὁ δ' Ἐπαμεινώνδας ἐμάχετο αἰείποτε μεταξὺ τῶν προμάχων, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἠγωνίσθη ἐκθυμότερον τοῦ συνήθους, ἵνα ἐνθαρρύνῃ τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ συμπληρώσῃ τὴν νίκην πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, ἀφ' οὗ ἐξηρτᾶτο ἡ τοῦ ὅλου ἁγῶνος κρίσις. Ὡστε δὲν εἶναι ἀπορον ὅτι ἐτραυματίσθη ἐνῶ ἤδη εἶχον τραπῇ οἱ πολέμιοι. Ἀλλὰ τὸ ἀπορον, τὸ μοναδικὸν ἴσως ἐν τῇ ἱστορίᾳ εἶναι ἡ ἐντύπωσις ἣν ἐπροξένησεν εἰς τὸν νικηφόρον στρατὸν τὸ τραῦμα τοῦ στρατηγοῦ· διότι ἅμα πεσόντος αὐτοῦ, ἔπεσον οὕτως εἰπεῖν καὶ τὰ ὅπλα τῶν περὶ αὐτὸν πολλῶν μυριάδων ἀνδρῶν, οἵτινες μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἀνεδείχθησαν ἀκαταγώνιστοι. «Ἐπεὶ γε μὴν ἐκεῖνος ἔπεσε, λέγει ὁ Ξενοφῶν, οἱ λοιποὶ οὐδὲ τῇ νίκῃ ὀρθῶς ἔτι ἐδυνάσθησαν χρῆσασθαι, ἀλλὰ φυγούσης μὲν αὐτοῖς τῆς ἐναντίας φάλαγγος, οὐδένα ἀπέκτειναν οἱ ὀπλίται, οὐδὲ προῆλθον ἐκ τοῦ χωρίου ἐνθα ἡ συμβολὴ ἐγένετο· φυγόντων δ' αὐτοῖς καὶ τῶν ἱππέων, ἀπέκτειναν μὲν, οὐδ' οἱ ἱππεῖς διώκοντες, οὔτε ἱππέας οὔτ' ὀπλίτας, ὥς περ δὲ ἡττώμενοι πεφοβημένως διὰ τῶν φευγόντων πολέ-

μίῳν διέπεσον.» Δὲν λέγομεν τοῦτο βεβαίως ἵνα ἐπαίνεσωμεν τοὺς Θηβαίους· ἀξιοζήλωτα δὲν εἶναι τὰ ἔθνη τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατος ἀπὸ τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου ἀνθρώπου ἐνὸς ἤρτηται. Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ κλίνωμεν γόνυ ἐνώπιον τῆς μεγαλοφυΐας ἀνδρῶν οἷος ὁ Ἑπαμεινώνδας, οἵτινες ἐπὶ τοσοῦτον συγκεντροῦσιν εἰς ἑαυτοὺς ἄπασαν τὴν ἡθικὴν τοῦ ἔθνους δύναμιν, ὥστε τοῦτο δι' αὐτῶν οὕτως εἰπεῖν καὶ ὑπάρχει καὶ παύει τοῦ νὰ ὑπάρχῃ!

Ἐν τούτοις ἀναμφισβήτητον μὲν ἦτο ὅτι ὁ Ἑπαμεινώνδας καὶ οἱ Θηβαῖοι ἐνίκησαν. Ἐπειδὴ ὁμως ἔπαυσεν ἡ καταδίωξις, οἱ δ' Ἀθηναῖοι εἶχον ἀνθέξει ὡπωσοῦν εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, καταβαλόντες μάλιστα περὶ τὰ τέλη οὐκ ὀλίγους τῶν ἀντιπάλων ἱππέων· καὶ ἐπὶ πᾶσι, προσεχοῦς οὔσης τῆς Μαντινείας, οἱ φυγάδες ἡδυνήθησαν νὰ συμπυκνωθῶσι πάλιν περὶ αὐτὴν, ἰσχυρίσθησαν καὶ οὗτοι ὅτι ἐνίκησαν καὶ ἔστησαν ὡσαύτως τρόπαιον. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια ἦτο ὅτι οἱ Θηβαῖοι ἔμειναν κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι, μετὰ τινας δισταγμοὺς ἐζήτησαν ἀναχωρῆν ἵνα θάψωσι τοὺς νεκροὺς αὐτῶν, ὁμολογήσαντες οὕτω τὴν ἥτταν.

Ὁ δὲ Ἑπαμεινώνδας μετηνέχθη ζῶν ἔτι εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ συνελθόντες ἰατροὶ ἀπεφήναντο, ὅτι ἅμα ἐξαιρεθῇ τὸ δόρυ ἀπὸ τοῦ θώρακος, θέλει ἀπαραιτήτως ἐπέλθαι ὁ θάνατος. Ὁ στρατηγὸς ἤκουσεν ἀτάραχος τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς ἐπιστήμης· καὶ πρῶτον μὲν ἠρώτησεν, ἐὰν διεσώθῃ ἡ ἀσπίς αὐτοῦ, τοῦ δὲ ὑπασπιστοῦ ἀποκριθέντος, ὅτι ναί, καὶ θέντος αὐτὴν πρὸ τῆς ὀράσεως, ἠρώτησε πάλιν ὁ στρατηγὸς, τίς ἀπέβη τῆς μάχης ἢ ἐκβασίς; ἀκούσας δὲ ὅτι ἐνίκησαν οἱ Βοιωτοί, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν Ἰολαΐδαν καὶ τὸν Δαίφαντον, εἰς τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ ἀναθέσῃ τὴν στρατηγίαν. Ἐλαβεν ὁμως τὴν θλιβερὰν ἀπάντησιν, ὅτι ἀμφοτέρωι εἶχον θανατωθῇ· τότε, εἶπε, δὲν σὰς μένει ἄλλο εἰμὴ νὰ εἰρηνεύσῃτε πρὸς τοὺς πολεμίους. Καὶ διατάξας νὰ ἐκσπάρῃ τὸ δόρυ ἀπὸ τοῦ στήθους, ἐξέπνευσε μετ' οὐ πολὺ διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἀκκτᾶσχετον αἱμορραγίαν. Λέγεται δὲ ὅτι οὐδὲ τὴν συνειδησιν τῶν μεγάλων ἔργων ὅσα διεπράττετο, ἀπέβαλε κατὰ τὰς ὑστάτας ταύτας τῆς ζωῆς στιγμάς· διότι, τινὸς τῶν περὶ αὐτὸν φίλων μετὰ δακρύων εἰπόντος «τελευταῖος ἦτεκνος, Ἑπαμεινώνδα,»—«Μὰ Δία μὲν, ἀπεκρίθη, ἀλλὰ καταλείπω δύο θυγατέρας, τὴν τε ἐν Λεύκτροις νίκην καὶ τὴν ἐν Μαντινείᾳ.»

Οὕτως ἀπέθανεν ὁ Ἑπαμεινώνδας κατὰ ἰούνιον ἢ ἰούλιον τοῦ 362, εἰς ἡλικίαν 56 ἢ 57 ἐτῶν. Ἡ σχετικὴ ἐκτίμησις τῶν διαφορῶν μεγάλ-

λων ἀνδρῶν καὶ ἡ βαθμολόγησις οὕτως εἰπεῖν τῆς ἀξίας αὐτῶν, εἶναι βεβαίως ἔργον δυσχερέστατον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μάταιον· διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ ἱστορικὸς δύναται νὰ σταθμίσῃ ἀκριβῶς τὰ ποι- κίλα προσωπικὰ τῆς μεγαλοφυΐας προτερήματα, τοιαύτη εἶναι συνήθως ἡ διαφορὰ τῶν περιστάσεων ἐν αἷς, καὶ τῶν ὀργάνων δι' ὧν ἐνήργησεν ἕκαστος τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς ἱστορίας, ὥστε κινδυνεύει τις πάντοτε νὰ φανῇ ἄδικος περὶ τὰς τοιαύτας συγκρίσεις καὶ ἐκτιμήσεις. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τοῦτο εἶναι τὸ ἀξιοσημείωτον, ὅτι, ἐνῷ περὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἐξόχων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἀνδρῶν, ἔκπαλαι καὶ μέχρι τῆς σήμερον, καὶ ἔπαινοι ἠκούσθησαν καὶ ψόγοι, περὶ μόνου τοῦ Ἑπαμεινώνδου ἀρχαῖοι τε καὶ νεώτεροι μίαν ἐξέφερον ψῆφον, τὴν ψῆφον τοῦ ἐγκωμίου καὶ τοῦ θαυμασμοῦ. Δὲν λέγομεν τί ἐφρόνει περὶ αὐτοῦ ἡ πό- λις, ἥς κατέστησεν ἀθάνατον τὸ ὄνομα. Ὁ Ἑπαμεινώνδας ἐτάφη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἀλλ' ἐν Θήβαις ἡγέρθη αὐτῷ ἀνδριάς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεγράφησαν ἐλεγεῖα διαρρήδην ἀνακηρύσσοντα ἅπαντα αὐτοῦ τὰ μεγαλουργήματα.

Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν,
Μεσσήνη δ' ἱερὰ τέκνα χρόνῳ δέχεται.
Θήβης δ' ὅπλοισιν Μεγάλη πόλις ἐστεφάνωται,
αὐτόνομος δ' Ἑλλὰς πᾶς ἐν ἐλευθερίῃ.

Καὶ τοῦτο μὲν τὸ φρόνημα τῶν συμπολιτῶν ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς φυσικόν, ἀλλ' ὑπερβολικόν ἴσως ἐγκώμιον. Ἐρχονται ὅμως ἔπειτα ἑτε- ροὶ μάρτυρες ἢ μᾶλλον πάντες ὅσοι ἔλαβον οὕτως ἢ οὕτως ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσωσι περὶ τοῦ ἀνδρός, οἱ ἐπιμαρτυροῦντες τὴν λαμπρὰν ἐκείνην κρίσιν. Ὁ Ῥωμαῖος Κικέρων ἀπεφώνησε αὐτὸν « μέγιστον τῆς Ἑλλά-δος ἄνδρα. » Παρεθέσμεν ἤδη τὴν γνώμην τοῦ Πολυβίου· ὁ δὲ Διό- δωρος ὁ Σικελιώτης, ἀπαριθμήσας ἅπαντας τοὺς πρωταγωνιστὰς τῶν διαφόρων ἐλληνίδων πόλεων, Θεμιστοκλῆν, Κίμωνα, Περικλῆν, Ἀγη- σίλχον, Πελοπίδαν καὶ ἄλλους, ἐπιφέρει· « Ἄλλ' ὅμως εἰ τις συγκρίνει τὰς τούτων ἀρετὰς τῇ Ἑπαμεινώνδου στρατηγίᾳ τε καὶ δόξῃ, πολὺ ἂν προέχουσιν εὖροι τὴν περὶ τὸν Ἑπαμεινώνδαν ἀρετὴν. Παρὰ μὲν γὰρ ἐκάστω τῶν ἄλλων, ἐν ἃν εὖροι προτέρημα τῆς δόξης, παρὰ δὲ τούτῳ πάσας τὰς ἀρετὰς ἡθροισμένας. Καὶ γὰρ ῥώμῃ σώματος καὶ λόγου δεινότητι, πρὸς δὲ τούτοις, ψυχῆς λαμπρότητι καὶ μισαργυρίᾳ καὶ ἐπιεικεῖα, καὶ τὸ μέγιστον ἀνδρεῖα καὶ στρατηγικῇ συνέσει, πολὺ διήνεγκε πάντων. » Ἄλλ' ἡθέλομεν μηκύνει ἐπὶ πολὺ τὸν λόγον ἐάν

παρεθέτομεν ἅπαντα τοῦ ἀνδρὸς τὰ ἐγκώμια· μίαν δὲ μόνον δέον νὰ μὴ παραλείψωμεν γνώμην. Ὁ Ξενοφῶν οὔτε τοὺς Θηβαίους ἡγάπα οὔτε τὸν Ἑπαμεινώνδαν· διότι οἱ Θηβαῖοι καὶ μάλιστα ὁ Ἑπαμεινώνδας καθήρεσαν τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως ἐκείνης πρὸς ἣν, ὡς ἄλλοτε ἐξηγήσαμεν, εἶχεν ὁ ἱστορικὸς πλείστας συμπαθείας. Ὅθεν πολλάκις ἠδίκησε τὸν ἄνδρα, ὅχι διὰ κατακρίσεως, ἀλλὰ μᾶλλον δι' ἀποσιωπήσεως. Δὲν ἀνέφερε λ. χ. τὴν πρὸς τὸν Ἀγησίλαον πάλην αὐτοῦ ἐν τῇ συνόδῳ τοῦ 371 ἔτους· ἱστορῶν ἔπειτα τὸ ἐν Λεύκτροις κατόρθωμα τῶν Θηβαίων, ἐντελῶς ἀπεσιώπησε τὸ ὄνομα τοῦ πρωτουργοῦ τῆς μεγάλης ταύτης νίκης· καὶ διηγούμενος τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον στρατείαν, δὲν κατέδειξεν ἀποχρώντως τὴν σπουδαιότητα τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν ὅσας ἐπήνεγκεν αὐτόθι ὁ Ἑπαμεινώνδας. Ἀλλ' ὅτε ἔφθασεν εἰς τὰς τελευταίας αὐτοῦ κατὰ τὴν χερσόνησον πράξεις, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναχαίτῃ τὸν θαυμασμὸν τὸν ὅποιον ἡσθάνθη, καὶ ἀφοῦ ἐπανειλημμένως ἐπήνεσε τὸν ἄνδρα, ἀνέκραξεν, ὡς εἰ συγκεφαλαιῶν τὸν ἔπαινον· «ὅσα μὲν τοι προνοίας ἔργα καὶ τόλμης ἐστίν, οὐδὲν μοι δοκεῖ ἀνὴρ ἐλλίπειν.» Ἰπῆρξε δὲ ὁ Ἑπαμεινώνδας καὶ ὁ τελευταῖος μέγας πολιτικὸς καὶ στρατιωτικὸς ἀνὴρ τῆς πρώτης ταύτης ἱστορικῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους περιόδου· ὁ τελευταῖος τῶν πολλῶν καὶ ἐνδόξων ἐκείνων ἡρώων, οἵτινες ἐξεπρωσώπουν ἅμα καὶ ὠδήγουν καὶ συνεῖχον τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Αὐτοῦ πεσόντος, ἐπῆλθε μακρὰ εἰκοσιπενταετῆς περίπου, πολιτικὴ καὶ ἠθικὴ ἀναρχία, ἣτις δὲν ἔπαυσεν εἰμὴ διὰ τῆς μακεδονικῆς ἡγεμονίας, ἀφ' ἧς ἄρχεται ἑτέρα τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου φάσις. Κατὰ παράδοξον δὲ σύμπτωσιν ἐνταῦθα ἀπολήγει καὶ τὸ τελευταῖον σωζόμενον μέγα ἱστορικὸν ἔργον τῆς πρώτης ταύτης τοῦ ἐλληνισμοῦ περιόδου, τὰ Ἑλληνικὰ τοῦ Ξενοφώντος· ὥστε ἀπὸ τοῦδε καὶ ἐφεξῆς, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, δὲν γνωρίζομεν τὰ τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας εἰμὴ ἀπὸ μεταγενεστέρων συγγραφέων, τοῦ Διοδώρου, τοῦ Πλουτάρχου, τοῦ Πausανίου, καὶ ἀπὸ τῶν ἀσυναρτήτων καὶ πολλάκις μὴ ἀκριβῶν εἰδήσεων ὅσας εὐρίσκομεν εἰς τοὺς ῥήτορας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Κατάλυσis τοῦ πρώτου Ἑλληνισμοῦ.

Οἱ Θηβαῖοι ἔσπευσαν νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν συμβουλὴν ἣν ἀποβνήσκων ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἐπαμεινώνδας, συνομολογήσαντες εἰρήνην δι' ἣς καθιερώθη ἡ κατὰστασις τῶν πραγμάτων, ὅπως εἶχε πρὸ τοῦ τελευταίου πολέμου. Κατὰ τοὺς ὅρους τῆς συνθήκης ταύτης, ἡ Μαντίνεια καὶ οἱ περὶ αὐτὴν Ἀρκάδες ἔμειναν κεχωρισμένοι ἀπὸ τῆς ἄλλης Ἀρκαδίας, ἥτις μετὰ τῆς Τεγέας καὶ τῆς Μεγάλης πόλεως ἐξηκολούθησεν ἀπαρτίζουσα τὸν διὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδου ὀργανωθέντα ἀρκαδικὸν δεσμὸν καὶ περιστέλλουσα ἀπὸ βορρᾶ τὴν Σπάρτην· τὸ δὲ δεινότερον διὰ τὴν Σπάρτην, ἀνεγνωρίσθη καὶ ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Μεσσήνης. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Σπάρτη δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα λόγον νὰ παραδεχθῇ τὸν ὅρον τοῦτον καὶ δὲν ὑπέγραψε τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ἅπαντες αὐτῆς οἱ σύμμαχοι, καὶ ἰδίως οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Ἡλεῖοι καὶ οἱ περὶ τὴν Μαντίνειαν Ἀρκάδες, ἐκύρωσαν τὸ γεγονός ἐκεῖνο.

Ἐκ πρώτης λοιπὸν ὀψεως αἱ Θῆβαι δὲν ἐκυριάρχησαν μὲν τῆς Πελοποννήσου διὰ τῆς εἰρήνης ταύτης, ὅπως ἤθελε συμβῇ ἂν ἐπέζη ὁ Ἐπαμεινώνδας, διετήρησαν ὅμως πλεονεκτήματα ἀξιόλογα, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἠδύναντο νὰ ἐξακολουθήσωσι λογιζόμεναι ὡς ἡ ἰσχυροτάτη τῆς Ἑλλάδος πόλις. Ἐν Πελοποννήσῳ εἶχον εἰσέτι συμμάχους τὸ Ἄργος, τὴν Τεγέα, τὴν Μεγάλην πόλιν καὶ τὴν Μεσσήνην· ἐκτὸς δὲ τῆς Πελοποννήσου, τοὺς Φωκεῖς, τοὺς Λοκροὺς, τοὺς Μελιεῖς, τοὺς Ἡρακλεώτας, τοὺς πλείστους Θεσσαλοὺς, τοὺς πλείστους Εὐβοεῖς, τοὺς Ἀκαρνανας, καὶ ἰδίως ἐδέσποζον ὀλοκλήρου τῆς Βοιωτίας. Ἀλλὰ οἱ Φωκεῖς ἀμέσως σχεδὸν ἀπέστησαν μετ' ὀλίγον δὲ καὶ οἱ Εὐβοεῖς· καὶ ἐν γένει τὸ σῶμα τοῦτο, ὅσον ὀγκῶδες καὶ ἂν ἐφαίνετο, ἐστερεῖτο ἤδη ψυχῆς, ὥστε ἅμα πνεύσαντος τοῦ ἐλαχίστου ἀνέμου, ἐμελλεν ὀλόκληρον νὰ διαλυθῇ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη.

Οὐδὲν ἦττον ἀσθενὴς ἀπέβη ἡ κατὰστασις τῆς Σπάρτης, ἥτις ἐστερήθη τότε οὐ μόνον τῶν Πελοποννησίων αὐτῆς συμμάχων, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλείστου καὶ εὐδαιμονεστάτου τῆς ἰδίας χώρας μέρους· διὸ ὁ βασιλεὺς Ἀγησιλάος, ἀπελπισθεὶς ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα πραγμάτων καὶ ὅμως μὴ δυνάμενος νὰ ἡσυχάσῃ, καὶ τοι ὑπερβὰς ἤδη τὴν ἡλικίαν τῶν ὀγ-

δοήκοντα ἔτων, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ τύχην ἀλλαχοῦ. Ἡ παραλυσία τοῦ περσικοῦ κράτους εἶχε κατὰ τοὺς χρόνους τούτους κορυφωθῇ· αἱ πλεῖσται τῶν δυτικῶν σατραπειῶν εἶχον ἐπαναστατήσῃ κατὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως· ὁ δὲ ἐπιχώριος τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς, ὁ Ταχῶς, ὑπεστήριζε παντὶ σθένει τὴν ἐπανάστασιν ταύτην. Ὅθεν ὁ Ἀγησίλαος ἐνόμισεν ὅτι ἀπερχόμενος μετὰ 1000 Λακεδαιμονίων καὶ ἄλλων Πελοποννησίων ὀπλιτῶν εἰς ἐπικουρίαν τοῦ Ταχῶ, ὅστις καὶ ἄλλους πολλοὺς εἶχεν Ἑλληνας μισθοφόρους, θέλει καταφέρει καιρίαν νικῆν κατὰ τοῦ περσικοῦ κράτους πληγὴν καὶ ἀνανεώσει οὕτω τὸ ἐπιχείρημα τὸ ὁποῖον ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ. Ἀλλὰ φθᾶσας εἰς Αἴγυπτον περιῆλθεν εἰς ῥῆξιν πρὸς τὸν βασιλέα· καὶ μετ' οὐ πολὺ στασιάσαντος τοῦ τούτου ἀνεψιῷ Νεκτεναβῶ, ὁ Ἀγησίλαος ἠσπάσθη τοῦ Νεκτεναβῶ τὴν μερίδα. Ἀφοῦ δὲ ἀνέδειξεν αὐτὸν νικηφόρον, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὰ ἴδια, καὶ ἀνεχώρησεν ἐπὶ τούτῳ διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τοῦ Νείλου εἰς Κυρήνην, ὅθεν ἐμελέτα νὰ ἐκπλεύσῃ πρὸς τὴν Λακωνικὴν. Ἀλλ' ἀπεβίωσε καθ' ὁδὸν πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν Κυρήνην, εἰς ἡλικίαν 84 ἔτων, οἱ δὲ περὶ αὐτὸν Σπαρτιᾶται ἀνεκόμεσαν τὸν νεκρὸν αὐτοῦ εἰς Σπάρτην. Αἱ τελευταῖαι τῆς ζωῆς τοῦ Ἀγησιλάου περιπέτειαι καὶ τὰ τελευταῖα αὐτοῦ ὄνειρα, προσηκόντως ἐπεσφράγισαν τὸν βίον ἐκεῖνον, ὅστις, αἰέποτε ἐπιδιώκας τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων, κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς τύχης ν' ἀναλωθῇ περὶ μικρὰ καὶ ἀφανῆ.

Ἀμέσως μετὰ τὴν περὶ Μαντίνειαν μάχην, ἰσχυροτέρα τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐφαίνετο ἢ τῶν Ἀθηῶν πόλις. Ἡ πόλις αὕτη οὐ μόνον διέσωζε τὴν ναυτικὴν ἡγεμονίαν ἧς εἶχεν ἀρχίσει τὴν συγκρότησιν μετὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῶν τειχῶν αὐτῆς, ἀλλὰ ἐν ἔτει 358 καὶ τὴν Εὐβοίαν ἀπέσπασεν ἀπὸ τῶν Θηβαίων, καὶ τῆς θρακικῆς χερσονήσου συνεπλήρωσε τὴν κατάκτησιν· ὥστε ἤδη προσέθηκε τὰς δύο ταύτας ἀξιολόγους χώρας εἰς τὰς πολλὰς καὶ ἰσχυρὰς νήσους καὶ παραλίας ὧν προηγουμένως προΐστατο, καὶ ἐξ ὧν περιοριζόμεθα νὰ μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα τὴν Λέσβον, τὴν Χίον, τὴν Σάμον, τὴν Κῶ καὶ τὴν Ῥόδον, τὰς περὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην πόλεις, καὶ ἰδίως τὴν πασῶν τούτων ἰσχυροτέραν, τὸ Βυζάντιον. Ἀλλ' ἡ δευτέρα αὕτη τῶν Ἀθηῶν ναυτικὴ ἡγεμονία, μόλις λαβοῦσα τὴν ἐξαιρετον ταύτην ἐπίδοσιν, κατέπεσεν, ὥς οἰκοδόμημα τοῦ ὁποίου αἱ ἀσθενεῖς βάσεις δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ ὑποφέρωσι προσθήκην ἀσυνέτως εἰς αὐτὰς ἐπισωρευθεῖσαν. Κατ' ἀρχὰς οἱ

Ἀθηναῖοι εἶχον προσπαθῆσαι νὰ περιποιηθῶσιν ὅσον ἐνεστι τοὺς συμμαχοὺς, καὶ πρὸ πνυτων εἶχον καθιερώσει τὴν ἀρχήν, ὅτι δὲν θέλουσι πέμπει εἰς τὸ ἐξῆς Ἀθηναίους κληρούχους ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς· ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη παρεβίασαν τὴν ἀρχὴν ταύτην, καταλαβόντες πολλὰ κτήματα εἰς Σάμον καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης. Παρεκτὸς τούτου, οἱ ἐκ μισθοφόρων ἤδη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκείμενοι στρατοὶ τῶν Ἀθηνῶν, εἰς πολλὰς παρεξέτράπησαν καταπίσεις ὡς πρὸς τοὺς συμμάχους. Ὅθεν κατ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ 358 ἔτος, καθ' ὃ νέαν ἔλαβεν αὐξῆσιν ἡ ἡγεμονία αὐτῶν, ἀπέστησαν ἀπὸ αὐτῆς οἱ Κῶοι, οἱ Χίοι, οἱ Ρόδιοι καὶ οἱ Βυζάντιοι. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐζήτησαν νὰ καθυποτάξωσι τοὺς ἀποστάτας, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν ἀπὸ τὴν Χίον, ὅπου ἔπесαν ὁ Χαβρίας, ἀπεκρούσθησαν ἀπὸ τὸ Βυζάντιον, καὶ μετ' οὐ πολὺ, ἐν ἔτει 355, ἠναγκάσθησαν ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν ὀλοσχερῇ αὐτονομίαν τῶν ἀποστατῶν καὶ τὸν χωρισμὸν αὐτῶν ἀπὸ τῆς συμμαχίας. Ἡ δὲ ἄδοξος ἐκβασίς τοῦ τριετοῦς τούτου πολέμου, ὅστις ὀνομάζεται « συμμαχικὸς πόλεμος, » ἐμαρτύρησεν ἐκ νέου τὴν ὀλεθρίαν ἠθικὴν καὶ ὕλικήν παρακμὴν εἰς ἣν κατήντησεν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν. Ἐν ἔτει 412 π. Χ. ἀπὸ ὑπέστη τοσοῦτον φοβεράς ἐν Σικελίᾳ καταστροφάς, ἡ πόλις αὕτη ἠδυνήθη ἔτι ν' ἀνθέξῃ, ἀγωνιζομένη κατὰ συμπάσης σχεδὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Περσίας αὐτῆς, καὶ πολλάκις ἀνεδείχθη νικηφόρος· ἥδη δὲ, ἐνῶ δὲν εἶχε νὰ πολεμήσῃ εἰμὴ πρὸς τέσσαρας πόλεις, ἐνῶ ὅχι μόνον οὐδεμίαν εἶχε προηγουμένως πάθει ζημίαν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας εἶχε προσλάβει τὴν Εὐβοίαν καὶ τὴν θρηακικὴν χερσόνησον, κατέθεσε τὰ ὅπλα μετὰ τριετῇ ἀσθενέστατον ἀγῶνα. Καὶ διετήρησε μὲν ἱκανοὺς τινας συμμαχοὺς, ἀλλὰ οὐδὲν πλέον ἐνέπνεεν εἰς αὐτοὺς σέβας, καὶ περιῆλθε πρὸς τοῦτοισι εἰς τὴν ἐσχάτην χρηματικὴν ἀμνηχανίαν.

Τοιαύτη ἦτο ἡ περὶ τὰ μέσα τῆς τετάρτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος κατάστασις τῆς Ἑλλάδος. Ὅλοι οἱ ἀγῶνες ὅσοι μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐγένοντο ἵνα ἀπαρτίσῃ αὕτη κράτος ἐν, ἀπέβησαν μάταιοι. Αἱ τρεῖς μεγάλαι πόλεις, αἱ ἐπιχειρήσασαι ἀλληλοδιαδόχως τὸ ἔργον τοῦτο, ἐξ ἴσου ἀλληλοδιαδόχως ἀπέτυχον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἐξήντηλσαν τὰς δυνάμεις αὐτῶν, ὥστε οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ἐπαναλάβωσι τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἔτι ὀλιγώτερον νὰ εὐδοκιμῇσωσιν. Ἀλλῇ πόλιν Ἑλληνίδι ἐκ τῶν ἐνταῦθα δὲν ὑπῆρχεν ἱκανὴ νὰ διαδεχθῇ τὸ ἀξίωμα αὐτῶν καὶ νὰ ἀποβῇ κέντρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ Φεραῖος Ἀλι-

Ξανδρος εἶχε μὲν ἀναλάβει πολλήν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐπαμεινώνδου, δύναμιν· ἀλλ' ἐδολοφονήθη ἐν ἀρχῇ τοῦ 359 ὑπὸ τῶν τῆς ἰδίας συζύγου Θήβης ἀδελφῶν Τισιφώνου, Πυθολάου καὶ Λυκόφρονος, οἵτινες διεδέξαντο κατ' ἐπιφάνειαν τὸ τοῦ ταγοῦ ἀξίωμα, πράγματι ὅμως ὀλίγον ἰσχυσαν, ἡ δὲ Θεσσαλία περιῆλθεν εἰς τὴν συνήθη αὐτῆς διαιρέσιν καὶ ἀσθένειαν. Ἐτι ὀλιγωτέραν ἐπιρροὴν ἡδύνατο νὰ λάβῃ εἰς τὴν τύχην τῆς ἐνταῦθα Ἑλλάδος, ἡ μεγάλη τῶν Συρακουσῶν πόλις. Ἡ ἐπιρροὴ αὕτη δὲν ὑπῆρξε πολλοῦ λόγου ἀξία οὐδ' ἐπὶ τοῦ δραστηρίου δυνάστου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου. Ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ 367, προέκυψεν, ἐπὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου του, Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, μακρὸς μεταξὺ τῶν ἐν Σικελίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ ἐλληνίδων πόλεων, ἐμφύλιος πόλεμος, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου εἰς τοσαύτην περιῆλθον αἱ Συράकुσαι ἔκλυσιν, ὥστε τῷ 345 ἐζήτησαν ἀπὸ τῆς μητροπόλεως αὐτῶν Κορίνθου, διαιτητὴν τινα καὶ ἀνορθωτὴν τῶν πραγμάτων. Καὶ τότε ἀπῆλθεν εἰς Συρακούσας ἀνὴρ ἔγκριτος ἐπὶ χρηστότητι καὶ ἀρετῇ, ὁ Τιμολέων, ὅστις, κατισχύσας τῶν ἀντιπάλων, καὶ πείσας τὸν Διονύσιον νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς Κόρινθον (ὅπου διέζησεν οὗτος τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου ἰδιωτεύων) ἠνώρθωσε τὸ ἀρχαῖον ἐλεύθερον τῆς πόλεως πολίτευμα, κατέλυσε καὶ τοὺς ἄλλους ἐν Σικελίᾳ τυράννους καὶ περιέστειλε τοὺς Καρχηδονίους. Ἀλλ' οὐδὲν ἦττον αἱ Συράकुσαι δὲν ἡδύναντο πλέον νὰ βαρύνωσιν εἰς τὴν πλάστιγγα τῶν πραγμάτων τῆς ἐνταῦθα Ἑλλάδος, ἡ δὲ ἱστορία καὶ ἡ τύχη αὐτῶν συνδέεται μᾶλλον τοῦ λοιποῦ μετὰ τῆς τῶν Ῥωμαίων τύχης καὶ ἱστορίας.

Ἡ κυρίως Ἑλλὰς λοιπόν, ἡ μητρόπολις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, διέτελει ἤδη ἄνευ ἡγεμόνος, καὶ οὐδὲ ὑπῆρχε πιθανότης ὅτι δύναται ν' ἀπαρτίσῃ πλέον κράτος ἐν. Ὁ σκοπὸς οὗτος, ὃν ἐπὶ δύο ἑκατονταετηρίδας ἀδιακόπως ἐπεδίωξεν, ἀπεδείχθη διὰ πείρας μακρᾶς ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκπληρωθῇ, ἐντὸς τῶν ὅρων τοῦ πολιτικοῦ βίου οἷος εἶχε διαμορφωθῇ ἐπὶ τῆς πρώτης ταύτης ἱστορικῆς αὐτῆς περιόδου· ὥστε ἦτο πρόδηλον, ὅτι ὁ διηρημένος καὶ ἐκλελυμένος ἐκεῖνος κόσμος ἤθελεν ἀφεύκτως νεκρωθῇ, εἰ μὴ δὲν ἐπῆρχετο νέον τι στοιχεῖον ἐπιτήδειον νὰ συναρμολογήσῃ αὐτὸν αὐθις καὶ νὰ ζωογονήσῃ. Καὶ τφόντι, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος, εἰς χώραν κατοικουμένην ὑπὸ φύλων ἀνεκαθεν συγγενῶν τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς (σελ. 75 καὶ 314), διὰ δὲ τοῦ χρόνου καθ' ὁλοκληρίαν σχεδὸν ἐξελληνισθέντων, ἐν Μακεδονίᾳ, προέκυψε περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνὴρ μεγαλοφυῆς, ὅστις, συγκροτήσας μο-

ναρχίαν ἰσχυράν, συμπερέλαβεν ἐν αὐτῇ καὶ τοὺς ἐνταῦθα Ἑλληνας καὶ ἤνοιξεν αὐτοῖς νέον ἐνεργείας σταθίον. Πρὶν ὅμως ἡ πατρίς ἡμῶν περὶ ἐλθῇ εἰς τὴν δευτέραν ταύτην τοῦ πολιτικοῦ αὐτῆς βίου φάσιν, ἐπέπρωτο νὰ διέλθῃ δι' ὕλικῆς τινος καὶ ἡθικῆς ἀναρχίας, ἣτις κατέδειξε τὸ τε μέγεθος τῆς ἐπελθούσης εἰς τὰ πνεύματα καὶ εἰς τὰ αἰσθήματα ἀλλοιώσεως, καὶ τὸ ποῦ ἤθελε καταντήσῃ ἡ Ἑλλάς, ἐὰν ἐγκρίρῃς ἐπιφανομένη ἡ μακεδονικὴ ἡγεμονία, δὲν συνῆπτεν αὐτὴν πάλιν εἰς ἓν ὅλον καὶ δὲν παρεῖχεν εἰς τὸ ἔθνος ἀφορμὴν καὶ τρόπον τοῦ νὰ ἐπιδιώξῃ γενναϊότερόν τινα σκοπόν. Ἡ δ' ἀναρχία αὕτη φέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὸ ὄνομα τῶν «ἱερῶν πολέμων.»

Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἐνθυμοῦνται ἴσως (σελ. 139 καὶ ἐπομ.) τὰ ἄλλοτε παρ' ἡμῶν ἱστορηθέντα περὶ τοῦ ἐν Φωκίδι μεγάλου Ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου. Τὸ συνέδριον τοῦτο εἶχε μὲν ἀνέκαθεν οὐ μόνον θρησκευτικὸν ἀλλὰ μέχρι τινὸς καὶ πολιτικόν τινα χαρακτῆρα, ἐπὶ δύο ὅμως περίπου ἑκατονταετηρίδας εἶχεν ἀποβῇ ὅλως ἀμέτοχον τῶν κοινῶν τῆς Ἑλλάδος πραγμάτων, διὰ διαφόρους λόγους. Καὶ πρῶτον διότι ὁ ὀργανισμὸς αὐτοῦ, γενόμενος εἰς χρόνους ἀδήλους, ἀλλὰ παναρχαίους, δὲν συνεβιβάζετο παντάπασιν πρὸς τὴν ἐπελθοῦσαν ἐν τῷ μεταξὺ μεταβολὴν εἰς τὴν τύχην τῶν πόλεων. Εἶδομεν ὅτι ἐνῷ οἱ Μαλιεῖς, οἱ Περραιβοὶ, οἱ Μάγνητες, καὶ ἄλλα μικρὰ φύλα εἶχον ἕκαστον δύο ἐν τῷ συνεδρίῳ ἑκείνῳ ψήφους, οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Σπαρτιάται ἰδίαν ψήφον οὐδεμίαν κυρίως εἰπεῖν εἶχον ἐν αὐτῷ· ὅλοι οἱ Ἴωνες ὁμοῦ καὶ ὅλοι οἱ Δωριεῖς ὁμοῦ εἶχον ἀνά δύο ψήφους, ἡ δὲ Σπάρτη ἐλογίζετο ὡς μία τῶν διαφόρων δωρικῶν πόλεων, αἵτινες ὅλοι ὁμοῦ εἶχον δύο ψήφους, καὶ αἱ Ἀθῆναι πάλιν ἐλογίζοντο, ὡς μία τῶν ἀπείρων ἰωνικῶν πόλεων αἵτινες ὅλοι ὁμοῦ δὲν εἶχον εἰμὴ δύο ψήφους. Ἐκ τούτου ἐννοεῖται ἐν μέρει διὰ τί ἀπὸ τῶν μέσων τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐφεξῆς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον δὲν μετέσχε τῶν πολιτικῶν τῆς Ἑλλάδος πραγμάτων· οὔτε ἡ Σπάρτη, οὔτε αἱ Ἀθῆναι ἠδύναντο νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὰς ἀποφάσεις συνόδου καθ' ἣν ἐπλεονοψήφουν μικρὰ τινα ἔθνη· ἔνῳ αὐταί, αἱ ἡγεμόνες τῆς Ἑλλάδος πόλεις, δὲν εἶχον εἰμὴ τὸ πολλοστημόριον μιᾶς ψήφου. Ἀλλὰ παρεκτὶς τούτου, τὸ κύριον τῆς συνόδου ἔργον ἦτο, ὡς γινώσκομεν, ἡ ἐφορία τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ καὶ ἡ προεδρεία τῶν Πυθίων, δηλαδὴ τῶν ἀγώνων οἵτινες ἐτελοῦντο παρὰ τὸν ναὸν τοῦτον· ἡ δὲ εὐλάβεια ἦν ἐπὶ μακρὸν χρόνον οἱ προπάτορες

ἡμῶν εἶχον πρὸς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο κατὰστημα καὶ ἀγώνισμα, ἀπέτρεπεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ μεταχειρισθῶσιν εἰς σκοποὺς πολιτικούς τὴν ἐφορευοῦσαν τὰ θρησκευτικὰ ταῦτα ἰδρύματα ἀρχήν. Τρανοτατη δὲ ἀπὸ δειξίς τοῦ πόσον διὰ ταῦτα ἀπέβη ἄσημον πολιτικῶς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον καθ' ὅλην τὴν πέμπτην καὶ μέχρι τῶν μέσων τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος, εἶναι πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὅτι οὐδὲ ἅπαξ ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Θουκυδίδου ἢ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς τοῦ Ξενοφάντος. Ἀλλ' ἅφ' ἧς οἱ Θηβαῖοι ἐκυριάρχησαν τῆς Βοιωτίας καὶ ἐπομένως ἐγένοντο κύριοι τῶν δυο ψήφων τὰς ὁποίας εἶχον οἱ Βοιωτοὶ ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ, πρὸς δὲ τούτοις ἐκυριάρχησαν καὶ τῆς Φωκίδος, καὶ ἐπομένως ἐγένοντο κύριοι αὐτοῦ τοῦ χώρου ἐν ᾧ συνήρχετο τὸ συνέδριον, οἱ Θηβαῖοι ἀπεφάσισαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὸ συνέδριον τοῦτο ὡς ὄργανον τῶν ἰδίων αὐτῶν συμφερόντων, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ, κατὰ δυστυχίαν, περὶ τοὺς χρόνους τούτους ἤρχιτε νὰ μαρξίνηται πολὺ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα καὶ νὰ ἐκλείπη ἡ πρὸς τοὺς ἱερωτάτους τῶν θεσμῶν εὐλάβεια. Ὅθεν μικρὸν μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, οἱ Θηβαῖοι κατέπεισαν τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον νὰ καταδικάσῃ τὴν Σπάρτην εἰς χρηματικὴν ποινὴν 500 ταλάντων, διὰ τὴν ἐν μέσῃ εἰρήνῃ κατάληψιν τῆς Καδμείας καὶ τὰς δηώσεις ὅσας οἱ Λακεδαιμόνιοι διέπραξαν ἐν Βοιωτίᾳ. Ἡ ἀποφασίς αὕτη δὲν ἐξετελέσθη μὲν ποτὲ, ἀλλ' ἡ προκαλέσασα αὐτὴν ἐπέμβασις τοῦ συνεδρίου εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, ὑπῆρξεν ἀρχὴ κακοῦ τὸ ὅποion ἐμελλε νὰ ἐπιφέρει πολυειδῶς ὀλέθρια ἀποτελέσματα. Ἐν ἔτει 357, οἱ Θηβαῖοι ἐκδικούμενοι τοὺς Φωκεῖς διότι ἀπέστησαν ἤδη ἀπὸ τῆς συμμαχίας αὐτῶν, καὶ ὠφελοῦμενοι ἐκ τῆς κατὰ τῶν Φωκίων ἀρχαίας ἀντιπαθείας τῶν Λοκρῶν καὶ τῶν Θεσσαλῶν, κατέπεισαν παλιν τὸ συνέδριον νὰ καταδικάσῃ καὶ τοὺς Φωκεῖς εἰς χρηματικὴν ποινὴν βαρεῖαν, ἂν καὶ ἄδηλον πόσῃν· ἄδηλος ὁμοίως εἶναι καὶ ἡ ἀφορμὴ τῆς καταδίκης, ὡς πιθανώτερον δὲ λογίζεται ὅτι οἱ Φωκεῖς κατεδικάσθησαν, κατηγορηθέντες ἐπὶ σφετερισμῷ γῆς ἀνηκούστης εἰς τὰ κτήματα τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Φωκεῖς οὔτε ἤθελον οὔτε ἠδύναντο νὰ πληρώσωσι τὴν ζημίαν, οἱ Ἀμφικτύονες, ἐπὶ τῇ εἰσγηγῆσει πάντοτε τῶν Θηβαίων, ἐξέδωκαν κατὰ τὴν τοῦ ἐπομένου ἔτους σύνοδον νέον δόγμα δι' οὗ ἀπεφασίσθη νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ Φωκεῖς, ὡς πάλαι ποτὲ οἱ Κίρραιοι (σελ. 149—151), ὃ ἐστὶ ν' ἀφαιρεθῇ ἀπὸ αὐτῶν ἡ χώρα καὶ νὰ καθοσιωθῇ εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς θεόν· ἐνταῦτῳ δὲ ἡπειλήθησαν καὶ οἱ Λα-

κεδαιμόνιοι, καθὼς μὴ ἐκτελέσαντες τὴν προηγουμένως κατ' αὐτῶν ἐπιψηφισθῆσαν ποινὴν, καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀφωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ συνεδρίου,

Τότε οἱ Φωκεῖς θεωροῦντες ἑαυτοὺς ἀπειλουμένους τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ἐζήτησαν συμμαχοῦς. Καὶ ἔλαβον τῶντι ὑποσχέσεις ἐπικουρίας παρὰ τῶν Ἀθηναίων, τῶν Σπαρτιατῶν, τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Ἀχαιῶν καὶ ἄλλων πελοποννησιακῶν πόλεων· ἀλλ' οἱ Θηβῆται, οἱ Θεσσαλοὶ, οἱ Δωριεῖς οἱ Αἰνιᾶνες, οἱ Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, οἱ Μαγνητεῖς, οἱ Περραιβοὶ, οἱ Ἀθαρχνεῖς καὶ οἱ Δόλοπες, ἀνέλαβον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ συνεδρίου· ὥστε οἱ Φωκεῖς εἶδον ἑαυτοὺς περιζωσθέντας ὑπὸ πολεμίων πολλῶν καὶ πλησιέστατα κειμένων, ἐνῷ οἱ σύμμαχοι αὐτῶν ἦσαν μακρὰν, καὶ παρεκτὶς τούτου, διὰ τὴν ἰδίαν ἀσθενεῖαν, ὀλίγον ἠδύναντο νὰ τοὺς βοηθήσωσιν. Ὅθεν οἱ Φωκεῖς ἐνόησαν ὅτι ἀνάγκη ἐπὶ τῶν ἰδίων κυρίως δυνάμεων νὰ στηριχθῶσι· καὶ ἐπὶ τούτῳ, κατὰ πρότασιν τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Φιλομήλου, ἀπεφάσισαν πρὸ παντὸς νὰ γίνωσι κύριοι τῶν Δελφῶν.

Εἶναι βέβαιον ὅτι κατ' ἀρχὰς οἱ Δελφοὶ δὲν ἦσαν πόλις αὐτοτελής, ἀλλ' ὑπῆγοντο εἰς τοὺς Κιρραίους (σελ. 149 καὶ ἐπομ.)· βραδύτερον, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κίρρας, οἱ Δελφοὶ ἀπέβησαν πόλις αὐτοτελής· καὶ μετεἶχε μὲν ἡ πόλις αὕτη τοῦ κοινοῦ τῶν Φωκέων συνεδρίου, ἀλλ' ὅμως οἱ κάτοικοι αὐτῆς διεῖπον κυριαρχικῶς τὰ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ μαντείου. Τὴν ἀξίωσιν ταύτην τῶν Δελφῶν ἠμφισβήτησαν πολλὰκις οἱ Φωκεῖς, μάλιστα περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἐκατονταετηρίδος, ὅτε ἐγένετο, ἕνεκα τῆς ἀμφισβήτησεως ταύτης, ὁ λεγόμενος δευτέρως ἱερὸς πόλεμος (σελ. 535 καὶ 536.) καθ' ὃν τὸ μὲν πρῶτον ὑπερίσχυσαν οἱ Δελφοὶ διὰ τῆς Σπαρτης, ἔπειτα δὲ οἱ Φωκεῖς διὰ τῶν Ἀθηναίων· τελευταῖον ὅμως οἱ Φωκεῖς, ἀφοῦ ἀποστῆντες ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἠναγκασθησαν νὰ καταρῦωσιν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Σπαρτης, ἐδέησε νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν θέλησιν αὐτῆς καὶ ὥς πρὸς τοὺς Δελφούς, ἀναγνωρίζοντες ἕκτοτε τὴν ἀξίωσιν τούτων περὶ τῆς αὐτοτελεοῦς καὶ κυριαρχικῆς διευθύνσεως τοῦ ἱεροῦ. Ταύτην λοιπὸν τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων προέτεινεν ἡδὴ ὁ Φιλόμηλος νὰ μεταβάλῃ, γινόμενοι κύριοι τῶν Δελφῶν, τὸ μὲν ἵνα ἔχωσιν εἰς χεῖρας αὐτῶν τὴν Πυθίαν, τῆς ὁποίας οἱ χρησμοὶ εἶχον τοσοῦτον κύρος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὸ δὲ ἵνα καταλάβωσι τοὺς ἐν Δελφοῖς ἀποτεταμιευμένους ἀπείρους θησαυρούς.

Λαβὼν δὲ τὴν συναινέσιν τῶν συμπολιτῶν, ὁ Φιλόμηλος κατώρθωσε

νὰ καταλάβῃ τοὺς Δελφούς· καὶ τότε ἤρξατο σειρὰ πράξεων ἀτεβῶν, δι' ὧν παρεβιάσθη καὶ ἐλγιστεύθη τὸ μέγιστον καὶ σεβαστότατον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἱερὸν, εἰς ἀπόδειξιν τρανοτάτην, ὅτι τὸ ἔθνος τοῦτο ἔπκυσε τοῦ νὰ ἔχῃ θρησκευίαν καὶ ἦτο ἐπομένως ἀνάξιον νὰ διατηρήσῃ πλέον τὴν αὐτονομίαν αὐτοῦ. Ἐν πρώτοις ὁ Φιλόμηλος ἐθανάτωσε τοὺς καλουμένους «θρακίδας» ἤτοι τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα γένη τὰ ὅποια ἀπ' αἰῶνος ἐκυβέρνην τὰ πολιτικὰ καὶ θρησκευτικὰ τῶν Δελφῶν πράγματα· δὲν ἔλειψε δέ, ἐννοεῖται, νὰ δημεύσῃ καὶ τὴν περιουσίαν τῶν θρακιδῶν. Μετὰ τοῦτο ἠθέλησε ν' ἀναγκάσῃ τὴν Πυθίαν νὰ κυρώσῃ τὰς πράξεις αὐτοῦ· ἀλλ' αὕτη ἀπεποιεῖτο ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ τρίποδος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Φιλόμηλος προσέταξεν αὐτὴν δι' ἀπειλῶν πολλῶν νὰ χρησιμοδοτήσῃ κατὰ τὰ πάτρια, ἡ Πυθία ἀπήντησεν, ὅτι αὐτὰ δὴ τὰ πατρια παρεβίασεν ἐκεῖνος καὶ ἀνέτρεψε. Τότε ὁ Φιλόμηλος διέταξε νὰ τὴν συλλάβωσι καὶ νὰ τὴν καθίσωσι διὰ τῆς βίβης ἐπὶ τοῦ τρίποδος, ὥστε ἡ Πυθία, καταπτοθηθεῖσα, ἀπεφάνητο ὅτι «ἔξεστιν αὐτῇ πράττειν ὃ βούλεται.» Καὶ ὁ Φιλόμηλος, καταγράψας ἁμέσως τὸν χρησμὸν τοῦτον καὶ παραστήσας αὐτὸν ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ δοθέντα, ἐθεώρησεν ἑαυτὸν δικαίουμενον νὰ πράξῃ ἀληθῶς πᾶν ὅτι ἐβούλετο. Ἡ σκανδαλώδης αὕτη πράξις μαρτυρεῖ τὸν βαθμὸν τῆς ἀσεβείας εἰς τὸν ὅποιον κατήντησεν ἡδὴ ἡ Ἑλλάς. Δὲν λέγομεν ὅτι καὶ πρότερον πολιτικοὶ τινες ἄνδρες, καὶ ἰδίως Σπαρτιάται, δὲν μετεχειρίσθησαν ἐνίοτε τὴν Πυθίαν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν πολιτικῶν αὐτῶν σκοπῶν· ἀλλ' ἔπραττον τοῦτο διὰ πλαγίων καὶ ἀφανῶν μέσων, διὰ πειθοῦς, διὰ δωροδοκίας, ἐνῶ ἡδὴ ἡ βία ὑπῆρξεν ἀπροκάλυπτος καὶ ἡ ἀναίδεια καταφανής. Τὰς δὲ πρώτας ταύτας βιαιοπραγίας ἐμελλε ν' ἀκολουθήσῃ ἄλλη νέα, ἣτις οὐ μόνον τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τοῦ ἔθνους διέσεισεν, ἀλλὰ καὶ τὰς σεβαστοτάτας τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων· καὶ τὰς θεμελιώδεις τῆς δημοσίας πίστεως βάσεις ἀνέτρεψε, καὶ τὰ μέγιστα τῶν ὑλικῶν συμφερόντων ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου προσέβαλεν.

Ἐλθόντες ἄλλοτε ἀφορμὴν νὰ εἴπωμεν (σελ. 147) ὅτι εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ὑπῆρχον κατατεθειμένοι μεγάλοι θησαυροί· ἀναθήματα πολυτίμα ἰδιωτῶν καὶ πόλεων, δεκάται λαφύρων καὶ ἰδίως τῶν λαφύρων, ὅσα οἱ Ἕλληνες συνέλεξαν κατὰ τοὺς πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμους, δεκάται εὐρημάτων, ἀποταμιεύματα ἰδιωτῶν καὶ πόλεων, ἀφιερώματα ξένων βασιλείων καὶ πολιτειῶν, ὥστε πολλὰ ἑλληνικαὶ πόλεις καὶ ἄλ-

λόφυλοι πολλοὶ κατεσκεύεσχαν αὐτόθι διὰ τ' ἀναθήματα καὶ ἀποταμίευματὰ τῶν ἐξ ἐπίτηδες οἰκοδομήματα, τοὺς λεγομένους θησαυρούς. Ἡ δὲ ἀξία τῶν οὕτω σωρευθέντων ἐν Δελφοῖς χρημάτων, πολυτίμων πραγμάτων καὶ ἀναθημάτων, ὑπελογίζετο εἰς μύρια τοῦλάχιστον τάλαντα, ἥτοι 60 ἑκατομμύρια ἀρχαίων δραχμῶν, τῶν ὑποίων ἡ σχετικῇ σημερινῇ ἀξία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λογισθῇ μικροτέρα τῶν 400 ἑκατομμυρίων. Εἷς τοῦτο λοιπὸν τὸ μέγα κεφάλαιον ἀπεφάσισε νὰ ἐπιβάλλῃ χεῖρας ὁ Φιλόμηλος ἵνα μεταχειρισθῇ αὐτὸ πρὸς συντήρησιν πολλῶν μισθοφόρων καὶ δωροδοκίαν τῶν συμμάχων αὐτοῦ. Ἡ πράξις ἦτο σκανδαλώδης καὶ πρωτοφανής. Ναὶ μὲν εἰς τὰς παραμονάς τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, οἱ ἀντίπαλοι τῶν Ἀθηναίων, μηδὲν ἔχοντες ἀποταμίευμα, εἶχον σκεφθῇ ὅτι δύνανται νὰ λάβωσι λόγῳ δανείου χρήματα ἐκ Δελφῶν καὶ ἐξ Ὀλυμπίας· ὁμοίως καὶ οἱ Ἀθηναῖοι μετεχειρίσθησαν, μετὰ τὰς ἐν Συρακούσαις συμφοράς, διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου, τινὰ τῶν ἐν τῇ Παρθενῶνι ἀναθημάτων· καὶ τελευταῖον ἐπὶ τοῦ μεταξὺ Ἀρκάδων καὶ Ἡλείων πολέμου, τοῦ προκαλέσαντος τὴν τετάρτην εἰς τὰ πελοποννησιακὰ πρᾶγματα ἐπέμβασιν τοῦ Ἐπαμεινώνδου, οἱ Ἀρκάδες εἶχον λάβει ἀπὸ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱερὸν χρήματα πρὸς συντήρησιν τῶν στρατευμάτων αὐτῶν. Ἀλλὰ, παρεκτὸς τοῦ ὅτι δὲν εἶναι βέβαιον ἂν οἱ Πελοποννήσιοι εἶχον μεταχειρισθῇ τφόντι χρήματα ἱερὰ εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀθηναίων πόλεμον, ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα, καὶ ἂν τὰ μετεχειρίσθησαν, δὲν ἦσαν πολλὰ, ὅπως καὶ τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ τὰ ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων δαπανηθέντα, καὶ ὅτι ἐν μέρει τοῦλάχιστον ἄπικντα ταῦτα ἀποκατεστάθησαν. Τούτου ἕνεκα τὰ γεγονότα ἐκεῖνα δὲν ἐπὶροξένησαν εἰς τὸν ἑλληνικὸν κόσμον τὴν ὀλεθρίαν ἐντύπωσιν τῆς προκειμένης μεγάλης ἱεροσυλίας, δι' ἧς ἐληστεύθη καθ' ὁλοκληρίαν τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν, καὶ οὐ μόνον τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ αὐτοῦ χρήματα διηρπάγησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἀναθήματα ὅσα συνεδέεντο μὲ τὰς ἱερωτάτας τοῦ ἔθνους παραδόσεις καὶ ἰδίως ὅσα ἐμαρτύρουν τὰ κατὰ Περσῶν ἀείμνηστα κατορθώματα, ἐγένοντο ἄφαντα· ὥστε ἡδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ πρῶτος ἑλληνισμὸς πρὶν καταπέσῃ εἰς ἔδαφος, ἠθέλησεν ἰδίαις χερσὶ νὰ καταστρέψῃ τὰ μαρτύρια ἐκεῖνα τῆς εὐλαθείας, τῆς δόξης καὶ τῆς εὐπορίας αὐτοῦ.

Καὶ ἡ γενομένη δὲ τῶν χρημάτων τούτων χρῆσις ἔτι μᾶλλον προσέβηκε τὴν κοινὴν συνείδησιν. Ἐπειδὴ οὐδεὶς τίμιος ἄνθρωπος ἐπείθετο νὰ μισθοδοτηθῇ διὰ χρημάτων ἐξ ἱεροσυλίας προερχομένων, οἱ στρατοὶ

τοὺς ὁποίους συνεκρότησαν ὅτε Φιλίμηλος καὶ οἱ διαδοχοὶ αὐτοῦ στρατηγοὶ τῶν Φωκέων ἀπηρτίσθησαν ἐξ ἀνθρώπων πονηροτάτων καὶ ἐκ τῶν φοβερωτάτων κακούργων συμπάσης τῆς Ἑλλάδος. Πλὴν τοῦτου, διὰ τῶν χρημάτων ἐκείνων ἐδωροδοκῆθησαν οἱ ἄρχοντες πλείστων τῆς Ἑλλάδος πόλεων ἵνα ἐμμείνωσι πιστοὶ εἰς τὴν τῶν Φωκέων συμμάχίαν· Ἀθηναῖοι, πολλοὶ Θεσσαλοὶ καὶ μάλιστα Σπαρτιάται, διότι ἐν Σπάρτῃ ὅ τε βασιλεὺς Ἀρχιδαμος, καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ, καὶ οἱ ἔφοροι, καὶ οἱ γέροντες ἅπαντες δὲν ἠσχύνθησαν νὰ λάβωσι δῶρα παρὰ τῶν Φωκέων. Δὲν ἐληστεύθη δὲ διὰ μιᾶς ὅλος ὁ θησαυρός. Ὁ Φιλίμηλος, ὡς φαίνεται, δὲν ἔλαβεν εἰμὴ χρήματα· ὁ διαδοχος αὐτοῦ Ὀνόμαρχος ἐπέβαλε χεῖρα καὶ εἰς τὰ ἀναθήματα, νομισματοκοπῶν μὲν τὰ ἐκ πολυτίμων μεταλλῶν, μεταβάλλων δὲ εἰς ὅπλα τὰ ἐκ χαλκοῦ καὶ σιδήρου. Ἀλλὰ συνεπληρώθη ἡ λεηλασία ἐπὶ τοῦ τρίτου στρατηγοῦ, τοῦ Φαύλλου· τότε κατεκόπησαν ἰδίως εἰς νόμισμα 120 διτάλαντοι χρυσαὶ πλίνθοι καὶ 360 διμναῖαι χρυσαὶ φιάλαι, καὶ λέων χρυσοῦς, καὶ ἄγαλμα χρυσοῦν γυναικὸς, ἅπαντα ἀναθήματα ὄντα τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Κροίσου, ὧν μόνων ἡ ἀξία ὑπελογίζετο εἰς τετρακισχίλια τάλαντα. Τὸ δὲ ἔτι εἰ δυνατόν δεινότερον, οἱ θησαυροὶ οὗτοι δὲν ἐδαπανῶντο ἅπαντες εἰς τὰς πολεμικὰς καὶ πολιτικὰς τῶν Φωκέων χρεῖας· πλείστοι κατηστωτεύοντο εἰς τὰς ἐρωμένας τοῦ Ὀνοάρχου, τοῦ Φαύλλου καὶ τῶν ἄλλων ἰσχυρῶν ἀνδρῶν τῆς Φωκίδος, ὧν πολλοὶ ἀναισχύντως περιεφέροντο δημοσίᾳ κεκοσμημέναι διὰ τῶν πολυτίμων καὶ ἱερῶν ἀναθημάτων ὅσα ἡ εὐλάβεια τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους εἶχεν ἄλλοτε ἀφιερῶσει εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς θεόν.

Ἀπὸ τοιούτων ἀφορμῶν ἤρχισε καὶ διὰ τοιούτων πόρων καὶ τρόπων διεξήχθη, ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην, 355—346, ὁ πόλεμος οὗτος, καθ' ὃν οἱ μὲν Θηβαῖοι καὶ οἱ σύμμαχοι αὐτῶν, ἀφ' οὗ πρῶτοι παρεβίασαν τὴν ἱερότητα τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου, μεταχειρισθέντες αὐτὸ πρὸς ἐπιτυχίαν ἰδίων πολιτικῶν συμφερόντων, ἔπειτα παρέστησαν ὡς πρόμαχοι τοῦ ληστευομένου ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ, οἱ δὲ Φωκεῖς καὶ οἱ σύμμαχοι αὐτῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς αὐτονομίας τῆς Φωκίδος, δὲν ἔπαυον ληστεύοντες τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο. Κατ' ἀρχὰς ὁ Φιλίμηλος ἀνεδείχθη ἐπανειλημμένως νικηφόρος, ἀλλὰ κατὰ τὸ δεύτερον τοῦ πολέμου ἔτος, 354, καταληφθεὶς αἰφνιδίως ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν χωρίῳ ὀρεινῷ καὶ στενῷ, παρὰ τὴν πόλιν Νέωνα, ἡττήθη, ἀπεκλείσθη εἰς

τινα χρημνῶδη τόπον. καὶ ἐντεύθεν, διέξοδον μὲν μὴ ἔχων, μὴ θέλων δὲ νὰ παραδοθῇ, ἔρριψεν ἑαυτὸν κατὰ ὑψηλοῦ καὶ ἀποτόμου χρημνοῦ. Ἄντ' αὐτοῦ δ' ἀνέλαβε τὴν στρατηγίαν ὁ Ὀνόμαρχος, ἀνὴρ ἀσυγκρίτῳ λόγῳ ὀξύτερος καὶ ἱκανώτερος τοῦ προκατόχου· καὶ ἐπὶ τούτου ἀνεμίχθη τὸ πρῶτον εἰς τὰ ἑλληνικὰ πράγματα ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος.

Ὁ Φίλιππος, ὅστις εἶχε προσελθῇ εἰς Θήβας, ὡς προανέφερομεν, (σελ. 756—757), δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὸν πότε ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πόλεως ἐκείνης· ὡς ἀναμφισβήτητον ὑπολαμβάνεται ὅτι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Περδίκκου ἦτο ἤδη ἐν Μακεδονίᾳ, ὥστε ὅτε ὁ Περδίκκας ἔπесεν εἰς μάχην τινὰ πρὸς τοὺς Ἰλλυριοὺς, καταλιπὼν υἱὸν ἀνήλικον, ὁ Φίλιππος κατέλαβεν ἀμέσως τὴν ἀρχήν. Ἄλλ' εὗρε τὴν Μακεδονίαν πανταχόθεν ἀπειλουμένην. Οἱ Ἰλλυριοὶ παρεσκευάζοντο ἤδη ἐπὶ τὴν ὅλην αὐτῆς κατάρκτησιν· οἱ Παῖονες ἐπόρθουν τὴν χώραν ληστρικῶς· οἱ Θρᾷκες ἤθελον ν' ἀναδειξῶσι βασιλέα ἑτερόν τινα μνηστῆρα τῆς ἀρχῆς, τὸν Πausanίαν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἕτερον, τὸν Ἀργαῖον. Ὁ Φίλιππος πρῶτον συνέθετο διὰ χρημάτων πρὸς τοὺς Παίονας, τοὺς ὁποίους μετὰ ταῦτα καθυπέταξε, καὶ ἀνέξῃσας οὕτω τὴν δύναμιν αὐτοῦ, κατετρόπωσεν ὡσαύτως τοὺς Ἰλλυριοὺς· εἶχε δὲ ἤδη νικήσει καὶ μισθοφόρους τινὰς τῶν Ἀθηναίων, καταπλεύσαντας διὰ νὰ καταστήσωσι βασιλέα τὸν Ἀργαῖον, καθ' ἣν περίπτωσιν περιποιηθεὶς μὲν φιλικώτατα τοὺς αἰχμαλώτους Ἀθηναίους, ὑποσχθεὶς δὲ ὅτι δὲν θέλει ὑποστηρίξει τὴν πρὸ καιροῦ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγωνιζομένην πρὸς τὰς Ἀθήνας Ἀμφίπολιν, προσωκiewθή καθ' ὁλοκληρίαν τὸν δῆμον τῆς πόλεως ταύτης. Ἀπέκρουσε δ' ἐπίσης τοὺς ὑποστηρίζοντας τὸν Pausanίαν Θρᾷκας. ὥστε, ὅτε ἐξεργάγη ὁ συμμαχικὸς κατὰ τῶν Ἀθηναίων πόλεμος, εἶχεν ἀσφαλίσαι τὴν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας ἀρχὴν αὐτοῦ. Περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Φιλίππου, καὶ περὶ τῆς μεγαλοφυΐας αὐτοῦ, καὶ περὶ τῶν πράξεων ὡς ἀναμορφωτοῦ μὲν τῆς Μακεδονικῆς βασιλείας, δημιουργοῦ δὲ τῆς στρατιωτικῆς καὶ πολιτικῆς δυνάμεως ἐφ' ἧς ἐπερειδόμενος ὁ Ἀλέξανδρος ἀπῆλθεν ἐπὶ τὴν κατάρκτησιν τῆς Ἀσίας, θέλομεν ὁμιλήσει ἐν τῷ ἀκολούθῳ ἔκτῳ βιβλίῳ, ἐν ᾧ θέλομεν ἰδίως πραγματευθῇ τὰ περὶ τῆς φάσεως ἣν διὰ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ἔλαβεν ὁ ἑλληνισμὸς, ἥτοι τὰ περὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ἑλληνισμοῦ. Ἐνταῦθα κύριον τοῦ λόγου ἡμῶν θέμα εἶναι, αἱ τελευταῖαι τοῦ πρώτου ἑλληνισμοῦ περιπέτειαι, διό δὲν

ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦ Φιλίππου εἰμὴ ἐν παρόδῳ, καὶ μόνον καθόσον ἐπηνήργησεν εἰς τὴν λύσιν τῆς πρώτης ταύτης τοῦ ἱστορικοῦ ἡμῶν δράματος πράξεως. Ὁ Φίλιππος λοιπὸν, ἐκβαλὼν ἅπαζ ἐκ τῆς Μακεδονίας τοὺς Ἰλλυριοὺς καὶ τοὺς Θράκας καὶ καθυποτάξας τοὺς Παίονας, φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐτράπη ἤδη ἐπὶ τὴν κατάληψιν τῶν παραλίων τῆς χώρας ταύτης, καὶ ἐπολιτεύθη πρὸς τοῦτο μετὰ ἐξαιρέτου ἐπιτηδειότητος· διότι ἅμα ἰδὼν τοὺς Ἀθηναίους περιπλακέντας εἰς τὸν συμμαχικὸν πόλεμον, ἐκυρίευσεν τὴν Ἀμφίπολιν· διὰ τὴν καταπραΰνη δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὺς Ὀλυνθίους, οἵτινες καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς συμπολιτείας αὐτῶν (σελ. 719—720) εἶχον ἀποβῆ αὐθις ἱκανῶς ἰσχυροί, παρέδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν Ποτίδαιαν καὶ ἄλλας χώρας, τὰς ὁποίας ἐπὶ τούτῳ κατέκτησε. Προσεκτῆσατο δ' ἐνταῦτῳ καὶ τὴν μεταξὺ Νέστου καὶ Στρυμόνος Θράκην, ἐν ἣ εὐρίσκοντο πλούσια χρυσοῦ μεταλλεῖα δι' ὧν ἠυπόρησε καὶ τοῦ ἰσχυροῦ ἐκείνου ὀργάνου πάσης στρατιωτικῆς καὶ πολιτικῆς ἐνεργείας. Οὕτω δ' εἶχον τὰ κατ' αὐτὸν πράγματα ὅτε, περὶ τὸ 353, οἱ εὐπατρίδαι τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἰδίως οἱ Ἀλευάδαι, πάσχοντες τὰ πάνδεινα ἀπὸ τῶν διχδόχων τοῦ Φεραίου Ἀλεξάνδρου, ἐπεκαλῆσαντο τὴν ἐπικουρίαν τοῦ Φιλίππου, ἐνῷ ὁ Λυκόφρων καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐζήτησαν ἀπ' ἐτέρου τὴν βοήθειαν τῶν Φωκέων.

Πρῶτος ἐνέβαλεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν ὁ Φίλιππος, ὅστις, κυριεύσας πρὸ μικροῦ τὴν παρὰ τὸν θερμαϊκὸν κόλπον Μεθώνην, τὸ τελευταῖον τῶν Ἀθηναίων κτῆμα κατὰ τὰ μακεδονικὰ παράλια, ἦτο πλησιέστατος εἰς τὸ νέον τοῦ πολέμου θέατρον. Ὁ ἀντεπελθὼν κατ' αὐτοῦ Λυκόφρων, καὶ τοι προσλαβὼν ἀξιόλογον ἐπικουρίαν παρὰ τῶν Φωκέων ὑπὸ τὸν Φάϋλλον, ἐνίκηθη καὶ ἐξεβλήθη τῆς χώρας. Ἀλλ' ἔπειτα στρατεύσας αὐτὸς ὁ Ὀνόμαρχος ἀνεδείχθη εὐτυχέστερος, καὶ τρέψας δις τὸν Φίλιππον ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν. Μεθ' ὃ ἀπῆλθεν εἰς Βοιωτίαν καὶ νικήσας ὡσαύτως τοὺς Θηβαίους, ἐφαίνετο ἤδη ἀκαταγώνιστος. Μετ' οὐ πολὺ ὅμως, 352, ἐνέβαλεν αὐθις ὁ Φίλιππος εἰς Θεσσαλίαν, καὶ ἀντεμβαλόντος τοῦ Ὀνομάρχου, συνεκροτήθη μάχη μεγάλη, καθ' ἣν οἱ Φωκεῖς ἡττήθησαν κατὰ κράτος καὶ ἀπέβαλον 6000 ἀνδρῶν, ἐν οἷς καὶ αὐτὸν τὸν Ὀνόμαρχον. Ὁ Πυθόλαος καὶ ὁ Λυκόφρων ἐτράπησαν εἰς φυγὴν· καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐπανῆλθεν αὐθις ἐπὶ μικρὸν, ἀλλ' οὐδὲν ἡδυνήθη νὰ πράξῃ. Ὁ Φίλιππος ἔκτοτε κατέστη βαθυμηδὸν κύριος τῆς Θεσσαλίας· ἐκτῆσατο δὲ καὶ ἕτερον πλεο-

νέκτημα, ἀνεδείχθη ἐκδικητὴς τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ καὶ πρόμαχος τοῦ περιωρισθέντος ἑλληνικοῦ θρησκαύματος. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ-
λήσας τότε νὰ εἰσέλθῃ ἀμέσως εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα, ἀπεκρούσθη ὑπὸ
τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες, δείξαντες εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δραστη-
ριότητα σπανίαν εἰς τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας τῆς πολιτικῆς αὐ-
τῶν ὑπάρξεως, ἔσπευσαν νὰ καταλάβωσιν ἐγκαίρως τὰς Θερμοπύλας
καὶ νὰ ματαιώσωσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν συμπλήρωσιν τῶν πρὸς τοῦτο
τὸ μέρος βουλευμάτων τοῦ Φιλίππου· ἀλλ' ἡ ἐντεῦθεν ἐπεληθούσα ἀνα-
βολὴ τοῦ πεπρωμένου τέλους, μικρὸν ὠφέλησε τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς
Ἕλληνας ἐν γένει. Οὐ μόνον περὶ ἐνώσεώς τινος οὐδεὶς ἐγένετο λόγος,
ἀλλὰ καὶ ἐξηκολούθει μὲν ὁ ὀλέθριος Φωκικὸς πόλεμος ὁσημέραι ληστρι-
κώτερος γινόμενος, περιεπλάκη δὲ δι' ἐτέρων ἐν Πελοποννήσῳ ἐχθρο-
πραξιῶν. Τὸν Ὀνόμαρχον διεδέχθη, ὡς στρατηγὸς τῶν Φωκίων, ὁ
Φαῦλλος (κατὰ τινας ἀδελφὸς τοῦ Ὀνομάρχου) ὅστις καίτοι συμπληρώ-
σας τὴν ἱεροσυλίαν δὲν ἠδυνήθη νὰ θριαμβεύσῃ ὀριστικῶς. Ἀποθανόν-
τος δὲ τοῦ Φαύλλου ἐν ἔτει 351, ἀνεδείχθη στρατηγὸς ὁ τοῦ Ὀνομάρ-
χου υἱὸς Φάλακος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, ἐπειδὴ εἶχον κατασσωτευθῇ ὅλοι οἱ
ἐν τῷ ἱερῷ εὑρεθέντες θησαυροὶ, ἐπεχείρησαν οἱ Φωκεῖς καὶ τὸν μὲν
νὰ ὀρύξωσι καὶ τὰ περὶ τὴν ἐστίαν καὶ τὸν τρίποδα ν' ἀναστατώσωσιν,
ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ εὕρωσι κεκρυμμένον χρυσίον καὶ ἀργύριον. Ἀλλὰ
ματαιῶς διέπραξαν τὴν τελευταίαν ταύτην κακουργίαν, καὶ πρὸς τού-
τοις ἐπανειλημμένως ἠττήθησαν. Συγχρόνως δὲ οἱ Σπαρτιᾶται ἐζήτη-
σαν νὰ καθυποτάξωσι μὲν πάλιν τοὺς Μεσσηνίους, νὰ καταστρέψωσι
δὲ τὴν Μεγάλην πόλιν· καὶ τοι ὅμως ἔλαβον ἐπικουρίαν ἀξιόλογον παρὰ
Φωκίων, ἐπειδὴ καὶ οἱ Θηβαῖοι ἔπεμψαν βοήθειαν οὐ μικράν εἰς τοὺς
κινδυνεύοντας ἀρχαίους αὐτῶν συμμάχους, ὁ πόλεμος ἀπέβη ἀμφίρρο-
πος, οἱ δὲ Σπαρτιᾶται ἠναγκάσθησαν ἐπὶ τέλους νὰ συνομολογήσωσιν
ἀνοχάς, δι' ὧν ἀνεγνώρισαν τὴν αὐτονομίαν ἢ ὅχι ἀμφοτέρων ἐκείνων
τῶν μισητῶν πολιτειῶν, τούλάχιστον τῆς Μεγάλης πόλεως.

Ἐνῷ δὲ ἡ ἐνταῦθα Ἑλλὰς κατηνάλισκεν οὕτω ἐπὶ ματαίῳ τὰς τε-
λευταίας αὐτῆς δυνάμεις, ὁ Φίλιππος, ἐκτείνων ὁσημέραι τὸ κράτος
αὐτοῦ καὶ συμπληρῶν τὸν στρατὸν, ἡτοιμάζετο ἀδιακόπως νὰ ἐκδικήσῃ
τὴν ἀποτυχίαν ἣν ἔπαθεν ἐν Θερμοπύλαις καὶ νὰ κατορθώσῃ βούλευμα
μέγα, τὸ βούλευμα τοῦ νὰ ὑπαγάγῃ σύμπασαν τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τὴν
ἡγεμονίαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἔμελλον νὰ παρέλθωσιν αἱ τελευταῖαι
αὐταὶ ἡμέραι τοῦ πρώτου Ἑλληνισμοῦ παντελῶς ἄδοξοι, οὐδὲ ν' ἀνα-

δείξωσι κακούργους μόνον τινὰς ἀνθρώπους οἳ οἱ ἦσαν οἱ τὸν Φωκικὸν πόλεμον διεξάγοντες, ἢ μικρὰς τινὰς καὶ εὐτελεῖς φιλοτιμίας οἳα ἦτο ἡ ὑπαγορεύσασα τὸ κατὰ Μεσσηνίων καὶ Μεγαλοπολιτῶν ἐπιχειρήμα τῆς Σπάρτης. Ἐμελλε ν' ἀντηχήσῃ ἐν Ἑλλάδι φωνὴ εὐγενεστέρα. φωνὴ ὑπερασπίσασα τὰ δικαίωματα τῆς Ἑλληνικῆς αὐτονομίας, διὰ τοῦ τελειοτάτου τῶν λόγων ὅστις ἐξῆλθέ ποτε ἀπὸ ἀνθρωπίνων χειλέων, φωνὴ ἥτις δὲν ἔσωσε μὲν τὸν πρῶτον Ἑλληνισμόν, διότι οὐδεμία δύναμις ἠδύνατο πλέον νὰ σώσῃ αὐτὸν, περιεβάλεν ὁμως τοῦλαχιστον τὴν πτώσιν αὐτοῦ διὰ τιμῆς τινοῦ, καὶ κόσμου, καὶ λαμπρότητος.

Τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως τοῦ Δημοσθένους δὲν εἶναι καθιερῶς γνωστὸν, ἀλλ' ἡ πιθανωτέρα γνώμη εἶναι, ὅτι οὗτος ἐγεννήθη τῷ 382—381 π. Χ. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, Δημοσθένης ὁμοίως καλούμενος, ἦτο ἐκ τῶν εὐπόρων πολιτῶν καὶ ἐπὶ τοσοῦτον καλὸς κἀγαθὸς ἀνὴρ, ὥστε οὐδ' αὐτὸς ὁ ῥήτωρ Αἰσχίνης εὗρέ τι νὰ εἴπῃ κατ' αὐτοῦ, καίτοι πικρὸς διετέλεσε τοῦ υἱοῦ Δημοσθένους ἀντίπαλος· ἡ δὲ μήτηρ τούτου Κλεοβούλῃ ἦτο μία τῶν δύο θυγατέρων καὶ συγκληρονόμων τοῦ Ἀθηναίου πολίτου Γύλωνος, ὅστις, ἐξόριστος γενόμενος καὶ πλουτήσας περὶ τὸν Πόντον διὰ κτημάτων καὶ ἐμπορίας τῶν σιτηρῶν, ἐπεμψε τὰς δύο αὐτοῦ θυγατέρας εἰς Ἀθήνας, ὅπου, διὰ τὴν ἀξιόλογον αὐτῶν προίκα, ἀμφοτέραι συνεζεύχθησαν Ἀθηναίους πολίτας, ὑπανδρευθεῖσαι ἡ μὲν τὸν Δημοσθένην, ἡ δὲ τὸν Δημοχάρην. Ὁ Δημοσθένης οὗτος εἶχε δύο διάφορα ἐργαστήρια, ἐν μηχανοποιεῖον, εἰς τὸ ὅποῖον ἐργάζοντο 32 δοῦλοι τεχνῖται, καὶ ἐν κλινοποιεῖον, εἰς τὸ ὅποῖον ἡσχολοῦντο 20 δοῦλοι. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀποθανὼν, περὶ τὸ 375 ἔτος, κατέλιπε τὸν υἱὸν ἐπτάετη, οἱ ἐπίτροποι τοῦ παιδὸς μετὰ τοσαύτης ἀπιστίας διεχειρίσθησαν τὴν ἐκ 14 ταλάντων (84,000 ἀρχαίων δραχμῶν—πρὸς 500,000 τοῦλάχιστον σημερινῶν) πατρικὴν αὐτοῦ κληρονομίαν, ὥστε ὅτε ὁ νέος Δημοσθένης, φθάσας εἰς ἡλικίαν δεκαῆξ ἐτῶν, ἐδικαιώθη κατὰ τοὺς ἀρχαίους τῶν Ἀθηναίων νόμους ν' ἀναλάβῃ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας του, ἡ πληρωθεῖσα εἰς αὐτὸν ποσότης οὐδὲ εἰς δύο συνεποσώθη τάλαντα· διὸ ἠναγκάσθη νὰ ἐνάξῃ τοὺς ἐπιτρόπους εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ σώζονται ἔτι πέντε αὐτοῦ κατὰ τούτων λόγοι, τρεῖς μὲν κατὰ Ἀρόβου, δύο δὲ κατὰ Ὀνήτορος. Ἀλλὰ καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας εἰς μάτην ἐδικάσθη, καὶ ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ παραιτήσῃ τὸ πλεῖστον τῶν ἀξιώσεων.

Ὁ Δημοσθένης ἐλαβεν ἐν τῇ νεότητι τὴν γραμματικὴν καὶ ῥητορικὴν παιδείαν, ἣν ἐλάμβανον συνήθως οἱ εὐποροὶ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐκ παιδῶν ἔδειξεν ἐξαίρετον πρὸς τὰς ῥητορικὰς ἀσκήσεις ῥοπὴν. Ἄλλ' ἦτο ἐξ ἀρχῆς ἀσθενεὺς κράσεως, κάτισχνος καὶ νοσώδης· διὰ δὲ τοῦτο, καὶ διότι ἡ μήτηρ του ἐφοβεῖτο νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς πολλοὺς κόπους, ὀλίγον ἡσκήθη περὶ τὰ ἐν παλαιστρᾷ γυμνάσματα. Τοσοῦτον δὲ μαλακὰ ἦσαν τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ καὶ θηλυπρεπεῖς αἱ ἔξεις, ὥστε οἱ ὁμήλικοι παῖδες προσεκολλησάν εἰς αὐτὸν τὸ τοῦ Βατᾶλου, ἦτοι θηλυδρίου, ἐπώνυμον, τὸ ὅποιον παρέμεινεν αὐτῷ δι' ὅλου σχεδὸν τοῦ βίου, καὶ πολλάκις ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του παρεξηγήθη ὡς λαμβάνων αἰσχροτέρας σημασίαις. Ἐντεῦθεν συνάγεται ὅτι ὁ Δημοσθένης οὐδέποτε συνῆψεν ἐν ἑαυτῷ τὰς δύο ιδιότητας τοῦ τελείου πολίτου κατὰ Πλάτωνα, κατὰ Ἰσοκράτην, κατὰ Ἀριστοτέλην, τὰς ιδιότητας τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς σωματικῆς ῥώμης καὶ καρτερίας, τὰς ὁποίας ἐπὶ Περικλέους μὲν εἶχον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἅπαντες οἱ Ἀθηναῖοι πολῖται, ἡδὴ δὲ κατὰ δυστυχίαν σπανιώτατα θέλομεν ἅπαντήσαι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Καὶ ταύτην τὴν δυσαναλογίαν μεταξὺ τῆς φυσικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς τοῦ Δημοσθένους ῥώμης ἐμελλε νὰ διαιωνίσῃ βραδυτέρον ἐπίγραμμα περιώνυμον, ἐπιγραφὴν τῇ βίσει τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ.

Εἶπερ ἴσῃν ῥώμην γνώμη, Δημοσθένης, εἶχες,
Οὐποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἀρης Μακεδῶν.

Ἄλλ' ἴσως ἂν ἑτέρου ἢ σωματικῆ αὕτη καχεξία συνετέλεσεν εἰς τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην πνευματικὴν καὶ ῥητορικὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀνάπτυξιν, αἰσθανομένου ὅτι δι' αὐτῆς καὶ μόνης ἡδύνατο ν' ἀποκτήσῃ τὴν δόξαν ἣς ὠρέγετο ἡ εὐγενὴς αὐτοῦ φιλοτιμία. Ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς δὲ αὐτοῦ τάξεως καὶ τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων ἔλαβε προχείρους τὰς ἀφορμὰς τοῦ ν' ἀναδειχθῇ ἐν τῇ πολιτείᾳ ὡς δικολόγος καὶ ὡς ῥήτωρ πολιτικός. Ἡμαῶν τότε ἐν Ἀθήναις ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἰσοκράτης, καὶ μαθηταὶ πολυάριθμοι συνέρρεον περὶ αὐτοὺς ἅπανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος· πολλὰ δὲ ἦτο καὶ τοῦ Ἰσαίου ἡ φήμη, ὅστις, ἐκπαιδευθεὶς ὑπὸ Ἰσοκράτην, διέπρεπεν ὡς συντάκτης λόγων δικανικῶν. Ὁ Δημοσθένης ἔλαβε διδάσκαλον ἰδίως τὸν Ἰσαῖον (ὅστις λέγεται βοηθήσας αὐτὸν περὶ τὴν σύνταξιν τῶν κατὰ τῶν ἐπιτρόπων του λόγων), ἀλλ' ὠφελήθη οὐ μικρὸν καὶ ἀπὸ τῶν μετὰ τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἰσοκράτους καὶ ἄλλων συνδιαλέξεων. Δὲν ἠρκέσθη ὁμως εἰς τοὺς ζῶντας τούτους διδασκάλους· μετὰ

πολλῆς ἐπιμελείας ἐσπούδασε καὶ τοὺς ἀρχαιοτέρους, ἰδίως ἐπιστήσας τὴν προσοχὴν εἰς τὸν Θουκυδίδην, τοῦ ὁποίου βεβαιουῖσιν ὅτι ἀντέγραψεν ἰδίᾳ χειρὶ ὀκτάκις ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν, κατ' ἄλλους δὲ ἡδυνήθη νὰ γράψῃ ποτὲ αὐτὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐκ μνήμης. Καὶ πρόδηλος εἶναι τῷ ὄντι ἡ τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ ἐπίδρασις εἰς τὰ τοῦ μεγάλου ῥήτορος ἔργα, διότι βλέπομεν ἐν αὐτοῖς τὴν τολμηράν, τὴν μεγαλοπρεπῆ, τὴν πειστικὴν τοῦ Θουκυδίδου φράσιν, ἀλλ' ἀπηλλαγμένη τῆς ὑπερβολικῆς ἐκείνου βραχυλογίας καὶ στρυφνότητος, περιβεβλημένην δὲ μᾶλλον διὰ σαφηνείας καὶ χάριτος κατ' οὐδὲν ὑποδεεστέρας τῆς τοῦ Λυσίου, τοῦ ἀφελεστέρου καὶ μαλακωτέρου τῶν ῥητόρων.

Ἄλλ' ἡ τέχνη τοῦ λόγου δὲν ἀποτελεῖ μόνη τὸν ῥήτορα· ἵνα τὸ πλεονέκτημα τοῦτο ἐπενεργήσῃ εἰς τὸ πλῆθος, προσαπαιτοῦνται καὶ τινα ἄλλα προτερήματα, σωματικά τε καὶ ἡθικά, ὧν ὁ Δημοσθένης, ὡς φαίνεται, παντάπασιν ἐστερεῖτο. Διότι δὲν εἶχεν οὔτε τὴν λαμπρὰν φωνὴν τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Αἰσχίνου, οὔτε τὴν ἀκένωτον ἐτοιμότητα καὶ εὐροίαν λόγου τοῦ ἐτέρου ἀντιπάλου Δημάδου. Πρὶν ὀμιλήσῃ δημοσίᾳ, ἠναγκάζετο νὰ προπαρασκευάζεται διὰ μακρῶν· ἡ φωνὴ του ἦτο ἀσθενής, ἡ γλῶσσα ἀσαφής, τὸ πνεῦμα (δηλαδή ἡ ἀναπνοὴ) κολοβὸν καὶ αἱ χειρονομίαι ἄκομφοι· εὐχερῶς δὲ συνεκινεῖτο καὶ ἐταράσσετο ὑπὸ τῶν διαδηλώσεων τοῦ πλῆθους. Τοιαῦτα ἡ παραπλήσια φυσικὰ ἐλαττώματα ἀπέτρεψαν τὸν Ἰσοκράτην τοῦ νὰ ἐμφανισθῇ ποτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου καὶ ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ μικρὸν ἀκροατήριον ὀλίγων τινῶν φίλων καὶ μαθητῶν. Ἄλλ' ὁ Δημοσθένης δὲν ἐπτοήθη ὑπὸ τῆς πρώτης ἀποτυχίας καὶ ὑπὸ τοῦ γέλωτος ὃν κατ' ἀρχὰς ἐπροξένησεν ἡ ἀήθεια τοῦ λόγου αὐτοῦ. Ὁ Δημοσθένης ἀπεφάσισε νὰ δαμάσῃ τὴν φύσιν, καὶ κατίσχυσε τῷ ὄντι αὐτῆς, καὶ ἀπέβη τὸ κλέος καὶ τὸ καύχημα τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης, ἣτις εἶχε συνειθίσει νὰ ἀκούῃ τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν ῥητόρων τοῦ κόσμου· ἡ δὲ ἐξαίρετος αὕτη τῆς θελήσεως δύναμις καὶ ὁ λαμπρὸς οὗτος αὐτῆς θρίαμβος, εἶναι ὅ,τι μάλιστα θαυμάζομεν παρὰ τῷ ἀνδρί. Τὴν μὲν ἀσάφειαν καὶ τραυλότητα τῆς γλώσσης, διώρθωσεν ὀμιλῶν ἐνῶ ἐκράτει εἰς τὸ στόμα χαλίκια· ἵνα συνηθίσῃ δὲ εἰς τοὺς θορύβους τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, κατήρχετο εἰς τὴν φαληρικὴν παραλίαν καθ' ἡμέρας θυελλῶδεις καὶ ἐκεῖ ἡγόρευεν ἀπέναντι τοῦ καταιγίζοντος πελάγους· ἵνα γυμνάσῃ δὲ τὴν φωνὴν καὶ ἐπιτείνῃ τὸ πνεῦμα, προέφερε λόγους τινὰς ἢ στίχους ἀναβαίνων ὑψώματα· καὶ πολλάκις κατεκλείετο ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς συνεχεῖς μῆνας εἰς κατώγειον

μελετητήριον, πλάττων ἐνταῦθα ἀδιακόπως τὴν ὑπόκρισιν καὶ διαπονῶν τὴν φωνήν, ξυρούμενος δὲ τῆς κεφαλῆς τὸ ἕτερον μέρος ἵνα καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν ἔξοδον. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀτυχήσας περὶ τὰς ἀγορεύσεις, παντάπασιν εἶχεν ἀθυμήσει ὅτε ἐνεψύχωσεν αὐτὸν ὁ Εὐνομος καὶ ἄλλοι τινὲς πρεσβύτεροι τῶν πολιτῶν, εἰπόντες ὅτι ἔχει τὸν λόγον ὁμοιότατον τῷ Περικλέους, καὶ προτρέψαντες αὐτὸν νὰ ἐπιμείνῃ ἔτι μικρὸν περὶ τὴν βελτίωσιν τῶν ἐξωτερικῶν ἐλλείψεων. Ἐνίσχυσε δ' αὐτὸν εἰς τοῦτο καὶ ὁ περίφημος ὑποκριτὴς Σάτυρος. Ὁ τεχνίτης οὗτος, ἀκούσας αὐτὸν ὁδυρόμενον διότι πάντων ἐπιμελέστατος ὢν τῶν λεγόντων, χάριν δὲν ἔχει πρὸς τὸν δῆμον, ἀλλὰ κραυπαλῶντες ἄνθρωποι, καὶ ναῦται ἀμαθεῖς κατέχουσι τὸ βῆμα, αὐτὸς δὲ περιφρονεῖται. « ἀληθῆ λέγεις, ὦ Δημοσθένης, εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ θέλω ταχέως σοὶ ἐξηγήσει τὸ αἴτιον, ἐὰν μὲ εἴπῃς ἀπὸ στόματος τῶν Εὐριπίδου τινὰ ῥήσεων ἢ Σοφοκλέους. » Εἰπόντος δὲ τοῦ Δημοσθένους, ἐπανελάθεν ἔπειτα ὁ Σάτυρος τὴν αὐτὴν ῥῆσιν μετὰ τοσαύτης ὑποκρίσεως καὶ χάριτος, ὥστε ὁ Δημοσθένης, θαυμάσας τὴν διαφορὰν, ἐπέδόθη αὐτῷ εἰς τὴν ἄσκησιν, ἰδίως ἐπιμεληθεὶς τὴν πλάσιν καὶ τὸν σχηματισμὸν, ὁμιλῶν ἐπὶ τούτῳ ἐνώπιον μεγάλου καθρέπτου καὶ ἐπιτηρῶν ἀδιαλείπτως καὶ διορθῶν τὰ κινήματα αὐτοῦ. Τελευταῖον, μετὰ πολυετεῖς καὶ ἐπιμόνους τοιούτους ἀγῶνας καὶ μόχθους, ἠξιώθη ἐπιτυχίᾳ λαμπρᾷ. Ἡ ἀπαγγελία αὐτοῦ, προσλαβοῦσα τόλμην καὶ θάρσος, ἀπέβη θαυμαστῶς ἄρεστή εἰς τοὺς πολλοὺς, ἂν καὶ ὀλίγοι τινὲς κατέκρινον ἔτι τὴν φωνὴν αὐτοῦ ὡς ἐπιτετηδευμένην μᾶλλον καὶ θεατρικὴν, ἐνῷ ἄλλοι πάλιν κατεδίκαζον τοὺς λόγους αὐτοῦ, ὡς ὑπερβολικῶς κατειργασμένους καὶ ἐλλυχνίων ὄζοντας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Δημοσθένης τοσαύτην ἀπέδιδεν ἀξίαν εἰς τὴν ὑπόκρισιν καὶ τὴν σχηματοποίησιν, ὥστε ἐθεώρει αὐτὴν ὡς πρῶτον, καὶ δεύτερον, καὶ τρίτον τοῦ ῥήτορος προσόν· ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν παρημέλησε βεβαίως τὴν ἐσωτερικὴν τῶν λόγων ἀξίαν, διότι αἱ δημογορίαι αὐτοῦ ἀναμφισβήτητως εἶναι « κτῆμα ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν, » οὐδὲν ἦττον ἢ τὸ τοῦ Θουκυδίδου ἔργον. Ὅσοι νῦν ὑπύχυσαν ν' ἀκούσωσι τὸν ἄνδρα, ὡμολογοῦν, ὅτι οἱ λόγοι αὐτοῦ καὶ ἀναγινωσκόμενοι βαθυτάτην ἐπροξένουν ἐντύπωσιν· τινὲς μάλιστα ἐπρέσβευον ὅτι ἀναγινωσκόμενοι εἶχον πλείονα ἀξίαν ἢ ἀκουόμενοι· ὁ δὲ μεταγενέστερος κόσμος, καὶ αὐταὶ αἱ τελευταῖαι τρεῖς ἢ τέσσαρες γενεαὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Εὐρώπης, αἱ ἀξιοθεῖσαι ν' ἀκούσωσι τὸν μέγαν Φῶξ, καὶ τοὺς δύο Πίττ, καὶ τὸν Σέριδαν, καὶ τὸν Κάννιγγα, καὶ τὸν Μιραβῶ, καὶ τοὺς

Γιρονδινούς, καὶ τὸν Φοῶν, καὶ τὸν Βερρυέρον καὶ τὴν ἄλλην ἐκείνην χορείαν τῶν περιφανεστάτων τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας ῥητόρων, δὲν ἔπαυσαν οὐδὲν ἤττον ἀνακηρύττουσαι μιᾷ φωνῇ τὸν ἡμέτερον Δημοσθένην, ὡς τὸν ἀμίμητον τοῦ λόγου βασιλέα καὶ ἀποδεχόμεναι τὴν ἐν-θουσιώδη κρίσιν ἣν ἐξέφερε περὶ αὐτοῦ ὁ τοσοῦτον δύσκολος νὰ εὐχαριστηθῇ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, ὅστις τοιαῦτά τινα λέγει περὶ τοῦ ῥήτορος ἐν τῇ « περὶ τῆς λεκτικῆς Δημοσθένους δεινότητος » πραγματείᾳ. « Ὅταν μὲν τινα τῶν Ἰσοκράτους ἀναγινώσκω λόγων, εἴτε τῶν πρὸς τὰ δικαστήρια καὶ τὰς ἐκκλησίας γεγραμμένων, ἢ τῶν ἐν ἔθει, σπουδαῖος γίνομαι, καὶ πολὺ τὸ εὐσταθὲς ἔχω τῆς γνώμης, ὥσπερ οἱ τῶν σπονδείων αὐλημάτων, ἢ τῶν δωρίων τε καὶ ἁρμονίων μερῶν, ἀκροώμενοι. Ὅταν δὲ Δημοσθένους τινὰ λάβω λόγων, ἐνθουσιῶ τε, καὶ δεῦρο καί κεῖσε ἄγομαι, πάθος ἕτερον ἐξ ἑτέρου μεταλαμβάνων, ἀπιστῶν, ἀγωνιῶν, δεδιώς, καταφρονῶν, μισῶν, ἐλεῶν, εὐνοῶν, ὀργιζόμενος, φθονῶν, ἅπαντα τὰ πάθη μεταλαμβάνων, ὅσα κρατεῖν ἀνθρωπίνης γνώμης· διαφέρειν τ' οὐδὲν ἑμαυτῷ δοκῶ τῶν τὰ μητρῷα καὶ τὰ κορυθαντικὰ, καὶ ὅσα τούτοις παραπλήσιά ἐστι, τελουμένων· εἴτ' ὅσμαις ἐκεῖνοί γε, εἴτ' ἤχοις, εἴτε τῶν δαιμόνων πνεύματι αὐτῷ κινούμενοι, τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας ἐκεῖνοι λαμβάνουσι φαντασίας. Καὶ δὴ ποτε καὶ ἐνέθυμῆθην, τί ποτε τοὺς τότε ἄνθρώπους ἀκούοντας αὐτοῦ λέγοντος ταῦτα, πάσχειν εἰκὸς ἦν. Ὅπου γὰρ ἡμεῖς, οἱ τοσοῦτον ἀπηρητημένοι τοῖς χρόνοις, καὶ οὐθεν πρὸς τὰ πράγματα πεπονθότες, οὕτως ὑπαγόμεθα καὶ κρατούμεθα, καὶ ὅποι ποτ' ἂν ἡμᾶς ὁ λόγος ἄγῃ, πορευόμεθα· πῶς τότε Ἀθηναῖοί τε καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἦγοντο ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν τε καὶ ἰδίων ἀγώνων, αὐτοῦ λέγοντος ἐκείνου τὰ ἑαυτοῦ μετὰ τῆς ἀξιώσεως, ἥς εἶχε τὴν αὐτοπάθειαν, καὶ τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς ἀποδεικνυμένου, κοσμοῦντος ἅπαντα καὶ χρηματίζοντος τῇ πρεπούσῃ ὑποκρίσει, ἥς δεινότατος ἀσκητῆς ἐγένετο, ὡς ἅπαντές τε ὁμολογοῦσι καὶ ἐξ αὐτῶν ἰδεῖν ἐστι τῶν λόγων, ὧν ἄρτι προηνεγάμην, οὓς οὐκ ἐνὶ τῷ βουλομένῳ ἐν ἡδονῇ ὡς ἀνάγνωσμα διελθεῖν, ἀλλ' αὐτοὶ διδάσκουσι, πῶς αὐτοὺς ὑποκρίνεσθαι δεῖ, νῦν μὲν εἰρωνευόμενον, νῦν δ' ἀγανακτοῦντα, νῦν δὲ νemesῶντα, δεδιττόμενον αὐ καὶ θεραπεύοντα, καὶ νοθετοῦντα, καὶ παρορμῶντα, καὶ πάνθ', ἃ βούλεται ποιεῖν ἢ λέξις, ἀποδεικνύμενον ἐπὶ τῆς προφορᾶς. Εἰ δὴ τὸ διὰ τοσούτων ἐγκαταμιγνύμενον τοῖς βιβλίσις πνεῦμα τοσαύτην ἰσχὺν ἔχει, καὶ οὕτως ἄγων ἐπὶ τῶν αὐτῶν, ἢ που τό τε ὑπερφύες τι καὶ δεινὸν γρῆμα ἦν ἐπὶ τῶν ἐκείνου λόγων. »

Ὡς πολιτικὸς τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων σύμβουλος ἐπεφάνη τὸ πρῶτον ὁ Δημοσθένης εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν, ἐν-ἔτει 354—353 π. Χ. ὅτε, φήμης διαδοθείσης ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν παρασκευάζεται νὰ στρατεύσῃ ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας, ὁ Δημοσθένης ἐξεφώνησε τὴν «περὶ τῶν συμμοριῶν» δημηγορίαν αὐτοῦ. Δεύτερον δὲ λόγον ἐξεφώνησε τὸν «ὕπερ Μεγαλοπολιτῶν» ἐν ἔτει 353—352, ὅτε ἐζήτησαν οἱ Σπαρτιᾶται τὴν ἐπικουρίαν τῶν Ἀθηναίων κατὰ Μεγαλοπολιτῶν καὶ Μεσσηνίων. Ἀλλὰ τὸ κύριον αὐτοῦ πολιτικὸν καὶ ρητορικὸν στάδιον ἤρχισε κατὰ τὸ ἀκόλουθον ἔτος, 352—351, ὅτε ἐξεφώνησε τὸν πρῶτον τῶν πολυθρυλῆτων ἐκείνων λόγων οἵτινες ἐπεκλήθησαν «Φιλιππικοί.» Ὁ Φίλιππος μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις ἀποτυχίαν δὲν διετέλεσεν ἀπρακτῶν, ἀλλ' ἄφ' ἐνὸς μὲν συνεκρότησε, πρὸς τῇ ἰσχυρᾷ πεζικῇ δυνάμει, καὶ ναυτικὴν ἀξιόλογον δύναμιν, δι' ἧς ἐλεγκάται τοὺς συμμάχους καὶ τὰς κτήσεις τῶν Ἀθηναίων, καὶ αὐτὰ τῆς Ἀττικῆς τὰ παράλια, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐπεχείρησε τὴν ἐπέκτασιν καὶ παγίωσιν τῆς ἐν Θράκῃ κυριαρχίας αὐτοῦ· κατὰ δὲ νοέμβριον τοῦ 352 ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας ἡ ἀγγελία ὅτι πολιορκεῖ τὸ Ἡραῖον τεῖχος, ὅπερ τοσοῦτον πλησίον ἔκειτο τῆς θρακικῆς χερσονήσου, ὥστε οἱ ἐν αὐτῇ κληροῦχοι Ἀθηναῖοι ἐθεώρησαν ἑαυτοὺς κινδυνεύοντας τὸν ἔσχατον κίνδυνον, πολλὴ δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις αὐταῖς ἐπεκράτησε ταρχῇ καὶ ἀμηχανία. Τότε λοιπὸν ἀπήγγειλεν ὁ Δημοσθένης τὸν πρῶτον Φιλιππικόν, καὶ, καθὰ προείπομεν, ἤρχισε τὸ κύριον αὐτοῦ στάδιον, διότι τότε ἐκήρυξε τὸ πρῶτον κατὰ Φιλίππου καὶ κατὰ Μακεδονίας τὸν ἄσπονδον ἐκείνον πόλεμον, ὃν δὲν ἔπαυσε διεξάγων δι' ἅπαντος τοῦ βίου.

Καὶ ἐνταῦθα, προκειμένου νὰ κρίνωμεν τὸ πολιτικὸν τοῦ Δημοσθένους σύστημα, ὁμολογοῦμεν τὴν ἀμηχανίαν ἡμῶν· διότι τοσοῦτον ἐπεκράτησεν ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τῆς σήμερον ἡ δοξασία, ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος τοῦ ἑλληνισμοῦ πρόμαχος, ὥστε πάντες ὅσοι ἐπρέσβευσαν ὅτι ἡμαρτε περὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς πολιτικῆς πορείας, φαίνονται ἀσεβοῦντες πρὸς τὰ ιερῶτατα τῶν αἰσθημάτων· τὸν δὲ ἕνεκα τούτου ἐνδοιασμὸν αἰσθανόμεθα τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ οὐ μόνον ὑπὸ τῆς ἀκαταγωνίστου ἐκείνης εὐγλωττίας διατελοῦμεν καταπεπληγμένοι, ἀλλὰ καὶ ὡς οὐδεὶς ἄλλος θαυμάζομεν τὴν φιλοπατρίαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὴν ἀριλοκέρδειαν. Οὐδὲν ἤττον ἀνάγκη νὰ ὁμολογῶμεν, ὅτι ὁ Δημοσθένης δὲν διέκρινε τὴν λαμπρὰν καὶ μεγάλην τύχην ἣν παρσκευάζεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἡ μακεδονικὴ ἡγεμονία, οὐδὲ τὸν ὄλεθρον εἰς ὃν

ἤθελε περιέλθει τὸ ἔθνος τοῦτο ἐὰν ἡ ἡγεμονία ἐκείνη δὲν παρείχεν αὐτῷ νέον τρόπον ἐνώσεως καὶ νέον στάδιον ἐνεργείας. Ὑποθέσωμεν ἡ ὅτι ὁ Φίλιππος δὲν ἐγεννᾶτο ἢ ὅτι πρὸ τῆς ἀκμῆς κατεστρέφετο : ὅποια ἀρά γε ἤθελεν ἀποδοῇ ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος; Διακοσίων ἐτῶν πεῖρα εἶχεν ἀποδείξει ὅτι ὅπως εἶχον ἐνταῦθα τὰ πράγματα, ἐνότης ἦτο ἀδύνατον νὰ κατορθωθῇ. Ὅ,τι δὲ ἡ Σπάρτη, αἱ Ἀθηναὶ καὶ αἱ Θῆβαι δὲν εἶχον ἐπιτύχει ἐν ἀκμῇ τῆς δυνάμεως, ἦτο πρόδηλον ὅτι οὐδ' αὐταὶ οὔτε ἄλλη τις πόλις ἠδύναντο νὰ ἐπιτύχωσιν ἐν τῇ παρούσῃ κοινῇ ἀτονίᾳ καὶ ἐκλύσει. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην οὐδ' ὁ Δημοσθένης αὐτὸς παρεγνώρισεν, ὀνειρευθεὶς ποτε ἡγεμονικὸν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων ἀξίωμα, καὶ ἔτι ὀλιγώτερον ὑπὲρ τῶν Θηβῶν ἢ ὑπὲρ τῆς Σπάρτης, περὶωρισθῆ δὲ πρεσβεύων τὴν γενικὴν τῶν ἐλληνίδων πόλεωσιν ἰσορροπίαν. Ἀλλ' ἡ ἰσορροπία ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδὲν ἄλλο ἐσήμαινεν εἰμὴ τὸν κατακερματισμὸν τῆς Ἑλλάδος εἰς πολλὰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μικρὰς πολιτείας, δι' οὐδενὸς μὲν συνδεομένας ἰσχυροῦ πολιτικοῦ δεσμοῦ, ἀδιαλείπτως δὲ ἀλληλομαχοῦσας περὶ εὐτελῶν καὶ ἐνίοτε ἀπαισιῶν συμφερόντων, ἀναλίσκουσας δὲ περὶ τὰ τοιαῦτα τὰς τελευταίας ὑλικὰς καὶ ἠθικὰς αὐτῶν δυνάμεις. Τοιαύτη ἀνεξαρτησία ἠδύνато τῶντι νὰ διατηρηθῇ, ἂν δὲν παρήγετο ἢ ἂν κατεβάλλετο ὁ Φίλιππος. Ἀλλ' ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος δὲν ἤθελε διαπράξει τὸ μέγα ἔργον τοῦ ἐξελληνισμοῦ τῆς Ἀσίας ἐξ οὗ ἀπέρρευσεν ἅπαντα ἡ μετέπειτα αὐτοῦ τύχη· ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ἔθνος ἐκείνο, κατὰ μικρὸν αὐτοχειριζόμενον ἐντὸς τῶν στενῶν ὄρων τῆς ἐνταῦθα Ἑλλάδος, οὐ μόνον ἤθελεν ἀποδοῇ θᾶσσον ἢ βράδιον ἔρμαιον τοῦ πρώτου ἐπεληθόντος ξένου κατακτητοῦ, ἀλλὰ, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, ἐξαντλήσαν τὰς δυνάμεις, ἤθελε καὶ ἀφανισθῇ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Ταῦτα, ὑποτιθεμένου, ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ὁ Φίλιππος ἡ δὲν προέκυπτεν εἰς μέσον ἢ πρὸ ὥρας κατεστρέφετο. Ἐπειδὴ ὅμως ἅπαξ ἐπεφάνη, ἐρωτῶμεν ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ καταβληθῇ, ἐὰν ἦτο δυνατόν ἢ Ἑλλὰς καὶ ἰδίως αἱ Ἀθηναὶ νὰ κατισχύσωσιν αὐτοῦ, ὡς ἡξίου ὁ Δημοσθένης καὶ ἐπρέσβευσάν τινες τῶν ἱστορικῶν. Λέγομεν, ἰδίως αἱ Ἀθηναὶ, διότι καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης, εἰ καὶ συμβουλευὼν τὴν κατὰ τοῦ Μακεδόνα ἐνωσιν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων ἀπὸ τοῦ συντόνου ἀγῶνος τῆς ἰδίας πατρίδος ἠλπίζε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ συστήματος. Καὶ τῶντι ἢ μὲν Σπάρτη περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐφρόντιζεν εἰμὴ πῶς νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς Μεσσηνίους καὶ τοὺς Μεγαλοπο-

λίτας, ἡ δὲ μέση Ἑλλὰς διετέλει ἱεροσυλοῦσα καὶ ἀλληλομαχοῦσα, ὥστε δὲν ὑπελείποντο εἰμὴ αἱ Ἀθῆναι. Παρεκτὸς ὅμως ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ Ἀθῆναι μετεῖχον τοῦ ἀνιέρου ἐκείνου ἀγῶνος, ἵ μήπως ὁ Δημοσθένης πρῶτος δὲν ὠμολόγει, ὅτι αἱ Ἀθῆναι αὐταὶ δὲν ἦσαν πλέον αἱ τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Περικλέους Ἀθῆναι; Μήπως διὰ λόγων φλογερῶν καὶ διὰ χρωμάτων ζοφερωτάτων δὲν ἐστιγμάτισε τὴν νωθρότητα, τὴν πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον ἀδιαφορίαν, τὴν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας παντελῆ παραμέλησιν καὶ τὴν ἀδιάλειπτον τῶν μισθοφόρων χρῆσιν εἰς ἣν κατήντησαν οἱ συμπολίται αὐτοῦ; Μήπως ὅσα λέγει περὶ τῶν Ἀθηναίων ὁ ῥήτωρ, δὲν προσεπικυροῦσιν ὅ,τι εἶπε ποτε περὶ αὐτῶν ὁ Δημάδης, ὅστις, θέλων νὰ δικαιολογήσῃ τὴν αἰσχρὰν ἰδιωτικὴν καὶ δημοσίαν αὐτοῦ διαγωγὴν «ἐλέγε συγγνώμης ἄξιος εἶναι, πολιτευόμενος τὰ ναυάγια τῆς πόλεως;» Μήπως ἡ φωνὴ ἀνθρώπου ἐνὸς ἡδύνατο νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ὀλεθρίαν ταύτην παρακμὴν; Μήπως ἡ ἐπανορθώσις αὕτη ἦτο δυνατὴ ἐν τῷ πλημμελεῖ κοινωνικῷ ὀργανισμῷ, ὅστις ἐπεκράτει εἰς Ἀθήνας ὅπως καὶ εἰς πάσας τὰς ἄλλας τῆς ἀρχαιότητος πολιτείας (σελ. 705—707): Μήπως αὐτὸς ὁ Δημοσθένης, ὁ τοσοῦτον διάφορος τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Κίμωνος, τοῦ Περικλέους, τοῦ Νικίου, τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὁ τοσοῦτον ἐν λόγοις λαμπρὸς, πρὸς δὲ τὰ ἔργα ἀπρόσφορος, δὲν ἦτο ἡ πιστὴ εἰκὼν τῆς φοβεραῆς ἀλλοιώσεως, ἣν ὑπέστη διὰ τοῦ χρόνου ἡ πόλις, ἥς οἱ πρωταγωνισταὶ ἄλλοτε δὲν ἀπέβαινον πρωταγωνισταὶ εἰμὴ διότι ἤξευρον νὰ ἐπιτελῶσι δι' ἔργων ἔσα διὰ λόγων συνβούλευον;

Ἀλλὰ, λέγουσί τινες, διότι ἡ Ἑλλὰς, διότι αἱ Ἀθῆναι ἦσαν ἀσθενεῖς. ἔπρεπε διὰ τοῦτο νὰ κύψωσιν ἀμαχητὶ τὸν αὐχένα εἰς τὴν ξενικὴν κυριαρχίαν; Καὶ ἀληθῶς ὁ Δημοσθένης ἔφερεν ἐκ διαλειμμάτων εἰς μέσον τὴν ἀξίωσιν, ὅτι ὁ Φίλιππος ἦτο βάρβαρος, ὁ ἐστὶ μὴ Ἕλληνας, ἵνα παραστήσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ, οὐχὶ ὡς ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου τῆς Σπάρτης, τῶν Ἀθηναίων, τῶν Θηβῶν, ἀλλὰ ὡς ξενικὴν κατὰκτησιν. Τὴν ἑλληνικὴν ὅμως τοῦ Φιλίππου καταγωγὴν μαρτυροῦσιν οὐ μόνον οἱ σύγχρονοι, καὶ ἰδίως ὁ Ἰσοκράτης, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρόδοτος, προσεπικυροῦσι δὲ τὰ πράγματα, διότι ἀνέκαθεν οἱ πρόγονοι τοῦ Φιλίππου ἦσαν δεκτοὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια, ὧν δὲν μετεῖχον εἰμὴ Ἕλληνες. Ὁ Ἡρόδοτος ἐβέβαιον ὅτι οἱ Δωριεῖς, ἦτοι τὸ ἥμισυ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἐν καιρῷ τῆς ἀκμῆς αὐτοῦ ἦσαν ἔθνος μακεδονικόν. Ἀλλὰ καὶ ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Ἡροδότου ἐκ ἀμφισβήτηθῃ, καὶ ἂν ἐξετάσωμεν τοὺς κατοίκους τῆς

χώρας ἐκείνης ὅπως εἶχον ἐπὶ Φιλίππου, οἱ Μακεδόνες προσήγγιζον πολὺ κατὰ τε τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἥθη πρὸς τινὰς ὑποδεστέρας ἑλληνικὰς φυλάς, καὶ ἰδίως τὰς θεσσαλικὰς, διὰ δὲ τῆς ἐνεργείας τῶν κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην πολλῶν ἑλληνικῶν ἀποικιῶν καὶ τῆς προσπαθείας τινῶν βασιλείων καὶ πρὸ πάντων τοῦ Φιλίππου αὐτοῦ, τοσοῦτον βαθμηδὸν ἐξελληνίσθησαν, ὥστε, τῇ ἀληθείᾳ, ἐν θεωρήσωμεν τὴν Μακεδονίαν ὡς βάρβαρον, διότι δὲν εἶχε τὴν λεπτότητα τοῦ ἀττικοῦ ἑλληνισμοῦ, τότε δὲν ἤξεύρομεν διὰ τί νὰ μὴ ὀνομάσωμεν βρβάρους καὶ πλείστας τῶν ἑλληνικῶν ἀποικιῶν καὶ τινὰς δὲ τῶν ἐνταῦθα ἑλληνικῶν χωρῶν, ἰδίως τὴν Αἰτωλίαν καὶ ἄλλας. Καὶ ἔπειτα ἡ ταυτότης τοῦ μακεδονισμοῦ καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀνεφάνη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου ὁ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ τὴν ἑλληνικὴν διέδωκαν γλῶσσαν, τοὺς ἑλληνικοὺς θεσμούς, τὴν ἑλληνικὴν τέχνην, τὸν ἑλληνικὸν ἐν ἐνὶ λόγῳ πολιτισμόν.

Ἡ ἀλήθεια λοιπὸν εἶναι ὅτι ὁ Φίλιππος ἦτο Ἕλλην, ἐπιχειρήσας νὰ συνάψῃ εἰς ἐν τὸ Ἑλληνικόν, ἵνα στρατεύσῃ μετὰ ταῦτα ἐπὶ τὴν Ἀσίαν· ὅτι ἡ ἡγεμονία αὐτοῦ αὕτη εἶχε πολλὴν τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης, τῶν Ἀθηνῶν, τῶν Θηβῶν, καὶ ὅτι ὁ Δημοσθένης, καταπολεμῶν αὐτὴν, κατεπολέμει τὸν μόνον τρόπον, δι' οὗ τὸ ἔθνος ἠδύνατο εἰσεῖν νὰ πρωταγωνιστήσῃ ἐν τῇ ἱστορίᾳ, καὶ πρὸς τοῦτοις ἀνέλαβεν ἀγῶνα προδήλως ἀκατόρθωτον.

Δὲν θέλομεν νὰ δικαιολογήσωμεν ὅλους τοὺς τρόπους τοὺς ὁποίους μετεχειρίσθη ὁ Φίλιππος πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἂν καὶ οἱ τρόποι οὗτοι ὑπῆρξαν μὲν ἴσως ἐπιτηδειότεροι, ἢ ἂν θέλετε πονηρότεροι, ὅχι ὅμως καὶ κακουργότεροι πολλῶν πράξεων τῆς σπαρτιατικῆς καὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίας. Μῆτε πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅλα ὅσα ὁ Δημοσθένης εἶπε περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου δωροδοκίας ἀπείρων κατ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα πολιτῶν. Ὁ μέγας ἐκείνος ρήτωρ περιέπεσε κατὰ τοῦτο εἰς ὑπερβολὰς, εἰς τὰς ὁποίας φυσικὸν ἦτο νὰ ἐξοκείλῃ ἐν τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου καὶ τοῦ πάθους ἄνθρωπος ἀγωνιζόμενος τοσοῦτον πεισματώδη ἀγῶνα, τὰς ὁποίας ὅμως δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον σήμερον νὰ ἐκλαμβάνωμεν κατὰ γράμματα. Ὁ Πολύβιος, τοῦ ὁποίου ἡ χρηστότης καὶ ἡ ἀμεροληψία εἰσὶν ἀναμφισβήτητοι, ἰδοὺ τίνα κρίσιν ἐπιφέρει περὶ τούτου τοῦ μέρους τῆς τοῦ Δημοσθένους διαγωγῆς. « Ἡ καὶ Δημοσθένην κατὰ πολλὰ τις ἂν ἐπαινέσας, ἐν τούτῳ μέμψαιτο, διότι πικρότατον ὄνειδος τοῖς ἐπιφανεστάτοις τῶν Ἑλλήνων εἶχῃ καὶ ἀκρίτως προσέριψε· φήσας ἐν μὲν Ἀρκαδίᾳ τοὺς περὶ Κερκιδῆν καὶ Ἰερώνυμον καὶ

Εὐκαμπίδαν προδότας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος, ὅτι Φιλίππῳ συνεμάχουν· ἐν δὲ Μεσσήνῃ τοὺς Φιλιᾶδου παῖδας Νέωνα καὶ Θρασύλοχον· ἐν Ἀργεὶ δὲ τοὺς περὶ Μύρτιν καὶ Τελέδαμον καὶ Μνασίαν· παραπλησίως ἐν Θετταλίᾳ μὲν τοὺς περὶ Δάχογον καὶ Κινέαν· παρὰ δὲ Βοιωτοῖς τοὺς περὶ Θεογείτονα καὶ Τιμόλαν. Σὺν δὲ τούτοις καὶ πλείους ἑτέρους ἐξηριθμηται, κατὰ πόλιν ὀνομάζων· καίτοι γε πάντων μὲν τῶν προειρημένων ἀνδρῶν πολὺν ἔχοντων λόγον καὶ φαινόμενον ὑπὲρ τῶν καθ' αὐτοὺς δικαίων, πλείστον δὲ τῶν ἐξ Ἀρκαδίας καὶ Μεσσήνης. Οὗτοι γάρ, ἐπισπασάμενοι Φίλιππον εἰς Πελοπόννησον καὶ ταπεινώσαντες Λακεδαιμονίους, πρῶτον μὲν ἐποίησαν ἀναπνεῦσαι καὶ λαβεῖν ἐλευθερίαν ἔννοιαν πάντας τοὺς τὴν Πελοπόννησον κατοικοῦντας· ἔπειτα δὲ, τὴν χώραν ἀνακομισάμενοι καὶ τὰς πόλεις, ἃς παρήρηντο Λακεδαιμόνιοι κατὰ τὴν εὐκαιρίαν Μεσσηνίων, Μεγαλοπολιτῶν, Τεγεατῶν, Ἀργείων, ἠύξησαν τὰς ἑαυτῶν πατρίδας ὁμολογουμένως· ἀνθ' ὧν οὐ πολέμειν ὤφειλον Φιλίππῳ καὶ Μακεδόσιν, ἀλλὰ πάντα κατὰ δύναμιν ἐνεργεῖν, ὅσα πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν ἀνῆκεν. Εἰ μὲν οὖν ταῦτ' ἔπραττον, ἢ φρουρὰν παρὰ Φιλίππου δεχόμενοι ταῖς πατρίσιν, ἢ καταλύοντες τοὺς νόμους ἀφαιροῦντο τὴν ἐλευθερίαν καὶ παρρησίαν τῶν πολιτῶν χάριν τῆς ἰδίας πλεονεξίας ἢ δυναστείας, ἄξιοι τῆς προσηγορίας ἦσαν ταύτης. Εἰ δὲ, τηροῦντες τὰ πρὸς τὰς πατρίδας δίκαια, κρίσει πραγμάτων διεφέροντο, νομίζοντες οὐ ταῦτ' συμφέρον Ἀθηναίοις εἶναι καὶ ταῖς ἑαυτῶν πόλεσιν, οὐ δῆπου διὰ τοῦτο καλεῖσθαι προδότας ἐχρὴν αὐτοὺς ὑπὸ Δημοσθένους. Ὁ δὲ πάντα μετρῶν πρὸς τὸ τῆς ἰδίας πατρίδος συμφέρον, καὶ πάντας ἡγούμενος δεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀποβλέπειν πρὸς Ἀθηναίους, εἰ δὲ μὴ, προδότας ἀποκαλεῖν, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ καὶ πολὺ παραπαιεῖν τῆς ἀληθείας. Ὁ πεποίηκε Δημοσθένης, ἄλλως τε δὴ, καὶ τῶν συμβάντων τότε τοῖς Ἕλλησιν οὐ Δημοσθένει μεμαρτυρηκότων, ὅτι καλῶς προὔνοητο τοῦ μέλλοντος, ἀλλ' Εὐκαμπίδαν, καὶ Ἰερωνύμῳ, καὶ Κερκιδῇ, καὶ τοῖς Φιλιᾶδου παισίν. Ἀθηναίοις μὲν γὰρ τῆς πρὸς Φίλιππον ἀντιπαραγωγῆς τὸ τέλος ἀπέβη, τὸ πεῖραν λαβεῖν τῶν μεγίστων συμπτωμάτων, πταίσασαι τῇ μάχῃ περὶ Χαιρώνειαν· εἰ δὲ μὴ διὰ τὴν τοῦ βασιλέως μεγαλοψυχίαν καὶ φιλοδοξίαν, καὶ πορρωτέρῳ τὰ τῆς ἀτυχίας ἢ αὐτῆς προὔβη διὰ τὴν Δημοσθένους πολιτείαν. Διὰ δὲ τοὺς προειρημένους ἄνδρας, κοινῇ μὲν Ἀρχίαν καὶ Μεσσηνίοις ἀπὸ Λακεδαιμονίων ἀσφάλεια καὶ ῥυστὼν παρесеκευόσθη· κατ' ἰδίαν δὲ ταῖς αὐτῶν πατρίσι πολλὰ καὶ λυσitelῇ συνεξηκολούθησεν. »

Ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ Πολυβίου δὲν θέλομεν βεβαίως ἐξαγάγει τὸ συμπέρασμα, ὅτι πάντες οἱ τότε μετὰ τοῦ Φιλίππου συμπράξαντες Ἕλληνες ἐπολιτεύθησαν οὕτω ἐξ ἀφιλεκερδοῦς ἐπιγνώσεως τῶν ἀληθῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος. Κατὰ δυστυχίαν ἀναμφισβήτητον φαίνεται ὅτι πολλοὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐδωροδοκῆθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ἄλλ' ἂν ἑτέρου ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἰδίως δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπῆρχον καὶ ἄνδρες εἰλικρινῶς θεωροῦντες ὀλέθριον τὸν πρὸς τὸν Φίλιππον πόλεμον καὶ ἐν καθαρᾷ συνειδήσει καὶ ἐνεκα ὀρθῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀληθῶν τῆς Ἑλλάδος συμφερόντων, συνιστῶντες τὴν τήρησιν τῆς εἰρήνης. Τοιοῦτος ἦτο πρὸ πάντων ὁ Φωκίων. Ὁ Φωκίων ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν μετρίων πολιτῶν, υἱὸς ὦν δοιδυκοποιοῦ ἤτοι κατασκευαστοῦ ἰγδοκοπάνων· καὶ ἐπειδὴ ἐγεννήθη περὶ τὸ 402 π. Χ. ἔτος, ἦτο 20 περίπου ἔτη πρεσβύτερος τοῦ Δημοσθένους. Πότε ἀκριβῶς ἀνεδείχθη κατὰ πρῶτον ἐπίσημος πολιτικὸς ἀνὴρ, εἶναι ἀδύνατον· βέβαιον εἶναι ὅτι διέπρεψεν ἤδη ὡς ὑποστράτηγος τοῦ Χαβρίου κατὰ τὴν ἐν ἔτει 376 συγκροτηθεῖσαν περὶ Νάξου ναυμαχίαν, καὶ ὅτι, ζῆσας 84 ἔτη, ἐξελέχθη πέντε καὶ τεσσαρακοντάκις εἰς τὸ ἐπιφανέστατον τοῦ στρατηγοῦ ἀξίωμα. Ἀνεδείχθη δὲ τῇ ἀληθεὶς ἀξίότητι ἐπανειλημμένης ταύτης τιμῆς, διὰ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ καὶ τὴν στρατηγικὴν δεξιότητα, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν τοῦ χαρακτῆρος ἀκεραιότητα καὶ σωφροσύνην, ἣτις ἐπὶ τοσοῦτον ἀπέβη πολυθρύλητος, ὥστε ἐπεκλήθη ὁ ἀνὴρ «Φωκίων ὁ χρηστός.» Ἐνῶ δὲ καθ' ὅλα ταῦτα τὰ πρακτικὰ προτερήματα καθυπερτέρει λαμπρῶς τοῦ Δημοσθένους, δὲν ἦτο ἐν τούτοις ἄμοιρος καὶ τῆς περὶ τὸν λόγον τέχνης, ἐπιμεληθεὶς τὰ περὶ αὐτὴν οὐ μόνον διὰ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς ἣν ἔλαβεν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν πρὸς τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ξενοκράτην συνδιαλέξεων. Ἀλλὰ περιφρονῶν τὴν τοῦ δήμου κολακείαν καὶ θεωρῶν ματαιὰς τὰς πρὸς αὐτὸν πολυλογίας, ἡγωνίζετο πάντοτε νὰ συντέμνῃ τὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δημηγορίαν, τοσοῦτον οὐδὲν ἤττον περὶ ταύτην εὐδοκιμῶν ὥστε ἀπέβαινε φοβερὸς καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Δημοσθένην, ὅστις βλέπων αὐτὸν ἀνιστάμενον ἵνα ὁμιλήσῃ, συνήθιζε νὰ λέγῃ «ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπὴς πάρεστι.» Καὶ ἕτερος δὲ ρήτωρ, φίλος μάλιστα τοῦ Δημοσθένους, ὁ Πολύευκτος, ἐντιμότερα διέκρινε τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν περὶ τοὺς λόγους ἀξίαν, εἰπὼν «ὅτι ρήτωρ μὲν ἀριστος εἶη Δημοσθένης, εἰπεῖν δὲ δεινότερος ὁ Φωκίων.» Τοιοῦτος δὲ ὦν ὁ ἀνὴρ, στρατηγὸς ἔξοχος καὶ ρήτωρ ἀξιόλογος καὶ ὁμολογουμένως ἀμέτοχος πάσης πονηρᾶς πρὸς τὸν Φίλιππον σχέσεως, προίστατο ἐν-

τούτοις τῆς ἀντιπάλου τοῦ Δημοσθένους μερίδος, πρεσβεύων ὅτι δὲν συμφέρει ὁ πρὸς τὸν Φίλιππον πόλεμος. Ἐξ οὗ δὴλον, ὅτι δὲν ἦσαν ὅλοι ἀργυρώνητοι ὅσοι κατενόουν τὴν ματαιότητα τῶν ὀνείρων τοῦ μεγάλου ῥήτορος καὶ τὸν ὀλεθρον ὃν ἐκινδύνευε νὰ πάθῃ ἡ πόλις ἀναλαμβάνουσα τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας ἀγῶνα. Ὑπῆρχον δὲ ἐν Ἀθήναις καὶ ἄνθρωποι ὑψηλότερον μετεωριζόμενοι καὶ ἀναφανδὸν πρεσβεύοντες τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Φιλίππου, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς καταλύσεως τοῦ μεγάλου βασιλείως καὶ τῆς κατὰ τὴν Ἀσίαν διαχύσεως τοῦ ἑλληνισμοῦ· ἰδίως ὁ Ἰσοκράτης, ὅστις ἐπανειλημμένως ἐκήρυξε τὸ παν-ελλήνιον τοῦτο δόγμα, καὶ ἐξαίρετως εἰς τὸν πρὸς Φίλιππον λόγον αὐτοῦ.

Τὸ πολιτικὸν ἄρα σύστημα τοῦ Δημοσθένους οὐ μόνον ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη πλημμελές, ἀλλὰ κατεδικάζετο καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐκ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ, ἀνδρῶν χρηστοτάτων καὶ πρακτικωτάτων. Καὶ ὁμως τοσαύτη εἶναι ἡ τοῦ ἀμμιήτου ἐκείνου λόγου ἀρετὴ, ὥστε ὁ κόσμος δὲν ἔπαυσεν ἔκτοτε θαυμάζων τὴν πάλην, ἣν ἄνθρωπος εἰς ἀνέλαβε κατὰ τῆς εἰμαρμένης καὶ τῶν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καταφανεστέρων αὐτῆς δογμάτων· τοσαύτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ μαγεία, ἣν ἐπροξένησεν εἰς τὰ πνεύματα ὁ πρῶτος ἑλληνισμὸς, ὥστε, ὅσον μέγα καὶ ἂν ἀπέβῃ τὸ νέον στάδιον ὅπερ ἤνοιξεν εἰς τὸ ἔθνος ἡ μακεδονικὴ ἡγεμονία, πολλοί, πολλοὶ μέχρι τῆς σήμερον δὲν πείθονται ὅτι ὁ μακεδονικὸς ἑλληνισμὸς ὑπῆρξε τροπολογία τις τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ βίου, καὶ ἐπιμένουσι θεωροῦντες τὸν ἑλληνισμὸν, τὸν γνήσιον ἑλληνισμὸν ἐκπνεύσαντα εἰς τὸ ἐν Χαιρωνεῖα πεδίον τῆς μάχης, καὶ ἐπιμένουσιν ἀνακηρύττοντες τὸν Δημοσθένην οὐ μόνον ὡς τὸν μέγιστον τῶν ῥητόρων, ἀλλὰ καὶ ὡς τὸν τελευταῖον τοῦ ἑλληνισμοῦ πρόμαχον. Τὰ αἰσθήματα ταῦτα τὰ ἐννοοῦσι βεβαίως καὶ αἱ παροῦσαι ἑλληνικαὶ γενεαί· ἀλλὰ ὡς γενεαὶ ἑλληνικαὶ, ὡς ἔχουσι βαθυτάτην τὴν συνείδησιν ὅτι διὰ τοῦ ἐπελθόντος ἐξελληνισμοῦ τῆς Ἀσίας παρεσκευάσθη ὁ τοῦ χριστιανισμοῦ ἐξελληνισμὸς, καὶ ὅτι διὰ τοῦ χριστιανικοῦ ἰδίως ἑλληνισμοῦ διεσώθη πρὸ πάντων τὸ ἑλληνικὸν ἐκεῖνο ἔθνος, τοῦ ὁποίου αἱ γενεαὶ αὗται φέρουσι τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας αὐτῶν, καὶ τὰς πεποιθήσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, καὶ τὰς τύχας εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἀντιτάξωσιν εἰς τὰ αἰσθήματα ἐκεῖνα, ὅσον εὐγενῆ καὶ ἂν ἦναι, τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν ἐπὶ διςγίλια ἔτη ἀνακηρυττομένην ἀλήθειαν, ὅτι ἡ μακεδονικὴ ἡγεμονία δὲν ἐθανάτωσε τὸν ἑλληνισμὸν, ἀπλῶς δὲ μεταπλάσασα αὐτὸν, εἰς νέον ἐσχέσει βίον. Ἄλλ' ἔλθωμεν ἤδη εἰς τὰ πράγματα.

Ὁ πρῶτος τοῦ Δημοσθένους Φιλιππικός, ὅσον λαμπρὰ καὶ ἂν ἦτο ἡ τέχνη αὐτοῦ, ὅσον δυσκαταγώνιστα τὰ ἐπιχειρήματα, δὲν ἔσγυσε νὰ πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους ν' ἀναλάβωσι τοὺς ἀπαραιτήτους πρὸς περιστολὴν τοῦ Φιλίππου ἀγῶνας. Μόλις μετὰ παρέλευσιν ἱκανῶν μηνῶν ἐξέπεμψαν εἰς τὴν Χερσόνησον τὸν μισθοφορικὸν ἡγεμόνα Χαριδῆμον μετὰ δέκα κακῶς ὀπλισμένων τριήρων καὶ πέντε μόνον ταλάντων εἰς χρήματα· ὅποια διαφορὰ πρὸς τοὺς μεγάλους στόλους οὓς πρὸ ἐπτὰ μόλις δεκαετηρίδων ἐξέπεμπεν ἡ πόλις ἀφ' ἐνὸς εἰς Σικελίαν καὶ ἀφ' ἐτέρου εἰς τὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας παρᾶλια! Τῆς δὲ παρουσίας αὐτῆς ἀδρανείας καὶ ἀσθενείας ἔμελλε καθ' ἐκάστην ἡδὴ νὰ παρέχῃ νέα δείγματα. Οἱ Ὀλύνθιοι, λαβόντες ἄλλοτε παρὰ Φιλίππου τὴν Ποτιδαίαν καὶ ἄλλας τινὰς κτήσεις, διετέλεσαν ἐφ' ἱκανὸν φίλοι αὐτοῦ καὶ σύμμαχοι· ἀλλὰ περὶ τοὺς χρόνους τούτους, θεωροῦντες ὅτι δυσκόλως θέλουσι διαφύγει τὴν τύχην ὧν τῶν περὶ ζ χωρῶν, ἀπεφάσισαν νὰ προλάβωσι τὸν κίνδυνον καὶ περιῆλθον εἰς ἐχθροπραξίας πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας. Ἐὰν αἱ Ἀθηναὶ ἐγκαίρως καὶ δεόντως ἤρχοντο εἰς ἐπικουρίαν τῆς πόλεως ἐκείνης, ἴσως διέσωζε τὴν αὐτονομίαν. Ἀλλ' εἰς μάτην ἐλάλησεν αὐτῆς ὁ Δημοσθένης· εἰς μάτην ἐξεφώνησε τοὺς τρεῖς λαμπροὺς ἐκείνους λόγους, τοὺς ἰδίως « Ὀλυνθιακοὺς » ὀνομαζομένους. Ὁ Φίλιππος ἐπεχείρησε τὴν κατατρόπωσιν τῶν Ὀλυνθίων ἐν ἔτει 350· μόλις δὲ κατὰ τὸ ἀκόλουθον ἔτος καὶ τὸ 348 ἐξεπέμφθησαν ἐκ τῶν Ἀθηναίων ναυτικάι τινες καὶ πεζικαὶ δυνάμεις, αἵτινες δὲν ἦσαν μὲν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν τριήρων καὶ τῶν στρατιωτῶν παντελῶς λόγου ἀνάξια, ἀλλ' εἴτε διότι βραδύως ἐπῆλθον, εἴτε διότι ἦσαν κακῶς συγκεκροτημένοι, οὐδὲν ἠδυνήθησαν νὰ πράξωσι πρὸς σωτηρίαν τῆς πόλεως, ἥτις ἐν ἀρχῇ τοῦ 347 ἔπεσεν εἰς χεῖρας τοῦ Φιλίππου, τοῦ κυριεύσαντος τότε καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς τῆς Χαλκιδικῆς πόλεις, 32 τὸν ἀριθμὸν.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ κατώρθωσε τελευταῖον νὰ ἐμβάλῃ καὶ εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα. Εἶδομεν ὅτι τέταρτος τῶν Φωκίων στρατηγὸς ἀνηγορεύθη ὁ Φάλαικος· κατηγορηθεὶς ὅτι ἔκλεψε πολλὰ τῶν ἱερῶν χρημάτων, ἔγινεν οὗτος ἐκπτωτος τῆς ἀρχῆς καὶ προεχειρίσθησαν αὐτῷ τρεῖς στρατηγοί, ὁ Δεινοκράτης, ὁ Καλλίας καὶ ὁ Σωφάνης, οἵτινες, εἰσβαλόντες ἐκ νέου εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ πολιορκήσαντες τὴν Ὀρχομενὸν καὶ τὴν Κορώνειαν, ἐβίασαν τοὺς ἀμυχανήσαντας Θηβαίους νὰ ζητήσωσι τὴν βοήθειαν τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Ὅθεν ἐπέ-

γεται ἤδη ὁ Φίλιππος μετὰ τῶν Θεσσαλῶν εἰς τὴν Φωκίδα, διότι, κατὰ τὴν συνθήειαν, οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐφρόντισαν νὰ δράμωσιν ἐγκαίρως εἰς ἐπικουρίαν τῶν Φωκέων. Τούτων ἐστρατήγει πάλιν ὁ Φάλαικος, ἀνακληθεὶς ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὴν ἀρχὴν· ἀλλ' οὗτος, θεωρῶν ἑαυτὸν μὴ ἀξιόμαχον, ἀνεχώρησεν ὑπόσπονδος εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐγκαταλιπὼν τὴν πατρίδα εἰς τὴν τύχην αὐτῆς. Καὶ τότε ὁ Φίλιππος, καταλαβὼν τὴν χώραν τῶν Φωκέων, συνεκάλεσεν ἀμέσως τὸ τῶν ἀμφοικτυόνων συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἐξέδοτο δύο σπουδαιοτάτας ἀποφάσεις. Πρῶτον, ὅτι ὅλαι αἱ φωκικαὶ πόλεις, πλὴν τῶν Ἀβῶν αἰτίνες δὲν μετέσχον τῆς ἱεροσυλίας, θέλουσι κατασκαφῇ, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῶν ὑποχρεωθῇ νὰ μετοικήσωσιν εἰς κώμας μὴ ἐχούσας πλείονας τῶν πενήκοντα οἰκιῶν, καὶ ἐργαζόμενοι τὴν χώραν, θέλουσι φέρει κατ' ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ φόρον τάλαντα ἐξήκοντα, μέχρις οὐ ἐκτίσωσιν ἅπαν τὸ ποσὸν τῶν ληστευθέντων χρημάτων· οἱ δὲ φυγάδες θέλουσι θεωρηθῇ ἀπανταχοῦ ὡς ἐναγεῖς. Δεύτερον, ὅτι αἱ δύο ψῆφοι τὰς ὁποίας οἱ Φωκεῖς εἶχον ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀποδίδονται εἰς τὸν Φίλιππον, καὶ εἰς τοὺς διαδόχους αὐτοῦ, οἵτινες θέλουσι τοῦ λοιποῦ ἡγεῖσθαι καὶ τῶν Πυθίων ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Βοιωτῶν καὶ τῶν Θεσσαλῶν.

Τοιοῦτοτρόπως ἐν ἔτει 346 ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἐτιμώρησε μὲν τὴν ἱεροσυλίαν τῶν Φωκέων, ἐγένετο δὲ κύριος τοῦ ἀμφοικτυονικοῦ συνεδρίου. Αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἠναγκάσθησαν ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ δεχθῶσι τὰ γενόμενα· ὁ δὲ Φίλιππος, μὴδ' εἰς ταῦτα ἀρχούμενος, δὲν ἔπαυσεν ἐπιδιώκων τὴν ὁλοσχερῇ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ βουλευμάτος ἐκτέλεσιν. Καὶ ἐξαπλῶν τοὺς ἰσχυροὺς αὐτοῦ βραχίονας πρὸς μεσημβρίαν ἅμα καὶ πρὸς βορρᾶν, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐνισχύετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐν τῇ κυρίῳς Ἑλλάδι, προστατεύσας ἐν ἔτει 344 τοὺς Μεσσηνίους, τοὺς Ἀρχάδας καὶ τοὺς Ἀργεῖους κατὰ τῶν ἀδικλείπτων ἐπιθέσεων τῶν Σπαρτιατῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ, ἵνα συμπληρώσῃ τὴν κατάκτησιν τῆς Θράκης, ἐπεχείρησεν ἐν ἔτει 341 τὴν πολιορκίαν τῆς Περίνθου καὶ τοῦ Βυζαντίου. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσισαν πάλιν νὰ ἔλθωσιν εἰς βοήθειαν τῶν δύο τούτων πιεζομένων πόλεων, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ συνεμάχησαν ἐπὶ τούτῳ καὶ οἱ Χῖοι, καὶ οἱ Κῶοι, καὶ οἱ Ῥόδιοι. Ἀλλ' ἦτο πεπρωμένον νὰ μὴ πράττωσιν οὐδὲν ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ προσηκόντως· διότι ἀπέστειλαν εἰς τοὺς συμμάχους τὸν Χάρητα στρατηγόν, ὅστις ἦτο ἀπὸ τῶν προτέρων ἐκστρατειῶν τρικοῦτον ἐπὶ κακῶς διαβεβημένος, ὥστε δὲν ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ

τῶν πόλεων καὶ ἐπλυνᾶτο τῇδε κῆκεῖσε καταφρονούμενος ὑπὸ τῶν πολεμίων· ὁ δὲ δῆμος μετενόει ἤδη διότι ἔπεμψε βοήθειαν εἰς τὸν Ἑλλησποντον, καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Πέρινθον καὶ τὸ Βυζάντιον εἰς τὴν τύχην αὐτῶν, ὅτε παρελθὼν εἰς μέσον ὁ Φωκίων ἔσωσε τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἀτιμίας ταύτης. Ὁ Φωκίων ἀπέτρεπε μὲν, ὡς προείπομεν, συνήθως τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τοῦ πολέμου, οὐδέποτε ὁμως ἠνῆχθη νὰ προκινδυνεύσῃ τῆς πόλεως ἀπαξ τοῦ πολέμου ψηφισθέντος, ὁμοιάζων κατὰ τοῦτο, ὡς καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα, τὸν καλὸν κῆρυχθὸν Νικίαν· ὅθεν ἀναστὰς ἤδη εἶπεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὀργίζωνται κατὰ τῶν ἀπιστούντων συμμάχων, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ τῶν ἀπιστουμένων στρατηγῶν· « διότι οὗτοι κατήντησαν ὑμᾶς μισητοὺς καὶ εἰς αὐτοὺς ἐκείνους οἵτινες δὲν δύνανται νὰ σωθῶσιν ἄνευ ὑμῶν. » Καὶ ὁ δῆμος μεταπεισθεὶς ὑπὸ τῶν λόγων τούτων, ἐξαπέστειλεν αὐτὸν τὸν Φωκίωνα εἰς βοήθειαν τῶν Βυζαντιῶν, ὅστις γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τούτων, ἠνάγκασε τὸν Φίλιππον νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τῆς τε πόλεως ταύτης καὶ τῆς Περίνθου. Ἐπειδὴ δὲ παρεκτὸς τῶν Ῥοδίων, τῶν Κώων καὶ τῶν Χίων, συνέδραμεν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον καὶ ὁ τῆς Περσίας βασιλεὺς, ὁ Φίλιππος ἐνόμισε φρόνιμον νὰ παραιτήσῃ ἐπὶ τινα χρόνον τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ, καὶ συνωμολόγησε τῷ 339 πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας εἰρήνην, εἰδὼς κάλλιστα ὅτι ὅπως εἶχον τότε τὰ πρᾶγματα ἐν Ἑλλάδι, μετ' οὐ πολὺ ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἀφορμὴν ἐπιτηδειοτέραν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν βουλευμάτων αὐτοῦ.

Συνεργὸν πρόθυμον εἰς τοῦτο παρέσχε τῷ ὄντι μετ' ὀλίγον ἑαυτὸν ὁ ῥήτωρ Αἰσχίνης, ὅστις ἐνθυμηθεὶς αἴφνης ὅτι οἱ Λοκροὶ τῆς Ἀμφίσσης ἐγεώργησαν ἱεράν τινα γῆν τῶν Δελφῶν, προεκάλεσε τὴν ἔνεκα τούτου καταδίκην αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου. Ἐπειδὴ δὲ συνέβαινε πολλὴ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως βραδύτης, ἀναλαμβάνει αὐτὴν, κατ' ἐντολὴν τῶν Ἀμφικτυόνων, ὁ Φίλιππος· καὶ ἐπέρχεται ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα μετὰ στρατοῦ 30,000 πεζῶν καὶ 2,000 ἵππῶν. Τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ περὶ τὰς πολεμικὰς κινήσεις ταχύτης τοῦ ἀνδρὸς ὥστε εἶχεν ἤδη κυριεύσει τὴν Ἀμφίσσιν καὶ καταλάβει τὴν ἐν Φωκίᾳ Ἑλλάειαν, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι, κατὰ συμβουλήν τοῦ Δημοσθένους, ἐπεχείρησαν νὰ συγκροτήσωσι κοινὴν συμμαχίαν τῶν Ἑλλήνων. Εἰς μάτην ὁ Φωκίων ἐπροσπάθησε παντὶ σθένει ν' ἀποτρέψῃ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τούτου· οἱ Ἀθηναῖοι ἠτοιμάσθησαν τάχιστα πρὸς πόλεμον, ὁ δὲ

Δημοσθένης, δραμὼν αὐτὸς εἰς Θήβας, ἔπεισε καὶ ταύτην τὴν πόλιν νὰ συμπράξῃ, Εἰς τὰς δύο ταύτας πολιτείας προσετέθησαν ἄλλαι τινὲς μικρότεραι, ἀθροισθείσης δὲ τῆς ὅλης δυνάμεως, ἀντιπαρετάχθησαν οἱ δύο στρατοὶ εἰς Χαιρωνεῖαν τῆς Βοιωτίας, τῇ 3 αὐγούστου 338. Οἱ περὶ τοὺς Ἀθηναίους ἦσαν πλείοτεροι τῶν περὶ τὸν Φίλιππον· ἀλλ' ὁ μακεδονικὸς στρατὸς εἶχε λάβει τοσαύτην ὑπεροχὴν διὰ τὴν ἐξαιρετον τακτικὴν τοῦ Φιλίππου τέχνην καὶ τὰς ἀδιαλείπτους αὐτοῦ στρατείας, ὥστε οἱ ἐνταῦθα Ἕλληνες, καὶ περ γενναίως ἀγωνισθέντες, ἡττήθησαν ὑπ' ἐλκτόνων. Ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἔπесεν ὁ ἱερὸς τῶν Θηβαίων λόχος στοιχηδόν, ὅπως ὀρθίος ὦν ἠγωνίσθη, μηδενὸς τῶν τριακοσίων ἐκείνων μὴδ' ὅπως οὖν ὑποχωρήσαντος. Κύριος τῆς νίκης αἴτιος ἐγένετο ὁ τοῦ Φιλίππου υἱὸς Ἀλέξανδρος, ὅστις, κατατροπώσας τοὺς Θηβαίους κατὰ τῶν ὁποίων παρετάχθη, ἐβίασεν οὕτω καὶ τοὺς κατ' ἀρχὰς πλεονεκτήσαντας στρατηγούς τῶν Ἀθηναίων Χάρητα καὶ Λυσικλέα, νὰ τραπῶσι μετὰ τῶν ἄλλων εἰς φυγὴν· εἰς δὲ τῶν οὕτω ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης διασωθέντων ἦτο καὶ ὁ Δημοσθένης.

Διὰ τῆς μεγάλης ταύτης ἐν Χαιρωνείᾳ νίκης ὁ Φίλιππος κατέστη κύριος ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος· καὶ τὰς μὲν Θήβας, αἰτινες, πρότερον σύμμαχοι αὐτοῦ διατελέσασαι, ἔστρεψαν αἰφνης τὰ ὄπλα κατ' αὐτοῦ, ἐτιμώρησεν αὐστηρῶς, θανατώσας μὲν ἢ ἐξορίσας τοὺς πρωταιτίους τοῦ τοιοῦτου πολιτεύματος, διοργανώσας δὲ κατὰ τὸ δοκοῦν τὴν κυβέρνησιν τῆς πόλεως καὶ ἐμβαλὼν ἰδίαν φρουρὰν εἰς τὴν Καδμείαν. Πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ὅμως συνωμολόγησεν εἰρήνην ἐπεικὴ, τόσω μᾶλλον ὅσω οὗτοι δὲν ἐδίστασαν ἤδη πρὸς τοῖς ἄλλοις ν' ἀναγνωρίσωσιν αὐτὸν ὡς ἡγεμόνα τῆς Ἑλλάδος. Ἐν γένει δὲ ὁ Φίλιππος προσηνήχθη πρῶτος πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἀπολύσας ἄνευ λύτρων τοὺς ἐν Χαιρωνείᾳ αἰχμαλώτους καὶ ἐπιτρέψας τὴν αὐτονομίαν τῶν πόλεων αἰτινες ἄπασαι ἐφάνησαν πρόθυμοι ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν ἡγεμονίαν αὐτοῦ. Ἐν Πελοποννήσῳ μόνῃ ἢ Σπάρτῃ δὲν ἠθέλησε νὰ ὑποταχθῇ· καὶ ἐνέβαλε μὲν ὁ Φίλιππος μέχρι τῆς Λακωνικῆς καὶ ἐταπείνωσεν αὐτῆς πολυειδῶς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἀλλὰ δὲν ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἐντελῇ αὐτῶν χεῖρῳσιν, σπεύδων πρὸς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κυρίου αὐτοῦ βουλευματος. Τῶντι ὁ Φίλιππος δὲν ἤρκεῖτο εἰς τὴν κατὰ πόλεις γενομένην ἀναγνώρισιν τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ· ἤθελε νὰ κυρώσῃ αὐτὴν καὶ διὰ πανηγυρικῆς ὧλων τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους πράξεως. Ὅθεν συνεκάλεσε κοινὴν τῶν Ἑλλήνων σύνοδον εἰς Κόρινθον· καὶ παραστὰς ἐνταῦθα καὶ κηρύ-

ξας, ὅτι μελετᾷ νὰ στρατεύσῃ κατὰ τοῦ μεγάλου βασιλείως ἵνα ἐλευθερώσῃ μὲν τοὺς ἐν Ἀσίᾳ ἀδελφοὺς, ἐκδικήσῃ δὲ τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ Ξέρξου, ἀνηγορεύθῃ ἐπὶ τούτῳ παμψηφεὶ στρατηγὸς αὐτοκράτωρ τῆς Ἑλλάδος. Μία μόνη ψῆφος ἔλειπεν ἀπὸ τῆς πράξεως ταύτης, ἡ ψῆφος τῆς πεισματώδους Σπάρτης· ἀλλὰ ἡ πόλις αὕτη εἶχε καταντήσῃ τοσοῦτον σμικρὰ καὶ ἀσθενὴς, ὥστε ὁ Φίλιππος ἠδυνήθη ἀκινδύνως νὰ περιφρονήσῃ τὴν ἀντιπολίτευσιν αὐτῆς. Καὶ οὕτως ἐκυρώθη ἡ ἑνωσις τοῦ ἑλληνισμοῦ ὑπὸ τὴν μακεδονικὴν ἡγεμονίαν, δι' ἧς ἔμελλε νὰ πράξῃ τὰ θαυμαστότατα τῶν μεγαλουργημάτων.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΤΟΜΟΥ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ Α ΤΟΜΟΥ

ΤΩΝ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Ἐποικοὶ ἐξ Ἀνατολῆς.

Ἐν μέσῃ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὀροπεδίου Παμίρ, ὤκουν ποτὲ αἱ ἄρισται τοῦ ἀνθρωπίνου γένους φυλαὶ, αἵτινες, ἐξορμήσασαι ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων τούτων, ἐπρωταγωνίστησαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου.

Αἱ φυλαὶ αὗται εἶχον μὲν τὰς αὐτὰς θεμελιώδεις θρησκευτικὰς δοξασίας καὶ τὰς αὐτὰς παραδόσεις, ἀλλὰ ὠμίλουν δύο γλώσσας διαφόρους κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν ὀργάνωσιν. Τὰ δὲ μετὰ τὴν μετοικεσίαν παρὰχθέντα πολυάριθμα ἰδιώματα ἀνάγουσιν ἅπαντα ἐγγύθεν ἢ πόρρωθεν τὴν ἀρχὴν ἣ εἰς τὴν μίαν ἢ εἰς τὴν ἄλλην τῶν δύο πρωτοπλάστων γλωσσῶν. Ἐντεῦθεν τὰ παντοῖα ἔθνη τὰ λαλήσαντα τὰ διάφορα ταῦτα ἰδιώματα, διεκρίθησαν, ἐν τῇ ἱστορίᾳ, εἰς δύο κεφαλαιώδεις φυλάς· τοὺς Σημίτας καὶ τοὺς Ἀρίους. Οἱ Σημίται ὠνομάσθησαν οὕτω ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Γραφῇ Σῆμ, λογισθέντος κατὰ συνθήκην ἀρχηγέτου αὐτῶν. Τῶν δὲ Ἀρίων τὸ ὄνομα ἔχει ἱστορικωτέρας ρίζας. Καθ' Ἡρόδοτον εἰς τῶν κυριωτάτων αὐτῶν κλάδων, οἱ Μῆδοι, ἐκαλοῦντο ὑπὸ πάντων ἑκπαλῆι Ἄριοι, καὶ ἐν τῶν Βακτρίων ἔθνων, αὐτὸ τοῦτο τῶν Ἀρίων ἔφερε τὸ ὄνομα. Αὕτη δὲ ἡ τοῦ πατρὸς τῆς ἱστορίας μαρτυρία συνάδει τῇ προσηγορίᾳ Airyanem-Vâedjô, ἥτοι κατοικία τῶν Ἀρίων, ἣν αὐτοὶ οἱ Μῆδοι ἀπέδιδον εἰς τὰς πρώτας αὐτῶν οἰκῆσεις, καὶ πρὸς τὸ ἕτερον ὄνομα Aryāvarta, συνεντευκτῆριον τῶν Ἀρίων, δι' οὗ οἱ Ἰνδοὶ ἐδήλουν τὴν ὑπ' αὐτῶν καταληφθεῖσαν Ἰνδικήν. Τὰ σημιτικὰ ἰδιώματα, πρὸ καιροῦ ὄντα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον γνωστά, συνεπληρώθησαν διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἱερογλυφικῆς καὶ τῆς σφηνοειδοῦς γραφῆς, ὥστε νῦν ὑπάρχει ἀποδεδειγμένη ἡ οἰκειότης τῶν Χαλδαίων, τῶν Σύρων, τῶν Ἀράβων, τῶν Φοινίκων, τῶν Ἑβραίων, τῶν Αἰγυ-

πτίων καὶ τῶν Αἰθιοπῶν, ὧν αἱ γλῶσσαι φαίνονται χυθεῖσαι εἰς τὴν αὐτὴν μήτραν. Ἡ δὲ συγγένεια τῶν ιδιωμάτων τῶν Ἀρίων δὲν ἀπεκαλύφθη εἰμὴ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὅτε ἐγνώσθη κατὰ πρῶτον ἡ ἀρχαία τῆς Ἰνδικῆς γλῶσσα. ἡ σανσκριτικὴ. Ἐκτοτε, διὰ τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας, ἐβεβαιώθη ὅτι αἱ γλῶσσαι τῶν Βραχμάνων, τῶν Περσῶν, τῶν Ἑλλήνων, τῶν Λατίνων, τῶν Κελτῶν, τῶν Τευτόνων καὶ τῶν Σλαύων, εἶναι γλῶσσαι ἀδελφαί, αἵτινες καὶ τοι ἀπ' αἰῶνος διεσχορπίσθησαν εἰς τὰ τετραπέρατα τῆς γῆς. σώζουσι τὰ αὐτὰ ριζικὰ γράμματα καὶ, εὐλόγως, τῇ ἀληθείᾳ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, τὴν αὐτὴν γραμματικὴν.

Αἱ φυλαὶ λοιπὸν αὗται, Σημιῖται καὶ Ἄριοι, ἀπὸ ἐνὸς σημείου ὁρμώμεναι, ἐτράπησαν πρὸς δυσμᾶς· πρῶτοι οἱ Σημιῖται, οἱ πρὸ τῶν Ἀρίων πολιτισθέντες, καὶ μετὰ τούτους οἱ πρὸς δυσμᾶς χωρήσαντες Ἄριοι, διότι τελευταῖοι Ἀρίων ἀποδημήσαντες λογιζονται οἱ πρὸς μεσημβρίαν τραπέντες Ἰράνιοι καὶ Ἰνδοί. Ἀλλὰ πῶς, ἐνῶ εἶχον τὰς αὐτὰς θρησκευτικὰς δοξασίας, παραδόσεις καὶ οἰκήσεις, δύο ἑτερονόμους ἐλάλησαν γλώσσας, πότε ἤρξατο ἡ μετοικεσία αὐτῶν, διὰ τίνων διήλθε περιπετειῶν, διατὶ οἱ Σημιῖται οὐδόλως πανδημεῖ ἐν Εὐρώπῃ κατεστάθησαν, οὐδ' οἱ Ἄριοι ἐν Ἀφρικῇ, περὶ πάντων τούτων οὐδὲν γνωρίζομεν. Μετὰ παρέλευσιν αἰώνων μὴ δυναμένων νὰ ἀριθμηθῶσιν, αἱ δύο φυλαὶ ἀναφαίνονται κατέχουσαι νέας χώρας, διηρημέναι εἰς πολλὰ καὶ πολυώνυμα ἔθνη, λαλοῦσαι ποικιλώτατα ἰδιώματα καὶ ἀγωνιζόμεναι ἀπὸ κοινοῦ, κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ τρόπους, τὸν ἀγαθὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιδόσεως ἀγῶνα. Τότε δὲ κατὰ πρῶτον εὐρίσκομεν ἐγκαθιδρυμένας εἰς τὴν βορειοδυτικὴν μικρὰν Ἀσίαν, εἰς τὴν ἀνατολικὴν τῆς Εὐρώπης χερσόνησον καὶ εἰς τὴν πρὸς δυσμᾶς αὐτῆς κειμένην Ἰταλικὴν, τὰς φυλάς αἵτινες ἀπετέλεσαν τὸν Ἑλληνολατινικὸν κλάδον τῶν Ἀρίων.

Οἱ Κελτοί, οἱ Τεῦτονες καὶ οἱ Σλαῦοι ἐπελθόντες εἰς τὰς ἀρκτικές, μέσας καὶ δυτικωτέρας τῆς Εὐρώπης χώρας, εὗρον αὐτὰς προκατεχομένας ὑπὸ Τουρανίων ὧν ἀρχικὴ κοιτὶς ὑπῆρξε, κατὰ τινα παράδοσιν, μία τῶν κοιλάδων τοῦ ὅρους Ἀλτᾶ. Ἡ τουρανικὴ φυλὴ εἶναι κρᾶμα τῆς λευκῆς καὶ τῆς κιτρίνης φυλῆς, ἐπ' ἄπειρον τροπολογούμενον μέχρι τοῦ τελειοτάτου τύπου τοῦ Εὐρωπαίου καὶ τοῦ τελειοτάτου τύπου τῶν Σινῶν. Τὰ δὲ ἰδιώματα ὅσα λαλοῦσι τὰ διέφορα τῆς φυλῆς ταύτης ἔθνη, ἔχουσι μὲν πρὸς ἄλληλα συγγένειαν, ὅλως δὲ διαφέρουσι τῶν ἰδιω-

μάτων τῶν Ἀρίων καὶ τῶν Σημιτῶν. Τῶν παναρχαίων Τουρανίων λείψανα σώζονται μέχρι τῆς σήμερον ἐν Εὐρώπῃ, οἱ Λάπωνες, οἱ Φίννοι καὶ οἱ Βάσκοι. Ὡσαύτως οἱ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κατασταθέντες Ἄριοι, εὗρον αὐτόθι οἰκοῦντα τουρανικά καὶ σημιτικά ἔθνη. Ἄλλ' ἔχνη τοιούτων ἐθνῶν, γλωσσικὰ ἢ ἄλλα, δὲν ἐπιστώθησαν ἔτι ἀποχρώντως οὔτε ἐν Ἰταλίᾳ, οὔτε ἐν Ἑλλάδι· οἱ Ἄριοι λοιπὸν ἐγένοντο ἂν ὅχι οἱ πρῶτοι ἀπολύτως, τοῦλάχιστον οἱ πρῶτοι ἀμφοτέρων τῶν χερσονήσων κάτοικοι ὧν εἶναι γνωστὴ ἡ καταγωγή.

Εἶπομεν ἤδη (σελ. 73 καὶ ἐπ.) ὅτι ὡς ἐκ τῆς γλώσσης ἦν ἐλάλουν, τὰ ἔθνη ὅσα κατῴκουν πρὸς μεσημβρίαν τῶν Κερκυνίων ὁρέων καὶ τοῦ Ὀλύμπου, εἰλον ἀναμφισβήτητως τὸ γένος ἐξ Ἀρίων. Ἐὰν δὲ τῆς λαλιᾶς τῶν ἐθνῶν τὰ ὅποια κατεῖχον τὰς πρὸς βορρᾶν τῶν ὁρέων ἐκείνων χώρας δὲν περιεσώθησαν λείψανα ἱκανά, ἕτερα γεγονότα μαρτυροῦσιν ὅτι καὶ ταῦτα τὰ ἔθνη ἀνῆγον τὴν ἀρχὴν εἰς τοὺς Ἀρίους. Αἱ παλαιόταται ἀφορμαὶ τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως καὶ μουσικῆς, ἀδιαλείπτως καὶ ἀναποσπάστως μετὰ τοῦ ὀνόματος τῶν Θρακῶν συνδέονται. Θηβαῖοι, Κορίνθιοι, Ἀργεῖοι, πολλὴν ἀναφέρονται ἔχοντες ἀνέκαθεν οἰκειότητα πρὸς Ἰλλυριοὺς τε καὶ Μακεδόνας. Ὁ Κάδμος, Θήβας ἐκλιπὼν πρὸς Ἑγγέλεας παρὰγίνεται· καὶ βασιλεύει Ἰλλυριῶν καὶ παῖς αὐτοῦ Ἰλῦριος γίνεται. Καὶ βραδύτερον ἐπὶ Λαοδόμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους, οἱ Καδμεῖοι ἐξαναστάντες ὑπ' Ἀργείων, ἐτράπησαν ὡσαύτως εἰς τοὺς Ἑγγέλεας. Παρομοίως οἱ τρεῖς Τημενίδαι, οἱ ἐξ Ἀργους φυγόντες, ἀπῆλθον κατ' ἀρχὰς εἰς Ἰλλυριοὺς· ἐκεῖθεν δὲ μετέβησαν εἰς Μακεδονίαν, ὅπου ἰδρύσαν τὸν βασιλεῖον ἐκεῖνον οἶκον τὸν ὅποιον ἡ Ἑλλὰς πᾶσα ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἀνεκήρυττεν ἐν Ὀλυμπίᾳ γνήσιον ἑλληνικόν. Καὶ οἱ Λυγκησταὶ δὲ ὑπ' Ἀρραβαίῳ ἐγένοντο, τοῦ Βαρχιαδῶν γένους ὄντι κατὰ τὸν Στράβωνα. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἀξιομνημόνευτον, ἡ φυλὴ ἥτις, μετὰ τὴν κήθοδον τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀπετέλεσε τὸ ἥμισυ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου, ἡ δωρικὴ φυλὴ, καλεῖται ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς ἱστορίας ἔθνος Μακεδονικόν. Πλὴν τούτου τὰ πρὸς δυσμὰς τε καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Εὐξείνου ἔθνη ἦσαν τὸ πλεῖστον ὁμώνυμα, ἡ δὲ τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀρχέγονος πρὸς τοὺς Ἀρίους συγγένεια εἶναι ἀποδεδειγμένη ἔκ τε τῆς γλώσσης καὶ ἐκ τῶν ἀποκαλυφθέντων μνημείων τοῦ βίου αὐτῶν. Ἐπὶ πᾶσι τὴν οἰκειότητα τῶν φυλῶν, ὅσαι ὤκουν πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Θερσα-

λίας καὶ τῆς Ἑπείρου μαρτυρεῖ ἡ εὐκολία μεθ' ἧς αἱ πρῶται ἐξελληνίζοντο ἅμα ἐρχόμεναι εἰς συνεχῆ τινα πρὸς τοὺς νοτιωτέρους συνάφειαν.

Τὰ ἔθνη ὅσα ᾤκουν εἰς τὰς ἀπὸ Ὀλύμπου καὶ Κεραυνίων ὀρέων μέχρι Ταινάρου χώρας καὶ εἰς τὰς ἔνθεν καὶ ἔνθεν κειμένας νήσους, ἐκλήθησαν τοῦ καιροῦ προϊόντος Ἕλληνες. Εἰς δὲ τὰ ἀρχαιότατα περιωθέντα μνημεῖα τῆς γλώσσης αὐτῶν, ἥτοι τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν, ὀνομάζονται, περὶ τὸ χιλιостὸν πρὸ Χριστοῦ, Ἀργεῖοι, Δαναοί, Ἀχαιοί, καὶ τὰ δύο τελευταῖα ταῦτα ὀνόματα φέρουσιν, ὡς φαίνεται, ἐπὶ αἰγυπτιακῶν μνημείων, τὰ ὅποια ἀνατρέχουσιν εἰς χρόνους πολὺ παλαιότερους. Ὑπάρχουσιν ὅμως δύο ἕτεραι προσηγορίαι, Γραικοὶ καὶ Πελασγοί, ἐξ ὧν τῆς μὲν πρώτης οὐδὲν ἔχνος ὑποφαίνεται ἐν τοῖς ὁμηρικοῖς ἔπεσι, τῆς δὲ δευτέρας ὀλίγαι τινὲς περιεσώθησαν ἐν αὐτοῖς ἀπηχήσεις. Οἱ Γραικοὶ δὲν μνημονεύονται εἰμὴ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου, τοῦ Ἀλκμᾶνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ὁ Ἡσιόδος εἶπε τὸν Γραῖκον υἱὸν Πανδώρας τῆς Δεκαυλίωνος καὶ Διός· ὁ δὲ Ἀλκμᾶν, ὅτι αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες ἐκαλοῦντο Γραῖκες· ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ὅτι περὶ Δωδώνην ᾤκουν ποτὲ οἱ βραδύτερον ὀνομασθέντες Ἕλληνες, τότε δὲ καλούμενοι Γραικοί. Τοῦτο δὲ λέγει καὶ ὁ Ἀπολλοδώρος· «Αὐτὸς μὲν οὖν ἄφ' αὐτοῦ (ὁ Ἕλλην) τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσεν Ἕλληνας.» Αἱ παρὰ πόδας αὗται κυροῦνται ὑπὸ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλουν συνήθως τοὺς Ἕλληνας Γραικοὺς· ἐξ οὗ ἀναγκαιῶς συνάγεται ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο μετεδόθη ἐξ Ἑλλάδος εἰς Ἰταλίαν κατὰ παναρχαίους τινὰς χρόνους, καθ' οὓς ἐπεκράτει ἐπὶ τάδε τοῦ Ἀδρίου, εἰς τινὰς τοῦλάχιστον χώρας καὶ πιθανώτερον εἰς τὰς δυτικώτερας.

Γενικώτερον δὲ οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος καλοῦνται παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις Πελασγοί. Ἀπὸ τῶν Πελασγῶν τούτων ἀπεσχίσθη, ὡς λέγεται, τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος, ἢ, κατ' ἄλλην ῥῆσιν, οἱ πρῶτον ὀνομαζόμενοι Πελασγοὶ ὠνομάσθησαν βραδύτερον Δαναοί. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι περὶ τὸ χιλιостὸν ἔτος, ὁ Δωδωναῖος Ζεὺς ἐλέγετο ἔτι Πελασγικός, τὸ δὲ ἐν Θεσσαλίᾳ Ἄργος ἐπωνομάζετο ὡσαύτως Πελασγικόν. Τὸ ὄνομα λοιπὸν ὑπῆρχε ποτε ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀπεδίδετο εἰς ἔθνος οὐχὶ ἀλλότριον τοῦ ἐλληνικοῦ, ἀφοῦ συνηρμόζετο πρὸς τὸν ὕπατον τούτου θεόν, καθ' οὓς χρόνους πάντα τὰ ξενικὰ στοιχεῖα εἶχον ἤδη ἐντελῶς ἐξελληνισθῆ. καὶ μὲν οἱ Πελασγοὶ οὓς ἐγνώρισεν ὁ πατήρ τῆς ἱστορίας περὶ τὴν Προποντίδα καὶ περὶ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον «ἔσαν βάρβαρον

γλῶσσαν ἰέντες. » Ἐκ τούτου ὁμως δὲν ἔπεται ἀπαραιτήτως ὅτι οὐδέποτε ἐλάλησαν γλῶσσαν κοινήν πρὸς τοὺς Ἑλληνας. Σύμπασα ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ ὅτι φυλα μὴ παρακολουθήσαντα τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ἐπίδοσιν τῶν ἀρχῆθεν ὁμογλώσσων, ἥ καὶ ὅλως διὰ χρόνου μακροῦ ἀποξενωθέντα πρὸς τὸν βίον αὐτῶν καὶ τὴν πολιτείαν, ἀποβαίνουσι πρὸς τοὺς πάλαι ὁμοῦθεις καὶ ὁμογλώσσους ἀλλότρια καὶ ἀκατάληπτα. Παράδειγμα τούτου ἐμφανέστατον εἶναι οἱ Αἰτωλοί. Ἐπὶ τῶν ὁμηρικῶν χρόνων οἱ Αἰτωλοὶ ἀναφαίνονται Ἑλληνες, οὐδενὸς ἄλλου τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων ἦττονες, ἐν τῇ πέμπτῃ δ' ἑκατονταετηρίδι ὁ Θουκυδίδης ἔλεγε περὶ τοῦ μεγίστου αὐτῶν μέρους ὅτι ἦσαν « ἀγνωστότατοι τὴν γλῶσσαν. » Ἄρα τὸ γεγονός ὅτι ἡ λαλιὰ τῶν ἐν τῇ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι σωζομένων Πελασγῶν, ἐπροξένησεν εἰς τὸν Ἡρόδοτον τὴν ἐντύπωσιν γλώσσης ξένης, δὲν δύναται νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ὁμόφωνον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος πεποιθήσιν περὶ τῆς ἀρχεγόνου οἰκειότητος τῶν δύο ἔθνων, πεποιθήσιν ἣν εἶχεν ὁ Ἡρόδοτος, ὅςτις λέγων ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἀπεσχίσθη ἀπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, οὐδὲν ἄλλο λέγει εἰμὴ ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἀπετέλει ἀνέκαθεν μοῖραν τοῦ Πελασγικοῦ· ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Θουκυδίδης, καθ' ὃν τὸ Πελασγικὸν ὄνομα ἐπεκράτησέ ποτε ἐν Ἑλλάδι, ὡς ὄνομα οὐχὶ ἑτέρου τινὸς ἔθνους ἀλλ' αὐτοῦ δὴ τούτου τοῦ Ἑλληνικοῦ.

Οἱ Ἄριοι καθ' οὓς χρόνους ἐπεδήμησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετεῖχον ἤδη τῶν ἀγαθῶν στοιχειώδους τινὸς κοινωνικῆς ἐπιδόσεως. Ἐν τῇ γλώσσῃ ἦν μεθ' ἑαυτῶν συνεπήγαγον ὑπῆρχον λέξεις μέχρι τῆς σήμερον ἀνευρισκόμεναι ἐν τῇ σανσκριτικῇ ὅπως οὖν σῶαι κατὰ τε τὸν τύπον καὶ τὴν σημασίαν. Ἐκ δὲ τῶν λέξεων τούτων δηλοῦται ὅτι ἐπὶ τῆς μεταναστεύσεως οἱ Ἄριοι ἐνέμοντο ἀγέλας κατοικιδίων ζώων καὶ ἤξευρον νὰ ζευγνύωσι βόας καὶ ἵππους εἰς ἀμαζαν, φῶκον ἐν οἰκίαις, μετεχειρίζοντο ἄλας καὶ εἶχον πλοιάρια κωπήρη. Τὸ ἔτος αὐτῶν διηρεῖτο κατὰ τὰς περιόδους τῆς σελήνης καὶ ἠρίθμουν μέχρι τινός. Τὸ δὲ οὐδὲν ἦττον σπουδαῖον, εἶχον τὴν τε ἔννοιαν τῆς οἰκογενείας καὶ τὴν τοῦ ἀθροίσματος τῶν οἰκογενειῶν, τοῦ γένους.

Πλὴν τούτων οἱ Ἄριοι ἐθέριζον καὶ ἔτρωγον αὐτοφυεῖς τινὰς καρποὺς τῆς γῆς· ἀλλὰ καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας μόνον ἀφοῦ ἀφίκοντο εἰς τὰς νέας αὐτῶν οἰκῆσεις ἔμαθον, παρὰ ἑθνῶν ἀσιανῶν προδιαπλασθέντων, ν' ἀροτριῶσι καὶ νὰ φυτεύωσι κλήματα καὶ νὰ πιέζωσι τὴν ἐλαίαν πρὸς

ἐξαγωγὴν ἐλαίου. Αἱ λέξεις αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν γεωργικὸν βίον δὲν ἀνευρίσκονται ἐν ταύτῃ αὐτῶν τῇ σημασίᾳ εἰς τὴν σανσκριτικὴν, ὑπάρχουσιν ὅμως ταυτόσημοι ἐν τῇ κοινῇ ἑλληνολατινικῇ, ἥτις ἔχουσα τὰς ρίζας αὐτῆς ἐν τῇ πρωτοπλάστῃ γλώσσῃ, ἤρχισεν ἰδίᾳ ἀναπτυσσομένη καὶ διαπλαττομένη μετὰ τὴν ἐξ Ἀσίας ἀποδημίαν τῶν δύο ἐκείνων φυλῶν. Τινὲς τῶν λέξεων τοῦ γεωργικοῦ βίου εἶναι ἐν τούτοις κοιναὶ οὐ μόνον τοῖς Ἑλληνολατίνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀρίοις ὅσοι ἐξ Ἀσίας ἐπώκησαν, ἐκ δὲ τούτου συνήχθη τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ φυλά ταῦτα, πρὶν διασπαρῶσιν ἀνά τὴν Εὐρώπην, συνέζησάν που, ἐπὶ χρόνον ἱκανόν, καὶ ἔκτοτε, ἐν κοινῷ βιοῦντα, ἐκαλλιέργησαν τὴν γῆν. Ἄλλ' ἐὰν τοῦτο ᾗτο ἀληθές, διατὶ ἐν Ἑλλάδι τε καὶ ἐν Ἰταλίᾳ, ἀφετηρία καὶ βάσις πάσης κυριότητος ὑπῆρξεν ἡ κτήσις τῶν ποιμνίων, οὐχὶ τῆς γῆς; διατὶ ὅλαι αἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἑλλάδος παραδόσεις παριστῶσι τοὺς πρώτους αὐτῆς κατοίκους διάγοντας βίον καθεστηκότα μὲν, δηλαδὴ οὐχὶ νομαδικόν, οὐχὶ ὅμως καὶ γεωργικόν ἀλλὰ ποιμενικόν καὶ κυνηγετικόν· κροοφαγοῦντας δὲ καὶ βαλανηφαγοῦντας, καὶ ἐν γένει τρεφομένους ὑπὸ καρπῶν οὓς ἀφθόνους καὶ πολλοὺς ἔφερεν αὐτόματος ἡ ζεῖδωρος ἄρουρα; Αἱ μεταξὺ τῶν μεσημβρινῶν καὶ τῶν ἀρκτικῶν Ἀρίων τῆς Εὐρώπης σχέσεις ὑπῆρξαν τοσοῦτον πρῶϊμοι ὥστε εὐλογώτερον εἶναι νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι αἱ κοιναὶ αὐτοῖς λέξεις, καὶ μάλιστα ὁ οἶνος καὶ τὸ ἔλαιον, διὰ τῆς ἐπικοινωνίας ταύτης κατέστησαν τὸ πρῶτον γνωσταὶ εἰς τοὺς βορείους.

Οἱ Ἄριοι λοιπὸν τῆς Ἑλλάδος δὲν ἦσαν μὲν λαὸς πεπολιτισμένος, ὡς λέγομεν τὴν σήμερον, πολὺ ὅμως ἐνταῦτῳ ἀπεῖχον τῆς κτηνώδους βαρβαρότητος ἐν ἣ κυλίνονται ἄχρι τοῦδε οἱ ἄγριοι οἱ οἰκοῦντες εἰς διάφορα τῆς γῆς μέρη. Τὸν δὲ τοιοῦτον τοῦ λαοῦ τούτου βίον, ἀφελῇ μὲν, ἀλλ' οὐχὶ ὅλως ἄπλαστον, ἐπιμαρτυροῦσι καὶ αἱ θρησκευτικαὶ αὐτοῦ ἀντιλήψεις. Τὰς ἀντιλήψεις ταύτας συναπεκόμισε μεθ' ἑαυτοῦ ἐκ τῶν ἀρχαίων οἰκήσεων ὅπως τὰ πρῶτα τῆς γλώσσης συστατικά, ὅπως τὰ πρῶτα τοῦ κοινωνικοῦ βίου στοιχεῖα. Ἡ συγκριτικὴ θεολογία ἀπέδειξεν ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ δοξασαὶ τῶν Σημιτῶν καὶ τῶν Ἀρίων, ἐν ἀρχῇ ἀπεκορυφούντο εἰς θεὸν ἓνα. Ὁ θεὸς οὗτος ἦτο εἰς κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ αἱ πολλαπλαῖ αὐτοῦ ἐνέργειαι, ἀντὶ νὰ ὑποτάσσωνται ἀείποτε εἰς τὴν ὑπερτάτην αὐτοῦ βούλησιν, ἔλαβον βαθμηδὸν τὴν τάξιν καὶ τὸ ἀξίωμα ἰδίας βουλήσεως. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὁ θεὸς ἐκείνος ἤρχισεν ἀφανιζό-

μενος δι' αὐτῶν αὐτοῦ τῶν ἐκδηλώσεων. Ἐκάστη αὐτοῦ δύναμις καὶ ἕκαστον προσὸν ἔλαβε κατὰ μικρὸν ἰδίαν ὑπόστασιν. Ἐν μόνον τῶν ἐθνῶν ἐκείνων, σαφέστερον ἀντιληφθὲν τῆς τοῦ Ἵπερτάτου ὄντος ἐννοίας, διέσωσε τὴν ἐνότητα τῆς θείας δυνάμεως. Ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, δημιουργήσας τὸ πᾶν, δὲν ἀπέβαλε τὴν ἐπὶ τῶν νόμων τῆς φύσεως κυριαρχίαν, οὔτινες παρέμειναν ἐσαεὶ τὰ βεβουλευμένα ἀποτελέσματα τῆς παντοδυναμίας αὐτοῦ.

Εἰς ποῖον στάδιον τοῦ καταμερισμοῦ τῆς θείας δυνάμεως εὐρίσκοντο οἱ Ἄριοι τῆς Ἑλλάδος ὅτε ἐπεδήμησαν εἰς τὴν νέαν αὐτῶν πικρίδα, ἀδύνατον εἶναι νᾶ ἐξακριβωθῇ. Μεταξὺ τῶν χρόνων τούτων καὶ τῶν χρόνων εἰς οὓς ἀνατρέχουσιν αἱ ἀρχαιόταται σωζόμεναι περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ θρησκευματος ὁμηρικαὶ εἰδήσεις, ἐμεσολάβησαν αἰῶνες πολλοί· ἐν τῷ διαστήματι δὲ τούτῳ, παντοῖαι ἐγένοντο διασκευαὶ τῶν πρωτοφύτων δοξασιῶν· καὶ περὶ τὸ 1000 ἔτος, ὀλίγιστα εἶναι τὰ τῶν θεῶν τῆς Ἑλλάδος ὀνόματα, τὰ ἀσφαλῶς ἔχοντα τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐν τῇ σανσκριτικῇ γλώσσῃ. Ἄλλ' ὅμως ὀσηδήποτε καὶ ἂν ἀπέβη ἡ ἐν τῷ μεταξὺ ἀλλοιώσις, ὑποφαίνεται ἐν ταῖς μεταγενεστέραις ἐκείναις παραστάσεσιν, ὅτι οἱ Ἄριοι τῆς Ἑλλάδος συνεπήγαγον μεθ' ἑαυτῶν ἐνταῦθα τὴν τε ἑννοίαν τοῦ ἐνὸς θεοῦ καὶ τὰς πρώτας ἰδίας ὑποστάσεις, αἰτινες προέκυψαν ἐκ τῆς πλημμυeloῦς περὶ τοῦ θεοῦ τούτου ἀντιλήψεως τῶν τε ὁμοφύλων αὐτῶν καὶ τῶν Σημιτῶν. Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔφερε παρὰ τοῖς Ἑλληνολατίνοις ὁ ὑπέρτατος θεὸς, Ζεὺς πατήρ, Diespiter, Jupiter, εἶναι καθαρῶς σανσκριτικὸν καὶ ἀνευρίσκεται ἀπαρχάλακτον ἐν κεφαλίδι τοῦ γηραιοῦ Ἰνδικοῦ Πανθέου. Ὁ Ζεὺς οὗτος ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ὁ ὕπατος Θεὸς τῶν τῆς Ἑλλάδος κατοίκων. Ἐνῷ ὅμως βραδύτερον αἱ ἑλληνικαὶ πόλεις ἔβριθον ναῶν καὶ ἀγαλμάτων αὐτοῦ, πολλὰ εἶναι τὰ τεκμήρια ὅτι κατὰ χρόνους παναρχαίους οὗτος ἐλατρεύετο ὡς θεὸς ἀνείδεος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὀρέων, ὅπως καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ. Καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα τὰ ὕψιστα αὐτῆς ὄρη ἔφερον, μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βίου, τὰ ἔχνη τῆς ἀρχετύπου ἐκείνης τοῦ Διὸς θεραπείας. Ἡ Λυκόσουρα τῆς Ἀρκαδίας ἦτο, κατὰ Πausανίαν, ἡ πρεσβυτάτη τῶν πόλεων «ὅπόσας ἐπὶ τῇ ἡπείρῳ ἔδειξε γῇ καὶ ἐν νήσοις, καὶ ταύτην εἶδεν ὁ ἥλιος πρώτην, ἀπὸ ταύτης δὲ ποιεῖσθαι πόλεις μαθηθήκασιν ἄνθρωποι.» Ἐκεῖ λοιπὸν ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ Λυκαίου ὄρους, ἀφ' ἧς σύνοπτός ἐστιν ἡ πλείστη Πελοπόννησος, ὑπῆρχεν ἐν τῇ δευτέρᾳ

ἔτι μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδι « γῆς χῶμα, Διὸς βωμὸς, » τοῦ Διὸς ὅστις μέχρι τέλους ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς *Ῥψιστος*, ὡς θεὸς *Ῥπατος* καὶ ἐν Λακωνικῇ, καὶ ἐν Κορινθίᾳ, καὶ ἐν Ἡλίδι, καὶ ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ ἐν Ἀττικῇ. Ἐνῷ βραδύτερον ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Κρόνου, καθ' *Ὀμηρον*, κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδον ἔγγονος τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ κατὰ τοὺς Ὀρφικοὺς διεγγονος τοῦ Φάνητος, τὸ πάλαι ὁ θεὸς οὗτος ὑμνολογεῖτο ὡς ἀναρχος καὶ ἀτελεύτητος, αἱ δὲ ἀπηχήσεις τοῦ δόγματος τούτου ἀναφαίνονται εἰς τὰ ἔπη τὰ ὅποια ἔφαλλον αἱ Πελειάδες ἐν Δωδώνῃ· « Ζεὺς ἦν, Ζεὺς ἐστί, Ζεὺς ἔσεται· ὦ μέγας Ζεῦ. » Μετὰ χιλίων καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν παρέλυσιν ἡ ἐνότης τοῦ θεοῦ τούτου ὑποφώσκει ἐκ διαλειμμάτων εἰς τὰ ὀμηρικά ἔπη. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τύβης τῶν ἀναρίθμων θεῶν οὐς εἰκονίζει ὁ ποιητής, οὐ μόνον πάντοτε παρίστησι τὸν Δία ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν θεόν, ἀλλὰ πολλάκις διακρίνει αὐτὸν δι' ἀπλῆς τῆς λέξεως θεός. Ὁ Ἀγαμέμνων ἀπολογούμενος διὰ τὴν πρᾶξιν ἐκείνην ἣτις ἐπήγαγε τὴν μῆνιν τοῦ Ἀχιλλέως, λέγει ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς αἴτιος τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ Ἐρινὺς, οἱ ἐμβαλόντες εἰς τὰς φρένας αὐτοῦ ἄγριον ἄτην καὶ ἐπιφέρει· « Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. » καὶ ἡ Ἑλένη βεβαιοῦ· « Ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα. » Καὶ ἄλλαχού ὁ ποιητής, περὶ Διὸς ὁμιλῶν, λέγει· « Θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἔξει, ὅτι κεν ὦ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα. »

Παρὰ τῷ Διὶ τούτῳ ἀναφέρονται εἰς τὰ ὀμηρικά ἔπη θεοὶ πολυάριθμοι, οὐχὶ δὲ ὁμοειδῆς. Τινὲς ἐτιμῶντο ὡς φυσικὰ στοιχεῖα, ἀπρόσωπα, οἷα ἡ Γῆ καὶ ὁ Οὐρανός. Ἄλλοι ἐθεραπεύοντο ὡς φυσικὰ καὶ ἠθικὰ στοιχεῖα, ἀλλ' ἤδη προσωποποιηθέντα, οἷον ὁ Ἥλιος, ἡ Σελήνη, ἡ Ἄτῃ, ἡ Λιτὴ καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἄλλοι τελευταῖον δὲν ἐλατρεύοντο εἰμῇ ὡς πρόσωπα λαλοῦντα, δρῶντα καὶ πολυτρόπως ἀναμιγνύμενα εἰς τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, οἷον ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἥρα, ἡ Ἀφροδίτη, ὁ Ἄρης καὶ οἱ τοιοῦτοι, ἐν οἷς κατελέγοντο οἱ κράτιστοι τῶν θεῶν. Ἐκ τῶν διδομένων τούτων ὑποφαίνεται ὅτι ἡ ἑλληνικὴ πολυθεΐα διεπλάσθη, ὅπως καὶ ἡ τῶν ἄλλων Ἀρίων καὶ Σημιτῶν, πρῶτον ἐκ τοῦ καταμερισμοῦ τῆς θείας δυνάμεως εἰς ἰδίας ὑποστάσεις, καὶ δεύτερον, ἐκ τῆς βαθμιαίας προσωποποιήσεως τῶν ὑποστάσεων τούτων.

Τὰ κατὰ πρῶτον θεοποιηθέντα φυσικὰ στοιχεῖα, ἐνῷ ἔτι οἱ Ἀριοὶ διέτριβον εἰς τὰς ἀρχαίας οἰκήσεις, ὑπῆρξαν πιθανώτατα ἡ Γῆ, ἣτις διὰ

τῶν αὐτορουῶν αὐτῆς καρπῶν ἔτρεφεν αὐτούς τε καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν· ὁ Οὐρανός, ὅστις διὰ τῶν ὑετῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἀκτίνων ἐξωοποίει καὶ ἔθαλπε τὴν γονοποιὸν τῆς Γῆς δύναμιν. Ὅπως ἐν τῇ Ἰνδικῇ Dyāus καὶ Prithivī, ἥτοι Ζεὺς καὶ Γῆ, ὑπῆρξαν αἱ ἀρχαιόταται θεότητες ἃς ὕμνησαν πολλάκις τὰ βεδικά ἔπη, οὕτω καὶ ἐν Ἑλλάδι ὁ ὕμνος τῶν Πελειάδων τῆς Δωδώνης, ἅμα δοξολογήσας τὸν Δία ὡς ἀναρχον καὶ ἀτελεύτητον, ἐπέλεγε· «Γᾶ καρπούς ἀνίει, διὸ κλήζετε ματέρα Γαῖαν.» Ὁ δὲ Οὐρανός, ὁ ἐκδηλούμενος διὰ λέξεως ἥτις εἶναι αὐτὴ ἡ σανσκριτικὴ Varuna, ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν Γῆν, ἐπὶ ὅρκου ὅστις ἐλογίζετο δεινότατος καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς θεοῖς. «Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανός· εὐρύς ὑπερθεν, καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὃς τε μέγιστος ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν.» Βαθμηδὸν ὅμως καὶ κατ' ὀλίγον ὁ Οὐρανός ἤρχισεν ἀφανιζόμενος καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατ' ἀρχὰς ἀπεχωρίσθη, διότι ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τότε πολλὰ τῶν πάλαι προσόντων καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις τὴν κυριότητα αὐτοῦ τοῦ Οὐρανοῦ, ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν. Ἀλλ' ἡ Γῆ ἐξηκολούθησε λατρευομένη ὡς Γῆ, καὶ ἀφοῦ ἐπροξωποποιήθη ὡς Δημήτηρ=Γῆ μήτηρ. Ἐν τῇ Ἰλιάδι ὁ Ἀγαμέμνων ὁμνύει· «Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτον, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος, Γῆ τε καὶ Ἡέλιος καὶ Ἑρινύες.» Ἐν Σπάρτῃ ὑπῆρχεν ἱερὸν Διὸς καὶ Γῆς. Οἱ Σμυρναῖοι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Μαγνησίας ὥμνουον πρὸ πάντων Δία καὶ Γῆν. Εἰς τὰς τρεῖς ταύτας περιστάσεις βλέπομεν τὸν Δία ἀναλαμβάνοντα τὸ ἀξίωμα ὅπερ εἶχε παρχωρήσει πρὸς καιρὸν τῷ Οὐρανῷ. Ἰδια δὲ Γῆς ἱερὰ ὑπῆρχον μέγχοι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναφέρονται χρηστήρια αὐτῆς ἀρχαιότατα· ἐν Σπάρτῃ, Γῆς ἱερὸν ὀνομαζόμενον Γάσηπτον· ἐν τῇ περὶ τὸν Κρᾶθιν χώρᾳ, Γῆς εὐρυστέρνου ἱερὸν καλούμενον Γαῖον· ἐν Ὀλυμπίᾳ Γῆς βωμὸς ἐκ τέφρας.

Παρεκτός τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, οἱ Ἄριοι τῆς Ἑλλάδος ἐλκτρευσαν πιθανῶς πρωῒμώτατα καὶ ἄλλα φυσικὰ στοιχεῖα. Ἀλλὰ περὶ τούτων εἰκασίαν μόνον εὐλογον δυνάμεθα νὰ ἐκφέρωμεν, οὐχὶ δὲ καὶ ἱστορικὴν τινα νύξιν. Οἱ Ἰνδολόγοι ἐπεχείρησαν μὲν νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι πλείεσται τῶν ἐλληνικῶν θεοτήτων εἶκον τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν ἐν Ἀσίᾳ οἰκήσεων, διὰ τῆς συγγενείας τῶν ὀνομάτων αὐτῶν πρὸς τὴν σανσκριτικὴν. Ἡ οἰκειότης ὅμως τῶν λέξεων, καὶ ὅταν ᾔνοι ἀσφαλῆς, δὲν

συνεπάγεται ἀπαραιτήτως τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ λέξεις αὗται ἀρχῇθεν συνεδέοντο μετὰ τῆς ἐννοίας θείων ὄντων. Τὸ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ σανσκριτικοῦ ἰδασπάτι· δύσκολον ὅμως εἶναι νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ Ἄριοι εἶχον εἰς τὰς πρώτας αὐτῶν οἰκῆσεις τὴν ἔννοιαν τῆς θαλάσσης. Ὅταν δὲ βραδύτερον προέκυψεν αὕτη εἰς μέσον, εὐλόγως ἠδύνατο νὰ ἐκδηλωθῇ δι' ὀνόματος τῆς ἀρχεγόνου γλώσσης, περισωθέντος εἰς ἀμφοτέρας αὐτῆς τὰς παραφυάδας. Ἀνάλογόν τι συμβαίνει ὡς πρὸς τὸν Προμηθέα τοῦ ὁποίου τὸ μὲν ὄνομα ταυτίζεται μετὰ τοῦ σανσκριτικοῦ pramantha, ὁ δὲ μῦθος εἶναι πολὺ μεταγενέστερος, ἀφοῦ οὔτε ἐν τῇ Ἰλιάδι, οὔτε ἐν τῇ Ὀδυσσεῒ ὅλως μνημονεύεται. Ὡσαύτως ἡ Ἑστία λέγεται φυτρώσασα ἐκ τῆς σανσκριτικῆς ῥίζης vas, ἣτις ἔχει ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἰνδικῇ δύο σημασίας, ὅτε μὲν δηλοῦσα τὸ οἰκεῖν, ὅτε δὲ τὸ λάμπειν, ἅτινα ἀμφοτέρα εἰμποροῦν νὰ συναρμολογηθῶσι πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐστίας. Ἡ θεὰ ὅμως Ἑστία δὲν φαίνεται ἐλθοῦσα ἐκ τοῦ ὁροπεδίου Παμίρ, ἀφοῦ εἶναι μεταγενεστέρα καὶ αὐτῶν τῶν ὁμηρικῶν χρόνων.

Καὶ ταῦτα ὅταν αἱ ἐτυμολογίαι ἦναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀσφαλεῖς. Ἄλλ' οἱ Ἰνδολόγοι ἐξετράπησαν εἰς πολλὰς ἐρμηνείας, καθ' ἃς οὔτε πρὸς ἀλλήλους συμφωνοῦσιν, οὔτε πρὸς τὰς ἀντιλήψεις τῶν ἐλλληνικῶν θεοτήτων. Κατὰ τὸν Μᾶξ Μύλλερ λ. χ. ἡ ἐλληνικὴ Ἀθηνᾶ εἶναι τύπος μικρὸν τροποποιηθεὶς τῆς σανσκριτικῆς λέξεως Ahanā, ἣτις, σημαίνουσα τὴν καυστηρὰν, εἶναι ἐν τῶν ἐπιθέτων τῆς Ἡοῦς· κατὰ δὲ τὸν Schwartz ἡ Ἀθηνᾶ δὲν σημαίνει τὴν καυστηρὰν, ἀλλὰ τὴν ἀστραπὴν. Ἐζητήθη δὲ ἂν ἡ ἐντύπωσις ἦν ἐπροξένησεν ἡ γέννησις τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τῆς σεμνῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, τὸ σέβας ὅπερ ἐνέπνευσε τὸ θέαμα εἰς πάντας τοὺς ἀθανάτους, καὶ ἡ συγκίνησις ἀπάσης τῆς φύσεως, δύνανται νὰ ἐρμηνευθῶσι μᾶλλον διὰ τῆς Ἡοῦς ἢ τῆς ἀστραπῆς. Καὶ ταῦτα πάντα ἐνῶ ἡ ἔννοια τῆς Ahanā ἀποβαίνει ἔτι μᾶλλον ἀμφίβολος ἐκ τούτου ὅτι ἅπαξ μόνον μνημονεύεται ἡ λέξις εἰς τὰς Βέδας. Τὸ ὄνομα Ἑρμῆς, Ἑρμείας, παρεβλήθη πρὸς τὴν βεδικὴν λέξιν Saramēya, τὴν παραγομένην ἐκ τῆς Saramā. Ἄλλ' ὁ Ἀδαλβερτ Κούν δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸν Μᾶξ Μύλλερ ὡς πρὸς τὴν ἀποδοτέαν τῇ λέξει ταύτῃ ἔννοιαν. Ὁ μὲν λέγει αὐτὴν σημαίνουσαν τὴν ὁρμὴν τῆς καταιγίδος (ἐρμῆς, ὁρμή, σανσκριτιστὶ σαρ, ἐξ οὗ ἡ βεδικὴ Saramā, ἡ ἀκατάσχετος καταιγίς), ὁ δὲ βεβαιεῖ ἀπλῶς ὅτι εἶναι ἐν τῶν ἀναρίθμων ὀνομάτων τῆς Ἡοῦς. Κατ' ἄλλον δὲ, τὸν Welcker, ὁ Ἑρμῆς εἶναι

μὲν συγγενῆς τῆς ὀρμῆς, σημαίνει ὁμῶς τὴν ζωοποιὸν κίνησιν, τὰς μεταβολὰς τοῦ οὐρανοῦ, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα, τὴν ἀγρυπνίαν καὶ τὸν ὕπνον, τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον. Προσέτι ἡ ἐλληνικὴ λέξις Ἑρινὺς ἐταυτίσθη ὑπὸ τῶν Ἰνδολόγων μετὰ τῆς σανσκριτικῆς Saranyū. Ἐνῶ ὁμῶς κατὰ τὸν Ἀδαλθερτ Κούν καὶ τὸν Σόννε, ἡ Saranyū σημαίνει τὴν θυελλώδη νεφέλην, κατὰ τὸν Μάξ Μύλλερ σημαίνει πάλιν τὴν Ἡώ.

Ἐκ τούτων γίνεται ὁλόκληρον ὅπόσον ἠθέλεν εἶναι ἐπισηφαλὲς νὰ περι-περιπλάκωμεν εἰς τὸν λαβύρινθον ἐκεῖνον. Ὅθεν ἀφοῦ ἱστορήσαμεν ὅσα εὔρομεν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μεμαρτυρημένα περὶ τοῦ βίου τῶν Ἀρίων τῆς Ἑλλάδος καθ' οὓς χρόνους οὗτοι ἔζησαν ἐνταῦθα μεμονωμένοι ἀπὸ τοῦ λοιποῦ κόσμου, ἐρχόμεθα νὰ παραστήσωμεν ὅποιά τινα ἦσαν τὰ ἔθνη, πρὸς ἃ κατὰ πρῶτον ἐκοινωνήσαν.

Ἀντικρὺ τῆς νοτιανατολικῆς Εὐρώπης ἀπλοῦται ἡ εὐρεῖα χερσόνησος, ἣτις, φέρουσα ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ διαφορὰ κατὰ μέρος ὀνόματα, δὲν περιελήφθη ἅπασα ὑπὸ μίαν κοινὴν προσηγορίαν εἰμὴ ἀπὸ τῆς 4 μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, κληθεῖσα τότε μικρὰ Ἀσία, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ λοιποῦ κολοσσικοῦ ὄγκου τοῦ μέρους τούτου τῆς γῆς, Ἀσίας τῆς μεγάλης. Εἰς τὰ πρὸς δυσμὰς νεύοντα μέρη τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὥκουν ἀνέκαθεν λαοὶ συγγενεῖς τῶν λαῶν τῆς γείτονος εὐρωπαϊκῆς χερσονήσου. Πιθανώτατα δὲ πλεῖστοι τῶν τελευταίων τούτων ἐκ τῆς ἀσιανῆς ἐκείνης χερσονήσου διεπεραιώθησαν εἰς τὴν κατέναντι αὐτῆς πρὸς τὴν μεσόγειον θάλασσαν κατιοῦσαν εὐρωπαϊκὴν· διότι ἂν αἱ δύο αὗται χῶραι ἀφίστανται ἀπ' ἀλλήλων πρὸς ἄρκτον καὶ πρὸς μεσημβρίαν, διὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἐν τῷ μεταξύ ἐνοῦνται σχεδὸν διὰ τῶν πορθμῶν τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἑλληςπόντου. Ἐνθεν καὶ ἐνθεν τὰ ἔθνη ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμώνυμα· Θράκες, Μυσοὶ ἢ Μοισοί, Φρύγες ἢ Βρίγες, Μύγδονες, Βέβρυκες, Θῦνοι, Βιθυνοὶ, Δαρδάνιοι, Πελαγοί. Διὰ τῆς αὐτῆς δὲ ὁδοῦ κατῆλθον ἴσως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπηχούντα ἀπὸ ὄρους εἰς ὄρος, τὰ πρῶτα δοκίμια τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιήσεως, ὧν αἱ ἀφορμαὶ ἀνέρχονται, κατὰ τὰς παραδόσεις, εἰς Θράκην καὶ Ἀσίαν.

Ἀλλὰ τὰ κυριώτερα καὶ πρακτικώτερα πορίσματα τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ προγεγενημένης κοινωνικῆς διαπλάσεως, προσηγορίσθησαν, ὡς φαίνεται, εἰς τοὺς Ἀρίους τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ

τῶν ἐν αὐτῷ κατεσπαρμένων νησιωτικῶν σταθμῶν. Ὅθεν εἰς τὰς διαποντίους ταύτας σχέσεις θέλομεν ἐπιστήσει ἰδίως τὴν προσοχὴν, ἐξακριβοῦντες πρῶτον τὴν καταγωγὴν τῶν ἐθνῶν τὰ ὅποια τότε προσεπέλασαν εἰς τὰς ἑλληνικὰς νήσους καὶ παραλίας.

Περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρίδος, τὰ αἰγυπτιακὰ μνημεῖα ὀνομάζουσιν εἰς τὴν δυτικὴν καὶ τὴν βορειοδυτικὴν παραλίαν τῆς μικρᾶς Ἀσίας Τυρσηνοὺς, Σαρδανοὺς, Λυκίους, Τεύκρους, Σσακαλῆς, Δαρδανίους, Μυσοὺς, Ἰλιεῖς, Πηδασεῖς. Περὶ δὲ τὸ χιλιεστὸν ἔτος ἡ Ἰλιάς ἀναφέρουσα τὰ πλεῖστα τῶν ὀνομάτων τούτων προστίθησι καὶ Κᾶρας, Λέλεγας, Καύκωνας, Πελασγοὺς, Φρύγας, Μαίονας, Παφλαγόνες, Θρᾶκας. Ἀπαντα τὰ ἔθνη ταῦτα ἦσαν Ἀρίων γόνοι, εἰ καὶ τινὰ ἔλαβον μετὰ χρόνον σημιτικὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπίχρῳσιν.

Οἱ Ἄριοι οὗτοι ἀφικόμενοί ποτε εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν εὗρον αὐτὴν προκατελημμένην ὑπὸ Τουρανίων καὶ τινων Σημιτῶν, καλουμένων ἰδίως Κουσιτῶν. Οἱ Τουράνιοι εἶχον ἰδρυθῆ εἰς τὰ παράλια τοῦ Πόντου καὶ ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ ὀροπεδίου τῆς χερσονήσου, εἰς χώρας ὀρεινὰς καὶ μεταλλοφόρους, οἱ δὲ Κουσιταὶ ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ Αἰγαῖον νευούσης κλιτύος, ἐπιτηδαιοτέρας οὔσης πρὸς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν ναυτικὴν ἐμπορίαν. Οἱ κατόπιν ἐπιδημήσαντες Ἄριοι, δὲν ἡδυνήθησαν οὔτε νὰ συζήσωσι μετὰ τῶν Τουρανίων, οὔτε νὰ κατισχύσωσιν αὐτῶν. Ὅθεν διελθόντες ἀνὰ μέσον τῶν χωρῶν ἃς οὗτοι κατεῖχον, ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰ δυτικώτερα τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐξ ὧν ἐπέτυχον νὰ ἀποβάλωσι τοὺς Κουσιτάς. Ὅτε δ' ἐπέτειλεν ἐπὶ τὰς χώρας ταύτας ἡ ἡὺς τῆς ἱστορίας, εὐρίσκομεν αὐτόθι διατελοῦντα ἤδη, ἢ μετ' ὀλίγον περιελθόντα εἰς σχέσεις πρὸς τοὺς Ἀρίους τῆς Ἑλλάδος τὰ ἐξῆς κυριώτερα ἔθνη· Κᾶρας, Λέλεγας, Λυκίους, Φρύγας, Λυδοὺς, Τρώας.

Οἱ περὶ τὴν συγκριτικὴν γλωσσολογίαν ἀκριβολογήσαντες περιῆλθον εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ Φρύγες ἀποτελοῦσι μέσον τινὰ κρίκον μεταξὺ τῶν ἀρχαιοειδῶν Ἀρίων καὶ τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Φρύγες ἐχάλουν τὸν Δία αὐτῶν Βαγαῖον, διὰ λέξεως ἣτις σανσκριτιστὶ μὲν σημαίνει τὴν μακαριότητα, ζενδιστὶ δὲ καὶ σλαυιστὶ τὸν θεόν (boghi). Ἀλλ' ὠνόμαζον αὐτὸν καὶ Σαβάζιον, διὰ προσηγορήματος ὅπερ ἑλληνιστὶ τε καὶ Ἰνδιστὶ ἐκδηλοῖ τὸ σέβειν. Εἶχον δὲ προσέτι αὐτὰ τὰ τῶν Ἑλλήνων φωνήεντα, καὶ νόμους φωνητικούς ἀντιστοιχοῦς.

Ἐν τῇ μεταξὺ Προποντίδος, Ἑλληςπόντου καὶ Αἰγαίου χερσονήσῳ, ἦν ἔμελλον νὰ ἀπαθανατίσωσι τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, ὥκουν οἱ τῶν Μυσῶν συγγενεῖς Δαρδάνιοι καὶ Τρῶες, οἵτινες παρίστανται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἔχοντες οἰκειότητα στενὴν καὶ πρὸς τοὺς Φρύγας. Ἡ Ἐκάβη ἦτο θυγάτηρ τοῦ Φρυγὸς Δύμκντος· ὁ Πρίαμος ἐγένετο ἐπίκουρος τῶν Φρυγῶν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων· πολλὰ δὲ Τρώων ὀνόματα οἶον Κάπυς, Ἀσκάνιος, Κασσάνδρα, ἦσαν φρυγικά. Αἱ δύο φυλαὶ δὲν ὠμίλουν, ὡς φαίνεται, τὴν αὐτὴν ἀπαραλλάκτως γλῶσσαν, διότι ἐν τῷ ὁμηρικῷ εἰς Ἀφροδίτην ὕμνῳ ἡ θεὰ, βεβαιοῦσα τὸν Ἀγχίσην ὅτι εἶναι θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας Ὀτρέως, ἐπιλέγει· γλῶσσαν δ' ὑμετέρην τε καὶ ἡμετέρην σάφα οἶδα. Ὑπάρχουσι δὲ τινες ἐνδείξεις τῆς σχέσεως τῶν Τρώων πρὸς τοὺς Ἀσσυρίους. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀσσαράκου, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰλου, ἀνευρέθη ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς Νινευῆ, καὶ ἐκ τῶν τρωικῶν ἡρώων, διωνύμων ὄντων, ὁ Ἐκτωρ προσωνομάζετο Δαρεῖος. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα οὐδόλως ἀνατρέπουσι τὰ ἄλλα περὶ τῆς οἰκειότητος τῶν Τρώων καὶ τῶν Δαρδανίων πρὸς τοὺς Ἀρίους τεκμήρια. Οἱ Ἀσσύριοι δὲν ἐνέβαλον εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν εἰμὴ ἐν τῇ 13 ἑκατονταετηρίδι, ὥστε ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν εἶναι μεταγενεστέρα· καὶ μετὰ τοὺς χρόνους δὲ τούτους οἱ Τρῶες δὲν εἰκονίζονται ἐν τῇ Ἰλιάδι ὡς βάρβαροι, ἀλλὰ ὡς ἐν πᾶσι σχεδὸν ὅμοιοι τοῖς Ἀχαιοῖς. Πλὴν τούτου, καὶ πρὸ τινων ἐνιαυτῶν γεγόμεναι ἐν τῷ πεδίῳ τῆς Τροίας ἀνασκαφαί, ἀπέδειξαν τὸν ἰδιοφυῆ βίον τῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῆς κατοίκων.

Οἱ Λυκιοὶ, καὶ τοὶ ἦσαν ἐν τῇ παραλίᾳ ἄμεσοι γείτονες τῶν Σολύμων, σημιτῶν ὄντων, ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ ἠπλοῦντο μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ Ἄλως καὶ τοῦ Εὐφράτου, ὅπου μνημονεύουσιν αὐτῶν τὰ ἀσσυριακὰ μνημεῖα. διέσωσαν ὅπως οἱ Δαρδάνιοι, ὅπως οἱ Τρῶες, ἀκεραίους τοὺς χαρακτῆρας τῆς τῶν Ἀρίων φυλῆς. Ἐλογίσθησαν αἰέποτε ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὡς ἔθνος συγγενές· εἶχον τὴν αὐτὴν εὐλάβειαν πρὸς τὴν γυναικα, τὸ αὐτὸ σέβας πρὸς τοὺς νεκρούς. Οἱ δὲ βραδύτερον εἰς μικρὰν Ἀσίαν ἀποδημήσαντες Ἕλληνες δὲν ἐδίστασαν νὰ προχειρίσωσι βασιλεῖς αὐτῶν Λυκίους. Ὁ τῶν Λυκίων ἀλφάβητος δὲν συμφωνεῖ μὲν τοσούτον ἀκριβῶς πρὸς τὸν ἐλληνικόν, ὅσον ὁ φρυγικός· ἀλλὰ τοῦτο διότι τὸ φωνητικὸν αὐτῶν σύστημα ἦτο λεπτότερον καὶ πολυπλοκώτερον. Ὄθεν ἐδέησε νὰ αὐξήσωσι τὰ σημεῖα τῶν φωνηέντων, ὧν τινα ἔχουσι σχήματα ἴδια καὶ πρὸς οὐδένα συνάδοντα τῶν γνωστῶν τύπων τοῦ Κικιμείου ἀλφαβήτου.

Εἰς τοὺς Λυδοὺς συνέβη ὅ,τι εἰς τοὺς Τρώας. Βραδύτερον προσέλαβον ἐξ Ἀσσυρίας ἔθιμα πολλά· οἷον, πρὸς κύρωσιν τῶν συμβάσεων, πληγώσαντες ἑκάτεροι οἱ συμβαλλόμενοι τοὺς βραχίονας, ἀνέλειχον ἀλλήλων τὸ αἷμα· καὶ προσέτι κατεπόρνευον τὰ τέκνα. Ἀλλ' ὁ ταῦτα διηγούμενος Ἡρόδοτος προστίθῃσιν ὅτι κατὰ τὰ λοιπὰ « ὅρκια ποιέεται ταῦτα τὰ ἔθνηα τὰ περ τε Ἑλληνες » ἐν γένει δὲ ὅτι « Λυδοὶ νόμοισι παραπλησίοισι χρέονται καὶ Ἑλληνες. »

Γλωσσικαὶ ἐνδείξεις περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Καρῶν καὶ τῶν Λελέγων δὲν ὑπάρχουσι. Πολλοὶ ἠξίωσαν ὅτι οἱ Κᾶρες ἦσαν Σημίται, ἀλλ' ὁ δεινὸς σημιτολόγος Ῥενὰν ἐβεβαίωσεν ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν ὑπὲρ τῆς δόξης ταύτης προταθέντων ἐπιχειρημάτων εἶναι ἀνυπόστατα. Ἐν τῇ Ἰλιάδι λέγονται μὲν βαρβαρόφωνοι· ὁ Φίλιππος ὅμως ὁ τὰ Καρικὰ γράψας εἶπεν ὅτι ἡ γλῶσσα αὐτῶν δὲν ἦτο τραχεῖα, ἀλλὰ καὶ πλεῖστα ἑλληνικὰ ὀνόματα ἔχει καταμεμιγμένα. Ἐκ τοῦ Ἡροδότου δὲ μανθάνομεν ὅτι ὁ Ἀπόλλων τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Πτώου ἐλάλησε ποτὲ Καριστί, καὶ ὅτι οἱ συγγενεῖς τοῦ ἐπιφανοῦς Ἀθηναίου Ἰσαγόρου τοῦ Τισχάνδρου ἔθουον Διὶ Καρίῳ. Τὸ πιθανώτερον λοιπὸν εἶναι ὅτι οἱ Κᾶρες, ἐξ Ἀρίων ὁρμώμενοι, ἀνέμιχθησαν μετὰ Σημιτῶν ἢ καὶ ἄλλων φυλῶν. Τοιοῦτό τι δὲ ὑπολανθάνει ἐν τῷ ἀλφαβήτῳ αὐτῶν. Αἱ διὰ τοῦ ἀλφαβήτου τούτου χαραχθεῖσαι ἐπιγραφαὶ δὲν κατωρθώθη νὰ ἀναγνωσθῶσιν, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμῶν αὐτοῦ εἶναι μικτὸν, ἕνια φαίνονται συνδεόμενα μετὰ τῶν Καδμείων καὶ τῶν Φοινικικῶν, ἄλλα δὲ πάλιν, ὅπως ἰδιότυπα.

Μικτὸν τοιοῦτον χαρακτῆρα εἶχον καὶ οἱ Λέλεγες, οὓς, κατὰ Στράβωνα, τινὲς μὲν τοὺς αὐτοὺς Καρσὶν εἰκάζουσι, τινὲς δὲ συνοίκους μόνον καὶ συστρατιώτας· διόπερ ἐν τῇ Μιλησίᾳ Λελέγων κατοικίας λέγεσθαί τινας, πολλοῦ δὲ τῆς Καρίας τάφους Λελέγων καὶ ἐρύματα ἔρημα, Λελέγια καλούμενα. Μία τῶν συζύγων τοῦ Πριάμου ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἀλτεω, βασιλέως τῶν φιλοπολέμων Λελέγων, ἄρχοντος τῆς Πηδάσου· Λέλεγες καὶ Κᾶρες ὑπῆρξαν, ὅπως πάντες οἱ τῆς μικρᾶς Ἀσίας Ἄριοι, σύμμαχοι τῶν Τρώων ἐπὶ τοῦ πολέμου ὃν ὤμνησεν ὁ Ὅμηρος· πλεῖστοι δὲ καὶ τῆς ἐνταῦθα Ἑλλάδος κάτοικοι, ἐν Ἀκαρνανίᾳ, ἐν Αἰτωλίᾳ, ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ ἐλέγοντο Λελέγων ἀπόγονοι.

Οἱ Σημίται διεπλάσθησαν πολὺ πρὸ τῶν Ἀρίων. Ἡ τῆς Αἰγύπτου ἱστορία ἀνατρέχει μέχρι τοῦ τετρακισχιλιοστοῦ πρὸ Χριστοῦ ἔτους καὶ ἐπέκεινεν, ἐνῷ αἱ ἀμυδρόταται περὶ Ἑλλάδος εἰδήσεις δὲν ὑπερβαίνουσι

τὸ διςχιλιοστόν. Ἐκ δὲ τῶν Ἀρίων πάλιν, οἱ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, χειρ-
σαῖοι ὄντες γείτονες τῶν δημιουργῶν ἐκείνων τῆς κοινωνικῆς ἐπιδόσεως,
ἐδέχθησαν τὰ πρῶτα αὐτῆς σπέρματα πρὸ τῶν τῆς Ἑλλάδος ὁμοφύ-
λων, οἵτινες ἐχωρίζοντο ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀπὸ τῆς ἀρχηγόνου τοῦ πο-
λιτισμοῦ ἐστίας.

Οἱ τὴν παραλίαν τῆς μικρᾶς Ἀσίας οἰκῆσαντες ἐγένοντο ναυτικοί,
καὶ οἱ τολμηρότεροι ἐξ αὐτῶν, Κᾶρες, Λέλεγες, Λύκιοι, ὤρμησαν πρὸς
δυσμᾶς τοσοῦτον πρῶτως ὥστε αἱ ἀρχαιόταται περὶ αὐτῶν εἰδήσεις
συμπλέκονται μετὰ τῆς πρωτογόνου ἱστορίας τῶν ἐλληνικῶν νήσων καὶ
παραλίων. Βραδύτερον, ἥτοι περὶ τὰ τέλη τῆς 15 ἑκατονταετηρίδος,
τὰς ἀρχὰς τῆς 14, καὶ περὶ τὰ μέσα τῆς 13, Ἴλιεις, Πηδασεῖς,
Δαρδάνιοι, Μυσοὶ, Λύκιοι, Τυρσηνοὶ, Σσαρδανοὶ, Σσακαλάς, Τεῦχροι
ἐπιπλέουσιν ἐπανειλημμένως κατὰ τῆς Αἰγύπτου, ἔχοντες συμμάχους
τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τοὺς Δαναοὺς. Ἐτι δὲ βραδύτερον, ἥτοι ἐν τῇ 12
ἑκατονταετηρίδι, κατὰ τοὺς Ἑλληνας χρονολόγους, οἱ Δαναοὶ καὶ
Ἀχαιοὶ, ἀντὶ συμμάχων, γίνονται πολέμιοι τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ
ὁμοφύλων καὶ ἐπιχειροῦσι τὴν πολυθρύλητον ἐπὶ Ἴλιον στρατεῖαν.

Ἐτεροι τῆς μικρᾶς Ἀσίας Ἀριοι, οἱ Φρύγες καὶ οἱ Λυδοὶ, ἐτράπη-
σαν μᾶλλον πρὸς τὰ ἐνδότερα καὶ ἀπήρτισαν μεγάλας ἐγχωρίους μοναρχί-
ας. Ἐκ δὲ τῶν περὶ τούτων παραδόσεων, ὑποφαίνεται τό τε μέγα
πολιτικὸν ἀξίωμα τῶν πρώτων καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν ἐμπορικὸν τῶν δευτέρων
πνεῦμα. Ὁ Γορδίας καὶ ὁ ἐκ τῆς θεᾶς Κυβέλης γεννηθεὶς υἱὸς αὐτοῦ
Μίδας, ἐφημιζόντο ὡς ἰδρυταὶ τοῦ φρυγικοῦ κράτους, ὧν τὰ ὀνόματα
ἔφερον πολλοὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν, πασίγνωστοι δὲ εἶναι ἢ τε ἅμαξα
ἢ ὁ πρῶτος Γορδίας ἀνέθηκεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἀπὸ αὐτοῦ ὀνομασθεί-
σης πόλεως καὶ ὁ δεσμὸς τοῦ ζυγοῦ αὐτῆς ὃν ἔκοψεν ὁ μέγας Ἀλέξαν-
δρος. Ὁ δεσμὸς οὗτος παρέμεινεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὡς σύμβολον τῆς
πάλαι τῶν Φρυγῶν ἀρχῆς, καὶ ἐκ τούτου τὸ λόγιον ὅτι ὁ λύσας αὐτὸν
θέλει ἄρξει τῆς Ἀσίας. Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν, ἡ Ἰλιάς λέγει τὸ πλῆθος
τῶν μαχητῶν τῆς Φρυγίας ἐνάμιλλον σχεδὸν τῆς ὅλης τῶν Ἀχαιῶν
στρατιᾶς καὶ εἰς ἔτι μεταγενεστέρους χρόνους τὰ φύλα τὰ καταλαβόντα
τὴν Ἀρμενίαν καὶ δόντα αὐτῇ τὸ ἑαυτῶν ὄνομα, ἦσαν φρυγικῆς κατα-
γωγῆς. Ἀλλὰ ὀλίγαι τινὲς ἐπιγραφαὶ, καὶ αὗται οὐχὶ πάνυ ἀρχαῖαι,
ὀλίγοι τάφοι καὶ τινα ἐρείπια ἐρυμάτων καὶ ἀνάγλυφα ἀνεξήγητα, εἶναι
οἱ μόνον περιωθθέντες μάρτυρες τοῦ τοσοῦτον τὸ πάλαι περιλαληθέντος
ἐκείνου κράτους.

Τὸ δὲ τῶν Λυδῶν βασίλειον ἦν περὶ τὸ Σίπυλον ὄρος ἰδρυμένον, μεταξὺ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἑρμου καὶ τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης. Οἱ Λυδοὶ πρῶτοι ἀνθρώπων, καθ' Ἡρόδοτον, ἔκοψαν καὶ μετεχειρίσθησαν νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· πρῶτοι δὲ καὶ κάπηλοι ἐγένοντο· καὶ πρῶτοι ἐξεῦρον τὰ παίγνια τῶν κύβων, τῶν ἀστραγάλων, τῆς σφαίρας, πάντα τὰ παίγνια, πλὴν πεσσῶν. Ἐπενόησαν δὲ ταῦτα ἐπιζητοῦντες ἀνακούφισιν τινα ἐν τῇ ἰσχυρᾷ σιτοδείᾳ ἣτις ἐμάστιζε πᾶσαν Λυδίαν ἐπὶ Ἄττος τοῦ Μάνεω βασιλέως· καὶ ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ μίαν μὲν ἡμέραν τρώγοντες, τὴν δὲ ἐτέραν παίζοντες ἵνα μὴ ζητῶσι σιτία. Οὕτω ἔζησαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη, ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν ἔπαυεν· ὅθεν ἐπὶ τέλους ὁ βασιλεὺς ἀπεφάσισε νὰ ἐλαττώσῃ τὸ πλῆθος τῶν κατοίκων τῆς Λυδίας καὶ ἐπὶ τούτῳ διήρесеσεν αὐτοὺς εἰς μοίρας δύο, ὧν ἡ μία ἔμεινεν ἐν τῇ χώρᾳ σὺν τῷ βασιλεῖ, ἡ δὲ ὑπὸ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Τυρσηνὸν ἀπεδήμησεν εἰς ζήτησιν βίου καὶ γῆς. Οἱ ἀπόδημοι οὗτοι κατελθόντες εἰς Σμύρνην καὶ ἐκεῖ κατασκευάσαντες πλοῖα, ἀπέπλευσαν καὶ πολλὰ παραμειψάμενοι ἔθνη, καὶ μετονομασθέντες ἀντὶ Λυδῶν Τυρσηνοί, ἀπὸ τοῦ ἡγέτου, ἀπέβησαν τελευταῖον εἰς τὴν δυτικὴν Ἰταλίαν καὶ κατασταθέντες αὐτόθι ἔδωκαν αὐτῇ τὸ ἑαυτῶν ὄνομα.

Ἐκ τῆς παραδόσεως ταύτης ὑποδηλοῦται ὅτι ἀπεδήμησαν τότε Τυρσηνοί, οὐχὶ Λυδοί. Οἱ Τυρσηνοὶ οὗτοι, προσεπονομασθέντες καὶ Πελασγοί, ἀναφαίνονται εἰς πλείστας νήσους καὶ παραλίας τῆς Ἑλλάδος, λέγονται δὲ πλεύσαντες καὶ εἰς Ἀφρικὴν. Πότε καὶ πῶς συνεδυσάσθησαν τὰ δύο ὀνόματα, ἄδηλον, ἀλλὰ τὸ γεγονὸς ὑποδεικνύει ὅτι τὰ φύλα ἦσαν συγγενῆ. Οἱ δὲ Λυδοὶ οὐδέποτε ἐγένοντο ναυτικοί. Δὲν συγκαταλέγονται ὑπὸ τῶν αἰγυπτιακῶν μνημείων μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τῆς θαλάσσης τὰ ὅποια ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ὁρμώμενα ἐστράτευσαν περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρίδος κατὰ τῆς Αἰγύπτου· ἀπασχολημένοι δὲ εἰς τὰ ἐνδότερα, οὐδὲ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου μετέσχον.

Ἐν τούτοις Φρύγες καὶ Λυδοὶ δὲν ἔμειναν ἄσχετοι πρὸς τοὺς Ἀρίους τῆς Ἑλλάδος. Πολλὰ ἀναγόμενα εἰς τὸ θρήσκειμα καὶ τὴν ποίησιν ἐθρυλοῦντο ὡς ἐκεῖθεν ἐνταῦθα ἐπελθόντα. Ὁ δὲ Πέλοψ, ὁ υἱὸς τοῦ Ταντάλου καὶ ἀδελφὸς τῆς Νιόβης, ὅστις ἐγένετο ἐπώνυμος τῆς Πελοποννήσου καὶ ἀρχηγέτης τῶν Ἀτρειδῶν, ἐκ τῆς περὶ τὸ Σίπυλον χώρας ἐλέγετο ἐπελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἐν τῇ ἐβδόμῃ ἑκατονταετηρίδι ὁ βασιλεὺς τῶν Λυδῶν Γύγης ἔπεμψεν εἰς Δελφοὺς τὰ πλούσια

ἐκεῖνα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀναθήματα, ἅτινα ἐθαύμασεν ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας· ἔτι δὲ πρὸ τοῦ Γύγου, εἰς τῶν τελευταίων βασιλέων τῆς Φρυγίας, Μίδας καλούμενος, ὅπως ὁ τοῦ ἀρχηγέτου αὐτῶν υἱός, ἀνέθηκεν εἰς τὸ αὐτὸ ἱερόν τὸν θρόνον αὐτοῦ « ἐς τὸν προκατίζων ἐδίκαζε, ἐόντα ἀξιοθέτον. »

Ἀλλὰ παρεκτὸς τῶν Ἀρίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐκοινώνησαν πρό-παλαι πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος καὶ Φοίνικες καὶ Αἰγύπτιοι.

Οἱ Φοίνικες εἴλκον τὸ γένος ἐκ τῶν Κουσσιτῶν, τῶν ἀποτελούντων ἓνα τῶν κλάδων τοῦ μεγάλου τῶν Σημιτῶν οἴκου. Ἀναχωρήσαντες ἐκ τοῦ ὄροπεδίου Παμίρ πρὸ τῶν ἄλλων ὁμοφύλων, οἱ Κουσσῖται πρωΐμωτερον κατέλιπον τὸν νομαδικὸν βίον καὶ ἔδρεψαν τοὺς καρποὺς τῆς ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως, ἧς πρῶτιστος ὅρος εἶναι ἡ καθεστηκυῖα δίαίτα. Τρία τῶν κυριωτέρων Κουσσιτικῶν ἔθνων κατεστάθησαν περὶ τὸν Περσικὸν κόλπον. Οἱ Κίσσιοι τοῦ Ἡροδότου, οἱ Κοσσαῖοι τοῦ Ἀρριανοῦ ἰδρύθησαν εἰς τὴν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Τίγρεως ὀρεινὴν χώραν. Παρὰ τὸν κάτω Τίγριν καὶ Εὐφράτην κατεστάθησαν οἱ Κουσσῖται ἐκεῖνοι οἵτινες ἀπετέλεσαν βραδύτερον τὸ ἐπικρατέστερον στοιχεῖον τοῦ Χαλδαϊκοῦ πληθυσμοῦ. Οἱ δὲ πρόγονοι τῶν Φοινίκων καταλαβόντες κατ' ἀρχὰς τὰ παράλια τοῦ περσικοῦ κόλπου, ἀπεδήμησαν ἐκεῖθεν κατόπιν καὶ κατώκησαν ἐπὶ τέλους παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν. Οἱ Φοίνικες εἶναι τὸ πρῶτον γνωστὸν μέγα ἐμπορικὸν καὶ ναυτικὸν τοῦ κόσμου ἔθνος. Πᾶσαι αἱ ὁδοὶ ὅσαι ἔφερον πρὸς δυσμὰς ἀπὸ τῶν ἐμπορείων τῆς Ἰνδικῆς, τῆς Βακτριανῆς, τῆς Χαλδαίας, τῆς Ἀραβίας καὶ τῶν περὶ τὸν Καύκασον χωρῶν, ἀπέληγον εἰς τὰς δύο αὐτῶν πόλεις Σιδῶνα καὶ Τύρον, αἵτινες δὲν ἐβράδυναν νὰ κατισχύσωσιν ὅλων τῶν λοιπῶν. Ἐνῶ δὲ κατέλαβον τοὺς κυριωτάτους πόρους τῶν ποταμῶν καὶ τοὺς εὐδατωτάτους αὐλῶνας τῶν ὀρέων τῆς ἀνατολῆς, ἐρρίφθησαν συγχρόνως εἰς τὴν θάλασσαν, πελαγοδρομήσαντες ὅσον οὐδὲν ἄλλο ἔθνος μέχρι τῆς 15 ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χριστοῦ, καὶ παρέκαμψαν τὴν Εὐέλπιν ἄκραν πλέον ἢ διςχίλια ἔτη πρὸ τοῦ Βάσκου Δεγάμα.

Οἱ δὲ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐλογίζοντο Ἀφρικανοὶ τὸ γένος. Ἀλλὰ τὴν σήμερον ἐκ τῶν ἱερογλυφικῶν μνημείων ἐπιστάθη ὅτι ἦσαν ἄποικοι τῶν λευκῶν φυλῶν τῆς νοτιοδυτικῆς Ἀσίας καὶ ἐλάλουν γλῶσσαν συγγενῇ τῶν σημιτικῶν. Ἦσαν δὲ, καθ' ὅσον ἄχρι τοῦδε γνωρίζομεν, αὐτοὶ καὶ οἱ Χαλδαῖοι, τὰ πρῶτιστα πολιτισθέντα τῶν ἐθνῶν τῆς

γῆς καὶ τὰ πρῶτιστα κατακτητικὰ γενόμενα. Ἐξ Αἰγυπτου καὶ ἐκ Χαλδαίας προῆλθον αἱ πρῶται ἀκριβεῖς γνώσεις περὶ ἀστρονομίας, ἱατρικῆς, γεωμετρίας, φυσικῆς καὶ ἐν γένει τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Οἱ δὲ αἰγυπτιακοὶ στρατοὶ ἐξώρμησαν πρωϊμώτατα μέχρι τῶν ἐνδοτέρων τῆς δυτικῆς Ἀσίας ἀφ' ἐνὸς καὶ μέχρι τῶν ὀχθῶν τοῦ ἄνω Νείλου ἀφ' ἐτέρου.

Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἔθνη τὰ πλεύσαντα πρὸς τὰς ἐλληνικὰς νήσους καὶ παραλίας, εἰς χρόνους οἵτινες δὲν δύνανται μὲν νὰ ὀρίσθωσιν ἀκριβῶς, προσεγγίζουσιν ὁμῶς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πρὸς τὸ διςχιλιοστὸν πρὸ Χριστοῦ ἔτος.

Ὁ Θουκυδίδης λέγει ὅτι τὰς πλείστας τῶν νήσων ᾤκισαν Κἄρες τε καὶ Φοίνικες· καὶ εἰς ἀπόδειξιν τῆς δοξασίας αὐτοῦ φέρει μαρτυρίαν ἰσχυράν, ὅτι «Δήλου καθαιρουμένης ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν τῷ δε τῷ πολέμῳ (τῷ Πελοποννησιακῷ) καὶ τῶν θηκῶν ἀναιρεθεισῶν, ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν τῇ νήσῳ, ὑπὲρ ἡμισυ Κἄρες ἐφάνησαν, γνωσθέντες τῇ τε σκευῇ τῶν ὀπλῶν ξυντεθαμμένη καὶ τῷ τρόπῳ ᾧ νῦν ἔτι θάπτουσι.» Τὰ αὐτὰ δὲ ἔθνη λέγει ὅτι κατώκησαν εἰς τὰς νήσους καὶ ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας, ῥητῶς ἀναφέρων ὡς ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἀνέκαθεν καταληφθεὶς τὴν Κύπρον, τὰ Κύθηρα, τὴν Θάσον, καὶ ὡς πρὸς τὴν Θάσον προσάγων μαρτυρίαν οὐδὲν ἥττον ἰσχυράν τῆς τοῦ Θουκυδίδου περὶ τῶν ἐν Δήλῳ Καρῶν. «Εἶδον δὲ καὶ αὐτὸς τὰ μέταλλα ταῦτα (τὰ ἐν Θάσῳ), καὶ μακρῷ ἦν αὐτῶν θαυμασιώτατα τὰ οἱ Φοίνικες ἀνεῦρον, οἱ μετὰ Θάσου κτίσαντες τὴν νῆσον ταύτην.» Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνατολικὴν τῆς Ἑλλάδος παραλίαν ἀπέβησαν οἱ Κἄρες. Τοῦ Καρὸς τὸ ὄνομα ἀνεφαίνετο ἐν ταῖς μεγαρικαῖς γενεαλογίαις, ἡ δὲ τῶν Μεγάρων ἀκρόπολις ὠνομάζετο Καρία μέχρι τῶν ὑστάτων τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας χρόνων. Ἐνῷ δὲ οἱ Κἄρες συνωνυμοῦντο μὲ τοὺς Λέλεγας ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου, οἱ τελευταῖοι οὗτοι παρεισέδυσαν ὑπὸ τὸ ἑαυτῶν ὄνομα εἰς τὰς ἐλληνικὰς παραδόσεις τῆς τε Μεγαρίδος καὶ τῆς Λακωνικῆς. Οἱ δὲ Λύκιοι ἀναφέρονται ὡς ἀρχαῖοι τῆς Κρήτης κάτοικοι καὶ συναρμολογοῦνται μετὰ τῶν ἀττικῶν, τῶν βοιωτικῶν καὶ τῶν ἀργολικῶν παραδόσεων. Περὶ τῶν τριῶν τούτων ἐθνῶν, Καρῶν, Λελέγων, Λυκίων, παρετηρήθη λίαν πιθανῶς ὅτι τοσοῦτον ἦσαν ἐν ἀρχῇ μεμιγμένα, ὥστε βέβαιος δὲν εἰμπορεῖ τις νὰ ἦναι ἂν τὰ περὶ ἐνὸς λεγόμενα δὲν ἀναφέρονται εἰς τὰ ἕτερα. Ἐκ τούτου δὲ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὰ ἐξ Ἀσίας ἐπιδραχμόντα ἔθνη ἤρχισαν, προϊόντος τοῦ χρόνου, νὰ συγχωνεύωνται

ἐντός τινων ἐπικρατεστέρων γενομένων, καὶ πρῶτον τῶν Καρῶν, ἔπειτα δὲ τῶν ναυσικλυτῶν Φοινίκων.

Οἱ Φοίνικες εὗρον τὰς νήσους κατωκημένας. Ἄλλ' ἂν κατόπιν τῶν ἄλλων ἐξέπλευσαν ἐκ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων, αὐτοὶ κυρίως ἔδωκαν εἰς τὰς μεταξὺ Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος νήσους ζῶν ἐμπορικὴν, βιομηχανικὴν, ἱστορικὴν. Πρὸ πάντων κατέλαβον τὴν γείτονα αὐτῶν Κύπρον, οὕτως ὀνομασθεῖσαν ἐκ τοῦ αὐτοφύτου ἐν αὐτῇ θάμνου, ὅστις ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Φοινίκων καὶ τῶν Ἑβραίων *κόφερ* καὶ μετεποιήθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν *κύπρον* τοῦ Διοσκορίδου. Οἱ προσηγηθέντες κάτοικοι, οἱ ὅποιοι ἄγνωστον τίνες ἦσαν, ὑπεχώρησαν εἰς τὰ ἐνδότερα καὶ ἔβλεπον ἐκείθεν ἐπὶ γενεᾷς πολλὰς τὰ μεσημβρινὰ καὶ τὰ βόρεια τῆς νήσου αὐτῶν παρὰ λία καλυπτόμενα ὑπὸ πόλεων ὧν ἡ λαμπρότης ἔμελλε νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν. Ἦσαν δὲ αἱ πόλεις αὗται· Ἀμχθυς (ὁμώνυμος τῇ ἀρχαίᾳ συριακῇ πόλει Χαμὰθ) καὶ Πάφος, περίφημοι διὰ τὰ ἐν αὐταῖς ἱερὰ τῆς γονοποιοῦ θεότητος τῶν Σύρων, ἥτις βραδύτερον ἔλαβε τὸν τύπον καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἑλληνίδος ἐκείνης θεᾶς, περὶ ἧς ἤδη ὁ Ὅμηρος ἔλεγεν «ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἱκάνε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη, ἐς Πάφον.» Γόλγοι, περὶ οὓς πρὸ πεντεκαίδεκα ἐτῶν ἀπεκαλύφθη ναὸς, ἐν ᾧ εὐρέθησαν 300 περίπου ἀγάλματα καὶ ἀγαλμάτια τῆς φοινίσσης Ἀστάρτης καὶ τοῦ φοίνικος Μελκάρθ· Κούριον, ὅπου τῷ 1874 εὐρέθη ὁ πολυθρύλτος θησαυρὸς ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης ὀνομασθεὶς *θησαυρὸς τοῦ Κουρίου*, συγχεόμενος δὲ ἐκ ψελλίων, δακτυλίων, ἐνωτίων, φυλακτηρίων, ληκύθων, πυξίδων, καρφίδων τῆς κεφαλῆς, περιδεραίων, ὄλων τούτων χρυσῶν. Καὶ ἀργυρὰ δὲ ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ πολλὰ κοσμήματα καὶ σκεύη· καὶ ἐξ ὀρειχάλκου καὶ ἐξ ἡλέκτρου· καὶ λίθοι ἀνάγλυφοι πολυάριθμοι καὶ πολύτιμοι· ταῦτα δὲ πάντα τέχνης παντοειδοῦς, αἰγυπτιακῆς, ἀσσυριακῆς, χαλδαϊκῆς, φοινικικῆς καὶ ἑλληνικῆς ἀρχαϊκῆς. Ἐν Κύπρῳ ἔκτισαν τελευταῖον οἱ Φοίνικες τὰς πόλεις Κίτιον, Λάπηθον, Καρπασίαν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἀώου, τοῦ σήμερον καλουμένου Μαχαιρᾶ, τὴν χαλκοῦχον Ταμασόν.

Οἱ Φοίνικες, δικαίως κληθέντες πρόδρομοι τῶν Ὀλλανδῶν καὶ τῶν Ἀγγλῶν ἠγεiron τὰς πόλεις αὐτῶν ἰδίως ὡς ἀποθήκας βιομηχανίας ἢ ἐμπορευμάτων ὀρμητήρια. Πρὶν κατασταθῶσιν ἐν τῇ νήσῳ, εἶχον βεβαίως γνωρίσει τὰ ὑλομανοῦντα, κατ' Ἑρατοσθένην, πεδία αὐτῆς καὶ ὑπελόγησαν τὰ ὠφελήματα τὰ ὅποια ἤθελον ἔχει ἐκ τῆς δενδροτομίας πρὸς τὴν

ναυπηγίαν τῶν πλοίων ἐκείνων τὰ ὅποια ἔμελλον μετ' οὐ πολὺ νὰ καλύψωσι πᾶσαν τὴν Μεσόγειον καὶ ν' ἀντιπαραταχθῶσιν εἰς τὰ κύματα τῆς ἀτλαντικῆς καὶ τῆς βορείου θαλάσσης. Ἐκχερσοῦντες δὲ καὶ καλλιεργούντες τὴν χώραν, ἀνεκάλυψαν ἄφθονα χαλκοῦ μέταλλα καὶ ἐπεχείρησαν πρὸς ὄρυξιν αὐτοῦ ἔργα, τῶν ὁποίων πρὸ ὀλίγου ἀνεκαλύφθησαν τὰ ἔγνη. Ὁ κύπριος χαλκὸς ἐτιμᾶτο τὸ πάλαι ὡς ὁ πάντων ἄριστος, οἱ δὲ Λατῖνοι ἀπέδωκαν εἰς τὸ μέταλλον τοῦτο αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς νήσου, *cyprium*, ἐξ οὗ ἡ λέξις μετεβιβάσθη εἰς ἀπάσας τὰς τῆς μέσης καὶ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης γλώσσας. Ἐν Κύπρῳ δὲ ἐγένετο ἡ πρώτη ἴσως ἀνάμιξις τοῦ χαλκοῦ μετὰ τοῦ κασσιτέρου ὃν οἱ Φοινίκες ἐπορίζοντο ἀπὸ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀσίας καὶ ἀπὸ τῶν πορρωτάτων ἐσπερίων νήσων, καὶ ὃν ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας οἱ ἄνθρωποι μετεχειρίζοντο σχεδὸν μόνον εἰς ἀπάσας τοῦ βίου τὰς χρείας, ἀντὶ τοῦ βραδύτερον κατεργασθέντος σιδήρου.

Μετὰ τὴν Κύπρον κατέλαβον τὴν Ῥόδον ὅποσον ἐπεκράτησαν τῶν προτέρων αὐτῆς κατοίκων Καρῶν, μαρτυρεῖ τὸ γεγονός ὅτι ἡ νῆσος ὠνομάσθη ἐνίστε Φοινίκη. Ἐκεῖθεν δὲ ὥρμησαν πρὸς τὰς Κυκλάδας καὶ τὰς Σποράδας ὅσαι εἴτε ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν, εἴτε ὡς ἐκ τῶν φυσικῶν προϊόντων, ἦσαν ἐπιτήδεια νὰ ἐπιστήσωσι τὴν ἰδιάζουσαν τοῦ τυχοδιωκτικοῦ ἐκείνου ἔθνους προσοχήν. Ὅθεν κατέσχον Δῆλον, Ῥήνειαν, Πάρον, Ὠλίαν, Θήραν, Σίφνον, Μῆλον. Ἡ τελευταία αὕτη, πλὴν τοῦ καλλίστου αὐτῆς λιμένος, περιεῖχεν ἐν ἀφθονίᾳ θεῖον, στυπτηρίαν, κιμωλίαν καὶ πλούσια μέταλλα. Εἰς Νίσυρον καὶ εἰς Γύαρα ἱδρυσαν ἀγρευτήρια πορφύρας, ἥτοι τοῦ κογχυλίου ἐκείνου τὸ ὅποιον περιεῖχεν ὑγρὸν ἐρυθρὸν δι' οὗ ἐβάφοντο τὸ πάλαι τὰ ὑφάσματα. Ἡ χρῆσις τῶν ὑπὸ τῶν Φοινίκων ὡς φαίνεται κατὰ πρῶτον οὕτω βαφέντων ὑφασμάτων, διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν ἐσπερίον Ἀσίαν, καὶ τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὴν Εὐρώπην. Ἐντεῦθεν ἡ ἀλιεία τοῦ κογχυλίου τούτου ἀπέβη ἐν τῶν κυριωτάτων ἀντικειμένων τῆς τῶν Φοινίκων βιομηχανίας καὶ ἐμπορίας· πλεῖστα δὲ ἱδρυσαν ἀπανταχοῦ τοιαῦτα ἀγρευτήρια ἐπονομάζοντες ἀπὸ τοῦ κογχυλίου τὰς νήσους ὅπου εὕρισκον δαφιλῇ τὴν ἄγραν, καὶ φροντίζοντες νὰ τοποθετῶσιν οὐ μακρὰν τῆς πηγῆς τοῦ χρώματος τὰ χρησιμοποιοῦντα αὐτὸ ἐργοστάσια. Τὴν μὲν Νίσυρον ἀπεκάλεσαν Πορφυρίδα, εἰς Μῆλον δὲ καὶ Ἀμοργὸν καὶ Κῶν ἔκτισαν ὑφαντουργεῖα καὶ βαφεῖα.

Οὐδὲ περιωρίσθησαν εἰς τὰς μικρὰς ταύτας νήσους. Ἐνῶ μία αὐτῶν

μοῖρα ἐθαλασσοπόρει πρὸς ἀνακάλυψιν τῷ Εὐξείνου, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ κατελάμβανε Σαμοθράκην, Λήμνον, Θάσον, καὶ ἀπεβίβαζεν ἀποίκους εἰς τὰ παράλια τῆς Θράκης, ἐπιχειρήσαντας τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν χρυσορυχείων τοῦ Παγγαίου ὄρους, ἐτέρα ἔπλεε πρὸς τὴν Κρήτην. Ἡ Ὀδύσσεια, ὁμιλοῦσα περὶ τῶν κατοίκων τῆς νήσου ταύτης ὀνομάζει αὐτοὶσι Ἀχαιοὺς, Ἑτεόκρητας, Κύδωνας, Δωριεῖς, Πελασγοὺς, ποικίλας λαλοῦντας γλώσσας. Ἀλλ' αἱ εἰδήσεις αὗται μόλις ἀνατρέχουσιν εἰς τὴν ἐνάτην ἢ δεκάτην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χριστοῦ, οἱ δὲ Φοίνικες προσεπέλασαν εἰς τὴν νῆσον περὶ τὰ χίλια ἔτη πρότερον, ὅτε οὔτε περὶ Δωριέων, οὔτε περὶ Ἀχαιῶν ἡδύνατο νὰ γείνη ἔτι λόγος. Πελασγοὶ ἔμειναν ἐν Κρήτῃ πιθανώτατα ἐκ τῶν Τυρρηνῶν Πελασγῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὧν ἐμνημονεύσαμεν τὰς πολλὰς περιπλανήσεις. Οἱ δ' Ἑτεόκρητες, ἤτοι οἱ γνήσιοι Κρήτες, καὶ οἱ Κύδωνες, φυλαὶ αἵτινες ἀμφοτέραι ἐπὶ τῶν ὁμηρικῶν ἔτι χρόνων διεκρίνοντο ἀπὸ τε τῶν Πελασγῶν καὶ ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τῶν Δωριέων, ἦσαν Λύκιοι καὶ Κᾶρες, φέροντες ἤδη τὸ κοινὸν τῶν Καρῶν ὄνομα. Οἱ Κᾶρες οὗτοι, οἱ ὑπήκοοι τοῦ Μίνως καὶ κυριώτατοι ναυθάται, ὑπῆρξαν τότε μισθοφόροι ὀνομαστοὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, διατελέσαντες τοιοῦτοι ἴσως καὶ παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τοῦ Ἰουδα, διότι οἱ ἐν τῇ Γραφῇ Καρί, ἐρμηνεύονται οὐχὶ ἀπιθάνως Κᾶρες, οἱ δὲ Κερετί, Κρήτες. Ὅπωςδὴποτε οἱ Φοίνικες ἔπραξαν ὡς πρὸς τὴν Κρήτην ὅ,τι ὡς πρὸς τὰς ἄλλας νήσους. Ἐκτισαν πόλεις, ἐξ ὧν αἱ μεσόγειοι συνεδέοντο μετὰ ἰδίου ἐκάστη λιμένος. Τὴν Λάππαν, εἰς τὰς ἀνατολικὰς κλιτύας τῶν Λευκῶν ὁρέων μετὰ τοῦ λιμένος Φοινίκης ἢ Ἀράδου, ὀνομάτων ὧν τὸ μὲν ἀνεπόλει τὴν πατρίδα τῶν ἐποίκων, τὸ δὲ μίαν τῶν κυριωτάτων αὐτῆς πόλεων τὴν Γόρτυνα, εἰς τὰς νοτιο-ἀνατολικὰς κλιτύας τῆς Ἰδης, μετὰ τοῦ λιμένος αὐτῆς Λεβήνος· τὴν Καίρατον, πλησίον τοῦ Ἡρακλείου, μετονομασθεῖσαν ἔπειτα Κνωσσόν. Πρὸς δὲ ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ἄγρην τῆς πορφύρας, περὶ Ἰτανον, εἰς τὴν ἀνατολικὴν τῆς νήσου παραλίαν. Ἐπὶ τέλους ἐκ Κρήτης ἔπλευσαν εἰς Κύθηρα, εἰς τὰ παράλια τῆς ὁποίας ἄφθονος ἦτο ἡ πορφύρα, «ἡ ἐκ τῶν νήσων πορφύρα,» ὡς λέγει ὁ Ἰεζεκιήλ, δι' ὃ ἡ νῆσος ὀνομάσθη Πορφυρίς ἢ Πορφυροῦσα· ὁ δὲ λιμὴν αὐτῆς Φοινικοῦς ἐμαρτύρει ἐπὶ μακρότατον χρόνον τίνες ἦσαν οἱ πρῶτοι ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνελκυσαντες τὸν θησαυρὸν τοῦτον. Μία δὲ τῶν νήσων εἰς ἣν ὡσαύτως εἰσέπλευσαν ἦτο καὶ ἡ Σαλαμίς, ὑπ' αὐτῶν οὕτως ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ Baal-Salam «τοῦ θεοῦ τῆς εἰρήνης» (Salama, Salamis).

Περὶ τῆς τύχης τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, καθ' οὓς χρόνους ἐπέπλευσαν εἰς αὐτάς οἱ Φοίνικες, ἄλλο δὲν γινώσκομεν, εἰμὴ ὅτι ᾤκουντο ὑπὸ Καρῶν, Λυκίων καὶ Λελέγων. Ἀλλὰ πρό τινων ἐνιαυτῶν ἀπεκαλύφθησαν ἐν Θήρᾳ λείψανά τινα ὑπερφαίνοντα τὸν βίον τῶν κατοίκων τῆς νήσου ταύτης εἰς χρόνους ἀρχαιοτάτους. Τὰ λείψανα ταῦτα ἐκρύπτοντο ὑπὸ στρώμα κισσήριδος, ὅπερ ἔχον ἐνιαχοῦ πάχος 30 περίπου μέτρων, σκεπάζει τὸ ἔδαφος τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ ὄρμου παραλίας, ἐν Θηρασίᾳ δὲ ἄπασαν σχεδὸν τὴν ἑκτασιν τῆς τε ἀνατολικῆς καὶ τῆς μεσημβρινῆς ῥηγμῖνος. Οὐδεμία τῶν γνωστῶν ἐκρήξιν τοῦ θηραϊκοῦ κρατῆρος ὑπῆρξε τοιαύτη ὥστε νὰ ἐπισωρεύσῃ ἐπὶ τὰς ἐκατέρωθεν τοῦ ὄρμου πλευρὰς τοσοῦτον ὄγκον ἡφαιστείου ὕλης. "Οθεν ἡ καθ' ἡμᾶς ἐπιστήμη περιέστη εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ κάτοικοι εἰς οὓς ἀνήκουσι τὰ εὑρεθέντα (ἀγγεῖα, προϊόντα τῆς γῆς, σκελετοὶ ζώων, κτίσματα καὶ τὰ τοιαῦτα), ἐγένοντο μάρτυρες ἅμα καὶ θύματα τῆς καταστροφῆς, ἥτις ἐσπάραξε ποτε τὴν νήσον καὶ κατακηρυγίσασα εἰς τὴν ἄβυσσον τὸν μεσόγειον αὐτῆς χῶρον, ἐπήγαγε τὸν σχηματισμὸν τοῦ σημερινοῦ ὄρμου. Ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν χρόνων καθ' οὓς ἐπέσκηψεν ἡ συμφορὰ αὕτη, ἐξηγήθησαν εἰκασίαι. Μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἐκρήξιν ἐπῆλθεν, εἶπον, βεβαίως μακρὰ τοῦ ἡφαιστείου κάρωσις, μεθ' ἣν τῷ 196 πρὸ Χριστοῦ «ἀνὰ μέσον Θήρας καὶ Θηρασίας, ὡς λέγει Στράβων, ἐκπεσοῦσκι φλόγες ἐκ τοῦ πελάγους ἐφ' ἡμέρας τέσσαρας, ὥστε πᾶσαν ζεῖν καὶ φλέγεσθαι τὴν θάλατταν, ἀνεφύσησαν κατ' ὀλίγον ἐξαιρομένην, ὡς ἂν ὀργανικῶς συντεθειμένην ἐκ μύδρων νῆσον. » Καὶ ἡ μὲν νῆσος αὕτη εἶναι ἡ παλαιὰ Καμένη, ἡ δὲ ἀναφυσήσασα αὐτὴν ἐκρήξις, ἡ πρώτη τῆς ἐμνημόνευσεν ἡ ἱστορία. Ἐκτοτε ἐγένοντο ἄλλεπᾶλληλοι ἐπὶ τῶν πρώτων τοῦ χριστιανισμοῦ αἰώνων ἐκρήξεις δι' ὧν ἠϋξήσε τὸ νησιδίων ἐκεῖνο. Ἡ μεγίστη τούτων συνέβη ἐν ἔτει 717 μ. Χ. ὅτε, κατὰ Θεοφάνην, « αὐταῖς ὡς ἐκ καμίνου πυρὸς ἀνέβρασεν ἀνὰ μέσον Θήρας καὶ Θηρασίας ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἐπὶ ἡμέρας τινάς, καὶ κατὰ βραχὺ παχυνόμενης καὶ ἀπολιθουμένης τῇ ἐξάψει τῆς πυρώδους ἐκκαυσεως, ὅλος ὁ καπνὸς πυροφανῆς ἐδείκνυτο. Τῇ δὲ παχύτῃ τῆς γεώδους οὐσίας, πετροκισσῆρους μεγάλους ὡς λίθους τινάς ἀναπέμψαι καθ' ὅλης τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ Λέσβου καὶ Ἀβύδου καὶ τῆς πρὸς θάλασσαν Μακεδονίας, ὡς ἅπαν τὸ πρόσωπον τῆς θαλάσσης ταύτης κισσῆρων ἐπιπολαζόντων γέμειν. Μέσον δὲ τοῦ τηλικούτου πυρὸς νῆσος ἀπογεωθεῖσα τῇ Ἱερᾷ λεγομένῃ νήσῳ συνήρθη, μήπω τὸ πρὶν οὖσα. » Τότε ἐπῆλθεν

αὐθις παῦλά τις καθ' ὅλον τὸν λοιπὸν μέσον αἰῶνα, καὶ μόνον ἀπὸ τῆς 15 ἑκατονταετηρίδος, αἱ ἀναφυσῆσεις γενόμεναι πάλιν συχνότεραι καὶ βιαίότεραι παρήγαγον νέα νησίδα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ δευτέρα τῆς παύλας περίοδος διήρκεσεν ἐπτὰ περίπου αἰῶνας, συνεπέρανον οἱ φυσιοδίφαι ὅτι ἡ διάρκεια τῆς πρώτης, ἅτε ἐπελθούσης μετὰ πολὺ δεινότεραν ἐκρηξιν, ὑπῆρξε διπλασία καὶ παρεδέχθησαν ὅτι ἡ μεγάλη καταστροφή συνέβη περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρίδος.

Ἀσφαλέστεραι ὥσως οὖν εἶναι αἱ κρίσεις αἱ ἐξενεχθεῖσαι περὶ τοῦ βίου τῶν παλαιτάτων Θηραίων, ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων ὅσαι ἐγένοντο ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἦσαν γεωργοὶ καὶ ἀλιεῖς. Εἶχον ποίμνια αἰγῶν καὶ προβάτων, ἐκαλλιέργουν σιτηρὰ, ἤληθον, ἐξῆγον ἐλαιόλαδον, ἔπλεκον ὑφάσματα, ἠλίευον διὰ δικτύων, εἶχον κατοικίας ἐκ λίθων πελεκητῶν, καὶ ἐντὸς τῶν τοίχων τούτων παρενέθετον τεμάχια ξύλων ἵνα προλαμβάνωσιν ὅσον ἐνδέχεται τὰ ὀλέθρια τῶν σεισμῶν ἀποτελέσματα. Κατεσκεύαζον διὰ τὸρνον ἀγγεῖα ἔχοντα παράδοξα κοσμήματα καὶ σχήματα ἰδιότυπα. Τὰ πλεῖστα τῶν ἐργαλείων αὐτῶν ἦσαν λίθινα, τὰ κοινότερα ἐκ λάθας, τὰ δὲ ἄλλα ἐξ ἀκιδωτοῦ χάλικος ἢ ὀψιδιανοῦ. Ἐγίνωσκον τὸν χρυσὸν καὶ πιθανῶς τὸν χαλκὸν, ἂν καὶ τὰ δύο ταῦτα μέταλλα ἦσαν σπάνια παρ' αὐτοῖς· ἐπὶ πᾶσιν ἡ ξυλεία ἦτο ἄφθονος τότε ἐν τῇ νήσῳ. Ἐκοινῶνει δὲ ἡ Θήρα πρὸς τὰς γείτονας νήσους, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ σχήματος τινῶν ἐκ τῶν ἀγγείων αὐτῆς, ὧν ὅμοια ἢ σχεδὸν ὅμοια, ἀνευρέθησαν ἐν Μήλῳ, ἐν Ρόδῳ καὶ ἐν Κύπρῳ. Ἄλλ' ἡ κατὰστασις αὕτη τῶν πραγμάτων· ἀνατρέχει ἄρ' αὖ γε μέχρι τῶν χρόνων εἰς οὓς ἀπεδόθη· Περὶ τούτου δὲν δικαιούμεθα νὰ ἐκφέρωμεν ἰδίαν γνώμην. Καί τοι ὁμῶς μὴ τολμῶντες νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ἡ καταστροφή τῆς Θήρας συνέβη περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρίδος, ἐπιτρέπεται νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ἀνευρεθέντα λείψανα εἶναι τὰ ἀρχαιότατα γνωστὰ μνημεῖα τοῦ βίου τῶν κατοίκων αὐτῆς, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἄλλων περὶ αὐτὴν νήσων.

Οἱ ναυτίλοι τῆς Ἀνατολῆς, προσεγγίσαντες βαθμηδὸν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀποβῶσι καὶ εἰς τὴν ἥπειρον αὐτῆς. Ἰχνη αὐτῶν ἀναφαίνονται πολλαχού τῆς χώρας ταύτης· ἀλλὰ τὰ κυριώτατα καὶ τὰ μᾶλλον πολύχροτα τῶν ἐπηλύδων ἰδρύματα ἐγένοντο εἰς τὰ ἀνατολικὰ αὐτῆς παράλια. Ἐλάβομεν ἤδη ἀφορμὴν νὰ εἰπώμεν ὅτι Κᾶρες, Λέλεγες, Λύκιοι, συνδέονται μετὰ τῶν βοιωτι-

κῶν, τῶν ἀττικῶν, τῶν μεγαρικῶν καὶ τῶν ἀργολικῶν παραδόσεων. Τοιοῦτό τι καταφαίνεται καὶ εἰς τὰς σημιτικὰς ἐποικίσεις. Οἱ Φοίνικες κατέλιπον πυκνότατα καὶ μεγαλόνυμα μνημεῖα τῆς διαμονῆς αὐτῶν ἐν Βοιωτίᾳ μὲν τὸ Φοινίκιον ὄρος, τὴν πόλιν Φοινικίδα, τὸ ὄρος καὶ τὴν πόλιν Τευμησὸν, ἀνακκλοῦσαν τὴν ἐν Κύπρῳ φοινικικὴν πόλιν Ταμασὸν, τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν καὶ τὴν ἀκρόπολιν αὐτῆς Καδμείαν· ὀλιγώτερα δὲ καὶ μικροτέρου λόγου ἄξια ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ ἐν Χαονίᾳ, εἰς μὲν τὴν πρώτην τὸν λιμένα Φοινικοῦντα, εἰς δὲ τὴν δευτέραν τὴν πόλιν Φοινίκην. Εἰς Γύθειον, ὡς καὶ εἰς ἄλλα τινὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος, σώζονται ἄχρι τοῦδε σωροὶ μεγάλοι τοῦ κογχυλίου ἐκείνου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξήγετο τὸ πορφυροῦν χρῶμα. Ἀλλὰ τὰ λείψανα ταῦτα δὲν ἀνατρέχουσιν ἀπαραιτήτως μέχρι τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καθ' οὓς οἱ Φοίνικες ἐπέπλευσαν τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐτι ἐν τῇ δεκάτῃ ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. τὸ πορφυροῦχον κογχύλιον ἠλιεύετο ἐν Πελοποννήσῳ, οἱ δὲ κογχυλεύται κατελέγοντο μετὰ τῶν προνομιοῦχων κατοίκων τῆς Χερσονήσου.

Περὶ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ ἐποικίσεως τῶν Φοινίκων ἔχομεν, πλὴν τῶν τοπικῶν ὀνομάτων, καὶ τὴν περὶ Κάδμου παράδοσιν. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Ὀδύσσεια, μνημονεύουσα τοῦ Κάδμου, δὲν λέγει αὐτὸν ἐκ Φοινίκης ἐλθόντα, καὶ ὅτι ἐν ταῖς σωζομέναις εἰδήσεσι, πρῶτον ἐκ τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Εὐριπίδου μαθηθάνομεν τὴν τοιαύτην αὐτοῦ καταγωγὴν. Ἀνακαλέσωμεν ὅμως εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὸν περὶ τοῦ ἱδρυτοῦ τῶν Θηβῶν μῦθον. Ὁ Ἀγήνωρ ἐλθὼν ἐξ Αἰγύπτου εἰς Φοινίκην, ἐβασίλευσεν αὐτόθι. Τοῦ Ἀγήνωρος τέκνα ἦσαν, Κάδμος, Φοίνιξ, Κίλιξ καὶ Εὐρώπη. Ὁ Ζεὺς, ἐρασθεὶς τῆς τελευταίας, ἀπήγαγε τὴν καλὴν κόρην ἐξ Αἰγύπτου εἰς Κρήτην, ὅπου ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς Μίνωα, Ραδάμανθυν καὶ Σαρπηδόνα. Δύο δὲ τοῦ Ἀγήνωρος υἱοὶ, σταλέντες εἰς ἀνεύρεσιν τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν καὶ μάτην ἐπὶ μακρὸν πλανηθέντες, ἀπεφάσισαν, ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν οἴκαδε, νὰ κατασταθῶσιν ὁ Κίλιξ εἰς Κιλικίαν, ὁ Κάδμος εἰς Θράκην. Ὁ ἀδελφὸς ἤ ἀνεψιὸς τοῦ Κάδμου Θάσος, ὅστις εἶχε συνοδεύσει αὐτοὺς ἐν τῇ ἀναζητήσει ἐκείνῃ, ὥκησεν εἰς τὴν νῆσον Θάσον. Ὁ δὲ Κάδμος ὅστις κατῆλθεν ἐκ Θράκης εἰς Δελφοὺς, ἐρωτήσων τὸν θεόν, ἥκουσε παρ' αὐτοῦ « περὶ μὲν Εὐρώπης μὴ πολυπραγμονεῖν, χρῆσθαι δὲ καθοδηγῶ βοῖ, καὶ πόλιν ἐκεῖ κτίζειν ἔνθα αὕτη εἰς τὰ δεξιὰ πέσῃ καμουῖσα. » Οὕτως ἐκτίσεν ὁ Κάδμος τὰς Θήβας.

Ἐν τῷ μύθῳ τούτῳ ἀναφέρονται ὀνόματα πολλὰ· Κάδμος, Φοίνιξ,

Εὐρώπῃ, Κρήτῃ, Μίνωι, Ῥαδάμανθυι, Σαρπηδῶνι, Θράκῃ, Θάσῳ, Θήβαι. Ἀλληγοροῦνται δηλαδὴ ἐν αὐτῷ οὐ μόνον ἡ τῶν Θηβῶν ὑπὸ Κάδμου κτίσις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα γεγονότα εἰκονίζοντα ἐν κεφαλαίῳ τὰς τε προηγηθείσας θαλασσοπορίας τῶν ναυσιβίων κατοίκων τῆς συριακῆς παραλίας καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν· ἡ ὑπὸ τῶν Φοινίκων ζήτησις τῆς Εὐρώπης, ἡ ἐν τῷ μεταξὺ κατάληψις ὑπ' αὐτῶν πρὸς ἄρκτον μὲν τῆς Θάσου καὶ τῆς Θράκης, πρὸς μεσημβρίαν δὲ τῆς Κρήτης, ἣν, διὰ τὸ μέγεθος αὐτῆς καὶ τὴν θέσιν, φυσικὸν ἦτο νὰ ἐκλάβωσιν ὡς ἀρχὴν τῆς Εὐρώπης· τελευταῖον ἡ μετὰ τῆς φοινικικῆς ἐν ταῖς νήσοις καὶ ἰδίως ἐν τῇ Κρήτῃ κυριαρχίας συνδεομένη θαλασσοκρατία τοῦ Μίνωος. Περὶ τῶν γεγονότων τούτων εἶναι σήμερον δύσκολον νὰ ἀμφιβάλλωμεν. Καὶ σημειωτέον ὅτι ἂν ἡ Ὀδύσεια ἀποσιωπᾷ τὴν καταγωγὴν τοῦ Κάδμου, ἡ Ἰλιάς λέγει ῥητῶς τὴν Εὐρώπην θυγατέρα τοῦ Φοίνικος· ὥστε ἡ ὅλη παρὰδόσις ἔχει ρίζας προομηρικὰς.

Ἄλλ' ἐν τῇ παραδόσει ταύτῃ ἀναμίγνυνται μετὰ τῶν Φοινίκων Αἰγύπτιοι. Ὁ Ἀγῆνωρ λέγεται ἐξ Αἰγύπτου μεταβῆς εἰς Φοινίκην· ὁ Ζεὺς ἐξ Αἰγύπτου ἀπήγαγε τὴν Εὐρώπην εἰς Κρήτην· ἡ πόλις ἦν ὁ Κάδμος ἐκτίσεν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης αἰγυπτιακῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Ἡ σύμπραξις αὕτη τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Φοινίκων δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὰς ἀρχαιοτάτας αὐτῶν σχέσεις, τὰς δὲ τῶν πρώτων ἀποικίσεις καθιστῶσι πιθανὰς αἱ συμφοραὶ ἃς ὑπέστη ἡ χώρα αὐτῶν ἀπὸ τῆς 23 μέχρι τῆς 18 ἑκατονταετηρίδος. Ἐν ἀρχῇ τῆς περιόδου ταύτης εἰσέβαλον εἰς τὴν Αἰγύπτου καὶ κατέκτησαν αὐτὴν αἱ νομαδικαὶ τῆς Συρίας φυλαὶ, αἱ κληθεῖσαι ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων Ὑκσῶς. Οἱ Αἰγύπτιοι, ἡγούμενων τῶν ἐν Θήβαις βασιλέων, ἡγωνίσθησαν περὶ τὰ 200 ἔτη ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῶν, ἐπὶ τέλους ὅμως ἡ μὲν κάτω Αἰγύπτος ὑπέκυψεν ὀλοσχερῶς, ἡ δὲ ἄνω, προῖσταμένης τῆς τῶν Θηβῶν πόλεως, ἀνεγνώρισε τὴν ἐπικυριαρχίαν τῶν δορυκτητόρων. Ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσεν ἕτερα διακόσια περίπου ἔτη, μετ' ὃ οἱ ἐν Θήβαις βασιλεῖς ἀνέλαβον νέον μέγαν κατὰ τῶν ἀλλοφύλων ἀγῶνα, ὅστις, διεξαχθεὶς πεισματωδέστατα ἐπὶ ἡμιόλιον ἑκατονταετηρίδα, ἀπήγαγε τὴν κατατρόπωσιν τῶν ξένων καὶ τὴν εἰς Συρίαν ἐπ' ἀνόδον τῶν λειψάνων αὐτῶν. Ὁ συντελέσας τὸ κατόρθωμα τοῦτο Ἀχμέις Α' ἐγένετο ἀρχηγὸς τῆς 18 δυναστείας, περὶ τὰ τέλη τῆς 18 ἑκατονταετηρίδος. Ἀναλαβούσης δὲ τῆς Αἰγύπτου τὴν προτέραν ἰσχύν, διὰ τῶν ἀγώνων τοῦ

υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Ἀμενχοτέπ Α' (Ἀμενόφειος), ὁ τούτου διάδοχος καὶ υἱὸς Τούθμωσις Α' κατέκτησε τὴν Συρίαν. Αἱ κυριώταται τῶν Φοινίκων πόλεις ἀνεγνώρισαν τοσοῦτῳ προθυμότερον τὴν αἰγυπτιακὴν κυριαρχίαν ὅσῳ πρὸ καιροῦ ἐγίνωσκον τὰ ὠφελήματα ἅπερ ἠδύναντο νὰ καρπωθῶσιν ἐκ τῆς γείτονος ἐκείνης χώρας. Καὶ τῶντι ὡς οὐδέποτε τότε ἠὺδαιμόνησαν οἱ Φοίνικες, λαβόντες τὸ προνόμιον τοῦ ἐμπορεύεσθαι ἐν Αἰγύπτῳ διὰ λογαριασμὸν τῶν ἀλλοδαπῶν καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διὰ λογαριασμὸν τῆς Αἰγύπτου.

Αὗται εἶναι αἱ ποικίλαι μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Φοινίκων σχέσεις αἵτινες ὑποφαίνονται ἐν ταῖς παραδόσεσιν. Οἱ κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου δὲν ἦσαν φύσει τυχοδιῶνται. Αἱ περιστάσεις ὅμως τῆς πατρίδος αὐτῶν ὑπῆρξαν κατὰ τοὺς προσημειωθέντας χρόνους σφόδρα ἀνώμαλοι, μάλιστα δὲ ἔπαθε τὰ πάνδεινα ἡ κάτω Αἰγύπτος κατὰ τὴν 18 ἑκατονταετηρίδα. Ὅθεν οὐδὲν ἄπορον ὅτι ἐγένοντο εἴτε κοινὰ Αἰγυπτίων καὶ Φοινίκων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιχειρήματα, οἷον τὸ περὶ Κάδμου φημιζόμενον, εἴτε καὶ ἰδιά τινα τῶν Αἰγυπτίων, οἷα τὰ περὶ Δαναοῦ καὶ Κέκροπος θρυλούμενα. Ἐκ τούτων ὁ Κέκροψ δὲν λέγεται Αἰγύπτιος εἰμὴ ὑπὸ τοῦ σχολιαστοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους, ὃν ἀντέγραψαν ὁ Σουίδας καὶ ἄλλοι. Ἄλλ' ἡ περὶ Δαναοῦ παράδοσις, καίτοι δὲν συναρμολογεῖται μετὰ προηγουμένων ἀσφαλῶν γεγονότων, ὅπως ἡ περὶ Κάδμου, εἶναι ἐν τούτοις μία τῶν ἀρχαιοτέρων. Παρ' Ὁμήρῳ μὲν οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦ Κέκροπος ὑπάρχει, ὁ δὲ Δαναὸς καὶ ὁ Κάδμος, δὲν λέγονται ῥητῶς ὡς ἔξωθεν ἐποικήσαντες. Ἄλλ' ἤδη ἐν τοῖς Κυκλικοῖς, ὁ τὴν Δαναίδα πεποιηκῶς προσονομάζει τὸν Δαναὸν «πρόσθεν εὐρρεῖος ποταμοῦ Νεῖλοιο» ἄνακτα· τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ ἰσχὺς τῆς παραδόσεως ταύτης, ὥστε ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς σύνταξιν ποιήματος 5500 στίχων.

Ἄλλὰ παρεκτὸς τούτων, ἐὰν μὴ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐγένοντο αἰγυπτιακαὶ ἐν Ἑλλάδι ἐποικήσεις, πῶς θέλει ἐξηγηθῇ ἡ ὁμωνυμία τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως τῶν Θηβῶν πρὸς τὴν τοῦ αἰγυπτιακοῦ κράτους πρωτεύουσαν; Ὅτι τὸ ὄνομα τῆς βοιωτικῆς πόλεως δὲν ἦτο ἑλληνικόν, καθίσταται πρόδηλον ἐκ τῆς ἐν Μυσίᾳ Θήβης, ἣτις ἦτο κτίσμα Κιλικίων· οἱ δὲ Κίλικες ἦσαν Σημίται καὶ διετέλουν εἰς ἀδιαλείπτους σχέσεις πρὸς τε τοὺς Φοίνικας καὶ τοὺς Αἰγυπτίους. Τὸ ὄνομα λοιπὸν ἦτο σημιτικόν, πρὸς οὐδὲν δὲ ἄλλο ἀντιστοιχεῖ ἢ πρὸς τὸ τῆς πρωτεύουσας τοῦ αἰγυπτιακοῦ κράτους. Ἡ τελευταία αὕτη, ὅπως πλεῖστα ἄλλα

τῆς Αἰγύπτου πόλεις, ἔφερε διάφορα ὀνόματα. Συνηθέστερον ὁμως ἐκαλεῖτο Ta-ariu, T-ape, ἡ πόλις τῶν θρόνων, ἐξ οὗ οἱ Ἕλληνες μετεποίησαν τὸ ὄνομα Θήβη. Ἄλλ' ἡ προσηγορία αὕτη ἰμῶπως μετεδόθη εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ πόλιν ὑπὸ Φοινίκων; Ἄπαντα τὰ γνωστὰ τούτων κτίσματα ἐκλήθησαν, ὡς εἶδομεν, ἢ ἀπὸ τῆς γλώσσης αὐτῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ ὀνόματος, ἢ ἀπὸ πόλεων συριακῶν Ἀραδὴν, Καίρατος, Ἀμαθοῦς, Σαλαμίς, Ταμασὸς καὶ πρὸ πάντων Φοινίκη, Φοινίσις, Φοινικοῦς (λιμὴν) καὶ τὰ τοιαῦτα. Συνδυάζοντες δὲ τὰ γεγονότα ταῦτα πρὸς τὸν μικτὸν χαρακτήρα τῆς περὶ Κάδμου παραδόσεως, ἀναγκαίως περιερχόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἐὰν οἱ Φοινίκες ἔφερον εἰς τὴν πόλιν τοῦ Κάδμου, τὰ γράμματα αὐτῶν, καὶ ἐπωνόμασαν Καδμείαν τὴν ἀκρόπολιν, Αἰγύπτιοι ἐγένοντο οἱ τῆς κάτω πόλεως ἀνάδοχοι, ἀποδόντες αὐτῇ τὸ τῆς πρωτεύουσας αὐτῶν ὄνομα, ὅπερ ἐξελληνισθὲν ἀνταπεδόθη ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὴν μητρόπολιν ὅτε οὗτοι ἐγνώρισαν αὐτήν.

Ἐγνώρισαν δὲ τὰς Αἰγυπτίας Θήβας πρωϊμώτατα. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται πῶς ὠμίλησε περὶ αὐτῶν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐνώπιον τοῦ Φοίνικος, τοῦ Ὀδυσσεως, τοῦ Αἴαντος, τοῦ Ὀδίου καὶ τοῦ Εὐρυβάτου;

... "Θοὶ πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
αἰθ' ἐκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἐκάστην
ἄνδρες ἐξιχνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.

Ἡ εἰκὼν αὕτη δὲν ἦτο πλάσμα τῆς τοῦ ποιητοῦ φαντασίας· οἱ γράφοντες σήμερον τὴν ἱστορίαν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μνημείων αὐτῆς καὶ τῶν ἐγγράφων, παραθέτουσι σὺν τούτοις ἀδιστακτικῶς καὶ τὴν ὁμηρικὴν μαρτυρίαν. Οὐδὲν ἥττον βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ περιγραφὴ δὲν ἦτο ἀκριβὴς καθ' οὓς χρόνους ἐποιήθη ἡ Ἰλιάς. Ἀπὸ τῆς πτώσεως τῶν Ῥαμεσσιδῶν ἦτοι ἀπὸ τῆς 12 ἑκατονταετηρίδος, ἡ πόλις τῶν Θηβῶν, μὴ οὖσα βασιλεύουσα, ἀπέβαλε τὸ πλεῖστον τῶν κατοίκων, καὶ τοῦ πλούτου, καὶ τῆς ἐμπορίας αὐτῆς. Ὅσα λοιπὸν ἔλεγεν ὁ ποιητὴς διὰ στόματος τοῦ μεγίστου τῶν ἡρώων αὐτοῦ, ἦσαν ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος, ἐκ τούτου δὲ καθίσταται πιθανὸν ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ ἐγίνωσκον πῶς εἶχεν ἡ πόλις τῶν Θηβῶν ἔτι πρὸ τῆς 12 ἑκατονταετηρίδος.

Ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσαγωγὴ τῆς λέξεως *Αἴγυπτος* ἀνατρέχει εἰς χρόνους ἔτι παλαιότερους. Πρῶτος ὁ Brugsch παρετήρησεν ὅτι ἡ λέξις αὕτη οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ αἰγυπτιακὴ *Hà-ka-Phtah*, ἥτις ἦτο ἐν τῶν ὀνομάτων τῆς ἀρχαιοτέρας τῶν Φαραώνων πρωτεύουσας, τῆς

Μέμφεως, ἐσήμαινε « κατοικία τοῦ Φθᾶ » καὶ διαπεράσασα εἰς τὴν Ἑλλάδα μετεπλάσθη ἐνταῦθα Αἴγυπτος. Τὴν δὲ γνώμην ταύτην ἀπεδέξαντο πάντες σχεδὸν οἱ αἰγυπτιολόγοι. Οὐδὲν τῶντι φυσικώτερον τῆς τοιαύτης ἀποδόσεως τοῦ ὀνόματος τῆς πρωτεύουσας εἰς πᾶσαν τὴν χώραν. Τοιοῦτό τι ἐπραξαν βραδύτερον οἱ Ἀραβες καλέσαντες τὴν Αἴγυπτον Masr, ἥ, καθὼς ἔλεγον οἱ ἡμέτεροι, Μισίρι, ἀφ' ἐνὸς τῶν ὀνομάτων τῆς πρωτεύουσας Κάϊρον. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοιοῦτό τι ἀληθῶς δὲν συνέβη. Ἡ Μέμφις δὲν ὑπῆρξε πρωτεύουσα τοῦ αἰγυπτιακοῦ κράτους εἰμὴ τὸ πολὺ μέχρι τοῦ τριςχιλιοστοῦ περίπου ἔτους, ὅτε τὸ ἀξίωμα τοῦτο μετεβιβάσθη εἰς τὰς Θήβας. Ἡ δὲ κρονία ἐκείνη ἀρχαιότης ἀδύνατον νὰ περιέλθῃ εἰς οἰανδήποτε σχέσιν πρὸς τὰς τηλεσκοπικωτέρας εἰδήσεις ὅσας ἔχομεν περὶ Ἑλλάδος, εἰδήσεις αἵτινες μόλις ἀφικνοῦνται μέχρι τῆς 20 ἑκατονταετηρίδος. Ἡ λέξις λοιπὸν Hâ-ka-Phtah δὲν ἐγένετο γνωστὴ εἰς τοὺς προπάτορας τῶν Δαναῶν καὶ τῶν Ἀχαιῶν εἰμὴ μετὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους. Εἶδομεν δὲ ὅτι κατὰ τὴν 18 ἑκατονταετηρίδα μάλιστα αἱ περιστάσεις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἦσαν ἐπιτηδειόταται νὰ προκλήσωσιν ἀποικισμοὺς. Τότε Αἰγύπτιοι καὶ Ὑκσῶς ἀντηγωνίσθησαν πεισματωδέστατα, ἰδίως περὶ τῆς κατοχῆς τῆς Μέμφεως καὶ τότε, ὡς φαίνεται, ἀποικιοῖ τινες αὐτῆς, ἀποδημήσαντες καὶ ἀποβάντες εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατέστησαν αὐτῇ γνωστὸν τὸ τῆς πόλεως αὐτῶν ὄνομα. Δὲν πρόκειται βεβαίως νὰ ὑπολάβωμεν ὡς ἱστορικὰς ἀπάσας τὰς περιπετείας τῆς περὶ Δαναοῦ παραδόσεως. Ἀλλ' ἡ παράδοσις αὕτη, ἐνισχυομένη διὰ τῶν κατ' ἐκείνου τοῦ χρόνου ἀνωμαλιῶν τῆς κάτω Αἰγύπτου, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λογισθῇ ὡς ὅλως μυθική· τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ τὸ ὄνομα Αἴγυπτος, ὑπὸ τοῦτον αὐτοῦ τὸν τύπον, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνῃ γνωστὸν τῇ Ἑλλάδι εἰμὴ δι' ἐποίκων Μεμριτῶν. Τὸ ἐθνικὸν τῆς χώρας ταύτης ὄνομα ἦτο *Κεμίτ*· οἱ Ἕλληνες λοιπὸν, ἐὰν ἐμάνθανον τὸ πρῶτον τὰ κατ' αὐτὴν ὅπωςδῆποτε ἄλλως, ἤθελον γνωρίσει τὸ ἀληθές τοῦτο τῆς Αἰγύπτου ὄνομα καὶ δὲν ἤθελον ἀποδώσει αὐτῇ τὴν προσηγορίαν μῆς πόλεως, καὶ ταύτης ἐπεχούσης ἤδη δευτερεύουσας τάξιν.

Ἀλλὰ καιρὸς νὰ μελετήσωμεν ὁποία τις ἀπέβη ἡ τύχη τῶν Ἀρίων τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν παντοίων τούτων ἐπηλύδων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Ἐπίδρασις τῶν ἐποίκων. Ἀχαιοί.

Ἀδύνατον νὰ ὑπολογισθῇ ἐπὶ πόσον χρόνον οἱ Ἄριοι τῆς Ἑλλάδος, ἀποκεκλεισμένοι ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀπὸ τοῦ λοιποῦ κόσμου, διῆγον τὸν πατριαρχικὸν αὐτῶν βίον, ὅτε εἶδον προσεγγιζούσας τὰς ναῦς τῶν νήσων. Εὐκόλον ὅμως εἶναι νὰ φαντασθῶμεν τὴν ἐκπληξιν ἣν ἐπροξένησαν εἰς αὐτοὺς τὰ ὑπὸ τοῦ ἐμβάτου τῶν πολλῶν τῆς γῆς αὐτῶν κόλπων πτερυγίζοντα ἐκεῖνα σκάφη· οἱ ἀφελεῖς θεαταὶ εἶχον μὲν καὶ πρότερον ἀκάτια ἀλλὰ κωπήρη, οὐχὶ ἰστιοφόρα. Ἐτι δὲ θαυμαστότερα ἦσαν ὅσα ἐκόμιζον τὰ καινοφανῆ ταῦτα πτηνὰ τῆς θαλάσσης. Ὅρμώμενα ἀπὸ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ προσπελάσαντα κυρίως εἰς τὰ ἀνατολικά παράλια, συνεπῆγαγον αὐτόθι τὰ παντοειδῆ προϊόντα πολιτισμοῦ ἀπ' αἰῶνος διαπλασθέντος· εἰκόνας θεῶν, καρπούς τῆς κεκαλλιεργημένης γῆς, ὑφάσματα ἐντέχνως κατεσκευασμένα, ὅπλα καὶ ἐργαλεῖα ὀρειχάλκινα, νέα ὀνόματα νέων πραγμάτων καὶ πλὴν τούτου, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, ποικίλας διδασκαλίας περὶ θρησκευτικῶν δοξασιῶν, γεωργικῆς τέχνης, ὀρύξεως φρεάτων, ρυθμίσεως τοῦ βροῦ τῶν ὑδάτων, ζεύξεως γεφυρῶν, οἰκοδομικῆς, ἄγρας καὶ χρησιμοποίησεως τοῦ πορφυρούχου κογχυλίου, τελειότερας ναυτιλίας, γραφῆς. Αἱ παραδόσεις διετήρησαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὴν μνήμην τῶν ἐθνῶν τὰ ὁποῖα εἰσῆγαγον τὰς νέας ταύτας τοῦ πολιτισμοῦ ἀφορμάς· Λυκίων, Καρῶν, Αἰγυπτίων, Μινυῶν, Αἰολιδῶν, καὶ πρὸ πάντων τῶν Φοινίκων. Φοίνιξ ὑπῆρξεν ὁ διδάσκαλος τοῦ ὑπάτου τῶν ἡρώων τῆς Ἑλλάδος· Φοίνιξ τὸ γένος, ὁ Φινεὺς, υἱὸς τοῦ Φοίνικος, ἡ Ἀγήνορος τοῦ Φοίνικος, ἐγένετο ὁ σύμβουλος καὶ ὁδηγὸς τῶν ἀργοναυτῶν· Φοίνικες ἦσαν οἱ «μυρί» ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ» Φοίνισσαι, αἱ κατεργαζόμεναι τὰ κάλλιστα χειροτεχνήματα.

Οἱ θεοὶ τῶν ἐπηλύδων οὔτε ταυτώνυμοι ἦσαν, οὔτε ταυτοειδεῖς· οἱ θεοὶ τῶν Καρῶν, τῶν Λελέγων, τῶν Λυκίων, ἐν γένει τῶν ἐθνῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἶχον ὀνομασίας, παραστάσεις, ιδιότητας διαφόρους μέχρι τινὸς τῶν τῆς Φοινίκης θεῶν. Ἀλλὰ καὶ οὗτοι καὶ ἐκεῖνοι ἀνῆγον τὴν ἀρχὴν εἰς κοινόν τι σύστημα θρησκευτικὸν παρὰχθὲν ἐν Βαβυλωνίᾳ.

Περὶ τῆς τοιαύτης καταγωγῆς τῶν θρησκευμάτων τῆς δυτικῆς Ἀσίας ὑπῆρχον ἑκπαλαι νύξεις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σαφεῖς παρ' Ὀμήρῳ, παρ' Ἡσιόδῳ, παρ' Ἡροδότῳ· ἡ δὲ ἀρχὴ αὐτῶν ἀπεδείχθη ἀκριβέστερον καὶ πληρέστερον διὰ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Νινευὶ, τῆς μελέτης τῶν ἀσσυριακῶν ἀναγλύφων, τῆς ἀναγνώσεως τῆς σφηνοειδοῦς γραφῆς.

Ἡ βαβυλωνικὴ θρησκεία ὡρμᾶτο, ὅπως πᾶσαι αἱ ἄλλαι θρησκεῖαι τῶν Σημιτῶν καὶ τῶν Ἀρίων, ἀπὸ θεοῦ ἐνὸς ἅμα καὶ πολλαπλοῦ· ἐνὸς μὲν διότι ἡ ὕλη ἐξ αὐτοῦ πηγάζει καὶ οὗτος συγγέεται μετ' αὐτῆς, πολλαπλοῦ δὲ διότι ἐκάστη τῶν πράξεων ὅσας ἐν ἑαυτῷ ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς ὕλης, λογίζεται ὡς παραχθεῖσα ὑπὸ ὄντος διακεκριμένου καὶ ἰδίου φέροντος ὀνόμα. Τοιαῦτά τινα ἐπρέσβευον καὶ οἱ Ἄριοι τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῶν χρόνων καθ' οὓς ἀνενέωσαν διὰ θαλάσσης τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὰ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς. Τότε ἔμαθον τὴν ἀνάπτυξιν ἣν ἔλαβεν ἐν τῷ μεταξὺ ἡ πρώτη ἐκείνη ἔννοια τῆς θεότητος. Κατὰ τὴν νέαν ταύτην δόξαν, τὰ θεῖα ὄντα προκύψαντα ἐκ τοῦ καταμερισμοῦ τοῦ ὑπερτάτου ὄντος, εἶχον μὲν ἕκαστον ἐνιαίαν ὑπόστασιν, ἀλλ' ἡ ἐνιαία αὕτη ὑπόστασις ἦτο διφυῆς, περιελάμβανε δηλαδὴ ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ προσώπῳ τὰ δύο ἀπαρχίτητα στοιχεῖα πάσης γονοποιήσεως, τὸ στοιχεῖον ἄρρεν καὶ τὸ στοιχεῖον θῆλυ. Βαθμηδὸν τὰ δύο ταῦτα στοιχεῖα ἐχωρίσθησαν ἀπ' ἀλλήλων, ἕκαστον δὲ τῶν ἀρχῆθεν θεῶν ὄντων ἐδιχάσθη εἰς θεὸν καὶ εἰς ἀντίστοιχον θέαιναν. Οὕτω προέκυψεν ἡ προσωποποιήσις παρὰ τοῖς Βαβυλωνίοις καὶ παρ' αὐτῶν μετεδόθη εἰς τοὺς Σημίτας καὶ τοὺς Ἀρίους τῆς δυτικῆς Ἀσίας.

Αἱ θρησκευτικαὶ αὗται δοξασίαι τῶν Βαβυλωνίων, πρὶν φθάσωσιν εἰς τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Συρίας, ἐτροπολογήθησαν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως· ἔτι δὲ πλείονας ὑπέστησαν ἀλλοιώσεις ἀφοῦ διεδόθησαν εἰς τὰς διαφόρους τῆς Ἑλλάδος χώρας. Οὐδὲν ἥττον ἡ τοιαύτη καταγωγὴ πολλῶν θεοτήτων δύναται σήμερον ν' ἀποδειχθῇ ἀποχρώντως. Καθ' Ἡρόδοτον, τὸ ἀρχαιότατον τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης ἱερὸν ὑπῆρχεν ἐν Ἀσκάλωνι τῆς Συρίας, καὶ ἐκ Συρίας ἐπελθόντες οἱ Φοίνικες ἱδρυσαν ἱερὰ αὐτῆς ἐν Κύπρῳ καὶ ἐν Κυθήροις· εἴλκε δὲ τὸ γένος ἡ θεὰ ἐκ Βαβυλώνος. Ἀλλὰ πολὺ πρὸ τοῦ Ἡροδότου, ἐπὶ τῶν Ἡσιοδικῶν χρόνων, ἐλέγετο ὅτι ἡ ἀφρογένεια Ἀφροδίτῃ ἀνέδυσεν ἐκ τῆς θαλάσσης « πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. » Καὶ ἔτι ἀρχαιότερον ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι ὀνομάζεται πολλάκις *Κύπρις*, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ *Κυθήρεια*·

καὶ ἐνῶ ὁ Ἄρης ἐπιστρέφει εἰς Θράκην, ἡ φιλομειδῆς Ἀφροδίτη ἐπανερχεται εἰς Πάρον τῆς Κύπρου, «ἐνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις.» Τῆς δὲ πάντα προσεπεκύρωσαν τὰ ἐν Ἀστυρίᾳ καὶ ἐν Κύπρῳ ἀποκαλυφθέντα μνημεῖα.

Ἡ Ἀνάτ, ἡ Βελίτ καὶ ἡ Ἰστάρ ἐξεπροσώπων παρὰ τοῖς Βαβυλωνίοις τὸ θῆλυ στοιχεῖον τῆς γονοποιῦ δυνάμεως· μετωνομάσθησαν δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἀναΐτις, Μύλιττα, Ἀστάρτη. Ἐκ τούτων ἡ Ἀστάρτη ἐπεκαλεῖτο ἐν Βαβυλωνίᾳ καὶ Ζαρπανίτ ἦτο «παραγωγὸς τῶν ὄντων» καὶ εἰκονίζετο κατὰ μέτωπον, ὀλόγυμνος, πιέζουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ στήθος. Ταύτης τῆς Ἀσταρτης ἀνευρέθησαν ἐν Γολγοῖς τῆς Κύπρου πολυάριθμα ἀγαλματια, ὧν ἡ παράστασις εἶναι σχεδὸν ἀπαράλλακτος ἡ τῆς βαβυλωνιακῆς Ἰστάρ. Εἰκονίζεται κατὰ μέτωπον καὶ γυμνή. Πολύτιμον καὶ πολυέλικτον περιδέλαιον ἀπλοῦται ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς· οἱ μηροὶ προέχουσιν αἱ λαγόνες εἶναι εὖσαρκοι καὶ εὐρεῖαι. Συνήθως αἱ δύο χεῖρες πιέζουσι τοὺς μαστοὺς, ἐνίοτε δὲ ἡ μὲν ἐπιτίθεται ἐπὶ τοῦ στήθους, ἡ δ' ἄλλη ἐπὶ τὴν γαστέρα. Αὕτη λοιπὸν ἦτο ἡ Ἀστάρτη ἣν οἱ Φοίνικες περιήγαγον μεθ' ἑαυτῶν ἀπὸ Κύπρου μέχρι Κυθήρων καὶ ἀπεβίβασαν ἐπὶ τέλους εἰς τὰ τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος παραλία καὶ ἰδίως εἰς Κορίνθον, εἰς Ἄργος, εἰς Ἀθήνας. Εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ αἶσθημα ἡμῶν κατεξεγείρεται κατὰ τῆς ἰδέας ὅτι τὸ δῦμορφον τοῦτο εἶδωλον ὑπῆρξεν ἡ μήτηρ τῆς φιλομειδοῦς Ἀφροδίτης. Ἄλλ' ἡ εἰσφυτος τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους φιλοκαλία ἔπραξε διὰ τοῦ χρόνου πολλὰ τοιαῦτα θαύματα. Καὶ ἔπειτα ὅσῳ καὶ ἂν ἐκαλλύνθη ἡ θεὰ ἐκείνη ἐν Ἑλλάδι, πολλὰ ἔτι ἔσωξεν ἐνταῦθα σύμβολα καὶ προσόντα τῆς γενετηρίου γονιμότητος, ἧτις ἀπετέλει τὸν κύριον χαρακτῆρα τῆς Ἰστάρ καὶ τῆς Ζαρπανίτ. Αὐτὸ τὸ χαριέστατον ἐπίθετον *φιλομειδῆς* ἐτιμολογεῖται παρ' Ἡσιόδῳ εἰς τρόπον ἥκιστα αἰσχυνηγλόν, ἐκφερόμενον διὰ τοῦ η ἀντί εἰ. Αὕτη δὲ ἡ πορνεία ἧτις ἦτο ἀχώριστος ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς εἰς τὴν Βαβυλῶνα, εἰς Βύβλον καὶ Κύπρον, καὶ περὶ ἧς μετὰ τοσαύτης ἀγανακτήσεως ὁμιλεῖ ὁ Ἡρόδοτος, διετεθήρησεν ὡς αὐτὸς τὸν ἱερὸν τοῦτον χαρακτῆρα ἐν Κορίνθῳ, ὅπου ἐν καιρῷ τῆς ἀκμῆς τῆς πόλεως ταύτης, ἐταῖραι περὶ τὰς χιλίας περιεῖπον τὸ ἱερὸν τῆς θεᾶς.

Ἄλλ' ἡ γονοποιός, ἡ παραγωγὸς τῶν ὄντων δύναμις εἰσέχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλοθεν, δι' ἄλλων τύπων καὶ ὀνομάτων. Ἡ ἀντίληψις ἐκείνη, ὅπως κατέβη διὰ τῶν κιρβανίων ἐκ Βαβυλῶνος εἰς τὰ τῆς

Συρίας παράλι, οὕτως ἀνῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ ἠπλώθη ἐπὶ ἅπασαν ταύτην τὴν χερσόνησον. Ἡ *Mā* τῆς Καππαδοκίας, ἡ σημερινόσφρα φρυγιστὶ τὴν μητέρα, ἡ *Ἀναῖτις* τῆς ἐν Πόντῳ Ζήλας καὶ τῆς Ἀρμενίας, ἡ *Κυβέλη* τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Λυδίας, ἡ μεγάλη Ἐφεσία θεὰ ἣτις ἔκπαλαι ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Καρῶν καὶ τῶν Λελέγων, οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἐν ἀρχῇ ἢ ἑτεροιώσεις τῆς βαβυλωνιακῆς θεότητος. Ἐν Ζήλᾳ, ἐν Ἀρμενίᾳ, ἐν Λυδίᾳ ἡ λατρεία αὐτῆς συνωδεύετο ὑπὸ τῆς πορνείας τῶν ἱεροδούλων, ἀπαραλλάκτως ὅπως ἐν Βαβυλῶνι, ἐν Βύβλῳ, ἐν Κύπρῳ καὶ ἐν Κορίνθῳ. Ἐπὶ τοῦ ἀρχαιοτάτου εἰδώλου ὅπερ μέχρι τῶν ὑστάτων χρόνων τοῦ ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ ἐσώζετο εἰς τὸν ἐν Ἐφέσῳ νχὸν αὐτῆς, τὸ μὲν στῆθος ἐκαλύπτετο ὑπὸ πολυαριθμῶν μαστῶν, ἀπὸ δὲ τῆς μέσης καὶ κάτω εἰκονίζοντο κεφαλαὶ ἐλάφων, λεόντων, ταύρων καὶ ἄλλων ζώων. Ἐκ τῶν πολυωνύμων ἅμα καὶ ταυτοσήμων τούτων θεοτήτων, δύο εὐρίσκομεν πολιτογραφηθείσας ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ τῶν ὁμηρικῶν καὶ τῶν ἡσιοδικῶν χρόνων ὑπὸ ἕτερα ὀνόματα. Ἡ Ῥέα ἐταυτίζετο ἄφ' ἐνὸς μετὰ τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ *Mā*, ἄφ' ἑτέρου μετὰ τῆς *Κυβέλης*, τῆς θεᾶς τῶν ἄντρων καὶ τῆς ἀγρίας φύσεως· ἡ δ' Ἄρτεμις μετὰ τῆς ἐφεσίας θεᾶς.

Οὐ μόνον δὲ τὰ ὀνόματα μετεβλήθησαν, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀντιλήψεις καὶ αἱ παραστάσεις ἡλλοιώθησαν. Ἡ Ῥέα ἀπέβη ἐν Ἑλλάδι σύζυγος τοῦ Κρόνου καὶ μήτηρ ὄλων αὐτοῦ τῶν τέκνων, ἰδίως τοῦ Διὸς, ὃν ἔτεκεν εἰς Λύκτον τῆς Κρήτης καὶ ἔκρυψεν ἀπὸ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ πατρὸς ἐν ἄντρῳ ἡλιθάτῳ τῆς Ἰδῆς. Διότι πᾶσαι αὐταὶ αἱ νέαι ἀντιλήψεις τῆς Ῥέας καὶ τοῦ Διὸς ἢ διεπλάσθησαν κατ' ἀρχὰς ἐν Κρήτῃ, ἢ ἐν Ἑλλάδι διασκευασθεῖσαι ἀπεδόθησαν ὑπὸ τῶν ποιητῶν εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην νῆσον, ἐν ᾗ συνηντήθησαν αἱ φοινικικαὶ καὶ καρικαὶ θρησκευτικαὶ δοξασίαι. Ὅπως δὲ πολλὰς εἶδομεν ἐν αὐτῇ κτισθείσας φοινικικὰς πόλεις, οὕτω πολλὰς ὡσαύτως ὑπῆρχον ὁμωνυμῖαι τόπων πρὸς τοὺς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. «Ἰδῆ γὰρ τὸ ὄρος τό τε Τρωϊκὸν καὶ τὸ Κρητικόν, καὶ Δίκτη τόπος ἐν τῇ Σικησίᾳ καὶ ὄρος ἐν τῇ Κρήτῃ, ἔλεγεν ὁ Στράβων. Τῆς δὲ Ἰδῆς λόφος Πύτνα, ἄφ' οὗ Ἱεράπυτνα ἡ πόλις· Ἱπποκόρωνά τε τῆς Ἀδραμυττηνῆς καὶ Ἱπποκορώνιον ἐν Κρήτῃ· Σαμῶνιόν τε τὸ ἐωθινὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου καὶ πεδίον ἐν τῇ Νεανδρίδι.»

Ἐκ τοῦ ἀρχαιοτάτου εἰδώλου τῆς ἐφεσίας θεᾶς δηλοῦται ὅτι ἡ βαβυλωνιακὴ Ἰστάρ εἶχεν ἤδη πολυειδῶς τροπολογηθῆ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἀντὶ διμάστου γενομένη πολύμαστος πρὸς τὰ ἄνω,

ἔκρυπτε πρὸς τὰ κάτω τὴν γονοποιὸν ἐστὶν διὰ πολυχρίμων κεφαλῶν ζώων. Ἄλλ' ἔτι μᾶλλον μετεποιήθη ἀφ' ἧς διεπεραιώθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ μία τῶν ἐννοιῶν τῶν ὑπὸ τοῦ ἐφεσίου εἰδώλου εἰκονιζομένων, διετηρήθη ἀπαράλλακτος. Παρ' Ὀμήρῳ ἐπικαλεῖται ἡ Ἄρτεμις *πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη*· ὁ δὲ ὁμηρικὸς ὕμνος λέγει αὐτὴν ἐλαφιβόλον, ἰοχέαιραν, ἢ κατ' ὄρη σκυόεντα ἄγρη τερπομένη παγχρύσεια τόξα τιταίνει. Καὶ ὅταν βραδύτερον παρέστησεν αὐτὴν ἡ τέχνη, ἀφῆρσε μὲν ἀπὸ τοῦ σώματος τὰς κεφαλὰς τῶν ζώων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως εἰκόνισε φέρουσαν τόξον καὶ συνοδευομένην ὑπὸ κυνὸς ἢ ἐλάφου. Ἀλλὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς ἐννοίας τοῦ ἐφεσίου εἰδώλου, δι' οὗ τοσοῦτον ἐμφαντικῶς ἠλληγορεῖτο ἡ γενετήριος δύναμις, παντελῶς ἐξέλιπεν ἐν Ἑλλάδι. Ἡ *πότνια θηρῶν* τοῦ Ὀμήρου ἦτο ἐνταύτῃ *ἀγρῇ*, καὶ πιθωνώτατα τὰς δύο ταύτας ιδιότητας ἐξεδήλου τὸ ἀποδοθὲν αὐτῇ ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος (ἀρτερίας). Ὑπεφάνετο ἐν τούτοις μέχρι τῶν ὑστάτων χρόνων ἡ ἁσιανὴ αὐτῆς καταγωγὴ· διότι περὶ τὴν σεμνὴν ἐκείνην θεὰν διεκρίνοντο ἐνιχαῦ ἔχνη τῶν αἰσχυρῶν τελετῶν αἵτινες περηκολούθησαν τὴν βαθυλωνίαν Ἰστάρ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Ἐν Ἡλιδι λ. χ. καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἐτελεῖτο εἰς τιμὴν αὐτῆς ὁ διαβόητος χορὸς *κόρφαξ*, ἐξ οὗ καὶ *Κορδάκα* ἐπελέγετο ἐνίοτε ἡ Ἄρτεμις.

Ἄλλος θρησκευτικὸς τύπος ὅστις ἐξ ἀνατολῶν εἰσεκομίσθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶναι ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ Ἡρόδοτος διδάσκει τοῦτο ἡμᾶς σαφῶς. Ἀφικόμενος, λέγει, εἰς Θάσον, εὔρον ἐν αὐτῇ ἱερὸν Ἡρακλέους ὑπὸ Φοινίκων ἰδρυμένον, ὅτε οὗτοι, ἐκπλεύσαντες πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Εὐρώπης, ἔκτισαν τὴν Θάσον· τοῦτο δὲ συνέβη, ἐπιφέρει, πέντε γενεὰς πρὶν ἢ «τὸν Ἀμφιτρύωνος Ἡρακλέα ἐν τῇ Ἑλλάδι γενέσθαι»· ὁ ἐστὶ, πρὶν ἐμφανισθῇ ἐν τῇ φοινικικῇ ὡσαύτως πόλει τῶν Θηβῶν ὁ Ἡρακλῆς ἐκεῖνος, ὅστις ἐξελληνισθεὶς, παρεστάθη ὡς υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἢ μᾶλλον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης. Ἡ δὲ γνώμη τοῦ πατρὸς τῆς ἱστορίας ἐπιμαρτυρεῖται ὑπὸ τῶν ἄθλων ὅσοι ἀπεδόθησαν τῷ ἥρωϊ, ὧν πολλοὶ εἶναι ξενικῆς καταγωγῆς. Ἡ κατατρόπῳσις τοῦ λέοντος ἀνατρέχει μέχρι τοῦ ἄσσυριακοῦ Ἡρακλέους (Ἀδὰρ ἢ Σαμδάν), ὅστις εἰκονίζεται πνίγων διὰ τῶν βραχιόνων αὐτοῦ τὸ θηρίον· τὸ κατόρθωμα τοῦτο, ἐκείθεν κληρονομήσας ὁ Τύριος Ἡρακλῆς, μετεβίβασεν εἰς τὸν Ἑλληνικόν. Ὁ δὲ περὶ Γηρυόνου μῦθος εἶναι φοινικικῆς καταγωγῆς. Ἡ τοῦ Γηρυόνου παρυσία εἰς Γάδειρα, εἰς Ταρτησσόν, εἰς Ἰβηρίαν καθίστησι τοῦτο πρόδηλον,

διότι καὶ αἱ τρεῖς αὗται πόλεις ἦσαν ἀποικίαι Φοινίκων. Οἱ ναυτίλοι τῆς Τύρου συναπῆγον μεθ' αὐτῶν πελαγοδρομοῦντες τὸ εἶδωλον τοῦ θεοῦ ἐκείνου ὃν ἐκάλουν Βάαλ-Μελκάρθ, ἥτοι κύριον τῆς πόλεως, πολιοῦχον, ἐντεῦθεν δὲ αἱ θαλασσοπορίαι αὐτῶν ἐταυτίσθησαν πρὸς τὰς περιπλανήσεις αὐτοῦ τοῦ θεοῦ. Πλὴν τούτων ὁ Τύριος Ἑρακλῆς ἀναφαίνεται ἐν Ἑλλάδι ὑπ' αὐτὸ τὸ φοινικικὸν αὐτοῦ ὄνομα Μελκάρθ, μικρὸν τροπολογηθέν εἰς Μελικέρτην. Ὁ Μελικέρτης ἐπιμαῖτο πολυειδῶς ἐν Κορινθίᾳ, καὶ εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐλέγοντο ἰδρυθέντα τὰ Ἴσθμια. Ἀλλὰ καὶ ἕτερον σημιτικὸν ὄνομα ἔφερεν ὁ Ἑρακλῆς ἐκαλεῖτο Μάκαρ καὶ Μάκηρις, κατ' ἀμφοτέρους δὲ τοὺς τύπους τούτους εὐρίσκομεν αὐτὸν κατονομαζόμενον καὶ μετὰ ἐγχωρίων μύθων μεμιγμένον ἐν Κρήτῃ, ἐν Λέσβῳ, ἐν Ῥόδῳ, ἐν Εὐβοίᾳ. Ὁ σημιτικὸς τύπος μάκαρ εὐρίσκεται εἰς φοινικικὰς ἐπιγραφάς. Οὐδὲν ἦττον δὲ ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Γάλλου Σωλῶν γενομένη κατὰ πρῶτον παρατήρησις, ὅτι τὸ ὄνομα Ἑρακλῆς εἶναι αὐτὸ τοῦ Μελκάρθ τὸ ὄνομα, γραφόμενον μὲν ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, ἀναγνωσθέν δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ· ΜΕΛΚΑΡΘ, ΗΡΑΚΛΕΣ, τοῦ μὲν Μ ἐκφερομένου ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γραφῇ ὡς Σ, τοῦ δὲ Θ ὄντος πνευματισμοῦ ἀναλόγου τοῦ Η. Ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς Τύρου ὁ ἥρως δὲν ἔφερεν εἰμὴ τὸ σύμβολον τῆς ἀσσυριακῆς αὐτοῦ καταγωγῆς, τὸν λέοντα, διότι παρίσταται κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ρόπαλον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, τόξον δὲ διὰ τῆς δεξιᾶς, περὶ ἣν συσπειροῦται λεοντῇ. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐν Κύπρῳ εὐρημάτων ὅσα ἀνάγονται εἰς τὴν τοῦ Ἑρακλέους λατρείαν, βλέπομεν προστεθειμένον καὶ τὸ κατὰ Γηρυόνου κατόρθωμα. Ἐν τῷ ἀληθεῖ θερισμῷ ἀγαλμάτων ὃν ὁ Ἰταλὸς Cesnola ἐποιήσατο ἐν τοῖς ἐρειπίοις τοῦ περὶ Γόλγους ναοῦ τῆς Ἀστάρτης, ὑπάρχει ἀνδριὰς ὀρθίος περιβεβλημένος λεοντῇ καὶ ὦπλισμένος διὰ τόξου καὶ ροπαλοῦ· ἐπὶ δὲ τοῦ βάθρου παρίσταται ἡ ἀπαγωγὴ τῶν Γηρυόνου βοῶν. Ἡ πάλῃ τοῦ ἥρωος κατὰ τοῦ τέρατος ἐκείνου ἐπαναλαμβάνεται πολλάκις ἐν τοῖς ἐρειπίοις τοῦ ναοῦ, διότι εὐρέθησαν ἐν αὐτῷ ἱκανὰ λείψανα ἀγαλμάτων εἰκονιζόντων τὸν τρικάρηνον Γηρυονῆα.

Οὐδὲν τεκμήριον ἔχομεν ὅτι οἱ Ἄριοι τῆς Ἑλλάδος ἐκαλλιέργουν, ἐπὶ τοῦ προτέρου πατριαρχικοῦ βίου, τὰ σιτηρὰ, τὴν ἄμπελον καὶ τὴν ἐλαίαν· πολλὰ δ' ἀπεναντίας ὑπαρχουσιν ἐνδείξεις ὅτι ἔγνωσαν ταῦτα πάντα, παρὰ τῶν ἐξ ἀνατολῆς ἐπιπλευσάντων ἐθνῶν. : Μήπως ἐν τῷ Ὀμηρικῷ

ὑμνω, ἡ Δημήτηρ δὲν λέγει ὅτι ἦλθεν ἐκ Κρήτης ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης; Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον εἶναι, ὅτι πᾶσαι αἱ περὶ τῶν εὐεργετημάτων ἐκείνων θρησκευτικαὶ παραστάσεις συνδέονται μετὰ τῶν ἀνατολικῶν τῆς Ἑλλάδος παραλίῳ, ἥτοι μετὰ τῶν παραλίῳ ἐκείνων εἰς ἃ ἐγένοντο αἱ κυριώταται τῶν ἐπηλύδων ἐποιήσεις. Ἡ Δημήτηρ, ἡ Περσεφόνη, ὁ Βουζύγης, ὁ Τριπτόλεμος, εἶχον τὴν ἐστίαν τῆς λατρείας αὐτῶν ἐν Ἑλευσίνι· ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἐφύτευσε τὴν ἱερὰν ἐλαίαν· ὁ Διόνυσος παρέστη κατὰ πρῶτον ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν Βοιωτίᾳ, ἐν Ἀργολίδι. Ἐὰν ἡ καλλιέργεια ἰδίως τῶν σιτηρῶν ἦτο ἰθαγενῆς, βεβαίως δὲν ἤθελεν ἐκλέξει ὡς μητρόπολιν αὐτῆς τὴν λυπρὰν τῆς Ἀττικῆς γῆν.

Εἰς τὰ ἀνατολικά δὲ παράλια ἐγένοντο καὶ αἱ πρῶται ἔντεχνοι τειχοποιαὶ καὶ διοχετεῖαι. Ὅποια ἦτο ἡ προτέρα τῶν Ἀρίων τειχοδομία, δηλοῦται ἐκ τοῦ περιβόλου τῆς Λυκοσούρας. Τοῦ περιβόλου τούτου σώζεται ἔτι τειχίον πεφυρμένον ἐκ λατομημάτων μικρῶν καὶ ἀλαξεύτων. Τὰ δὲ ἐν Τίρυνθι, ἐν Μυκῆναις καὶ ἐν Ὀρχομενῷ μέχρι τῆς σήμερον καταπλήσσαντα τὸν θεατὴν ἐρείπια παριστῶσι στερεότητα καὶ τέχνην ἣν οὐδεὶς τῶν μετέπειτα αἰώνων ὑπερέβαλε ποτέ. Πλὴν τούτων δὲ ἐν τῷ περὶ τὸν Ὀρχομενὸν πεδίῳ φαίνονται λείψανα ὑπερμεγέθων ἀρδευτικῶν καὶ ἀποξηραντικῶν κατασκευασμάτων. Ἐπὶ ὅλης τῆς μεγάλης καταβόθρας ἀνεῳχθησαν ἐν τῷ βράχῳ φρέατα κήθετα, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐξετάζεται ποῦ τυχὸν ἐφράχθη ὁ φυσικὸς ὑπόνομος καὶ νὰ καθαρίζεται. Ἀλλὰ καὶ προχώματα ἡγέρθησαν γιγαντώδη· πάντα ταῦτα ἔργα ἀνθρώπων οἵτινες ἐγνώρισαν τὰς τέχνας δι' ὧν ἐχαλιναγωγήθησαν ὁ Νεῖλος, ὁ Εὐφράτης καὶ ὁ Τίγρις. Μήπως εἰς Βοιωτίαν δὲν ἦλθον κατὰ πρῶτον οἱ λεγόμενοι Γεφυραῖοι, οἵτινες βραδύτερον κατεστάθησαν ἐν Ἀθήναις, καὶ ὧν ἀπόγονοι ἐγένοντο ὁ Ἀρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων; Οὐδ' εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὰ γράμματα εἰσῆχθησαν ὑπὸ τῶν Φοινίκων εἰς Θήβας καὶ ὅτι αἱ πρῶται περὶ θαλασσοπορίας παραδόσεις συνδέονται μετὰ τῆς ἐν τῇ μεσημβρινῇ Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, ἐξ ἧς ἐθρυλοῦντο ἐκπλεύσαντες ἐπὶ Κολχίδᾳ, πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ χρυσοῦ δέρατος, οἱ Ἀργοναῦται. Καθ' ἑτέρας ῥήσεις, ἡ Ἀργὼ ἐξέπλευσεν ἐξ ἐτέρου τῆς Ἑλλάδος λιμένος, ἀλλὰ πάντοτε ἐκ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίῳ· ἢ ἐκ τῆς Ἀθηθόνος, ἢ ἐκ τῶν Σιφῶν.

Τὸ μᾶλλον ὁμῶς διδασκτικὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι, ὅτι αἱ ὀνομαστότεραι τῶν ἀρχαιοτάτων πολιτειῶν προέκυψαν εἰς μέσον ἐν αὐταῖς

δὴ ταύταις ταῖς ἀνατολικαῖς χώραις, ἐν αἷς ἐγένοντο αἱ καρικαὶ, αἱ λυκιακαὶ, αἱ αἰγυπτιακαὶ καὶ αἱ φοινικικαὶ ἐποικίσεις.

Οὐδεμία τῶν πολιτειῶν ἐκείνων δύναται νὰ παραβληθῇ κατὰ τὴν ἰσχύϊν καὶ τὴν λαμπρότητα πρὸς τὸ Ἄργος. Τὸ Ἄργος ὑπῆρχε, κατὰ τὰς παραδόσεις, πρὸ τῶν χρόνων εἰς οὓς ἀποδίδεται ἡ φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ Δαναοῦ ἐποικίσεις· καὶ εἶχε δώσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔκτοτε εἰς πᾶσαν τὴν χερσόνησον, τὴν βραδυτέρον Πελοπόννησον κληθεῖσαν. Τὴν δὲ χρονίαν ταύτην ὑπαρξίν τῆς πόλεως, καὶ αὐτὴν ἰσως τὴν ἐπικρατήσιν τοῦ ὀνόματος αὐτῆς, ὑπεμφαίνουσιν ἀξιοπιστότεραι μαρτυρίαι. Κατὰ Στράβωνα, Ἄργος λέγεται τὸ πεδίον, μάλιστα δὲ οἶονται Μακεδονικὸν καὶ Θετταλικὸν εἶναι τοῦτομα. Πλὴν τούτου, τὸ ὄνομα ἦτο ἐσπαρμένον κατὰ πᾶσαν τὴν χώραν· Ἄργος Θεσσαλικόν, Πελασγικόν, Ἀμφιλοχικόν, Ὀρεστικόν· ἐκ πάντων δὲ τούτων εὐλόγως δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἡ λέξις, διατηρήσασα ἰδίως τὴν σημασίαν αὐτῆς ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐν Μακεδονίᾳ, ἦτο πελασγική, καὶ ὅτι ὡς τοιαύτη ἐπεκράτησεν ἔκπαλαι ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ἄλλ' ἐπελθόντος τοῦ Δαναοῦ, μεγάλη συνέβη ἐν Ἀργολίδι πραγμάτων ἀλλοίωσις. Οἱ Πελασγοὶ, κατασταθέντες ἐν χώρᾳ εὐδρούση, εἶχον κτίσει ἐν τούτοις τὴν πόλιν αὐτῶν ἐν χωρίῳ ἀνύδρῳ. Ταύτην τῶν ὑδάτων τὴν ἀπορίαν ἐθεράπευσαν οἱ ἐποικοὶ, ἄφθονα ὀρύζαντες ἐν αὐτῇ φρέατα. Καὶ ἐν γένει ὁ Δαναὸς, καταλαβὼν τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀργείων, τοσοῦτον λέγεται ὑπερβαλὼν τοὺς πρὸ αὐτοῦ δυναστεύσαντας ὥστε, κατ' Εὐριπίδην,

Πελασγίωτας ὀνομασμένους τὸ πρῖν,
Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἂν Ἑλλάδα.

Ἡ νέα ὁμως αὕτη ἐπωνυμία δὲν ἐξηφάνισε παντελῶς τὸ ἀξίωμα τοῦ ὀνόματος τῆς παλαιᾶς πελασγικῆς πόλεως· διότι, ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων, ὅτε καὶ ἕτερον ὄνομα, τὸ τῶν Ἀχαιῶν, ἔσχυσε, βλέπομεν τὰς τρεῖς προσηγορίας, τῶν Ἀργείων, τῶν Δαναῶν καὶ τῶν Ἀχαιῶν, ἐξ ὑπαμοιβῆς ἀναφερομένας ἵνα δηλώσωσιν ἅπαντας τοὺς κατοικοὺς τῆς Ἑλλάδος.

Αἱ Μυκῆναι ὑπέκειντο κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ Ἄργος· μετ' οὐ πολὺ ὁμως ἀπετέλεσαν ἰδίαν πολιτείαν, ἣτις περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης ταύτης περιόδου τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας ἀπέβη ἡ ἐπιφανεστάτη τῶν κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου βασιλειῶν. Τότε αἱ Μυκῆναι ἐθρullyήθησαν ὡς εὐκτῆμονες, ὡς πολύχρυσοι καὶ κατέστησαν πρωτεύουσα τοῦ θρυλουμένου ἐπικυριαρχοῦ συμπάσης τῆς Ἑλλάδος Ἀγαμέμνονος.

Τὴν ὑπεροχὴν ἣν ἔλαβε τὸ Ἄργος πρωϊμώτατα ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκτῆσαντο οὐδὲν ἥττον πρωϊμῶς αἱ Θῆβαι ἐκτὸς τοῦ Ἰσθμοῦ. Ἡ πόλις αὕτη, ἐξ ἧς ἐμελλον ποτὲ νὰ ἀνατείλωσι δύο τῶν φαεινοτάτων ἀστέρων τοῦ ἱστορικοῦ τῆς Ἑλλάδος στερεώματος, ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας, οὐ μόνον τῆς Βοιωτίας ἀπάσης ἐκυριάρχησεν, ἀλλ' ἐπεξέτεινε τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς ἐπὶ τοὺς Φωκεῖς καὶ τοὺς Φλεγύας. Ἦρξε δὲ τῆς Βοιωτίας, καταβαλοῦσα τὸν Μινύειον Ὁρχομενόν. Οἱ Μινύαι οὗτοι ἴσχυσαν κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Τὸν δὲ πλοῦτον αὐτῶν ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος ἐκ παραλλήλου πρὸς τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ αὐτῶν τῶν Αἰγυπτίων Θηβῶν. Κατατροπωθέντες κατὰ ξηρὰν, ἐξηκολούθησαν εὐδαιμονοῦντες ἐν τῇ ναυτικῇ ἐμπορίᾳ, διότι κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ τὴν δωρικὴν κατάρκτησιν χρόνους, βλέπομεν αὐτοὺς κοινωνοῦντας μᾶς τῶν ἀρχαιοτάτων ἀμφικτυονιῶν ἧς μετεῖχον, παρεκτὸς αὐτῶν, ἐξ παράλλαι πόλεις· Ἑρμιόνη, Ἐπίδαυρος, Αἴγινα, Ἀθῆναι, Πρασιαί, Ναυπλία.

Τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγέτου αὐτῶν Μινύου φαίνεται συγγενὲς πρὸς τὸ τοῦ πολυθρυλήτου ἡγεμόνος τῶν Καρῶν Μίνως καὶ ἀμφοτέρων ὑποφαίνεται ἡ οἰκειότης πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Λυδῶν Μάνην. Οἱ Μινύαι ἦσαν πιθανῶς, μοιρὰ τις τῶν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπιπλευσάντων ἐθνῶν, καὶ ἰδίως τῶν Καρῶν. Καὶ οἱ μὲν Κᾶρες κατέλαβον τὰς νήσους καὶ ἄλλας τινὰς παραλίας, μάλιστα δὲ τὴν Κρήτην καὶ τὰ Μέγαρα. Οἱ δὲ Μινύαι, κατασταθέντες ἐν τῇ μεσημβρινῇ Θεσσαλίᾳ περὶ Ἰωλκόν, ἠπλώθησαν ἐκεῖθεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μέχρι Βοιωτίας. Ἡ τοιαύτη διαπόντιος τῶν Μινυῶν προέλευσις προσηπικυροῦται ὑπὸ τοῦ γεγονότος ὅτι ταῦτίζονται μετὰ τῶν Αἰολιδῶν. Ὁ Μινύας ἐλέγετο ἑγγονος τοῦ Σισύφου. Ὁ Φερεκύδης παρίστησι τὸν βασιλέα τῆς Πύλου Νηλέα ὡς βασιλεύοντα «οὐ μόνον τῶν Πυλίων ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν Ὁρχομενῷ.» Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει περὶ τὴν Ἥλιν ποταμὸν Μινυήϊον καὶ ὑποδεικνύει ἰδιάζουσας σχέσιν μεταξὺ Ὁρχομενοῦ καὶ Πύλου. Οἱ δ' Αἰολίδαι ἐπῆλθον ἀπὸ θαλάσσης εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἅτε γόνοι ὄντες καθ' Ὅμηρον, οὐχὶ τοῦ Ἑλληνος, ἀλλὰ τοῦ βασιλέως τῆς νήσου Αἰολίας. Ἄλλως τε καὶ πᾶσαι αἱ περὶ τὰς γενεὰς ταύτας παραδόσεις περιπλέκονται ἰδιαιτάτα μετὰ τοῦ θεοῦ Ποσειδῶνος.

Ἄπαντα λοιπὸν τὰ σπέρματα τοῦ νέου πολιτισμοῦ καὶ ἅπαντα ἡ πρώτη αὐτῶν βλάστησις ἀναφαίνονται εἰς τὰ ἀνατολικά τῆς Ἑλλάδος παράλια. Ὡς ἀπλὴν δὲ συγκυρίαν δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν, ὅτι

καὶ βραδύτερον, εἰς τὰς αὐτὰς ἀνατολικὰς χώρας, ἤκμασαν κατὰ διαφόρους λόγους καὶ βαθμοὺς, αἱ λαμπρότεραι τῆς Ἑλλάδος πόλεις. Ἀθῆναι, Θῆβαι, Αἴγινα, Κόρινθος, Σικυὼν, Ἄργος. Αὐτὴ ἡ Σπάρτη, ἐπὶ μὲν τῶν ἀρχαίων χρόνων ὤφειλε τὴν φήμην αὐτῆς εἰς τὸν μετὰ τῶν Μυκηναίων σύνδεσμον, δωρικὴ δὲ γενομένη, ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν τῆς Ἑλλάδος πόλεων ἐδανείσθη ποίησιν, τέχνην, μουσικὴν. Ἡ δὲ μεσογαία καὶ ἡ δυτικὴ παραλία, Ἀρκάδες, Ἡλεῖοι, Αἰτωλοὶ, Ἀχαρῶνες, καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον δευτερεύουσιν ἐπέσχον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ τοῦ ἔθνους τάξιν.

Οἱ μεταγενέστεροι Ἕλληνες ἐπεχείρησαν νὰ χρονολογήσωσι τὰ πρῶτα ἐκεῖνα τῆς ἱστορίας αὐτῶν γεγονότα. Ἀλλὰ δὲν ἠρύσθησαν τὰς χρονολογίας αὐτῶν, ὅπως ὁ Μανέθων τὰς αἰγυπτιακὰς, ἐξ ἀρχαίων συγγράφων. Ἐνεκα τῆς ἀσφαλοῦς αὐτῶν ἀφειτηρίας, οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Αἰγυπτίου ἱερέως, ὅσονδ' ὅποτε καὶ ἂν ἡλλοιώθησαν βραδύτερον, ὑπολαμβάνονται πάντοτε εὐλόγως ὡς προσεγγίζοντες κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Οἱ δὲ ὑπολογισμοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐρίδονται ἢ ἐπὶ προσωπικῶν ἐκτιμήσεων, ἢ ἐπὶ μνημείων, ἐπιγραφῶν καὶ γενεαλογικῶν ὑστεροχρόνων. Ἐντεῦθεν ἀλλοκότως διαφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους. Ἐντεῦθεν πολλὰ χρονολογία οὐδαμῶς συνάδουσι πρὸς τὰ γεγονότα. Ὁ Καλλιμάχος λ. χ. ἀποδίδει τὸν Ἀργοναυτικὸν πλοῦν εἰς ἔτος (1169 π. Χ.) μεταγενέστερον τοῦ ἔτους (1183) καθ' ὃ ὁ Ἐρατοσθένης λέγει γενομένον τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἐνῶ αἱ περὶ Ἀργοῦς παραδόσεις παριστῶσι τὴν ναυτιλίαν πολὺ νηπιωδεστέραν τοῦ ναυτικῷ στόλου ὃν περιγράφει ὁ Ὅμηρος. Τὸ δὲ κυριώτατον, αἱ γενεαλογίαι ἀπολήγουσι μὲν εἰς πρόσωπα ἱστορικὰ, ἀρχηγέτας ὅμως ἔχουσι θεῶν γόνους, ὃ ἐστὶ μυθικὰ πρόσωπα, καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ συνεχεῖ αὐτῶν περιλαμβάνουσι γόνους θεῶν. Ὡστε ἀληθῶς εἰπεῖν εἶναι σειραὶ αἰτινές, ἀρχὴν μὴ ἔχουσαι καὶ ἐν τῷ μεταξὺ διακοπτόμεναι, πλανῶνται εἰς τὸ χάος, καὶ ἐπὶ τέλους πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ στερεοῦ ἐδάφους τῆς ἱστορίας ὡς οἱ ἀερόλιθοι ἐπὶ τῆς γῆς, περὶ ὧν οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ τίνος πλάνητος εἰσὶν ἀπορροῶγες.

Ἄλλ' ἐπ' ἐσχάτων ἀνεκκλύφθη αἰγυπτιακὸν μνημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου, ἀνατρέχοντος μέχρι τῆς 17 ἢ τῶν ἀρχῶν τῆς 16 ἑκατονταετηρίδος, δυνάμεθα ἴσως νὰ λάβωμεν ἐννοιάν τινα τῶν χρόνων εἰς οὓς ἀνάγονται

τὰ πρῶτα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας γεγονότα. Οἱ Αἰγύπτιοι, μετὰ μακροῦς ἀγῶνας, κατατροπώσαντες τελευταῖον τοὺς Ὑκσῶς καὶ ἐμβαλόντες εἰς Συρίαν, ἐπεχείρησαν αὐτόθι κατακτήσεις μεγάλας. Τότε καὶ ἰδίως ἐπὶ Τουθμῶσιος Γ' τοῦ ἔκτου βασιλέως τῆς 18 δυναστείας, ἀνεγνώρισαν τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν οἱ Φοίνικες. Τὸ δὲ παράδειγμα τῆς χέρσου Φοινίκης ἐμιμήθησαν αἱ τε ὑπὸ τῶν ἀποίκων αὐτῆς κατεχόμεναι νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ παραλίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ τῆς Πελοποννήσου Δαναοί. Τοῦτο συνάγεται ἔκ τινος ὕμνου, ὅστις, ποιηθεὶς ὑπὸ ἀνδρὸς συγχρόνου τοῦ βασιλέως ἐκείνου, ἀνεγράφη ἐπὶ στήλης ἀνευρεθείσης πρὸ ἐτῶν εἴκοσι καὶ ἑπτὰ, τῷ 1859, ἐν ταῖς αἰγυπτιακαῖς Θήβαις. Τὸ ποίημα σύγκειται ἐξ ἑνῆς στροφῶν, ἐν ἀρχῇ ἐκάστης τῶν ὁποίων ὁ θεὸς Ἄμμων λέγει πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι, προσελθὼν, ἐπιτρέπει αὐτῷ νὰ συντρίψῃ τὸ δεῖνα ἢ τὸ δεῖνα ἔθνος. Ἡ πέμπτη, ἕκτη, καὶ ἑβδόμη τῶν στροφῶν τούτων διαλαμβάνουσι, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν αἰγυπτιολόγων, ἐν κεφαλაίῳ τάδε· « Ἦλθον καὶ σὲ ἐπιτρέπω νὰ συντρίψῃς τοὺς βιοῦντας ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, οἵτινες ὑπέκυψαν εἰς τὸν βρυχηθμόν σου. Οἱ Δαναοὶ διατελοῦσιν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ πνεύματός σου. Ἦλθον καὶ σὲ ἐπιτρέπω νὰ συντρίψῃς τὰς παραλίους χώρας· ἡ περιφέρεια τῆς μεγάλης θαλασσίας λεκάνης συνελήφθη ὑπὸ τῆς πυγμῆς σου. »

Τὸ ὄνομα λοιπὸν τῶν Δαναῶν, ἐὰν ἡ ἑρμηνεία τοῦ χωρίου τούτου ᾖ ἄσφαλής, εἶχεν ἤδη ἐπικρατήσει ἐν Πελοποννήσῳ· ἐκ τούτου δὲ ἐπιτρέπεται νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὰ μετὰ τῆς ἐπικρατήσεως ἐκείνης συνδεόμενα γεγονότα τῶν προτέρων χρόνων προσεγγίζουσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εἰς τὸ διςχιλιοστὸν ἔτος.

Αἱ ποικίλαι καὶ μεγάλαι μεταβολαὶ αἱ ἐπὶ γαγον εἰς τὸν βίον τῶν Ἀρίων τῆς Ἑλλάδος οἱ ἐξ ἀνατολῆς ἐπελθόντες ἔποικοι, δὲν διεζήχθησαν ἐν εἰρήνῃ. Οἱ νέοι θεοὶ, δορυφορούμενοι ὑπὸ τοσοῦτων εὐεργεσιῶν τοῦ πολιτισμοῦ, ἦτο φυσικώτατον νὰ τύχωσιν εὐμενοῦς παρὰ πολλῶν δεξιώσεως καὶ νὰ προκαλέσωσιν ὀλιγωρίαν τινὰ πρὸς τὰς πρότερας δοξασίας, ὡς λέγει Ἡσίοδος· « οὐδ' ἄθναχάτους θεραπεύειν ἤθελον οὐδ' ἔρδειν μυχάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς, ἢ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. » Ὅτι ὁμως πολλοὶ ἕτεροι, ἐμμένοντες πιστοὶ εἰς τὰ πάτρια, ἀπετροπιάσθησαν τὰς καινοτομίας, σαφῶς ἐκδηλοῦται ἐν τοῖς περὶ Διονύσου καὶ Ἡρας μύθοις. Πρῶτος ὕβρισας ἐξέβαλε τὸν Διόνυσον Λυκοῦργος,

ὁ Ἡδωνῶν βασιλεύων περὶ Στρυμόνα ποταμόν· παθὼν δὲ τὰ πάνδεινα, τοῦτου ἕνεκα, ἐπὶ τέλους κατὰ Διονύσου βούλησιν ὑπὸ ἵππων διαφθαρεῖς ἀπέθανεν. Οὐκ ὀλίγων συμφορῶν πρόξενος ἐγένετο ὡσαύτως ὁ νέος ἐκεῖνος θεὸς ἐν Θήβαις, ὅπου παρέστη κατὰ πρῶτον ἐπὶ Πενθέως, τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀγαύης, ὅστις διεδέξατο ἐν τῇ βασιλείᾳ τὸν γηράσαντα πάππον. Ὁ Πενθεὺς ἀντέστη εἰς τὴν παραδοχὴν τοῦ ξένου, ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτοῦ μετὰ πολλῶν ἄλλων Θηβαίων γυναικῶν, καταλιποῦσαι τὰς οἰκίας ἐβάχχευον ἐν Κιθαιρῶνι. Τότε παραγενόμενος ὁ Πενθεὺς εἰς Κιθαιρῶνα ὡς κατάσκοπος τῶν βακχῶν, φονεύεται ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἀγαύης, ὁ δὲ γεγηρακῶς Κάδμος ἀποδημεῖ μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀρμονίας πρὸς τοὺς Ἰλνυριοὺς. Ἀλλὰ καὶ εἰς Ἄργος παραπλήσιά τινα συνέβησαν· διότι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς χώρας ταύτης, κατὰ μὲν τὸν Ἡσίοδον, τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο, κατὰ δὲ τὸν Ἀκουσίλαον, τὸ τῆς Ἥρας ξόانون ἐξηυτέλισαν. Εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, τοσαύτη ἐγένετο ἐνιαχοῦ ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν θεῶν τῆς Βαβυλωνίας ὥστε προεκάλεσεν ἀγῶνας ἐκ παρατάξεως κατ' αὐτῶν. « Ἐνδύντες τὰ ὅπλα ἅπαντες Καύνιοι ἠβηδὸν, ἔφασαν ἐκβάλλειν τοὺς ξεινικοὺς θεοὺς, » καθ' Ἡρόδοτον.

Οἱ δὲ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιδόσεως μετεδόθησαν εἰς τοὺς Ἀρίους τῆς Ἑλλάδος ἄμικτα ποικίλων συμφορῶν. Οἱ Κᾶρες καὶ οἱ Φοίνικες, ἵνα περιορισθῶμεν εἰς τὰ κυριώτατα τῶν ἐπιδραμόντων ἔθνων, δὲν ἦσαν, ὅπως συνήθως συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἀπόστολοι εἰρήνης καὶ εὐεργεταὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὀλιγωροῦντες περὶ τοῦ ἑαυτῶν συμφέροντος. Ἀντὶ τῶν πολλῶν νέων λυσιτελῶν τῷ βίῳ πραγμάτων, ὅσα ἐκόμιζον εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς, ἀπῆτουν ὠφελήματα ἀντάξια, τὰ δὲ μόνα ἀνταλλάγματα ὅσα ἠδύναντο κατ' ἀρχὰς νὰ λάβωσι, μαλλία, δέρματα, ξυλεῖα, δὲν ἦσαν ἐπιτήδεια νὰ κορέσωσι τὴν πλεονεξίαν αὐτῶν. Ὅθεν ἐτράπησαν εἰς ληστείας καὶ ἀρπαγὰς, ἀρπαγὰς μάλιστα ἀνθρώπων, οὓς ἐπὶ τιμαῖς ἀδραῖς ἀπημπούουν εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Κατὰ Φιλόχορον λ. χ. γράψαντα ἐν τῇ τρίτῃ π. Χ. ἑκατονταετηρίδι, ἡ Ἀττικὴ ἐπορθεῖτο ἐκ θαλάσσης μὲν ὑπὸ Καρῶν, ἐκ γῆς δὲ ὑπὸ Βοιωτῶν οὓς ἐκάλουν Ἄονας· καὶ τούτου ἕνεκα ὁ Κέκροψ συνώκισε τὸ πλῆθος εἰς δυοκαίδεκα πόλεις ἵνα, μὴ ὄντες μεμονωμένοι ὡς πρότερον, δύνανται νὰ ἀντέχωσιν εἰς τὰς ἐπιδρομὰς. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ λέγει, ὅτι ἐπὶ Ἰνάχου βασιλεύοντος ἐν Ἀργεῖ, ὅπερ προεῖχε τότε ἀπασῶν τῶν ἐν Ἑλ-

λάδι πόλεων, προσεπέλασαν αὐτόθι Φοίνικες μετὰ ποικίλου φορτίου. Τὴν δὲ πέμπτην ἢ ἑκτην ἡμέραν ἀφ' ἧς ἀφίκοντο, εἶχον ἤδη πωλήσει σχεδὸν πάντα, ὅτε κατελθοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν γυναῖκες ἄλλαι τε πολλαὶ καὶ ἡ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ Ἰῶ, ἡγόραζον ὅσα ἤρεσκον ἐκ τοῦ ὑπολειπομένου φορτίου. Αἰφνης ὅμως οἱ Φοίνικες ὀρμήσαντες ἐπεχείρησαν νὰ συλλάβωσι τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ μὲν πλείους διέφυγον τὸν κίνδυνον, ἡ δὲ Ἰῶ καὶ ἄλλαι τινὲς συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν ἀρπάγων, οἵτινες ἐπιβίβασαντες αὐτὰς εἰς τὴν ναῦν, ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Τὸ δὲ ἐτι δεινότερον, οἱ ἔποικοι διεπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους ἐν τε τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, καὶ ἐν Πελοποννήσῳ, καὶ ἐν τῇ ἐκτὸς τοῦ Ἰσθμοῦ Ἑλλάδι. Αἱ ἀφορμαὶ τῶν διενέξεων τούτων εἶναι εὐεξήγητοι. Οἱ ἔποικοι ἀνῆκον εἰς δύο διαφόρους φυλάς· αἱ θρησκευτικαὶ αὐτῶν δοξασαί ἀνέβλυσαν μὲν ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἀλλὰ τροποποιηθεῖσαι παρ' ἑκατέρᾳ ἀπέβησαν ἐν πολλοῖς ἐντελῶς ἀνόμοια· διακεκριμένος δὲ ἦτο ὁ πολιτισμὸς αὐτῶν καὶ τὰ συμφέροντα ἀντίθετα. Παρὰ τοῖς Ἑλλήσι κοινὴ ὑπῆρχε πεποίθησις ὅτι ἡγεμὼν τῆς Κρήτης, ὑπὸ τῶν παραδόσεων Μίνως καλούμενος «παλαιάτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν, ναυτικὸν ἐκτῆσατο καὶ τῆς νῦν ἑλληνικῆς θαλάσσης ἐπὶ πλείστον ἐκράτησε, καὶ τῶν Κυκλάδων νήσων ἤρξε τε καὶ οἰκιστὴς πρῶτος τῶν πλείστων ἐγένετο.» Ὁ δὲ Θουκυδίδης ἰδίως ὑποδεικνύει ὅτι τὴν κρητικὴν ταύτην θαλασσοκρατίαν ἀπαραίτητον κατέστησεν ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ περισταλῇ ἡ δεινὴ πειρατεία, ἡ τότε καταλυμεινομένη ἅπαντα τὰ παράλια καὶ ἀπάσας τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Περὶ τῶν γεγονότων τούτων οὐδεμίαν μὲν ἔχομεν σύγχρονον μαρτυρίαν, οὐδ' εἰς αὐτὰς δὲ τὰς παρ' Ὀμήρῳ σχετικῶς πολὺ ἀρχαιοτέρας παραδόσεις εὐρίσκομεν νύξιν τινά· διότι αἱ ὁμηρικαὶ ῥήσεις, εἰ καὶ λέγουσι τὸν Μίνωα βασιλέα τῆς μεγάλης πόλεως Κνωσοῦ, οὐδόλως ὑποδεικνύουσιν αὐτὸν θαλασσοκρατήσαντα. Ἀλλὰ τὰ περὶ τῆς κρητικῆς ἐκείνης θαλασσοκρατίας δύνανται νὰ κυρωθῶσιν ἐξ ὧσιν γνωρίζομεν περὶ τῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους περιπετειῶν τῶν Φοινίκων. Εἶδομεν αὐτοὺς καταλαβόντας τὰς πλείστας τοῦ Αἰγαίου πελάγους νήσους, ἀποβάντας δὲ καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος. Περὶ τὰ τέλη ὅμως τῆς 18 αἰγυπτιακῆς δυναστείας, ἥτοι περὶ τὸ 1500, οἱ Φοίνικες περιορίζονται εἰς εὐάριθμά τινα σημεῖα τῆς μεταξὺ Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος θαλάσσης· εἰς Θάσον πρὸς βορρᾶν, εἰς Ῥόδον καὶ εἰς Κύθηρα πρὸς

μεσημβρίαν· καὶ ἐκ τῶν πολλῶν Κυκλάδων δὲν διατηροῦσιν εἰμὴ τὴν Μῆλον καὶ τὴν Θήραν. Τὴν τοιαύτην περιστολὴν τοῦ φοινικικοῦ ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κράτους, τίνα ἄλλον δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν κατορθώσαντα ἢ τοὺς ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐποίκους; Οἱ ἐποικοὶ οὗτοι ὑπενέδωκαν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν τῶν Φοινίκων ὑπεροχὴν, διότι οὗτοι μὲν ἐπερείδοντο εἰς μητροπόλεις ἰσχυρὰς καὶ πλουσίας, ἐκεῖνοι δὲ διεσκορπισμένοι ὄντες εἰς πολλὰς νήσους, οὐδεμίαν ἠδύναντο νὰ λάβωσιν ἐπικουρίαν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου οὐδέποτε ἱδρυσαν κράτη μεγάλα. Προϊόντος ὁμῶς τοῦ χρόνου εὗρον ἐν αὐτῷ τῷ Αἰγαίῳ πελάγει ὀρυκτήριον μέγα, εὐπορον καὶ ἀσφαλές, τὴν Κρήτην, τῆς ὁποίας οἱ μὲν Φοίνικες κατέλαβον ἀνατολικά τινα μεσόγεια καὶ παράλια σημεῖα, οἱ δὲ Κᾶρες κατεῖχον τὰ δυτικὰ παράλια καὶ τὸ πλεῖστον τῆς μεσογαίας. Οἱ Κᾶρες οὗτοι ἦσαν, καθ' Ἡρόδοτον, τότε ἔθνος πλείστον λόγου ἄξιον, καὶ πρὸ πάντων περὶ τὰ πολεμικὰ ἔργα ἐπιτήδειον. «Καὶ σφι τριζὰ ἐξευρήματα ἐγένετο τοῖσι οἱ Ἕλληνες ἐχρήσαντο· καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κρᾶνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρες εἰσι οἱ καταδέξαντες, καὶ ἐπὶ τὰς ἀσπίδας τὰ σημεῖα ποιεῖσθαι, καὶ ὄχανα ἀσπίσι οὗτοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι πρῶτοι.» Οὐδὲν λοιπὸν ἀπίθανον ὅτι τυχόντες ἡγεμόνος δεξιοῦ καὶ ὑποβληθέντες ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἔννομόν τινα τάξιν, πρῶτον μὲν ἐξέβαλον τοὺς ἀντιπάλους ἐκ Κρήτης, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων νήσων.

Ὅπως δὴποτε ἡ κρητικὴ θαλασσοκρατία δὲν ὑπῆρξεν ἔργον ἑλληνικόν. Ἡ Κρήτη δὲν ἐταυτίσθη μετὰ τῆς Ἑλλάδος εἰμὴ βραδύτερον καὶ κατ' ὀλίγον. Ἐπὶ τῶν ὀμηρικῶν χρόνων, ἤτοι μετὰ 500 περίπου ἔτη, ἀναφέρονται μὲν ἐν αὐτῇ Ἀχαιοὶ καὶ Δωριεῖς, εἶχεν ἤδη μετονομασθῇ Κνωσὸς ἡ φοινικικὴ Καίρατος, καὶ λέγονται οἱ Κρηῖτες στρατεύσαντες ἐπὶ Τροίαν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἰδίως ὁμῶς ἔτι ἐξυμνοῦνται ὡς μεγαλῆτορες οἱ Ἑτεόκρητες, τὸ δὲ σπουδαιότερον πολλὰ ἔτι ὠμιλοῦντο ἐν τῇ νήσῳ γλῶσσαι. Καὶ ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ Ἡροδότου, μετὰ ἕτερα πεντακόσια ἔτη, ἐσώζοντο ἀκόμη Ἑτεόκρητες, οἱ Πολιχνῖται καὶ οἱ Πραῖσις. Ὅθεν πολὺς ἐδέησε νὰ παρέλθῃ χρόνος πρὶν ἢ ἡ νῆσος ἐξελληνισθῇ καθ' ὅλοκληρίαν. Ἐπὶ τέλους ὁμῶς περιελήφθη, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι νῆσοι, ἐντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, εἰμφοροῦμεν μάλιστα νὰ εἴπωμεν πολὺ μᾶλλον ἢ αἱ λοιπαὶ νῆσοι, διότι οἱ Ἕλληνες οὐ μόνον ἐπολιτογράφησαν τὸν ἥρωα τῆς Κρήτης Μίνωα εἰς τοὺς ἑαυτῶν ἥρωας, ἀλλὰ ἀπεδέχθησαν ὡς ἰδίᾳς πολλὰς αὐτῆς θρησκευτικὰς ἀντιλήψεις καὶ με-

τεβίθασαν εἰς αὐτὴν τοὺς περὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Διὸς μύθους, ἀνκηρύξαντες τὴν νῆσον ἐπισήμως οὕτως εἶπεῖν μητρόπολιν τῆς ἑλληνικῆς θεογονίας.

Ἡ μεταξὺ Ἀρίων καὶ Σημιτῶν πάλη δὲν περιωρίσθη εἰς μόνον τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Πολλὰ αὐτῆς ἔχνη ὑποφαίνονται καὶ ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος. Οἱ διδύμοι τοῦ Δαναοῦ διεγγονοὶ Ἀκρίσιος καὶ Προῖτος, «κατὰ γαστρὸς μὲν ἔτι ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους. Ὡς δὲ ἀνετράφησαν, περὶ βασιλείας ἐπολέμουν. Καὶ κρατήσας Ἀκρίσιος, Προῖτον Ἄργους ἐξελαύνει.» Ὁ δὲ ἀπῆλθεν εἰς Λυκίαν πρὸς Ἰοθάτην, καὶ νυμφεύεται τὴν τοῦτου θυγατέρα. «Κατάγει δὲ αὐτὸν ὁ κηδεστὴς μετὰ στρατοῦ Λυκίων, καὶ καταλαμβάνει Τίρυνθα, τὰύτην αὐτῷ Κυκλώπων τειχισάντων. Μερισχόμενοι δὲ τὴν Ἀργεῖαν ἅπασαν κατῶκουν. Καὶ Ἀκρίσιος μὲν Ἄργους βασιλεύει, Προῖτος δὲ Τίρυνθος.» Ἐπειτα ὁ τοῦ Ἀκρισίου υἱὸς Περσεὺς ἐφόνευσεν ἐκ τύχης τὸν πατέρα. «αἰσχυρόμενος δὲ εἰς Ἄργος ἐπανελθεῖν ἐπὶ τὸν κλῆρον τοῦ δι' αὐτοῦ τετελευτηκότος, παραγενόμενος πρὸς τὸν Προῖτου παῖδα Μεγαπένθη ἡλλάξατο, τούτῳ τε τὸ Ἄργος ἐνεχείρισε. Καὶ Μεγαπένθης μὲν ἐβασίλευσεν Ἀργείων, Περσεὺς δὲ Τίρυνθος, προστειχίσας Μίδειαν καὶ Μυκῆνας.» Ἐντεῦθεν μανθάνομεν ὅτι οἱ Λύκιοι, ἀντιτάξαντες εἰς τοὺς Δαναοὺς τοῦ Ἄργους τὴν Τίρυνθα, ὄχυροῦσιν αὐτήν· καὶ πλὴν τούτου κτίζουσι καὶ τειχίζουσι νέας πόλεις, ἰδίως τὰς πολυθρυλήτους Μυκῆνας, αἵτινες κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους ἐγένοντο τὸ κύριον ὀρμητήριον τῶν ἀπογόνων τοῦ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὡσαύτως ἐπελθόντος Πέλοπος. Ταῦτα δὲ τὰ κολοσσικὰ τείχη, ὑπέλαβεν ἡ δημώδης φαντασία οὐχὶ ἀνθρώπων ἔργα, ἀλλὰ Κυκλώπεια.

Ἐτι εὐκρινέστερον ὑποφαίνεται ὁ ἐν Βοιωτίᾳ ἀνταγωνισμὸς τῶν δύο φυλῶν. Εἶδομεν οἷον οἱ Μινύαι τοῦ Ὀρχομενοῦ εἶχον συλλέξει πλοῦτον διὰ ναυτιλίας καὶ βιομηχανίας. Κατ' ἀρχὰς τὸ πολιτικὸν αὐτῶν ἀξίωμα ἀπέθη ἐνάμιλλον τῆς ἄλλης λαμπρᾶς τύχης· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐμειώθη. «Στρατευσάμενος δὲ Ἐργίνος (ὁ Μινυῶν βασιλεὺς) ἐπὶ Θήβας, κτείνας οὐκ ὀλίγους, ἐσπείσατο μεθ' ὅρκων, ὅπως πέμπωσιν αὐτῷ Θηβαῖοι δασμὸν, ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη, κατ' ἔτος ἑκατὸν βόας. Ἐπὶ τοῦτον τὸν δασμὸν τοὺς κήρυκας εἰς Θήβας ἀπionτας, συντυχὼν Ἡρακλεῖς ἐλωβήσατο· ἀποτυχὼν γὰρ αὐτῶν τὰ ὦτα καὶ τὰς ῥίνας, καὶ διὰ σχοινίων τὰς χεῖρας δῆσας ἐκ τῶν τραχέων, ἔφη τοῦτον Ἐργίνῳ καὶ Μινύαις δασμὸν κομι-

ζειν. Ἐφ' οἷς ἀγανακτῶν (ὁ Ἐργῖνος) ἐστράτευσεν ἐπὶ Θήβας. Ἡρακλῆς δὲ, λαβὼν ὅπλα παρ' Ἀθηναῖς καὶ πολεμαρχῶν, Ἐργῖνον μὲν ἔκτεινε, τοὺς δὲ Μινύας ἐτρέψατο καὶ τὸν δασμὸν διπλοῦν ἠνάγκασε Θηβαίους φέρειν.» Καὶ οὐδ' εἰς τοῦτο ἠρκέσθησαν οἱ Θηβαῖοι, ἀλλὰ κατέστρεψαν προσέτι ἅπαντα τὰ θυμύσια περὶ τὴν Κωπαίδα διοχετευτικά τῶν ὑδάτων ἔργα τῶν Μινυῶν, διότι ἐλέγετο παρὰ τῶν Θηβαίων ὅτι ὁ Ἡρακλῆς τότε «ἐμφράξας τὸ περὶ τὸν Μινύειον Ὀρχομενὸν ρεῖθρον, ἐποίησε λιμνάζειν τὴν χώραν καὶ φθαρῆναι τὰ κατ' αὐτὴν ἅπαντα.» Ὁ Ἡρακλῆς ὅστις εἶχεν ἐπέλθει διὰ Κάδμου εἰς Θήβας, ἐπολιτογραφῆθη αὐτόθι βραδύτερον ὡς υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης· ἀλλ' ἡ ποικίλη ἀγριότης ἦν ἀνέδειξεν ἐν τῷ κατὰ τῶν Μινυῶν τούτῳ ἀγῶνι καταδεικνύει τὸ μέγεθος τῆς ἀντιζηλίας ἥτις ἐπεκράτει κατ' ἀρχὰς μεταξὺ τῶν ἐποίκων ἐκείνων, ὧν οἱ μὲν εἶχον ἐπιπλεύσει ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, οἱ δὲ ἐκ Συρίας καὶ Αἰγύπτου.

Ἄλλ' ἐὰν οἱ Μινύαι ἠττήθησαν καὶ ἐταπεινώθησαν ἐν Βοιωτίᾳ ὑπὸ τῶν Καδμείων, οἱ συγγενεῖς αὐτῶν Αἰολίδαι κατέλαβον καλλίστας τινὰς τῆς Πελοποννήσου χώρας· διὰ μὲν τοῦ Σαλμωνέως τὴν Ἥλιν, διὰ δὲ τοῦ Σίσυφου τὴν Κόρινθον, διὰ δὲ τοῦ Νηλέως, τοῦ ἐγγόνου τοῦ Σαλμωνέως, τὴν Πύλον. Οἱ Αἰολίδαι ὑπῆρξαν, πρὸ τῆς τῶν Πελοπιδῶν ἐμφανίσεως, ἡ ἐπικρατεστάτη ἐν Ἑλλάδι γενεά, ἅμα δὲ καὶ ἡ μᾶλλον διαδόχτος ἐπὶ τε ἀσεβείᾳ πρὸς τοὺς θεοὺς, ἐπὶ τε ἀδικίᾳ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Ἡσίοδος λέγει τὸν μὲν Σαλμωνέα ἄδικον, αἰολομήτην δὲ τὸν Σίσυφον, καὶ ὑπέρθυμον τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν Περίτηρην. Μετριοπαθῶς δὲ τῇ ἀληθείᾳ ἔκρινε περὶ αὐτῶν ὁ Ἀσκραῖος ποιητής, ἐὰν ἀνακαλέσωμεν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τινὰ τῶν ἀποδιδομένων εἰς πᾶσαν ταύτην τὴν γενεὰν ἀνοσιουργημάτων. «Σαλμωνεὺς τὸ μὲν πρῶτον περὶ Θεσσαλίαν κατῴκει, παραγενόμενος δὲ αὐθις εἰς Ἥλιν, ἐκεῖ πόλιν ἔκτισεν. Ὑβριστὴς δὲ ὢν καὶ τῷ Διὶ ἐξισοῦσθαι θέλων . . . ἔλεγεν ἑαυτὸν εἶναι Δία καὶ τὰς ἐκείνου ἀφελόμενος θυσίας ἑαυτῷ προσέτασσε θύειν. Καὶ βύρσας μὲν ἐξηραμμένας ἐξ ἄρματος μετὰ λεβήτων χαλκῶν σύρων, ἔλεγε βροντᾶν· βάλλων δὲ εἰς οὐρανὸν αἰθόμενας λαμπάδας, ἔλεγεν ἀστράπτειν.» Ὁ δὲ Πελίας, ὁ Τηροῦς τῆς Σαλμωνέως καὶ Ποσειδῶνος υἱός, ἐπὶ αὐτῶν τῶν βωμῶν τῆς Ἥρας κατέσφαξε τὴν μητρυιάν Σιδηρῶ, «καὶ καθόλου διετέλει τὴν Ἥραν ἀτιμάζων» μυρίους δὲ ἄλλους διέπραξε φόνους, ὁ δὲ Σίσυφος διέπραξε τὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου καὶ

ἐφόνευε πάντας τοὺς διαβαίνοντας, ἐπιρρίπτων λίθους μεγάλους ἐκ τῶν ὀρέων.

Εἰς μάτην οἱ θεοὶ ἐτιμῶρουν τὰς στυγεράς ταύτας κακουργίας. Εἰς μάτην ὁ μὲν Ζεὺς κερκυνώσας τὸν Σαλμωνέα, τὴν κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πόλιν καὶ τοὺς οἰκήτορας ἠφάνισε πάντας· ὁ δὲ Σίσυφος ἐκολάσθη ἐν ἄδου, πέτρον ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ κυλίων, καὶ τοῦτον ὑπερβάλλειν θέλων· οὗτος δὲ ὠθούμενος ὑπ' αὐτοῦ, ὠθεῖτο πάλιν εἰς τοῦπίσω· ὁ δὲ Πελίας κατεκρεουργήθη ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ θυγατέρων. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κατῴρθουν ἐνίοτε καὶ ἀπὸ τοῦ ἄδου νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν γῆν. Μήπως περὶ Σισύφου δὲν ἐθρυλεῖτο ὅτι «καὶ ἐξ αἵψεω πολυῖδρίχσιν ἀνῆλθε, πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις;» Τοιαῦται ἦσαν αἱ περὶ Αἰολιδῶν παραδόσεις. Ἐξ αὐτῶν δὲ δηλοῦται ὅτι ἤκμαζον εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους καθ' οὓς αἱ ἐξ ἀνατολῆς εἰσρέυσασαι θρησκευτικαὶ δοξασαὶ δὲν εἶχον ἔτι λάθει ἐπίσημον κύρος, αἱ δὲ προηγουμέναι ἀπέβαλλον τὸ κράτος αὐτῶν. Ἡ ἀσέβεια κατέλαβε καὶ αὐτοὺς τοὺς ἡγεμόνας τῶν ἀπλοϊκῶν Ἀρκάδων. Ὁ Ζεὺς, θελήσας νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν αὐτῶν, «εἰκασθεὶς ἀνδρὶ χερνήτῃ παραγίνεται, οἱ δὲ αὐτὸν ἐπὶ ξενίᾳ κλέσαντες, σφάζαντες ἓνα τῶν ἐπιχωρίων παῖδα, τοῖς ἱεροῖς τὰ τούτου σπλάγχνα συναναμίχυντες, παρέθεσαν. Ζεὺς δὲ τὴν μὲν τράπεζαν ἀνέτρεψεν, ἔνθα νῦν Τραπεζοῦς καλεῖται τόπος, Λυκάονα δὲ καὶ τούτου παῖδας ἐκερχύνωσεν.» Ἐν γένει οἱ πολυέριθμοι καὶ ἀλλόκοτοι μῦθοι οὓς πρήγαγεν ἡ προσωποποιήσις καὶ ἡ ἐκχθρόπισις τῶν θεῶν, ὑπὸ μὲν τῶν πολλῶν ἐπιστεύοντο, ὑπὸ δὲ τῶν ὀλίγων ἐχλευάζοντο καὶ ἐμυκτηρίζοντο. Ὅτι ὁμῶς ἀφ' ἐτέρου ὑποδεικνύει ὅτι αἱ νέαι δοξασαὶ ἐκρατύνοντο ὑσημέραι ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι. κατ' ἀρχὰς δυσπίστως πρὸς ταύτας ἔχοντες, ἐπὶ τέλους ἐνίοτε ὑπ' αὐτῶν κατεπλήσσοντο. Τὰ τεχνάσματα δι' ὧν ἡ Μῆδεια παρέστησεν ἑαυτὴν εἰς Ἴωλκὸν ὡς θεὰν ἐξ ὑπερβορέων «ἐπ' ἀγαθῷ δαίμονι τῇ τε πόλει πάσῃ καὶ τῷ βασιλεῖ» ἐπελθοῦσαν, καὶ ὑπὸ πάντων ἐπροσκυνήθη καὶ θυσίαις ἐτιμήθη καὶ εἰς ἐλθοῦσα εἰς τὰ βυκίλεια, αὐτὸν τὸν Πελίαν εἰς δεισιδαίμονα ἐνέβαλε διάθεσιν, τὸν Πελίαν τὸν πρότερον τὴν Ἥραν τοιοῦτον ἀτιμάσαντα, παρέχουσιν ἡμῖν ἐννοίαν τῆς μεταβατικῆς ἐκείνης ἐποχῆς.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα τῆς παναρχίας Ἑλληνδος ὅτε ἐπεφάνη ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτῆς νέον ἐθνικὸν ὄνομα καὶ νέα μετὰ τοῦ ὀνόματος

τούτου συνδεομένη κοινωνική καὶ πολιτική κατάστασις. Οἱ Ἀχαιοὶ ἐκπροσωποῦσι τὴν ἀντίδρασιν τοῦ ἰθαγενεῦς στοιχείου. Ἐνῷ ὁ ἀρχηγέτης τῶν Δαναῶν ἐλέγετο ἔγγονος Λιδύης καὶ Ποσειδῶνος καὶ ῥητῶς ἐβεβαιωῦτο ὅτι ἐπῆλθεν ἐξ Αἰγύπτου ἐνῷ οἱ Αἰολίδαι παρίστανται ὡς ἀπόγονοι Αἰόλου τοῦ βασιλέως τῆς νήσου Αἰολίας, ὁ Ἀχαιὸς ἐφημίζετο ὡς ἀδελφὸς τοῦ Πελασγοῦ, ὃ ἐστὶ μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν πολυθρυλῆτων ἐκείνων γενεαρχῶν φκίνεται ἀμέσως ἐκ τῶν ἰθαγενῶν παραγόμενος. Ἡ Ἰλιάς ὀνομάζει μὲν συνήθως Ἀχαιοὺς σύμπαντας τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος· καλεῖ ὅμως καὶ ἰδίως Ἀχαιοὺς τινὰς τῶν ἐκ Φθίης ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων μαχητῶν. Καθ' ὅλας δὲ τὰς παραδόσεις, τὴν μεγάλην μεταβολὴν τὴν φέρουσιν τὸ ὄνομα τῶν Ἀχαιῶν διέπραξαν αἱ Φθιώται ἐκεῖνοι Ἀχαιοί. Αὐτοὶ δηλαδὴ ὑπῆρξαν οἱ σημαιοφόροι τῆς νέας τῶν πραγμάτων διαρρυθμίσεως, ἀλλ' εὗρον βεβαίως συνεργάτας προθύμους τοὺς λογάδας ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος ὁμογενεῖς, οἵτινες, πλείστα ὅσα λαβόντες ἐκ τῆς μετὰ τῶν ἐποίκων ἐπικοινωνίας διδάγματα, κατεξηγέρθησαν προϊόντος τοῦ χρόνου κατὰ τῆς παντοίας ἀναρχίας ἣν συνεπύχοντο αἱ τυχοδιωκτικαὶ τῶν ἐποίκων ἐκείνων ἐξεις. Περὶ τῶν προτερον τούτων δυναστῶν τῆς Ἑλλάδος λέγει ὁ Ἡσίοδος ὅτι ἦσαν γένος δεινὸν καὶ ὄβριμον, στιγματίζων τὴν ὕβριν αὐτῶν καὶ τὴν βίαν. Οἱ δ' Ἀχαιοὶ καθ' ὅσον ἰσχυον, ἐπεχείρουν τὴν εἰσαγωγὴν ἐνθέσμου τινὸς τάξεως ἐν τῇ χώρᾳ. Ὅθεν ὁ ποιητὴς ὀνομάζει αὐτοὺς γένος δικαιοτέρον καὶ ἐπιφωνεῖ περὶ αὐτῶν· «ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται ἡμίθεοι.» Τότε ἐξέλαμψε τὸ δαιμόνιον πνεῦμα ὅπερ ἐκάθευδεν ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἰθαγενῶν ἐνόσω ἐπὶ αἰῶνας μακροὺς διετέλουν ἄπλαστοι καὶ ἄδαεῖς. Πλείστην δὲ ἀναδείξαντες ὑπεροχὴν οὐ μόνον ὡς πρὸς τοὺς Σημίτας, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τοὺς Ἀρίους ἐπήλυδας, ἐπεκράτησαν μὲν βαθμηδὸν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν νήσων ἀπασῶν, ἐτιθάσσευσαν δὲ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀπογόνους τῶν Σαλμωνέων, τῶν Σισύφων καὶ τῶν Περγιωῶν, οὓς ἐπὶ τέλους βλέπομεν ἐν τῇ Ἰλιάδι, εὐλαβῶς περιέποντας τὸν ὕπατον τῶν Ἀχαιῶν βασιλέα.

Οἰαيدήποτε ὅμως καὶ ἂν ἦσαν αἱ τῶν Ἀχαιῶν ἀρεταί, τὸ ἔργον αὐτῶν δὲν ἀπρητίσθη εἰμὴ δι' ἐξωτερικῆς ἐπικουρίας. Ἐν μὲν τοῖς ὁμηρικοῖς ἔπεσιν ὁ Πέλοψ οὐδαμοῦ λέγεται υἱὸς τοῦ Ταντάλου. Ἀλλ' ὁ τῆς Κύπρια γράφας καλεῖ Τανταλίδην τὸν Πέλοπα· ἐκ δὲ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὁ Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι τὰ ἔπη ταῦτα οὐκ Ὀμήρου ἐστίν, ἀλλ' ἄλ-

λου τινός. ὑποδηλοῦται ὅτι ὑπῆρχον οἱ ἀποδίδοντες αὐτῷ τῷ Ὀμήρῳ τὰ Κύπρια. Ἐκτοτε πᾶσαι αἱ ἑλληνικαὶ παραδόσεις λέγουσι τὸν ἐπώνυμον τῆς Πελοποννήσου ἐξ Ἀσίας καταγόμενον. Ἡ φιλοτιμία τῶν ἐθνικῶν τούτων αἰοιδῶν καὶ λογογράφων ἤθελεν ἄρᾳ γε ἀποδώσει εἰς ξένον τηλικαύτην τιμὴν ἐὰν μὴ κτηνηχκάζετο ὑπὸ τῆς κοινῆς συνειδήσεως: Πλὴν τούτου αἱ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὁμοφύλων σχέσεις ὑπῆρξαν πρὸ αἰώνων ἀδιάκοποι. Τὰ περὶ Πέλοπος ἄρα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λογισθῶσιν ὡς ὅλως ἀνυπόστατα. Καὶ ὁ μὲν Στράβων συγκεφαλαίων τὴν σύμπραξιν ταύτην τῶν Ἀχαιῶν μετὰ τοῦ ἐξ Ἀσίας ἡγεμόνος λέγει, ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, οἱ συγκατελθόντες μετὰ τοῦ Πέλοπος εἰς τὴν Πελοπόννησον, τοσαύτην ἀνέδειξαν ἀρετὴν ὥστε τὴν χερσόνησον ἐκείνην ἐκ πολλῶν ἤδη χρόνων Ἄργος λεγομένην, τότε Ἀχαικὸν Ἄργος λεχθῆναι. Εἰδικώτερον δὲ ὁ μὲν Θουκυδίδης ἱστορεῖ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Πέλοπος Ἀτρεὺς κατέστη ἡγεμὼν τῶν Μυκηνῶν ὡς ἐκ μητρὸς θεῖος τοῦ Εὐρυσθέως· καὶ δυνατὸς ὢν καὶ ἐπιτήδειος, κατέστησε τοὺς Πελοπίδας μείζονας τῶν Περσειδῶν· ὁ δὲ Ἑλλάνικος ἀναφέρει ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πέλοπος, ὁ Ἀτρεὺς ἐπελθὼν εἰς Πίσαν σὺν στρατῷ πολλῷ ἐκράτησε τῶν τόπων.

Πάντα ταῦτα συνάδουσι πρὸς τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων ἣν εἰκονίζουσι τὰ ὁμηρικὰ ἔπη. Δυστυχῶς οὐδεμίᾳ περιεσώθη λεπτομερὴς εἰδήσις περὶ τῶν περιπετειῶν δι' ὧν κατωρθώθη ἡ ἐπικράτησις ἐκείνη τῶν Ἀχαιῶν· ὅτε δὲ περὶ τὴν 15 ἑκατονταετηρίδα αἰγυπτιακόν τι κείμενον ὀνομάζει κατὰ πρῶτον τοὺς Ἀχαιοὺς· ἡ προσηγορία αὕτη φαίνεται ἐξέρχουσα ἐν Ἑλλάδι. Κατὰ τὸ κείμενον τοῦτο, ἐπὶ βασιλείᾳ Μενεφθᾶ, ἐγνώσθη αἴφνης εἰς τὰς αἰγυπτιακὰς Θήβας ὅτι τὰ πλοῖα τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπεβίβασαν εἰς Λιβύην Τυρσηνοὺς, Σαρδανούς καὶ Λυκίους ἔχοντας ἐπικούρους τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τοὺς Σσακαλάς. Τὰ ἔθνη ταῦτα, συμμαχήσαντα μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Λιβύης Μερμαγιού, κατέλαβον τὰ ἐν Παρισισὲς πεδία (ἐν τῇ Προσωπίτιδι τοῦ Ἡροδότου), ἀλλ' ἠττήθησαν κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τοῦ Μενεφθᾶ.

Τὸ δὲ οὐδὲν ἥττον ἀξιοσημεῖωτον εἶναι· ὅτι περὶ τὴν 13 ἑκατονταετηρίδα, νέας γενομένης στρατείας ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, καθ' ἕτερον ἱερογλυφικὸν κείμενον, ἀπὸ κοινοῦ πάλιν ὑπὸ τῶν ἐθνῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, οἱ τελευταῖοι οὗτοι καλοῦνται τότε, ὅπως ἐπὶ Τουμῳσίος Γ', Δαναοί. Ἐπεκράτει λοιπὸν ἕκτοτε ὁ συμβιβα-

σμὸς ἐκεῖνος, ὃν βλέπομεν ἐξακολουθοῦντα ἔτι ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ὅτε οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος νῦν μὲν καλοῦνται Ἀχαιοί, νῦν δὲ Δαναοί. Διαλαμβάνει δὲ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κείμενον ὅτι ἐπὶ Ῥαμεσσῇ Γ', τοῦ δευτέρου βασιλείως τῆς 20 δυναστείας, Δανχοί, Τυρσηνοί, Τεῦκροι, Λύκιοι καὶ Φιλισταῖοι συνησπίσθησαν πρὸς ἀλλήλους ἀποφασίσαντες οἱ μὲν νὰ προσβάλωσι τοὺς Αἰγυπτίους ἀπὸ θαλάσσης, οἱ δὲ διερχόμενοι τὴν Συρίαν νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν φρουρίων τοῦ ἰσθμοῦ. Τόπος συνεντευξέως τοῦ στόλου καὶ τοῦ πεζικοῦ στρατοῦ ὠρίσθη ἡ ἀνατολικὴ ἄκρα τοῦ Δέλτα, οὐ μακρὰν τοῦ χώρου ὅπου βραδύτερον ἡγήρθη τὸ Πηλούσιον. Ὁ Ῥαμεσσῆς Γ' ὠχύρωσε τὰ στόμια τοῦ Νείλου, παρεσκεύασεν εἰς ἄμυναν τὰ φρούρια τῶν περικειμένων νομῶν καὶ ἐστράτευσεν ἐπὶ τοὺς ἐπιδρομεῖς. Οἱ δύο στρατοὶ καὶ στόλοι συνηντήθησαν μεταξύ Ῥαφίας καὶ Πηλουσίου. «Ἐγὼ ὁ βασιλεὺς Ῥαμεσσῆς, λέγουσι τὰ κείμενα, ἔπραξα ὡς ἥρως συνειδὼς τὴν ἰδίαν ἀξίαν καὶ ἀπλῶν τὸν βραχίονα αὐτοῦ ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ συμπλοκῆς. Οἱ κκταπατήσαντες τὰ σύνορά μου δὲν θέλουσι πλέον θερίσει ἐπὶ τῆς γῆς· τοὺς ἐπὶ τῆς παραλίχς κατέρριψα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀνέτρεψα τὰ πλοῖα αὐτῶν· τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν ἔπесαν εἰς τὸ ὕδωρ.»

Εἶναι ἀληθές ὅτι τὴν τοιαύτην ἐρμηνείαν τῶν προπαρτεθέντων κειμένων, τὴν γενομένην ὑπὸ τῶν Γάλλων αἰγυπτιολόγων καὶ τοῦ Γερμανοῦ Lauth, ἡμφισβήτησεν ἕτερος Γερμανός, ὁ Brugsch, ἐν μέρει μὲν ὡς πρὸς τὴν τῶν ὀνομάτων μεταγλώττισιν, κυρίως δὲ ὡς πρὸς τὰς χώρας ἐξ ὧν ὤρμησαν τὰ ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον πλεύσαντα ἔθνη.

Ὁ Brugsch δὲν ἀρνεῖται ὅτι ἡ μεταγλώττισις τοῦ κυριωτάτου ἐν τῇ συζήτησει ταύτῃ ὀνόματος ἐγένετο ἀκριβῶς· οἱ *Aqaiwasch* τῶν αἰγυπτιακῶν κειμένων εἶναι κατ' αὐτὸν Ἀχαιοί, Ἀχαιοὶ ὅμως τοῦ Καυκάσου καὶ ὄχι τῆς Ἑλλάδος· ἀλλ' ἄμα τεθῇ ὡς βέβαιον ὅτι τὰ αἰγυπτιακὰ μνημεῖα ἀναφέρουσιν Ἀχαιοὺς, ἀσυγκρίτως πιθανώτερον φαίνεται ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ οὗτοι εἶναι οἱ τῆς Ἑλλάδος, οὐχὶ δὲ τὰ πορρωτάτω οἰκοῦντα ἔθνη τοῦ Καυκάσου. Καὶ ἔπειτα τὰς πανκρχαίας μεταξύ Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου σχέσεις κυροῦσιν ἐν γένει, ἂν ὄχι περὶ τὰ καθέκαστα, καὶ αἱ ἰθαγενεῖς εἰδήσεις. Αἱ σχέσεις αὗται δὲν συμπεραίνονται μόνον ἐξ ὧν εἴπομεν περὶ τοῦ ὀνόματος Ha-Ka-Phtah, καὶ τοῦ ὀνόματος Ta-apiu, Tape καὶ τοῦ περὶ τῶν αἰγυπτίων Θηβῶν χωρίου τῆς Ἰλιάδος· καταφαίνονται προσέτι σαφῶς ἐν τισιν ἄλλοις

χωρίοις τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Τὰ ὑπὸ τῆς Ὀδυσσεΐας λεγόμενα περὶ Αἰγύπτου·

τῇ πλεῖστα φέρει ζεῖδωρος ὄρουρα
φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μειμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·
ἱητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων
ἀνθρώπων,

μαρτυροῦσιν ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ ἐγίνωσκον ἕκτοτε ὅσα μετὰ πεντακόσια ἔτη εἰδεν αὐτόθι ὁ Ἡρόδοτος, ὅς τις βεβαιοῖ ὅτι πάντα δ' ἱητρῶν ἐστὶ πλέα· καὶ ὅσα διαλαμβάνουσιν αἰγυπτιακαὶ συγγραφαί, ὧν τὰ χειρόγραφα ἀνατρέχουσι μέχρι τῶν μέσων τῆς δευτέρας χιλιετηρίδος, καὶ αἵτινες κατονομάζουσιν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα εἶδη φυτῶν, ἐξ ὧν κατεσκευάζοντο φάρμακα.

Πλὴν τούτου αἱ ἐπὶ τοῦ σάκου τοῦ Ἀχιλλέως παραστάσεις ἐνθυμίζουσι, περὶ τε τὴν ὄλην ἀντίληψιν καὶ καθ' ἕκαστα, τὰς τοιχογραφίας τῶν τάφων τῆς Σακκάρας καὶ τοῦ Beni-Hassan, τινὲς μάλιστα σχεδὸν ἀντιγράφουσι τὰς τοιχογραφίας ταύτας.

Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθιοι
ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο.
..... βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
σχήπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
.....
Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες
πλεκτοῖς ἐν ταλάροις φέρον μελιθεά καρπόν.
Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοις πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
λεπταλήῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ρήσσοντες ἀμαρτῇ
μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.
..... δοῖω δὲ κυβιστητῆρε
..... ἐδίνευσον κατὰ μέσσοις.

Αἱ γεωργικαὶ αὗται σκηναὶ σώζονται ἄχρι τοῦδε εἰς τὸν ἐν Σακκάρα τάφον τοῦ Τί, καὶ εἰς Beni-Hassan. Ὁ δεσπότης παρίσταται σχήπτρον ἔχων, παρθένοι χορεύουσι, παῖδες κιθαρίζουσιν, οἱ ἐργάται ἄδουσι χρονομετροῦντες· κυβιστητῆρες δὲ δινεύουσιν ἐν τῷ μέσῳ. Τοιαύτη εἰκόνων ὁμοιότης εἶναι δύσκολον νὰ ἀποδοῇ εἰς ἀπλὴν συγκυρίαν· καὶ δέον ἄρα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ ἐγίνωσκον τὰς περὶ Μέμφιν καὶ Θήβας νεκροπόλεις.

Ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἐπανειλημμένως ἱστορούμενα περὶ ἑλλή-

νικῶν ἐπιδρομῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον, περὶ πορθήσεως περικαλλῶν ἀγρῶν, περὶ ἀπαγωγῆς γυναικῶν καὶ νηπίων, περὶ φόνων ἀνδρῶν, ἀντιπαρ-
τάξεως τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων διὰ πολλῶν πεζῶν καὶ ἵππέων.
καὶ περὶ τῆς κατατροπώσεως τῶν ἐπιδραμόντων, ὁ δὲ εἶναι ἄρα γε
πρόδηλοι δημῳδεῖς ἀπηχήσεις τῶν ὑπὸ τῶν αἰγυπτιακῶν μνημείων
ἀναφερομένων γεγονότων ;

Αἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἐξακολουθοῦσαι ἀνασκαφαὶ θέλουσιν ἴσως ἀποκαλύ-
ψει καὶ ἄλλας περὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος εἰδήσεις. Ἀλλ' ἀπὸ
τοῦδε ἐπιτρέπεται νὰ θεωρήσωμεν ὡς πιθανώτατον ὅτι ἡ μεταξὺ Ἑλ-
λάδος καὶ Αἰγύπτου ἐπικοινωνία ἀνατρέχει εἰς χρόνους οἵτινες μέχρις
ἐσχάτων ἐλογίζοντο ἀνεπίδεκτοι ἱστορικῆς ἐξεργασίας, καὶ ὅτι ἰδίως
ὑπὲρ τὰ 200 ἔτη πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Δαναοὶ ἀπετέλουν
ἔθνη πολιτικῶς καὶ στρατιωτικῶς συντεταγμένα, κεκτημένα ναυτικὴν
δύναμιν ἀξιόλογον, καὶ ἔχοντα ποικίλας σχέσεις πρὸς τε τὴν μικρὰν
Ἀσίαν καὶ πρὸς τὴν Λιβύην. Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ προτέρου τούτου ἱστο-
ρικοῦ αὐτῶν βίου ἐξηγεῖ πολλὰ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ ἰδίως τὴν περὶ
τὸ χιλιετὸν ἔτος ἐμφάνισιν τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Τὰ ἔπη
ταῦτα δὲν κατέπεσαν βεβηχίως ἐξ οὐρανοῦ οὕτω τέλεια καὶ ἀπληρι-
στώμενα. Ἡ γλῶσσα εἰς ἣν ἐγράφησαν, ἡ κοινωνία ἣν ἀπεικονίζουσιν,
ἡ τέχνη δι' ἣς ἐδημιουργήθησαν, προϋποθέτουσι μακρὰν προηγουμένην
πνευματικὴν καὶ πολιτικὴν ἐργασίαν, ἥτις παντελῶς οὐσα ἄχρι τοῦδε
ἄγνωστος, προῆλθε νῦν εἰς φῶς. ἐν μέρει τοῦλάχιστον. Μὴν ἔτι θέλο-
μεν ἐπιφέρει παρατήρησιν. Ἀπὸ τίνος πολὺς γίνεται λόγος περὶ τῆς
πυρρῆς ἐπιδρασεως ἣν ἥσκησεν ἡ Ἀσσυρία εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῶν
παλαιότητων ἐκείνων χρόνων. Ἀλλ' ἡ ἐπίδρασις αὕτη, ἥτις ἀπεδείχθη
ἀποχρώντως. ὑπῆρξεν ἔμμεσος. οὐχὶ ἄμεσος. Ἐν τῇ Ἰλιάδι καὶ ἐν τῇ
Ὀδυσσεΐᾳ πολὺς μὲν γίνεται λόγος περὶ Φοινίκης καὶ Αἰγύπτου, τὰ
δὲ ὀνόματα τῶν Βαβυλωνίων, τῶν Ἀσσυρίων, τῆς Βαβυλώνος, τῆς
Νινευὶ, οὐδόπως μνημονεύονται. Ἡ ἀσσυριακὴ λοιπὸν ἐπίδρασις ἥσκηθη
διὰ τῆς Φοινίκης καὶ τῆς Αἰγύπτου, πρὸς ἃς καὶ μόνας περιῆλθεν ἡ
τότε Ἑλλάς εἰς ἀμέσους σχέσεις.

Τὰ ἔθνη τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἔπαυσαν τὰς κατὰ τῆς
Αἰγύπτου ἐπιδρομὰς μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἐκείνας ἀποτυχίας. Μετ'
οὐ πολὺ δὲ οἱ παλαιοὶ σύμμαχοι ἐδιχονόησαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ οἱ
Ἀχαιοὶ ἐπεχείρησαν τὴν ἐπὶ τὸ Ἴλιον στρατείαν, ἀφοῦ προηγουμένως
κατετρόπωσαν τοὺς Θηβαίους.

Οἱ Ἕλληνες χρονολόγοι ἀξιοῦσιν ὅτι καὶ ἕτερον γεγονὸς συνέβη ὀλίγον πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ὁ λεγόμενος ἀργοναυτικὸς πλοῦς. Ὁ Ἐρατοσθένης ἀποδίδει τὸν πλοῦν τοῦτον εἰς τὸ 1225 ἔτος, καὶ τὸν κατὰ τῆς Τροίης πόλεμον εἰς τὸ 1192· ὁ δὲ Καλλιμάχος τὸν πρῶτον εἰς τὸ 1169 καὶ τὸν δεῦτερον εἰς τὸ 1136. Ἐνταῦθα ὑπάρχει διαφωνία ἅμα καὶ συμφωνία· ἡ χρονολογία διαφέρει παρ' ἑκατέρῳ, τὸ δὲ μεταξὺ τῶν γεγονότων διάστημα εἶναι τὸ αὐτὸ, ἔτη 33. Ἀλλὰ ἡ τε διαφωνία, ἡ τε συμφωνία μαρτυροῦσιν ἐξίσου ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ ἐκεῖνοι ἐπὶ οὐδενὸς ἐστηρίζοντο ἀσφαλοῦς δεδομένου.

Αἱ περὶ τῆς Ἀργοῦς παραδόσεις εἰκονίζουσι τοὺς ναυπηγοὺς αὐτῆς καὶ τοὺς ναυτίλους παντελῶς περὶ τὴν ναυτικὴν τέχνην νηπιχζοντας. Ἐν τούτοις πρὸ ὀλίγου ἔτι εἶδομεν ἐξ εἰκότων καὶ σημείων τοὺς Ἀχαιοὺς ἐπιπλέοντας εἰς Αἴγυπτον, καὶ μετ' ὀλίγον βλέπομεν στόλον μέγαν αὐτῶν ἐκπλέοντα ἐπὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Τὰ μυθεύματα λοιπὸν ἐκεῖνα ἔεν ἀνήκουσιν εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς δευτέρας χιλιετηρίδος, ἀλλ' ἄνεπλάσθησαν ὅτε οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἑλλάδος ἔλαβον τὰ πρῶτα περὶ ναυτιλίας διδάγματα παρὰ τῶν Φοινίκων καὶ τῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὁμοφύλων, καὶ ὑπ' αὐτῶν παρχυρόμενοι εἰς πελαγοδρομίας ἀνέπλαττον ἐπὶ τὸ τετραγώδεστον τὰ περὶ αὐτῶν ἀφηγήματα. Ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀρηγημάτων τούτων ἔλεγχος καθίστησι πρόδηλον τὴν τοιαύτην αὐτῶν ἀρχὴν καὶ διάπλασιν. Κατ' ἀρχὰς οὐδὲ λόγος ἐγένετο περὶ Κολχίδος. Ἐπὶ τῶν ὁμηρικῶν ἔτι χρόνων ὁ Αἰήτης καὶ ἡ Κίρκη ἐλέγοντο οἰκοῦντες εἰς τὴν νῆσον Αἰαίην «ὅθι τ' Ἡοὺς ἡριγενεΐης οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἡελίοιο» ἡ δὲ Κολχίς κατωνομάσθη ὠρισμένως βραδύτερον. Ποικίλα ὡσαύτως ἐφημίζοντο περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἀργοναυτῶν. Οἱ μὲν ἔλεγον αὐτοὺς παλινოსτήσαντας διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ δι' ἧς εἶχον ἀναπλεύσει εἰς Κολχίδα, οἱ δὲ ὄν τρόπον ἐξεθέσαμεν ἐν σελ. 37. Καθ' ἑτέραν δὲ πάλιν παράδοσιν, ἀπάραντες ἐκ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῷ Εὐξείνῳ εἰσῆλσαν εἰς τὸν Ἰστρον ποταμὸν καὶ ἀναπλεύσαντες αὐτὸν μέχρι σημείου τινὸς ὅπου σχίζεται εἰς δύο, κατέπλευσαν τὸν βραχίονα τὸν εἰς Ἀδρίην ἐκβάλλοντα καὶ εἰσῆλθον οὕτω εἰς τὴν δυτικὴν ταύτην θάλασσαν. Ὁ μῦθος ἄρχ ἦτο σύγκραμα πολλῶν ἀσαφῶν ἀρχαιστάτων εἰδήσεων, διὰ τοῦ χρόνου ἐκ νεοῦ διασκευαζόμενον.

Καὶ ἐσωτερικῶς δὲ ἐξεταζόμενος ἀδύνατον ν' ἀποδοθῇ εἰς τοὺς χρόνους τῶν περὶ τὰς Θήβας πολέμων καὶ τῆς ἐπὶ τὴν Τροίαν στρατείας. Βεβαίως αἱ περὶ τῶν δύο τελευταίων τούτων γεγονότων παραδόσεις

εἶναι μυθικῶς πεπλεγμένοι. Ἄλλ' οἱ περὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν μῦθοι ἔχουσι σκαιότητά τινα καὶ ἀγριότητα αἵτινες, παντελῶς ἀλλότριαι οὔσαι τῆς χάριτος καὶ τῆς ἡμερότητος τῶν ἀχαικῶν χρόνων, οἷοθεν μαρτυροῦσιν ὅτι διεπλάσθησαν ἐν μέσῳ κοινωνίας παντελῶς ἐτι ἀγροίκου καὶ ἄξεστου. Τὰ ἡσιοδικὰ ποιήματα καὶ τὰ ἄλλα ἀρχαίτερα ἔπη, τὰ ὑμνήσαντα τὴν Ἀργῶ, ἀπωλέσθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ καὶ τῇ Ἰλιάδι ὀλίγαι τινὲς μόνον ὑπάρχουσι περὶ αὐτῆς νύξεις· ἄλλ' αἱ μεταγενέστεραι ἀφηγήσεις διέσωσαν τὸν χαρακτῆρα τῶν παλαιότερων μύθων. Τὰ πάντα δ' ἐν αὐτοῖς εἶναι τερατώδη. Τὸ πλοῖον ὁμιλεῖ καὶ προφητεύει· σκοπὸς τοῦ ἐπιχειρήματος εἶναι ἡ ἀνάκτησις χρυσομάλλου δέρατος· τὸ κύριον κατόρθωμα ἦτο νὰ δαμασθῶσι ταῦροι χαλκόποδες καὶ πυρίπνκοι. Ἡ Μήδεια φονεύουσα μελίζει τὸν ἀδελφόν της καὶ βραδυτέρων φονεῖ τὰ ἑαυτῆς τέκνα· αἱ θυγατέρες τοῦ Πελίου κατακερματίζουν τὸν πατέρα αὐτῶν. Ὅποια διαφορὰ πρὸς τὰς γλαφυράς περὶ Θηβῶν καὶ Ἰλίου παραδόσεις. Ἰδίως ὅμως τὸ πρακτικώτερον αὐτῶν μέρος, ὁ σκοπὸς τῶν ἀγώνων, εἶναι οἷος ἐπὶ τῶν ἱστορικωτάτων γεγονότων, ἡ ἄλωσις δύο πόλεων· αἱ παρασκευαὶ καὶ ἡ διεξαγωγή τοῦ ἐπιχειρήματος, ὡσαύτως· ὁ στρατός, τὰ πλοῖα, ὁ πλοῦς, ἡ ἀπόδοσις, οἱ ἀγῶνες, ἡ ἐκβασίς εἶναι ἔργα προσήκοντα εἰς ἀνθρώπους ἔχοντας μὲν ἐνίοτέ τι τὸ ὑπερφυῆς περὶ τὴν δύναμιν καὶ τὸν βίον, μὴ ἀποβάλλοντας ὅμως περὶ τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ πᾶθη τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσιν. Ὅτι μόνον ἔχουσι κοινὸν τὰ περὶ τὸν ἀργοναυτικὸν πλοῦν πρὸς τοὺς τελευταίους μυθικοὺς τῆς Ἑλλάδος χρόνους, εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν ἀναλαβόντων τὸ ἔργον ἡρώων. Ἄλλ' οἱ κατὰ λογοὶ τῶν ὀνομάτων τούτων μετεβάλλοντο διὰ τοῦ χρόνου ὅσον καὶ τὰ περὶ τῶν περιπλανήσεων τῆς Ἀργοῦς, οὐδ' εἶναι ἄπορον ὅτι οἱ περιωθέντες μυθογράφοι προετίμησαν τοὺς μεγαλυνίμους ἐκείνους ἀθλητὰς ἀντὶ τῶν ἀνωνύμων τολμητιῶν, ὧν αἱ πρῶται κατὰ παλαιτάτους χρόνους θλασσοπορίαι ἀπετέλεσαν τὸ ἔμβρυον ἐξ οὗ διεμορφώθη βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ ἰνδαλμα τοῦ ἀργοναυτικοῦ πλοῦ. Ἐπὶ πᾶσι μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ὁ Ἡσίοδος ὁμιλῶν περὶ τοῦ θεοῦ τῶν ἡρώων γένους, ἀποδίδει μὲν αὐτοῖς τὸν περὶ Θήβας πόλεμον καὶ τὸν περὶ Τροίαν, ὅπως δ' ἀποσιωπᾷ τὸν ἀργοναυτικὸν πλοῦν.

Τῶν ἀρχαίων περὶ Θηβῶν ποιημάτων, Οἰδιποδείας, Ἀλκμαιονίδος καὶ Θηβαϊδος, ἦν πολλοὶ ἀπέδιδον εἰς τὸν Ὀμηρον, δὲν περμεσώθησαν

εἰμὴ ἐλάχιστά τινα ἀποσπάσματα. Ἀλλὰ παρεκτός τοῦ ὅτι οἱ μεταγενέστεροι λογογράφοι εἶχον τὰ ποιήματα ταῦτα πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐν αὐτῇ τῇ Ἰλιάδι γίνεται πολλάκις μνεία τῶν περὶ Θήβας πολέμων, καὶ ἔστιν ὅτε λεπτομερῶς. Ὁ δ' ἀντιπαραβάλλων τὰς εἰδήσεις πρὸς τε τὰ προηγούμενα καὶ πρὸς τὰ ἐπόμενα τῆς ὅλης ἱστορίας τοῦ ἔθνους, δύσκολον νὰ μὴ πεισθῇ ὅτι εὐρίσκεται ἐνώπιον γεγονότος πραγματικοῦ.

Πρὸ τῶν ἐπὶ Θήβας πολέμων ἵστατο ἐτι ἐκτός τοῦ ἰσθμοῦ ἰσχυρὰ ἡ πόλις ἐκείνη ἦτις, μετὰ τὴν ταπείνωσιν τοῦ Ὀρχομενοῦ, οὐ μόνον ἤρχε τῆς Βιωτίας ἀπάσης, ἀλλ' ἐπηρείδετο καὶ ἐπὶ τῶν Φωκίων καὶ τῶν Φλεγυῶν. Μετὰ δὲ τὴν ἀλώσιν τῶν Θηβῶν, οἱ ἡγεμόνες τῶν Βιωτῶν εἶποντο τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅπως πάντες τῆς ἄλλης Ἑλλάδος οἱ βασιλεῖς. Ἀφ' ἐτέρου, ἐν οἷς Ἀχαιοὶ δὲν προῖτταντο πρὸ τοῦ γεγονότος ἐκείνου εἰμὴ μόνως τῆς Πελοποννησίου, ἦσαν ὅμως ἤδη τοσοῦτον ἰσχυροὶ, ὥστε ὁ Θηβαῖος Πολυνεΐκης, ἐρίτας περὶ τῆς ἀρχῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἑτεοκλέα, ἐπικαλεῖται τὴν προστασίαν τοῦ ἀργείου βασιλέως Ἀδράστου.

Ὁ Ἀδράστος δὲν ἦτο Πελοπίδης καὶ οὔτε ἀπόγονος τοῦ ἀρχαίου οἴκου τοῦ Δαναοῦ, ἀλλὰ Αἰολίδης, ὡς ἐγγονος τοῦ Βιάντος, ἐγγόνου τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου. Οἱ δὲ Πελοπίδαι ἤρχον μὲν τότε τῶν Μυκηνῶν, ἀλλ' οὐδόλως μετέσχον τῶν ἐπὶ Θήβας πολέμων. Οὐδὲν ἤττον ἡ Ἰλιάς λέγει πάντοτε τοὺς πολέμους τούτους δι' ἐξαχθέντας ὑπὸ Ἀχαιῶν. Καὶ ὁ Διομήδης δὲ ὀνομάζει τοὺς ὑπηκόους τοῦ Ἀδράστου Ἀχαιοὺς, βεβαίῳ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Τυδεὺς «κέκαστο πάντας Ἀχαιοὺς ἐγγείη.» Ἐκ τούτων πάντων ὑποφαίνεται ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ ἵσχυσαν μὲν κατ' ἀρχὰς διὰ τῆς τῶν Πελοπιδῶν ἐπικουρίας, ἐπεκράτησαν δὲ ἔπειτα καθ' ἑαυτοὺς, οἱ δὲ Πελοπίδαι, ἐξασθενήσαντες ἐν τῷ μεταξῷ, δὲν ἀνέκτησαν αὐτὴς τὴν ἡγεμονίαν εἰμὴ ἐπὶ τοῦ θρυλουμένου Ἀγαμέμνονος.

Ἡγέτης λοιπὸν τῶν Ἀχαιῶν ὑπῆρχε, κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἐπὶ Θήβας πολέμων, ὁ Ἀδράστος, ὅστις ἀποφασίσας νὰ ἀποκτασθῇ τὸν Πολυνεΐκην εἰς Θήβας, προτείνει τὸ ἐπιχείρημα, ὅπως ἔπραττε βραδύτερον ὁ Ἀγαμέμνων, εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ἡγήτορας, καὶ λαῶν τούτων τὴν συναίνεσιν καλεῖ συμπράκτορας τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους καὶ στρατεύει ἔχων περὶ αὐτὸν οὐ μόνον τοὺς Ἀργεῖους ἀλλὰ καὶ Ἀρχάδας καὶ Μεσσηνίους. Τοῦτο ἐλέγετο ἐν τῇ Θηβαΐδι, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀναγκρόντος αὐτὴν Πausανίου. Πάντα δὲ ταῦτα εἰκονίζουσι κατὰ-στασιν πραγμάτων ἀναγκρῶς προηγηθεῖσαν τῆς μετ' οὐ πολὺ ἐπελθούσης ὑπερτάτης ἀρχῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἀπέτυχε μὲν ὁ Ἀδράστος

εἰς τὸ κατὰ τῶν Θηβῶν ἐπιχείρημα, ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ Αἰγιαλεὺς καὶ οἱ τῶν ἄλλων ἡγήτορες παῖδες, οἱ κληθέντες Ἐπίγονοι, ἐπαναλαβόντες τὸν ἀγῶνα, κατίσχυσαν τῆς ἀντιπάλου πόλεως καὶ κατέστησαν βασιλέα αὐτῆς τὸν υἱὸν τοῦ Πολυνείκου Θέρσανδρον. Πάλιν δὲ βλέπομεν παρακολουθεῦντας τὸν Αἰγιαλέα Μεσσηνίους, Ἀρκάδας, Κορινθίους καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐκτὸς τοῦ Ἰσθμοῦ Μεγαρεῖς. Τὰ κατὰ τοὺς πολέμους λοιπὸν τούτους συμπληροῦσι τὸ πρότερον ἡμιτελὲς ἄξιωμα τῶν Ἀχαιῶν καὶ παρασκευάζουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ θέαμα τῶν δύο γεγονότων τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι τὸν στήμονα περὶ ὃν ἐπετερύγισεν ἡ φαντασία τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Τὰ δύο τῶν γεγονότων εἶναι ἡ ἐνότης ὅλων τῶν κητοίκων τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν Ἀχαιῶν καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἡ στρατεία ἣν ἐπέχειρησεν ἡ οὕτω συνταχθεῖσα Ἑλλὰς κατὰ τοῦ Ἰλίου.

Καὶ ἤδη ἀφικόμεθα εἰς τὸ τελευταῖον τῶν χρόνων τούτων δρᾶμα ἐν ᾧ ἀπεκαλύφθη ἅπαν τὸ μέτρον τῆς προκοπῆς ἣν ἐποίησαντο οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἑλλάδος κάτοικοι μετὰ τοσούτων αἰῶνων ἀγῶνας. Δυστυχῶς ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσεια, αἱ διασώσασαι εἰς ἡμᾶς τὰς ἀρχαιοτάτας περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου εἰδήσεις, δὲν εἶναι ἱστορία· ἀλλὰ δὲν εἶναι ἱστορία εἰμὴ μέχρι τινὸς μόνον. Αἱ ἀφορμαὶ καὶ αἱ περιπέτειαι τοῦ ἀγῶνος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λογισθῶσιν ἀποχρώντως μεμαρτυρημένα· ὁ κόσμος ὅμως ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπετυπώθη ἡ ποίησις ἐκείνη εἶναι προδήλως πραγματικός.

Ὑπάρχουσι μὲν διαφωνίαι τινὲς μεταξὺ τῆς ὁμηρικῆς θεογονίας καὶ τῶν μεταγενεστέρων δοξασιῶν. Ὡς πρὸς τὰ κεφαλαιωδέστατα δὲ καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τοὺς μεγάλους θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου ὧν προϊστάται ὁ παντοδύναμος Ζεὺς, τὸ θρήσκευμα τοῦ Ὀμήρου εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ μεταγενέστερον θρήσκευμα τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους. Παρὰ τοῦ Διὸς δὲ ἐκείνου λέγει ὁ ποιητὴς λαβόντα τὸν Ἀγαμέμνονα τὸ σκῆπτρον τῆς ἀρχῆς, ἵνα μὴ ὑπάρχη πολυκοιρανίη, ἀλλὰ εἰς κοίρηνος, ἐκεῖνος

. . . . ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

Τοιαύτη βασιλεία δὲν ἀνεφάνη πλέον ἔκτοτε ἐν Ἑλλάδι· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε πλάσμα τῆς τοῦ ποιητοῦ φαντασίας, διότι τὸ πολίτευμα τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἐκείνη ἀπετέλει τὸ αἶτωμα, περιεῖχεν ἐν τοῖς λοιποῖς αὐτοῦ θεσμοῖς τὰ σπέρματα πάντων τῶν μεταγενεστέρων ἐλληνικῶν πολιτευμάτων. Καὶ εἶναι ἄξιον ἰδίως σημειώσεως ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἀνεπτύχθησαν οἱ πολιτικοὶ θεσμοὶ οὐχὶ τῶν χρόνων εἰς οὓς ἀποδίδονται τὰ ὁμη-

ρικὰ ποιήματα, ἀλλὰ χρόνων κατὰ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας μεταγενεστέρων· ὥστε ὁ ποιητὴς δὲν μετεβίβασεν εἰς τὴν περ' αὐτοῦ ὕμνησιν ἀρχαιότεραν περίοδον ὅσα ζῶν ἐβλεπε καὶ ἤκουεν. Ἐπὶ πολλὰς μετὰ τὴν δωρικὴν κατάκτησιν ἑκατονταετηρίδας ἡ ἀγορὰ τοῦ δήμου ἐξέλιπε σχεδὸν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ἐν αὐτῇ τῇ Σπάρτῃ ἥτις μόνη διετήρησε μέχρι τινὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῆς ὁμηρικῆς πολιτείας, βασιλείαν, βουλὴν γερόντων, ἀγορὰν, ἡ ὀλιγαρχία κατώρθωσε ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῶν πᾶσαν πραγματικὴν ἐξουσίαν ἐνασχοῦσα αὐτὴν ἁμέσως διὰ πέντε ἐνιαυσίων αὐτῆς ἐπιτρόπων, τῶν καλουμένων Ἐφόρων. Ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις, τῶν ὑποίων ὁ δῆμος ἀπέβη προϊόντος τοῦ χρόνου πικροδύνημος, ἡ ἀγορὰ τοῦ λαοῦ διὰ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν εἰς ἣν οὗτος περιῆλθε πρὸ τοῦ Σόλωνος, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι συνήρχετο ἐνίοτε, οὐδεμίαν εἶχε ψῆφον καὶ ἰσχύν. Περιττὸν δὲ νὰ προσέσωμεν ὅτι οὔτε οἱ πενέσται τῆς Θεσσαλίας, οὔτε οἱ γυμνήται τοῦ Ἄργους, οὔτε αἱ κονίποδες τῆς Ἐπιδαύρου, οὔτε οἱ κορυνηφόροι τῆς Σικυῶνος εἶχον τὸ θάρρος ν' ἀποδοκιμαζῶσι διὰ τῶν κραυγῶν αὐτῶν τὰ διαβούλια τῶν ἀρίστων καὶ ν' ἀναγκάζωσι τοὺς ἄρχοντας νὰ δικαιολογῶσι τὸ πρακτέον διὰ ποικίλων καὶ τεχνικῶν ἐπιχειρημάτων, ὅπως τοσάκις συνέβαινεν ἐν τῇ ὁμηρικῇ ἀγορᾷ. Ἢ Ἰλιὰς λοιπὸν δὲν ἀντικατοπτρίζει μεταγενεστέραν τῶν πραγμάτων κατάστασιν ἀλλὰ πολιτευσμα ὑπάρχον κατὰ τοὺς πικραρχαίους ἐκείνους χρόνους· πολιτευσμα ἰδιοφυὲς μὲν, ἐγκυμονοῦν δὲ ἀπάσας τὰς ἀφορμὰς τῶν θεσμῶν, οἵτινες ἤκουσαν ἐπὶ τῶν καλλίστων χρόνων τῆς Ἑλλάδος.

Παρεμφερῆ τινα λέγομεν καὶ περὶ τῶν κατ' ἀλλήλων πολεμισάντων ἐθνῶν. Ἐὰν δὲν ᾖναι δυνατόν νὰ ἐξελεγχθῇ μέχρι τίνος τὰ ὀνόματα, οἱ χαρακτῆρες καὶ αἱ περιπέτειαι τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ ὁμηρικοῦ ἔπους ἔχουσι πραγματικὴν ὑπόστασιν, τὰ ἔθνη ὅμως τὰ ὑποία λέγονται στρατεύσαντα ἐπὶ τὴν Ἀσίαν εἶναι αὐτὰ ἐκεῖνα τῶν ὁποίων οἱ ἀπόγονοι ἀναφέρονται βραδύτερον καθ' ἅπαντα τὸν ἱστορικὸν αὐτῆς βίον· Βοιωτοί, Ὀρχομένιοι, Φωκεῖς, Λοκροί, Ἀθάντες Εὐβοίας, Ἀθηναῖοι, Σαλαμῖνιοι, Ἀχαιοί· κάτοικοι Λακεδαιμόνος, Πύλου καὶ Κυπαρισσίας· Ἀρκάδες· οἱ κατὰ τὴν Ἠλιδά· οἱ ἐκ Δουλιχίου καὶ Ἐχινάδων νήσων· Κεφαλλῆνες· Αἰτωλοί· Κρήτες· Ῥόδιοι· Αἰνιᾶνες· Περραιβοί· Μάγνητες. Μεταξὺ τοῦ καταλόγου τούτου καὶ τῶν ὀνομάτων ὅσα ἀπαντῶμεν καθ' ἑκάστην οὕτως εἰπεῖν σελίδα τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Θουκυδίδου, οὐδεμία ὑπάρχει διαφορὰ. Τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἔθνη τῆς μικρᾶς Ἀσίας καθ' ὧν ἐπολέμησαν οἱ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα· Τρῶες, Δαρδάνιοι, Πε-

λασγοί, Θράκες, Παφλαγόνες, Μυσοί, Φρύγες, Μαίονες, Κᾶρες, Λύκιοι, Λέλεγες, εἶχον ἅπαντες μακρὸν προηγούμενον ἱστορικὸν βίον. Ἰλλὴν τούτου τὰ πλεῖστα τῶν ἐθνῶν τούτων τῆς μικρᾶς Ἀσίας διετέλουν πρὸ αἰώνων εἰς ποικίλης πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος σχέσεις αἵτινες, κατὰ τὰ αἰγυπτιακὰ κείμενα, ἀπέβησαν διὰ τοῦ χρόνου φιλικαί, συμμαχικαὶ μάλιστα. Τίνος ἕνεκα οἱ παλαιοὶ σύμμαχοι ἀπέβησαν πολέμιοι, δὲν γνωρίζομεν· διότι ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ἑλένης, καὶ ἂν ὑποτεθῇ τὸ γεγονός ὡς ἱστορικόν, δὲν ἦτο βεβαίως ἱκανὴ νὰ προκαλέσῃ τοσοῦτον μέγα κίνημα τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης κατὰ τῆς Ἀσίας. Ἐὰν ὅμως οἱ Τρῶες, οἱ Μυσοί, οἱ Λύκιοι δὲν ἀντιπαρετάχθησαν εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς διὰ στόλου, τοῦτο συνέβη ἐκ τοῦ ὅτι ὀλίγον πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, οἱ ναυτικώτεροι τῶν κατοίκων τῆς μικρᾶς Ἀσίας Τυρσηνοί, Σαρδανοί, Σσακαλᾶς. μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἥττας ἃς ὑπέστησαν παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, εἶχον ἀποδημήσει εἰς Ἑλλάδα, Λιβύην καὶ Ἰταλίαν.

Πολλὰ λοιπὸν ἐν ταῖς ἀφηγήσεσι τοῦ ποιητοῦ συνῄδουσι πρὸς τὰ πράγματα· τὸ θρήσκευμα, τὸ πολίτευμα, ἡ ἐθνολογία τῆς τε Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ἀλλὰ καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἐπιχειρήματος τοῦ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὑμνηθέντος, καὶ περὶ αὐτῶν τῶν συμφορῶν ὅσας οὗτος ὡς παρεπόμενα τοῦ ὑπερθαλασίου ἐκείνου ἀγῶνος ἐδεινολόγησε, δὲν στερούμεθα ἐμμέσων ἀποδείξεων. Οὐ πολὺ μετὰ τὰς περὶ Τρωϊκῶν παραδόσεις, ἡ Ἑλλὰς πᾶσα, ἢ τε ἐντὸς καὶ ἡ ἐκτὸς τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐγένετο ἀνάστατος, καὶ ἰδίως Δωριεῖς εὐάριθμοι κατέστησαν κύριοι τῆς Πελοποννήσου, ὠφελούμενοι ἐκ τῶν πολλαχοῦ αὐτῆς ἐμφυλίων ἐρίδων. Τὸ τελευταῖον τοῦτο γεγονός εἶναι ἀναμφισβήτητον· ἀδύνατον δὲ ἦτο νὰ κατορθωθῇ ὁ θρίαμβος τῶν Δωριέων, ὁ τοσοῦτον μάλιστα εὐχερὴς θρίαμβος, ἄνευ τῶν ἐπακολουθημάτων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἐντελῶς παρέλυσεν τὸ προηγούμενον κράτος τῶν Ἀχαιῶν· καθὼς ὡσαύτως ἀδύνατον ἦτο νὰ ἀπαρτισθῇ τὸ προηγούμενον κράτος τῶν Ἀχαιῶν ἄνευ τῆς τῶν Θηβαίων κατατροπώσεως.

Ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἔπεται ὅτι δυνάμεθα νὰ ἀκριβολογήσωμεν περὶ τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν καὶ ἐπὶ τὰς Θήβας πολέμων ὅπως περὶ τῶν Μηδικῶν. Ὑπάρχουσι γεγονότα ἀναμφισβήτητα τῶν ὁποίων αἱ λεπτομέρειαι δὲν εἶναι ἀποχρώντως ἀποδεδειγμέναι· τοιαῦτα μεταξὺ ἄλλων εἶναι οἱ ἐπὶ Θήβας πόλεμοι καὶ ὁ Τρωϊκός. Οὐδεὶς θέλει ἀπονεῖμει τὰς τιμὰς τῆς ἱστορίας εἰς τὴν Σφίγγα ἣν ὑπὸ τῶν Μουσῶν διδαχθεῖσαν ἀπέστει-

λεν ἡ Ἥρα πρὸς τιμωρίαν τῶν Θηβαίων ἢ εἰς τὴν συνδρομὴν τῆς Ἀθηνᾶς δι' ἧς ὁ Τυδεὺς προκαλέσας τοὺς ἡγεμόνας τῶν Καδμείων, κατέβαλεν αὐτοὺς ἅπαντας· ἢ εἰς τὸ θαῦμα τοῦ Διὸς δι' οὗ ἐσώθη ὁ Ἀμφιάραος· ἢ εἰς τὸν ἵππον τοῦ Ἀδράστου Ἀρίωνα ὃς ἐκ θεοφίης γένος ἦεν· ἢ εἰς τοὺς παραπλησίους μύθους δι' ὧν ὁ ποιητὴς ἐκόσμησε τὴν ἐπὶ τὸ Ἴλιον στρατείαν καὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς νόστους. Οὔτε ἔπραξέ τις τοιοῦτό τι. Πολλοὶ ὅμως ἀρχαῖοι τε καὶ νεώτεροι ἀπεδέξαντο ὡς ἱστορικὰ γεγονότα ἅπασας τὰς τῶν δύο ἐπῶν ἀφηγήσεις ὅσαι δύνανται ἀνθρωπίνως νὰ ἐξηγηθῶσιν. Αἱ ἀφηγήσεις αὗται οὐδὲν ἔχουσι τὸ ἀπίθανον, ἀλλὰ δὲν πιστοῦνται ὑπὸ συγχρόνων ἢ μνημείων ἢ μαρτυριῶν. Τὴν ὑπαρξίν δύο πολέμων ἐπιβεβαιοῖ ἡ ἀπαραίτητος ἀλληλουχία τῶν γεγονότων· ἄλλ' ἐν ἡ δωρικῇ κατάρκτησις κυροῖ τὴν ἐπὶ τὸ Ἴλιον στρατείαν, ἡ δ' ἐπὶ τὸ Ἴλιον στρατεία τοὺς πολέμους τῶν ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας, αἱ γενικαὶ αὗται μαρτυρίαι οὐδὲν ἔχουσι κοινὸν πρὸς τὰς λεπτομερείας τῶν δύο ἀγώνων.

Ἐν συνόλῳ λοιπὸν οὗτοι λαμβανόμενοι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀμφισβητηθῶσιν, οὐδετέρου ὅμως γινώσκομεν ἀσφαλῶς τὰς μερικὰς περιπετείας, ὥστε οὐδετέρου δυνάμεθα νὰ συναρμολογήσωμεν ἱστορικὴν ἀφήγησιν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι οὐδὲ τὸ ἔτος καθ' ὃ συνέβη ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος δύνανται νὰ ὁρισθῇ. Τὸ μόνον ὅπερ εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ τις εἶναι ὅτι πλειοτέρας τῶν ἄλλων πθινότητας ἔχουσιν οἱ ὑπολογισμοὶ οἱ ἀποδίδοντες τὸ γεγονός εἰς τὴν 12 ἑκατονταετηρίδα. Κατὰ Θουκυδίδην «ἔτη γάρ ἐστι μάλιστα τετρακόσια καὶ ὀλίγη πλείω ἐς τὴν τελευταίαν τοῦδε τοῦ πολέμου (τοῦ Πελοποννησιακοῦ), ἀφ' οὗ Λακεδαιμόνιοι τῇ αὐτῇ πολιτείᾳ χρῶνται.» Οὕτω φθάνομεν, ὡς πρὸς τὴν νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου, εἰς τὴν 9 ἑκατονταετηρίδα. Τὸ δὲ μεταξὺ τῆς 9 καὶ τῆς 12 διάλειμμα φαίνεται ἀρκοῦν νὰ περιλάβῃ τὰ μεσολαβήσαντα δύο ἕτερα μεγάλα γεγονότα, τὰς εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἀποδημίας, καὶ τὴν δωρικὴν κατάρκτησιν, τὴν ἄλλως καλουμένην ἀθοδὸν τῶν Ἡρακλειδῶν, περὶ ἧς ὁ αὐτὸς Θουκυδίδης λέγει ὅτι «Δωριῆς τε ὀγδοηκοστῷ ἔτει (μετὰ Ἰλίου ἄλωσης) ξὺν Ἡρακλείδαις Πελοπόννησον ἔσχον.»

Τοιχῦται εἶναι αἱ ὁπωςοῦν ἰσχυρὰ εἰδήσεις ὅσας ἔχομεν ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς περίπου ἑκατονταετηρίδος μέχρι τῆς ἐνδεκάτης. Κορυφαί τινες γεγονότων καταποντισθέντων ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ σκιαί τινες συμβεβηκότων ἀλλοιωθέντων ὑπὸ τοῦ μύθου, μόλις ἐπιτρέπουσι νὰ σχεδιασθῇ ἱχνογραφία ἀτελὴς καὶ ἀμυδρά τῆς περιόδου ταύτης, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ ζωγραφηθῇ

εἰκὼν αὐτῆς πλήρης καὶ ἀκριβής. Μόνον περὶ τὰ τέλη, ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσσεια περιποιοῦσιν εἰς τὸν σκελετὸν ἐκεῖνον σάρκας, ψυχὴν καὶ λόγον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Ἔθνος. Γλῶσσα. Γραφή. Τέχνη. Ὀμηρικὰ ἔπη.

Ὁ Ὅμηρος δὲν συγκαταλέγει μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος Κᾶρας, Λέλεγας, Λυκίους, Αἰγυπτίους, Φοίνικας, Μινύας, οὓς ἅπαντας εἶδομεν ἐποικήσαντας καὶ κατασταθέντας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Τοῦτο οὐδὲν ἔχει τὸ δυσεξήγητον. Τὰ ὀμηρικὰ ἔπη ὕμνησαν χρόνους καθ' οὓς οἱ ἄλλοδαποὶ ἐκεῖνοι εἶχον ἤδη συγχωνευθῆ ἐντὸς τῶν ἰθαγενῶν· ὅθεν ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν διαφόρων χωρῶν τῆς Ἑλλάδος τὰ ὀνόματα τὰ ὅποια τότε ἔφερον καὶ τὰ ὅποια βλέπομεν ἐπικρατοῦντα δι' ὅλης τῆς μετέπειτα ἱστορίας τοῦ ἔθνους τούτου. Οὐδεμίαν δὲ ἀναφέρει ὁ ποιητὴς διαίρεσιν αὐτῶν εἰς φυλάς, καὶ δὴ εἰς τέσσαρας φυλάς· Δωριεῖς, Αἰολεῖς, Ἴωνας καὶ Ἀχαιοὺς. Ἀχαιοὺς λέγει ἢ μοῖρᾱν τινα τῶν κατοίκων τῆς Φθίας, ἢ σύμπαν τὸ Ἑλληνικόν· Αἰολέων οὐδόλως μνημονεύει, Ἴωνων δὲ ἅπαξ μόνον, καὶ ἐν αὐτῷ ὁμῶς τούτῳ τῷ χωρίῳ οἱ Ἴκονες δὲν παρίστανται ὡς φυλὴ, ἀλλὰ ὡς ἕτερόν τι τῶν Ἀθηναίων ὄνομα, οὗ χρῆσις γίνεται ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰ ὀνόματα τῶν κατοίκων διαφόρων ἄλλων χωρῶν, καὶ ἰδίως τῶν Βοιωτῶν, τῶν Φθίων, τῶν Λοκρῶν καὶ τῶν Ἐπειῶν. Τελευταῖον Δωριεῖς ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι δὲν ὀνομάζονται, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἅπαξ, καὶ τοῦτο ἐν Κρήτῃ, οὐχὶ ἐν Ἑλλάδι, εἴτε ἐντὸς, εἴτε ἐκτὸς τοῦ ἰσθμοῦ.

Εἶναι δυνατόν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ μὲν τοιαύτη φυλετικὴ διάκρισις τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος ἔκτοτε ὑφίστατο, ὁ δὲ ποιητὴς, ὁ τοσοῦτον ἀκριβολογῆσας περὶ τὰ ὀνόματα τῶν κατοίκων τούτων, μόνον τὸ σπουδαιότατον ἐκεῖνο γεγονός ἀπεσιώπησεν; Ἀλλ' οἱ Ἀχαιοὶ δὲν περιεστᾶλησαν εἰς τὰς βορειοδυτικὰς τῆς Πελοποννήσου παραλίᾳς εἰμὴ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς πανελληνίου αὐτῶν ἡγεμονίας. Δωριεῖς δὲ καὶ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς δὲν ἐπεφάνησαν εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς ἱστορίας εἰμὴ οἱ μὲν πρῶτοι ἐπὶ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν, οἱ δὲ ἕτεροι ἐπὶ τῶν μεγάλων εἰς Ἀσίαν ἀποικίσεων. Ὁ κατακερματισμὸς λοιπὸν τοῦ ἔθνους εἰς φυλάς

ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τοῦ κατακερματισμοῦ τοῦ ἀρχαίου κράτους. Δωριεῖς δὲ καὶ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς οὔτε ἐφάνησαν, οὔτε ἠκούσθησαν ἐπὶ τοῦ μακραίωνος χρόνου καθ' ὃν διεπλάσθη ὁ θρησκευτικὸς, ὁ κοινωνικὸς, ὁ ἠθικὸς καὶ ὁ πολιτικὸς ἐκεῖνος βίος ὅστις, φέρων τὸ ὄνομα τῶν Ἀχαιῶν, ἀπετέλεσε τὰς θεμελιώδεις ἀφορμὰς ἅπαντος τοῦ μεταγενεστέρου ἑλληνισμοῦ καὶ ἐδημιούργησε τὰ ἀθάνατα ἔπη, πρὸς ἃ οὐδὲν κοινὸν ἔχουσιν αἱ ἄλλαι τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους φυλαί· ὥστε ἡ ἱστορία αὐτοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ οὐχὶ ἀπὸ Δωριέων, Ἰώνων, Αἰολέων, ὡς πολ-
λάκις παρεστάθη ἔκπαλαι καὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Καθὼς δὲ τὸ ἔθνος δὲν διηρεῖτο ἔτι κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου εἰς δια-
κεκριμένας ἀπ' ἀλλήλων φυλάς, οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ δὲν ἐσχίζετο
εἰς ὠρισμένας διαλέκτους. Τῆς γλώσσης ταύτης τὰς ἀφορμὰς συνεπή-
γαγον μεθ' ἑαυτῶν οἱ Ἄριοι ὅτε κατῆλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς
μέσης Ἀσίας. Ἀνέπτυξαν δὲ αὐτὰς ἐνταῦθα προϊόντος τοῦ χρόνου
κατὰ τὰς ἐκχέστοτε παραγομένας ἀνάγκας τῆς βαθμιαίας αὐτῶν ἐν τῷ
βίῳ προκοπῆς. Καὶ ἐγένετο μὲν ἡ ἀνάπτυξις αὕτη κατὰ νόμους ὀργα-
νικοὺς καὶ αἰσθητικοὺς ὅλως αὐτοῖς ἰδιόζοντας· ἀλλὰ εἰς τὴν ὕλικὴν
καὶ τὴν ἠθικὴν τοῦ ἔθνους ἐπίδοσιν συνετέλεσαν ἰδίως αἱ σχέσεις πρὸς
τοὺς λαοὺς τῆς δυτικομεσημβρινῆς Ἀσίας καὶ τῆς βορειανατολικῆς
Λιβύης. Ὅθεν φυσικῶ τῷ λόγῳ οἱ Ἄριοι τῆς Ἑλλάδος παρέλαβον
παρὰ τῶν ξένων τούτων πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐκ ὀλίγα τῆς γλώσσης στοι-
χεῖα. Τινὰ καὶ αὐτῶν τῶν ὀνομάτων τῶν μετὰ τοῦ θρησκευματος κατὰ
τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον συνδεομένων, ἦσαν ὀθνεῖα. Ἐλχόμεν ἤδη ἀφορμὴν
νὰ ἀναφέρωμεν τὸν Μελικέρτην, τὸν Μάκκαρα, τὸν Μάκηριν. Ὁ δὲ
Ἡρόδοτος ἠπόρησεν ἀκούσας ἐν Κύπρῳ, ἐν Φοινίκῃ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ
ἰδόμενον τὸ ἔσμα τοῦ Λίνου, τοῦ ὁποίου μνεῖα ἤδη γίνεται ἐν τῇ Ἰλιά-
δι· καὶ παρὰ μὲν τοῖς Αἰγυπτίοις ὁ Λίνος ἐκαλεῖτο Μανέρως, παρεισα-
χθεὶς δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκλήθη Αἴλινος ἢ Λίνος ἐκ τοῦ ἐπωδοῦ αἱ
lanu ἢ αἱ lenu, ὃ ἐστὶν οὐαὶ ἡμῖν. Πᾶσα ἡ μετὰ τῆς θρηνωδίας
ταύτης συνδυαζομένη περὶ Ἀδώνιδος ἀντίληψις (διόπερ ἡ Σαπφώ
Ἀδωνιν ὁμοῦ ἤσε καὶ Οἰτόλινον, ἥτοι ἔσμα περὶ τοῦ θανάτου τοῦ
Λίνου) ἐκ Φοινίκης ἢ Αἰγύπτου μετεβιβάσθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, αὐτὸ
δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀδώνιδος ἐκ τῆς φοινικικῆς ἐλήφθη γλώσσης ἐν ᾗ ἡ
λέξις Adon σημαίνει τὸν κύριον, τὸν δεσποτην, ὡς ἐπίθετον πολλῶν
αὐτόθι θεῶν. Αἱ Μοῦσαι οὐδὲν ἄλλο ἦσαν πιθανῶς ἢ τροπολογία τῆς

λυδικῆς λέξεως *μᾶν*, *μῶνς*, ἥτις ἐσήμαινεν ὕδωρ ἢ πηγήν, κατὰ δὲ Νικόλαον τὸν Δαμασκηνὸν τὰς Νύμφας οἱ Λυδοὶ Μούσας ἐκάλουν. Καὶ αὐτὸ τοῦ ἱεροῦ Ὀλύμπου ὄνομα, τὸ κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἐπιχώριον ἐν Βιθυνίᾳ, Μυσίᾳ, Λυκίᾳ, Φρυγίᾳ καὶ ἄλλαχοῦ, ἐκείθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διεβιβάσθη. Ἡ λέξις *μάγος* ἦτο μηδική. Ὁ δὲ Στράβων λέγει· «καὶ τῶν ὀργάνων ἓνα βαρβάρως ὠνόμασται, νάβλας καὶ σαμβύκη, καὶ βάρβιτος, καὶ μάγαδις, καὶ ἄλλα πλείω.» Μέτρα, ὅπλα, ἱμάτια, ἀρώματα, ὑφάσματα, καὶ ἐν γένει τὰ τῆς ἐξωτερικῆς ἐμπορίας ἀντικείμενα ἐφιλοξενήθησαν ἐν τῇ γλώσσῃ· οἷον *μνᾶ*, ἐλέφας, κάνναβις, ἄρμα, ἔλεγος, φοῖνιξ, κύπρος, πάπυρος, γίγγρας, ἔρπις, φώσσω, κύπασσις. Τινὲς τῶν λέξεων τούτων εἰσέφρησαν ἴσως βραδύτερον· ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκμῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ, οὗτος παρεδέχετο ἔτι ξενικὰς λέξεις, μαρτυρεῖ ὅτι δαψιλέστερος ἐγένετο ὁ δανεισμός ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις. Περιττὸν εἶναι νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὰ ὀθνεῖα ταῦτα τῆς γλώσσης στοιχεῖα μετεπλάσθησαν καὶ ἐξελληνίσθησαν ὅπως πάντα ὅσα ἐκ τῆς ἀνατολῆς παρέλαβον οἱ τῆς Ἑλλάδος Ἄριοι.

Ἡ πρώτη τῆς γλώσσης ὕλη δὲν ἐγκατελείφθη εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ λαοῦ. Ὅπως συνέβη ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε, ἄνδρες ἔχοντες ἀκριβεστέραν τὴν συνειδήσιν τοῦ καλοῦ, τοῦ λογικοῦ, τοῦ πρέποντος, ἐπεχείρησαν νὰ ρυθμίσωσι τὸ στοιχειῶδες ἐκεῖνο κεφάλαιον κατὰ τύπους, ὧν ἄνευ τὸ ὀρμεμφύτως καὶ ἀδιαλείπτως τροπολογούμενον ἔργον τοῦ πλήθους δύναται μὲν ν' ἀποτελέσῃ γλῶσσαν μικρᾶς τινος ὁμάδος, γλῶσσαν ὅμως ἔθνους μεγάλου καὶ μεγαλουργοῦ οὐχί. Ἐν τῇ πολιτείᾳ τοῦ τελείου λόγου ἢ ἀχαλίνωτος ὀχλοκρατία ποτὲ δὲν ἔλαβεν ἀπόλυτον ἰσχύν. Ἡ ἀγορὰ προτείνει, οἱ δὲ ἄριστοι κρίνουσι καὶ ὀρίζουσιν, οὐχὶ αὐτογνωμόνως ἐννοεῖται, ἀλλὰ συνωδᾶ πρὸς τὰς ὁρμὰς τῆς διανοίας, τῆς φαντασίας καὶ τῆς καρδίας τοῦ ἔθνους. Τοῦ ἔθνους βεβαίως δημιούργημα ἐγένοντο ἡ πολυτέλεια, ἡ ῥώμη, ἡ εὐφωνία καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσυνείδητοι καὶ τούτου ἕνεκα χαλαροὶ ὀργανικοὶ τῆς γλώσσης νόμοι. Ἔργον ὅμως ἀνδρῶν ἐγκρίτων ὑπῆρξαν οἱ ὠρισμένοι τύποι εἰς οὓς καθυπεβλήθησαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνα συστατικὰ καὶ δι' ὧν, κυρωθέντων ὑπὸ τῆς κοινῆς ὁμολογίας, ἐκαλλιτεχνήθησαν τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ Πλάτωνος.

Πρῶτος γνωστὸς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης νομοθέτης εἶναι ὁ Ὅμηρος· ἀλλ' ἀναμφιβόλως προηγήθησαν αὐτοῦ πολλοὶ ἄλλοι κατὰ τὰ προδιεληθόντα χίλια καὶ ἐπέκεινα ἔτη. Οὐδεμία γλῶσσα προῆλθε πάνοπλος ἐκ

τὴν κεφαλῆς θνητοῦ ἀνδρὸς, ὅσον δ' ἀναπόδεικτοι, ὅσον προδήλως ἐνί-
 οτε μυθικαὶ καὶ ἂν ἦναι αἱ περὶ Ὀρφείως, Μουσαίου, Εὐμόλπου, Λίνου,
 Ὡλῆνος, Πάμφω, Θαμύριδος, φῆμαι, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑποληφθῶσιν
 ὅλως ἀνυπόστατοι. Αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ἐτέρους ῥαψωδοὺς, Θάμυ-
 ριν, Δημόδοκον, Φῆμιον. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐθεώρει πιθανόν ὅτι πολλοὶ
 ὑπῆρξαν πρὸ Ὀμήρου ποιηταί, ὁ δὲ Ἡρόδοτος ὁμιλῶν περὶ τοῦ ποταμοῦ
 ὠκεανοῦ λέγει διαρρήδην· «Ὅμηρον δὲ ἢ τινα τῶν πρότερον γενομένων
 ποιητῶν δοκέω τὸ οὔνομα εὐρόντα ἐς τὴν ποίησιν ἐξενεῖλασθαι.»

Μακραιῶν λοιπὸν ἐγένετο ἐργασία πρὶν ἢ ἡ πρώτη ἐκείνη ὕλη καὶ
 μορφή λάβῃ τὸν κεκαλλιστευμένον τύπον τῆς ὁμηρικῆς γλώσσης. Ἀναμ-
 φίβολον δὲ δύναται νὰ λογισθῇ ὅτι τῇ γλώσσῃ ταύτῃ ἐχρῶντο περὶ τὰ
 τέλη τῶν ἀρχαϊκῶν χρόνων καθ' ἅπαντα τὸν ἑλληνικὸν κόσμον οἱ ἄρι-
 στοὶ αὐτῆς λειτουργοί, οἵτινες ἦσαν οἱ ποιηταί. Τὰ ὁμηρικὰ ἐπη ἐποιή-
 θησαν μὲν ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἰωνίᾳ, ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῆς Ἰωνίας,
 ἀποδημήσαντες πρὸ οὐ πολλοῦ χρόνου ἐκ τῆς μητροπόλεως, συνεπή-
 γαγον μεθ' ἑαυτῶν τὴν *κοινήν* τῆς *Ἑλλάδος* γλῶσσαν, ὅπως ὀνομά-
 ζει τὴν ὁμηρικὴν ὁ Μάξιμος ὁ Τύριος. Ἡ γλῶσσα αὕτη δὲν εἶχε πλήρη
 καὶ ἀπηκριβωμένην ἐνότητα. Ἐνῶ τὴν θεμελιώδη αὐτῆς βάσιν ἀπο-
 τελεῖ ὁ χαρακτήρ ὁ ἀποδοθεὶς βραδύτερον τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ, πολλοὶ
 εἶναι ἐν αὐτῇ οἱ ἰδιωτισμοὶ δι' ὧν διεκρίθη κατὰ τοὺς μετέπειτα χρό-
 νους ἡ Αἰολικὴ καὶ πολλῶς γίνεται χρῆσις παρ' Ὀμήρῳ διπλῶν
 τοιούτων διαλεκτικῶν τύπων. Αὕτη δ' αὕτη ἡ σύγχυσις προσεπιμαρ-
 τυρεῖ ὅτι δὲν εἶχεν εἰσέτι προκύψει εἰς μέσον ἢ ὠρισμένη κατὰ διαλέ-
 κτους διαστολή, καὶ τοι τὰ σπέρματα αὐτῶν ἐνυπῆρχον ἀνεκὰθεν ἐν τῇ
 γλώσσῃ. Οὐδὲ ἐπέπρωτό ποτε νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἐνότης αὐτῆς. Ἐνό-
 της γλώσσης δὲν κατορθοῦται εἰμὴ ὁσάκις τὸ ἔθνος ἔχει ἐν κέντρον
 ἐνεργεῖς πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς. Ἐπὶ τῶν ἀρχαϊκῶν χρόνων εἶχεν
 ἀρχίσει ν' ἀπαρτίζεται κοινὸς τοιοῦτος δεσμός καὶ διὰ τοῦτο εἶχεν ἀρ-
 χίσει νὰ σχηματίζεται κοινὴ τῆς Ἑλλάδος γλῶσσα. Ἀλλ' ὁ δεσμός
 ἦτο ὅπως οὖν χαλαρὸς· ἰσχυρὸς δὲν ἀπέβαινεν εἰμὴ ἐν κοινοῖς πολέμοις,
 συνήθως δὲ οἱ βασιλεῖς ἐκάστης χώρας ἦσαν ἀνεξάρτητοι τῶν βασιλείων
 τοῦ Ἀργεοῦς, καὶ καθ' ἐκάστην πάλιν χώραν οἱ ἄριστοι τῶν διαφόρων
 αὐτῆς τμημάτων ἐνέμοντο ἐνίοτε πλήρη σχεδὸν αὐτονομίαν. Ἐντεῦθεν
 οἱ ῥαψωδοὶ ἐκάστης χώρας καὶ ἐκάστου αὐτῆς τμήματος ἠσπάζοντο
 τοὺς ἰδιωτισμοὺς τῶν ἀχροατῶν αὐτῶν, συντελοῦντες οὕτω εἰς τὸν κα-
 τακερματισμὸν καὶ αὐτῆς τῆς λογίας γλώσσης.

Οὐδὲν ἦττον ἐὰν ἐπήγνυτό ποτε ἢ τότε ἀρχαίμενη πολιτικὴ ἐνότης, ἀναγκαιῶς ἤθελε συμπληρωθῇ καὶ ἡ γλωσσική. Ἀλλὰ μετὰ τὴν δωρικὴν κατάκτησιν ἡ Ἑλλὰς ἐτμήθη εἰς πλείστας ὅλως αὐτοτελεῖς πολιτείας· ἡ γενομένη ἀπόπειρα κοινοῦ πολιτικοῦ δεσμοῦ ἐξέλιπε καὶ μετ' αὐτοῦ ἐματαιώθη ἡ ἀπόπειρα τῆς κοινῆς γλώσσης, ἥς δεῖγμα παρέχουσιν ἡμῖν τὰ ὁμηρικὰ ἔπη. Πολλαὶ τῶν νέων πολιτειῶν ἀπέβησαν ἰδία ἐστία πνευματικῆς ἐνεργείας, ἡ Ἰωνία, ἡ Λέσβος, ἡ Βοιωτία, ἡ Σπάρτη, καὶ ἐν ἐκάστη ἐξ αὐτῶν διεπλάσθη ὀριστικῶς ἰδίᾳ διάλεκτος ἥτις ἐκτήσατο μείζονα ἢ ἐλάσσονα ὑπεροχὴν, καθ' ὅσον μείζων ἢ ἐλάσσων ἀπέβη ἡ πολιτικὴ ὑπεροχὴ τῆς ἐστίας ἐξ ἧς ἡκτινοβόλησε. Τοιουτοτρόπως προέκυψαν εἰς μέσον μετὰ τὴν δωρικὴν κατάκτησιν αἱ διάφοροι ιδιόπλαστοι διάλεκτοι τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, οὐχὶ δὲ διότι ἀνέκχθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς τὸ ἔθνος ἦτο διηρημένον εἰς τέσσαρας φυλάς. Φυλαὶ προέκυψαν τῶντι προΐοντος τοῦ χρόνου τέσσαρες· Δωριεῖς, Αἰολεῖς, Ἀχαιοὶ, Ἴωνες, καὶ τέσσαρες διεπλάσθησαν αἱ διάλεκτοι. Αἱ διάλεκτοι ὅμως αὗται δὲν ἀντεστοίχουν ἀκριβῶς πρὸς τὰς τέσσαρας φυλάς. Ὑπῆρξε μὲν ἀχαϊκὴ φυλὴ, οὐχὶ δὲ καὶ διάλεκτος ἀχαϊκὴ· καὶ ἐνῶ ἡ Ἀττικὴ οὐδέποτε ἔδωκε τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς ἰδίαν φυλὴν, διεμορφώθη ἐν τούτοις ἄττικὴ διάλεκτος. Ἡ σημασία τῶν γεγονότων τούτων εἶναι εὐκρινής. Οἱ ἄλλοτε μεγαλῶνυμοι Ἀχαιοὶ, ταπεινωθέντες κατόπιν καὶ οὐδὲν ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος κτησάμενοι νέον πολιτικὸν ἀξίωμα, οὐδὲ ἐστίαν πνευματικὴν ἐν τῇ νέᾳ διαρρυθμίσει τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων ἀπετέλεσαν ποτε καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδὲ ἰδίαν διάλεκτον ἐδημιούργησαν. Τάνάπαλιν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες ἐφημίζοντο ὡς ἀνέκχθεν Ἴωνες, καὶ βεβαίως ἐλάλουν κατ' ἀρχὰς τὴν κοινὴν ἐκείνην τῶν ἀχαϊκῶν χρόνων γλῶσσαν ἥς ἐπικρατέστατον στοιχεῖον ἦτο ὁ ἰωνισμός, ἔπειτα, καθ' ὅσον ἐγίνοντο ἐστία ἰδίας πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς ἐνεργείας, ἐτροπολόγουν ἐνταύτῃ τὸ ἰδίωμα αὐτῶν, ὅπερ καίτοι ἀφωρμάτο ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ἰωνισμοῦ, ἡλλοιώθη ὅμως ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἀπετέλεσεν ἰδίαν ὅλως διάλεκτον.

Ἄλλ' ἐνῶ περὶ τὸ χιλιοστὸν ἔτος ἀμυδρά τινα μόνον ὑπελείποντο ἵχνη τῆς πάλαι γενομένης ἐξωτερικῆς ἐπὶ τοῦ θρησκευματος, τοῦ ἔθνους καὶ τῆς γλώσσης ἐπιδράσεως, ἕτερα συστατικὰ τοῦ ἀχαϊκοῦ βίου ἔφερον τεκμήρια καταφανῆ ξενικῆς καταγωγῆς. Καὶ πρῶτον ὁ ἀλφάβητος. Ὅτι ὁ ἑλληνικὸς ἀλφάβητος διεπλάσθη ἐκ τοῦ φοινικικοῦ, μαρτυρεῖται ὑπὸ τε

τῆς γενικῆς πεποιθήσεως τῶν ἀρχαίων περὶ τούτου καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ σχήματος, τῆς ὀνομασίας, τῆς κατατάξεως καὶ τῶν φθόγγων τῶν πλείστων γραμμάτων αὐτοῦ. Ὁ Ἡρόδοτος βεβαίῳ ὅτι ἡ γραφὴ ἐκομίσθη εἰς Θήβας ὑπὸ τοῦ Κάδμου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συνεπεληθόντων ὁμογενῶν οἵτινες « χρόνου προβαίνοντος, ἅμα τῇ φωνῇ μετέβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων. » Ἀλλὰ καὶ οἱ προγενέστεροι τοῦ Ἡροδότου Μιλήσιοι ἱστορικοὶ Ἑκαταῖος καὶ Διονύσιος, τὸν Κάδμον λέγουσιν εὐρέτην τῶν γραμμάτων, τὴν δὲ δοξασίαν ταύτην ἀσπάζονται ἄλλοι τε καὶ Ἐφορος καὶ Ἀναξίμανδρος. Ἀρκεῖ δὲ νὰ ῥίψῃ τις ἐν βλέμμα εἰς τὰς ἀρχαῖκας τῆς Θήρας ἐπιγραφὰς καὶ ν' ἀντιπαραθέσῃ τὸν ἀλφάβητον αὐτῶν πρὸς τὸν φοινικικὸν ἵνα πεισθῇ περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους οἰκειότητος αὐτῶν.

Τὸ κύριον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζήτημα, περὶ οὗ ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἰδίως ἐκατονταετηρίδος πλεῖσται προέκυψαν διαφωνίαι, εἶναι πότε ἐγένετο κατὰ πρῶτον χρῆσις τῆς γραφῆς καὶ ἰδίως ἐν τὰ ὁμηρικὰ ἔπη ἐγράφησαν ἐξ ἀρχῆς ἢ διεσώθησαν ἐπὶ μακρὸν διὰ προφορικῆς ἀπομνημονεύσεως. Τὴν σήμερον εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι οἱ Φοίνικες, καθ' οὓς χρόνους ἐδέσποζον τῆς Αἰγύπτου οἱ Ὑκῶς, ἐξελέξαντο ἐκ τῶν σημείων τῆς ἱερατικῆς γραφῆς ὅσα συνεφώνουν πρὸς τοὺς θεμελιώδεις φθόγγους τῆς αὐτῶν γλώσσης καὶ ἐσχημάτισαν οὕτω τὸν ἀλφάβητον αὐτῶν ἐξ εἰκοσι καὶ δύο στοιχείων. Πρῶτος ὁ Champollion εἶπεν ὅτι ὁ φοινικὸς ἀλφάβητος παρήχθη ἐκ τῶν ἱερογλυφικῶν τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλ' ἀκριβέστερον ἀπέδειξε τὸ πρᾶγμα ὁ Rougé, τοῦ ὁποίου ἡ γνώμη δεκτὴ γενομένη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν αἰγυπτιολόγων Lauth, Brugsch καὶ Ebers, δύναται, λέγει ὁ Μασπερώ, νὰ θεωρηθῇ ὡς ὀριστικῶς ἐπικρατήσασα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μὲν κυριαρχία τῶν Ὑκῶς ἀνατρέχει μέχρι τῆς εἰκοστῆς τρίτης πρὸ Χριστοῦ ἐκατονταετηρίδος, αἱ δὲ πρῶται τῶν Φοινίκων προςπελάσεις εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν φαίνονται προγενέστεραι τῆς δεκάτης ὀγδόης ἢ τῆς δεκάτης ἐνάτης, καθίσταται πιθανώτατον ὅτι οἱ ἔποικοι οὗτοι, χρώμενοι τῇ γραφῇ ἔκτοτε, συνεπήγαγον αὐτὴν πρὸς τοῖς ἄλλοις πολλοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἅμα κατασταθέντες ἐνταῦθα.

Πρὶν ἡ γραφὴ ἐξελληνισθῇ παρήλθε χρόνος μακρὸς, διότι πολλοὶ τῶν φθόγγων τοῦ σημιτικοῦ ἀλφαβήτου δὲν μεθαρμόζοντο ἀκριβῶς πρὸς τοὺς φθόγγους τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης. Οἱ μαλακοὶ λαρυγγισμοὶ καὶ τὰ ἡμίφωνα τῶν Σημιτῶν ὄντα ὅλως ἀλλότρια τῶν ἐλληνικῶν ἰδιωμάτων, ἐδέησε νὰ μεταποιηθῶσιν εἰς ἀληθῆ φωνήεντα· α, ε, υ, ο, ι. Ὁ πνευμα-

τισμός μετεβλήθη κατὰ τὰς περιστάσεις ἢ εἰς μακρὸν φωνῆεν η, ἢ εἰς πνεῦμα δασύ. Τὰ τέσσαρα τῶν Σημιτῶν συριστικὰ, περιωρίσθησαν εἰς δύο, τὸ σ καὶ τὸ ζ. Τὰ δασέα χ καὶ φ καὶ τὰ διπλᾶ ξ καὶ ψ, πρότερον διὰ δύο γραμμάτων ἐκφερόμενα, ἀπετέλεσαν ἴδια στοιχεῖα. Παρεκτός τοῦ ο προσετέθη καὶ τὸ ω. Ἐπὶ τέλους ἀφηρέθη ἐκ μέσου ὡς περιττὸν τὸ δίγαμμα.

Ὅποσον ὅμως πρῶίμως ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου οἱ Ἕλληνες, ὑποδεικνύεται ἐκ τῶν ποικίλων παραδόσεων ὅσαι περιεφέροντο παρ' αὐτοῖς περὶ τῶν δημιουργῶν τῆς γραφῆς, τῶν μὲν ἀποδιδόντων τὴν τιμὴν ταύτην εἰς τὸν Κάδμον, τῶν δὲ εἰς τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Λίνον, ἢ τὸν Μουσαῖον ἢ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Παλαμῆδην, νεώτατον πάντων ὄντα, διότι ἐθρυλεῖτο ὅτι μετέσχε τῆς ἐπὶ τὴν Τροίαν στρατείας. Καὶ δὲν μνημονεύεται μὲν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, ἀναφέρεται ὅμως εἰς τὰ Κύπρια ἔπη. Ἀπαντες οὗτοι ἐφημίζοντο ὡς εὔρεται τῶν γραμμάτων· ἀλλ' ἐὰν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἔχωσι σημασίαν τινὰ καὶ ἀξίαν, δὲν δηλοῦσι βεβαίως εἰμὴ τοὺς ἄλλεπαλλήλους τῶν γραμμάτων διασκευαστὰς μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων τῆς ἀχαικῆς ἐποχῆς. Ἡ δὲ διασκευὴ ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὴν δωρικὴν κατάκτησιν ὅτε, ὡς ἀσφαλῶς ἡδὴ γνωρίζομεν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐπιγραφῶν, διεξήχθη μετὰ πλείστης ποικιλίας διὰ τὸν ἐπελθόντα πολιτικὸν διαμελισμὸν τοῦ ἔθνους καὶ τὴν διάκρισιν τῆς γλώσσης εἰς ὠρισμένας διαλέκτους. Ἐνῷ ὁ Ἰωνικὸς ἀλφάβητος πρῶτος καθηρτίσθη ἐκ τῶν εἰκοσιτεσσάρων γραμμάτων δι' ὧν μέχρι τῆς σήμερον γράφεται ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὁ δὲ αἰολοδωρικὸς κατήντησε νὰ περιλάβῃ εἴκοσι καὶ ὀκτώ, ὁ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ὑπετίθεντο ὡς οἱ κατ' ἐξοχὴν Ἴωνες, δὲν ἡρίθμει εἰμὴ δεκαεξ ἢ δεκαοκτώ. Τελευταῖον μόλις ἐν ἔτει τετρακοσιοστῷ τρίτῳ πρὸ Χριστοῦ, δευτέρῳ τῆς ἐνενηκοστῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου, παρεδέχθησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπισήμως τὸν ἰωνικὸν ἀλφάβητον τῶν εἴκοσι καὶ τεσσάρων γραμμάτων, ὅστις βαθμὴδὸν καὶ κατ' ὀλίγον μεταδοθεὶς εἰς ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, κατίσχυσεν ὅλων τῶν προηγουμένων ἑτεροιώσεων.

Ἡ γλῶσσα ἐν τούτοις ἤρχισε πιθανώτατα νὰ γράφεται πολὺ πρὸ τῆς τελευταίας ταύτης διασκευῆς τοῦ ἀλφαβήτου. Ἄν καὶ αἱ σωζόμεναι ἐπιγραφαὶ δὲν ἀνατρέχουσιν εἰμὴ μέχρι τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, σπουδαῖοι λόγοι πείθουσιν ὅτι ἡ χρῆσις τῆς γραφῆς ὑπῆρξεν ἀναγκαίως προγενεστέρα. Ἄνευ αὐτῆς ἀδύνατον εἶναι νὰ κατανοήσωμεν πῶς διεπλάσθη καὶ διετηρήθη ἡ κεκανονισμένη καὶ ἀπηκριβωμένη

γλῶσσα τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν. Ἐάν αὕτη παρεδίδετο ἄνευ τοῦ χαλινοῦ τῆς γραφῆς εἰς τὴν διακρισιν τῆς ἀτομικῆς ἰδιοτροπίας, αὐθαιρεσίας καὶ ἀφιλοκαλίας, ἤθελεν ἐκτραπῇ τῆς βασιλικῆς ὁδοῦ ἣν συνεπλήρωσεν ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Ὀμήρου, ἡ μᾶλλον οὐδέποτε ἤθελεν ὑποβληθῇ εἰς τὸν θεσπέσιον τῆς μεγαλοφυΐας ταύτης νόμον. Οἱ δοξάζοντες ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα δὲν ἤρχισε νὰ γράφεται εἰμὴ ἐν τῇ ἐβδόμῃ ἑκατονταετηρίδι, ἀξιοῦσιν ὅτι τὰ ὁμηρικὰ ἔπη ἠδύναντο νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ διακόσια ἢ τριακόσια ἔτη διὰ μόνης τῆς ἀπομνημονεύσεως τῶν ῥαψωδῶν, ἥτοι ἀνδρῶν διακεκριμένων ἐπὶ τῇ παιδεύσει αὐτῶν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐξησφαλιζέτο ἀπὸ πάσης ἀλλοιώσεως ἡ γλῶσσα τῶν ἐπῶν. Τὰ ἔπη ταῦτα ὅμως δὲν ἦσαν τὰ μόνα ὅσα ἔδει νὰ περισωθῶσι τοιουτοτρόπως ἐπὶ πολυλὰς γενεάς. Ἐάν ἡ προομηρικὴ ποίησις ἐξηφανίσθη, γινώσκομεν ὅτι συγχρόνως μετὰ τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν καὶ ἀμέσως κατόπιν ἐδημιουργήθη κόσμος ὁλόκληρος ποικιλωτάτης ποιήσεως· οἱ ὁμηρικοὶ ὕμνοι, καὶ τὰ ἄλλα εἰς αὐτὸν τὸν Ὀμηρον ἀποδιδόμενα ποιήματα, ὁ ἐπικὸς κύκλος, τὰ τοῦ Ἡσιόδου ἢ εἰς τὸν Ἡσιόδον ἀποδιδόμενα ποιήματα. Ἐκ τῶν πολυαριθμῶν τούτων ἔργων τινὰ εἶναι μεταγενέστερα τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, τὰ πλεῖστα ὅμως εἶναι προγενέστερα καὶ οὐκ ὀλίγα ἀνέτρεχον κατὰ τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν μέχρι τῶν ὁμηρικῶν χρόνων. Ἐάν πολλὰ δὲν περιτλήθον εἰς ἡμᾶς ἀκέραια, ἦσαν οὐδὲν ἥττον γνωστὰ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους Ἑλληνας, διότι τὰ σωζόμενα αὐτῶν ἀποσπάσματα ἀνευρίσκονται εἰς νεωτέρους συγγραφεῖς οἵτινες ἀναφέρουσιν αὐτὰ ἐξ ἰδίας ἀναγνώσεως. Ὅθεν δυσαρίθμητα ἦσαν τὰ ποιητικὰ ἔργα ὅσα πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐπέπλευσαν ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἑκατονταετηρίδας διὰ μόνου τοῦ προφορικοῦ λόγου. Οὐ μόνον δὲ πολλὰ ἦσαν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν μακρὰ. Ἡ *Αἰθιοπὶς* τοῦ Ἀρκίνου συνέκειτο ἐκ στίχων 9,100, ἡ δὲ *Δαναΐς* ἐκ στίχων 5,500· ὥστε μόνα τὰ δύο ταῦτα ἔπη ἠνωμένα ὑπερέβαινον κατὰ τὴν ἑκτασιν τὴν Ὀδύσειαν. Ὅπως δὲ ἡ *Αἰθιοπὶς* ἀπετελεῖτο ἐκ βιβλίων 4, οὕτω καὶ ἡ *μικρὰ Ἰλιάς*· τὰ δὲ *Κύπρια* ἐφέροντο ἐν βιβλίοις ἑνδεκα. Πῶς λοιπὸν νὰ πείσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὅτι κατὰ τοὺς ἀπωτάτους ἐκείνους χρόνους ἡ Ἑλλὰς ἐπέκτειτο τὸ μέγα πλῆθος τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν ὅσοι ἤθελον ἀπαιτηθῇ ἵνα διασωθῶσιν ἐν ὅλῃ τῇ καθαρότητι καὶ τῇ τεχνικῇ διασκευῇ τῆς γλώσσης αὐτῶν, ἐπὶ τοσαύτας γενεάς τοσαῦτα καὶ τοσοῦτον μακρὰ ποιήματα. Ὁ Ἡρόδοτος λέγει ὅτι εἶδεν αὐτὸς «Καδμήϊα γράμματα ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἰσμηνίου ἐν Θήβῃσι τῆσι

Βοιωτῶν, ἐπὶ τρίποσι τρισὶ ἐγκεκολαμμένα, τὰ πολλὰ ὁμοῖα ἑόντα τοῖσι ἰωνικοῖσι.» Καὶ προστίθῃσιν ὅτι οἱ τρίποδες οὗτοι ἦσαν ἀναθήματα ὁ μὲν Λαομέδοντος τοῦ Ἑτεοκλέους, ὁ δὲ Σκαίου τοῦ Ἰπποκόωντος, «ἡλικίην κατ' Οἰδίπουν τὸν Λαίου.» ὁ δὲ «ἡλικίην ἂν εἴη κατὰ Λαῖον τὸν Λαβδάκου.» Δὲν παραθέτομεν τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἵνα βεβαιώσωμεν ὅτι τῆς γραφῆς ἐγένετο χρῆσις ἔτι ἐπὶ Λαομέδοντος, καὶ Ἑτεοκλέους, καὶ Λαίου· ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ πεποιθήσις τοῦ πατρὸς τῆς ἱστορίας ὅτι ἡ γλῶσσα ἐγράφετο ἔτι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἐκείνων χρόνων. Καὶ διατί τῶντι ἡ πρωϊμώτατα γενομένη γνωστὴ τοῖς Ἑλλήσι γραφή, ἥθελε μείνῃ ἀργὴ ἐπὶ δέκα ὅλους αἰῶνας; Ἡ ἀνάγκη αὐτῆς ἀπέβη ἀπόλυτος, μάλιστα ἀφ' ἧς ἐδημιουργήθησαν τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ἔπη· τὰ δὲ ἀπαιτούμενα πρὸς λειτουργίαν τοῦ ἀπαραιτήτου τούτου δορυφόρου πάσης τοιαύτης πνευματικῆς ἀναπτύξεως, ἦσαν πρόχειρα διὰ τὰς μετὰ τῆς Αἰγύπτου σχέσεις, ἐν ἧ ἡ χρῆσις τῆς γραφῆς ἦτο κοινοτάτη ἀπὸ τῆς τετάρτης τοῦλάχιστον π. Χ. χιλιετηρίδος, ἐπὶ τοσοῦτον κοινὴ ὥστε τῆς *Βίβλου τῶν τεθνεώτων* πᾶσα μορμιά ἔφερεν ἀντίγραφον. Αὐτὸς ὁ Γρότε συνδέει τὴν ἀρχὴν τῆς γραφῆς μετὰ τῆς ἀρχῆς τῶν πρὸς τὴν Αἴγυπτον ἐμπορικῶν σχέσεων, ἀξίων ὅμως ὅτι αἱ σχέσεις αὗται δὲν ἤρχισαν, εἰμὴ περὶ τὴν 7 ἑκατονταετηρίδα· ἀλλ' ἐπιτρέπεται τὴν σήμερον νὰ ἀμφιβάλλωμεν ὅτι ἡ μετὰ τῆς Αἰγύπτου κοινωνία ἦτο πολὺ ἀρχαιοτέρα; Καὶ ἂν ὑπάρχουσιν ἔτι οἱ διστάζοντες περὶ τῆς προεκτεθείσης ἐρμηνείας τῶν ἱερογλυφικῶν κειμένων, αὐτὰ τὰ ἐν Μυκῆναις ἀποκαλυφθέντα, περὶ ὧν μετ' ὀλίγον ποιούμεθα λόγον, αὐτὰ τὰ ὁμηρικὰ ἔπη καθιστῶσιν ἀναμφισβήτητον ὅτι αἱ μετὰ τὴν Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου σχέσεις ἀνατρέχουσι τοῦλάχιστον μέχρι τῶν ἀχαιῶν χρόνων. Εἰς τὰς σωζομένας ἀρχαιοτάτας ἐπιγραφὰς (Ὁλυμπ. 40, 620 π. Χ.) τὰ γράμματα εἶναι μὲν σκαῖα καὶ ἄτεχνα· ἀλλ' οὐδὲν ἦττον ἡ περιφημος τοῦ Σόλωνος διάταξις περὶ τῶν ἐν τοῖς Παναθηναίοις ραψῳδῶν, ἀποδεικνύει ἀριδῆλως ὅτι ὑπῆρχον ἤδη τότε ὁμηρικὰ χειρόγραφα.

Παρεκτὸς τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου, ὅστις πολυειδῶς ἐτροπολογήθη πρὶν χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὑπῆρχεν ἐν Κύπρῳ εἰδὸς τι γραφῆς, μηδεμίαν ἔχον πρὸς αὐτὸν σχέσιν. Ἐν τῇ νήσῳ ἐκεῖνη ἀνευρέθησαν ἐπιγραφαὶ περὶ τὰς 90, ὧν τὰ γράμματα εἶναι ὅλως ἰδιότυπα καὶ ὧν ἀόηλος ἦτο ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἡ σημασία. Τελευταῖον πρὸ εἴ-

κοσι καὶ πέντε ἑτῶν ἀνεκαλύφθη περὶ τὸ Ἰθάλιον ἐπιγραφὴ διὰ τοιούτων γεγραμμένη γραμμάτων καὶ παρ' αὐτῇ ἡ φοινικικὴ αὐτῆς μεταφράσις. Τότε μόνον δι' ἀγγλινουστᾶτης ἀντιπαρθέσεως τῶν δύο κειμένων ἐγνώσθη ὅτι διὰ τῶν προκειμένων σημείων, ἑλληνικὴ ἐγράφετο γλῶσσα. Τὰ κυπριακὰ γράμματα εἶναι 50 περίπου, ὧν ἑπτὰ φωνήεντα α, ε, η, ι, ο, ω, υ, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα συλλαβικά καὶ ἐκ τούτων πάλιν οὐκ ὀλίγα πολύφωνα, ὃ ἐστὶ δεκτικὰ πολλῶν φθόγγων. Ἐκ δὲ τῶν ἄχρι τοῦδε ἐρμηνευθέντων κειμένων καταφαίνεται ὅτι ἐχρησίμευον πρὸς εἰδικούς τινας σκοπούς, οἷον ἐπιγραφὰς ἀναθηματικὰς, ἐπικηδεῖους, νομισματικὰς, συμβόλαια· ὃ ἐστὶν ὅτι ἀπεδίδετο εἰς αὐτὰ ἱερός τις καὶ ἐπίσημος χαρακτήρ.

Ἀλλὰ τὰ κατὰ τὴν γραφὴν ταύτην δὲν ἐξηκριβώθησαν ἔτι ἀποχρώντως· ἐκ τῶν προαναφερθέντων συνάγεται μόνον ὅτι ὁ ἐσωτερικὸς αὐτῆς ὁργανισμὸς ἔχει οἰκειότητά τινα πρὸς τὴν αἰγυπτιακὴν. Τῷντι ἐν τῇ γραφῇ, οἱ Ἀσσύριοι περιωρίσθησαν εἰς τὸν συλλαβισμόν· οἱ Αἰγύπτιοι εὗρον μὲν τὸν ἀλφαθητικὸν χαρακτήρα, δὲν ἡδυνήθησαν ὅμως ν' ἀπαλλαγῶσι τῶν συλλαβῶν καὶ τῶν ἰδιογραφημάτων, τῶν ὁμοφώνων καὶ τῶν πολυφώνων· τέλος οἱ πάντων πρακτικώτεροι Φοῖνικες ἐπενόησαν τὸν κυρίως λεγόμενον ἀλφάβητον. Ἡ δὲ κυπριακὴ γραφὴ οὔτε καθαρῶς συλλαβικὴ εἶναι, οὔτε καθαρῶς ἀλφαθητικὴ, ἀλλὰ ἀνάμικτος, ὅπως ἡ αἰγυπτιακὴ. Οἱ Κύπριοι τῶν ὁποίων ἀρχαιόταται ὑπῆρξαν αἱ μετὰ τῆς Αἰγύπτου σχέσεις, ἡδύναντο νὰ δανεισθῶσιν ἐκ τῆς χώρας ταύτης μέχρι τινὸς τὸν φωνητικὸν αὐτῆς μηχανισμόν. Ἀλλὰ μὴ παραδεξάμενοι καὶ τὰ ἐξωτερικὰ αὐτοῦ σύμβολα καὶ σημεῖα, ἔπλασαν ἄρα γε ἴδια ἢ ἐδέχθησαν τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα παρ' ἄλλων καὶ παρὰ τίνων; Διατὶ δὲ, γινώσκοντες πρωτόμωτα τὴν τῶν πλησιεστάτων γειτόνων γραφὴν, προετίμησαν αὐτῆς ἄλλην εἰς τινας τοῦ βίου περιστάσεις; Ταῦτα πάντα εἶναι ζητήματα τὰ ὅποια δὲν ἐλύθησαν ἔτι.

Ἐν τῶν ἐξῴθεν εἰσυχθέντων κεφαλαίων τοῦ ἀρχαικοῦ βίου, τὸ ὁποῖον οὐ μόνον ὁλοσχερῶς δὲν ἐξελληνίσθη μέχρι τοῦ τέλους τῆς περιόδου ταύτης, ἀλλ' ἀτελῇ παρίστησι δοκίμια ἱθαγενεῶς ἐργασίας, εἶναι ἡ τέχνη. Μετὰ τὴν νηπιώδη οἰκοδομικὴν τῆς μεσογείου, Λυκοσούρας, εἶδομεν ἐγειρομένας εἰς τὰ ἀνατολικά τῆς Ἑλλάδος πρᾶλια ἀκροπόλεις τεχνηέντως τεichoδμηθείσας ἐν Τίρυνθι μὲν καὶ ἐν Μυκῇναις ὑπὸ τῶν Λυκίων, οἵτινες ἐγλυψαν καὶ τὸ κολοσσικὸν ἀνάγλυφον τὸ ὑπερκείμενον τῆς πύλης τῶν λεόντων, ἐν Ὀρχομενῷ δὲ ὑπὸ τῶν Μινυῶν, οἵτινες καὶ ἀρδευ-

τικὰ καὶ ἀποξηραντικὰ ἔργα ὑπερμεγέθη κατεσκεύασαν περὶ τὴν Κωπαΐδα λίμνην. Ἄπαντα τὰ τελειότερα ταῦτα βιοπονήματα, ὧν τὰ λείψανα σώζονται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον μέχρι τῆς σήμερον, ἐγένοντο ἐπὶ τῶν πρώτων ἑκατονταετηρίδων τῆς πρὸς τοὺς ἐπὶ ἡλυσδας ἐπικοινωνίας, καθ' οὓς χρόνους αἱ παραδόσεις λέγουσιν ἐπικρατήσαντας ἐν Ἑλλάδι Περσείδας, Προϊτίδας, Αἰολίδας. Ἀπὸ δὲ τὰ τέλη τῆς περιόδου ταύτης ὅτε ἐφημίζοντο ἀκμάσαντες οἱ Πελοπίδαι, ἄλλο μνημεῖον τέχνης δὲν εἶχον ἐν μέτρῳ πρὸ ὀλίγου εἰμὴ τὰς περιγραφὰς τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν.

Ἐκ τῶν περιγραφῶν τούτων δηλοῦται ὅτι τὰ γιγάντεια ἐκεῖνα κατασκευάσματα ἤρχισαν ἤδη ἐκλείποντα· οἱ θησαυροὶ δὲν κρύπτονται ὡς ἄλλοτε, εἰς θολωτὰ καὶ τὸ πλεῖστον ὑπόγεια κτίρια, ἀλλὰ κατακοσμοῦσιν ἀφειδῶς τὰ μέγαρά τῶν βασιλέων. Αἱ αἵθουσαι τοῦ Ἀλκινόου καὶ τοῦ Μενελάου ἐξήστραπτον μετάλλοις πολυτίμοις. Οἱ τοῖχοι ἦσαν χάλκεοι, αἱ θύραι χρύσειαι, τὰ σκεύη καὶ τὰ ἐπιπλά χρυσᾶ καὶ ἄργυρᾶ, οἱ θρόνοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ καλλίστων λεπτῶν πέπλων. Περιεστοιχίζοντο δὲ τὰ ἀνάκτορα ταῦτα ὑπὸ αὐλῶν μεγάλων, καὶ παρχδείσων, καὶ πρασιῶν, καὶ κρηνῶν. Εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὅπλων δι' ὧν περιεβάλλοντο οἱ ἄνακτες δὲν συνετέλουν μόνον χαλκός, κασσίτερος, χρυσός καὶ ἄργυρος· τὰ ὅπλα ταῦτα ἐκαλλωπίζοντο διὰ δαιδάλων πολλῶν καὶ τεχνικωτάτων. Τὸ σάκος τοῦ Ἀχιλλέως εἶχε πέντε πτύχας ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰκονίζοντο ἀλληλοδιαδόχως πολλὰ καὶ θαυμάσια· γῆ, οὐρανός, θάλασσα, Ἥλιος, Σελήνη, Πλειάδες, Ὑάδες, Ὠρίων, Ἄρκτος. Ἐπειτα δύο πόλεις, καλαί, ἐξ ὧν εἰς τὴν μίαν ἐτελοῦντο γάμοι καὶ συμπόσια, καὶ διεζήγετο ἐν τῇ ἀγορᾷ δίκη περὶ φόνου, ἡ δὲ ἄλλη ἐπολιορκεῖτο καὶ ἔλαμπον περὶ αὐτὴν τὰ ὅπλα δύο στρατῶν. Μάχης γενομένης, ἔβλεπες ἐκεῖ ἐν τῷ ὁμίλῳ τὴν Ἑριν, τὸν Κυδοιμόν καὶ τὴν ὅλοην Κῆρα ἣτις ἄλλον ἐκράτει ζῶν τραυματίαν, ἄλλον ἄτρωτον, καὶ ἄλλον τεθνεῶτα εἵλκε διὰ τῶν ποδῶν κατὰ τοῦ πεδίου· ἔφερε δὲ περὶ τοὺς ὤμους ἱμάτιον κατέρυθρον ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἀνθρώπων. Ἐνίμιζες ὅτι ζῶντες βροτοὶ ἐμάχοντο καὶ ἀπέσυρον ἑκάτεροι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς.

Ἀλλαχοῦ διεγράφετο ἄρουρα εὐρεῖα, τρίπολος· πολλοὶ δ' ἐν αὐτῇ ἀροτῆρες περιῆγον τὰ ζεύγη ἐνθα καὶ ἐνθα. Ἡ ἄρουρα, χρυσῇ οὐσα, ἐγένετο ὀπισθεν αὐτῶν μέλαινα διὰ θαύματος τῆς τέχνης, ὅπως ἡ ἀρηρομένη γῆ. Ἦρχετο ἔπειτα ἀγρός περίφρακτος φέρων δαψιλεῖς τοὺς καρπούς τῆς γῆς· ἐκεῖ εἰργάζοντο θερισταὶ ἔχοντες ἐν χερσὶν ὀξείας δρεπάνας καὶ ῥίπτοντες παρὰ τὰς αὐλάκας δράγματα σταχῶν τὰ

ὅποια παρελάβανον ὀπισθεν αὐτῶν παῖδες, καὶ φέροντες εἰς τὰς ἀγκάλας ἔσπευδον νὰ παραδώσωσιν εἰς τρεῖς ἀμαλλοδετῆρας σχηματίζοντας ἐξ αὐτῶν δέματα· ὁ δὲ βασιλεὺς σκῆπτρον ἔχων, ἵστατο ἐν τιωπῇ θεωρῶν γηθοσύνας τὰ γινόμενα· καὶ παρακάτω κήρυκες ἠτοιμάζον δεῖπνον ὑπὸ δρυὶ, θυσιάσαντες καὶ παρασκευάζοντες βοῦν μέγαν· αἱ δὲ γυναῖκες ἐβοήθουν αὐτοὺς λευκὰ ἐπιρρίπτουσαι ἄλφιστα.

Διευτυοῦτο προῖετι ἄμπελος χρυσῇ βερίθουσα σταφυλῶν· οἱ βότρυες ἦσαν μέλανες, ἐστηρίζετο δὲ ἅπαντα ἐπὶ καμάρων ἀργυρῶν καὶ περιεστοιχίζετο ὑπὸ τάφρου βαθείας καὶ ἔρκους κασσιτέρου· μία ἦγεν εἰς αὐτὴν ἀτραπὸς δι' ἧς διήρχοντο οἱ φορεῖς. Παρθένοι καὶ νεανίσκοι συνέλεγον ἐν πλεκτοῖς καλῶσι τὸν μελιθεῖ καρπὸν. Ἐν μέσῳ ἐκιθάριζε παῖς καὶ ἦδε τὸ τοῦ Δίνου ᾠσμα, οἱ δὲ τρυγηταὶ εἶποντο ἐν χορῷ ᾄδοντες καὶ ἐν ῥυθμῷ ποδοκτυποῦντες.

Πλὴν τούτων εἰκονίζετο ἀγέλη βοῶν ὀρθοκεράτων, κατεσκευασμένων ἐκ χρυσοῦ καὶ κασσιτέρου· ἐξώρμων δὲ ἀπὸ τοῦ βουστασίου ἐν μυκηθμῷ ἐπὶ νομῇ, παρὰ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ τὸν εὐκαμπτον καλαμῶνα. Παρεῖποντο τέσσαρες χρυσοὶ νομεῖς καὶ ἠκολούθουν ἐννέα ταχύποδες κύνες. Δύο τότε φοβεροὶ λέοντες ἀρπάζουσιν ἐκ τῶν προπορευομένων βοῶν ταῦρον δεινῶς μυκώμενον· κύνες καὶ βουκόλοι τρέχουσι κατόπιν· ἄλλ' οἱ λέοντες σπαράξαντες τὸν βοῦν καταβιβρώσκουσι τὰ ἔγκατα καὶ τὸ μέλαν αἷμα. Μάτην διώκουσιν αὐτοὺς οἱ νομεῖς παροτρύνοντες καὶ τοὺς κύνας· οἱ κύνες δὲν ἐτόλμων νὰ δαγκάτωσι τοὺς λέοντας· ἐπλησίαζον μὲν ὑλακτοῦντες, ἀλλ' ἀπέφευγον αὐτοὺς.

Προῖετι ἀπεικάζετο ἐν καλῇ δασώδει κοιλάδι μεγάλη νομὴ προβάτων καὶ σταθμοὶ καὶ κλισίαι κατηρεφεῖς καὶ σηκοί. Μετὰ δὲ ταῦτα, χορὸς ποικίλος, οἷόν ποτε ἐν Κνωσῷ Δαίδαλος ἤσκησε καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ. Νεανίσκοι καὶ παρθένοι ὠρχοῦντο κρατοῦντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας· αἱ μὲν ἔφερον λεπτὰς ὀθόνας, αἱ δὲ χιτῶνας εὐνήτους καὶ μαλακῶς ἐλαίῳ στίλνοντας· αἱ μὲν εἶχον στεφάνους καλὰς, οἱ δὲ χρυσᾶς μαχαίρας, ἡρτημένους ἐξ ἀργυρῶν τελαμώνων· οἱ δὲ χορευταὶ ὅτε μὲν περιδινοῦνται ὡς ὁ τροχὸς τοῦ κεραμέως, ἐπὶ δὲ διαιρούμενοι εἰς στίχους τρέχουσι πρὸς ἀλλήλους. Πολὺς περιίσταται ἀνθρώπων ὄμιλος τερπομένων ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ χοροῦ· θεὸς δὲ ἀοιδὸς ἐμέλπετο φορμίζων· καὶ ἐξάρχοντος αὐτοῦ τῆς μολπῆς, δύο κυβιστητῆρες ἐδίνεον ἐν τῷ μέσῳ. Ἐπὶ πᾶσιν, ἐπὶ τῆς ἄντυγος τοῦ σάκους διευτυοῦτο ὁ μέγας ὤκεανός.

Ἐλάβομεν ἤδη ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι αἱ παραστάσεις

αὐται ἐνθυμίζουσι τὰς τοιχογραφίας τὰς ἀνευρεθείσας ἐν τοῖς αἰγυπτιακοῖς τάφοις, ὅπου βλέπομεν παρεμφερεῖς εἰκόνας τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ γεωργικοῦ βίου, ἐστὶν ὅτε δὲ ἀπαράλλάκτους. Ἀλλὰ μέχρι τίνος δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν θαψίλειαν τῶν πολυτίμων μετὰλλων, τὴν ἐπιφαινομένην εἰς ἀπάσας τὰς ὑμνηρῆας περιγραφάς, τὴν τε τοῦ σάκου τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τὰς τῶν δόμων τῶν ἀνακτῶν; Ὁ Ὀμηρὸς ἐμεγαληγόρησεν ἴσως περὶ τῆς πολυτελείας τῶν ὅπλων, τῶν σκευῶν, τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν ἀνακτορικῶν μεγάρων· τὰ κειμήλια ὅμως τὰ ἀνευρεθέντα ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ τῆς Ἑλλάδος γῇ, τῷ πλουσιωτάτῳ τούτῳ τῶν μουσείων τοῦ κόσμου, ἐμαρτύρησαν ὅτι ὁ ποιητὴς δὲν εἶπεν ὑπερβολὴν ὀνομάζων ἐπανειλημμένως τὰς Μυκῆνας πολυχρύσους. Εἰς ἐκ τῶν κλειδούχων τοῦ ὑποχθονίου ἐκείνου θυσαυροῦ, αὐτὸς ἐκεῖνος ὅστις πρότερον ἐγαιωρύχησε τὸ τραϊκὸν πεδίον, ὁ Ἑρρίκος Σλίμαν, ἀνασκάψας ἔπειτα τὴν τῶν Μυκηνῶν ἀκρόπολιν, ἔφερεν εἰς φῶς ἔξ ταφους πλήρεις πολυτίμων ἱματίων, κοσμημάτων, διαδημάτων, προσωπιδῶν, σκευῶν, ὅπλων. Περὶ τοῦ ζητήματος, τίνας ἦσαν οἱ νεκροὶ οἱ οὕτω βασιλικῶς ταφέντες, παρήχθησαν ποικιλώταται γνώμαι. Οἱ μὲν ἤξιωσαν ὅτι ἀνήκουσιν εἰς φυλὰς ὅλως ἀλλοτρίας τῆς ἐλληνικῆς καὶ εἰς χρόνους κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μεταγενεστέρους, οἱ δὲ ἐπὶ τοσοῦτον ἐταύτισαν τοὺς τάφους τούτους μετὰ τῶν Πελοπιδῶν ὥστε ἐβεβαίωσαν ὅτι ἀνευρέθη ἐν αὐτοῖς καὶ αὐτὸς ὁ νεκρὸς τοῦ ὑπάρχοντος τῶν βασιλέων Ἀγαμέμνονος. Ἀλλ' οἱ πλείότεροι τῶν ἀρχαιογνοστών, ἐν οἷς καὶ ὁ ἔφορος τοῦ βρετανικοῦ μουσείου, ὁ πολὺς Νιούτων, ἀπεφάνησαν ὅτι ἀδύνατον μὲν εἶναι ν' ἀποδειχθῇ ἔαν ἐκηδεύθη ἐνταυθα ὁ Ἀγαμέμνων, βέβαιον ὅλως φαίνεται, ἔξ ὅλων τῶν ἐνδείξεων, ὅτι οἱ τάφοι οὗτοι ἦσαν τάφοι βασιλικαὶ χρόνων προγενεστέρων τῆς δωρικῆς ἐπιδρομῆς, ἥτοι τῶν χρόνων ἐκείνων καθ' οὓς αἱ πολυχρύσοι Μυκῆναι ἦσαν πρωτεύουσα τοῦ ἰσχυροῦ κράτους εἰς ὃ ἡ πειράδοσις ἀπέδωκε τὸ τῶν Πελοπιδῶν ὄνομα.

Λόγῳ τῆς τέχνης αὐτῶν τὰ ἐν Μυκῆναις ἀνακλυφθέντα δύνανται νὰ διακριθῶσιν εἰς δύο τάξεις. Ἄλλων μὲν ἡ ἐργασία εἶναι σκαιὰ, καὶ τοὶ ὑπερφαίνει ὑμᾶς τινες καὶ προαιρέσεις φύσεως φιλοκάλου, ἄλλα διχτρίβουσης ἔτι περὶ τὰ πρῶτα αὐτῆς ψελλίσματα· ἄλλων δὲ ἡ τέχνη εἶναι δοκιμωτέρα, ὁ χροχιτῆρ διαπεπλασμένος καὶ οὐχὶ πρωτόπειρος. Καὶ τὰ μὲν τελευταῖα εἶναι παρεμφερῆ τῶν ἔργων τῆς ἀνατολικῆς τέχνης καὶ βιομηχανίας, παρὰ δὲ τοῖς πρώτοις βλέπομεν τὴν μίμησιν

τῶν ξενικῶν τούτων ἔργων ἀναμεμιγμένην μετὰ τύπων ἀναμφισβητήτου ἰδιοφυΐας. Ἐχομεν λοιπὸν ἐνταῦθα τὰ προϊόντα τῆς τέχνης δύο διακεκριμένων καὶ ἀνίσων πολιτισμῶν· ἡ μὲν εἶναι ἐτι στοιχειώδης καὶ ἀδεξία, ἀλλ' ἐγκυμονεῖ τὰ σπέρματα ἐξαισίου μέλλοντος, ἡ δὲ προήχθη ἤδη εἰς προκοπὴν καὶ ἐπιτήδευσιν ἀναγκαίως προϋποθέτουσαν μακρὰν προηγουμένην ἄσκησιν.

Εἰς κύρωσιν τῆς διακρίσεως ταύτης φέρομεν ὀλίγα τινὰ παραδείγματα. Μεταξὺ τῶν χρυσῶν ἀγγείων ὑπάρχει κομψὸν καρχήσιον δίωτον, τοῦ ὁποίου αἱ δύο μεγάλα λαβαὶ καταβαίνουνσι μέχρι τῆς βάσεως. Ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας καὶ ὀριζοντίου γραμμῆς τῶν λαβῶν τούτων κήθονται ἐπιχαρίτως δύο περιστεραί ὥσεί προσελθούσαι ἵνα πίωσιν ἐκ τοῦ ἀγγείου. Τὸ καρχήσιον τοῦτο εἶναι ἰδίως ἀξιοσημείωτον διότι ἔχει ἀναλογίαν οὐ μικρὰν πρὸς τὸ ἐν τῇ Ἰλιάδι ἀναφερόμενον δέπας τοῦ Νέστορος·

πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἶκοθεν ἦγ' ὁ γεραιὸς
 χρυσείοις ἤλοισι πεπαρμένον· οὔατα δ' αὐτοῦ
 τέσσαρ' ἔσαν, δοαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
 χρύσειαι νεμέθοντο·

ὥστε, ὅπως ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως, βλέπομεν καὶ ἐνταῦθα τὸν ποιητὴν δανειζόμενον τὰς περιγραφὰς αὐτοῦ ἐξ ἔργων τέχνης ἀνατολικῆς. Πολλὰκις τὰ ἀγγεῖα ταῦτα εἶναι μικρότερα καὶ μονούατα, διακρινόμενα διὰ τὸ εὐμορφον αὐτῶν σχῆμα καὶ τὴν σφόδρα ἐπικόσμησιν, ἐνὸς δὲ τῶν κυπέλλων τὸ ἐξωτερικὸν ποίκιλον μιμεῖται εὐκρινέστατα ἀλλὰ θον λεπτῆς οἰσουργίας. Ἄλλ' ἅπαντα ἐνθυμίζουσι διὰ τε τῶν σχημάτων αὐτῶν καὶ τῶν ποικιλιμάτων τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἡλοπαγῇ ἀγγεῖα ἅτινα, κατὰ τὰς περιφήμους ζωγραφίας τοῦ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου τάφου τοῦ Ῥεκμαρᾶ, διὰφορα ἀσιανὰ ἔθνη ἐκόμιζον ὡς φόρον εἰς τὸν βασιλεῖα Τούθμωσιν Γ', τῆς δεκάτης ὀγδόης δυναστείας. Ἰδίως δὲ ὁ βλέπων ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ τῶν Ἀθηνῶν τὴν ὡραίαν ἀργυρᾶν καὶ χρυσοκερῶν κεφαλὴν βοῦς, ἥτις εἶναι ἐν τῶν τελειοτάτων ἔργων τέχνης ὅσα ἀπέδωκαν εἰς ἡμᾶς αἱ ἐν Μυκῇναις ἀνασκαφαί, νομίζει ὅτι βλέπει τὴν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ῥεκμαρᾶ εἰκονιζομένην ὁμοίαν κεφαλὴν· τοσοῦτον τὰ δύο ταῦτα ἀντικείμενα εἶναι ἀπαράλλακτα. Αἰγυπτιακῆς ὡσάυτως καὶ φοινικικῆς καταγωγῆς εἶναι προδήλως αἱ λεπτόταται ἐπὶ χρυσοῦ γλυφαὶ αἱ ποικιλλοῦσαι οὐκ ὀλίγας σφενδόνας δακτυλίων. Τὰνάπαλιν ὅμως ἅπαντα σχεδὸν τὰ χρυσᾶ ἐλάσματα, ταινίαι, πέταλα καὶ ἄλλα

ποικίλματα δι' ὧν ἐκοσμοῦντο αἱ ζῶναι, αἱ ἐπωμίδες, οἱ τελαμῶνες, τὰ ἐπίσημα ἱμάτια· πλὴν τούτων δὲ καὶ αἱ χρυσαῖ προσωπίδες καὶ τὰ πλεῖστα ἔργα τῆς κεραμικῆς κατεσκευάσθησαν ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ χειρῶν ἐγχωρίων. Ἐν πᾶσι τούτοις παρατηρεῖται ἐργασία ὅλως διάφορος τῆς τῶν ἀγγείων καὶ κειμηλίων, ὧν αἱ ἔντεχνοι γλυφαὶ ἀπῆρτον χεῖρας ἀσυγκρίτως δεξιωτέρας.

Τοιαῦτα τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα εὐρήματα, τὰ ὅποια ἦλθον νὰ πιστώσωσι πολλὰς περιγραφὰς τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Τὰ ἔπη ταῦτα ἐθαυμάζοντο, ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν, ὡς ἀριστοτεχνήματα ἀνδρὸς φέροντος τὸ τοῦ Ὀμήρου ὄνομα. Ὑπῆρξαν μὲν ἐκπαλαὶ οἱ λεγόμενοι *χωρίζοντες*, οἵτινες ἀπέδωκαν αὐτὰ εἰς διαφόρους ποιητάς· ἀλλὰ τότε ἡ γνώμη αὕτη ἐλογίζετο ὡς παραδοξολογία περιωρισμένη ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν φιλολόγων. Καὶ ἀπὸ τῆς 17 δὲ ἐκατονταετηρίδος διάφοροι λόγιοι τῆς Ἰταλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας ἠμφισβήτησαν τὴν ἐνότητα τοῦ ὁμηρικοῦ ἔπους. Τὸ ζήτημα ὅμως δὲν ἀπέβη πολύκροτον εἰμὴ ἀφ' ἧς ὁ Γερμανὸς Οὐόλφιος ὀριστικώτερον καὶ μεθοδικώτερον ἐπρέσβευσεν, ὅτι τὰ μέρη ἐξ ὧν σύγκειται ἡ ὁμηρικὴ ποίησις ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἐπικὰ ἄσματα αὐτοτελῆ, οὔτε ὑπὸ ἐνὸς ποιητοῦ δημιουργηθέντα, οὔτε δεσμὸν τινα πρὸς ἄλληλα ἔχοντα· καὶ ὅτι ἡ εἰς ἔν ὅλον συναρμολόγησις αὐτῶν δὲν διεσκευάσθη εἰμὴ πολὺ βραδύτερον, ἐπὶ Πεισιστράτου. Πολλοὺς δὲ καὶ γενναίους ἔσχεν ὁπαδοὺς ἐν Γερμανίᾳ ἡ καινουργηθεῖσα αὕτη δόξα, ἂν καὶ ἀφ' ἑτέρου οὐδὲν ἦττον γενναῖοι καὶ πολλοὶ ἀντεπεξῆλθον οἱ πρόμαχοι τῆς παλαιφάτου τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν ἐνότητος.

Τὸ ζήτημα εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια οὐδέποτε θέλουσι λυθῇ ὀριστικῶς· καὶ ἀπόδειξις τούτου τρανοτάτη εἶναι αὐτὴ ἡ πεποιθήσις εἰς τὸ ἀναμάρτητον αὐτῶν ἣν ἔχουσιν οἱ πρωταγωνισταὶ ἐν ἑκατέρῳ τῶν στρατοπέδων. Ὁ Λάχμαν, ἀφοῦ κατέκοψε τὴν Ἰλιάδα εἰς 16 τεμάχια, ἐχρησιμοδότησεν ὅτι ὅστις πιστεύει ὅτι τὰ τεμάχια ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἔπος ἐν τεχνήντως πεποιημένον, θέλει πράξει καλῶς νὰ μὴ ὀμιλῇ περὶ ἐπικῆς ποιήσεως, διότι εἶναι ἀνίκανος νὰ τὴν ἐννοήσῃ. Τὰνάπαλιν δὲ ὁ Ulrici, ὁ πρεσβεύων ὅτι ἡ ὁμηρικὴ ποίησις πληροὶ ἅπαντας τοὺς τεχνολογικοὺς τοῦ ἔπους ὅρους, βεβαιοῖ ὅτι ὁ μὴ πειθόμενος περὶ τούτου, στερεῖται τοῦ αἰσθήματος τῆς ἐντέχνου συμμετρίας· καὶ προτρέπει τὸν τοιοῦτον νὰ μὴ ἀρνήται ὅ,τι ἀμβλυωπῶν δὲν ἠμπορεῖ νὰ διακρίνῃ, διότι ἀδύνατον νὰ καταστήσῃ τις καταληπτὸν εἰς παιδὰς πάντα ὅσα

ῥιμος ἄνθρωπος διαμιᾶς κατανοεῖ. Δυστυχῶς διὰ τοὺς νεωτέρους χωρίζοντας, ὁ πατριάρχης τῆς δοξασίας αὐτῶν Οὐόλφιος ἀνωμολόγησεν ὅτι πρὸ πάντων ἔδει νὰ ὑποβληθῇ αὕτη εἰς τὴν δοκιμασίαν καὶ τὴν κρίσιν τῶν ποιητῶν ὅσοι ἦσαν ἐνταυτῷ γνωστοὶ τῆς ἀρχαίας φιλολογίας, οἱ ὁ Κλόπστοκ, ὁ Βίλανδ καὶ ὁ Φόσς. "Οἱ δὲ οἱ ποιηταὶ οὗτοι ἐψήφισαν ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τοῦ ὁμηρικοῦ ἔπους. Καὶ οὐ μόνον οὗτοι ἀλλὰ καὶ οἱ δύο μέγιστοι τῶν ποιητῶν τῆς Γερμανίας, ὁ Schiller καὶ ὁ δαιμόνιος δημιουργὸς τοῦ Φάουστ.

Κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, εἶπεν ὁ Goethe, αἱ ἀντίθετοι περὶ τῶν πραγμάτων δοξασαὶ ἦσαν ἀπότομοι καὶ ἀσυμβίβαστοι· ἀπὸ τινος ὅμως χρόνου τὰ ἀντίξοα ρεύματα ἀποβάλλουσι τὴν προτέραν ὀξύτητα, ὥστε δὲν φαίνεται ἀδύνατον νὰ κατορθωθῇ ἡ συμβίσις αὐτῶν καὶ ἰσορροπία. Μεθ' ὃ, ἐπιλαμβανόμενος ἰδίᾳ τῆς περὶ τὸν "Ομηρον διενέξεως, ἐπιλέγει μετὰ τινος λεπτῆς εἰρωνείας. «Οὕτως ἐξεργαζόμενοι τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, μόλις ἀφικόμεθα εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς τέχνης τοῦ χωρίζειν, κλαδεύειν, ἀναλύειν, καὶ παρεὺθις νέα γενεὰ κατέρχεται εἰς τὸ στάδιον, ἐπαγγελλομένη τὸ ἐπιτερεπὲς καθήκον τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς συνδιαλλαγῆς. Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ τινὰ χρόνον ὑπελάβομεν, ἐκόντες ἄκοντες ἴσως, τὸν "Ομηρον ὡς σύνθετόν τι φαινόμενον, ὡς ἄθροισμα διαφόρων ἐπῶν, ἀναγκαζόμεθα ἤδη ἡρέμα νὰ πιστεύσωμεν τ' ἀνάπαλιν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἐνότητος αὐτοῦ καὶ νὰ δοξάσωμεν ὅτι τὰ φέροντα τὸ ὄνομα ἐκεῖνο ἔπη, εἶναι δημιουργήματα θεῖα ἀναβλύσαντα ἐκ μιᾶς μεγάλης ποιητοῦ ψυχῆς.»

Τοιαύτην ἀπεφάνετο ἐτυμηγορίαν ἡ ἀδελφὴ ἐκείνη τοῦ "Ομήρου μεγαλοφυΐα. Τὰ ὁμηρικὰ ἔπη ἀπεικόνισαν, ἐν ἐξαισίᾳ ἠθικῇ καὶ πνευματικῇ ἐνότητι, τὸν βίον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἐκυρώθησαν ὑπὸ τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ ὡς ἔργα ποιητοῦ ἐνὸς, καὶ ἀνωμολογήθησαν ὑπὸ τοῦ κόσμου παντός, ὡς ἡ ἀφελεστάτη ἅμα καὶ τεχνικωτάτη παράστασις τῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐν πάσῃ αὐτῶν τῇ ποικιλίᾳ· οἱ δὲ δογματίζοντες ὅτι ὑπῆρξάν ποτε ἔργα ἀσύνδετα διαφόρων ῥαψωδῶν, οὐδὲν ἄλλο προσάγουσιν εἰς πίστωσιν τῆς ἑαυτῶν γνώμης εἰμὴ τὴν ἰδίαν πεποιθήσιν καὶ κρίσιν, καὶ ταύτας τροπολογουμένας κατὰ τὸ ἐκάστω δοκοῦν. Ἀλλὰ : πῶς νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τεχνῖται πολλοὶ ἐζωγράφησαν ἀλληλοδιαδόχως τὴν εἰκόνα ἐκείνην μετὰ τοςαύτης περὶ τὴν εὐρεσιν, τὴν τέχνην καὶ τὸν χρωματισμὸν ἁρμονίας; Τὸ δὲ παραδοξότερον, ἡ κριτικὴ ἐπιστήμη προέβη ἔτι περαιτέρω, ἀξιώσασα νὰ

ὁρίσῃ ἀκριδέστατα ποῖα καὶ πόσα ἦσαν τὰ χωριστὰ ποιήματα ἐξ ὧν συνέκειτο κατ' ἀρχὰς τὸ ὁμηρικὸν ἔπος, καὶ πόθεν ἤρχιζεν ἕκαστον καὶ ποῦ ἐτελείωνεν, ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἐπεχείρησε μονονοῦ νὰ ὑποκαταστήσῃ μὲν ἑαυτὴν ἀντὶ τῶν ποιητῶν ὧν ἐφαντάσθη τὴν ὑπαρξίν, νὰ ἀναπλάσῃ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ Α' ΤΟΜΩ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Πρόλογος τοῦ Πρώτου τόμου σελ. 3—22

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Προϊστορικοὶ χρόνοι. Μῦθοι. Ἑρμηνεῖαι. Ἱστορικὴ τοῦ ἔθνους καταγωγή.

	σελ.
Μῦθοι, Θεοί.....	24
Πρῶτοι ἄνθρωποι.....	25
Γενεαλογία τοῦ Ἑλλήνου.....	26
Πανδώρα. Κατακλυσμός, Προ- μηθεύς.....	28
Ἄλλαι γενεαλογίαι.....	29
Περσεύς, Βελλεροφόντης, Ἡρα- κλῆς, Θησεύς.....	30
Κέκροψ, Κάδμος, Δανῆς, Πέ- λοψ.....	32
Ὑπεράνθρωπος γενεὰ ἡμιθέων καὶ ἡρώων.....	33
Πλοῦς τῶν Ἀργοναυτῶν.....	34
Πόλεμος τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Ὀθήας. Τρωϊκὸς πόλεμος.....	37
Κάθεδος τῶν Ἡρακλειδῶν...	40
Ἑρμηνεῖαι τῶν θρησκευτικῶν μύθων.....	51
Εὐήμερος, Κρεῦζερος καὶ Ἑρ- μῆνος.....	53
Ἀντιρρήσεις.....	54
Γεώργιος Γρότε.....	56
Ἑρμηνεῖαι τῶν ἱστορικῶν μύθων. Παλαίφατος.....	58
Ἀρχαῖοι ἐρμηνευταί. Γάλλοι ἐρμηνευταί.....	61
	62

	σελ.
Θουκυδίδου ἀφήγησις περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.....	63
Γερμανοὶ ἐρμηνευταί.....	67
Πῶς ἐρμηνεύουσι τὸν πλοῦν τῶν Ἀργοναυτῶν.....	68
Πῶς τὰς περὶ ξένων ἐποίκων παραδόσεις.....	69
Γνώμη τοῦ Μακώλαιῦ περὶ τῆς φαντασίας ἐν τῇ ἱστορίᾳ...	70
Γεώργιος Γρότε.....	71
Καταγωγή τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθ- νους, κατὰ τὴν νεωτέραν ἐπι- στήμην.....	73
Πελασγοὶ καὶ πελασγικὴ ἐποχὴ	76
Ξενοὶ ἄποικοι.....	78

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

	σελ.
Κοινωνικὴ, ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ κατάστασις τοῦ ἔθνους.	
Ὀμηρος, Ἡσίοδος.....	80
Θρήσκευμα.....	81
Θεὸς ὑπέρτατος.....	82
Εἰμαρμένη.....	83
Ἑριννύες.....	85
Ψυχὴ καὶ μέλλουσα ζωὴ....	86

	σελ.		σελ.
Λατρεία καὶ θυσίαι	88	Τεκμήρια ἐθνικῆς ἐνότητος.	
Ἐλεύθεροι καὶ δούλοι. Ἡγεμό- νες, ἄριστοι, ἀνακτες	90	Προσωπικαὶ σχέσεις. Πατρι- κὸν κράτος	107
Βασιλεὺς, προϊστάμενος τῶν ἁ- ριστῶν	91	Γάμος	108
Δικαιώματα τοῦ βασιλέως. Πα- ραδείγματα δικαστικῶν συνε- δριάσεων	92	Ἀξία ἀποδιδομένη εἰς τὰς γυ- ναῖκας. Κακία αὐτῶν καὶ ἀρετή	109
Βουλὴ τῶν ἀνάκτων. Τέμενος καὶ ἄλλα προνόμια τῶν βασι- λέων	93	Ἀδελφοὶ καὶ φίλοι. Ἀχιλλεὺς καὶ Πάτριρκλος	110
Μέχρι τίνος ἡ βασιλεία ἦτο κλη- ρονομική	94	Ξενοὶ καὶ ἰκέται. Διομήδης καὶ Γλαῦκος	111
Λαοὶ ἡ δῆμος	95	Παραβάσεις τῶν κοινωνικῶν κα- θηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων .	112
Δοῦλοι	96	Ὑπεροχὴ τῶν Ἑλλήνων. Πει- ρατεία καὶ ἄλλαι ἀθέμιται πράξεις	113
Θῆτες	97	Θλιβερά ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ κητάστασις καθ' Ἡσίοδον .	114
Ἀγορὰ τοῦ δήμου	98	Ἡ πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀντί- θεσις ἐτι δὲν ὑπάρχει	115
Παράδειγμα συνεδριάσεως τῆς ἀγορᾶς	100	Ἐπιστήμη καὶ τέχνη	116
Λόγοι Ἀγαμέμνονος, Θεοσίτου, Ὀδυσσεύς, Νέστορος. Ἀπο- τέλεσμα	101	Γεωγραφία τοῦ Ὀμήρου	117
Νόμος, Δίκαια, Θέμιστες	102	Γεωγραφία τοῦ Ἡσιόδου. Ναυ- τιλία	119
Διαφορὰ τῶν Ἑλλήνων δικα- σπῶλων ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῆς Ἀνατολῆς	103	Ἀστρονομία	120
Τὰ περὶ τοῦ φόνου πραττόμενα τότε ἐν Ἑλλάδι	104	Ἐμπορία	121
Τὰ περὶ τοῦ φόνου παρὰ τοῖς ἁρ- χαίοις Γερμανοῖς	105	Πολεμικὴ τέχνη	122
Ἀμοιβαῖαι τῶν πολιτειῶν σχέ- σεις	106	Ποίησις, μουσικὴ, ὄρχησις . . .	124
		Ἀρχιτεκτονική	125
		Ἔργα Γλυπτικῆς	126
		Γραφή	127
		Συμπέρασμα	129

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΡΩΤΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Γεωγραφία καὶ ἱστορία τῶν δευτερευουσῶν τῆς Ἑλλάδος πολιτειῶν.

Ἀρχὴ τῶν ἱστορικῶν χρόνων . .	131	Χαρακτὴρ καὶ πολίτευμα τῶν Θεσσαλῶν	137
Θεσσαλία	132	Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον . . .	139
Θεσσαλοὶ καὶ τὰ εἰς αὐτοὺς ὑπο- τελῆ φύλα	135	Λοκρὶς καὶ Λοκροὶ	142

	σελ.
Δωρίς καὶ Δωριεῖς. Λεκροὶ	
Ὁξόλαι.....	143
Φωκίς. Τὸ ἐν Δεελφοῖς χρηστή- ριον.....	144
Πρώτος ἱερὸς πόλεμος.....	150
Πύθια, εἰς τῶν τεσσάρων παν- ελληνίων ἀγώνων.....	152
Βοιωτία, Ὁρχομενός.....	53
Βοιωτῶν πολιτεύματα. Φιλό- λαος.....	156
Δεινὴ καταγορά κατὰ τοῦ χι- ρακτῆρος τῶν Βοιωτῶν....	158
Πίνδαρος καὶ ἄλλοι μεγάλοι ἄνδρες.....	159
Πῶς ἐξηγεῖται ἡ κατὰ τῶν Βοι- ωτῶν καταγορά.....	160
Πλαταιαί.....	161
Δυτικὴ Ἑλλάς.....	162
Αἰτωλοὶ, Ἀχαρνᾶνες.....	164
Ἡπειρώται.....	165
Πελοπόννησος.....	167
Ἀρκαδία.....	168
Ἀργεῖα.....	170
Λακωνικὴ.....	171
Μεσσηνία.....	172
Ἡλεία, Ἀχαΐα.....	173

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν.

Ἑρμηνεῖαι. Ἡρακλεῖδαι.....	174
Δωριεῖς.....	176
Μεσσηνία, Λακωνικὴ, Ἀργολίς.	179
Νέα κατάστασις πραγμάτων ἐν τῇ ἀνατολικῇ Πελοποννήσῳ.	181
Ἀμφικτυοναί καὶ ἀποικία:...	182
Ὁ βασιλ. τοῦ Ἀργους Φεῖδων.	185
Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν.....	187
Φεῖδων.....	193

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Σπάρτη.

Σπάρτης πολίτευμα. Λυκοῦργοι	194
Κυβερνητικὴ τύποι.....	195

	σελ.
Σπαρτιαῖται. Περίοικοι. Εἴλωτες	201
Σπαρτιατῶν ἀνατροφή καὶ βίος.	205
Συσσίτια καὶ ἰσοκτημοσύνη... ..	209
Πλεονεκτήματα καὶ ἐλαττώμα- τα τῶν θεσμῶν τῆς Σπάρτης.	211
Κατάκτησις τῆς Λακωνικῆς..	214
Ἡλεῖοι. Μεσσηνιακοὶ πόλεμοι.	215
Τυρταῖος.....	216
Ἀρκάδες.....	221
Ἀργεῖοι, Νέμεα.....	223
Σπάρτης ἀκμή. Ἀχαιοί.....	224
Τυραννίς καὶ τύραννοι.....	225
Σικυών. Κλεισθένης.....	227
Κόρινθος. Περίανδρος.....	230
Ἰσθμια. Μέγαρα. Θεαγένης..	231
Θεόγνις.....	232

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἀθῆναι.

Ἀττικὴ.....	236
Ἴωνες.....	238
Τὰ μέχρι τοῦ Δράκοντος.....	240
Δράκων καὶ Κύλων.....	244
Σόλων. Ἀνατροφή καὶ πρώτη αὐτοῦ ἀποδημία.....	245
Χαρακτὴρ καὶ ποιήματα τοῦ Σόλωνος.....	246
Συνδυασμὸς τοῦ θεωρητικοῦ καὶ τοῦ πρακτικοῦ βίου.....	250
Ἀλωσις Σαλαμῖνος.....	253
Ταραχὴ πραγμάτων ἐν Ἀθήναις.	254
Ὁ Σόλων ἄρχων ἐπίτιμος... ..	256
Σεισάχθεια.....	258
Νέα ρύθμισις τῶν πολιτικῶν δι- κιωμάτων καὶ τοῦ πολιτεύ- ματος.....	262
Φορολογία.....	264
Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία.....	265
Ἑτεροι τοῦ Σόλωνος διατάξεις.	267
Κρίσεις περὶ τοῦ Σολωνεῖου πο- λιτεύματος. Τιμοκρατία... ..	268
Ἀναλογικὴ ἀμὰ καὶ βαθμολο- γικὴ φορολογία.....	270

	σελ.
Συγκρότησις τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων	271
Ἐμφύχσις τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐμπορίας	273
Κοινὴ δυσάρεσκεια	274
Νέα δεκαετής ἀποδημία τοῦ Σόλωνος	277
Ταραχὴ ἐν Ἀθήναις. Πεισι-στρατὸς	278
Θάνατος τοῦ Σόλωνος. Πεισι-στράτου τυραννίς	280
Ἰππίας, Ἰππαρχος, Θεσσαλός, εἰ υἱοὶ καὶ διάδοχοι τοῦ Πει-σιστράτου	282
Δοσολογία Ἰππάρχου. Ἐξω-σις Πεισιστρατιδῶν συνδρομῇ Σπάρτης	283
Κλεισθένης καὶ Ἰσαγόρας	284
Ἐνίσχυσις τοῦ Σολωνείου πο-λιτεύματος ὑπὸ Κλεισθένου	285
Κλήρωσις τῶν ἀρχόντων	286
Ὀστρακισμός	289
Κλεισθένους ἀτυχὴς ἀπόπειρα ὑπὲρ τῶν ὀλιγαρχικῶν	290
Ἀγαλλίασις τῶν Ἀθηναίων	291
Κλεισθένους ἀτυχὴς ἀπόπειρα ὑπὲρ τοῦ Ἰσαγόρου καὶ τοῦ Ἰππίου	292
Φυγὴ Ἰππίου εἰς Ἀσίαν	293

	σελ.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄	
Ἀποικίαι. Ἡθικὴ ἐνότης τοῦ ἔθνους.	
Ἀποικίαι	294
Νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους	295
Αἱ κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἀποικίαι	297
Αἰολικαὶ ἀποικίαι	298
Ἰωνικαὶ ἀποικίαι	299
Δωρικαὶ ἀποικίαι	300
Ὑποδούλωσις τῶν ἀποικιῶν τού-των εἰς τοὺς δυνάστας τῆς Ἀσίας	301
Κρήτη	303
Κύπρος, Κυρήνη	305
Αἱ πρὸς δυσμὰς ἀποικίαι	306
Κέρκυρα, Κάτω Ἰταλία καὶ Σικελία	307
Ἰθαγενεῖς	309
Ἐξελληνισμός αὐτῶν	310
Ὑπεροχὴ τῶν ἀποικιῶν μέχρι τῆς ἑκατονταετηρίδος	313
Αἱ πρὸς βορρᾶν ἀποικίαι	314
Ἐπίλογος	316
Ἑλλησις κυβερνητικῆς ἐνότη-τος, ἀλλ' ἄξια λόγου ἠθικῆς ἐνότητος	317
Ἀντίθεσις καὶ πάλιν τοῦ Ἀσια-νοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κό-σμου	321

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΜΗΔΙΚΟΙ Η ΠΕΡΣΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Εἰσαγωγή. Ἰώνων ἐπανάστασις.

Ἀρχὴ τοῦ περσικοῦ κράτους ..	324	Ἀθηναίων καὶ Ἐρετριέων ἐπι-κουρία	338
Δαρεῖος	327	Ἡ περὶ Λάδην ναυμαχία	341
Σάμος. Πολυκράτης	329	Διονύσιος ὁ Φωκαεὺς	342
Ἡ ἐπὶ τοῦ Σκύθας στρατεία ..	331	Κατατρόπως τῆς τῶν Ἰώνων ἐπανάστασεως	344
Ἡ ἐπὶ τὴν Νάξον στρατεία ..	335		
Ἰώνων ἐπανάστασις. Ἀρισταγό-ρας. Ἰστιαῖος	336		

σελ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ ἀμυντικὸς πόλεμος. Στρατηγία
τῆς Σπάρτης.

Πῶς εἶχον ἐν Ἑλλάδι τὰ πράγ- ματα.....	348
Στρατεία Δάτιδος καὶ Ἄρτα- φέρνης.....	353
Πολιτικὴ καὶ ἠθικὴ κατάστασις τῶν Ἀθηναίων.....	355
Μιλτιάδης.....	357
Ξάνθιππος.....	358
Θεμιστοκλῆς.....	360
Ἀριστείδης.....	361
Ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη.....	363
Τιμαὶ ἀποδοθεῖσαι τοῖς θεοῖς, τοῖς ἀγωνισταῖς καὶ ἐξαίρετως τῷ Μιλτιάδῃ.....	374
Μιλτιάδου ἡ ἐπὶ Πάρον στρα- τεία.....	377
Δίκη, καταδίκη καὶ θάνατος τοῦ Μιλτιάδου.....	378
Θάνατος τοῦ Δαρείου. Ξέρξης. Προπαρασκευαί αὐτοῦ.....	381
Ζευξίς τοῦ Ἑλλησπόντου.....	383
Τομὴ τοῦ ἱσθμοῦ τοῦ Ἀθωνος. Ἀναχώρησις τῆς στρατιᾶς ἐκ Σάρδεων.....	385
Διάδοσις τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἡ ἐν Δορίσκῳ ἐπιθεώρησις καὶ ἀριθμησις τῆς στρατιᾶς.....	388
Πεικίλα ἔθνη ἐξ ὧν συνέκειτο. Παρατηρήσεις περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς στρατιᾶς τούτης.....	389
Ἐπιθεώρησις τοῦ στρατοῦ.....	390
Πορεῖα διὰ Θράκης καὶ Μκε- δονίας.....	393
Τὰ κατὰ τὴν Ἑλλάδα πράγ- ματα.....	394
Ἐπισμεταξὺ Θεμιστοκλέους καὶ Ἀριστείδου.....	395
Ὑπερίσχυσις τοῦ Θεμιστοκλέ- ους καὶ κατασκευὴ μεγάλου στόλου ἐν Ἀθήναις.....	396
Ἡ ἐν Κορίνθῳ σύνοδος. Ἀπάν-	

σελ.

τησις τοῦ ἐν Δελφοῖς χρη- στηρίου εἰς τοὺς Ἀθηναίους.	400
Ἐθελουσίη τῶν Ἀθηναίων..	401
Πρόθυμος παραχώρησις τῆς στρα- τηγίας εἰς τὴν Σπάρτην....	403
Τῶν ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖ- στοι ἢ μηδίζουσιν ἢ ἀπρα- κτοῦσι.....	404
Ἀρτεμίσιον καὶ Θερμοπύλαι..	405
Πῶς εἶχον αἱ Θερμοπύλαι τὸ πάλαι.....	406
Πῶς ἔχουσιν αἱ Θερμοπύλαι σήμερον.....	407
Ἡ ὑπὸ Λεωνίδην εἰς Θερμοπύ- λας πεμφθεῖσα δύναμις....	408
Ἡ ὑπὸ Εὐρυτιάδην εἰς Ἀρτε- μίσιον πεμφθεῖσα νυκτικὴ δύ- ναμις.....	409
Αἱ ἐν Θερμοπύλαις μάχαι. Λεωνίδου καὶ τῶν περὶ αὐ- τὸν προμάχων θάνατος...	412
Αἱ περὶ Ἀρτεμίσιον νυκμηχίαι. Ὑποχώρησις τῶν Ἑλλήνων.	419
Μνημεῖα ἐν Θερμοπύλαις ἀνε- γερθέντα.....	422
Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς ἀναχώρησις.....	424
Συνθήροισις τοῦ ἑλληνικοῦ στό- λου ἐν Σαλαμῖνι. Ὑποχώ- ρησις τῶν Περσῶν.....	426
Ἀφίξις Ξέρξεως εἰς τὴν Ἀττικὴν.	427
Συμβούλια τῶν Ἑλλήνων ἐν Σαλαμῖνι περὶ τοῦ πρακτείου.	429
Συμβούλιον τῶν Περσῶν ἐν Φαλήρῳ περὶ τοῦ πρακτείου.	435
Ἀξιζίς τοῦ Ἀριστείδου εἰς Σαλαμῖνα.....	437
Ἀντιπαράταξις τῶν δύο στόλων	438
Ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία....	440
Ἀναχώρησις τοῦ περσικοῦ στόλου.	443
Ἀναχώρησις τοῦ Ξέρξεως....	445
Πολιορκία τῆς Ἀνδρου ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ἀναθήματα τῆς νίκης.....	446
Διανομὴ βραβείων ἐν τῷ ἱσθμῷ τῆς Κορίνθου.....	447

	σελ.
Τὰ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆ- νας τοῦ 480 ἔτους καὶ τοὺς πρώτους τοῦ 479	448
Μαρδονίου λαμπρά πρὸς τοὺς Ἀθηναίους προτάσεις. Ἀπόρ- ριψις αὐτῶν	449
Σπάρτης ἀδράνεια	450
Ἀπειλητικὴ τῶν Ἀθηναίων πρεσβεία εἰς Σπάρτην	451
Μεγάλῃ Σπαρτιατῶν ἐστρα- τείᾳ ὑπὸ Πausανίαν	452
Μαρδονίου εἰς Βοιωτίαν ὑπο- χώρησις ἡθικὴ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ κατάστασις	453
Πρώτῃ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐν Βοιω- τίᾳ πικράταξις	454
Δευτέρᾳ τῶν δύο στρατῶν ἀντι- παράταξις	455
Τρίτῃ τῶν δύο στρατῶν μετα- κίνησις	458
Ἡ ἐν Πλαταιαῖς μάχη	460
Ὀλοσχερὴς καταστροφή τῶν Περσῶν	463
Λεία καὶ ἀναθήματα. Ὁ ἐν Δελ- φοῖς χρυσοὺς τρίπους	465
Πολιορκία Θηβῶν. Τιμαὶ ἀπο- νεμηθεῖσθαι εἰς τοὺς Πλα- ταιεῖς	467
Ἡ περὶ Μυκάλην μάχη	469
Ἄλωσις Σηστοῦ	472
Τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἑλλήνων εἰ- σύγχρονοι κατὰ τῶν Καρ- χηδονίων ἀγῶνες	473
Ἡ περὶ Ἰμέραν μάχη	475
Παρατηρήσεις περὶ τῶν μεγάλ- ων τούτων ἀγώνων	476

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἐπιθετικὸς πόλεμος. Ἡγεμονία τῶν Ἀθηναίων	
Ἡρίδωτος ὁ πκτῆρ τῆς ἱστορίας . .	480
Ὀχύρωσις Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Θε- μιστοκλέους	482
Ὀχύρωσις Πειραιῶς καὶ Μουνυ- χίας ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους .	484

	σελ.
Ἄλωσις Βυζαντίου. Προδοτικὰ τοῦ Πυσανίου βουλευματα . .	485
Ἡ ἡγεμονία τῆς ναυτικῆς Ἑλ- λάδος ἀποδίδεται εἰς τοὺς Ἀθηναίους	486
Διοργανισμὸς τῆς νέας συμμα- χίας ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου . .	487
Θάνατος Πausανίου	488
Τὸ ἐν Ἀθήναις ἄξιωμα τοῦ Θε- μιστοκλέους ἐλαττωταί . . .	489
Κατηγορία κατὰ τοῦ Θεμιστο- κλέους καὶ ἐξοστρακισμὸς αὐτοῦ	491
Νέα κατηγορία ἐπὶ προδοσίᾳ καὶ φυγῇ αὐτοῦ πρὸς τοὺς Πέρσας .	492
Θάνατος τοῦ Θεμιστοκλέους . .	494
Θάνατος τοῦ Ἀριστείδου. Νέοι πολιτικοὶ ἄνδρες ἐν Ἀθήναις .	495
Κίμων	496
Περικλῆς	498
Ἡγεμονία τῶν Ἀθηναίων . . .	562
Βλθμικία μεταβολὴ αὐτῆς εἰς κυριαρχίαν	503
Ἄλωσις Ἡϊόνης καὶ Σκύρου . .	505
Ἡ ἐπὶ Εὐρυμέδοντι ποταμῷ, ἐν Παμφυλίᾳ, ναυμαχία καὶ πε- ζομαχία	506
Θάσος ἄλωσις. Ἐπανάστασις τῶν Εἰλωτῶν κατὰ τῆς Σπάρ- της	508
Ἐπικουρία Ἀθηναίων εἰς τοὺς Σπαρτιάτας. Κίμων. Πε- ρικλῆς	509
Ἐπιστροφή τῆς ἐπικουρίας εἰς Ἀθήνας. Ἐξοστρακισμὸς τοῦ Κίμωνος	511

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἀκμὴ τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων. Μοναρχία Περικλέους	
Ἀργεῖσι, Θεσσαλῶσι, Μεγαρεῖς συντάσσονται μετὰ τῶν Ἀ- θηναίων	512
Κορίνθιοι, Ἐπιδόριοι, Αἰγινῆ-	

	σελ.
ται κατατροπεύονται. Τὰ μα- κρά τείχη.....	513
Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐνισχύουσι τὰς Θέρβας	515
Ἦττα Ἀθηναίων περὶ Τάνα- γραν. Ἀνάκλησις Κίμωνος.	516
Συμπλήρωσις μακρῶν τευχῶν. Θάνατος Κίμωνος	517
Κιμώνειος συνθήκη	518
Ἀκμὴ τῆς τῶν Ἀθηναίων ἡγε- μονίας. Ἐσωτερικὴ αὐτῆς ρύθμις	520
Ἡλιασταί· δικαστικὸς μισθός, ἐκκλησιαστικὸς, στρατιωτι- κός, βουλευτικὸς	521

	σελ.
Εἰσοδήματα τοῦ κράτους τῶν Ἀθηναίων. Σκοπὸς τῶν μι- σθοδοσιῶν, αἵτινες ἐψηφίσθη- σαν κατὰ τοὺς χρόνους τού- τους	523
Ἀκμὴ τῆς δραματικῆς ποιήσε- ως· θεωρικὰ	525
Κληρουχία	527
Πολλὰ καὶ μεγαλὴ πρεπὴ δημό- σια κατασκευάσματα	528
Σκοπὸς δὲ ὃν ἐγένοντο τὰ κα- τασκευάσματα ταῦτα	530
Πολιτικὴ, κοινωνικὴ καὶ ἡθικὴ κατάστασις τῶν Ἀθηναίων ..	531
Ἐπίλογος	533

BIBLION TETARTON ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Προοίμια τοῦ ἐμφυλίου ἀγῶνος.

Πρώτος ἀκρωτηριασμὸς τῆς ἡ- γεμονίας τῶν Ἀθηναίων ..	536
Μοναρχία τοῦ Περικλέους ἐν Ἀθήναις	538
Θουκυδίδης ὁ Μελησίεϋ. Ὑλι- κὴ καὶ ἰδίως ἡθικὴ ἀκμὴ τῶν Ἀθηναίων	539
Τὸ περὶ ἐνώσεως τοῦ ὅλου Ἑλ- ληνικοῦ ψήφισμα	544
Ἐκκλήσις τῆς Σάμου	546
Ὁ πρῶτος ἐπιτάγιος λόγος τοῦ Περικλέους	549
Τὸ κατὰ Μεγάρων ψήφισμα ..	551
Ὁ μεταξὺ Κορινθίων καὶ Κερ- κυραίων πόλεμος	552
Ἡ πρὸς τοὺς Κερκυραίους ἐπι- μαχία τῶν Ἀθηναίων	555
Διεσπασμένη πρός τὸν πελοπον- νησιακοῦ πολέμου	556
Ἡ ἐν Σπάρτῃ γενεομένη συζή- τησις καὶ ἀπόφασις περὶ τοῦ πολέμου	557

Τίς ὁ τοῦ πολέμου παραιτίος .	564
Ἡ περὶ ἐξουρίας τοῦ Περικλέους ἀπαίτησις τῶν Σπαρτιατῶν.	568
Χαρχητὴρ, βίος καὶ δίκη τῆς Ἀσπασίας. Κατηγορία Ἀνα- ξαγόρου	571
Θάνατος τοῦ Φεδίου	574
Τελευταῖαι τῶν Λακεδαιμονίων διαπραγματεύσεις	576
Ὁ λόγος τοῦ Περικλέους ὁ προκαλέσας τὴν ἀπόρριψιν αὐτῶν	577

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ὁ ἐμφύλιος μέχρι τῆς Νικιέλου εἰρήνης ἀγών.	
Θηβαίων κατὰ τῶν Πλαταιῶν ἐπιχειρήματα	582
Δυνάμεις τῶν Ἀθηναίων ...	583
Δυνάμεις τῶν Πελοποννησίων.	584
Εἰσαγωγικαὶ παρατηρήσεις περὶ 56 *	

	σελ.
τοῦ τρόπου καθ' ὃν διεξήχθη	
ὁ πόλεμος	585
Πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου.	587
Ἐπιτάφιος λόγος τοῦ Περι- κλέους	590
Δεύτερον ἔτος τοῦ πολέμου. Ἡ νόσος	591
Ἀθυρία τῶν Ἀθηναίων. Λόγος τοῦ Περικλέους.	594
Θάνατος τοῦ Περικλέους.	596
Τελευταῖαι περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου κρίσεις	598
Τὰ ἀπὸ τοῦ τρίτου μέχρι τοῦ ἐβδόμου ἔτους τοῦ πολέμου.	599
Φοβερά ἡθικὴ καὶ ὕλική ἀνα- τροπή	601
Κατάληψις τῆς Πύλου ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Δημοσθένους	603
Οἱ Σπαρτιάται ὑποβάλλουσι προτάσεις περὶ εἰρήνης.	609
Ἀλλοίωσις τῆς ἐσωτερικῆς διαι- κήσεως τῶν Ἀθηναίων. Νι- κίης. Δημαγωγοί.	610
Ἡ ἐπὶ τῶν προτάσεων τῶν Σπαρ- τιατῶν συζήτησις.	613
Κλέων. Ἀπέρριψις τῶν προ- τάσεων	614
Ἀλωσις τῆς Σπικτηρίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Μέγα ἄξιω- μα τοῦ Κλέωνος.	615
Ἐπανειλημμένα εὐτυχήματα τῶν Ἀθηναίων.	617
Βρασίδης	618
Ὁ Βρασίδης ἐν Μακεδονίᾳ. Ἐξορία τοῦ ἱστοικοῦ Θου- κυδίδου	620
Ἡ περὶ Δήλιον μεγάλη ἡττα τῶν Ἀθηναίων	621
Ἐνιαισιαιὴ ἀνακωχή.	622
Ἐπανάληψις τῶν ἐλθοπραξιῶν. Ἡ περὶ Ἀμφίπολιν ἡττα τῶν Ἀθηναίων	623
Θίνκτος Κλέωνος καὶ Βρασί- δου. Ἡ Νικίειος εἰρήνη.	624

	σελ.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.	
Ὁ ἐμφύλιος ἀγὼν μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς ἡγεμο- νίας τῶν Ἀθηναίων.	
Ἐπισφαλὴς τῆς εἰρήνης βάσις.	625
Ἀλκιβιάδης	627
Συμμαχία τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Ἀργεῖους	632
Τὰ μέχρι τῆς ἐπὶ Σικελίαν στρατείας.	634
Τελευταῖος ὁστρακισμός. Ἡ ἐπὶ Σικελίαν στρατεία.	635
Ἡ κατὰ τῶν Ἑρμοκοπιδῶν δι- κη. Φυγὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου.	638
Ἡ ἐν Σικελίᾳ καταστροφή τῶν Ἀθηναίων	639
Ἐπανάληψις τῶν ἐλθοπραξιῶν ἐν τῇ κυρίῳ Ἑλλάδι	640
Ἐπανάστασις πολλῶν συμμά- χων κατὰ τῶν Ἀθηναίων.	641
Συμμαχία τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως.	642
Πρώτῃ σωτήριος τροποποίησις τοῦ πολιτεύματος τῶν Ἀθηναίων	643
Ὁ ἐν Συμφ. στρατὸς ἀπαιτεῖ τὴν ὀριστικωτέραν τοῦ πολι- τεύματος διόρθωσιν.	645
Ἡ διόρθωσις ἐνεργεῖται ἐν Ἀ- θήναις ἐπὶ τῷ ὀλιγαρχικώτερον	617
Ὁ ἐν Σύμφ. στρατὸς. Ἀνάκλη- σις τοῦ Ἀλκιβιάδου.	648
Τέλος τῆς τοῦ Θουκυδίδου ἱστο- ρίας. Ἑλληνικὰ τοῦ Ξενοφ.	649
Ἡ περὶ Κύζικον μεγάλη νίκη τῶν Ἀθηναίων.	651
Τὸ πολίτευμα ἀποβαίνει αὐθις ὀλιγαρχικόν.	652
Λύσανδρος.	653
Νέη φυγὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου.	655
Καλλικρατίδας.	656
Ἡ περὶ Ἀργινούσας τελευ- ταία τῶν Ἀθηναίων νίκη.	657
Δίκη καὶ καταδίκη τῶν ἐν Ἀρ- γινούσαις νικησάντων στρα- τηγῶν.	658

	σελ.		σελ.
Νέα τοῦ Λυσάνδρου ἀποστολή εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν....	662	τους τῶν Ἀθηναίων. Ἄλως εἰς Ἀθηνῶν.....	664
Ἡ περὶ Αἰγὸς ποταμούς πα- νωλεθρία τῶν Ἀθηναίων..	663	Τέλος τοῦ πελοποννησιακοῦ πε- λέμου. Κρίσεις περὶ αὐτοῦ.	666
Ὁλοσχερὴς κατάλυσις τοῦ κρά-			

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἡγεμονία τῆς Σπάρτης.

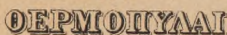
Ἡγεμονία τῆς Σπάρτης.....	669	Ἱφικράτης. Μισθοφόροι. Πελ- τασταί.....	707
Τυραννία τῶν τριάκοντα ἐν Ἀ- θήναις.....	672	Καταστροφή μιᾶς μόρας Λα- κεδεμονίων περὶ Κέρνιθον..	709
Θηραμένης. Κριτίας.....	673	Πρώτη Ἀνταλκίδου εἰς Ἀσίαν ἀποστολή.....	712
Κατάλυσις τῆς τυραννίας....	675	Δευτέρα αὐτοῦ ἀποστολή καὶ συνομολόγησις τῶν ἐπ' Ἀν- ταλκίδου συνθηκῶν.....	715
Σωκράτης.....	676	Κρίσεις περὶ τῆς ἐπ' Ἀνταλ- κίδου εἰρήνης.....	716
Κύρου ἀνάβασις καὶ καθοδος τῶν μυρίων.....	679	Οἰκτρά τύχη τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλ- λῆνων.....	717
Ἐπίλογος.....	682	Τυραννία τῆς Σπάρτης ἐν Ἑλ- λάδι.....	718
Ἀκμὴ τῆς ἡγεμονίης τῆς Σπάρ- της.....	683	Κατάλυσις τῆς Ὀλυμπιακῆς ὁμοσπονδίας.....	719
Αἷτια τῆς παρακμῆς.....	684	Κατάληψις Θηβῶν ὑπὸ Φοιβί- δου.....	721
Ὁ Λυσάνδρος ἐπιχειρεῖ τὴν ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων.	685	Θλιβερὰ κατάστισις τοῦ ἑλλη- νικοῦ κόσμου. Ἀγῆσιλαος..	724
Ἀγῆσιλαος.....	686	Θηβῶν ἀπελευθέρωσις.....	727
Συνωμοσία Κινῶδωνος.....	687		
Πόλεμος πρὸς τοὺς Πέρτας..	689		
Ἡ ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατεία τοῦ Ἀγῆσιλάου.....	691		
Βοιωτικὸς πόλεμος. Θάνατος τοῦ Λυσάνδρου.....	697		
Κορινθιακὸς πόλεμος.....	698		
Ἡ περὶ Κέρνιθον μάχη.....	699		
Ἀνάκλησις τοῦ Ἀγῆσιλάου ἐξ Ἀσίας. Ἡ περὶ Κορώνειαν μάχη.....	700		
Ἡ περὶ Κνίδον ναυμαχία....	703		
Κατάλυσις τῆς ναυτικῆς ἡγεμο- μονίας τῆς Σπάρτης.....	704		
Κόνων. Ἀνόρθωσις τῶν τει- χῶν τῶν Ἀθηνῶν. Ἀνεπα- νόρθωτος παρακμὴ τῶν Ἀ- θηνῶν.....	705		

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἡγεμονία Θηβαίων.

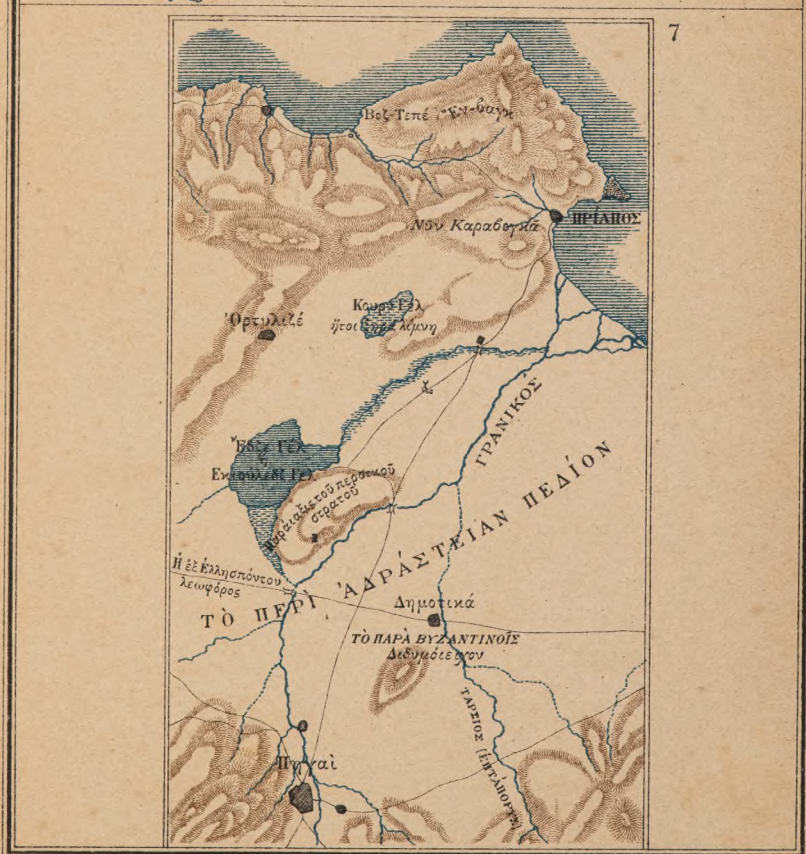
Ἀρχὴ τῆς τῶν Θηβαίων ἡγε- μονίης.....	730
Ἐπαμεινώνδης.....	732
Πελοπίδης.....	734
Ἡ περὶ Τεγύρας μάχη.....	737
Αἱ μέχρι τῆς ἐν ἔτει 371 ἐθν. συνελεύσεις περὶ Πλοκαλὶ...	738

	σελ.		σελ.
Ἀχαιοί.....	847	Συμπέρασμα τοῦ ἱστορικοῦ ἐ- λέγχου τῶν δύο ἐπῶν.....	858
Πέλοψ.....	848		
Ἐπίπλους Ἀχαιῶν καὶ Δαναῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον.....	849		
Συζήτησις περὶ τῶν αἰγυπτια- κῶν κειμένων. Ἰθαγενεῖς εἰ- δήσεις.....	850		
Ἰθαγενεῖς εἰδήσεις ἔχουσαι σχέ- σιν πρὸς τὸς αἰγυπτιακὰς..	851		
Ἀργοναυτικὸς πλοῦς.....	853		
Οἱ κατὰ Θηβῶν πόλεμοι....	854		
Τρωικὸς πόλεμος. Ἱστορικὸς ἐλέγχος Ἰλίουδος καὶ Ὀ- δυσσεύς.....	856		
		ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'	
		Ἔθνος. Γλῶσσα. Γραφή. Τέχνη. Ὀμηρικὰ ἔπη.	
		Ἔθνος.....	860
		Γλῶσσα.....	861
		Ἀλφάβητος.....	864
		Κύπρια γράμματα.....	868
		Τέχνη.....	869
		Τὰ ὁμηρικὰ ἔπη.....	874

- A. Πρώτη Ίεσις τῶν στρατῶν
B. Δευτέρα Ίεσις.
Γ. Τρίτη Ίεσις.

α.	Πέρσαι.
β.	Αθηναῖοι.
γ.	Λακεδαιμόνιοι.
δ.	διάφοροι Ἕλληνες
σύμμαχοι.

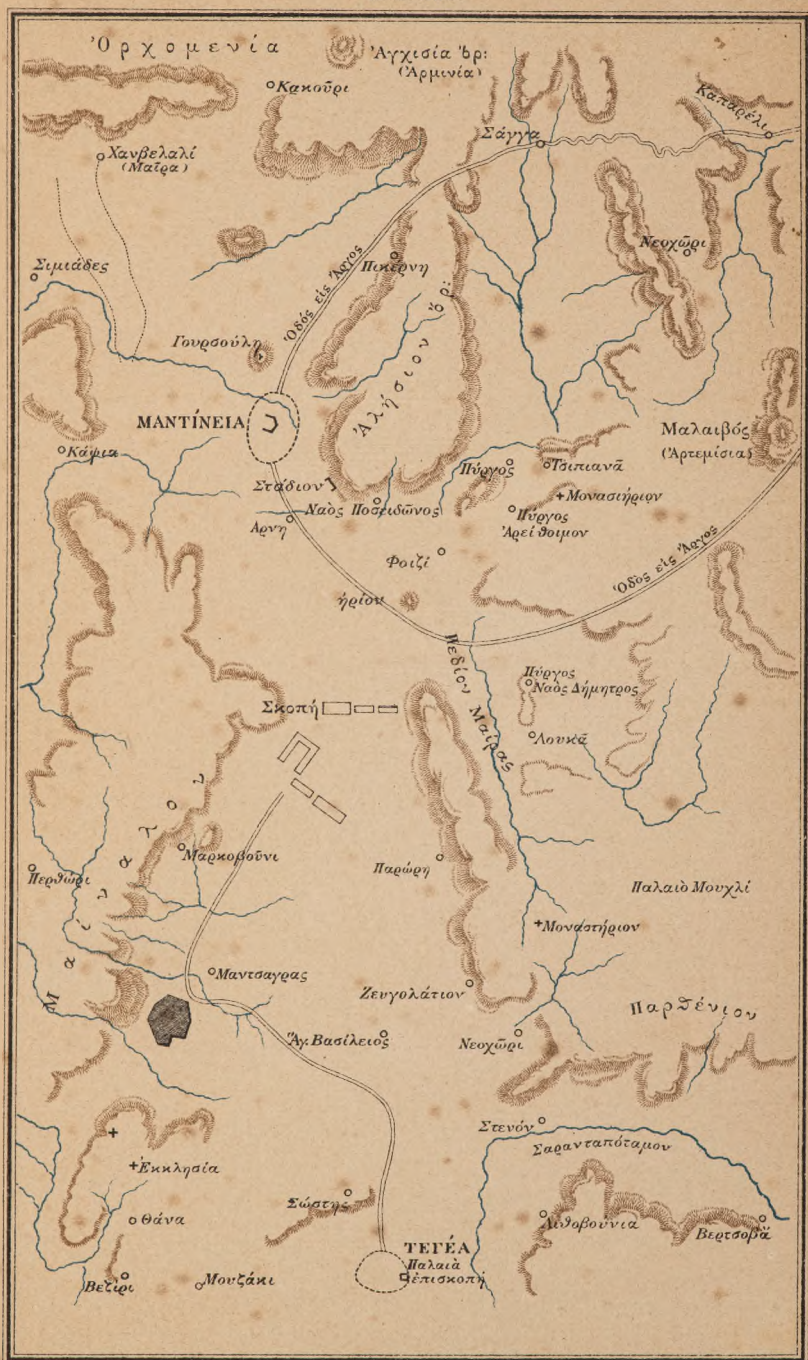

Η ΕΝ ΓΡΑΝΙΚΩ.
ΜΑΧΗ

ΜΑΧΗ ἘΝ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑ

π. Χ. 362.

5

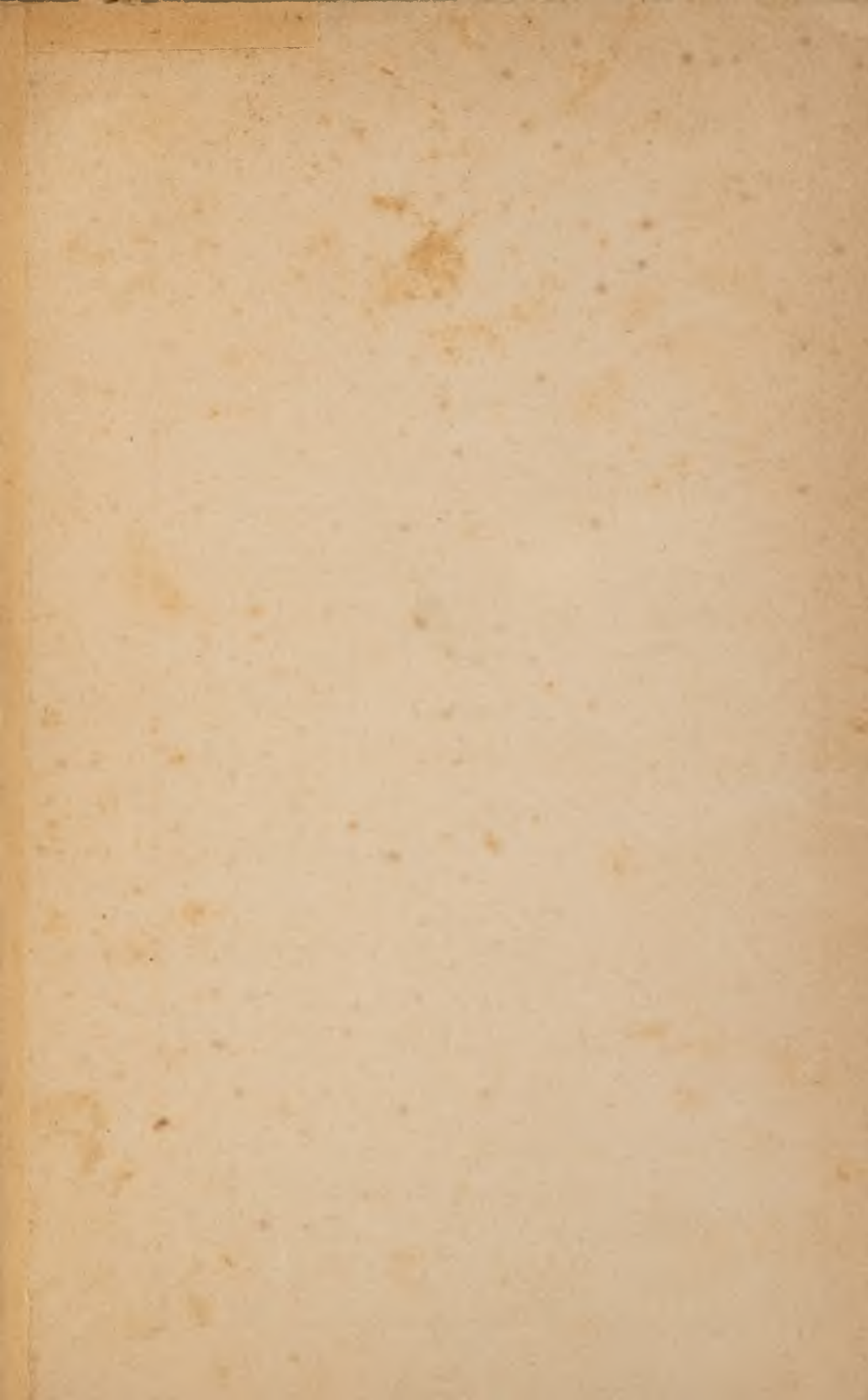

ΜΑΧΗ 'ΕΝ 'ΙΣΣΩ.

Η ΕΝ ΓΑΥΓΑΜΗΛΟΙΣ ΜΑΧΗ.

ΠΙΝΑΞ
ΤΟΥ
ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

